Giới thiệu

Giữa Hồng Hoang đại lục mênh mông vô biên, sau kỷ nguyên khai thiên lập địa của Bàn Cổ Đại Thần và thời đại Hung Thú hỗn loạn, vạn vật bước vào một giai đoạn tranh đoạt khốc liệt mới: Long Hán chi kiếp.

Tại đỉnh Bất Chu Sơn, ngọn thiên trụ chống trời được hóa thành từ xương sống Bàn Cổ, sau đạo thiên lôi tử sắc cuối cùng giáng xuống, kiếp vân tan biến, trả lại cho bầu trời vẻ quang đãng vốn có.

Từ trong làn thanh khí tiên thiên còn sót lại, một bạch y thanh niên tuấn mỹ phi凡, khí vũ hiên ngang, chậm rãi hiện hình.

Hắn chính là Vô Cực, một linh hồn đến từ Trái Đất, xuyên không về thời khắc Bàn Cổ khai thiên, may mắn hóa thành một luồng tiên thiên thanh khí rơi xuống Bất Chu Sơn, trở thành huynh trưởng của Nữ Oa và Phục Hy, hai vị thần thánh tương lai của Hồng Hoang.

Vừa độ kiếp hóa hình thành công, Vô Cực đạt đến tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Dù đây là cảnh giới mà vô số sinh linh hằng ao ước, hắn lại không khỏi có chút thất vọng, bởi căn nguyên của hắn, vốn chỉ là một luồng thanh khí, không thể so bì với những tồn tại đỉnh cấp như Tam Thanh (hóa từ nguyên thần Bàn Cổ) hay chính Nữ Oa, Phục Hy – những người vừa hóa hình đã là Đại La Kim Tiên.

Chính sự chênh lệch về khởi điểm này đã gieo vào lòng Vô Cực một khát vọng nghịch thiên: phải thay đổi căn nguyên, siêu việt định mệnh.

Ngay khi ý niệm đó vừa trỗi dậy, một cơ duyên vĩ đại đã đến với hắn. "Đại Đạo Chúa Tể Hệ Thống" chính thức kích hoạt, ban cho Vô

Cực ba năng lực kinh thiên động địa: "Thải Tập" – thu thập vạn vật trong trời đất, từ linh bảo, huyết mạch cho đến cả tu vi và pháp tắc; "Tham Trắc" – dò tìm mọi cơ duyên và bảo vật ẩn giấu; và "Hoàn Mỹ Giải Tích" – phân tích và lĩnh ngộ bất kỳ công pháp, thần thông nào.

Với bàn tay vàng này, một kế hoạch vĩ đại và táo bạo bắt đầu hình thành trong tâm trí Vô Cực.

Hắn sẽ không cam chịu số phận!

Hắn sẽ dùng năng lực Thải Tập để thu thập những gì tinh túy nhất của Bàn Cổ còn lưu lại khắp Hồng Hoang: nguyên thần từ Tam Thanh, tinh huyết từ Thập Nhị Tổ Vu, bản nguyên Thái Âm và Thái Dương từ hai ngôi sao do đôi mắt Bàn Cổ hóa thành.

Hắn muốn tái tạo lại một Bàn Cổ chân chính ngay trong cơ thể mình, bước đi trên con đường vô tiền khoáng hậu.

Bước đầu tiên trong hành trình, Vô Cực dựa vào hệ thống để sáng tạo ra bộ công pháp độc nhất vô nhị - "Hồng Mông Bất Diệt Kinh".

Đây là con đường tu luyện lấy thế giới chi đạo làm gốc, khai mở hàng tỷ vũ trụ hỗn độn bên trong từng vi hạt, huyệt khiếu của cơ thể, một con đường tu luyện bá đạo và tiêu tốn tài nguyên đến mức không tưởng, nhưng cũng hứa hẹn một sức mạnh vô song.

Cùng Nữ Oa và Phục Hy vừa hóa hình, Vô Cực bắt đầu hành trình du ngoạn Bất Chu Sơn.

Nhờ năng lực Tham Trắc, hắn nhanh chóng tìm thấy và thu phục được Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo "Hồng Mông Lượng Thiên Xích" – một thần vật công phạt vô song, có khả năng giết người không nhiễm nhân quả.

Cuộc đối đầu đầu tiên của hắn cũng từ đây mà ra.

Khi chạm trán với nhóm thái tử Long tộc kiêu ngạo, Vô Cực đã

không ngần ngại ra tay, dùng thực lực nghiền nát đối thủ, thậm chí đánh tan cả một đạo hóa thân của Long tộc Đại trưởng lão Ngao U – một cường giả Chuẩn Thánh.

Mối thù không đội trời chung với Long tộc được thiết lập, đẩy Vô Cực vào tình thế phải nhanh chóng đột phá để tự bảo vệ mình và những người thân yêu.

Đối mặt với áp lực, Vô Cực không lùi bước mà chọn con đường khó khăn nhất.

Hắn không chứng đắc Đại La thông thường, mà nghịch thiên chứng được "Đại Đạo Chi La", khiến đóa hoa trên đỉnh đầu nở ra mười hai phẩm trọn vẹn, vượt xa cực hạn chín phẩm của Thiên Đạo.

Từ đây, hắn trở thành tồn tại vô địch trong cùng cảnh giới, một đế vương thực sự của thế hệ sinh linh tiên thiên.

Sở hữu sức mạnh vượt trội, hành trình của Vô Cực ngày càng rộng mở.

Hắn du hành đến Thái Âm Tinh, kết nghĩa với Hi Hòa và Thường Hi, phá vỡ nhân duyên trời định của Đế Tuấn.

Hắn đối đầu và dễ dàng áp chế Đế Tuấn, Thái Nhất.

Hắn thu thập tinh huyết của Thập Nhị Tổ Vu, lĩnh ngộ các đại pháp tắc.

Khi trở về Bất Chu Sơn, hắn lại một lần nữa thể hiện thực lực kinh người khi một mình đối đầu và áp đảo Tam Thanh trong cuộc tranh đoạt Tạo Hóa Thanh Liên, bảo vệ Nữ Oa và Phục Hy.

Câu chuyện bắt đầu với một linh hồn xuyên không mang trong mình nỗi trăn trở về căn nguyên, nhưng nhờ cơ duyên và ý chí kiên định, hắn đã từng bước đặt những viên gạch đầu tiên trên con đường trở thành chúa tể của cả Hồng Hoang, một con đường mà ngay cả

Thiên Đạo cũng phải kiêng dè.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 1

Đại lục Hồng Hoang, mênh mông vô biên.

Vùng đất Hồng Hoang lúc này, kể từ khi Bàn Cổ khai thiên, thân hóa vạn vật, đã trải qua thời đại hung thú.

Giờ đây, đã tiến vào Long Hán chi kiếp.

Lúc này, trên núi Bất Chu.

Bầu trời vốn dĩ mây đen dày đặc, kiếp vân cuồn cuộn, sấm sét ngang dọc.

Sau khi đạo thiên lôi màu tím cuối cùng trong tầng mây giáng xuống, sắc trời cuối cùng cũng dần dần quang đãng trở lại, phảng phất như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Lúc này, dưới đạo thiên lôi màu tím vừa giáng xuống và đang dần tan đi, một đoàn thanh khí trong suốt như pha lê đã độ kiếp hóa hình thành công, hóa thành một thanh niên áo trắng có khí vũ bất phàm, tướng mạo vô cùng anh tuấn.

"Cuối cùng cũng hóa hình thành công rồi!" Vừa cảm khái, y vừa chắp hai tay sau lưng, đứng thẳng tắp, vẻ mặt tĩnh lặng như giếng cổ, không vui không buồn.

Ánh mắt y bắt đầu nhìn ra xa khắp đại địa Hồng Hoang, sâu thẳm vô cùng.

Cửu cửu hóa hình lôi kiếp!

Cuối cùng cũng vượt qua!

Một lúc sau, y thu ánh mắt lại, ngẩng đầu nhìn lên trời, thần sắc trở nên nghiêm túc, chậm rãi cất lời: "Đại Đạo ở trên, hôm nay ta đã

hóa hình thành công, lấy đạo hiệu là Vô Cực.

Mọi chuyện quá khứ đều sẽ theo gió bay đi, từ nay về sau ở Hồng Hoang, chỉ có Vô Cực, không còn Thạch Trung Ngọc.

Mong Đại Đạo chứng giám!" Thanh niên anh tuấn Vô Cực hóa thành, vẻ mặt trịnh trọng nói.

Y vốn không phải sinh linh của thế giới Hồng Hoang, mà là xuyên không từ Trái Đất đến.

Khi Bàn Cổ đại thần khai thiên, y đã xuyên không thành một luồng tiên thiên thanh khí do ngài tạo ra, rơi xuống núi Bất Chu.

Thật trùng hợp, y lại rơi ngay bên cạnh Nữ Oa và Phục Hy sau này.

Vì Vô Cực là người xuyên không, ngay từ đầu đã có ý thức, nên sau vô số nguyên hội, khi Nữ Oa và Phục Hy ra đời ý thức, hai người họ đã thuận theo tự nhiên mà coi y là đại huynh, giống như Tam Thanh và Tam Tiêu sau này.

Mặc dù Vô Cực không cùng nguồn gốc với họ, nhưng điều đó hoàn toàn không ảnh hưởng đến tình cảm giữa ba người.

Về phần Nữ Oa và Phục Hy lúc này, còn thiếu một chút nữa mới hóa hình được.

Nhưng cũng sắp rồi!

Vô Cực có thể cảm nhận rõ ràng điều này. … Ầm!

Sau khi lời thề của Vô Cực vang lên, y cảm giác được rằng, từ khoảnh khắc này, mình cuối cùng cũng đã hoàn toàn dung nhập vào Hồng Hoang, cảm giác bị bài xích trong cõi u minh đã biến mất.

Trước đây, vì không phải là sinh linh bản địa của Hồng Hoang, không mang ấn ký của thế giới Hồng Hoang, lại là kẻ ngoại lai, nên y

luôn không thể hoàn toàn dung nhập vào thế giới này, lúc nào cũng bị bài xích trong cõi u minh.

Cũng chính vì nguyên nhân này mà y mới trì trệ mãi không thể hóa hình.

Nếu không, y đã sớm hóa hình được, chẳng cần phải đợi đến hôm nay.

Hậu quả của việc không thể hoàn toàn dung nhập vào Hồng Hoang là trên con đường hóa hình, y chắc chắn sẽ gian nan hơn người khác.

Nhưng may mắn là, sau vô tận năm tháng tu luyện, hôm nay, y cuối cùng cũng đã hóa hình thành công.

Phải biết rằng, ở Hồng Hoang, sinh linh chỉ sau khi hóa hình mới có thể phù hợp hơn với đạo, cũng như tu luyện và cảm ngộ thiên địa.

Đây cũng là lý do vì sao tất cả sinh linh trong Hồng Hoang đều phải hóa hình.

Vô Cực cảm nhận một lượt tu vi của mình lúc này.

"Quả nhiên chỉ có Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong thôi sao!" Đúng như dự liệu từ trước, tu vi sau khi hóa hình chỉ đạt đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, còn cách Đại La Kim Tiên một khoảng.

"Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong...

Xem ra là do căn nguyên của ta." Thấy tu vi sau khi hóa hình không thể đạt đến Đại La Kim Tiên, Vô Cực không khỏi có chút bất lực lắc đầu, tuy đã lường trước nhưng vẫn không tránh khỏi có chút thất vọng.

Theo sự hiểu biết của y về Hồng Hoang, nếu không nhớ lầm thì những người như Tam Thanh do nguyên thần của Bàn Cổ đại thần hóa thành, vừa hóa hình đã là Đại La.

Nữ Oa cũng tương tự, căn nguyên quyết định việc vừa hóa hình đã là Đại La Kim Tiên.

Về phần y không thể đạt tới Đại La, vậy chỉ có thể là vấn đề về căn nguyên.

Mặc dù căn nguyên của y cũng không tệ, là một luồng tiên thiên thanh khí từ khi Bàn Cổ đại thần khai thiên.

Nhưng nếu so với Tam Thanh, Nữ Oa và những người khác, cuối cùng vẫn kém một chút.

Đây cũng là lý do vì sao ở Hồng Hoang người ta lại coi trọng căn nguyên đến vậy.

Bởi vì căn nguyên quyết định thành tựu sau này của sinh linh Hồng Hoang, cũng như cơ duyên phúc trạch.

Ví dụ như Tam Thanh, vì do nguyên thần của Bàn Cổ đại thần hóa thành, hưởng phúc ấm của Bàn Cổ đại thần, nên sau này đã định sẵn sẽ thành thánh.

Lại ví dụ như những tiên thiên thần thai đầu tiên được Hồng Hoang thai nghén, định sẵn chỉ có thể tu luyện đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, dù thế nào cũng không thể đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Bởi vì tất cả, trong cõi u minh, đều đã được sắp đặt sẵn.

Về vấn đề thành thánh của ba người Nữ Oa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Nữ Oa có thể thành thánh là vì nàng là người phù hợp nhất để sáng tạo ra Nhân tộc, nên ngoài Tam Thanh ra, nàng cũng có thể thành thánh.

Còn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, phần lớn nguyên nhân là do Hồng Quân và Thiên Đạo đền bù nhân quả cho phương Tây, nếu không tuyệt đối không thể thành thánh.

Chỉ cần nhìn kỹ con đường thành thánh của họ là biết, trên cơ sở đó, còn phải cộng thêm công đức lập giáo, cùng với phát hạ 48 đại hồng nguyện, cuối cùng mới miễn cưỡng thành công.

Từ đó có thể thấy, ở Hồng Hoang muốn thành thánh, thật sự không phải chuyện dễ dàng!

Trong trận quyết chiến Long Hán đại kiếp, dưới trận đại chiến của Hồng Quân, Ma Tổ La Hầu và những người khác, vô số linh mạch của phương Tây đã bị Ma Tổ La Hầu cho nổ tung, mới dẫn đến kết cục nghèo nàn, từ đó không gượng dậy nổi, rơi vào cảnh giới lúng túng muốn linh bảo không có linh bảo, muốn nhân tài không có nhân tài.

Đây là nhân quả mà Hồng Quân nợ phương Tây, bởi vì lợi ích cuối cùng đều bị y chiếm hết.

Nếu không sau này hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng chẳng cần phải mặt dày đến phương Đông lừa người.

Tất cả đều có nguyên nhân.

Có nhân mới có quả.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề: Bần đạo khổ quá mà… Ngay khi suy nghĩ của Vô Cực đang chìm đắm trong những chuyện sẽ xảy ra ở Hồng Hoang sau này, đột nhiên, một âm thanh bí ẩn vô cùng vang lên trong đầu y.

"Đinh, Đại Đạo Chúa Tể Hệ Thống đã được kích hoạt…" Âm thanh này vang lên như thể giúp người ta tìm thấy hy vọng trong tuyệt vọng, khiến trong lòng Vô Cực không khỏi vui mừng.

"Hệ thống… cuối cùng cũng đến rồi à!" Vốn dĩ đối với chuyện ngón tay vàng, y đã không còn hy vọng nữa.

Dù sao cũng đã xuyên không đến Hồng Hoang nhiều năm như vậy,

nếu có thì chẳng phải đã thức tỉnh từ sớm rồi sao.

Nhưng cảnh tượng lúc này lại khiến y không thể không tin.

Mặc dù có hơi muộn một chút, nhưng cuối cùng cũng đến rồi còn gì!

"Đinh, Đại Đạo Chúa Tể Hệ Thống đã kích hoạt tải xong, có thể bắt đầu sử dụng…" Giọng nói của hệ thống lại vang lên lần nữa.

"Hệ thống?" Vô Cực thầm hỏi trong lòng.

"Có ta đây, Túc chủ." "Giới thiệu công năng đi!" Kiếp trước là một fan truyện, đương nhiên y không xa lạ gì với ngón tay vàng như hệ thống.

"Bản hệ thống là Đại Đạo Chúa Tể Hệ Thống, có ba công năng, có thể thu thập, có thể dò xét, có thể phân tích hoàn mỹ để ngộ đạo…" "Thu thập: Có thể thu thập người, thu thập vật, thu thập tất cả…" "Dò xét: Có thể dò xét tất cả linh bảo, bảo vật…" "Phân tích hoàn mỹ ngộ đạo: Có thể phân tích bất kỳ công pháp, thần thông, trận pháp nào…" Hệ thống nói.

Chương 2

Có thể thu thập, dò xét, phân tích tất cả?

Vãi cả trâu bò!

Vô Cực nghe vậy lập tức mừng rỡ, liền hỏi: "Được, nếu có thể thu thập tất cả, vậy tinh huyết của Bàn Cổ đại thần có thể thu thập không?" Khoảnh khắc này, trong lòng y tràn đầy mong đợi, vô cùng muốn nghe câu trả lời của hệ thống.

Nếu thực sự có thể… vậy thì đúng là bá đạo hết chỗ chê.

Sự lợi hại của tinh huyết Bàn Cổ đại thần thì không cần phải nói nhiều, chỉ cần nhìn Thập Nhị Tổ Vu sau này là biết.

Một giọt tinh huyết đã tạo ra một vị Tổ Vu đầu đội trời chân đạp đất.

Không quỳ trời, không kính đất, chỉ tôn Bàn Cổ đại thần là Phụ Thần, xương sống chỉ vì ngài mà cong.

Đối với Thập Nhị Tổ Vu và Vu tộc, Vô Cực thật lòng kính phục từ tận đáy lòng, kính phục cái tinh thần dù có chiến tử cũng quyết không cúi đầu trước Thiên Đạo.

Người có tinh, khí, thần.

Thập Nhị Tổ Vu do "tinh" của Bàn Cổ đại thần hóa thành.

Tam Thanh do "thần" hóa thành.

Nhưng ngược lại nhìn Tam Thanh, tuy do nguyên thần quan trọng nhất của Bàn Cổ đại thần hóa thành, cuối cùng lại không giống Vu tộc đầu đội trời chân đạp đất, kế thừa di chí của ngài, ngược lại còn cúi đầu trước Hồng Quân và Thiên Đạo, trở thành thánh nhân Thiên Đạo,

vứt bỏ tinh thần và ý chí của Bàn Cổ đại thần.

Chỉ có Thập Nhị Tổ Vu và Vu tộc, từ đầu đến cuối đều kế thừa và truyền thừa ý chí bất khuất của Bàn Cổ đại thần.

Đối với việc Tam Thanh cam tâm trở thành thánh nhân Thiên Đạo, nói thật, trong lòng Vô Cực có chút khinh thường.

Thành thật mà nói, cuối cùng trở thành thánh nhân bất tử bất diệt cao cao tại thượng, làm vậy cũng không có gì sai.

Nhưng, nếu là người khác thì thôi, đằng này họ lại do nguyên thần của Bàn Cổ đại thần hóa thành cơ mà!

Sự kiêu ngạo của Bàn Cổ đại thần đâu rồi?

Chẳng lẽ lúc Bàn Cổ đại thần khai thiên, lại không dự cảm được mình sẽ chết sao, không, ngài đã dự cảm được!

Nhưng ngài lại không hề có chút lùi bước, vẫn kiên quyết lựa chọn tiếp tục khai thiên.

"Có lẽ mình quá cố chấp rồi… dù sao họ cũng chỉ là nguyên thần hóa thành, không phải Bàn Cổ đại thần." Vô Cực thầm nghĩ.

Trước đây, nhận thức của y về Hồng Hoang đều chỉ bắt nguồn từ tiểu thuyết, có lẽ có những chuyện y không biết.

Nghĩ như vậy, Vô Cực không còn rối rắm nữa.

Bây giờ y đã xuyên không đến Hồng Hoang, vậy thì có cả đống thời gian để tìm hiểu rõ ràng, xem có khác biệt gì so với những gì y biết trong tiểu thuyết không.

Hiểu ra những điều này, Vô Cực cảm thấy ý niệm thông suốt, tâm cảnh dường như cũng đang vô hình tăng lên.

Phát hiện bất ngờ này không khỏi khiến y vui mừng.

“Có thể!” Hệ thống nói.

“Thật sự có thể!” Nghe lời của hệ thống lúc này, Vô Cực không thể kìm nén được sự kích động trong lòng.

Mặc dù bây giờ căn nguyên của y kém hơn Nữ Oa, Phục Hy, Tam Thanh một chút, nhưng chờ y thu thập nguyên thần của Bàn Cổ đại thần từ trên người Tam Thanh, thu thập tinh huyết từ Thập Nhị Tổ Vu, thu thập bản nguyên từ Thái Âm Tinh và Thái Dương Tinh...

đến lúc đó lại dung hợp những thứ này vào thân mình, thì căn nguyên còn kém sao...

Phải biết những thứ này đều do thân thể Bàn Cổ đại thần hóa thành!

Nguyên thần hóa Tam Thanh, tinh huyết hóa Thập Nhị Tổ Vu, mắt trái hóa Thái Dương Tinh, mắt phải hóa Thái Âm Tinh...

Nghĩ đến đây, một kế hoạch lớn hơn xuất hiện trong đầu Vô Cực, đang nhanh chóng hình thành.

“Bây giờ mình hình như còn thiếu một bộ công pháp tu luyện… Vậy thì trước tiên sáng tạo công pháp đi!” Vô Cực đột nhiên ánh mắt ngưng tụ, lẩm bẩm trong lòng.

Theo sự hiểu biết của y về Hồng Hoang, ngoài Cửu Chuyển Huyền Công và Cửu Chuyển Nguyên Công là công pháp tu luyện của Bàn Cổ đại thần ra, những người khác không có công pháp, muốn nâng cao tu vi cảnh giới thì chỉ có thể hoàn toàn dựa vào ngộ đạo.

“Chúc mừng đại huynh hóa hình!” “Chúc mừng đại huynh hóa hình!” Lúc này, giọng nói của Phục Hy và Nữ Oa vang lên trong lòng Vô Cực, hướng về y chúc mừng.

“Ừm, nhị đệ, tam muội, vi huynh chờ các ngươi!” Vô Cực chắp tay sau lưng, cười nói.

“Vâng, đại huynh, sắp rồi, ta cảm thấy ta cũng sắp rồi!” Phục Hy nói.

“Tốt!” Vô Cực gật đầu.

“Có ta, có ta nữa, đại huynh, ta cảm thấy ta cũng sắp rồi…” Giọng Nữ Oa tràn đầy vui mừng.

“Tốt, vậy thì cố gắng sớm ngày hóa hình nhé, vi huynh sẽ ở bên ngoài bảo vệ.” Vô Cực cười nhạt nói, sau đó ngồi xếp bằng xuống, chuẩn bị sáng tạo công pháp.

“Vâng!” “Vâng!” … Cứ như vậy, Vô Cực tiến vào trạng thái sáng tạo công pháp.

Muốn siêu thoát, chứng đắc Đại Đạo, vậy thì trước tiên phải sáng tạo ra một bộ công pháp có thể chứng đạo.

Trong mắt Vô Cực bắt đầu hiện ra nhật nguyệt, vô tận tinh thần luân chuyển, thế giới huyễn diệt… Khoảnh khắc này, y phảng phất như hòa làm một thể với thiên địa, cảm ngộ thiên địa, cảm ngộ đạo, cảm ngộ tất cả… Thời gian cứ thế trôi đi từng giây từng phút.

Một ngày… một năm… mười năm… trăm năm… ngàn năm, vạn năm… một nguyên hội… hai nguyên hội… sau năm nguyên hội trôi qua.

Dưới sự trợ giúp của hệ thống phân tích ngộ đạo hoàn mỹ, Vô Cực cuối cùng cũng sáng tạo ra được hình hài ban đầu của công pháp.

Y đặt tên nó là Hồng Mông Bất Diệt Kinh, được tạo ra từ việc quan sát thế giới tinh thần.

Hồng Mông là gì?

Là khởi nguồn của Hỗn Độn, Đại Đạo từ đó mà sinh ra, đó là Hồng Mông.

Chương 3

Hoặc là khởi nguyên của vạn vật. (Thiết lập của truyện này là Hồng Mông cao nhất, sau đó đến Hỗn Độn!

Mọi người đừng rối rắm chuyện này…) Vậy thì bên ngoài Hỗn Độn, trong Hồng Mông, liệu có tồn tại thế giới cấp cao hơn Hồng Hoang không?

Về điểm này, Vô Cực không biết.

Trong Hồng Hoang cũng không có ai biết.

Chỉ là một phỏng đoán trong lòng y, chỉ có thể đợi sau này đi khám phá.

Nếu có, vậy chỉ có thể tồn tại trong Hồng Mông.

Nhưng, mặc dù Vô Cực không biết có thế giới nào cao cấp hơn Hồng Hoang hay không, nhưng thế giới cùng cấp bậc thì hẳn là có.

Ví dụ như, thế giới Thánh Vương, thế giới Long Phù, hay là thượng thương chi thượng trong thế giới Hoàn Mỹ, v.v.

Dù sao, Hỗn Độn có ba ngàn đại thế giới, Hồng Hoang chỉ là một trong số đó.

Nhưng những điều này, đối với Vô Cực hiện tại, còn quá xa vời.

Không phải là chuyện y nên quan tâm lúc này.

Suy nghĩ trở lại với Hồng Mông Bất Diệt Kinh.

Bộ Hồng Mông Bất Diệt Kinh này, là do Vô Cực quan sát chu thiên tinh thần, cảm ngộ thiên địa, lại kết hợp với các công pháp y biết từ tiểu thuyết kiếp trước, lấy tinh hoa bỏ cặn bã, nhào nặn mà sáng tạo ra.

Cơ thể người do tám trăm bốn mươi triệu vi lạp, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm huyệt khiếu, và bốn mươi đến sáu mươi vạn tỷ tế bào tạo thành.

Hồng Mông Bất Diệt Kinh chính là lấy những thứ này làm chủ, khai phá từng cái một thành thế giới hỗn độn trong cơ thể, cuối cùng hợp ức vạn thế giới làm một, lấy thế giới chi đạo, chứng đắc Đại Đạo, thậm chí là Hồng Mông.

Phần liên quan đến vi lạp trong cơ thể người, Vô Cực đã tham khảo công pháp Thần Tượng Trấn Ngục Kính trong thế giới Thánh Vương, điểm này y không phủ nhận, và đó chỉ là một trong số đó, ngoài ra, y còn tham khảo các thế giới khác.

Vốn dĩ trước khi hệ thống thức tỉnh, Vô Cực định đi theo con đường dùng sức mạnh chứng đạo.

Nhưng bây giờ, sau khi sáng tạo ra Hồng Mông Bất Diệt Kinh, y đã thay đổi chủ ý, quyết định đi theo thế giới chi đạo làm chính, sức mạnh chi đạo làm phụ.

Một là, như vậy có thể tránh được Thiên Đạo, không bị nó phát hiện.

Hai là, thế giới chi đạo tương đối mà nói cũng dễ hơn dùng sức mạnh chứng đạo một chút.

Quan trọng nhất là, Vô Cực cảm thấy thế giới chi đạo có lẽ phù hợp với mình hơn.

Giống như Dương Mi đại tiên sau này, cũng là khai phá thế giới trong cơ thể, sau đó chứng đắc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Bộ công pháp Hồng Mông Bất Diệt Kinh, trong thiết kế của Vô Cực, hiện tại đại khái có thể chia thành sáu giai đoạn tu luyện.

Giai đoạn thứ nhất, giai đoạn hấp thu năng lượng: Dùng năng

lượng lấp đầy tám trăm bốn mươi triệu vi lạp, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm huyệt khiếu, bốn mươi vạn tỷ tế bào trong cơ thể.

Giai đoạn thứ hai, giai đoạn khai phá khí hải: Khi tất cả vi lạp, huyệt khiếu, tế bào trong cơ thể được lấp đầy năng lượng, lúc đó có thể bắt đầu khai phá chúng thành khí hải trong cơ thể.

Giai đoạn thứ ba, giai đoạn diễn hóa đan điền: Đem khí hải được khai phá từ mười hai vạn chín ngàn sáu trăm huyệt khiếu, tám trăm bốn mươi triệu vi lạp và bốn mươi vạn tỷ tế bào, diễn hóa thành đan điền.

Giai đoạn thứ tư, giai đoạn diễn hóa tinh thần: Khi đã diễn hóa mười hai vạn chín ngàn sáu trăm huyệt khiếu, tám trăm bốn mươi triệu vi lạp, bốn mươi vạn tỷ tế bào thành đan điền, liền có thể bắt đầu đem đan điền diễn hóa thành vô tận tinh thần.

Giai đoạn thứ năm, giai đoạn khai phá thế giới: Đem vô tận tinh thần được diễn hóa từ mười hai vạn chín ngàn sáu trăm huyệt khiếu, tám trăm bốn mươi triệu vi lạp, bốn mươi vạn tỷ tế bào khai phá thành thế giới.

Giai đoạn thứ sáu, giai đoạn diễn hóa tiến giai, cường đại thế giới: Đem tất cả thế giới đã được khai phá, từ thế giới sơ khai nâng cấp tiến hóa, diễn biến thành thế giới Hỗn Độn.

Đây chính là hình hài ban đầu của Hồng Mông Bất Diệt Kinh, nói là một bộ công pháp, không bằng nói là thế giới chi đạo thì thích hợp hơn.

Về phần các giai đoạn sau, Vô Cực hiện tại chưa nghĩ ra.

Nhưng với sáu giai đoạn hiện tại, cũng đủ để y tu luyện rồi.

Có thể tu luyện thẳng lên trên Thiên Đạo cảnh không vấn đề gì.

Sau Thiên Đạo cảnh, y định đợi đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim

Tiên rồi tính.

Dù sao, tu vi hiện tại của y chỉ mới là Thái Ất Kim Tiên cảnh đỉnh phong, còn xa lắm.

Hơn nữa sáu giai đoạn hiện tại cũng cần phải không ngừng hoàn thiện. … Cảm ngộ xong Hồng Mông Bất Diệt Kinh, Vô Cực chậm rãi mở mắt ra.

"Không biết họ đã hóa hình chưa…" Ánh mắt Vô Cực nhìn về phía cấm trận trong phúc địa, lẩm bẩm trong lòng.

Mấy nguyên hội đã qua, vì toàn bộ tâm thần của y đều chìm đắm trong việc sáng tạo Hồng Mông Bất Diệt Kinh, nên cũng không biết lúc này Nữ Oa và Phục Hy đã hóa hình hay chưa.

Nhưng theo suy đoán, chắc là đã hóa hình rồi.

Ngay khi Vô Cực đứng dậy từ mặt đất, định đi xem họ đã hóa hình chưa, đột nhiên, hai bóng người xuất hiện trong tầm mắt y.

Một nam một nữ.

"Hóa hình rồi sao…" Nhìn hai người một cái, trên mặt Vô Cực lộ ra ý cười, đứng yên nhìn họ đi tới.

Không phải ai khác, chính là Nữ Oa và Phục Hy vừa hóa hình xong.

Nàng một thân bạch y phiêu diêu, tựa như một đóa thanh liên tuyệt thế không nhiễm bụi trần.

Vẻ đẹp đó, là một vẻ đẹp không thể dùng lời nào hình dung được.

"Đại huynh, đại huynh, ta và nhị ca hóa hình rồi nè!" Giọng nói trong trẻo như tiếng trời của Nữ Oa vang lên, gương mặt tuyệt mỹ của nàng tràn ngập nụ cười.

Chương 4

… Thấy Vô Cực tỉnh lại sau bế quan tu luyện, Nữ Oa lúc này giống như một cô bé hoạt bát, đáng yêu, nhảy nhót, trên mặt tràn đầy vui mừng.

Hoàn toàn không có chút uy nghiêm nào của Thánh Mẫu Nhân tộc, thánh nhân bất tử bất diệt sau này.

Chỉ thấy nàng cùng Phục Hy nhẹ bước đến trước mặt Vô Cực, sau đó liền nắm chặt lấy tay y, đôi mắt đẹp không ngừng nhìn khắp người y, như sợ y sẽ đột nhiên biến mất.

Thần sắc tràn đầy sự quyến luyến.

Vô Cực thấy vậy, cười xoa đầu nàng, rồi cứ để mặc cho nàng nắm tay.

"Đại huynh." Thấy Vô Cực xuất quan, Phục Hy một thân áo bào xám, lúc này cũng vẻ mặt vui mừng.

Trong lòng y, Vô Cực là người thân cận nhất, là đại huynh.

"Ừm, nhị đệ, tam muội, chúc mừng hai người hóa hình thành công!" Vô Cực ánh mắt hơi chuyển, cười gật đầu với Phục Hy, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Nữ Oa.

Trong chốc lát, y đã cảm ứng được tu vi của hai người.

Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

Đúng như dự đoán, hai người vừa hóa hình đã là Đại La.

Trong thế giới Hồng Hoang, đây là một trong những lợi ích của việc có căn nguyên sâu dày, không chỉ khởi điểm cao hơn sinh linh bình thường, mà thành tựu sau này cũng sẽ cao hơn.

Vô Cực nhìn Nữ Oa và Phục Hy, vừa hóa hình đã có tu vi Đại La Kim Tiên, không khỏi khiến y có chút ghen tị.

May mà, bây giờ có hệ thống, đối với vấn đề căn nguyên thấp, y đã có cơ hội bù đắp và nâng cao.

Nếu y suy đoán không sai, chờ y dung hợp Thái Âm bản nguyên, Thái Dương bản nguyên vào thân mình, vậy thì căn nguyên của y hẳn là có thể đạt tới cùng cấp bậc với Tam Thanh.

Nghĩ đến đây, Vô Cực lúc này đã có chút không thể chờ đợi được nữa.

"Đúng rồi, đại huynh, lần này huynh bế quan tu luyện, sao lâu thế?

Hại người ta và nhị ca phải đợi lâu như vậy." Khi Nữ Oa nhắc đến chuyện Vô Cực lần này bế quan tu luyện, liền vẻ mặt oán trách nhìn chằm chằm y, trong đôi mắt đẹp tràn đầy ấm ức và khó hiểu.

Thực ra vào nguyên hội thứ tư sau khi Vô Cực tiến vào bế quan sáng tạo Hồng Mông Bất Diệt Kinh, Nữ Oa và Phục Hy đã hóa hình thành công, nhưng để không làm phiền y, hai người chỉ có thể yên tĩnh chờ y xuất quan.

"Được rồi, ngoan, đừng ấm ức nữa, đại huynh sở dĩ bế quan lâu như vậy, là vì đại huynh ta đang sáng tạo công pháp, nên mới lâu thế." Nhìn dáng vẻ có chút ấm ức của Nữ Oa, Vô Cực chỉ có thể lại lần nữa xoa đầu nàng, nhẹ nhàng an ủi.

"Nếu để sinh linh trong Hồng Hoang biết được, Nữ Oa thánh nhân đường đường, cũng có lúc ra vẻ tiểu thư thế này, không biết có kinh ngạc đến rớt cả mắt không." Vô Cực không nhịn được thầm nghĩ trong lòng.

"À, tam muội, đại huynh chắc chắn là vì có cảm ngộ, nên mới bế quan lâu như vậy." Phục Hy ở bên cạnh thấy vậy, cũng lên tiếng an ủi

Nữ Oa.

Tình yêu thương của y dành cho cô em gái nhỏ Nữ Oa này, một chút cũng không kém Vô Cực.

“Thật không ạ?

Đại huynh…” Nữ Oa nghe vậy, nhỏ giọng hỏi.

“Ừm, thật!” Vô Cực bất lực lắc đầu.

Nữ Oa lúc này, thật sự chỉ như một cô bé bình thường.

Vô Cực nhìn Nữ Oa gần trong gang tấc, những đường cong hoàn mỹ, và dung nhan tuyệt thế đó, cùng với khí chất cao quý, thánh khiết toát ra một cách vô hình, đều không khỏi khiến ánh mắt y có chút ngẩn ngơ.

Không biết từ lúc nào, tình cảm của y đối với Nữ Oa, dường như đã vượt qua tình huynh muội, càng giống như tình cảm nam nữ hơn.

Nữ Oa trước mắt.

Thật sự quá đẹp!

Cũng quá mê người!

Tựa như một quả táo đỏ chín mọng, khiến người ta chỉ muốn cắn một miếng.

Dù với tâm cảnh hiện tại của y, cũng không khỏi bị thu hút.

Đây là Nữ Oa lừng lẫy danh tiếng ở Hồng Hoang, lại là thánh nhân bất tử bất diệt.

Tập hợp cả vẻ đẹp, trí tuệ và thực lực vào một người.

Nếu phải dùng một từ để hình dung nàng.

Vậy thì chỉ có hai chữ, hoàn mỹ!

Nếu bốn chữ, hoàn mỹ không tì vết!

Không phải là y thấy gái là đi không nổi, mê gái, mà thực sự là Nữ Oa quá đẹp.

Trước đây chỉ có thể tưởng tượng trong đầu, nhưng lúc này người thật ở ngay trước mắt, cảm giác giữa hai cái không giống nhau, không thể đánh đồng được.

Trước khi xuyên không, y đã ngưỡng mộ Nữ Oa trong thế giới Hồng Hoang từ lâu.

Bây giờ, cuối cùng cũng được tận mắt thấy.

Giống như trong tưởng tượng, đẹp đến mức không thể chạm tới.

Khi Nữ Oa cảm nhận được ánh mắt của Vô Cực đang nhìn chằm chằm vào mình, trong đôi mắt đẹp không khỏi có chút nghi hoặc, không biết tại sao y lại nhìn mình như vậy.

"Đại huynh cứ nhìn mình chằm chằm… Chẳng lẽ trên mặt mình có hoa sao…" Nữ Oa lẩm bẩm trong lòng, tay bất giác sờ lên mặt.

Lúc này nàng chưa ý thức được, là vì dung nhan của mình.

Ngược lại, Phục Hy ở bên cạnh, phảng phất như đã nhìn ra điều gì đó, trên mặt treo nụ cười nhàn nhạt.

Chương 5

"Đại huynh…?" Nữ Oa nhìn Vô Cực mấy lần, không hiểu tại sao, bèn khẽ mở môi.

"Tam muội… quá đẹp, đẹp đến nghẹt thở." Vô Cực có chút không tiện nói, dù sao cứ nhìn chằm chằm người ta như vậy, cuối cùng vẫn là hành vi bất lịch sự.

"Đại huynh…" Nghe lời của Vô Cực, Nữ Oa lập tức đỏ bừng mặt, hơi cúi đầu xuống, có chút không dám nhìn vào mắt Vô Cực.

"Ha ha!

Đại huynh xem, tam muội của chúng ta ngại ngùng rồi." Phục Hy không nhịn được cười một tiếng.

"Nhị ca… nếu huynh còn trêu người ta nữa, thì ta không thèm để ý đến huynh đâu…" Lời Phục Hy vừa dứt, Nữ Oa cúi đầu thấp hơn, mặt đỏ bừng.

Mặc dù Vô Cực và Phục Hy đều là những người thân cận nhất trong lòng nàng, cũng đã ở bên nhau vô tận năm tháng, quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn.

Nhưng lúc này bị Vô Cực nhìn như vậy, lại bị Phục Hy trêu chọc, không khỏi khiến trong lòng nàng gợn sóng, tim không nhịn được đập thình thịch, cảm thấy e thẹn.

Thực ra cũng phải.

Nữ Oa lúc này mới vừa hóa hình, không chỉ tình cảm là một tờ giấy trắng, đang ở trạng thái mơ hồ, mà tâm trí cũng rất đơn thuần.

"Được rồi, nhị đệ, đừng trêu tam muội nữa." Vô Cực nói với Phục Hy.

“Vâng, đại huynh.” Phục Hy nhìn Nữ Oa một cái, cười nói. … Một lát sau.

“Đúng rồi, nhị đệ, tam muội, sau khi hóa hình, hai người đã củng cố tu vi xong chưa?” Vô Cực hỏi.

“Vâng!” “Vâng, đại huynh, chúng ta đều đã củng cố xong rồi.” Nữ Oa và Phục Hy gật đầu.

“Tốt!

Nếu đã vậy, chúng ta hãy cùng nhau luận đạo đi, vi huynh mấy năm nay, vừa hay có chút cảm ngộ.” Ánh mắt Vô Cực dừng lại trên người Nữ Oa và Phục Hy.

“Được!” “Được!” Hai người lại lần nữa gật đầu.

Cứ như vậy, ba người trở về cấm trận trong phúc địa núi Bất Chu, bắt đầu lần luận đạo đầu tiên sau khi hóa hình.

Mặc dù tu vi của Vô Cực lúc này thấp hơn Nữ Oa và Phục Hy, nhưng sự cảm ngộ của y đối với thiên địa, đối với đạo, lại vượt xa hai người.

Dù sao y cũng là người sáng tạo ra Hồng Mông Bất Diệt Kinh.

Trăm năm sau, lần luận đạo đầu tiên của ba người kết thúc, ai cũng có thu hoạch riêng.

Ngay sau đó, họ lại tiến vào tu luyện, để tiêu hóa những gì thu được từ lần luận đạo này.

Thời gian thấm thoắt, chớp mắt đã qua vạn năm.

Ba người sau khi xuất quan, lại bắt đầu lần luận đạo thứ hai.

Lần luận đạo này, thời gian dài hơn lần đầu tiên hơn trăm năm.

Cứ thế lặp đi lặp lại, luận đạo xong, lại bắt đầu bế quan để cảm

ngộ tiêu hóa những gì thu được.

Thời gian trôi nhanh, năm vạn năm sau.

Một ngày nọ, Vô Cực tỉnh lại sau khi bế quan tu luyện.

Trong hai lần luận đạo bế quan tu luyện, tu vi và cảnh giới của y đều đã tiến một bước lớn về phía Đại La Kim Tiên.

Hơn nữa, đã tu ra ngũ khí trong lồng ngực.

Bây giờ, chỉ cần ngưng tụ tam hoa, và ngũ khí triều nguyên, là có thể lập tức chứng Đại La.

Nhưng, y lại không vội chứng Đại La nhanh như vậy.

Bởi vì y muốn chứng, không phải là Đại La bình thường, mà là Đại Đạo chi la.

Đại Đạo chi la là gì?

Dưới Thiên Đạo, chín là cực, chỉ có thể chứng được cửu phẩm Đại La, tức là tam hoa tinh khí thần có thể nở ra cửu phẩm, đã là tận cùng.

Nhưng Vô Cực lại biết, dưới Đại Đạo, số 12 mới là cực hạn, mới là viên mãn, có thể chứng được thập nhị phẩm Đại La, hoa nở thập nhị phẩm.

Đã biết điều tốt như vậy, sao y có thể cam tâm chỉ đi chứng Thiên Đạo chi la, mà không chứng Đại Đạo chi la chứ!

"Mình có nên thu thập họ không nhỉ?" Nhìn Nữ Oa và Phục Hy đang bế quan chưa tỉnh, Vô Cực không khỏi thầm nghĩ.

Nói thật, y có chút ngứa ngáy trong lòng.

Ai cũng có lòng hiếu kỳ, không ai có thể ngoại lệ.

"Hệ thống, ta muốn thu thập Nữ Oa và Phục Hy." Vô Cực nghĩ

một lát, quyết định thu thập một lần xem có thể thu thập được thứ gì tốt không.

Nếu không nhớ lầm, căn nguyên của Nữ Oa và Phục Hy hẳn là Hỗn Độn Âm Dương Chi Khí, có chút quan hệ với Âm Dương ma thần, một trong ba ngàn Hỗn Độn ma thần ngày xưa. (Chú thích: Không biết cái này có sai không, nếu nhớ sai đừng đánh tôi, sợ đau!

Có một cách nói là do Hỗn Độn ma thần hóa thành, còn có một cách nói là căn nguyên của Nữ Oa là tạo hóa chi khí, ở đây chúng ta không rối rắm nữa, vì không chắc chắn, dùng cái này đi… Có lẽ có người sẽ nói căn nguyên của Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu mới là Âm Dương chi khí, nhưng trong thiết lập của truyện này, có sự khác biệt, một cái là Hỗn Độn, một cái là thế giới Hồng Hoang.) "Đinh, bắt đầu thu thập tiên thiên thần thai ma Phục Hy…" "Đinh, bắt đầu thu thập tiên thiên thần thai ma Nữ Oa…" Không biết qua bao lâu… "Đinh, kết thúc thu thập tiên thiên thần thai ma Phục Hy…" "Đinh, kết thúc thu thập tiên thiên thần thai ma Nữ Oa…" "Đinh, thu thập tiên thiên thần thai ma Phục Hy nhận được: Hỗn Độn Dương Chi Khí, điểm tu vi +10 triệu!" "Đinh, thu thập tiên thiên thần thai ma Nữ Oa nhận được: Hỗn Độn Âm Chi Khí, điểm tu vi +10 triệu!" (Con số không hiển thị được, khó quá!) Âm báo của hệ thống vang lên.

"Ừm, không tệ, không tệ!" Nghe thông báo của hệ thống, Vô Cực trên mặt lộ ra ý cười, hài lòng gật đầu.

"Hửm?" Cảm nhận sự thay đổi tu vi trên người mình lúc này, Vô Cực không khỏi ánh mắt ngưng tụ.

Cùng với tiếng nói của hệ thống, tu vi của y đã tăng lên một chút.

Chương 6

Mặc dù không nhiều, thậm chí có thể bỏ qua không tính, nhưng y lại cảm nhận được rõ ràng.

"Chẳng lẽ vừa rồi thu thập từ trên người họ sao?" Ánh mắt Vô Cực lại lần nữa dừng lại trên người Nữ Oa và Phục Hy, trong đầu nhớ lại thông báo của hệ thống trước đó.

"Đúng rồi, hẳn là vậy, vừa rồi hệ thống từ trên người họ thu thập được mười triệu điểm tu vi." Nhớ lại lời nói của hệ thống trước đó, trong lòng y lập tức hiểu ra.

"Nếu có thể thu thập tu vi từ trên người họ, vậy thì cũng nên có thể thu thập từ trên người các sinh linh khác chứ?

Nếu như vậy, chẳng phải sau này mình không cần phải bế quan tu luyện để nâng cao tu vi nữa sao?

Chỉ cần ra ngoài thu thập từ trên người người khác là được?" Khoảnh khắc này, trong đầu Vô Cực lóe lên ý nghĩ này.

Càng nghĩ càng thấy khả thi.

Nếu đã có thể thu thập từ trên người Nữ Oa và Phục Hy, vậy tại sao không thể thu thập từ các sinh linh khác trong Hồng Hoang chứ?

Không có lý do gì là không thể.

Dần dần, trên mặt Vô Cực tràn đầy vui mừng.

Thậm chí lúc này, y còn có chút không thể chờ đợi được muốn ra ngoài, tìm các sinh linh khác trên núi Bất Chu để thử nghiệm một phen.

Nhưng khi Vô Cực chuyển ánh mắt, nhìn thấy Nữ Oa và Phục Hy

đang ngồi trước mặt, đang bế quan, chưa tỉnh lại, y mới nén lại tâm trạng kích động lúc này, nhịn không ra ngoài.

Nếu Nữ Oa và Phục Hy đều đã coi mình là người thân cận nhất, vậy thì y cũng không thể phụ họ.

Không thể bỏ họ ở đây, một mình rời đi.

Mặc dù ở đây, tại núi Bất Chu, lại có tiên thiên cấm trận bảo vệ kép, sẽ không gặp nguy hiểm.

Nhưng lỡ như, khi họ đột nhiên tỉnh lại sau bế quan, thấy mình không ở đây, lại không tìm được, vậy chẳng phải họ sẽ lo lắng sao!

Vô Cực nghĩ.

Càng không thể rời đi bây giờ, ít nhất cũng phải đợi họ tỉnh lại sau khi tu luyện mới được.

Dù sao bây giờ cũng không vội trong một lúc, sau này có nhiều cơ hội và thời gian, lại tiến hành thử nghiệm.

Phải biết ở Hồng Hoang, thứ không thiếu nhất và không đáng tiền nhất chính là thời gian.

Hồng Hoang không tính năm tháng, tu luyện không có năm tháng, thường chỉ một lần bế quan, có thể đã qua ngàn năm, vạn năm, thậm chí lâu hơn.

Hiểu ra điều này, Vô Cực liền lại lần nữa nhắm mắt lại, tiến vào tu luyện.

Chuẩn bị lúc này, liền luyện hóa Hỗn Độn Tiên Thiên Âm Dương chi khí thu thập được từ trên người Nữ Oa và Phục Hy.

Thời gian thấm thoắt, mười vạn năm sau, dưới sự trợ giúp của hệ thống phân tích ngộ đạo hoàn mỹ, Vô Cực cuối cùng cũng luyện hóa thành công Hỗn Độn Âm Dương nhị khí, dung nhập vào thân mình.

Cùng với việc dung nhập chúng vào thân, Vô Cực phát hiện, căn nguyên của y đã được nâng cao, đạt tới cùng cấp bậc với Nữ Oa và Phục Hy, chỉ còn cách căn nguyên đỉnh cấp nhất của Tam Thanh một sợi tóc.

Điều này không khỏi khiến Vô Cực vui mừng.

"Đã đến lúc bắt đầu tu luyện Hồng Mông Bất Diệt Kinh rồi…" Vô Cực thấy Nữ Oa và Phục Hy chưa tỉnh lại sau bế quan, lẩm bẩm một tiếng, liền bắt đầu vận chuyển Hồng Mông Bất Diệt Kinh. … "Xuy xuy~" Sau khi Vô Cực vận chuyển Hồng Mông Bất Diệt Kinh, lập tức, tám trăm bốn mươi triệu vi lạp, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm huyệt khiếu, cùng với bốn mươi vạn tỷ tế bào trong cơ thể, đều trong nháy mắt như bị kích hoạt, ức vạn lỗ chân lông trong cơ thể mở ra, cuộn trào, không ngừng thôn thổ, hấp thu tiên thiên linh khí nồng đậm đến cực điểm trong cấm trận, phảng phất như một người đói khát, liều mạng hấp thu.

"…Đây là Hồng Mông Bất Diệt Kinh sao… Tốc độ và dáng vẻ hấp thu linh khí, cũng quá kinh khủng rồi?

May mà đây là Hồng Hoang…" Vô Cực nhìn cảnh tượng đang diễn ra trong cơ thể mình lúc này, không khỏi ánh mắt ngưng tụ, mặc dù đại khái đã biết sự kinh khủng của bộ công pháp này, nhưng khi tận mắt nhìn thấy, không khỏi khiến y kinh ngạc.

Cũng may đây là Hồng Hoang, bên ngoài Hồng Hoang là Hỗn Độn, nếu đến lúc đó, ngay cả tiên thiên linh khí của Hồng Hoang cũng không đủ để chống đỡ cho việc tu luyện Hồng Mông Bất Diệt Kinh, vậy y có thể ra ngoài Hỗn Độn, hấp thu hỗn độn linh khí để tu luyện.

Nếu không, nếu đổi lại là ở các thế giới khác, căn bản không thể tu luyện thành công Hồng Mông Bất Diệt Kinh.

Bởi vì bộ công pháp Hồng Mông Bất Diệt Kinh này, lượng linh

khí cần thiết, thật sự quá nhiều, dùng từ "khổng lồ" cũng không đủ để hình dung.

Tám trăm bốn mươi triệu vi lạp, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm huyệt khiếu, bốn mươi vạn tỷ tế bào… Chỉ những con số này thôi cũng đủ khiến người ta tê cả da đầu, hít một hơi khí lạnh.

"Thật may đây là Hồng Hoang a…" Nghĩ đến lượng thiên địa linh khí kinh khủng cần thiết để tu luyện Hồng Mông Bất Diệt Kinh, Vô Cực không khỏi có chút may mắn.

"Ầm~" Cùng với sự thôn thổ hấp thu của y, núi Bất Chu phảng phất cũng có cảm ứng.

Lập tức.

Trong cõi u minh.

Từng luồng, từng luồng tiên thiên linh khí còn mênh mông và nồng đậm hơn cả bên trong cấm trận, được triệu hoán dẫn dắt, rót vào tiên thiên cấm trận, tiến vào cơ thể Vô Cực, bị ức vạn tế bào, vi lạp, huyệt khiếu trong cơ thể hấp thu.

Núi Bất Chu vào khoảnh khắc này, phảng phất như sống lại.

Uy nghiêm… đầu đội trời chân đạp đất… chống đỡ đại địa Hồng Hoang… Trên đỉnh núi, thậm chí còn có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng vĩ ngạn vô địch của Bàn Cổ đại thần tay cầm Khai Thiên Phủ, một búa phá vỡ Hỗn Độn.

Khoảnh khắc này, đại địa Hồng Hoang chấn động… Ức vạn vạn sinh linh có cảm ứng, ánh mắt đồng loạt hướng về phía núi Bất Chu.

Càng có đại năng bắt đầu bấm tay tính toán.

Phương Đông, núi Ngọc Kinh.

Một đạo nhân mày trắng nhíu chặt, miệng khẽ lẩm bẩm: "Quái lạ,

núi Bất Chu hôm nay sao lại kỳ dị như vậy?

Chẳng lẽ Bàn Cổ có lưu lại hậu thủ…" Phương Tây, núi Tu Di.

Một người áo bào đen đột nhiên mở mắt, "Bàn Cổ, đã thân hóa vạn vật rồi, chẳng lẽ muốn quay lại sao?

Hừ!" Trong Hỗn Độn vô tận.

Chương 7

"Bàn Cổ, chẳng lẽ ngươi chưa chết?" Núi Vô Cực… Núi Vô Lượng… Đông Hải… Núi Bất Tử… Khoảnh khắc này, từng đại năng ẩn giấu trong Hồng Hoang đều muốn tính ra sự dị thường xuất hiện trên núi Bất Chu lần này, nhưng điều khiến họ nhíu mày là, thiên cơ lại một mảnh mông lung, đến nỗi cuối cùng cũng không tính ra được, chỉ có thể âm thầm phỏng đoán trong lòng. … Trăm năm… ngàn năm… vạn năm… Hồng Hoang không có năm tháng!

Thời gian thấm thoắt, chớp mắt lại qua mấy nguyên hội.

Vô Cực dưới sự trợ giúp của hệ thống phân tích ngộ đạo hoàn mỹ, bất luận là tu vi, cảnh giới, đều được nâng cao đáng kể.

Vô hạn tiếp cận Đại La Kim Tiên!

Đối với đạo lĩnh ngộ cũng sâu sắc hơn.

Chỉ đợi ngưng tụ tam hoa trên đỉnh đầu, liền có thể chứng đạo Đại La.

Từ đó siêu thoát khỏi dòng sông dài của thời không vận mệnh, chứng đắc vĩnh hằng.

Thực ra nếu là Đại La bình thường, Vô Cực bây giờ có thể chứng, nhưng y lại chỉ muốn chứng Đại Đạo chi la.

Phải biết, trong Hồng Hoang, giữa Đại La và Đại La cũng có sự chênh lệch, không phải thực lực của tất cả Đại La đều giống nhau.

Ví dụ như Tam Thanh và những tiên thiên thần thai ma kia, tuy đều là những sinh linh đầu tiên được Hồng Hoang thai nghén, nhưng Tam Thanh tuyệt đối có thể áp đảo họ.

Dưới điều kiện không sử dụng pháp bảo, không mượn ngoại lực

mà đơn đấu một chọi một, Vô Cực tin rằng, tuyệt đối không có ai là đối thủ của Tam Thanh.

Cho nên, y mới muốn chứng Đại Đạo chi la.

Một khi chứng được Đại Đạo chi la, vậy thì thực lực, ít nhất cũng là đồng giai vô địch, có thể dễ dàng nghiền ép đối thủ cùng cấp.

Dù là Tam Thanh, cũng có thể.

Mặc dù Tam Thanh do nguyên thần của Bàn Cổ đại thần hóa thành, nhưng Vô Cực phỏng đoán, đại la chi hoa của họ cũng nhiều nhất là nở ra cửu phẩm, chỉ có Hồng Quân, mới có khả năng vượt qua cửu phẩm, đạt đến thập phẩm trở lên.

Dưới Thiên Đạo, chín là cực.

Sinh linh trong Hồng Hoang, tuyệt đối không thể nở hoa vượt qua cửu phẩm, đây là định số.

Bởi vì đều ở dưới Thiên Đạo, vậy Thiên Đạo sao có thể để cho loại sinh linh này xuất hiện chứ!

Không thể nào!

Chỉ có Vô Cực mới có khả năng phá vỡ định số này.

Bởi vì đối với Hồng Hoang, y có thể coi là "dị số", không ở dưới Thiên Đạo.

"Hù!" Vô Cực cảm nhận xong sự thay đổi trong tu vi, cảnh giới của bản thân, chậm rãi mở mắt ra.

Y chỉ nhàn nhạt nhìn Phục Hy một cái, sau đó liền chuyển ánh mắt khỏi người y, dừng lại trên gương mặt tuyệt mỹ của Nữ Oa.

Cứ thế yên tĩnh ngắm nhìn dung nhan tuyệt thế đó. … Thực ra trong mấy nguyên hội đã qua, thu hoạch lớn nhất của Vô Cực, không phải là sự nâng cao về tu vi và cảnh giới, mà là những gì thu được từ

việc tu luyện Hồng Mông Bất Diệt Kinh mới là lớn nhất.

Qua mấy nguyên hội tu luyện, y không chỉ hoàn thiện hai giai đoạn đầu của Hồng Mông Bất Diệt Kinh, mà còn tu thành giai đoạn thứ nhất của nó.

Hồng Mông Bất Diệt Kinh giai đoạn thứ nhất: Nhục thân hấp thu năng lượng!

Đem tám trăm bốn mươi triệu vi lạp, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm huyệt khiếu, cùng với bốn mươi vạn tỷ tế bào trong cơ thể, dùng năng lượng lấp đầy toàn bộ.

Mỗi một hạt vi lạp, tế bào, mỗi một huyệt khiếu, đều trở nên trong suốt như pha lê, bao quanh là một lớp ánh sáng màu tím nhạt, tỏa ra sức mạnh.

Nhìn vào, phảng phất như người đang được bao bọc trong tiên quang.

Chỉ cần khẽ nắm tay, là có thể bùng nổ và tuôn ra sức mạnh cường đại vô tận.

Khoảnh khắc này, sức mạnh thuần túy của nhục thân Vô Cực, cũng không biết đã mạnh đến cảnh giới nào.

Vâng, y cũng không biết, vì chưa thử.

Nhưng Vô Cực có thể khẳng định, với sức mạnh nhục thân hiện tại, dưới Đại La Kim Tiên, trong ức vạn vạn sinh linh của Hồng Hoang, không ai có thể chống đỡ được một quyền của y.

Điểm này không cần nghi ngờ.

Về phần từ Đại La Kim Tiên trở lên, phải thử mới biết được.

Dưới sự gia trì của sức mạnh mười hai vạn chín ngàn sáu trăm huyệt khiếu, tám trăm bốn mươi triệu vi lạp, bốn mươi vạn tỷ tế bào,

Vô Cực cảm nhận được sự cường đại chưa từng có, chỉ muốn bây giờ liền cùng Đại La Kim Tiên phân cao thấp.

Mà đây, chỉ mới là giai đoạn thứ nhất của Hồng Mông Bất Diệt Kinh.

Hơn nữa chỉ là đại thành cảnh của giai đoạn thứ nhất, chưa phải viên mãn cảnh.

Chỉ khi nào đem toàn bộ năng lượng trong các huyệt khiếu, vi lạp, tế bào ngưng luyện thành dịch thể, mới là viên mãn cảnh của giai đoạn thứ nhất. … Ngay lúc Vô Cực đang chìm đắm trong Hồng Mông Bất Diệt Kinh, Nữ Oa và Phục Hy cuối cùng cũng tỉnh lại sau bế quan, mở mắt ra.

Trong mấy nguyên hội bế quan tu luyện, tu vi của hai người cũng đã được nâng cao đáng kể, không bao lâu nữa là có thể đột phá lên trên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

"A, đại huynh, huynh xuất quan rồi?" Nữ Oa chớp chớp đôi mắt đẹp, ánh mắt dừng lại trên người Vô Cực.

"Đại huynh!" Phục Hy khẽ gật đầu với Vô Cực, thần sắc tràn đầy tôn kính.

"Ừm!" Vô Cực gật đầu, nhìn hai người nói: "Đúng rồi, nhị đệ, tam muội, chắc trong lần bế quan này, tu vi của hai người cũng sắp đột phá rồi chứ?" "Vâng, đại huynh, ta cảm thấy không bao lâu nữa, ta sẽ có thể đột phá." Phục Hy khẽ nói.

"Đại huynh, ta cũng vậy đó!" Nữ Oa khẽ mở môi, đưa tay ngọc ra, nắm lấy cánh tay Vô Cực, vẻ mặt quyến luyến.

Bị Nữ Oa nắm tay, Vô Cực trên mặt lộ ra ý cười, cứ để mặc cho nàng nắm.

Chương 8

“Ừm, tam muội của ta là giỏi nhất.” Vô Cực xoa đầu Nữ Oa.

“Đúng đúng đúng, lời đại huynh nói rất đúng!” Phục Hy cũng hùa theo.

“Nếu đã vậy, chúng ta hãy cùng nhau đi thăm dò núi Bất Chu một phen đi!

Xem có thể gặp được cơ duyên và bảo vật không, dù sao bây giờ bế quan đối với hai người cũng không có tác dụng lớn, biết đâu cơ duyên đột phá lại ở trên núi Bất Chu thì sao!” Vô Cực nhìn Nữ Oa và Phục Hy, nhàn nhạt nói.

“Vâng!” “Vâng!” Hai người nghe vậy, cũng vẻ mặt tán đồng, liên tục gật đầu.

Lời của Vô Cực không sai, tu vi của họ bây giờ, đã đến điểm giới hạn có thể đột phá bất cứ lúc nào, tiếp tục bế quan thực sự không có tác dụng.

Chỉ thiếu một cơ duyên mà thôi.

Cứ như vậy, mấy ngày sau, Vô Cực, Nữ Oa, Phục Hy ba người, liền bắt đầu thăm dò núi Bất Chu tìm bảo vật và cơ duyên.

Núi Bất Chu, do xương sống của Bàn Cổ đại thần hóa thành, là trụ chống trời của Hồng Hoang.

Vậy thì trong đó, chắc chắn ẩn chứa vô số cơ duyên, bảo vật, nhưng có gặp được hay không, phải xem phúc trạch và phúc duyên của bản thân.

Bảo vật thuộc về người có duyên!

Ví dụ như sau này Tam Thanh ở trên sườn núi, gặp được đóa tam thập lục phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, cuối cùng hoa sen hóa thành Ngọc Như Ý trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngó sen hóa thành Thái Ất Phất Trần trong tay Lão Tử, và lá sen trong tay Thông Thiên giáo chủ hóa thành kiếm Thanh Bình.

Mỗi một món đều là cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Từ đó có thể thấy, cơ duyên và bảo vật trên núi Bất Chu lớn đến mức nào.

Thực ra Vô Cực không phải là không nghĩ đến việc bây giờ đi trước một bước, tìm Tịnh Thế Thanh Liên trước, sau đó chia cho Nữ Oa và Phục Hy.

Nhưng núi Bất Chu lớn biết bao, lại có uy áp còn sót lại của Bàn Cổ đại thần, cuối cùng chỉ có thể bất lực từ bỏ.

"Đinh, thu thập sinh linh bình thường nhận được: điểm tu vi +10!" "Đinh, thu thập sinh linh bình thường nhận được: điểm tu vi +20!" "Đinh, thu thập sinh linh bình thường nhận được: điểm tu vi +30!" "…" Khi Vô Cực, Nữ Oa và Phục Hy, trên đường đi qua những sinh linh bình thường chỉ mới khai mở linh trí, chưa hóa hình, lập tức, từng tiếng thông báo của hệ thống không ngừng vang lên trong đầu Vô Cực.

"Ha ha!

Xem ra thật sự có thể!" Nghe tiếng hệ thống vang bên tai, Vô Cực trên mặt lộ ra ý cười.

Mặc dù điểm tu vi thu thập được từ những sinh linh này có thể bỏ qua không tính, nhưng ở Hồng Hoang thứ không thiếu nhất là gì?

Đương nhiên là thời gian và sinh linh.

Hồng Hoang không có năm tháng, sinh linh ức vạn vạn vạn!

Từ câu nói này có thể biết, sinh linh trong Hồng Hoang nhiều như vô tận, không thể đếm xuể.

Thời gian cũng vậy, ở Hồng Hoang, không có khái niệm thời gian, chỉ cần không bị giết, tuổi thọ gần như là vĩnh hằng.

Sau khi đạt Đại La Kim Tiên, càng có thể siêu thoát khỏi dòng sông dài của thời không.

Đây chính là Hồng Hoang!

Mặc dù cá lớn nuốt cá bé, dưới thánh nhân đều là con kiến, nhưng chỉ cần cẩn thận một chút, thì không cần phải sợ sinh lão bệnh tử.

Bây giờ, qua việc thu thập những sinh linh bình thường đó, Vô Cực phát hiện, chỉ một con sinh linh bình thường Thiên Tiên cảnh có thể thu thập được 10 điểm tu vi, vậy nếu hai con, ba con, vô số con thì sao?

Hơn nữa, Thiên Tiên cảnh sơ kỳ 10 điểm, vậy nếu là Chân Tiên cảnh, Huyền Tiên cảnh, Kim Tiên cảnh, thậm chí cảnh giới cao hơn thì sao?

Cứ tính như vậy, thì thật kinh khủng.

Tích tiểu thành đại, vậy còn cần phải khổ cực bế quan tu luyện để nâng cao tu vi sao?

Không cần nữa!

Nghĩ đến đây, Vô Cực không nhịn được muốn cười lớn.

Trải qua một phen thu hoạch điên cuồng trên đường đi, tu vi của Vô Cực lúc này lại tinh tiến thêm một chút. … Thời gian trôi nhanh, chớp mắt đã qua vạn năm.

Nhưng trong vạn năm thăm dò tìm bảo vật trên núi Bất Chu, Vô Cực, Nữ Oa, Phục Hy ba người lại không thu hoạch được gì.

Thực sự núi Bất Chu quá lớn, mênh mông vô biên.

Muốn gặp được cơ duyên và bảo vật, thật không phải chuyện dễ dàng.

Mặc dù về điểm này, ba người trong lòng cũng đều biết, nhưng không khỏi một trận thất vọng.

Bảo vật thuộc về người có duyên.

Khoảnh khắc này, Vô Cực mới thực sự lĩnh ngộ được hàm ý trong câu nói này.

Nếu không phải là người có phúc trạch sâu dày, dù bảo vật ở ngay trước mắt, cũng có khả năng không phát hiện ra, để rồi lướt qua nó.

Đây chính là Hồng Hoang, một thế giới mà tất cả đều nói về nhân quả, căn nguyên và phúc duyên.

Sinh linh có lai lịch càng lớn, phúc duyên sẽ càng sâu, đi kèm với đó, xác suất gặp bảo vật và được bảo vật cũng sẽ lớn hơn.

Ngược lại, sẽ nhỏ hơn.

Nhìn những tiên thiên thần thai ma đầu tiên được Hồng Hoang thai nghén là biết, đều có pháp bảo hoặc bảo vật bạn sinh thuộc về mình.

Như Minh Hà, như Trấn Nguyên Tử, như Phục Hy… Ba người vạn năm, lại không gặp được một món linh bảo hay bảo vật nào, Vô Cực không khỏi trong lòng một trận bất lực.

“Chẳng lẽ phúc trạch cơ duyên của ta quá cạn?” Vô Cực không khỏi nghĩ vậy.

Chương 9

… “Đại huynh, khi nào chúng ta mới có thể gặp được cơ duyên chứ?” Nữ Oa chớp chớp đôi mắt đẹp, nhìn Vô Cực hỏi, trên mặt đã lộ vẻ chán nản.

“Tam muội, đừng vội, chúng ta nhất định sẽ gặp được cơ duyên và bảo vật.” Vô Cực xoa đầu Nữ Oa, nhẹ nhàng an ủi.

“A, tam muội, núi Bất Chu do xương sống của Bàn Cổ đại tôn hóa thành, chắc chắn có vô số cơ duyên, chỉ là chúng ta nhất thời chưa gặp được thôi.” Phục Hy thấy vậy, cũng lên tiếng an ủi Nữ Oa.

“Ồ ồ… vậy được rồi!” Dưới sự an ủi của Vô Cực và Phục Hy, Nữ Oa chỉ có thể gật đầu.

Đúng lúc này.

“Đinh, dò xét linh bảo!

Dò xét linh bảo!” Tiếng thông báo của hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu Vô Cực.

“Cuối cùng cũng phát hiện linh bảo rồi sao…” Vô Cực lẩm bẩm trong lòng, sau đó nói với Nữ Oa và Phục Hy: “Đi, nhị đệ, tam muội, theo vi huynh.” “Đại huynh đại huynh, huynh phát hiện cơ duyên rồi sao?” Nữ Oa nghe vậy, lập tức hai mắt sáng lên, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Vô Cực hỏi.

Phục Hy ở bên cạnh cũng vậy, ánh mắt dừng lại trên người Vô Cực, chờ y lên tiếng.

“Ừm!” Vô Cực cười gật đầu, sau đó, nắm lấy tay ngọc của Nữ Oa, hướng về phía hệ thống chỉ dẫn mà đi.

Rất nhanh, dưới sự chỉ dẫn của hệ thống, ba người đã đến trước

một cấm chế.

Chỉ thấy bên trong cấm chế, tỏa ra từng luồng tiên quang, mơ hồ có thể thấy một cây thước màu tím đang lơ lửng bên trong.

Trong Hồng Hoang, những sinh linh có căn nguyên sâu dày, bảo vật mạnh mẽ, và linh bảo, đều có cấm chế bảo vệ.

"A, linh bảo, đại huynh, nhị ca, linh bảo…" Nữ Oa không nhịn được kinh hô.

"Ừm, thấy rồi." Vô Cực và Phục Hy gật đầu.

Lời vừa dứt, chỉ thấy Phục Hy lật tay, trong tay liền xuất hiện một cây đàn, trên đó đầy những phù văn cổ xưa, màu hồng nhạt, trên thân đàn tỏa ra ánh sáng trắng dịu dàng.

Linh bảo bạn sinh của Phục Hy, tiên thiên cực phẩm linh bảo Phục Hy Cầm.

"Đại huynh, hay là chúng ta cùng nhau phá vỡ cấm chế, lấy linh bảo bên trong ra đi!" Phục Hy nhìn Nữ Oa một cái, quay lại nói với Vô Cực, trưng cầu ý kiến của y.

"Đại huynh…" Nữ Oa lắc cánh tay Vô Cực, có chút không thể chờ đợi được.

"Được!

Vậy thì phá vỡ." Vô Cực cười gật đầu, sau đó bắt đầu vận chuyển, và điều động sức mạnh nhục thân trong cơ thể, chuẩn bị dùng sức phá vỡ cấm chế.

Bởi vì y không giống như Phục Hy, có linh bảo bạn sinh.

Đây là một chuyện đáng buồn.

Quan trọng nhất là, y muốn xem xem, sức mạnh nhục thân lúc này của y, đã đạt đến cảnh giới nào.

Ầm!

Ầm!

Nữ Oa thấy Vô Cực gật đầu, liền không kìm nén được vẻ kích động trên mặt, trực tiếp hai tay bấm ấn quyết, vận chuyển pháp lực tấn công lên cấm chế.

Từng luồng huyền quang màu xanh kinh khủng vô cùng từ tay nàng bay ra, không gian phảng phất như bị chấn động, thời gian phảng phất như muốn bị chặt đứt, tỏa ra khí tức hủy diệt.

Khoảnh khắc này, uy lực Đại La Kim Tiên từ trên người nàng tuôn ra, bao trùm cả không gian này.

Thấy Nữ Oa ra tay, Phục Hy ở bên cạnh cũng phát động tấn công.

Một tay đỡ Phục Hy Cầm, một tay nhanh chóng gảy trên dây đàn.

"Đang đang đang~" Lập tức, từng luồng sóng âm tấn công lên cấm chế.

Phục Hy vì có cực phẩm tiên thiên linh bảo trong tay, đòn tấn công của y kinh khủng hơn Nữ Oa rất nhiều, sóng âm đi đến đâu, tất cả đều bị nghiền nát, hóa thành hư vô.

Nếu đây không phải là núi Bất Chu, không gian đều sẽ bị hủy diệt.

Kinh khủng đến cực điểm.

"Ầm~" "Đang đang đang~" Cùng với sự tấn công không ngừng của Nữ Oa và Phục Hy, trên cấm chế gợn lên từng lớp sóng, nhưng không hề có dấu hiệu sắp vỡ, vẫn vững như núi Thái Sơn.

"Nhị đệ, tam muội, để vi huynh!" Vô Cực thấy vậy, lập tức liền đem toàn bộ sức mạnh nhục thân, hội tụ trên quyền phải, trong sát na, ức vạn vi lạp tế bào cuộn trào, tuôn ra một luồng sức mạnh phảng phất như có thể hủy thiên diệt địa.

Khí huyết ức vạn trong cơ thể sôi trào, xông lên trời, tựa như một vầng mặt trời màu máu chói lọi vô biên, chiếu rọi khắp thiên địa, tất cả huyệt khiếu vi lạp đều tỏa ra tiên quang vô tận, tôn lên Vô Cực thành một pho tượng khổng lồ uy nghiêm vĩ ngạn.

Nhục thân trấn thiên khung!

Khoảnh khắc này, toàn bộ sức mạnh nhục thân của Vô Cực đều đã được vận chuyển điều động ra ngoài.

Khoảnh khắc này, giữa thiên địa phảng phất như chỉ còn lại một bóng người.

"Nhị ca, nhục thân của đại huynh…" Nữ Oa cảm nhận khí tức tỏa ra từ trên người Vô Cực lúc này, không khỏi trừng lớn đôi mắt đẹp, lùi lại một bước.

Quá đáng sợ!

Dù với tu vi Đại La Kim Tiên, nàng cũng không dám lại quá gần Vô Cực lúc này.

"Xem ra trong lần bế quan đó, đại huynh đã gặp được đại cơ duyên." Phục Hy cũng lùi lại một bước, đứng cùng Nữ Oa.

"Vâng!" Nữ Oa đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Vô Cực, gật đầu.

Nàng cũng nghĩ vậy, lời của Phục Hy và nàng không hẹn mà gặp.

"Phá!" Vô Cực khẽ quát một tiếng, liền đột nhiên vung cánh tay phải ra, trên cánh tay phải mang theo sức mạnh sấm sét vạn quân, sức mạnh vĩ ngạn vô địch có thể trấn áp thương khung, đánh vào cấm chế.

Chương 10

Một sức phá vạn pháp!

"Bành!" Cùng với một tiếng nổ lớn, cấm chế vỡ rồi!

Dưới một quyền của Vô Cực, hóa thành từng luồng linh khí, bay lơ lửng trong không trung.

Nhìn bề ngoài, một quyền của Vô Cực trông bình thường không có gì đặc biệt, nhưng lại ẩn chứa sức mạnh vô cùng của mười hai vạn chín ngàn sáu trăm huyệt khiếu, tám trăm bốn mươi triệu vi lạp và bốn mươi vạn tỷ tế bào, chỉ có tự mình thực sự cảm nhận, mới biết một quyền này kinh khủng và đáng sợ đến mức nào!

Uy lực thuần túy của sức mạnh nhục thân tỏa ra từ một quyền này, đều áp bức đến mức Nữ Oa và Phục Hy lại lần nữa liên tục lùi về sau, không chịu nổi uy áp.

"Đây là sức mạnh nhục thân của ta hiện tại sao…" Nhìn cấm chế bị phá vỡ, Vô Cực hài lòng gật đầu.

Cấm chế bị phá, linh bảo cây thước màu tím lơ lửng bên trong, cuối cùng cũng lộ ra chân dung.

Khi Vô Cực nắm lấy nó, không khỏi hơi kinh ngạc.

"Chẳng lẽ đây là… hậu thiên công đức chí bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích?" Nhìn cây thước màu tím trong tay, Vô Cực không khỏi thở gấp.

Quá giống!

Thật sự quá giống với Hồng Mông Lượng Thiên Xích, hậu thiên công đức chí bảo trong truyền thuyết.

“Nhị ca, xem ra với sức mạnh nhục thân của đại huynh... huynh với muội cộng lại cũng không phải là đối thủ của đại huynh nữa rồi phải không?” Nữ Oa thấy Vô Cực chỉ một quyền đã có thể đập tan cấm chế, lại một lần nữa kinh ngạc đến mức miệng há thành hình chữ O.

Cổ uy áp vừa rồi, bây giờ nhớ lại vẫn khiến nàng kinh hãi không thôi, lòng còn sợ hãi.

Thật quá kinh khủng.

Mặc dù biết sức mạnh nhục thân của Vô Cực rất cường đại, cũng đã cảm nhận qua, nhưng cảnh tượng trước mắt lúc này lại vượt xa dự liệu.

Phải biết trước đó, nàng và Phục Hy hai người cùng nhau công kích rất lâu mà không làm gì được, càng đừng nói là phá vỡ, vậy mà không ngờ nó lại không chịu nổi một quyền của Vô Cực.

Phải có sức mạnh nhục thân cường đại đến mức nào mới làm được điều đó chứ!

Nữ Oa đảo đôi mắt đẹp, ánh mắt dừng trên người Vô Cực, không nhịn được mà thầm cảm thán trong lòng.

“Ừm!” Phục Hy nghe Nữ Oa nói, cũng gật đầu tán thành: “Tam muội nói không sai, với sức mạnh nhục thân hiện tại của đại huynh, cho dù hai chúng ta liên thủ cũng không phải là đối thủ của đại huynh nữa.” Thực ra lúc này trong lòng Phục Hy cũng bị một quyền của Vô Cực làm cho kinh hãi, chỉ là không biểu hiện ra mặt như Nữ Oa mà thôi.

“Nhục thân của đại huynh... trong cảnh giới Đại La, chắc là không có mấy ai là đối thủ nữa rồi...” Phục Hy chắp hai tay sau lưng, nhìn bóng lưng Vô Cực, thầm nghĩ.

Nhị ca, nếu đại huynh đã lợi hại như vậy, muội cũng phải nỗ lực đột phá thật nhanh mới được, không thể để đại huynh bỏ lại quá xa.

Nữ Oa siết chặt nắm tay, khẽ mở đôi môi đỏ, nói với Phục Hy.

Giờ phút này, Nữ Oa dường như bị một quyền vừa rồi của Vô Cực kích thích.

"Ừm!" Phục Hy nhẹ nhàng gật đầu. ...

Ngay khi Vô Cực đang xem xét cây thước màu tím trong tay.

"Chúc mừng Túc chủ nhận được Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích." Đột nhiên, một âm thanh trong trẻo như tiếng chuông lớn vang lên trong đầu Vô Cực, khiến tâm thần y chấn động, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Thật sự là Hồng Mông Lượng Thiên Xích!

Không hề đoán sai!

"Ha ha!

Quả nhiên là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích...

Hệ thống, ta yêu ngươi chết mất." Giờ phút này, tâm trạng của Vô Cực không thể dùng lời nào để diễn tả.

Đây là Hồng Mông Lượng Thiên Xích có thể giết người không dính nhân quả đó!

Trong toàn bộ Hồng Hoang, linh bảo có thể giết người không dính nhân quả cũng chỉ có hai món mà thôi.

Bây giờ, một trong số đó đang ở trước mặt y.

Làm sao có thể không vui mừng cho được.

Thật xấu hổ, thân là một kẻ xuyên không mà trong tay lại không có

lấy một món linh bảo nào, thật quá mất mặt giới xuyên không.

Cũng may, lúc này đã có rồi.

Lại còn là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo cực kỳ trâu bò.

Sau khi kích động, Vô Cực tìm kiếm thông tin về Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong đầu.

Tương truyền Hồng Mông Lượng Thiên Xích là do một phần công đức Đại đạo và khí huyền hoàng khi Bàn Cổ đại thần khai thiên hóa thành, là chí bảo công phạt vô song, chủ về công kích.

Giống như Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp trong tay Lão Tử của Tam Thanh, đều do công đức Đại đạo và khí huyền hoàng hóa thành, cùng là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, và đều giết người không dính nhân quả.

Chỉ là một món chủ công kích, một món chủ phòng ngự mà thôi.

Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo mạnh đến mức nào, chỉ cần nhìn Lão Tử trong Tam Thanh là biết.

Khi xuất ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, liền có thể tiên thiên lập tại thế bất bại, phòng ngự vô song.

Lực phòng ngự của nó chỉ kém Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ một chút mà thôi.

Chương 11

Có thể phá vỡ phòng ngự của nó chỉ có Bàn Cổ Phiên trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Có thể thấy được sự lợi hại của Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo.

Ngược lại, Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Trong số các linh bảo Hồng Hoang, xét về lực công kích, ít nhất có thể xếp vào top ba, chỉ kém Bàn Cổ Phiên có lực công kích đơn thể mạnh nhất trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn sau này, và Tru Tiên Tứ Kiếm khi bốn kiếm cùng xuất ra một chút mà thôi, nhưng cũng không chênh lệch nhiều.

Nếu Tru Tiên Tứ Kiếm không cùng xuất hiện, thì lực công kích của nó tuyệt đối không thể nào là đối thủ của Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Điểm này không cần phải nghi ngờ.

Tru Tiên Tứ Kiếm sở dĩ mạnh mẽ là vì có thể bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, đệ nhất sát trận của Hồng Hoang mà phi Tứ Thánh bất khả phá.

Và cũng chỉ khi cùng xuất hiện, nó mới là Tiên Thiên Chí Bảo.

Đó chính là sự kinh khủng của Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Không chỉ lực công kích siêu việt, quan trọng nhất là có thể giết người không dính nhân quả.

Phải biết, ở Hồng Hoang, giết người sẽ dính nhân quả và nghiệp lực, nếu không ai muốn giết ai thì giết.

Nhưng nếu có Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Hồng Mông Lượng

Thiên Xích này thì lại khác.

Vô Cực có chút ngây ngẩn nhìn Hồng Mông Lượng Thiên Xích đang được nắm trong tay.

Chỉ thấy toàn thân nó màu tím, lưu quang lấp lánh, dài khoảng hơn ba thước, trên đó phủ đầy những phù văn huyền ảo vô cùng khó hiểu, giống như được hóa thành từ lúc Bàn Cổ đại thần khai thiên, tràn ngập khí tức khai thiên của Đại đạo.

Ầm!

Theo Vô Cực khẽ dùng lực.

Tức thì, lịch sử liên quan đến nó liền xuất hiện trong đầu Vô Cực.

"Có 49 đạo cấm chế sao..." Tiếp nhận xong thông tin, Vô Cực khẽ lẩm bẩm trong lòng, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh, y đã hiểu ra.

Đại đạo năm mươi, Thiên diễn bốn chín.

Dưới Thiên đạo, chỉ có thể xuất hiện linh bảo có 49 đạo cấm chế.

Tiên Thiên Chí Bảo chính là cực hạn của nó.

Cấm chế của Tiên Thiên Chí Bảo là 49 đạo, cao hơn nữa là Hỗn Độn Linh Bảo có 50 đạo cấm chế.

Nhưng điều khiến Vô Cực có chút bất ngờ là, thông thường chỉ có Tiên Thiên Chí Bảo mới có 49 đạo cấm chế, nhưng không ngờ Hồng Mông Lượng Thiên Xích đang nắm trong tay lúc này cũng có 49 đạo.

Điều này có nghĩa là, nó gần như giống hệt Tiên Thiên Chí Bảo.

"Chúc mừng đại huynh nhận được linh bảo!" Lúc này, Nữ Oa và Phục Hy đang đứng sau lưng Vô Cực không xa, thấy Vô Cực phá vỡ cấm chế, lấy được linh bảo, liền mỉm cười đi tới, mở miệng chúc

mừng.

Đối với việc Vô Cực có thể lấy được linh bảo, trong lòng họ cũng rất vui mừng.

Bởi vì Vô Cực là đại huynh của họ.

"Ừm!" Vô Cực gật đầu, sau đó thu lại ánh mắt từ Hồng Mông Lượng Thiên Xích, dừng trên người Nữ Oa và Phục Hy, cười nói: "Nếu đã như vậy, nhị đệ, tam muội, vậy vi huynh xin nhận món linh bảo này trước, vừa hay vi huynh hiện tại cũng đang thiếu một món linh bảo." Hiện tại y quả thực đang thiếu linh bảo, cho nên sẽ không khách sáo với Nữ Oa và Phục Hy.

Đây là món linh bảo đầu tiên y nhận được kể từ khi xuyên không đến Hồng Hoang.

"Hi hi, đại huynh, cấm chế là do huynh phát hiện, cũng là do huynh phá vỡ, cho nên món linh bảo này đương nhiên cũng nên thuộc về đại huynh, rõ ràng là có duyên với đại huynh." Nữ Oa nhìn Vô Cực chớp chớp đôi mắt đẹp, ra vẻ đương nhiên nói.

"Không sai, đại huynh, nhị muội nói đúng." Phục Hy cũng gật đầu theo.

Vô Cực là đại huynh của họ, đương nhiên họ sẽ không tranh giành.

"Đúng rồi, đại huynh, đây là linh bảo phẩm cấp gì vậy?

Mau cho muội xem." Nữ Oa vẻ mặt tò mò, đôi mắt đẹp nhìn Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay Vô Cực.

"Ừm, xem đi!

Tên là Hồng Mông Lượng Thiên Xích, là một món Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo." Vô Cực cười đưa Hồng Mông Lượng Thiên

Xích cho Nữ Oa.

Nghe Vô Cực nói, Nữ Oa và Phục Hy hai người đều lập tức trợn to mắt, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Bọn họ đã bị sốc.

Một vẻ mặt không thể tin nổi.

Thật không ngờ, cây thước màu tím này lại là một món Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo.

Hai người ngây người một lúc lâu mới hoàn hồn.

Tiếp đó, bắt đầu quan sát Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay.

“Đại huynh, ...

đây thật sự là một món Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo sao?” Nữ Oa dường như có chút không dám tin.

“Ừm, thật sự là một món Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo.” Vô Cực khẳng định gật đầu.

“Vậy...

đại huynh, cho muội mượn chơi một thời gian được không?

Chương 12

Người ta cũng chưa có linh bảo đâu!" Nữ Oa đột nhiên ôm lấy cánh tay Vô Cực, lay động nói.

"Được được được, cho muội chơi!" Vô Cực chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu.

"Đại huynh là tốt nhất!" Thấy Vô Cực đồng ý, Nữ Oa lập tức vui sướng như một đứa trẻ, nép vào vai y.

Phục Hy ở bên cạnh thấy vậy, cũng lộ vẻ bất đắc dĩ, cưng chiều.

"Được rồi, nhị đệ, tam muội, chúng ta tiếp tục đi tìm bảo vật và cơ duyên thôi!" Vô Cực xoa xoa mái tóc của Nữ Oa, ánh mắt nhìn lên ngọn Bất Chu Sơn hùng vĩ.

Y tin rằng, trong Bất Chu Sơn mênh mông vô tận, chắc chắn có những linh bảo hoặc bảo vật khác ẩn chứa bên trong.

"Vâng vâng, đại huynh, vậy chúng ta mau xuất phát thôi!

Muội cũng muốn có linh bảo." Nữ Oa nghe vậy, đôi mắt đẹp lập tức sáng lên, vẻ mặt vô cùng háo hức.

"Được, đi thôi!" Cứ như vậy, Vô Cực nắm tay ngọc của Nữ Oa, tiếp tục đi về phía trước, Phục Hy theo sát bên cạnh.

Một năm... mười năm... trăm năm... nghìn năm... vạn năm... ...

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc đã qua vạn năm.

Khi Vô Cực, Nữ Oa và Phục Hy ba người càng đi lên cao trên Bất Chu Sơn, dần dần, uy áp mà Bàn Cổ đại thần còn sót lại trong Bất Chu Sơn cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

Ai cũng biết, Bất Chu Sơn là do xương sống của Bàn Cổ đại thần

hóa thành, tràn ngập uy áp của Bàn Cổ đại thần, càng gần đỉnh núi, uy áp càng mạnh và càng nặng.

Mặc dù chỉ là dư uy, nhưng ở Hồng Hoang, cũng không có mấy người có thể đi lên được đỉnh núi.

May mắn là, ba người họ được thai nghén trong Bất Chu Sơn, tự nhiên có một mức độ miễn dịch nhất định với uy áp của Bàn Cổ đại thần.

Cộng thêm những năm qua cũng đã thích ứng, cho nên lúc này mới có thể tiếp tục đi lên.

Nếu không, đã sớm bị áp chế đến không đi nổi.

Phải biết, uy áp của Bàn Cổ đại thần không phải dễ dàng chống đỡ và chịu đựng như vậy.

"Đại huynh, muội cảm thấy khó chịu quá..." Nữ Oa đang đi, trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

Thực ra không chỉ nàng, Phục Hy bên cạnh cũng vậy, cũng cảm nhận được áp lực cực lớn từ trong uy áp của Bàn Cổ đại thần.

Chỉ có Vô Cực vẫn bình tĩnh như thường.

Bởi vì nhục thân của y mạnh hơn Nữ Oa và Phục Hy rất nhiều.

"Cố gắng lên, tam muội." Vô Cực quay đầu, nhìn Nữ Oa một cái, nhẹ giọng an ủi.

"Vâng..." "Nhị đệ, đệ thấy thế nào?" Vô Cực an ủi xong Nữ Oa, liền hỏi Phục Hy.

"Đại huynh, đệ vẫn ổn!" Phục Hy gật đầu.

"Vậy thì tốt!" Vô Cực nói xong, liền tiếp tục nắm tay Nữ Oa đi lên.

Không biết đã đi bao lâu...

“Ting, phát hiện linh bảo!

Phát hiện linh bảo!” Đột nhiên, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Vô Cực.

Không khỏi khiến Vô Cực vui mừng, điều này có nghĩa là lại sắp thu hoạch được linh bảo rồi!

“Nhị đệ, tam muội, chúng ta đi, theo vi huynh.” Vô Cực nở nụ cười trên mặt.

“Đại huynh, lại phát hiện cấm chế rồi sao?” Nữ Oa chớp chớp đôi mắt đẹp, khẽ mở môi.

“Ừm!” “Vậy chúng ta mau đi thôi.” Nữ Oa vẻ mặt vui mừng thúc giục.

“Được!” Rất nhanh, theo chỉ dẫn của hệ thống, ba người xuất hiện trước một cấm chế.

“Đại huynh, phá cấm chế đi!” Nữ Oa nói với Vô Cực.

“Ừm, vậy muội lùi lại một chút.” Vô Cực gật đầu: “Đúng rồi, tam muội, đưa Hồng Mông Lượng Thiên Xích cho vi huynh phá cấm chế trước đã!” Chủ yếu là để xem uy năng của Hồng Mông Lượng Thiên Xích như thế nào.

Mặc dù hiện tại chưa luyện hóa nó, không thể phát huy hết uy lực, nhưng dùng để đập vỡ cấm chế thì chắc hẳn có thể đạt được hiệu quả làm ít công to.

“Vâng, đại huynh, cho huynh này!” Nữ Oa đưa Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay lại cho Vô Cực.

Thực ra những năm qua, nàng cũng đã chơi đủ rồi.

“Ầm~” Vô Cực nhận lấy Hồng Mông Lượng Thiên Xích xong,

liền bắt đầu phá cấm chế.

Nữ Oa và Phục Hy ở phía sau chăm chú theo dõi.

Dưới sự gia trì của sức mạnh vô tận từ mười hai vạn chín nghìn sáu trăm huyệt khiếu, tám trăm bốn mươi triệu vi lạp, bốn mươi vạn tỷ tế bào, cấm chế này nhanh chóng bị Vô Cực phá vỡ.

"Đại huynh, là một cái đỉnh..." Cấm chế bị phá, Nữ Oa và Phục Hy đi tới.

Chương 13

"Ừm, để vi huynh xem đây là linh bảo phẩm cấp gì." Vô Cực nói xong liền tóm lấy.

Một cái đỉnh ba chân hai tai, màu đồng cổ, trên đó phủ đầy những phù văn cổ xưa, từng trận huyền quang tạo hóa, và từ thân nó tỏa ra một luồng sinh cơ vô cùng nồng đậm.

"...Tạo Hóa Đỉnh!" Xem xong thông tin về cái đỉnh tràn vào trong đầu, Vô Cực không khỏi ngưng lại ánh mắt.

Tạo Hóa Đỉnh là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có công dụng kỳ diệu tương tự như Càn Khôn Đỉnh trong tay Hồng Quân sau này.

Càn Khôn Đỉnh của Hồng Quân có thể khiến hậu thiên phản về tiên thiên, còn Tạo Hóa Đỉnh thì sở hữu sức mạnh tạo hóa sinh mệnh.

Sau này khi Nữ Oa tạo ra loài người, đây là linh bảo không thể thiếu.

Cho nên cái Tạo Hóa Đỉnh này, vốn dĩ có duyên với Nữ Oa.

"Đại huynh, đây là linh bảo phẩm cấp gì vậy?" Nữ Oa vẻ mặt sốt sắng hỏi.

Ánh mắt Phục Hy cũng chăm chú nhìn vào Tạo Hóa Đỉnh.

"Là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tên là Tạo Hóa Đỉnh!" Vô Cực cười nói, ngay sau đó liền đưa Tạo Hóa Đỉnh trong tay cho Nữ Oa xem.

"Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo sao..." Nữ Oa nghe vậy, đôi mắt đẹp lập tức sáng lên, "Đại huynh, huynh thật quá lợi hại, chúng ta vừa mới nhận được một món Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, chưa bao lâu lại nhận được thêm một món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo." Trong

đôi mắt đẹp của Nữ Oa tràn đầy vẻ ngưỡng mộ và kinh ngạc.

Phục Hy cũng vậy.

“Ừm, tam muội, món Tạo Hóa Đỉnh này thuộc về muội.” Vô Cực cười nói.

“Bây giờ thì tốt rồi, huynh muội ba người chúng ta đều có linh bảo.” Phục Hy nói.

“Đại huynh, nhị ca, con...” “Sao vậy?

Tam muội.” Vô Cực và Phục Hy có chút không hiểu.

“Con... con không muốn cái đỉnh này...” Nữ Oa có chút ấp úng.

“Vì sao?” Vô Cực và Phục Hy thấy vậy, càng thêm ngơ ngác.

Chẳng lẽ Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo không tốt sao?

Hai người ăn ý nhìn nhau, thầm nghĩ.

“...Muội thấy nó xấu quá...” Nữ Oa có chút không dám nhìn vào ánh mắt của Vô Cực và Phục Hy.

Hả?

Xấu quá?

Hai người không khỏi có chút bất đắc dĩ.

Không ngờ lý do Nữ Oa chê bai lại là vì cái này.

Nếu để cho các sinh linh khác trong Hồng Hoang biết Nữ Oa ngay cả Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng chê, chắc chắn sẽ tức đến hộc máu.

Phải biết những người trong số đó, có người ngay cả một món hạ phẩm cũng không có!

Vậy mà nàng lại chê bai.

Thật là tức chết người mà!

Hơn nữa, mỗi một món Tiên Thiên Linh Bảo trong Hồng Hoang đều có định số, phải phù hợp với quy tắc thuật số, sẽ không nhiều hơn một món, cũng sẽ không thiếu một món.

Điều này có nghĩa là sói đông thịt ít, không thể nào mỗi sinh linh trong tay đều có Tiên Thiên Linh Bảo.

Trừ phi giết người đoạt bảo.

Từ đó có thể thấy, Tiên Thiên Linh Bảo ở Hồng Hoang quý giá đến mức nào.

Càng không cần nói đến một món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Đó có thể gây ra huyết chiến.

Trừ những tiên thiên thần thai mạnh mẽ được thai nghén đợt đầu tiên ra, thử hỏi lại có mấy ai có Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhìn dáng vẻ chê bai của Nữ Oa lúc này, Vô Cực thật sự muốn phổ cập cho nàng một phen về sự quý giá của Tiên Thiên Linh Bảo.

Đặc biệt là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng cuối cùng vẫn thôi.

"Được rồi, tam muội, mau nhận lấy đi, tin vi huynh, sau này muội chắc chắn sẽ dùng đến, và là thứ không thể thiếu." Vô Cực chỉ đành bất đắc dĩ gãi đầu, bán một cái nút thắt.

Tạm thời y không định nói cho nàng biết chuyện thành Thánh sau này.

"Ồ ồ... vậy được rồi!" Nữ Oa thấy Vô Cực nói vậy, mới nhận lấy Tạo Hóa Đỉnh.

"Được rồi, đi thôi!

Chúng ta tiếp tục đi tìm bảo vật!" "Ừm, được." Vô Cực, Nữ Oa, Phục Hy ba người lại một lần nữa bước lên con đường tìm kiếm bảo vật.

Trên đường đi, do uy áp của Bàn Cổ đại thần ngày càng nặng, Vô Cực không thu thập được điểm tu vi nào.

Bởi vì không thấy có sinh linh nào xuất hiện.

Chương 14

Nhưng điều này cũng nằm trong dự liệu, y không để tâm.

Chỉ vì đối mặt với uy áp của Bàn Cổ đại thần, những sinh linh bình thường căn bản không thể sinh tồn.

Cứ như vậy, lại qua vạn năm.

"Ting, phát hiện linh bảo!

Phát hiện linh bảo!" Âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại một lần nữa vang lên.

"Lại phát hiện linh bảo rồi sao... vậy lần này sẽ là linh bảo gì đây?" Vô Cực không nhịn được mà thầm đoán trong lòng.

Không lâu sau, khi ba người đến nơi, phá vỡ cấm chế, lấy nó vào tay.

"Chỉ là một món Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thôi sao..." Thấy chỉ là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Vô Cực không khỏi có chút thất vọng.

Đối với y bây giờ, đã sở hữu Hồng Mông Lượng Thiên Xích, quả thực không mấy coi trọng một thanh Tiên Thiên Linh Bảo.

Ngược lại là Nữ Oa bên cạnh, đôi mắt đẹp đảo quanh, dường như đã để ý đến nó.

Còn Phục Hy, từ đầu đến cuối đều biểu hiện bình tĩnh.

Y sở hữu bạn sinh Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cho nên đối với món Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trước mặt, cũng không hề động lòng.

Trừ phi là loại như Hồng Mông Lượng Thiên Xích, siêu Cực

Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mới có thể khiến y động lòng.

Hoặc là bảo vật có ích cho việc bói toán và thôi diễn chi đạo, y mới mở miệng tranh thủ.

"Thượng phẩm thì thượng phẩm thôi!

Dù sao cũng tốt hơn là không có." Vô Cực ánh mắt dừng trên thanh Tử Lôi Kiếm trước mặt.

Chỉ thấy thân kiếm dài khoảng ba thước, toàn thân màu tím sẫm, trên thân kiếm thậm chí còn có thể thấy từng tia sét tím lượn lờ, tỏa ra khí tức khiến người ta kinh hãi.

"Xem ra chất lượng của thanh Tử Lôi Kiếm này hẳn là không tệ." Lại quan sát một lần nữa, Vô Cực liền thu nó lại.

"Hửm? ...

Một thanh Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đang tiến hóa?" Xem xong thông tin về Tử Lôi Kiếm trong đầu, Vô Cực lập tức hai mắt ngưng lại.

"Ai, có chút đáng tiếc..." Vô Cực từ thông tin biết được, thanh Tử Lôi Kiếm này, dưới sự thai nghén của năm tháng vô tận ở Bất Chu Sơn, đã sớm bắt đầu tiến giai, lúc này đã đến thời khắc mấu chốt, chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể lột xác thành Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng bây giờ do nguyên nhân của y, đã dẫn đến sự lột xác thất bại, đến nỗi chỉ có thể dừng lại ở cảnh giới vô hạn tiếp cận Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

"Đại huynh... muội muốn thanh kiếm này được không..." Nữ Oa chớp chớp đôi mắt đẹp, nhìn Vô Cực.

"Ừm!

Nếu tam muội đã muốn, vậy vi huynh sao lại không cho được!" Vô Cực không nhịn được mà nhẹ nhàng véo véo gò má tuyệt mỹ của Nữ Oa.

Nữ Oa quả thực cũng cần một món linh bảo công kích.

Dù sao Tạo Hóa Đỉnh, công năng chủ yếu của nó không phải là dùng để công kích.

Thanh Tử Lôi Kiếm này hiện tại rất thích hợp.

Với tu vi Đại La Kim Tiên hiện tại của Nữ Oa, có thể phát huy uy lực của nó không kém Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bao nhiêu.

"Hi hi, đại huynh là tốt nhất." Nữ Oa vẻ mặt e thẹn nói, gò má đỏ bừng.

"Chẳng lẽ nhị ca không tốt sao!" Phục Hy bên cạnh thấy vậy, cũng không nhịn được mà trêu chọc.

"Ừm, nhị ca cũng tốt!" "Được rồi, chúng ta tìm bảo vật thêm một nghìn năm nữa, sau đó sẽ quay về luyện hóa linh bảo!" Vô Cực nhìn Nữ Oa và Phục Hy nhàn nhạt nói.

"Vâng, nghe theo đại huynh!" Hai người gật đầu.

Cứ như thế.

Vô Cực, Phục Hy, Nữ Oa ba người, tiếp tục đi lên đỉnh Bất Chu Sơn.

Nhưng một nghìn năm sau.

Trên Bất Chu Sơn, dư uy của Bàn Cổ đại thần đã mạnh đến một cảnh giới khủng bố vô cùng.

Lúc này, ngay cả đến lưng chừng núi cũng còn một đoạn khoảng cách.

“Đại huynh, nhị ca... muội không chịu nổi nữa rồi.” Nữ Oa lúc này bị uy áp của Bàn Cổ đại thần áp chế đến thở hổn hển, sắc mặt tái nhợt, mỗi bước đi đều vô cùng gian nan.

Phục Hy bên cạnh cũng vậy, cũng sắp không chịu nổi nữa rồi.

Chỉ có Vô Cực, cảm thấy còn có thể kiên trì thêm một đoạn nữa.

Bởi vì nhục thân của y vốn đã mạnh hơn Nữ Oa và Phục Hy rất nhiều.

Nhưng dù vậy, y cũng cảm nhận được áp lực cực lớn.

Uy thế của Bàn Cổ đại thần, kinh khủng đến vậy.

Chương 15

Dù chỉ là dư uy.

"Được rồi, vậy nhị đệ, tam muội, hai người xuống núi trước đi, quay về cấm trận phúc địa đợi vi huynh." Vô Cực thấy Nữ Oa và Phục Hy không chịu nổi uy áp, liền quay đầu nói với họ.

"Đại huynh... chẳng lẽ huynh còn tiếp tục đi lên sao?" Phục Hy nhìn Vô Cực, có chút hỏi.

"Ừm, vi huynh đi thêm một đoạn nữa." Vô Cực gật đầu.

Phục Hy thấy Vô Cực đã quyết định, liền không nói gì thêm.

"Không, đại huynh, muội ở đây đợi huynh." Nữ Oa đảo đôi mắt đẹp, vẻ mặt kiên định.

"...Vậy cũng được!" Vô Cực thấy vậy, chỉ đành đồng ý.

Sau đó, Vô Cực vẫy tay với hai người, rồi tiếp tục đi lên đỉnh núi.

Y muốn xem thử, có thể đi đến lưng chừng núi hay không.

Bất Chu Sơn rộng lớn vô ngần, vô biên vô tận, không sinh linh nào biết rốt cuộc nó lớn bao nhiêu, cũng không sinh linh nào biết nó cao bao nhiêu, chỉ biết nó là do xương sống của Bàn Cổ đại thần hóa thành, là cột trụ duy nhất chống đỡ Hồng Hoang.

Không biết đã qua bao lâu...

Khi Vô Cực cách lưng chừng núi còn một vạn mét, cuối cùng y cũng sắp không chịu nổi nữa rồi.

Đối mặt với uy áp của Bất Chu Sơn áp chế đến mức sắp ngạt thở mà chết, Vô Cực cảm giác nhục thân của mình như sắp nổ tung.

"Xem ra... chỉ có thể dừng lại ở đây." Vô Cực lẩm bẩm trong lòng.

Đúng lúc này.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại một lần nữa vang lên.

“Phát hiện tiên thiên cấm trận!

Phát hiện tiên thiên cấm trận!” “Tiên thiên cấm trận sao...” Dưới sự chỉ dẫn của hệ thống, Vô Cực đến một phúc địa.

Nhìn tiên thiên cấm trận xuất hiện trước mặt lúc này, y không khỏi ngưng lại ánh mắt.

“Chẳng lẽ... bên trong có bảo vật đang được thai nghén sao?” Càng nghĩ, y càng cảm thấy khả năng này rất lớn.

Vô Cực chỉ khẽ trầm ngâm, rồi lật tay một cái, Hồng Mông Lượng Thiên Xích lập tức xuất hiện trong tay.

Nắm chặt Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay, y quyết định dùng sức mạnh để phá nó.

Ai bảo y không biết trận pháp chứ, cho nên chỉ có thể làm như vậy.

Mặc dù là hạ sách.

Nếu Phục Hy ở đây thì tốt rồi, có thể thôi diễn và phá trận.

Nhưng bây giờ Phục Hy và Nữ Oa không ở bên cạnh, vậy thì không còn cách nào khác.

Chỉ có thể dùng sức mạnh để đập vỡ nó.

Y tin rằng, dưới sự công kích của Hồng Mông Lượng Thiên Xích, cấm trận trước mắt chắc hẳn có thể bị phá vỡ.

“Hát!” Sau đó, Vô Cực nắm chặt Hồng Mông Lượng Thiên Xích, không ngừng rót pháp lực vào đó, hét khẽ một tiếng, rồi lập tức đập xuống đại trận.

“Phanh!” Nhưng điều khiến y ngớ người là, dưới một đòn toàn lực, cấm trận không hề nhúc nhích, ngay cả gợn sóng cũng không hề dao động.

Thậm chí lực xung kích phản chấn từ trên cấm trận còn suýt nữa đánh bay y.

“Cái cấm trận này... mạnh đến vậy sao?

Vậy chẳng phải bảo vật bên trong sẽ rất trâu bò sao?” Vô Cực khẽ lẩm bẩm.

Theo nhận thức của y về Hồng Hoang, thông thường tiên thiên thủ hộ cấm trận càng mạnh thì bảo vật bên trong cũng sẽ càng tốt.

Khi Vô Cực nghĩ đến đây, liền càng thêm kích động, quyết tâm phải phá vỡ đại trận.

“Hát!” Miệng lại hét khẽ một tiếng, sau khi rót toàn bộ pháp lực vào Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Vô Cực liền lại một lần nữa vung cây thước Hồng Mông trong tay, đập vào đại trận.

“Ầm!” Giờ phút này, từ trên Hồng Mông Lượng Thiên Xích, một luồng tử quang khổng lồ vô cùng tỏa ra, đại đạo phù văn hiển hiện, chấn động thiên khung, tử quang ngút trời.

Đây là biểu hiện của việc uy năng của Hồng Mông Lượng Thiên Xích được phát huy.

Mặc dù không phải toàn bộ sức mạnh, nhưng cũng đủ kinh thế.

Trong chốc lát.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay Vô Cực, với thế sấm sét vạn quân lao xuống, mang theo sức mạnh dường như có thể hủy thiên diệt địa, đánh ngang vào đại trận.

“...Không thể nào...” Nhìn cảnh tượng trước mắt lúc này, Vô Cực

không khỏi kinh ngạc vô cùng, trong lòng kinh hãi.

Bởi vì cái đại trận này, đối mặt với một đòn toàn lực vừa rồi, vẫn không hề động đậy, vẫn vững như chó già.

"Thứ bên trong...

Chương 16

rốt cuộc nghịch thiên đến mức nào, mới có thể sở hữu thủ hộ cấm trận tuyệt cường như vậy chứ!" Vô Cực không nhịn được mà thầm cảm khái.

"Nếu đã dùng pháp lực không được, vậy chỉ có thể dùng đến sức mạnh nhục thân." Sau đó, Vô Cực liền bắt đầu vận chuyển sức mạnh nhục thân.

Hàng ức vi lạp tế bào trong cơ thể bắt đầu cuộn trào, chấn động ra sức mạnh vô cùng vô tận.

Giờ phút này, Vô Cực điều động toàn bộ sức mạnh nhục thân, sau đó lập tức hội tụ vào cánh tay phải, đập xuống cấm trận.

"Ầm~" Cấm trận dưới một đòn toàn lực của Vô Cực, cuối cùng cũng bị lay động một chút.

Thấy vậy, Vô Cực nở nụ cười trên mặt.

Chỉ cần có thể lay động, có hy vọng phá trận là được.

"Ting, đang hoàn mỹ phân tích tiên thiên cấm trận..." Nhưng đúng lúc này, âm thanh của hệ thống đột nhiên vang lên bên tai Vô Cực.

"Ting, hoàn mỹ phân tích tiên thiên cấm trận thành công, có ba phương pháp phá trận..." Theo tiếng nói của hệ thống kết thúc, toàn bộ thông tin về cái tiên thiên cấm trận này liền lập tức xuất hiện trong đầu Vô Cực.

Có phương pháp phá trận, có chỗ thiếu sót của cấm trận, vân vân.

"Ha ha!

Xem ra ta không cần phải dùng sức trâu để phá trận nữa rồi." Xem

xong thông tin về cấm trận, Vô Cực không nhịn được mà cười lớn một tiếng.

"Đúng rồi, mình có thể dùng chức năng 'Thu thập' mà." Âm thanh nhắc nhở của hệ thống cuối cùng cũng đã thức tỉnh Vô Cực.

Nghĩ đến đây, Vô Cực không khỏi thầm bực bội một trận, rõ ràng có hệ thống để dùng, nhưng vì nhất thời không nghĩ ra, mới đi làm chuyện tốn công tốn sức đó.

"Hệ thống, ta muốn thu thập bảo vật bên trong cái cấm trận này." Vô Cực thầm niệm trong lòng, nếu đã có hệ thống để dùng, vậy đương nhiên sẽ không tốn sức đi phá trận nữa.

"Ting, bắt đầu thu thập tiên thiên cấm trận..." Thời gian không biết đã qua bao lâu...

Dường như nghìn trăm năm, lại dường như ức vạn năm.

Khi Vô Cực đợi đến sốt ruột.

Âm thanh của hệ thống cuối cùng cũng vang lên, như tiếng nói của Đại đạo, vang vọng trong đầu.

"Ting, thu thập tiên thiên cấm trận kết thúc!" "Ting, thu thập trong tiên thiên cấm trận nhận được: một luồng Pháp tắc Lực Lượng!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được Pháp tắc Lực Lượng!" Hả?

Pháp tắc Lực Lượng!

Pháp tắc Lực Lượng của Bàn Cổ đại thần.

Vô Cực nghe vậy, lập tức kinh ngạc đến ngây người tại chỗ.

Giờ phút này, y thật sự bị sốc.

Mặc dù đã sớm dự liệu bảo vật trong cấm trận sẽ rất nghịch thiên, trong lòng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng khi nghe hệ thống nói bảo vật bên trong là Pháp tắc Lực Lượng, dù thế nào y cũng không

ngờ tới.

Kiếp trước là một fan hâm mộ Hồng Hoang, đương nhiên y biết việc sở hữu Pháp tắc Lực Lượng có ý nghĩa gì.

Điều đó có nghĩa là y có thể thực sự đi trên con đường nhục thân thành Thánh, dĩ lực chứng đạo của Bàn Cổ đại thần, chứng đắc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mạnh mẽ nhất.

Ở Hồng Hoang, có ba con đường thành Thánh.

Một là công đức thành Thánh, như Nữ Oa, Tiếp Dẫn, thực lực yếu nhất.

Hai là trảm tam thi thành Thánh, đây là do Hồng Quân truyền lại, sau khi chứng đạo thành công, thực lực mạnh hơn công đức thành Thánh, nhưng nhìn chung cả Hồng Hoang, cũng chỉ có Hồng Quân, người sáng tạo ra nó, mới có thể thành công.

Những người khác, ví dụ như Lão Tử, cũng chỉ có thể chém đi tam thi, chứ không thể hợp nhất.

Ba là dĩ lực chứng đạo, thực lực mạnh nhất, nhưng cũng chỉ có Bàn Cổ đại thần một người thành công.

Cần chú ý là, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên này là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thực sự, không giống như Tam Thanh sau này, cần phải ký thác nguyên thần vào Thiên đạo, không chỉ phải ở dưới Thiên đạo, mà còn phải chịu sự quản lý của Thiên đạo và Hồng Quân, là Thánh nhân Thiên đạo.

Mặc dù cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng sinh tử lại bị khống chế trong tay Thiên đạo, không dám ngỗ nghịch với Thiên đạo, không giống như Dương Mi, có thể thực sự tiêu dao trong hỗn độn.

Nếu phải để Vô Cực lựa chọn, vậy đương nhiên sẽ chọn về

trước.

Vế sau ở dưới Thiên đạo, tuy có thể vô địch trong Hồng Hoang, nhưng cũng chỉ giới hạn trong Hồng Hoang.

Một khi ra khỏi Hồng Hoang, so với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên như Dương Mi.

Ai mạnh ai yếu, chưa thể biết được.

Pháp tắc Lực Lượng, trong ba nghìn pháp tắc Hỗn Độn, được coi là mạnh nhất.

Điểm này không cần phải nghi ngờ.

Thậm chí ở một mức độ nào đó, ngoài Pháp tắc Lực Lượng ra, 2999 loại pháp tắc còn lại đều có thể coi là một hình thức biểu hiện sức mạnh của Pháp tắc Lực Lượng.

Bản chất của pháp tắc?

Lực!

Sức mạnh!

Như vậy, đối với Pháp tắc Lực Lượng, phàm là sức mạnh, đều có thể sử dụng.

Một lực có thể phá vạn pháp!

Hoặc là, Pháp tắc Lực Lượng là nền tảng của ba nghìn pháp tắc Đại đạo, có thể dung hợp 2999 loại pháp tắc còn lại, là bản nguyên và bản chất của lực.

"Hù!" Vô Cực nhìn luồng Pháp tắc Lực Lượng tiến vào cơ thể, lập tức hít sâu một hơi, bắt đầu bình ổn lại tâm trạng kích động.

Chương 17

"Đây là Pháp tắc Lực Lượng đó!" không nhịn được mà thầm cảm khái.

"Bây giờ ta đã có Pháp tắc Lực Lượng, vậy con đường dĩ lực chứng đạo chắc hẳn sẽ dễ đi hơn rất nhiều!" Vô Cực sau khi suy nghĩ nghiêm túc, quyết định sẽ đi cả hai con đường chứng đạo là dĩ lực chứng đạo và thế giới chi đạo.

Một trong một ngoài, tương phụ tương thành.

Về phần hai con đường công đức thành Thánh và trảm tam thi thành Thánh, từ đầu đến cuối, y hoàn toàn không có ý định đi.

"Nếu đã không lên được, vậy thì quay về bế quan luyện hóa Hồng Mông Lượng Thiên Xích, đợi sau này đột phá Đại La Kim Tiên rồi tính." Vô Cực ánh mắt nhìn lên đỉnh Bất Chu Sơn, miệng lẩm bẩm.

Vốn định đến lưng chừng núi xem một chút, xem có thể gặp được ba mươi sáu phẩm Tạo Hóa Thanh Liên hay không.

Nhưng thật bất đắc dĩ, dư uy của Bàn Cổ đại thần quá nặng, không lên được.

Cứ như vậy, Vô Cực nhanh chóng quay lại bên cạnh Nữ Oa và Phục Hy.

"Đại huynh..." Thấy Vô Cực xuất hiện, Nữ Oa lập tức chớp chớp đôi mắt đẹp, nhìn y chăm chú.

Phục Hy cũng vậy, ánh mắt dừng trên người Vô Cực.

"Đi thôi, chúng ta xuống núi." Vô Cực cười gật đầu.

"Vâng!" ...

Sau khi quay về cấm trận phúc địa, ba người liền bắt đầu bế quan.

Vô Cực và Nữ Oa đang luyện hóa cấm chế trên Tạo Hóa Đỉnh và Hồng Mông Lượng Thiên Xích, còn Phục Hy thì tiếp tục hoàn thiện bói toán thôi diễn chi đạo.

Ở Hồng Hoang, chỉ có sau khi luyện hóa cấm chế trên linh bảo, mới có thể phát huy uy lực của nó, và chưởng khống nó.

Hồng Hoang không có năm tháng!

Mười vạn năm trôi qua, Vô Cực cuối cùng cũng đã luyện hóa được một phần cấm chế trên Hồng Mông Lượng Thiên Xích, có thể phát huy được một phần uy lực.

Sở dĩ ngừng luyện hóa là vì với tu vi hiện tại của y, không luyện hóa nổi nữa.

Chỉ vì tu vi hiện tại của y quá thấp, chỉ có Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Trước khi đột phá Đại La, dù thế nào cũng không luyện hóa được.

Chỉ có thể đợi sau này, sau khi đột phá Đại La Kim Tiên rồi tính.

Nhưng Vô Cực cũng không vội, chỉ cần không phải Thánh nhân tự mình ra tay, thì không thể nào cướp được Hồng Mông Lượng Thiên Xích từ tay y.

Điểm này, y có nắm chắc.

"Cũng không biết có thể phá được lực phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp hay không..." Vô Cực mở mắt, nhìn Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay khẽ lẩm bẩm.

Đối với điểm này, trong lòng y đã sớm tràn đầy mong đợi, mong đợi được gặp Tam Thanh Lão Tử.

Thậm chí có chút nóng lòng rồi.

Y muốn xem thử, rốt cuộc là lực phòng ngự của Linh Lung Tháp mạnh, hay lực công kích của Hồng Mông Xích cao hơn.

Dù sao một cái chủ công, một cái chủ phòng, giữa hai cái vốn có quan hệ mâu thuẫn.

"Đang bế quan sao..." Vô Cực nhìn Nữ Oa và Phục Hy lúc này chưa xuất quan.

"Hửm?" Ngay khi Vô Cực định tiếp tục bế quan, tham ngộ Pháp tắc Lực Lượng.

Thì đột nhiên, y cảm ứng được vài luồng khí tức xa lạ, xuất hiện ở không xa bên ngoài phúc địa.

Theo phương hướng lúc này, rất nhanh sẽ có thể phát hiện ra nơi đây.

"Long tộc sao..." Dưới sự cảm ứng của nguyên thần, Vô Cực lẩm bẩm một tiếng, ngay sau đó, thân ảnh biến mất trong cấm trận phúc địa.

Lúc này, cách phúc địa một nghìn mét, năm bóng người xuất hiện.

Một thanh niên áo tím tướng mạo anh tuấn đi đầu, theo sau là bốn người, trong đó có một lão già.

Từ thái độ của mấy người, rõ ràng là lấy thanh niên áo tím làm chủ.

Quan trọng nhất, tu vi của mấy người đều đã đạt tới Thái Ất Kim Tiên trở lên.

Lão già áo xám kia, càng đạt tới Đại La Kim Tiên.

"Cái nơi quái quỷ này cũng quá nghèo rồi, hại bản thiếu gia bây giờ ngay cả một món bảo vật cũng không gặp, không phải nói Bất Chu Sơn tràn đầy cơ duyên sao, mẹ nó chứ." Thanh niên áo tím miệng

chửi bới.

Ở Bất Chu Sơn một thời gian, y đã chịu đủ rồi, nếu không phải nghe nói Bất Chu Sơn ẩn chứa đại cơ duyên và bảo vật, y mới không đến đây.

Ngao Chân y, thân là cháu trai của đại trưởng lão Long tộc, thân phận tôn quý biết bao, làm gì có lúc nào phải chịu khổ thế này!

"Thiếu chủ, ngài cứ bình tĩnh, chúng ta nhất định có thể gặp được cơ duyên và bảo vật." "Đúng vậy, thiếu chủ, chúng ta sở dĩ bây giờ chưa gặp được bảo vật, là vì Bất Chu Sơn quá lớn, chúng ta chưa gặp được mà thôi." "Không sai, thiếu chủ, với phúc duyên của ngài, tôi tin rằng ngài chắc chắn có thể gặp được cơ duyên và bảo vật." "Đúng đúng đúng...

Ngao Hải nói đúng." Bốn người theo sau Ngao Chân, trừ lão già áo xám ra, đều vẻ mặt nịnh nọt nịnh hót.

Không còn cách nào, ai bảo ông nội người ta là đại trưởng lão Long tộc chứ, chỉ một lời nói là có thể quyết định sinh tử của họ.

Thấy ba người như vậy nịnh hót Ngao Chân, lão già áo xám không khỏi nhíu mày, trong ánh mắt thoáng qua một tia chán ghét.

Dù gì cũng là một cường giả Đại La Kim Tiên trung kỳ, nhưng vì bảo vệ cái tên công tử bột này, bây giờ lại chỉ có thể uất ức theo bên cạnh bảo vệ an toàn cho y.

Không phục a!

Nhưng ở Long tộc, đẳng cấp nghiêm ngặt, cường giả vi tôn, ai bảo thực lực và thân phận của mình đều không bằng ông nội người ta chứ, chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh.

Chương 18

"Ừm, các ngươi nói cũng có lý, có lẽ bản thiếu gia quá nóng vội, nếu đã như vậy, vậy chúng ta tiếp tục đi tìm bảo vật thôi!" Nghe xong lời của mấy người, Ngao Chân cuối cùng cũng nở nụ cười trên mặt, hưởng thụ sự nịnh hót của mấy người lúc này.

"Hừ, Ngao Thiên, bản thiếu gia nhất định sẽ tìm được cơ duyên và bảo vật ở Bất Chu Sơn, để ngươi quỳ xuống nhận thua, cứ chờ đấy cho bản thiếu gia." Ngao Chân trong lòng lạnh lùng hừ.

Thực ra Ngao Chân sở dĩ đến Bất Chu Sơn tìm bảo vật, không phải vì nghe nói Bất Chu Sơn có đại cơ duyên và bảo vật, mà là vì cháu trai của nhị trưởng lão, cũng là trưởng lão Long tộc, trước đó ở Bất Chu Sơn nhận được một món bảo vật, sau đó khoe khoang trước mặt y.

Trong Long tộc, giữa các phe phái tranh đấu ngầm, đại trưởng lão và nhị trưởng lão càng như vậy, ai cũng không phục ai, là cháu trai của họ, Ngao Chân và Ngao Thiên hai người cũng vậy, đều không vừa mắt đối phương.

Cho nên, để có thể áp chế cháu trai của nhị trưởng lão là Ngao Thiên, Ngao Chân mới bất đắc dĩ đến Bất Chu Sơn tìm bảo vật.

Nếu không, với thân phận tôn quý là cháu trai của đại trưởng lão Long tộc, liệu có thiếu bảo vật sao.

",Thiếu chủ!" Mấy hơi thở sau.

"Thiếu chủ, ngài xem... kia..." "Thiếu chủ, phía trước hình như là một tiên thiên cấm trận..." "Thiếu chủ, cơ duyên của ngài đến rồi..." Mấy người theo sau Ngao Chân, sau khi nhìn thấy ánh sáng phát ra từ phúc địa, lại một lần nữa nịnh hót.

“Ừm, đều theo bản thiếu gia đi!

Bản thiếu gia muốn xem xem, bên trong có bảo vật gì.” Ngao Chân vẻ mặt vô cùng háo hức, thực ra y cũng đã phát hiện phía trước có cấm trận.

“,Thiếu chủ!” Ba người đáp.

“Hừ, phát hiện cấm trận thì thế nào, có mở được không!” Lão già áo xám trong lòng cười lạnh một tiếng, không nhanh không chậm theo sau.

Khi y vẻ mặt hưng phấn xông tới, đến cách cấm trận năm trăm mét.

Một thanh niên áo trắng đột nhiên xuất hiện từ không trung, chắp hai tay sau lưng, chặn đường đi của họ.

“Dừng bước!” Thanh niên áo trắng nhàn nhạt mở miệng.

Không phải ai khác, chính là Vô Cực.

“Hửm?

Thái Ất Kim Tiên sao...” Lão già áo xám sau lưng Ngao Chân, thấy Vô Cực xuất hiện, lập tức ánh mắt ngưng lại, nhưng khi cảm ứng được tu vi của Vô Cực chỉ có Thái Ất Kim Tiên, liền lông mày giãn ra, cũng không có động tác gì.

Thái Ất Kim Tiên mà thôi, không đáng để trong lòng.

Với tu vi Đại La Kim Tiên của lão, chỉ cần vung tay là có thể trấn áp.

Hơn nữa, lão là Long tộc đường đường, thực lực không biết mạnh hơn sinh linh bình thường bao nhiêu.

Không sai!

Tu vi của Vô Cực lúc này quả thực thuộc phạm vi Thái Ất Kim Tiên, nhưng nhục thân của y lại không biết mạnh hơn Thái Ất Kim Tiên bao nhiêu lần.

Trong lần bế quan này, đồng thời với việc luyện hóa cấm chế trên Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Hồng Mông Bất Diệt Kinh cũng tự chủ vận chuyển trong cơ thể, không lúc nào không thôn thổ, hấp thu tiên thiên linh khí từ trên Bất Chu Sơn.

Sau mười vạn năm hấp thu, lúc này mười hai vạn chín nghìn sáu trăm huyệt khiếu, tám trăm bốn mươi triệu vi lạp, và bốn mươi vạn tỷ tế bào trong cơ thể Vô Cực đều gần như đã chuyển hóa hoàn toàn từ trạng thái khí sang trạng thái lỏng.

Điều này có nghĩa là, giai đoạn đầu tiên của Hồng Mông Bất Diệt Kinh của Vô Cực, từ đại thành, sắp đạt đến viên mãn.

Nhục thân của Vô Cực bây giờ, so với lúc đại thành trước đó, cũng không biết mạnh hơn bao nhiêu.

"Một Đại La Kim Tiên, ba Thái Ất Kim Tiên sao!" Vô Cực chỉ nhàn nhạt liếc nhìn lão già áo xám và năm người Ngao Chân, liền cảm ứng được tu vi của họ, khóe miệng nhếch lên một tia trêu tức.

Đang sầu không tìm được người để thử sức mạnh nhục thân, bây giờ vừa hay có người chủ động đưa tới cửa.

Đối diện.

Ngao Chân thấy đường đi của mình bị Vô Cực chặn lại, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Từ khi sinh ra đến nay, y làm gì có lúc nào bị người ta chặn đường như vậy.

Là cháu trai của đại trưởng lão Long tộc, thân phận tôn quý, lại có mấy ai dám chặn đường.

Nhưng hôm nay, lại bị một sinh linh chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên chặn lại.

Một Thái Ất Kim Tiên nhỏ nhoi mà thôi, cũng dám chặn đường, tu vi như vậy, trong Long tộc không biết có bao nhiêu.

Điều mà đám lâu la giỏi nhất, chính là nhìn mặt đoán ý.

Ba tên lâu la bên cạnh, thấy sắc mặt Ngao Chân trở nên âm trầm, lập tức biết y đã tức giận.

Mỗi khi như vậy, chính là lúc thể hiện.

Thế là, không đợi Ngao Chân mở miệng, ba tên lâu la bên cạnh liền đồng loạt tiến lên một bước, vẻ mặt không thiện chí nhìn chằm chằm Vô Cực.

"Hửm?

Ngươi là ai?

Dám chặn đường chúng ta!" "Ngươi có biết chúng ta là ai không?" "Khuyên ngươi thức thời thì mau tránh đường, để chúng ta qua, nếu không... hừ!" Ba người lạnh lùng nói, ý uy hiếp trong lời nói không cần nói cũng rõ.

Hoàn toàn không coi Vô Cực ra gì.

Để lấy lòng Ngao Chân, ba người đều đang ra sức thể hiện.

Chuyện này đối với họ đã sớm quen tay, nếu thể hiện tốt, có thể nhận được thưởng, hà cớ gì mà không làm.

Thân là một trong những bá chủ Hồng Hoang, họ không cho rằng ở Hồng Hoang, ngoài hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân ra, có sinh linh nào dám chọc vào Long tộc.

Chương 19

Hơn nữa, họ cũng đã ngầm cảm nhận, trên người Vô Cực đang chặn đường lúc này, không hề có chút khí tức nào của hai tộc Kỳ Lân và Phượng Hoàng.

Đây cũng là lý do họ dám không coi Vô Cực ra gì.

Quan trọng nhất, họ cảm ứng được tu vi của Vô Cực chỉ là Thái Ất Kim Tiên mà thôi, giống như họ.

Với những điều trên, không khỏi khiến ba người càng thêm yên tâm.

Mặc dù ở Long tộc, thân phận tu vi địa vị của họ thấp, nhưng họ không phải là kẻ ngu ngốc, trước khi chưa tìm hiểu rõ lai lịch của kẻ địch, họ sẽ không ngốc nghếch xông lên, nếu không chết cũng là chết oan.

Dù sao, ở Hồng Hoang, có hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân không sợ Long tộc, mặc dù Long tộc là mạnh nhất.

Lúc này, Ngao Chân đứng bên cạnh, nhìn biểu hiện của ba tên lâu la, cũng hài lòng gật đầu.

"Ồn ào!" Đối mặt với ý uy hiếp trong lời nói của ba người, Vô Cực chỉ lạnh lùng liếc một cái, liền thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ.

Trong mắt Vô Cực, họ không khác gì người chết, cần gì phải nhiều lời.

"Hửm?" Lão già áo xám sau lưng Ngao Chân, thấy thân ảnh Vô Cực đột nhiên biến mất, không khỏi nhíu mày, ánh mắt chăm chú nhìn vào không gian đó.

Ngao Chân cũng vậy, không khỏi ánh mắt ngưng lại, sắc mặt trở nên có chút nghiêm trọng.

Mặc dù là cháu trai của đại trưởng lão Long tộc, bình thường cũng kiêu ngạo hống hách, nhưng đó là trong trường hợp thân phận và thực lực của đối phương đều không bằng mình, mới dám không coi người khác ra gì.

Bởi vì trong lòng y biết rất rõ, ở Hồng Hoang, có người không sợ thân phận của ông nội mình, ví dụ như tộc Kỳ Lân và Phượng Hoàng, lại ví dụ như một số đại thần thông giả ẩn thế, vân vân.

Cũng vì chưa từng ngốc nghếch kiêu ngạo hống hách, mới có thể sống sung sướng đến bây giờ.

Nếu không, dù ông nội là đại trưởng lão Long tộc, cũng không thể bảo vệ được y một trăm phần trăm.

Về điểm này, Ngao Chân trong lòng hiểu rất rõ. ...

Thực ra, Vô Cực không phải là biến mất, chỉ là tốc độ nhanh đến cực hạn mà thôi.

Dưới sự gia trì của sức mạnh vô tận từ mười hai vạn chín nghìn sáu trăm huyệt khiếu, tám trăm bốn mươi triệu vi lạp, và bốn mươi vạn tỷ tế bào.

Tốc độ của Vô Cực bây giờ đã đạt đến một cảnh giới kinh khủng.

“Vụt~” Khi Vô Cực xuất hiện, đã ở trước mặt ba người.

“Không...” “Không!” Cảm nhận được sức mạnh hủy diệt ẩn chứa trong nắm đấm của Vô Cực, ba người trên mặt lập tức tràn đầy vẻ kinh hoàng, muốn bỏ chạy.

Nhưng, đã muộn.

Bị khí cơ của Vô Cực khóa chặt.

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Theo ba tiếng giòn tan vang lên, thân thể của họ liền bị Vô Cực một quyền đánh nổ, hóa thành sương máu, từ trên không trung bay xuống.

Kể cả nguyên thần cũng bị Vô Cực một quyền đánh chết.

Không hề có chút sức phản kháng nào.

Ba con kiến hôi mà thôi.

Cũng chỉ có lão già áo xám sau lưng Ngao Chân mới có thể khiến Vô Cực nghiêm túc một chút.

Ba người đáng thương, chết cũng không biết Vô Cực mạnh mẽ và kinh khủng như vậy, chết không nhắm mắt.

Rõ ràng bề ngoài chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên, nhưng sức mạnh nhục thân lại mạnh mẽ đến vậy.

Rõ ràng đã cẩn thận như vậy, nhưng không ngờ cuối cùng vẫn không thoát khỏi kết cục bị giết.

Nhưng, họ không có cơ hội hối hận.

Một bước sai, chỉ có thể thân tử đạo tiêu.

Đây chính là Hồng Hoang! ...

"Yếu quá đi..." "Chẳng lẽ Thái Ất Kim Tiên của Long tộc chỉ có chút thực lực này thôi sao..." Vô Cực một quyền giết xong ba người, liền quay lại chỗ cũ, vẻ mặt chê bai, ánh mắt dừng trên người Ngao Chân và lão già áo xám trước mặt.

Vừa rồi, y chỉ mới sử dụng chưa đến một thành sức mạnh nhục

thân mà thôi, nhưng ba người Long tộc bị diệt sát lại không thể chống đỡ nổi một quyền, không khỏi khiến y có chút thất vọng.

"Ting, đánh giết thành viên bình thường của Long tộc, nhận được điểm tu vi mười vạn +!" "Ting, đánh giết thành viên bình thường của Long tộc, nhận được điểm tu vi mười vạn +!" "Ting, đánh giết thành viên bình thường của Long tộc, nhận được điểm tu vi mười vạn +!" Hệ thống nhắc nhở đột nhiên vang lên trong đầu Vô Cực.

"Cũng được sao?" Vô Cực không khỏi hơi sững sờ.

",Ngươi rốt cuộc là ai?

Vì sao lại giết người của Long tộc ta." Ngao Chân thấy ba tên lâu la như vậy không chút sức phản kháng bị Vô Cực một quyền đánh chết, đồng tử lập tức co lại, có chút thất sắc nhìn chằm chằm hỏi.

Mặc dù mấy tên lâu la của y chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên, yếu một chút, nhưng đó cũng là Thái Ất Kim Tiên a!

Bây giờ, có thể bị kẻ địch một quyền đánh chết, vậy sức mạnh nhục thân của kẻ địch phải mạnh đến mức nào...

Nghĩ đến đây, sắc mặt của Ngao Chân trở nên nghiêm trọng vô cùng, vừa rồi y cảm nhận được Vô Cực chỉ sử dụng sức mạnh nhục thân mà thôi, không hề động đến tu vi.

Chương 20

Lúc này, không chỉ Ngao Chân thất sắc, ngay cả lão già áo xám của Long tộc vẫn luôn đứng sau lưng, cũng không đứng yên được nữa, thân ảnh lập tức biến mất tại chỗ.

Mặc dù không biết tại sao một Thái Ất Kim Tiên như Vô Cực lại có thể sở hữu sức mạnh nhục thân mạnh mẽ như vậy.

Nhưng dám ngang nhiên giết người của Long tộc như vậy, không phải là không coi Long tộc ra gì sao!

Mặc dù trong lòng khinh thường mấy người Ngao Chân, nhưng đó đều là chuyện nội bộ của Long tộc.

Khi đối ngoại, phải nhất trí.

Uy nghiêm của Long tộc không thể bị xúc phạm!

Bất kể là ai, nếu dám mạo phạm uy nghiêm của Long tộc, vậy chỉ có thể dùng uy thế sấm sét để diệt trừ.

"Đạo hữu, muốn khiêu khích uy nghiêm của Long tộc ta sao?" Lão già áo xám của Long tộc một bước vượt qua trước mặt Vô Cực, lạnh lùng nhìn Vô Cực hỏi.

Đồng thời, một luồng khí thế và uy áp thuộc về Đại La Kim Tiên từ trên người tỏa ra, áp chế về phía Vô Cực.

Khuôn mặt già nua của lão già tràn đầy vẻ giận dữ, sắc mặt lạnh lùng.

"Đại La trung kỳ sao..." Cảm nhận được tu vi cụ thể của lão già áo xám của Long tộc, Vô Cực trong lòng tự nhủ một tiếng.

Trước đó, y chỉ cảm ứng được lão già là Đại La Kim Tiên, nhưng

về phần ở cảnh giới nào của Đại La thì lại không biết.

"Thì sao?" Đối mặt với uy áp khí thế của lão già Long tộc, Vô Cực hiên ngang bất động, chắp hai tay sau lưng, lạnh lùng nói: "Kẻ nào dám dòm ngó nơi tu luyện của bần đạo, chỉ có một con đường chết!" "Hừ, kẻ dám khiêu khích uy nghiêm của Long tộc ta cũng chỉ có một con đường chết!

Bất kể là ai!" Lão già Long tộc hừ lạnh, châm phong tương đối.

Lời còn chưa dứt, lão già Long tộc lại một lần nữa thân hình khẽ động, công kích về phía Vô Cực.

Một luồng pháp lực kinh khủng và mạnh mẽ từ trong cơ thể dâng trào ra, hóa thành một bàn tay khổng lồ màu vàng che trời, uy thế hủy diệt cuồn cuộn lan tỏa trong không gian này, bao phủ Vô Cực dưới bàn tay khổng lồ màu vàng.

"Vù~" Tức thì hư không chấn động mạnh, không gian bị khuấy động thành từng lớp sóng hủy diệt kinh khủng, như thể thời không cũng sắp bị chấn đoạn.

Một bàn tay khổng lồ màu vàng, kinh khủng đến cực điểm, lão già Long tộc muốn một chưởng diệt sát Vô Cực.

"Hừ, nói hay lắm!

Vừa hay có thể thử nghiệm nhục thân của ta." Vô Cực không kinh sợ mà còn cười, hừ lạnh một tiếng, rồi trực tiếp chủ động nghênh đón bàn tay khổng lồ màu vàng, ức vạn vi lạp tế bào huyệt khiếu trong cơ thể đồng loạt cuộn trào, ức vạn khí huyết sôi trào, như thủy triều trời đất, xông lên trời, sức mạnh nhục thân vô cùng vô tận, toàn bộ từ mười hai vạn chín nghìn sáu trăm huyệt khiếu, tám trăm bốn mươi triệu vi lạp, bốn mươi vạn tỷ tế bào tuôn ra.

Trên huyệt khiếu, vi lạp, tế bào, tiên quang chấn thiên, nhân uẩn

động, từng đạo từng đạo kim quang chói mắt vô cùng, từ đó tỏa ra, tuôn ra ngoài cơ thể, thẳng lên trời, bao bọc Vô Cực trong hào quang màu vàng mênh mông vô hạn.

Bên ngoài cơ thể, nhục thân huyền quang lưu chuyển, lấp lánh sinh huy.

Sau khi nhục thân mạnh đến một cảnh giới nhất định, mới có thể sinh ra nhục thân hộ thân huyền quang.

Giờ phút này, Vô Cực bị kim quang bao bọc, giống như một tôn chiến thần vô địch đỉnh thiên lập địa, trông vô cùng uy nghiêm và vĩ ngạn.

"Ầm~" Vô Cực mạnh mẽ tung một quyền, trong chốc lát không gian rung chuyển, sức mạnh nhục thân vô tận lan tỏa, uy áp thiên khung, trên nắm đấm khổng lồ màu vàng như từ ngoài vũ trụ giáng xuống, xuyên thủng rào cản thế giới, vĩ lực vô địch bùng nổ, ánh sáng hủy diệt hiện ra, lập tức xuyên thủng bàn tay khổng lồ màu vàng trên đỉnh đầu, sau đó uy thế không giảm, tiếp tục đánh về phía lão già Long tộc.

Một quyền, nhanh đến cực hạn, như không đến.

"...Không thể nào..." Lão già áo xám Long tộc tâm thần chấn động mạnh, hai mắt trợn to, khuôn mặt già nua tràn đầy vẻ kinh hãi, không dám tin nhìn một quyền của Vô Cực, không chỉ xuyên thủng bàn tay khổng lồ màu vàng, mà còn không thể ngăn cản đánh tới.

Cảnh tượng này, rơi vào mắt Ngao Chân ở phía dưới, càng khiến y mắt muốn nứt ra, sống lưng lạnh toát, bị một luồng khí tức tử vong bao phủ.

Sau khi kinh ngạc, y muốn đi, muốn rời khỏi Bất Chu Sơn, nhưng phát hiện khí cơ đã sớm bị kẻ địch khóa chặt.

“Chẳng lẽ ta Ngao Chân, hôm nay phải chết ở đây sao...” Trên bầu trời.

“Nhục thân của ngươi... sao có thể mạnh như vậy...” “Ầm~” Lão già Long tộc chỉ kịp kinh ngạc trong lòng một tiếng, vội vàng vận chuyển pháp lực trong cơ thể, giơ quyền lên đỡ, một quyền như có thể hủy thiên diệt địa của Vô Cực, lập tức đến, thế như chẻ tre, trực tiếp đánh vào người lão, vĩ lực nhục thân vô tận bao phủ lão, muốn nghiền nát lão.

Một quyền vô địch!

Ngưng tụ sức mạnh của mười hai vạn chín nghìn sáu trăm huyệt khiếu, tám trăm bốn mươi triệu vi lạp, và bốn mươi vạn tỷ tế bào, là một quyền hủy diệt.

Một quyền, chấn thiên động địa, có thể khiến không gian hư vô, thời gian lật diệt.

“Phanh!” Giờ phút này, như tinh thần tịch diệt, tinh hà bị chém!

Đối mặt với một quyền không thể địch nổi, có thể khiến trời đất thất sắc của Vô Cực, lão già áo xám Long tộc không hề có chút sức chống cự nào.

“A!” Lão già Long tộc ngửa mặt lên trời gầm giận, tóc giận dựng đứng, gào thét ra toàn bộ sức mạnh trong cơ thể, muốn đỡ lấy một quyền của Vô Cực.

Nhưng, khi Vô Cực ngưng tụ ra toàn bộ sức mạnh nhục thân, thì tất cả chỉ có thể là vô ích, kết cục đã được định sẵn.

“Vụt~” Sức mạnh nhục thân vô tận tác động lên người lão già Long tộc, khiến không gian cũng bị chấn động.

Cảnh tượng này, lại một lần nữa khiến Ngao Chân đang nhìn ở phía dưới, kinh hãi tột độ, tay chân lạnh ngắt.

Quá kinh khủng!

Cường giả Đại La của Long tộc đường đường, không thể chống đỡ nổi một quyền của người khác.

"A!" Lão già Long tộc lại một lần nữa gầm giận!

Không cam tâm!

Nhưng tất cả, đều chỉ là vô ích!

Đối mặt với một quyền bá tuyệt thiên địa của Vô Cực, không có bất kỳ tác dụng nào.

"Phá!" Vô Cực sắc mặt băng lãnh, hét khẽ một tiếng.

Chương 21

Theo tiếng nói của Vô Cực kết thúc.

“Phanh!” Trong chốc lát, nhục thân của lão già Long tộc, bị một quyền nghiền nát tinh hà của Vô Cực vô tình đánh nát, thân thể nổ tung, sương máu lan tỏa khắp trời.

Trên bầu trời, tràn ngập mùi máu tanh nhàn nhạt.

Nhưng, một quyền của Vô Cực lại không thể đánh chết lão già Long tộc, bị nguyên thần của lão chạy thoát.

Ở Hồng Hoang, Đại La siêu việt trường hà thời không, chứng đắc vĩnh hằng, không phải dễ giết như vậy, điểm này, Vô Cực trong lòng biết.

Nhìn lão già Long tộc bị một quyền đánh nát nhục thân, Vô Cực hài lòng gật đầu.

Nhục thân của Long tộc vốn sinh ra đã mạnh hơn đại đa số sinh linh.

“...” Ngao Chân nhìn lão già Long tộc như vậy bị Vô Cực đánh nát nhục thân, mặt như tro tàn, toàn thân run rẩy.

“,Chết tiệt!

Cứ chờ cường giả Long tộc ta giáng lâm đi!” Lúc này, trên bầu trời, chỉ còn lại nguyên thần của lão già Long tộc, trong giọng nói tràn đầy vẻ âm trầm.

“Thế à?” Vô Cực hừ lạnh, trong lòng cười lạnh một tiếng, rồi tâm niệm khẽ động, triệu hồi Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong cơ thể ra.

Trên Hồng Mông Lượng Thiên Xích cổ xưa, công đức Đại đạo, khí huyền hoàng rủ xuống, lưu chuyển, kim quang ngập trời.

"..." Nguyên thần của lão già Long tộc ánh mắt lập tức chăm chú nhìn vào Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Trong chốc lát...

"Chạy!" Khi nguyên thần của lão già Long tộc cảm ứng được khí tức tỏa ra từ Hồng Mông Lượng Thiên Xích, liền không còn quan tâm được nhiều nữa, trực tiếp hóa thành một luồng lưu quang chạy trốn về phía chân trời.

Lúc này, chỉ có nhanh chóng chạy về Long tộc, nếu không đối mặt chỉ có tử vong.

Khí tức trên Hồng Mông Lượng Thiên Xích khiến lão không rét mà run.

"Không, Ngao Minh hộ pháp... không thể bỏ lại ta..." Thấy lão già Long tộc bỏ chạy, Ngao Chân ở phía sau gào thét khản cổ, nhưng lúc này lão già Long tộc làm gì còn quan tâm được, chỉ có tính mạng mới là quan trọng nhất, uy nghiêm của Long tộc, so với mạng sống, cũng không là gì.

Ngao Chân hoàn toàn tuyệt vọng!

"Hừ, chạy được sao?" Vô Cực thấy vậy, khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh, ngay sau đó nhanh chóng kết ấn quyết trong tay, Hồng Mông Lượng Thiên Xích lập tức đuổi theo, khí huyền hoàng đại thịnh.

"Vụt~" Dưới sự cảm ứng của nguyên thần Vô Cực.

Trong nháy mắt, nguyên thần của lão già Long tộc liền bị Hồng Mông Lượng Thiên Xích đuổi kịp, trực tiếp chém làm hai nửa, lật diệt giữa trời đất.

“Long tộc ta sẽ không tha cho ngươi...” Lão già Long tộc trước khi thân tử đạo tiêu, phát ra tiếng gầm giận cuối cùng!

Vô Cực đối với sự uy hiếp trước khi chết của lão già Long tộc, trong lòng chỉ có vô tận sự cười lạnh.

Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, giết người không dính nhân quả!

Cho nên, đối với việc đánh giết mấy người Long tộc, Vô Cực cũng sẽ không vì thế mà dính phải nhân quả nghiệp lực.

Đây chính là sự kinh khủng của Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo.

“Ting, đánh giết hộ pháp của Long tộc, nhận được điểm tu vi: một nghìn vạn +!” Hệ thống nhắc nhở đúng hẹn vang lên.

“Toàn bộ gia tài chỉ có một kiện trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo phẩm cấp cao nhất thôi sao...” Sau khi giết lão già Long tộc, Vô Cực thu nhặt linh bảo và bảo vật rơi vãi trên mặt đất, nhưng sau khi kiểm tra, y phát hiện chỉ có một kiện trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là lọt vào mắt xanh, ngoài ra không còn gì khác.

“Cũng quá nghèo rồi...” Vô Cực lộ vẻ chê bai.

Lão già Long tộc có quá nghèo không?

Không, thực ra với gia sản của một lão già Long tộc như vậy đã là khá lắm rồi.

Hoặc có thể nói là Vô Cực quá xem thường đối phương, đó chỉ là một hộ pháp trong Long tộc, thân phận và thực lực có hạn, căn bản không thể nào sở hữu linh bảo quá mạnh mẽ được.

Phải biết rằng trong Hồng Hoang, Tiên Thiên Linh Bảo có bao nhiêu đâu, có được một kiện đã là phi thường lắm rồi.

Sinh linh Hồng Hoang nhiều vô số kể, cũng chỉ có những kẻ thực lực cường đại mới có thể sở hữu một kiện linh bảo, nếu không, dù có

được thì cũng không đủ sức bảo vệ, cuối cùng lại vì thế mà bị người ta giết người đoạt bảo, thân tử đạo tiêu, mất cả tính mạng.

Yếu đuối chính là nguyên tội!

Chuyện như vậy ở Hồng Hoang đã quá đỗi bình thường, chỉ cần hơi bất cẩn là có thể rước họa sát thân. ...

"Đại huynh, người vừa rồi là ai vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?" Lúc này, Nữ Oa và Phục Hy đã xuất hiện bên cạnh Vô Cực.

Sau lần bế quan này, tu vi của hai người đã đột phá Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Vô Cực chỉ cần cảm ứng sơ qua là biết họ đã đột phá.

Họ vốn định tiếp tục bế quan để củng cố tu vi, nhưng sau khi cảm ứng được dao động sức mạnh bên ngoài cấm trận, họ đành phải tạm dừng và xuất quan.

"Là người của Long tộc!" Vô Cực quay đầu, nói với Nữ Oa và Phục Hy.

Người của Long tộc?

Phục Hy và Nữ Oa nhìn nhau, không khỏi có chút kinh ngạc.

"Chuyện là thế này, nhị đệ, tam muội..." Vô Cực thấy được vẻ nghi hoặc trên mặt Nữ Oa và Phục Hy, bèn kể lại đại khái sự việc cho họ nghe.

Nghe xong lời Vô Cực, hai người lập tức ánh mắt ngưng lại, gương mặt tràn đầy sát khí.

Chương 22

Dám nhòm ngó nơi hóa hình của họ, đúng là đáng chết.

“Giết hay lắm, đại huynh, bọn chúng đáng chết!” Trong đôi mắt đẹp của Nữ Oa tràn ngập hàn ý.

“Đại huynh, vậy kẻ còn lại phải làm sao bây giờ?” Phục Hy cũng sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt liếc về phía Ngao Chân không xa.

Lúc này Ngao Chân đối diện với ánh mắt của Phục Hy, sắc mặt đã trắng bệch đến cực điểm, không còn một giọt máu.

Hắn cảm nhận được khí tức khủng bố tỏa ra từ trên người Phục Hy và Nữ Oa!

Đại La Kim Tiên!

Điều này không khỏi khiến hắn càng thêm kinh hãi.

“Đi thôi, chúng ta qua xem thử, xem rốt cuộc người này của Long tộc là ai, có thân phận gì.” Vô Cực nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay ngọc của Nữ Oa, cười nói.

“Vâng!” Hai người gật đầu.

Lúc này, được Vô Cực nắm tay, Nữ Oa bất giác gò má ửng hồng, trên khuôn mặt tuyệt mỹ hiện rõ vẻ thẹn thùng.

Trong đôi mắt đẹp còn thoáng gợn lên một tia tình ý, tràn đầy sự quyến luyến.

Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên bị Vô Cực nắm tay, nhưng nàng vẫn không khỏi có chút e lệ.

Cứ như vậy, ba người chậm rãi đi đến trước mặt Ngao Chân, lạnh lùng nhìn hắn.

“Nói đi, tự tiện xông vào động phủ của bần đạo, bần đạo nên xử trí ngươi thế nào đây?” Vô Cực lộ vẻ mặt trêu tức.

Dựa theo quan sát trước đó, người của Long tộc trước mắt này thân phận nhất định không phú thì cũng quý.

“...Không thể giết ta, ta... ta là cháu của Đại trưởng lão Long tộc, nếu ngươi dám giết ta, ông nội ta lão nhân gia ngài nhất định sẽ không tha cho ngươi.” Để bảo toàn mạng sống, Ngao Chân đã đem thân phận ông nội ra.

Nhưng Vô Cực có sợ không?

Đương nhiên là không!

Phải biết đây là Bất Chu Sơn, cùng lắm thì ẩn nấp, đợi sau Long Hán đại kiếp rồi lại xuất thế.

Từ lời của Ngao Chân, y đã tổng kết được một thông tin, Hồng Hoang lúc này hẳn đang trong Long Hán đại kiếp, ba tộc Tiên Thiên là Long, Phượng, Kỳ Lân vẫn chưa tiến hành quyết chiến.

Một đặc điểm rõ ràng là, sau khi tam tộc quyết chiến, Long Vương vì muốn rửa sạch nhân quả nghiệp lực trên người Long tộc, sẽ lập lời thề Thiên Đạo, để Long tộc lui về Tứ Hải, và vĩnh viễn trấn thủ Tứ Hải, không được tùy tiện rời khỏi.

Hai tộc còn lại là Phượng Hoàng và Kỳ Lân cũng vậy, sau khi tam tộc quyết chiến cũng sẽ lập lời thề Thiên Đạo, từ đó rút khỏi vũ đài lịch sử Hồng Hoang.

Vì vậy, dựa vào đây, Vô Cực biết rằng Hồng Hoang lúc này đang trong Long Hán đại kiếp, nếu không, Long tộc căn bản không thể xuất hiện ở đây.

Quan trọng nhất là, Vô Cực sau khi cẩn thận cảm ứng đã phát hiện, thiên cơ trong trời đất Hồng Hoang lúc này đang hỗn loạn, tràn

ngập khí tức lượng kiếp.

Có thể khiến toàn bộ Hồng Hoang thiên cơ hỗn loạn, chỉ có lượng kiếp.

Mặc dù Thánh Nhân cũng có thể che đậy thiên cơ, nhưng lại không thể làm đến mức này!

Nếu đang trong Long Hán đại kiếp, vậy thì Hồng Hoang lúc này, không có ai có thể chứng được Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chi quả vị (Thánh Nhân).

"Cháu của Đại trưởng lão Long tộc sao..." Vô Cực liếc nhìn Ngao Chân một cái, mặt không biểu cảm nói: "Vậy thì sao?" Vô Cực không hề lo lắng Long tộc sẽ vì vài người mà phái ra cường giả đỉnh cấp đối phó.

Long tộc tuy là một trong những bá chủ Hồng Hoang, nhưng số lượng cường giả đỉnh cấp cũng có hạn, vì để tranh đấu với hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân, căn bản không thể phân chia cường giả ra đối phó với y.

Hơn nữa, dưới Chuẩn Thánh (Hỗn Nguyên Kim Tiên), với nhục thân hiện tại của y, cũng không có bao nhiêu người có thể làm y bị thương, càng không cần nói đến giết chết.

Nhục thân cường đại, cộng thêm Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay, chính là chỗ dựa của Vô Cực.

Trừ phi Long Vương, và em trai của Long Vương là Chúc Long các cường giả Chuẩn Thánh đích thân ra tay.

Nhưng đó gần như là chuyện không thể, trong mắt họ, ngoài Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ra, những kẻ khác không có tư cách để họ ra tay.

Cho nên, người duy nhất Vô Cực cần chú ý, chỉ có ông nội của Ngao Chân, một vị Đại trưởng lão Long tộc.

Vô Cực biết, lão già Long tộc bị giết trước đó, hẳn là đã truyền tin tức liên quan đến mình về Long tộc, và người tự xưng là cháu của Đại trưởng lão Long tộc trước mắt này, nếu đúng như hắn nói, vậy trên người hắn hẳn cũng lưu lại ấn ký nguyên thần của vị Đại trưởng lão Long tộc kia.

Dựa theo suy đoán của y, có thể trở thành Đại trưởng lão Long tộc, vậy ít nhất cũng là một tồn tại Đại La Kim Tiên đỉnh phong, hoặc bán bộ Chuẩn Thánh, thậm chí có khả năng là một cường giả Chuẩn Thánh.

Một cường giả Chuẩn Thánh, đối với Vô Cực hiện tại, là không thể chống lại.

Nhưng may là, Long tộc bây giờ, đều đang bị hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân kiềm chế, nên cũng không cần quá lo lắng.

"Xem ra, ta phải đột phá Đại La mới được rồi." Vô Cực thầm nghĩ.

"Không... không thể giết ta..." Ngao Chân mặt đầy kinh hãi.

"Hừ!" Vô Cực hừ lạnh, trong tay vận chuyển lực lượng nhục thân, chuẩn bị diệt sát hắn.

"Không...

Ông nội mau cứu con..." Ngao Chân hét lớn.

"Xoẹt~" Đúng lúc này, không gian như bị xé rách, một lão già như ẩn hiện trong hỗn độn, xuất hiện trên không trung phía sau Ngao Chân.

Khi lão già này xuất hiện, một luồng uy thế Đại La mênh mông cuồn cuộn liền từ trên người lão lan tỏa ra.

“Đạo hữu, đã giết bốn người của Long tộc ta, trong đó có một vị hộ pháp, chẳng lẽ không đủ để đền bù cho việc cháu của bần đạo mạo phạm động phủ tu luyện của ngươi sao?” Lão già chắp tay sau lưng, ánh mắt rơi vào người Vô Cực, thản nhiên mở miệng.

Chương 23

...

Ánh mắt của lão già chỉ rơi vào Vô Cực, không hề nhìn Nữ Oa và Phục Hy bên cạnh.

Như thể họ không hề tồn tại.

Hoặc nói là xem thường, thì đúng hơn.

"Xoẹt~" Theo tiếng nói của lão già, uy thế Đại La Kim Tiên tỏa ra từ người lão liền cuồn cuộn chuyển động, như núi lở biển gầm, ép xuống ba người Vô Cực.

Hư không chấn động!

Mặt đất run rẩy!

Khí thế và uy áp khủng bố vô cùng, trong nháy mắt tràn ngập không gian này.

"Đại La Kim Tiên hậu kỳ sao!" Vô Cực cảm nhận được, từ trong khí thế và uy áp đó, y đã cảm nhận được tu vi của lão già này.

"Chỉ một cỗ hóa thân đã có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ, xem ra chân thân của kẻ này chắc chắn là một cường giả Chuẩn Thánh." Đối mặt với khí thế và uy áp của lão già, Vô Cực hiên ngang không sợ, bước ra một bước, trong mắt nhật nguyệt hiển hiện, tinh thần huyễn diệt, nhục thân được huyền quang hộ thể, ức vạn vi lạp tế bào trong cơ thể cuộn trào, lực lượng nhục thân vô tận được dẫn động, chống lại khí thế và uy áp từ lão già kia.

Tuy không sợ, nhưng tu vi của người này lại là một Chuẩn Thánh, điều này không khỏi khiến y có chút kinh ngạc.

“Không hổ là bá chủ đệ nhất Hồng Hoang Long tộc, quả nhiên danh bất hư truyền.” “Người này, hẳn là Đại trưởng lão Long tộc kia rồi!” Vô Cực liếc nhìn Ngao Chân có vài phần tương tự với lão già, thầm nghĩ trong lòng.

Chỉ là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, không đủ để y sợ hãi.

Huống hồ, đây chỉ là một cỗ hóa thân mà thôi.

Trừ phi bản tôn đích thân đến...

Lúc này không chỉ Vô Cực, mà cả Nữ Oa và Phục Hy đứng bên cạnh cũng cảm nhận được sự khủng bố của lão già.

“Đại huynh...” Nữ Oa và Phục Hy đều không khỏi ánh mắt ngưng lại, gương mặt tràn đầy vẻ lo lắng.

Dưới áp lực khí thế của lão già, sắc mặt Nữ Oa và Phục Hy vô cùng ngưng trọng.

“Nhị đệ, tam muội, không cần lo lắng, người này không làm gì được vi huynh đâu.” Vô Cực truyền âm cho Nữ Oa và Phục Hy, an ủi.

“Nhưng...

đại huynh...” Nữ Oa mặt đầy lo lắng.

“Tam muội, chẳng lẽ muội không tin vi huynh sao?” “Ta...” “Được rồi, được rồi, muội lùi sang một bên xem là được.” Vô Cực dịu dàng nói.

“Vâng vâng...” Cứ như vậy, dưới sự khuyên bảo của Vô Cực, Nữ Oa và Phục Hy lùi sang một bên, vận chuyển pháp lực trong cơ thể, chuẩn bị tùy thời hỗ trợ Vô Cực.

Trong tay Phục Hy xuất hiện Phục Hy Cầm, trong tay Nữ Oa xuất hiện Tử Lôi Kiếm. ...

“Ngươi là ai?” Vô Cực đứng trên không, chắp tay sau lưng, xa xa

đối diện với lão già.

Mặc dù từ lời nói vừa rồi của lão già, y đã đoán ra thân phận của lão.

“Bần đạo là Đại trưởng lão Long tộc, Ngao U!” Ngao U nói.

“Ngao U sao...” “Ông nội...” “Ông nội mau cứu con...” Ngao Chân đang sợ hãi tột độ, sau khi nghe thấy tiếng của ông nội Ngao U, lập tức như thấy được cọng rơm cứu mạng cuối cùng, vội vàng hét lớn.

“Ừ, Chân nhi, đừng hoảng, ông nội đến rồi.” Ánh mắt Ngao U chuyển từ trên người Vô Cực, rơi xuống người cháu trai Ngao Chân.

“Ông nội... giết hắn... mau giúp cháu giết hắn!” Thấy ông nội đến, Ngao Chân lúc này lập tức không còn sợ hãi, gương mặt tràn đầy vẻ tàn nhẫn.

“Hừ, ngươi tưởng ông nội ngươi đến là cứu được ngươi sao.” Khóe miệng Vô Cực nhếch lên một nụ cười lạnh, ngay sau đó thân ảnh biến mất giữa không trung.

“Hử?” Ngao U thấy thân ảnh Vô Cực đột nhiên biến mất, không khỏi nhíu mày.

“Không ổn!” Ngao U như biết được Vô Cực sắp làm gì, miệng gầm lên giận dữ: “Ngươi dám!” Đồng thời, thân ảnh của lão cũng biến mất tại chỗ.

“Phản ứng không tồi, tiếc là muộn rồi.” Khi Vô Cực xuất hiện, đã ở ngay trước mặt Ngao Chân, một quyền ẩn chứa lực lượng nhục thân vô tận, sắp sửa giáng xuống người Ngao Chân.

“Không...

ông nội mau cứu con!” “Cháu không muốn chết a!” Đối mặt với một quyền có thể hủy diệt tinh thần, đánh nát không gian của Vô Cực,

đồng tử của Ngao Chân lập tức co rút mạnh, tràn đầy kinh hoàng, mặt mày sợ hãi.

"Không!

Mau dừng tay cho bần đạo!" Ngao U gầm lên giận dữ!

Một đòn tấn công khủng bố vô cùng từ tay lão bay ra, hung hãn ập về phía Vô Cực.

Lão muốn dùng cách này để cứu cháu trai Ngao Chân.

Nếu Vô Cực nhất quyết tiếp tục tung quyền, vậy sẽ phải chịu một đòn tấn công của lão.

Lão chỉ còn một người cháu này, con trai lão đã tử trận trong cuộc tranh đấu với hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân.

Cho nên lão tuyệt đối không thể cho phép, trơ mắt nhìn người cháu duy nhất ra đi!

"Ông nội!" "Chân nhi!" "Phanh!" Vô Cực phớt lờ đòn tấn công của Ngao U, trực tiếp tung một quyền đánh nát Ngao Chân thành sương máu, ngay cả nguyên thần cũng bị diệt sạch.

"Đinh, tiêu diệt sinh linh huyết mạch Long tộc, nhận được điểm tu vi: một triệu!" Tiếng thông báo của hệ thống vang lên đúng lúc.

Chương 24

“Phanh!” Lúc này, đòn tấn công của Ngao U cũng giáng xuống người Vô Cực.

“Đại huynh...” Nữ Oa thấy cảnh này, lập tức lo lắng, “Nhị ca, đại huynh...” “Yên tâm đi tam muội, ta tin với nhục thân của đại huynh, lão già Long tộc kia không thể làm huynh ấy bị thương được.” Phục Hy lên tiếng an ủi Nữ Oa.

“Nhưng...” Nữ Oa dồn pháp lực trong cơ thể vào Tử Lôi Kiếm trong tay, lập tức thân kiếm khẽ ngân lên, tử lôi cuộn trào.

“Tam muội, chúng ta phải tin tưởng đại huynh...” Phục Hy dùng Phục Hy Cầm chặn Tử Lôi Kiếm lại, chọn cách tin tưởng Vô Cực.

Nữ Oa nghe vậy, mới hơi xoay Tử Lôi Kiếm trong tay, nhịn không ra tay.

Quả đúng như lời Phục Hy nói.

Dưới sự gia trì của sức mạnh vô cùng từ mười hai vạn chín nghìn sáu trăm huyệt khiếu, tám ức bốn mươi triệu vi lạp, bốn mươi vạn ức tế bào, một đòn của Ngao U chỉ vừa đủ để phá vỡ huyền quang hộ thể của nhục thân Vô Cực, hoàn toàn không thể gây thương tổn.

“Chân nhi ~ Chân nhi của ta a!” Ngao U lại gầm lên, mắt như muốn nứt ra, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Vô Cực.

“Ngươi, đáng chết!” “Hừ, đến đây, để bần đạo xem thử, cường giả Đại La Kim Tiên hậu kỳ mạnh đến đâu.” Vô Cực lập tức vận chuyển toàn bộ lực lượng nhục thân, giao chiến với Ngao U.

Thực ra vừa rồi sở dĩ phải trước mặt Ngao U giết Ngao Chân, là Vô Cực cố ý, muốn dùng cách này để khiến Ngao U cuồng bạo, tiến

vào trạng thái nổi điên, chỉ có như vậy, mới có thể thực sự thử nghiệm được, giới hạn nhục thân hiện tại của y ở đâu.

"Phanh~" "Oanh~" Trên bầu trời, hai người không ngừng giao thủ, không gian chấn động, từng lớp sóng hủy diệt lan ra, nơi đi qua, tất cả đều hóa thành hư vô, trong phạm vi ức vạn dặm quanh trận chiến của hai người, lực lượng hủy diệt tàn phá, thời không như sắp bị chặt đứt, hư không ức vạn dặm liên tục sụp đổ, khủng bố đến cực điểm.

"Phanh phanh phanh!" Trên Bất Chu Sơn, hai người không biết đã giao chiến bao lâu, hư không đại địa ức vạn dặm bị đánh xuyên, thời không vỡ nát, hủy diệt mọi sinh cơ.

Nếu đây không phải là Bất Chu Sơn do xương sống của Bàn Cổ đại thần hóa thành, sớm đã bị đòn tấn công và dư chấn từ trận chiến của hai người đánh chìm hủy diệt ức vạn lần.

Nhìn một vòng, tất cả đều là một vùng đất cháy đen và hoang tàn sau đại chiến, khí tức hủy diệt lan tỏa.

Theo thời gian trôi đi, khí tức trên người Ngao U không còn như trước, pháp lực đã bị tiêu hao hết chín phần.

Mặc dù là tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Nhưng cuối cùng chỉ là một cỗ hóa thân, không phải bản tôn, giao chiến đến cuối cùng, không phải là đối thủ của Vô Cực.

"Phanh!" Thấy đã gần đủ, Vô Cực tâm niệm vừa động, triệu hồi Hồng Mông Lượng Thiên Xích, trực tiếp chém lão thành hai nửa, hóa thành hư vô.

"Hừ!

Long tộc ta tuyệt không tha cho ngươi!

Đợi bản tôn của bần đạo đến, thề sẽ trấn áp ngươi vĩnh viễn dưới

Cửu U, để bồi táng cho cháu ta!" Giọng nói vừa dứt, cỗ hóa thân của Đại trưởng lão Long tộc Ngao U liền biến mất giữa đất trời. ...

Đối mặt với sự uy hiếp của Ngao U, Vô Cực không hề có chút hoảng sợ!

Chuẩn Thánh thì sao chứ, có gì phải sợ!

Chỉ cần Ngao U không phải là cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ trở lên (Hỗn Nguyên Kim Tiên), đợi y tu luyện Hồng Mông Bất Diệt Kinh giai đoạn đầu tiên đến viên mãn, lại chứng được Đại Đạo Chi La hoa nở mười hai phẩm, ngộ được Đại La Đạo Quả, cùng với Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay, cũng chưa chắc không có sức đánh một trận.

"Xem ra lực lượng nhục thân của ta hiện tại, có lẽ chỉ tương đương với Đại La Kim Tiên hậu kỳ, chỉ có thể chống lại sinh linh Đại La hậu kỳ." Vô Cực đứng giữa không trung, chắp tay sau lưng, ánh mắt nhìn ra xa về phía đại địa Hồng Hoang, miệng lẩm bẩm.

Qua trận chiến với Đại trưởng lão Long tộc Ngao U vừa rồi, Vô Cực đã kiểm nghiệm được thực lực nhục thân lúc này của mình.

Vừa rồi có thể giết được cỗ hóa thân của Ngao U, cũng chính vì đó chỉ là một cỗ hóa thân.

Nếu không, không thể giết được.

Đại La siêu thoát trường hà thời không, chứng đắc vĩnh hằng tự tại, không dễ giết như vậy.

Hơn nữa trên Đại La, mỗi bước là một trời một vực, sự chênh lệch giữa mỗi tiểu cảnh giới, đều như trời với đất.

"Hiện tại ta đã đắc tội chết với Long tộc, nói không chừng người ta sẽ tìm đến cửa, xem ra... phải nhanh chóng đột phá Đại La mới được." Vô Cực từ trên không trung hạ xuống mặt đất.

Y quyết định, ngay lúc này sẽ đi bế quan, đột phá Đại La.

Chỉ có đột phá Đại La, mới có thực lực chống lại và đối mặt với sự truy sát từ Long tộc.

"Đinh, tiêu diệt hóa thân trưởng lão Long tộc, nhận được điểm tu vi: mười triệu!" Tiếng thông báo của hệ thống, lại một lần nữa vang lên trong đầu Vô Cực.

"Chỉ giết một cỗ hóa thân của Ngao U, mà đã nhận được mười triệu điểm tu vi sao!" Nghe tiếng thông báo vang vọng bên tai, Vô Cực không khỏi ánh mắt ngưng lại.

"Hửm?

Kia là?" Bỗng nhiên, Vô Cực nhìn thấy nơi Ngao Chân bị giết trước đó, từ trên người hắn rơi ra linh bảo và bảo vật.

Trước đó vì đang giao chiến với Ngao U, không chú ý, cũng không dám phân tâm đi xem.

Chỉ cảm ứng được đại khái có linh bảo và bảo vật rơi ra.

"Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo sao, xem ra Ngao U quả nhiên rất thương yêu nó, ngay cả thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng cho mang theo bên người." Vô Cực thu lấy linh bảo và bảo vật trên đất, dùng nguyên thần tra xét.

"Hỗn Nguyên Chùy sao... không tồi!" Xem xong thông tin về kiện linh bảo tràn vào đầu, Vô Cực lẩm bẩm.

"Hửm?

Do một mảnh vỡ của Khai Thiên Phủ hóa thành?" Vô Cực không khỏi hơi kinh ngạc.

Không ngờ, kiện thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hỗn Nguyên Chùy toàn thân màu bạc này, lại có lai lịch lớn như vậy, lại do Khai

Thiên Phủ của Bàn Cổ đại thần hóa thành.

Nhưng chỉ sau một thoáng kinh ngạc, Vô Cực liền hiểu ra.

Chương 25

Sau khi Bàn Cổ đại thần khai thiên kết thúc, Hỗn Độn Chí Bảo Khai Thiên Phủ, không chỉ hóa thành Bàn Cổ Phiên, Hỗn Độn Chung, Thái Cực Đồ, mà khi vỡ ra, ngoài ba mảnh vỡ lớn nhất hóa thành ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo, thực ra còn có những mảnh vỡ nhỏ rơi rải rác trong Hồng Hoang, hóa thành các linh bảo khác.

Mặc dù phẩm cấp không bằng ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên, Hỗn Độn Chung, Thái Cực Đồ, nhưng thấp nhất cũng là cấp bậc Tiên Thiên Linh Bảo.

Từ đó có thể thấy, khi Khai Thiên Phủ còn hoàn chỉnh, khủng bố đến mức nào. ...

"Đại huynh, huynh không sao chứ!" Lúc này, Nữ Oa và Phục Hy đến bên cạnh Vô Cực, đôi mắt đẹp của Nữ Oa nhìn chằm chằm Vô Cực, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy vẻ quan tâm.

Phục Hy cũng vậy!

"Ừm, vi huynh không sao." Vô Cực đưa tay, nhẹ nhàng xoa đầu Nữ Oa.

"Đại huynh, xin lỗi, vừa rồi muội và nhị ca cũng không giúp được gì..." Trong lời nói của Nữ Oa, tràn đầy sự tự trách, nàng hơi cúi đầu.

"Được rồi, đừng tự trách nữa, vi huynh không phải vẫn ổn sao!" Vô Cực nhẹ nhàng ôm Nữ Oa vào lòng, dịu dàng an ủi.

"Đại huynh, đều tại tu vi của đệ và nhị muội quá yếu, nếu không thì..." Phục Hy nhớ lại trận đại chiến giữa Vô Cực và Ngao U lúc trước, không khỏi lòng còn sợ hãi.

Trong trận chiến vừa rồi, y và Nữ Oa chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Khí tức hủy diệt lan tỏa, khủng bố đến cực điểm.

“Nhị đệ, không liên quan đến đệ và nhị muội, không cần tự trách.” Vô Cực nói với Phục Hy.

“Đại huynh, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Lỡ như người của Long tộc đó đến thì...” Trong mắt Nữ Oa hiện lên vẻ lo lắng.

“Không sao, nhị muội!

Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn!

Mọi chuyện đã có vi huynh!” Vô Cực cười nói.

“Vâng, đại huynh là lợi hại nhất!” Trong đôi mắt đẹp của Nữ Oa, tràn đầy vẻ sùng bái.

“Được rồi, chúng ta trở về cấm trận đi, vi huynh cũng phải bắt đầu bế quan, đột phá Đại La rồi.” Vô Cực và Nữ Oa bốn mắt nhìn nhau, rồi lại nhìn Phục Hy bên cạnh.

“Vâng!” “Vâng...” Phục Hy và Nữ Oa gật đầu.

Bị Vô Cực nhìn bằng ánh mắt dịu dàng như vậy, Nữ Oa lập tức không khỏi mặt hơi ửng hồng, tim đập thình thịch.

“Ta... nóng quá...” Nữ Oa bất giác sờ lên má, mặt nóng bừng, không dám nhìn thẳng vào mắt Vô Cực nữa.

“Tiểu nha đầu...” Vô Cực nhìn Nữ Oa trong lòng lúc này có vẻ khác lạ, chỉ cười cười, không nói gì thêm.

Phục Hy cũng cười không nói, như thể đã nhìn ra điều gì đó.

Tất cả đều không cần nói ra! ...

Nhanh chóng, ba người Vô Cực, Phục Hy, Nữ Oa đã trở về trong cấm trận của phúc địa.

Vì có Tiên Thiên Cấm Trận bảo vệ, nên trong trận đại chiến giữa Vô Cực và Ngao U trước đó, phúc địa không hề bị hủy diệt, vẫn còn nguyên vẹn, sừng sững trên Bất Chu Sơn. ...

Lúc này, trong một tòa cung điện của Long tộc.

Một lão già mặc hắc bào, đột nhiên mở bừng đôi mắt, một luồng uy thế Chuẩn Thánh khủng bố vô cùng từ trên người lão lan tỏa ra, xông thẳng lên trời, tràn ngập đại điện.

"Phanh!" Dưới uy áp khí thế của lão già áo đen, đại điện chấn động, không gian rung chuyển, như sắp bị hủy diệt.

Ngay sau đó!

Chỉ thấy lão già đột nhiên đứng dậy từ trên bồ đoàn, trong mắt nhật nguyệt hiển hiện, xuyên thấu thời không, thế giới huyễn diệt, nhìn chằm chằm vào tinh hà.

Giận, giận đến cực điểm!

Toàn thân lão già tràn ngập sát khí vô tận.

Ánh mắt như băng nhìn vào hư không, nhìn vào trời đất.

Không biết bao lâu sau...

"Hừ, dám giết Chân nhi của ta, dám giết người của Long tộc ta, dám diệt hóa thân của ta...

Bần đạo nhất định phải trấn áp thần hồn ngươi dưới Cửu U, xé xác vạn mảnh, để báo thù cho Chân nhi của bần đạo, thù này không báo, bần đạo không xứng với Chân nhi." Lão già áo đen nghiến chặt răng, nói từng chữ một.

Nếu Vô Cực lúc này ở đây, nhất định có thể nhận ra thân phận của lão già.

Đại trưởng lão Long tộc Ngao U!

Đúng vậy, lão già này chính là ông nội của Ngao Chân, Ngao U.

Một cường giả đỉnh cấp của Long tộc cấp bậc Chuẩn Thánh (Hỗn Nguyên Kim Tiên).

Hồi lâu, chính lúc Ngao U định đến Bất Chu Sơn tìm Vô Cực báo thù.

Một người Long tộc đi vào đại điện.

Chương 26

"Đại trưởng lão!" "Chuyện gì!" Ngao U lạnh lùng hỏi, ánh mắt băng giá, mặt không biểu cảm.

Lúc này lão chỉ muốn đi báo thù cho cháu trai Ngao Chân.

"Tộc trưởng đại nhân mời ngài lập tức đến một chuyến!" "Biết rồi!" ...

Nhanh chóng, Ngao U theo đệ tử Long tộc kia, đến một tòa đại điện hùng vĩ vô cùng.

Chỉ thấy bên trong đại điện, có hơn mười lão già Long tộc đang ngồi, trên đài cao, giữa long ỷ, một trung niên nhân uy nghiêm ngồi ngay ngắn, ánh mắt nhìn xuống dưới đại điện, không giận mà uy.

Khi Ngao U bước vào điện, tất cả mọi người dưới đại điện, lập tức ánh mắt đều tập trung vào người lão.

"Đại trưởng lão!" "Đại trưởng lão!" Mọi người lần lượt hành lễ.

Trong Long tộc, đẳng cấp nghiêm ngặt, cường giả vi tôn.

"Tộc trưởng!" Ngao U đi đến giữa đại điện, hướng về trung niên nhân uy nghiêm trên long ỷ trên đài cao hành lễ.

Người có thể khiến Ngao U cung kính như vậy, trong Long tộc, chỉ có một người.

Đó, chính là người nắm quyền toàn bộ Long tộc, Long Vương!

Là cường giả Chuẩn Thánh (Hỗn Nguyên Kim Tiên) trong Long tộc, ngoài vài người đếm trên đầu ngón tay, lão không cần phải cúi đầu trước ai.

"Ừm, Đại trưởng lão mời ngồi!" Long Vương thản nhiên gật đầu.

“Vâng!” Lời của Long Vương vừa dứt, Ngao U ngồi vào vị trí của mình.

“Được rồi, nếu các vị trưởng lão đã đông đủ, vậy nhị đệ, ngươi hãy nói cho các vị trưởng lão biết đi!” Giọng nói uy nghiêm của Long Vương lại vang lên, ánh mắt rơi vào Chúc Long ở bên trái phía dưới.

Một trung niên nhân mặc áo đen, là em trai của Long Vương, nhân vật số hai của Long tộc.

“Vâng, đại huynh.” Chúc Long gật đầu, rồi từ trên chỗ ngồi đứng dậy, ánh mắt nhìn quanh đại điện, lướt qua mặt tất cả các trưởng lão Long tộc, thản nhiên nói: “Các vị trưởng lão, hiện tại hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân đã liên hợp lại với nhau, muốn dùng cách này để chống lại Long tộc chúng ta, cho nên...” Giọng nói bình tĩnh của Chúc Long vang vọng khắp đại điện, vang vọng bên tai mọi người.

“Cái gì?

Hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân đã liên hợp rồi?” Dưới đại điện, tất cả các trưởng lão Long tộc nhìn nhau.

Trừ Ngao U!

Trong toàn bộ đại điện, chỉ có Ngao U, Long Vương, Chúc Long ba người sắc mặt thản nhiên.

Một lúc sau.

“Được rồi, tất cả im lặng!” Long Vương phất tay, “Không cần hoảng sợ, hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân liên hợp thì sao chứ!

Long tộc chúng ta vẫn không sợ chúng.” Long Vương đột nhiên đứng dậy từ long ỷ, ánh mắt nhìn ra ngoài Long tộc.

“Các vị trưởng lão, gọi các vị đến, chỉ là để thông báo, để đề phòng hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân tập kích, từ hôm nay, tất cả

mọi người đều phải trấn thủ trong Long tộc, không được tự ý rời khỏi Long tộc." Chúc Long tiếp lời Long Vương.

"Vâng!" "Vâng!" Lời của Chúc Long vừa dứt, trong đại điện, mọi người đều gật đầu, trừ Ngao U.

"Đại trưởng lão, có chuyện gì sao?" Thấy Ngao U không tỏ thái độ, Chúc Long nhìn về phía lão.

Chúc Long vì vừa mới từ ngoài trở về, lúc này, không biết chuyện Ngao Chân bị giết.

"Được rồi, Đại trưởng lão, chuyện của cháu ngài, trẫm đã biết, đợi sau khi trấn áp hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân, trẫm tự sẽ cho phép ngài đi báo thù cho cháu ngài." Long Vương thản nhiên nhìn Ngao U một cái.

"Vâng!

Tộc trưởng!" Thấy Long Vương đích thân lên tiếng, Ngao U chỉ có thể gật đầu. ...

Trên Bất Chu Sơn, trong cấm trận phúc địa.

"Nhị đệ, tam muội, hộ pháp cho vi huynh, vi huynh muốn đột phá Đại La!" Vô Cực nói với Nữ Oa và Phục Hy.

"Vâng, đại huynh, huynh cứ yên tâm đột phá đi!" Nữ Oa và Phục Hy gật đầu chắc nịch.

"Tốt!" Ngay sau đó, Vô Cực liền chậm rãi đi đến hồ nước tỏa ra từng trận tiên quang ở trung tâm cấm trận, khoanh chân ngồi xuống.

Chuẩn bị bắt đầu ngưng tụ tam hoa tụ đỉnh, chứng đạo Đại La.

Hồ tiên thai nghén ra ba người họ, Nữ Oa và Phục Hy, tên là Hỗn Độn Tiên Trì, tuy không phải là Tiên Thiên Chí Bảo, thậm chí không phải là Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng giá trị và công năng lại tương

đương với Tiên Thiên Chí Bảo.

Bởi vì nó có thể sinh ra và ngưng luyện ra Hỗn Độn linh khí.

Hỗn Độn linh khí, là linh khí cao hơn một cấp so với Tiên Thiên linh khí, chỉ tồn tại trong Hỗn Độn vô tận, trong Hồng Hoang không có, nhưng Hỗn Độn Tiên Trì này, lại có thể ngưng luyện ra, và sẽ tự động tinh lọc đề thuần nó, biến thành Hỗn Độn linh khí mà sinh linh có thể hấp thu.

Nếu không, nếu là Hỗn Độn linh khí nguyên thủy, dưới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, căn bản không thể hấp thu.

Qua vô số nguyên hội, Hỗn Độn linh khí trong Hỗn Độn Tiên Trì bây giờ, sớm đã đặc quánh thành chất lỏng.

Mặc dù trước đó, ba người họ, Nữ Oa và Phục Hy vì hóa hình mà đã tiêu hao một phần, nhưng lúc này trong tiên trì, vẫn còn chín phần Hỗn Độn linh khí dạng lỏng.

Vô Cực hơi cúi đầu, nhìn Hỗn Độn linh khí trong Hỗn Độn Tiên Trì, "Số Hỗn Độn linh khí này, hẳn là đủ cho ta ngưng tụ tam hoa tụ đỉnh, chứng đạo Đại La rồi chứ!" Ngay sau đó, Vô Cực nhắm mắt lại, bắt đầu tiến vào trạng thái bế quan tu luyện, chuẩn bị tu luyện lần cuối rồi bắt đầu chứng đạo Đại La.

Về mặt tu vi, y đã vô hạn tiếp cận Đại La Kim Tiên.

Về mặt cảnh giới, cũng như vậy.

Lý do phải bế quan, chỉ vì muốn cảm ngộ đạo thêm một lần nữa, như vậy, đợi đến lúc ngưng tụ tam hoa tụ đỉnh, mới có thể chắc chắn hơn.

Tất cả, chỉ vì, y muốn chứng, là Đại Đạo Chi La.

Chương 27

Nếu không thì không cần phải như vậy.

Một lát sau.

Nguyên thần của Vô Cực bắt đầu dung nhập vào trời đất, cảm ngộ đạo, cảm ngộ trời đất.

Còn về sự uy hiếp của Ngao U trước đó, y không hề lo lắng, Hồng Hoang rộng lớn biết bao?

Muốn tìm y, cũng không phải là chuyện nhanh như vậy, hơn nữa, dưới sự kiềm chế của hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân, là Đại trưởng lão Long tộc, lão cũng không thể nào phân thân được.

Hơn nữa, trước mặt cuộc chiến chủng tộc, tất cả mọi thứ, đều phải lấy nó làm trọng.

Điểm này, y tin rằng, trong ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân, đều giống nhau.

Tất cả mọi thứ, đều phải nhường bước cho cuộc chiến chủng tộc. ...

Cứ như vậy, sau khi Vô Cực tiến vào bế quan.

Thời gian trôi qua từng ngày, từng năm.

Nữ Oa và Phục Hy, thì yên lặng ngồi xếp bằng bên cạnh, hộ pháp cho Vô Cực.

"Nhị ca, đại huynh nhất định có thể đột phá được đúng không?" Nữ Oa nhìn Phục Hy bên cạnh, chớp chớp mắt hỏi.

"Ừm, với sự tích lũy của đại huynh, chắc chắn không có vấn đề gì." Phục Hy cười gật đầu. ...

Tu luyện không có năm tháng!

Theo sự cảm ngộ, theo thời gian trôi đi, tâm cảnh và cảnh giới của Vô Cực, đều đang chậm rãi tăng lên.

Một trăm năm... một nghìn năm... một vạn năm... hai vạn năm... năm vạn năm sau...

“, đây chính là cảnh giới Đại La sao...” Vô Cực cảm ngộ, biết được thế nào là Đại La, cảnh giới trong nháy mắt, đã đột phá lên trên Đại La.

Đối với những huyền diệu của Đại La, y đã hiểu rõ trong lòng, chỉ cần ngưng tụ tam hoa tụ đỉnh, liền là Đại La.

“Chính là lúc này!” “Ngưng!” Vô Cực khẽ quát một tiếng, liền đem toàn bộ tinh, khí, thần hội tụ trên đỉnh đầu, bắt đầu ngưng tụ tam hoa tinh khí thần.

“Nhị ca, đại huynh bắt đầu ngưng tụ tam hoa tụ đỉnh rồi...” Đôi mắt đẹp của Nữ Oa chuyển động, nhìn chằm chằm vào Vô Cực.

“Ừm!” Nghe tiếng Nữ Oa, Phục Hy mở mắt ra.

“Xoẹt~” Lời vừa dứt, trong chớp mắt, chỉ thấy ba đóa Đại Đạo Chi Liên như ẩn hiện trong hỗn độn, liền lập tức ngưng kết trên đỉnh đầu Vô Cực, phiêu diêu trong hỗn độn, từng luồng hỗn độn chi khí lượn lờ trên đó.

Nhìn vào, uy nghiêm không thể chạm tới.

“Khai!” Cảm ứng được tam hoa đã ngưng tụ, Vô Cực lại khẽ quát một tiếng, bắt đầu để chúng nở rộ.

Giây phút này, Tiên Thiên linh khí của cả Bất Chu Sơn, đều đang hội tụ về đây, rơi vào ba đóa Đại Đạo Chi Liên trên đỉnh đầu Vô Cực.

Muốn để tam hoa nở rộ, cần một lượng lớn linh khí trời đất,

không phải cứ tùy tiện là có thể khai được.

May mà đây là Bất Chu Sơn, Tiên Thiên linh khí nồng đậm tự nhiên không cần lo lắng.

Đối với những luồng Tiên Thiên linh khí nối tiếp nhau đến, ba đóa Đại Đạo Chi Liên đều không từ chối, trực tiếp hấp thu.

Muốn hoa nở, còn xa lắm.

Cùng lúc đó, Hỗn Độn linh khí trong Hỗn Độn Tiên Trì dưới thân Vô Cực, cũng bắt đầu bị ba đóa Đại Đạo Chi Liên hấp thu.

Chúng đang thôn phệ với một tốc độ khủng bố vô cùng.

Đại Đạo Chi Liên như có linh tính, lúc này tất cả, đều là hành vi tự chủ hoàn toàn, không cần Vô Cực điều khiển.

Cứ như vậy.

Tâm thần của Vô Cực chìm đắm trong cảm ngộ của Đại Đạo Chi Liên.

Cảm ngộ muôn vàn biến hóa và huyền diệu của đại đạo.

Tiên Thiên linh khí nồng đậm vô cùng, cuồn cuộn vô tận trên Bất Chu Sơn, mỗi phút mỗi giây, đều như thủy triều trời đất cuộn trào, bị ba đóa Đại Đạo Chi Liên hấp thu.

Theo thời gian trôi đi, Đại Đạo Chi Liên đang phiêu diêu trên đỉnh đầu Vô Cực, bắt đầu dần dần ngưng thực.

Trăm năm... nghìn năm... vạn năm... tròn mười vạn năm sau.

Đại Đạo Chi Liên như đã hấp thu linh khí đến bão hòa.

Chương 28

Khi ngừng hấp thu Tiên Thiên linh khí, Vô Cực liền cảm ứng được.

"...Sắp hoa nở rồi sao..." y lẩm bẩm trong lòng.

Quả nhiên.

Sau khi lời Vô Cực vừa dứt, Đại Đạo Chi Liên đang phiêu diêu trên đỉnh đầu, vào khoảnh khắc này, cuối cùng đã bắt đầu nở rộ.

Ba đóa Đại Đạo Chi Liên đồng loạt nở hoa.

Một cánh... trăm năm sau!

Hai cánh... năm trăm năm sau!

Ba cánh... nghìn năm sau!

Năm cánh... ba nghìn năm sau!

Chín cánh... năm nghìn năm sau!

Mười một cánh... vạn năm sau!

Mười hai cánh!

Từ trên Đại Đạo Chi Liên, nở rộ ra đúng mười hai cánh hoa!

Hoa nở mười hai phẩm!

Chính là hoa nở mười hai phẩm trong truyền thuyết, so với cực hạn chín phẩm của Thiên Đạo, cao hơn hẳn ba phẩm.

Trên chín phẩm, mỗi phẩm một trời một vực, có thể vô địch nghiền ép phía dưới.

Là Đại La Kim Tiên mạnh nhất Hỗn Độn!

Giây phút này, khí tức trên người Vô Cực đã thay đổi, trở nên tràn ngập huyền diệu của đại đạo, lượn lờ quanh thân.

Không chỉ khí tức, thực lực cũng đã thay đổi.

Giây phút này, y cuối cùng đã từ Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, một bước bước vào Đại La, chứng đạo Đại La Đạo Quả, chứng đắc Đại Đạo Chi La, chứng đắc vĩnh hằng!

Từ đây siêu thoát thời không, siêu thoát vận mệnh trường hà, tiêu dao giữa trời đất.

Ba đóa Đại Đạo Chi Liên đã nở rộ hoàn toàn, trông uy áp mà đẹp đẽ biết bao.

Trên đó, hỗn độn chi khí lượn lờ, cửu thải chi quang lưu chuyển, như một bức họa tuyệt thế mỹ lệ.

Cảm nhận xong huyền diệu của Đại Đạo Chi Liên và hoa nở mười hai phẩm trên đỉnh đầu.

"...Đây chính là Đại Đạo Chi La hoa nở mười hai phẩm trong truyền thuyết sao!" Vô Cực mặt đầy kinh ngạc, lẩm bẩm trong lòng.

Cuối cùng đã chứng được Đại Đạo Chi La!

Đại Đạo Chi La, là đế giả trong Đại La, cũng được gọi là Đại La mạnh nhất.

Căn bản không sợ bất kỳ Đại La nào dưới Hỗn Nguyên Kim Tiên (Chuẩn Thánh), càng không sợ quần công.

Khi phóng ra Đại Đạo Chi Liên hoa nở mười hai phẩm, liền có thể trấn áp tất cả Đại La.

Ngay cả Thiên Đạo Chi La hoa nở chín phẩm, dưới Đại Đạo Chi Liên, cũng chỉ có thể bị trấn áp không thương tiếc.

Dưới Hỗn Nguyên Kim Tiên vô địch, chính là sự giải thích tốt

nhất cho Đại Đạo Chi La, hoa nở mười hai phẩm.

Từ giây phút này, Vô Cực trong ba ngàn hồng trần khách ở Tử Tiêu Cung sau này, trong số các sinh linh Tiên Thiên, là vô địch, không một ai có thể địch lại, cho dù là Tam Thanh cũng vậy.

Bởi vì y chứng, là Đại Đạo Chi La, tuyệt đối có thể dễ dàng quét ngang.

Điểm này, không thể nghi ngờ.

Dựa theo sự hiểu biết của y về Hồng Hoang, trong ba ngàn hồng trần khách ở Tử Tiêu Cung sau này, lúc này tu vi có thể đạt đến Đại La Kim Tiên, hẳn là không nhiều.

Trừ một số ít như Tam Thanh, Nữ Oa, Phục Hy, vừa hóa hình đã là Đại La ra.

Càng không cần nói, Vô Cực đã ngưng kết ra Đại La Đạo Quả, trên Đại La Đạo Quả, chính là Hỗn Nguyên Đại La Đạo Quả.

Đại La Đạo Quả, không phải ai cũng có thể ngưng kết ra, sinh linh Hồng Hoang ức vạn vạn, có thể ngưng kết ra, cũng chỉ có những sinh linh đã minh ngộ được đạo của mình, đi ra con đường đạo của riêng mình, mới có khả năng ngưng kết được.

Vô Cực có thể ngưng kết ra Đại La Đạo Quả, là vì, y đã minh ngộ được đạo của mình, lại có được cảm ngộ từ Đại Đạo Chi Liên, cùng với sự trợ giúp của hệ thống, và sự tích lũy qua các nguyên hội, mới có thể thành công.

Muốn đi con đường chứng đạo lấy lực chứng đạo để chứng đắc Hỗn Nguyên, ngưng kết Đại La Đạo Quả, là một bước không thể thiếu.

Nhìn khắp ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang, có thể ngưng kết ra Đại La Đạo Quả, cũng chỉ là phượng mao lân giác.

Ba ngàn hồng trần khách ở Tử Tiêu Cung...

Chương 29

đợi Long Hán đại kiếp kết thúc, chính là vũ đài của các sinh linh Tiên Thiên.

Như Lục Thánh Hồng Hoang sau này, như Đế Tuấn Thái Nhất, như Thập Nhị Tổ Vu... ...

Ầm!

Đúng lúc này, tiếng đại đạo vang lên, tiên âm lượn lờ bên tai Vô Cực, chấn động tâm linh.

Cùng lúc đó, trên Bất Chu Sơn, vạn trượng hà quang rủ xuống, kim quang cuộn trào, đất sinh kim liên, lan tỏa khắp nơi.

Trời sinh dị tượng, ắt có phi phàm.

Cảnh này, như để chúc mừng Vô Cực chứng đắc Đại Đạo Chi La.

"Nhị ca, tam hoa của đại huynh... tại sao lại là mười hai phẩm?" Giây phút này, cảnh Vô Cực hoa nở mười hai phẩm, chứng đắc Đại Đạo Chi La, rơi vào mắt Nữ Oa, lập tức khiến đôi mắt đẹp của nàng tràn đầy kinh ngạc, chấn động không thôi.

Lúc này, không chỉ Nữ Oa, mà Phục Hy bên cạnh nhìn cảnh trước mắt, cũng bị chấn động đến cực điểm, ánh mắt gắt gao nhìn vào Vô Cực, trên tam hoa đỉnh đầu.

"Tam muội, về việc này, nhị ca cũng không biết... chỉ có thể đợi đại huynh xuất quan rồi hỏi lại." Phục Hy có chút ấp úng, vì y cũng không biết a!

"Ồ ồ..." Cứ như vậy, Nữ Oa và Phục Hy, chậm rãi nhắm mắt lại, yên lặng chờ Vô Cực xuất quan.

Dị tượng trên Bất Chu Sơn, kéo dài đúng một trăm năm, mới tan đi.

Nhưng đối với những điều này, Vô Cực lại không hề hay biết.

Lúc này, Hỗn Độn linh khí dạng lỏng trong Hỗn Độn Tiên Trì, sau khi bị Vô Cực dùng để ngưng tụ tam hoa tụ đỉnh, và tiêu hao cho Đại Đạo Chi Liên hoa nở mười hai phẩm, đã cạn kiệt, chỉ còn lại vài giọt ít ỏi.

Thời gian vội vã, thoáng chốc đã qua vạn năm.

Trong vạn năm này, Vô Cực đã củng cố tu vi Đại La Kim Tiên ở sơ kỳ.

"Ta nên luyện hóa nốt cấm chế còn lại của Hồng Mông Lượng Thiên Xích trước đã!" Mở mắt ra, thấy Nữ Oa và Phục Hy vẫn đang bế quan, Vô Cực liền tiếp tục luyện hóa cấm chế trên Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Trước đó, y chỉ luyện hóa được một phần.

Cứ như vậy.

Trăm năm... nghìn năm... vạn năm... mười vạn năm trôi qua, Vô Cực cuối cùng lại luyện hóa được một phần cấm chế trên Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Còn phần sau, vì cảnh giới và tu vi, cũng không luyện hóa được nữa.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích, là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, dưới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, căn bản không thể hoàn toàn luyện hóa được.

Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, về cấp bậc, tương đương với Tiên Thiên Chí Bảo, tương đương với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Không chỉ chỉ có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mới có thể hoàn toàn luyện hóa nó, mà cũng chỉ có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mới có thể hoàn toàn phát huy được uy lực của nó.

Đây, chính là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo!

Đồng thời, qua mười vạn năm, không ngừng hấp thu Tiên Thiên linh khí trên Bất Chu Sơn, mười hai vạn chín nghìn sáu trăm huyệt khiếu, tám ức bốn mươi triệu vi lạp, cùng với bốn mươi vạn ức tế bào trong cơ thể Vô Cực, cuối cùng đã hoàn toàn từ dạng khí, chuyển hóa thành dạng lỏng.

Trên ức vạn vi lạp, huyệt khiếu, tế bào trong cơ thể, cuộn trào từng trận tiên quang, không ngừng phun trào, ức vạn khí huyết sôi trào, chấn thiên động địa.

Cảnh này, có nghĩa là, Hồng Mông Bất Diệt Kinh của Vô Cực, cuối cùng đã tu thành viên mãn giai đoạn đầu tiên, chỉ bằng lực lượng nhục thân, đã có thể tranh phong với cường giả Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

"Hù!" Sau khi không thể luyện hóa thêm cấm chế trên Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Vô Cực mở mắt ra.

Nhưng lúc này Nữ Oa và Phục Hy, dường như đã tiến vào tầng sâu bế quan, vẫn nhắm chặt mắt.

"Đang bế quan sao... vậy ta tiếp tục tham ngộ Pháp tắc Lực vậy!" Vô Cực lẩm bẩm trong lòng, rồi lại nhắm mắt, chuẩn bị tham ngộ Pháp tắc Lực.

"Đinh, đang phân tích hoàn mỹ Pháp tắc Lực..." Đột nhiên, tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Vô Cực, không khỏi khiến y ngẩn ra.

"Ngay cả Pháp tắc Lực cũng có thể phân tích sao..." Vô Cực lộ vẻ

vui mừng, đang lo không biết nên đi lĩnh ngộ Pháp tắc Lực thế nào đây.

Bây giờ tốt rồi!

Không biết qua bao lâu...

"Đinh, phân tích hoàn mỹ Pháp tắc Lực thành công!" "Thì ra...

đây mới là Pháp tắc Lực thực sự!" Vô Cực xem xong tất cả huyền diệu về Pháp tắc Lực trong đầu, không khỏi cảm khái, biết được thế nào là Pháp tắc Lực!

Pháp tắc Lực, là khởi nguồn và cội nguồn của mọi loại "lực", là bản chất và bản nguyên, là nền tảng của ba ngàn đại đạo pháp tắc Hỗn Độn, tất cả đều là "lực".

Ý nghĩa cũng là, tất cả các pháp tắc Hỗn Độn, đều có thể được Pháp tắc Lực sử dụng.

"Lực" có mặt ở khắp nơi, tràn ngập trong mỗi tấc không gian của trời đất.

Nhất lực phá vạn pháp!

Chương 30

Đây mới là Pháp tắc Lực thực sự!

Không giống như Pháp tắc Không gian, cũng không giống như Pháp tắc Thời gian, không phải chỉ là sức mạnh của một loại pháp tắc đơn thuần.

Nó là "lực" bản chất nhất của trời đất, có thể dung hợp 2999 loại pháp tắc còn lại, dung hợp tất cả "lực".

Sức mạnh thời gian... sức mạnh không gian..., đều thuộc về "lực". 2997 loại pháp tắc Hỗn Độn còn lại, bản chất cũng là lực, là một hình thức thể hiện của lực và sức mạnh.

Bây giờ, Vô Cực cuối cùng đã mơ hồ biết được, tại sao Bàn Cổ đại thần năm xưa không thể chứng đạo thành công. ...

Thoáng chốc mười vạn năm sau, dưới sự trợ giúp của phân tích hoàn mỹ của hệ thống, Vô Cực đã tham ngộ được một chút da lông từ Pháp tắc Lực, có thể sử dụng sơ bộ Pháp tắc Lực.

"A, đại huynh, huynh xuất quan rồi?" "Đại huynh..." Một ngày nọ, Nữ Oa và Phục Hy, cuối cùng đã tỉnh lại từ trong bế quan.

"Ừm!" Vô Cực khẽ gật đầu với Nữ Oa và Phục Hy, rồi đưa tay, nhẹ nhàng xoa đầu Nữ Oa, mặt nở nụ cười.

"Đúng rồi đại huynh, tại sao trước đó... hoa của huynh lại là mười hai phẩm vậy?" Nữ Oa nhớ lại chuyện Vô Cực đột phá Đại La, hoa nở mười hai phẩm, lập tức chớp chớp mắt, nhìn chằm chằm Vô Cực, hé môi hỏi.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ, tràn đầy kinh ngạc.

Phục Hy cũng vậy, ánh mắt nhìn thẳng vào Vô Cực.

Vô Cực nghe vậy, không khỏi có chút ngạc nhiên.

“Cái này... thực ra vi huynh cũng không biết nên nói với muội thế nào...” Vô Cực bất đắc dĩ lắc đầu, y thực sự không biết nên nói thế nào, quả thực Đại Đạo Chi La hoa nở mười hai phẩm đối với y mà nói, quá khó tin.

“Đại huynh...” Nữ Oa nắm lấy cánh tay Vô Cực, nhẹ nhàng lay động, trong mắt tràn đầy kỳ vọng.

“Để vi huynh nghĩ xem nên nói thế nào...” Vô Cực bất đắc dĩ.

“Vâng...” Một lát sau...

Vô Cực kể cho Nữ Oa và Phục Hy, một cách đơn giản, về chuyện hoa nở mười hai phẩm.

“Đại huynh... huynh lợi hại quá...” Nữ Oa nghe xong, mặt đầy sùng bái.

Phục Hy bên cạnh cũng vậy.

Hồi lâu.

“Được rồi, nhị đệ, tam muội, chúng ta lại luận đạo một lần đi, để vi huynh nói cho các ngươi biết những huyền diệu của hoa nở mười hai phẩm.” Vô Cực nhìn Nữ Oa và Phục Hy trước mắt, cười nói.

“Vâng!” “Vâng!” Hai người gật đầu.

Cứ như vậy, ba người bắt đầu lần luận đạo thứ ba. ...

Thời gian thoáng chốc, trăm năm sau, ba người luận đạo kết thúc.

Trong lần luận đạo này, Vô Cực đã chia sẻ cho Nữ Oa và Phục Hy những huyền diệu của Đại Đạo Chi La, và tất cả cảm ngộ của mình.

Nữ Oa và Phục Hy sau khi nhận được những cảm ngộ này của Vô Cực, sau khi luận đạo kết thúc, liền tiến vào bế quan.

“Hiện tại ta đã chứng được Đại Đạo Chi La, ngưng kết ra Đại La Đạo Quả, Hồng Mông Bất Diệt Kinh giai đoạn đầu tiên viên mãn, cũng đã luyện hóa phần lớn cấm chế trên Hồng Mông Lượng Thiên Xích, lại còn có thể vận dụng Pháp tắc Lực...

Vậy thì, cũng đến lúc nên ra ngoài du lịch Hồng Hoang...” Vô Cực nhìn Nữ Oa và Phục Hy, lẩm bẩm.

Với tu vi và thực lực hiện tại, trừ phi gặp Chuẩn Thánh (Hỗn Nguyên Kim Tiên), nếu không, dưới Hỗn Nguyên Kim Tiên, không ai có thể làm gì được y, Hỗn Nguyên Kim Tiên, chỉ cần không phải trung kỳ trở lên, y cũng không sợ, cho dù đánh không lại, cũng vẫn có thể ung dung rời đi.

“Nhưng trước khi rời đi, để phòng ngừa Long tộc Ngao U tìm thù, ta phải gia cố lại Tiên Thiên Cấm Trận đã.” Vô Cực chuyển ánh mắt từ trên người Nữ Oa và Phục Hy, nhìn Tiên Thiên Cấm Trận bên ngoài phúc địa.

“Hệ thống, phân tích tòa Tiên Thiên Cấm Trận này...” Vô Cực nói với hệ thống trong lòng.

Lời vừa dứt!

“Đinh, đang phân tích hoàn mỹ Tiên Thiên Cấm Trận...” Không biết qua bao lâu...

“Đinh, phân tích hoàn mỹ Tiên Thiên Cấm Trận thành công!” Tiếng thông báo của hệ thống vang lên, cùng lúc đó, một luồng thông tin về tòa Tiên Thiên Cấm Trận này, rơi vào đầu Vô Cực.

Một lát sau, Vô Cực xem xong thông tin về cấm trận, hiểu rõ trong lòng.

“Thì ra tòa cấm trận này, lại có 20 nơi có thể sửa đổi, và tăng cường lực phòng ngự...” Khách quan mà nói, tòa Tiên Thiên Cấm

Trận này thực ra đã rất mạnh, dưới Hỗn Nguyên Kim Tiên, không ai có thể phá vỡ, nhưng dưới sự phân tích của hệ thống, có thể khiến nó trở nên mạnh hơn.

Trâu bò thật!

Quả không hổ là hệ thống ra tay, Vô Cực chỉ có thể cảm khái trong lòng.

Tiếp theo, là thời gian sửa đổi trận pháp.

Vô Cực trầm ngâm một lát, rồi từ trên mặt đất đứng dậy, bắt đầu sửa đổi tòa Tiên Thiên Cấm Trận này theo chỉ dẫn của thông tin trong đầu.

Vì sự an toàn của Nữ Oa và Phục Hy, y bắt buộc phải sửa đổi, để cấm trận trở nên mạnh mẽ hơn.

Chương 31

Hồng Hoang hiện tại, đang trong Long Hán đại kiếp, không thể để Nữ Oa và Phục Hy vì mình mà nhập kiếp.

Dưới lượng kiếp, chúng sinh bình đẳng.

Lượng kiếp sẽ không quan tâm ngươi là ai.

Một khi đã nhập kiếp, thì phải ứng kiếp, nếu không ứng được, vậy chỉ có thân tử đạo tiêu.

Phải biết rằng trong Long Hán đại kiếp, tất cả những người nhập kiếp, trừ Hồng Quân là người thắng cuộc cuối cùng, và Dương Mi đại tiên vào phút cuối trốn vào Hỗn Độn ra, không có mấy ai có kết cục tốt, không thân tử đạo tiêu, thì cũng bị buộc ẩn lui, từ đó rút khỏi vũ đài lịch sử Hồng Hoang.

Tu vi của Nữ Oa và Phục Hy hiện tại, chỉ có Đại La.

Nếu bị cuốn vào lượng kiếp, với chút tu vi đó, có thể chống đỡ được sự vô tình của lượng kiếp không?

Đáp án đương nhiên là không!

Đừng nói chỉ là Đại La Kim Tiên, ngay cả Chuẩn Thánh, đối mặt với lượng kiếp, cũng chỉ có thể thân tử đạo tiêu, không có kết cục thứ hai.

Chỉ có Thánh Nhân và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mới có thể trải qua lượng kiếp mà không bị hủy diệt.

Long Hán đại kiếp, vốn là Thiên Đạo vì để tiêu diệt ba tộc khai thiên Long, Phượng, Kỳ Lân, và chọn ra Thánh Nhân đầu tiên của Hồng Hoang hợp đạo, cũng như giáo hóa vạn linh, trừ nhân vật chính của lượng kiếp ra, gần như ai vào cũng chết.

Cho nên trước khi Long Hán đại kiếp kết thúc, ở trong động phủ tu luyện mới là lựa chọn ổn thỏa nhất, đợi lượng kiếp kết thúc rồi lại xuất thế.

Như ba ngàn hồng trần khách ở Tử Tiêu Cung sau này.

Trước khi Long Hán đại kiếp kết thúc, ai nấy đều chỉ dám co rúc trong động phủ, âm thầm tu luyện, không dám xuất thế, đều đợi sau đại kiếp, mới dám lần lượt xuất thế, hành tẩu Hồng Hoang.

Ngay cả Tam Thanh là do nguyên thần của Bàn Cổ đại thần hóa thành, hưởng phúc trạch của ngài, trong Long Hán đại kiếp, cũng không dám nhập kiếp.

Lại xem như Càn Khôn đạo nhân, Âm Dương đạo nhân, dù là tu vi Chuẩn Thánh, cuối cùng không phải cũng có kết cục thân tử đạo tiêu sao!

Phải biết, họ đều là những người có lai lịch lớn, căn nguyên và Hồng Quân, Ma Tổ La Hầu giống nhau, khi Bàn Cổ đại thần khai thiên, từ dưới Khai Thiên Phủ của ngài, may mắn thoát được một tia chân linh vào Hồng Hoang, đều là ba ngàn ma thần Hỗn Độn tiền thân a!

Cho nên từ đó có thể biết, sự khủng bố của lượng kiếp.

Đây, chính là Hồng Hoang!

Hồng Hoang tuy tốt, nhưng cũng luôn tràn ngập nguy hiểm và sát cơ, đặc biệt là dưới lượng kiếp, càng như vậy.

Cho nên trước khi lượng kiếp kết thúc, Vô Cực chỉ có thể để Nữ Oa và Phục Hy, ở lại trên Bất Chu Sơn, tu luyện trong cấm trận, mọi chuyện đợi sau lượng kiếp rồi tính.

Cũng là để bảo vệ họ.

Mặc dù theo sự phát triển của Hồng Hoang sau này, trong Long Hán đại kiếp, Nữ Oa và Phục Hy sẽ không có chuyện gì, nhưng vì hiện tại Vô Cực đã xen vào, liệu có bị thay đổi trong âm thầm hay không, không ai biết được.

Có câu không sợ một vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Cho nên đối với điểm này, Vô Cực không thể không thận trọng một chút.

Thời gian trôi nhanh, ba nghìn năm sau.

Vô Cực cuối cùng đã cải tạo xong tòa Tiên Thiên Cấm Trận này, tăng cường lực phòng ngự của nó lên ba cấp.

Trước đó chỉ cần Hỗn Nguyên Kim Tiên (Chuẩn Thánh) ra tay, là có thể phá vỡ, nhưng sau khi cải tạo, trừ phi cường giả Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong (Chuẩn Thánh) ra tay, mới có thể phá vỡ.

Bây giờ tòa Tiên Thiên Cấm Trận này, thực sự hoàn mỹ không tì vết, không còn một chút sơ hở.

"Hù!

Cuối cùng cũng cải tạo xong rồi!" Vô Cực cảm ứng lại tình hình cấm trận, hài lòng gật đầu.

"Bây giờ, ta có thể yên tâm ra ngoài du lịch rồi." Vô Cực cuối cùng nhìn Nữ Oa và Phục Hy một cái, để lại ảnh tượng nguyên thần pháp lực, dặn họ không được rời khỏi Bất Chu Sơn, rồi một bước bước ra, rời khỏi cấm trận phúc địa.

"Cũng không biết lúc này ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân ra sao rồi, cách cuộc quyết chiến còn bao lâu." Bên ngoài phúc địa, Vô Cực chắp tay sau lưng, ánh mắt nhìn ra xa về phía đại địa Hồng Hoang, lẩm bẩm trong lòng, rồi đi xuống dưới Bất Chu Sơn. ...

“Đinh, thu thập sinh linh bình thường nhận được điểm tu vi +20!” “Đinh, thu thập sinh linh bình thường nhận được điểm tu vi +10!” “Đinh! thu thập sinh linh bình thường nhận được điểm tu vi +50!” “Đinh! thu thập sinh linh bình thường nhận được điểm tu vi +100!” “.....” Trên đường đi, Vô Cực điên cuồng thu hoạch điểm tu vi của những sinh linh mà y gặp trên Bất Chu Sơn.

Sau khi phóng ra khí tức Đại La Kim Tiên, không một sinh linh nào không sợ hãi run rẩy, nằm rạp trên đất.

Chỉ đến khi thấy Vô Cực đi qua, không có ý định giết chóc, chúng mới dám như được đại xá mà nhanh chóng chạy trốn khỏi chỗ cũ.

Quá đáng sợ!

Đối mặt với Vô Cực, chúng không hề có chút sức phản kháng nào.

Chỉ khí thế thôi, đã có thể áp chế đến mức không thể động đậy.

“Tiên trưởng tha mạng...” “Tiên trưởng tha mạng a...” “Yên tâm đi, bần đạo sẽ không giết các ngươi.” Vô Cực khẽ cười, truyền ra ý niệm.

Y không đến nỗi lạm sát những sinh linh bình thường sinh tồn trên Bất Chu Sơn này.

Dù sao, y cũng hóa hình trên Bất Chu Sơn, với những sinh linh trên núi này, cũng coi như là hàng xóm một phen.

“Tạ ơn tiên trưởng...” “Tạ ơn tiên trưởng...” “Ừm, không tồi.” Cảm nhận tu vi tăng lên, Vô Cực lộ vẻ tươi cười.

Một đợt thu hoạch, tu vi lại tăng thêm một chút.

Mặc dù có thể bỏ qua không tính, nhưng kiến tuy nhỏ, cũng là thịt mà.

Chương 32

“Hửm?” Vô Cực đột nhiên nhíu mày.

Dưới sự cảm tri của nguyên thần, y phát hiện trong một sơn động cách đó vạn dặm, lại có một luồng sức mạnh yếu ớt đang dao động.

Mặc dù chỉ thoáng qua, nhưng vẫn bị Vô Cực cảm ứng được.

Dưới Đại Đạo Chi La, không một sinh linh nào có thể thoát khỏi sự cảm tri của y.

Từ dao động sức mạnh mà xem, là một sinh linh Thái Ất Kim Tiên.

“Hình như ta đang thiếu một con tọa kỵ.” Vô Cực ánh mắt ngưng lại, miệng lẩm bẩm.

“Ừm, tọa kỵ Thái Ất Kim Tiên cũng không tồi.” Vô Cực lẩm bẩm một tiếng, rồi thân ảnh biến mất tại chỗ.

Khi thân ảnh Vô Cực hiện ra, đã ở ngoài vạn dặm, ngay cửa sơn động.

“...Thanh Loan?” Nguyên thần cảm ứng được sinh linh bên trong, Vô Cực không khỏi mừng rỡ.

Thanh Loan, sinh linh Tiên Thiên, một trong Ngũ Phượng, chỉ đứng sau Phượng Hoàng, huyết mạch cường đại, ngoại hình cũng giống Phượng Hoàng.

Trước đó khi cảm ứng, y cứ tưởng chỉ là sinh linh Thái Ất Kim Tiên bình thường, không ngờ lại là Thanh Loan.

Thực sự là niềm vui bất ngờ.

Ở Hồng Hoang, nếu có thể có một con Thanh Loan làm tọa kỵ, đó tuyệt đối là một chuyện rất oai phong, rất có đẳng cấp.

Bởi vì sau này khi Long Hán đại kiếp kết thúc, ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân ẩn lui, trên đại địa Hồng Hoang, ngoài Bất Tử Sơn, gần như khó mà thấy Phượng Hoàng xuất hiện.

Là Thanh Loan, một trong Ngũ Phượng chỉ đứng sau Phượng Hoàng, sau này khi Phượng tộc ẩn lui, gần như là vương giả trong các loài phi cầm sau Phượng tộc.

Phượng Hoàng không xuất hiện, thì lấy nó làm tôn.

Đây là nguyên nhân khiến Vô Cực vui mừng.

Còn việc muốn sở hữu một con trong ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân làm tọa kỵ, trừ phi là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên (Thánh Nhân), nếu không trước khi Long Hán đại kiếp kết thúc, căn bản là chuyện không thể.

Trong thời kỳ ba tộc là nhân vật chính của trời đất Hồng Hoang, trong Long Hán đại kiếp, thử hỏi có mấy ai, dám trực tiếp lấy ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân làm tọa kỵ, ở đây chỉ là Long, Phượng Hoàng, Kỳ Lân thuần túy, không phải là Long tộc thống lĩnh loài có vảy, Phượng Hoàng thống lĩnh loài phi cầm, Kỳ Lân thống lĩnh loài đi thú.

Cho nên trong Long Hán đại kiếp, nếu muốn có tọa kỵ, chỉ có thể chọn sinh linh ngoài Long, Phượng, Kỳ Lân làm tọa kỵ.

Bốn loài phượng còn lại ngoài Phượng Hoàng, chính là lựa chọn tốt nhất trong loài phi cầm.

Ngũ Phượng là: Phượng Hoàng, Uyên Sồ, Nhạc Trạc, Thanh Loan, Hồng Hộc.

Nếu Phượng Hoàng là hoàng giả trong loài phi cầm, thì chúng chính là vương giả.

Nhưng cũng vì lý do này, bất kể là Thanh Loan, hay ba loài phượng còn lại, từ trong xương cốt đều cao ngạo, không dễ dàng thần

phục.

Nhưng Vô Cực tin rằng, khi Thanh Loan thấy tam hoa tinh khí thần, Đại Đạo Chi Liên hoa nở mười hai phẩm của y, nhất định sẽ cam tâm thần phục.

"Được rồi, ra đây đi!

Đừng trốn nữa, nguyên thần của bần đạo đã cảm ứng được rồi." Vô Cực thản nhiên nhìn vào trong một cái, cười nói.

Một lát sau, thấy Thanh Loan không ra.

"Sao?

Cần bần đạo vào trong đích thân mời ra sao?" Thấy nó không ra, Vô Cực trực tiếp phóng ra uy thế Đại La Kim Tiên.

Áp chế về phía bên trong.

"Xoẹt~" Trong chớp mắt, hư không chấn động, uy thế Đại La vô tận lan tỏa, mênh mông vô biên, không gian như sắp bị sụp đổ vỡ nát.

Dưới uy áp Đại Đạo Chi La của Vô Cực, trên Bất Chu Sơn, sinh linh trong phạm vi ức vạn dặm, lập tức nằm rạp trên đất, bị áp chế đến thân thể run rẩy, không dám kinh động.

Uy áp độc thuộc về Đại Đạo Chi La, so với Đại La bình thường, không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

"...Ngài tìm ta?" Dưới uy thế Đại La của Vô Cực, Thanh Loan bên trong, cuối cùng cũng mặt đầy sợ hãi đi ra khỏi sơn động, giọng nói non nớt từ miệng nó truyền ra.

Một con Thanh Loan màu xanh, hình dáng giống Phượng Hoàng.

"Quả nhiên giống Phượng Hoàng!" Vô Cực thản nhiên đánh giá Thanh Loan trước mặt, thầm nghĩ.

“Không phải tìm ngươi!” Vô Cực cười nói.

Thanh Loan nghe vậy không khỏi ngẩn ra.

“Nếu không phải tìm ta, vậy ngài gọi ta ra làm gì?” Thanh Loan mặt đầy cảnh giác, nghi ngờ nhìn chằm chằm Vô Cực.

Vô Cực không vội mở miệng, chỉ thản nhiên đánh giá Thanh Loan, càng nhìn, càng không khỏi hài lòng.

Một người một chim, cứ thế anh nhìn tôi, tôi nhìn anh.

“Không lẽ ngài muốn giết ta sao?” Bị Vô Cực nhìn bằng ánh mắt như vậy, Thanh Loan lúc này trong lòng hoảng hốt, nhưng lại không dám có hành động gì, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng tại chỗ.

Thực sự là thực lực của Vô Cực quá mạnh, khiến nó kinh hãi không thôi, từ uy áp vừa rồi, nó đã xác nhận được, với tu vi Thái Ất Kim Tiên của mình, không phải là đối thủ của Vô Cực.

Thời gian cứ thế trôi qua từng giây từng phút...

Theo thời gian trôi đi, Thanh Loan càng ngày càng hoảng sợ, thực sự không hiểu, Vô Cực muốn làm gì. ...

Thời gian trôi qua không biết đã bao lâu...

Chương 33

cuối cùng, Thanh Loan không nhịn được nữa. "...Ngươi muốn làm gì?" Bị Vô Cực nhìn chằm chằm hồi lâu, trong lòng Thanh Loan đột nhiên dâng lên một dự cảm không lành, liền lùi lại mấy bước. "...Sẽ không thật sự muốn giết ta đấy chứ?" Sắc mặt Thanh Loan ngưng trọng.

Lại qua một lát, thấy thời cơ đã chín muồi, Vô Cực mới nhàn nhạt mở miệng nói: "Bần đạo chỉ muốn ngươi làm tọa kỵ cho bần đạo mà thôi, sẽ không giết ngươi.

Nếu ngươi đồng ý, sau này bần đạo không chỉ có thể giúp ngươi hóa hình, thậm chí có thể giúp ngươi đột phá trên cả Đại La Kim Tiên, thế nào?

Ngươi cứ yên tâm, bần đạo tuyệt đối sẽ không chỉ xem ngươi như một tọa kỵ bình thường." Nói xong, Vô Cực liền lẳng lặng chờ Thanh Loan trả lời. 'Bắt ta làm tọa kỵ của ngươi?' Nghe lời của Vô Cực, Thanh Loan lập tức nổi giận.

Nàng đường đường là một trong Ngũ Phượng, vậy mà hắn lại muốn bắt nàng làm tọa kỵ.

Nếu không biết mình đánh không lại hắn, nàng tuyệt đối đã phun một ngọn lửa thiêu hắn thành tro bụi.

Thanh Loan đường đường, sao có thể đến mức phải trở thành tọa kỵ cho người khác?

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ khiến người ta cười rụng răng sao?

Nàng còn mặt mũi nào đặt chân ở Hồng Hoang nữa! "Dựa vào cái

gì?" "Ngươi nghĩ ngươi là ai?" "Không sai, tu vi của ngươi mạnh hơn ta, cũng có thể dễ dàng giết chết ta.

Nhưng nếu muốn ta thần phục, không có cửa đâu.

Ta chết cũng tuyệt đối không thể đồng ý, bởi vì ngươi không có tư cách đó." Giọng nói non nớt của Thanh Loan vang lên, lớn tiếng quát Vô Cực.

Nàng chưa bao giờ tức giận như hôm nay, lại có kẻ muốn thu nàng làm tọa kỵ? "Tư cách sao..." Vô Cực cũng không nổi giận, bởi vì chuyện này vốn nằm trong dự liệu của y.

Thực ra lời Thanh Loan nói cũng đúng, người bình thường thật sự không có tư cách để nàng thần phục. "Tiểu Thanh Loan!" Ánh mắt Vô Cực rơi trên người nàng. 'Phì!

Ngươi mới nhỏ!

Cả nhà ngươi đều nhỏ!' Nghe Vô Cực gọi mình là tiểu Thanh Loan, nàng lập tức giận đến trợn mắt, hung hăng trừng Vô Cực.

Nếu không phải đánh không lại... "Làm gì?" Nàng lạnh lùng mở miệng. "Không phải ngươi muốn tư cách sao, vậy bần đạo sẽ cho ngươi xem tư cách!" Dứt lời, Vô Cực tâm niệm vừa động, trực tiếp để Tam hoa Tinh Khí Thần hiện ra trên đỉnh đầu.

Lập tức, ba đóa hoa nở mười hai phẩm Đại Đạo chi liên liền xuất hiện trong mắt Thanh Loan, lay động trong gió.

Từng luồng khí Hỗn Độn lượn lờ trong đó, tràn ngập sự huyền diệu của Đại Đạo. "..." Khi hoa nở mười hai phẩm Đại Đạo chi liên hiện ra, trong khoảnh khắc đó, Thanh Loan kinh ngạc đến ngây người.

Nàng lập tức ngây dại, hai mắt dán chặt vào Đại Đạo chi liên, ánh mắt tràn ngập vẻ không thể tin nổi. "Tiểu Thanh Loan, thế nào?

Bây giờ bần đạo có tư cách chưa?" Vô Cực nhàn nhạt nói.

Nhưng đối với lời của Vô Cực, Thanh Loan phảng phất như không nghe thấy, chỉ lẩm bẩm trong miệng, tỉ mỉ đếm Tam hoa trên đỉnh đầu Vô Cực: "Một cánh... hai cánh... mười hai cánh..." "Sao có thể... sao có thể có người Tam hoa nở được mười hai phẩm..." Giây phút này, sau khi đếm xong, Thanh Loan hoàn toàn rối loạn.

Cảnh tượng trước mắt gần như lật đổ nhận thức của nàng về Tam hoa Tinh Khí Thần.

Vô Cực thấy vậy cũng không vội, cứ lẳng lặng chờ nàng tiêu hóa thông tin và hoàn hồn.

Thực ra trong lòng y cũng biết, Tam hoa nở mười hai phẩm có ý nghĩa như thế nào đối với sinh linh Hồng Hoang.

Không biết qua bao lâu, Thanh Loan cuối cùng cũng hoàn hồn từ trong chấn kinh, nhìn Vô Cực chằm chằm: "...Tại sao Tam hoa của ngươi lại nở được 12 phẩm?" Vô Cực cười nói: "Ngươi muốn biết à?" "Ừm, muốn." Thanh Loan gật đầu. "Trừ phi ngươi đáp ứng chuyện bần đạo vừa nói." "Được!

Ta đáp ứng!" Thanh Loan nói.

Lúc nãy thà chết cũng không chịu, là vì nàng cảm thấy Vô Cực không có tư cách, đó là sự sỉ nhục đối với nàng.

Nhưng bây giờ thì có.

Nếu ngay cả người có Tam hoa nở mười hai phẩm cũng không có tư cách, vậy thì không ai có tư cách cả.

Trong ký ức của nàng, nhiều nhất cũng chỉ có thể nở chín phẩm mà thôi.

Kẻ trước mắt này lại nở được mười hai phẩm.

Đối với sự thay đổi thái độ của Thanh Loan lúc này, Vô Cực chỉ cười nhẹ, bởi vì chuyện này cũng nằm trong dự liệu của y. "Nếu đã vậy, ngươi theo bần đạo đi, trên đường ta sẽ nói cho ngươi biết." Đối với việc có thể thu phục được Thanh Loan, Vô Cực rất vui mừng.

Chương 34

Đây chính là một con Thanh Loan có tu vi đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên đấy!

Sau khi Long Hán đại kiếp kết thúc, tu vi này thực sự đã rất mạnh rồi. "Vâng, đại lão gia!" Thanh Loan sau khi đồng ý làm tọa kỵ của Vô Cực, liền cung kính nói.

Ngay lập tức, nàng liền giang rộng thân hình, để Vô Cực ngồi lên lưng. "Đại lão gia, chúng ta đi đâu ạ?" Bay được một lúc, Thanh Loan hỏi. 'Bây giờ mình... nên đi đâu trước nhỉ?' Vô Cực tự nhủ trong lòng.

Rất nhanh, Vô Cực đã quyết định, trước tiên sẽ đến Thái Âm Tinh và Thái Dương Tinh do hai mắt của Bàn Cổ đại thần hóa thành. "Đến Thái Âm Tinh!" Vô Cực liếc nhìn Thanh Loan, nhàn nhạt nói, ánh mắt ngưng vọng lên bầu trời.

Y vốn định đi dạo Hồng Hoang đại địa, xem cuộc tranh đấu của ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân.

Nhưng suy nghĩ lại, y quyết định đi nâng cao căn nguyên trước đã, dù sao cuộc tranh đấu giữa ba tộc cũng không thể kết thúc nhanh như vậy được. "Ồ..." Thanh Loan không hỏi tại sao, chỉ trực tiếp tăng tốc. … Trên bầu trời! "Đinh, thu thập sinh linh Tiên Thiên Thanh Loan, nhận được 5 triệu điểm tu vi +!" Bỗng nhiên, âm báo của hệ thống vang lên. "Năm triệu sao..." Ánh mắt Vô Cực rơi trên người Thanh Loan. "Phải rồi, tiểu Thanh Loan, bần đạo thấy tu vi của ngươi cũng đã đến đỉnh phong Thái Ất rồi, tại sao không hóa hình?" Vô Cực không khỏi có chút tò mò.

Theo lý mà nói, nàng đã sớm có thể hóa hình rồi.

Nghe Vô Cực hỏi, Thanh Loan đang toàn lực bay về phía Thái Âm

Tinh không khỏi đỏ mặt, vẻ mặt ngại ngùng nói: "Thưa đại lão gia, ta... ta sợ đau..." Giọng nói non nớt của Thanh Loan vang lên, yếu ớt đáp. ‘Sợ đau?’ Thân là một sinh linh Tiên Thiên đường đường, lại vì lý do này mà không hóa hình?

Vô Cực cảm thấy lúc này mình có chút rối loạn.

Y hoàn toàn cạn lời với Thanh Loan.

Nếu là lý do khác thì thôi đi, nhưng cái lý do này... thật không biết nên nói gì cho phải! "Tiểu Thanh Loan à tiểu Thanh Loan, bần đạo cũng không biết nói gì với ngươi cho phải, chẳng lẽ ngươi cứ như vậy cả đời không hóa hình sao?" Vô Cực bất đắc dĩ lắc đầu. "Ta... ta không biết..." Thanh Loan lí nhí trả lời Vô Cực, mặc dù nàng cũng biết chuyện này rất mất mặt.

Nhưng nàng sợ đau mà, có cách nào đâu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Loan tràn đầy vẻ tủi thân: ‘Người ta chỉ là một đứa trẻ thôi mà, được không?’ Nghe lời của nàng, Vô Cực càng thêm cạn lời.

Nhất thời, y cũng không biết phải nói gì. "Đại lão gia, có phải ta nhát gan lắm không ạ!" Thanh Loan yếu ớt hỏi. "Chứ gì nữa!" Vô Cực đáp, ‘Trong lòng không tự biết hay sao!’ "Ồ... vậy sau này ta sẽ cố gắng trở nên dũng cảm hơn..." Vô Cực: "..." Lúc này y đột nhiên không muốn nói chuyện với một đứa trẻ con nữa.

Thanh Loan lúc này, tuy có tu vi đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên, nhưng nếu hóa hình thì nhiều nhất cũng chỉ tương đương với một đứa trẻ năm, sáu tuổi mà thôi.

Từ giọng nói non nớt của nàng liền có thể nghe ra điều đó. … Thời gian trôi nhanh.

Sau mấy vạn năm phi hành, Thanh Loan cuối cùng cũng chở Vô

Cực bay đến Thái Âm Tinh.

Đó là một tinh cầu phẳng phất như bị bao bọc trong Hỗn Độn, từ trên nhìn xuống không thấy có gì khác thường.

Vô Cực thấy đã đến đích, lập tức đứng dậy khỏi lưng Thanh Loan, triển khai lực lượng Nguyên thần, quét xuống Thái Âm Tinh bên dưới.

Đồng thời, y tìm kiếm trong đầu những thông tin liên quan đến Thái Âm Tinh.

Rất nhanh, y đã tìm thấy.

Thái Âm Tinh do mắt phải của Bàn Cổ đại thần hóa thành.

Trên đó có Thái Âm bản nguyên, sẽ sinh ra hai vị nữ thần Thái Âm sau này là Thường Hi và Hi Hòa.

Trong đó, Hi Hòa sẽ trở thành đối tượng Thiên hôn của Đế Tuấn sau này, trở thành Thiên hậu của hắn. "Sẽ trở thành Thiên hậu của Đế Tuấn sao..." Đọc xong thông tin trong đầu, trên mặt Vô Cực lộ ra một nụ cười gian xảo.

Đột nhiên, một kế hoạch nhanh chóng hình thành trong lòng.

Y quyết định, ra tay trước chiếm lợi thế, cướp lấy Hi Hòa và Thường Hi, không để lại cho Đế Tuấn sau này, không thể để hắn được hời.

Là một fan hâm mộ Hồng Hoang, Vô Cực đối với nhân vật Đế Tuấn không có chút thiện cảm nào.

Chương 35

Nếu bây giờ có cơ hội, đương nhiên phải phá hoại.

Tuyệt đối không thể để hắn được như ý. "Đại lão gia, đây là Thái Âm Tinh sao?" Thanh Loan dừng lại giữa không trung hỏi. "Ừm, không sai, đây là Thái Âm Tinh." Vô Cực gật đầu, "Được rồi, tiểu Thanh Loan, hạ xuống đi!" "Ồ..." "Ừm?

Có cấm trận bảo vệ sao?" Dưới sự cảm ứng của Nguyên thần, Vô Cực phát hiện, trên bề mặt Thái Âm Tinh cũng có một tòa Tiên Thiên cấm trận. "Tiểu Thanh Loan, dừng lại trước, bên dưới có cấm trận bảo vệ." Vô Cực nói với Thanh Loan. "Ồ..." Thanh Loan gật đầu, lập tức dừng lại giữa không trung. "Hệ thống, phân tích tòa cấm trận này..." Vô Cực thầm niệm trong lòng. "Đinh, đang tiến hành phân tích hoàn mỹ Tiên Thiên cấm trận..." Không biết qua bao lâu... "Đinh, phân tích hoàn mỹ Tiên Thiên cấm trận thành công..." Theo tiếng thông báo của hệ thống, tất cả thông tin về tòa cấm trận liền lập tức xuất hiện trong đầu Vô Cực, bao gồm cả phương pháp phá trận và sự huyền diệu của cấm trận.

Sau khi xem xong thông tin về tòa cấm trận, Vô Cực liền bắt đầu phá trận.

Thời gian vội vã, ba ngàn năm sau, Vô Cực và Thanh Loan cuối cùng cũng tiến vào trong trận.

Rất nhanh, Thanh Loan liền đáp xuống mặt đất. "Hệ thống, ta muốn thu thập Thái Âm Tinh!" Vô Cực lại một lần nữa thầm niệm trong lòng. "Đinh, bắt đầu thu thập Thái Âm Tinh!" "Đang trong quá trình thu thập..." … "Đinh, thu thập Thái Âm Tinh kết thúc!" "Đinh, thu thập Thái Âm Tinh nhận được: Thái Âm bản nguyên, Thái Âm chân

hỏa!" Hệ thống thông báo.

Chú thích: Thái Âm bản nguyên: Có thể dung nhập vào mắt phải. "Ừm?

Ngoài Thái Âm bản nguyên, còn có Thái Âm chân hỏa sao?" Vô Cực nghe vậy không khỏi ánh mắt ngưng lại.

Nghe đồn Thái Dương chân hỏa được sinh ra trên Thái Dương Tinh là ngọn lửa chí viêm đệ nhất Hồng Hoang, vậy Thái Âm chân hỏa cùng đẳng cấp với nó chắc hẳn cũng không kém.

Trên mặt Vô Cực lộ ra ý cười. "Nếu lúc đó ta lại dung hợp Thái Âm chân hỏa và Thái Dương chân hỏa, vậy sẽ mạnh đến mức nào chứ..." Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu Vô Cực rồi thì không thể xua đi được.

Hỗn Độn phân âm dương, Thái Dương chân hỏa là dương, Thái Âm chân hỏa là âm, vậy khi dung hợp chúng lại sẽ là chí âm chí dương, có thể hóa thành Hỗn Độn chân hỏa, thiêu đốt trời đất vạn vật.

Trong lúc Vô Cực đang ngẩn người, giọng nói non nớt của Thanh Loan vang lên: "Đại lão gia, tại sao chúng ta lại đến Thái Âm Tinh vậy ạ?" Thanh Loan sau khi quan sát môi trường xung quanh trên Thái Âm Tinh, liền nhìn Vô Cực.

Lạnh quá!

Nàng không hiểu Vô Cực đến đây làm gì.

Dù là tu vi đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên, nàng cũng cảm thấy một luồng lạnh lẽo thấu xương.

Nếu có thể, nàng đã muốn rời đi rồi.

Không chỉ nàng, thực ra Vô Cực cũng cảm nhận được cái lạnh cực độ trên Thái Âm Tinh, nhưng may là y đã chứng đạo Đại La, có

thể chịu đựng được. … Thái Dương Tinh chí dương chí viêm, Thái Âm Tinh chí âm chí hàn.

Một âm một dương.

Nghe giọng nói non nớt của Thanh Loan vang lên bên tai, Vô Cực chuyển ánh mắt, nhàn nhạt nói: "Lấy Thái Âm bản nguyên!" Y cũng không có ý định giấu giếm Thanh Loan, trực tiếp nói cho nàng biết mục đích đến Thái Âm Tinh.

Dù sao bây giờ đã thu phục được Thanh Loan, y cũng không lo lắng. "Lấy Thái Âm bản nguyên?

Đại lão gia, thứ đó có tác dụng gì ạ?" Thanh Loan vẻ mặt khó hiểu, chớp chớp đôi mắt nhỏ linh động hỏi. "Được rồi, sau này sẽ nói cho ngươi, bây giờ trong một chốc cũng không nói rõ với ngươi được." Vô Cực sờ sờ đầu nàng, cười nói. "Ồ... vậy thôi ạ!" Thanh Loan gật đầu, không hỏi nữa. "Không biết lúc này, Hi Hòa và Thường Hi đã hóa hình chưa..." Vô Cực ngẩng đầu, ánh mắt ngưng vọng về phía sâu trong Thái Âm Tinh. "Đi thôi, tiểu Thanh Loan, chúng ta vào trong." Y liếc nhìn Thanh Loan. "Vâng!" Cứ như vậy, Thanh Loan đi theo sau Vô Cực, tiến vào bên trong Thái Âm Tinh, hướng về khu vực trung tâm.

Theo phỏng đoán của Vô Cực, Thái Âm bản nguyên hẳn là ở nơi trung tâm nhất.

Một trăm năm... một ngàn năm... một vạn năm...

Ba vạn năm sau, một người một thú cuối cùng cũng đến được vùng rìa trung tâm.

Nhưng lúc này, cái lạnh cực độ trên Thái Âm Tinh so với lúc ở ngoài rìa đã mạnh hơn vạn lần không chỉ.

Càng đến gần khu vực trung tâm, càng trở nên lạnh lẽo.

Ngay cả Thanh Loan với tu vi đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên cũng không chịu nổi cái lạnh, bị đông cứng đến run lẩy bẩy.

Chương 36

Nếu không có Vô Cực ở đây, e rằng Thanh Loan đáng thương lúc này đã sớm bị đông thành một pho tượng băng. "Đại lão gia... lạnh quá, hay là chúng ta về đi..." Thanh Loan không ngừng rụt cổ, yếu ớt hỏi. "Đừng sợ!" Vô Cực an ủi. "Ồ..." "Ừm?

Đó là Thái Âm bản nguyên sao..." Dưới sự cảm ứng của Nguyên thần, Vô Cực phát hiện ra hai luồng Thái Âm bản nguyên ở khu vực trung tâm. "Xem ra... hình như vẫn chưa hóa hình... nhưng chắc cũng sắp rồi!" Ánh mắt Vô Cực rơi trên Thái Âm bản nguyên, trong lòng phỏng đoán.

Theo sự hiểu biết của y về Hồng Hoang, lúc này khoảng cách đến ngày Hi Hòa và Thường Hi hóa hình xuất thế hẳn là không xa nữa. "Đại lão gia... ta không chịu nổi nữa rồi..." Giọng Thanh Loan vang lên. 'Hửm?' Nhìn Thanh Loan lúc này đã đến cực hạn chịu đựng, Vô Cực khẽ nhíu mày.

Hơi thở tiếp theo, y dứt khoát triệu hồi Đại Đạo chi liên, giúp Thanh Loan chống lại cái lạnh cực độ trên Thái Âm Tinh.

Khi Đại Đạo chi liên xuất hiện, tất cả cái lạnh cực độ liền lập tức tan biến, không thể xâm nhập vào được.

Dưới sự che chở của Đại Đạo chi liên, sắc mặt Thanh Loan dần dần hồi phục. "Cảm ơn đại lão gia..." "Ừm, chúng ta tiếp tục đi." Vô Cực gật đầu.

Ngàn năm sau, Vô Cực dẫn Thanh Loan đến khu vực trung tâm.

Thái Âm bản nguyên lúc này đang ở ngay bên cạnh.

Y liếc nhìn một cái, liền trực tiếp ngồi xếp bằng xuống, chuẩn bị

chờ Thường Hi và Hi Hòa hóa hình xuất thế.

Thanh Loan thấy vậy cũng trực tiếp nằm xuống bên cạnh Vô Cực.

Bây giờ có Đại Đạo chi liên bảo vệ, nàng không sợ cái lạnh cực độ trên Thái Âm Tinh nữa.

Thời gian vội vã trôi đi.

Khoảng một nguyên hội sau, Vô Cực cảm ứng được, trong vài ngày tới, Thường Hi và Hi Hòa sẽ hóa hình.

Trong một nguyên hội này, Hồng Mông Bất Diệt Kinh của Vô Cực đã sắp đột phá lên trên giai đoạn thứ hai, đồng thời cũng hoàn thiện nó.

Tất cả huyệt khiếu, vi lạp, tế bào trong cơ thể đều tỏa ra từng luồng tiên quang, mỗi một huyệt khiếu, vi lạp, tế bào đều tràn ngập sức mạnh vô cùng, hàng ức khí huyết cuồn cuộn, phảng phất như từng thế giới.

Một hạt cát một thế giới!

Tiếp theo, trong huyệt khiếu, tế bào, vi lạp, y sẽ khai tịch khí hải, mở rộng nó, để có thể chứa và hấp thụ nhiều năng lượng hơn.

Khí hải chính là hình thái ban đầu để diễn hóa thế giới.

Hơn nữa, ngoài Hồng Mông Bất Diệt Kinh, đối với Lực chi pháp tắc, Vô Cực cũng đã có lĩnh ngộ sâu sắc hơn, có thể sử dụng Lực chi pháp tắc ở một mức độ cao hơn. "Cảm ơn đạo hữu đã bảo vệ, tỷ muội chúng ta sắp có thể hóa hình rồi." Lúc này, ý niệm của Hi Hòa và Thường Hi vang lên bên tai Vô Cực. "Đạo hữu khách sáo rồi, bần đạo và các vị có duyên, đây là việc bần đạo nên làm." Vô Cực tùy ý bịa ra một cái cớ và lý do.

Thời gian thoáng chốc, ba ngày sau. "Ầm ầm!" "Ầm ầm!" Bầu trời

vốn trong xanh đột nhiên xuất hiện mây đen dày đặc, tiếng sấm vang dội!

Từng tia chớp ngang dọc trong tầng mây.

Vô Cực chỉ ngẩng đầu nhìn trời một cái, liền biết đó là kiếp hóa hình của hai người.

Ngày hai người hóa hình chính là hôm nay. "Đạo hữu, ta và muội muội sắp bắt đầu hóa hình..." "Được!" Vô Cực đứng dậy khỏi mặt đất, chắp hai tay sau lưng, ánh mắt rơi trên đám mây sấm sét.

Ầm!

Rất nhanh, tia sét kiếp đầu tiên liền giáng xuống... tiếp theo là tia thứ hai... tia thứ ba... cho đến tia thứ chín.

Trăm năm sau, Thường Hi và Hi Hòa cuối cùng cũng vượt qua kiếp hóa hình, hóa thành hai bóng hình xinh đẹp không thua kém Nữ Oa. "Gặp qua đạo hữu!" "Gặp qua đạo hữu!" Hai người nhẹ nhàng di chuyển đến bên cạnh Vô Cực, khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy nụ cười.

Được Vô Cực bảo vệ nhiều năm như vậy, họ càng trở nên thân thiết với y hơn. … "Quả nhiên không hổ là Thái Âm nữ thần trong truyền thuyết!" Ánh mắt Vô Cực rơi trên người họ, nghiêm túc đánh giá.

Khí chất thanh thuần thoát tục đó so với Nữ Oa cũng không kém bao nhiêu.

Chương 37

Hơn nữa tu vi cũng không tệ, vừa hóa hình đã là đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên.

Ở Hồng Hoang, đây chính là lợi ích của căn nguyên sâu dày.

Không chỉ xuất phát điểm cao, mà tương lai thành tựu cũng sẽ cao.

Vừa hóa hình đã sở hữu tu vi cường đại, bỏ xa những sinh linh có căn nguyên bình thường mười tám con phố.

Quan trọng nhất là bản thân cơ duyên và phúc trạch sâu dày, thường ra ngoài là có thể gặp cơ duyên.

Thậm chí có người còn sở hữu bạn sinh linh bảo.

Thật nghịch thiên!

Ví dụ như Lão Tử trong Tam Thanh, Minh Hà Lão Tổ, Đông Hoàng Thái Nhất...

đều có bạn sinh linh bảo. "Ừm, nếu hai vị không ngại, hôm nay chúng ta hãy kết nghĩa huynh muội!" Vô Cực gật đầu, cười nói. "Được!

Tỷ muội chúng ta cũng có ý này." "Vô Cực ca ca ở trên, xin nhận của tiểu muội một lạy." Dứt lời, Thường Hi và Hi Hòa liền cúi người hành lễ với Vô Cực. "Tốt tốt tốt!

Hai vị muội muội mau mau đứng dậy." Vô Cực nhẹ nhàng đỡ họ dậy, trên mặt tràn đầy nụ cười.

Từ giờ phút này, y đã thực sự cướp được Hi Hòa và Thường Hi từ tay Đế Tuấn sau này.

Như vậy, đối tượng Thiên hôn của Đế Tuấn sau này sẽ không còn

là Hi Hòa nữa.

Về một phương diện nào đó, lúc này y đã làm rối loạn thiên cơ.

Bởi vì Hi Hòa vốn dĩ là Thiên hậu của Đế Tuấn.

Một người được Thái Dương Tinh sinh ra, một người được Thái Âm Tinh sinh ra, là sự kết hợp âm dương trời sinh.

Hơn nữa đều do hai mắt của Bàn Cổ đại thần hóa thành, định sẵn sẽ quen thuộc với đối phương, bị khí tức trong cõi u minh của đối phương hấp dẫn.

Thậm chí Thiên đạo cũng sẽ vô hình trung để họ gặp nhau, tạo ra giao điểm.

Giống như Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công là đạo lữ trời định.

Một người do khí tiên thiên cực dương hóa thành, một người do khí tiên thiên cực âm hóa thành.

Bây giờ thì... phá hỏng nhân duyên của Đế Tuấn, nụ cười trên mặt Vô Cực càng thêm rạng rỡ. "Vô Cực ca ca, cảm ơn huynh đã bảo vệ chúng ta nhiều năm như vậy." Hai người mỗi người một bên, nắm lấy tay Vô Cực, ánh mắt tràn ngập sự quyến luyến.

Vô Cực cứ để họ nắm tay, mỉm cười.

Nhìn Thường Hi và Hi Hòa gần trong gang tấc, trong lòng y không khỏi có chút rung động.

Đây chính là Thái Âm nữ thần lừng lẫy danh tiếng trong Hồng Hoang đấy!

Quá đẹp!

Một vẻ đẹp không thể dùng lời để hình dung!

Nhìn mãi nhìn mãi, ánh mắt không thể rời đi được. "Vô Cực ca ca, trên mặt muội có hoa sao?" Bị ánh mắt trực diện của Vô Cực nhìn chằm chằm, hai người lập tức đỏ mặt, trên khuôn mặt tuyệt mỹ hiện lên một vệt hồng ửng mê người. "Không... không có, vì hai muội đẹp quá." Vô Cực hoàn hồn, ngượng ngùng nói. "Vô Cực ca ca..." Nghe lời của Vô Cực, hai người đều vẻ mặt e thẹn cúi đầu, trông vô cùng quyến rũ.

Đặc biệt là lúc này vừa mới hóa hình, tình cảm và tâm tư trong sáng như một tờ giấy trắng. "Phải rồi, hai vị muội muội, có bạn sinh linh bảo không?" Vô Cực liếc nhìn Thường Hi và Hi Hòa, nhẹ giọng hỏi.

Bởi vì y đột nhiên nghĩ, ngay cả Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất ở Thái Dương Tinh bên cạnh cũng có bạn sinh linh bảo, vậy theo lý mà nói, Thái Âm Tinh cũng do mắt phải của Bàn Cổ đại thần hóa thành, cũng nên có mới phải.

Nếu lỡ không có, vậy y phải đi tìm hai kiện linh bảo cho họ.

Dù sao cũng là nữ nhân đã định của mình rồi. "Ừm, Vô Cực ca ca, huynh xem, đây là bạn sinh linh bảo của muội, tên là Thái Âm Bản Nguyên Kiếm, là một thanh cực phẩm Tiên Thiên linh bảo đó!" Chỉ thấy Thường Hi ngọc thủ lật một cái, triệu hồi ra bạn sinh linh bảo.

Khi Thái Âm Bản Nguyên Kiếm xuất hiện, nhiệt độ xung quanh lập tức giảm mạnh, tràn ngập khí tức cực hàn.

Khiến cho Thanh Loan phía sau Vô Cực lập tức rụt cổ lại.

Lạnh quá! "Cực phẩm Tiên Thiên linh bảo sao..." Vô Cực cười gật đầu, ánh mắt rơi trên Thái Âm Bản Nguyên Kiếm.

Một thanh kiếm dài hơn ba thước, toàn thân màu bạc, trên đó có đầy những phù văn cổ xưa, tỏa ra khí tức u lạnh khiến người ta kinh

hãi, phảng phất như chính Thái Âm Tinh. "Vô Cực ca ca, của muội cũng giống như muội muội, cũng là một thanh cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, cũng tên là Thái Âm Bản Nguyên Kiếm, nhưng của muội là kiếm thư, của muội muội là kiếm hùng." Hi Hòa thấy vậy cũng triệu hồi ra bạn sinh linh bảo, giống hệt của Thường Hi.

Chương 38

"Ừm, tốt, nếu đã có rồi, vậy vi huynh không cần phải đi tìm nữa." Vô Cực cười nói. "Vâng!" "Vâng!" Hai người thu lại linh bảo. … Thường Hi và Hi Hòa sau khi thu lại linh bảo trong tay, đôi mắt đẹp chuyển động, nhìn Thanh Loan đang đứng sau lưng Vô Cực. "Tiểu Thanh Loan, chào em!" Thường Hi mặc một bộ thanh y, đôi mắt đẹp đảo quanh, nhẹ nhàng di chuyển đến bên cạnh Thanh Loan, chậm rãi đưa tay ngọc ra khẽ xoa đầu nàng.

Có thể thấy, nàng rất thích Thanh Loan.

Hi Hòa cũng vậy. "Vâng, chào Thường Hi tỷ tỷ, Hi Hòa tỷ tỷ!" Thanh Loan ngẩng đầu, miệng nói tiếng người.

Vài ngày sau. "Được rồi, hai vị muội muội, vừa mới hóa hình, hãy bế quan củng cố tu vi trước đi!" Vô Cực nhìn Thường Hi và Hi Hòa đang ngồi trước mặt. "Vâng, Vô Cực ca ca, vậy chúng muội bế quan củng cố tu vi trước!" Hai người gật đầu, sau đó tiến vào bế quan tu luyện. "Đẹp thật!" Vô Cực không nhịn được cảm thán trong lòng.

Lúc này y có thể quang minh chính đại, không chút kiêng dè mà ngắm nhìn.

Không biết tự lúc nào, y đã nhìn đến say mê.

Không thể trách y như vậy, thực sự quá đẹp. "Bây giờ họ bế quan củng cố tu vi, vậy mình sẽ dung nhập Thái Âm bản nguyên vào mắt phải, sau đó luyện hóa Thái Âm chân hỏa vào trong mắt phải." Nhớ đến Thái Âm bản nguyên và Thái Âm chân hỏa đã thu thập trước đó, Vô Cực cũng lập tức tiến vào bế quan.

Thanh Loan ở bên cạnh, thấy cả ba người Vô Cực đều bế quan, cũng chỉ có thể theo sau bế quan tu luyện.

Thật ra, nàng không thích tu luyện chút nào, quá khô khan.

Thời gian cứ thế trôi qua từng ngày.

Một trăm năm... một ngàn năm... một vạn năm... hai vạn năm... năm vạn năm... mười vạn năm...

Mười vạn năm sau, Vô Cực cuối cùng cũng thành công dung nhập Thái Âm bản nguyên vào trong mắt phải.

Cùng với việc dung nhập Thái Âm bản nguyên, căn nguyên của y cũng được nâng cao.

Giống như y đã đoán trước, chỉ cần dung nhập Thái Âm bản nguyên, Thái Dương bản nguyên, tinh huyết Bàn Cổ... vào cơ thể, căn nguyên sẽ được nâng cao.

Cảm nhận được căn nguyên được nâng cao, trên mặt Vô Cực lộ ra nụ cười.

Căn nguyên hiện tại của y chỉ yếu hơn Tam Thanh được hóa thành từ Nguyên thần của Bàn Cổ đại thần một chút.

Đợi khi dung nhập thêm Thái Dương bản nguyên vào mắt trái, vậy thì căn nguyên của y mới có thể thực sự sánh ngang với Tam Thanh.

Dung nhập xong Thái Âm bản nguyên, Vô Cực liền tiếp tục bắt đầu luyện hóa Thái Âm chân hỏa. "Thái Âm chân hỏa không hổ là Thái Âm chân hỏa!" Vô Cực không nhịn được cảm thán trong lòng.

Nếu không phải đã chứng được Đại Đạo chi La, và đã dung nhập Thái Âm bản nguyên, thực sự rất khó luyện hóa nó.

Có Thái Âm bản nguyên làm dẫn, mọi chuyện đã dễ dàng hơn nhiều.

Dù sao cũng cùng bản cùng nguyên, đều được sinh ra từ Thái Âm Tinh, nên tự nhiên cũng sẽ không bài xích lẫn nhau. "Xì xì ~" Lúc này

trong cơ thể Vô Cực, ngọn Thái Âm chân hỏa trong suốt to bằng nắm đấm đang nhảy múa, như muốn thiêu đốt tất cả.

Đơn giản là kinh khủng đến cực điểm.

Khí tức tỏa ra từ nó khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Nếu Thái Ất Kim Tiên dính phải, không chết cũng bị trọng thương.

Ngay cả Đại La cũng phải tránh xa, không dám để nó dính vào người.

Nó không giống như Thái Dương chân hỏa chí viêm, mà là chí viêm dưới cái lạnh cực độ.

Đơn giản là, trong cái lạnh cực độ lại mang theo chí viêm.

Từ đó có thể biết nó kinh khủng thế nào.

Nếu không có Thái Âm bản nguyên trong tay, tuyệt đối không có khả năng luyện hóa được nó.

Chỉ riêng nhiệt độ đó cũng đủ khiến Đại La Kim Tiên bình thường phải tê cả da đầu.

Vô Cực hiện tại cũng chỉ có thể dùng pháp lực bao bọc nó, sau đó dẫn Thái Âm bản nguyên từ mắt phải xuống, phối hợp để từ từ luyện hóa.

Đây là phương pháp khả thi duy nhất.

Chương 39

Chỉ có như vậy, để nó cảm ứng được có Thái Âm bản nguyên, nó mới không cuồng bạo.

Trăm năm... ngàn năm... vạn năm...

Mấy vạn năm trôi qua, Vô Cực đã luyện hóa được hơn một nửa Thái Âm chân hỏa.

Phải cảm ơn hệ thống đã phân tích hoàn mỹ... … Lúc này, trên Bất Chu Sơn.

Nữ Oa và Phục Hy đang bế quan trước đó, lúc này đã tỉnh lại từ trong bế quan, mở mắt ra.

Và họ cũng đã xem xong ảnh tượng Nguyên thần mà Vô Cực để lại. "Nhị ca, có phải đại huynh không cần chúng ta nữa không?" Nữ Oa cúi gằm đầu, khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy vẻ tủi thân, đôi mắt đẹp nhìn Phục Hy bên cạnh hỏi. "Chắc là không đâu, tam muội.

Đại huynh không phải đã nói rồi sao, Hồng Hoang đại địa hiện đang trong thời kỳ lượng kiếp, bên ngoài rất nguy hiểm, nên mới để chúng ta ở lại trên Bất Chu Sơn." Phục Hy trầm ngâm một lát, nhẹ giọng an ủi. "Thật vậy sao..." Nữ Oa vẻ mặt thất vọng. "Ừm!" Phục Hy gật đầu.

Thực ra không cần Vô Cực nói, y cũng đã cảm ứng được thiên cơ trong Hồng Hoang bất thường, khắp nơi đều tràn ngập sát kiếp.

Là người tu luyện bói toán, thôi diễn, y đặc biệt nhạy cảm với những biến hóa của thiên cơ, chỉ là vì trước đó không thể khẳng định mà thôi. "Ồ..." Nữ Oa mặt mày ủ rũ. … Hồng Hoang đại địa, trong một sơn cốc khổng lồ.

Lúc này trong sơn cốc, ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân đang đối mặt từ xa, không khí giương cung bạt kiếm.

Tộc Rồng một mình một phe, hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân vì để đối kháng với tộc Rồng đã chọn tạm thời liên hợp lại với nhau.

Không còn cách nào khác, tộc Rồng quá mạnh mẽ, bất kỳ tộc nào trong hai tộc còn lại cũng không phải là đối thủ, chỉ có liên hợp lại mới có thể đối kháng.

Từ trong sơn cốc nhìn ra, có thể thấy ba tộc vì trận đại chiến lần này đều đã tập trung hàng ức đại quân tại đây.

Trận chiến này là trận chiến đầu tiên giữa hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân sau khi liên hợp với tộc Rồng.

Cho nên, bất kể là tộc Rồng hay hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân, đối với trận chiến này đều tuyệt đối không được phép thất bại, đều phải giành được thắng lợi.

Lúc này, đại chiến sắp nổ ra.

Hừ, Nguyên Mộc, Tề Hoang, hai tộc các ngươi liên hợp thì đã sao, chẳng lẽ tưởng rằng như vậy có thể đối kháng được với Long tộc ta sao.

Trên không trung phe Long tộc, đại trưởng lão Long tộc Ngao U lăng không đứng đó, lạnh lùng nhìn đại trưởng lão Phượng tộc Nguyên Mộc và đại trưởng lão Kỳ Lân tộc Tề Hoang ở đối diện.

Để giành chiến thắng trong trận này, ba tộc không chỉ phái ra hàng ức đại quân mà còn phái ra cả đại trưởng lão của tộc mình.

Cả hai bên đều quyết tâm phải thắng.

Tu vi của Ngao U là Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ (Chuẩn Thánh), còn đại trưởng lão Phượng tộc Nguyên Mộc và đại trưởng lão Kỳ Lân

tộc Tề Hoang ở đối diện chỉ có tu vi Bán bộ Hỗn Nguyên Kim Tiên (Bán bộ Chuẩn Thánh).

Cần cả hai người hợp sức mới có thể chống lại được Ngao U. "Hừ, Ngao U, không cần nhiều lời, chiến đi!" Đại trưởng lão Phượng tộc Nguyên Mộc hừ lạnh. "Không sai, Ngao U, muốn chiến thì chiến!" Đại trưởng lão Kỳ Lân tộc Tề Hoang cũng hừ lạnh một tiếng. "Hừ!

Chịu chết đi!

Hai tên bại tướng dưới tay ta!" Ngao U nghe vậy, thân ảnh lập tức biến mất tại chỗ.

Trong chớp mắt, ba người đã giao chiến với nhau, khí tức và uy áp kinh khủng tỏa ra từ người họ.

Lập tức, tinh hà chấn động, thời không vỡ nát, hư không ức vạn dặm sụp đổ, vô tận đại địa bị đánh chìm, bầu trời bị xé rách...

Đây là cuộc giao thủ của các cường giả cấp bậc Hỗn Nguyên, dưới Hỗn Nguyên Kim Tiên không ai có thể xen vào.

Dưới bầu trời. "Giết!" "Giết!" "Giết!" Tiếng hét giết vang trời!

Cùng với việc ba người Ngao U bắt đầu đại chiến, đại quân ba tộc bên dưới cũng gầm thét, bắt đầu chém giết.

Đại La đối đầu Đại La, Thái Ất đối đầu Thái Ất...

Các cường giả trong đại quân ba tộc đều ngầm tìm đối thủ cùng cấp để chém giết.

Đại quân Long tộc, dù một mình đối đầu với đại quân hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân cũng không hề sợ hãi.

Thực ra trong lòng tất cả mọi người trong đại quân ba tộc đều biết, nhân tố quyết định then chốt của trận đại chiến này không phải họ, mà là những cường giả đỉnh cao, chiến lực cao cấp của hai bên.

"Giết!" "Giết giết giết!" Trên bầu trời. "Xoẹt ~" Dưới dư âm giao chiến của ba người, không biết bao nhiêu đại quân ba tộc đã bị quét sạch.

Chương 40

Đối mặt với dư âm công kích của cường giả Hỗn Nguyên Kim Tiên, họ không có chút sức phản kháng nào. "Ngao U, theo bản tọa vào hư không." Đại trưởng lão Phượng tộc Nguyên Mộc sau khi cảm ứng được tình hình của đại quân bên dưới, lập tức gầm lên với Ngao U, sau đó bước một bước vào trong hư không.

Đại trưởng lão Kỳ Lân tộc Tề Hoang thấy vậy cũng theo sát phía sau.

Hừ, tưởng rằng bản tọa sợ sao!

Ngao U hừ lạnh một tiếng, cũng theo đó tiến vào hư không. "Giết!" "Giết!" Trong sơn cốc, cuộc chém giết giữa đại quân ba tộc ngày càng thảm khốc.

Mỗi phút mỗi giây đều có vô số thi thể ngã xuống, máu chảy thành sông, như núi thây biển máu.

Vô cùng thảm liệt!

Tất cả đại quân đều gầm thét, lớp trước ngã xuống lớp sau tiến lên, lao vào kẻ địch bên cạnh.

Theo thời gian trôi qua, đại quân ba tộc đều đã giết đến đỏ mắt.

Giữa hai bên vốn đã có mối thù chủng tộc không thể hóa giải, không phải ngươi chết thì là ta vong.

Trên bầu trời, từng con cự long che trời lấp đất bay lượn, từng con phượng hoàng khổng lồ tắm mình trong lửa gáy vang.

Dưới đất, từng con kỳ lân thân thể như núi non gầm thét.

Chấn động cả sơn cốc!

Đại địa rung chuyển dữ dội!

Hàng ức cự long, phượng hoàng, kỳ lân phủ kín trời đất.

Dần dần, hai bên đều hóa thành bản thể, từng đạo thần thông pháp thuật đánh ngang trời, lan tràn khắp đất trời.

Đối với ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân, khi hóa thành bản thể mới là trạng thái mạnh nhất. "Ầm ~" Hàng ức cự long, phượng hoàng, kỳ lân không ngừng hỗn chiến chém giết với nhau.

Vô số thần thông từ trên người bay ra, đánh vào thân thể đối phương, hủy diệt tất cả.

Dưới những thần thông thề phải hủy diệt tất cả đó, thi thể của ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân như thủy triều trời đất, không ngừng ngã xuống từ trên không.

Lập tức, đại địa lại một lần nữa bị đánh chìm, hư không ức vạn dặm sụp đổ, không gian bị vỡ nát, bầu trời bị quét sạch.

Cảnh tượng này vô cùng kinh khủng. "Xoẹt ~" Dưới cuộc giao chiến của bản thể hàng ức Long, Phượng, Kỳ Lân, trong phạm vi hàng ức vạn dặm lấy sơn cốc làm trung tâm, đại địa không biết đã bị đánh chìm bao nhiêu lần, ngay cả thời không cũng sắp bị chặt đứt, Hỗn Độn cũng sắp bị phá vỡ, thậm chí trời đất cũng sắp tái tổ hợp địa thủy phong hỏa, như khai thiên lập địa lại một lần nữa.

Thực sự là tinh thần tịch diệt, hủy thiên diệt địa.

Sơn cốc vốn khổng lồ vô cùng, mênh mông vô biên, nhưng lúc này đã sớm bị hủy diệt đánh chìm, hóa thành hư vô.

Ngay cả ức vạn dặm hư không vô tận cũng đã bị đánh ra một vùng chân không, hư không bị hủy, bị quét sạch, cương phong hủy diệt ngang dọc, địa thủy phong hỏa hiện ra, phảng phất như đại kiếp khai thiên.

Ba tộc để giành được thắng lợi trong trận đại chiến này, không chỉ tập trung hàng ức đại quân, tinh nhuệ đều xuất trận, mà còn không biết đã đổ vào bao nhiêu tài nguyên tu luyện, bảo vật và linh bảo.

Trận chiến này không khác gì một trận quyết chiến nhỏ giữa ba tộc.

Ngoài ba người chưởng khống là Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, ngay cả cường giả cấp Hỗn Nguyên Kim Tiên (Chuẩn Thánh) cũng đã ra trận. "Kiệt kiệt!

Giết đi!

Giết đi!

Ba tộc chết càng nhiều càng tốt, Ma Tổ đại nhân đang cầu còn không được đây!" Lúc này, trong đại quân Long tộc, một hắc bào nhân trông giống Long tộc lộ ra nụ cười lạnh, đồng thời tay không ngừng nhanh chóng thu thập tinh huyết và sát khí.

Nếu lúc này có người chú ý, sẽ phát hiện, không chỉ trong đại quân Long tộc mà trong đại quân hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân cũng có người đang thu thập tinh huyết và sát khí.

Cảnh tượng này trông vô cùng quỷ dị, dường như đang ấp ủ một âm mưu...

Tây phương, Tu Di Sơn.

Một hắc bào nhân ngồi trên Hắc Liên mười hai phẩm, toàn thân bị sương mù đen bao phủ, đột nhiên mở mắt. "Khai thiên tam tộc... hừ!" Đông phương, Ngọc Kinh Sơn.

Một đạo nhân tóc trắng mày bạc tiên phong đạo cốt, trong mắt hiện ra nhật nguyệt. "Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đã liên hợp rồi sao... vậy bần đạo ta cũng nên chuẩn bị rồi." Cùng lúc đó, tại Vô Cực Sơn, Vô Lượng Sơn, và trong Hỗn Độn, ba vị đạo nhân dường như cũng có

cảm ứng, đều lần lượt mở mắt, ánh mắt ngưng vọng hư không, nhìn về phía ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân, nơi đang diễn ra trận đại chiến kinh thiên động địa trên sơn cốc.

Giây phút này, tất cả các đại thần thông giả trong Hồng Hoang đều đang quan sát trận chiến này. … Trên Thái Âm Tinh.

Lúc này trên Thái Âm Tinh, Vô Cực đã hoàn toàn luyện hóa Thái Âm chân hỏa vào trong mắt phải chứa Thái Âm bản nguyên.

Cùng với việc luyện hóa thành công Thái Âm chân hỏa, tu vi của y cũng đã đột phá lên trên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Trong đó, không chỉ vì nguyên nhân luyện hóa Thái Âm chân hỏa, mà còn là công lao tu luyện nhiều năm.

Chương 41

Bên cạnh, Hi Hòa và Thường Hi cũng đã sớm củng cố tu vi ở đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên.

Một ngày nọ, Vô Cực chậm rãi mở mắt, ánh mắt nhìn về phía Hồng Hoang đại địa.

Nguyên thần y đã cảm ứng được, cảm ứng được sự biến hóa của lượng kiếp trong Hồng Hoang, khí tức lượng kiếp ngày càng nặng.

Điều này cho thấy, cuộc tranh đấu giữa ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân đang tiến đến trận quyết chiến.

Thực ra có Ma Tổ La Hầu là kẻ đứng sau giật dây, không nặng cũng khó.

Huống chi còn có Hồng Quân, một nhân vật chính của lượng kiếp, đang thúc đẩy bên cạnh.

Vì cuộc tranh đấu Đạo Ma, vì tranh đoạt khí vận lượng kiếp, vì trở thành vị thánh nhân đầu tiên của Hồng Hoang, bất kể là Ma Tổ La Hầu hay Hồng Quân, đều không ngừng âm thầm tính kế khai thiên tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân.

Trong mắt họ, ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân chẳng qua chỉ là một quân cờ trong tay mà thôi, là hòn đá lót đường trên con đường thành thánh.

Đáng cười là, mãi cho đến cuối cùng, ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân mới biết, mới tỉnh ngộ, nhưng đã quá muộn... "Vô Cực ca ca..." "Vô Cực ca ca, huynh xuất quan rồi..." Thấy Vô Cực mở mắt, đôi mắt đẹp của Thường Hi và Hi Hòa lập tức sáng lên, nhìn y chằm chằm, khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy vẻ vui mừng. "Ừm, hai muội đã củng cố

tu vi xong cả rồi chứ!" Vô Cực gật đầu, cười hỏi. "Vâng, chúng muội đã sớm củng cố xong rồi!" Hai người nắm lấy tay Vô Cực, đôi môi anh đào khẽ mở, dáng vẻ thân mật vô cùng. "Vậy thì tốt!" Vô Cực đưa tay ra, sờ lên khuôn mặt tuyệt mỹ của họ. "Vô Cực ca ca..." Hai người không khỏi đỏ mặt, tràn đầy vẻ e thẹn, đôi mắt đẹp không dám nhìn vào mắt Vô Cực.

Mặc dù ngại ngùng, nhưng họ cũng không từ chối Vô Cực, cứ để y vuốt ve.

Trong lòng họ đã sớm quyến luyến Vô Cực, xem y là người thân thiết nhất.

Cho nên bất kể Vô Cực làm gì với họ, họ cũng sẽ không từ chối.

Vô Cực nhìn cảnh tượng trước mắt không khỏi có chút xao động.

Thường Hi và Hi Hòa lúc này thực sự quá đẹp, đặc biệt là dưới vẻ e thẹn này.

Nhưng cuối cùng y vẫn tự bình ổn lại, biết điểm dừng.

Không thể quá vội vàng, phải từ từ từng bước. "Được rồi, chúng ta đi du lịch Hồng Hoang thôi!" Một lát sau, Vô Cực thu tay lại, đứng dậy khỏi mặt đất.

Y định đưa Hi Hòa và Thường Hi đi khỏi Thái Âm Tinh, sau đó bồi dưỡng tình cảm trên đường đi.

Chỉ có như vậy mới có thể thực sự phá hỏng nhân duyên của Đế Tuấn sau này.

Chính xác mà nói, chỉ phá hỏng phần Hi Hòa lẽ ra sẽ trở thành Thiên hậu.

Ở Hồng Hoang, đại thế không thể thay đổi, tiểu thế có thể thay đổi.

Theo ý y, Thiên hôn của Đế Tuấn thuộc về đại thế, nên không thể thay đổi, chỉ có thể thay đổi đối tượng Thiên hôn của Đế Tuấn.

Muốn thay đổi đại thế, trừ phi thực lực mạnh hơn Thiên đạo. "Vâng!" Hai người đỏ mặt gật đầu, vệt hồng trên má vẫn chưa tan. "Đại lão gia, hai vị tỷ tỷ, chúng ta cuối cùng cũng sắp rời khỏi đây rồi sao!" Thanh Loan bên cạnh nghe vậy, lập tức vui vẻ như một đứa trẻ.

Cái nơi quỷ quái này, nàng đã sớm chịu đủ rồi.

Sắp bị đông thành tượng băng rồi. "Ừm!" Vô Cực quay đầu nhìn nàng một cái. "Tuyệt quá!" "Tiểu Thanh Loan, chẳng lẽ em không thích nơi sinh ra của tỷ tỷ sao?" Thường Hi và Hi Hòa cũng chớp chớp mắt đẹp nhìn nàng hỏi.

Thanh Loan trực tiếp trợn mắt một cái, trong lòng thầm nghĩ: "Không thấy bản loan sắp bị đông thành tượng băng rồi sao, quỷ mới thích nơi này." "Vô Cực ca ca, tiểu Thanh Loan có ý gì vậy ạ?" Hai người hỏi. "Đừng để ý nó, đầu óc nó không bình thường đâu." Vô Cực chỉ chỉ vào đầu Thanh Loan. "Ồ ồ..." 'Phì!

Ngươi mới không bình thường!' Thanh Loan nghe lời của Vô Cực, bất bình phẫn nộ. 'Nếu không phải bản loan đánh không lại ngươi...' Đối với những hành động nhỏ của Thanh Loan, Vô Cực không thèm để ý.

Y sẽ không chấp nhặt với một đứa trẻ con.

Nháy mắt vạn năm sau, Vô Cực liền dẫn Hi Hòa, Thường Hi, Thanh Loan từ trung tâm Thái Âm Tinh ra đến vùng rìa.

Sở dĩ ra ngoài nhanh như vậy là vì có Thường Hi và Hi Hòa ở đó.

Họ được Thái Âm Tinh sinh ra, tự nhiên có thể ở trên Thái Âm Tinh như cá gặp nước, có thể khống chế cái lạnh cực độ trên tinh cầu. "Ừm?" Bỗng nhiên, Vô Cực cảm ứng được lúc này có hai bóng người

đang bay về phía Thái Âm Tinh. "Không phải bọn họ phải sau Long Hán đại kiếp mới xuất thế sao?

Sao lại ra ngoài nhanh như vậy, chẳng lẽ là vì mình?" Cảm ứng được khí tức của người đến, Vô Cực không khỏi ngẩn ra, trong mắt đầy vẻ ngạc nhiên.

Từ luồng khí tức đặc hữu của Thái Dương Tinh, y biết người đến là ai, chỉ là có chút bất ngờ.

Nghĩ vậy, Vô Cực liếc nhìn Hi Hòa và Thường Hi, sau đó dừng bước.

Chương 42

Đế Tuấn, Thái Nhất!

Cả Hồng Hoang này, ngoài họ ra, còn ai có khí tức Thái Dương Tinh rõ ràng như vậy, thân mang Thái Dương chân hỏa!

Bởi vì họ là Tam Túc Kim Ô được sinh ra từ trong Thái Dương Tinh, giống như Phượng Hoàng, trời sinh tự mang hỏa diễm, cũng trời sinh là kẻ chơi với lửa.

Khí tức trên người họ chí cương chí dương, hoàn toàn trái ngược với chí âm chí nhu của Hi Hòa và Thường Hi.

Một âm một dương.

Vô Cực ánh mắt ngưng lại, nhìn về hướng họ bay tới.

Y muốn xem xem, hai người này lúc này đến Thái Âm Tinh làm gì! "Ừm?

Đại La Kim Tiên sao..." Cùng với sự tiếp cận của họ, Vô Cực cảm ứng được tu vi của họ lúc này.

Vừa mới đột phá Đại La Kim Tiên không lâu! … "Vô Cực ca ca, sao huynh dừng lại vậy, chẳng lẽ chúng ta không đi du lịch Hồng Hoang nữa sao?" "Đúng vậy, Vô Cực ca ca!" Thường Hi và Hi Hòa thấy Vô Cực đột nhiên dừng bước, lập tức vẻ mặt khó hiểu, đôi mắt đẹp nhìn về phía Vô Cực. "Có người đến!" Vô Cực nói. ‘Có người đến sao?

Sao muội không cảm ứng được?’ Thường Hi và Hi Hòa liếc nhìn nhau.

Rất nhanh, bóng dáng của Đế Tuấn và Thái Nhất đã xuất hiện trong tầm mắt của Vô Cực.

Thường Hi và Hi Hòa cũng nhìn thấy. "Kỳ lạ, tại sao ta lại cảm thấy có chút quen thuộc từ trên người họ nhỉ?

Tỷ tỷ, tỷ có cảm giác này không?" Thường Hi đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Đế Tuấn và Thái Nhất đang sắp bay đến trước mặt, không khỏi trong lòng tràn đầy tò mò.

Không chỉ nàng, Hi Hòa cũng vẻ mặt khó hiểu, không biết tại sao lại có cảm giác này.

Họ không biết, nhưng Vô Cực lại biết nguyên do.

Vì là một âm một dương, nên trời sinh sẽ quen thuộc với đối phương.

Một người do mắt phải của Bàn Cổ đại thần sinh ra, một người do mắt trái sinh ra, nếu không quen thuộc mới là lạ. "Ừm, ta cũng có!" Hi Hòa gật đầu.

Lúc này, Đế Tuấn và Thái Nhất đã đáp xuống trước mặt Vô Cực, ánh mắt đang đánh giá y.

Không nói lời nào.

Vô Cực càng lười để ý, cứ chắp hai tay sau lưng, nhàn nhạt nhìn đi nơi khác.

Nếu y đoán không sai, lúc này hai người này hẳn là dựa vào cảm ứng trong cõi u minh, đến vì Hi Hòa và Thường Hi.

Chỉ tiếc là bây giờ đã bị y nhanh chân đến trước.

Nghĩ vậy, Vô Cực liền cười lạnh trong lòng.

Thường Hi và Hi Hòa cũng lẳng lặng đứng sau lưng Vô Cực, cùng với Thanh Loan. "Ừm?

Người này là ai?

Tại sao lại cho ta một cảm giác sâu không lường được, và tại sao lại ở đây?

Chẳng lẽ cũng là sinh linh được sinh ra trên Thái Âm Tinh sao?

Nhưng tại sao trên người lại không có khí tức thuộc về Thái Âm Tinh?" Thái Nhất mặc một bộ hắc y nhíu mày nhìn nhau với Đế Tuấn bên cạnh.

Trên mặt tràn đầy vẻ nghi hoặc.

Đế Tuấn cũng vậy, ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào Vô Cực.

Khí tức vô hình tỏa ra từ người Vô Cực khiến cho Đế Tuấn và Thái Nhất lúc này sắc mặt ngưng trọng.

Hồi lâu sau, hai người mới thu lại ánh mắt từ trên người Vô Cực!

Chỉ thấy Đế Tuấn trầm ngâm một lát rồi mới lên tiếng trước: "Ngô là Đế Tuấn, hậu duệ của Bàn Cổ đại tôn, do Thái Dương Tinh từ mắt trái hóa thành.

Đây là đệ đệ ta Thái Nhất.

Dám hỏi tôn hiệu của đạo hữu?" Đế Tuấn trực tiếp tự báo gia môn và căn nguyên, muốn xem phản ứng của Vô Cực.

Nhưng hắn đã thất vọng, sắc mặt Vô Cực bình tĩnh như nước, không có chút biến hóa nào, phảng phất như không tồn tại.

Dùng lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn sau này, chỉ là hạng thấp sinh noãn hóa, phi mao đái giáp, dù có Tiên Thiên linh bảo thì đã sao.

Vốn đã có ấn tượng không tốt, nên lúc này Vô Cực không thèm để ý. "Hệ thống, ta muốn thu thập Đế Tuấn và Thái Nhất." Vô Cực thầm niệm trong lòng. "Đinh, bắt đầu thu thập sinh linh Tiên Thiên, Tam Túc Kim Ô Đế Tuấn!" "Đinh, bắt đầu thu thập sinh linh Tiên Thiên,

Tam Túc Kim Ô Thái Nhất!" Không biết qua bao lâu... "Đinh, thu thập sinh linh Tiên Thiên Đế Tuấn, Thái Nhất kết thúc!" "Đinh, thu thập Thái Nhất nhận được điểm tu vi: 10 triệu +!" "Đinh, thu thập Đế Tuấn nhận được điểm tu vi: 10 triệu +!" Âm báo của hệ thống vang lên.

Chương 43

"Hai mươi triệu điểm tu vi sao...

Ừm, không tệ!" Vô Cực thấp giọng tự nhủ trong lòng. "Dám hỏi tôn hiệu của đạo hữu?" Thấy Vô Cực không nói gì, Đế Tuấn lại một lần nữa chắp tay hỏi. "Bần đạo Vô Cực!" Vô Cực mặt không biểu cảm nói, từ đầu đến cuối chỉ chắp hai tay sau lưng, không có chút ý định nào cho họ biết về Thường Hi và Hi Hòa.

Đối với hai người này, y không có một chút thiện cảm nào.

Thậm chí y còn muốn ra tay giết chết họ ngay bây giờ.

Nhưng y cũng biết, hai người này không dễ giết như vậy, một người có cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Hà Đồ Lạc Thư, một người còn có Tiên Thiên chí bảo Hỗn Độn Chung.

Quan trọng nhất, họ là một trong những nhân vật chính của Vu Yêu đại kiếp sau này, thân mang đại khí vận.

Do đó, muốn giết cũng không giết được, ai bảo người ta bây giờ có Thiên đạo che chở, là nhân vật chính của lượng kiếp đã được định sẵn!

Trước khi lượng kiếp diễn ra, không ai có thể giết được họ, ngay cả thánh nhân bất tử bất diệt cũng không được.

Thực ra không phải là không được, mà là không dám. "Ra là Vô Cực đạo hữu!" "Thái Nhất ra mắt Vô Cực đạo hữu!" Thái Nhất khẽ gật đầu với Vô Cực.

Một lát sau. "Vậy xin hỏi Vô Cực đạo hữu, đây có phải là Thái Âm Tinh không?" Đế Tuấn lại một lần nữa chắp tay với Vô Cực, lại một lần nữa mở miệng. "Phải!" Vô Cực nhàn nhạt nói. "Vậy Vô Cực

đạo hữu có từng nghe nói, trên Thái Âm Tinh có sinh linh nào không?" A, quả nhiên là vì Thường Hi và Hi Hòa mà đến!

Vô Cực từ lời của Đế Tuấn đã hiểu rõ, lập tức lạnh lùng nói: "Không có!" "Không có sao...

Vô Cực đạo hữu, nếu bần đạo cảm ứng không sai, hai vị đạo hữu này chắc hẳn là người trên Thái Âm Tinh rồi!" Khi ánh mắt của Đế Tuấn rơi trên người Hi Hòa và Thường Hi phía sau Vô Cực, liền không thể rời đi được nữa.

Cảm ứng trong cõi u minh trong lòng vô cùng mạnh mẽ, cảm giác trong cõi u minh nói cho hắn biết, đây là đạo lữ trời sinh định sẵn sau này, liên quan đến vận mệnh của hắn.

Vô Cực thấy ánh mắt của Đế Tuấn đang nhìn chằm chằm Hi Hòa và Thường Hi, lập tức trên mặt tràn ngập sát khí, ánh mắt trở nên lạnh lẽo. "Xoẹt ~" Trong chớp mắt, hư không cũng âm ỉ chấn động. "Phải thì sao?

Không phải thì sao?

Liên quan gì đến ngươi?" Vô Cực lạnh lùng nói, sau đó bước một bước ra, che khuất ánh mắt của Đế Tuấn.

Dám có ý đồ với nữ nhân đã định của ta, đúng là muốn chết!

Nếu không phải vì Thiên đạo, hừ!

Hửm?

Nghe lời của Vô Cực, Đế Tuấn và Thái Nhất không khỏi nhíu mày, sắc mặt trở nên có chút không tốt.

Họ tự hỏi, từ đầu đến cuối cũng không hề đắc tội với Vô Cực. "Vô Cực đạo hữu có ý gì?

Huynh trưởng nhà ta chẳng lẽ có chỗ nào đắc tội với đạo hữu

sao?" Thái Nhất đứng bên cạnh, thấy Vô Cực thái độ như vậy, lập tức mặt mày tức giận.

Hắn là ai?

Là một sinh linh Tiên Thiên đường đường, căn nguyên cũng không tồi, đã bao giờ bị người ta đối xử như vậy.

Nếu không phải vì Vô Cực khiến hắn nhìn không thấu, hắn đã sớm phát tác rồi. … Lúc này sắc mặt của Đế Tuấn dần dần trở nên âm trầm.

Hắn đã hạ mình, vậy mà lại đổi lấy thái độ như vậy của đối phương, đây là đang khinh thường hắn sao.

Từ khi hóa hình xuất thế từ Thái Dương Tinh đến nay, hắn đã bao giờ cúi đầu trước người khác như vậy.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, sau này huynh đệ hai người làm sao có thể đặt chân ở Hồng Hoang đại địa.

Lập tức, một luồng khí tức Đại La Kim Tiên từ trên người Đế Tuấn dâng lên, mơ hồ áp bức về phía Vô Cực.

Thái Nhất cũng vậy, dứt lời liền phóng ra khí thế Đại La Kim Tiên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Vô Cực.

Mặc dù Vô Cực khiến Đế Tuấn và Thái Nhất hai người kiêng dè, nhưng trong lòng họ lại không tin, bằng huynh đệ hai người liên thủ lại không thể chống lại Vô Cực. "Xì xì ~" Lập tức, không gian chấn động.

Hai luồng khí thế và uy áp Đại La tràn ngập không gian này.

Thường Hi, Hi Hòa, Thanh Loan đứng sau lưng Vô Cực, đối mặt với hai luồng uy áp Đại La Kim Tiên áp bức của Đế Tuấn và Thái Nhất, không khỏi lùi lại mấy bước.

Họ chỉ là Thái Ất Kim Tiên, không đủ sức chịu đựng khí thế và uy áp của Đại La Kim Tiên.

Đặc biệt là những Đại La Kim Tiên có căn nguyên sâu dày và thân mang đại khí vận như Đế Tuấn và Thái Nhất.

Mặc dù căn nguyên của họ cũng không tồi, nhưng chung quy vẫn chưa đột phá Đại La.

Đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên và Đại La nhìn thì chỉ cách nhau một bước, nhưng khoảng cách trong đó lại là trời và đất, không thể vượt qua.

Chương 44

"Vô Cực ca ca..." "Vô Cực ca ca..." "Đại lão gia..." Giọng nói của Thường Hi, Hi Hòa, Thanh Loan vang lên sau lưng Vô Cực. "Đừng sợ, có ca ca ở đây." Vô Cực quay đầu lại dịu dàng an ủi. "Vâng!" "Vâng!" "Hừ!" An ủi xong Hi Hòa, Thường Hi, Thanh Loan, ánh mắt băng lãnh của Vô Cực liền rơi trên người Đế Tuấn và Thái Nhất, hừ lạnh một tiếng, sau đó vung tay một cái, hóa giải khí thế và uy áp Đại La Kim Tiên của hai người, không để nó rơi xuống người Thường Hi, Hi Hòa, Thanh Loan. "Sao?

Muốn động thủ với bần đạo sao?" Dứt lời, một luồng khí thế và uy áp Đại La Kim Tiên hùng hậu vô cùng lập tức từ trong cơ thể Vô Cực cuồn cuộn tuôn ra, trực tiếp áp về phía Đế Tuấn và Thái Nhất. "Xoẹt ~" Trong nháy mắt, không gian vang lên, phảng phất như không chịu nổi khí thế và uy áp của Vô Cực. ‘Không phải muốn dùng khí thế áp người sao, vậy ta sẽ chơi với các ngươi.’ Vô Cực chắp hai tay sau lưng, trên mặt sát khí lẫm liệt.

Mặc dù vì hiện tại có Thiên đạo bảo vệ, không giết được họ, nhưng cho họ một bài học đau đớn thì không thành vấn đề.

Hiện tại Thiên đạo có khuyết, Vô Cực không sợ Thiên đạo sẽ vì thế mà tìm đến cửa.

Ầm!

Dưới luồng khí thế Đại Đạo chi La của Vô Cực, thời không phảng phất như sắp nứt ra, hư không chấn động sụp đổ. "Đạo hữu khinh người quá đáng!

Bọn ta nói chuyện hòa nhã với ngươi!" "Không sai!

Ta và ca ca tự hỏi không có đắc tội với đạo hữu!" "Hừ, vậy có

bản lĩnh gì thì cứ dùng ra đi, bần đạo nhận hết." Khóe miệng Vô Cực nhếch lên một nụ cười lạnh.

Có Tiên Thiên chí bảo Hỗn Độn Chung thì đã sao, Hậu Thiên công đức chí bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích của ta cũng không hề kém.

Đều là 49 đạo cấm chế, ai mạnh ai yếu, chưa thể biết được!

Mặc dù Hỗn Độn Chung được xưng là công phòng nhất thể, nhưng Hồng Mông Lượng Thiên Xích lại chủ về công kích, công phạt vô song, thuộc loại linh bảo công kích, về lực công kích, tuyệt đối mạnh hơn Hỗn Độn Chung.

Điểm này, không cần nghi ngờ. "Ừm?" "Luồng khí thế này..." Cảm nhận được khí thế của Vô Cực, Đế Tuấn và Thái Nhất ở đối diện không khỏi biến sắc, tiếp tục phóng ra khí thế của mình để chống lại. 'Người này rốt cuộc là ai?

Tại sao khí thế lại hùng hồn như vậy?

Chẳng lẽ căn nguyên lai lịch còn lớn hơn ta sao?' Đế Tuấn và Thái Nhất một bên chống lại khí thế của Vô Cực, một bên âm thầm dùng Nguyên thần ý niệm giao lưu.

Vô Cực không biết lúc này trong lòng Đế Tuấn và Thái Nhất nghĩ gì.

Trong nháy mắt, y lại vung tay một cái, một luồng khí thế và uy áp mạnh mẽ hơn lúc trước lập tức từ trong cơ thể kích động ra.

Sau khi Vô Cực gia tăng khí thế và uy áp, Đế Tuấn và Thái Nhất lập tức không nhịn được liên tục lùi lại mấy bước.

Tu vi của họ chỉ là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhưng Vô Cực lại là trung kỳ, huống chi Đại La mà Vô Cực chứng được là Đại Đạo chi La.

Cho nên, chỉ với ba phần khí thế của Vô Cực mà thôi đã khiến họ sắp không chống đỡ nổi.

Đây chính là sự kinh khủng của Đại Đạo chi La.

Có thể nghiền ép vô địch cùng cấp.

Đại La, một bước một trời một đất.

Tu vi thấp khó mà đánh lại được người có tu vi cao.

Trừ phi linh bảo tốt hơn đối phương, hoặc căn nguyên sâu dày hơn đối phương, mới có khả năng san bằng khoảng cách. "Xì xì ~" Dưới khí thế kinh khủng của Vô Cực, Đế Tuấn và Thái Nhất lại một lần nữa liên tục lùi lại, sắc mặt trở nên có chút tái nhợt. "Vô Cực ca ca lợi hại quá..." "Vô Cực ca ca lợi hại quá đi!" "Đại lão gia uy vũ, đánh chết bọn chúng!" Thường Hi, Hi Hòa, Thanh Loan phía sau Vô Cực thấy vậy, lập tức vẫy tay cổ vũ.

Đặc biệt là Thanh Loan, càng vẻ mặt khinh bỉ nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất ở đối diện. "Vô Cực đạo hữu thật là tu vi lợi hại!" Ánh mắt Đế Tuấn âm trầm vô cùng. "Hừ!" Vô Cực chỉ hừ lạnh một tiếng, không nói lời vô ích với hắn.

“Đại lão gia uy vũ...

Mau đánh chết chúng nó...” Thanh Loan ở phía sau Vô Cực không ngừng la hét.

Nếu không phải đánh không lại, chắc nó đã xông lên rồi.

Trong giọng nói non nớt đó ẩn chứa ý trào phúng, khiến sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất lạnh lẽo, tràn đầy sát cơ.

Một Thái Ất Kim Tiên nho nhỏ cũng dám mỉa mai, thật sự cho rằng bọn họ dễ bắt nạt sao!

Nếu không phải lúc này không rảnh tay...

Giờ khắc này, Thanh Loan đã bị Đế Tuấn và Thái Nhất ghi nhớ kỹ!

Thường Hi và Hi Hòa cũng vậy, thấy Đế Tuấn và Thái Nhất bị khí thế của Vô Cực áp chế, trên mặt đều không khỏi nở nụ cười, đôi mắt đẹp long lanh.

"Vô Cực ca ca thật lợi hại quá, chỉ bằng khí thế đã áp đảo khiến sắc mặt bọn họ tái nhợt, vậy thực lực của Vô Cực ca ca phải mạnh đến mức nào chứ..." Hai người không nhịn được thầm nghĩ trong lòng.

Chẳng biết từ lúc nào, ánh mắt hai người nhìn Vô Cực đã tràn đầy vẻ sùng bái.

Trông hệt như những cô em gái nhỏ hâm mộ.

Chương 45

"Tỷ tỷ, ta... ta hình như hơi thích Vô Cực ca ca rồi..." Thường Hi dời ánh mắt từ trên người Vô Cực sang mặt Hi Hòa, dùng nguyên thần giao lưu.

Vừa nói, gương mặt tuyệt mỹ của nàng đã trở nên đỏ bừng, tựa như một quả táo chín mọng, trông vô cùng hấp dẫn, khiến người ta muốn cắn một miếng thật mạnh.

"Ừm... ta hình như cũng vậy..." Hi Hòa nhẹ nhàng gật đầu, vẻ mặt thẹn thùng, đầu hơi cúi xuống.

"Vậy... tỷ tỷ, sau này ta có nên làm đạo lữ của Vô Cực ca ca không?" Thường Hi khẽ mở đôi môi, mặt đỏ hồng nhìn Hi Hòa hỏi.

"Ta... ta không biết..." Hi Hòa lúc này cảm thấy hơi rối loạn, không biết nên trả lời Thường Hi thế nào.

Vô Cực không hề hay biết cuộc trao đổi bằng nguyên thần của hai người Hi Hòa và Thường Hi.

Nhưng nghe tiếng Thanh Loan la hét điên cuồng sau lưng, mặt hắn không khỏi tối sầm lại.

Thực lực thế nào, trong lòng không có chút tự lượng sức mình nào à!

Dám đi trào phúng người khác.

Sợ rằng não úng nước rồi!

Đúng là một con chim ngốc tìm chết!

Lúc này hắn thật sự muốn nắm cổ nó mà giáo huấn một trận: Hét bừa cái gì, không thể yên lặng một chút sao!

Chẳng lẽ không thấy đã bị Đế Tuấn và Thái Nhất ghi nhớ rồi sao.

Điểm này, Vô Cực sớm đã nhìn ra từ trên mặt hai người họ.

Kỳ thực đừng nói là Đế Tuấn và Thái Nhất, đổi lại là hắn, nếu bị một kẻ bất luận căn nguyên hay tu vi đều không bằng mình trào phúng nửa ngày, sớm đã nổi điên, một chưởng vỗ chết rồi.

Phải biết ở Hồng Hoang, mỗi một sinh linh tiên thiên đều có tôn nghiêm và ngạo khí, xem trọng thể diện hơn bất cứ thứ gì.

Căn nguyên càng sâu, thực lực càng mạnh thì càng xem trọng.

"Đại lão gia uy vũ...

Đánh chết chúng nó..." Giọng nói non nớt của Thanh Loan không ngừng vang lên, dường như không biết mệt.

Thấy nó vẫn còn la hét, Vô Cực không khỏi tối mặt lần nữa, lập tức dùng nguyên thần truyền âm: "Không thể yên lặng một chút sao!" "Tại sao ạ?

Đại lão gia..." Thanh Loan vẻ mặt không hiểu, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ bản loan cổ vũ cho ngài cũng sai sao?" Thanh Loan: Bản loan thật quá khó khăn.

"Không có tại sao, tóm lại đừng hét nữa!" Vô Cực không giải thích với nó.

"Ồ..." Thanh Loan thấy vậy, chỉ đành dừng lại, quay đầu, vẻ mặt đáng thương nhìn hai người Thường Hi, "Thường Hi tỷ tỷ, Hi Hòa tỷ tỷ, đại lão gia mắng con." Bộ dạng tủi thân đó, thật khiến người ta nhìn mà không nỡ.

"Được rồi, được rồi, tiểu Thanh Loan, đừng khóc, có các tỷ tỷ đây." Hai người Thường Hi khẽ nói, xoa xoa đầu nó.

"Vâng, hai vị tỷ tỷ là tốt nhất." Nó dụi dụi thân mật vào người hai

nàng.

Nghe những lời này, Vô Cực bất đắc dĩ lắc đầu.

Thử hỏi một câu, diễn sâu nhập hồn rồi à...

Lúc này ở phía đối diện.

Dưới sự áp bức của khí thế Đại Đạo Chi La của Vô Cực, hai chân Đế Tuấn và Thái Nhất lún sâu xuống đất, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Nhưng bọn họ không biết khí thế của Vô Cực khủng bố đến mức nào.

Thậm chí còn không biết Vô Cực chưa dùng toàn lực, vẫn còn giữ lại.

Giờ phút này, họ đã kiêng kỵ Vô Cực đến cực điểm.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Vô Cực lại lần nữa cười lạnh.

Đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

"Đại huynh, ta tế xuất pháp bảo đi!

Bằng không chúng ta sợ không phải là đối thủ của người này." Thái Nhất đang gian nan chống đỡ khí thế của Vô Cực, dùng nguyên thần trao đổi với Đế Tuấn.

"Được!

Xem ra chỉ có thể như vậy!" Đế Tuấn vẻ mặt ngưng trọng.

Sau một hồi so kè khí thế, bọn họ đã thua, thua một cách triệt để.

Thậm chí còn không biết lai lịch căn nguyên của đối phương.

"Chắc là sắp tế xuất Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, và Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hà Đồ Lạc Thư rồi đây..." Vô Cực lạnh lùng liếc nhìn hai người Đế Tuấn và Thái Nhất, tiếp tục vung tay, tăng cường khí thế và uy áp hướng về phía họ.

Trước đó hắn chỉ phóng ra ba thành khí thế và uy áp.

Giờ phút này, trực tiếp phóng ra năm thành.

Oanh!

Chương 46

Sau khi Vô Cực gia tăng khí thế và uy áp.

Sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất trở nên khó coi đến cực điểm, không thể chịu đựng được uy áp của Vô Cực nữa, lùi về phía hư không sau lưng không biết bao nhiêu dặm, miệng gầm lên giận dữ.

"Khinh người quá đáng!" "Hừ, khinh ngươi thì đã sao?" Vô Cực lạnh lùng nói.

"Hừ!

Vậy thì làm một trận đi!" "Đừng tưởng rằng chúng ta sợ ngươi!" Nghe những lời ngông cuồng của Vô Cực, hai người Đế Tuấn và Thái Nhất tức giận đến hai mắt long lên, không thể kìm nén được ngọn lửa giận trong lòng, toàn thân được Thái Dương chân hỏa bao bọc, pháp lực trong cơ thể cuộn trào.

"Đến đây!

Để ta xem các ngươi có bản lĩnh gì!" Vô Cực hiên ngang không sợ, lạnh lùng mở miệng.

Tiên thiên sinh linh thì sao, thân mang chí bảo, thân phụ đại khí vận thì sao, đã dám có ý đồ với nữ nhân mà ta đã định, vậy thì phải trả giá đắt.

Vô Cực chắp hai tay sau lưng đứng tại chỗ, lạnh lùng nhìn họ, chờ họ tế xuất linh bảo trong cơ thể.

Bằng không thì chẳng có chút tính khiêu chiến nào cả.

Dưới Đại Đạo Chi La, chỉ cần trong vòng ba chiêu là có thể phất tay trấn áp bọn họ.

Nếu trong ba chiêu không thể trấn áp, vậy thì thật có lỗi với bốn chữ Đại Đạo Chi La.

Huống chi tu vi hiện tại của Vô Cực còn cao hơn họ một tiểu cảnh giới, lại còn ngưng tụ ra Đại La đạo quả.

Trên Đại La, một bước một trời một vực.

"Đang~" Sau khi ổn định thân hình, Thái Nhất tế xuất bạn sinh linh bảo, Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, lơ lửng trên đỉnh đầu, từng luồng hỗn độn chi khí lượn lờ quanh thân chuông, rải xuống, bao bọc lấy y.

Theo một tiếng chuông cổ xưa vang lên từ Hỗn Độn Chung, không gian dường như bị đóng băng, chỉ còn lại tiếng chuông du dương vang vọng.

"Đây chính là Hỗn Độn Chung sao..." Ánh mắt Vô Cực dừng trên Hỗn Độn Chung cổ xưa không hoa mỹ.

Hỗn Độn Chung, là một trong những mảnh vỡ của Bàn Cổ Khai Thiên Phủ.

Tương truyền không chỉ có uy năng trấn áp thế giới, sức mạnh xoay chuyển thời không chư thiên, công năng diễn hóa huyền cơ thiên đạo, mà còn có khả năng luyện hóa "địa thủy hỏa phong".

Có thể giam cầm thời gian, trấn áp không gian, phản đòn mọi công kích của bảo vật thần binh và tất cả thương tổn từ thần thông pháp thuật.

Công thủ hợp nhất, một khi tế ra trên đỉnh đầu, liền có thể đứng ở thế bất bại.

Chỉ thấy Hỗn Độn Chung đang lơ lửng trên đỉnh đầu Thái Nhất, mang màu hỗn độn huyền hoàng, trên đó phủ đầy những đại đạo phù văn chi chít.

Bên ngoài thân chuông có nhật nguyệt tinh thần, địa thủy hỏa phong bao quanh, bên trong thân chuông có sơn xuyên đại địa, Hồng Hoang vạn tộc ẩn hiện.

Hào quang năm màu chiếu rọi chư thiên, thánh uy hỗn độn chấn nhiếp hoàn vũ.

"Không hổ là Tiên Thiên Chí Bảo, nhìn tổng thể, quả thật so với Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, Hồng Mông Lượng Thiên Xích của ta mạnh hơn một chút." Vô Cực nghiêm túc cảm ứng Hỗn Độn Chung đang lơ lửng trên đỉnh đầu Thái Nhất.

Không thể không thừa nhận, Tiên Thiên Chí Bảo quả thực mạnh hơn Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo một bậc.

Nhưng hắn không hề có chút sợ hãi, chí bảo tuy mạnh, nhưng muốn phát huy uy lực của nó thì còn phải xem thực lực của bản thân.

Chứ không phải cứ cầm chí bảo trong tay là có thể vô địch.

Theo như hiểu biết của hắn về Hồng Hoang, nếu muốn phát huy toàn bộ uy năng của Tiên Thiên Chí Bảo, thì ít nhất cũng phải là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hoặc Thánh Nhân mới được.

Hiện tại, tu vi của Thái Nhất chỉ mới Đại La Kim Tiên sơ kỳ, còn kém xa lắm.

Cho nên dù Đế Tuấn và Thái Nhất tế xuất linh bảo, Vô Cực cũng không hề sợ hãi.

"Vù vù~" Sau khi Thái Nhất tế xuất Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung.

Đế Tuấn cũng theo đó tế xuất bạn sinh linh bảo, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hà Đồ Lạc Thư, lơ lửng trên đỉnh đầu.

Hà Đồ Lạc Thư, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, do cánh hoa

Sáng Thế Thanh Liên hóa thành, là một món linh bảo chủ về phụ trợ.

Dùng để thôi diễn huyền cơ thiên đạo, chiêm tinh bói quẻ, sau này một trong hai đại trận hộ tộc của Yêu tộc là Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, chính là do Đế Tuấn từ trong bảo vật này mà lĩnh ngộ được.

Nhưng sau khi Vu Yêu đại kiếp kết thúc, khi Phục Hy chuyển thế, nó liền rơi vào tay y, trở thành chứng đạo chi bảo, thôi diễn ra tiên thiên ngũ hành bát quái.

"Cuối cùng cũng tế xuất linh bảo rồi sao!" Thấy Đế Tuấn và Thái Nhất tế xuất linh bảo, Vô Cực cuối cùng cũng nghiêm túc, chính thức đối mặt.

"Vô Cực ca ca, cẩn thận đó!" Cảm nhận được khí tức khủng bố tỏa ra từ Hỗn Độn Chung và Hà Đồ Lạc Thư, trong đôi mắt đẹp của Thường Hi và Hi Hòa không khỏi có chút lo lắng.

"Đại lão gia, đánh chết chúng nó..." Thanh Loan lớn tiếng hét.

"Hi Hòa muội muội, Thường Hi muội muội, yên tâm, không cần lo lắng cho vi huynh, tuy linh bảo lợi hại, nhưng cũng không làm gì được vi huynh ta." Vô Cực an ủi hai người một câu, rồi lập tức bay lên hư không, đối mặt với Đế Tuấn và Thái Nhất từ xa.

"Tỷ tỷ, Vô Cực ca ca sẽ không sao đúng không!" Thường Hi nhìn Hi Hòa.

"Ừm, muội muội, chúng ta phải tin tưởng Vô Cực ca ca, huynh ấy đã nói không sao thì sẽ không sao, tiểu Thanh Loan, ngươi thấy sao!" Hi Hòa nhẹ nhàng gật đầu, lại hỏi Thanh Loan.

"Đương nhiên rồi, đại lão gia chắc chắn sẽ không sao." Thanh Loan khẳng định chắc nịch.

Một người có hoa nở mười hai phẩm, sao có thể có chuyện gì được.

Người khác không biết thực lực của Vô Cực, chứ nó sao lại không biết, phải biết nó đã tận mắt chứng kiến.

"Ừm, Vô Cực ca ca nhất định sẽ không sao." Hai người cùng lúc hướng ánh mắt lên trời, dừng lại trên người Vô Cực.

Lúc này, trên hư không.

Vô Cực và hai người Đế Tuấn, Thái Nhất đối mặt nhau từ xa.

Chương 47

Khí tức khủng bố lan tỏa, tràn ngập không gian này.

Đại chiến, sắp sửa bùng nổ.

"Hừ, cuồng vọng!" Đế Tuấn và Thái Nhất nghe thấy lời nói trước đó của Vô Cực với Hi Hòa và Thường Hi, lập tức hừ lạnh, dám xem thường bọn họ.

"Cuồng vọng?

Không sai!

Bần đạo cuồng vọng rồi, thì đã sao?

Các ngươi làm gì được ta?" Vô Cực vẻ mặt cười lạnh, nhàn nhạt liếc nhìn hai người Đế Tuấn và Thái Nhất.

"Dám khinh thường chúng ta!" "Khinh thường các ngươi thì sao?" Vô Cực chắp hai tay sau lưng.

"Hừ!

Hôm nay chúng ta nhất định sẽ cho ngươi biết hậu quả của việc dám khinh thường chúng ta." Ánh mắt Đế Tuấn lạnh lẽo.

"Không sai!

Thân là tiên thiên sinh linh, tôn nghiêm của chúng ta không thể bị sỉ nhục." Lời Đế Tuấn vừa dứt, giọng Thái Nhất vang lên.

"Vậy thì đến đây!

Bần đạo lại muốn xem các ngươi có bản lĩnh gì!" Nhìn hai người Đế Tuấn và Thái Nhất đối diện, khóe miệng Vô Cực nhếch lên một tia sát cơ, ngay sau đó vận chuyển vô tận nhục thân chi lực trong cơ thể.

Trong khoảnh khắc, hàng ức vi lạp, tế bào, huyệt khiếu trong cơ thể đồng loạt dâng trào, từng trận tiên quang lấp lánh, phun ra sức mạnh vô cùng vô tận.

Đối với hai người Đế Tuấn và Thái Nhất, ngoài Hỗn Độn Chung và Hà Đồ Lạc Thư trên đỉnh đầu, Vô Cực căn bản không đặt vào mắt, nếu không phải vì bọn họ có Thiên Đạo bao bọc, không thể giết được, thì lúc này sớm đã thân tử đạo tiêu.

Nói đến đây, Vô Cực trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ, không có cách nào, người ta là một trong những nhân vật chính của thiên địa tương lai, được Thiên Đạo bảo vệ, mọi thứ đều đã được sắp đặt sẵn.

Nhưng cũng không sao, dù sao bọn họ cũng chỉ có thể sống đến hết Vu Yêu đại kiếp.

Nghĩ đến kết cục sau này của họ, Vô Cực trong lòng cười lạnh.

"Đại huynh, người này sâu không lường được, chúng ta cùng lên." Thái Nhất liếc nhìn Đế Tuấn.

"Được!

Chúng ta cùng lên!" Đế Tuấn gật đầu.

Tuy hai đánh một không vẻ vang gì, nhưng trước khi chưa rõ thực lực của địch, để cho chắc chắn, chỉ có thể làm vậy.

Dù chưa thật sự giao thủ, nhưng từ khí thế và uy áp mà Vô Cực tỏa ra lúc nãy, trong lòng Đế Tuấn và Thái Nhất đều biết, nếu đơn đả độc đấu, tuyệt đối không phải là đối thủ của Vô Cực.

Hai người nhìn nhau một cái.

Liền đồng loạt bấm ấn quyết, truyền pháp lực vào linh bảo, bắt đầu thúc đẩy linh bảo tấn công.

Hỗn Độn Chung trên đỉnh đầu Thái Nhất sau khi được pháp lực

truyền vào, đại đạo phù văn trên thân chuông liền lập tức được kích hoạt, tỏa sáng chư thiên, phát ra một luồng đại đạo khí tức huyền diệu.

"Đang~" Sau khi truyền pháp lực xong, Thái Nhất liền mạnh mẽ vỗ vào thân chuông, trong nháy mắt một tiếng hỗn độn chi âm vang lên, ngay sau đó chấn động ra một đạo huyền quang hủy diệt hỗn độn to lớn vô cùng, bay về phía Vô Cực.

Trong đạo huyền quang hủy diệt đó tràn đầy sức mạnh thời không, có thể nghiền nát tất cả.

Nơi nó đi qua, hư không chấn động, tất cả đều hóa thành hư vô.

Cùng lúc đó, Đế Tuấn cũng phát động công kích, một đạo Thái Dương chân hỏa có thể hủy diệt vạn vật từ trong tay bay ra, lao về phía Vô Cực.

Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn vì không phải linh bảo loại công kích, nên lúc này chỉ có tác dụng hộ thân.

Không giống như Hỗn Độn Chung của Thái Nhất, công thủ hợp nhất, vừa có thể công vừa có thể phòng.

"Xèo xèo~" Đạo Thái Dương chân hỏa của Đế Tuấn dường như có thể thiêu đốt cả thời không, trong khoảnh khắc thiêu rụi hư không thành hư vô.

"Đến hay lắm!" Nhìn hai đạo công kích hủy diệt đang lao về phía mình, Vô Cực hiên ngang không sợ, nhục thân huyền quang tự động hộ thể, tâm niệm vừa động, một đạo Thái Âm chân hỏa từ trong mắt bay ra, đi chống đỡ Thái Dương chân hỏa của Đế Tuấn, ngay sau đó bước một bước, lao về phía Đế Tuấn.

Chuẩn bị dùng nhục thân, chính diện đối đầu với Hỗn Độn Chung của Thái Nhất.

Hắn muốn thử xem, uy lực của Tiên Thiên Chí Bảo ra sao, xem nhục thân của mình có thể chống đỡ được công kích của nó hay không.

"Xèo~" Cách đó không xa, Thái Âm chân hỏa và Thái Dương chân hỏa quấn lấy nhau, không bên nào làm gì được bên nào.

Hư không bị thiêu rụi, cả không gian dường như sắp bị đốt cháy, nhiệt độ tỏa ra từ chúng có thể thiêu diệt vạn vật, khủng bố đến cực điểm.

May mà, nơi này là Thái Âm Tinh, tràn ngập khí cực hàn.

"Hửm?

Hỏa diễm cùng cấp?

Tại sao có thể chống đỡ được Thái Dương chân hỏa của ta?" Đế Tuấn đối diện thấy vậy, lập tức kinh hãi trong lòng, một dự cảm không lành ập đến.

"Oanh~" Cùng lúc đó, công kích của Thái Nhất cũng lập tức đến, huyền quang hủy diệt hỗn độn khổng lồ xé toạc trời đất, vượt qua tinh hà, trực tiếp rơi xuống người Vô Cực.

"Xèo~" Huyền quang hỗn độn và nhục thân hộ thể huyền quang của Vô Cực va chạm vào nhau, phát ra tiếng xèo xèo.

Ngay sau đó.

"Phanh!" Tiên Thiên Chí Bảo chung quy vẫn là Tiên Thiên Chí Bảo, nhục thân hộ thể huyền quang của Vô Cực cuối cùng cũng bị huyền quang hủy diệt của Hỗn Độn Chung chém vỡ.

Nhưng, hộ thể huyền quang tuy bị phá, lại không thể làm Vô Cực bị thương.

Chương 48

Thấy mình chính diện đỡ một đòn của Hỗn Độn Chung mà không sao, trên mặt Vô Cực lộ ra ý cười.

Thực ra không phải Hỗn Độn Chung là Tiên Thiên Chí Bảo không đủ mạnh, chỉ vì hiện tại tu vi của Thái Nhất mới vừa đột phá Đại La, không thể phát huy hết uy lực của Hỗn Độn Chung mà thôi.

Nếu bây giờ Thái Nhất là Chuẩn Thánh, vậy Vô Cực tuyệt đối không dám dùng nhục thân, đi chính diện chống lại công kích của Hỗn Độn Chung.

Trừ phi hắn có thể tu luyện Hồng Mông Bất Diệt Kinh đến giai đoạn thứ hai đại thành.

Thái Nhất lúc này, căn bản không phát huy được uy lực của Hỗn Độn Chung.

Cho nên không làm Vô Cực bị thương cũng là chuyện bình thường, không có gì kỳ lạ.

Phải biết nhục thân hiện tại của Vô Cực, tương đương với Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Ai cũng biết, ở Hồng Hoang, chỉ có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên (Thánh Nhân), mới có thể phát huy toàn bộ uy lực của Tiên Thiên Chí Bảo.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đối ứng với Tiên Thiên Chí Bảo, Hỗn Nguyên Kim Tiên đối ứng với Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Đại La Kim Tiên đối ứng với Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo...

Bằng không, nếu dùng tu vi cấp thấp, thúc đẩy linh bảo cao hơn cảnh giới, sẽ không thể phát huy toàn bộ uy năng của nó.

Cái gì?

Người này ngay cả một đòn của Hỗn Độn Chung mà ta cũng đỡ được không sao?

Nhục thân của hắn... sao có thể mạnh như vậy...

Thái Nhất ở xa xa nhìn thấy cảnh này, lập tức trừng lớn hai mắt, không dám tin.

Hỗn Độn Chung... là Tiên Thiên Chí Bảo đó!

Lúc này không chỉ Thái Nhất bị Vô Cực làm cho kinh ngạc, Đế Tuấn ở bên kia cũng vậy.

"Chẳng lẽ nhục thân của hắn... thật sự mạnh đến vậy sao, mạnh đến mức có thể chính diện đối đầu với Hỗn Độn Chung của nhị đệ..." Đế Tuấn nhíu mày, ánh mắt chăm chú nhìn Vô Cực.

"...Vô Cực ca ca thật mạnh..." Cảnh tượng này rơi vào mắt Hi Hòa và Thường Hi ở bên dưới, cũng khiến đôi mắt đẹp của họ ngưng lại, gương mặt tuyệt mỹ tràn đầy vẻ kinh ngạc.

"Đại lão gia uy vũ...

Đánh chết chúng nó!" Thanh Loan là người hưng phấn nhất, ở bên dưới lớn tiếng la hét.

"Đại huynh, nhục thân người này quá mạnh, ta phải toàn lực ứng phó mới được." Thái Nhất dùng nguyên thần truyền âm cho Đế Tuấn.

"Ừm!" Đế Tuấn gật đầu.

Lời vừa dứt.

"Đang đang đang~" Tiếng chuông hủy diệt của Hỗn Độn Chung không ngừng vang lên, hủy diệt tất cả.

"Xèo xèo~" Thái Dương chân hỏa cũng như thủy triều ập về phía

Vô Cực, thiêu rụi hư không.

"Ầm~" Vô Cực, người vừa dùng nhục thân chi lực cứng rắn chống lại một đòn của Hỗn Độn Chung, lúc này thân ảnh đã xuất hiện trước mặt Đế Tuấn, trong cơ thể ức vạn vi lạp, huyệt khiếu tế bào dâng trào, phun ra vô tận tiên quang và vô tận nhục thân chi lực, ức vạn khí huyết cuồn cuộn, nhục thân chi lực được hội tụ trên cánh tay phải, nắm tay phải siết chặt, kéo theo sức mạnh vô địch, hung hăng vung về phía Đế Tuấn.

Nhục thân trấn thiên khung!

Lực chi pháp tắc được vận chuyển!

Vô tận kim quang từ trong cơ thể Vô Cực tuôn ra, trên nắm đấm, Lực chi pháp tắc hiện ra.

Trong khoảnh khắc, "Lực" tràn ngập trời đất, lập tức bị Lực chi pháp tắc dẫn động, hội tụ trên một quyền của Vô Cực.

"Lực" không nơi nào không có, tất cả đều là lực, đều có thể được Lực chi pháp tắc sử dụng!

"Xèo~" Khi Lực trong trời đất hội tụ về phía Vô Cực.

Lập tức không gian chấn động dữ dội, bầu trời như sắp bị xuyên thủng, một đạo huyền quang hủy diệt có thể xuyên thủng trời đất, từ trên nắm đấm của Vô Cực chiếu rọi chư thiên, khí tức hủy thiên diệt địa lan tỏa.

Giờ phút này, trời đất dường như đều tĩnh lặng!

Từ trên nắm đấm của Vô Cực, khí tức hủy diệt tỏa ra ngày càng mãnh liệt, uy áp chư thiên vạn giới.

Một quyền này, như thể có thể hủy diệt tất cả, có thể chặt đứt nhật nguyệt tinh thần, có thể phá tan dòng sông thời không, có thể phá

diệt trời đất, có thể tái khai thế giới.

Đúng là hồng mềm thì dễ bóp, Vô Cực ra tay trước với Đế Tuấn.

Thái Nhất có Hỗn Độn Chung hộ thể, tiên thiên đã đứng ở thế bất bại, với tu vi hiện tại của Vô Cực, không thể công phá phòng ngự của y, cho nên chỉ có thể ra tay với Đế Tuấn trước.

Tuy có Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay, nhưng hắn không vội sử dụng, muốn xem xem, với thực lực hiện tại, có thể phá vỡ phòng ngự của Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hay không.

"..." Đế Tuấn nhìn Vô Cực xuất hiện trước mặt mình, cảm nhận được khí tức hủy diệt lan tỏa từ nắm đấm của hắn, lập tức sắc mặt đại biến, muốn lùi về hư không phía sau, tránh né một quyền hủy diệt này.

Nhưng đã muộn, khí cơ của Vô Cực sớm đã khóa chặt lấy y.

"Tránh được sao?" Khóe miệng Vô Cực nhếch lên một nụ cười lạnh.

"Xèo~" Đế Tuấn thấy không thể tránh né, sắc mặt lập tức ngưng trọng đến cực điểm, trong nháy mắt điên cuồng vận chuyển pháp lực trong cơ thể, truyền vào Hà Đồ Lạc Thư trên đỉnh đầu, bao bọc chặt chẽ lấy mình.

Y cảm nhận sâu sắc sự khủng bố của một quyền này, khiến tâm thần chấn động dữ dội.

"Phanh!" Trong nháy mắt, một quyền chứa đựng vô tận nhục thân chi lực của Vô Cực, đã giáng xuống người Đế Tuấn.

Chương 49

Chính xác mà nói, là giáng lên quang tráo của Hà Đồ Lạc Thư.

Đối với công kích của Hỗn Độn Chung đang ập đến từ phía sau, Vô Cực trực tiếp lờ đi, dùng nhục thân cứng rắn chống đỡ.

Với nhục thân hiện tại, hắn có thể không sợ.

"Đang đang đang~" Khi Vô Cực tấn công Đế Tuấn, hắn cũng đang bị Thái Nhất tấn công, từng đạo huyền quang hủy diệt hỗn độn khổng lồ vô cùng, từ trên Hỗn Độn Chung chấn động ra, toàn bộ đều đánh vào người hắn.

Nhưng, lại không thể lay động Vô Cực mảy may, không thể làm hắn bị thương.

Dưới nhục thân hộ thể huyền quang, đã triệt tiêu phần lớn công kích, chỉ có một phần nhỏ công kích, mới có thể thực sự rơi vào thân thể.

"Ầm~" Trong khoảnh khắc, Đế Tuấn bị Vô Cực đánh bay ức vạn dặm, thân hình chấn động dữ dội, loạng choạng không thôi, quang tráo của Hà Đồ Lạc Thư trở nên ảm đạm vô quang.

Lúc này, Đế Tuấn dưới sự bảo hộ của Hà Đồ Lạc Thư, sau khi chịu một quyền hủy diệt của Vô Cực, sắc mặt trở nên trắng bệch, pháp lực trong cơ thể bị rút cạn tiêu hao hơn một nửa.

"A!" Đế Tuấn gầm lên một tiếng, rồi lại lần nữa vận chuyển pháp lực trong cơ thể, truyền vào Hà Đồ Lạc Thư.

"Xèo~" Hà Đồ Lạc Thư được pháp lực truyền vào, lập tức khôi phục như cũ, trở nên chói lọi vô cùng, từng trận tiên quang rủ xuống, bảo vệ Đế Tuấn bên trong.

“Thêm vài quyền nữa, chắc là có thể phá vỡ phòng ngự của Hà Đồ Lạc Thư.” Nhìn cảnh tượng trên người Đế Tuấn lúc trước, Vô Cực hài lòng gật đầu, đối với thực lực của mình, lại có nhận thức rõ ràng hơn, ngay sau đó, lại lần nữa vung nắm đấm, thừa thắng truy kích, tấn công về phía Đế Tuấn.

Giờ phút này, trong cơ thể Vô Cực lại lần nữa ức vạn vi lạp tế bào dâng trào, tỏa ra vô tận tiên quang, không ngừng tuôn ra sức mạnh vô cùng.

“Phanh phanh!” Sau một hơi thở, dưới sự tấn công không ngừng của Vô Cực, Hà Đồ Lạc Thư trên đỉnh đầu Đế Tuấn, hoàn toàn ảm đạm vô quang.

Lúc này Đế Tuấn, mặt không còn chút máu, để thúc đẩy Hà Đồ Lạc Thư, pháp lực đã bị rút cạn sạch.

Chỉ trách công kích của Vô Cực quá tàn nhẫn, nhục thân quá mạnh mẽ, mỗi một quyền đều ẩn chứa Lực chi pháp tắc.

Nhất lực phá vạn pháp!

Tất cả, đều chỉ xảy ra trong nháy mắt.

“Đại huynh...” Thái Nhất ở phía sau thấy Đế Tuấn không chống đỡ được Vô Cực, lập tức vô cùng lo lắng, không ngừng thúc đẩy Hỗn Độn Chung, lao về phía Vô Cực.

Dưới sự chấn động của huyền quang hủy diệt và âm ba của Hỗn Độn Chung, ức vạn dặm hư không sụp đổ, bị hủy diệt hóa thành hư vô.

“Hừ!” Đối mặt với Thái Nhất đang ập đến từ phía sau, Vô Cực vẫn hiên ngang không sợ, chỉ hừ lạnh trong lòng, rồi tâm niệm vừa động, triệu hồi Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Đối với lực phòng ngự của Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung,

nếu muốn công phá, nhất định phải dùng Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích mới được.

Tay cầm Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Vô Cực truyền pháp lực Đại La cuồn cuộn trong cơ thể vào đó.

Sau khi nhận được pháp lực truyền vào, trên Hồng Mông Lượng Thiên Xích màu tím dài ba thước, trong khoảnh khắc tỏa ra một đạo tử quang chói lọi vô cùng, trong tử quang đại đạo kim quang dâng hiện, đại đạo phù văn được kích hoạt, vô tận huyền hoàng chi khí lan tỏa, bao quanh.

Bỗng nhiên, một luồng đại đạo khí tức, từ trên Hồng Mông Lượng Thiên Xích tỏa ra, lan khắp trời đất.

"Phá!" Vô Cực hét khẽ một tiếng, rồi xoay chuyển Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay, trực tiếp đập xuống Hà Đồ Lạc Thư trên đỉnh đầu Đế Tuấn.

"Xèo xèo~" Trong nháy mắt, Hồng Mông Lượng Thiên Xích, mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa, đập lên Hà Đồ Lạc Thư.

Phanh!

Dưới một đòn của Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Hà Đồ Lạc Thư trên đỉnh đầu Đế Tuấn, vốn đã ảm đạm vô quang, lập tức bị đánh bay.

Pháp lực của Đế Tuấn trước đó đã bị rút cạn, không còn pháp lực để truyền vào nó.

Phanh!

Uy thế của Hồng Mông Lượng Thiên Xích không giảm, tiếp tục thế như chẻ tre, đập xuống người Đế Tuấn.

Dưới sự truyền pháp lực của Vô Cực, huyền hoàng chi khí trên

Hồng Mông Lượng Thiên Xích lại lần nữa đại thịnh, tỏa sáng rực rỡ.

Không gian dường như sắp bị đóng băng!

"Không..." Nhìn Hà Đồ Lạc Thư bị đánh bay, nhìn cây thước màu tím sắp rơi xuống người mình, sắc mặt Đế Tuấn trắng bệch, lộ vẻ kinh hãi.

Khí tức đáng sợ trên Hồng Mông Lượng Thiên Xích khiến y run rẩy, kinh hãi.

"Phụt~" Trong khoảnh khắc, Đế Tuấn không có Hà Đồ Lạc Thư hộ thể, lập tức bị Hồng Mông Lượng Thiên Xích đập xuống đất, miệng phun máu tươi, khí tức suy yếu.

"Khụ khụ..." Dưới một đòn của Hồng Mông Lượng Thiên Xích, y đã bị trọng thương.

Nếu không có Hà Đồ Lạc Thư giúp triệt tiêu một phần sức mạnh, nhục thân của y có bị đánh nát hay không cũng chưa biết.

"Vô Cực ca ca thật lợi hại!" Hi Hòa và Thường Hi ở bên dưới, thấy Đế Tuấn không phải là đối thủ của Vô Cực, trong đôi mắt đẹp không khỏi hiện lên vẻ vui mừng, gương mặt tuyệt mỹ nở nụ cười.

"Đại lão gia uy vũ...

Đánh chết chúng nó..." Thanh Loan lớn tiếng hét.

"Đại huynh..." Thái Nhất ở phía sau nhìn thấy cảnh này, gầm lên giận dữ.

Lời vừa dứt, y cuối cùng cũng đuổi đến trước mặt Vô Cực, nhưng đã muộn, Đế Tuấn đã bị Hồng Mông Lượng Thiên Xích đánh trọng thương.

"Dám đả thương đại huynh của ta, tìm chết!" Thái Nhất gầm lên, giận dữ nhìn Vô Cực.

“Đang đang đang~” Giờ phút này, Thái Nhất tức giận đến cực điểm, sau khi hét lớn một tiếng, liền mạnh mẽ thúc đẩy Hỗn Độn Chung, huyền quang hủy diệt hỗn độn chấn động, hỗn độn chi khí phun trào.

“Hừ!

Đến đây, để xem Hỗn Độn Chung của ngươi lợi hại, hay Hồng Mông Lượng Thiên Xích của bần đạo còn hơn.” Vô Cực lạnh lùng liếc nhìn Thái Nhất, ngay sau đó tiếp tục truyền pháp lực trong cơ thể vào Hồng Mông Lượng Thiên Xích, chủ động nghênh đón.

“Xèo xèo~” Sau khi Thái Nhất điên cuồng thúc đẩy Hỗn Độn Chung, không gian như bị trấn áp, thời gian như bị giam cầm, sức mạnh thời không vô cùng vô tận tràn ngập không gian này, trấn áp tất cả.

Chương 50

Hỗn Độn Chung sở hữu uy năng giam cầm thời gian, trấn áp không gian, trấn áp thế giới, cũng như sức mạnh xoay chuyển thời không, không phải là chuyện đùa.

Chỉ là Thái Nhất lúc này, không thể phát huy hết uy năng của nó mà thôi, nếu là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thúc đẩy, thì còn có khả năng luyện hóa địa thủy phong hỏa.

Oanh!

Trong khoảnh khắc, Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Hỗn Độn Chung va chạm vào nhau.

Sau một đòn giao phong, hai món linh bảo ngang tài ngang sức, không bên nào làm gì được bên nào.

Nhìn thì có vẻ là vậy, nhưng thật sự là vậy sao!

Không, kỳ thực không phải!

Một đòn này, Vô Cực chỉ dùng ba thành pháp lực trong cơ thể mà thôi, chưa dùng toàn lực.

Ngược lại Thái Nhất ở đối diện, sắc mặt có chút tái nhợt, thậm chí khí tức cũng có chút không ổn định.

"Thái Nhất, ngươi chỉ có chút thực lực này thôi sao?" Sau khi tách ra, tiếng cười lạnh của Vô Cực vang vọng khắp bầu trời, từ đó có thể cảm ứng được tình hình đại khái của Thái Nhất lúc này.

"Hừ, có Tiên Thiên Chí Bảo thì sao, chung quy tu vi quá thấp, pháp lực có hạn, không phát huy được uy năng thực sự." Ánh mắt Vô Cực, nhàn nhạt liếc nhìn Thái Nhất đối diện.

Đối mặt với lời trào phúng của Vô Cực, Thái Nhất không nói gì, chỉ ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Vô Cực, sắc mặt âm trầm như nước, sau một phen giao chiến tiêu hao, pháp lực trong cơ thể lúc này đã không còn nhiều.

"Nhị đệ..." Lúc này Đế Tuấn ở bên dưới, cũng nhìn ra Thái Nhất sắp không chống đỡ được công kích của Vô Cực, không khỏi lộ vẻ lo lắng.

"Xèo~" Vô Cực không để ý đến Thái Nhất nữa, tay vừa xoay, liền lại lần nữa vận chuyển pháp lực Đại La cuồn cuộn trong cơ thể, không ngừng truyền vào Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Pháp lực Đại Đạo Chi La, dường như vô cùng vô tận, không biết mạnh hơn Đại La bình thường bao nhiêu lần.

"Nhị đệ... cẩn thận!" Đế Tuấn cảm nhận được khí tức khủng bố tỏa ra từ Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay Vô Cực, lập tức vô cùng lo lắng.

Lời y vừa dứt.

"Đang đang đang~" "Phanh phanh phanh~" Vô Cực và Thái Nhất lại lần nữa giao chiến với nhau.

Nhưng dưới sự tấn công không ngừng của Hồng Mông Lượng Thiên Xích của Vô Cực.

Chỉ sau hai hơi thở, Thái Nhất liền không chống đỡ được Vô Cực, không chỉ Hỗn Độn Chung bị đánh bay, mà người cũng bị đánh rơi xuống đất, rơi bên cạnh Đế Tuấn, giống như y, thân bị trọng thương, khí tức suy yếu.

Sắc mặt càng trắng bệch đến cực điểm, miệng phun máu tươi.

Đã là người một nhà, thì phải gọn gàng ngăn nắp.

Ngay sau đó, Vô Cực đáp xuống trước mặt hai người Đế Tuấn và Thái Nhất, lạnh lùng nói: "Bây giờ, các ngươi còn thấy bần đạo cuồng vọng không?" Khóe miệng Vô Cực nhếch lên một nụ cười lạnh.

Nếu không phải bây giờ không thể giết được...

"Thế nào?" Bị Vô Cực sỉ nhục, sắc mặt hai người Đế Tuấn và Thái Nhất khó coi đến cực điểm.

Nếu ánh mắt có thể giết người...

Hận a!

Hận tu vi thực lực quá thấp.

"Yên tâm, bần đạo lần này sẽ không giết các ngươi." Vô Cực chắp hai tay sau lưng, trên mặt lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Đế Tuấn và Thái Nhất nghe vậy, lập tức thần tình thả lỏng.

Ngay khi họ định rời đi.

"Phanh phanh!" Hồng Mông Lượng Thiên Xích từ trong tay Vô Cực bay ra, trong nháy mắt đánh nát nhục thân của họ, hủy diệt giữa trời đất.

Cũng vào lúc này, một luồng khí tức khủng bố đến cực điểm, đột nhiên giáng xuống, bao phủ lấy Vô Cực.

Băng lãnh, vô tình...

"Thiên Đạo sao..." Vô Cực không khỏi kinh hãi trong lòng.

"..." Hai người chỉ còn lại nguyên thần, gầm lên giận dữ.

"Bần đạo không giết các ngươi, nhưng cũng không nói là sẽ tha cho các ngươi!" Vô Cực cười lạnh.

"...Thật tàn nhẫn!" "Còn không mau cút?" Vô Cực tâm niệm vừa động, Hồng Mông Lượng Thiên Xích bay về tay.

Cứ như vậy.

Hai người Đế Tuấn và Thái Nhất mang theo khuất nhục rời đi, nhanh chóng biến mất trên Thái Âm Tinh.

Thu hồi Hồng Mông Lượng Thiên Xích, ánh mắt Vô Cực nhìn lên hư không.

Nếu vừa rồi, hắn muốn xóa sổ nguyên thần của hai người Đế Tuấn và Thái Nhất, thì nhất định sẽ bị Thiên Đạo xóa sổ ngay tại chỗ.

Quan trọng nhất là, có Thiên Đạo ở đây, với thực lực hiện tại của hắn, cũng không thể giết được họ.

Nhưng, cũng đủ rồi!

Một bài học này, có thể khiến hai người Đế Tuấn và Thái Nhất khắc cốt ghi tâm.

"Đại lão gia uy vũ!" "Vô Cực ca ca..." "Vô Cực ca ca..." Lúc này, hai người Hi Hòa và Thường Hi cùng Thanh Loan, nhẹ bước đến bên cạnh Vô Cực.

"Ừm, không sao chứ!" Vô Cực xoa xoa mái tóc của hai người Hi Hòa và Thường Hi, dịu dàng nói.

Chương 51

"Ta không sao..." "Vô Cực ca ca, vừa rồi huynh lợi hại quá!" Hai người mỗi người một bên, thân mật nắm lấy cánh tay Vô Cực.

"Đại lão gia... tại sao ngài không giết hai người đó vậy?" Thanh Loan vẻ mặt không hiểu.

"Sau này ngươi sẽ biết!" Vô Cực nói với Thanh Loan.

"Ồ..." Một lát sau.

"Được rồi, chúng ta đi thôi!" Vô Cực nắm lấy bàn tay ngọc của hai người Hi Hòa và Thường Hi, ánh mắt nhìn về phía Thái Dương Tinh.

Tiếp theo, hắn muốn đến Thái Dương Tinh, thu thập Thái Dương chân hỏa và Thái Dương bản nguyên.

"Vâng!" "Vâng!" Hi Hòa và Thường Hi, vẻ mặt thẹn thùng gật đầu, sắc mặt hơi hồng.

"Vô Cực ca ca, bây giờ chúng ta đi đâu vậy?" "Thái Dương Tinh!" Lúc này, trên đại địa Hồng Hoang.

Một trận đại chiến giữa Long, Phượng và Kỳ Lân tam tộc cũng đã đi vào giai đoạn cuối.

Nhìn một vòng, trên đại địa phương viên ức vạn dặm, một mảnh đất cháy, sụt lún, đại địa không biết đã bị xuyên thủng đánh chìm bao nhiêu lần.

Trên đại địa, ngoài thi thể ra thì là máu tươi, không còn gì khác.

Trên hư không, càng sụp đổ vỡ nát không biết bao nhiêu ức vạn dặm.

Hỗn độn cương phong gào thét, địa thủy phong hỏa cuồn cuộn.

Trong đại chiến, thành viên của tam tộc đều tử thương vô số, thây chất đầy đồng, máu chảy thành sông, trở thành một biển máu núi thây thật sự.

Ức vạn đại quân mà tam tộc tập kết lần này, ngoài những cường giả đỉnh tiêm ra, còn lại không bao nhiêu.

Dùng thảm không nỡ nhìn, cũng không đủ để hình dung sự thảm khốc!

Có thể nói, trong trận chiến này, tam tộc đều là kẻ thua cuộc, không có kẻ chiến thắng.

Long tộc tuy mạnh mẽ, thực lực so với Phượng tộc và Kỳ Lân tộc bất kỳ tộc nào cũng đều mạnh hơn, nhưng sau khi hai tộc liên thủ, ưu thế đã không còn, hình thành thế cân bằng.

Lúc này, trên thung lũng nơi diễn ra đại chiến của tam tộc, trên cao không.

Đại trưởng lão Long tộc Ngao U lăng không đứng đó, lạnh lùng nhìn đại trưởng lão Phượng tộc Nguyên Mộc và đại trưởng lão Kỳ Lân tộc Tề Hoang đối diện.

Lúc này, khí tức trên người Ngao U suy yếu, vết thương chồng chất.

Pháp lực trong cơ thể, càng gần như cạn kiệt.

Nguyên Mộc và Tề Hoang đối diện, cũng tương tự!

Chẳng khá hơn Ngao U là bao.

Mặc dù hai người liên thủ, nhưng tu vi của Ngao U lại là Hỗn Nguyên Kim Tiên (Chuẩn Thánh) thực sự, chứ không phải bán bộ Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Nếu không liên thủ cộng thêm bảo vật, căn bản không thể nào là đối thủ của Ngao U.

"Hừ, Nguyên Mộc, Tề Hoang, chuẩn bị chịu chết đi!

Hai người các ngươi liên thủ, có trọng bảo thì sao, Hỗn Nguyên chung quy vẫn là Hỗn Nguyên." Ngao U lạnh lùng nói, ngay sau đó thân ảnh biến mất tại chỗ. ... ...

Trên Thái Dương Tinh.

Sau mấy vạn năm ròng rã lên đường, đoàn người Vô Cực đã đến Thái Dương Tinh.

Nhưng ngoài Vô Cực ra, hai người Hi Hòa và Thường Hi cùng Thanh Loan, đều chỉ dừng lại ở bên ngoài, không dám bước vào.

Nhiệt độ trên Thái Dương Tinh thật sự quá khủng khiếp.

Trên Thái Dương Tinh có Thái Dương chân hỏa tồn tại, chí viêm chí nhiệt.

Phi Đại La không thể vào.

Từ đó có thể thấy, hành tinh do mắt trái của Bàn Cổ đại thần hóa thành khủng bố đến mức nào.

Huống chi bên ngoài còn có tiên thiên cấm trận, người bình thường căn bản không thể vào được.

Vô Cực chắp hai tay sau lưng, đứng trên hư không, nguyên thần bắt đầu cảm ứng tình hình Thái Dương Tinh.

"Thái Dương Tinh... quả nhiên khủng bố như vậy!" Một lát sau, Vô Cực khẽ tự nhủ.

"Hệ thống, ta muốn thu thập Thái Dương Tinh." Vô Cực thầm niệm trong lòng.

“Đing, bắt đầu thu thập Thái Dương Tinh!” “Đang trong quá trình thu thập...” Giọng hệ thống vang lên.

Không biết qua bao lâu...

“Đing, thu thập Thái Dương Tinh kết thúc!” “Đing, thu thập Thái Dương Tinh thu được: Thái Dương bản nguyên, Thái Dương chân hỏa!” Hệ thống thông báo.

Chú thích: Thái Dương bản nguyên: Có thể dung nhập vào mắt trái.

Thu thập được Thái Dương chân hỏa và Thái Dương bản nguyên, trên mặt Vô Cực lộ ra ý cười, ngay sau đó thân hình vừa động, biến mất trên không Thái Dương Tinh.

Chương 52

Khi Vô Cực xuất hiện, đã ở bên ngoài Thái Dương Tinh, trở lại bên cạnh Hi Hòa, Thường Hi và Thanh Loan.

“A, Vô Cực ca ca, huynh về rồi.” Thấy Vô Cực trở về, hai người Hi Hòa và Thường Hi lập tức hướng ánh mắt về phía Vô Cực.

“Ừm, về rồi!” Vô Cực cười cười, ngay sau đó hai tay nhẹ nhàng vòng qua eo hai nàng, ôm một cái.

“Vô Cực ca ca...” Bị Vô Cực ôm eo như vậy, hai người Hi Hòa và Thường Hi không khỏi đỏ mặt, gương mặt tuyệt mỹ phủ đầy ráng hồng, không dám nhìn vào mắt Vô Cực.

“Ừm, cảm giác thật tốt!” Vô Cực không nhịn được thầm nghĩ trong lòng.

“Hửm?

Đại lão gia, Hi Hòa tỷ tỷ, Thường Hi tỷ tỷ...

đang làm gì vậy?” Thanh Loan ở bên cạnh, có chút ngơ ngác nhìn bộ dạng của ba người lúc này.

Vô Cực: ... ...

“Tiểu Thanh Loan... chúng ta...” Hai người Hi Hòa và Thường Hi thẹn thùng cúi đầu.

Thanh Loan vẻ mặt không hiểu, chớp chớp mắt nhìn ba người.

“Thường Hi tỷ tỷ và Hi Hòa tỷ tỷ... sao sắc mặt lại đỏ như vậy nhỉ...” Thanh Loan thầm lẩm bẩm.

Một lát sau, Vô Cực cuối cùng cũng rút tay khỏi eo hai người.

“Được rồi, chúng ta đi thôi!” Vô Cực lại lần nữa nắm tay hai

người Hi Hòa và Thường Hi.

Đã thu thập được Thái Dương chân hỏa và Thái Dương bản nguyên, vậy thì cũng đến lúc rời đi.

"Vâng!" "Vâng!" Lúc này hai người Hi Hòa và Thường Hi, thẹn thùng đến cực điểm, khiến Vô Cực nhìn mà không khỏi động lòng, trong lòng dấy lên một ngọn lửa vô danh.

Lập tức, Thanh Loan dang rộng đôi cánh, để ba người Vô Cực và Hi Hòa ngồi lên lưng, rồi bay lên trời, hướng về đại địa Hồng Hoang.

Trên lưng Thanh Loan, Vô Cực ngồi ở phía sau cùng, trong lòng ôm hai người Hi Hòa và Thường Hi.

"Vô Cực ca ca... huynh sẽ luôn đối tốt với muội chứ?" Thường Hi đột nhiên mở miệng hỏi, sắc mặt trở nên đỏ bừng.

"Ừm." Vô Cực gật đầu, tay vẫn vòng qua bụng dưới của nàng.

"Vô Cực ca ca..." Đôi mắt đẹp của Hi Hòa long lanh, đột nhiên quay đầu lại, chớp chớp mắt, chăm chú nhìn Vô Cực.

Hai người lập tức bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách gần trong gang tấc, có thể nghe rõ tiếng hít thở của đối phương.

"Sao vậy?" Vô Cực cười hỏi.

"Muội... muội..." ... ...

Trên Bất Chu Sơn.

Nữ Oa nhíu mày, đôi mắt đẹp nhìn về phía đại địa Hồng Hoang.

"Đại huynh... bây giờ huynh đang ở đâu vậy, tại sao lâu như vậy rồi, vẫn chưa trở về..." "Được rồi, nhị muội, chúng ta không cần lo lắng cho đại huynh..." Giọng Phục Hy vang lên từ sau lưng Nữ Oa.

"Nhưng, nhị ca, muội nhớ đại huynh..." "Ừm, vi huynh biết..."

Nhìn bộ dạng lúc này của Nữ Oa, Phục Hy chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng thở dài.

Sau mấy vạn năm, Thanh Loan chở ba người Vô Cực, Hi Hòa, Thường Hi, đáp xuống đại địa Hồng Hoang.

"Vô Cực ca ca, đây là đại địa Hồng Hoang sao?" Thường Hi chớp chớp đôi mắt đẹp nhìn Vô Cực hỏi, trong ánh mắt tràn đầy vẻ tò mò, không ngừng quan sát xung quanh.

Hi Hòa bên cạnh cũng vậy.

"Ừm, đây là đại địa Hồng Hoang, sẽ có chút khác biệt so với trên Thái Âm Tinh." Vô Cực gật đầu, cười nói.

"Được rồi, chúng ta đi thôi!" "Vâng!" "Vâng!" Cứ như vậy, Vô Cực bắt đầu dẫn Hi Hòa, Thường Hi, và Thanh Loan du ngoạn trên đại địa Hồng Hoang.

Mục đích có ba, một là tìm kiếm bảo vật và cơ duyên, hai là thu thập tu vi của sinh linh, ba là bồi dưỡng tình cảm với hai người Hi Hòa và Thường Hi.

"Đại La Kim Tiên trung kỳ, tu vi chung quy vẫn hơi thấp." ... ...

"Đing, thu thập sinh linh bình thường thu được điểm tu vi: một trăm +!" "Đing, thu thập sinh linh bình thường thu được điểm tu vi: hai trăm +!" "Đing, thu thập sinh linh bình thường thu được điểm tu vi: ba trăm +!" "..." Từng tiếng thông báo của hệ thống không ngừng vang lên trong đầu Vô Cực.

Dọc đường đi, dưới uy áp của Đại La Kim Tiên của Vô Cực, những sinh linh có tu vi thấp hơn, không ai là không bị dọa đến run rẩy, quỳ rạp trên đất.

Sau một nguyên hội, đoàn người Vô Cực và Hi Hòa, Thường Hi đã đến chân núi Côn Luân.

Chính xác mà nói, là Tây Côn Luân nơi sau này Tây Vương Mẫu Dao Trì ở, chứ không phải Đông Côn Luân nơi Tam Thanh ở.

Côn Luân Sơn, tổ mạch Hồng Hoang, vạn sơn chi tổ.

Chương 53

Trong một nguyên hội, qua việc điên cuồng thu thập tu vi trên đường, và đánh giết người của Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc, tu vi lúc này của Vô Cực đã đột phá đến Đại La Kim Tiên trung kỳ đỉnh phong, cách Đại La hậu kỳ chỉ còn một bước ngắn.

Ngoài ra, hắn còn nhận được linh bảo và bảo vật, phần lớn đều là từ việc đánh giết người của tam tộc mà có.

Quan trọng nhất, Hồng Mông Bất Diệt Kinh của Vô Cực, cuối cùng cũng tiến vào giai đoạn thứ hai.

Đợi sau khi khai tịch mười hai vạn chín nghìn sáu trăm huyệt khiếu thành khí hải, liền có thể nhục thân thành Hỗn Nguyên.

Tu vi của hai người Hi Hòa và Thường Hi, cũng có dấu hiệu sắp đột phá Đại La.

Chỉ có Thanh Loan, vì quá lười biếng, đến nay vẫn không có ý định đột phá.

Không khỏi khiến Vô Cực cạn lời.

"Nơi này... chính là Côn Luân Sơn sao..." Vô Cực nhìn ngọn Côn Luân Sơn nguy nga hùng vĩ trước mắt, không khỏi cảm khái trong lòng.

Cảm nhận được tiên thiên linh khí nồng đậm hơn cả trên Bất Chu Sơn, hắn cũng không nhịn được muốn lập tức bế quan tu luyện một phen.

"Vô Cực ca ca, đó là nơi nào vậy?" Hi Hòa hỏi.

"Côn Luân Sơn!" Vô Cực dịu dàng nói, ngay sau đó triển khai nguyên thần chi lực.

Xem xem có thể tìm được Dao Trì tiên cảnh nơi Tây Vương Mẫu Dao Trì ở không.

Tây Vương Mẫu Dao Trì, do tiên thiên cực âm chi khí hóa thành.

"Ồ..." Hai người Hi Hòa và Thường Hi gật đầu.

"Đại lão gia, ở đây có linh bảo không?" Thanh Loan vẻ mặt khao khát hỏi, ánh mắt dán chặt vào Côn Luân Sơn.

"Ngươi thì biết gì!" Vô Cực nhàn nhạt liếc nhìn Thanh Loan, bực bội, không thèm để ý đến con chim lười này.

"Đi thôi, chúng ta lên núi!" Vô Cực nhẹ nhàng nắm tay hai người Hi Hòa và Thường Hi.

"Vâng!" "Hệ thống, ta muốn thu thập Côn Luân Sơn!" Sau khi đặt chân lên Côn Luân Sơn, Vô Cực thầm niệm trong lòng.

"Đing, đang thu thập tổ mạch Hồng Hoang Côn Luân Sơn..." Không biết qua bao lâu...

"Đing, thu thập tổ mạch Hồng Hoang Côn Luân Sơn kết thúc!" "Đing, thu thập tổ mạch Hồng Hoang Côn Luân Sơn thu được: tổ mạch chi khí một đạo!" Tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

"Tổ mạch chi khí sao..." Cảm nhận được thiên địa linh khí nồng đậm tỏa ra từ trên người, Vô Cực không khỏi hơi kinh ngạc.

Đây là tinh hoa của tổ mạch Côn Luân Sơn, là tinh túy ngưng kết từ khi Hồng Hoang được khai tịch.

Có thể thấy, nó khủng bố và quý giá đến mức nào.

Lúc này, trong một tiên cảnh trên núi.

Một nữ tử áo xanh chậm rãi mở mắt.

"Hửm, có người đến Tây Côn Luân của ta sao." Nữ tử áo xanh

lẩm bẩm một tiếng, ngay sau đó thân ảnh biến mất trong tiên cảnh.

Lúc này bên ngoài tiên cảnh, đoàn người Vô Cực và Hi Hòa, Thường Hi đã lên đến lưng chừng núi.

Ngay khi định tiếp tục leo lên, nữ tử áo xanh biến mất từ trong tiên cảnh lúc trước, đã xuất hiện trước mặt họ.

"Chắc hẳn là Tây Vương Mẫu sau này rồi!" Ánh mắt Vô Cực ngưng lại, dừng trên người nữ tử áo xanh.

"Dao Trì ra mắt các vị đạo hữu, không biết các vị đạo hữu đến Tây Côn Luân của ta, có việc gì không?" Dao Trì hơi gật đầu với mấy người Vô Cực và Hi Hòa.

"Quả nhiên là Dao Trì!" Là một trong những mỹ nữ nổi tiếng của Hồng Hoang, dung nhan của Dao Trì không hề thua kém hai người Hi Hòa và Thường Hi, không có ai đẹp hơn, mỗi người một vẻ.

Dao Trì đứng trước mắt Vô Cực lúc này, trong bộ y phục màu xanh, khí chất thanh nhã thoát tục, giống như hoa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, khiến người ta tâm thần rung động.

Áo xanh phấp phới, tiên khí lượn lờ, mỗi cử chỉ, mỗi nụ cười, đều khiến người ta không khỏi mê đắm.

Vô Cực thầm nghĩ một tiếng, ngay sau đó cũng hơi gật đầu với Dao Trì trước mắt nói: "Bần đạo Vô Cực, ra mắt Dao Trì đạo hữu, đây là nghĩa muội của bần đạo Hi Hòa và Thường Hi." Vô Cực vừa nói, vừa chỉ tay vào hai người Hi Hòa và Thường Hi bên cạnh, còn về Thanh Loan con chim lười kia, không cần giới thiệu.

"Nguyên lai là Vô Cực đạo hữu..." Dao Trì lại lần nữa hơi gật đầu.

"Thường Hi ra mắt Dao Trì đạo hữu!" "Hi Hòa ra mắt Dao Trì đạo hữu!" Hai người Hi Hòa và Thường Hi hành lễ.

“Này này...

Đại lão gia, còn có bản loan nữa, sao không giới thiệu bản loan.” Thanh Loan thấy Vô Cực không giới thiệu mình, lập tức vẻ mặt bất mãn, oán giận nhìn Vô Cực.

Vô Cực: ... ...

“Vô Cực đạo hữu, đây là Thanh Loan, một trong Ngũ Phượng nhỉ!” Đôi mắt đẹp của Dao Trì dừng trên người Thanh Loan.

“Đúng đúng đúng!

Là ta là ta!” Thanh Loan lập tức đi về phía Dao Trì.

Vô Cực thấy vậy, không khỏi tối mặt, “Để Dao Trì đạo hữu chê cười rồi.” “Thật trùng hợp, trong tiên cảnh của bần đạo cũng vừa hay có một con Thanh Loan.” Dao Trì cười nói.

“A, thật sao?

Ở đâu ở đâu?” Nghe có đồng tộc, Thanh Loan không thể chờ đợi.

“Dao Trì đạo hữu đừng để ý, nó bình thường thích ồn ào như vậy.” Vô Cực vẻ mặt bất đắc dĩ.

Chương 54

"Không sao không sao!" Dao Trì nhẹ nhàng lắc đầu.

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của Dao Trì, đoàn người Vô Cực được dẫn vào Dao Trì tiên cảnh trên núi.

"Dao Trì tỷ tỷ, đồng tộc của ta mà tỷ nói lúc nãy đâu?" Vừa vào tiên cảnh, Thanh Loan đã không thể kiềm chế, chớp chớp mắt hỏi Dao Trì.

"Ở bên trong đó, tiểu Thanh Loan, vào tìm đi!" Dao Trì nói với Thanh Loan.

"Vâng!" Lời vừa dứt, Thanh Loan liền biến mất trước mặt mọi người.

Vô Cực nhìn bộ dạng lúc này của Thanh Loan, làm hắn cũng có chút ngượng ngùng.

"Dao Trì đạo hữu, đều là do bần đạo quản giáo không nghiêm, mới khiến nó trở nên như ngày hôm nay." Vô Cực hơi cúi người xin lỗi Dao Trì.

"Không sao, Vô Cực đạo hữu, thực ra bần đạo rất thích tiểu Thanh Loan." Dao Trì không hề có ý trách cứ.

"Hi Hòa đạo hữu, Thường Hi đạo hữu, mời ngồi!" Đôi mắt đẹp của Dao Trì dừng trên người hai người Hi Hòa và Thường Hi, ra hiệu tùy ý ngồi xuống.

"Cảm tạ Dao Trì đạo hữu." Hai người ngồi xuống bên cạnh Vô Cực.

Sau khi khách an tọa, tiên đồng dâng trà và linh quả.

“Đúng rồi, Vô Cực đạo hữu, Hi Hòa, Thường Hi đạo hữu, không biết ba vị đạo hữu lần này đến Tây Côn Luân, là vì chuyện gì?” Đôi mắt đẹp của Dao Trì nhìn ba người Vô Cực và Hi Hòa ngồi trước mặt, trong đầu nhớ lại câu hỏi mà Vô Cực chưa trả lời lúc trước, lại lần nữa khẽ mở môi, nhẹ giọng hỏi.

“Không có việc gì, Dao Trì đạo hữu!” Vô Cực cười nói: “Bần đạo lần này cùng hai vị muội muội, sở dĩ đến Tây Côn Luân, chỉ là để xem tổ mạch của đại địa Hồng Hoang mà thôi, không có việc gì khác.” “Ồ, ra là vậy, nếu đã như thế, vậy mời ba vị đạo hữu ở lại chỗ bần đạo thêm vài ngày, để bần đạo làm tròn nghĩa vụ chủ nhà.” Dao Trì nghe vậy thì hiểu ra, mở miệng giữ ba người Vô Cực và Hi Hòa lại.

“Cũng tốt!

Vậy làm phiền Dao Trì đạo hữu thanh tu rồi.” Vô Cực gật đầu, không từ chối.

“Đạo hữu nói gì vậy?

Bần đạo cầu còn không được!” Dao Trì liền xua tay.

Cứ như vậy, ba người Vô Cực và Hi Hòa, Thường Hi tạm thời ở lại trên Tây Côn Luân.

Để cảm tạ lòng hiếu khách của Dao Trì, vài ngày sau, Vô Cực liền cùng Dao Trì bắt đầu luận đạo.

Còn hai người Hi Hòa và Thường Hi, thì thong thả du ngoạn phong cảnh trong Dao Trì tiên cảnh và trên Tây Côn Luân.

Thời gian vội vã!

Hơn trăm năm sau, hai người luận đạo kết thúc!

“Cảm tạ Vô Cực đạo hữu đã khiến bần đạo bỗng nhiên tỉnh ngộ!” Dao Trì hơi cúi người hành lễ với Vô Cực.

Trong lần luận đạo này, nàng thu hoạch được rất nhiều, những chỗ trước kia không hiểu, dưới sự chỉ điểm của Vô Cực, cuối cùng cũng thông suốt.

Kỳ thực không chỉ Dao Trì, Vô Cực trong lần luận đạo này cũng có thu hoạch, chỉ là không nhiều bằng Dao Trì mà thôi.

Bây giờ, hắn cảm thấy có thể bắt đầu, khai tịch mười hai vạn chín nghìn sáu trăm huyệt khiếu trong cơ thể thành khí hải.

Quan trọng nhất, qua trăm năm luận đạo chung sống, quan hệ giữa hắn và Dao Trì, cũng tiến thêm một bước.

"Dao Trì đạo hữu khách sáo rồi!" Vô Cực cười nói, nhẹ nhàng đỡ nàng dậy.

"Đúng rồi, Dao Trì đạo hữu, bần đạo đột nhiên muốn bế quan một phen, tiêu hóa những gì thu được trong lần luận đạo này, không biết..." Vô Cực nhìn Dao Trì hỏi, cũng đến lúc hắn nên bế quan một lần, ngoài việc khai tịch huyệt khiếu thành khí hải, hắn còn muốn luyện hóa Thái Dương bản nguyên và Thái Dương chân hỏa thu được từ Thái Dương Tinh.

Bị Vô Cực nhìn như vậy, trên gương mặt tuyệt mỹ của Dao Trì, lập tức không khỏi hơi ửng hồng, một vệt ráng hồng hấp dẫn hiện ra, trông thật đẹp!

"Vậy thật trùng hợp, Vô Cực đạo hữu, bần đạo cũng vừa hay muốn bế quan một phen, hay là cùng bần đạo đi chung đi!" Trong đôi mắt đẹp của Dao Trì nhìn Vô Cực, ẩn hiện một tia gợn sóng, sắc mặt có chút nóng lên.

Cùng nhau bế quan?

Vô Cực nghe vậy không khỏi ngẩn ra.

"Cái này... nếu Dao Trì đạo hữu đã thịnh tình, vậy bần đạo xin

cung kính không bằng tuân mệnh." Vô Cực chỉ hơi trầm ngâm, liền cười gật đầu nói.

"Vô Cực đạo hữu mời theo bần đạo!" "Được!" Vô Cực theo sau Dao Trì.

"Thật đẹp a!" Vô Cực nhìn bóng lưng của Dao Trì trước mắt, những lọn tóc rủ xuống vai, không khỏi cảm khái trong lòng.

Quá đẹp!

Không chỉ có dung nhan tuyệt thế, còn có thực lực, tập hợp cả mỹ mạo và thực lực vào một thân, quả thực hoàn mỹ!

"Hệ thống, ta muốn thu thập Dao Trì!" Vô Cực thầm niệm trong lòng.

"Đing, bắt đầu thu thập tiên thiên sinh linh Dao Trì!" Tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

Một lát sau, Dao Trì dẫn Vô Cực đến trước cửa một động phủ, dưới ấn quyết của Dao Trì, trận pháp lập tức được mở ra, cùng lúc đó, một nơi bế quan tu luyện tiên khí lượn lờ, xuất hiện trong mắt hai người.

"Mời vào, Vô Cực đạo hữu, đây là nơi bế quan thường ngày của bần đạo, sẽ không dễ bị quấy rầy, có thể yên tâm bế quan." Sau khi mở trận pháp, Dao Trì quay người lại, đôi mắt đẹp nhìn Vô Cực nhẹ giọng nói.

"Được!" Vô Cực thấy vậy gật đầu, cũng không khách sáo, trực tiếp bước một bước, tiến vào nơi bế quan tu luyện của Dao Trì.

"Đing, thu thập tiên thiên sinh linh Dao Trì kết thúc!" "Đing, thu thập tiên thiên sinh linh Dao Trì thu được điểm tu vi: mười triệu, tiên thiên cực âm chi khí một đạo!" Lúc này, tiếng thông báo của hệ thống lại lần nữa vang lên.

“Mười triệu điểm tu vi, một đạo cực âm chi khí...

ừm, không tồi không tồi!” Trên mặt Vô Cực lộ ra một nụ cười.

“Hửm?

Chương 55

...” Đột nhiên, ánh mắt Vô Cực bị một đài ngọc trước mắt thu hút.

Chỉ thấy nó có kích thước vừa đủ cho hai người ngồi, toàn thân như ngọc, trên đó, ẩn chứa từng trận tiên quang, càng ẩn ẩn, tỏa ra một luồng khí tức huyền diệu.

Chỉ trong một khoảnh khắc, Vô Cực liền cảm ứng rõ ràng, dưới sự cảm ứng của nguyên thần Đại Đạo Chi La, trên đài ngọc tràn đầy sự huyền ảo.

“Dám hỏi Dao Trì đạo hữu, không biết đài ngọc này là bảo vật gì?

Mà lại thần dị như vậy.” Sau khi cảm ứng kỹ một phen, ánh mắt Vô Cực dừng trên người Dao Trì, mở miệng hỏi.

Dao Trì nghe vậy, nhẹ bước đến bên cạnh Vô Cực.

“Vô Cực đạo hữu, không giấu gì đạo hữu, thực ra về lai lịch của đài ngọc này, bần đạo cũng không rõ, chỉ biết nó có trợ giúp cho việc ngộ đạo tu luyện, cho nên bần đạo gọi nó là Ngộ Đạo Đài.” Dao Trì nhìn Ngộ Đạo Đài một cái, khẽ mở môi.

“Ồ, ra là vậy!” Thấy Dao Trì không biết, Vô Cực liền không hỏi nữa.

“Không biết Vô Cực đạo hữu có gì muốn hỏi bần đạo không?” Dao Trì nheo đôi mắt đẹp nhìn Vô Cực.

“Ừm, không có!” Vô Cực lắc đầu.

“Nếu đã như vậy, vậy ta bắt đầu bế quan nhé!” Trên gương mặt tuyệt mỹ của Dao Trì nở một nụ cười nhàn nhạt, rồi nàng bước về phía Ngộ Đạo Đài.

“Được!” Vô Cực theo sát phía sau.

Cứ thế, hai người ngồi trên Ngộ Đạo Đài, bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách chỉ vỏn vẹn mấy nắm đấm, có thể nghe rõ tiếng hít thở của đối phương.

Dưới ánh mắt của Vô Cực, Dao Trì bất giác đỏ mặt, có chút không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Vô Cực đạo hữu...” “Bế quan thôi...” “Ừm...” … Chẳng mấy chốc, Vô Cực đã tiến vào trạng thái bế quan tu luyện.

Dao Trì cũng vậy!

“Ồ?

Phương ngọc đài này quả nhiên huyền diệu vô cùng, thật sự có thể trợ giúp cho việc tu luyện và ngộ đạo!” Cảm nhận được sự biến hóa và huyền ảo trên Ngộ Đạo Đài, Vô Cực không khỏi thầm nghĩ.

“Bây giờ ta nên khai mở huyệt khiếu trước, hay nên luyện hóa Thái Dương Chân Hỏa và Thái Dương Bản Nguyên trước đây nhỉ?” Trong chốc lát, Vô Cực không khỏi có chút phân vân.

Một lát sau.

“Thôi kệ, cứ khai mở mười hai vạn chín nghìn sáu trăm huyệt khiếu trong cơ thể thành khí hải trước đã!” Vô Cực trầm ngâm một lát rồi đưa ra quyết định, ngay sau đó tập trung toàn bộ tâm thần vào trong cơ thể, chuẩn bị khai mở khí hải.

“Xoẹt~” Nhìn những huyệt khiếu, vi lạp, tế bào ẩn chứa từng luồng tiên quang trong cơ thể, Vô Cực nín thở ngưng thần, toàn tâm toàn ý, bắt đầu cẩn thận vận chuyển pháp lực, khống chế chúng lao về phía huyệt khiếu!

“Xoẹt~” Dưới sự khống chế của Vô Cực, từng luồng Đại La pháp

lực tức thì va chạm vào huyệt khiếu đầu tiên.

"Phanh!" Trong nháy mắt, sau một tiếng nổ trầm đục, huyệt khiếu đầu tiên đã bị pháp lực xung kích mở ra thành công, nhưng cơn đau trong đó lại khiến Vô Cực cực kỳ khó chịu, đau đến mức thân thể cũng không khỏi run lên nhè nhẹ.

Đây mới chỉ là bước đầu tiên, tiếp theo mới là lúc thực sự khai mở huyệt khiếu thành khí hải, không chỉ phải dùng pháp lực bảo vệ huyệt khiếu không bị vỡ nát, đồng thời phải vận chuyển pháp lực để từ từ mở rộng, nuôi dưỡng nó, rồi mới hình thành khí hải.

Có thể nói, mỗi một bước đều cần phải vô cùng cẩn thận, phải đầu tư toàn bộ tâm thần, và không thể bị thế giới bên ngoài dù chỉ một chút quấy nhiễu, nếu không sẽ có khả năng thất bại và công sức đổ sông đổ bể.

Cứ thế, Vô Cực toàn tâm toàn ý đắm chìm vào việc khai mở khí hải, cắt đứt mọi cảm nhận với thế giới bên ngoài...

Thời gian trôi nhanh, trăm năm sau.

Cuối cùng Vô Cực cũng đã khai mở được khí hải đầu tiên.

Có kinh nghiệm rồi, những cái sau sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nghìn năm… Vạn năm… Mười vạn năm… Một nguyên hội sau...

Sau một nguyên hội nỗ lực, cuối cùng Vô Cực cũng đã thành công khai mở mười hai vạn chín nghìn sáu trăm huyệt khiếu trong cơ thể thành khí hải.

Ầm… Trong nháy mắt, mười hai vạn chín nghìn sáu trăm khí hải mờ mịt hỗn độn ngạo nghễ đứng trong cơ thể Vô Cực, phảng phất như từng thế giới hỗn độn, sức mạnh và pháp lực vô cùng vô tận cuộn trào bên trên, tỏa ra khí tức hủy diệt.

“Cuối cùng cũng thành công rồi sao!” Vô Cực cảm nhận tình hình trong cơ thể lúc này, nhất thời không thể kìm nén được sự kích động.

Vào lúc mười hai vạn chín nghìn sáu trăm huyệt khiếu được khai mở thành khí hải, nhục thân của hắn đã bước vào Hỗn Nguyên Kim Tiên (Chuẩn Thánh).

Từ giờ khắc này, Vô Cực đã hoàn toàn không còn sợ hãi Long tộc đại trưởng lão Ngao U!

Chỉ bằng nhục thân, hắn đã có thể chống lại y mà không bại.

Cũng từ giờ khắc này, Vô Cực cuối cùng đã có vốn liếng để đối mặt với tam tộc Long Phượng Kỳ Lân.

“Bây giờ ta đã khai mở được khí hải, vậy thì tiếp theo là dung hợp Thái Dương Bản Nguyên vào mắt trái, cũng như luyện hóa Thái Dương Chân Hỏa, và dung hợp nó với Thái Âm Chân Hỏa.” Vô Cực lẩm bẩm trong lòng.

“Hệ thống, ta muốn phân tích Thái Dương Bản Nguyên!” Vô Cực khẽ nói.

“Đinh, đang phân tích hoàn mỹ Thái Dương Bản Nguyên!” … Thời gian trôi qua, mười vạn năm sau, Vô Cực đã dung hợp Thái Dương Bản Nguyên vào mắt trái.

Từ giờ phút này, căn nguyên của Vô Cực đã thực sự sánh ngang với Tam Thanh, trở thành người có căn nguyên sâu dày nhất Hồng Hoang.

Cảm ứng một lượt tình hình trong cơ thể, Vô Cực nhanh chóng lại bắt đầu luyện hóa Thái Dương Chân Hỏa.

“Hệ thống, phân tích Thái Âm Chân Hỏa và Thái Dương Chân Hỏa!” “Đinh, đang phân tích hoàn mỹ Thái Âm Chân Hỏa và Thái Dương Chân Hỏa!” Lại mười vạn năm nữa trôi qua, Thái Dương

Chân Hỏa đã được Vô Cực luyện hóa thành công vào mắt trái.

Tiếp theo là dung hợp Thái Dương Chân Hỏa và Thái Âm Chân Hỏa, biến chúng thành Hỗn Độn Chân Hỏa.

"Xoẹt~" Thái Dương Chân Hỏa và Thái Âm Chân Hỏa không ngừng nhảy múa trong cơ thể Vô Cực, tỏa ra khí tức hủy diệt vạn vật, may mà có Thái Âm Bản Nguyên và Thái Dương Bản Nguyên trấn áp, mới không khiến chúng cuồng bạo, nếu không, dù nhục thân Vô Cực hiện đã đột phá lên Hỗn Nguyên Kim Tiên, cũng chưa chắc có thể áp chế được.

Thực sự quá kinh khủng!

Là ngọn lửa mạnh nhất Hồng Hoang, dù là cường giả Đại La Kim Tiên cũng không dám dễ dàng dính phải.

Chương 56

"Xoẹt~" Dưới sự nhảy múa của Thái Âm Chân Hỏa và Thái Dương Chân Hỏa, thân thể Vô Cực lúc này phảng phất như đang bị lửa thiêu, toàn thân đỏ rực nóng hổi, trông vô cùng đáng sợ.

Thậm chí có một mùi khét thoang thoảng lan ra trong động phủ.

May mắn là Dao Trì bế quan trước đó đã sớm xuất quan, lúc này trên Ngộ Đạo Đài chỉ còn lại một mình Vô Cực.

"Cho ta trấn!" Vô Cực khẽ quát một tiếng, ngay lập tức vận chuyển toàn bộ pháp lực trong cơ thể bao bọc lấy Thái Âm Chân Hỏa và Thái Dương Chân Hỏa, đồng thời từ mắt trái và mắt phải dẫn Thái Âm Bản Nguyên và Thái Dương Bản Nguyên xuống, hòa vào pháp lực, phối hợp cùng nhau từ từ dung hợp chúng làm một thể.

Chỉ cần có thể thuận lợi dung hợp Thái Dương Chân Hỏa và Thái Âm Chân Hỏa lại với nhau, vậy thì khoảng cách đến việc biến thành Hỗn Độn Chân Hỏa cũng không còn xa.

Không biết đã qua bao lâu, dưới sự khống chế của Vô Cực, Thái Âm Chân Hỏa và Thái Dương Chân Hỏa cuối cùng cũng có dấu hiệu dung hợp.

Cảm nhận được cảnh tượng trước mắt, Vô Cực mỉm cười. … Mười năm… Trăm năm… Nghìn năm… Vạn năm… Mười vạn năm… Hai mươi vạn năm… Sau trọn vẹn hai mươi vạn năm, Vô Cực cuối cùng đã dung hợp Thái Âm Chân Hỏa và Thái Dương Chân Hỏa làm một thể, và hóa thành ngọn lửa chí cường kinh khủng nhất lịch sử - Hỗn Độn Chân Hỏa.

Thái Âm Chân Hỏa là âm, Thái Dương Chân Hỏa là dương, một âm một dương, khi dung hợp lại với nhau liền có thể hóa thành Hỗn

Độn Chân Hỏa.

Hỗn Độn Chân Hỏa, có thể đốt trời diệt đất, cũng có thể hủy diệt vạn vật!

"Phù!

Hỗn Độn Chân Hỏa, bây giờ ta có Hỗn Độn Chân Hỏa trong tay, e rằng cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng phải tránh né phong mang của nó rồi!" Thành công dung hợp Thái Âm Chân Hỏa và Thái Dương Chân Hỏa hóa thành Hỗn Độn Chân Hỏa, Vô Cực mở mắt ra.

"Ồ?

Dao Trì xuất quan rồi sao." Vô Cực liếc nhìn Ngộ Đạo Đài trống không trước mặt.

"Thôi vậy!

Vậy tiếp tục dung hợp Tiên Thiên Cực Âm Chi Khí thu thập được từ trên người Dao Trì vào cơ thể, và luyện hóa Tổ Mạch Chi Khí thu thập được từ Côn Luân Sơn đi!" Mặc dù đã khai mở khí hải, luyện hóa Thái Dương Chân Hỏa và Thái Dương Bản Nguyên, lại còn biến Thái Âm Chân Hỏa và Thái Dương Chân Hỏa thành Hỗn Độn Chân Hỏa, nhưng Vô Cực vẫn chưa muốn xuất quan ngay, hắn định nhân đà này luyện hóa luôn Cực Âm Chi Khí và Tổ Mạch Chi Khí rồi mới tính.

Bởi vì hắn có dự cảm, trận quyết chiến giữa tam tộc Long Phượng Kỳ Lân ở Hồng Hoang hẳn là không còn xa nữa.

Muốn kiếm chác lợi lộc từ trong đó, không có thực lực thì tuyệt đối không được, thế thì khác nào đi nộp mạng.

"Hệ thống, phân tích Cực Âm Chi Khí!" Vô Cực nói với hệ thống trong đầu.

“Đinh, đang phân tích hoàn mỹ Cực Âm Chi Khí.” Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

Năm vạn năm sau, Vô Cực lại một lần nữa thành công dung hợp Cực Âm Chi Khí vào trong cơ thể.

Sau khi luyện hóa Cực Âm Chi Khí, về mặt căn nguyên, hắn đã vượt qua cả Tam Thanh và những người khác.

“Hệ thống, tiếp tục phân tích Tổ Mạch Chi Khí.” “Đinh, đang phân tích Tổ Mạch Chi Khí!” Không lâu sau, thông tin về Tổ Mạch Chi Khí liền xuất hiện trong đầu Vô Cực.

“Không hổ là Tổ Mạch Chi Khí, quả nhiên kinh khủng đến vậy!” Vô Cực không khỏi cảm thán trong lòng.

“Vừa hay, bây giờ khí hải trong cơ thể ta đang thiếu năng lượng, vậy thì để cho khí hải hấp thu đi!” Vô Cực nhìn lên bầu trời rồi đưa ra quyết định.

Cứ thế!

Lại năm vạn năm nữa trôi qua, luồng Tổ Mạch Chi Khí lấy được từ Côn Luân Sơn đã bị mười hai vạn chín nghìn sáu trăm khí hải trong cơ thể Vô Cực hấp thu hết.

Ầm!

Cũng vào lúc này, Vô Cực đã đột phá.

Từ Đại La Kim Tiên trung kỳ đỉnh phong, đột phá lên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, thực lực so với trước đó không biết đã mạnh hơn bao nhiêu lần.

Ba đóa hoa Tinh Khí Thần hiện ra trên đỉnh đầu, đóa sen Đại Đạo mười hai phẩm nở rộ phảng phất như đang du ngoạn trong hỗn độn, Đại La Đạo Quả hiển hóa, dường như muốn hòa làm một thể với

thiên địa.

Giờ khắc này, Vô Cực tức là thiên địa, thiên địa tức là Vô Cực!

"Đến lúc xuất quan rồi!

Cũng không biết hai nha đầu kia đã đột phá Đại La chưa." Ánh mắt Vô Cực xuyên qua hư không vô tận, vượt qua tinh hà mênh mông, dừng lại trên người Hi Hòa và Thường Hi, ngay sau đó thân ảnh biến mất tại chỗ.

Lúc này bên ngoài động phủ.

Hi Hòa và Thường Hi đang dạo bước trong Dao Trì Tiên Cảnh.

"Tỷ tỷ, Vô Cực ca ca bao giờ mới có thể xuất quan vậy?" Thường Hi nhìn Hi Hòa, trên gương mặt tuyệt mỹ mang theo vẻ thất vọng nhàn nhạt.

"Được rồi, muội muội, Vô Cực ca ca lại không bỏ chúng ta ở đây không quan tâm đâu, tỷ tỷ tin rằng, Vô Cực ca ca hẳn là sắp xuất quan rồi." Hi Hòa nắm lấy bàn tay ngọc của Thường Hi, nhẹ giọng an ủi.

Dù trong lòng nàng cũng đang rất mong nhớ.

"Vâng!" Tại Bất Chu Sơn xa xôi không biết bao nhiêu ức vạn dặm.

"Nhị ca, hay là ta ra ngoài tìm đại huynh đi?" Nữ Oa tỉnh lại sau khi bế quan, mở mắt ra, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Phục Hy bên cạnh hỏi, gương mặt tuyệt mỹ đầy vẻ thất vọng, khiến người ta thương yêu.

Từ lúc Vô Cực rời khỏi Bất Chu Sơn đến nay đã qua mấy nguyên hội, khiến cho Nữ Oa nhớ nhung đến cực điểm, trong những ngày Vô Cực không ở bên cạnh, nàng luôn cảm thấy trong lòng trống rỗng, ngoài lúc bế quan ra, mỗi ngày đều không ngừng nhớ nhung.

“Tam muội, đừng vội, vi huynh trước đó đã suy tính, đại huynh hẳn là sắp trở về rồi.” Phục Hy thấy vậy, chỉ có thể mở lời an ủi.

Không phải nói dối, trước đó y quả thực đã suy tính một phen, quẻ tượng cho thấy, Vô Cực chẳng bao lâu nữa sẽ trở về Bất Chu Sơn.

“Thật không?

Nhị ca?

Đại huynh thật sự sắp về rồi sao?” Nữ Oa nghe vậy đôi mắt đẹp tức thì sáng lên, hiện ra vẻ hy vọng.

“Ừm, thật đó!” Phục Hy gật đầu chắc nịch.

Chương 57

“Tốt quá rồi!

Đại huynh cuối cùng cũng sắp về rồi.” Giờ khắc này, gương mặt Nữ Oa tràn đầy mong đợi.

“Được rồi, tam muội, chúng ta tiếp tục bế quan tu luyện đi, cố gắng đột phá cảnh giới tu vi trước khi đại huynh trở về.” Phục Hy nói.

“Vâng!” Có lời của Phục Hy, vẻ u buồn trên mặt Nữ Oa tức thì biến mất, toàn thân tỏa ra sức sống mãnh liệt. … Tại Tây Côn Luân, Dao Trì Tiên Cảnh.

Vô Cực vừa bước ra khỏi động phủ tu luyện thì liền gặp phải một Dao Trì áo xanh phiêu dật.

“Vô Cực đạo hữu, ngài xuất quan rồi?” Dao Trì môi khẽ mở, đôi mắt đẹp dừng lại trên người Vô Cực.

“Ừm, Dao Trì đạo hữu.” Vô Cực gật đầu, nhìn Dao Trì, ánh mắt ngưng tụ trên gương mặt tuyệt mỹ của nàng.

Bị Vô Cực nhìn chằm chằm như vậy, Dao Trì tức thì có chút đỏ mặt.

“Vô Cực đạo hữu, … ngài nhìn gì vậy?” Dao Trì khẽ cúi đầu.

Một lát sau.

“Dao Trì đạo hữu, thật đẹp…” Vô Cực đột nhiên nói, rồi tiến lại gần Dao Trì.

Dao Trì nghe vậy, sắc mặt càng đỏ hơn, đầy vẻ e thẹn, một vầng hồng quyến rũ hiện lên.

“Vô Cực đạo hữu…” Cảm nhận được khí tức dương cương tỏa

ra từ trên người Vô Cực, tim Dao Trì lúc này đập thình thịch, mặt nóng bừng.

Vô Cực từng bước chậm rãi tiến lại gần Dao Trì.

"Đẹp thật… Nếu có thể…" Nhìn Dao Trì gần trong gang tấc, Vô Cực không khỏi rung động trong lòng.

Giờ khắc này phảng phất như không gian đều bị ngưng đọng, không khí tràn ngập một cảm giác quyến luyến.

Khi Vô Cực càng đến gần, tim Dao Trì càng đập nhanh hơn, cả hai đều có thể nghe thấy tiếng thở của nhau.

Từ khi hóa hình đến nay chưa từng gặp gỡ người khác giới, Dao Trì mơ hồ bị Vô Cực thu hút, lại thêm việc hai người cùng nhau luận đạo, bế quan trước đó… Ngay khi Vô Cực định đưa tay ra, định có hành động gì đó.

Hai giọng nói non nớt đột nhiên vang lên bên tai.

"Ơ?

Đại lão gia, Dao Trì tỷ tỷ, hai người đang làm gì vậy?" "Dao Trì tỷ tỷ…" Tiếng nói vừa dứt, Thanh Loan xuất hiện sau lưng Vô Cực, bên cạnh nó còn có một con Thanh Loan khác.

Không phải Thanh Loan của Dao Trì trong Dao Trì Tiên Cảnh.

Mà là một con màu đỏ, là thư.

"Ta…" Thấy hai con chim Thanh Loan xuất hiện, trên gương mặt tuyệt mỹ của Dao Trì tức thì lóe lên một tia hoảng loạn, không dám nhìn chúng, càng không dám nhìn Vô Cực, sau đó bóng hình xinh đẹp nhanh chóng bỏ chạy.

Quá xấu hổ rồi!

Dao Trì: "Vừa rồi ta đã làm gì vậy… xấu hổ chết đi được…" "Hai

con chim ngốc này, sao lại xuất hiện đúng lúc này chứ, không sớm không muộn." Vô Cực không khỏi quay đầu lại trừng mắt với Thanh Loan, mắt thấy sắp thành công rồi.

"Đại lão gia, ngài trừng mắt với ta làm gì?

Ta làm sai gì sao?" Thanh Loan vẻ mặt vô tội, hoàn toàn không ý thức được mình đã phá hỏng chuyện tốt.

"Ngươi nói xem?" Vô Cực bực bội nói.

Thanh Loan vẻ mặt ngơ ngác.

"Thanh Loan ca ca, đây có phải là đại lão gia mà huynh nói với muội không?" Xích Loan chớp mắt, nhìn chằm chằm Vô Cực trước mặt.

"Ừm!

Xích Loan muội muội!" Thanh Loan gật đầu.

"Xích Loan ra mắt Vô Cực ca ca…" Xích Loan nghe vậy, liền vỗ cánh đi về phía Vô Cực.

"Ừm, chào tiểu Xích Loan!" Vô Cực xoa đầu Xích Loan, rồi lật tay, lấy ra một đống linh quả đủ màu sắc.

Những linh quả này đều là thu được lúc du lịch.

"Hệ thống, thu thập Xích Loan!" Vô Cực thầm niệm trong lòng.

"Đinh, bắt đầu thu thập tiên thiên sinh linh Xích Loan!" Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

"Cảm ơn Vô Cực ca ca!" "Ừm!" "Xích Loan muội muội, chúng ta đi chơi đi!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Thanh Loan cảm thấy không thể để vị hôn thê của mình, Xích Loan, cứ ở bên cạnh Vô Cực như vậy được nữa, trong lòng bất giác nảy sinh một cảm giác nguy cơ.

“Ồ…” Cứ thế, Xích Loan bị Thanh Loan dẫn đi.

“Ta lại không tranh Xích Loan với ngươi, có cần phải làm vậy không!” Nhìn bóng lưng hai con chim rời đi, Vô Cực không khỏi cạn lời trong lòng.

“Đinh, thu thập tiên thiên sinh linh Xích Loan kết thúc!” “Đinh, thu thập tiên thiên sinh linh Xích Loan nhận được điểm tu vi: Năm triệu +!” “Năm triệu sao!” Điều này nằm trong dự liệu của Vô Cực.

“Đến lúc đi xem…” Khẽ lẩm bẩm một tiếng, thân ảnh Vô Cực biến mất tại chỗ.

Khi Vô Cực xuất hiện, hắn đã ở không xa phía sau Hi Hòa và Thường Hi.

Nguyên thần cảm ứng một lượt tu vi của hai nàng lúc này.

“Đột phá Đại La rồi sao.” Thấy Hi Hòa và Thường Hi đều đã đột phá Đại La Kim Tiên, Vô Cực mỉm cười nhàn nhạt.

“Tỷ tỷ, Vô Cực ca ca có thích muội không?” Thường Hi nhìn Hi Hòa khẽ hỏi.

Chương 58

"Cái này… chắc là thích đó!" Hi Hòa ngập ngừng, có chút không chắc chắn.

"Ồ…" "Hi Hòa muội muội, Thường Hi muội muội, đang nói chuyện gì vậy?" Bỗng nhiên, giọng nói của Vô Cực vang lên bên tai.

"A, Vô Cực ca ca, huynh xuất quan rồi?" Nghe thấy giọng nói quen thuộc mà mình ngày đêm mong nhớ, Hi Hòa và Thường Hi tức thì run rẩy, quay người lại, bước nhanh về phía Vô Cực, sau đó lao vào lòng hắn, tay ngọc ôm chặt lấy, mừng đến phát khóc.

"Được rồi được rồi, ngoan, đừng khóc." Vô Cực nhẹ giọng an ủi, tay nhẹ nhàng vòng qua eo hai nàng.

"Vô Cực ca ca, muội… muội rất nhớ huynh…" Thường Hi đỏ mặt nói.

"Ừm, vi huynh cũng vậy!" Vô Cực hôn lên mái tóc thơm của hai nàng. … Thời gian trôi nhanh, sau khi ở bên Hi Hòa và Thường Hi một nghìn năm, Vô Cực liền định rời khỏi Tây Côn Luân Dao Trì Tiên Cảnh, nếu hắn đoán không sai, lúc này khoảng cách đến trận quyết chiến cuối cùng giữa tam tộc Long Phượng Kỳ Lân hẳn là không còn xa nữa.

Với tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ hiện tại, cộng thêm nhục thân Hỗn Nguyên Kim Tiên, Hỗn Độn Chân Hỏa, Đại La Đạo Quả, Lực Chi Pháp Tắc, cùng với Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay, hẳn là cũng có vốn liếng để nhập kiếp.

Hơn nữa hắn chỉ ẩn mình trong bóng tối mưu đồ, không cần phải đối đầu trực diện với tam tộc Long Phượng Kỳ Lân, cho nên hẳn là không có vấn đề gì.

Theo diễn biến của Long Hán đại kiếp đến nay, cảnh giới tu vi của Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân lúc này đều đã ở trên đỉnh phong Hỗn Nguyên Kim Tiên, thậm chí có khả năng đã nửa chân bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Vì vậy, Vô Cực chỉ có thể ẩn mình trong bóng tối, nếu không một khi đối mặt với ba người họ, Vô Cực cũng chỉ có nước rút lui, không thể nào là đối thủ của bất kỳ ai trong số họ.

Quan trọng nhất, với tư cách là nhân vật chính của Đạo Ma Chi Tranh trong Long Hán đại kiếp, Hồng Quân và Ma Tổ La Hầu cũng đang mưu đồ trong bóng tối.

So sánh ra, tam tộc Long Phượng Kỳ Lân so với Hồng Quân và Ma Tổ La Hầu, hai người sau mới là đáng sợ nhất.

Lại còn trong tay Hồng Quân có Hỗn Độn Chí Bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp bị tàn khuyết, Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên cùng vô số Tiên Thiên Linh Bảo khác, quả thực kinh khủng vô cùng.

Ngược lại, trong tay Ma Tổ La Hầu cũng có Tiên Thiên Chí Bảo Tru Tiên Tứ Kiếm, và Thí Thần Thương có thể làm tổn thương nguyên thần Thánh Nhân, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, cũng kinh khủng đến cực điểm.

Về linh bảo, Ma Tổ La Hầu so với Hồng Quân kém hơn, chỉ thiếu một kiện Hỗn Độn Chí Bảo mà thôi, nhưng Tạo Hóa Ngọc Điệp lại dùng để ngộ đạo, vừa không phải công kích linh bảo, cũng không phải phòng ngự linh bảo, cho nên tổng hợp lại, Hồng Quân và Ma Tổ La Hầu bất luận về linh bảo hay tu vi cảnh giới, thực ra đều không chênh lệch nhiều.

Thậm chí nói chính xác, Ma Tổ La Hầu hẳn là mạnh hơn Hồng Quân một chút, bởi vì y có Tru Tiên Kiếm Trận.

Điểm này, từ trận quyết chiến sau này giữa Hồng Quân và Ma Tổ có thể thấy được, phe Ma Tổ chỉ có một mình y, nhưng phe Hồng Quân lại có Dương Mi, Âm Dương Lão Tổ, Càn Khôn Lão Tổ ba người giúp sức.

Ba người này, mỗi người tu vi đều trên Hỗn Nguyên Kim Tiên, và tiền thân đều là một trong ba nghìn Ma Thần Hỗn Độn.

Ba nghìn năm sau, sau khi Vô Cực giúp Dao Trì nâng cấp lực phòng ngự của đại trận Dao Trì Tiên Cảnh lên cấp bậc Hỗn Nguyên Kim Tiên, cuối cùng hắn cũng quyết định rời đi.

Còn về Hi Hòa, Thường Hi và Thanh Loan, Vô Cực chỉ có thể để họ ở lại Dao Trì Tiên Cảnh, bởi vì bây giờ lượng kiếp chưa kết thúc, nếu mang theo họ sẽ rất nguy hiểm, hắn không muốn thấy điều đó, nên chỉ có thể làm vậy.

Hôm nay, chính là ngày Vô Cực rời khỏi Dao Trì Tiên Cảnh.

Trong những năm ở Dao Trì Tiên Cảnh, mối quan hệ giữa hắn và Dao Trì lại tiến thêm một bước.

Giờ phút này, dưới chân núi Tây Côn Luân.

Hi Hòa, Thường Hi, Dao Trì ba người, cùng hai con chim Thanh Loan đang tiễn Vô Cực, trong mắt họ tràn đầy vẻ không nỡ.

Đặc biệt là Hi Hòa và Thường Hi, đôi mắt đẹp đã đỏ hoe, tay ngọc nắm chặt lấy Vô Cực, không cho hắn rời đi.

"Vô Cực ca ca, đừng đi được không..." "Vô Cực ca ca..." Hốc mắt Thường Hi ươn ướt, trên gương mặt tuyệt mỹ đầy vẻ quyến luyến.

Hi Hòa cũng vậy, trên mặt còn vương lại những vệt nước mắt nhàn nhạt.

"Vô Cực đạo hữu, hay là thôi đi, bây giờ Hồng Hoang đại địa đang

trong lượng kiếp, khắp nơi đều đầy rẫy nguy hiểm, sao ngài không ở lại chỗ bần đạo, đợi sau khi lượng kiếp kết thúc rồi hãy đi.” Dao Trì nhìn chằm chằm Vô Cực, môi khẽ mở, muốn thuyết phục hắn ở lại Dao Trì Tiên Cảnh lần cuối.

Thực ra trong lòng nàng, cũng đã dần dần coi Vô Cực là người thân cận nhất.

“A, Vô Cực ca ca, Dao Trì tỷ tỷ nói đúng đó!

Huynh ở lại tiên cảnh đừng đi ra ngoài được không...” Hi Hòa và Thường Hi lay cánh tay Vô Cực.

“Đại lão gia…” “Vô Cực ca ca…” Thanh Loan và Xích Loan cũng khuyên Vô Cực.

Đối mặt với lời khuyên của ba người Hi Hòa và hai con chim Thanh Loan, Vô Cực nhìn về phía Hồng Hoang đại địa, sau đó khẽ lắc đầu, không vì thế mà thay đổi ý định.

“Vô Cực ca ca…” “Vô Cực đạo hữu…” “Ngoan, nghe lời!” Trong mắt Vô Cực tràn đầy vẻ dịu dàng, hắn xoa xoa mái tóc của Hi Hòa và Thường Hi.

Nói xong, Vô Cực liền bước một bước, thân ảnh biến mất khỏi Tây Côn Luân.

“Vô Cực ca ca…” Nhìn Vô Cực biến mất, Hi Hòa và Thường Hi tức thì lặng lẽ rơi lệ, khóc thành người lệ.

Dù biết rằng Vô Cực để họ ở lại đây là vì muốn tốt cho họ!

Trong mắt Dao Trì cũng hơi đỏ, nhưng nàng không biểu hiện ra ngoài.

“Được rồi, hai vị muội muội, đừng khóc nữa, chúng ta về thôi!” Dao Trì khẽ an ủi Hi Hòa và Thường Hi.

“Vâng!” “Vâng!” … “Đinh, thu thập sinh linh bình thường nhận được điểm tu vi: Một nghìn+!” “Đinh, thu thập sinh linh bình thường nhận được điểm tu vi: Hai nghìn+!” “Đinh, thu thập sinh linh bình thường nhận được điểm tu vi: Một vạn+!” Một loạt âm thanh nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên trong đầu Vô Cực.

Rời khỏi Tây Côn Luân, Vô Cực liền bay thẳng về phía nam, tiện đường thu thập điểm tu vi của các sinh linh.

Việc cấp bách hiện tại của hắn là phải làm rõ cuộc đại chiến giữa tam tộc đã phát triển đến mức độ nào, còn bao lâu nữa thì đến trận quyết chiến cuối cùng.

Trong vô thức, một kế hoạch nhanh chóng hình thành trong đầu Vô Cực.

Nếu đã có thù không đội trời chung với Long tộc, vậy thì đến Phượng tộc, giúp họ đánh giết Long tộc, như vậy không chỉ có thể kiếm được điểm tu vi, quan trọng nhất là trong Phượng tộc có Nam Minh Ly Hỏa.

Nếu lại dung hợp Nam Minh Ly Hỏa vào Hỗn Độn Chân Hỏa, vậy thì uy lực của nó… nghĩ đến đây, Vô Cực cũng không khỏi thở gấp.

Nam Minh Ly Hỏa đó!

Là ngọn lửa chí cường ở Hồng Hoang cùng cấp bậc với Thái Âm Chân Hỏa và Thái Dương Chân Hỏa.

Chương 59

Điểm đến của Vô Cực lần này chính là nơi tổ địa của Phượng tộc - Bất Tử Sơn ở phía nam.

Nhưng muốn vào Phượng tộc, trước tiên phải có một lý do và cái cớ hợp lý, không thể cứ thế mà đi thẳng đến.

Vậy thì lý do và cái cớ tốt nhất, không nghi ngờ gì chính là ơn cứu mạng...

Hồng Hoang không có năm tháng!

Nghìn năm sau, cái cớ này cuối cùng cũng xuất hiện trong phạm vi cảm ứng nguyên thần của Vô Cực.

Một ngày nọ, khi Vô Cực bay qua một dãy núi, hắn phát hiện bên dưới đang diễn ra một trận đại chiến, hai bên giao chiến chính là tam tộc Long Phượng Kỳ Lân.

"Ồ, đã bố trí trận pháp sao." "Hệ thống, phân tích cho ta!" Vô Cực thầm niệm trong lòng.

"Đinh, đang phân tích hoàn mỹ Phong Cấm Chi Trận!" "Phong Cấm?

Là Long tộc bố trí, hay là hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân bố trí?" Trong lòng Vô Cực lóe lên một tia nghi hoặc.

Chẳng mấy chốc, thông tin về trận pháp này liền xuất hiện trong đầu Vô Cực.

Sau khi vào trận, Vô Cực liền ẩn mình trong hư không, âm thầm quan sát tình hình phát triển của trận đại chiến.

Nếu Long tộc mạnh hơn, vậy thì tốt nhất, nếu Long tộc yếu hơn,

hắn sẽ âm thầm giúp Long tộc đánh giết hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân, sau đó vào thời khắc cuối cùng, lại hiện thân cứu người của hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân.

Như vậy, Vô Cực sẽ có cái cớ và lý do để vào Phượng tộc.

"Đinh, thu thập sinh linh Long tộc nhận được điểm tu vi một vạn +!" "Đinh, thu thập sinh linh Phượng tộc nhận được điểm tu vi mười vạn+!" "Đinh, thu thập sinh linh Kỳ Lân nhận được điểm tu vi hai mươi vạn+!" "Đinh, thu thập Phượng tộc trưởng lão nhận được điểm tu vi ba mươi triệu+!" "Đinh, thu thập Kỳ Lân tộc trưởng lão nhận được điểm tu vi ba mươi triệu+!" "Đinh, thu thập Long tộc trưởng lão nhận được điểm tu vi bốn mươi triệu+!" "…" Bỗng nhiên, một loạt âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang vọng trong đầu Vô Cực.

"Ừm, không tệ không tệ!" Vô Cực nghe vậy, trên mặt lộ ra nụ cười.

Một đợt thu thập này, Vô Cực tức thì cảm thấy tu vi của mình lại có chút tăng lên...

Cứ thế, thời gian trôi qua, một trận đại chiến sau khi diễn ra mấy tháng, cuối cùng cũng phân định thắng bại, Long tộc thắng, hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân bại.

Lúc này dưới dãy núi, đã là thây chất thành núi, máu chảy thành sông, thi thể của tam tộc Long Phượng Kỳ Lân nằm la liệt.

Đại địa bị đánh chìm, hư không bị lật đổ, thời không phảng phất như bị chặt đứt, khí tức hủy diệt lan tràn, tràn ngập trong không gian này.

Ở trung tâm dãy núi, thập trưởng lão Ngao La của Long tộc ngạo nghễ đứng đó, lạnh lùng nhìn trưởng lão Phượng tộc và trưởng lão Kỳ Lân tộc đối diện.

Hai người lúc này đều đã bị trọng thương, sắc mặt trắng bệch, ngã trên đất không dậy nổi, hơi thở thoi thóp.

Những người thuộc hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân phía sau họ cũng vậy, ai nấy đều bị trọng thương, quỳ một nửa trên mặt đất.

Nhưng trên mặt họ lại không hề có vẻ sợ hãi.

"Đại chiến kết thúc rồi sao, vậy xem ra đến lúc ta ra sân rồi." Nguyên thần cảm ứng được cảnh tượng trong dãy núi bên dưới, Vô Cực lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Không biết đã qua bao lâu… "Sao thế?

Nguyên Minh, Tề Hải, lẽ nào hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân liên thủ mà chỉ có chút thực lực này thôi sao?

Hình như cũng không ra làm sao cả!

Hừ, chỉ bằng các ngươi mà cũng đòi chống lại Long tộc đường đường của ta, quả thực là không biết tự lượng sức mình mà còn nực cười." Trong dãy núi, tiếng cười âm trầm đắc ý của trưởng lão Long tộc Ngao La vang vọng, trong lời nói tràn đầy vẻ khinh thường và chế giễu.

"Hừ, Ngao La, ta thừa nhận trận này ta thua, muốn giết thì giết, không cần nhiều lời!

Nhưng ngươi cũng đừng quá đắc ý, nếu ta chết, sư tôn của ta nhất định sẽ báo thù cho ta, trong Long tộc, ngoài tộc trưởng Long Vương ra, ngươi nghĩ có ai có thể chống đỡ được sư tôn của ta không?" "Không sai!

Ra tay đi!" Trưởng lão Phượng tộc và trưởng lão Kỳ Lân tộc lẫm liệt không sợ, dù biết sắp chết, nhưng về khí thế cũng không thể yếu thế hơn trưởng lão Long tộc Ngao La.

Nghe lời uy hiếp trước khi chết của trưởng lão Phượng tộc Nguyên Minh, sắc mặt trưởng lão Long tộc Ngao La không khỏi có chút khó coi, nàng nói không sai, trong toàn bộ Long tộc, ngoài người nắm quyền tộc trưởng Long Vương ra, quả thực không ai có thể chống đỡ được sự tập kích của sư tôn nàng.

Nhưng thế thì đã sao, có tộc trưởng Long Vương ở đây mà!

Hắn nhanh chóng trấn tĩnh lại, ánh mắt băng lãnh lại một lần nữa dừng lại trên người Nguyên Minh và Tề Hải.

"Hừ, Nguyên Minh, Tề Hải, hai ngươi đều sắp chết đến nơi rồi, còn uy hiếp bản tọa, đi chết đi!" Trưởng lão Long tộc Ngao La hừ lạnh, ngay sau đó hai luồng huyền quang kinh khủng phảng phất như có thể hủy thiên diệt địa từ trong tay hắn bay ra, xuyên qua không gian lao về phía hai trưởng lão Phượng Hoàng và Kỳ Lân đối diện, hủy diệt tất cả. … Đối diện.

Nhìn huyền quang hủy diệt đang phá vỡ thời không lao tới.

Trưởng lão Phượng tộc Nguyên Minh và trưởng lão Kỳ Lân tộc Tề Hải nhìn nhau một cái, sau đó không hề sợ hãi mà nhắm mắt lại, chuẩn bị nghênh đón cái chết giáng xuống, bây giờ trừ phi có kỳ tích xuất hiện, nếu không không ai có thể cứu được họ.

Bởi vì không gian này đã sớm bị Long tộc cách tuyệt phong cấm, ngay cả việc truyền tin về tộc cũng không làm được, sao có thể có người đến cứu!

Quan trọng nhất là, Long tộc lần này đã chuẩn bị sẵn, mang theo bảo vật chuyên dùng để khắc chế, khiến họ dù có thần thông nghịch thiên cũng không thể sử dụng, dường như đối phương đã quá quen thuộc với họ.

"Sư tôn, xin thứ lỗi cho đồ nhi không thể phụng dưỡng ngài nữa!"

Trên mặt trưởng lão Phượng tộc Nguyên Minh tràn đầy vẻ không cam tâm, nếu nơi này không bị bố trí đại trận không gian phong cấm thì… Trưởng lão Kỳ Lân tộc Tề Hải trong lòng cũng nghĩ như vậy!

Thật sự không cam tâm!

Nhưng đúng lúc này, vào lúc trưởng lão Phượng tộc và trưởng lão Kỳ Lân tộc chuẩn bị chịu chết, đột nhiên, một giọng nói phảng phất như Đại Đạo Chi Âm từ trên trời giáng xuống, vang vọng hư không, nhàn nhạt vang vọng trong dãy núi.

"Ồ?

Vậy sao, thật sự nghĩ rằng Long tộc vô địch rồi sao?" Giọng nói đó cười lạnh.

Giọng nói đột ngột xuất hiện, tức thì khiến cho ánh mắt của người tam tộc Long Phượng Kỳ Lân ngưng lại, đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên hư không.

Người nào?

Không gian này không phải đã bị phong cấm rồi sao, sao lại có người có thể vào được?

Chương 60

Trong chốc lát, nghi vấn này tức thì xuất hiện trong lòng tất cả người của tam tộc.

Trong nháy mắt, sau khi giọng nói dứt.

Dưới ánh mắt chăm chú của tất cả người tam tộc Long Phượng Kỳ Lân có mặt tại hiện trường, chỉ thấy một thanh niên áo trắng phiêu dật, chắp tay sau lưng bước ra từ hư không, tức thì rơi xuống trước mặt Nguyên Minh và Tề Hải, sau đó từ trong mắt bắn ra hai luồng chân hỏa, lật đổ huyền quang hủy diệt của trưởng lão Long tộc Ngao La giữa thiên địa.

"Xoẹt~" Dưới hai luồng chân hỏa có thể đốt trời diệt đất của thanh niên áo trắng, hư không tức thì bị thiêu thành hư vô, nơi nó đi qua, tất cả đều hóa thành tro bụi.

"…" "Rốt cuộc là ai?" Cảnh tượng này rơi vào mắt người của tam tộc, tức thì khiến cho trong mắt họ tràn đầy vẻ kinh hãi, nhìn chằm chằm thanh niên áo trắng.

Quá mạnh mẽ rồi!

Ngọn lửa đó… không nhìn ra là loại lửa gì.

"Ngọn lửa đó…" Tất cả người của Phượng tộc không khỏi nhìn nhau, tâm thần chấn động mạnh, hai luồng chân hỏa này, lại còn kinh khủng hơn cả Phượng Viêm.

Là Phượng Hoàng, không ai hiểu về lửa hơn họ, nhưng từ hai luồng chân hỏa đó, lại khiến họ từ đáy lòng và sâu thẳm linh hồn cảm thấy sợ hãi, có thể trong nháy mắt thiêu đốt họ.

Trong chốc lát, ánh mắt nhìn thanh niên áo trắng tràn đầy vẻ kính

sợ, chính xác hơn là kinh khủng.

"Phượng tộc Nguyên Minh đa tạ đạo hữu đã cứu!" "Kỳ Lân nhất tộc Tề Hải đa tạ đạo hữu đã cứu!" Nguyên Minh và Tề Hải thấy công kích của Ngao La bị thanh niên áo trắng trước mắt lật đổ, tức thì loạng choạng đứng dậy từ mặt đất, chắp tay cảm tạ.

"Tề Hải đạo huynh, huynh có nhìn ra đó là loại lửa gì không?" Nguyên Minh dùng nguyên thần ý niệm hỏi Tề Hải.

Nàng chưa từng thấy ngọn lửa kinh khủng như vậy, quan trọng nhất là, loại lửa này lại còn mạnh hơn cả Phượng Viêm Nam Minh Ly Hỏa của Phượng tộc.

Chỉ trong một khoảnh khắc, nàng đã cảm ứng được, mặc dù không muốn thừa nhận.

"Bản tọa cũng chưa từng thấy ngọn lửa như vậy!" Tề Hải trầm ngâm một lát rồi trả lời.

"Ồ…" Nguyên Minh nghe vậy không khỏi có chút thất vọng.

"Nguyên Minh đạo hữu, sao vậy?" "Không có gì…" Nguyên Minh thấy Tề Hải cũng không biết, liền không còn bận tâm về vấn đề này nữa. … "Không có gì, bần đạo chỉ là chướng mắt Long tộc mà thôi." Thanh niên áo trắng nhàn nhạt liếc nhìn Nguyên Minh và Tề Hải.

Thanh niên áo trắng này không phải ai khác, chính là Vô Cực vẫn luôn ẩn mình trong hư không.

Nếu trưởng lão Long tộc muốn chém giết những người còn sót lại của hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân sau trận đại chiến, vậy thì lúc này chính là thời cơ tốt nhất để Vô Cực hiện thân, cứu họ xuống, như vậy, Vô Cực sẽ trở thành ân nhân cứu mạng của họ, có khả năng cao sẽ được mời đến Phượng tộc hoặc Kỳ Lân tộc.

Hơn nữa, một tán tu cường giả cấp bậc như Vô Cực, cũng chính

là đối tượng mà họ cầu còn không được.

Vào lúc bước ra từ hư không, Vô Cực đã biến đổi hình dạng, che giấu diện mạo thật, hóa thành một khuôn mặt khác.

"Dám hỏi đạo hữu tôn hiệu là gì?" Trưởng lão Phượng tộc Nguyên Minh nhìn Vô Cực hỏi.

"Bần đạo Huyền Thanh!" Vô Cực nhàn nhạt nói.

"Ra là Huyền Thanh đạo hữu!" Trưởng lão Kỳ Lân tộc Tề Hải, lại một lần nữa chắp tay với Vô Cực.

"Ồ?

Ngọn lửa đó…" Ngao La ở đối diện, thấy Vô Cực có thể dễ dàng đỡ được công kích của mình, tức thì không khỏi nhíu mày, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Vô Cực, "Hửm?

Kẻ nào?

Dám quản chuyện của Long tộc ta!" Khí tức kinh khủng truyền ra từ hai luồng lửa đó, lại khiến hắn bất giác cảm thấy một sự kinh sợ.

Nhưng dù đã lật lại tất cả ký ức trong đầu, hắn cũng không tìm thấy chút thông tin nào về loại lửa này.

Những thứ không biết đều khiến người ta kinh khủng.

Không tự chủ được, sắc mặt Ngao La dần dần trở nên ngưng trọng.

"Hừ, bần đạo quản rồi thì sao?

Ngươi làm gì được ta?" Vô Cực lạnh lùng liếc nhìn trưởng lão Long tộc Ngao La đối diện.

Đại La Kim Tiên đỉnh phong thì đã sao, với thực lực hiện tại của hắn, nếu muốn giết, căn bản không cần tốn nhiều sức lực.

Càng không cần phải nói đến thân thể bị thương tàn lúc này, không còn thực lực của thời kỳ toàn thịnh.

Xem trận chiến này, tuy hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân bại, nhưng trên thực tế, Long tộc cũng chỉ là thắng thảm mà thôi. … "Hừ, dám khiêu khích Long tộc ta, ngươi đang tìm chết!" Ánh mắt Ngao La băng lãnh, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Vậy sao!" Vô Cực cười lạnh một tiếng, ngay sau đó bước một bước, thân ảnh tức thì biến mất tại chỗ, hàng ức vi lạp tế bào trong cơ thể cuộn trào, vô tận lực lượng nhục thân được hội tụ trên cánh tay phải, tỏa ra từng luồng tiên quang.

"Phanh!" Trong nháy mắt, vào lúc Ngao La chưa kịp phản ứng, Vô Cực đã xuất hiện trước mặt hắn, trực tiếp một quyền đánh nát nhục thân của hắn, mưa máu đầy trời từ trên không trung rơi xuống, mùi máu tanh nồng nặc lan ra trong không khí.

Mặc dù Ngao La là cường giả Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng nhục thân so với Vô Cực lại kém xa ngàn trăm lần, không có chút sức lực phản kháng nào.

Càng không cần phải nói đến là dưới sự đột kích của Vô Cực.

"Không… nhục thân của ta…" Nguyên thần của Ngao La thoát ra gầm lên giận dữ, mắt muốn nứt ra, không dám tin nhìn nhục thân đã hóa thành sương máu.

Không chỉ có hắn, cảnh tượng này rơi vào mắt những người còn lại của tam tộc tại hiện trường, cũng không khỏi bị kinh ngạc đến cực điểm, mắt trợn to, trong ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Đó là một cường giả Đại La Kim Tiên đỉnh phong đó!

Lại dễ dàng bị người khác đánh nát nhục thân như vậy, tu vi cảnh giới của người đó phải mạnh đến mức nào?

Hỗn Nguyên Kim Tiên sao?

“Chuyện… chuyện này là thật sao?” Trưởng lão Kỳ Lân tộc Tề Hải, thần tình ngây dại.

Chương 61

"Chắc là… thật đó!" Trưởng lão Phượng tộc Nguyên Minh, đôi mắt đẹp run rẩy.

Hai người ăn ý nhìn nhau một cái.

"Người này tu vi thật mạnh…" "Chẳng lẽ là cường giả Hỗn Nguyên Kim Tiên sao…" "Chắc là vậy rồi, nếu không sao có thể một quyền đánh nát nhục thân của trưởng lão Long tộc nổi tiếng đó được…" Bên phe hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân, bàn tán xôn xao, một phen kinh ngạc.

Nhưng ngược lại, bên phe Long tộc đối diện, lại biến thành kinh khủng.

"Sao… sao có thể…" "Thập trưởng lão…" "Thập trưởng lão…" Người của Long tộc, không ai không la lớn, tâm thần kinh hãi tột độ.

Không trách họ kinh hoàng, thực sự cảnh tượng này quá kinh khủng rồi.

"A, Long tộc ta sẽ không tha cho ngươi đâu!" Chỉ còn lại nguyên thần của Ngao La, ngửa mặt lên trời gào thét, hận không thể bây giờ liền diệt sát Vô Cực.

Đối mặt với sự uy hiếp của Ngao La, trên mặt Vô Cực hiện ra một nụ cười giễu cợt, không hề sợ hãi.

"Người của Long tộc, ta lại không phải lần đầu tiên giết." Vô Cực cười lạnh trong lòng.

"Hừ, ngươi nghĩ bần đạo sẽ sợ sự uy hiếp của Long tộc sao?" Vô Cực hừ lạnh một tiếng, hai luồng Hỗn Độn Chân Hỏa lại một lần nữa từ trong đôi mắt bắn ra, bay về phía Ngao La.

Trong nháy mắt, Hỗn Độn Chân Hỏa đốt trời diệt đất, hư không bị thiêu hủy, bị đốt thành hư vô.

Nhiệt độ kinh khủng vô cùng đột nhiên giáng xuống không gian này.

"Cứ chờ cường giả Long tộc của ta giáng lâm đi!" Lúc này nguyên thần Ngao La đang lơ lửng trên bầu trời, thấy Vô Cực bắn ra Hỗn Độn Chân Hỏa, tức thì kinh hãi thất sắc, để lại một câu nói cay độc, rồi tức thì hóa thành một luồng lưu quang biến mất trong dãy núi.

"Hừ, nghĩ rằng chạy thoát được sao!" Vô Cực tâm niệm vừa động, triệu hồi Hồng Mông Lượng Thiên Xích, đuổi theo.

Một lát sau.

"Không… không…" "Đinh, đánh giết Long tộc trưởng lão nhận được điểm tu vi: Bốn mươi triệu+!" Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

Cùng lúc đó, tại tổ địa Long tộc xa xôi, trong một cung điện khí thế hùng vĩ vô cùng.

Người nắm quyền Long tộc Long Vương, và các trưởng lão Long tộc đang thương nghị đại sự.

"Chư vị trưởng lão, bên thập trưởng lão Ngao La có tin tức truyền về chưa?

Tình hình đại chiến thế nào rồi?" Bỗng nhiên, Long Vương mặc long bào, ngồi cao trên long ỷ, không giận mà uy, ánh mắt quét qua đại điện, giọng nói uy nghiêm nhàn nhạt vang lên.

"Hồi bẩm tộc trưởng, bên thập trưởng lão trước đó có tin tức truyền về." Dưới đại điện, một vị trưởng lão nói.

"Ồ?

Nói xem!" "Vâng, tộc trưởng!

Thập trưởng lão nói, dưới đại trận không gian phong cấm, người của hai tộc Phượng tộc và Kỳ Lân không còn sức phản kháng, bao gồm cả trưởng lão Phượng tộc Nguyên Minh và trưởng lão Kỳ Lân tộc Tề Hải hai người cũng vậy, sắp có thể chém giết hết bọn họ rồi." Vị trưởng lão Long tộc đó vẻ mặt cung kính nói.

"Tốt!

Tốt!

Đợi Ngao La trở về, trẫm nhất định sẽ thưởng hậu hĩnh!" Long Vương mỉm cười.

Các trưởng lão Long tộc trong đại điện nghe vậy, đều không khỏi lộ vẻ ngưỡng mộ, thứ được thưởng từ tay người nắm quyền Long tộc đường đường, có thể là thứ bình thường sao, đó cũng là nguyên nhân họ ngưỡng mộ.

Thậm chí lúc này họ còn có chút hối hận, nếu sớm biết Long Vương sẽ đích thân ban thưởng… vậy thì họ đã đi suất quân đánh một trận rồi.

Nhưng, đúng lúc này, một thành viên Long tộc hoảng hốt chạy vào đại điện, thần sắc hoảng loạn.

"Tộc trưởng… các vị trưởng lão… thập trưởng lão…" "Hửm?

Rốt cuộc có chuyện gì?

Ngao La làm sao rồi?" Long Vương ngồi trên long ỷ tức thì ánh mắt ngưng lại, đứng dậy từ long ỷ.

"Thập trưởng lão… hồn đăng đột nhiên tắt…" Vị thành viên Long tộc đó thở gấp nói.

"Cái gì??

Hồn đăng của Ngao La tắt rồi?" Ánh mắt uy nghiêm của Long Vương nhìn chằm chằm vào vị thành viên Long tộc đó.

"Ngao Thông, ngươi… ngươi không nhìn nhầm chứ?" Các trưởng lão Long tộc trong đại điện nghe vậy, cũng không khỏi kinh ngạc.

Sao có thể chứ?

Trước đó mới vừa truyền tin về mà.

Không thể tin được đây là sự thật!

"Tộc trưởng, các vị trưởng lão, mời xem, ta đã mang hồn đăng của thập trưởng lão đến." Nói rồi, hắn lấy ra một chiếc hồn đăng bằng đồng xanh, giơ lên đỉnh đầu, cho Long Vương và mọi người xem.

"Không… không thể nào…" "Sao có thể…" Khi nhìn thấy hồn đăng, tất cả mọi người trên mặt đều tràn đầy phẫn nộ, khí tức kinh khủng lan ra trong đại điện.

"Tra!

Tra cho trẫm!

Xem rốt cuộc là ai đã đánh giết Ngao La!" Trong mắt Long Vương nhật nguyệt hiển hiện, xuyên qua vô tận tinh hà… "Vâng!

Tộc trưởng!" … "Đúng rồi, Ngao Thông, trước khi thập trưởng lão chết, có kịp dùng bí thuật truyền về manh mối của kẻ địch không?" Một vị trưởng lão Long tộc lạnh giọng hỏi.

"Hồi bẩm bát trưởng lão, có!

Vào lúc thập trưởng lão sắp chết, đã từng dùng bí thuật của tộc truyền về một bức ảnh nguyên thần!" "Mau, mau chiếu bức ảnh nguyên thần đó ra!" "Vâng!" Tiếng nói vừa dứt, một bức ảnh nguyên thần tức thì xuất hiện trong đại điện.

Chương 62

Trong nháy mắt, Long Vương trên đại điện, cũng như các trưởng lão Long tộc, ánh mắt đều dán chặt vào trong bức ảnh, trên người thanh niên áo trắng phiêu dật, chắp tay sau lưng!

Thanh niên áo trắng trong ảnh nguyên thần không phải ai khác, chính là Vô Cực đã đánh giết thập trưởng lão Ngao La của Long tộc trước đó!

"Lập tức phát tán hình ảnh của người này xuống, một khi gặp phải, lập tức báo cáo!" Sau khi ảnh nguyên thần tan biến, Long Vương lạnh lùng nói.

"Vâng!

Tộc trưởng!" … Sau khi đánh giết nguyên thần của trưởng lão Long tộc Ngao La, Hồng Mông Lượng Thiên Xích nhanh chóng trở về tay Vô Cực.

Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, giết người không dính nhân quả.

Cho nên Vô Cực cũng không cần lo lắng sẽ dính phải nhân quả nghiệp lực.

"Đến lượt các ngươi rồi!" Ánh mắt băng lãnh của Vô Cực quét qua mặt tất cả người của Long tộc, lạnh lùng mở miệng.

Dù Vô Cực bề ngoài băng lãnh, nhưng thực ra trong lòng lúc này lại vui như hoa nở, bởi vì đây là một lượng lớn điểm tu vi đó!

"Phanh phanh phanh!" Tiếng nói vừa dứt, Hồng Mông Lượng Thiên Xích lại một lần nữa từ tay Vô Cực bay ra, lao về phía những người còn lại của Long tộc đối diện.

Dưới uy áp của Đại Đạo Chi La mênh mông vô biên của Vô Cực,

tất cả người của Long tộc tức thì bị áp chế đến mức quỳ một nửa trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, gần như không có sức phản kháng.

Ngoài trưởng lão Long tộc Ngao La đã bị Vô Cực đánh giết trước đó, lúc này tu vi cao nhất của người Long tộc tại hiện trường cũng chỉ có Đại La trung kỳ mà thôi, đối mặt với uy áp Đại Đạo Chi La của Vô Cực, họ chỉ có thể tuyệt vọng lại kinh hoàng mặc cho Hồng Mông Lượng Thiên Xích rơi xuống, bị đánh giết không thương tiếc.

Nếu là thời kỳ toàn thịnh, có lẽ còn có chút sức phản kháng, nhưng lúc này họ đều là thân thể bán tàn.

"Không…" "Không…" Theo Hồng Mông Lượng Thiên Xích rơi xuống!

Tức thì, từng tiếng hét kinh hoàng vang vọng trong không gian này.

Họ không sợ chiến tử, nhưng lại sợ bị tàn sát không thương tiếc như vậy!

"Đinh, đánh giết sinh linh Long tộc nhận được điểm tu vi: Mười vạn+!" "Đinh, đánh giết sinh linh Long tộc nhận được điểm tu vi: Hai mươi vạn+!" "Đinh, đánh giết Long tộc hộ pháp nhận được điểm tu vi: Mười triệu+!" "Đinh, đánh giết Long tộc hộ pháp nhận được điểm tu vi: Hai mươi triệu+!" "…" Mỗi khi Hồng Mông Lượng Thiên Xích đánh giết một thành viên Long tộc, âm thanh nhắc nhở của hệ thống về người bị đánh giết liền vang lên trong đầu Vô Cực.

Một lát sau.

Trong dãy núi rộng lớn vô cùng, không còn một người nào của Long tộc.

Tất cả đều bị Vô Cực điều khiển Hồng Mông Lượng Thiên Xích đánh giết hết.

Sau một đợt thu thập điểm tu vi này, Vô Cực tức thì cảm giác tu vi

của mình lại có chút tăng lên, không khỏi vui mừng.

Nguyên Minh và Tề Hải ở bên cạnh, thấy Vô Cực lúc này đã giết hết người của Long tộc, tức thì ánh mắt dừng lại trên người hắn.

"Huyền Thanh đạo hữu, Ngao La…" Trưởng lão Phượng tộc Nguyên Minh nhìn Vô Cực hỏi.

Chỉ là muốn biết Ngao La đã bị Vô Cực đánh giết hay chưa.

Trưởng lão Kỳ Lân tộc Tề Hải bên cạnh cũng vậy, đang chờ đợi câu trả lời của Vô Cực.

"Ngao La sao, đã bị linh bảo của bần đạo đánh giết rồi!" Vô Cực nhàn nhạt liếc nhìn Nguyên Minh và Tề Hải, sắc mặt bình tĩnh, phảng phất như đánh giết Ngao La chỉ là một chuyện nhỏ không đáng kể.

Giết rồi sao… Hai người nghe vậy, tức thì nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương thấy được vẻ kinh ngạc, không khỏi lại một lần nữa bị Vô Cực làm cho kinh ngạc.

Đối với thực lực và lai lịch của tên tử địch Long tộc này, không ai rõ hơn họ.

"Huyền Thanh đạo hữu, từ nay về sau, ngài chính là khách quý nhất của Phượng tộc chúng tôi." "Huyền Thanh đạo hữu, Kỳ Lân tộc chúng tôi cũng vậy!" Nguyên Minh và Tề Hải, vẻ mặt trịnh trọng nói với Vô Cực.

Đối với họ, chỉ cần là người dám đánh giết Long tộc, vậy thì chính là bạn bè và khách quý của hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân, là đối tượng có thể và cần phải lôi kéo.

Sau khi cảm nhận được thực lực của Vô Cực, Nguyên Minh và Tề Hải lúc này trong lòng đã có ý định lôi kéo.

Một cường giả cấp bậc như Vô Cực, trong hai tộc Phượng Hoàng

và Kỳ Lân, cũng là tồn tại cấp bá chủ, đếm trên đầu ngón tay.

Cho nên bất kể thế nào, cũng nhất định phải lôi kéo Vô Cực về tộc của mình, dù phải trả một cái giá lớn, cũng không tiếc.

"Ừm, đó cũng chính là điều bần đạo cầu còn không được." Vô Cực gật đầu, cười nói.

Vì Nam Minh Ly Hỏa và điểm tu vi trong tổ địa Phượng tộc, tạm thời giả dối một chút cũng đáng.

"Vậy thì tốt quá rồi, Huyền Thanh đạo hữu, nếu đã như vậy, vậy không bằng lát nữa Huyền Thanh đạo hữu liền theo bản tọa về Phượng tộc đi, thế nào?

Đợi sau khi về Bất Tử Sơn, bản tọa sẽ giới thiệu ngài với tộc trưởng của Phượng tộc chúng tôi." Nguyên Minh đảo mắt, nhìn chằm chằm Vô Cực nói.

"Huyền Thanh đạo hữu, Kỳ Lân tộc chúng tôi…" Tề Hải bên cạnh thấy Nguyên Minh mở lời, tức thì lo lắng, lập tức nói theo.

Hai người đều muốn lôi kéo Vô Cực về tộc, trong chốc lát, lại có chút tranh giành gay gắt.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Vô Cực không nói gì, cứ thế im lặng nhìn họ tranh giành.

Nền tảng của hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân cũng chỉ là vì lợi ích và chống lại kẻ thù chung là Long tộc, mới tạm thời lựa chọn liên minh với nhau mà thôi, liên minh giữa họ bất cứ lúc nào cũng có thể tan rã.

Đặc biệt là khi lợi ích xuất hiện, càng sẽ như vậy. … "Huyền Thanh đạo hữu…" "Huyền Thanh đạo hữu…" Nguyên Minh và Tề Hải đều nhìn chằm chằm Vô Cực.

Vô Cực thấy vậy, giả vờ trầm ngâm một lát, vẻ mặt khó xử nói: "Được rồi được rồi, hai vị đạo hữu, đừng tranh nữa, kẻo làm tổn thương hòa khí giữa hai tộc, theo ý bần đạo, hay là thế này đi, để bần đạo theo Nguyên Minh đạo hữu đến Phượng tộc làm khách một chuyến trước, sau này lại đến Kỳ Lân tộc làm phiền Tề Hải đạo hữu, thế nào?

Không biết hai vị đạo hữu thấy đề nghị này của bần đạo có được không?" Vô Cực nhàn nhạt liếc nhìn hai người.

"…" Một lát sau.

"Vậy được rồi, cũng chỉ có thể như vậy!" Trưởng lão Kỳ Lân tộc Tề Hải, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu.

Dù trong lòng có chút không cam tâm.

Chương 63

Nguyên Minh bên cạnh nghe Vô Cực muốn theo mình về Phượng tộc trước, tức thì trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Điều này có nghĩa là, đối với việc lôi kéo Vô Cực, quyền chủ động đã nằm trong tay Phượng tộc.

Nàng có thể mơ hồ cảm giác được, Vô Cực là một cường giả cấp bậc Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Đối với Phượng tộc, nếu có thể lôi kéo được Vô Cực, vậy thì như hổ thêm cánh, khoảng cách giữa họ và Long tộc sẽ tức thì thu hẹp lại.

Phượng tộc không bằng Long tộc, chỉ là ở phương diện cường giả đỉnh cao không bằng mà thôi. … Sau khi hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân dọn dẹp xong chiến trường, dưới sự ra tay của Vô Cực, không gian đại trận phong cấm mà Long tộc bố trí trước đó liền nhanh chóng bị Vô Cực phá vỡ.

Có phương pháp phá trận do hệ thống phân tích hoàn mỹ đưa ra, căn bản không tốn chút sức lực nào.

"Huyền Thanh đạo hữu, cho ngài." Nguyên Minh và Tề Hải đưa cho Vô Cực hai chiếc nhẫn không gian.

"…" Vô Cực có chút nghi hoặc.

"Huyền Thanh đạo hữu, chiến lợi phẩm của những người Long tộc bị đánh giết trước đó, bao gồm pháp bảo và bảo vật, đều ở bên trong." Nguyên Minh giải thích với Vô Cực, trong lòng lại gợn sóng, trong mắt mơ hồ lóe lên một tia phức tạp.

Nàng vốn là người tâm cao khí ngạo, nhưng bây giờ đối mặt với Vô Cực, lại không hiểu vì sao một chút cũng không thể cao ngạo

được.

"Được thôi!" Vô Cực không từ chối, đó là thứ hắn đáng được nhận, mặc dù bên trong sẽ không có thứ gì tốt, nhưng có còn hơn không mà.

"Được rồi, Nguyên Minh đạo hữu, Huyền Thanh đạo hữu, vậy ta xin cáo từ về tộc đây, sau này gặp lại." Tề Hải chắp tay với Vô Cực và Nguyên Minh, nói.

"Ừm!" "Được!" Hai người gật đầu.

Cứ thế, trưởng lão Kỳ Lân tộc Tề Hải, dẫn theo những người còn lại của Kỳ Lân tộc sau trận đại chiến rời đi.

Nguyên Minh nhìn Kỳ Lân tộc rời khỏi dãy núi, cũng quay đầu lại, nói với Vô Cực: "Huyền Thanh đạo hữu, vậy chúng ta cũng đi thôi, về Phượng tộc." "Được!" … Nghìn năm sau.

Tổ địa Phượng tộc Bất Tử Sơn, xuất hiện trong phạm vi cảm ứng nguyên thần của Vô Cực.

"Đúng rồi, Huyền Thanh đạo hữu, không biết có thể cho bản tọa biết, trước đó ở dãy núi, đạo hữu đã sử dụng loại lửa gì không?

Vì sao bản tọa chưa từng thấy qua." Khi sắp đến Bất Tử Sơn, Nguyên Minh đi cùng Vô Cực, cuối cùng cũng không nhịn được trong lòng, mở miệng khẽ hỏi Vô Cực.

"Ừm, không có gì là không thể, ngọn lửa mà bần đạo sử dụng trước đó, là Thái Dương Chân Hỏa lấy được từ Thái Dương Tinh." Vô Cực nhìn vào mặt Nguyên Minh, nhàn nhạt nói, đương nhiên hắn sẽ không nói cho Nguyên Minh biết, đó thực ra là Hỗn Độn Chân Hỏa do Thái Âm Chân Hỏa và Thái Dương Chân Hỏa dung hợp hóa thành, nhưng nhan sắc của Nguyên Minh quả thật rất đẹp, nhìn kỹ, lại mơ hồ có một cảm giác không hề thua kém Hi Hòa và Thường Hi.

Đặc biệt là cặp vú đầy đặn kiêu hãnh đó, không khỏi khiến Vô Cực rung động.

Kể từ khi xuyên không về Hồng Hoang đến nay, hắn chưa từng nếm trái cấm đâu!

Có lẽ có thể… Nhìn Nguyên Minh gần trong gang tấc, nhìn gương mặt và thân thể hoàn mỹ kiêu hãnh đó, trong đầu Vô Cực không khỏi lóe lên một tia xao động.

"Ra là Thái Dương Chân Hỏa…" Nguyên Minh bừng tỉnh, "Vô Cực đạo hữu…" Phát hiện ánh mắt Vô Cực đang nhìn chằm chằm vào mặt mình, Nguyên Minh không khỏi đỏ mặt, hiện lên một vầng hồng.

"Nguyên Minh đạo hữu…" "Ừm…" Nguyên Minh vẻ mặt e thẹn, tim đập nhanh. … Chẳng mấy chốc, Nguyên Minh đã đưa Vô Cực đáp xuống tổ địa Phượng tộc Bất Tử Sơn.

Còn những người khác của Phượng tộc thì ở phía sau.

"Thuộc hạ chờ cung nghênh thập trưởng lão an toàn trở về!" Bóng hình của Nguyên Minh và Vô Cực vừa đáp xuống Bất Tử Sơn, thủ vệ Phượng tộc tức thì xuất hiện, vẻ mặt cung kính.

"Ừm, lui ra đi!" Đối mặt với người của Phượng tộc, Nguyên Minh tức thì khôi phục lại vẻ cao lãnh ngày thường, không chút khoan dung, thậm chí không có ý định giới thiệu Vô Cực một câu, liền định dẫn Vô Cực đi vào trong.

"Thập trưởng lão… dám hỏi vị này là?" Thủ vệ chặn Vô Cực lại, ánh mắt dò xét trên người hắn.

"Hỗn xược!

Đây là khách quý của Phượng tộc ta, là ân nhân cứu mạng của bản tọa, ngươi dám cản?" Nguyên Minh thấy Vô Cực bị chặn lại, tức thì hừ lạnh.

Lúc này bị ánh mắt băng lãnh của Nguyên Minh quét qua, mấy người thủ vệ Phượng tộc không khỏi cảm thấy da đầu tê dại, sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nếu không phải vì chức trách, họ thực sự không muốn đối mặt với vị thập trưởng lão tính tình nóng nảy, lại cao lãnh dị thường này!

"Thập trưởng lão, thuộc hạ không dám…" Người đứng đầu chỉ có thể cứng rắn nói.

"Được rồi, Nguyên Minh đạo hữu, cũng đừng trách họ, dù sao họ cũng chỉ là đang làm tròn chức trách mà thôi." Giọng nói của Vô Cực vang lên đúng lúc.

"Hừ, nếu hôm nay không phải Huyền Thanh đạo hữu mở lời, Bổn tọa nhất định không tha cho các ngươi!" Nguyên Minh lại hừ lạnh một tiếng, rồi tiếp tục dẫn Vô Cực đi vào trong Bất Tử Sơn.

"Nguy hiểm thật!

Vừa rồi!" "A!" Thấy hai người Vô Cực đã đi xa, mấy người lính gác đều bất giác thở phào nhẹ nhõm, đúng là xui xẻo, nhưng biết làm sao được khi hôm nay đến phiên mình trực.

"Không hổ là một trong Tiên Thiên tam tộc, quả nhiên khủng bố đến thế!" Càng đi sâu vào Bất Tử Sơn, dưới sự cảm ứng của nguyên thần, Vô Cực mơ hồ cảm nhận được vài luồng khí tức vô cùng đáng sợ.

Đặc biệt là một luồng trong đó, mênh mông như vực sâu, khiến Vô Cực cũng không khỏi có vẻ mặt ngưng trọng.

Nếu không đoán sai, chủ nhân của luồng khí tức đó hẳn là người nắm quyền Phượng tộc trong truyền thuyết, Nguyên Phượng không thể sai được.

Trong Phượng tộc, cũng chỉ có Nguyên Phượng ở cảnh giới Hỗn

Nguyên Kim Tiên đỉnh phong, thậm chí đã đặt nửa bước chân vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mới có thể cho y cảm giác đáng sợ như vậy.

"Huyền Thanh đạo hữu, vừa rồi đã để ngài chê cười rồi..." Trước mặt Vô Cực, Nguyên Minh dường như lại trở về với vẻ dịu dàng.

"Không sao!" Vô Cực lắc đầu.

Đúng lúc này, vài bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt Vô Cực và Nguyên Minh.

Mỗi người đều có tu vi trên Đại La Kim Tiên.

"Đinh, thu thập trưởng lão Phượng tộc, nhận được 30 triệu điểm tu vi+!" "Đinh, thu thập trưởng lão Phượng tộc, nhận được 40 triệu điểm tu vi+!" "....." Âm báo của hệ thống cũng đồng thời vang lên trong đầu Vô Cực.

"Thì ra đều là trưởng lão Phượng tộc." Vô Cực từ thông báo của hệ thống đã hiểu rõ thân phận của họ.

Chương 64

"Thập trưởng lão, ngài đã về!" "Thập trưởng lão, đại chiến kết thúc rồi sao, kết quả thế nào?" Lập tức, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Nguyên Minh.

"Kết thúc rồi!" Nguyên Minh mặt không biểu cảm, chỉ lạnh lùng gật đầu.

"Vậy Phượng tộc và Kỳ Lân tộc chúng ta thắng hay bại?" "Bại rồi!" Nguyên Minh dường như vô cùng kiệm lời.

"Lại bại rồi sao..." Các trưởng lão Phượng tộc có mặt nghe vậy đều không khỏi lộ vẻ buồn bã, thật là sỉ nhục, hai tộc liên thủ mà lại bại dưới tay Long tộc.

Không thể chấp nhận được.

"Không, Phượng Hoàng và Kỳ Lân hai tộc chúng ta tuy bại, nhưng so ra thì đại quân Long tộc lần này lại bị chém giết toàn bộ, bao gồm cả kẻ cầm đầu đại quân Long tộc là Ngao La." Nguyên Minh liếc nhìn các trưởng lão Phượng tộc đang đứng trước mặt, nói tiếp.

Hử?

Chuyện gì vậy?

Chẳng phải đã bại rồi sao, làm sao có thể chém giết toàn bộ đại quân Long tộc?

Trong thoáng chốc, mọi người đều có chút không hiểu, nhìn nhau, cuối cùng chỉ có thể lại đổ dồn ánh mắt về phía Nguyên Minh.

"Mau, Thập trưởng lão, mau nói rõ xem chuyện gì đã xảy ra?" "Đúng vậy!" Mọi người thúc giục.

“Ừm, thực ra lần này ta có thể sống sót trở về, cũng như việc đại quân Long tộc bị chém giết hết, tất cả đều nhờ có Huyền Thanh đạo hữu ra tay, nếu không, hậu quả không chỉ khó lường, mà ngay cả ta cũng không về được.” Nguyên Minh nói.

“Ai?” “Ai đã giúp Phượng tộc chúng ta?” Các trưởng lão Phượng tộc vì đều tập trung chú ý vào Nguyên Minh, nên nhất thời không để ý đến Vô Cực đang đứng cách đó không xa sau lưng nàng.

“Huyền Thanh đạo hữu...” Nguyên Minh quay đầu vẫy tay với Vô Cực.

“Ừm, Nguyên Minh đạo hữu!” Vô Cực thấy Nguyên Minh gọi, liền chậm rãi bước tới.

Y?

Đã giúp Phượng tộc chúng ta?

Mọi người nhìn theo hướng Nguyên Minh, cuối cùng cũng thấy được bóng dáng anh tuấn của Vô Cực trong bộ bạch y phiêu dật đang bước về phía mình.

Hử?

Người này tu vi thế nào?

Sao mình lại không cảm ứng được.

Sau khi dò xét không có kết quả.

Lập tức, các trưởng lão Phượng tộc có mặt đều không khỏi kinh hãi.

Trên người Vô Cực, họ lại mơ hồ cảm nhận được một tia sợ hãi.

Cảm giác đáng sợ này, họ chỉ từng cảm nhận được trên người tộc trưởng Nguyên Phượng.

Thực ra cũng không trách họ không dò ra được tu vi của Vô Cực, phải biết Vô Cực chứng chính là Đại Đạo Chi La hoa nở mười hai phẩm, về mặt phẩm chất đã cao hơn Thiên Đạo Chi La một bậc, cho nên nếu không phải là cường giả trên cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên thì căn bản không thể cảm ứng được cảnh giới tu vi của Vô Cực.

Lúc này ở đây, người có tu vi cao nhất cũng chỉ là Đại La Kim Tiên đỉnh phong mà thôi.

"Ha ha, muốn dò xét tu vi của ta sao..." Cảm nhận được từng luồng sức mạnh nguyên thần dò xét trên người mình, Vô Cực không khỏi có chút khó chịu, trong lòng cười lạnh một tiếng, rồi vung tay lên, trong nháy mắt, một luồng khí tức và uy áp vô cùng đáng sợ từ trong cơ thể y tuôn ra, mạnh mẽ ép về phía các trưởng lão Phượng tộc đối diện. ...

"Hừ, dám dò xét tu vi của ta một cách trắng trợn như vậy, không coi ta ra gì sao, dù đây là Phượng tộc!" Ánh mắt Vô Cực dần trở nên băng giá, ở Hồng Hoang, tùy tiện dò xét tu vi của người khác là điều đại kỵ, là biểu hiện và hành vi không coi người khác ra gì, nếu không phản kích lại, người ta sẽ tưởng mình là mèo bệnh!

Có thể tùy ý bắt nạt.

Huống hồ trước đó y đã cứu Nguyên Minh và người của Phượng tộc, mặc dù có mục đích, nhưng dù sao đó cũng là ân cứu mạng.

Chẳng lẽ Phượng tộc đối đãi với ân nhân và khách nhân như vậy sao?

Vô Cực phải thể hiện rõ thái độ của mình, ta là khách và là ân nhân của Phượng tộc, lần này đến Phượng tộc là do trưởng lão Phượng tộc mời đến, không phải thuộc hạ hay nô lệ của Phượng tộc, không phải là đối tượng có thể tùy tiện lăng nhục.

“Vù ~” Đột nhiên, không gian dường như rung chuyển, gợn lên những gợn sóng, đồng thời Hỗn Độn Chân Hỏa hiện ra trong mắt Vô Cực.

“Ầm ~” Sau khi Hỗn Độn Chân Hỏa hiện ra trong mắt Vô Cực, nhiệt độ không gian đột ngột tăng vọt, nóng bỏng đến cực điểm, dường như cả không gian này đều sắp bị thiêu rụi thành hư vô.

Cảnh tượng này không khỏi khiến những người trong Bất Tử Sơn của Phượng tộc biến sắc.

“...Hỏa diễm?” Lúc này họ chỉ biết, đột nhiên xuất hiện trên Bất Tử Sơn, loại hỏa diễm này.

Luồng khí tức cổ xưa đó quá kinh khủng, khiến lòng người kinh sợ.

“Vút!” “Vút!” “Vút!” Trong nháy mắt, vô số thành viên Phượng tộc xuất hiện xung quanh Vô Cực và các trưởng lão Phượng tộc, ai nấy đều tò mò không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cùng lúc đó.

“Bịch bịch bịch!” Ngay lập tức, dưới khí thế Đại Đạo Chi La của Vô Cực, các trưởng lão Phượng tộc có mặt lập tức bị ép lùi lại mấy bước, trong lòng thầm hừ một tiếng, chịu một thiệt thòi ngầm.

Đây chỉ là một cảnh cáo nhỏ của Vô Cực mà thôi.

“Hừ, chẳng lẽ Phượng tộc đối đãi với khách nhân như vậy sao?

Thật khiến bần đạo thất vọng.

Nếu sớm biết như thế, bần đạo dù thế nào cũng tuyệt đối không bước chân vào Phượng tộc.” Vô Cực chắp tay sau lưng, lạnh lùng liếc nhìn các trưởng lão Phượng tộc đối diện, rồi làm ra vẻ muốn quay người rời đi.

Y tin rằng, Nguyên Minh nhất định sẽ lên tiếng giữ lại.

Nếu đây không phải là Phượng tộc, nhất định phải dạy dỗ đám trưởng lão Phượng tộc này một bài học mới được!

Chương 65

Mặc dù Phượng tộc mạnh mẽ, nhưng cũng chưa đến mức có thể xem thường tất cả sinh linh trong Hồng Hoang!

Quả nhiên!

Lời của Vô Cực còn chưa dứt, Nguyên Minh đã mặt lạnh như băng, đôi mắt đẹp tràn đầy phẫn nộ, ánh mắt lạnh lẽo quét qua mặt các trưởng lão Phượng tộc bên cạnh.

Khi thấy Vô Cực làm bộ muốn đi, nàng càng thêm sốt ruột, vội vàng gọi Vô Cực: "Huyền Thanh đạo hữu, xin hãy dừng bước, xin hãy nể mặt ta, đừng tức giận vội, ta nhất định sẽ cho ngài một lời giải thích thỏa đáng." Đối với sự mạnh mẽ của Vô Cực, trước đó nàng đã tận mắt chứng kiến và tự mình cảm nhận, khó khăn lắm mới kéo được y về Phượng tộc, sao có thể để Vô Cực rời đi!

Nếu Vô Cực một khi rời đi, không chỉ là tổn thất của Phượng tộc, mà còn có thể đẩy y về phía Kỳ Lân tộc, đó không phải là kết quả nàng muốn, chỉ có triệt để lôi kéo Vô Cực về Phượng tộc mới là kết quả nàng mong muốn.

Vô Cực không nói gì, chỉ im lặng nhìn nàng, chờ đợi hành động của nàng.

Hử?

Chuyện gì vậy?

Các thành viên Phượng tộc vừa xuất hiện xung quanh đều ngơ ngác nhìn các trưởng lão trong tộc, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng lại không một ai dám tiến lên hỏi han.

Trong Phượng tộc, đẳng cấp nghiêm ngặt, cường giả vi tôn, không ai dám vượt quá giới hạn.

Sau khi tạm thời trấn an Vô Cực, ánh mắt lạnh như băng của Nguyên Minh rơi vào các trưởng lão Phượng tộc trước mặt.

Những người đối diện với ánh mắt của nàng đều không khỏi căng thẳng, không dám nhìn thẳng vào mắt nàng.

"Hừ, các người đang làm gì vậy?

Chẳng lẽ muốn đẩy một cường giả cấp bậc Hỗn Nguyên Kim Tiên ra ngoài, đẩy về phía Kỳ Lân tộc sao?

Các người có biết, để mời được y về tộc, ta đã tốn bao nhiêu công sức không?

Lúc đó chỉ còn một chút nữa là y đã bị Tề Hải mời về Kỳ Lân tộc rồi, các người biết không?

Lát nữa ta nhất định sẽ bẩm báo chuyện này với sư tôn đại nhân, để người trị tội các người!" Nguyên Minh dùng nguyên thần truyền âm cho các trưởng lão Phượng tộc, tức giận quát.

Lúc này nàng thật sự phẫn nộ, nếu không phải họ là trưởng lão Phượng tộc, nàng đã rút kiếm tại chỗ rồi. ...

"Cái gì?

Thập trưởng lão, y lại là một cường giả cấp bậc Hỗn Nguyên Kim Tiên sao?" Mọi người không khỏi kinh hãi, hồi lâu không nói nên lời.

"Hừ, chứ sao nữa, chẳng lẽ các người nghĩ ta đang đùa sao?

Nếu không phải, các người nghĩ y có thể một quyền đấm nát nhục thân của Ngao La, có thể đánh giết hắn sao?

Tu vi của Ngao La, chắc không cần ta nói nhiều nữa chứ?

Còn nữa, nếu các ngươi không tin, thì luồng khí tức và uy áp vừa rồi từ người y phát ra, chắc các ngươi cũng cảm nhận được rồi chứ?

Nếu không phải Hỗn Nguyên Kim Tiên, có thể ép chúng ta đến mức này sao?

Dựa vào đó suy đoán, y chưa đột phá trên Hỗn Nguyên Kim Tiên, nhưng nhất định đã có thực lực Hỗn Nguyên Kim Tiên rồi.

Ngoài ra, hỏa diễm trên người y, chắc các ngươi cũng thấy rồi chứ!

Đó ít nhất là một loại hỏa diễm chí cường không thua kém Phượng Viêm của chúng ta!" Nguyên Minh tiếp tục dùng nguyên thần truyền âm mắng mỏ, không chút lưu tình.

"Khụ khụ...

Thập trưởng lão, chúng ta..." Bị Nguyên Minh mắng, các trưởng lão có mặt không ai dám phản bác, đều ngoan ngoãn chấp nhận lời mắng, vì những gì nàng nói là sự thật, huống hồ trong mười đại trưởng lão của Phượng tộc, chỉ có Nguyên Minh là nữ trưởng lão duy nhất, cho nên dù nàng có sai, họ cũng tuyệt đối không tiện so đo, huống chi nàng nói đúng.

Điều quan trọng nhất là thân phận thực sự của Nguyên Minh trong Phượng tộc, ngoài việc là trưởng lão, nàng còn là đệ tử duy nhất của tộc trưởng Nguyên Phượng, đây mới là nguyên nhân thực sự khiến họ kiêng dè, không dám tỏ thái độ.

Trong Phượng tộc, địa vị của nàng siêu nhiên, trừ vài người ra, nàng có thể không sợ bất kỳ ai, ngoài thân phận siêu nhiên, thực lực của nàng cũng không thể xem thường, chỉ cách Đại La Kim Tiên đỉnh phong một bước.

Thử hỏi một người phụ nữ vừa có thân phận vừa có thực lực như

vậy, ai dám chọc vào.

"Được rồi, bây giờ các ngươi biết nên làm gì rồi chứ?" Nguyên Minh mắng xong, lạnh lùng hỏi.

"Vâng, Thập trưởng lão, chúng ta biết nên làm gì rồi!" Các trưởng lão Phượng tộc đứng trước mặt Nguyên Minh nhìn nhau một cái rồi đồng loạt gật đầu đáp, không dám, lỡ sau này bị mách lẻo thì...

Dù sao chuyện như vậy cũng không phải chưa từng có.

Trong lúc Nguyên Minh và các trưởng lão Phượng tộc đang dùng nguyên thần trao đổi.

Ở một bên khác, đối với việc trao đổi bằng nguyên thần trong bóng tối lúc này, Vô Cực trong lòng đã sớm biết rõ, nhưng lại không để ý tới, ngược lại y có chút tò mò, Nguyên Minh có thể cho y lời giải thích gì.

Theo lý, Nguyên Minh và họ đều là trưởng lão Phượng tộc, thân phận và địa vị cũng ngang nhau, không ai có thể ra lệnh cho ai, cho nên về mặt lý thuyết, Nguyên Minh tuyệt đối không thể ra lệnh cho họ, trừ phi Nguyên Minh có thân phận cao hơn trong Phượng tộc.

Vô Cực không khỏi thầm đoán.

"Chẳng lẽ...

Nguyên Minh ở Phượng tộc thật sự có thân phận khác sao?" Ánh mắt Vô Cực rơi vào bóng lưng của Nguyên Minh.

Hử?

Người này là ai?

Vì sao lại ở trong tổ địa Phượng tộc của chúng ta?

Các thành viên Phượng tộc trước đó bị động tĩnh của Vô Cực thu hút, sau khi thấy bóng dáng xa lạ của y, đều không khỏi dấy lên nghi

vấn, từng đôi mắt nhìn chằm chằm vào y.

Chương 66

Đối mặt với ánh mắt của các thành viên Phượng tộc xung quanh, Vô Cực không hề sợ hãi, sắc mặt bình tĩnh như nước, không một gợn sóng, y chắp tay sau lưng chờ đợi lời giải thích của Nguyên Minh.

"Hệ thống, ta muốn thu thập Nam Minh Ly Hỏa của Phượng tộc." Vô Cực thầm niệm trong lòng, mục đích quan trọng nhất khi đến tổ địa Phượng tộc lần này là để có được Nam Minh Ly Hỏa của Phượng Hoàng tộc.

Sau khi có được Nam Minh Ly Hỏa, y muốn dung hợp nó với Hỗn Độn Chân Hỏa để nâng cao uy năng của Hỗn Độn Chân Hỏa.

Bây giờ y thật sự mong đợi uy lực của Hỗn Độn Chân Hỏa sau khi dung hợp với Nam Minh Ly Hỏa!

"Xin lỗi Túc chủ, khoảng cách quá xa, không thể thu thập!" Một lúc sau, âm báo của hệ thống vang lên.

"Hử?

Khoảng cách quá xa sao?" Vô Cực không khỏi nhíu mày.

"Xem ra trước đó ta đã nghĩ quá đơn giản rồi." Ban đầu y tưởng chỉ cần đến Bất Tử Sơn là có thể thu thập Nam Minh Ly Hỏa, nhưng bây giờ xem ra, muốn thu thập được nó không phải là chuyện dễ dàng.

"Thôi được, nếu hiện tại không thu thập được, vậy thì cứ từ từ!" Đối với việc hiện tại không thu thập được Nam Minh Ly Hỏa, Vô Cực cũng không nản lòng.

Lúc này, ở một bên khác.

Nguyên Minh và các trưởng lão Phượng tộc đang đi về phía Vô Cực.

Đến trước mặt Vô Cực, sau đó, trừ Nguyên Minh ra, những người còn lại đều cúi cái đầu cao ngạo của mình xuống, bắt đầu cúi người xin lỗi Vô Cực, thái độ vô cùng thành khẩn.

"Huyền Thanh đạo hữu, vừa rồi là chúng ta không đúng, xin Huyền Thanh đạo hữu có thể tha thứ cho sự vô lễ của chúng ta trước đó... xin đừng chấp nhặt với chúng ta..." Ở đại địa Hồng Hoang, cường giả vi tôn, sau khi biết Vô Cực có thực lực Hỗn Nguyên Kim Tiên, cũng như Hỗn Độn Chân Hỏa đáng sợ kia, họ lập tức tràn đầy kính sợ.

"Huyền Thanh đạo hữu, ngài thấy như vậy được chưa?" Nguyên Minh nhìn Vô Cực bằng đôi mắt đẹp, nhẹ nhàng hỏi. ...

"Ừm!" Vô Cực nhàn nhạt gật đầu, chấp nhận lời giải thích này.

Thực ra trong lòng y cũng biết, có thể khiến những trưởng lão Phượng tộc trước mắt này làm như vậy đã là không dễ dàng.

Phượng tộc là một trong Tiên Thiên tam tộc của Hồng Hoang, một trong những bá chủ Hồng Hoang, sinh linh có thể khiến họ cúi đầu cao ngạo, hạ mình xin lỗi tuyệt đối thuộc hàng hiếm có.

Cho nên lúc này Vô Cực cũng biết điểm dừng, không thể ép họ quá đáng, dù sao đây cũng là tổ địa Bất Tử Sơn của Phượng tộc, huống hồ còn có Nguyên Phượng, một bá chủ ít nhất cũng ở cấp Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong.

Bây giờ trong lòng y khá tò mò, Nguyên Minh rốt cuộc có thân phận gì trong Phượng tộc mà có thể khiến mấy trưởng lão Phượng tộc ngoan ngoãn chịu thua.

"Hử?

Người này rốt cuộc là ai?

Vì sao có thể khiến trưởng lão Phượng tộc của chúng ta phải xin

lỗi?" Cảnh tượng này lọt vào mắt các thành viên Phượng tộc xung quanh, không khỏi khiến họ kinh ngạc, trên mặt đầy vẻ khó hiểu.

"Được rồi, tất cả giải tán đi!" Nguyên Minh mặt không biểu cảm, vẫy tay với các thành viên Phượng tộc xung quanh.

"Vâng!

Trưởng lão!" "Vâng!

Trưởng lão!" Lập tức, tất cả thành viên Phượng tộc đều lui đi, trên sân chỉ còn lại Vô Cực và các trưởng lão Phượng tộc.

"Huyền Thanh đạo hữu, để ta giới thiệu cho ngài, vị này là Tứ trưởng lão Phượng tộc chúng ta, Nguyên Huyền!" "Vị này là Ngũ trưởng lão Nguyên Hà, vị này là Lục trưởng lão..." Nguyên Minh đứng ở giữa, giới thiệu các trưởng lão Phượng tộc cho Vô Cực.

"Ừm!" Nghe xong lời giới thiệu của Nguyên Minh, Vô Cực sắc mặt bình tĩnh, chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng, rồi thu lại ánh mắt.

"Vù ~" Đúng lúc này, hư không bị xé toạc, một lão giả áo xám mặt đầy vẻ uy nghiêm từ trong hư không bước ra, một bước một trời đất, dường như vượt qua cả tinh hà, nháy mắt đã giáng xuống trước mặt Vô Cực và các trưởng lão Phượng tộc.

"Hử?

Hỗn Nguyên Kim Tiên sao..." Dưới Đại Đạo Chi La, Vô Cực nhanh chóng cảm ứng được luồng khí tức phát ra từ lão giả áo xám này, mặc dù đã thu liễm rất tốt!

"Cung nghênh Đại trưởng lão xuất quan!" "Cung nghênh Đại trưởng lão xuất quan!" Cùng với sự xuất hiện của lão giả áo xám, trong nháy mắt, các trưởng lão Phượng tộc có mặt đều lập tức lộ vẻ cung kính, cúi người hành lễ.

Trừ Nguyên Minh dám hơi cúi người, những người còn lại đều cúi đầu, như một pho tượng.

“Hử?

Đại trưởng lão Phượng tộc sao...” Ánh mắt Vô Cực rơi vào Đại trưởng lão Phượng tộc, trong lòng thầm niệm: “Hệ thống, ta muốn thu thập Đại trưởng lão Phượng tộc!” “Đinh, bắt đầu thu thập Đại trưởng lão Phượng tộc...” Âm báo của hệ thống vang lên.

“Ừm, đứng lên đi!” Đại trưởng lão Phượng tộc nhàn nhạt phất tay với mọi người, rồi ánh mắt đục ngầu đối diện với Vô Cực, hai bên đều đang đánh giá đối phương.

Giây phút này, không gian dường như bị đóng băng.

Trên sân không một ai dám mở miệng nói chuyện.

“Hử?

Vì sao người này lại cho ta cảm giác không thể nhìn thấu?

Tu vi của y... rõ ràng chỉ là Đại La Kim Tiên hậu kỳ mà thôi... thật kỳ lạ.” Nhìn Vô Cực, Đại trưởng lão Phượng tộc không khỏi có chút kinh ngạc, mày hơi nhíu lại.

“Không hổ là cường giả cấp bậc Hỗn Nguyên Kim Tiên, xem ra tu vi của ta đã bị cảm ứng được rồi...” Cảm nhận được luồng sức mạnh nguyên thần yếu ớt đó quét qua người mình, Vô Cực thầm nghĩ trong lòng.

Luồng sức mạnh nguyên thần đó, tuy chỉ thoáng qua, nhưng dưới Đại Đạo Chi La, căn bản không thể thoát khỏi sự cảm nhận của Vô Cực.

Thời gian dường như bị ngưng đọng...

Chương 67

không biết đã qua bao lâu...

“Đại trưởng lão, ngài đã đột phá rồi phải không?” Nguyên Minh nhìn Đại trưởng lão Phượng tộc trước mặt bằng đôi mắt đẹp, nhẹ nhàng hỏi.

Trong tất cả trưởng lão Phượng tộc, cũng chỉ có nàng dám nói chuyện với ông như vậy.

Không chỉ vì nàng là đệ tử của tộc trưởng Phượng tộc Nguyên Phượng, mà còn có một điểm quan trọng, nàng được Đại trưởng lão Phượng tộc nhìn nàng lớn lên từ nhỏ, nên quan hệ giữa hai người rất thân thiết.

“Ừm, nha đầu, lão phu đột phá rồi.” Đối mặt với Nguyên Minh, trên khuôn mặt già nua của Đại trưởng lão Phượng tộc lộ ra một tia hiền hòa.

“Tốt quá rồi!

Phượng tộc chúng ta cuối cùng cũng có thêm một vị Hỗn Nguyên Kim Tiên.” Đôi mắt đẹp của Nguyên Minh run rẩy, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Điều này có nghĩa là khoảng cách giữa Phượng tộc và Long tộc lại được thu hẹp một chút.

Cái gì?

Đại trưởng lão đột phá rồi sao?

Các trưởng lão Phượng tộc có mặt nghe vậy cũng vui mừng như Nguyên Minh.

“Đinh, thu thập Đại trưởng lão Phượng tộc kết thúc!” “Đinh, thu thập Đại trưởng lão Phượng tộc nhận được điểm tu vi: một trăm triệu +!” Lúc này, âm báo của hệ thống vang lên trong đầu Vô Cực.

“Một trăm triệu điểm tu vi sao...” Vô Cực không khỏi vui mừng.

“Đúng rồi Đại trưởng lão, để con giới thiệu với ngài, đây là Huyền Thanh đạo hữu do con mời đến...

Trong trận đại chiến với Long tộc lần này, nếu không có Huyền Thanh đạo hữu ra tay, con e rằng đã không về được rồi...” “Huyền Thanh đạo hữu, đây là Đại trưởng lão Phượng tộc chúng ta, Nguyên Mộc...” Nguyên Minh kéo lấy bàn tay già nua của Đại trưởng lão Phượng tộc Nguyên Mộc, nói.

“Bần đạo Huyền Thanh, ra mắt Đại trưởng lão...” Đợi Nguyên Minh giới thiệu xong, Vô Cực liền hơi gật đầu với Đại trưởng lão Phượng tộc Nguyên Mộc. ...

“Ừm, Huyền Thanh đạo hữu, cảm tạ lần này đã ra tay cứu nha đầu Nguyên Minh và người của Phượng tộc ta, Bổn tọa xin thay mặt toàn thể Phượng tộc, cảm tạ sự tương trợ của Huyền Thanh đạo hữu.” Nguyên Mộc cũng hơi gật đầu đáp lễ với Vô Cực.

“Đúng rồi nha đầu, về lai lịch của người này, con đã làm rõ chưa?

Con nên biết, trận quyết chiến cuối cùng giữa Phượng Hoàng, Kỳ Lân hai tộc chúng ta và Long tộc sắp đến rồi, cho nên càng vào lúc này, chúng ta càng phải cẩn thận hơn, tuyệt đối không thể để gián điệp Long tộc nhân cơ hội trà trộn vào Phượng tộc ta, hiểu chưa?” Nguyên Mộc bề ngoài tuy đang nhìn Vô Cực, nhưng trong thâm tâm lại đang dùng nguyên thần trao đổi với Nguyên Minh.

“Vâng, ngài cứ yên tâm, y tuyệt đối không thể là gián điệp của Long tộc, điểm này con có thể đảm bảo, bởi vì... và nếu con không

đoán sai, thực lực của y đã đạt đến cấp bậc Hỗn Nguyên Kim Tiên, quan trọng nhất là, trên người y có một loại hỏa diễm đáng sợ không thua kém Phượng Viêm của Phượng tộc ta...” Nguyên Minh kể lại mọi chuyện liên quan đến Vô Cực cho Đại trưởng lão Phượng tộc Nguyên Mộc nghe.

“Vậy sao... nếu vậy, thì có thể loại trừ khả năng y là gián điệp do Long tộc cử đến...” Nguyên Mộc gật đầu một cách khó nhận ra, bước đầu tin tưởng Vô Cực.

“Bây giờ ngài tin rồi chứ!” “Ừm!” “Ha ha, Đại trưởng lão khách khí rồi, bần đạo chỉ là tình cờ đi ngang qua, tiện tay giúp đỡ mà thôi, không đáng kể.” Vô Cực phất tay.

“Huyền Thanh đạo hữu quá khiêm tốn rồi, ân cứu mạng sao có thể là tiện tay giúp đỡ!

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ khiến người ta chê cười Phượng tộc ta sao, đạo hữu đừng nói vậy nữa.” Nguyên Mộc cười nói.

Một lúc sau, hai người khách sáo xong.

“Đúng rồi, nha đầu Nguyên Minh, vừa rồi ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy?

Bổn tọa đang bế quan, lại cảm ứng được một luồng sức mạnh dao động xa lạ, cùng với khí tức nóng bỏng lan tỏa trong Bất Tử Sơn của chúng ta.” Nguyên Mộc hỏi Nguyên Minh.

“Vâng, ngài không biết đó thôi, trước đó, Tứ trưởng lão, Ngũ trưởng lão, Lục trưởng lão của con, còn có...” Nguyên Minh nghe Nguyên Mộc hỏi, liền kể lại toàn bộ câu chuyện vừa xảy ra.

“Đại trưởng lão... chúng ta biết sai rồi!” “Xin ngài tha cho chúng ta lần này.” Đối diện với ánh mắt của Nguyên Minh và nghe những lời

nàng nói, các trưởng lão Phượng tộc có mặt lập tức hoảng sợ cúi đầu, không dám nhìn Nguyên Minh và Nguyên Mộc.

Trong thần sắc của họ, tràn đầy sợ hãi.

Trong Phượng tộc, đẳng cấp nghiêm ngặt, cường giả vi tôn.

"Hừ, bây giờ mới biết sai sao, muộn rồi." Nguyên Mộc lạnh lùng liếc nhìn họ một cái, rồi vung tay lên, lập tức đánh bay họ ra ngoài, miệng họ phun ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt, ngã nhào xuống đất.

Nhưng lại không dám có chút oán hận hay không phục.

Vô Cực không nói gì, chỉ im lặng đứng tại chỗ xem kịch, y sao lại không biết Nguyên Mộc đang làm cho mình xem.

Nhưng thì đã sao!

Y đến Phượng tộc, cũng chỉ vì Nam Minh Ly Hỏa mà thôi, đợi khi có được nó, y có thể rời đi bất cứ lúc nào.

"Được rồi, đến Hình điện lĩnh phạt đi!" Nguyên Mộc lạnh lùng nói.

"Vâng!

Đại trưởng lão!" "Huyền Thanh đạo hữu, chuyện lúc trước đã để ngài chê cười rồi, đều là do Bổn tọa quản giáo không nghiêm, hy vọng Huyền Thanh đạo hữu đừng trách." Nguyên Mộc áy náy nói với Vô Cực.

"Không sao, Đại trưởng lão, chuyện đã qua rồi." Vô Cực nhàn nhạt nói.

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt!" "Nếu chuyện đã xong, vậy nha đầu Nguyên Minh, con hãy đưa Huyền Thanh đạo hữu xuống nghỉ ngơi đi, đợi tộc trưởng xuất quan, Bổn tọa sẽ đích thân dẫn kiến Huyền Thanh đạo hữu." "Không biết Huyền Thanh đạo hữu, thấy như vậy thế

nào?" Ánh mắt Nguyên Mộc rơi vào Vô Cực.

"Ừm, cũng được, đến lúc đó phiền Đại trưởng lão rồi." Vô Cực gật đầu cười nói.

"Huyền Thanh đạo hữu khách khí rồi, là việc Bổn tọa nên làm!" Nguyên Mộc chắp tay với Vô Cực.

Để có thể triệt để lôi kéo Vô Cực, từ đầu đến cuối ông đều không hề tỏ ra kiêu ngạo với thân phận Đại trưởng lão Phượng tộc của mình.

Chương 68

Có thể nói vì Vô Cực, Nguyên Mộc đã thể hiện đủ thái độ, cũng đã trừng phạt các trưởng lão trong Phượng tộc ngay trước mặt y.

Mặc dù có chút tổn hại đến thể diện của Phượng tộc, nhưng để lôi kéo một cường giả cấp bậc Hỗn Nguyên Kim Tiên, tất cả đều đáng giá.

"Huyền Thanh đạo hữu, mời đi theo ta!" Nguyên Minh nhẹ nhàng nói, rồi bước đi nhẹ nhàng, bóng dáng yêu kiều bay lượn, dẫn đường phía trước.

"Được!" Cứ như vậy, Vô Cực đi theo sau Nguyên Minh, trên đường đi thưởng thức bóng lưng hoàn mỹ của nàng.

Đi đến đâu, Vô Cực lại thu hoạch được một lượng lớn điểm tu vi.

"Đinh, thu thập thành viên Phượng tộc, nhận được 500.000 điểm tu vi+!" "Đinh, thu thập thành viên Phượng tộc, nhận được 1 triệu điểm tu vi+!" "Đinh, thu thập thành viên Phượng tộc, nhận được 2 triệu điểm tu vi+!" "....." Âm báo của hệ thống vang lên trong đầu Vô Cực. ...

Thời gian vội vã, ba nghìn năm trôi qua trong nháy mắt.

Trong ba nghìn năm, Vô Cực đã âm thầm điều tra, cơ bản có thể xác định vị trí của Nam Minh Ly Hỏa, ở trong cấm địa của Bất Tử Sơn.

Nhưng Vô Cực biết được từ miệng Nguyên Minh, muốn vào cấm địa đó, trừ phi có dụ lệnh của Nguyên Phượng, nếu không dù là trưởng lão Phượng tộc cũng không thể tùy ý vào.

Hơi khó giải quyết!

Cưỡng ép xông vào tuyệt đối không được.

Nhưng nếu thu thập ở bên ngoài thì lại không thu thập được.

Vậy thì chỉ có thể ra tay từ phía Nguyên Phượng, nếu không, thực sự khó có được Nam Minh Ly Hỏa.

Một ngày nọ, khi Nguyên Minh đang dẫn Vô Cực dạo chơi Bất Tử Sơn.

"Vù ~" Đột nhiên, một luồng khí tức mênh mông như vực sâu, đáng sợ đến cực điểm, từ trung tâm Bất Tử Sơn phóng lên trời, bao trùm cả Bất Tử Sơn, cuồn cuộn không ngừng, thậm chí cả Bất Tử Sơn khổng lồ cũng đang khẽ rung chuyển.

Dường như không thể chịu nổi luồng khí thế đó.

"....." "....." "Tộc trưởng đại nhân xuất quan rồi..." "Tộc trưởng đại nhân xuất quan rồi..." Trong thoáng chốc, tất cả thành viên Phượng tộc trên Bất Tử Sơn đều lần lượt ra khỏi nơi bế quan, mở mắt ra, trên mặt đầy vẻ cung kính, hướng về trung tâm Bất Tử Sơn.

"Luồng khí tức này...

Nguyên Phượng xuất quan rồi sao..." Vô Cực không khỏi ngưng mắt lại, từ luồng khí tức này, y cảm nhận được sự khủng bố của chủ nhân nó.

Trong Phượng tộc, người có khí tức đáng sợ như vậy, hẳn là Nguyên Phượng không thể sai được.

"Sư tôn!

Huyền Thanh đạo hữu, sư tôn xuất quan rồi!" Cảm nhận được luồng khí tức này, Nguyên Minh không khỏi sáng mắt lên, đột nhiên không kìm được mà nắm lấy cánh tay Vô Cực, kích động nói.

"Nguyên Minh đạo hữu, không biết sư tôn của ngài là ai?" Vô Cực

cố làm ra vẻ kinh ngạc không biết.

"Tộc trưởng Phượng tộc Nguyên Phượng, chính là sư tôn của ta!" Nguyên Minh hé môi nói với Vô Cực.

"Thì ra là vậy!" Vô Cực giả vờ bừng tỉnh, thực ra đã sớm đoán được.

Không biết đã qua bao lâu...

"Đi thôi, Huyền Thanh đạo hữu, chúng ta bây giờ đi gặp sư tôn!" Mặt Nguyên Minh hơi ửng hồng.

"Được!" Vô Cực gật đầu.

Không lâu sau, Vô Cực theo Nguyên Minh đến một đại điện hùng vĩ.

Lúc này trong đại điện, đã tụ tập mười đại trưởng lão Phượng tộc.

Trên đài cao, có một nữ nhân áo tím ung dung hoa quý đang ngồi.

Nàng tùy ý ngồi trên phượng ỷ, ánh mắt nhàn nhạt nhìn các trưởng lão Phượng tộc đang đứng bên dưới.

Đối mặt với nữ nhân áo tím cao quý này, trong đại điện, tất cả mọi người đều cúi đầu, không một ai dám nhìn thẳng vào mắt nàng.

Tựa như thần tử đang đối mặt với nữ hoàng cao cao tại thượng, không dám mạo phạm đến tôn nghiêm của nàng dù chỉ một chút.

Nữ nhân áo tím cao quý không nói gì, trong đại điện liền yên tĩnh như mặt nước.

Người đó không ai khác chính là người nắm quyền Phượng tộc hiện nay, Nguyên Phượng, thống lĩnh cả tộc Phi Cầm.

"Đệ tử bái kiến sư tôn!

Cung hạ sư tôn xuất quan!" Sau khi vào đại điện, Nguyên Minh liền cung kính hành lễ với Nguyên Phượng.

"Ừm, đứng lên đi!" Nguyên Phượng chỉ nhẹ nhàng phất tay, đỡ Nguyên Minh dậy, rồi ánh mắt đẹp rơi vào Vô Cực.

Đối mặt với ánh mắt của Nguyên Phượng từ trên đài cao trong đại điện, Vô Cực bất ti bất kháng mà đối diện với nàng.

"Đây chính là Nguyên Phượng sao... quả nhiên khủng bố đến thế!" Từ trên người Nguyên Phượng, Vô Cực cảm nhận được một áp lực cực lớn.

Mặc dù nàng không hề tỏa ra khí thế của mình, nhưng chỉ tùy ý ngồi đó cũng khiến Vô Cực kinh hãi không thôi.

"Hệ thống, ta muốn thu thập Nguyên Phượng!" Vô Cực thầm niệm trong lòng.

"Đinh, đang thu thập người nắm quyền Phượng tộc Nguyên Phượng!" Âm báo của hệ thống vang lên.

Ngay sau đó.

"Bần đạo Huyền Thanh, ra mắt Nguyên Phượng tộc trưởng." Vô Cực hơi ngẩng đầu nói với Nguyên Phượng đang ngồi trên phượng ỷ.

Chương 69

"Không tệ, tuy tu vi cảnh giới là Đại La Kim Tiên, nhưng nhục thân lại đạt đến trên Hỗn Nguyên Kim Tiên, tốt!" Một lúc sau, Nguyên Phượng nhàn nhạt mở miệng.

"Ai, quả nhiên không giấu được!" Thấy tình hình tu vi của mình dễ dàng bị Nguyên Phượng nhìn thấu như vậy, Vô Cực không khỏi có chút bất lực.

"Tạ Nguyên Phượng tộc trưởng khen ngợi, chút đạo hạnh nhỏ bé của bần đạo lại có thể được Nguyên Phượng tộc trưởng khen ngợi, thực sự là đại hạnh của bần đạo." Vô Cực hơi cúi người nói.

Cái gì?

Thực sự là một cường giả Hỗn Nguyên Kim Tiên?

Nhục thân Hỗn Nguyên!

Giây phút này, trong đại điện trừ Nguyên Phượng ra, các trưởng lão Phượng tộc còn lại đều bị kinh ngạc, từng ánh mắt chấn động rơi vào y.

"Ta nghe Nguyên Mộc nói, ngươi không chỉ cứu đồ nhi của Bản hoàng là Nguyên Minh, mà còn chém giết trưởng lão Long tộc Ngao La sao?" Nguyên Phượng tùy ý hỏi.

"Vâng!" Vô Cực gật đầu.

"Tốt!" "Nếu đã như vậy, ngươi có nguyện ý trở thành khách khanh trưởng lão của Phượng tộc ta không?" Vòng vo một hồi, đến lúc này, Nguyên Phượng cuối cùng cũng nói ra mục đích của mình, muốn chiêu mộ Vô Cực làm khách khanh trưởng lão của Phượng tộc.

Đối với cường giả cảnh giới như Vô Cực, sao nàng có thể bỏ qua,

mặc dù Phượng tộc là một trong Tiên Thiên tam tộc, nhưng tu vi có thể đạt đến trên Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, thực sự quá khó để đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Cộng thêm vô số nguyên hội tranh đấu với Long tộc, Kỳ Lân tộc, cao thủ trong Phượng tộc không biết đã chết bao nhiêu, hiện nay trận quyết chiến cuối cùng với Long tộc sắp đến, chính là lúc thiếu cường giả đỉnh cao, đặc biệt là cường giả cấp bậc Hỗn Nguyên Kim Tiên. ...

"Huyền Thanh đạo hữu, mau đồng ý đi, Phượng tộc ta nhất định sẽ không bạc đãi ngài." Nguyên Minh đứng bên cạnh Vô Cực, trong đôi mắt đẹp ẩn hiện một tia mong đợi, dùng nguyên thần truyền âm với Vô Cực.

"Nguyên Minh đạo hữu, xin hãy để bần đạo suy nghĩ một lát." Vô Cực dùng nguyên thần đáp lại Nguyên Minh.

Đương nhiên là phải đồng ý, vì Nam Minh Ly Hỏa, y cũng phải đồng ý, nhưng lại không thể đồng ý quá nhanh, nếu không sẽ dễ gây ra sự nghi ngờ của Phượng tộc và Nguyên Phượng.

Nếu vậy thì không hay rồi.

"Ừm..." Sau khi thấy Vô Cực như vậy, Nguyên Minh liền không truyền âm nữa, im lặng đứng bên cạnh y.

Giây phút này, tất cả mọi người trong đại điện đều đang chờ đợi câu trả lời của Vô Cực.

Một lúc sau.

"Ừm, Nguyên Phượng tộc trưởng, bần đạo có thể đồng ý trở thành khách khanh trưởng lão của Phượng tộc, nhưng bần đạo có một điều kiện!" Vô Cực sắc mặt bình tĩnh nói.

"Ồ, nói xem!" Lúc này Vô Cực đã trở thành tâm điểm của đại điện.

“Nguyên Phượng tộc trưởng, các vị trưởng lão, chắc cũng đều biết, bần đạo có một loại hỏa diễm, cho nên điều kiện của bần đạo là, hy vọng có thể tham ngộ Nam Minh Ly Hỏa của quý tộc một lần!

Nếu Nguyên Phượng tộc trưởng và các vị trưởng lão có thể đồng ý, bần đạo có thể giúp Phượng tộc đánh giết Đại trưởng lão Long tộc Ngao U!” Vô Cực hơi trầm ngâm rồi nói.

Để có thể thu thập Nam Minh Ly Hỏa, cách duy nhất là trước tiên trở thành khách khanh trưởng lão của Phượng tộc, sau đó lấy việc đánh giết Đại trưởng lão Long tộc Ngao U làm điều kiện trao đổi.

Đối với Phượng tộc, chỉ là tham ngộ Nam Minh Ly Hỏa một lần mà thôi, không có tổn thất gì, nhưng nếu có thể giết được Ngao U, thì đó là một sự trợ giúp lớn cho Phượng tộc.

Phải biết, mỗi một cường giả Hỗn Nguyên Kim Tiên đều vô cùng quan trọng, sẽ ảnh hưởng đến biến hóa của trận quyết chiến cuối cùng.

“Các vị trưởng lão, các vị thấy thế nào?” Nguyên Phượng liếc nhìn mười đại trưởng lão Phượng tộc đang đứng bên dưới đại điện.

“Tất cả đều do tộc trưởng quyết định!” Các trưởng lão Phượng tộc đồng thanh nói.

Đúng như Vô Cực nói, điều kiện này đối với Phượng tộc không có chút tổn thất nào, cho nên họ sẽ không ngăn cản.

“Được!

Huyền Thanh, nếu ngươi muốn tham ngộ Nam Minh Ly Hỏa của Phượng tộc ta, Bản hoàng đồng ý!

Nhưng Bản hoàng cũng hy vọng ngươi có thể làm được điều đã nói!” Nguyên Phượng nhàn nhạt nói.

“Xin tộc trưởng yên tâm, bần đạo nhất định sẽ đánh giết Ngao U đó!” Vô Cực nghiêm túc nói, giữa y và Long tộc, và Ngao U, vốn đã là tử thù, cho nên đương nhiên y sẽ đánh giết Ngao U.

“Tốt!

Từ hôm nay, phong Huyền Thanh làm khách khanh trưởng lão của Phượng tộc ta, nếu có kẻ bất kính, có thể giết không tha!” Giọng nói uy nghiêm của Nguyên Phượng vang vọng khắp Bất Tử Sơn!

“Vâng!

Tộc trưởng!” Các trưởng lão Phượng tộc cung kính đáp.

“Tạ tộc trưởng!” Vô Cực hơi gật đầu.

“Huyền Thanh đạo hữu, chúc mừng ngài trở thành khách khanh trưởng lão của Phượng tộc ta!” Thấy Vô Cực trở thành khách khanh trưởng lão của Phượng tộc, Nguyên Minh ở bên cạnh lập tức đôi mắt đẹp run rẩy, mở miệng chúc mừng Vô Cực.

Tiếp theo là Đại trưởng lão Phượng tộc Nguyên Mộc và những người khác.

“Huyền Thanh đạo hữu, từ nay về sau ngài chính là khách khanh trưởng lão của Phượng tộc ta, chúng ta bây giờ là người một nhà.” Nguyên Mộc dùng nguyên thần truyền âm với Vô Cực.

“Vâng, Đại trưởng lão.” Vô Cực giả vờ nhiệt tình đối phó.

Trước khi lấy được Nam Minh Ly Hỏa, việc giả vờ là cần thiết.

“Đinh, thu thập người nắm quyền Phượng tộc Nguyên Phượng kết thúc!” “Đinh, thu thập người nắm quyền Phượng tộc Nguyên Phượng nhận được điểm tu vi: mười tỷ+!” “Đinh, thu thập người nắm quyền Phượng tộc Nguyên Phượng nhận được: một giọt tinh huyết bản mệnh Phượng Hoàng!” Lúc này, âm báo của hệ thống vang

lên trong đầu Vô Cực.

“Cái gì?

Thu thập được mười tỷ điểm tu vi và một giọt tinh huyết bản mệnh Phượng Hoàng?

Ha ha!

Chương 70

Không hổ là người nắm quyền Phượng tộc, quả nhiên trâu bò!" Vô Cực nghe vậy, không khỏi vui mừng khôn xiết, có mười tỷ điểm tu vi này, cộng thêm những gì thu thập được từ Long Phượng Kỳ Lân tam tộc trước đó, vậy thì khoảng cách đến việc đột phá Đại La Kim Tiên đỉnh phong còn xa sao!

Không còn xa nữa!

Giọt tinh huyết bản mệnh Phượng Hoàng này cũng nhất định là thứ tốt, dù sao cũng là thu thập được từ người Nguyên Phượng.

Lúc này bên ngoài đại điện, tất cả thành viên Phượng tộc ở Bất Tử Sơn đều đã nghe được giọng nói uy nghiêm của Nguyên Phượng trước đó.

"Phượng tộc chúng ta... lại chiêu mộ thêm một khách khanh trưởng lão sao..." "Cũng không biết thực lực của vị khách khanh trưởng lão mới này thế nào..." Trong một lúc, các thành viên Phượng tộc trên Bất Tử Sơn đều bàn tán xôn xao. ...

Trên đại điện.

"Huyền Thanh trưởng lão, bây giờ ngài có một cơ hội tham ngộ Nam Minh Ly Hỏa, ngài định khi nào đi tham ngộ?" Nguyên Phượng liếc nhìn Vô Cực, nhàn nhạt nói.

Cùng với việc Vô Cực đồng ý gia nhập Phượng tộc trở thành khách khanh trưởng lão, thái độ của Nguyên Phượng đối với y cũng có sự thay đổi, không còn vẻ khinh thường thiên địa và lạnh lùng như trước.

"Tộc trưởng, ba ngày sau đi!

Đến lúc đó ta sẽ bắt đầu tham ngộ Nam Minh Ly Hỏa!" Vô Cực hơi trầm ngâm, sau đó nói.

"Được!

Vậy thì ba ngày sau!" Nguyên Phượng từ trên phượng ỷ đứng dậy, chắp tay sau lưng, ánh mắt nhìn về phía đại địa Hồng Hoang, một lúc sau, "Được rồi, tất cả giải tán đi!" "Vâng!

Tộc trưởng!" Trừ Vô Cực ra, tất cả trưởng lão Phượng tộc đều cung kính cúi người lui ra khỏi đại điện.

"Huyền Thanh trưởng lão, không biết có thể cho chúng ta xem lại hỏa diễm đó không?" Vừa ra khỏi đại điện, Vô Cực đã bị các trưởng lão Phượng tộc vây lại.

"Được!" Vô Cực không từ chối, nếu họ muốn xem, vậy thì cho họ xem!

"Xì xì ~" Lời vừa dứt, Vô Cực tâm niệm vừa động, lập tức từ trong mắt bắn ra hai luồng Thái Dương Chân Hỏa, đương nhiên y sẽ không để lộ Hỗn Độn Chân Hỏa ra, dù sao đó cũng là lá bài tẩy của y, sao có thể để người khác biết.

"....." "Huyền Thanh trưởng lão, đây chính là loại hỏa diễm mà ngài đang nắm giữ sao?" Thấy Thái Dương Chân Hỏa bắn ra từ mắt Vô Cực, các trưởng lão Phượng tộc đều không khỏi kinh ngạc, mặc dù trong số họ có người đã cảm nhận được trước đó.

Trong tất cả các trưởng lão Phượng tộc có mặt, chỉ có Nguyên Minh là không có biểu cảm gì thay đổi, vì trước đó ở dãy núi, nàng đã được chứng kiến, biết sự khủng bố của nó.

"Đúng vậy!

Tên là Thái Dương Chân Hỏa." Vô Cực nhàn nhạt nói. ...

Ba ngày trôi qua trong nháy mắt.

Dưới sự dẫn dắt của Nguyên Minh, Vô Cực nhanh chóng đến cửa cấm địa trên Bất Tử Sơn.

"Huyền Thanh trưởng lão, bên trong chính là Nam Minh Ly Hỏa của Phượng tộc ta." Đôi mắt đẹp của Nguyên Minh chuyển động, chỉ tay vào cấm địa nói.

"Ừm!" Vô Cực gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Không lâu sau, Nguyên Phượng cuối cùng cũng đến.

"Sư tôn!" "Tộc trưởng!" "Ừm, lùi lại một chút, Bản hoàng muốn mở cấm địa." Nguyên Phượng liếc nhìn Vô Cực và Nguyên Minh.

"Vâng!" "Ầm ~" Cùng với việc Nguyên Phượng hai tay bấm ấn quyết, đánh từng đạo ấn quyết vào trong trận pháp, cấm trận bảo vệ cửa cấm địa cuối cùng cũng được mở ra.

"Xì xì ~" Chưa đến gần, đã có thể cảm nhận được nhiệt độ đáng sợ từ bên trong truyền ra.

Dường như muốn thiêu rụi cả trời đất, vô cùng khủng bố.

"Được rồi, Huyền Thanh trưởng lão, trận pháp đã bị Bản hoàng mở ra, ngài có thể vào trong tham ngộ Nam Minh Ly Hỏa, còn Nguyên Minh... thì ở lại bên ngoài đi!" "Vâng!

Sư tôn!" "Đa tạ tộc trưởng!" Hơi trầm ngâm một lúc, Vô Cực liền bước một bước, đi vào trong cấm địa.

Không lâu sau, dưới sự chỉ dẫn giúp đỡ của Nguyên Phượng, Vô Cực cuối cùng cũng tìm được nơi có Nam Minh Ly Hỏa ở sâu trong cấm địa.

Nếu không phải y có Hỗn Độn Chân Hỏa, e rằng lúc này đã bị thiêu thành tro bụi rồi.

“Đây chính là Nam Minh Ly Hỏa sao...” Ánh mắt Vô Cực chăm chú nhìn những luồng Nam Minh Ly Hỏa màu đỏ rực đang tràn ngập trước mắt, bao phủ cả không gian.

Ở trung tâm không gian đó, lại có một ngọn lửa màu sậm hơn đang đứng đó, chỉ thấy nó đang từ từ xoay chuyển.

“.....” Nhìn cảnh tượng trước mắt, Vô Cực không khỏi có chút ngạc nhiên.

Dường như biết được suy nghĩ của Vô Cực, lúc này, giọng nói của Nguyên Phượng kịp thời vang vọng trong không gian.

“Đó là bản nguyên của Nam Minh Ly Hỏa, Nam Minh Ly Hỏa trong không gian này, thậm chí trong cả cấm địa này, đều là do nó phân tách ra.” Không biết từ khi nào, Nguyên Phượng đã xuất hiện sau lưng Vô Cực.

“Thì ra là vậy!” Vô Cực bừng tỉnh, rồi ngồi xếp bằng xuống, chuẩn bị tham ngộ Nam Minh Ly Hỏa.

Đương nhiên là để lừa Nguyên Phượng, có hệ thống ở đây, chỉ cần trực tiếp thu thập, sau đó phân tích là được rồi.

“Được rồi, ngươi cứ ở đây tham ngộ đi!” Để lại một câu, bóng dáng Nguyên Phượng liền biến mất tại chỗ.

“Hệ thống, thu thập Nam Minh Ly Hỏa cho ta!” Sau khi xác định Nguyên Phượng đã thực sự rời đi, Vô Cực thầm niệm trong lòng.

“Đinh, bắt đầu thu thập Nam Minh Ly Hỏa...” Không biết đã qua bao lâu...

“Đinh, thu thập Nam Minh Ly Hỏa thành công!” Âm báo của hệ thống vang lên.

Chương 71

"Thu thập được rồi sao..." Vô Cực tự nhủ, "Hệ thống, phân tích cho ta!" "Đinh, đang phân tích hoàn mỹ Nam Minh Ly Hỏa!" Dường như đã qua trăm nghìn năm, lại dường như đã qua ức vạn năm.

"Đinh, phân tích hoàn mỹ Nam Minh Ly Hỏa thành công..." Lập tức, tất cả thông tin về Nam Minh Ly Hỏa liền xuất hiện trong đầu Vô Cực.

"Bây giờ, là lúc dung hợp nó vào Hỗn Độn Chân Hỏa rồi." Sau khi xem xong thông tin về Nam Minh Ly Hỏa, Vô Cực liền bắt đầu dung hợp Nam Minh Ly Hỏa và Hỗn Độn Chân Hỏa.

"Xì xì ~" Lúc này trong cơ thể Vô Cực, Nam Minh Ly Hỏa không ngừng nhảy múa, cuồng bạo vô cùng, với tư thế thề sẽ thiêu rụi y thành hư vô.

Thậm chí cùng với việc nó nhảy múa, cuồng bạo trong cơ thể Vô Cực, tất cả Nam Minh Ly Hỏa trong không gian bên ngoài cũng đang có dấu hiệu bạo động, bị dẫn động một cách điên cuồng, lao về phía Vô Cực, muốn thiêu rụi y.

Cảnh tượng trong cấm địa hiện giờ vô cùng khủng bố. ...

"Trấn áp cho ta!" Vô Cực hét khẽ một tiếng, rồi lập tức dẫn Hỗn Độn Chân Hỏa ra, trực tiếp bao bọc lấy một luồng bản nguyên Nam Minh Ly Hỏa trong cơ thể.

Đồng thời, Hỗn Độn Chân Hỏa cũng hiện ra bên ngoài cơ thể Vô Cực.

Về cấp bậc, Nam Minh Ly Hỏa nhiều nhất chỉ có thể ngang cấp với Thái Dương Chân Hỏa, căn bản không thể so được với cấp bậc

của Hỗn Độn Chân Hỏa do Thái Âm Thái Dương Chân Hỏa hóa ra, cho nên lúc này khi cảm nhận được khí tức của Hỗn Độn Chân Hỏa, nó liền như chuột thấy mèo, trực tiếp không còn cuồng bạo nữa, trở nên yên tĩnh lại.

Trước mặt Hỗn Độn Chân Hỏa, nó cũng chỉ là một tên đàn em mà thôi, sao dám khiêu khích uy nghiêm của Hỗn Độn Chân Hỏa.

"A, cuối cùng cũng yên tĩnh lại rồi sao..." Cảm ứng được tình hình trong cơ thể lúc này, Vô Cực liền bắt đầu từ từ dung hợp một luồng bản nguyên Nam Minh Ly Hỏa vào trong Hỗn Độn Chân Hỏa.

Thực ra cảnh tượng này đã sớm nằm trong dự liệu của Vô Cực, không có gì ngoài dự đoán.

Dù sao cũng là cường giả vi tôn mà, Hỗn Độn Chân Hỏa là hỏa diễm nóng bỏng nhất Hồng Hoang, là hoàng giả trong các loại lửa, giống như đại thần gặp hoàng đế, dám không thần phục sao!

Cứ như vậy, thời gian trôi qua từng ngày trong những ngày Vô Cực dung hợp Nam Minh Ly Hỏa.

Mặc dù Nam Minh Ly Hỏa đã thần phục dưới chân Hỗn Độn Chân Hỏa, nhưng muốn dung hợp nó vào trong đó cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cùng lúc đó, mười hai vạn chín nghìn sáu trăm khí hải, tám trăm bốn mươi triệu vi lạp, và bốn mươi nghìn tỷ tế bào trong cơ thể Vô Cực dường như cũng cảm nhận được năng lượng nồng đậm trong không gian này, lập tức tỏa ra từng trận tiên quang, cùng nhau chuyển động, điên cuồng hấp thu năng lượng trong cấm địa.

Hồng Mông Bất Diệt Kinh tự động vận chuyển, còn nhanh hơn trước gấp đôi, dưới sự dẫn dắt của Hồng Mông Bất Diệt Kinh, năng lượng bàng bạc vô tận trong cấm địa bị dẫn động, như núi đổ biển

gầm tràn vào cơ thể Vô Cực, bị mười hai vạn chín nghìn sáu trăm khí hải, tám trăm bốn mươi triệu vi lạp, và bốn mươi nghìn tỷ tế bào nuốt chửng.

Cùng với việc năng lượng trong không gian cấm địa bị hấp thu, Vô Cực có thể cảm giác được, nhục thân của mình đang từ từ tăng cường.

Giây phút này, cả không gian cấm địa đều khẽ rung chuyển, năng lượng vô tận như thủy triều trời đất, tiến vào cơ thể Vô Cực.

"Hử?

Có thể hấp thu sức mạnh của Nam Minh Ly Hỏa trong cấm địa sao..." Ở trung tâm Bất Tử Sơn, Nguyên Phượng vừa về đến cung điện, khi cảm ứng được cảnh tượng đang xảy ra trong cấm địa lúc này, không khỏi nhíu mày, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra một tia kinh ngạc.

Một năm... mười năm... trăm năm... nghìn năm... vạn năm... mười vạn năm... hai mươi vạn... mãi đến khi trải qua trọn vẹn hai mươi vạn năm, Vô Cực mới cuối cùng dung hợp được một luồng bản nguyên Nam Minh Ly Hỏa vào Hỗn Độn Chân Hỏa.

Trong quá trình dung hợp bản nguyên Nam Minh Ly Hỏa, vì có Hỗn Độn Chân Hỏa ở đó, cho nên cũng không gây ra dị động và nghi ngờ.

Mọi thứ trông đều rất bình thường.

"Xì xì ~" Cùng với khoảnh khắc dung hợp thành công, dường như muốn thiêu rụi cả trời đất, ngay cả Vô Cực là chủ nhân cũng không khỏi cảm thấy kinh hãi.

Từ giây phút này, uy năng của Hỗn Độn Chân Hỏa đã được nâng cao!

Về phần mạnh đến mức nào, thực ra Vô Cực cũng không biết!

Chỉ biết là rất mạnh!

Dưới Hỗn Nguyên Kim Tiên, dính vào là chết không nghi ngờ, có thể trong nháy mắt thiêu rụi nhục thân của Đại La Kim Tiên thành tro bụi!

Về điểm này, Vô Cực có thể cảm nhận rõ ràng!

Và sau khi dung hợp luồng bản nguyên Nam Minh Ly Hỏa này vào Hỗn Độn Chân Hỏa, tu vi của y cũng tăng lên một chút, không còn xa Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

"Bây giờ ta đã thành công dung hợp bản nguyên Nam Minh Ly Hỏa, vậy thì cũng đến lúc nên xuất quan rồi." Vô Cực lại cảm ứng một lần nữa tình hình trong cơ thể và Hỗn Độn Chân Hỏa, rồi từ từ mở mắt ra, sau đó đứng dậy từ trên mặt đất, đi ra ngoài cấm địa.

Rất nhanh, Vô Cực đã ra khỏi cấm địa.

Vô Cực vừa bước ra khỏi cấm địa, liền thấy một bóng dáng quen thuộc đang đợi ở lối vào.

"Hử?

Huyền Thanh trưởng lão, ngài xuất quan rồi sao?" Cảm ứng được sự dao động sức mạnh của trận pháp, Nguyên Minh trong bộ y phục màu tím cũng mở mắt ra, ánh mắt rơi vào Vô Cực, lông mày khẽ run.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ đó, dường như tràn đầy một nỗi nhớ nhung.

"Ừm, Nguyên Minh trưởng lão, bần đạo đã tham ngộ xong Nam Minh Ly Hỏa!" Vô Cực gật đầu, nhìn nàng.

Lúc này bị Vô Cực nhìn như vậy, Nguyên Minh không khỏi đỏ mặt, một vệt hồng ửng ngại ngùng lặng lẽ xuất hiện trên khuôn mặt

tuyệt mỹ của nàng.

Thời gian dường như bị đóng băng lại vào giây phút này.

Chương 72

Không khí tràn ngập sự ngọt ngào.

“Huyền Thanh trưởng lão...” Không biết từ lúc nào, Nguyên Minh hơi cúi đầu.

“Ừm...” ...

Trong cung điện do Phượng tộc sắp xếp cho Vô Cực.

Vô Cực vòng tay qua eo Nguyên Minh, hai người bốn mắt nhìn nhau, thâm tình nhìn đối phương, rồi nhẹ nhàng, ấn xuống...

“Ừm...” Không biết đã qua bao lâu...

“...Chàng thật sự thích ta sao?” Nguyên Minh vẻ mặt thẹn thùng, nằm trong lòng Vô Cực, có chút không dám nhìn thẳng vào mắt y.

“Ừm!” Vô Cực dịu dàng vuốt ve khuôn mặt tuyệt mỹ đó. ...

“Đang đang đang ~” “Đang đang đang ~” Đúng lúc này, từng tiếng chuông cổ xưa du dương đột nhiên vang vọng khắp Bất Tử Sơn.

Giây phút này, tất cả thành viên Phượng tộc trên Bất Tử Sơn, sau khi nghe tiếng chuông vang lên, đều không khỏi có vẻ mặt ngưng trọng, lần lượt ra khỏi nơi bế quan.

Nguyên Minh cũng vậy, thần sắc ngưng trọng!

Là trưởng lão Phượng tộc, nàng biết rõ tiếng chuông đột nhiên vang lên có ý nghĩa gì.

Chuông vang sáu tiếng trở lên, đại biểu cho một trận đại chiến quan trọng sắp đến!

Hử? ...

Nghe từng tiếng chuông vang vọng bên tai, Vô Cực cũng không khỏi nhíu mày, mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ trong tiếng chuông đó, y mơ hồ dự cảm được có chuyện sắp xảy ra.

"Là trận đại chiến với Long tộc sao..." Vô Cực thầm đoán.

"Chuyện gì vậy?

Vì sao đột nhiên lại có tiếng chuông vang lên." Ánh mắt Vô Cực rơi vào khuôn mặt tuyệt mỹ của Nguyên Minh, nhẹ nhàng hỏi.

"Chiến tranh!

Phượng Hoàng, Kỳ Lân hai tộc chúng ta và Long tộc lại sắp có một trận đại chiến nữa rồi." Nghe Vô Cực hỏi, Nguyên Minh trong lòng y từ từ nói.

"Quả nhiên là đại chiến..." Mặc dù đã đoán được, nhưng Vô Cực trong lòng lại không để ý, dù sao Long Phượng Kỳ Lân tam tộc đối với y, cũng chỉ là máy rút điểm tu vi mà thôi, chết hết thì đã sao, huống hồ kết cục của tam tộc đều đã sớm được định sẵn.

Huống hồ hiện nay đã có được Nam Minh Ly Hỏa, y có thể ung dung rời đi bất cứ lúc nào!

"Được rồi, cũng đừng quá lo lắng, dưới sự liên thủ của Phượng tộc và Kỳ Lân hai tộc chúng ta, Long tộc có mạnh đến đâu cũng có giới hạn." Vô Cực an ủi Nguyên Minh, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng.

"Ừm, hy vọng là vậy!" Rất nhanh, Nguyên Minh đã mặc xong y phục, rồi cùng Vô Cực đi ra ngoài cung điện.

Lúc này trên quảng trường Bất Tử Sơn, ức vạn đại quân Phượng tộc hội tụ tại đây, không khí tràn ngập một luồng sát khí hừng hực.

"Hừ, lần này ta nhất định sẽ chém hết đại quân xâm phạm của Long tộc, cho Long tộc biết sự lợi hại của Phượng tộc ta." "Không

sai!" "Đúng vậy!" "Nói đúng lắm!" "Chém hết đại quân xâm phạm của Long tộc!" "Chém hết đại quân xâm phạm của Long tộc!" "....." Trong đại quân, cùng với tiếng hô đầu tiên vang lên, trong thoáng chốc, khí thế dâng cao!

Trên mặt mọi người đều tràn đầy sát khí nồng đậm đối với Long tộc!

Lúc này trong đại điện nghị sự của Phượng tộc.

Người nắm quyền Phượng tộc Nguyên Phượng, và mười đại trưởng lão Phượng tộc đều ở trong đó.

Vô Cực và Nguyên Minh cũng nhanh chóng đến đại điện.

"Sư tôn!" Nguyên Minh cung kính nói.

"Tộc trưởng!" Vô Cực cũng hơi ngẩng đầu gật đầu với Nguyên Phượng.

"Ừm, đều ngồi xuống đi!" Nguyên Phượng ngồi trên phượng ỷ ở đài cao, ánh mắt đẹp quét qua đại điện bên dưới, nhàn nhạt nói.

"Vâng!

Tộc trưởng!" Các trưởng lão Phượng tộc đáp lời rồi ngồi xuống!

Ngay sau đó.

"Tộc trưởng, theo ngài thấy, lần này Phượng tộc chúng ta nên cử ai suất lĩnh đại quân đi đại chiến với Long tộc thì tốt?" Đại trưởng lão Phượng tộc Nguyên Mộc cung kính hỏi.

Lập tức, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Nguyên Phượng, chờ đợi quyết định của nàng.

"Theo tin tức đáng tin cậy do mật thám của Phượng tộc ta truyền về, người suất lĩnh đại quân Long tộc lần này, chính là Đại trưởng lão Long tộc Ngao U!" Nguyên Phượng từ từ đứng dậy từ trên phượng ỷ,

liếc nhìn Vô Cực.

Ý tứ trong đó không cần nói cũng biết, là muốn Vô Cực ra tay, đi chém giết Đại trưởng lão Long tộc Ngao U!

Cái gì?

Lại là Ngao U sao?

Sau khi lời của Nguyên Phượng dứt, các trưởng lão Phượng tộc bên dưới đều nhìn nhau.

Trong số họ, trừ Đại trưởng lão Nguyên Mộc và khách khanh trưởng lão Vô Cực này ra, căn bản không thể là đối thủ của Ngao U, đi cũng chỉ là nộp mạng mà thôi.

"Muốn ta ra tay sao..." "Trong Long tộc ẩn giấu nội gián của Phượng tộc!

Vậy thì trong Phượng tộc và Kỳ Lân hai tộc, chẳng phải cũng có nội gián của Long tộc đang ẩn giấu sao?" Đối diện với ánh mắt của Nguyên Phượng, Vô Cực lập tức hiểu ra, là muốn y thực hiện lời hứa trước đó, giúp Phượng tộc chém giết Ngao U!

Chương 73

Mặc dù không biết lúc này trong Phượng tộc có nội gián của Long tộc hay không, nhưng Ma tộc dưới trướng Ma Tổ La Hầu nhất định sẽ có, không cần nghi ngờ, chỉ là vấn đề nhiều hay ít mà thôi.

Bây giờ y có chút phân vân, rốt cuộc có nên nói cho Nguyên Phượng biết chuyện Ma Tổ La Hầu đang đứng sau giật dây tam tộc hay không.

Dưới ánh mắt của Nguyên Phượng, khi Vô Cực định đứng dậy nói chuyện thì lại phát hiện, Đại trưởng lão Phượng tộc Nguyên Mộc đã đứng dậy từ chỗ ngồi, đi trước một bước.

Trong trận đại chiến lần trước, ông đã bại dưới tay Ngao U, lần này, nhất định phải rửa sạch nỗi sỉ nhục trước đây.

Lần trước vì tu vi không bằng Ngao U nên đã bại, nhưng lần này, tu vi của ông đã đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên, ai thắng ai bại, còn chưa biết được.

Chỉ thấy Nguyên Mộc cung kính nói với Nguyên Phượng: "Tộc trưởng, nếu lần này người suất lĩnh đại quân Long tộc là Ngao U, vậy thì hãy để thuộc hạ xuất chiến đi!

Vừa hay bây giờ thuộc hạ cũng đã đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên, và cũng chỉ có thuộc hạ đi mới tương xứng về thân phận." Đối với ý tứ trong lời nói của Nguyên Mộc, là người nắm quyền Phượng tộc Nguyên Phượng sao lại không hiểu, nhưng trong lòng nàng lại muốn Vô Cực đi.

"Tộc trưởng..." Thấy Nguyên Phượng mãi không mở miệng, Nguyên Mộc lại lần nữa cung kính nói.

“Huyền Thanh trưởng lão, ngài thấy thế nào?” Nguyên Phượng cuối cùng cũng mở miệng.

“Tộc trưởng!

Bần đạo cho rằng lời của đại trưởng lão là khả thi, nếu Long tộc đã phái ra đại trưởng lão Ngao U, vậy thì Phượng tộc ta tự nhiên cũng không thể yếu thế, không thể để Long tộc xem thường Phượng tộc được, nếu không Long tộc sẽ tưởng Phượng tộc ta không có người tài, uy vọng của Phượng tộc cũng sẽ bị tổn hại.” Vô Cực đứng dậy từ vị trí của mình, chậm rãi nói.

“Không sai!

Tộc trưởng!

Huyền Thanh trưởng lão nói đúng!” “Tuyệt đối không thể để Long tộc xem thường Phượng tộc chúng ta!” “Đúng!” “.....” Trong phút chốc, các trưởng lão Phượng tộc trong đại điện đều lên tiếng phụ họa, cảm thấy lời của Vô Cực rất có lý.

“Im lặng!” Nguyên Phượng giơ tay ngọc lên, ra hiệu cho đại điện yên tĩnh lại rồi mới nói với Vô Cực: “Nói tiếp đi!” “Vì vậy ý của bần đạo là, chúng ta có thể để đại trưởng lão Nguyên Mộc ra mặt đại chiến với Ngao U của Long tộc để phân tán sự chú ý của hắn, còn bần đạo sẽ ẩn mình trong bóng tối, bố trí đại trận phong cấm không gian, đợi khi Ngao U và đại trưởng lão đại chiến gần xong, bần đạo sẽ nhân lúc hắn không đề phòng mà ra tay trong nháy mắt, đánh giết hắn!

Chỉ cần Ngao U không thể trốn thoát, bần đạo có thể bảo đảm khiến hắn thân tử đạo tiêu trong trận đại chiến này.” Vừa nhắc đến Ngao U, sắc mặt Vô Cực liền trở nên lạnh lùng.

Hắn có đủ tự tin để đánh giết Ngao U.

Dưới sự trợ giúp của Hỗn Độn Chân Hỏa, Hậu thiên công đức chí

bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Lực chi pháp tắc, nhục thân Hỗn Nguyên cùng vô số lá bài tẩy khác, chẳng lẽ không thể giết được Ngao U sao!

Hơn nữa còn là ra tay vào lúc Ngao U và Nguyên Mộc đại chiến đến mức lưỡng bại câu thương.

Cho nên, nếu người thống lĩnh đại quân Long tộc lần này thật sự là Ngao U, vậy thì kết cục của hắn đã được định sẵn ngay từ khoảnh khắc này, không ai có thể cứu được hắn, trừ phi người nắm quyền của Long tộc, Long Vương đích thân ra tay.

Nhưng về điểm này, Vô Cực căn bản không cần lo lắng, vì Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân sẽ kiềm chế lão ở trong tối.

Một lát sau!

"Được!

Vậy cứ quyết định như thế đi!" Nguyên Phượng nói với vẻ mặt vô cảm.

"Khoan đã, xin tộc trưởng hãy ban cho bần đạo trận pháp phong cấm không gian, và tạm thời cho bần đạo mượn một ít tiên thiên linh bảo cùng bảo vật, để bần đạo dùng làm vật liệu bố trận, đợi sau khi đại chiến kết thúc, bần đạo sẽ trả lại linh bảo và bảo vật." Vô Cực thấy vậy liền nói tiếp.

Muốn bố trí một tòa đại trận có thể phong cấm được cường giả cấp Hỗn Nguyên Kim Tiên không phải là chuyện dễ dàng, cần phải có linh bảo và bảo vật mới được.

Thật ra hắn đã biết cách bố trí đại trận phong cấm, từ lần đánh giết Ngao La đã phân tích hoàn hảo rồi, nhưng để không khiến Nguyên Phượng nghi ngờ, hắn chỉ có thể giả vờ không biết.

Dù sao thực lực của Nguyên Phượng quá mạnh, đối với hắn bây

giờ là một sự tồn tại không thể chống lại, nếu lỡ bị nghi ngờ thì sẽ thêm phần nguy hiểm.

“Được!

Đây là phương pháp bố trí đại trận phong cấm, còn linh bảo và bảo vật, lát nữa bản hoàng sẽ cho người đưa tới cho ngươi.” “Vù vù ~” Chỉ thấy Nguyên Phượng khẽ vung tay ngọc, một viên ngọc đồng nguyên thần liền phá không bay về phía Vô Cực.

Bên trên ghi lại phương pháp bố trí đại trận phong cấm không gian.

“Vâng, thưa tộc trưởng, có đại trận phong cấm không gian, lần này Ngao U chắc chắn phải chết.” Ánh mắt Vô Cực ngưng lại nhìn Nguyên Phượng nói.

Sau khi thương nghị xong tất cả các chi tiết và bố trí liên quan đến trận đại chiến lần này.

“Được rồi, tất cả lui xuống chuẩn bị đi!” “Vâng!

Tộc trưởng!” Thân ảnh của Nguyên Phượng biến mất trong đại điện. .....

Lúc này, trong đại điện nghị sự của Long tộc.

Long Vương và các trưởng lão Long tộc cũng đang thương nghị và lập kế hoạch cho trận đại chiến lần này.

“Được rồi, cứ như vậy đi, truyền tin cho Ngao U!” Ánh mắt uy nghiêm của Long Vương quét qua phía dưới đại điện.

“Vâng!

Tộc trưởng!” Tất cả trưởng lão cúi đầu nhận lệnh.

Đúng lúc này, một lão giả Long tộc bước vào đại điện.

“Bẩm!

Tộc trưởng, các vị trưởng lão, theo báo cáo của nội gián Long tộc ta cài trong Phượng tộc, đã phát hiện ra kẻ đã đánh giết Thập trưởng lão lần trước.” Lão giả cung kính nhìn Long Vương nói.

“Là ai!” Sắc mặt Long Vương lạnh băng.

“Tộc trưởng, kẻ đó tên là Huyền Thanh, hiện đã trở thành khách khanh trưởng lão của Phượng tộc!” “Tốt!

Lát nữa hãy báo tin tức của kẻ này cho Ngao U luôn!” “Vâng!

Tộc trưởng!” Chẳng mấy chốc, Ngao U đang thống lĩnh đại quân Long tộc xuất chinh đã nhận được tin tức từ tộc.

Chương 74

"Hừ!

Huyền Thanh sao..." Cùng lúc đó, tại Kỳ Lân tộc, ức vạn đại quân của Kỳ Lân tộc cũng đã tập kết xong, người dẫn quân là đại trưởng lão Tề Hoang của Kỳ Lân tộc. .....

Trên núi Bất Tử của Phượng tộc!

Nguyên Phượng nhanh chóng cho người mang đến cho Vô Cực những bảo vật và linh bảo cần thiết để bố trí đại trận phong cấm không gian.

Sau khi rời khỏi đại điện nghị sự, trở về cung điện của mình, Vô Cực liền bế quan.

Hồng Hoang đại địa rộng lớn vô biên, chỉ riêng thời gian đại quân tam tộc di chuyển cũng phải mất mấy vạn năm.

Vì vậy Vô Cực định bế quan một phen, luyện hóa giọt Phượng Hoàng bản mệnh tinh huyết mà hắn đã thu thập được từ trên người Nguyên Phượng lần trước.

Với tốc độ hiện tại, hắn chỉ cần một thời gian ngắn là có thể đuổi kịp đại quân Phượng tộc, căn bản không tốn bao lâu.

Mặc dù Phượng tộc cũng có linh bảo không gian để đại quân tiến vào, nhưng lần này đại quân quá đông, cuối cùng chỉ có thể chọn cách phi hành.

"Hệ thống, phân tích cho ta giọt Phượng Hoàng bản mệnh tinh huyết này!" Vô Cực thầm niệm trong lòng.

"Đinh, đang tiến hành phân tích hoàn hảo Phượng Hoàng bản mệnh tinh huyết!" .....

“Đinh, phân tích hoàn hảo Phượng Hoàng bản mệnh tinh huyết thành công!” Không biết đã qua bao lâu, âm thanh thông báo của hệ thống cuối cùng cũng vang lên.

Theo sau âm thanh thông báo, thông tin về giọt Phượng Hoàng bản mệnh tinh huyết liền xuất hiện trong đầu Vô Cực.

“Thì ra là vậy!

Quả không hổ là bản mệnh tinh huyết của Nguyên Phượng!” Sau khi xem xong thông tin, Vô Cực không khỏi vui mừng.

Tác dụng của nó đại khái giống như tinh huyết của Bàn Cổ Đại Thần, chỉ cần một giọt là có thể tạo ra một vị Đại La Kim Tiên.

Từ đó có thể thấy bản mệnh tinh huyết của Nguyên Phượng khủng bố đến mức nào.

“Luyện hóa cho ta!” Hét khẽ một tiếng, Vô Cực bắt đầu luyện hóa giọt Phượng Hoàng bản mệnh tinh huyết này.

Theo ước tính của hắn, sau khi luyện hóa xong, tu vi nhục thân của hắn nhất định có thể được tăng cường, chỉ là vấn đề nhiều hay ít mà thôi.

Cứ như vậy, Vô Cực toàn lực bế quan luyện hóa giọt Phượng Hoàng bản mệnh tinh huyết.

Lúc này trên núi Bất Tử, ức vạn đại quân Phượng tộc đã tập kết xong, dưới sự dẫn dắt của đại trưởng lão Nguyên Mộc, cũng bắt đầu khởi hành.

“Ha ha!

Ma Tổ đại nhân quả nhiên anh minh thần võ, lần này nhất định có thể thu thập được nhiều tinh huyết sát khí hơn!” Lúc này trong ức vạn đại quân Phượng tộc, một thống lĩnh có hình dạng Phượng tộc, nhìn

ức vạn đại quân đang cuồn cuộn xuất phát trước mắt, khóe miệng lại lộ ra một nụ cười lạnh.

Cảnh tượng này không chỉ diễn ra trong đại quân Phượng tộc, mà ở ức vạn vạn dặm xa xôi, trong đại quân của Long tộc và Kỳ Lân tộc, cũng đang diễn ra tương tự. .....

Thời gian trôi nhanh!

Một năm...

Mười năm...

Trăm năm...

Nghìn năm...

Mười nghìn năm sau...

Vô Cực cuối cùng cũng đã luyện hóa thành công toàn bộ giọt Phượng Hoàng bản mệnh tinh huyết, và cũng giống như dự đoán trước đó, cùng với việc giọt Phượng Hoàng bản mệnh tinh huyết được luyện hóa, nhục thân của hắn trở nên mạnh mẽ hơn trước.

Nhục thân trấn thiên khung!

Sau khi cảm nhận sự thay đổi của nhục thân, Vô Cực mở hai mắt ra.

"Ngao U... hy vọng lúc đó ngươi đừng quá kinh ngạc!" Tự lẩm bẩm trong lòng, thân ảnh Vô Cực biến mất trong đại điện bế quan, bắt đầu dùng nhục thân vượt qua tinh vũ, đuổi thẳng theo ức vạn đại quân Phượng tộc.

Một nghìn năm sau, dưới sự toàn lực vượt hư không của Vô Cực, hắn cuối cùng cũng đuổi kịp ức vạn đại quân Phượng tộc.

"Đại trưởng lão, lúc này chúng ta cách đại quân Kỳ Lân tộc bao xa?" Vô Cực và đại trưởng lão Phượng tộc Nguyên Mộc hai tay chắp

sau lưng, lăng không đứng trong hư không, ánh mắt nhìn về phía Hồng Hoang đại địa.

“Chắc là sắp rồi, Huyền Thanh trưởng lão, lúc này đại quân Kỳ Lân tộc cũng đang tiến lại gần đại quân Phượng tộc chúng ta.” Nguyên Mộc liếc nhìn Vô Cực đang đứng bên cạnh, nói.

“Ừm, vậy người dẫn quân của Kỳ Lân tộc lần này là ai?” Vô Cực hỏi.

“Đại trưởng lão của Kỳ Lân tộc, Tề Hoang!” Nguyên Mộc đáp.

“Ồ...” Vô Cực khẽ gật đầu, thực ra điều này cũng nằm trong dự liệu của hắn.

Nếu ngay cả Long tộc và Phượng tộc lần này đều phái ra đại trưởng lão của tộc mình, vậy Kỳ Lân tộc tự nhiên cũng không thể yếu thế.

“Chẳng lẽ Huyền Thanh trưởng lão và Tề Hoang có quen biết?” Nguyên Mộc có chút tò mò.

“Chưa từng!

Ngoài việc cứu người của Kỳ Lân tộc lần trước, bần đạo và Kỳ Lân tộc chưa từng có bất kỳ giao thiệp nào.” Vô Cực lắc đầu.

“Vậy à!” Nguyên Mộc thấy Vô Cực nói vậy thì cũng không hỏi thêm nữa.

Chương 75

"Đinh, thu thập thành viên Phượng tộc nhận được điểm tu vi: một vạn+!" "Đinh, thu thập thành viên Phượng tộc nhận được điểm tu vi: mười vạn+!" "Đinh, thu thập thành viên Phượng tộc nhận được điểm tu vi: năm mươi vạn+!" Lúc này, trong đầu Vô Cực đột nhiên vang lên âm thanh thông báo của hệ thống.

Mỗi khi một âm thanh thông báo vang lên, điều đó có nghĩa là một thành viên của đại quân Phượng tộc bên dưới đã bị hắn thu thập điểm tu vi.

Lúc này đại quân Phượng tộc bên dưới có đến ức vạn người!

Nghĩ đến đây, trên mặt Vô Cực lộ ra nụ cười.

Hắn tin rằng, sau khi thu thập xong ức vạn đại quân Phượng tộc, chắc là cũng gần đủ để đột phá lên đỉnh phong Đại La Kim Tiên.

Nếu không được, vậy thì tiếp tục đi thu thập của đại quân Kỳ Lân tộc... .....

Thời gian trôi nhanh.

Ba nghìn năm sau.

Đại quân Kỳ Lân tộc cuối cùng cũng xuất hiện trong phạm vi cảm ứng nguyên thần của Vô Cực.

"Đến rồi sao..." Trong mắt Vô Cực hiện ra nhật nguyệt, vượt qua vô tận tinh hà, ánh mắt rơi trên đại quân Kỳ Lân tộc.

Không lâu sau khi Vô Cực cảm ứng được, Nguyên Mộc bên cạnh hắn cũng cảm ứng được.

"Huyền Thanh trưởng lão, là đại quân Kỳ Lân tộc." "Ừm!" Ngay

lúc Vô Cực và Nguyên Mộc đang bàn luận.

Lúc này ở cách đó không xa, có một luồng sáng đang bay về phía này với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt.

"Nguyên Mộc đạo huynh, dạo này vẫn khỏe chứ, lần này chúng ta lại phải liên thủ chiến đấu với tên Ngao U đó rồi." Người còn chưa đến, một tiếng cười sảng khoái đã vang vọng khắp hư không.

Tiếng nói vừa dứt, thân ảnh của đại trưởng lão Kỳ Lân tộc Tề Hoang hiện ra.

Giống như Nguyên Mộc, đại trưởng lão Tề Hoang của Kỳ Lân tộc cũng là một lão giả.

"Ừm!

Vẫn khỏe, Tề Hoang đạo huynh!" Thấy Tề Hoang xuất hiện, Nguyên Mộc lập tức tiến lên đón.

"Huyền Thanh trưởng lão, đó chính là đại trưởng lão Tề Hoang của Kỳ Lân tộc." Nguyên Mộc không quên truyền âm bằng nguyên thần cho Vô Cực.

"Ừm!" Vô Cực thấy vậy cũng theo sát phía sau.

"Đây chính là đại trưởng lão Kỳ Lân tộc sao, thật đáng tiếc, tu vi lại không giống Nguyên Mộc, không thể đột phá lên Hỗn Nguyên Kim Tiên, chỉ là bán bộ Hỗn Nguyên..." Dưới sự cảm ứng của Đại Đạo Chi Luân nguyên thần, Vô Cực nhanh chóng cảm ứng được cảnh giới tu vi của Tề Hoang lúc này.

Trong tiên thiên tam tộc của Hồng Hoang, Long tộc mạnh nhất, Phượng tộc thứ hai, Kỳ Lân yếu nhất... .....

"Hệ thống, ta muốn thu thập!" Vô Cực thầm niệm trong lòng.

"Đinh, bắt đầu thu thập Đại trưởng lão tộc Kỳ Lân!" Âm thanh

thông báo của hệ thống vang lên.

Chẳng mấy chốc, sau khi Tề Hoang và Nguyên Mộc khách sáo xong, ánh mắt già nua của Tề Hoang cuối cùng cũng rơi trên người Vô Cực, nhưng chỉ âm thầm quan sát, không dùng nguyên thần lực để thăm dò cảnh giới tu vi của Vô Cực.

Chỉ riêng điểm này đã tốt hơn nhiều so với các trưởng lão Phượng tộc kia.

"Hửm?

Người này là ai?

Tại sao có thể đi theo bên cạnh Nguyên Mộc?" Trên gương mặt già nua của Tề Hoang hiện lên một tia nghi hoặc.

Những người có vai vế trong Phượng tộc, lão tự nhận mình đều cơ bản quen biết, nhưng dù lục lọi hết ký ức trong đầu cũng không tìm thấy chút thông tin nào liên quan đến Vô Cực.

Điều này không khỏi khiến lão càng thêm nghi hoặc.

Trong tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân, đẳng cấp rất nghiêm ngặt, Nguyên Mộc thân là đại trưởng lão Phượng tộc, thân phận càng tôn quý vô cùng, nếu là thành viên Phượng tộc bình thường thì căn bản không có tư cách đi cùng.

Lúc này, Tề Hoang không khỏi tràn đầy tò mò về thân phận của Vô Cực.

Giữa sân, trong lúc Tề Hoang đang quan sát Vô Cực, Vô Cực cũng đang bình thản nhìn lão, hai người bốn mắt nhìn nhau!

Nguyên Mộc ở bên cạnh thấy cảnh này chỉ cười cười, không nói gì, cũng không vội giới thiệu cho hai người, cứ để hai người tự quan sát lẫn nhau, lão biết lúc này trong lòng Tề Hoang nhất định đang tò

mò về thân phận của Vô Cực.

Trong khoảnh khắc, không gian dường như bị ngưng đọng.

“Đinh, thu thập Đại trưởng lão tộc Kỳ Lân kết thúc, nhận được điểm tu vi: năm mươi triệu+!” Lúc này, âm thanh thông báo của hệ thống lại vang lên trong đầu Vô Cực.

“Chỉ có năm mươi triệu điểm tu vi thôi à...” Vô Cực lẩm bẩm trong lòng.

Một lát sau.

Tề Hoang suy nghĩ mãi không ra, đành phải dời ánh mắt khỏi người Vô Cực, rơi trên người Nguyên Mộc, đầy nghi hoặc hỏi: “Nguyên Mộc đạo huynh, không biết vị đạo hữu này là...” “Ừm, Tề Hoang đạo huynh, để bản tọa giới thiệu, đây là khách khanh trưởng lão mới của Phượng tộc chúng ta, tên là Huyền Thanh.” “Huyền Thanh trưởng lão, vị này là đại trưởng lão Kỳ Lân tộc, Tề Hoang đạo huynh.” Nguyên Mộc đứng giữa giới thiệu cho hai người, tuy lúc nãy đã truyền âm nguyên thần nói cho Vô Cực, nhưng ở bên ngoài, vẫn phải giới thiệu lại một cách chính thức mới được.

“Thì ra là khách khanh trưởng lão của Phượng tộc!” Nghe Nguyên Mộc giới thiệu Vô Cực, Tề Hoang trong lòng bừng tỉnh, nếu là khách khanh trưởng lão thì có thể giải thích được mọi chuyện.

Khách khanh trưởng lão, thực ra trong Kỳ Lân tộc cũng có, không chỉ Kỳ Lân tộc và Phượng tộc, mà Long tộc cũng vậy.

Khách khanh trưởng lão đối với tam tộc, giữa hai bên chỉ là một mối quan hệ hợp tác lợi ích, không thể giống như đối với thành viên trong tộc, có thể ra lệnh tuyệt đối.

“Ha ha!

Thì ra Huyền Thanh đạo hữu là khách khanh trưởng lão của

Phượng tộc!

Chẳng trách!

Chương 76

Bản tọa còn đang tự hỏi, thì ra là vậy.” Sau khi Nguyên Mộc giới thiệu xong, Tề Hoang liền cười lớn chắp tay với Vô Cực.

“Bần đạo Huyền Thanh, ra mắt Tề Hoang đạo hữu.” Vô Cực cũng mỉm cười gật đầu với đại trưởng lão Kỳ Lân tộc Tề Hoang trước mắt.

Đúng là không ai nỡ đánh người mặt cười, nếu Tề Hoang đã khách khí như vậy, hắn tự nhiên cũng không thể thất lễ.

“Khoan đã, Huyền Thanh... cái tên này nghe sao quen tai thế nhỉ...” Lập tức, Tề Hoang không khỏi nhíu mày, ánh mắt chăm chú nhìn Vô Cực, đột nhiên cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, dường như đã nghe ở đâu đó.

“Hửm?

Tề Hoang đạo huynh, sao vậy?” Nguyên Mộc ở bên cạnh thấy vậy, liền có chút không hiểu hỏi.

Một lúc lâu sau.

“Huyền Thanh... lẽ nào đạo hữu là người đã... cứu người của Kỳ Lân tộc ta trước đây?” Lúc này, Tề Hoang cuối cùng cũng nhớ ra.

“Không sai!

Chính là bần đạo!” Vô Cực thản nhiên gật đầu.

“Huyền Thanh đạo hữu, xin nhận của bản tọa một lạy!

Đa tạ Huyền Thanh đạo hữu lần trước đã ra tay cứu giúp Kỳ Lân tộc ta.” Thấy Vô Cực gật đầu, Tề Hoang liền trịnh trọng cúi người một lạy.

Chẳng trách lão lại cảm thấy quen thuộc, thì ra là ân nhân cứu mạng của Kỳ Lân tộc trong trận đại chiến với Long tộc lần trước.

Trong số đó không chỉ có trưởng lão Kỳ Lân tộc, mà còn có rất nhiều hộ pháp và đệ tử Kỳ Lân tộc.

Hồng Hoang coi trọng nhân quả, Kỳ Lân tộc đã nợ hắn một nhân quả.

"Tề Hoang đạo hữu khách khí rồi, bần đạo chỉ là chướng mắt Long tộc, tiện tay giúp một chút thôi, không cần để trong lòng." Vô Cực khẽ phất tay, vẻ mặt không cho là đúng.

"Không!

Huyền Thanh đạo hữu, ơn cứu mạng, đương nhiên phải dũng tuyền tương báo, nếu sau này đạo hữu có cần gì, cứ đến Kỳ Lân tộc chúng ta, Kỳ Lân tộc nhất định sẽ báo đáp đạo hữu." Tề Hoang nghiêm túc nói.

"Được, nếu đã vậy, sau này khi bần đạo có việc cần, nhất định sẽ đến quý tộc làm phiền." Vô Cực thấy vậy cũng không từ chối nữa, cười nói.

Thực ra hắn biết, Tề Hoang chỉ muốn trả nhân quả mà thôi, hoặc là muốn lôi kéo hắn.

"Rất tốt, vậy bản tọa sẽ ở trong tộc chờ đợi tin của Huyền Thanh đạo hữu." Tề Hoang nghe vậy, trên mặt lập tức nở nụ cười.

"Một cường giả cấp Hỗn Nguyên Kim Tiên!

Ta nhất định phải lôi kéo hắn từ tay Phượng tộc về mới được." Tề Hoang thầm nghĩ trong lòng.

Vô Cực đoán không sai chút nào, Tề Hoang nhiệt tình như vậy, thật sự chỉ vì muốn lôi kéo hắn mà thôi.

Đại trưởng lão Phượng tộc Nguyên Mộc vẫn luôn đứng bên cạnh nhìn hai người khách sáo, lúc này cũng phát hiện ra manh mối, không khỏi ánh mắt ngưng lại, nhìn sâu vào đại trưởng lão Kỳ Lân tộc Tề Hoang đang đứng bên cạnh.

"Chẳng lẽ Tề Hoang... muốn lôi kéo Huyền Thanh trưởng lão sao...

Không được, ta tuyệt đối không thể để hắn lôi kéo Huyền Thanh trưởng lão về Kỳ Lân tộc..." Sau khi nghĩ đến khả năng này, trong mắt Nguyên Mộc liền tràn đầy cảnh giác. .....

Theo thời gian và cuộc trò chuyện, Vô Cực nghe ra từ lời của Tề Hoang và có thể khẳng định rằng Kỳ Lân tộc thật sự muốn tiếp tục tranh giành hắn với Phượng tộc.

Thực ra cũng không thể trách Tề Hoang, một cường giả cấp Hỗn Nguyên Kim Tiên, dù ở đâu cũng là tồn tại cấp bá chủ, ngay cả đối với tam tộc bá chủ Hồng Hoang là Long, Phượng, Kỳ Lân cũng vậy, cho nên Kỳ Lân tộc đến giờ vẫn không từ bỏ ý định cũng là chuyện bình thường.

Quan trọng nhất, trong tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân, Kỳ Lân tộc là yếu nhất, bất kể là cường giả đỉnh cấp hay tu vi thực lực của thành viên bình thường, đều ở vị trí cuối cùng, không bằng Long và Phượng tộc, cho nên đối mặt với tán tu cấp Hỗn Nguyên Kim Tiên như Vô Cực, Kỳ Lân tộc tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha.

Trong trận quyết chiến sắp tới của tam tộc, cũng chỉ có cường giả tu vi đạt đến cấp Hỗn Nguyên Kim Tiên mới có thể có tác dụng quyết định.

Lúc này tại hiện trường, khi nghe những lời của đại trưởng lão Kỳ Lân tộc Tề Hoang, ý đồ lôi kéo Vô Cực ngày càng lộ rõ, sắc mặt Nguyên Mộc lập tức có chút khó coi, trong mắt tràn đầy vẻ cảnh cáo

đối với Tề Hoang.

Kỳ Lân tộc có ý gì đây?

Người ta rõ ràng là khách khanh trưởng lão của Phượng tộc ta, vẫn không từ bỏ ý định, lại muốn lôi kéo?

Ngay lúc Nguyên Mộc sắp nổi giận.

Đúng lúc này, một thống lĩnh Phượng tộc đột nhiên xuất hiện.

"Bẩm Đại trưởng lão, đại quân Long tộc đã xuất hiện." Thống lĩnh Phượng tộc cung kính nói.

"Long tộc cuối cùng cũng xuất hiện rồi sao..." Đại trưởng lão Phượng tộc Nguyên Mộc nghe vậy, ánh mắt lập tức nhìn về phía Hồng Hoang đại địa, xuyên qua vô tận hư không, rơi trên đại quân Long tộc cách đó hàng vạn vạn dặm.

Đại trưởng lão Kỳ Lân tộc Tề Hoang ở bên cạnh cũng vậy, vẻ mặt trở nên ngưng trọng.

Trong số ba đại trưởng lão, tu vi của lão yếu nhất, cho nên không thể không cẩn thận một chút.

"Hửm?" Vô Cực nhìn thống lĩnh Phượng tộc đang quỳ một gối trong hư không, dưới sự cảm ứng của nguyên thần lực, không khỏi nhíu mày, vì từ trên người hắn, hắn phát hiện ra một tia khí tức không thuộc về Phượng tộc.

Mặc dù được che giấu rất kỹ, nhưng dưới Đại Đạo Chi Luân, Vô Cực đã phát hiện ra manh mối.

"Người này...

Chương 77

là Ma tộc dưới trướng Ma Tổ La Hầu sao... hay là nội gián của Long tộc trà trộn vào Phượng tộc?" Ánh mắt Vô Cực rơi trên người hắn, trong lòng phỏng đoán.

"Hệ thống, ta muốn thu thập!" Vô Cực thầm niệm trong lòng, để xác nhận xem thống lĩnh Phượng tộc này có bị Ma tộc đoạt xá hay không, hắn chỉ có thể bắt đầu từ hệ thống.

"Đinh, đang thu thập thống lĩnh Ma tộc!" "Đinh, thu thập thống lĩnh Ma tộc nhận được điểm tu vi: mười triệu+!" Âm thanh thông báo của hệ thống vang lên.

"Ồ, quả nhiên là bị Ma tộc đoạt xá rồi." Thông báo của hệ thống khiến Vô Cực hiểu rõ, đồng thời cũng kinh ngạc trước thủ đoạn và mưu kế của Ma Tổ La Hầu.

"Khoan đã, không đúng, nếu trực tiếp đoạt xá, chắc chắn không thể ẩn giấu lâu như vậy mà không bị phát hiện, đúng, nhất định là như vậy, chắc chắn người của Ma tộc chỉ dùng thủ đoạn áp chế linh hồn của thống lĩnh Phượng tộc này mà thôi, chứ không thực sự đoạt xá." Trong phút chốc, Vô Cực đã hiểu ra, hiểu ra tại sao từ Long Hán đại kiếp đến nay đã lâu như vậy, Ma tộc dưới trướng Ma Tổ La Hầu vẫn luôn không bị tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân phát hiện.

"Không hổ là Ma Tổ La Hầu!

Chẳng trách có thể âm thầm tính kế tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân, và đùa giỡn họ trong lòng bàn tay." Sau khi hiểu rõ mấu chốt, Vô Cực không khỏi cảm thán sự khủng bố của Ma Tổ La Hầu trong lòng, nhưng lại không định nói cho Phượng tộc và Kỳ Lân tộc biết. .....

Một lát sau, Nguyên Mộc thu hồi ánh mắt, nhìn thống lĩnh Phượng

tộc đang quỳ trước mặt, thản nhiên nói: "Ừm, bản tọa biết rồi, ngươi lui xuống trước đi!" "Vâng!

Đại trưởng lão, thuộc hạ xin cáo lui." "Được rồi, Tề Hoang đạo huynh, Huyền Thanh trưởng lão, nếu Long tộc đã xuất hiện, vậy chúng ta đi gặp Ngao U trước đi!

Cũng tiện thể thăm dò hư thực." Đợi thống lĩnh Phượng tộc lui xuống, Nguyên Mộc nói với Vô Cực và Tề Hoang.

"Được!

Nguyên Mộc đạo huynh, bản tọa cũng có ý này!" Tề Hoang gật đầu.

"Thế này đi, Đại trưởng lão, Tề Hoang đạo hữu, hai vị cứ đi, bần đạo không đi nữa, bần đạo ở lại trong đại quân để đề phòng cường giả Long tộc đột kích." Vô Cực tùy tiện tìm một cái cớ, không đi gặp Ngao U, một là không muốn bại lộ sớm, hai là muốn đi theo thống lĩnh Phượng tộc bị Ma tộc đoạt xá vừa rời đi, để xem kẻ đứng sau rốt cuộc là ai.

Nếu hắn đoán không sai, lúc này trong đại quân Phượng tộc, nhất định có một Ma tộc cấp cao đang ẩn nấp, âm thầm chỉ huy.

Và Vô Cực tin rằng, không chỉ trong đại quân Phượng tộc, mà trong đại quân của Long tộc và Kỳ Lân tộc, cũng nhất định có.

Ma Tổ La Hầu có sáu đại ma tướng, mỗi người cảnh giới tu vi đều trên đỉnh phong Đại La Kim Tiên, cho nên theo suy đoán của hắn, lúc này người Ma tộc có thân phận cao nhất ẩn nấp trong đại quân tam tộc, chắc chắn là ba trong số đó.

"Được thôi, Huyền Thanh trưởng lão, vậy ngươi ở lại trấn thủ trong đại quân Phượng tộc đi!

Tề Hoang đạo huynh, chúng ta đi!" Thấy Vô Cực không đi,

Nguyên Mộc cũng không miễn cưỡng, thực ra lời của Vô Cực cũng không phải không có lý, trong đại quân quả thực cần có người ở lại trấn thủ.

"Được!" Tề Hoang gật đầu.

Đợi Tề Hoang và Nguyên Mộc bay về phía đại quân Long tộc, thân ảnh Vô Cực cũng lập tức biến mất trong hư không. ....

Cùng lúc đó!

Sau khi hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân phát hiện tung tích của Long tộc, Long tộc cũng đã phát hiện ra họ, đại quân tam tộc lần này tập kết đều vượt quá ức vạn, muốn che giấu đối phương là chuyện không thể, trừ phi có linh bảo loại động thiên có thể ngăn cách trời đất.

Nếu không...

Lúc này, trong đại quân Long tộc.

Ngao U đang chắp tay sau lưng, trong mắt thế giới biến ảo, tinh thần luân chuyển, ánh mắt trong nháy mắt vượt qua vô tận tinh hà, rơi trên đại quân hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân cách đó hàng vạn vạn dặm.

"Hừ, Tề Hoang, Nguyên Mộc, lần này bản tọa nhất định phải chém giết các ngươi!" Sắc mặt Ngao U lạnh lùng, gương mặt già nua tràn đầy sát khí, từng luồng khí tức khủng bố từ trên người lan ra, tràn ngập giữa trời đất.

Trong trận đại chiến lần trước với Tề Hoang và Nguyên Mộc, vốn dĩ có thể đánh giết được họ, nhưng cuối cùng lại xảy ra bất ngờ, khiến họ may mắn thoát chết.

Thật là sỉ nhục!

Thân là một cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên đường đường, lại để hai kẻ chỉ có bán bộ Hỗn Nguyên trốn thoát!

"Nguyên Mộc, Tề Hoang, lần trước bản tọa để các ngươi may mắn thoát chết, lần này sẽ không như vậy đâu..." Một lát sau, Ngao U thu hồi ánh mắt, trong lòng cười lạnh.

Hắn tràn đầy tự tin vào thực lực của mình, lần trước chỉ là sơ suất mà thôi, nếu không thì...

"Đại trưởng lão..." Lúc này, một hộ pháp Long tộc đến trước mặt Ngao U.

"Chuyện gì?

Ngao Hàn." Ánh mắt Ngao U rơi trên người hộ pháp Long tộc này.

"Đại trưởng lão, Long tộc chúng ta vừa phát hiện đại quân của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, lúc này chắc là đã hội hợp với nhau rồi." "Ừm, chuyện này bản tọa biết rồi!

Còn chuyện gì khác không?" Ngao U nghe vậy, chỉ thản nhiên gật đầu, không hề có ý xem đại quân hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân lần này ra gì.

"Vậy...

Đại trưởng lão, chúng ta bây giờ nên làm gì?" "Cứ theo kế hoạch ban đầu mà làm!" Khóe miệng Ngao U nhếch lên một nụ cười lạnh.

"Vâng!

Đại trưởng lão!" "Được rồi, đi đi!" Ngao U phất tay.

"Vâng!" Đúng lúc này.

"Ngao U!

Ra đây cho bản tọa!" Đột nhiên, một âm thanh như tiếng chuông

lớn vang vọng khắp đại quân Long tộc.

"Hừ, tìm chết!" Nghe thấy âm thanh vang bên tai, gương mặt Ngao U lập tức tràn đầy tức giận, sát khí lan tỏa, hừ lạnh một tiếng rồi lập tức bước ra một bước, thân ảnh trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Chương 78

Lúc này, trên bầu trời bên ngoài.

Chỉ thấy hư không bị xé toạc, ngay sau đó hai bóng người từ trong hư không bước ra, một bước vượt qua vô tận tinh hà, chắp tay sau lưng, xuất hiện trên bầu trời của ức vạn đại quân Long tộc, lăng không đứng đó, lạnh lùng vô tình nhìn xuống ức vạn đại quân Long tộc bên dưới.

Hai lão giả, toàn thân khí cơ dũng động, phảng phất như mông lung trong vô tận hỗn độn, khí tức tỏa ra đều khiến hư không chấn động, đáng sợ đến cực điểm.

Theo ánh mắt uy nghiêm già nua quét qua.

"Vù vù ~" Trong nháy mắt, hai luồng khí thế và uy áp khủng bố đến cực điểm, đột nhiên từ trên người họ lan ra, cuồn cuộn dâng trào, tràn ngập trong không gian này.

"Vù vù ~" Lập tức không gian chấn động, tinh thần cuộn trào, như sóng gợn, lan ra từng vòng gợn sóng hủy diệt.

Dưới uy áp khí thế của hai lão giả, ức vạn đại quân Long tộc bên dưới nhanh chóng bị áp chế đến mức sắc mặt tái nhợt, thậm chí một số người tu vi yếu đã sớm không chịu nổi mà quỳ một gối trên mặt đất, đang gian nan đau khổ chống lại hai luồng uy áp.

Mọi chuyện chỉ xảy ra trong chớp mắt.

"...Rốt cuộc là ai..." Trong đại quân, một số người Long tộc lộ vẻ kinh hãi.

Hai lão giả không phải ai khác, chính là đại trưởng lão Phượng tộc Nguyên Mộc và đại trưởng lão Kỳ Lân tộc Tề Hoang vừa từ đại quân

Phượng tộc đến.

Mục đích làm vậy, chỉ là để dụ đại trưởng lão Long tộc Ngao U ra mà thôi.

Với thân phận của họ, căn bản không thèm giết đám đại quân Long tộc bên dưới, nếu có giết, cũng là giết Ngao U và những người Long tộc có tu vi trên Đại La Kim Tiên.

Ra tay với những người dưới Đại La Kim Tiên, sẽ làm tổn hại đến thân phận của họ.

Ngay lúc Nguyên Mộc và Tề Hoang định tiếp tục gia tăng uy áp, đột nhiên phát hiện, một luồng sáng đang bay về phía họ với tốc độ cực nhanh.

"Nguyên Mộc đạo huynh, xem kìa, Ngao U đến rồi." Tề Hoang nói với Nguyên Mộc đang đứng bên cạnh, ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào luồng sáng đang bay về phía họ, dưới sự cảm ứng của nguyên thần, lão đã cảm nhận được khí tức của Ngao U.

"Ừm!

Không sai!

Là Ngao U!" Nguyên Mộc gật đầu, nguyên thần lực cũng đang cảm ứng người trong luồng sáng đó.

"Hừ, Nguyên Mộc, Tề Hoang, các ngươi tìm chết!" "Vù vù ~" Người chưa đến, tiếng gầm giận dữ của Ngao U đã vang vọng hư không, đi kèm với đó là uy thế Hỗn Nguyên Kim Tiên mênh mông vô biên.

Dưới uy thế Hỗn Nguyên Kim Tiên của Ngao U, trong nháy mắt, vô tận hư không sụp đổ, thời không dường như bị chém đứt, khí tức hủy diệt lan tràn khắp trời đất.

“Hừ, Ngao U, ngươi tưởng bản tọa bây giờ sẽ sợ ngươi sao?” Đối mặt với khí thế và uy áp của Ngao U, Nguyên Mộc chỉ hừ lạnh một tiếng, lẫm liệt không sợ, vung tay một cái, một luồng uy thế Hỗn Nguyên Kim Tiên khủng bố cũng từ trên người lan ra, cuồn cuộn tấn công về phía hắn, trong nháy mắt hai luồng khí thế và uy áp đối kháng với nhau.

“Vù vù ~” Trong nháy mắt, tinh hải chấn động, hư không bị lật đổ, bầu trời như bị xé toạc.

Hửm?

Chẳng lẽ tu vi của Ngao U lại đột phá rồi sao?

Cảm nhận khí tức của Ngao U, Nguyên Mộc không khỏi nhíu chặt mày, vẻ mặt trở nên ngưng trọng.

Thực ra không chỉ Nguyên Mộc, Tề Hoang ở bên cạnh lúc này cũng sắc mặt ngưng trọng đến cực điểm.

“Tề Hoang đạo huynh, xem ra sau trận đại chiến lần trước, cảnh giới tu vi của Ngao U lại có đột phá, chúng ta phải cẩn thận một chút.” Nguyên Mộc và Tề Hoang nhìn nhau một cái, sau đó truyền âm nguyên thần nhắc nhở.

“Ừm, Nguyên Mộc đạo huynh, ta cảm nhận được rồi.” Tề Hoang gật đầu lia lịa, trong ba người tu vi của lão là thấp nhất, không cẩn thận cũng không được, nếu không sẽ có nguy cơ thân tử đạo tiêu.

Lúc này ở phía trước không xa trong hư không, Ngao U đang lao về phía Tề Hoang và Nguyên Mộc, thấy khí thế của mình bị Nguyên Mộc chặn lại, không khỏi ánh mắt ngưng lại, ngay sau đó vô tận nguyên thần lực tuôn ra.

“Hừ, thì ra ngươi đã đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên, chẳng trách dám chủ động tìm đến.” Cảm nhận được tu vi của Nguyên Mộc lúc

này đã là Hỗn Nguyên Kim Tiên, Ngao U cuối cùng cũng hiểu ra.

"Nhưng như vậy thì sao, ngươi tưởng đột phá rồi là có thể chống lại ta sao." Ngao U trong lòng cười lạnh.

Chẳng mấy chốc, Ngao U đã hiện thân trước mặt Tề Hoang và Nguyên Mộc, lạnh lùng nhìn họ.

"Tề Hoang, Nguyên Mộc, bây giờ muốn chết phải không?

Nếu vậy, bản tọa sẽ thành toàn cho các ngươi!" "Hừ, Ngao U, chuyện đó chưa chắc đâu!" Nguyên Mộc trực tiếp phớt lờ ánh mắt đầy sát khí của Ngao U, hừ lạnh, nghĩ đến kế hoạch của Phượng tộc nhắm vào Ngao U lần này, trên mặt liền lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

"Hai kẻ bại tướng mà thôi, dám chủ động khiêu khích bản tọa!

Đúng là không biết sống chết!" Ngao U lộ vẻ khinh thường, liếc nhìn Nguyên Mộc và Tề Hoang trước mặt.

"Hừ, Ngao U, đừng quá đắc ý!" Sắc mặt Tề Hoang âm trầm.

"Tề Hoang đạo huynh, chúng ta không cần nhiều lời với hắn, chiến thôi!" Nguyên Mộc cũng không tức giận, dù sao trong mắt lão, Ngao U đã là một người chết, lão sẽ không tức giận với một người sắp chết.

"Được!

Nguyên Mộc đạo huynh!" Tề Hoang bắt đầu vận chuyển pháp lực trong cơ thể.

"Hừ, vậy thì chịu chết đi!" Tiếng nói chưa dứt, Ngao U đã đột ngột tấn công về phía Nguyên Mộc và Tề Hoang.

Khí tức khủng bố lan tràn trong hư không, uy áp thiên khung!

"Đến hay lắm!" Nguyên Mộc hiên ngang không sợ, trực tiếp lao lên, nhân tiện thử xem thực lực của Hỗn Nguyên Kim Tiên như thế

nào.

Trong nháy mắt, một trận đại chiến cấp Hỗn Nguyên Kim Tiên bùng nổ trong vô tận hư không.

Dưới sự giao thủ của ba người, ức vạn dặm hư không lập tức bị lật đổ, hỗn độn cương phong hiển hiện, địa thủy phong hỏa tàn phá, cảnh tượng này, quả thực khủng bố đến cực điểm.

Khi đại chiến bắt đầu.

Ức vạn đại quân Long tộc bên dưới càng liều mạng bay khỏi khu vực giao chiến của ba người.

May mà nơi ba người đại chiến lúc này là trong hư không, nếu không dưới dư chấn của cuộc đại chiến, không biết sẽ lật đổ bao nhiêu đại quân Long tộc.

Chương 79

"Vù vù ~" "Ầm ~" "Ầm ầm ầm!" Từng luồng khí tức khủng bố không ngừng truyền ra từ hư không, như thể bầu trời bị xuyên thủng, thời không bị chém đứt.

Chỉ riêng khí tức đã khiến người ta tâm thần kinh hãi, không chịu nổi sự va chạm khủng bố.

Lúc này, tất cả ức vạn đại quân Long tộc đều đang ngưng mắt nhìn lên hư không, chờ đợi kết quả thắng bại của trận đại chiến cường giả cấp Hỗn Nguyên Kim Tiên.

"Hừ, Nguyên Mộc, ngươi đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên thì sao, cũng chỉ là bại tướng dưới tay bản tọa mà thôi." Tiếng hừ lạnh của đại trưởng lão Long tộc Ngao U vang vọng hư không, vang vọng bên tai ức vạn đại quân Long tộc.

"Đại trưởng lão tất thắng!" "Đại trưởng lão tất thắng!" Lập tức, từ ức vạn đại quân, vang lên những tiếng hô vang trời.

"Hừ, Ngao U, bản tọa còn chưa thua đâu, cứ chờ xem!" Tiếng của đại trưởng lão Phượng tộc Nguyên Mộc cũng vang lên.

"Không sai!

Ngao U, chúng ta chưa thua!" Đại trưởng lão Kỳ Lân tộc Tề Hoang gầm lên!

"Hừ, Tề Hoang, một kẻ ngay cả Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng không đột phá được, có tư cách gì nói chuyện với bản tọa?" Giọng nói của Ngao U tràn đầy sự khinh thường đối với Tề Hoang.

"Ngươi..." Bị Ngao U liên tục sỉ nhục, Tề Hoang tức giận đến cực điểm.

“Tề Hoang đạo huynh, đừng mắc mưu của Ngao U, hắn cố ý kích động ngươi!” Nguyên Mộc truyền âm nguyên thần nói.

“Ừm, đa tạ Nguyên Mộc đạo huynh nhắc nhở!” Tề Hoang nghe vậy, không khỏi giật mình, sau lưng lạnh toát, chỉ trong một thoáng đã hiểu ra, biết Ngao U muốn giết mình trước, sau đó mới chuyên tâm đối phó đại trưởng lão Phượng tộc Nguyên Mộc.

“Vù vù ~” “Ầm ~” “Ầm ầm ầm ~” Dưới sự giao chiến không ngừng của Ngao U, Tề Hoang, và Nguyên Mộc.

Không gian vỡ nát, thời không kinh động!

Chỉ trong vài hơi thở, ức vạn dặm hư không đã bị đánh thành từng mảnh, hố đen chân không khủng bố mênh mông vô biên, nuốt chửng mọi thứ.

Trong ức vạn dặm hư không, chỉ có vô tận hỗn độn cương phong hủy diệt, và địa thủy phong hỏa cuồng bạo cuốn trôi tất cả. .....

Khi đại trưởng lão Long tộc Ngao U đang đại chiến với đại trưởng lão hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác.

Vô Cực cũng lặng lẽ đi theo sau thống lĩnh Phượng tộc bị Ma tộc đoạt xá.

Chênh lệch cảnh giới giữa hai người quá lớn, hắn ta căn bản không thể phát hiện Vô Cực đang đi theo phía sau.

Chỉ thấy lúc này, hắn ta đang cẩn thận từng bước, bay nhanh về phía tây, cách xa đại quân Phượng tộc.

Và trên đường đi, hắn cũng không ngừng cảm ứng phía sau, xem có bị ai phát hiện theo dõi không, nhưng đáng tiếc, hắn chắc chắn không thể phát hiện ra Vô Cực.

“Hừ, ta lại muốn xem xem kẻ đứng sau là ai...” Cảm nhận người này đang không ngừng rời xa đại quân Phượng tộc, Vô Cực không khỏi hừ lạnh trong lòng, cứ thế xa xa theo sau thống lĩnh Phượng tộc bị Ma tộc đoạt xá.

Nghìn dặm...

Vạn dặm...

Mười vạn dặm...

Trăm vạn dặm...

Triệu vạn dặm...

Chỉ thấy thống lĩnh Phượng tộc bị Ma tộc đoạt xá, bay thẳng về phía tây suốt cả triệu vạn dặm xa xôi mới dừng lại, hạ xuống một sơn cốc.

“Ồ, cuối cùng cũng đến nơi rồi sao... xem ra kẻ có thân phận cao nhất của Ma tộc ẩn nấp trong Phượng tộc, chắc là ở đây rồi.” Cảm nhận thống lĩnh Phượng tộc bị Ma tộc đoạt xá đã dừng lại, Vô Cực liền thu liễm toàn bộ khí tức trên người, hòa vào trời đất, lăng không đứng trong hư không, sau đó yên lặng chờ đợi người của Ma tộc hiện thân.

Chỉ thấy sau khi hắn ta kết ấn quyết bằng hai tay, chẳng mấy chốc, một người áo đen toàn thân bao phủ trong sương đen liền xuất hiện trong sơn cốc.

Trong nháy mắt, ánh mắt lạnh băng của người áo đen liền rơi trên người thống lĩnh Phượng tộc bị Ma tộc đoạt xá, giọng nói lạnh lùng vang lên: “Triệu hoán bản tọa có việc gì?” “Bẩm Ma tướng đại nhân, đại chiến tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân sắp bắt đầu rồi, xin ngài hãy chuẩn bị.” Thống lĩnh Phượng tộc bị đoạt xá, cung kính nói với người áo đen.

“Sắp bắt đầu rồi sao...

được, bản tọa biết rồi!” Người áo đen gật đầu vô cảm, “À đúng rồi, cường giả trong Phượng tộc không phát hiện ra ngươi chứ?” “Bẩm Ma tướng đại nhân, không có!” “Được!

Ngươi về trước đi, đến lúc đó bản tọa tự có sắp xếp!” Người áo đen phất tay!

“Vâng!

Ma tướng đại nhân!” Tiếng nói vừa dứt, thống lĩnh Phượng tộc bị Ma tộc đoạt xá rời khỏi sơn cốc.

“Hừ, tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân... cũng chỉ là con cờ trong tay Ma Tổ đại nhân mà thôi.” “Đợi thu thập xong sát khí và tinh huyết của tam tộc lần này, phong ấn trên Tru Tiên Tứ Kiếm, chắc là có thể bị Ma Tổ đại nhân phá vỡ rồi nhỉ?” Người áo đen lẩm bẩm, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh.

Nhưng hắn không biết, lúc này có người đang ẩn nấp trong hư không, nhìn hắn.

Trong hư không.

Lời tự nói của người áo đen đã sớm lọt vào cảm ứng của Vô Cực.

“Quả nhiên là một Ma tướng đang điều khiển mọi thứ sao...” Vô Cực cười lạnh trong lòng.

“Hệ thống, ta muốn thu thập!” Vô Cực thầm niệm trong lòng.

“Đinh, đang thu thập Ma tướng Ma tộc Thiên Ma Ba Tuần!” Âm thanh thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Vô Cực.

“Thì ra là Thiên Ma Ba Tuần!” Từ thông báo của hệ thống, Vô Cực lập tức hiểu ra.

Chương 80

Ma Tổ La Hầu có sáu đại ma tướng dưới trướng, lần lượt là 'Thiên Ma' Ba Tuần, 'Dục Ma' Nhận Lợi, 'Nộ Ma' Bì Ma Chất Đa La, 'Tử Ma' La Khiên Đà, 'Cụ Ma' Dạ Ma Thiên, 'Tâm Ma' Bà Nhã!

Mỗi người tu vi đều trên đỉnh phong Đại La Kim Tiên!

"Hửm?

Ai?

Kẻ nào đang nghe lén trong hư không!

Ra đây cho bản tọa!" Đột nhiên, giọng nói lạnh băng của người áo đen vang vọng khắp không gian.

"Bị phát hiện rồi sao... quả nhiên ở Hồng Hoang, mỗi một sinh linh có thể đột phá Đại La Kim Tiên, thực lực và thủ đoạn đều không thể xem thường!" Thấy bị phát hiện, Vô Cực cũng không ẩn nấp nữa, trực tiếp bình tĩnh bước ra từ hư không, đáp xuống trước mặt người áo đen, thản nhiên nhìn hắn.

Bây giờ Vô Cực có chút tò mò, vị Ma tướng này rốt cuộc làm sao phát hiện ra mình đang ẩn nấp trong hư không.

"Ngươi là ai?" Ánh mắt người áo đen dán chặt vào người Vô Cực.

Hửm?

Người này rốt cuộc tu vi gì, tại sao ta không cảm ứng được?

Thấy không cảm ứng được cảnh giới tu vi của Vô Cực, hắn không khỏi kinh hãi trong lòng.

"Trước khi biết bần đạo là ai, vậy các hạ không nên hiện thân bằng bộ mặt thật sao?

Thiên Ma Ba Tuần!" Vô Cực chắp tay sau lưng, thản nhiên nói, trên mặt lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Hửm?

Một mắt đã nhìn thấu thân phận của ta?

Thủ đoạn và thần thông gì?

Lại lợi hại như vậy!

Nghe Vô Cực nói ra thân phận thật của mình, Thiên Ma Ba Tuần không khỏi kinh hãi, vẻ mặt trở nên ngưng trọng.

"Ngươi rốt cuộc là ai?

Lại nhận ra bản ma!" Thiên Ma Ba Tuần nhìn chằm chằm Vô Cực hỏi.

"Nếu đã bị phát hiện, vậy đương nhiên... là người giết ngươi!" Khóe miệng Vô Cực nhếch lên một nụ cười lạnh, trên mặt tràn đầy vẻ trêu chọc.

Tiếng nói chưa dứt, Vô Cực đã bước ra một bước, ức vạn vi lạp tế bào trong cơ thể dũng động, tỏa ra vô tận tiên quang và vô cùng nhục thân chi lực, hội tụ trên cánh tay phải, sau đó tung một quyền đánh mạnh về phía Thiên Ma Ba Tuần.

Nếu Ba Tuần đã phát hiện ra sự tồn tại của mình, vậy tự nhiên phải diệt khẩu hắn, nếu không làm sao ẩn nấp trong bóng tối để mưu đồ Long Hán đại kiếp!

"Vù vù ~" Trên nắm đấm của Vô Cực, hiện ra vô tận kim quang, xông lên trời, chiếu rọi chư thiên, cuồn cuộn dâng trào.

"Hừ, tìm chết!" Thiên Ma Ba Tuần gầm lên, thân là một trong sáu đại ma tướng dưới trướng Ma Tổ La Hầu, hắn chưa từng bị người khác xem thường như vậy.

Sau một tiếng gầm giận dữ, hắn cũng vung mạnh tay, trực tiếp một quyền đấm về phía Vô Cực!

Trong lúc vung quyền, có vô biên ma khí cùng với bốn mươi tám ảo ảnh thiên ma đi kèm, khiến không gian xung quanh cũng có cảm giác ngưng trệ.

Chính là thần thông đắc ý của Thiên Ma Ba Tuần, Thiên Ma Quyền.

"Vù vù ~" Theo sau tiếng xé gió, Vô Cực trong nháy mắt đã đến trước mặt Thiên Ma Ba Tuần.

"Cái gì?...

Sức mạnh này..." Cảm nhận được sức mạnh khủng bố ẩn chứa trong cú đấm của Vô Cực, sắc mặt Thiên Ma Ba Tuần đột nhiên đại biến, không còn ý định đối đầu trực diện với Vô Cực nữa, đồng thời nhanh chóng lùi về phía sau, trong lúc lùi lại, chỉ thấy hắn lắc người một cái, liền hóa thành bộ dạng thật.

Khí tức hủy diệt tỏa ra từ cú đấm của Vô Cực, lại khiến hắn cảm nhận được một luồng sợ hãi tử vong lạnh lẽo.

Cảm giác đáng sợ này, vô số nguyên hội qua đi, chỉ có trên người Ma Tổ La Hầu hắn mới cảm nhận được, không khỏi khiến tâm thần hắn kinh hãi, bây giờ hắn cũng không quan tâm nữa, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Phải biết rằng nhục thân của Vô Cực hiện tại đã đạt đến trên Hỗn Nguyên Kim Tiên, còn Ba Tuần chỉ là đỉnh phong Đại La Kim Tiên mà thôi, thử hỏi Đại La đối mặt với Hỗn Nguyên, sao có thể không sợ.

Lúc này trước mắt Vô Cực, Thiên Ma Ba Tuần ban đầu đã biến mất, xuất hiện một con quái vật đáng sợ vô cùng, chỉ thấy nó có ba tay bốn cánh năm đầu, trên trán đội một chiếc bảo quan màu xanh đen kỳ

dị uy nghiêm, răng nanh lòi ra ngoài, toàn thân tỏa ra ma khí cực kỳ nồng đậm.

Bộ dạng thật của Thiên Ma Ba Tuần!

"Xấu thật!" Vô Cực lạnh lùng liếc nhìn, vẻ mặt ghét bỏ.

Ba Tuần lùi lại, nhưng không kịp!

Cú đấm của Vô Cực như thể có thể chém đứt tinh hà, phá diệt thời không, tái tạo thế giới, vượt qua dòng sông thời gian, đến trước mặt hắn.

Một bước, Vô Cực như thể đã vượt qua vô tận tinh thần.

"Gào!" Chỉ thấy xung quanh nắm đấm của Ba Tuần, những thiên ma hư ảo vốn do ma khí hóa thành, sau khi tiếp xúc với kim quang trên cú đấm của Vô Cực, liền trong nháy mắt tan biến, bị lật đổ thành hư vô.

Thậm chí ngay cả nắm đấm vốn kim cương bất hoại của Ba Tuần cũng đang vỡ nát từng mảng.

"Chết tiệt!" Thấy cảnh này, Ba Tuần trong lòng kinh hãi đến cực điểm.

"Thiên Ma Quan!" Chỉ thấy Ba Tuần hét lớn một tiếng kinh hãi, lập tức, chiếc bảo quan màu xanh kỳ dị trên đỉnh đầu hắn, trong nháy mắt lóe lên ánh sáng.

Sau đó, từng lớp linh khí quỷ dị liền bao bọc lấy cơ thể Ba Tuần.

Chương 81

"...Sát khí?" Vô Cực chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra luồng sương mù đó, chính là 'sát khí' cực kỳ phổ biến trong đại kiếp, chỉ là mức độ nồng đậm của nó không biết đã nồng đậm hơn sát khí thông thường bao nhiêu lần!

Khi sát khí tỏa ra từ bảo quan bao bọc lấy cơ thể Ba Tuần, nắm đấm vốn bị kim quang trên quyền đầu của Vô Cực làm vỡ nát, cũng bắt đầu hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

"Tiên thiên linh bảo sao..." Vô Cực chỉ thản nhiên liếc nhìn chiếc bảo quan màu xanh trên đỉnh đầu Ba Tuần, liền nhận ra đó là một kiện tiên thiên linh bảo.

Nhưng tiên thiên linh bảo thì sao, ngay cả tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung trước đây hắn còn không sợ, huống chi chỉ là một kiện tiên thiên linh bảo.

"Vù vù ~" Sau khi Vô Cực cười lạnh trong lòng, hắn liền tiếp tục tấn công về phía Ba Tuần.

"A...

Ngươi ép ta!

Ngươi ép ta phải sử dụng Thiên Ma Quan...

Chết tiệt!" Thấy Vô Cực truy đuổi không tha, Ba Tuần lại gầm lên, lập tức, sát khí khổng lồ từ Thiên Ma Quan bên cạnh hắn, cuồn cuộn hóa thành một con rồng sát khí khủng bố vô cùng, sau đó hung hãn mở miệng máu, nuốt chửng về phía Vô Cực.

"Hừ, ép ngươi thì sao?" Vô Cực không khỏi hừ lạnh, trước mặt thực lực tuyệt đối, mọi âm mưu quỷ kế cũng chỉ có thể bị đánh giết

không thương tiếc!

Hắn không tin với nhục thân Hỗn Nguyên Kim Tiên, tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ, có Đại Đạo Chi Luân hoa nở mười hai phẩm, cùng với hậu thiên công đức chí bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay, lại không giết được một tên Đại La Kim Tiên đỉnh phong như Ba Tuần.

Phải biết rằng dưới Đại Đạo Chi Luân, tu vi Đại La hậu kỳ không hề kém Đại La đỉnh phong, chỉ dựa vào Đại Đạo Chi Luân hoa nở mười hai phẩm đã đủ để san bằng chênh lệch một tiểu cảnh giới.

"A...

Ngươi dám sỉ nhục ta!" Bị Vô Cực sỉ nhục, Ba Tuần lúc này tức giận đến cực điểm.

Vô tận sát khí trên Thiên Ma Quan lại bị điên cuồng kích hoạt, hóa thành từng con rồng sát khí cuồng bạo, như bài sơn đảo hải lao về phía Vô Cực.

Thực ra Vô Cực không biết, nguyên nhân Ba Tuần tức giận như vậy, ngoài việc bị sỉ nhục, còn có một nguyên nhân quan trọng khác.

Bởi vì kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo Thiên Ma Quan này, vốn không phải của hắn, mà là Ma Tổ La Hầu ban cho, để hắn dùng thu thập sát khí trong Long Hán sơ kiếp.

Nhưng bây giờ, để có thể thoát khỏi tay hắn, Ba Tuần lại không thể không giải phong sát khí trong Thiên Ma Quan trước thời hạn để bảo mệnh, điều này có nghĩa là Ba Tuần phải chịu đựng sự tức giận của Ma Tổ La Hầu.

Cơn thịnh nộ của Ma Tổ La Hầu, không phải là thứ mà một Đại La Kim Tiên như Ba Tuần có thể chịu đựng được.

Đây mới là nguyên nhân sâu xa nhất khiến Ba Tuần tức giận.

Nhưng hắn còn chưa kịp tức giận xong, cảnh tượng tiếp theo đã khiến hắn biến thành kinh hãi.

Chỉ thấy đối mặt với con rồng sát khí ngưng tụ từ sát khí trong Thiên Ma Quan, Vô Cực đột nhiên dừng lại, sau đó tâm niệm vừa động, lật tay một cái, liền triệu hồi hậu thiên công đức chí bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Hậu thiên công đức chí bảo, ngoài việc có thể giết người không dính nhân quả, đại đạo công đức và huyền hoàng nhị khí chứa đựng bên trong, còn là khắc tinh của mọi sức mạnh tà ác, bao gồm cả sát khí.

"Vù vù ~" Khi Hồng Mông Lượng Thiên Xích xuất hiện trong tay Vô Cực, chỉ thấy hắn khẽ vung một cái, lập tức những con rồng sát khí đang lao về phía hắn, liền trong nháy mắt bị lật đổ thành hư vô, tiêu tán giữa trời đất.

Ngay sau đó vô tận đại đạo công đức kim quang và huyền hoàng nhị khí từ Hồng Mông Lượng Thiên Xích tuôn ra, tiếp tục lật đổ sát khí phun ra từ Thiên Ma Quan trong tay Ba Tuần.

Đối mặt với hậu thiên công đức chí bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay Vô Cực, những sát khí này căn bản không có chút sức phản kháng nào.

Nếu không phải vì muốn giải quyết Ba Tuần nhanh chóng, Vô Cực thực ra không cần phải dùng đến Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

"...Công đức chí bảo?" Cảnh tượng này rơi vào mắt Ba Tuần, khiến hắn hoàn toàn sợ hãi, tâm thần kinh hãi.

"Vù vù ~" Trong khoảnh khắc khí tức của Hồng Mông Lượng Thiên Xích được Vô Cực phóng ra, Thiên Ma Quan trên trán Ba Tuần dường như cũng có cảm ứng, lập tức phát ra tiếng kêu bi thương

trong trẻo.

“Ong ong ~” Dưới sự áp chế khắc chế bẩm sinh của Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Thiên Ma Quan trên trán Ba Tuần đối diện đang run rẩy, bị áp chế đến chết.

“Hừ!” Nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt Vô Cực không khỏi tràn đầy vẻ thích thú.

“Chạy, chạy, chạy!” Cảm nhận được sự khủng bố của Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay Vô Cực, lúc này trong lòng Ba Tuần chỉ còn lại một âm thanh.

Lý trí mách bảo hắn, nếu không chạy nữa, vậy thật sự chỉ có một con đường chết.

“Thiên Ma Độn ~” Ba Tuần không dám do dự chút nào, trực tiếp muốn độn vào hư không, muốn chạy trốn.

Nhưng Vô Cực có thể để hắn chạy sao, câu trả lời đương nhiên là không!

“Hừ, chạy sao...” Vô Cực không khỏi cười lạnh trong lòng, ngay sau đó liền tay cầm Hồng Mông Lượng Thiên Xích, bước ra một bước, như thể vượt qua vô tận hỗn độn, trong nháy mắt đã đến trước mặt Ba Tuần.

“Vù vù ~” Sau đó, đại đạo công đức kim quang và huyền hoàng nhị khí trên Hồng Mông Lượng Thiên Xích liền bao phủ Ba Tuần trong kim quang, không ngừng lật đổ ma khí và sinh cơ trên người hắn, Hồng Mông Lượng Thiên Xích dài hơn ba thước càng trong nháy mắt đập xuống người hắn, trực tiếp một thước đánh nát nhục thân của hắn, chỉ còn lại nguyên thần.

Sự khắc chế của Hồng Mông Lượng Thiên Xích đối với Ba Tuần thật sự quá lớn.

“Không...” Tiếng hét thảm của Ba Tuần vang lên, tràn đầy tuyệt vọng.

“Ngươi nghĩ có người có thể cứu được ngươi sao!” Sắc mặt Vô Cực lạnh lùng, cứ thế lạnh lùng nhìn Ba Tuần bị Hồng Mông Lượng Thiên Xích lật đổ, trong mắt bắn ra hai đạo Hỗn Độn Chân Hỏa.

“Không...

Ma Tổ cứu ta!” “Vù vù ~” Chỉ trong một phần ức vạn của một giây, Hỗn Độn Chân Hỏa bắn ra từ mắt Vô Cực, liền trong nháy mắt thiêu rụi nguyên thần của Ba Tuần thành hư vô.

Hắn chỉ kịp phát ra tiếng gầm giận dữ không cam lòng cuối cùng, âm thanh liền đột ngột dừng lại, hoàn toàn thân tử đạo tiêu.

Hỗn Độn Chân Hỏa, có thể thiêu rụi vạn vật!

Sau khi diệt Ba Tuần, ngay lúc Vô Cực định cuốn lấy Thiên Ma Quan trên mặt đất để thăm dò, thì đột nhiên dị biến xảy ra...

Chỉ thấy lúc này trên Thiên Ma Quan, lại đột nhiên tuôn ra vô tận sát khí.

“Hửm?

Chuyện gì vậy?

Chương 82

Tại sao Ba Tuần đã chết, mà Thiên Ma Quan lại có thể tự động tuôn ra sát khí?

Chẳng lẽ Thiên Ma Quan... không phải là linh bảo của Ba Tuần?" Nhìn cảnh tượng trước mắt, ánh mắt Vô Cực không khỏi ngưng lại, gắt gao nhìn chằm chằm vào chiếc Thiên Ma Quan đang tuôn ra sát khí.

Nhưng ngay tức thì, Vô Cực liền hiểu ra, nếu sát khí này là do Ma Tổ La Hầu bảo Ba Tuần thu thập, vậy thì Thiên Ma Quan không thể nào là pháp bảo của Ba Tuần, mà chỉ có thể là của Ma Tổ La Hầu.

Vừa rồi mình đã giết chết Ba Tuần, vậy thì với tư cách là chủ nhân của Thiên Ma Quan, Ma Tổ La Hầu lúc này nhất định đã có cảm ứng.

Nếu đúng như vậy, kẻ đang khống chế Thiên Ma Quan lúc này là ai đã quá rõ ràng!

Ma Tổ La Hầu!

Chủ nhân đang khống chế Thiên Ma Quan chính là Ma Tổ La Hầu!

Sau khi nghĩ thông suốt, sắc mặt Vô Cực không khỏi trở nên ngưng trọng.

"Xuy xuy~" Trong nháy mắt, vô tận sát khí tuôn ra từ Thiên Ma Quan ngưng tụ thành một bóng người mờ ảo, đang từ hư hóa thực, dần dần trở nên ngưng thực.

Một người đàn ông trung niên tướng mạo uy nghiêm bá khí, mặc áo đỏ, mái tóc đen không gió tự bay, đạo văn màu đỏ sậm giữa mi tâm tỏa ra ma khí nồng đậm.

“Đây chính là nhân vật chính của Long Hán đại kiếp, một trong những nhân vật của lượng kiếp, Ma Tổ La Hầu sao…” Vô Cực ngưng mắt nhìn bóng người kia.

“Hệ thống, thu thập cho ta!” Vô Cực thầm niệm trong lòng.

“Đinh, đang thu thập Sát Khí Phân Thân của Ma Tổ La Hầu…” Âm báo của hệ thống vang lên.

“Chỉ là một đạo Sát Khí Phân Thân thôi sao…” Thấy đây chỉ là một cỗ phân thân của La Hầu, Vô Cực lập tức thấy lòng nhẹ nhõm, thần sắc thả lỏng đi nhiều, chỉ cần không phải đối mặt với bản tôn của La Hầu thì căn bản không cần phải sợ.

Và hắn cũng cảm ứng được tu vi của cỗ Sát Khí Phân Thân này của Ma Tổ La Hầu!

Đại La Kim Tiên đỉnh phong!

Không sai!

Chỉ một cỗ phân thân mà đã có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Đây chính là sự khủng bố của La Hầu!

Nhưng Vô Cực không hề sợ hãi, trừ bản tôn của y ra.

Sau khi ngưng tụ ra thân hình, Ma Tổ La Hầu chậm rãi xoay người lại.

“Bần đạo Vô Cực, ra mắt Ma Tổ!” Thấy La Hầu xoay người, Vô Cực lập tức tiến lên một bước, khẽ chắp tay, bất ti bất kháng.

“Ồ?

Ngươi biết bản tọa?” Ánh mắt La Hầu rơi trên người Vô Cực.

“Ma Tổ nói đùa rồi, uy danh của Ma Tổ, trong Hồng Hoang này có ai mà không biết, có ai mà không hiểu.” Vô Cực cười nói.

“Ba Tuần dưới trướng bản tọa… là ngươi giết?” La Hầu hỏi.

“Không sai!

Chính là bần đạo!” Vô Cực nghe vậy, bèn dứt khoát thừa nhận, không che giấu nữa, dù sao cũng không thể giấu được La Hầu.

“Đinh, thu thập phân thân Ma Tổ La Hầu nhận được điểm tu vi: tám mươi triệu+!” Lúc này, việc thu thập kết thúc, âm báo của hệ thống lại vang lên trong đầu Vô Cực.

“Thừa nhận là tốt!

Vậy ngươi có định cho bản tọa một lời giải thích không?” Ma Tổ La Hầu nhàn nhạt mở miệng, dường như không hề tức giận vì chuyện Ba Tuần bị giết.

“Vậy không biết Ma Tổ muốn bần đạo giải thích thế nào?” Vô Cực mặt không đổi sắc, chờ đợi lời nói tiếp theo của La Hầu.

“Gia nhập Ma môn của ta!

Chỉ cần ngươi đồng ý gia nhập Ma môn của ta, bản tọa có thể bỏ qua chuyện hôm nay, ngoài ra, nếu Ba Tuần đã chết trong tay ngươi, nếu ngươi gia nhập, vậy có thể đứng đầu ma tướng dưới trướng ta, sau này khi ta thành Hỗn Nguyên Đại La, tất sẽ dốc toàn lực trợ giúp ngươi tu hành, và sau này khi Ma môn của ta chưởng khống thiên địa Hồng Hoang, cũng tất nhiên không thiếu chỗ tốt cho ngươi.” La Hầu chắp hai tay sau lưng, ngữ khí bình tĩnh nói.

“Ồ, hóa ra là muốn lôi kéo mình…” Từ lời nói của y, Vô Cực tự nhiên có thể cảm nhận được những gì Ma Tổ nói đều là thật.

Nếu hắn bằng lòng gia nhập Ma môn, vậy thì La Hầu thật sự sẽ bỏ qua chuyện lần này.

“Không hổ là Ma Tổ La Hầu… quả nhiên khí phách.” Vô Cực

không khỏi thầm cảm khái, tự hỏi nếu là mình thì tuyệt đối không làm được như vậy.

Dù hai người lúc này đang ở thế đối địch, nhưng Vô Cực cũng không khỏi có chút tán thưởng khí phách của La Hầu.

"Nhưng đáng tiếc… dù là Ma Tổ La Hầu, nhưng trong cuộc tranh đấu Đạo-Ma với Hồng Quân sau này, cũng chỉ là một kẻ thất bại mà thôi." Nghĩ đến kết cục của La Hầu sau này, Vô Cực lại thầm nói một câu.

"Ha ha!

Ma Tổ quá coi trọng bần đạo rồi, chút đạo hạnh nhỏ nhoi của bần đạo, sao có thể lọt vào mắt Ma Tổ được." Vô Cực không chút do dự từ chối lời mời của La Hầu.

"Ồ, ngươi từ chối lời mời của bản tọa." Thấy Vô Cực từ chối lời mời, ánh mắt La Hầu dần trở nên băng giá.

Ở trong Hồng Hoang này, chưa có ai dám từ chối y!

Thật là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

"Xin lỗi, Ma Tổ, bần đạo đã quen làm nhàn vân dã hạc rồi!" Dù cảm nhận được ánh mắt băng giá của La Hầu, Vô Cực vẫn không hề sợ hãi, lắc đầu nói.

"Tốt!

Nếu đã như vậy, vậy thì đừng trách bản tọa, đừng nói bản tọa không cho ngươi cơ hội." Ý tứ trong lời nói của La Hầu không cần nói cũng biết, nếu không đồng ý gia nhập Ma môn của ta, vậy chỉ có một con đường chết.

Chương 83

"Ma Tổ cứ việc ra tay là được." Vô Cực mặt không đổi sắc, không hoảng không vội nói: "Nhưng bần đạo xin nhắc nhở Ma Tổ một câu, nếu là bản tôn của Ma Tổ, bần đạo có lẽ sẽ sợ, nhưng hiện tại chỉ là một cỗ Sát Khí Phân Thân mà thôi, không làm gì được ta đâu!" "Vậy sao!" La Hầu không tin!

Tiếng nói vừa dứt, y giơ tay lên, nhẹ nhàng điểm một cái về phía Vô Cực.

Sau đó… "Ầm!" Một khắc sau, vô số thiên ma pháp tướng hiện ra giữa hư không.

Bên tai Vô Cực, dường như có vô số thiên ma đang thì thầm.

Vô biên sát khí hội tụ, nhưng so với sát khí mà Ba Tuần ngưng tụ trước đó lại có sự khác biệt một trời một vực!

Nếu sát khí mà Ba Tuần ngưng tụ trước đó như những giọt mưa rơi từ trên trời xuống, vậy thì sát khí mà La Hầu ngưng tụ chính là một vùng biển lớn vô tận, tuy tổng thể lượng chưa chắc đã nhiều hơn nước mưa rơi xuống trời đất, nhưng sự liên kết giữa các luồng sát khí lại ẩn hiện đan dệt thành Đạo và Lý!

"Không hổ là Ma Tổ La Hầu, quả nhiên khủng bố như vậy, mạnh hơn Ba Tuần trước đó quá nhiều." Cảm nhận khí tức và sát khí của La Hầu, Vô Cực lập tức đưa ra phán đoán, tuy chỉ là một cỗ phân thân, nhưng cỗ phân thân này lại mạnh hơn nhiều so với Ba Tuần cũng ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Sự mạnh mẽ này không phải là mạnh yếu về mặt pháp lực, mà là sự khác biệt về bản chất trong việc lý giải đạo pháp!

“Uy năng của Chuẩn Thánh sao?” Tuy kinh ngạc trước sự mạnh mẽ của La Hầu lúc này, nhưng Vô Cực không hề có chút sợ hãi nào, mạnh mẽ thì sao, suy cho cùng cũng chỉ là một cỗ phân thân của La Hầu mà thôi.

Đối mặt với sát khí vô biên của La Hầu, Vô Cực hiên ngang không sợ, trực tiếp một lần nữa triệu hồi Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, Hồng Mông Lượng Thiên Xích, nắm chặt trong tay.

“Xuy xuy~” Theo Vô Cực rót Đại La pháp lực mênh mông vào Hồng Mông Lượng Thiên Xích, lập tức từ bên trong tuôn ra vô tận Đại đạo công đức kim quang và huyền hoàng nhị khí, sau đó hóa thành một màn sáng chắn ngang trước người Vô Cực, chặn đứng và nghiền nát toàn bộ sát khí khủng bố của La Hầu bên ngoài.

“Xuy xuy~” Đại đạo công đức kim quang càng lúc càng mạnh, càng lúc càng chói mắt, phảng phất như muốn xuyên thủng cả bầu trời, chiếu rọi khắp chư thiên vạn giới.

Dưới sức mạnh của Hồng Mông Lượng Thiên Xích, La Hầu cũng giống như Thiên Ma Ba Tuần trước đó, sát khí bị khắc chế đến chết, không thể gây ra một chút thương tổn nào cho Vô Cực.

Thậm chí khi đối mặt với Đại đạo công đức kim quang và huyền hoàng nhị khí trên Hồng Mông Lượng Thiên Xích, y còn không bằng Ba Tuần, bởi vì La Hầu chỉ là một cỗ Sát Khí Phân Thân mà thôi, còn Ba Tuần, dù sao cũng là bản tôn.

“Công Đức Chí Bảo…” Thấy sát khí vô biên mình thi triển ra bị nghiền nát trong nháy mắt, ánh mắt La Hầu không khỏi ngưng lại, chỉ một cái liếc mắt đã nhận ra Công Đức Chí Bảo trong tay Vô Cực.

Công Đức Chí Bảo à!

Ngay cả y cũng không có!

Tuy sát khí bị khắc chế, nhưng La Hầu cũng không hề hoảng loạn, chỉ là thần sắc có chút ngưng trọng, trong sát na, chỉ thấy y vung tay một cái, lập tức từ trong Thiên Ma Quan lại tuôn ra vô biên sát khí còn khủng bố hơn, bao quanh thân mình, sau đó toàn bộ dung nhập vào cỗ phân thân.

Sau khi được vô biên sát khí dung nhập, cỗ Sát Khí Phân Thân của La Hầu đột nhiên trở nên ngưng thực hơn, khí tức trong đó cũng đang tăng vọt với một tốc độ vô cùng khủng khiếp.

Từ Đại La Kim Tiên đỉnh phong, đang từng bước leo lên Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Chẳng mấy chốc đã leo lên trên Bán bộ Hỗn Nguyên Kim Tiên.

"Hửm?" Cảm nhận khí tức của La Hầu đang tăng lên, Vô Cực cũng không khỏi căng thẳng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào La Hầu, trong lòng lẩm bẩm: "Bí thuật?" Nhưng rất nhanh hắn liền hiểu ra, La Hầu đang muốn dùng vô tận sát khí trong Thiên Ma Quan để tạm thời nâng cao cảnh giới tu vi và thực lực.

"Không được, ta không thể để La Hầu tiếp tục nâng cao như vậy." "Ầm~" Ngay tức thì, Vô Cực trực tiếp cầm Hồng Mông Lượng Thiên Xích, một bước lao ra, tấn công về phía La Hầu.

"Bây giờ mới muốn cắt ngang bí thuật của bản tọa sao, đáng tiếc đã muộn rồi!" Nhìn Vô Cực đang tấn công mình, La Hầu không khỏi cười lạnh một tiếng.

Ngay sau đó… "Phá!" Theo tiếng quát khẽ của La Hầu, khí tức trên người y lập tức đột phá lên trên Hỗn Nguyên Kim Tiên, uy thế Hỗn Nguyên cuồn cuộn lan tỏa, tràn ngập không gian này.

Khoảnh khắc ấy, hư không chấn động, đại địa rung chuyển, và đang cuồn cuộn áp bức về phía Vô Cực.

“Thật sự đã muộn rồi sao…” Vô Cực không để ý đến La Hầu, chỉ tiếp tục rót Đại La pháp lực trong cơ thể vào Hồng Mông Lượng Thiên Xích, lập tức, Đại đạo công đức kim quang trên Hồng Mông Lượng Thiên Xích đại thịnh, huyền hoàng nhị khí lưu chuyển, áp chế La Hầu trong không gian xung quanh y.

“Xuy xuy…” Vô Cực bước một bước, phảng phất như vượt qua vô tận thời không hỗn độn, trong nháy mắt đã đến trước mặt La Hầu.

Đồng thời, hai luồng Hỗn Độn Chân Hỏa có thể thiêu thiên diệt địa từ trong hai mắt bắn ra, thiêu hủy hư không, sát na rơi trên cỗ Sát Khí Phân Thân của La Hầu.

Trước kia Hỗn Độn Chân Hỏa đã có thể khiến Hỗn Nguyên Kim Tiên phải lui bước, hiện tại Hỗn Độn Chân Hỏa lại càng dung nhập thêm Nam Minh Ly Hỏa, uy năng không biết đã khủng bố hơn trước bao nhiêu.

“Xuy xuy~” Khi Hỗn Độn Chân Hỏa rơi trên cỗ Sát Khí Phân Thân của La Hầu, nó liền thiêu đốt trong chớp mắt, nhiệt độ khủng khiếp đột ngột giáng xuống không gian này.

Thật sự là thiêu thiên diệt địa.

Thực ra những loại thiên địa chí cường chí diễm như Hỗn Độn Chân Hỏa cũng chính là khắc tinh của mọi sức mạnh tà ác, chí cương chí viêm, cũng có thể khắc chế được sát khí, có thể thiêu hủy sát khí.

“Hửm?

Hỏa diễm gì đây?

Tại sao ta chưa từng thấy?” Khi cảm nhận được khí tức khủng bố tỏa ra từ Hỗn Độn Chân Hỏa, sắc mặt La Hầu lập tức đại biến, muốn dùng sát khí dập tắt nó.

Nhưng… y lại kinh hãi phát hiện, dù đã tạm thời nâng cao thực

lực lên trên Hỗn Nguyên Kim Tiên, nhưng cũng không thể chống lại được sự thiêu đốt của hai luồng chân hỏa.

Cũng chính lúc này, Vô Cực tay cầm Hồng Mông Lượng Thiên Xích, hướng về phía y đập xuống, vô tận Đại đạo công đức kim quang và huyền hoàng nhị khí bao phủ lấy y.

"Ầm!" Trong sát na, Hồng Mông Lượng Thiên Xích mang theo sức mạnh hủy diệt có thể chặt đứt thời không giáng xuống, rơi trên cỗ Sát Khí Phân Thân của La Hầu.

Nhưng không thể giết chết y, chỉ khiến cho cỗ Sát Khí Phân Thân trở nên hư ảo.

Đối mặt với uy thế Hỗn Nguyên Kim Tiên của La Hầu, Vô Cực hiên ngang không sợ, trực tiếp dùng nhục thân chống đỡ.

"Đây rốt cuộc là hỏa diễm gì?" Thân ảnh La Hầu hiện ra từ xa, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Vô Cực hỏi.

Lúc này, hai luồng Hỗn Độn Chân Hỏa vẫn đang thiêu đốt cỗ Sát Khí Phân Thân trên người y, không thể dập tắt.

Điều này không khỏi khiến y kinh hãi tột độ, nếu là bản tôn ở đây, thì có thể không sợ, nhưng hiện tại chỉ là một phân thân nhỏ bé, lại đang bị Công Đức Chí Bảo khắc chế.

Quan trọng nhất là, lúc này trong tay y cũng chỉ có một cái Thiên Ma Quan, không có một món linh bảo hộ thân nào.

"Thái Dương Chân Hỏa!" Quát khẽ một tiếng, Vô Cực tiếp tục tấn công về phía La Hầu, đồng thời trong mắt vô tận Hỗn Độn Chân Hỏa bắn ra, bao phủ không gian này.

Lập tức, Hỗn Độn Chân Hỏa tràn ngập cả bầu trời, bao phủ La Hầu trong đó, thiêu diệt vạn vật.

Chỉ trong một hơi thở, ức vạn dặm hư không đã bị Hỗn Độn Chân Hỏa thiêu thành hư vô, đang nén ép về phía La Hầu.

Chương 84

Một khắc này, trong mắt La Hầu tràn đầy kinh hãi!

Nhưng cũng chỉ vậy mà thôi, đây chỉ là một đạo Sát Khí Phân Thân, mất đi cũng không ảnh hưởng gì đến bản tôn, và sau này vẫn có thể ngưng luyện ra!

Cứ như vậy!

Dưới sự tấn công khắc chế kép của Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Hỗn Độn Chân Hỏa của Vô Cực, chỉ một lát sau, một đạo Sát Khí Phân Thân của Ma Tổ La Hầu đã trở nên ngày càng hư ảo trong suốt.

Bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu tan.

Và trên người nó, có Hỗn Độn Chân Hỏa đang nghiền nát từng đạo sát khí khủng bố, đang thiêu đốt cỗ Sát Khí Phân Thân này.

"Công Đức Chí Bảo… còn có loại hỏa diễm này, là bản tọa đã xem thường ngươi rồi." Sau khi vô tận sát khí trong Thiên Ma Quan bị tiêu hao hết, La Hầu liền từ bỏ chống cự, lạ lùng bình tĩnh đứng trước mặt Vô Cực, ánh mắt rơi trên người hắn.

"Ha ha, Ma Tổ quá khen rồi, nếu bản tôn của Ma Tổ tự mình đến đây, người phải bỏ chạy chính là bần đạo." Thấy La Hầu từ bỏ chống cự, Vô Cực cũng ngừng tấn công, đứng đối diện y giữa hư không.

Lúc này hai người trông như những người bạn tốt lâu ngày không gặp, đang kể lại chuyện xưa, đều mang vẻ mặt bình tĩnh.

"Được rồi, hy vọng chúng ta có ngày tái ngộ." Theo một giọng nói vang lên, một đạo Sát Khí Phân Thân của La Hầu đã bị Hỗn Độn Chân Hỏa thiêu thành hư vô.

“Ngươi muốn gặp ta, nhưng ta thì không muốn gặp ngươi đâu!” Vô Cực thầm lẩm bẩm trong lòng.

Tuy vừa rồi La Hầu trông bề ngoài bình tĩnh, nhưng e rằng trong lòng đã không biết phẫn nộ đến mức nào.

Dù sao ma tướng dưới trướng bị giết, phân thân bị diệt, nếu có thể không tức giận, không phẫn nộ, thì mới là chuyện lạ.

“Đinh, tiêu diệt Ma Tướng Ba Tuần nhận được điểm tu vi: bốn mươi triệu+!” “Đinh, tiêu diệt Sát Khí Phân Thân của Ma Tổ La Hầu nhận được điểm tu vi: một trăm triệu+!” Lúc này, âm báo của hệ thống vang lên trong đầu Vô Cực.

“Nên quay về rồi!” Lẩm bẩm một tiếng, Vô Cực lập tức cuộn lấy Thiên Ma Quan trên mặt đất, sau đó thân ảnh biến mất trong không gian này.

Vốn dĩ dưới Hỗn Độn Chân Hỏa, chiếc Thiên Ma Quan này sẽ bị thiêu hủy, nhưng dưới sự cố ý nương tay của Vô Cực, nó mới không bị Hỗn Độn Chân Hỏa hủy diệt.

Dù sao mỗi một món Tiên Thiên Linh Bảo trong Hồng Hoang đều là hiếm có.

Ngay cả trong tay các Thánh nhân sau này, phần lớn Tiên Thiên Linh Bảo cũng gần như đều lấy được từ Phân Bảo Nham của Hồng Quân.

Trước khi phân bảo tại Phân Bảo Nham, phần lớn các đại thần thông giả trong tay cũng chỉ có một món Tiên Thiên Linh Bảo, đa phần đều là bạn sinh linh bảo.

Thậm chí có những đại thần thông giả thảm hại hơn, ngay cả một món Tiên Thiên Linh Bảo cũng không có, đó cũng là chuyện bình thường.

Cho nên Vô Cực tự nhiên sẽ không để Hỗn Độn Chân Hỏa hủy diệt chiếc Thiên Ma Quan này.

"Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo sao… Ừm, không tồi!" Sau khi kiểm tra xong chiếc Thiên Ma Quan, Vô Cực liền trực tiếp dùng Hỗn Độn Chân Hỏa xóa bỏ ấn ký nguyên thần mà La Hầu để lại trên Thiên Ma Quan.

"Xoẹt~" Vô Cực chân trước vừa đi, chân sau hư không đã bị xé rách, một đạo nhân tiên phong đạo cốt, lông mày trắng từ trong đó bước ra, sau đó ánh mắt quét nhìn xuống thung lũng bên dưới.

"Ủa?

Lạ thật, bần đạo rõ ràng cảm ứng được khí tức của La Hầu xuất hiện, sao chỉ trong nháy mắt đã không thấy đâu nữa?" Vị đạo nhân mày trắng không khỏi nhíu mày, trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu.

"Thôi vậy, nếu La Hầu đã đi rồi, bần đạo cũng nên quay về thôi!" Rất nhanh, vị đạo nhân mày trắng lại một lần nữa xé rách hư không, bước vào trong đó.

Cùng lúc đó, tại Tây phương Tu Di Sơn.

Một người đàn ông trung niên uy nghiêm đang ngồi trên một đài sen màu đen, đột nhiên mở bừng hai mắt, trong mắt nhật nguyệt hiển hiện.

Không phải ai khác, chính là Ma Tổ La Hầu có một cỗ Sát Khí Phân Thân bị Vô Cực diệt đi trước đó.

"Hừ, dám giết thủ hạ của ta, dám hủy phân thân của ta… tốt nhất hãy cầu nguyện đừng để bản tọa gặp phải ngươi!" Một khắc này, khuôn mặt La Hầu tràn ngập sát cơ vô tận, khí tức khủng bố từ trên người y tỏa ra, cuồn cuộn, tràn ngập Tu Di Sơn.

Lúc này ở một nơi khác.

Trên không trung của đại quân Long tộc.

Cuộc đại chiến giữa Long tộc Đại trưởng lão Ngao U, Phượng tộc Đại trưởng lão Nguyên Mộc, Kỳ Lân tộc Đại trưởng lão Tề Hoang lúc này cũng đã phân thắng bại.

Kết quả cũng như lần trước, Ngao U thắng, Tề Hoang và Nguyên Mộc hai người bại, không thể thay đổi được kết cục.

Nhưng cùng với việc Nguyên Mộc đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên, trong trận đại chiến lần này, Ngao U cũng giống như Tề Hoang và Nguyên Mộc, cũng bị trọng thương, chỉ là tương đối mà nói, vết thương của y nhẹ hơn hai người Nguyên Mộc một chút mà thôi.

"Thế nào?

Tề Hoang, Nguyên Mộc, sao rồi?

Dựa vào các ngươi mà cũng đòi đấu với bản tọa, quả là không biết tự lượng sức mình!" Ngao U một mặt chế giễu, lạnh lùng nhìn hai người Tề Hoang, Nguyên Mộc đối diện.

Nhưng đối mặt với sự trào phúng của Ngao U, Tề Hoang và Nguyên Mộc lại không nói một lời nào, khiến y có cảm giác như đấm vào không khí, không khỏi làm sắc mặt Ngao U trở nên âm trầm.

"Tề Hoang đạo hữu, chúng ta đi!" Nguyên Mộc và Tề Hoang truyền âm bằng nguyên thần.

Trận chiến này, mục đích của bọn họ thực ra đã đạt được, đã thử nghiệm được cảnh giới tu vi hiện tại, đồng thời cũng thăm dò được thực lực của Ngao U.

Tiếp theo, chỉ cần chờ tam tộc bắt đầu đại chiến, chính là lúc giết chết y.

"Được!" Tề Hoang gật đầu.

Ngay sau đó, hai người một bước bước vào hư không… Vô Cực vừa mới chém giết Thiên Ma Ba Tuần và Sát Khí Phân Thân của La Hầu, lúc này cũng đã quay về trong đại quân Phượng tộc.

“Hửm?

Tề Hoang và Nguyên Mộc hai người chưa về sao?” Vô Cực dùng nguyên thần quét qua ức vạn đại quân Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, nhưng lại không phát hiện ra tung tích của bọn họ.

“Không lẽ bị tên Ngao U kia đánh chết rồi chứ?” Vô Cực không khỏi thầm suy đoán.

“Xoẹt~” Đúng lúc này, hư không bị xé toạc, hai bóng người trông chật vật và thê thảm vô cùng từ trong đó bước ra, loạng choạng không vững.

Chương 85

Chính là hai người Tề Hoang, Nguyên Mộc trở về từ đại quân Long tộc.

"Hửm?

Thảm đến vậy sao?

Không nên a!

Lẽ nào tu vi của Ngao U lại đột phá rồi?" Vô Cực không khỏi ngưng mắt, nhìn hai người, "Đại trưởng lão, Tề Hoang đạo hữu, hai vị không sao chứ?" Vô Cực giả vờ một mặt quan tâm hỏi.

"Khụ khụ…" "Ta…" "Phụt~" Bất chợt, một ngụm máu tươi đỏ thẫm từ miệng hai người phun ra, trông như bị thương rất nặng.

"Được rồi, Đại trưởng lão, Tề Hoang đạo hữu, hai vị cứ yên tâm trị thương đi, bần đạo sẽ hộ pháp cho!" Vô Cực nhàn nhạt liếc nhìn hai người Tề Hoang, Nguyên Mộc sắc mặt trắng bệch.

"Ừm, cũng được…" "Vậy làm phiền Huyền Thanh trưởng lão rồi." Hai người gật đầu, ngay sau đó liền ngồi xếp bằng, tiến vào trạng thái hồi phục thương thế.

"Đinh, thu thập thành viên Kỳ Lân tộc nhận được điểm tu vi: một vạn+!" "Đinh, thu thập thành viên Kỳ Lân tộc nhận được điểm tu vi: mười vạn+!" "Đinh, thu thập thành viên Kỳ Lân tộc nhận được điểm tu vi: hai mươi vạn+!" "…" ừng đạo âm báo của hệ thống vang vọng trong đầu Vô Cực.

Rất nhanh, Vô Cực cũng ngồi xếp bằng xuống, thu thập điểm tu vi trong đại quân Kỳ Lân.

Lúc này, ức vạn đại quân Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc vốn nên

tiến hành đại chiến, lại đều vì thương thế của ba người Ngao U, Tề Hoang, Nguyên Mộc mà tạm thời dừng lại, đóng quân tại chỗ chờ mệnh lệnh.

Điều này cũng vừa hay cho Vô Cực thời gian để đột phá Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Thời gian trôi nhanh.

Mười năm… trăm năm… nghìn năm… Thời gian vội vã, ba nghìn năm sau, tu vi của Vô Cực cuối cùng cũng đột phá lên Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Nếu không phải thu thập được nhiều điểm tu vi từ Phượng tộc và Kỳ Lân tộc như vậy, muốn đột phá cũng không biết phải đợi đến lúc nào.

Sau khi cảm nhận xong sự thay đổi của cảnh giới, Vô Cực mở hai mắt ra, ngay sau đó đứng dậy từ hư không.

Hai người Tề Hoang, Nguyên Mộc trước đó tiến vào bế quan hồi phục thương thế, lúc này cũng đã mở mắt.

"Lần này phải đa tạ sự hộ pháp của Huyền Thanh trưởng lão." Nguyên Mộc chắp tay với Vô Cực.

"Không sai!" Tề Hoang gật đầu nói.

"Thế nào?

Vết thương của hai vị đã hồi phục chưa?" Vô Cực nhìn hai người hỏi.

"Ừm, đã hồi phục rồi." "Tốt, nếu đã như vậy, vậy thì đi quyết chiến với Ngao U, và ức vạn đại quân Long tộc lần này đi!" Ánh mắt Vô Cực nhìn về phía phương hướng của đại quân Long tộc.

"Được!" "Được!" Lời vừa dứt, thân ảnh của Tề Hoang và

Nguyên Mộc biến mất trong hư không, muốn đi chỉ huy ức vạn đại quân của Phượng tộc và Kỳ Lân tộc.

"Ngao U… sắp đến ngày tận thế của ngươi rồi." Vô Cực thầm cười lạnh, ngay sau đó liền một bước bước vào hư không.

Hai người Tề Hoang, Nguyên Mộc đi chỉ huy ức vạn đại quân, Vô Cực tự nhiên cũng có việc của mình phải làm, phải đi bố trí trước đại trận phong cấm không gian, sau đó chờ Ngao U chui vào rọ.

Muốn chém giết Ngao U, thì trước tiên phải không để y có cơ hội chạy thoát. … Rất nhanh, trong một hoang cốc rộng lớn vô biên, ức vạn đại quân của Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc đã gặp nhau, sau khi hai bên gặp nhau, đều không nói một lời vô ích nào, trực tiếp gầm lên giận dữ lao về phía đối phương tàn sát.

"Giết!" "Giết!" "Giết!" Lập tức, tiếng la hét chấn động trời đất!

Hư không chấn động, đại địa run rẩy!

Trên bầu trời, vô tận thần thông thuật pháp bay ngang, tràn ngập bầu trời.

Trên mặt đất, mỗi phút mỗi giây đều có vô số thi thể của tam tộc ngã xuống.

Cảnh tượng này, có thể gọi là hùng vĩ và thảm liệt.

Lúc này trong hư không.

Ba người Ngao U, Nguyên Mộc, Tề Hoang, cũng lại một lần nữa đại chiến với nhau.

"Xuy xuy~" "Ầm~" "Ầm ầm ầm!" ừng đạo công kích khủng bố như hủy thiên diệt địa từ trong tay họ bay ra, xuyên thủng bầu trời, chém sạch nhật nguyệt tinh thần, ức vạn dặm hư không bị nghiền nát, phảng phất như muốn chặt đứt cả trường hà vận mệnh thời không,

khủng bố tột cùng.

Lúc này trên mặt đất, trên bầu trời, trong vô tận hư không, đều đồng thời xảy ra những trận đại chiến khủng bố như hủy thiên diệt địa.

Đối với từng cảnh tượng được nguyên thần cảm ứng, Vô Cực từ đầu đến cuối đều mặt không đổi sắc, không hề lay động, chỉ lặng lẽ ẩn mình trong hư không lạnh lùng quan sát.

Nhiệm vụ của hắn chỉ có một, chém giết Long tộc Đại trưởng lão Ngao U!

Bây giờ, chỉ cần đợi hai người Nguyên Mộc, Tề Hoang, và Ngao U phân thắng bại, lưỡng bại câu thương, chính là lúc hắn ra tay.

"Xuy xuy~" "Ầm~" Không lúc nào không có vô tận thần thông kích động trong không gian này.

Không biết đã qua bao lâu… Phảng phất như nghìn trăm năm, lại phảng phất như ức vạn năm… "Ngao U, có gan thì theo bản tọa!" Đang trong trận đại chiến với Ngao U, Nguyên Mộc đột nhiên gầm lên giận dữ.

"Không sai!

Ngao U, có bản lĩnh thì theo bản tọa quyết một trận sinh tử!" Tề Hoang cũng lớn tiếng hét.

"Hừ, tưởng bản tọa sẽ sợ hai tên bại tướng các ngươi sao…" Ngao U không nghĩ nhiều, lập tức đuổi theo hai người Tề Hoang, Nguyên Mộc.

"Cuối cùng cũng đến lúc ta ra tay rồi!" Nghe được truyền âm nguyên thần của Nguyên Mộc, khóe miệng Vô Cực nhếch lên một nụ cười lạnh.

Rất nhanh, Ngao U bị hai người Tề Hoang, Nguyên Mộc, dẫn vào trong đại trận phong cấm không gian mà Vô Cực đã bố trí trước.

Thấy Ngao U tiến vào đại trận, Vô Cực liền trong sát na kích hoạt đại trận, phong khốn Ngao U trong đại trận.

"Hửm?

Chương 86

Đại trận phong cấm không gian?" Thấy mình bị lừa, sắc mặt Ngao U lập tức trở nên khó coi.

"Hừ, Nguyên Mộc, Tề Hoang, ra đây cho bản tọa!" Ngao U gầm lên giận dữ.

Lúc này ở một phía khác của đại trận.

Hai người Nguyên Mộc, Tề Hoang xuất hiện trước mặt Vô Cực.

Lúc này hai người, đều mình đầy thương tích, bị trọng thương.

Trông bộ dạng thoi thóp.

Đương nhiên, Ngao U cũng không khá hơn là bao.

"Được rồi, Đại trưởng lão, Tề Hoang đạo huynh, hai vị có thể ra khỏi trận rồi, ở đây giao cho bần đạo là được!" Vô Cực nhàn nhạt liếc nhìn hai người.

"Được!" Hai người nhanh chóng lui ra ngoài đại trận.

Lúc này trong đại trận, chỉ còn lại Vô Cực và Ngao U hai người.

"Nguyên Mộc, Tề Hoang, ra đây cho bản tọa!" "Được rồi, Ngao U, tiếp theo sẽ do bần đạo tiễn ngươi lên đường." Vô Cực thân hình khẽ động, xuất hiện trước mặt Ngao U.

"Hửm?

Ngươi là ai?" Ánh mắt Ngao U gắt gao nhìn chằm chằm vào Vô Cực.

"Ha ha, ta là ai?

Bây giờ, ngươi nhận ra bần đạo chưa?" Vô Cực tâm niệm khẽ

động, khôi phục lại dung mạo ban đầu.

"Là ngươi!" Ngao U gắt gao nghiến răng, lạnh giọng nói.

Sao y có thể không nhận ra Vô Cực, dù có hóa thành tro cũng nhận ra được.

Kẻ đã giết hóa thân và đứa cháu trai duy nhất của y trên Bất Chu Sơn.

"Không sai!

Là bần đạo!" Vô Cực triệu hồi Hồng Mông Lượng Thiên Xích nắm trong tay.

"Hừ, nạp mạng cho bản tọa!" Ngao U gầm lên một tiếng, liền tấn công về phía Vô Cực, uy thế khủng bố của Hỗn Nguyên Kim Tiên lan tỏa trong đại trận.

Kẻ thù gặp mặt, hết sức đỏ mắt!

Chính là Ngao U lúc này.

Trước đó tại Bất Chu Sơn, Vô Cực không chỉ diệt một cỗ hóa thân của y, mà còn giết chết đứa cháu trai duy nhất của y.

Một khắc này Ngao U, phẫn nộ đến cực hạn, dù là khi đối mặt với Tề Hoang và Nguyên Mộc, cũng chưa từng tức giận như vậy.

"Xuy xuy~" Trong sát na, một bàn tay khổng lồ màu vàng che trời lấp đất liền hướng về phía Vô Cực đập xuống.

Khí tức hủy diệt khủng bố lan tỏa trong đại trận.

"Câu đó, thực ra cũng là của bần đạo!" Vô Cực cười lạnh một tiếng, trực tiếp bắn Hỗn Độn Chân Hỏa từ trong mắt ra.

Lập tức, Hỗn Độn Chân Hỏa có thể thiêu diệt vạn vật liền tràn ngập cả tòa đại trận, bao vây Ngao U ở giữa.

Hỗn Độn Chân Hỏa, có thể thiêu thiên diệt địa!

Cùng lúc đó, Vô Cực càng rót Đại La pháp lực mênh mông vào Hồng Mông Lượng Thiên Xích, lập tức nghênh đón.

Để nhanh chóng giải quyết Ngao U, Vô Cực quyết định tung toàn bộ hỏa lực, dùng hết các lá bài tẩy của mình.

Dù sao hiện tại đang ở trong đại trận phong cấm không gian, bên ngoài căn bản không thể biết được tình hình bên trong.

Đây cũng chính là điểm khủng bố của đại trận phong cấm không gian, có thể cách tuyệt thiên địa, cách tuyệt không gian, cách tuyệt mọi sự dò xét.

"Xuy xuy~" Hồng Mông Lượng Thiên Xích sau khi được pháp lực của Vô Cực rót vào, Đại đạo phù văn trên đó lập tức được kích hoạt sáng lên, kim quang tuôn ra, huyền hoàng nhị khí bao quanh thân thước, tỏa ra một cỗ Đại đạo chi uy.

"Hửm?

Hỏa diễm?

Còn có cây thước này… đây là loại linh bảo gì?" Khi Ngao U cảm nhận được khí tức từ Hỗn Độn Chân Hỏa và Hồng Mông Lượng Thiên Xích, không khỏi biến sắc, mơ hồ ngửi thấy một mùi vị tử vong.

"Ầm~" Trong một sát na Ngao U sững sờ, Vô Cực một bước vượt qua vô tận tinh hà, đến trước người y.

"Xuy xuy~" Ngay tức thì, Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay Vô Cực hướng về y đập xuống.

Cảnh tượng này không khỏi khiến Ngao U kinh hãi thất sắc, tốc độ của Vô Cực quá nhanh, nhanh đến mức y cũng có chút không phản

ứng kịp.

Đồng thời, Hỗn Độn Chân Hỏa dưới sự khống chế của Vô Cực, cũng đang co rút về phía Ngao U.

Trong lúc vội vàng, Ngao U cũng chỉ có thể triệu hồi linh bảo của mình, muốn ngăn chặn đòn tấn công từ Hồng Mông Lượng Thiên Xích của Vô Cực.

Một chiếc tiên đỉnh màu tím ba chân hai tai, tỏa ra từng luồng tiên quang.

Chỉ thấy trên thân đỉnh, đầy những phù văn khó hiểu, tử quang lưu chuyển, đứng trên đỉnh đầu Ngao U, tỏa ra từng luồng huyền quang, bao phủ y trong đó.

"Ầm~" Hồng Mông Lượng Thiên Xích lập tức đập vào chiếc tiên đỉnh trên đầu Ngao U.

"Ầm!" "Ông~" Dưới uy thế của Hồng Mông Lượng Thiên Xích, chiếc tiên đỉnh trên đầu Ngao U phảng phất như không chịu nổi, vang lên một tiếng ông minh.

"Cái gì?" Cảm nhận tiên đỉnh không ổn, Ngao U lại một lần nữa thất sắc.

Chương 87

"Ầm ầm ầm!" Vô Cực tiếp tục không ngừng tấn công, không ngừng dùng Hồng Mông Lượng Thiên Xích đập vào tiên đỉnh.

Dần dần… cùng với sự tấn công điên cuồng của Vô Cực, sắc mặt Ngao U trở nên trắng bệch, pháp lực trong cơ thể sắp bị tiêu hao hết.

Trong trận đại chiến với Tề Hoang và Nguyên Mộc trước đó, y đã bị thương không nhẹ, sớm đã không ở trạng thái toàn thịnh.

Nay dưới sự tấn công mãnh liệt của Vô Cực, y sắp không chống đỡ nổi nữa.

"Chết tiệt!" Cảm nhận tình trạng trong cơ thể, Ngao U lập tức vừa kinh vừa giận.

"Ngao U, hôm nay là ngày chết của ngươi, không ai cứu được ngươi đâu!" Giọng nói băng giá của Vô Cực vang vọng trong đại trận.

"Xuy xuy~" Một khắc này, vô tận Hỗn Độn Chân Hỏa trong đại trận, hoàn toàn bao phủ Ngao U trong đó.

Chiếc tiên đỉnh màu tím trên đầu, vì không có pháp lực rót vào, cũng trở nên ảm đạm.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích chủ về tấn công, công phạt vô song, một chiếc tiên đỉnh sao có thể chống lại được công phạt.

Huống chi bây giờ Ngao U còn là thân tàn tật.

"Xuy xuy~" Một hơi thở sau, vô tận Hỗn Độn Chân Hỏa rơi trên người Ngao U, đang vô tình thiêu đốt y.

Tiên đỉnh dưới sự tấn công của Hồng Mông Lượng Thiên Xích, bị một kích đánh bay.

“Không…” Ngao U một mặt kinh khủng.

Nhưng trong lòng Vô Cực chỉ có tiếng cười lạnh.

Có tòa đại trận phong cấm không gian này ở đây, Ngao U định trước chỉ có thể thân tử đạo tiêu.

Một lát sau… “Không…” Dưới sự tấn công kép của Hỗn Độn Chân Hỏa và Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Ngao U cuối cùng cũng bị nghiền nát giữa thiên địa.

“Đinh, tiêu diệt Long tộc Đại trưởng lão nhận được điểm tu vi: một trăm triệu+!” Âm báo của hệ thống theo đó vang lên.

Sau khi giết chết Ngao U, Vô Cực cuộn lấy chiếc tiên đỉnh rơi trong trận, sau đó hoàn toàn xóa bỏ ấn ký nguyên thần của Ngao U, ngay sau đó bắt đầu kiểm tra.

Hắn muốn xem đây là một chiếc linh bảo cấp bậc nào.

Ngay tức thì.

“Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo… Hỗn Nguyên Đỉnh sao…” Trên mặt Vô Cực lộ ra nụ cười.

Lại được một món Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

“Hửm?

Còn có nhẫn không gian nữa sao?” Nụ cười trên mặt Vô Cực càng đậm hơn.

Lúc này bên ngoài đại trận, đại chiến cũng đã đi vào hồi kết, dưới sự ra tay của hai người Tề Hoang, Nguyên Mộc, trong đại quân Long tộc, tất cả cường giả từ Đại La Kim Tiên trở lên đều bị chém giết sạch sẽ.

Sau khi thay đổi dung mạo trở lại thân phận Huyền Thanh, Vô Cực liền dỡ bỏ đại trận phong cấm không gian, xuất hiện bên cạnh

hai người Tề Hoang, Nguyên Mộc.

“Được rồi, Đại trưởng lão, Tề Hoang đạo hữu, bần đạo không phụ sự kỳ vọng, đã chém giết Ngao U.” Vô Cực nhàn nhạt liếc nhìn hai người, phảng phất như đang nói một chuyện nhỏ không đáng kể.

“Ha ha!

Vậy thì tốt quá rồi, Huyền Thanh trưởng lão, lần này may mà có ngươi ở đây, không thì e rằng chúng ta đều sẽ bị y chém giết.” Nguyên Mộc nghe tin Ngao U bị Vô Cực chém giết, lập tức cười lớn, vỗ vai Vô Cực.

“Không sai!” Tề Hoang cũng cười lớn, lòng còn sợ hãi.

Cùng lúc đó, cách chiến trường này ức vạn dặm.

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân ba người cũng đang giằng co nhau.

“Tộc trưởng đại nhân, không xong rồi, hồn đăng của Đại trưởng lão Ngao U đã tắt…” Long Vương đang giằng co với Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, đột nhiên nhận được truyền tin từ Long tộc.

“Cái gì?

Ngao U bị giết rồi?

Là ai?

LÀ AI!” Long Vương gầm lên giận dữ, ngửa mặt lên trời gào thét.

“Xuy xuy~” Đột nhiên, Long Vương nổi giận, khí tức khủng bố vô cùng từ trên người y tuôn ra, áp bức đến mức vô tận hư không ức vạn dặm sụp đổ.

“Hửm?

Ngao U chết rồi?” Hai người Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân

nghe vậy, không khỏi ngầm hiểu ý nhau liếc mắt một cái.

"Từ sự phẫn nộ của Long Vương, xem ra không giống giả, xem ra Huyền Thanh thật sự đã chém giết Ngao U rồi…" Đôi mắt đẹp của Nguyên Phượng lay động, thầm nghĩ trong lòng.

Kế hoạch về Vô Cực và việc chém giết Ngao U, nàng không nói cho Thủy Kỳ Lân biết.

"Hừ, Nguyên Phượng, Tề Lân, tốt lắm, các ngươi thiết kế vây giết Long tộc Đại trưởng lão Ngao U của ta!" Ánh mắt băng giá của Long Vương, rơi trên người Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân.

"Không sai!

Thì sao!" Nguyên Phượng lạnh giọng nói.

"Hửm?

Nguyên Phượng?

Chuyện gì vậy?" Thủy Kỳ Lân nhíu mày truyền âm hỏi Nguyên Phượng.

Chương 88

"Ừm, Tề Lân, lần này sở dĩ có thể chém giết Long tộc Đại trưởng lão Ngao U, thực ra là một kế hoạch do Phượng tộc ta đặc biệt thiết kế nhằm vào y…" Nguyên Phượng nói cho Thủy Kỳ Lân biết về kế hoạch Phượng tộc thiết kế để diệt sát Ngao U.

"Hóa ra là vậy!" Thủy Kỳ Lân cuối cùng cũng bừng tỉnh.

"Tốt!" Long Vương tức giận đến bật cười, "Vậy thì quyết chiến đi!

Nhưng trước đó, trẫm nhất định phải chém giết kẻ dám giết Ngao U!" "Không hay rồi… Tề Lân, chúng ta mau ngăn Long Vương lại!" Nghe Long Vương gầm lên giận dữ, sắc mặt Nguyên Phượng lập tức đại biến.

"Ừm, được!" Thủy Kỳ Lân gật đầu.

Nhưng đã muộn một bước, thân ảnh Long Vương biến mất tại chỗ.

Điều này không khỏi khiến sắc mặt Nguyên Phượng trở nên khó coi tột độ.

"Chúng ta đuổi theo!" "Được!" "Hy vọng kịp…" Lúc này trong lòng Nguyên Phượng, lại lo lắng cho Vô Cực. … Ở một nơi khác, hai tộc Phượng Hoàng và Kỳ Lân đang dọn dẹp chiến trường, Vô Cực và hai người Tề Hoang, Nguyên Mộc đứng lơ lửng trên hư không.

"Huyền Thanh trưởng lão, lần này có thể chém giết Ngao U, đợi khi về tộc, bản tọa nhất định sẽ xin tộc trưởng đại nhân công lao cho ngươi." Khuôn mặt già nua của Nguyên Mộc tràn đầy nụ cười, đối với việc có thể chém giết kẻ tử thù Ngao U, trong lòng tự nhiên cực

kỳ vui mừng, hiện tại cùng với cái chết của Ngao U, cảm giác khuất nhục trên người cuối cùng cũng được gột rửa.

Mặc dù người chủ yếu giết chết Ngao U không phải là y!

"Ừm, Huyền Thanh đạo hữu, đợi xong việc, xin nhất định phải đến Kỳ Lân tộc của ta một chuyến!" Lúc này, Tề Hoang không quên lôi kéo Vô Cực.

"Ừm, lúc đó rồi nói!" Vô Cực chỉ nhàn nhạt gật đầu, vừa không đồng ý, cũng không từ chối, sắc mặt đột nhiên trở nên ngưng trọng, hiện tại hắn không có tâm trí để ý đến việc Kỳ Lân tộc lôi kéo.

Bởi vì lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy mí mắt giật mạnh, trong lòng sinh ra một cảm giác nguy hiểm cực độ, và nguy hiểm này lúc này đang hướng về phía hắn.

"Hửm?

Chuyện gì vậy?

Tại sao ta lại đột nhiên có cảm giác đáng sợ này?

Lẽ nào là vì Ngao U bị giết, Long Vương đã đến?" Vô Cực không khỏi thầm suy đoán.

"Hửm?

Huyền Thanh trưởng lão, sao vậy?

Sắc mặt sao lại khó coi thế?" Nguyên Mộc ở bên cạnh nhanh chóng phát hiện ra sự khác thường trên mặt Vô Cực.

"Đại trưởng lão, ta có một cảm giác không lành!" Vô Cực không che giấu.

Cảm giác không lành?

Hai người Tề Hoang, Nguyên Mộc nghe vậy, không khỏi liếc

nhau, có chút không hiểu.

Chính lúc Vô Cực đang cực độ bất an.

"Đinh, Long Vương đang tập kích, xin Túc chủ chuẩn bị đối phó!" Âm báo của hệ thống vang lên trong đầu.

Cái gì?

Thật sự là Long Vương đến rồi!

Sắc mặt Vô Cực không khỏi biến đổi, ngay sau đó thân ảnh độn vào hư không.

Đồng thời không quên truyền âm cho hai người Tề Hoang, Nguyên Mộc: "Đại trưởng lão, Tề Hoang đạo huynh, vì Ngao U chết, Long Vương đã đến, e rằng là vì ta." Không chỉ Vô Cực, khi nghe được truyền âm nguyên thần, hai người Tề Hoang, Nguyên Mộc cũng sắc mặt cuồng biến.

Đối với sự mạnh mẽ của Long Vương, từ tận đáy lòng họ cảm thấy sợ hãi.

"Lẽ nào Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân không thể ngăn được Long Vương sao…" "Xem ra quả nhiên phải dựa vào chính mình mới được, không thể gửi gắm hy vọng vào người khác." Long Vương lúc này đang hướng về phía mình giết tới, Vô Cực không khỏi có chút phiền muộn và tức giận.

Theo kế hoạch, hắn ở đây bố trí đại trận phong cấm không gian để khốn trụ Ngao U, sau đó chém giết, còn hai người Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân thì phụ trách kiềm chế và ngăn chặn Long Vương.

Nhưng bây giờ… Nghĩ đến đây, Vô Cực không khỏi trong lòng tràn đầy thất vọng đối với Nguyên Phượng.

"Xuy xuy~" Sau khi tiến vào sâu trong vô tận hư không, Vô Cực

liền đầu tiên bố trí một đại trận phòng ngự, là Tiên Thiên Thủ Hộ Cấm Trận mà hắn, Nữ Oa và Phục Hy ba người giải tích được từ phúc địa hóa hình trên Bất Chu Sơn, có thể chống lại được sự tấn công của một cường giả Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong.

Nhưng nếu phải đối mặt với loại tuyệt đỉnh cường giả như Long Vương, có khả năng nửa chân đã bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thì không biết có thể chống lại được không.

Sau khi bố trí xong Tiên Thiên Cấm Trận, Vô Cực vẫn không yên tâm, ngay sau đó lại một lần nữa tế ra Hỗn Nguyên Đỉnh mà hắn lấy được từ trên người Ngao U, đặt trên đỉnh đầu.

Ngoài ra, Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, Hồng Mông Lượng Thiên Xích cũng bị Vô Cực tâm niệm khẽ động, triệu hồi ra, nắm trong tay.

Đồng thời, Hỗn Độn Chân Hỏa trong mắt, ức vạn vi lạp tế bào trong cơ thể, vô cùng nhục thân chi lực trên mười hai vạn chín nghìn sáu trăm khí hải, cũng ngay sau đó bị Vô Cực toàn bộ điều động.

Còn có Lực chi Pháp tắc!

Để chống lại sự tập sát của Long Vương, một khắc này, Vô Cực đã vũ trang đến tận răng.

Không còn cách nào khác, đối mặt với Long Vương, một trong những nhân vật chính của Long Hán sơ kiếp, lượng kiếp, không thể không cẩn thận một chút.

"Ầm~" Vô Cực vừa vũ trang xong, lập tức cảm nhận được, cảm nhận được Long Vương đang ở không xa.

"Xoẹt~" Đột nhiên, hư không bị xé toạc.

Dưới tầm mắt của Vô Cực, một người đàn ông trung niên uy nghiêm mặc long bào từ trong hư không bước ra.

Không phải ai khác, chính là kẻ đang truy sát Vô Cực, người chưởng khống Long tộc, Long Vương!

Ngay tức thì.

"Hừ, giết Long tộc Đại trưởng lão của ta, còn muốn chạy?

Chương 89

Tưởng trốn được sao?" Ngay lập tức, giọng nói đầy phẫn nộ của Long Vương, vang vọng khắp hư không đại địa.

Hắn đã phát hiện ra nơi Vô Cực đang ở!

"Hệ thống, ta muốn thu thập Long Vương!" Vô Cực thầm niệm trong lòng, để có thể xác định tu vi thật sự của Long Vương, Vô Cực chỉ có thể thông qua hệ thống.

"Đinh, đang thu thập người chưởng khống Long tộc, Long Vương…" Âm báo của hệ thống vang lên.

Nguyên thần cảm ứng được Long Vương xuất hiện, Vô Cực lập tức căng thẳng thần kinh, dồn hết mười hai vạn phần tinh thần, nghiêm trận chờ đợi.

"Dám giết trưởng lão Long tộc của ta, chịu chết đi!" Trong sát na, Long Vương khủng bố vô cùng, một bước vượt qua vô tận tinh hà, đến trước đại trận mà Vô Cực bố trí.

"Hửm?

Đại trận?" Long Vương chắp hai tay sau lưng, ánh mắt uy nghiêm rơi trên tòa Tiên Thiên Thủ Hộ Cấm Trận mà Vô Cực bố trí.

"Hừ, tưởng rằng chỉ dựa vào một tòa trận pháp nhỏ nhoi, có thể cản được trẫm sao!" Long Vương không khỏi hừ lạnh!

"Xuy xuy~" Đột nhiên, Long Vương ra tay!

Vô tận pháp lực tuôn trào, uy thế Hỗn Nguyên Kim Tiên lan tỏa.

"Phá cho trẫm!" Chỉ thấy Long Vương vận chuyển pháp lực xong, liền mạnh mẽ vung một quyền, đánh vào đại trận.

Lập tức, trên đại trận gợn lên từng tầng sóng gợn, rung động, nhưng không bị một quyền vô địch của Long Vương đánh vỡ!

Vẫn đang kiên cường chống đỡ.

Nhưng nếu cứ theo tình hình này, Tiên Thiên Cấm Trận này không cản được bước chân của Long Vương, rất nhanh sẽ bị phá vỡ.

Lúc này trong đại trận, Vô Cực tự nhiên cũng cảm nhận được tình hình trên đại trận lúc này, không khỏi kinh hãi.

"Xem ra dự liệu của ta không sai, cấm trận này quả nhiên không cản được Long Vương." Thần sắc Vô Cực ngưng trọng đến cực điểm.

"Đinh, thu thập người chưởng khống Long tộc, Long Vương thành công!" "Đinh, thu thập người chưởng khống Long tộc Long Vương nhận được điểm tu vi: hai tỷ+, nhận được một giọt bản mệnh tinh huyết!" Lúc này, hệ thống cuối cùng cũng thu thập xong Long Vương, âm báo vang lên.

"Hửm?

Hai tỷ điểm tu vi sao… xem ra, Long Vương quả thật một chân đã bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên rồi." Vô Cực từ thông báo của hệ thống, đã hiểu rõ tu vi của Long Vương.

Trước đó thu thập Nguyên Phượng, cũng chỉ nhận được mười tỷ điểm tu vi, hiện tại Long Vương, lại nhiều hơn gấp đôi, theo đó suy đoán, chỉ có một lời giải thích có thể giải thích được.

"Không hổ là Long Vương, thảo nào có thể một mình đấu hai với Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân." Sau khi biết tu vi của Long Vương là Bán bộ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sắc mặt Vô Cực không khỏi trở nên càng thêm ngưng trọng.

Lúc này, ở vô tận hư không cách xa ngàn vạn dặm.

Hai người Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, đang toàn lực bay xuyên hư không về phía vị trí của Vô Cực.

Một bước vượt qua vô tận tinh thần.

"Tề Lân, chúng ta phải tăng tốc độ nữa, không thì Huyền Thanh không cản được Long Vương bao lâu đâu." Đôi mắt đẹp của Nguyên Phượng liếc nhìn Thủy Kỳ Lân bên cạnh, trong lòng đang lo lắng cho Vô Cực.

Cảnh giới và tu vi của Long Vương, không ai rõ hơn nàng và Thủy Kỳ Lân.

Ngay cả hai người họ, thời gian lâu cũng không chống lại được, huống chi là Vô Cực.

"Được!

Hy vọng tiểu tử đó có thể kiên trì thêm một lúc!" Thủy Kỳ Lân cũng mơ hồ lo lắng cho Vô Cực, y còn muốn lôi kéo Vô Cực vào Kỳ Lân tộc, cho nên tự nhiên cũng không hy vọng Vô Cực xảy ra chuyện.

Lời vừa dứt, tốc độ của Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, lập tức trở nên nhanh hơn. … Bên ngoài đại trận.

"Hửm?

Không phá được sao?" Thấy đại trận trước mắt không bị một quyền phá vỡ, Long Vương không khỏi nhíu mày, phảng phất như uy nghiêm bị khiêu khích.

"Ầm~" "Phá!" Lập tức, chỉ thấy Long Vương lại một lần nữa ngưng tụ vô thượng pháp lực, sau đó lại một lần nữa mạnh mẽ vung quyền, oanh kích vào đại trận.

"Ầm!" Theo một tiếng nổ lớn, dưới một quyền của Long Vương, đại trận đã bị phá vỡ.

Đối mặt với Long Vương, nó vô năng vi lực.

Sau đó, Long Vương một bước bước vào trong đại trận, xuất hiện trước mặt Vô Cực.

"Là ngươi… đã giết Long tộc Đại trưởng lão của ta sao?" Ánh mắt đầy lửa giận của Long Vương nhìn chằm chằm vào Vô Cực, không chứa một chút tình cảm nào.

Băng lãnh… vô tình… "Không sai!

Là ta!" Vô Cực không hề phủ nhận, dù sao phủ nhận cũng vô dụng!

"Tốt!

Vậy thì đi chết đi!

Có thể chết trong tay trẫm, là vinh hạnh của ngươi!" Lời vừa dứt, Long Vương lập tức ra tay, không nói thêm một lời vô ích nào.

Một quyền trông bình thường không có gì lạ, nhưng khí tức khủng bố tỏa ra từ nó, trong sát na liền khiến ức vạn dặm hư không sụp đổ, không gian chấn động.

"Hừ!

Long Vương, tuy tu vi cảnh giới của ngươi cao, nhưng bần đạo cũng không phải không có sức đánh một trận." Vô Cực hiên ngang không sợ, ít nhất về mặt khí thế không thể yếu đi.

Long Vương thì sao, cũng chỉ là một quân cờ trong tay Hồng Quân và Ma Tổ La Hầu mà thôi, đáng buồn là bị người ta lợi dụng mà không hay biết.

Chương 90

Lúc này Vô Cực thật sự muốn hét lên một tiếng, Long Vương là đồ ngốc!

"Miệng lưỡi cứng rắn!" "Hỗn Độn Chân Hỏa!" Vô Cực quát khẽ.

"Xuy xuy~" Vô Cực ngưng mắt, lập tức từ trong hai mắt bắn ra vô tận Hỗn Độn Chân Hỏa, ngay sau đó rót vô tận Đại La pháp lực vào Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Hỗn Nguyên Đỉnh.

"Ông~" Lập tức, từ trên Hỗn Nguyên Đỉnh tỏa ra vô tận tiên quang, bảo hộ Vô Cực trong đó.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay cũng tỏa ra vô tận Đại đạo công đức kim quang và huyền hoàng nhị khí, Đại đạo phù văn hiển hiện.

"Hừ, linh bảo tuy tốt, nhưng đáng tiếc người sử dụng tu vi quá thấp." Long Vương chỉ liếc mắt một cái, liền nhận ra Hỗn Nguyên Đỉnh trên đầu Vô Cực, và Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay không hề tầm thường.

Vô Cực không nói thêm gì, chỉ tiếp tục vận chuyển vô tận nhục thân chi lực trong cơ thể.

Đối mặt với cường giả như Long Vương, phải dựa vào nhục thân mới được.

May mà hiện tại nhục thân sớm đã đạt đến Hỗn Nguyên, không thì e rằng không chịu nổi một quyền của Long Vương, sẽ bị đánh nát nhục thân.

"Chết đi!" "Ầm~" Trong nháy mắt, một quyền vô địch của Long Vương đã đến trước người Vô Cực, sắp rơi trên người hắn.

Đúng lúc này, một tiếng gầm giận dữ vang vọng trời đất.

"Hừ, Long Vương, đối thủ của ngươi là ta!" Trong chớp mắt không gian bị xé rách, hai bóng người từ trong đó bước ra, một nam một nữ.

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân đã đến.

"Ầm!" Cùng lúc đó, một quyền của Long Vương, cũng đã rơi trên người Vô Cực.

Trong sát na, chỉ thấy Hỗn Nguyên Đỉnh trên đầu Vô Cực bị đánh bay, sau đó uy thế không giảm tiếp tục đánh vào Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay Vô Cực.

"Ầm~" Vô Cực lập tức bị đánh bay ra không biết bao nhiêu ức vạn dặm.

Một ngụm máu tươi đỏ thẫm từ miệng phun ra, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Dưới một quyền của Long Vương, Vô Cực không thể tránh khỏi bị thương, nhưng may mà có Hỗn Nguyên Đỉnh và Hồng Mông Lượng Thiên Xích giúp tiêu hao một phần sức mạnh, quan trọng nhất là nhục thân đã đạt Hỗn Nguyên.

Nếu không, dưới một quyền của Long Vương, Vô Cực đã bị đánh nát nhục thân rồi.

"Ngươi dám!" Thấy Vô Cực bị Long Vương đánh bay bị thương, Nguyên Phượng lại một lần nữa gầm lên giận dữ.

Ngay sau đó ba người Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân và Long Vương, liền đại chiến với nhau.

"Nguy hiểm quá đi!" Dừng lại thân hình, nhớ lại một quyền vừa rồi của Long Vương, Vô Cực không khỏi lòng còn sợ hãi.

May mà bây giờ có Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, không thì hậu quả thật sự nghiêm trọng.

Một khắc này, Vô Cực cuối cùng cũng thật sự cảm nhận được, sự khủng bố của cường giả cấp bậc Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong.

"Đây chính là uy năng của Bán bộ Hỗn Nguyên Đại La sao…" Vô Cực đứng lơ lửng trên hư không, nguyên thần cảm ứng lúc này, Long Vương đang đại chiến với hai người Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân.

Trong trận đại chiến của ba người, dù Long Vương một mình đấu hai, vẫn không hề rơi vào thế hạ phong, thậm chí còn có thể ổn định áp chế hai người Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân một bậc.

"Xuy xuy~" "Ầm~" "Ầm ầm ầm!" Trong trận chiến giao thủ, hư không sớm đã sụp đổ, bầu trời bị xé rách, ngay cả thời không cũng sắp bị chặt đứt, vô cùng khủng khiếp.

Chỉ một lát sau, ức vạn dặm hư không đã bị đánh thành hỗn độn, hỗn độn hủy diệt cương phong hiện ra, địa thủy phong hỏa tái tổ hợp, lập tức cuốn đi tất cả.

Nơi nó đi qua, tất cả đều bị nghiền nát thành hư vô.

"Hệ thống, ta muốn thu thập Thủy Kỳ Lân!" Vô Cực thầm niệm trong lòng.

Nếu hiện tại Thủy Kỳ Lân đang ở trước mắt, đương nhiên không thể bỏ qua.

"Đinh, bắt đầu thu thập người chưởng khống Kỳ Lân tộc, Thủy Kỳ Lân." "Đinh, đang thu thập…" "Đinh, thu thập người chưởng khống Kỳ Lân tộc, Thủy Kỳ Lân nhận được điểm tu vi: mười tỷ+!

Nhận được một giọt bản mệnh tinh huyết của Thủy Kỳ Lân!" Âm báo của hệ thống vang lên trong đầu Vô Cực.

“Mười tỷ điểm tu vi… một giọt bản mệnh tinh huyết sao…” Ánh mắt Vô Cực tiếp tục rơi trên trận đại chiến của ba người Long Vương, lẩm bẩm trong lòng.

Cứ như vậy, ba người Long Vương, Nguyên Phượng không ngừng đại chiến trong vô tận hư không, dường như không phân thắng bại thì không chịu dừng lại.

Một năm… mười năm… trăm năm… nghìn năm… Thời gian trôi nhanh, nghìn năm vội vã.

Trận đại chiến của ba người Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, đã đánh ròng rã nghìn năm trong vô tận hư không.

Cả ba người trong trận đại chiến đều bị thương ở mức độ khác nhau. … Phượng tộc tổ địa, Bất Tử Sơn.

Trong một tòa đại điện hùng vĩ.

Nguyên Phượng ngồi trên Phượng Y.

Bên dưới đại điện, đứng đầy tất cả các trưởng lão trong Phượng tộc!

Lúc này trong đại điện không khí, ngột ngạt đến cực điểm, phảng phất như không gian bị ngưng cố, không một ai dám lên tiếng.

Cuộc quyết chiến cuối cùng giữa Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc, cuối cùng cũng đến.

Đối với cuộc quyết chiến cuối cùng của tam tộc, thực ra bất kể là Long Vương, Nguyên Phượng hay Thủy Kỳ Lân, đều chưa chuẩn bị xong cho cuộc quyết chiến, nhưng vì Long tộc Đại trưởng lão Ngao U bị giết, lại bị đẩy đến sớm hơn.

Ngao U bị giết, giống như một ngòi nổ, lập tức kéo mở màn cho cuộc quyết chiến.

Không biết đã qua bao lâu… Chỉ thấy Đại trưởng lão Nguyên Mộc từ trong đám người một bước bước ra, đứng ở chính giữa đại điện, ánh mắt cung kính hướng về phía Nguyên Phượng ngồi trên Phượng Y hỏi: "Tộc trưởng, cuộc quyết chiến giữa chúng ta và Long tộc, thật sự sắp đến rồi sao!" "Không sai!" Đôi mắt đẹp của Nguyên Phượng nhàn nhạt liếc nhìn Nguyên Mộc một cái.

"Tộc trưởng… vậy Phượng tộc chúng ta bây giờ nên làm thế nào?" Nguyên Mộc hỏi.

Chương 91

"Bây giờ, có thể làm thế nào?

Nếu Long tộc muốn quyết chiến, vậy thì chiến thôi!" Đang nói, chỉ thấy Nguyên Phượng mạnh mẽ đứng dậy từ trên Phượng Y, ánh mắt nhìn về phía vô tận hư không, giọng nói băng giá.

"Hừ, Long Vương, tuy Long tộc mạnh, nhưng ngươi tưởng Nguyên Phượng ta sẽ sợ sao, cùng lắm thì chúng ta cùng nhau đồng quy vu tận!" Nguyên Phượng thầm hừ lạnh, không hề sợ hãi quyết chiến.

"Được rồi, tất cả lui xuống chuẩn bị đi!

Chuẩn bị quyết chiến với Long tộc!" Ánh mắt Nguyên Phượng quét qua đại điện, phất tay.

"Vâng, tộc trưởng!" "Vâng, sư tôn!" Mọi người cung kính nói, sau đó lui ra khỏi đại điện.

"Huyền Thanh trưởng lão, Nguyên Minh, hai người ở lại!" Chính lúc Vô Cực và Nguyên Minh hai người, cũng muốn theo các trưởng lão Phượng tộc lui ra khỏi đại điện, giọng nói của Nguyên Phượng lại đột nhiên vang lên bên tai.

"Hửm?

Nguyên Phượng tại sao đột nhiên bảo ta ở lại?" Vô Cực không khỏi có chút không hiểu, hắn chỉ là một khách khanh trưởng lão mà thôi, nếu có chuyện quan trọng, cũng nên để Đại trưởng lão Nguyên Mộc ở lại mới đúng, sao lại là hắn!

Nhất thời, trong lòng Vô Cực tràn đầy khó hiểu.

Nhưng nói thật, đối với cuộc quyết chiến của tam tộc, hắn không

quan tâm, dù sao hiện tại Nam Minh Ly Hỏa đã có trong tay, nếu muốn đi, bất cứ lúc nào cũng có thể đi.

"Huyền Thanh, ngươi có biết sư tôn tại sao lại bảo chúng ta ở lại không?" Đôi mắt đẹp của Nguyên Minh lay động, truyền âm hỏi Vô Cực.

Ta biết sao?

Chuyện ngay cả ngươi cũng không biết, ta sao có thể biết?

Lẽ nào ngươi không biết, đối với Phượng tộc, suy cho cùng, ta cũng chỉ là một người ngoài mà thôi, làm sao biết được chuyện của Phượng tộc.

Vô Cực muốn nói với Nguyên Minh như vậy, nhưng cuối cùng lại kìm lại, chuyển sang nói: "Ngươi cũng không biết sao?" "Ừm, sư tôn không nói với ta." "Ồ…" Đợi tất cả các trưởng lão Phượng tộc đều lui ra khỏi đại điện.

"Tộc trưởng, không biết ngài bảo bần đạo ở lại, có chuyện gì không?" Ánh mắt Vô Cực rơi trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Nguyên Phượng, hỏi.

Nguyên Minh ở bên cạnh, đôi mắt đẹp cũng đang gắt gao nhìn Nguyên Phượng.

"Ừm, Huyền Thanh trưởng lão, bản hoàng sở dĩ muốn ngươi và Nguyên Minh ở lại, là vì bản hoàng muốn nhờ ngươi một chuyện." Nguyên Phượng khẽ trầm ngâm, có chút buồn bã nói.

"Tộc trưởng cứ nói!" Vô Cực khẽ gật đầu nói.

Thực ra từ lời nói của Nguyên Phượng, Vô Cực cũng có thể đoán được đại khái nàng muốn nhờ vả chuyện gì.

Không gì khác hơn là nếu sau này trong cuộc quyết chiến với Long

tộc, vạn nhất có bất trắc, thì nhờ hắn giúp đỡ chăm sóc Phượng Hoàng nhất tộc mà thôi.

Điều này không khó đoán!

Thật sự!

Chỉ thấy Nguyên Phượng trầm mặc một lúc lâu, mới lại một lần nữa hé môi nói: "Huyền Thanh trưởng lão, chắc ngươi đối với tu vi của Long Vương, cũng có một sự hiểu biết đại khái." "Ừm!

Ít nhất là trên Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong, thậm chí nửa chân đã bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." Vô Cực chậm rãi nói.

"Không sai!

Bản hoàng có thể nói rõ cho ngươi biết, tu vi của Long Vương đã đến Bán bộ Hỗn Nguyên Đại La, bản hoàng và Tề Lân hai người, thì đang dừng lại ở Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong, vẫn luôn chậm chạp không thể đột phá, cho nên cuộc quyết chiến lần này, bản hoàng và Tề Lân hai người, e rằng lành ít dữ nhiều.

Cho nên bản hoàng nhờ ngươi một việc, nếu bản hoàng một khi có bất trắc, xin ngươi sau này có thể giúp đỡ chăm sóc Phượng Hoàng nhất tộc của ta, là Phượng Hoàng nhất tộc, không phải Phượng tộc." Nguyên Phượng một mặt trịnh trọng nói với Vô Cực.

"Quả nhiên là thế..." Vô Cực trong lòng đã hiểu rõ, đương nhiên hiểu được ý trong lời nói của Nguyên Phượng, Phượng Hoàng nhất tộc, chỉ những con phượng hoàng thuần túy, còn Phượng tộc thì bao gồm cả toàn bộ phi cầm nhất tộc.

"Chẳng lẽ Nguyên Phượng...

đã suy đoán ra được kết cục của Phượng tộc sau này rồi sao?" Vô Cực không khỏi thầm đoán.

“Sư tôn... người nhất định không được có chuyện gì...” Nguyên Minh đứng bên cạnh nghe vậy, gương mặt lập tức tràn đầy vẻ lo lắng.

“Được rồi, Nguyên Minh, vi sư chỉ đang chuẩn bị cho tình huống xấu nhất thôi.” Đối mặt với Nguyên Minh, ánh mắt Nguyên Phượng trở nên dịu dàng hơn.

“Huyền Thanh trưởng lão, không biết có thể đáp ứng một thỉnh cầu của bản hoàng không?

Đương nhiên, bản hoàng cũng sẽ không để ngài giúp không công, nếu ngài đồng ý, vậy một nửa bảo vật trong bảo khố của Phượng tộc ta, đều có thể thuộc về ngài, thế nào?

Nếu ngài không yên tâm, bản hoàng có thể cho ngài đi lấy bảo vật trong bảo khố ngay bây giờ, được không?” Thấy Vô Cực chậm chạp không nói gì, Nguyên Phượng dừng lại một chút rồi nói tiếp.

“Một nửa bảo vật trong bảo khố ư?

Nếu vậy thì hình như cũng không phải là không thể đồng ý, dù sao cũng chỉ là giúp trông nom thôi, lại không nói phải trông nom như thế nào, và trông nom đến mức độ nào.” Vô Cực động lòng, thật sự động lòng rồi.

Mặc dù vì đại chiến tam tộc, bảo vật chắc chắn đã tiêu hao không ít, nhưng hẳn là vẫn còn lại rất nhiều.

Thấy Vô Cực dường như đã động lòng, Nguyên Phượng liền nói tiếp: “Huyền Thanh trưởng lão, bản hoàng có thể nói rõ cho ngài biết, bảo vật trong bảo khố Phượng tộc ta bao nhiêu năm nay, tuy đã tiêu hao không ít, nhưng vẫn vượt xa sức tưởng tượng của ngài.” “Được!

Tộc trưởng, bần đạo đồng ý!” Vô Cực nghe vậy, lập tức không do dự nữa, dù sao sau khi tam tộc quyết chiến xong, số phượng hoàng ít

ỏi còn lại sẽ lui về Bất Tử Sơn, gần như không xuất hiện trên đại địa Hồng Hoang nữa, cho nên việc trông nom này, thực ra cũng cơ bản là không cần dùng đến.

Ai bảo hắn là người xuyên việt, có thể biết được sự phát triển và hướng đi sau này của Hồng Hoang chứ!

"Tốt, đã như vậy, để thể hiện thành ý của bản hoàng, lát nữa ta sẽ để Nguyên Minh đưa ngài đến bảo khố!" Nguyên Phượng nói.

"Không vội, tộc trưởng." Vô Cực cười nói.

"Nguyên Minh, vi sư vì sao lại giữ con ở lại, bây giờ con đã hiểu chưa?" Ánh mắt Nguyên Phượng rơi trên người Nguyên Minh.

"Vâng, sư tôn, đệ tử hiểu rồi!" Nguyên Minh gật đầu thật mạnh, hốc mắt đã ươn ướt.

Chương 92

Từ trong lời của Nguyên Phượng, nàng đã nghe ra được, Nguyên Phượng đang dặn dò hậu sự.

"Vậy thì tốt!

Nhớ kỹ, sau này khi quyết chiến, đừng theo đại quân xuất chinh, cứ ở lại tổ địa của chúng ta, trong Bất Tử Sơn là được, biết chưa." Nguyên Phượng dặn dò Nguyên Minh.

"Vâng, sư tôn, đệ tử biết rồi." Nguyên Minh nức nở nói.

"Được rồi, những gì vi sư cần dặn dò cũng đã dặn dò xong, vậy thì lui xuống đi!" Nguyên Phượng có chút mệt mỏi phất phất tay.

Thời gian trôi nhanh, thấm thoắt đã mười vạn năm sau.

Trận quyết chiến giữa Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc cuối cùng cũng đã bắt đầu.

Bất luận là Long tộc, Phượng tộc hay Kỳ Lân nhất tộc, vì trận quyết chiến này, đều gần như dốc toàn bộ lực lượng.

Đại quân mỗi tộc tập kết đều trên mười ức, chiến trường không biết kéo dài bao nhiêu ức vạn dặm.

Lúc này trên đại địa Hồng Hoang, hàng ức vạn đại quân của tam tộc đang diễn ra cuộc tàn sát thảm khốc nhất.

Dưới sức mạnh của thần thông thuật pháp, không biết bao nhiêu vùng đất đã bị đánh chìm.

Ở một nơi khác, trong tổ địa của Long tộc, lại đột nhiên xuất hiện một vị khách không mời.

Một thanh niên áo trắng phiêu diêu!

Không phải ai khác, chính là Vô Cực.

Vậy mục đích của Vô Cực đến tổ địa Long tộc lần này là gì?

Đơn giản, mục đích chỉ có một, dọn sạch tất cả bảo khố của Long tộc.

Bây giờ quyết chiến tam tộc đã bắt đầu, Long tộc đang ở thời điểm trống rỗng nhất, cho nên vừa hay có thể nhân cơ hội này bưng cả ổ, nếu không thì thật có lỗi với cú đấm mà Long Vương đã nện vào người hắn trước đó.

"Hửm?

Kẻ nào?

Dám xông vào tổ địa Long tộc ta, muốn chết sao?" Vô Cực vừa xuất hiện, liền bị hai thành viên Long tộc chặn đường.

"Chết ư, vậy thì chưa chắc!" Vô Cực nhếch mép cười lạnh, ngay sau đó hai luồng Hỗn Độn Chân Hỏa từ trong mắt bắn ra.

"Xèo xèo~" Dưới Hỗn Độn Chân Hỏa, hai thành viên Long tộc liền trong nháy mắt bị thiêu thành hư vô.

Rất nhanh, dưới sự cảm ứng của Đại Đạo Chi La nguyên thần, Vô Cực cuối cùng cũng phát hiện ra vị trí bảo khố của Long tộc.

Trên đường đi, bất cứ nơi nào hắn đi qua, tất cả thành viên Long tộc đều bị Hỗn Độn Chân Hỏa thiêu thành tro bụi.

Không một ai có thể chống lại được sự thiêu đốt của Hỗn Độn Chân Hỏa.

"Ồ?

Đại trận hộ sơn cấp bậc Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong sao?" Khi Vô Cực đến được lối vào nơi có bảo khố, hắn phát hiện có trận pháp bảo vệ, nhưng chỉ bằng thứ này mà có thể cản được bước chân

của hắn sao.

Đáp án đương nhiên là không!

"Hệ thống, phân tích đại trận này cho ta!" Vô Cực cảm ứng một lượt đại trận này, rồi thầm niệm trong lòng.

"Đinh, đang phân tích hoàn mỹ đại trận..." Không biết qua bao lâu.

"Đinh, phân tích hoàn mỹ đại trận thành công!" Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

Cùng lúc đó, tất cả thông tin về đại trận đều xuất hiện trong đầu Vô Cực.

Sau khi xem xong thông tin về đại trận, Vô Cực liền bắt đầu phá trận theo phương pháp trong đầu.

Có phương pháp phá trận trong tay, không bao lâu, tòa đại trận này liền bị Vô Cực phá vỡ, sau đó hắn một bước tiến vào trong bảo khố.

"Ha ha!

Phát tài rồi, phát tài rồi!

Quả không hổ là Long tộc a!" Nhìn vô tận bảo vật trong bảo khố trước mắt, Vô Cực không khỏi vui mừng khôn xiết trong lòng, trên mặt lộ ra nụ cười, ngay sau đó vung tay một cái, cuốn đi tất cả bảo vật trong bảo khố.

"Long tộc chắc chắn không chỉ có một bảo khố." Vô Cực thầm nghĩ.

Cứ như vậy!

Vô Cực bắt đầu cuộc đoạt bảo điên cuồng trong tổ địa Long tộc.

Một cái... hai cái... mười cái...

Không biết qua bao lâu, Vô Cực cuối cùng cũng dọn sạch tất cả

bảo khố trong tổ địa Long tộc, sau đó thân ảnh biến mất tại nơi đây.

"Ha ha!

Không biết nếu để Long Vương biết tất cả chuyện này, liệu có tức đến hộc máu không đây!" Sau đó, trên mặt Vô Cực hiện lên một tia giễu cợt.

Lúc này hắn chỉ muốn biết, diện tích bóng ma tâm lý của Long Vương sau khi biết mọi chuyện sẽ là bao nhiêu...

"Hy vọng còn kịp, hy vọng khi ta trở về, trận quyết chiến giữa Hồng Quân và Ma Tổ La Hầu vẫn chưa kết thúc..." Đang dùng nhục thân vượt qua hư không, Vô Cực không khỏi lẩm bẩm trong lòng.

Chương 93

Đối với trận quyết chiến giữa Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, nói thật, hắn không muốn tham gia chút nào, vì chẳng có lợi lộc gì, nhưng nếu là trận chiến giữa Hồng Quân và Ma Tổ thì lại khác.

Phải biết rằng, trong trận quyết chiến Đạo Ma chi tranh giữa Hồng Quân và La Hầu, khi La Hầu tự biết thất bại, vào thời khắc cuối cùng, lão đã cho nổ tung vô số linh mạch phía Tây.

Nhưng đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là sau khi La Hầu thất bại biến mất, những linh bảo trên người lão như Thí Thần Thương, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đều trở thành vật vô chủ.

Mục đích của Vô Cực cũng đơn giản, hắn muốn xem xem, liệu có thể nhân lúc trận quyết chiến giữa Hồng Quân và La Hầu kết thúc, thừa cơ đoạt lấy những linh bảo đó của La Hầu hay không, dù chỉ một món cũng tốt, nếu có thể lấy được Thí Thần Thương và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên thì thật hoàn mỹ.

Sau đó, Vô Cực lại lần nữa tăng tốc vượt qua hư không.

Thí Thần Thương, Tiên Thiên Chí Bảo, do thân sen của Sáng Thế Thanh Liên hóa thành, có thể làm tổn thương nguyên thần của Thánh Nhân.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, do một trong ba hạt sen chưa trưởng thành hóa thành.

Cùng lúc đó, trên bầu trời đại địa Hồng Hoang cách tổ địa Long tộc không biết bao nhiêu ức vạn dặm.

Long Vương đang đối đầu với Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân,

đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt có chút tái nhợt.

Ngay sau đó y ngửa mặt lên trời gầm thét.

“A!

Rốt cuộc là ai!

Dám nhân cơ hội đoạt bảo vật của Long tộc ta!” “Trẫm thề không đội trời chung với ngươi!” Nhận được tin truyền từ tổ địa, Long Vương nổi giận, nổi giận đến cực điểm!

Đó là bảo vật mà Long tộc tích lũy qua vô tận năm tháng a, cứ như vậy bị người ta cướp sạch...

Hận a!

Y thề, nếu để y biết kẻ đó là ai, nhất định sẽ khiến kẻ đó sống không được, chết không xong!

Hửm?

Bảo khố tổ địa Long tộc bị người ta bưng rồi sao?

Nghe tiếng gầm giận dữ của Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân không khỏi liếc nhìn nhau.

“Lẽ nào là...” Lúc này trong đầu Nguyên Phượng hiện lên hình ảnh của Vô Cực.

Thấm thoắt ngàn năm sau, Vô Cực cuối cùng cũng từ tổ địa Long tộc trở về đại địa Hồng Hoang.

“Hửm?

Đại quân tam tộc đâu rồi?

Vì sao ngay cả một bóng người cũng không thấy?

Chẳng lẽ quyết chiến đã kết thúc rồi sao...” Bay một vòng, thấy trên đại địa Hồng Hoang lúc này không có dấu vết của đại chiến tam

tộc, Vô Cực không khỏi có chút mờ mịt.

Nếu như hoàn toàn bỏ lỡ trận quyết chiến Đạo Ma chi tranh giữa Hồng Quân và La Hầu, hắn chắc chắn sẽ hối hận đến chết.

Mấy ngày sau...

"Ừm, tốt, tốt, cuối cùng cũng kịp lúc!" Sau mấy ngày, Vô Cực mới biết được tình hình trên đại địa Hồng Hoang hiện nay, sở dĩ hắn không gặp phải đại chiến tam tộc là vì tam tộc đã đình chiến.

Sau một hồi dò la, cuối cùng hắn mới hoàn toàn hiểu rõ, thì ra tam tộc đình chiến là vì mấy vị đại thần thông giả ẩn thế do Hồng Quân dẫn đầu đã ra tay, tìm đến Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, sau đó vạch trần âm mưu của La Hầu.

Sau khi biết được đầu đuôi câu chuyện và biết mình bị lừa, Long Vương, Nguyên Phượng ba người tự nhiên phẫn nộ đến cực điểm, cuối cùng cả ba đều quyết định tạm thời gác lại mâu thuẫn, nhất trí đối phó với La Hầu và Ma tộc trước.

Đợi tiêu diệt La Hầu và Ma tộc xong, sẽ giải quyết mâu thuẫn của nhau sau, vì vậy, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc hưu chiến, sau đó tái lập liên quân hàng ức vạn đại quân, chuẩn bị đi chinh phạt Ma tộc.

Giờ khắc này đại quân tam tộc đang tiến về đại bản doanh của Ma tộc, đại chiến sắp nổ ra.

"Tam tộc và Ma tộc của La Hầu sắp khai chiến sao..." Ánh mắt Vô Cực lóe lên, sau khi lẩm bẩm trong lòng một tiếng, hắn cũng bay về phía địa điểm đại chiến lần này của tam tộc và Ma tộc.

Trăm năm sau, tại đại bản doanh Ma tộc ở phương Tây, giờ khắc này đại quân tam tộc đã bao vây toàn bộ đại bản doanh Ma tộc, một luồng khí tức ngột ngạt bao trùm cả chiến trường.

"Không hổ là Tiên Thiên tam tộc, không ngờ giữa tam tộc lại có

nhiều cao thủ như vậy!" Trong hư không, một thân ảnh áo trắng phiêu diêu ẩn mình, nhìn xuống chiến trường bên dưới, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ chấn động.

Không phải ai khác, chính là Vô Cực vừa đến!

Bây giờ hắn đã hoàn toàn thu liễm khí tức của mình, trừ phi hắn chủ động bại lộ, nếu không thì Hồng Quân và La Hầu cũng không thể dễ dàng cảm ứng được sự tồn tại của hắn.

Mặc dù qua trận đại chiến trước đó, thực lực tam tộc đã tổn thất hơn nửa, xa không bằng thời kỳ đỉnh phong, nhưng dù vậy, khi liên hợp lại, vẫn kinh khủng như thế.

"Hừ, La Hầu, ngươi dám lừa gạt ta, hôm nay chính là ngày Ma tộc diệt tộc!" Giữa đại quân tam tộc, một thân ảnh trực tiếp hiện ra, chỉ thấy người này mặc một bộ cửu long kim bào, toàn thân toát ra một luồng khí tức không giận mà uy, khí thế tỏa ra kinh khủng đến cực điểm, chính là người nắm quyền Long tộc, Long Vương.

Giờ khắc này, ánh mắt Long Vương đang nhìn chằm chằm vào một thân ảnh ở trung tâm trận doanh đối diện.

Chỉ thấy người này toàn thân được bao bọc trong hắc bào, một luồng ma khí ngút trời bốc lên từ người đối phương, toàn thân toát ra một luồng khí tức âm lệ bá đạo, chính là người nắm quyền Ma tộc phương Tây, Ma Tổ La Hầu.

"Hừ, tiêu diệt Ma tộc của ta?

Chỉ bằng một đám ngu xuẩn các ngươi sao?

Đúng là chuyện cười!" Nghe lời của Long Vương, La Hầu nhếch mép lộ ra vẻ khinh thường và trào phúng.

Mặc dù Long Phượng Kỳ Lân tam tộc trông có vẻ mạnh mẽ, không ai dám chọc, nhưng trong mắt lão, bọn họ cũng chỉ là những

quân cờ trong tay để thành đạo mà thôi.

“Ngông cuồng, La Hầu, chết đến nơi còn mạnh miệng!

Hôm nay tam tộc chúng ta nhất định sẽ khiến ngươi phải trả giá đắt, cho ngươi biết hậu quả của việc dám lừa gạt chúng ta!” Thủy Kỳ Lân đứng bên cạnh Long Vương, lập tức lạnh lùng nói.

“Ồ?

Chương 94

Các ngươi vui mừng có phải hơi sớm rồi không!" Nghe lời của Thủy Kỳ Lân, vẻ khinh thường và trào phúng trên khóe miệng La Hầu càng thêm đậm.

"Nói nhiều vô ích, chiến đi!" Nguyên Phượng thấy vậy cũng lạnh lùng nói.

"Tất cả nghe lệnh, giết!" "Giết!" "Giết!" Trong khoảnh khắc, đại chiến bùng nổ, đại quân tam tộc điên cuồng lao về phía đại quân Ma tộc.

"Nhị lang Ma tộc, bố trận, giết!" La Hầu thấy vậy, đáy mắt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, ngay sau đó vung tay một cái, trong chốc lát, từng đạo thân ảnh cũng trực tiếp hiện ra, xuất hiện trên chiến trường, trong nháy mắt kết thành đại trận, trực tiếp lao vào giao chiến với đại quân tam tộc.

"La Hầu, nạp mạng!" Long Vương thấy vậy, thân hình khẽ động, trực tiếp lao đến bên cạnh La Hầu, một chiếc ấn tỷ màu vàng trong tay mạnh mẽ ném ra, ấn tỷ đón gió căng phồng, trong khoảnh khắc hóa thành một cự ấn che trời kinh khủng, hung hăng chụp xuống người La Hầu.

Tổ Phượng và Tổ Kỳ Lân bên cạnh thấy vậy cũng không chút do dự, trực tiếp thúc giục pháp bảo trong tay, hung hăng tấn công về phía La Hầu.

"Châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình!" Thấy hành động của ba người, La Hầu nhếch mép cười lạnh, tâm niệm vừa động, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thập Nhị Phẩm Hắc Liên trong nháy mắt hiện ra, trực tiếp bao phủ toàn thân, ngay sau đó trong tay tế

ra một cây trường thương màu máu, một luồng khí tức sát phạt lăng lệ từ đó bùng phát, sau đó trực tiếp đón lấy đòn tấn công của Long Vương, Nguyên Phượng ba người.

Trong chốc lát, bốn đạo thân ảnh liền giao chiến với nhau trong hư không.

Bên dưới, hàng ức vạn tu sĩ cũng hỗn chiến với nhau, trên bầu trời chiến trường, hung sát chi khí vô biên điên cuồng hội tụ, một luồng khí tức huyết tinh nồng đậm trong nháy mắt bao trùm cả chiến trường, mỗi một khắc đều có vô số tu sĩ vẫn lạc.

"Đây chính là đại chiến toàn lực của các cường giả cấp bậc Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong sao, quả nhiên kinh khủng!" Ẩn mình trong hư không, nguyên thần cảm ứng được cảnh tượng này của Vô Cực, không khỏi trong lòng tràn đầy chấn kinh, mặc dù trước đó hắn đã từng thấy đại chiến giữa Long Vương và Nguyên Phượng ba người, nhưng nếu so với cảnh tượng trước mắt, thì có vẻ hơi nhỏ bé.

Giờ khắc này, Vô Cực thật sự bị chấn kinh đến cực điểm.

Mặc dù hắn cũng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi thật sự chứng kiến trận đại chiến kinh khủng như vậy, trong lòng vẫn vô cùng chấn động.

Rất nhanh, Vô Cực cũng trực tiếp tiến vào vùng ngoại vi của chiến trường, giống như một bóng ma, không ngừng xuyên qua chiến trường, không ngừng thu hoạch điểm tu vi của các thành viên tam tộc và Ma tộc.

"Đinh, thu thập thành viên Phượng tộc, nhận được điểm tu vi: mười vạn +!" "Đinh, thu thập thành viên Long tộc, nhận được điểm tu vi: hai mươi vạn +!" "Đinh, thu thập thành viên Kỳ Lân nhất tộc, nhận được điểm tu vi: ba mươi vạn +!" "Đinh, thu thập thành viên Ma tộc, nhận được điểm tu vi: một trăm vạn +!" "....." Theo sự di chuyển

của Vô Cực, từng tiếng thông báo của hệ thống không ngừng vang lên trong đầu hắn.

Tu vi hiện tại của hắn là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng muốn đột phá lên Hỗn Nguyên Kim Tiên, hắn không biết cần bao nhiêu điểm tu vi mới đủ, may mắn là lúc này là thời điểm đại chiến giữa Long Phượng Kỳ Lân tam tộc và Ma tộc, khiến hắn có thể thu thập được lượng lớn điểm tu vi từ đó.

Nếu không muốn đột phá, thật sự quá khó, thời gian cần thiết cũng không biết là bao lâu.

"Xèo xèo~" "Ầm~" "Bùm bùm bùm!" Dưới sự cảm ứng của nguyên thần chi lực của Vô Cực.

Lúc này, trận đại chiến giữa tam tộc và Ma tộc trên toàn bộ chiến trường không biết đã kéo dài bao nhiêu ức vạn dặm, cho nên hắn không hề lo lắng có người cố ý chú ý đến mình.

Cùng lúc đó, khi Vô Cực đang thỏa thích điên cuồng thu hoạch điểm tu vi của đại quân tam tộc và đại quân Ma tộc.

Giờ khắc này tại một nơi nào đó bên dưới chiến trường, bốn thanh trường kiếm màu máu đang đứng sừng sững ở đó.

Xung quanh bốn thanh trường kiếm, còn có một đại trận ẩn mật bao phủ, trong lúc hít thở, từng luồng khí tức thôn phệ tỏa ra từ đại trận.

Trên chiến trường, vô số tu sĩ không ngừng vẫn lạc, bên dưới máu chảy thành sông, máu tươi đỏ thẫm nhuộm cả đại địa thành một màu máu, trong máu còn tràn ngập vô tận hung sát chi khí.

Lúc này, huyết khí phảng phất như bị thứ gì đó dẫn dắt.

Từng tia huyết khí, và hung sát chi khí không ngừng từ từ hội tụ về một hướng nào đó dưới lòng đất, cuối cùng trực tiếp dung nhập

vào trong đại trận, sau đó huyết khí kinh khủng liền bị bốn thanh trường kiếm thôn phệ.

"Hửm?" Bỗng nhiên, Vô Cực nhanh chóng cảm ứng được cảnh tượng quỷ dị đang diễn ra trong chiến trường.

"...Tru Tiên Tứ Kiếm?" Khi Vô Cực xuống lòng đất, nhìn thấy bốn thanh trường kiếm đang hấp thu huyết sát chi khí của chiến trường, không khỏi khiến hắn kinh hãi.

Một lát sau.

"Không đúng, đây không phải là Tru Tiên Tứ Kiếm thật sự, chỉ là bản sao mà thôi!" Dưới sự cảm ứng cẩn thận của Đại Đạo Chi La nguyên thần chi lực, Vô Cực đã phát hiện ra manh mối.

"Chẳng lẽ...

La Hầu muốn lợi dụng huyết sát chi khí trên chiến trường, để bốn thanh kiếm bản sao này tiến giai?" Vô Cực không khỏi thầm đoán.

Giờ khắc này trên mặt đất, đại chiến vẫn đang tiếp diễn, loại đại chiến quy mô hơn ức vạn này, đã định trước là không thể kết thúc trong một hai ngày.

Mặc dù tam tộc vì tranh đấu trước đó, đã tiêu hao không ít sức mạnh, nhưng sau khi liên hợp lại vẫn vô cùng kinh khủng, cho dù La Hầu đã sớm chuẩn bị, nhưng cũng vẫn không thể chiếm được thế thượng phong.

Hai bên chỉ miễn cưỡng duy trì được thế cân bằng.

Gần như mỗi một khắc, đều có hơn trăm vạn đại quân Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, và đại quân Ma tộc vẫn lạc, giống như thi sơn huyết hải, kinh khủng đến cực điểm.

Nguyên thần cảm ứng được cảnh tượng trong chiến trường.

Giờ khắc này, Vô Cực mới thật sự thể nghiệm được, cái gì gọi là Kim Tiên không bằng chó, Thái Ất đầy đất chạy.

Trong loại đại chiến quy mô này.

Đừng nói chỉ là tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên, cho dù là cao thủ Chuẩn Thánh bình thường, cũng khó mà tạo ra được sóng gió gì lớn.

Loại chiến đấu này, căn bản không phải là vài Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh, có thể quyết định được kết cục.

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc, ngàn năm đã qua.

Trận đại chiến xảy ra trên đại địa Hồng Hoang lúc này, đã kéo dài suốt ngàn năm.

Nhưng dù vậy, giữa Long Phượng Kỳ Lân tam tộc và Ma tộc, vẫn chưa phân định được thắng bại.

Mặc dù thương vong của hai bên, đều đã vượt quá tám thành.

Dùng từ thi thể đầy đồng, thi sơn huyết hải để hình dung, cũng không hề quá đáng.

Vô số thi hài chất thành núi, rải rác khắp đại địa phương Tây, cảnh tượng trông kinh khủng đến cực điểm.

Điều quan trọng nhất là, lúc này.

Hai bên đều đã hoàn toàn đánh ra lửa giận thật sự, hai bên chiến trường hoàn toàn giết đến đỏ mắt, thậm chí trực tiếp biến thành những cuộc tấn công tự sát.

Vô số đại quân Long Phượng Kỳ Lân tam tộc và đại quân Ma tộc bị trọng thương sắp chết.

Chương 95

Trực tiếp hai mắt đỏ ngầu lao vào trận doanh đối phương, sau đó lập tức tự bạo.

Và tình huống này, theo thời gian trôi đi càng ngày càng nhiều, phảng phất như có thể lây lan, trên toàn bộ chiến trường không ngừng vang lên từng trận tiếng nổ kinh khủng.

Chính vì những cuộc tấn công tự sát này, thương vong của hai bên cũng bắt đầu tăng lên theo cấp số nhân.

Có lẽ một Thiên Tiên, Chân Tiên hoặc Huyền Tiên tự bạo cũng không là gì.

Nhưng khi đến Kim Tiên thì đã khác, huống chi phía trên còn có Thái Ất Kim Tiên và Đại La Kim Tiên.

Tại nơi có số lượng người đông đúc như vậy, sức sát thương của một Đại La Kim Tiên tự bạo, có thể tưởng tượng được nó kinh khủng đến mức nào.

"Cũng quá điên cuồng rồi?

Không hổ là Long Hán đại kiếp a!" Nguyên thần luôn cảm ứng sự thay đổi trên chiến trường của Vô Cực, không khỏi trên mặt tràn đầy vẻ chấn động, cảm khái trong lòng.

Ngàn năm qua, hắn không biết đã thu thập được bao nhiêu điểm tu vi từ trên người Long Phượng Kỳ Lân tam tộc và Ma tộc, nghe từng tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu, cảm giác sắp tê dại rồi.

Nhưng đối với sự thảm liệt trên chiến trường lúc này, trong lòng Vô Cực lại không có chút thương cảm nào, bởi vì tất cả đều là do tam

tộc tự làm tự chịu, tất cả chỉ là quả báo nhân quả mà thôi.

Điều khiến Vô Cực vui mừng là, điểm tu vi thu thập được trong ngàn năm qua, lại khiến tu vi của hắn có chút tiến bộ, lại tiến thêm một bước gần hơn với Hỗn Nguyên Kim Tiên.

"Đại chiến đã tiến hành đến đây, chắc cũng sắp đến lúc rồi!" Cảm ứng tình thế trong chiến trường, Vô Cực không khỏi thầm nghĩ.

Hiện tại hai bên, có thể nói là đã hoàn toàn nguyên khí đại thương, cộng thêm nội chiến trước đó của tam tộc, thực lực tam tộc hiện nay so với thời kỳ đỉnh phong, e rằng đã không còn được một phần mười.

Nếu Vô Cực đoán không sai, Hồng Quân cũng sắp đến lúc đăng đàn rồi, cuộc tranh đấu giữa La Hầu và Long Vương, Nguyên Phượng hiện nay, cũng gần như là giai đoạn cuối cùng.

Thực lực của Long Vương, Nguyên Phượng ba người tuy mạnh, thuộc hàng đỉnh tiêm trong Hồng Hoang, nhưng nếu đối mặt với tồn tại như La Hầu, cuối cùng vẫn kém một chút.

Bất kể là về tu vi, hay pháp bảo.

Dù sao La Hầu cũng là một trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần trước đây.

Lúc này, trong hư không vô tận.

Trên người Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân.

Mỗi người đều mang những vết thương kinh khủng đến cực điểm, gần như đều trọng thương sắp chết, nguyên khí đại thương.

Nhìn vào trạng thái lúc này, cho dù không chết, e rằng cũng vĩnh viễn không thể trở lại đỉnh phong.

Giữ được một mạng đã là may mắn.

"Nên kết thúc rồi!" Trong hư không, nhìn Long Vương, Nguyên

Phượng ba người đối diện gần như trọng thương sắp chết, La Hầu không khỏi nhếch mép cười lạnh.

Ngay lập tức.

Một luồng sát ý kinh khủng trong nháy mắt bùng phát từ người lão, Thí Thần Thương trong tay tỏa ra ánh sáng rực rỡ, mang theo một luồng khí tức bá đạo kinh khủng và lăng lệ, trực tiếp chụp xuống người Long Vương, Nguyên Phượng ba người.

Một đòn này, nếu rơi xuống người Long Vương, Nguyên Phượng ba người, tuyệt đối là thập tử vô sinh.

Sự kinh khủng của Thí Thần Thương, không cần phải nói nhiều, ngay cả nguyên thần của Thánh Nhân cũng có thể làm tổn thương, huống chi là Long Vương, Nguyên Phượng ba người đang hấp hối lúc này.

"Ong!" Đúng lúc này.

Mắt thấy đòn tấn công của La Hầu sắp rơi xuống người Long Vương, Nguyên Phượng ba người, trong hư không, đột nhiên một cây cầu hồng màu vàng hiện ra, trực tiếp bao phủ Long Vương, Nguyên Phượng ba người bên dưới, cứng rắn hóa giải một đòn chí mạng của La Hầu.

Trong nháy mắt, cùng với sự vặn vẹo của không gian, bốn đạo thân ảnh trực tiếp hiện ra.

Dẫn đầu là một lão giả mặc đạo bào màu trắng, toàn thân toát ra một luồng khí tức huyền diệu.

Không phải ai khác, chính là Đạo Tổ Hồng Quân sau này.

Phía sau Hồng Quân là ba đạo thân ảnh, tuy khí tức kém hơn Hồng Quân không ít, nhưng mỗi một người cũng không hề kém cạnh Nguyên Phượng ba người, là ba tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong.

“La Hầu, dừng tay đi!” Giọng nói của Hồng Quân cũng vang lên, ánh mắt rơi trên người La Hầu, trên mặt lộ ra vẻ nghiêm túc.

“Hồng Quân, cuối cùng ngươi cũng hiện thân rồi!

Bổn tọa cứ tưởng ngươi sẽ trốn mãi chứ!” Thấy Hồng Quân hiện thân, La Hầu hiển nhiên không có chút bất ngờ nào, chỉ là vẻ mặt trở nên ngưng trọng hơn không ít, từ đầu đến cuối lão đều không để tộc trưởng tam tộc vào mắt, bởi vì trong mắt lão, chỉ có Hồng Quân mới là đối thủ thật sự.

Thậm chí trong đại chiến trước đó, lão căn bản không hề dùng toàn bộ thực lực, nếu không nếu toàn lực bộc phát, tộc trưởng tam tộc đã sớm chết rồi.

“La Hầu, dừng tay đi, đừng gây thêm sát nghiệt vô vị nữa!” Hồng Quân nhàn nhạt nói.

“Dừng tay?

Thật buồn cười, được rồi, Hồng Quân, thu lại cái trò đó đi, đối với bổn tọa không có tác dụng đâu, chúng ta đã định trước là phải có một trận chiến, bớt nói nhảm đi, cứ dùng thực lực nói chuyện là được rồi!” Giọng La Hầu lạnh băng, sát ý trong hai mắt cũng càng thêm nồng đậm.

“La Hầu đừng có ngông cuồng!

Hôm nay chính là ngày chết của ngươi!” Bên cạnh Hồng Quân, một lão giả áo xám lạnh lùng nói, đáy mắt cũng lóe lên một tia sát ý lăng lệ.

“Hừ, Âm Dương, Ngũ Hành, Càn Khôn, chỉ bằng mấy tên phế vật các ngươi sao?

Thật buồn cười!” Nhìn lướt qua ba lão giả bên cạnh Hồng Quân, khóe miệng La Hầu cũng lộ ra vẻ khinh thường.

“Hỗn xược, La Hầu, ngươi quá ngông cuồng rồi!” Một trong các lão giả thấy vậy, lập tức không chút do dự, trên đầu là một tòa bảo tháp ngũ sắc, Ngũ Hành chi khí lan tỏa, trong tay trực tiếp tế ra một phương bảo ấn, nện về phía La Hầu.

“Hừ!

Bọ ngựa đấu xe, không biết tự lượng sức mình!” La Hầu thấy vậy, cười lạnh một tiếng, uy năng trên Thí Thần Thương trong nháy mắt bùng phát, khí tức mạnh hơn gấp mấy lần so với lúc giao đấu với Long Vương ba người.

“Ra tay!” Thấy cảnh này, Hồng Quân cũng trực tiếp lên tiếng, Bàn Cổ Phiên trực tiếp vung lên, một đạo Hỗn Độn kiếm khí lăng lệ cũng gào thét bay ra, đón lấy Thí Thần Thương, hai lão giả bên cạnh cũng không chút do dự, lần lượt tế ra pháp bảo, bốn người trực tiếp lao về phía La Hầu.

Chương 96

"Quả không hổ là Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, quả nhiên giàu có chảy mỡ a!" Giờ khắc này bên dưới chiến trường, Vô Cực chăm chú nhìn cuộc giao đấu của La Hầu mấy người trong hư không, ánh mắt cũng không ngừng quét qua ba người bên cạnh Hồng Quân.

Đối với thân phận của ba người, Vô Cực thực ra đã sớm đoán ra.

Ngoài Âm Dương Lão Tổ, Càn Khôn Lão Tổ và Ngũ Hành Lão Tổ lừng lẫy danh tiếng, còn có thể là ai, cũng giống như Hồng Quân và La Hầu, nguyên bản đều là Hỗn Độn Ma Thần, sau trận chiến khai thiên may mắn thoát được một kiếp, chân linh tiến vào Hồng Hoang chuyển thế trọng sinh.

Là Hỗn Độn Ma Thần từng trải, gia sản của họ tự nhiên vô cùng phong phú, cho dù trong đại kiếp khai thiên đã bị hủy hoại gần hết, nhưng vẫn không thể xem thường, lúc này linh bảo trên người họ tệ nhất cũng là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Càn Khôn Đỉnh trên đầu Càn Khôn Lão Tổ còn là cấp bậc Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

"Ha ha!

Đánh đi, đánh đi, chết càng nhanh càng tốt!" Vô Cực tập trung mười hai vạn phần tinh thần quan sát trận chiến này.

"Đúng rồi, hình như mình chưa thu thập..." Vô Cực không khỏi vỗ trán, đồng thời thầm niệm trong lòng: "Hệ thống, ta muốn thu thập!" "Đinh, đang thu thập Ma Tổ La Hầu!" "Đinh, đang thu thập Hồng Quân!" "Đinh, đang thu thập Càn Khôn Lão Tổ!" "Đinh, đang thu thập Ngũ Hành Lão Tổ!" "Đinh, đang thu thập Âm Dương Lão Tổ!" Tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Vô Cực.

Lúc này trong hư không.

Đối mặt với sự vây công của Hồng Quân và Âm Dương Lão Tổ mấy người, La Hầu không khỏi dần dần rơi vào thế hạ phong.

Mặc dù thực lực không kém hơn Hồng Quân, nhưng ba tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong bên cạnh hiển nhiên cũng không đơn giản, đều là Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, thủ đoạn hiển nhiên mạnh hơn Chuẩn Thánh đỉnh phong bình thường không ít.

Cộng thêm việc tranh đấu với tộc trưởng tam tộc trước đó cũng đã tiêu hao không ít nguyên khí, cho nên không thể tránh khỏi.

"La Hầu, bó tay chịu trói đi, ngươi không có cơ hội đâu!" Âm Dương Lão Tổ hai mắt âm trầm nói, sát cơ trong đáy mắt cũng điên cuồng dâng trào, đồng thời đáy mắt cũng lóe lên vẻ hưng phấn.

Là một lão cổ hủ, kiến thức tự nhiên phi thường, hiển nhiên cũng đã sớm nhìn thấu, cuối cùng của lượng kiếp đầu tiên là cuộc tranh đấu Đạo Ma giữa La Hầu và Hồng Quân, sở dĩ lão tham gia vào, tự nhiên không phải vì lòng tốt, đương nhiên cũng có mục đích.

Vì là căn nguyên Hỗn Độn Ma Thần, tuy chân linh trọng sinh, nhưng Hồng Hoang thiên địa hiện nay không có Lục Đạo Luân Hồi, vì vậy dù sau khi trọng sinh, vẫn mang thuộc tính của Hỗn Độn Ma Thần.

Hồng Hoang hiện nay do Thiên Đạo chưởng quản, đối với Hỗn Độn Ma Thần, Thiên Đạo vô cùng bài xích, trong tình huống bình thường, Chuẩn Thánh đỉnh phong đã là giới hạn họ có thể đạt tới, muốn đột phá nút thắt này, việc đầu tiên cần làm là được thiên địa thừa nhận, phương pháp trực tiếp nhất là công đức.

Cho nên ba người sở dĩ chọn cùng Hồng Quân đối phó La Hầu, là để sau khi diệt được La Hầu sẽ nhận được Thiên Đạo công đức, mượn sức mạnh của công đức để tiến thêm một bước trên cơ sở Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Hiện tại thấy La Hầu dần dần rơi vào thế hạ phong, mấy người tự nhiên cũng trở nên có chút hưng phấn.

"Ồ?

Các ngươi vui mừng có phải hơi sớm rồi không!

Nếu đã như vậy, vậy thì để cho các ngươi thấy thủ đoạn thật sự của bổn tọa đi!" La Hầu thấy vậy đáy mắt cũng lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

"Tru Tiên Đại Trận, khởi!" Khoảnh khắc tiếp theo, La Hầu ý niệm vừa động, bốn thanh trường kiếm và một tấm trận đồ trong nháy mắt hiện ra, trực tiếp bao phủ toàn bộ thiên địa, hóa thành một đại trận kinh khủng, chính là Tru Tiên Đại Trận.

Thấy cảnh này, trên mặt bốn người lập tức cũng lộ ra vẻ vô cùng ngưng trọng, hiển nhiên từ trên đại trận cảm nhận được một luồng uy hiếp nồng đậm.

Ngay cả Hồng Quân vốn luôn vân đạm phong khinh cũng không ngoại lệ, lúc này lão cũng nhìn ra được, tiếp theo phải động thật rồi.

"Mạnh quá!

Khí tức thật kinh khủng!

Tru Tiên Đại Trận sao?

Quả không hổ là một trong tam đại sát trận của Hồng Hoang!" Trong hư không, sau khi chứng kiến uy năng thật sự của Tru Tiên Đại Trận, trong mắt Vô Cực không khỏi lóe lên một tia kinh hãi.

"Hệ thống, phân tích tòa Tru Tiên Kiếm Trận này cho ta!" Trên mặt Vô Cực tràn đầy vẻ vui mừng.

Đây chính là Tru Tiên Kiếm Trận trong truyền thuyết a!

"Đinh, đang phân tích hoàn mỹ Tru Tiên Kiếm Trận!" "Đinh, thu

thập Ma Tổ La Hầu kết thúc, nhận được điểm tu vi ba mươi ức +!

Nhận được một giọt bản mệnh tinh huyết!" "Đinh, thu thập Hồng Quân kết thúc, nhận được điểm tu vi ba mươi ức +!

Nhận được một giọt bản mệnh tinh huyết!" "Đinh, thu thập Âm Dương Lão Tổ kết thúc, nhận được điểm tu vi mười ức +, nhận được một giọt bản mệnh tinh huyết!" "Đinh, thu thập Ngũ Hành Lão Tổ kết thúc, nhận được điểm tu vi mười ức +!

Nhận được một giọt bản mệnh tinh huyết!" "Đinh, thu thập Càn Khôn Lão Tổ kết thúc, nhận được điểm tu vi mười ức +!

Nhận được một giọt bản mệnh tinh huyết!" Tiếng thông báo của hệ thống không ngừng vang lên.

"Thu thập xong rồi sao..." Vô Cực không khỏi vui mừng.

"Không được, nếu La Hầu đã tế ra Tru Tiên Kiếm Trận, vậy ta phải đi lấy bốn thanh kiếm giả kia trước đã, nếu không đợi La Hầu cho nổ linh mạch phương Tây, có khả năng sẽ bị nổ hủy mất." Vô Cực suy nghĩ trong lòng, ngay sau đó thân ảnh biến mất tại chỗ.

"Ồ?

Tiến giai hoàn thành rồi sao?" Khi Vô Cực lại lần nữa xuống lòng đất, phát hiện bốn thanh kiếm giả Tru Tiên Tứ Kiếm trước mắt, dường như đã tiến giai xong.

Lập tức không do dự nữa, trực tiếp vung tay một cái, cuốn đi.

"Ha ha!

Mỗi thanh đều là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ư...

Tốt quá rồi!" Vô Cực không nhịn được vui mừng khôn xiết.

Trên mặt đất, trong hư không.

“Hừ, Hồng Quân!

Có dám vào trận không?” Ánh mắt La Hầu rơi trên người Hồng Quân, lạnh lùng nói.

“Mấy vị đạo hữu, xin nhờ cả vào các vị!” Ánh mắt Hồng Quân cũng rơi trên người ba người bên cạnh.

“Đạo hữu xin yên tâm, chúng ta tự sẽ toàn lực ứng phó!” Ba người liếc nhìn nhau, lập tức gật đầu nói.

Hiện tại cũng đã cưỡi trên lưng cọp, kế sách bây giờ, chỉ có một con đường là tử chiến đến cùng.

Chương 97

Nếu không, cho dù bây giờ lùi bước, nhưng sau này nếu La Hầu thắng lợi, cũng tuyệt đối sẽ không tha cho ba người họ.

"Tốt!" Hồng Quân gật đầu, khoảnh khắc tiếp theo, bốn người không chút do dự, trực tiếp tiến vào trong đại trận.

Sau khi tiến vào đại trận, mấy người lập tức cảm thấy một luồng khí tức túc sát kinh khủng ập tới, áp lực trên người đột nhiên tăng gấp bội, lập tức mấy người vội vàng thúc giục linh bảo phòng ngự đến cực hạn.

"Hồng Quân!

Ngươi chết chắc rồi!

Hôm nay chính là ngày chết của ngươi!" Thấy Hồng Quân mấy người vào trận, đáy mắt La Hầu lóe lên một tia sáng khát máu, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Tru Tiên Đại Trận kinh khủng đến mức nào, lão vô cùng rõ ràng, theo lão thấy, trừ phi Hồng Quân bây giờ đột phá đến cấp bậc Thiên Đạo Thánh Nhân, nếu không thì tuyệt đối là thập tử vô sinh.

Cười lạnh một tiếng, La Hầu liền toàn lực thúc giục Tru Tiên Đại Trận, khí tức sát phạt kinh khủng lập tức điên cuồng bao phủ lấy Hồng Quân mấy người.

Trong đại trận, Thái Cực Đồ trên đầu Hồng Quân từ từ chuyển động, bao bọc chắc chắn toàn thân, đồng thời Bàn Cổ Phiên trong tay, không ngừng vung ra từng đạo Hỗn Độn kiếm khí kinh khủng, tuy áp lực không nhỏ, nhưng cũng tiến thoái có trật tự.

Nhưng ba người còn lại hiển nhiên không có vận may như vậy,

mặc dù đều có linh bảo hộ thân, tệ nhất cũng là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Càn Khôn Lão Tổ còn đội Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Càn Khôn Đỉnh, nhưng so với Thái Cực Đồ của Lão Tử, phòng ngự của họ hiển nhiên kém hơn không ít.

Càn Khôn Đỉnh tuy là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng sở trường của nó lại không phải là phòng ngự, cho nên đối mặt với khí tức sát phạt kinh khủng và lăng lệ xung quanh lúc này, ba người có chút khó chịu.

Chớp mắt, đại chiến giữa La Hầu và Hồng Quân bốn người trong Tru Tiên Kiếm Trận, đã trôi qua trăm năm.

Lúc này trong Tru Tiên Đại Trận.

Trừ Hồng Quân có thể miễn cưỡng tự vệ, ba người còn lại lúc này đều đã bị thương không nhẹ, đặc biệt là Càn Khôn Lão Tổ, nửa bên thân thể trực tiếp bị kiếm khí kinh khủng chém đứt, trông vô cùng thê thảm.

Ngũ Hành Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ tuy tốt hơn một chút, nhưng cũng không khá hơn là bao, mấy người tùy thời đều có khả năng vẫn lạc.

"Nên kết thúc rồi!

Đưa các ngươi lên đường!" Lúc này La Hầu, tự nhiên cũng đã thấy được tình hình của Âm Dương Lão Tổ mấy người trong đại trận, lập tức trong hai mắt lóe lên một tia sáng lăng lệ, trong nháy mắt trực tiếp câu thông với trận đồ, khí tức kinh khủng lập tức bùng phát, uy năng của cả đại trận cũng trong khoảnh khắc lại lần nữa bùng nổ, một luồng công kích lăng lệ kinh khủng hơn trực tiếp chụp xuống người mấy người.

"Keng!" Chỉ thấy Càn Khôn Đỉnh trên đầu Càn Khôn Lão Tổ trực

tiếp bị đánh bay, kiếm khí kinh khủng lại lần nữa xuyên thủng cơ thể lão, lại lần nữa bị trọng thương, cả người lập tức rơi vào cảnh thập tử vô sinh.

Cùng lúc đó.

Linh bảo phòng ngự của Âm Dương Lão Tổ và Ngũ Hành Lão Tổ cũng đồng dạng bị chấn bay ra ngoài, bị trọng thương.

Trong chốc lát, toàn bộ cục diện lập tức trở nên nguy kịch.

"La Hầu chết tiệt, là ngươi ép ta, ta liều mạng với ngươi!" Thấy tình cảnh của mình, trong hai mắt Càn Khôn Lão Tổ cũng lóe lên một tia điên cuồng.

Vào thời khắc cuối cùng, biết không thể xoay chuyển tình thế, một ý niệm điên cuồng dâng lên từ đáy lòng.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng khí tức hủy diệt kinh khủng vô cùng từ trên người lão bùng phát, từng đạo khí tức khiến người ta kinh hãi cũng lan ra.

"!?

Không hay!

Chết tiệt, Càn Khôn, ngươi muốn chết!" Dường như ý thức được mục đích của Càn Khôn Lão Tổ, sắc mặt La Hầu đang thắng lợi trong tầm tay ở hư không lập tức đại biến, lập tức điên cuồng thúc giục đại trận, khiến từng đạo công kích kinh khủng hơn chụp xuống Càn Khôn Lão Tổ, cố gắng ngăn cản đối phương tự bạo.

"Cùng đi chết đi!" Càn Khôn Lão Tổ cười gằn một tiếng, vào khoảnh khắc trước khi kiếm khí chạm vào người, trong chốc lát, toàn bộ thân thể lão liền trực tiếp nổ tung, bão tố hủy diệt trong nháy mắt quét qua, toàn bộ Tru Tiên Đại Trận cũng vào lúc này xuất hiện chấn động kịch liệt.

“La Hầu, cùng đi chết đi!” Biết mình không xong rồi, Âm Dương Lão Tổ và Ngũ Hành Lão Tổ, sau khi thấy lựa chọn của Càn Khôn Lão Tổ, hai người cũng sinh lòng thương cảm, gần như trong nháy mắt trực tiếp đưa ra lựa chọn.

“Ầm~” “Ầm~” Lại hai tiếng nổ kinh khủng vang lên, thân thể của Âm Dương Lão Tổ và Ngũ Hành Lão Tổ cũng theo đó nổ tung, bão tố hủy diệt kinh khủng điên cuồng cuộn trào, đại trận vốn đã rung chuyển lại lần nữa rung động kịch liệt hơn.

“Phụt!” Dưới sự tự bạo của ba cao thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong, vào khoảnh khắc đại trận bị chấn động, La Hầu cũng đồng dạng bị phản phệ kinh khủng, máu tươi trong miệng không ngừng phun ra, sắc mặt trắng bệch vô cùng, hiển nhiên đã bị trọng thương.

Vào khoảnh khắc La Hầu bị phản phệ, toàn bộ đại trận rung động càng thêm dữ dội, từng vết nứt không ngừng lan ra, gần như đã đến bờ vực sụp đổ.

“Chính là lúc này!” Hồng Quân trong đại trận thấy cảnh này, trong hai mắt lập tức tinh quang bùng nổ.

Trong nháy mắt, ba đạo thân ảnh lập tức hiện ra sau lưng lão, chính là Tam Thi hóa thân, chỉ thấy ba đạo thân ảnh trực tiếp hóa thành một luồng ánh sáng, tiến vào ba trận nhãn còn lại, trực tiếp định trụ ba thanh trường kiếm đang rung động trong hư không.

Hồng Quân bản tôn cũng không chút do dự, thân hình khẽ động, cũng đứng trước mặt Tru Tiên Kiếm, sau đó bốn đạo thân ảnh trực tiếp chộp về phía bốn thanh Tru Tiên Kiếm.

Chỉ cần có thể lấy được bốn thanh Tru Tiên Kiếm, vậy thì Tru Tiên Đại Trận sẽ hoàn toàn tan rã, lúc đó La Hầu bị trọng thương cũng sẽ không thể gây ra sóng gió gì nữa.

Dù với tâm tính của Hồng Quân, lúc này cũng không nhịn được có chút kích động.

Rất nhanh, chỉ trong nháy mắt, Hồng Quân và Tam Thi đã lấy được Tru Tiên Tứ Kiếm trong đại trận.

Đồng thời, cùng với việc Tru Tiên Tứ Kiếm bị lấy xuống, tòa đại trận hung danh lừng lẫy đệ nhất sát trận Hồng Hoang, cũng theo đó vỡ nát, tiêu tán trong thiên địa.

"Tru Tiên Trận đã bị Hồng Quân phá rồi sao...

Vậy thì tiếp theo hẳn là lúc La Hầu cho nổ linh mạch phương Tây..." Cảm nhận được cảnh tượng trong hư không lúc này từ dưới lòng đất, sắc mặt Vô Cực không khỏi trở nên ngưng trọng.

"Không được, ta phải đi xa hơn một chút nữa mới được!" Biết được sự kinh khủng sau khi linh mạch bị La Hầu cho nổ, Vô Cực liền lập tức bay ra ngoài, hoàn toàn rời xa không gian này.

"Mình có nên báo cho Nguyên Phượng một tiếng không nhỉ?" Vô Cực không khỏi có chút do dự.

Trong hư không.

"La Hầu, mọi chuyện đã kết thúc rồi!

Ngươi xem, ngay cả Thiên Đạo cũng đứng về phía bần đạo!" Nhìn La Hầu vô cùng thảm hại, Hồng Quân cũng lên tiếng.

"Đáng ghét, đáng ghét!

Hồng Quân chết tiệt, Thiên Đạo bất công!

Chương 98

Ta La Hầu không phục!" Lúc này trong hai mắt La Hầu tràn ngập ánh sáng bạo ngược vô cùng, lão đã hoàn toàn nổi giận, trong hai mắt tràn ngập vẻ điên cuồng vô tận.

"La Hầu, nhận mệnh đi, thời gian không còn sớm nữa, nên đưa ngươi lên đường rồi!

Để bần đạo tiễn ngươi một đoạn!" Giọng Hồng Quân lạnh băng, trong hai mắt cũng lóe lên một tia sáng lăng lệ, Bàn Cổ Phiên trong tay tỏa ra ánh sáng rực rỡ, mang theo một luồng kình khí lăng lệ kinh khủng, hung hăng chụp xuống người La Hầu.

"Chết tiệt, Hồng Quân, ngươi vui mừng có phải hơi sớm rồi không, hãy tận hưởng món quà lớn mà bổn tọa tặng cho ngươi đi, nếu ta không có được, vậy thì ngươi cũng đừng hòng có!

Cho ta nổ!

Nổ!

Nổ!" Thấy cảnh này, La Hầu mặt mày dữ tợn nói, trong khoảnh khắc, một luồng khí tức hủy diệt kinh khủng trong nháy mắt bao trùm cả thiên địa.

"!?...

Hỗn đản, La Hầu, ngươi đáng chết!" Hồng Quân sững sờ, ngay sau đó dường như cảm ứng được điều gì đó, trên mặt lập tức lộ ra vẻ chấn nộ vô cùng.

Ngay sau đó một luồng khí tức hủy diệt kinh khủng trong nháy mắt bùng phát, toàn bộ linh mạch đại địa phương Tây triệt để nổ tung, thiên địa phương Tây trong nháy mắt trở nên tan nát, khí tức hủy diệt

trong nháy mắt bao phủ tất cả mọi người trong chiến trường.

"Không!" "Đừng mà!" "Cứu mạng a!" Sau khi La Hầu cho nổ linh mạch, những người còn lại của tam tộc và những người Ma tộc trong chiến trường, trong nháy mắt trực tiếp bị ảnh hưởng.

Gần như trong nháy mắt trực tiếp bị bão tố hủy diệt nuốt chửng, chín mươi chín phần trăm người trực tiếp bị bão tố kinh khủng xé nát.

Những người còn lại, cho dù không chết, cũng bị thương vô cùng kinh khủng.

"Mẹ nó thật nguy hiểm a!" "May mà lúc nãy mình đi đủ xa!" Nguyên thần cảm ứng được cảnh tượng kinh khủng của Vô Cực, lập tức không nhịn được chửi thề.

Nếu lúc nãy không đi xa, chắc chắn sẽ bị nổ thành trọng thương.

"La Hầu, ta phải giết ngươi!" Thấy đại địa phương Tây lúc này, bị nổ hủy không biết bao nhiêu ức vạn dặm, Hồng Quân cũng nổi giận.

Lão vô cùng rõ ràng điều này có ý nghĩa gì, phải biết rằng nhân vật chính của lượng kiếp lần này là lão và La Hầu a!

Bây giờ linh mạch phương Tây bị hủy hết, tuy không phải do tay lão làm, nhưng lão cũng không thoát khỏi liên quan, tự nhiên phải gánh chịu nhân quả nghiệp lực kinh khủng, cho nên sự phẫn nộ trong lòng Hồng Quân có thể biết được.

Lập tức Hồng Quân liền trực tiếp vung Bàn Cổ Phiên trong tay, hung hăng lao về phía La Hầu.

Nếu ánh mắt có thể giết người, La Hầu e rằng đã không biết chết bao nhiêu lần rồi, lão cũng không ngờ La Hầu vào thời khắc cuối cùng lại chơi một vố, hoàn toàn là hại người không lợi mình.

“Hừ!

Hồng Quân!

Ta chết cũng không để ngươi yên, Đại Đạo tại thượng, ta là Ma Tộc Ma Tổ La Hầu, hôm nay lập ra một giáo gọi là Ma Giáo!

Tất cả chúng nhân Ma Giáo hóa thân thành Vực Ngoại Thiên Ma!

Từ nay về sau, Đạo Ma bất lưỡng lập!

Đạo tiêu Ma trưởng, Đạo trưởng Ma tiêu!

Dùng Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên trấn áp khí vận Ma Giáo!

Ma Giáo!

Lập!” Dưới ánh mắt chấn nộ của Hồng Quân, La Hầu cuối cùng lại lần nữa hung hăng chơi Hồng Quân một vố, trực tiếp lập ra Ma Giáo, hóa thân thành Vực Ngoại Thiên Ma, thân hình cũng trực tiếp biến mất trước mặt Hồng Quân.

Cùng lúc đó, tất cả những người Ma tộc còn sống sót trên chiến trường cũng toàn bộ hóa thân thành Vực Ngoại Thiên Ma, sau đó biến mất trong Hồng Hoang thiên địa.

Thấy kết quả này, sắc mặt Hồng Quân không ngừng biến đổi.

Tình hình hiện tại không thể thay đổi, so với việc bị nhốt trong Tru Tiên Kiếm Trận trước đó, kết quả này đã tốt hơn rồi, ít nhất là đã thắng lợi, tuy rằng cái giá phải trả có hơi lớn.

“Quả không hổ là Ma Tổ La Hầu, thật đủ tàn nhẫn!” Thân ảnh Vô Cực hiện ra từ hư không, đối với âm mưu cho nổ linh mạch phương Tây của La Hầu, hắn đương nhiên biết, nếu không lúc nãy hắn cũng sẽ không đi xa.

Nhìn đại địa phương Tây tan nát, Vô Cực không nhịn được lắc

đầu than thở.

Nhưng rất nhanh, trong mắt liền tràn đầy vẻ hưng phấn, lần này hắn có thể nói là kiếm được một chậu đầy bát đầy a.

Bởi vì vừa nãy, hắn đã nhận được Thí Thần Thương mà hắn đã mong đợi từ lâu.

Thật trùng hợp, khi La Hầu cho nổ linh mạch, Thí Thần Thương lại bay về phía hắn.

Điều duy nhất có chút đáng tiếc là, không thể lấy được Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, nếu không thì thật hoàn mỹ, nhưng hiện tại có thể lấy được Thí Thần Thương, Vô Cực cũng đã mãn nguyện rồi.

Hiện tại linh bảo tấn công đã có, chỉ còn thiếu một món linh bảo phòng ngự, nếu có thể lấy được một tòa liên đài thì tốt rồi.

Ngoài Thái Cực Đồ, Hỗn Độn Chung, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp ra, thì lực phòng ngự của liên đài là mạnh nhất.

Lực phòng ngự của Thiên Địa Ngũ Hành Kỳ cũng nhiều nhất chỉ có thể tương đương mà thôi.

Cảm ứng một lượt Thí Thần Thương, ánh mắt Vô Cực rơi trên những thành viên tam tộc còn lại bên dưới.

Long Phượng Kỳ Lân tam tộc vốn có hàng ức vạn người, lúc này không còn được một phần vạn, những người may mắn sống sót, cũng đều bị trọng thương, sau khi trở về có thể sống sót hay không, vẫn là một ẩn số.

Từ giờ khắc này, tam tộc gần như đã danh tồn thực vong.

Lúc này trong hư không Long Vương, Nguyên Phượng ba người, nhìn cảnh tượng bên dưới, trên mặt không ai không tràn đầy vẻ thê lương vô tận.

Hiện tại lượng kiếp kết thúc, thiên cơ hiển hiện, tất cả mọi chuyện đều đã rõ ràng, họ cũng hiểu được hành vi trước đó của mình, đã tạo ra nghiệp lực kinh khủng đến mức nào, thậm chí nếu không cẩn thận, e rằng tam tộc đều sẽ vì vậy mà triệt để diệt tuyệt.

Rất nhanh, trong hai mắt Long Vương lóe lên một tia quyết đoán, phảng phất như đã đưa ra quyết định.

"Thiên Đạo tại thượng, ta là Long tộc tộc trưởng Long Vương, ta nguyện ý hóa thân thành Đông Phương Thanh Long, thủ hộ Đông Cực Hồng Hoang, Long tộc ta nguyện ý lui về Tứ Hải, vì đại địa Hồng Hoang hành vân bố vũ, để bù đắp nghiệp lực mà Long tộc ta đã gây ra!" Giọng nói của Long Vương vang vọng khắp Hồng Hoang.

Chương 99

Vào khoảnh khắc giọng nói của Long Vương vừa dứt, trong hư không lập tức vang lên một tiếng nổ lớn, hiển nhiên Thiên Đạo đã công nhận lời thề của Long Vương.

Ngay sau đó, chỉ thấy trên người Long Vương tỏa ra một luồng ánh sáng bảy màu, thân thể trực tiếp tiêu tán, nguyên thần hóa thành một hư ảnh Thanh Long khổng lồ bay về phía Đông Phương Hồng Hoang.

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân bên cạnh thấy cảnh này, tuy sững sờ, nhưng cũng không chút do dự.

"Thiên Đạo tại thượng, ta là Phượng Hoàng nhất tộc tộc trưởng Tổ Phượng, ngô nguyện ý hóa thân thành Nam Phương Chu Tước trấn áp Nam Cực Hồng Hoang, Phượng Hoàng nhất tộc ta lui khỏi Hồng Hoang, tiến vào Thiên Nam Bất Tử Hỏa Sơn, trấn áp Thiên Nam Bất Tử Hỏa Sơn!" "Thiên Đạo tại thượng, ta là Kỳ Lân nhất tộc tộc trưởng Tổ Kỳ Lân, ta nguyện ý hóa thân thành Trung Ương Thánh Thú Mậu Thổ Kỳ Lân, trấn áp Trung Cực Hồng Hoang, Kỳ Lân nhất tộc ta hóa thân thành tường thụy của Hồng Hoang, sau này bất cứ nơi nào Kỳ Lân nhất tộc ta đến, tất sẽ có tường thụy đản sinh!" Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân cũng đồng dạng lập lời thề, cũng được Thiên Đạo công nhận.

Đến đây, tam tộc của cả Hồng Hoang, triệt để lui khỏi vũ đài tranh bá Hồng Hoang.

"Huyền Thanh trưởng lão, Phượng Hoàng nhất tộc sau này, xin nhờ ngài chiếu cố..." Vào khoảnh khắc thân thể Nguyên Phượng tiêu tán, giọng nói đầy thê lương của nàng truyền vào tai Vô Cực.

Vô Cực không nói gì, chỉ nhàn nhạt gật đầu với hư ảnh.

“Ong ong ong...” Đúng lúc này.

Bỗng nhiên, trên bầu trời, vô biên kim vân hiện ra, trực tiếp nhuộm cả hư không chiến trường thành một màu vàng.

“Công đức kim vân ư!” Vô Cực nhanh chóng nhận ra, kim vân là do công đức chi lực ngưng tụ thành.

Trong nháy mắt, công đức kinh khủng chia làm hai phần, trong đó tám phần trực tiếp rơi xuống trước mặt Hồng Quân, hai phần còn lại thì hóa thành vô số luồng, phân tán khắp nơi trong Hồng Hoang.

Rất nhanh, sau khi thu lấy công đức xong, Hồng Quân liền rời đi.

Lúc này tại hiện trường, chỉ còn lại Vô Cực và người của Long Phượng Kỳ Lân tam tộc.

“Được rồi, tất cả thuộc Phượng Hoàng nhất tộc, trở về đi, về Bất Tử Sơn đi!” Thân hình khẽ động, Vô Cực xuất hiện trước mặt những người còn lại của Phượng tộc, ánh mắt quét qua người họ.

“!Huyền Thanh trưởng lão!” Cùng với sự rời đi của người Phượng tộc, người của Long tộc và Kỳ Lân tộc thấy vậy, cũng lần lượt rời đi, vẻ mặt bi thương.

“Nếu bây giờ Long Hán đại kiếp đã kết thúc, vậy thì ta cũng nên trở về Bất Chu Sơn rồi.” Ánh mắt Vô Cực nhìn về hướng Bất Chu Sơn, trong đầu hiện lên hình ảnh của Nữ Oa.

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc.

Đã qua mấy vạn năm kể từ khi Long Hán đại kiếp kết thúc.

Trong mấy vạn năm này, trên đại địa Hồng Hoang, cũng dần dần khôi phục sinh khí, còn có các đại thần thông giả lần lượt xuất thế, đi lại trong Hồng Hoang.

Bỗng nhiên... tại Thái Dương Tinh do mắt trái của Bàn Cổ đại thần hóa thành, bỗng nhiên truyền ra ba tiếng chuông du dương hùng hồn, tiếng chuông vang lên, lập tức chấn nhiếp thiên địa, có uy thế trấn áp vạn vật, sức mạnh xé nát càn khôn.

Lập tức vô số ánh mắt của các đại năng trong Hồng Hoang đều hướng về Thái Dương Tinh, chỉ thấy trong đó hỏa tinh lưu chuyển, hai đạo nhân ảnh từ trong đó bước ra, một người trong đó tay cầm Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hà Đồ Lạc Thư, vung tay liền có thế hủy thiên diệt địa: "Ngô nãi Đế Tuấn!" Một người khác, tay cầm một chiếc chuông lớn huyền hoàng chấn tuyệt vạn cổ, chính là Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, người đó nắm đấm sắt nện mạnh vào chuông lớn: "Ngô nãi Thái Nhất!" Toàn thân Đế Tuấn toát ra vô tận hoàng giả chi khí, Thái Nhất thì đứng giữa hư không, có một loại khí chất chiến thần trấn áp vạn cổ, bễ nghễ thiên địa.

"Mạnh quá!" Hai người, một người bạn sinh Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, một người bạn sinh Tiên Thiên Chí Bảo, sau này chắc chắn sẽ phi phàm!

Đại năng Hồng Hoang a!

Vô số ánh mắt của sinh linh Hồng Hoang, đều tập trung trên Thái Dương Tinh.

Đế Tuấn, Thái Nhất: tu vi Đại La Kim Tiên!

Xoạt xoạt... xoạt xoạt...

Vô tận huyết hải, nơi u minh sâu thẳm.

Bỗng nhiên, truyền đến một trận tiếng sấm nổ vang, trên huyết hải lập tức nổi lên sóng lớn vạn trượng, hung dữ vô cùng.

Một đóa liên đài màu đỏ từ trong huyết hải bay lên, hoa nở mười hai phẩm, từng đóa nghiệp hỏa bùng cháy, nung khô cả hư không.

Trên liên đài Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên đó, có một đạo nhân mặc huyết sắc đạo bào đang ngồi.

Dung mạo đạo nhân có một loại khí chất thư sinh, nhưng giữa hai hàng lông mày có một vết ấn nhỏ lại lộ ra vô tận tà ý.

"Ngô nãi, Minh Hà Lão Tổ!" Minh Hà: tu vi Đại La Kim Tiên!

Trong Hồng Hoang vô tận, có một đạo quan bình thường, tên là: Ngũ Trang Quán.

Trong quán có một cây cổ thụ chọc trời, trên đó kết đầy quả, chỉ thấy quả đó hình dạng như trẻ sơ sinh, từng quả vô cùng đáng yêu, ôm tay trước ngực, sống động như thật.

Dưới cây cổ thụ chọc trời, có một bàn đá, hai bên bàn đá mỗi bên có một vị đại năng đang ngồi, đang phẩm thường cực phẩm linh quả của thiên địa.

Một người mặc thanh sắc đạo bào, dung mạo nho nhã, trước mắt đặt một cây phất trần màu trắng, chính là quan chủ Ngũ Trang Quán, danh Trấn Nguyên Tử, trong tay có một bảo vật, chính là Địa Thư do đại địa thai mô hóa thành, là bạn sinh Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Đối diện Trấn Nguyên Tử, là một lão giả mặc hồng sắc đạo bào, lão giả không nhìn rõ dung mạo, trên đầu hồng sa phun bạc, khí thế kinh người, chính là Hồng Vân Lão Tổ do đóa hồng vân đầu tiên của thiên địa hóa thành.

Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân: tu vi Đại La Kim Tiên!

Vùng đất phương Tây, hai cây trong thập đại Tiên Thiên Linh Căn là Lục Căn Thanh Tịnh Trúc và Bồ Đề Thụ, đang đối diện nhau.

Một người là một đạo nhân mập mạp, dung mạo hòa ái, chính là do Bồ Đề bản thể hóa thành, là Chuẩn Đề đạo nhân; người thứ hai là một người gầy yếu, sắc mặt sầu khổ, là do Lục Căn Thanh Tịnh Trúc

hóa thành, là Tiếp Dẫn đạo nhân.

"Sư huynh!" Chuẩn Đề hành lễ với Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn gật đầu: "Sư đệ!" Hai người hiển nhiên cũng có tu vi Đại La Kim Tiên.

Vô tận Bắc Hải, có một sinh linh tồn tại từ thuở thiên địa sơ khai, xưng bá Bắc Hải vô số vạn năm, ở trong nước thì là cá, trên trời thì là chim, hóa hình thành Côn Bằng Tổ Sư, khí tức mênh mông bao trùm Bắc Hải, sinh vật Bắc Hải không ai không run rẩy.

Côn Bằng, đồng dạng tu vi Đại La Kim Tiên!

Dưới chân núi Bất Chu, trong huyết trì của thần điện Bàn Cổ, mười hai đạo thân ảnh cường hoành lờ mờ hình thành, trong nháy mắt xông ra khỏi thần điện, khí tức trên người mỗi kẻ đều kinh người vô cùng, chấn động cả Hồng Hoang.

Chính là Thập Nhị Tổ Vu!

Chương 100

Không Gian Tổ Vu Đế Giang, sáu chân bốn cánh, hình dáng như túi da màu vàng, đỏ như lửa son, hỗn độn không mặt mũi, là một con chim quái dị.

Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm, toàn thân đỏ rực, mình rồng đầu người.

Kim Chi Tổ Vu Nhục Thu, mặt người mình hổ, thân phủ vảy vàng, vai mọc hai cánh, tai trái đeo rắn, chân cưỡi hai rồng.

Mộc Chi Tổ Vu Cú Mang, mình chim mặt người, xanh biếc như trúc, chân cưỡi hai rồng.

Thủy Chi Tổ Vu Cộng Công, đầu rắn mình người, thân phủ vảy đen, chân đạp rồng đen, tay quấn mãng xà xanh.

Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung, đầu thú mình người, thân phủ vảy đỏ, tai đeo rắn lửa, chân đạp rồng lửa.

Thổ Chi Tổ Vu Hậu Thổ, mình người đuôi rắn, sau lưng có bảy tay, trước ngực có hai tay, hai tay nắm chặt đẳng xà.

Phong Chi Tổ Vu Thiên Ngô, tám đầu mặt người, mình hổ mười đuôi.

Vũ Chi Tổ Vu Huyền Minh là một con cự thú, hình thái hung tợn, toàn thân mọc đầy gai xương.

Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương, miệng ngậm rắn, tay cầm rắn, đầu hổ mình người, bốn móng, tay dài.

Điện Chi Tổ Vu Hấp Tư, mặt người mình chim, tai treo rắn xanh, tay cầm rắn đỏ.

Thiên Khí Tổ Vu Xa Bỉ Thi, mặt người mình thú, hai tai tựa chó, tai treo rắn xanh.

Cùng lúc đó, trên ngọn Côn Luân Sơn, tổ mạch của Hồng Hoang.

Tam Thanh do nguyên thần của Bàn Cổ đại thần hóa thành, sau này là các Thánh nhân bất tử bất diệt Thái Thanh Thái Thượng Lão Quân, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thượng Thanh Linh Bảo Đạo Quân (Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên) vừa hóa hình đã là Đại La, lúc này tu vi đã đến Đại La hậu kỳ.

Trong ba người, Lão Tử còn có Hậu Thiên công đức chí bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trong tay.

Lúc này trên đỉnh Côn Luân Sơn.

Lão Tử, Thông Thiên, Nguyên Thủy ba người đang luận đạo.

Đột nhiên, chỉ thấy ba người đều cảm ứng được cơ duyên, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng nồng đậm.

Lão Tử, Thông Thiên, Nguyên Thủy ba người nhìn nhau một cái.

Chỉ thấy Thông Thiên nói với Lão Tử và Nguyên Thủy: "Đại huynh, nhị ca, chúng ta do Bàn Cổ nguyên thần hóa thành, là Bàn Cổ chính tông, nhưng khi xuất thế lại không có linh bảo bạn sinh, đây là thiếu sót cơ duyên của chúng ta, cho nên chúng ta nên đi lấy nó." "Ừ, tam đệ nói rất phải, chúng ta nên cùng đi." Lão Tử và Nguyên Thủy cũng cười gật đầu nói.

Ngay lập tức ba người nhanh chóng bay về phía cảm ứng được ở Bất Chu Sơn, biến mất trong Côn Luân Sơn.

Cùng lúc đó, trong phúc địa ở Bất Chu Sơn.

Nữ Oa và Phục Hy, hai người vẫn luôn ngoan ngoãn nghe lời Vô Cực bế quan, lúc này cũng đã mở mắt ra, tu vi đột phá đến Đại La

Kim Tiên hậu kỳ.

“Nhị ca, muội cuối cùng cũng đột phá rồi…” Đôi mắt đẹp của Nữ Oa nhìn Phục Hy bên cạnh, hàng mi khẽ run, gương mặt tuyệt mỹ tràn đầy vẻ vui mừng.

“Ừm!” Phục Hy cười gật đầu.

“Nhưng nhị ca...

Đại huynh vẫn chưa về sao?

Bây giờ đại kiếp đã kết thúc rồi…” Nhắc đến Vô Cực, gương mặt tuyệt mỹ của Nữ Oa lập tức tràn đầy thất vọng.

“Yên tâm đi, tam muội, đại huynh đang trên đường về.” Phục Hy nhẹ giọng an ủi Nữ Oa.

“Thật sao?

Đại huynh thật sự đã về sao?” Nghe vậy, Nữ Oa không rời mắt, nhìn chằm chằm Phục Hy hỏi.

“Ừm, thật đấy!

Vi huynh đã tính ra.” Phục Hy khẳng định nói.

“Đại huynh cuối cùng cũng sắp về rồi sao…” Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, Nữ Oa lẩm bẩm một mình, không ai biết bao nhiêu nguyên hội qua, trong lòng nàng nhớ Vô Cực đến nhường nào, bây giờ, cuối cùng cũng chờ được chàng trở về... khiến nàng không khỏi có cảm giác vui đến phát khóc.

“Hửm?” Bỗng nhiên, một cảm giác cơ duyên đến, đột nhiên xuất hiện trong lòng Nữ Oa, trong cõi u minh mách bảo nàng rằng, trên Bất Chu Sơn, một kiện bảo vật có duyên với nàng sắp xuất thế.

“Sao vậy?

Tam muội?" Phục Hy nhanh chóng phát hiện ra vẻ khác thường trên mặt Nữ Oa.

"Nhị ca, muội đột nhiên cảm giác, dường như một kiện bảo vật có duyên với muội sắp xuất thế." Nữ Oa khẽ mở đôi môi đỏ mọng nói.

"Ở đâu, tam muội?" Phục Hy nghe vậy lập tức đứng dậy từ trên mặt đất, đi đến trước mặt Nữ Oa.

"Nhị ca, cảm giác của muội... là ở trên Bất Chu Sơn!" Nữ Oa cẩn thận cảm ứng một lúc, mới nói với Phục Hy.

"Trên núi sao...

Nếu đã như vậy, tam muội, vậy ta sẽ đi lấy nó về!" Phục Hy lẩm bẩm một tiếng rồi nói.

"Vâng, nhị ca!

Vậy chúng ta đi ngay bây giờ." Đôi mắt đẹp của Nữ Oa đảo một vòng, nàng cũng muốn đi xem đó là bảo vật gì.

"Được!" Rất nhanh, thân ảnh của Nữ Oa và Phục Hy cũng biến mất trong cấm trận của phúc địa.

Nếu Vô Cực có ở đây lúc này, nhất định sẽ biết kiện bảo vật có duyên với Nữ Oa này là gì!

Chương 101

Cửu Thiên Tức Nhưỡng!

Không sai!

Chính là Cửu Thiên Tức Nhưỡng nằm dưới gốc Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên ở lưng chừng Bất Chu Sơn!

Cũng chính vì có Cửu Thiên Tức Nhưỡng, gốc Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên do một hạt sen trưởng thành của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, mới có thể sinh trưởng… "Ồ?

Đám sinh linh Tiên Thiên trong ba ngàn hồng trần khách ở Tử Tiêu Cung sau này đã xuất thế tiến vào Hồng Hoang rồi sao…" Vô Cực đang dùng nhục thân vượt qua hư không, cảm ứng được cảnh tượng này, không khỏi lẩm bẩm trong lòng.

"Không ngờ Đế Tuấn, Thái Nhất, sau khi bị ta đánh nát nhục thân lần trước, lần này lại dám ra ngoài làm màu, xem ra đã quên bài học rồi!" Khóe miệng Vô Cực lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Lúc này, Bất Chu Sơn đã xuất hiện trong phạm vi cảm tri của nguyên thần hắn.

Nhưng đúng lúc này, Vô Cực bỗng cảm ứng được, trong Bất Chu Sơn, có một đạo huyền quang kinh thiên xông lên trời, tựa như có sinh linh đang hóa hình.

Thế nhưng lại không có thiên kiếp giáng xuống, ngược lại còn có huyền hoàng chi khí hạ xuống, ngũ sắc thần quang chiếu rọi thế gian.

Cảnh tượng này xuất hiện, thật sự quái dị đến cực điểm, khiến Vô Cực cũng không khỏi nhíu mày.

"Chẳng lẽ là Tổ Vu sao…" Vô Cực không khỏi thầm đoán trong

lòng.

Một lát sau… "Quả nhiên là Tổ Vu… Chẳng trách sát khí lại nặng như vậy!" Dưới sự cảm ứng của Đại Đạo Chi La nguyên thần, Vô Cực nhanh chóng hiểu ra.

Thập Nhị Tổ Vu nhiễm Tiên Thiên sát khí mà ra, sinh ra đã táo bạo hiếu chiến, Thập Nhị Tổ Vu là ứng thế mà sinh, là một trong những nhân vật chính trong Vu Yêu lượng kiếp sau này.

Lúc này, cách Vô Cực không xa.

Ánh sáng tỏa ra, uy áp cường hoành lan tỏa, sinh linh xung quanh run rẩy dưới cổ uy áp này, một số sinh linh vừa mới hóa hình lập tức thân tử đạo tiêu.

Vô số linh căn mất đi linh tính, bốn phía sát khí tứ ngược!

Có mười một đạo thân ảnh đang vây quanh một đoàn huyết quang, thần sắc căng thẳng.

Từ khí tức tỏa ra, không nghi ngờ gì nữa, mỗi người đều đã đạt đến cảnh giới Đại La trở lên.

Không phải ai khác, chính là Thập Nhị Tổ Vu uy chấn Hồng Hoang đại địa sau này, không kính trời, không quỳ đất, chỉ tôn kính phụ thần Bàn Cổ, sống lưng cũng chỉ vì ngài mà cong… "Hửm?

Chẳng lẽ Hậu Thổ đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao?" Trong hư không, khi Vô Cực cảm ứng được cảnh tượng lúc này, không khỏi có chút kinh ngạc.

Chỉ thấy trong đoàn quang mang, Hậu Thổ nhắm chặt đôi mắt đẹp, sắc mặt trắng bệch, dường như đã bị đạo thương.

Lúc này, Đế Giang và mười một Tổ Vu khác đang bảo vệ bên cạnh, đều tỏ vẻ lo lắng.

Xem ra đúng là đã bị thương tổn, nếu không mười một Tổ Vu còn lại sẽ không như vậy.

Vô Cực thầm suy đoán.

"Đế Giang ca ca, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?

Hậu Thổ muội muội…" Huyền Minh nhìn lên mặt Đế Giang và những người khác, gương mặt tuyệt mỹ tràn đầy vẻ sốt ruột.

"A, Đế Giang đại huynh, chúng ta bây giờ phải làm sao?

Làm sao để cứu chữa Hậu Thổ muội muội?

Ngươi mau nghĩ cách đi!" Chúc Dung, người có tính tình nóng nảy nhất, cũng lên tiếng, ánh mắt lo lắng vô cùng nhìn chằm chằm vào Đế Giang.

"Đế Giang đại huynh…" "Đế Giang đại huynh…" Tiếp đó, các Tổ Vu còn lại đều đồng loạt nhìn về phía Đế Giang, chờ đợi y đưa ra chủ ý.

Nhưng Đế Giang vẫn trầm mặc không nói một lời, chỉ nhíu chặt mày.

Bởi vì bây giờ, y cũng không có cách nào tốt hơn để cứu chữa Hậu Thổ muội muội.

Thực ra y nào có không lo lắng!

Thậm chí còn lo lắng hơn tất cả các Tổ Vu có mặt, nhưng… "Đế Giang đại huynh…" "Đế Giang đại huynh…" Các Tổ Vu lại lên tiếng.

Trong lúc mười một Tổ Vu có mặt đều đang lo lắng không biết làm sao.

Một giọng nói phảng phất như mang lại hy vọng cho người ta trong lúc tuyệt vọng, bỗng vang vọng khắp hư không, vang lên bên tai tất cả các Tổ Vu.

“Có lẽ… bần đạo có thể cứu!” “Hửm?

Ai?” “Người nào?” Trong nháy mắt, ánh mắt sắc bén của tất cả các Tổ Vu đều đồng loạt nhìn lên hư không.

Dưới ánh mắt chăm chú của họ, chỉ thấy một thân ảnh bạch y phiêu diêu, đang chắp tay sau lưng, chậm rãi bước ra từ hư không, sau đó lập tức đáp xuống trước mặt họ, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua mặt họ.

“Bần đạo là ai không quan trọng, quan trọng là bần đạo có thể cứu nàng.” Thanh niên bạch y nhàn nhạt nói.

Thanh niên bạch y này không phải ai khác, chính là Vô Cực.

Đối với người khác, hắn có thể không quan tâm, nhưng đối với Hậu Thổ, nhất định phải cứu.

Bất kể là Bình Tâm nương nương ở kiếp trước, hay là bây giờ… “Vị đạo hữu này, ngài có thể cứu Hậu Thổ muội muội thật sao?” Huyền Minh đứng bên cạnh Đế Giang nghe vậy, đôi mắt đẹp lập tức lộ ra vẻ hy vọng, nhìn chằm chằm vào Vô Cực, khẽ bước đến bên cạnh hắn.

“Đương nhiên, đương nhiên là thật.” Vô Cực nhàn nhạt gật đầu, sau đó ánh mắt cũng dừng lại trên gương mặt tuyệt mỹ của Huyền Minh trước mắt.

Thực ra vừa rồi hắn đã dùng nguyên thần chi lực quan sát cẩn thận, vấn đề của Hậu Thổ không nghiêm trọng, đối với hắn, chỉ cần nhẹ nhàng là có thể giải quyết.

Hậu Thổ sở dĩ như vậy, chỉ là vì sát khí nhiễm trên người quá nhiều mà thôi, chỉ cần tịnh hóa nó là được.

Nhưng tuy đối với Vô Cực không phải là vấn đề, nhưng đối với các Tổ Vu, đó lại là vấn đề lớn.

Một là vì họ không có nguyên thần, hoặc nguyên thần không hoàn chỉnh, hai là trên người họ cũng có sát khí, nên căn bản không thể giúp Hậu Thổ tịnh hóa sát khí trên người, ngược lại còn làm nó nặng thêm.

Chương 102

"Đạo hữu, nếu ngài có thể cứu được Hậu Thổ muội muội của chúng ta, ngài chính là ân nhân của chúng ta, sau này nếu có yêu cầu gì, chúng ta nhất định sẽ không từ chối." Đế Giang sau khi đánh giá Vô Cực xong, trịnh trọng nói.

"Không sai!

Nếu có thể chữa khỏi cho Hậu Thổ muội muội, ngài chính là bằng hữu và khách quý của Vu tộc chúng ta." Cộng Công nói tiếp.

"Đúng vậy…" Các Tổ Vu khác cũng lần lượt gật đầu.

"Đạo hữu, xin ngài mau ra tay cứu Hậu Thổ muội muội được không, Hậu Thổ muội muội…" Đôi mắt Huyền Minh đỏ hoe, gương mặt đầy vẻ cấp thiết.

"Được!

Vậy bần đạo sẽ cứu." Vô Cực gật đầu, sau đó nhìn về phía Hậu Thổ trong đoàn quang mang, tiếp đó tâm niệm vừa động, triệu hồi Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Đối với sát khí, công đức chí bảo chính là khắc tinh, tự nhiên cũng có thể tịnh hóa nó.

Tuy sát khí trên người Hậu Thổ là Tiên Thiên sát khí, nhưng thứ ẩn chứa trên Hồng Mông Lượng Thiên Xích lại là Đại Đạo công đức, cho nên ai mạnh ai yếu, tự nhiên vừa nhìn là biết.

"Đế Giang đại huynh… người này thật sự có thể cứu chữa Hậu Thổ muội muội sao?" Ngoài Huyền Minh, ánh mắt của tất cả các Tổ Vu đều nhìn về phía Đế Giang.

"Hy vọng là có thể!" Đế Giang thở dài một hơi.

“Oanh~” Theo Vô Cực rót pháp lực bàng bạc trong cơ thể vào Hồng Mông Lượng Thiên Xích, lập tức kim quang trên Hồng Mông Lượng Thiên Xích hiện lên, Đại Đạo chi công đức tuôn ra, sau đó theo Vô Cực vung tay, liền lập tức bao phủ Hậu Thổ vào trong, bắt đầu tịnh hóa sát khí trên người nàng.

Thời gian, cứ như vậy trôi qua từng phút từng giây.

Trong lúc Hồng Mông Lượng Thiên Xích tịnh hóa sát khí trên người Hậu Thổ, Vô Cực cũng đang cẩn thận đánh giá nàng.

Phải thừa nhận rằng, bất luận là Huyền Minh hay Hậu Thổ, dung nhan đều cực kỳ mỹ lệ, không hề thua kém Nữ Oa và Dao Trì.

Thực ra đối với sát khí trên người Hậu Thổ, Vô Cực vốn có thể tịnh hóa rất nhanh, nhưng để cho cái ân tình này trong lòng Thập Nhị Tổ Vu nặng hơn một chút, hắn đã không lập tức tịnh hóa xong.

Nếu không người khác sẽ nghĩ rằng quá dễ dàng, mặc dù trên thực tế đúng là rất dễ dàng.

“Đúng rồi, mình còn chưa thu thập mà!” Vô Cực không khỏi thầm nghĩ, tiếp đó trong lòng mặc niệm: “Hệ thống, ta muốn thu thập Thập Nhị Tổ Vu!” “Đinh, đang thu thập Không Gian Tổ Vu Đế Giang!” “Đinh, đang thu thập Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm!” “Đinh, đang thu thập Kim Chi Tổ Vu Nhục Thu!” “Đinh, đang thu thập Mộc Chi Tổ Vu Cú Mang!” “Đinh, đang thu thập Thủy Chi Tổ Vu Cộng Công!” “Đinh, đang thu thập Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung!” “Đinh, đang thu thập Thổ Chi Tổ Vu Hậu Thổ!” “Đinh, đang thu thập Phong Chi Tổ Vu Thiên Ngô!” “Đinh, đang thu thập Vũ Chi Tổ Vu Huyền Minh!” “Đinh, đang thu thập Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương!” “Đinh, đang thu thập Điện Chi Tổ Vu Hấp Tư!” “Đinh, đang thu thập Thiên Khí Tổ Vu Xa Bỉ Thi!” Âm thanh thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Vô Cực.

Theo thời gian trôi qua, sát khí trên người Hậu Thổ đã bị Đại Đạo công đức tịnh hóa hơn phân nửa, Hậu Thổ cũng từ từ mở mắt ra, đang nhìn chằm chằm vào Vô Cực.

"...Là ngài đã cứu ta sao…" Bị Vô Cực nhìn như vậy, trong lòng Hậu Thổ lúc này, không biết từ lúc nào đã dấy lên một gợn sóng nhỏ bé, không thể nhận ra.

Cứ như vậy, hai người bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt đều đang nhìn đối phương.

"A, Đế Giang đại huynh, nhìn Hậu Thổ muội muội kìa…" Huyền Minh bên cạnh thấy Hậu Thổ mở mắt, có dấu hiệu tốt hơn, đôi mắt đẹp lập tức tràn đầy vẻ vui mừng.

"Ừm, Huyền Minh muội muội, vi huynh đã thấy rồi." Đế Giang thấy Vô Cực thật sự có thể cứu chữa Hậu Thổ, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Không chỉ Đế Giang, các Tổ Vu còn lại cũng vậy!

Sau đó nhìn về phía Vô Cực, ánh mắt lập tức tràn đầy vẻ hòa nhã, không còn thờ ơ như trước.

Rõ ràng lúc này trong lòng họ, đã dần dần chấp nhận Vô Cực.

"Đinh, thu thập Không Gian Tổ Vu Đế Giang kết thúc, nhận được điểm tu vi: ba mươi triệu+!

Nhận được một luồng Không Gian chi pháp tắc!

Nhận được Bàn Cổ tinh huyết!" "Đinh, thu thập Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm kết thúc, nhận được điểm tu vi: ba mươi triệu+!

Nhận được một luồng Thời Gian chi pháp tắc!

Nhận được Bàn Cổ tinh huyết!" "Đinh, thu thập Kim Chi Tổ Vu Nhục Thu kết thúc, nhận được điểm tu vi: ba mươi triệu+!

Nhận được một luồng Kim chi pháp tắc!

Nhận được Bàn Cổ tinh huyết!" "Đinh, thu thập Mộc Chi Tổ Vu Cú Mang kết thúc, nhận được điểm tu vi: ba mươi triệu+!

Nhận được một luồng Mộc chi pháp tắc!

Nhận được Bàn Cổ tinh huyết!" "Đinh, thu thập Thủy Chi Tổ Vu Cộng Công kết thúc, nhận được điểm tu vi: ba mươi triệu+!

Nhận được một luồng Thủy chi pháp tắc!

Nhận được Bàn Cổ tinh huyết!" "Đinh, thu thập Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung kết thúc, nhận được điểm tu vi: ba mươi triệu+!

Nhận được một luồng Hỏa chi pháp tắc!

Nhận được Bàn Cổ tinh huyết!" "Đinh, thu thập Thổ Chi Tổ Vu Hậu Thổ kết thúc, nhận được điểm tu vi: ba mươi triệu+!

Nhận được một luồng Thổ chi pháp tắc!

Nhận được Bàn Cổ tinh huyết!" "Đinh, thu thập Phong Chi Tổ Vu Thiên Ngô kết thúc, nhận được điểm tu vi: ba mươi triệu+!

Nhận được một luồng Phong chi pháp tắc!

Nhận được Bàn Cổ tinh huyết!" "Đinh, thu thập Vũ Chi Tổ Vu Huyền Minh kết thúc, nhận được điểm tu vi: ba mươi triệu+!

Nhận được một luồng Vũ chi pháp tắc!

Nhận được Bàn Cổ tinh huyết!" "Đinh, thu thập Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương kết thúc, nhận được điểm tu vi: ba mươi triệu+!

Nhận được một luồng Lôi chi pháp tắc!

Nhận được Bàn Cổ tinh huyết!" "Đinh, thu thập Điện Chi Tổ Vu Hấp Tư kết thúc, nhận được điểm tu vi: ba mươi triệu+!

Nhận được một luồng Điện chi pháp tắc!

Chương 103

Nhận được Bàn Cổ tinh huyết!" "Đinh, thu thập Thiên Khí Tổ Vu Xa Bỉ Thi kết thúc, nhận được điểm tu vi: ba mươi triệu+!

Nhận được một luồng Thiên Khí chi pháp tắc!

Nhận được Bàn Cổ tinh huyết!" Lúc này, hệ thống cuối cùng đã thu thập xong Thập Nhị Tổ Vu, không chỉ giúp Vô Cực nhận được điểm tu vi và pháp tắc, đồng thời còn nhận được tinh huyết của Bàn Cổ đại thần!

"Ha ha!

Thu thập được pháp tắc và tinh huyết của Bàn Cổ đại thần sao…" Nghe âm thanh thông báo của hệ thống vang lên trong đầu, Vô Cực không khỏi vui mừng khôn xiết.

Đó là pháp tắc và tinh huyết của Bàn Cổ đại thần đó!

Nếu không phải có Thập Nhị Tổ Vu ở đây, hắn thật sự muốn ngửa mặt lên trời cười to một trận.

Kích động quá đi mất!

Cứ như vậy, một năm… mười năm… trăm năm… tròn một trăm năm sau, Vô Cực mới giúp Hậu Thổ tịnh hóa toàn bộ sát khí trên người.

Sở dĩ phải mất nhiều thời gian như vậy, đương nhiên là Vô Cực cố ý làm vậy.

"Khụ khụ…" Sau khi thu hồi Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Vô Cực giả vờ phun ra một ngụm máu tươi, khiến sắc mặt trở nên trắng bệch.

Như vậy, cái ân tình này đối với Thập Nhị Tổ Vu, sẽ trở nên nặng hơn nhiều, đợi sau này có việc cần nhờ, sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Tuy rằng bây giờ đã thu thập xong Thập Nhị Tổ Vu, nhưng còn thần điện Bàn Cổ do trái tim Bàn Cổ đại thần hóa thành chưa thu thập mà!

Cái đó nhất định phải thu thập.

"Đạo hữu, ngài không sao chứ?" Thấy Vô Cực có chút loạng choạng, Hậu Thổ, người vừa được Hồng Mông Lượng Thiên Xích tịnh hóa xong sát khí, lập tức đưa tay ngọc đỡ lấy Vô Cực, gương mặt tuyệt mỹ tràn đầy vẻ quan tâm.

Huyền Minh bên cạnh thấy vậy, cũng vội vàng đỡ lấy Vô Cực.

Hai người mỗi người một bên đỡ Vô Cực.

"Đạo hữu, ngài sao vậy?" Huyền Minh chớp chớp đôi mắt đẹp nhìn Vô Cực hỏi.

"Khụ khụ… Bần đạo không sao, chỉ là pháp lực tiêu hao hơi nhiều." Vô Cực nhìn Hậu Thổ, rồi lại nhìn Huyền Minh.

"Đế Giang đa tạ đạo hữu đã ra tay cứu giúp xá muội!

Nếu sau này đạo hữu có nhu cầu gì, cứ đến Vu tộc chúng ta." Thấy Hậu Thổ đã được cứu chữa, Đế Giang lập tức đi tới, chắp tay với Vô Cực nói.

"Lần này đa tạ đạo hữu rồi…" "Nếu không xá muội đã gặp nguy hiểm rồi…" "Không sai!

May mà có đạo hữu ra tay!" Các Tổ Vu còn lại thấy vậy, cũng làm như thế, đều lần lượt bày tỏ lòng cảm tạ đối với Vô Cực.

"Chư vị khách khí rồi, bần đạo chỉ là tiện tay mà thôi, không đáng nhắc đến." Vô Cực lắc đầu nói.

Một lát sau, hai bên tự giới thiệu làm quen xong.

"Vô Cực đạo hữu, hay là ngài ở lại Vu tộc chúng ta nghỉ ngơi một thời gian đi?" Đôi mắt đẹp của Hậu Thổ ẩn hiện một tia chờ mong.

"A, Vô Cực đạo hữu, chúng ta còn chưa cảm tạ ngài tử tế đâu!" Huyền Minh bên cạnh cũng đảo mắt, nói theo Hậu Thổ.

"Thôi vậy, Huyền Minh đạo hữu, Hậu Thổ đạo hữu, bần đạo vì có chút chuyện riêng, không ở lại được." Đối mặt với lời mời của Huyền Minh và Hậu Thổ, Vô Cực uyển chuyển từ chối.

Lúc này tâm tư của hắn, đã sớm bay về phúc địa Bất Chu Sơn, bay về phía bóng hình xinh đẹp kia.

"…" "Vậy được rồi, Vô Cực đạo hữu, nếu ngài có việc, chúng ta sẽ không ép ngài ở lại." Hậu Thổ và Huyền Minh nhìn nhau một cái, không khỏi lộ ra vẻ thất vọng.

"Chư vị đạo hữu, sau này sẽ có ngày gặp lại!" "Sau này sẽ có ngày gặp lại…" Vô Cực nói xong, liền bước một bước, thân ảnh biến mất tại chỗ.

Lúc này.

Trên lưng chừng Bất Chu Sơn.

Phục Hy và Nữ Oa xuất hiện ở đó.

Chỉ thấy lúc này trước mặt họ, xuất hiện một đóa thanh liên ba mươi sáu phẩm.

"Tam muội, đây là bảo vật mà muội cảm ứng được sao?" Phục Hy nhìn đóa thanh liên đánh giá một phen, sau đó quay đầu hỏi Nữ Oa.

"Ừm, nhị ca, là nó, nhưng hình như lại không phải…" Nữ Oa có chút không chắc chắn nói.

Nếu Vô Cực có ở đây, nhất định sẽ nhận ra đóa thanh liên này.

Chính là Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên do một hạt sen trưởng thành của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành.

Cùng lúc đó, bỗng nhiên, cũng có ba vị đạo nhân xuất hiện ở đó.

Lúc này đột nhiên xuất hiện tại hiện trường không phải ai khác, chính là ba người Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên từ Côn Luân Sơn gấp rút chạy tới.

"Ha ha, đại huynh, nhị ca, xem ra chúng ta đến không muộn, vừa đúng lúc!" Nhìn đóa Tam Thập Lục Phẩm Thanh Liên đang nở rộ tiên quang vô tận trước mắt, Thông Thiên không khỏi cười lớn.

"Ừm, không tệ!" Lão Tử cũng cười gật đầu.

"Nếu vậy, đại huynh, tam đệ, chúng ta lấy nó đi!" Nguyên Thủy nói.

"Thiện!" "Thiện!" Như thể không nhìn thấy Nữ Oa và Phục Hy đang ở hiện trường, họ cứ tự nhiên nói chuyện với nhau như vậy.

"Hừ, các ngươi có ý gì?

Đóa sen này không chỉ do ta và xá muội phát hiện trước, đồng thời cũng là chúng ta đến trước, lẽ nào các ngươi muốn dùng vũ lực cướp đoạt sao?" Thấy Tam Thanh phớt lờ mình, muốn lấy đi Tạo Hóa Thanh Liên, Phục Hy lập tức nổi giận, một luồng khí thế Đại La Kim Tiên hậu kỳ tuôn ra, đồng thời trong tay xuất hiện Phục Hy Cầm.

Nữ Oa cũng hơi tức giận, trên mặt phủ đầy sương lạnh, bán bộ cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Tử Lôi Kiếm hiện ra trong tay.

Chương 104

Tuy rằng bản tính lương thiện, nhưng bị người khác phớt lờ như vậy, nàng cũng không nhịn được nữa.

"Hửm?" Đại La Kim Tiên hậu kỳ?

Cảm ứng được khí tức tỏa ra từ Phục Hy và Nữ Oa, Tam Thanh không khỏi nhíu mày, dừng bước.

Lão Tử, Nguyên Thủy ba người nhìn nhau một cái, Lão Tử chậm rãi nói: "Hai vị đạo hữu, bảo vật người có duyên sẽ có được, đóa thanh liên này chính là có duyên với chúng ta, cho nên…" "Hừ, cho nên muốn dùng vũ lực cướp đoạt?" Phục Hy không khỏi hừ lạnh.

"Tam muội, xem ra hôm nay chuyện này không thể giải quyết trong hòa bình rồi, lát nữa nếu động thủ, muội nhất định phải cẩn thận biết không?" Phục Hy và Nữ Oa dùng nguyên thần truyền âm.

"Vâng, nhị ca, muội biết rồi…" Nữ Oa vẻ mặt ngưng trọng gật đầu.

"Nếu đại huynh có ở đây thì tốt rồi…" Trong đầu Nữ Oa không khỏi hiện lên bóng hình Vô Cực.

Trong lúc Nữ Oa và Phục Hy đang truyền âm, Lão Tử và Thông Thiên ba người cũng đang dùng nguyên thần trao đổi.

"Đại huynh, bây giờ chúng ta phải làm sao?

Đóa thanh liên này dù sao cũng là họ phát hiện và đến trước, nếu chúng ta cướp đoạt như vậy, có phải là không tốt lắm không… Tu vi của họ cũng không yếu, giống như chúng ta đều là Đại La Kim Tiên hậu kỳ…" Thông Thiên nhìn Lão Tử và Nguyên Thủy.

"Nếu sau này chuyện này truyền ra ngoài…" Nghĩ đến đây, Thông

Thiên không khỏi cảm thấy mặt mình hơi nóng lên.

"Cái này…" Thấy Thông Thiên nói vậy, Lão Tử lập tức có chút do dự.

Tự cho mình là Bàn Cổ chính tông, nhưng bây giờ đối mặt với bảo vật như vậy ngay trước mắt, nếu không lấy… Trong nhất thời, Lão Tử không khỏi rối rắm, lâm vào tình thế khó xử.

"Đại huynh, tam đệ, bảo vật này là vật có duyên với chúng ta, bất kể thế nào, chúng ta cũng phải lấy nó trước đã, nếu không không biết phải đợi đến bao giờ mới có một kiện bảo vật có duyên với ta xuất hiện, huống hồ ta và tam đệ bây giờ, ngay cả một kiện linh bảo cũng không có, còn đại huynh thì sao?" Nguyên Thủy thấy Thông Thiên và Lão Tử có chút do dự, không khỏi có chút sốt ruột.

Thân là Bàn Cổ chính tông, nhưng trên tay lại không có một kiện linh bảo nào, nếu chuyện này truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ khiến người khác cười nhạo Tam Thanh vô năng sao?

Không, tuyệt đối không thể!

Tình huống này tuyệt đối không thể xảy ra.

Lúc này Nguyên Thủy đã quyết định, dù lát nữa Lão Tử và Thông Thiên không động thủ, y cũng nhất định phải lấy đi đóa thanh liên trước mắt.

Thông Thiên: "…" Lão Tử: "…" "Được rồi, đại huynh, tam đệ, chúng ta đừng do dự nữa, chúng ta tuyệt đối không thể bỏ lỡ bảo vật như vậy!" Nguyên Thủy lại nói.

Một lát sau.

"Được thôi!" Lúc này Lão Tử và Thông Thiên, cuối cùng đã quyết định tranh đoạt Tạo Hóa Thanh Liên với Nữ Oa và Phục Hy.

“Tốt!” “Vù vù~” Nguyên Thủy thấy vậy, không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, tiếp đó cũng phóng ra khí thế Đại La Kim Tiên hậu kỳ của mình, cuồn cuộn dâng trào, đối kháng với khí thế của Phục Hy.

“Hai vị đạo hữu, đóa sen này có duyên với chúng ta, chúng ta không thể từ bỏ, hai vị xin hãy rời đi, để tránh lát nữa động thủ làm tổn thương hòa khí.” Nguyên Thủy nhìn Nữ Oa và Phục Hy, nhàn nhạt nói.

“Hửm?” Cũng là tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ?

Nữ Oa và Phục Hy không khỏi kinh hãi, thần sắc ngưng trọng đến cực điểm.

Bây giờ hai đối ba, về mặt tiên thiên đã rơi vào thế hạ phong.

Cơ hội chiến thắng quá mong manh.

“Tam muội, nếu lát nữa không được, chúng ta rút lui đi, ngày sau còn dài.” Để không cho Nữ Oa bị thương, Phục Hy chỉ có thể nói với Nữ Oa như vậy.

“Vâng, nhị ca, muội biết rồi.” Đôi mắt đẹp của Nữ Oa tràn đầy hàn quang, nắm chặt Tử Lôi Kiếm trong tay.

“Không sai!

Hai vị đạo hữu, nếu bây giờ rời đi, sau này chúng ta tất sẽ có bồi thường!” Sau khi lời của Nguyên Thủy vừa dứt, Lão Tử cũng theo đó phóng ra khí thế, ẩn ẩn sắp bước vào Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

“Hai vị đạo hữu, việc này tuy là Tam Thanh chúng ta không đúng, nhưng bảo vật này, xác thực là vật có duyên với chúng ta, cho nên chỉ có thể nói xin lỗi.” Thông Thiên có chút không nỡ nói.

“Hừ, nói hay lắm, chẳng lẽ cướp đoạt bảo vật cũng có thể nói một cách quang minh chính đại như vậy sao.” Phục Hy lại hừ lạnh một

tiếng.

“Nếu hai vị đạo hữu không chịu rời đi, vậy chỉ có thể đánh một trận rồi.” “Hừ, đánh thì đánh, lẽ nào ta sợ các ngươi chắc?” “Đang đang đang~” Trong nháy mắt, Phục Hy liền mạnh mẽ thúc giục cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Phục Hy Cầm trong tay, hai tay nhanh chóng gảy đàn, lập tức từng đạo sóng âm hủy diệt vô hình liền bao phủ về phía ba người Lão Tử và Thông Thiên.

Nữ Oa bên cạnh thấy vậy, cũng lập tức thúc giục Tử Lôi Kiếm trong tay, tấn công về phía Nguyên Thủy.

Đối diện Lão Tử thấy vậy, cũng lập tức tế ra Hậu Thiên công đức chí bảo, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp đứng trên đỉnh đầu, tỏa ra từng trận huyền hoàng nhị khí, bảo vệ mình trong đó.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, có câu nói một khi tế ra, liền có thể đứng ở thế bất bại.

Ngoài Tiên Thiên chí bảo Bàn Cổ Phiên có lực công kích đơn thể mạnh nhất, ở Hồng Hoang, hầu như không có linh bảo nào có thể phá vỡ được phòng ngự của nó.

“Vù vù~” “Oanh~” “Phanh phanh phanh!” Trong chốc lát, Nữ Oa, Phục Hy và Tam Thanh, liền lập tức đại chiến.

Phục Hy đối đầu với Lão Tử.

Nữ Oa thì một mình đối đầu với Thông Thiên và Nguyên Thủy.

“Xoẹt xoẹt~” “Oanh~” “Phanh phanh phanh!” Dưới sự giao thủ của Nữ Oa, Phục Hy và ba người Lão Tử, từng đạo pháp lực công kích ngang trời, tràn ngập trên lưng chừng núi Bất Chu.

“Hai vị đạo hữu, dừng tay đi!

Các vị không phải là đối thủ của ba người chúng ta.” Đối mặt với

công kích khủng bố của Phục Hy, Lão Tử đầu đội Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, vẻ mặt nhẹ nhõm thản nhiên.

Dưới Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, Phục Hy căn bản không phá được phòng ngự của y.

Mặt khác, dưới Tử Lôi Kiếm trong tay Nữ Oa, Thông Thiên và Nguyên Thủy hai người cũng vẫn ung dung.

Dù lúc này trong tay Thông Thiên và Nguyên Thủy không có linh bảo, nhưng dù sao cũng là hai đánh một.

Thực ra nếu ba người Lão Tử dùng toàn lực, Nữ Oa và Phục Hy căn bản không chống đỡ được bao lâu.

Chương 105

Chủ yếu là vì trong lòng cảm thấy có chút áy náy, nên mới vẫn luôn không động dụng toàn lực.

Đặc biệt là Thông Thiên, đối mặt với một nữ lưu như Nữ Oa, căn bản không nỡ ra tay nặng.

Nếu không sau này nếu truyền ra ngoài, hai người liên thủ bắt nạt Nữ Oa, thật sự là mất hết mặt mũi.

Không muốn nhìn thấy kết quả như vậy.

Tự cho mình là Bàn Cổ chính tông, nhưng lúc này lại… "Ai… đều là chuyện gì thế này!" Thông Thiên không nhịn được thở dài trong lòng.

"Hừ, không cần nhiều lời, cứ ra tay đi!

Ta tiếp." Nghe lời Lão Tử, Phục Hy không để ý, chỉ hừ lạnh một tiếng.

"Đạo hữu, hay là chúng ta dừng tay đi?" Thông Thiên cũng đang khuyên Nữ Oa.

"Hừ, vô sỉ!

Không chỉ cướp bảo vật, còn bắt nạt ta." Nữ Oa hừ khẽ, không nghe Thông Thiên nói nhiều.

Thông Thiên nghe vậy không khỏi mặt già đỏ bừng, lộ vẻ lúng túng.

Nguyên Thủy bên cạnh đang chống đỡ công kích của Nữ Oa cũng vậy, một câu cũng không nói, không thể phản bác Nữ Oa.

Thông Thiên: "Đạo hữu… ta…" "Hừ, các ngươi đừng đắc ý, đợi

đại huynh ta về, nhất định sẽ cho các ngươi biết hối hận." Gương mặt tuyệt mỹ của Nữ Oa tràn đầy hàn ý.

"Hửm?" Có đại huynh?

Thông Thiên và Nguyên Thủy nghe vậy, không khỏi nhìn nhau một cái.

"Đạo hữu, nếu không dừng tay nữa, bần đạo sẽ không khách khí nữa đâu." Ở phía khác, Lão Tử thấy Phục Hy không có ý định dừng tay, trên mặt cũng không khỏi có chút tức giận.

Nhưng Phục Hy lại không để ý nữa.

"Xoẹt xoẹt~" Lời vừa dứt, Lão Tử cuối cùng cũng thật sự ra tay.

Từng đạo pháp lực công kích không ngừng bay ra từ tay, bao phủ về phía Phục Hy.

"Phanh phanh!" Theo thời gian trôi qua, Phục Hy dần dần có chút không địch lại.

Uất ức quá!

Ngay cả pháp bảo trên đầu đối phương cũng không phá được, nói gì đến làm bị thương người khác.

"Oanh~" Trong nháy mắt, chỉ thấy Phục Hy bị công kích của Lão Tử đánh trúng, không khỏi loạng choạng một trận, sắc mặt có chút trắng bệch.

Cùng lúc đó, một ngụm máu tươi từ miệng phun ra.

"Không, nhị ca…" Nữ Oa ở không xa thấy vậy, lập tức quát khẽ, tức giận đến cực điểm.

"A, dám làm tổn thương nhị ca ta, ta liều mạng với các ngươi…" Nữ Oa gầm lên, mái tóc ba ngàn sợi tung bay theo gió, áo trắng phấp phới, toàn bộ pháp lực trong cơ thể dồn vào Tử Lôi Kiếm trong tay.

Trong nháy mắt một đạo tử sắc lôi quang hủy diệt khổng lồ từ trên kiếm sáng lên, chiếu rọi chư thiên, khí tức khủng bố lan tràn trong thiên địa.

Gầm lên một tiếng, Nữ Oa liền bỏ qua Thông Thiên và Nguyên Thủy, trực tiếp xông về phía Lão Tử, sau đó Tử Lôi Kiếm trong tay chém lên Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp.

"Oanh~" Nhưng đối mặt với Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp trên đầu Lão Tử… vẫn trông có vẻ yếu ớt vô lực, căn bản không phá được lực phòng ngự của nó.

"Phanh!" Cũng lúc đó, công kích của Lão Tử cũng rơi xuống người Nữ Oa.

"Phụt~" Dưới một kích của Lão Tử, Nữ Oa cũng giống như Phục Hy, bị thương.

"Tam muội…" Thấy Nữ Oa bị thương, Phục Hy lập tức giận tím mặt, huyền quang hủy diệt vô tận từ Phục Hy Cầm gảy ra.

Huyền quang đi đến đâu, hủy diệt tất cả.

Hư không bị lật đổ, đại địa rung chuyển.

"Nhị đệ, tam đệ, đến sau lưng vi huynh." Lão Tử thấy Phục Hy đang liều mạng, không khỏi nhíu mày, sự tình phát triển đến bước này, không phải là cục diện mà y muốn thấy.

"Được, đại huynh!" Thông Thiên và Nguyên Thủy thấy vậy, liền bay vào trong quang tráo do Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp của Lão Tử tỏa ra.

Cùng lúc đó.

Trong hư không không xa.

Một thanh niên bạch y đang vượt qua hư không, đột nhiên dừng

bước.

“Hửm?… Đây không phải là khí tức của Phục Hy Cầm và Tử Lôi Kiếm sao…” “Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao…” Dưới sự cảm ứng của nguyên thần chi lực, thanh niên bạch y không khỏi có chút kinh ngạc.

Thanh niên bạch y này không phải ai khác, chính là Vô Cực vừa từ Vu tộc trở về.

Một lát sau.

“Hừ, Tam Thanh… dám làm tổn thương họ… chuẩn bị gánh chịu lửa giận của ta đi!” Khi bay đến gần, Vô Cực đã cảm ứng được tình hình trên lưng chừng núi.

Không khỏi khiến cho gương mặt hắn tràn ngập sát khí nồng đậm.

Đối với hắn, Nữ Oa chính là nghịch lân, kẻ nào dám chạm vào, sẽ phải trả giá đắt.

Lúc này trên lưng chừng núi.

Lão Tử sau khi một lần nữa đánh bay Phục Hy, liền cùng Nguyên Thủy và Thông Thiên đến trước Tạo Hóa Thanh Liên.

Ba người nhìn chằm chằm vào Tạo Hóa Thanh Liên một lúc.

Chương 106

Chỉ thấy đột nhiên từ miệng Lão Tử khẽ thốt ra hai chữ: Bạch ngẫu!

Tiếp đó là Thông Thiên, chỉ thấy y nói: Thanh hà!

Cuối cùng là Nguyên Thủy: Hồng hoa!

Trong nháy mắt, theo lời nói vừa dứt.

Tạo Hóa Thanh Liên liền lập tức chia làm ba, ngó sen hóa thành Thái Ất Phất Trần trong tay Lão Tử, hoa sen hóa thành Tam Bảo Ngọc Như Ý trong tay Nguyên Thủy, lá sen thì hóa thành Thanh Bình Kiếm trong tay Thông Thiên.

Hồng hoa, bạch ngẫu, thanh hà diệp, tượng trưng cho Tam Thanh là một nhà.

Đến đây, ba người Lão Tử cuối cùng cũng có được kiện bảo vật chứng đạo sau này của mình.

"Ừm, không tệ không tệ, đều là cực phẩm Tiên Thiên linh bảo…" Ba người nhìn nhau một cái, đều hài lòng gật đầu.

"Đáng ghét!" Nữ Oa và Phục Hy bị thương, chỉ có thể trơ mắt nhìn họ chia bảo vật, bất lực ngăn cản.

"Được rồi, nhị đệ, tam đệ, nếu bây giờ chúng ta đã có linh bảo, vậy chúng ta về Côn Luân Sơn đi!" Lão Tử nói với Thông Thiên và Nguyên Thủy.

"Thiện!" "Thiện!" Hai người gật đầu.

"Hai vị đạo hữu, xin lỗi!" Ba người Lão Tử hơi gật đầu với Nữ Oa và Phục Hy, sau đó chuẩn bị rời đi.

Nhưng đúng lúc này.

Một giọng nói tràn đầy phẫn nộ, bỗng vang vọng khắp hư không, vang vọng trong không gian này.

"Hừ, đánh bị thương nhị đệ và tam muội của bần đạo, lẽ nào cứ thế mà đi sao?" Khi giọng nói như tiếng Đại đạo vang lên, ba người Lão Tử và Thông Thiên lập tức dừng lại, sau đó nhìn lên hư không.

"Dám hỏi đạo hữu là ai?

Xin hiện thân gặp mặt!" Lão Tử lên tiếng trước.

Lẽ nào là đại huynh của họ sao?

Thông Thiên và Nguyên Thủy liếc nhìn Nữ Oa, sau đó hai người lại nhìn nhau.

Liên tưởng đến lời nói trước đó của Nữ Oa, không khỏi thầm đoán trong lòng.

"A, đại huynh…" "Đại huynh đã về…" "Nhị ca, là giọng của đại huynh…" Nghe thấy giọng nói này, Nữ Oa lập tức lệ đẫm mi, gương mặt tuyệt mỹ tràn đầy vẻ kích động và vui mừng.

"Ừm, tam muội, đại huynh của chúng ta đã về." Gương mặt Phục Hy cũng lộ ra vẻ vui mừng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hư không.

"Đại huynh…" Nữ Oa đảo mắt, vui đến phát khóc.

Người mà nàng ngày đêm mong nhớ suốt mấy nguyên hội, cuối cùng đã trở về.

Khoảnh khắc này, Nữ Oa không khỏi có chút căng thẳng.

Dưới ánh mắt của tất cả mọi người có mặt.

"Xoẹt~" Hư không lập tức bị xé toạc, một thân ảnh bạch y phiêu diêu bước ra, chắp tay sau lưng, sau đó lập tức đáp xuống trước mặt

Nữ Oa.

“Đại huynh…” Khi Nữ Oa nhìn thấy bóng hình Vô Cực xuất hiện, nàng không còn kìm được nước mắt, bóng hình xinh đẹp lao vào lòng Vô Cực, sau đó hai tay ôm chặt lấy chàng.

“Được rồi, tam muội, ngoan, đừng khóc.” Vô Cực nhẹ nhàng vỗ lưng Nữ Oa, dịu dàng an ủi.

Vô Cực không an ủi thì thôi, vừa an ủi, Nữ Oa lại càng khóc to hơn.

“Đại huynh… tại sao bây giờ huynh mới về, huynh có biết người ta nhớ huynh nhiều lắm không?” Nữ Oa nức nở nói.

“Ừm, đều là lỗi của đại huynh, đại huynh về muộn rồi…” Vô Cực chỉ có thể tiếp tục an ủi Nữ Oa, ánh mắt lạnh như băng lướt qua ba người Lão Tử, sau đó dừng lại trên người Phục Hy.

“Nhị đệ, không sao chứ, thương có nặng không?” Đối mặt với Phục Hy, ánh mắt Vô Cực trở nên dịu dàng hơn, quan tâm hỏi.

“Khụ khụ… đại huynh, ta không sao, huynh xem tam muội thế nào đi.” Sắc mặt Phục Hy có chút trắng bệch.

“Ừm.” Vô Cực gật đầu với Phục Hy, sau đó nguyên thần chi lực bắt đầu thăm dò thương thế của Nữ Oa.

“Đại huynh, muội không sao…” Nữ Oa khẽ nói.

“Ngoan, để vi huynh kiểm tra kỹ một chút.” Vô Cực xoa đầu nàng.

“Vâng!” Nữ Oa không hề từ chối.

Lúc này ở phía đối diện.

Đối mặt với ánh mắt của Vô Cực, ba người Lão Tử không khỏi căng thẳng, vẻ mặt ngưng trọng.

Lạnh lẽo… vô tình… quá đáng sợ.

Họ cảm nhận được, từ trên người Vô Cực, một luồng khí tức áp bức.

Chỉ trong nháy mắt, họ đã biết mình không phải là đối thủ của Vô Cực.

“Đại huynh, bây giờ chúng ta phải làm sao?” Thông Thiên và Lão Tử truyền âm hỏi.

“Tam đệ, bây giờ, chúng ta chỉ có thể binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.” Lão Tử thần sắc ngưng trọng đến cực điểm, theo thời gian trôi qua, y càng cảm nhận được sự khủng bố của Vô Cực.

“Hừ, đại huynh, tam đệ, chúng ta sợ gì chứ?

Bây giờ trong tay chúng ta cũng có linh bảo, huống hồ đại huynh có công đức chí bảo, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, cộng thêm tu vi của chúng ta hiện tại, liên thủ lại, cũng không hẳn là yếu hơn.” Nguyên Thủy nhìn Lão Tử và Thông Thiên nói.

“Ừm, nhị đệ nói không sai, ba huynh đệ chúng ta liên thủ, cũng chưa chắc đã không địch lại.” Lão Tử gật đầu.

Chương 107

Rất lâu sau.

“Được rồi, tam muội, đại huynh đi giúp muội trút giận trước.” Vô Cực vừa xoa đầu Nữ Oa, vừa nhẹ giọng nói bên tai nàng.

“Vâng, đại huynh.” Thấy Vô Cực muốn giúp mình trút giận, Nữ Oa mới buông Vô Cực ra, rời khỏi vòng tay chàng.

“Tốt lắm!

Dám đánh bị thương nhị đệ và tam muội của bần đạo, chúc mừng các ngươi, đã thành công chạm vào nghịch lân của bần đạo.” Sau khi buông Nữ Oa ra, Vô Cực chắp tay sau lưng, cứ thế từng bước đi về phía Tam Thanh.

“Đạo hữu, hiểu lầm, thực ra không phải như vậy…” Lão Tử vội xua tay, muốn xin lỗi.

“Hừ, hiểu lầm?

Dám nói hiểu lầm?” Vô Cực hừ lạnh.

Lão Tử: “Ta…” Lão Tử muốn giải thích, nhưng Vô Cực không nghe lời thừa.

“Chuẩn bị gánh chịu lửa giận của bần đạo đi!” Vô Cực mặt không biểu cảm, lạnh lùng nói.

Tiếp đó… “Vù vù~” Tâm niệm vừa động, Vô Cực triệu hồi Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Thí Thần Thương và Phảng Tru Tiên Tứ Kiếm.

Khi chúng được Vô Cực triệu hồi.

Trong nháy mắt, từ Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Thí Thần

Thương và Phảng Tru Tiên Tứ Kiếm, bùng phát ra một luồng khí tức khủng bố vô song, uy áp cả bầu trời.

Trên Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Đại Đạo công đức và huyền hoàng nhị khí hiện ra lưu chuyển.

Trên Thí Thần Thương tràn ngập hung lệ và cuồng bạo, khiến người ta kinh hãi.

Trên Phảng Tru Tiên Tứ Kiếm, thì tràn ngập sát khí vô tận, khiến người ta kinh sợ.

Dưới sự khống chế của Vô Cực, tất cả đều lơ lửng trên đầu Vô Cực, chỉ thẳng về phía ba người Lão Tử và Thông Thiên đối diện.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích dùng để đối phó với Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp của Lão Tử, Thí Thần Thương dùng để đối phó với Tam Bảo Ngọc Như Ý mà Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa có được từ Tạo Hóa Thanh Liên, còn Phảng Tru Tiên Tứ Kiếm, thì dùng để đối phó với Thanh Bình Kiếm trong tay Thông Thiên.

Tuy rằng vì có Thiên Đạo bảo vệ không thể giết họ, nhưng đánh nổ nhục thân, khiến tu vi giảm mạnh thì có thể.

Nhưng trước đó, phải thu thập xong đã.

"Hệ thống, ta muốn thu thập Tam Thanh." Vô Cực thầm niệm trong lòng.

"Đinh, đang thu thập Lão Tử…" "Đinh, đang thu thập Thông Thiên…" "Đinh, đang thu thập Nguyên Thủy…" Âm thanh thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Vô Cực.

"Một bán bộ Đại La đỉnh phong, hai Đại La hậu kỳ sao…" Vô Cực chỉ liếc mắt một cái, liền cảm ứng được cảnh giới tu vi của họ lúc này.

Dưới sự cảm ứng của Đại Đạo Chi La nguyên thần, dù ẩn giấu kỹ đến đâu, cũng không thể thoát khỏi sự cảm tri của Vô Cực.

"Oa!

Đại huynh đi ra ngoài một chuyến, lại có thêm linh bảo rồi sao…" Nữ Oa sau khi nhìn thấy Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Thí Thần Thương trên đầu Vô Cực, không khỏi kinh ngạc, miệng nhỏ cũng há thành hình chữ O.

Nhìn cảnh tượng này, Phục Hy bên cạnh cũng tỏ vẻ kinh ngạc.

Ngoài Nữ Oa và Phục Hy, ba người Lão Tử đối diện cũng bị kinh ngạc đến cực điểm, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin được.

"Đại huynh, linh bảo của người này…" Thông Thiên ánh mắt có chút ngây dại.

"Ừm, nhị đệ, tam đệ, xem ra chúng ta phải cẩn thận một chút rồi." Lão Tử và Thông Thiên, Nguyên Thủy hai người nguyên thần truyền âm.

"Vâng, đại huynh, con biết rồi." Nguyên Thủy, Thông Thiên hai người gật đầu, thần tình ngưng trọng đến cực điểm.

Tiếp đó… liền đem các tự linh bảo tế xuất.

Đối mặt Vô Cực, không dám có chút nào đại ý và phân tâm.

Sau một khắc.

Chỉ thấy Lão Tử đỉnh đầu Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, trong tay cầm Thái Ất Phất Trần.

Trong tay Thông Thiên, Nguyên Thủy hai người, thì phân biệt cầm vừa mới được không lâu Thanh Bình Kiếm và Tam Bảo Ngọc Như Ý.

Tuy rằng đều không có đem luyện hóa, nhưng cũng có thể phát huy ra được bộ phận uy năng.

Tổng so với tay không vẫn mạnh hơn không phải sao!

Đem linh bảo tế xuất sau, Lão Tử ba người mới hơi hơi thở phào nhẹ nhõm, đang chờ đợi Vô Cực… "Ồ, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, Tam Bảo Ngọc Như Ý, Thái Ất Phất Trần, Thanh Bình Kiếm sao…" Vô Cực lạnh lùng nhìn linh bảo trong tay ba người Lão Tử đối diện.

"Đinh, thu thập Lão Tử kết thúc, thu được điểm tu vi: năm mươi triệu+!

Thu được Bàn Cổ nguyên thần!

Thu được Cửu Chuyển Nguyên Công!" "Đinh, thu thập Thông Thiên kết thúc, thu được điểm tu vi: ba mươi triệu+!

Thu được Bàn Cổ nguyên thần!

Thu được Cửu Chuyển Nguyên Công!" "Đinh, thu thập Nguyên Thủy kết thúc, thu được điểm tu vi: ba mươi triệu+!

Thu được Bàn Cổ nguyên thần!

Thu được Cửu Chuyển Nguyên Công!" Lúc này, âm thanh thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Vô Cực.

"Thu thập xong rồi sao…" "Ha ha!

Cuối cùng cũng thu thập được nguyên thần của Bàn Cổ đại thần, ừm, còn có Cửu Chuyển Nguyên Công!" Vô Cực không khỏi trong lòng vui mừng khôn xiết.

Chương 108

Bây giờ tinh huyết và nguyên thần của Bàn Cổ đại thần đều đã thu thập, như vậy tiếp theo đợi lần bế quan sau, sẽ dung hợp vào bản thân, sau đó tiếp tục tăng cường căn nguyên.

"Đều chuẩn bị xong rồi chứ?" Giọng nói lạnh lùng của Vô Cực vang vọng hư không, trong mắt hỗn độn chân hỏa hiện ra.

"Xoẹt xoẹt~" Trong nháy mắt, lời vừa dứt.

Vô Cực liền tâm niệm nhất động, khống chế Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Thí Thần Thương và Phảng Tru Tiên Tứ Kiếm trên đầu mạnh mẽ đâm ra, hướng về ba người Lão Tử xé rách không gian mà đi.

"Xoẹt xoẹt~" Dưới uy thế khủng bố của Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Thí Thần Thương, hư không lập tức bị đâm rách, sau đó lập tức đến trước mặt ba người Lão Tử.

"Đang~" Chỉ thấy trong nháy mắt.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích liền mang theo sức mạnh như có thể hủy thiên diệt địa, đánh vào Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp trên đầu Lão Tử.

"Xoẹt xoẹt~" Khi hai kiện Hậu Thiên công đức chí bảo va chạm vào nhau, lập tức chấn động ra từng đạo sóng hủy diệt vô cùng khủng bố, cuốn đi tất cả, như muốn lật đổ cả trời đất.

Cảnh tượng này, quả thực khủng bố đến cực điểm.

Dưới sóng khí hủy diệt do va chạm tạo ra, tất cả đều bị lật đổ thành hư vô.

"Oanh~" Hư không sụp đổ, không gian rung chuyển dữ dội, đại

địa rung chuyển.

Nếu không phải ở Bất Chu Sơn, không gian cũng sẽ bị chém đứt, bị phá hủy.

Chỉ trong một kích, Lão Tử đã không địch lại Vô Cực, thân hình bị Hồng Mông Lượng Thiên Xích đánh cho chao đảo, loạng choạng không thôi.

Về cảnh giới tu vi, y vốn không bằng Vô Cực, huống hồ Vô Cực chứng, chính là Đại Đạo Chi La.

Ở phía khác, Thí Thần Thương và Phảng Tru Tiên Tứ Kiếm, lúc này cũng đến trước mặt Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Khí cuồng bạo hung lệ tỏa ra từ Thí Thần Thương, lập tức khiến tâm thần Nguyên Thủy chấn động dữ dội, chỉ có thể giơ Ngọc Như Ý trong tay lên chống đỡ.

"Phanh!" Thông Thiên ở không xa cũng vậy, bị sát khí vô tận tuôn ra từ Phảng Tru Tiên Tứ Kiếm, làm cho tâm thần kinh hãi.

"Xoẹt xoẹt~" "Oanh~" "Phanh phanh phanh!" Vô Cực nhất tâm tam dụng, khống chế Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Thí Thần Thương, đồng thời không ngừng tấn công ba người Lão Tử.

May mà y chứng là Đại Đạo Chi La, lại ngưng kết ra Đại La đạo quả, nếu không, cũng không có cách nào có thể đồng thời thao túng ba kiện linh bảo.

Dưới sự tấn công không ngừng của Vô Cực, theo thời gian trôi qua, sắc mặt ba người Lão Tử dần dần trở nên trắng bệch, pháp lực trong cơ thể cũng gần cạn, bị tiêu hao bảy tám phần.

"Hừ, tưởng rằng đã xong rồi sao…" Nhìn bộ dạng thảm hại của ba người Lão Tử lúc này, Vô Cực không khỏi trong lòng cười lạnh một tiếng.

Tiếp đó… Giây tiếp theo, hỗn độn chân hỏa vô tận từ trong đôi mắt Vô Cực bắn ra, lập tức bao phủ cả bầu trời.

Dưới hỗn độn chân hỏa khủng bố, hư không ức vạn dặm lập tức bị thiêu thành tro bụi.

"Hửm?

Ngọn lửa này… không ổn!" "Nhị đệ, tam đệ, mau đến bên cạnh vi huynh!" Khi Lão Tử cảm ứng được khí tức khủng bố của hỗn độn chân hỏa, lập tức sắc mặt đại biến, vội vàng truyền âm cho Thông Thiên và Nguyên Thủy.

Thực ra không cần truyền âm, khi hỗn độn chân hỏa xuất hiện, Thông Thiên và Nguyên Thủy đã bay về phía y.

Bây giờ chỉ có thể đặt hy vọng vào Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp của Lão Tử, hy vọng có thể chống đỡ được hỗn độn chân hỏa.

"Xoẹt xoẹt~" Thấy hỗn độn chân hỏa sắp rơi xuống người Nguyên Thủy và Thông Thiên, Vô Cực không khỏi khóe miệng nhếch lên một tia lạnh lùng.

Nhưng cũng đúng lúc đó.

Lão Tử đột nhiên xuất hiện bên cạnh họ, sau đó kéo họ vào trong quang tráo bảo hộ được hình thành từ huyền hoàng nhị khí tỏa ra từ Linh Lung Tháp.

Vô Cực thấy vậy không khỏi thầm nói một tiếng đáng tiếc.

Nhưng cũng không sao, dù sao họ cũng không chạy được.

"Hừ!

Ngươi tưởng trốn trong quang tráo là xong sao…" Vô Cực vẻ mặt đầy hứng thú, tiếp đó vung tay, hỗn độn chân hỏa vô tận, liền lập tức

rơi xuống Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp của Lão Tử.

Phải biết rằng, thúc giục linh bảo, cũng cần pháp lực.

Và linh bảo phẩm cấp càng cao, pháp lực cần thiết sẽ càng nhiều.

Thân là Hậu Thiên công đức chí bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, pháp lực cần thiết càng như thế.

Vô Cực nhàn nhạt liếc nhìn ba người Lão Tử trong quang tráo, không hề vội vàng, thật sự.

Dưới hỗn độn chân hỏa, hắn không tin họ có thể kiên trì được bao lâu.

Thực ra cũng là Vô Cực chưa thật sự ra tay mà thôi, nếu không, họ đã sớm ngã xuống rồi.

Với nhục thân cấp bậc Hỗn Nguyên Kim Tiên của Vô Cực bây giờ, ba người Lão Tử căn bản không thể chống đỡ được công phạt của hắn.

"Đại huynh, mau thiêu chết ba kẻ vô sỉ đó, để cho bọn họ vừa rồi liên thủ bắt nạt muội, hừ…" Nữ Oa ở phía sau Vô Cực nhìn cảnh tượng này, đôi mắt đẹp đảo một vòng, hừ khẽ nói.

"Ừm, tam muội, yên tâm, đại huynh nhất định sẽ dạy dỗ họ một trận, giúp muội trút giận." Vô Cực quay đầu nhìn Nữ Oa, dịu dàng cười nói.

"Vâng!" Nữ Oa nghe vậy, gương mặt tuyệt mỹ tràn đầy nụ cười.

Theo thời gian trôi qua.

Lúc này trong quang tráo.

Sắc mặt ba người Lão Tử và Thông Thiên, trắng bệch đến cực điểm.

Pháp lực trong cơ thể cũng bị tiêu hao hết.

Chương 109

Chỉ thấy lúc này từ Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, quang tráo bảo hộ được hình thành từ huyền hoàng nhị khí tỏa ra, càng trở nên ảm đạm vô quang.

"Đại huynh… lẽ nào hôm nay chúng ta sẽ thân tử đạo tiêu sao…" Nhìn ngọn lửa có thể thiêu diệt vạn vật bên ngoài quang tráo, Thông Thiên không khỏi trên mặt tràn đầy bi thương.

Đồng thời trong lòng cũng tràn ngập hối hận.

Nếu không cướp đóa thanh liên, không đánh bị thương Nữ Oa và Phục Hy, có lẽ cục diện sẽ không biến thành như bây giờ… "Ai… nhị đệ, tam đệ, sự đã đến nước này, chúng ta cũng chỉ có thể nghe theo ý trời." Lão Tử cũng một mặt hối hận, bất đắc dĩ lắc đầu.

"Nhưng đại huynh, tam đệ, ta không cam tâm a!

Thật sự không cam tâm!

Chúng ta đường đường là Bàn Cổ chính tông…" Nguyên Thủy trong lòng gào thét, tràn ngập không cam lòng.

"A, cuối cùng cũng sắp không chịu nổi rồi sao…" Nhìn Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp ảm đạm vô quang, Vô Cực ánh mắt băng lãnh, trên mặt tràn đầy vẻ hí hước.

"Phá cho ta!" Vô Cực quát lớn một tiếng, liền tâm niệm nhất động, khống chế Hồng Mông Lượng Thiên Xích, lần nữa đánh vào Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp.

"Phanh!" Dưới một kích của Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp lập tức bị đánh bay, không còn chống đỡ được công phạt nữa.

Phải biết rằng, bây giờ pháp lực trong cơ thể ba người Lão Tử đã cạn kiệt, không có pháp lực rót vào Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, mất đi sự chống đỡ của pháp lực, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, làm sao có thể chống đỡ được Hồng Mông Lượng Thiên Xích được pháp lực rót vào liên tục.

"Phụt~" Theo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp bị Hồng Mông Lượng Thiên Xích đánh bay, Lão Tử lập tức từ miệng phun ra một ngụm máu tươi, bị phản phệ.

"Đại huynh…" "Đại huynh, ngài sao vậy?" Thông Thiên, Nguyên Thủy hai người thấy vậy, không khỏi đại cấp.

"Khụ khụ… vi huynh không sao…" Lão Tử có chút vô lực xua tay.

"Xoẹt xoẹt~" Cùng lúc đó, ba người Lão Tử mất đi sự bảo vệ của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, lập tức lộ ra dưới hỗn độn chân hỏa.

Trong nháy mắt, hỗn độn chân hỏa liền như thế như phá tre rơi xuống người họ.

"A…" "Không…" Dưới sự thiêu đốt của hỗn độn chân hỏa, truyền ra tiếng kêu thảm thiết không cam lòng của Nguyên Thủy.

Liều mạng muốn dập tắt hỗn độn chân hỏa.

Nhưng… có thể dập tắt được sao… "Xoẹt xoẹt~" Hỗn độn chân hỏa, có thể thiêu diệt vạn vật.

Chỉ trong nháy mắt, nhục thân của y đã bị hỗn độn chân hỏa thiêu thành hư vô, chỉ còn lại nguyên thần chạy thoát ra ngoài.

"Oanh~" Bỗng nhiên, cũng đúng lúc đó, bầu trời đột nhiên tối sầm lại.

Một luồng khí tức băng lãnh vô tình lập tức xuất hiện, vững vàng

bao phủ và khóa chặt Vô Cực.

Một luồng khí tức băng lãnh lại khủng bố, ở hiện trường cũng chỉ có một mình Vô Cực có thể cảm nhận được, những người khác không cảm nhận được.

Thiên Đạo chỉ nhằm vào một người cảnh cáo, không liên quan đến người khác.

"Ồ, Thiên Đạo lại đến rồi sao…" Vô Cực chỉ liếc mắt một cái, liền trong lòng hiểu rõ, biết luồng khí tức đó nguồn gốc từ đâu.

Ngoài Thiên Đạo đó ra còn có thể là ai.

Hắn biết Thiên Đạo lại một lần nữa cảnh cáo hắn, không thể ra tay giết Tam Thanh, đồng thời cũng biết, nếu dám ra tay nữa, nhất định sẽ bị Thiên Đạo xóa sổ.

Bởi vì Thiên Đạo, chính là người hộ đạo của Tam Thanh hiện tại.

Ai cũng biết, ở Hồng Hoang tiểu thế có thể thay đổi, đại thế không thể biến, mà Tam Thanh thành Thánh, chính là thuộc về đại thế, cho nên Thiên Đạo tuyệt đối không thể để họ xảy ra chuyện.

Muốn thay đổi đại thế, trừ phi thực lực mạnh hơn Thiên Đạo, nếu không… thì không khác gì lấy trứng chọi đá.

Điểm này, Vô Cực trong lòng hiểu rõ.

Với tu vi hiện tại của hắn, cũng kém xa Thiên Đạo, nếu không, lúc trước ở Thái Âm Tinh, sẽ không chỉ đơn giản là đánh nổ nhục thân của Đế Tuấn, Thái Nhất.

"Thiên Đạo… sẽ có một ngày ta sẽ đi tìm ngươi!" Vô Cực ánh mắt ngưng vọng hư không, lúc này ở trong tầng mây đó, chính là một con mắt hủy diệt khổng lồ đáng sợ đang nhìn chằm chằm hắn.

Đồng thời, Vô Cực cảm ứng, dưới sự ra tay của Thiên Đạo,

nguyên thần của ba người Lão Tử không biết tung tích, khí tức biến mất trên Bất Chu Sơn.

Mãi đến một lúc sau, khí tức của Thiên Đạo bao phủ trên người Vô Cực mới dần dần tiêu tán.

"Thực lực a… ta cần thực lực!" Đối mặt Thiên Đạo, Vô Cực lại một lần nữa cảm nhận được sự nhỏ bé của mình.

Khoảnh khắc này, hắn vô cùng tha thiết khát vọng có được thực lực, nếu vừa rồi có thực lực, thì không cần sợ Thiên Đạo, có thể trực tiếp đối đầu.

Nhưng… "Đại huynh, sao vậy?" Lúc này, Nữ Oa đi đến bên cạnh Vô Cực, thấy vẻ mặt ngưng trọng của Vô Cực, không khỏi có chút kinh ngạc.

"Ừm, đại huynh không sao…" Vô Cực xoa đầu Nữ Oa, lắc đầu.

"Ồ… vậy đại huynh, ba người đó vừa rồi chết chưa?" Nữ Oa chớp chớp đôi mắt đẹp hỏi.

"Chưa, để nguyên thần của họ chạy thoát rồi!" Vô Cực nhìn gương mặt tuyệt mỹ của Nữ Oa, nhẹ nhàng véo mũi nàng.

Không khỏi lập tức khiến Nữ Oa mặt cười đỏ bừng, hơi cúi đầu.

"Đại huynh… nhị ca đang nhìn đó…" Gương mặt Nữ Oa tràn đầy ráng hồng, một vẻ thẹn thùng.

"Khụ khụ… nhị ca cũng không nhìn…" Phục Hy đang nhìn cảnh tượng này, lập tức quay người, sau đó thân ảnh biến mất trên lưng chừng núi.

Lúc này ở hiện trường, chỉ còn lại Vô Cực và Nữ Oa.

"Tam muội…" "Vâng…" Tùy tay bố trí một tòa trận pháp, xác định sẽ không để ai nhìn trộm, Vô Cực liền dùng tay ôm lấy vòng eo

thon của Nữ Oa, sau đó nhẹ nhàng đặt nàng xuống.

Nhìn người con gái đáng yêu gần trong gang tấc, nhìn dung nhan tuyệt thế ấy. "Tam muội..." Vô Cực cúi người bên dái tai Nữ Oa, khẽ gọi một tiếng.

Chương 110

"Ân...

Đại huynh..." Nghe Vô Cực khẽ gọi, hàng mi cong của Nữ Oa khẽ run, nhưng đôi mắt đẹp vẫn nhắm chặt, chỉ e thẹn đáp lại một tiếng.

Dường như nàng đã chờ đợi ngày này từ lâu, sớm đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

Ánh mắt Vô Cực dừng lại trên gương mặt tuyệt mỹ của Nữ Oa, nhìn đăm đăm mấy giây rồi cúi đầu, nhẹ nhàng đặt lên môi nàng... "Ưm..." Không biết đã qua bao lâu... "Tam muội..." Vô Cực ôm chặt Nữ Oa. "Ân..." "Đại huynh, sau này đừng bỏ lại muội một mình nữa, được không?" Nữ Oa nằm trong lòng Vô Cực, đôi mắt đẹp nhìn hắn. "Được!

Đại huynh sau này sẽ không bao giờ để muội lại một mình nữa." Vô Cực nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng, dịu dàng nói.

Bây giờ Long Hán đại kiếp đã kết thúc, đương nhiên không cần phải trốn tránh nữa.

Trước đó vì lượng kiếp, hắn mới bất đắc dĩ phải làm vậy. "Vâng!" Sau khi nhận được câu trả lời mong muốn, Nữ Oa lập tức vui mừng ra mặt, đôi tay ngọc lại lần nữa ôm chặt lấy Vô Cực. "Đinh, phát hiện Cửu Thiên Tức Nhưỡng!

Phát hiện Cửu Thiên Tức Nhưỡng!" Đúng lúc Vô Cực và Nữ Oa đang ân ái, đột nhiên, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu hắn. "Hử?

Cửu Thiên Tức Nhưỡng sao..." Vô Cực không khỏi ngưng mắt.

Đối với dị bảo Cửu Thiên Tức Nhưỡng, hắn đương nhiên không

hề xa lạ, đây chính là một trong những bảo vật không thể thiếu trong quá trình Nữ Oa tạo người thành Thánh sau này!

Nếu nói về cấp bậc, nó cũng giống như Thanh Bình Kiếm, Thái Ất Phất Trần, Tam Bảo Ngọc Như Ý, đều thuộc cấp Cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, tuy không thể dùng để công kích hay phòng ngự, nhưng ngoài việc tạo người, nó còn có thể dùng để bồi dưỡng linh căn dị bảo trong thiên hạ.

Có thể nói, giá trị của nó so với Cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, tuyệt đối không hề thua kém.

Cực phẩm Tiên Thiên linh bảo tuy hiếm, nhưng cũng có một số, còn Cửu Thiên Tức Nhưỡng thì chỉ có một món duy nhất.

Đúng là vật hiếm thì quý.

Sau khi xem chỉ dẫn của hệ thống trong đầu, Vô Cực lập tức biết được vị trí của Cửu Thiên Tức Nhưỡng, nhưng hắn không vội đi lấy ngay, dù sao nó cũng không chạy đi đâu được. "Hử?

Đại huynh, sao vậy?" Nữ Oa phát hiện vẻ khác thường trên mặt Vô Cực, không khỏi khẽ hỏi. "Không có gì..." "Ồ..." ...

Thời gian trôi nhanh.

Sau khi hai người "riêng tư" một ngàn năm. "Được rồi, tam muội, chúng ta nên trở về thôi!

Đừng để nhị ca chờ sốt ruột." Trên sườn núi, Vô Cực nắm tay ngọc của Nữ Oa, sau đó đặt lên eo nàng, khẽ nói. "Vâng, đại huynh...

Muội nghe lời huynh." Nữ Oa e thẹn gật đầu, có chút không dám nhìn vào mắt Vô Cực. "Nhưng trước khi trở về, ta đi lấy một món bảo vật trước đã." Vô Cực nói. "Bảo vật ạ?

Đại huynh..." Trong mắt Nữ Oa có chút khó hiểu. "Đi thôi, tam

muội, lát nữa muội sẽ biết." "Vâng!" Chẳng mấy chốc, Vô Cực và Nữ Oa đã đến nơi Tạo Hóa Thanh Liên từng sinh trưởng. "Đại huynh...

Ở đây cũng không có gì cả?" Nữ Oa càng thêm khó hiểu.

Vô Cực cười mà không nói, rồi đột nhiên tung một quyền xuống mặt đất. "Ầm ~" Theo một tiếng nổ lớn, mặt đất nứt ra.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng tỏa ra từng luồng tiên quang, xuất hiện trước mặt hai người. "Đi thôi, tam muội, đây là một trong những bảo vật cần thiết cho việc thành đạo của muội sau này, mau thu lấy đi!" Vô Cực chỉ vào Cửu Thiên Tức Nhưỡng. "Vâng, đại huynh." Thế là, Nữ Oa đưa tay ngọc ra, thu lấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng trước mắt. "Đại huynh, nó tên là Cửu Thiên Tức Nhưỡng sao?" Một lát sau, Nữ Oa hỏi. "Ừ, không sai, chính là Cửu Thiên Tức Nhưỡng!" Vô Cực gật đầu. "Được rồi, chúng ta có thể trở về rồi." "Vâng!" ...

Không lâu sau, Vô Cực và Nữ Oa hai người đã trở về phúc địa tại Bất Chu Sơn. "Đại huynh, tam muội, hai người đã về." Thấy Vô Cực và Nữ Oa trở về, Phục Hy lập tức mở mắt, đứng dậy từ mặt đất. "Ừ!" Vô Cực cười gật đầu.

Chương 111

"Đúng rồi, nhị đệ, tam muội, tu vi của hai người đều đã đột phá Đại La Kim Tiên hậu kỳ rồi sao!" Vô Cực dùng nguyên thần cảm ứng được tu vi của Nữ Oa và Phục Hy đột phá, không khỏi có chút kinh ngạc.

Theo như hiểu biết của hắn về Hồng Hoang ở kiếp trước, lúc này tu vi của Nữ Oa và Phục Hy đáng lẽ chỉ ở Đại La Kim Tiên trung kỳ mà thôi. "Lẽ nào là do ta?" Hắn không khỏi thầm đoán trong lòng. "Vâng, đại huynh, ta và tam muội đã đột phá." Phục Hy gật đầu nói. "Được, nhị đệ, tam muội, nếu đã đột phá, vậy vi huynh cũng phải bế quan một phen thôi, không thì sắp bị các ngươi đuổi kịp rồi." Vô Cực cười nói. "Vâng, đại huynh, vậy ta và nhị ca sẽ hộ pháp cho huynh." Nữ Oa chớp mắt nói. "Được!" Cứ như vậy, mấy ngày sau.

Vô Cực liền bắt đầu bế quan.

Lần bế quan này, hắn không chỉ phải dung nhập tinh huyết và nguyên thần của Bàn Cổ Đại Thần thu thập được từ Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu vào bản thân, mà đồng thời, còn phải luyện hóa tinh huyết thu thập được từ Hồng Quân, La Hầu và những người khác.

Ngoài ra, hắn còn phải luyện hóa cấm chế trên Thí Thần Thương, Phảng Tru Tiên Tứ Kiếm, và Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Cùng lúc đó, tám trăm bốn mươi triệu vi lạp và bốn mươi vạn tỷ tế bào trong cơ thể cũng cần được khai tịch thành khí hải.

Ngoài những việc trên, còn có Lực chi pháp tắc và Không gian pháp tắc lấy được từ Thập Nhị Tổ Vu, cũng cần phải lĩnh ngộ.

Cho nên thời gian bế quan lần này, chắc chắn sẽ lâu hơn một chút.

Nếu hắn đoán không lầm, Hồng Quân sắp thành Thánh rồi.

Có khí vận lượng kiếp và Hỗn Độn chí bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, Hồng Quân không thành Thánh cũng khó!

Đợi Hồng Quân thành Thánh, ngay sau đó sẽ là thời điểm giảng đạo tại Tử Tiêu Cung. "Ta cứ luyện hóa tinh huyết của Hồng Quân, La Hầu và những người khác trước đã!" Vô Cực thầm tự nhủ trong lòng.

Vốn định nâng cao căn nguyên trước, nhưng suy đi nghĩ lại, hắn quyết định luyện hóa tinh huyết trước. "Hệ thống, ta muốn phân tích tinh huyết của La Hầu!" Vô Cực thầm niệm trong lòng. "Đinh, đang phân tích hoàn mỹ tinh huyết của Ma Tổ La Hầu..." Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên. ...

Thời gian trôi nhanh.

Mười năm...

Trăm năm...

Ngàn năm...

Vạn năm...

Năm vạn năm sau, Vô Cực cuối cùng đã luyện hóa thành công một giọt tinh huyết của La Hầu.

Cùng với việc luyện hóa xong giọt tinh huyết của La Hầu, như dự liệu, tu vi nhục thân của hắn cũng được nâng cao như mong đợi.

Sau khi cảm nhận sự thay đổi trong cơ thể, Vô Cực mỉm cười.

Đã luyện hóa xong của La Hầu, vậy tiếp theo sẽ luyện hóa của Hồng Quân và những người khác. "Hệ thống, ta muốn phân tích tinh huyết của Hồng Quân!" Vô Cực thầm niệm trong lòng. "Đinh, đang phân tích hoàn mỹ tinh huyết của Hồng Quân." Âm thanh nhắc nhở

của hệ thống vang lên.

Mười năm...

Trăm năm...

Ngàn năm...

Vạn năm...

Lại qua năm vạn năm đằng đẵng, Vô Cực lại lần nữa thành công luyện hóa tinh huyết của Hồng Quân.

Sau đó là Càn Khôn Lão Tổ, Âm Dương Lão Tổ, Ngũ Hành Lão Tổ, Long Vương, Thủy Kỳ Lân...

Thời gian cứ thế trôi qua, đã mấy chục vạn năm.

Khi Vô Cực luyện hóa toàn bộ tinh huyết thu thập được, tu vi nhục thân vốn ở Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, giờ đây đã đạt đến đỉnh phong sơ kỳ.

Khoảng cách đến Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, cũng chỉ còn một bước chân.

Điều này không khỏi khiến Vô Cực lại một lần nữa vui mừng. "Được rồi, tinh huyết đã luyện hóa xong, vậy thì đến lượt luyện hóa tinh huyết và nguyên thần của Bàn Cổ Đại Thần." "Hệ thống, phân tích cho ta nguyên thần và tinh huyết của Bàn Cổ Đại Thần." Vô Cực nói với hệ thống trong lòng. "Đinh, đang phân tích hoàn mỹ tinh huyết của Bàn Cổ!" "Đinh, đang phân tích hoàn mỹ nguyên thần của Bàn Cổ Đại Thần!" Một năm...

Mười năm...

Trăm năm...

Ngàn năm...

Vạn năm...

Chương 112

Mười vạn năm...

Hai mươi vạn năm...

Ba mươi vạn năm...

Tròn ba mươi vạn năm sau, Vô Cực mới có thể luyện hóa tinh huyết và nguyên thần của Bàn Cổ Đại Thần, và dung nhập vào cơ thể mình.

Kể từ giây phút này, căn nguyên của Vô Cực lại lần nữa được nâng cao, vượt xa Tam Thanh do nguyên thần của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, căn nguyên đạt đến chuẩn Hỗn Độn Ma Thần. "Ầm..." Cũng vào lúc này, theo một tiếng nổ vang trong cơ thể Vô Cực, tu vi nhục thân của hắn cuối cùng đã đột phá lên Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ.

Phải cảm ơn tinh huyết của Bàn Cổ Đại Thần rất nhiều.

Ngoài ra, tu vi cảnh giới của Vô Cực cũng được nâng cao thêm một bước.

Khoảng cách đến Hỗn Nguyên Kim Tiên, đã ở ngay trước mắt.

Sau khi vui mừng kích động xong, Vô Cực bắt đầu tiếp tục luyện hóa cấm chế trên Thí Thần Thương. "Hệ thống, phân tích Thí Thần Thương cho ta." "Đinh, đang phân tích hoàn mỹ Cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Thí Thần Thương." Một đạo...

Hai đạo...

Ba đạo...

Mười đạo...

Thời gian trôi qua.

Cấm chế trên Thí Thần Thương đã bị Vô Cực luyện hóa một phần.

Mười vạn năm sau, đã bị Vô Cực luyện hóa được hai phần ba.

Sau đó, phần còn lại không thể luyện hóa được nữa.

Phải đợi cảnh giới đột phá lên Hỗn Nguyên Kim Tiên mới có thể tiếp tục luyện hóa.

Nhưng tuy chưa hoàn toàn luyện hóa, Vô Cực cũng đã có thể phát huy được phần lớn uy năng của nó.

Thí Thần Thương khó luyện hóa, nhưng Phảng Tru Tiên Tứ Kiếm thì dễ hơn nhiều.

Chỉ mất năm vạn năm, Vô Cực đã luyện hóa xong toàn bộ.

Dù sao cũng chỉ là Thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo mà thôi. ...

Thời gian trôi nhanh.

Lại qua ba mươi vạn năm, Vô Cực cuối cùng đã luyện hóa lại một lần nữa tất cả linh bảo trên người, bao gồm cả Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Hai trăm vạn năm sau.

Vô Cực cũng đã sơ bộ tham ngộ xong mười hai đạo pháp tắc thu thập được từ Thập Nhị Tổ Vu và những người khác.

Đồng thời, lĩnh ngộ đối với Lực chi pháp tắc cũng tiến thêm một bước. "Bây giờ ta đã luyện hóa xong linh bảo, tinh huyết, cũng đã sơ bộ lĩnh ngộ xong Không gian pháp tắc, càng có lĩnh ngộ sâu hơn về Lực chi pháp tắc, vậy thì hiện tại ta chỉ cần khai tịch tám trăm bốn mươi triệu vi lạp và bốn mươi vạn tỷ tế bào trong cơ thể thành khí hải, là có thể xuất quan." Vô Cực thầm nghĩ.

Nhanh chóng, Vô Cực tiếp tục tiến vào quá trình khai tịch khí hải.

Bởi vì lần trước đã có kinh nghiệm khai tịch huyệt khiếu thành khí hải, nên lần này Vô Cực có thể làm một cách quen thuộc.

Một năm...

Trăm năm...

Ngàn năm...

Vạn năm...

Mười vạn năm...

Một nguyên hội...

Hai nguyên hội...

Ba nguyên hội...

Mười nguyên hội...

Tròn mười nguyên hội sau, Vô Cực cuối cùng mới khai tịch tám trăm bốn mươi triệu vi lạp trong cơ thể thành khí hải.

Cùng lúc đó, khi Vô Cực khai tịch vi lạp trong cơ thể thành khí hải, tu vi nhục thân của hắn cũng cuối cùng bước vào Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ.

Về tu vi cảnh giới, khoảng cách đến Hỗn Nguyên chỉ còn một chút.

Vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Đúng lúc Vô Cực định thừa thắng xông lên, tiếp tục khai tịch bốn mươi vạn tỷ tế bào trong cơ thể thành khí hải thì.

Đột nhiên... "Cao ngọa cửu trùng vân, bồ đoàn đạo chân; Thiên địa huyền hoàng ngoại, ngô đương chưởng giáo tôn; Bàn Cổ sinh Thái Cực, lưỡng nghi tứ tượng tuần; Nhất đạo truyền tam hữu, nhị giáo

xiển tiệt phân; Huyền môn đô lĩnh tú, nhất khí hóa Hồng Quân.

Chương 113

Ta là Hồng Quân, hôm nay thành Thánh, sẽ khai giảng đại đạo tại Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời, người có duyên đều có thể đến nghe giảng." Một giọng nói uy nghiêm khổng lồ vang vọng khắp Hồng Hoang.

Thiên âm phiêu đãng, vạn hoa đua nở, hương thơm ngào ngạt, vạn thú cùng hót, khí lành bao trùm toàn bộ Hồng Hoang.

Trên mảnh đất Hồng Hoang rộng lớn diễn hóa ra từng con đường đại đạo, trong chốc lát, trên đất Hồng Hoang, cỏ cây, muông thú, kỳ trân dị bảo, vô số linh vật được khai mở linh trí, có kẻ còn nhờ đó mà trực tiếp hóa hình thoát phàm. "Ồ, Hồng Quân thành Thánh rồi sao..." Vô Cực chậm rãi mở mắt, trong mắt nhật nguyệt hiện ra, nhìn về phía Hồng Hoang đại địa.

Lúc này trên Hồng Hoang đại địa, tất cả sinh linh đều đã nghe thấy giọng nói uy nghiêm của Hồng Quân.

Trong chốc lát, tất cả sinh linh trong Hồng Hoang đều lần lượt xuất quan, hướng về Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời, muốn lắng nghe Hồng Quân giảng đạo.

Trên núi Côn Luân...

Trong Huyết Hải...

Trên Thái Dương Tinh...

Ngũ Trang Quán...

Bắc Minh chi hải...

Tây phương...

Đặc biệt là đám tiên thiên sinh linh sau này trở thành ba ngàn hồng trần khách của Tử Tiêu Cung, càng là như vậy. "Đại huynh, chúng ta có đi nghe đạo không?" Thấy Vô Cực xuất quan, Nữ Oa lập tức nhìn hắn.

Phục Hy bên cạnh cũng vậy, đang chờ Vô Cực quyết định. "Đi!" Vô Cực nhàn nhạt gật đầu.

Tuy đạo của Hồng Quân không hợp với hắn, nhưng đối với Nữ Oa và Phục Hy, lại phải đi nghe. ...

Một lát sau. "Được rồi, nhị đệ, tam muội, chúng ta xuất phát thôi!

Lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung này, sẽ rất có ích cho hai người." Vô Cực cười nói với Nữ Oa và Phục Hy. "Vâng, đại huynh!" Nữ Oa và Phục Hy gật đầu.

Ngay sau đó, bóng dáng ba người Vô Cực biến mất trong phúc địa.

Lúc này, trong điện Bàn Cổ, Thập Nhị Tổ Vu tụ tập đông đủ. "Đại ca, Hồng Quân giảng đạo, chúng ta có đi nghe không?" Vũ chi Tổ Vu Huyền Minh lên tiếng hỏi. "Vu tộc chúng ta không có nguyên thần, đi cũng nghe không hiểu, huyết trì do Phụ Thần để lại có tộc nhân không ngừng ra đời, ta cũng không thể rời đi." Đế Giang nói, giọng điệu không có chút tôn kính nào với Hồng Quân.

Vu tộc chỉ tôn Bàn Cổ, Hồng Quân dù là Thánh nhân đầu tiên giữa trời đất, cũng không đặt vào mắt. "Đại ca, Hồng Quân dù sao cũng là Thánh nhân đầu tiên giữa trời đất, lần này sẽ có nhiều đại nhân vật đến, ta đi mở mang kiến thức cũng tốt." Thổ chi Tổ Vu Hậu Thổ nói.

Trong Thập Nhị Tổ Vu, Hậu Thổ nhỏ tuổi nhất, tính cách tương đối ôn hòa.

Đế Giang nghe lời Hậu Thổ, trầm tư một lúc. "Đại ca, mười hai Tổ Vu chúng ta không cần đi hết, để Hậu Thổ muội muội đại diện

chúng ta đi đi." Thời gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm nói, hắn là trí giả trong Thập Nhị Tổ Vu. "Cũng được." Đế Giang gật đầu, tỏ vẻ đồng ý. "Hậu Thổ muội muội, nếu lúc đó gặp khó khăn, cứ trực tiếp truyền tin cho ta, ta sẽ lập tức đến." "Cảm ơn đại ca!" Hậu Thổ nói một câu, rồi trực tiếp bay ra khỏi điện Bàn Cổ. ...

Vài ngày sau.

Vô Cực đang dẫn Nữ Oa và Phục Hy đến Tử Tiêu Cung nghe đạo không khỏi ngưng mắt. "Hử?

Kia không phải là Hậu Thổ sao..." Dưới sự cảm ứng của nguyên thần, hắn chợt phát hiện một bóng dáng quen thuộc. "Lẽ nào trong Thập Nhị Tổ Vu, chỉ có một mình Hậu Thổ đến Tử Tiêu Cung?" Vô Cực không khỏi có chút kinh ngạc.

Nhưng nhanh chóng cũng hiểu ra.

Thập Nhị Tổ Vu không kính trời, không quỳ đất, chỉ tôn kính Phụ Thần Bàn Cổ, cho nên việc lúc này chỉ có một mình Hậu Thổ đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, cũng không có gì kỳ lạ. "Hử?

Đại huynh, sao vậy?" Nữ Oa thấy Vô Cực đột nhiên dừng lại, gương mặt tuyệt mỹ không khỏi lộ ra vẻ khó hiểu, chớp mắt hỏi.

Phục Hy cũng vậy, không biết vì sao Vô Cực lại đột nhiên dừng lại.

Bởi vì cảnh giới và tu vi đều thấp hơn Vô Cực, nên ngoài Vô Cực ra, họ không thể cảm ứng được bóng dáng của Hậu Thổ lúc này. "À, đại huynh chỉ đột nhiên cảm ứng được khí tức của một người quen." Vô Cực vuốt ve mái tóc Nữ Oa nói. "Là ai vậy?

Đại huynh." Nữ Oa nhìn Vô Cực hỏi, vẻ mặt tò mò.

Chương 114

"Ừm, lát nữa muội sẽ biết." Vô Cực cười cười, cố ý giấu giếm. "Ồ..." "Được rồi, chúng ta tăng tốc thôi!" Vô Cực nhẹ nhàng véo mũi Nữ Oa. "Vâng!" Bị Vô Cực véo mũi, Nữ Oa không khỏi đỏ mặt, trên mặt phủ đầy ráng hồng, quyến rũ đến cực điểm.

Phục Hy bên cạnh thấy cảnh này, liền tự giác quay người đi, không nhìn Vô Cực và Nữ Oa ân ái.

Không lâu sau, khi bay lại gần hơn.

Vô Cực trực tiếp truyền âm cho nguyên thần của Hậu Thổ. "Hậu Thổ đạo hữu..." Giọng nói đầy từ tính của Vô Cực, lập tức vang lên bên tai Hậu Thổ.

Nghe giọng Vô Cực, Hậu Thổ đột nhiên sững sờ, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng, dường như không thể tin được. "A, Vô Cực đạo hữu... là giọng của Vô Cực đạo hữu..." Trong khoảnh khắc, Hậu Thổ liền dừng lại tại chỗ, rồi quay người, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào hư không phía sau.

Giây phút này trong lòng, vừa vui mừng vừa căng thẳng.

Kể từ lần cuối hai người gặp nhau, đã qua mấy chục nguyên hội, không khỏi khiến lòng nàng tràn đầy nhớ nhung và mong đợi.

Từ khoảnh khắc Vô Cực giúp nàng tịnh hóa sát khí trên người, bóng dáng Vô Cực đã khắc sâu trong đầu nàng, luôn không tự chủ được mà hiện lên.

Thực ra Đế Giang và những người khác không biết, lần này nàng sở dĩ muốn đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, chỉ là để xem có thể gặp được Vô Cực ở Tử Tiêu Cung hay không, chứ không phải thật sự

muốn đi nghe đạo.

Tổ Vu vì không có nguyên thần (hoặc nguyên thần không hoàn chỉnh), không thể ngộ đạo mà chỉ có thể tu luyện nhục thân, lẽ nào thân là Tổ Vu nàng lại không biết sao.

Không!

Đương nhiên là biết.

Chỉ là tất cả, đều chỉ vì muốn được nhìn thấy bóng dáng trong đầu mà thôi. "Mình... thích hắn rồi sao... nếu không tại sao lại muốn gặp hắn như vậy..." Trong lúc chờ đợi Vô Cực, Hậu Thổ không khỏi đỏ mặt, thầm nghĩ. "Aiya... thật xấu hổ quá!" Dần dần, Hậu Thổ hoàn toàn mặt đỏ bừng, thậm chí đỏ cả đến tai và cổ. "...Hắn có thích mình không..." Bất giác, lúc này trong lòng Hậu Thổ, lại đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, rồi vụt qua.

Nhanh chóng, đúng lúc Hậu Thổ đang suy nghĩ lung tung, Vô Cực, Nữ Oa và Phục Hy ba người, đã xuất hiện trong tầm mắt nàng.

Thấy bóng dáng Vô Cực xuất hiện, Hậu Thổ không khỏi sáng mắt lên, rồi trực tiếp bước đi. "Vô Cực đạo hữu..." Hậu Thổ nhìn chằm chằm vào Vô Cực, gương mặt tuyệt mỹ tràn đầy nụ cười. "Ừ, Hậu Thổ đạo hữu!" Vô Cực cười gật đầu với nàng. *Hử?

Nàng là ai!

Sao lại có quan hệ với đại huynh!

Tại sao lại thân thiết với Vô Cực đạo hữu như vậy?* Trực giác của phụ nữ đều rất nhạy bén.

Giây phút này, khi Hậu Thổ và Nữ Oa nhìn nhau, cả hai đều không khỏi siết chặt ánh mắt, đều đang âm thầm đánh giá đối phương.

Cảnh tượng này, cũng nhanh chóng bị Vô Cực phát hiện. "Hử?

Hai người họ... không phải là sẽ đánh nhau chứ?" Vô Cực không khỏi có chút lo lắng trong lòng.

Giây phút này, hư không dường như bị ngưng đọng.

Không khí vô cùng kỳ quái.

Hệt như đang diễn ra một cuộc chiến của phụ nữ.

Thời gian trôi qua, Phục Hy bên cạnh, tự nhiên cũng phát hiện ra sự bất thường trong không khí.

Nhìn Vô Cực, rồi lại nhìn Nữ Oa và Hậu Thổ. "Lẽ nào... nàng cũng giống tam muội, đang thích đại huynh?" Phục Hy thầm đoán.

Một lát sau. "Khụ khụ...

Đại huynh, vị đạo hữu này là...?" Để hòa hoãn và phá vỡ không khí, Phục Hy chỉ có thể lên tiếng.

Lúc này cũng chỉ có hắn là thích hợp để lên tiếng.

Chương 115

... "Ồ đúng, bần đạo chưa giới thiệu cho mọi người làm quen..." Khi Phục Hy phá vỡ sự im lặng, Vô Cực lập tức bước ra, đứng giữa Nữ Oa và Hậu Thổ, che khuất tầm mắt của họ, rồi nói: "Hậu Thổ đạo hữu, bần đạo xin giới thiệu, đây là nhị đệ Phục Hy và tam muội Nữ Oa của bần đạo." Vô Cực chỉ vào Nữ Oa và Phục Hy, rồi ánh mắt lại nhìn về phía Nữ Oa và Phục Hy, tiếp tục nói: "Nhị đệ, tam muội, đây là Hậu Thổ đạo hữu." Sau khi Vô Cực dứt lời. "Hậu Thổ ra mắt Phục Hy đạo hữu và Nữ Oa đạo hữu!" Hậu Thổ chỉ khẽ run mi, liền đi đầu chắp tay hành lễ với Nữ Oa và Phục Hy. "Phục Hy ra mắt Hậu Thổ đạo hữu!" "Nữ Oa ra mắt Hậu Thổ đạo hữu!" Phục Hy và Nữ Oa thấy vậy, cũng vội vàng đáp lễ.

Một lát sau, sau khi hai bên đã làm quen. "Được rồi, nhị đệ, tam muội, Hậu Thổ đạo hữu, chúng ta tiếp tục xuất phát đến Tử Tiêu Cung nghe đạo thôi!" Vô Cực nhìn Nữ Oa, Phục Hy, Hậu Thổ ba người, cười nói. "Vâng!" "Vâng!" "Vâng!" Nữ Oa, Hậu Thổ, Phục Hy ba người gật đầu nói, không có bất kỳ ý kiến gì.

Đối với Nữ Oa và Phục Hy, Vô Cực là đại huynh, nên tự nhiên mọi việc đều nghe theo Vô Cực.

Đối với Hậu Thổ, mục đích của chuyến đi này vốn là để có thể gặp được Vô Cực ở Tử Tiêu Cung, bây giờ Vô Cực đã xuất hiện, nên tiếp theo đi đâu, thực ra cũng không quan trọng, chỉ cần có thể đi cùng Vô Cực là được. "Chúng ta đi!" Cứ như vậy, Vô Cực tiếp tục dẫn theo Nữ Oa, Phục Hy, Hậu Thổ ba người, nhanh chóng hướng về Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn.

Nhanh chóng, ba người Vô Cực đã tiến vào Hỗn Độn vô tận.

Trong Hỗn Độn, luồng khí Hỗn Độn cuồng bạo tràn ngập, địa hỏa phong thủy vô tận nghịch chuyển, ẩn chứa vô vàn hung hiểm.

Nếu tu vi không có Đại La Kim Tiên, tuyệt đối không thể chống đỡ được cương phong hủy diệt của Hỗn Độn.

Dưới Đại La Kim Tiên, chắc chắn chết không nghi ngờ. "Đại huynh, đây là cảnh tượng trong Hỗn Độn sao?

Thật đáng sợ!" Nhìn cương phong hủy diệt tràn ngập trong Hỗn Độn, Nữ Oa không khỏi ngưng mắt, nhìn Vô Cực hỏi.

Hậu Thổ và Phục Hy bên cạnh cũng nhìn về phía Vô Cực. "Ừ, đây là Hỗn Độn, khắp nơi đều đầy rẫy nguy cơ, dưới Đại La Kim Tiên không thể tùy tiện vào." Vô Cực cười cười, giải thích cho ba người. "Ồ..." Nghe Vô Cực giải thích, ba người Nữ Oa lập tức bừng tỉnh. ...

Vô Cực không biết, khi hắn đang dẫn Nữ Oa, Phục Hy, Hậu Thổ ba người hướng về Tử Tiêu Cung, thì ở một nơi xa xôi ức vạn vạn dặm trong Hỗn Độn vô tận, Dao Trì cũng đang dẫn theo Hi Hòa, Thường Hi, cùng với hai con chim Thanh Loan và Xích Loan hướng về Tử Tiêu Cung.

Sau mấy chục nguyên hội, con chim ngốc Thanh Loan dưới sự ép buộc của Xích Loan, cuối cùng cũng đã thành công đột phá lên Đại La Kim Tiên, dù chỉ là Đại La sơ kỳ. "Hi Hòa tỷ tỷ, Thường Hi tỷ tỷ, Dao Trì tỷ tỷ, Xích Loan muội muội... chúng ta thật sự có thể gặp được đại lão gia ở Tử Tiêu Cung không?" Thanh Loan nhìn Hi Hòa, Thường Hi, rồi lại nhìn Dao Trì và Xích Loan bên cạnh. "Ừ, tiểu Thanh Loan, chúng ta nhất định có thể gặp được Vô Cực ca ca ở Tử Tiêu Cung!" Thường Hi mi cong khẽ run, gật đầu. "Vô Cực ca ca, huynh có biết ta và tỷ tỷ nhớ huynh đến nhường nào không..." Trên gương mặt tuyệt mỹ của Thường Hi, hiện lên một tia lạc lõng. "Ừ!" Hi Hòa khẽ nói, trong đầu cũng không khỏi hiện lên bóng dáng Vô Cực. "Thanh Loan

ca ca, yên tâm đi, nếu Dao Trì tỷ tỷ đã nói có thể, vậy thì nhất định có thể." Xích Loan vỗ cánh, an ủi Thanh Loan. "Được rồi, tiểu Thanh Loan, tin tưởng tỷ tỷ." Dao Trì nhìn về phía Hỗn Độn vô tận. "Vâng..." ...

Cùng lúc đó.

Trong số ức vạn vạn sinh linh của Hồng Hoang.

Khi nghe giọng nói uy nghiêm của Hồng Quân truyền khắp Hồng Hoang trước đó, nói rằng ngài đã đắc đạo thành Thánh, sẽ giảng đạo trong Hỗn Độn ngoài ba mươi ba tầng trời.

Lập tức.

Những sinh linh cảm thấy tu vi có thành tựu, gần như không ai muốn từ bỏ và bỏ lỡ cơ hội này, đều lần lượt dùng tốc độ nhanh nhất, lao về phía ngoài trời.

Nhưng họ không biết.

Hỗn Độn đâu phải dễ dàng xông vào như vậy?

Phải biết rằng, trong Hỗn Độn hung hiểm vô cùng.

Ngoại trừ ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần lúc đầu, vì sinh ra trong Hỗn Độn, lại thêm tu vi cường đại, có thể ngao du vô sự.

Bây giờ những sinh linh sinh ra trong thế giới Hồng Hoang, nếu muốn tiến vào Hỗn Độn ngoài trời, đâu phải dễ dàng!

Không nói gì khác, chỉ riêng sự xâm thực của khí Hỗn Độn, cũng không phải là sinh linh bình thường có thể chống đỡ được.

Nếu trên người không có linh bảo hộ thân, thì chẳng khác nào đi tìm cái chết.

Cứ như vậy, lúc này trong Hỗn Độn.

Những sinh linh bình thường của Hồng Hoang vì không biết sự nguy hiểm trong Hỗn Độn, đang mù quáng lao vào.

Trên mặt ai nấy đều tràn đầy vẻ hưng phấn, dường như đại đạo đã ở ngay trước mắt.

Dưới sự cảm ứng của nguyên thần, trên đường đi, Vô Cực, Nữ Oa, Phục Hy bốn người không biết đã gặp bao nhiêu người.

Đối với tất cả những điều này, Vô Cực từ đầu đến cuối chỉ lạnh lùng quan sát, trong lòng không khỏi cười lạnh.

Đại đạo đâu phải dễ nghe như vậy?

Chương 116

Theo ước tính của hắn, những sinh linh bình thường này cuối cùng có thể sống sót đến Tử Tiêu Cung, có được ba ngàn người đã là tốt lắm rồi.

Đặc biệt trong số đó, thậm chí có cả những kẻ dưới cảnh giới Đại La Kim Tiên, không khỏi khiến Vô Cực càng thêm cười lạnh, ngay cả Đại La còn không dám xông vào Hỗn Độn, thật không biết sống chết!

Lúc này ở phía trước, Vô Cực cảm ứng được.

Những sinh linh xuất phát đầu tiên, lúc này đã đến nơi có bình chướng trời ngoài.

Nhưng lúc này trên mặt những sinh linh này, lại đầy vẻ lo lắng, hai mắt đang nhìn chằm chằm vào một tấm bình chướng màu xanh phía trước.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều không biết phải làm sao! "Chư vị đạo hữu, mau tìm cách phá vỡ bình chướng trời đất, để đến Hỗn Độn nghe giảng đại đạo thôi." Trong lúc mọi người đang nhìn nhau, một vị đạo nhân đột nhiên đứng ra, giọng điệu lo lắng. "Đạo hữu nói có lý, nhưng bình chướng trời đất bảo vệ Hồng Hoang, nếu phá hoại, không biết có gây ra tai họa không." "Không sai!

Nếu vì vậy mà rước lấy đại tai cho Hồng Hoang, chúng ta khó mà gánh vác trách nhiệm." Những tiếng bàn tán không ngừng vang lên từ đám đông, không một ai dám tự ý hành động, đều sợ vì vậy mà dính phải nhân quả. ...

Nhưng đúng lúc này. "Vút!" Đúng lúc mọi người đang đùn đẩy, không ai muốn ra tay, một bóng đen nhanh chóng lướt qua, trong chớp mắt để lại vô số ảo ảnh, tức thì đến trước bình chướng trời đất, thân

hình biến ảo mấy lần, lại như mặt nước gợn sóng, bóng đen dung nhập vào bình chướng trời đất, rồi lại từ một phía khác đi ra, tiếp tục bay về phía sâu trong Hỗn Độn. "Côn Bằng Lão Tổ!" Mọi người đều giật mình, đối với Côn Bằng không hề xa lạ, là đại thần thông giả trong Bắc Minh chi hải, tự xưng là Côn Bằng Lão Tổ, lập tức, tất cả mọi người trong sân đều kiêng dè Côn Bằng.

Lúc này, đột nhiên. "Thái Dương Chân Hỏa!" Lại một tiếng hét lạnh lùng vang lên, mọi người nhìn sang, là hai đạo nhân thanh niên mặc đạo bào màu vàng, toàn thân tỏa ra khí tức uy nghiêm, lúc này đang dùng Thái Dương Chân Hỏa đốt cháy bình chướng trời đất.

Chỉ trong chốc lát, đã đốt ra một cái lỗ lớn, cùng lúc đó khí Hỗn Độn lập tức tràn vào.

Hai người không dám chậm trễ, vội vàng bay ra, ngay khi hai người bay ra, cái lỗ bị Thái Dương Chân Hỏa đốt cháy lại lập tức khôi phục, khí Hỗn Độn tràn vào cũng nhanh chóng bị chuyển hóa thành tiên thiên linh khí. "Hai người vừa rồi, là Đế Tuấn và Thái Nhất từ Thái Dương Tinh ra sao?" Trong đám đông có người hỏi.

Một lát sau. "Được rồi, chư vị đạo hữu, đừng ngây ra nữa, bình chướng trời đất có thể khôi phục, bây giờ rất nhiều người cũng đã phá vỡ bình chướng đi vào rồi, chúng ta cũng mau lên thôi!" "Thiện!" "Thiện!" Lúc này mọi người, lập tức phản ứng lại, đều lập tức triệu hồi linh bảo, rồi thúc giục, ngay sau đó tấn công mãnh liệt vào bình chướng trời đất.

Sau khi phá vỡ bình chướng trời đất, bước vào Hỗn Độn, chỉ thấy xung quanh một màu xám xịt, trong mắt toàn là một màu mịt mù.

Ngay cả những người có tu vi đỉnh cao như Lão Tử, Nguyên Thủy, Trấn Nguyên Tử, trong chốc lát cũng mất phương hướng, không phân biệt được trước sau trái phải trên dưới, bởi vì dù nhìn về

hướng nào, cũng đều là một màu xám trắng, ở đây, không có trời đất, càng không có nhật nguyệt tinh thần để chỉ dẫn phương hướng.

Đây là thế giới Hỗn Độn!

Thế giới Hỗn Độn đã sinh ra ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần!

Bàn Cổ khai thiên tích địa, mới từ Hỗn Độn vô biên khai tịch ra một thế giới Hồng Hoang lớn như vậy, tuy chiếm hai phần ba thế giới Hỗn Độn, nhưng một phần ba Hỗn Độn còn lại vẫn vô biên vô tận.

Hỗn Độn mênh mông, vô biên vô tận, xung quanh toàn là khí Hỗn Độn đang cuồn cuộn sôi trào. "A!" Đột nhiên, một tiếng kêu thảm thiết phá vỡ sự tĩnh lặng, là có người không chống đỡ được sự xâm thực của khí Hỗn Độn, bị khí Hỗn Độn nhấn chìm, vẫn lạc trong Hỗn Độn. "Hít, Hỗn Độn hung hiểm, mau tìm Tử Tiêu Cung thì hơn!" Mọi người thấy kết cục thê thảm của người đó, không khỏi hít một hơi lạnh, vội vàng tản ra, bắt đầu tìm kiếm phương hướng Tử Tiêu Cung, nhưng Hỗn Độn mênh mông, cũng không có phương hướng chỉ dẫn, nếu không có đại khí vận, đại cơ duyên, muốn tìm được Tử Tiêu Cung, hy vọng có thể nói là mong manh.

Đây cũng là lý do Hồng Quân muốn giảng đạo trong Hỗn Độn, để tập hợp phần lớn khí vận của Hồng Hoang, trợ giúp hợp đạo, phải biết rằng Hồng Quân giảng đạo cho chúng sinh cũng không phải là miễn phí, khí vận trên người chúng nhân chính là thứ ngài cần, cho nên nếu trên người không có đại khí vận, tuyệt đối không tìm được Tử Tiêu Cung.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có năm đạo lưu quang thẳng tắp xuyên qua bình chướng trời đất, rồi tiến vào Hỗn Độn.

Sau khi tiến vào Hỗn Độn, hiện ra năm bóng dáng.

Ba bóng dáng áo trắng có dung nhan tuyệt thế, đẹp không tưởng,

cùng với hai con chim thanh loan.

Không ai khác, chính là Dao Trì, Hi Hòa, Thường Hi ba người và hai con chim Thanh Loan. "Hi Hòa tỷ tỷ, Thường Hi tỷ tỷ, Dao Trì tỷ tỷ, khí Hỗn Độn ở đây thật lợi hại!" Sau khi ổn định thân hình, Thanh Loan lòng còn sợ hãi nhìn luồng khí Hỗn Độn cuồng bạo và cương phong Hỗn Độn xung quanh.

Lúc này xung quanh, không nơi nào không tràn ngập cương phong Hỗn Độn đáng sợ. "Ừ, tiểu Thanh Loan, cẩn thận một chút." Dao Trì dặn dò. "Được rồi, chúng ta tiếp tục bay về phía trước, mau tìm Tử Tiêu Cung, nếu không ở trong Hỗn Độn vô tận, quá nguy hiểm." Dao Trì nhìn Hi Hòa, Thường Hi và hai con chim Thanh Loan. "Vâng!" "Vâng!" Thế là, Dao Trì, Hi Hòa và nhóm của họ nhanh chóng biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác.

Vô Cực dẫn theo Nữ Oa, Phục Hy, Hậu Thổ ba người, cũng nhanh chóng đến trước bình chướng trời đất. "Đại huynh, đây là bình chướng sao?" Nữ Oa chớp mắt hỏi. "Ừ!" Vô Cực gật đầu, rồi trực tiếp tung một quyền vào tấm bình chướng màu xanh đó.

Trong chớp mắt, dưới một quyền vô địch của Vô Cực, tấm bình chướng màu xanh liền bị đánh ra một cái lỗ lớn hình người. "Được rồi, chúng ta đi!" Vô Cực quay đầu nói với Nữ Oa, Hậu Thổ ba người. "Vâng!" "Vâng!" Ngay sau đó, Vô Cực và Nữ Oa ba người cũng xuyên qua bình chướng, tiến vào Hỗn Độn thực sự. "Cũng không biết Dao Trì bây giờ ở đâu..." Lúc này trong đầu Vô Cực, không khỏi hiện lên bóng dáng của Dao Trì, Hi Hòa, Thường Hi ba người.

Theo như hiểu biết của hắn về Hồng Hoang, Hồng Quân giảng đạo, Dao Trì nhất định sẽ đi nghe, vậy thì nếu Dao Trì đã đến, Hi Hòa và Thường Hi hai người cũng nên đi theo.

Kể từ khi rời khỏi tiên cảnh Dao Trì, không biết không giác đã qua mấy chục nguyên hội, nói không nhớ là giả.

Chương 117

...

Thời gian trôi nhanh, sau khi bay trong Hỗn Độn vô tận một trăm năm.

Vô Cực cuối cùng cũng cảm ứng được vị trí của Tử Tiêu Cung.

Lúc này trên quảng trường Tử Tiêu Cung, đã có sinh linh lục tục hạ xuống.

Lúc này, Dao Trì, Hi Hòa, Thường Hi ba người và hai con chim Thanh Loan, sau một phen gian khổ, cuối cùng cũng đã tìm được Tử Tiêu Cung, rồi bóng dáng yêu kiều chậm rãi hạ xuống quảng trường trước cung. "Hử?

Hai con chim thanh loan?" "Kia là ai?" "Thật xinh đẹp..." Khi Dao Trì ba người và hai con chim Thanh Loan hạ xuống quảng trường, lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Ngoài dung nhan tuyệt thế, thân phận, căn nguyên của họ, cũng khiến tất cả mọi người trong sân chú ý và tò mò.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều bàn tán xôn xao.

Nhìn khắp quảng trường, cũng chỉ có Dao Trì, Hi Hòa, Thường Hi ba người là nữ.

Vì nhiều lý do, họ lập tức trở thành tâm điểm của sự chú ý.

Những ánh mắt đổ dồn về phía họ. ... "Ơ?

Dao Trì tỷ tỷ, Thường Hi tỷ tỷ, Hi Hòa tỷ tỷ, không phải là chúng ta có thể gặp được đại lão gia ở đây sao...

Nhưng mà bản loan không thấy đại lão gia ở đâu cả?" Vừa hạ

xuống quảng trường Tử Tiêu Cung, Thanh Loan đã vỗ cánh bay một vòng quanh quảng trường, muốn tìm ra bóng dáng Vô Cực.

Nhưng sau khi tìm cả một vòng, vẫn không tìm thấy bóng dáng Vô Cực, nó chỉ có thể thất vọng trở về bên cạnh Dao Trì ba người, đôi mắt linh động tràn đầy thất vọng và khó hiểu. "Đừng vội, tiểu Thanh Loan, có thể Vô Cực đạo hữu đang trên đường đến..." Dao Trì thấy vậy, chỉ có thể khẽ giọng an ủi. "Vậy sao?" Thanh Loan chớp mắt hỏi. "Ừ, tiểu Thanh Loan, Dao Trì tỷ tỷ nói đúng, Vô Cực ca ca có lẽ đang trên đường đến..." Hi Hòa và Thường Hi cũng khẽ nói.

Tuy miệng nói vậy, nhưng thực ra khi không thấy bóng dáng Vô Cực trên quảng trường, trong khoảnh khắc đó, trên gương mặt tuyệt mỹ của Dao Trì, Hi Hòa ba người, cũng không khỏi lóe lên một tia thất vọng như Thanh Loan. "Ồ..." "Vô Cực ca ca... huynh có đến nghe đạo không..." Hi Hòa và Thường Hi nhìn nhau.

Lúc này Dao Trì, Hi Hòa ba người đều không có tâm trạng chú ý, rằng ánh mắt của các sinh linh trên quảng trường đang nhìn chằm chằm vào họ.

Thực sự là nỗi thất vọng và hụt hẫng mà Vô Cực mang lại quá lớn, đến mức khiến họ cứ chìm đắm trong thất vọng.

Họ vất vả từ tiên cảnh Dao Trì đến đây vì điều gì?

Không phải là hy vọng có thể gặp được người mà họ luôn tâm tâm niệm niệm sao, nhưng bây giờ... hy vọng và niệm tưởng đó lại tan vỡ như bong bóng mộng ảo, vậy thì còn có ý nghĩa gì?

Người mà họ ngày đêm mong nhớ, đã rời xa họ mấy chục nguyên hội, làm sao họ có thể không nhớ.

Khi ra đi, huynh ấy đã nói rõ là đợi lượng kiếp kết thúc sẽ trở về bên cạnh họ, nhưng bây giờ... lượng kiếp đã qua lâu như vậy, mà

huynh ấy vẫn chưa trở về...

Dao Trì, Hi Hòa ba người nghĩ đến đây, không khỏi có chút tủi thân.

Bất giác hốc mắt ướt nhòe, trong mắt ngấn lệ. "Dao Trì tỷ tỷ...

Vô Cực ca ca... có phải đã quên chúng ta rồi không..." Thường Hi nhìn Dao Trì, nức nở truyền âm bằng nguyên thần. "Thường Hi muội muội, không đâu, Vô Cực đạo hữu nhất định sẽ không quên chúng ta, có lẽ bây giờ huynh ấy chỉ bị việc gì đó trì hoãn nên mới không đến đây thôi." Dao Trì chỉ có thể an ủi Thường Hi. "Thật sao..." "Ừ!" ... "Ơ?

Thanh Loan ca ca, tại sao những người này cứ nhìn chằm chằm vào em và Dao Trì tỷ tỷ vậy?" Khi Xích Loan phát hiện ánh mắt của các sinh linh trong sân đều tập trung vào họ, lập tức vẻ mặt tràn đầy khó hiểu, nói với Thanh Loan. "Hử?

Vậy sao?

Để bản loan xem thử..." Ngay sau đó, Thanh Loan nhìn một vòng quanh sân, miệng lẩm bẩm, "Thật vậy!" Sau khi thu lại ánh mắt. "Này này này, nhìn cái gì?

Sống ngán rồi à?

Dám nhìn đạo lữ của đại lão gia nhà bản loan như vậy, tìm chết sao?" Lập tức, giọng nói non nớt của Thanh Loan vang vọng khắp quảng trường Tử Tiêu Cung, giọng điệu và dáng vẻ đều kiêu ngạo khác thường, dường như không coi các sinh linh trong sân ra gì.

Vừa mở miệng, đã lập tức đắc tội với tất cả sinh linh trong sân, và kéo đầy thù hận.

Trong lòng Thanh Loan, đương nhiên đã coi Hi Hòa, Thường Hi là nữ nhân của Vô Cực, cũng là nữ chủ nhân của nó, cho nên khi thấy

những người này dám nhìn chằm chằm như vậy, nó lập tức nổi giận.

Chương 118

Giọng nói non nớt tràn đầy khinh thường và phẫn nộ.

Theo nó thấy, những người trong sân này dù có xông lên hết, cũng không đủ để Vô Cực một mình đánh.

Người có thể trồng ra hoa sen mười hai phẩm, có thể là người bình thường sao! "Tiểu Thanh Loan, em nói bậy gì vậy..." Đột nhiên, Dao Trì, Hi Hòa ba người đang trong cơn thất vọng, nghe lời Thanh Loan nói, không khỏi đỏ mặt, như một quả táo đỏ chín mọng, gương mặt tuyệt mỹ lập tức phủ đầy ráng hồng, trông quyến rũ vô cùng, khiến người ta không khỏi muốn lao đến cắn một miếng. "Hi Hòa tỷ tỷ, Thường Hi tỷ tỷ, Dao Trì tỷ tỷ, lẽ nào trong lòng các tỷ không nghĩ vậy sao?

Lẽ nào các tỷ không muốn làm đạo lữ của đại lão gia sao?

Lẽ nào ta nhìn nhầm rồi?" Thanh Loan quay đầu lại, đôi mắt linh động nhìn Dao Trì, Hi Hòa ba người, nghiêm túc hỏi. "Nếu không phải, tại sao mặt các tỷ lại đỏ như vậy?" Thấy mặt ba người Dao Trì đỏ bừng, Thanh Loan tiếp tục bổ sung và lẩm bẩm một câu. "Tiểu Thanh Loan...

đừng nói nữa được không..." Bị Thanh Loan nói như vậy, gương mặt tuyệt mỹ của ba người lúc này đã đỏ đến cực điểm, dưới ánh mắt của mọi người.

Sau một hồi nói của Thanh Loan, khiến họ lúc này chỉ muốn trốn khỏi hiện trường.

Quá xấu hổ, sao có thể nói ra trước mặt mọi người như vậy, dù đó là sự thật. "Dao Trì tỷ tỷ, Thường Hi tỷ tỷ, Hi Hòa tỷ tỷ, lẽ nào bản loan nói sai sao?" Thanh Loan lại lần nữa nghiêm túc chớp mắt hỏi.

Dao Trì: "..." Thường Hi: "..." Hi Hòa: "..." Thấy Thanh Loan vẫn còn nói, ba người lập tức trừng mắt nhìn nó.

Bây giờ họ đột nhiên có chút hối hận vì đã để Thanh Loan đi theo, sớm biết như vậy, lúc đó nên để nó ở lại tiên cảnh Dao Trì mới đúng.

Dao Trì, Hi Hòa ba người không khỏi nhìn nhau. ... *Hử?

Vừa rồi là con chim thanh loan đó nói gì?

Dám mắng chúng ta?

Dũng khí ở đâu ra?

Ai cho nó dũng khí?* Lúc này, các sinh linh trên quảng trường Tử Tiêu Cung cuối cùng cũng phản ứng lại với sự kiêu ngạo, khinh thường và khiêu khích của Thanh Loan.

Dường như không thể tin vào những gì mình nghe thấy, dường như đã nghe nhầm, tức giận đến bật cười.

Từ khi nào mà họ bị người khác khinh thường và sỉ nhục như vậy?

Giây phút này, tất cả sinh linh trong sân đều nổi giận.

Bởi vì vừa rồi họ đều đang nhìn chằm chằm vào Dao Trì, Hi Hòa ba người!

Lập tức, những ánh mắt sắc bén, liền lập tức đổ dồn về phía Thanh Loan, đang trừng mắt nhìn nó.

Nếu ánh mắt có thể giết người, e rằng lúc này Thanh Loan đã bị diệt sát một vạn lần rồi. ... "Hừ, vừa rồi là ngươi nói sao?" "Một con chim Đại La Kim Tiên sơ kỳ cũng dám khinh thường, khiêu khích và sỉ nhục chúng ta như vậy sao!" "Không sai, đừng tưởng chúng ta dễ bắt nạt sao?" Trong chớp mắt, những tiếng hừ lạnh đầy phẫn nộ, lập tức vang lên từ quảng trường Tử Tiêu Cung.

Trong khoảnh khắc, trên quảng trường liền tràn ngập từng luồng sát khí.

Cùng lúc đó, còn có sinh linh phóng ra khí thế và uy áp đáng sợ trên người, cuồn cuộn dâng trào, hướng về phía Thanh Loan.

Giây phút này, Thanh Loan đã thành công thay thế Dao Trì, Hi Hòa, Thường Hi ba người, trở thành tâm điểm của sự chú ý.

Chỉ là những ánh mắt này đều muốn dạy dỗ, thậm chí là muốn giết nó.

Lúc này, đối mặt với cảnh tượng này, Thanh Loan lại không hề sợ hãi, không có chút sợ sệt nào, cứ lạnh lùng nhìn những sinh linh này. "Không sai!

Bản loan khinh thường các ngươi thì sao?

Làm gì được bản loan?" Giọng nói non nớt của Thanh Loan lại lần nữa vang vọng khắp sân, còn kiêu ngạo hơn trước gấp bội.

Cảm nhận những ánh mắt đầy sát khí đổ dồn về phía mình, Thanh Loan tiếp tục kiêu ngạo vô cùng nói: "Nhìn gì mà nhìn?

Không phục sao?

Không phục thì ra tay đi, bản loan chấp hết." Chỉ trong một lúc, Thanh Loan đã kéo giá trị thù hận lên mức cao nhất.

Lúc này, Dao Trì, Hi Hòa ba người phía sau Thanh Loan, thấy Thanh Loan đã đắc tội với tất cả sinh linh trong sân, không khỏi lộ ra vẻ lo lắng trong mắt.

Phải biết rằng, cả nhóm họ cũng chỉ có năm người thôi, nhưng bây giờ trên quảng trường Tử Tiêu Cung có đến mấy ngàn sinh linh, vạn nhất lát nữa động thủ, liệu có chống đỡ được không?

Sau đó, trên gương mặt tuyệt mỹ của Dao Trì, Hi Hòa ba người,

lập tức tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Họ thật sự hối hận rồi, hối hận vì đã để Thanh Loan đi theo đến Tử Tiêu Cung. "Được rồi, tiểu Thanh Loan, đừng gây thù chuốc oán nữa được không, vạn nhất lát nữa chúng ta đánh không lại thì sao?" Thấy những sinh linh trong sân sắp nổi điên, Dao Trì, Hi Hòa ba người vội vàng truyền âm cho nguyên thần của Thanh Loan. "Đừng sợ, Dao Trì tỷ tỷ, Hi Hòa tỷ tỷ, Thường Hi tỷ tỷ, không cần sợ, có bản loan ở đây, bản loan nhất định sẽ bảo vệ các tỷ." Dù đã đến lúc này, nhưng Thanh Loan vẫn không có chút sợ hãi nào.

Dao Trì: "..." Hi Hòa: "..." Thường Hi: "..." Đối mặt với dáng vẻ kiêu ngạo không biết trời cao đất dày của Thanh Loan lúc này, họ có thể làm gì...

Chương 119

chỉ có thể cùng nhau đối mặt.

Không thể để những sinh linh trong sân giết chết Thanh Loan được!

Lúc này họ đột nhiên hiểu ra, tại sao Vô Cực lại gọi Thanh Loan là con chim ngốc.

Đúng là một con chim ngốc, không hề gọi sai!

Dao Trì, Hi Hòa ba người lại nhìn nhau, rồi vận chuyển pháp lực trong cơ thể, chuẩn bị nghênh đón trận đại chiến sắp tới. "Thanh Loan ca ca...

ánh mắt của những người này thật hung dữ... em có chút sợ..." Bị mấy ngàn người trên quảng trường Tử Tiêu Cung nhìn chằm chằm như vậy, Xích Loan đứng bên cạnh Thanh Loan không khỏi có chút sợ hãi, yếu ớt lùi lại mấy bước.

Là một con chim ngoan, nó đâu đã thấy và trải qua cảnh tượng lớn như vậy, trong chốc lát, đôi mắt linh động không khỏi hiện lên vẻ hoảng loạn. "Dao Trì tỷ tỷ, chúng ta sẽ bị những người này giết chết sao?" Xích Loan chớp mắt hỏi Dao Trì. "Ừ, đừng sợ, tỷ tỷ sẽ bảo vệ em." Dao Trì dùng tay ngọc vuốt ve đầu nhỏ của Thanh Loan an ủi. "Đừng sợ, Xích Loan muội muội, ta là Thanh Loan mà, sợ gì chứ?

Không cần sợ!" Thanh Loan quay đầu nói với Xích Loan.

Xích Loan: "..." *Em chưa trưởng thành, em chỉ là một đứa trẻ thôi...* Xích Loan lùi về bên cạnh Dao Trì, ánh mắt nhìn chằm chằm vào những sinh linh trong sân. ... "Hừ, gan to thật!" "Đang tìm chết!" Giây phút này, những sinh linh trên quảng trường Tử Tiêu Cung đã

tức giận đến cực điểm, những tiếng hừ lạnh âm trầm lại lần nữa vang lên từ đám đông.

Bị Thanh Loan hết lần này đến lần khác khinh thường, khiêu khích và sỉ nhục, họ không thể nhịn được nữa.

Những luồng khí tức đáng sợ tràn ngập quảng trường.

Không khí càng tràn đầy sát cơ và sát ý lạnh lẽo. "Hừ, chỉ bằng các ngươi sao?" Chỉ thấy Thanh Loan trực tiếp bước ra, mặt đầy vẻ khinh thường. "Hừ, chịu chết đi!" Lời còn chưa dứt, lập tức có một sinh linh Đại La Kim Tiên sơ kỳ từ đám đông bay ra, tấn công Thanh Loan. "Vù vù ~" "Tiểu Thanh Loan... cẩn thận..." "Thanh Loan ca ca... cẩn thận..." Dao Trì, Hi Hòa ba người và Xích Loan phía sau thấy vậy, không khỏi nhắc nhở.

Nhưng đối mặt với đòn tấn công của sinh linh Đại La Kim Tiên sơ kỳ này, Thanh Loan lại như không thấy, không né không tránh, chỉ lộ ra một tia khinh thường trên khuôn mặt non nớt.

Cùng là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, thân là một trong Ngũ Phượng tiên thiên, nó căn bản không cần sợ.

Bất luận là từ căn nguyên, hay từ pháp bảo, nó đều có thể nghiền ép không thương tiếc sinh linh đang tấn công mình. "Hừ, không né đòn tấn công của ta sao?" Sinh linh Đại La Kim Tiên sơ kỳ thấy vậy không khỏi hừ lạnh một tiếng. *Ha, bản loan cần phải né sao?* Thanh Loan cũng cười lạnh một tiếng. "Vù vù ~" Nơi sinh linh đó đi qua, hư không chấn động, gợn lên từng lớp sóng hủy diệt, tỏa ra một luồng khí tức đáng sợ vô cùng.

Cùng lúc đó, một bàn tay khổng lồ màu đen xuất hiện trên đầu Thanh Loan, khí tức hủy diệt bao trùm lấy nó. "Hừ, con chim thanh loan này thật đang tìm chết!" "Không sai!" "Quá cuồng vọng, thật tưởng mình vô địch rồi sao..." Cảnh tượng này rơi vào mắt các sinh

linh trên quảng trường Tử Tiêu Cung, lập tức khiến mặt họ lộ ra vẻ lạnh lùng, một bộ dạng xem kịch vui, dường như đã thấy Thanh Loan sẽ bị sinh linh đó đánh chết.

Trong chốc lát, họ liên tục cười lạnh, tràn đầy vẻ chế giễu.

Thực ra nếu không phải sinh linh đó ra tay trước, họ cũng sẽ ra tay.

Thân là sinh linh tiên thiên của Hồng Hoang, nếu bị sỉ nhục như vậy mà không ra tay, sau này làm sao hành tẩu Hồng Hoang?

Chẳng phải sẽ bị người khác khinh thường và chế giễu sao?

Giây phút này, Thanh Loan đã trở thành tâm điểm của tâm điểm trên quảng trường Tử Tiêu Cung, tất cả mọi người đều đang chờ xem nó bị sinh linh đó diệt sát, để giải tỏa cơn tức giận trong lòng. ... "Dao Trì tỷ tỷ...

Thanh Loan ca ca sẽ không sao chứ?

Em... em có chút lo lắng..." Cảm nhận khí tức đáng sợ tràn ngập trên quảng trường Tử Tiêu Cung, lúc này Xích Loan đứng bên cạnh Dao Trì không khỏi rụt cổ lại, giọng điệu tràn đầy sự quan tâm đối với Thanh Loan. "Ừ, yên tâm đi, chỉ là một Đại La Kim Tiên sơ kỳ thôi, không đủ để uy hiếp tiểu Thanh Loan." Dao Trì nhìn Xích Loan, dịu dàng an ủi. "Thật sao?

Dao Trì tỷ tỷ..." Đôi mắt linh động của Xích Loan có chút lo lắng. "Ừ, thật đấy!

Tỷ tỷ lại lừa em sao!" Dao Trì cười tươi, dùng tay ngọc vuốt ve đầu Xích Loan. ...

Chương 120

"Vù vù ~" Lúc này trong sân, đòn tấn công của sinh linh Đại La Kim Tiên sơ kỳ đã đến.

Khí tức đáng sợ lan tỏa ra từ trên đó.

Đồng thời, bàn tay khổng lồ màu đen bao trùm trên đầu Thanh Loan, cũng đang rơi xuống. "Hừ, chết đi!" Sinh linh đó lộ ra một tia tàn nhẫn trên mặt. "Vậy sao?" Thanh Loan vẻ mặt khinh thường.

Đột nhiên, chỉ thấy Thanh Loan đột nhiên mở miệng, rồi có một đạo tử quang từ miệng bay ra, trong chớp mắt lớn lên theo gió, hóa thành một cây búa khổng lồ màu tím, trên thân búa hiện ra hư ảnh của khai thiên phủ, từng luồng khí Hỗn Độn bao quanh, tử quang ngập trời, chiếu rọi chư thiên, ngay sau đó dưới sự khống chế của Thanh Loan, cây búa màu tím liền bất ngờ giáng xuống sinh linh đó.

Sóng khí hủy diệt đáng sợ như những gợn sóng không gian, cuồn cuộn chấn động ra.

Nơi nó đi qua, tất cả đều bị nghiền nát thành hư vô.

Dưới luồng sóng khí dường như có thể hủy diệt chư thiên, không gian rung chuyển dữ dội, tinh hà run rẩy, nhật nguyệt tinh thần đều phải u ám vô quang, như thể sắp bị nghiền nát. "Vù vù ~" Khi cây búa màu tím xuất hiện, khí cơ của sinh linh đang lao đến giết Thanh Loan, liền bị nó khóa chặt, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ, không thể né tránh.

Hỗn Nguyên Chùy, là do một trong những mảnh vỡ của khai thiên phủ của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, phẩm cấp là Thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo.

Vô Cực trước đó trên Bất Chu Sơn, sau khi đánh chết cháu của đại

trưởng lão Long tộc Ngao U là Ngao Chân, đã lấy được từ người hắn, rồi khi rời khỏi tiên cảnh Dao Trì, đã đưa cho Thanh Loan. "Vù vù ~" Khi Hỗn Nguyên Chùy xuất hiện, sắc mặt của tất cả mọi người trong sân đều thay đổi, ngoại trừ Dao Trì, Hi Hòa ba người và Xích Loan.

Khí tức đáng sợ tỏa ra từ Hỗn Nguyên Chùy, lập tức khiến tâm thần họ rung chuyển dữ dội, kinh hãi không thôi.

Đặc biệt là sinh linh đang bị khí cơ của Hỗn Nguyên Chùy bao trùm, càng là như vậy, sắc mặt không khỏi lập tức đại biến.

Luồng khí tức hủy diệt đáng sợ vô cùng, khiến hắn có cảm giác như bị tử vong bao trùm. "Cái gì?" "...Linh bảo?" "Lại có linh bảo..." "...Một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo..." Tất cả mọi người không khỏi kinh hô, mặt đầy vẻ chấn kinh, ánh mắt càng nhìn chằm chằm vào Hỗn Nguyên Chùy, tràn đầy sự khó tin và kinh hãi.

Một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo a, họ còn chưa có, thứ cao nhất trong tay cũng chỉ là một kiện hạ phẩm linh bảo mà thôi.

Giây phút này, ánh mắt của tất cả mọi người đều trở nên nóng rực, trong mắt hiện lên một tia tham lam.

Nếu có thể có được cây búa màu tím đó...

Sau khi nhìn nhau, họ liền âm thầm đưa ra một quyết định nào đó trong lòng.

Thực ra cũng không trách họ khi thấy Hỗn Nguyên Chùy lại hiện lên vẻ tham lam, phải biết rằng trước khi Hồng Quân giảng đạo xong, trước khi phân bảo trên Phân Bảo Nham, ngoại trừ những người có căn nguyên cường đại như Trấn Nguyên Tử có thể có linh bảo bạn sinh, thì đa số sinh linh Hồng Hoang trong tay thực ra đều không có tiên thiên linh bảo.

Có được, có thể có một kiện hạ phẩm cũng là vận khí nghịch

thiên, thuộc về người có đại khí vận.

Phải biết rằng, khi đám sinh linh ba ngàn hồng trần khách của Tử Tiêu Cung hóa hình, đúng lúc đang trong Long Hán đại kiếp, lúc đó bá chủ trong Long Hán lượng kiếp là tiên thiên tam tộc và những kẻ đứng sau như Hồng Quân, La Hầu.

Trước khi Long Hán đại kiếp kết thúc, dưới lượng kiếp, đám hồng trần khách của Tử Tiêu Cung căn bản không dám ra đời hành tẩu Hồng Hoang, cho nên tự nhiên, ngoại trừ những người có linh bảo bạn sinh, gần như trong tay đều không có linh bảo, càng không cần nói đến linh bảo cấp bậc như Hỗn Nguyên Chùy, cho nên việc lúc này, những người trên quảng trường Tử Tiêu Cung nảy sinh ý niệm giết người đoạt bảo, cũng không có gì kỳ lạ.

Giống như một kẻ ăn mày, khi thấy trước mặt có trăm vạn tiền, có thể không động lòng sao!

Không thể nào! "Vù vù ~" Khi Hỗn Nguyên Chùy tỏa ra vô tận hỗn độn chi quang, mang theo sức mạnh dường như có thể hủy thiên diệt địa, bất ngờ giáng xuống sinh linh tấn công Thanh Loan. "A, không hay rồi..." "Các vị đạo hữu... mau chống đỡ..." Đối mặt với sóng khí hủy diệt bùng phát từ Hỗn Nguyên Chùy, các sinh linh trên quảng trường Tử Tiêu Cung, lại lần nữa sắc mặt đại biến.

Bởi vì lúc này cả quảng trường Tử Tiêu Cung, đều bị luồng hủy diệt đó bao trùm.

Ngoại trừ sinh linh bị Hỗn Nguyên Chùy khóa chặt khí cơ, những người khác cũng bị đặt dưới đòn tấn công của Hỗn Nguyên Chùy.

Lập tức, tất cả mọi người đều lần lượt sử dụng hết khả năng, muốn chống đỡ luồng sóng khí hủy diệt đó.

Sinh linh có linh bảo đều trong chớp mắt triệu hồi linh bảo, không

có linh bảo và bảo vật, chỉ có thể dựa vào pháp lực của bản thân để chống đỡ.

Khi Hỗn Nguyên Chùy rơi xuống, khí tức hủy diệt tỏa ra từ trên đó cũng trở nên mạnh hơn.

Dường như dưới một búa này, trời đất đều phải bị đập xuyên, Hỗn Độn đều phải vỡ nát.

Lúc này khí tức lan tỏa từ Hỗn Nguyên Chùy, đã đáng sợ đến cực điểm.

Ngoại trừ Dao Trì, Hi Hòa, Thường Hi ba người và Xích Loan, tất cả mọi người trong sân đều sắc mặt khó coi.

Trước đó còn muốn dạy dỗ và đánh chết Thanh Loan, nhưng lúc này, lại ngay cả việc chống đỡ Hỗn Nguyên Chùy cũng khó khăn như vậy. "Vút ~" Khi Thanh Loan tế ra Hỗn Nguyên Chùy, liền lập tức hóa thành một đạo lưu quang, xuất hiện trên hư không.

Thân là một trong Ngũ Phượng, tuy không có tốc độ cực nhanh của Côn Bằng, nhưng tốc độ của nó cũng không phải là sinh linh bình thường có thể so sánh được. "Ầm ~" Ngay khi Thanh Loan vừa biến mất khỏi chỗ cũ, bàn tay khổng lồ màu đen trên không trung cũng cuối cùng rơi xuống.

Ầm một tiếng, dưới bàn tay khổng lồ màu đen, quảng trường Tử Tiêu Cung liền rung chuyển.

Nhưng cũng chỉ rung chuyển một lúc, liền khôi phục như cũ.

Lúc này, trong vùng hỗn độn vô tận cách Tử Tiêu Cung hàng tỷ vạn dặm.

Vô Cực dẫn theo Nữ Oa, Hậu Thổ và Phục Hy, ba người đang trên đường đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, giờ phút này đã xuất hiện ở nơi đây.

“Ồ?

Khí tức của Hỗn Nguyên Chùy…” Dưới sự cảm ứng của nguyên thần lực khổng lồ, Vô Cực đột nhiên nhíu mày.

Chương 121

Đối với khí tức trên Hỗn Nguyên Chùy, y tuyệt đối sẽ không cảm ứng sai.

"Chẳng lẽ… Thanh Loan lúc này đã gặp chuyện gì sao… Nếu không, cớ gì phải tế ra thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo như Hỗn Nguyên Chùy?" Vô Cực thầm đoán trong lòng.

"Đại huynh, sao vậy?" Thấy Vô Cực cau mày, Nữ Oa đứng bên cạnh liền nhẹ giọng hỏi, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia quan tâm.

Phục Hy và Hậu Thổ bên cạnh nghe vậy cũng đưa mắt nhìn về phía Vô Cực.

"Đại huynh, đã xảy ra chuyện gì sao?" "Vô Cực đạo hữu…" "Không có gì." Vô Cực cười lắc đầu, "Đi thôi, Hậu Thổ đạo hữu, nhị đệ, tam muội, chúng ta tăng tốc lên, Tử Tiêu Cung cách chúng ta không xa nữa." "Vâng!" "Vâng!" "Vâng!" Phục Hy, Nữ Oa, Hậu Thổ ba người gật đầu. ...

Chuyển cảnh về quảng trường Tử Tiêu Cung.

Lúc này, Thanh Loan đang đứng sừng sững giữa không trung, đôi cánh giang rộng, lạnh lùng nhìn xuống những sinh linh đang chống cự lại đòn tấn công của Hỗn Nguyên Chùy.

"Bây giờ thì sao?

Muốn giết bản loan à?

Ha, bản loan đứng đây, có bản lĩnh thì tới đi!" Một lát sau, giọng nói non nớt nhưng đầy kiêu ngạo của Thanh Loan vang vọng khắp hư không, vang dội trên quảng trường Tử Tiêu Cung.

Khi giọng nói non nớt của Thanh Loan lọt vào tai những sinh linh

phía dưới, nó thật chói tai!

“Hừ, đừng đắc ý!” “Không sai!

Bần đạo khuyên ngươi không nên quá kiêu ngạo!

Phải biết rằng núi cao còn có núi cao hơn!” “Đúng vậy!

Sinh linh trong Hồng Hoang nhiều vô số kể, ngươi nghĩ mình thật sự vô địch, thật sự có thể coi thường tất cả mọi người sao?” Lúc này trên quảng trường Tử Tiêu Cung, những sinh linh đang chật vật chống đỡ đòn tấn công của Hỗn Nguyên Chùy, nghe những lời của Thanh Loan, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Đồng thời, trong lòng cũng tràn ngập lửa giận vô tận, hận không thể lập tức xé xác Thanh Loan thành tro bụi để giải tỏa mối hận trong lòng và gột rửa nỗi nhục nhã trên người.

“Vậy thì lên đây đại chiến ba trăm hiệp với bản loan đi.” Thanh Loan vẻ mặt kiêu ngạo, giọng nói non nớt tràn đầy vẻ khinh thường.

“…” “…” Trên quảng trường, từng ánh mắt lạnh lẽo chiếu vào người Thanh Loan, âm trầm và sắc bén đến đáng sợ, nếu ánh mắt có thể giết người… Hận!

Hận vì không có một món linh bảo tốt, nếu không sao phải bị con Thanh Loan đáng ghét này bắt nạt đến mức này.

Sỉ nhục!

Thật là một sự sỉ nhục vô tận!

Từ trong Hồng Hoang, khó khăn lắm mới cửu tử nhất sinh đến được Tử Tiêu Cung, vốn tưởng rằng đến đây có thể nghe giảng đạo, ai ngờ lại bị con Thanh Loan chết tiệt này làm nhục một phen.

Giờ phút này, những sinh linh đến nghe đạo trên quảng trường đều đã tức giận đến cực điểm.

Trên mặt ai nấy đều hiện rõ sát cơ và sát ý vô tận.

"Ha, không phục thì lên đây!

Cùng lắm thì bản loan chấp ngươi một cánh!" Thanh Loan tiếp tục chế nhạo những sinh linh bên dưới từ trên không.

"Được rồi, tiểu Thanh Loan, thấy tốt thì nên dừng lại đi!" Nhìn bộ dạng ra vẻ ta đây đáng ăn đòn của Thanh Loan, ngay cả ba người Dao Trì, Hi Hòa cũng có chút không nhìn nổi nữa, bèn dùng nguyên thần truyền âm.

"Không, không được, Dao Trì tỷ tỷ, Hi Hòa tỷ tỷ, Thường Hi tỷ tỷ, bản loan còn chưa chơi đủ đâu!" Thanh Loan vẻ mặt kiêu ngạo nói với ba người Dao Trì.

Dao Trì: "…" Thường Hi: "…" Hi Hòa: "…" Thấy Thanh Loan không chịu thôi, ba người không khỏi bất đắc dĩ nhìn nhau, lắc đầu.

Vô Cực không có ở đây, có lúc bọn họ thật sự không thể làm gì được tính bướng bỉnh của Thanh Loan.

"A!

Đáng ghét!

Bần đạo nhất định sẽ không tha cho ngươi!" "Lại dám sỉ nhục bọn ta như vậy…" Giọng nói non nớt của Thanh Loan vừa dứt, lập tức có từng tiếng gầm giận dữ vang lên từ đám người trên quảng trường.

"Xì xì~" "Ầm~" Nhưng đúng lúc này, thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo Hỗn Nguyên Chùy kinh khủng vô cùng cuối cùng cũng giáng xuống.

Nó rơi xuống quảng trường Tử Tiêu Cung.

"A…" "Không…" Khi Hỗn Nguyên Chùy giáng xuống, trên quảng trường đột nhiên vang lên từng tiếng kêu thảm thiết.

Dưới sức mạnh kinh hoàng của Hỗn Nguyên Chùy, những sinh linh không có Tiên Thiên linh bảo hay bảo vật hộ thân đều bị làn sóng hủy diệt của Hỗn Nguyên Chùy ép xuống đất trong nháy mắt, sắc mặt trắng bệch, miệng không ngừng phun ra máu tươi.

Những kẻ có linh bảo và bảo vật hộ thân cũng bị Hỗn Nguyên Chùy trấn áp đến mức thân hình không vững, loạng choạng không thôi.

Tất cả chỉ vì phẩm cấp linh bảo và bảo vật của bọn họ đều không cao bằng Hỗn Nguyên Chùy, đều bị áp chế gắt gao.

Hỗn Nguyên Chùy vốn do mảnh vỡ của Phủ Khai Thiên hóa thành, cho nên trong cùng cấp bậc thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo, nó không nghi ngờ gì thuộc về loại đỉnh cao nhất.

Vì vậy, việc nó có thể áp chế được linh bảo và bảo vật trong tay những sinh linh tại đây cũng không có gì lạ.

Ai bảo phẩm cấp của những linh bảo và bảo vật đó đều không bằng nó.

Huống hồ nó còn là một thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo chuyên về công phạt.

Về sức tấn công, ngoài cực phẩm Tiên Thiên linh bảo ra, nó có thể không sợ bất cứ thứ gì.

Sinh linh lúc trước tấn công Thanh Loan, lúc này càng bị Hỗn Nguyên Chùy kinh hoàng đập thành hư vô, nhục thân bị nghiền nát, chỉ còn lại một nguyên thần miễn cưỡng trốn thoát được.

“A… nhục thân của ta…” Sinh linh chỉ còn lại nguyên thần gầm lên, điên cuồng hét lớn, ánh mắt âm trầm gắt gao nhìn chằm chằm vào Thanh Loan.

“Xì xì…” Đối mặt với tiếng gầm của sinh linh kia, Thanh Loan

cũng không nói nhảm thêm, trực tiếp thúc giục Hỗn Nguyên Chùy.

Chương 122

Một giây sau… "Không…" Dưới sức mạnh của Hỗn Nguyên Chùy, chỉ trong nháy mắt, nguyên thần đã bị nghiền nát giữa thiên địa, triệt để thân tử đạo tiêu.

Khi cảnh tượng này lọt vào mắt những sinh linh trên quảng trường, trong lòng bọn họ không khỏi dâng lên một nỗi sợ hãi.

Nếu đấu tay đôi, họ tự tin không sợ Thanh Loan, nhưng nếu nó có thêm một món thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo, vậy thì chỉ có nước bỏ chạy.

Cùng cảnh giới tu vi và thực lực, bên có linh bảo tuyệt đối có thể nghiền ép vô địch bên không có linh bảo.

Điểm này, không cần phải nghi ngờ!

Đây cũng là nguyên nhân khiến họ sợ hãi, bởi vì linh bảo trong tay họ nhiều nhất cũng chỉ là hạ phẩm, kém thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo tới hai đẳng cấp.

"Bây giờ, còn muốn giết bản loan không?" Thanh Loan thu hồi Hỗn Nguyên Chùy, lạnh lùng liếc nhìn những sinh linh bên dưới, giọng nói non nớt lập tức vang vọng khắp hư không, vang bên tai bọn họ. ...

Tĩnh lặng!

Tĩnh lặng không một tiếng động!

Giờ phút này, quảng trường Tử Tiêu Cung tĩnh lặng đến đáng sợ!

Đối mặt với thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo Hỗn Nguyên Chùy đang lơ lửng trên đầu Thanh Loan, không một sinh linh nào dám mở miệng nói nữa, sợ sẽ giống như sinh linh trước đó, bị Thanh Loan

thúc giục Hỗn Nguyên Chùy đánh chết.

"Haizz, chán thật, bản loan còn chưa chơi đủ…" Thấy không có sinh linh nào đáp lời, Thanh Loan vẻ mặt chưa thỏa mãn.

Lúc này, bên ngoài quảng trường Tử Tiêu Cung, trong vùng hỗn độn vô tận, Vô Cực đang dẫn theo Nữ Oa, Hậu Thổ ba người, nguyên thần của y đã cảm ứng được cảnh tượng đang diễn ra ở đây, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu.

"Con chim ngốc này… Chẳng lẽ nó nghĩ trong Hồng Hoang rộng lớn này, không có sinh linh nào có thể làm gì được nó sao…" Trong mắt Vô Cực hiện lên nhật nguyệt, ánh mắt xuyên qua hỗn độn vô tận, chiếu thẳng vào người Thanh Loan.

Một lát sau, Vô Cực mới thu hồi ánh mắt, tiếp tục dẫn ba người Nữ Oa, Hậu Thổ bay về phía Tử Tiêu Cung.

Nhưng đúng lúc này.

"Đang đang đang~" Bất chợt, một tiếng chuông du dương cổ kính đột nhiên vang vọng khắp thiên địa, lọt vào tai tất cả sinh linh trên quảng trường Tử Tiêu Cung.

"Ồ?

Tiếng chuông này sao nghe quen thế nhỉ…" Nghe thấy tiếng chuông vang lên lúc này, Thanh Loan đang đứng sững giữa không trung, sắc mặt không khỏi căng thẳng.

Nó luôn cảm thấy tiếng chuông này rất quen thuộc, dường như đã nghe thấy ở đâu đó trước đây, nhưng nhất thời không nhớ ra.

Lúc này, những sinh linh trên quảng trường bên dưới cũng không khỏi đưa mắt nhìn ra ngoài Tử Tiêu Cung.

"Tiếng chuông…" "Chẳng lẽ là hai người Đế Tuấn và Thái Nhất

trên Thái Dương Tinh đã đến?" Đối với tiếng chuông này, dường như có người đã nhớ ra điều gì đó, thầm đoán trong lòng.

"Xì xì~" Khoảnh khắc tiếp theo… Sau khi tiếng chuông dứt, dưới sự chú mục của tất cả sinh linh, hai thanh niên mặc kim bào trong nháy mắt bay ra từ hỗn độn vô tận, từ từ đáp xuống quảng trường Tử Tiêu Cung.

Một người trong số đó đỉnh đầu lơ lửng một chiếc chuông lớn cổ kính màu đồng thau, trên đó có khí hỗn độn bao quanh, đầy những phù văn huyền ảo vô cùng khó hiểu.

Người còn lại trên đầu lơ lửng một cuốn sách cổ, từng luồng tinh quang chiếu rọi, chỉ thấy trên đó hiện rõ vô tận nhật nguyệt tinh thần, thiên đạo huyền cơ hiển hiện.

Trông cũng vô cùng huyền diệu.

"Là bọn họ!" "Quả nhiên!" "Khí tức thật đáng sợ…" Giờ phút này, các sinh linh trên quảng trường đều đã nhận ra thân phận của hai thanh niên mặc kim bào, khi cảm nhận được khí tức tỏa ra từ trên người họ, trong lòng liền tràn ngập kinh ngạc.

Đế Tuấn và Thái Nhất trên Thái Dương Tinh!

Khi Đế Tuấn và Thái Nhất xuất thế từ Thái Dương Tinh, họ đã nghe thấy một tiếng chuông chấn động.

Cho nên khi bóng dáng hai người họ xuất hiện lúc này, một số sinh linh đã nhanh chóng nhận ra.

"Không hay rồi…?" Thấy Đế Tuấn và Thái Nhất xuất hiện, sắc mặt Thanh Loan không khỏi căng thẳng, trong lòng thầm kêu không ổn.

Phải biết rằng mối thù giữa nó và hai người Đế Tuấn, Thái Nhất đã sớm kết xuống trên Thái Âm Tinh, bây giờ kẻ thù gặp mặt, bọn họ

có thể tha cho nó sao… Nghĩ đến đây, Thanh Loan không khỏi cảm thấy sau lưng lạnh toát, lạnh buốt, bây giờ chủ nhân của nó là Vô Cực không có ở đây!

"Không thấy ta… không thấy ta…" Trong đầu hồi tưởng lại cảnh trên Thái Âm Tinh, lúc đó sau khi vui vẻ chế nhạo hai người Đế Tuấn, Thái Nhất, Thanh Loan liền vội vàng ẩn đi thân hình, muốn lặng lẽ ẩn nấp trong hư không để hai người Đế Tuấn, Thái Nhất không phát hiện.

Nếu không, đối mặt với hai người Đế Tuấn, Thái Nhất sở hữu Tiên Thiên chí bảo Hỗn Độn Chung và cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Hà Đồ Lạc Thư, nó không thể đánh lại.

Đừng nói là hai người, chỉ một trong số họ thôi, nó cũng chỉ có thể bị hành hạ, chỉ có nước bị đối phương đánh chết!

Ngoài Thanh Loan, hai người Hi Hòa và Thường Hi sau khi nhìn thấy Đế Tuấn và Thái Nhất, đôi mắt đẹp cũng không khỏi ngưng lại, trên gương mặt tuyệt mỹ hiện lên một tia lo lắng.

Đối với ân oán giữa Thanh Loan và bọn họ, không ai rõ hơn các nàng.

Nhưng ngay khi Thanh Loan trong hư không đang ẩn đi thân hình và khí tức.

Bất chợt, ánh mắt đáng sợ của hai người Đế Tuấn và Thái Nhất lại quét lên hư không.

"Hừ, trốn được sao?

Món nợ giữa chúng ta… cũng đã đến lúc phải tính toán cho rõ ràng." Đế Tuấn và Thái Nhất đồng thời hừ lạnh, ánh mắt lạnh lẽo gắt gao chiếu vào người Thanh Loan.

"Bị phát hiện rồi sao?

Đại lão gia ơi, bây giờ người rốt cuộc ở đâu?

Nếu người không đến nữa, bản loan e là khó giữ được cái mạng nhỏ này…" Thấy đã bị phát hiện, Thanh Loan liền không trốn nữa, trực tiếp xoay người lại, ánh mắt đối diện với hai người Đế Tuấn và Thái Nhất.

"Hừ, đến thì đến, chẳng lẽ bản loan sợ các ngươi chắc…" Thanh Loan về mặt khí thế cũng không hề chịu thua, trực tiếp đối đầu gay gắt.

"Hừ!

Tốt!

Chương 123

Tốt lắm!" "Vậy thì chịu chết đi!" Chỉ thấy lời còn chưa dứt, Thái Nhất liền đột nhiên đưa tay ra, vỗ vào Hỗn Độn Chung.

"Đang đang đang~" Trong nháy mắt, từng luồng sóng hủy diệt kinh hoàng chấn động từ Hỗn Độn Chung, cuồn cuộn bao phủ và hủy diệt Thanh Loan trên hư không.

Hả?

Chẳng lẽ hai người Đế Tuấn và Thái Nhất cũng có thù với con Thanh Loan đáng ghét này sao?

Cảnh tượng này lọt vào mắt những sinh linh trên quảng trường, khiến họ không khỏi nhìn nhau, đồng thời khóe miệng hiện lên nụ cười lạnh vô tận.

"Xì xì~" Đối mặt với đòn tấn công của Hỗn Độn Chung, Thanh Loan tự nhiên không dám có chút xem thường, pháp lực trong cơ thể được rót vào Hỗn Nguyên Chùy.

"Tiểu Thanh Loan… cẩn thận…" "Thanh Loan ca ca…" Cùng lúc đó, ba người Dao Trì, Hi Hòa trên quảng trường cũng di chuyển thân hình, xuất hiện bên cạnh Thanh Loan, linh bảo trong cơ thể cũng được triệu hồi, lạnh lùng chỉ về phía hai người Đế Tuấn và Thái Nhất.

"Xì xì~" Theo sau khi Hi Hòa và Thường Hi rót pháp lực vào cực phẩm Tiên Thiên linh bảo trong tay, Thái Âm Bản Nguyên Kiếm.

Trong khoảnh khắc, nhiệt độ trên quảng trường Tử Tiêu Cung đột ngột giảm xuống, tràn ngập một luồng khí cực hàn.

Khi cái lạnh cực độ đặc trưng của Thái Âm Tinh xuất hiện, một số sinh linh tu vi yếu ớt lập tức bị đông cứng đến run lẩy bẩy, sắc

mặt trắng bệch.

Thái Âm Tinh chí âm chí hàn, không phải Đại La thì không thể vào!

Là Thái Âm Bản Nguyên Kiếm do Thái Âm bản nguyên hóa thành, đương nhiên có thể phóng thích ra cái lạnh cực độ của Thái Âm Tinh.

"Xì xì~" Dưới luồng khí cực hàn này, hư không lập tức bị đóng băng, thậm chí dường như cả hỗn độn vô tận cũng sắp bị đóng băng, cực kỳ đáng sợ.

"Đang đang đang~" Dưới luồng sóng khí hủy diệt chấn động từ Hỗn Độn Chung, bất cứ nơi nào nó đi qua, mọi thứ đều bị nghiền nát thành hư vô trong nháy mắt.

Ngay cả hư không bị cái lạnh cực độ của Thái Âm Bản Nguyên Kiếm đóng băng cũng không thể chống lại được sự hủy diệt.

Đây chính là sự đáng sợ của Tiên Thiên chí bảo!

"Ầm~" "Phanh phanh!" Trong nháy mắt, luồng sóng khí hủy diệt của Hỗn Độn Chung đã đánh trúng linh bảo do ba người Dao Trì, Hi Hòa và Thanh Loan tế ra.

"Xì xì~" Trong khoảnh khắc, làn sóng hủy diệt bùng phát đột nhiên càn quét thời không, tràn ngập quảng trường Tử Tiêu Cung và hư không hỗn độn vô tận.

Đây là cuộc đối đầu giữa cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo và Tiên Thiên chí bảo.

Cảnh tượng này kinh hoàng đến cực điểm, như thể trời đất bị hủy diệt, thế giới sắp tái lập hỗn độn.

Cảnh tượng này cũng khiến tất cả mọi người kinh hãi tột độ, như bị khí tức lạnh lẽo của tử thần bao phủ.

“Xì xì…” Giờ phút này, vô tận nhật nguyệt tinh thần bị chém nát, hàng tỷ vạn hư không hỗn độn bị băng diệt, vô tận cương phong và khí lưu hỗn độn bị phá hủy, bị nghiền nát.

Ngay cả địa thủy phong hỏa cuồng bạo vô cùng cũng sắp bị chém thành hư vô tiêu tán giữa thiên địa.

Từ đó có thể thấy, khi uy năng của một món Tiên Thiên linh bảo được phát huy thực sự, nó đáng sợ đến mức nào.

Lúc này, bên ngoài vùng hỗn độn vô tận.

Vô Cực đang gấp rút tới Tử Tiêu Cung không khỏi ngưng mắt lại.

“Không hay rồi!

Khí tức của Hỗn Độn Chung và Thái Âm Bản Nguyên Kiếm…” Sau khi cảm ứng được khí tức va chạm giữa Hỗn Độn Chung và Thái Âm Bản Nguyên Kiếm tỏa ra từ quảng trường Tử Tiêu Cung, Vô Cực không khỏi có chút lo lắng cho Hi Hòa và Thường Hi.

Y biết trong lòng, đối mặt với hai người Đế Tuấn, Thái Nhất sở hữu Hỗn Độn Chung và Hà Đồ Lạc Thư, các nàng tuyệt đối không thể là đối thủ của hai người họ.

Chỉ riêng một mình Hỗn Độn Chung thôi cũng không phải thứ mà các nàng có thể chống lại được.

“Hừ, Đế Tuấn, Thái Nhất, nếu các ngươi dám làm tổn thương các nàng…” Sắc mặt Vô Cực trở nên lạnh lùng.

“Ồ?

Đại huynh, sao vậy?” “Vô Cực đạo hữu, xảy ra chuyện gì sao?” Rất nhanh, ba người Nữ Oa, Hậu Thổ bên cạnh đã phát hiện ra sự khác thường trên mặt Vô Cực.

Các nàng đều nhìn y chăm chú.

“Ừm!” Vô Cực gật đầu rồi nói: “Hay là thế này, Hậu Thổ đạo hữu, nhị đệ, tam muội, để bần đạo đi trước một bước đến Tử Tiêu Cung cứu người, các vị cứ từ từ bay theo sau được không?

Dù sao thì Tử Tiêu Cung cũng không còn xa nữa.” Vô Cực thực sự lo lắng cho Thường Hi, nếu không cũng không cần phải làm vậy.

“Vâng!

Đại huynh, huynh đi trước đi!” “Được, Vô Cực đạo hữu, Nữ Oa đạo hữu nói đúng, cứu người quan trọng hơn, không cần lo cho chúng ta, chúng ta có thể tự lo được.” Ba người Nữ Oa, Hậu Thổ gật đầu.

“Tốt!

Vậy bần đạo đi trước một bước đợi các vị ở Tử Tiêu Cung!” Vô Cực nhìn ba người Nữ Oa, Hậu Thổ với ánh mắt dịu dàng.

“Vâng!” “Vâng!” “Vâng!” Sau khi dứt lời, bóng dáng Vô Cực lập tức biến mất trong hỗn độn vô tận.

Nếu chỉ có một mình, y thực ra đã sớm có thể đến Tử Tiêu Cung.

Sở hữu Không Gian pháp tắc trong tay, chẳng lẽ có người nào có thể nhanh hơn y sao!

“Hậu Thổ đạo hữu, chúng ta cũng mau chóng đến Tử Tiêu Cung đi!” Thấy bóng dáng Vô Cực biến mất, Nữ Oa quay sang nhìn Hậu Thổ bên cạnh, đôi môi anh đào khẽ mở.

“Vâng!” Ngay sau đó, bóng dáng của ba người Nữ Oa, Hậu Thổ cũng biến mất trong hỗn độn vô tận trong nháy mắt, nhanh chóng gấp rút tới Tử Tiêu Cung phía trước. … Trên quảng trường Tử Tiêu Cung.

“A…” “Không…” “Không!” Dưới sự va chạm tấn công của Hỗn Độn Chung, Hỗn Nguyên Chùy và cặp kiếm Thái Âm Bản Nguyên, những sinh linh trên quảng trường lúc này lại lần nữa sắc mặt đại

biến, từng tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, cơ thể càng bị đánh bay ra ngoài, miệng phun ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt.

Ngay cả trước đó chỉ đối mặt với Hỗn Nguyên Chùy đã không chống đỡ nổi, huống hồ lúc này phải đối mặt đồng thời với Tiên Thiên chí bảo và cực phẩm Tiên Thiên linh bảo.

Chương 124

Đây chỉ là dư ba từ cuộc va chạm tấn công của Hỗn Độn Chung, Thái Âm Bản Nguyên Kiếm và Hỗn Nguyên Chùy mà thôi.

Từ đó có thể biết, nếu ở trung tâm của cuộc tấn công, nó sẽ đáng sợ đến mức nào.

"Xì xì~" Lúc này trên hư không, dưới một đòn kinh hoàng vô cùng, ngay cả Thanh Loan cũng bị đánh bay đi không biết bao nhiêu tỷ vạn dặm, một ngụm máu tươi phun ra từ miệng.

"Tiểu Thanh Loan…" Ba người Dao Trì, Hi Hòa lập tức lo lắng.

Tu vi của nó cuối cùng quá yếu, chỉ mới là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, đối mặt với Thái Nhất ở Đại La hậu kỳ, hậu quả có thể đoán được, nếu lúc này không có ba người Dao Trì, Hi Hòa ở đây, e rằng chỉ một đòn đã bị Thái Nhất trấn sát.

Thanh Loan bị đánh bay bị thương, ba người Dao Trì, Hi Hòa cũng không khỏi loạng choạng, gương mặt tuyệt mỹ một mảnh trắng bệch.

Cực phẩm Tiên Thiên linh bảo tuy chỉ kém Tiên Thiên chí bảo một đẳng cấp, nhưng chỉ một đẳng cấp chênh lệch này lại như trời với đất, không thể vượt qua.

Hỗn Độn Chung là bạn sinh linh bảo của Thái Nhất, lúc này có thể phát huy được phần lớn uy năng của nó, mặc dù cảnh giới tu vi của hắn cũng chỉ ở Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Bạn sinh linh bảo và phi bạn sinh linh bảo có sự khác biệt, cái trước có thể đạt được sự tương thông tâm linh hoàn hảo thực sự với chủ nhân, cũng có thể dễ dàng luyện hóa các cấm chế trên đó, vì vậy tự nhiên cũng có thể phát huy được nhiều uy năng của linh bảo hơn

cái sau.

Lợi ích của bạn sinh linh bảo là vậy, không giống như phi bạn sinh linh bảo, dù tế luyện thế nào cũng không thể đạt được sự dung hợp tâm linh hoàn hảo một trăm phần trăm.

Dưới một đòn, ba người Dao Trì, Hi Hòa và Thanh Loan đã thất bại.

Bất kể là về linh bảo hay cảnh giới tu vi, họ đều không bằng Thái Nhất.

Thanh Loan chỉ là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, hai người Hi Hòa và Thường Hi là Đại La trung kỳ, Dao Trì cũng chỉ là Đại La trung kỳ đỉnh phong, cách Đại La hậu kỳ chỉ một bước chân.

Sau khi tu vi đạt đến Đại La Kim Tiên, mỗi bước là một trời một vực, không thể vượt qua.

Trừ phi có linh bảo mạnh mẽ trong tay, mới có khả năng san bằng khoảng cách này.

Nếu không… thì chỉ có thể bị nghiền ép không thương tiếc.

"Dao Trì tỷ tỷ… bây giờ chúng ta phải làm sao?" Đôi mắt đẹp của Hi Hòa và Thường Hi tràn đầy lo lắng.

"Hai vị muội muội, chúng ta nhất định phải chống cự, tuyệt đối không thể để hắn đánh chết tiểu Thanh Loan." Dao Trì sắc mặt ngưng trọng nói.

"Vâng!" "Vâng!" Sắc mặt của hai người Hi Hòa và Thường Hi cũng ngưng trọng đến cực điểm.

"Hừ!

Chết đi!" Thấy một đòn đã thành công, Thái Nhất liền trực tiếp bỏ qua ba người Dao Trì, Hi Hòa, sau đó tiếp tục thúc giục Hỗn Độn

Chung truy sát Thanh Loan.

“Ngươi dám!” Ba người Dao Trì, Hi Hòa thấy vậy, lập tức nổi giận.

“Hừ!

Sao nào?

Thái Nhất ta thử xem!” “Hừ!

Sao nào?

Thái Nhất ta cứ thử xem!” Nhưng đúng lúc này, chỉ thấy một giọng nói lạnh lẽo vô tình như tiếng nói của Đại Đạo vang lên từ trong hỗn độn vô tận, vang vọng khắp quảng trường Tử Tiêu Cung và vùng hỗn độn này.

Theo sau giọng nói lạnh lẽo đó, trong nháy mắt, một luồng uy áp kinh khủng mênh mông vô biên đột nhiên giáng xuống quảng trường Tử Tiêu Cung.

“Xì xì…” Dưới luồng uy thế mênh mông như vực sâu như biển rộng này, hàng tỷ vạn dặm hư không lập tức sụp đổ từng mảng, hỗn độn vô tận bị nghiền nát, phảng phất như trời đất đang được tái lập, địa thủy phong hỏa đang diễn lại, vô tận nhật nguyệt tinh thần đang tụ lại.

“Xì xì~” Lại là ai?

Lại có khí thế và uy áp kinh khủng như vậy!

Trong chốc lát, tất cả mọi người nhìn nhau, tâm thần kinh hãi tột độ, trên mặt đầy vẻ chấn kinh, tiếp đó, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về vùng hỗn độn vô tận bên ngoài quảng trường Tử Tiêu Cung.

Dưới giọng nói lạnh lẽo đó, Thái Nhất đang thúc giục Hỗn Độn

Chung truy sát Thanh Loan, không thể không đột ngột dừng lại, sắc mặt âm trầm vô cùng.

Bởi vì không biết từ lúc nào, phía sau hắn, một cây trường thương đen nhánh đang nhắm vào đầu hắn, khí cơ đã khóa chặt, nếu hắn dám tiếp tục truy sát Thanh Loan, e rằng sẽ lập tức bị cây trường thương đen nhánh này đâm xuyên não.

Từ trên cây trường thương này, Thái Nhất cảm nhận được một luồng khí hung lệ cuồng bạo vô cùng, nguyên thần cũng đang run rẩy, phảng phất như cây trường thương này là khắc tinh của nguyên thần, khí tức khiến hắn sợ hãi, không dám có bất kỳ hành động thiếu suy nghĩ nào nữa.

Ở nơi cách Thái Nhất vạn dặm phía trước, Thanh Loan đang liều mạng bay điên cuồng, sau khi nghe thấy giọng nói đó, cũng lập tức dừng lại, trong đôi mắt linh động tràn ngập vẻ vui mừng, không còn chạy trốn nữa.

Đại lão gia, cuối cùng cũng xuất hiện!

Nếu đại lão gia đã xuất hiện, nó còn cần phải sợ hai người Thái Nhất, Đế Tuấn nữa không, đương nhiên là không cần rồi!

Người khác không biết thực lực của y, nó sao có thể không biết!

Thái Nhất có Hỗn Độn chí bảo thì sao chứ!

Cũng chỉ có nước bị nghiền ép không thương tiếc mà thôi.

Lúc này, Đế Tuấn đang quan sát mọi thứ bên dưới, sau khi nhìn thấy cây trường thương đen nhánh xuất hiện sau lưng Thái Nhất, sắc mặt cũng không khỏi ngưng trọng, càng âm trầm đến đáng sợ.

Đối với giọng nói đó, hắn vĩnh viễn cũng sẽ không quên, năm xưa trên Thái Âm Tinh, chính chủ nhân của giọng nói này đã mang lại cho hắn nỗi sỉ nhục vô tận.

Vô tận năm tháng đã qua, hắn không lúc nào không muốn báo thù, muốn gột rửa nỗi sỉ nhục năm xưa.

Cùng lúc đó, ở một bên khác của quảng trường Tử Tiêu Cung, ba người Dao Trì, Hi Hòa, Thường Hi đang chuẩn bị thúc giục linh bảo trong tay để ngăn cản Thái Nhất, sau khi nghe thấy giọng nói đó, trong đôi mắt đẹp cũng tràn ngập vẻ vui mừng, trên gương mặt tuyệt mỹ rơi xuống những giọt lệ xúc động, mừng đến phát khóc.

Hàng chục nguyên hội đã trôi qua, hôm nay, các nàng cuối cùng cũng lại được nghe thấy giọng nói của người mà các nàng ngày đêm mong nhớ, trong lòng tâm tâm niệm niệm.

"Tỷ tỷ, vừa rồi có phải là giọng của Vô Cực ca ca không?" Đôi mắt đẹp của Thường Hi run rẩy, truyền âm bằng nguyên thần với Hi Hòa.

"Ừm, muội muội, chắc là giọng của Vô Cực!" Hi Hòa khóc nức nở nói.

Chương 125

"Tỷ tỷ, muội thật sự không nghe nhầm chứ?" Thường Hi dường như không dám tin vào những gì mình nghe được.

"Ừm, muội muội, là thật." Hi Hòa gật đầu mạnh.

"Dao Trì tỷ tỷ… chúng ta, cuối cùng cũng đợi được Vô Cực ca ca…" "Ừm!" Đôi mắt đẹp của Dao Trì chuyển động, nhìn ra ngoài vùng hỗn độn vô tận.

Giờ phút này, các nàng đều đang căng thẳng mong chờ sự xuất hiện của y. … "Xì xì~" Lúc này trong vùng hỗn độn vô tận bên ngoài Tử Tiêu Cung, tinh hà cuồn cuộn, không gian vỡ nát, vô tận nhật nguyệt tinh thần đều bị hủy diệt, địa thủy phong hỏa cuồng dũng tàn phá, càn quét mọi thứ.

Dường như vì bị khiêu khích uy nghiêm, chúng lập tức cuồng dũng từ trong hỗn độn vô tận, cuồn cuộn lan tràn bên ngoài Tử Tiêu Cung.

Nhưng… một giây sau.

"Phá!" Chỉ theo sau một giọng nói lạnh lẽo vang lên lần nữa, địa thủy phong hỏa cuồng bạo vô tận đang bao vây Tử Tiêu Cung liền hóa thành hư vô trong nháy mắt, tiêu tán giữa thiên địa.

"…" "Người này rốt cuộc có cảnh giới tu vi gì?" "… lại có thể xem thường địa thủy phong hỏa cuồng bạo…" "Chẳng lẽ…" Khi cảnh tượng này lọt vào mắt những sinh linh trên quảng trường Tử Tiêu Cung, họ lại một lần nữa bị chấn kinh đến mức trong lòng dấy lên sóng to gió lớn, hai mắt trợn trừng.

Đó là địa thủy phong hỏa có thể nghiền nát mọi thứ, cho dù là Đại

La Kim Tiên gặp phải, không chết cũng sẽ bị trọng thương, nhưng lúc này dưới một giọng nói, lại bị nghiền nát dễ dàng như vậy.

Làm sao không khiến người ta chấn kinh, không chấn động!

"Xì xì~" Một giây sau.

Dưới sự chú mục của tất cả sinh linh trên quảng trường Tử Tiêu Cung!

"Ầm~" Đột nhiên, hư không rung chuyển dữ dội, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy một bóng người mặc áo trắng phiêu diêu, không nhìn rõ dung mạo, phảng phất như không ở quá khứ vị lai, chỉ hiển hiện trong dòng sông vận mệnh, lúc này dường như đang vượt qua hỗn độn vô tận và dòng sông thời gian vận mệnh, trong mắt hiện lên nhật nguyệt, chỉ thấy dưới khí tức và khí cơ tỏa ra từ quanh thân, trong nháy mắt, hỗn độn vô tận liền bị khí cơ kinh khủng đó xé rách từng lớp.

Cùng lúc đó, cương phong và khí lưu hủy diệt kinh khủng tràn ngập trong hỗn độn vô tận, cùng với địa thủy phong hỏa cuồng bạo, đều bị chém diệt, hóa thành hư vô.

"… rốt cuộc là ai?" "Chẳng lẽ… cũng đã đắc đạo thành thánh rồi sao?" Nhìn cảnh tượng kinh hoàng vô cùng trong hỗn độn vô tận bên ngoài Tử Tiêu Cung, tất cả sinh linh đều đang run rẩy, phảng phất như không dám tin vào những gì mình đang nhìn thấy.

"Xì xì~" Ngay sau đó.

Dưới ánh mắt run rẩy của tất cả sinh linh.

Bóng người mặc áo trắng phiêu diêu đó, phảng phất như một bước vượt qua vô tận tinh hà và chư thiên vạn giới, sau khi hỗn độn vô tận bên ngoài Tử Tiêu Cung bị xé rách, chỉ thấy y chắp tay sau lưng, một bước đạp ra từ trong hỗn độn, giáng lâm xuống quảng trường Tử Tiêu Cung.

Sau khi đáp xuống, ánh mắt của y bắt đầu ngưng vọng thế giới, lướt qua tất cả sinh linh trên sân, sau đó dừng lại trên người Thái Nhất.

Một đôi con ngươi đen nhánh và sâu thẳm, trong mắt y thế giới biến ảo, tinh hải chìm nổi, vô tận thế giới hiện ra.

Một giây sau.

"Thái Nhất, muốn chết sao?

Xem ra ngươi đã quên bài học mấy chục nguyên hội trước trên Thái Âm Tinh rồi!" Y thản nhiên mở miệng nói.

Người thanh niên mặc áo trắng vừa bước ra từ hỗn độn vô tận, giáng lâm xuống quảng trường Tử Tiêu Cung lúc này không ai khác, chính là Vô Cực đã gấp rút chạy tới từ ngoài hỗn độn vô tận để cứu Hi Hòa, Thường Hi và những người khác.

Theo sau giọng nói của Vô Cực, giờ phút này sắc mặt của hai người Đế Tuấn, Thái Nhất không khỏi khó coi đến cực điểm.

Kẻ thù gặp lại, đặc biệt căm tức.

Một giây sau, chỉ thấy hai người Đế Tuấn, Thái Nhất đột ngột xoay người, ánh mắt âm trầm gắt gao nhìn chằm chằm vào Vô Cực.

Nếu ánh mắt có thể giết người… Bọn họ sẽ không quên lần trước trên Thái Âm Tinh, Vô Cực đã mang lại cho họ nỗi sỉ nhục vô tận.

"Hừ, ngươi nghĩ bọn ta còn là như trước kia sao?" Thái Nhất lạnh lùng mở miệng, giọng nói tràn đầy vẻ lạnh lẽo.

"Không sai!

Lần này, bọn ta thề sẽ khiến ngươi phải trả một cái giá thảm trọng!" Khí thế của Đế Tuấn cuồn cuộn, uy áp vô tận từ trên người tuôn ra.

"Ồ?

Vậy sao?" "Bằng tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ của các ngươi, và Hỗn Độn Chung cùng Hà Đồ Lạc Thư trong tay các ngươi sao?" Chỉ một cái liếc mắt, Vô Cực đã cảm ứng được cảnh giới tu vi lúc này của hai người Đế Tuấn, Thái Nhất.

Đối mặt với ánh mắt có thể giết người của hai người Đế Tuấn, Thái Nhất lúc này, Vô Cực thậm chí không hề tức giận, chỉ thản nhiên liếc nhìn một cái.

Dường như đang xem một màn kịch của những tên hề, trên mặt đầy vẻ trêu tức và khinh thường.

Với tu vi hiện tại đã vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên Kim Tiên, và sức mạnh nhục thân đạt đến Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, y có sợ hai người Đế Tuấn, Thái Nhất sao… Huống hồ y còn sở hữu Thí Thần Thương, Hậu Thiên công đức chí bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích, cùng với Hỗn Độn Chân Hỏa và Không Gian Pháp Tắc.

Nếu y muốn giết hai người Đế Tuấn, Thái Nhất, căn bản không tốn chút sức lực nào.

Chỉ một mình Hỗn Độn Chân Hỏa là đủ.

Nghĩ đến đây, Vô Cực trong lòng không khỏi cười lạnh vô tận.

Muốn giết y?

Quả thực là châu chấu đá xe, tự không lượng sức!

"… người này rốt cuộc là ai?" "Giữa hắn và hai người Đế Tuấn, Thái Nhất, rốt cuộc có thù oán gì?" Ánh mắt của tất cả sinh linh đều đổ dồn vào Vô Cực và hai người Đế Tuấn, Thái Nhất, thầm đoán trong lòng.

Khí tức của Vô Cực khiến họ kinh sợ, khiến linh hồn họ run rẩy,

từ khi xuất thế vào Hồng Hoang đến nay, họ chưa từng gặp phải sinh linh nào đáng sợ như vậy.

Trừ giọng nói uy nghiêm của Hồng Quân vang vọng khắp Hồng Hoang đại địa trước đó.

"Hừ!

Vậy thì tái đấu một trận đi!

Bọn ta không tin không địch lại ngươi!" "Không sai!" Hai người Đế Tuấn, Thái Nhất sắc mặt lạnh lùng, rót pháp lực trong cơ thể vào Hỗn Độn Chung và Hà Đồ Lạc Thư.

Chương 126

Trong nháy mắt, trên Hỗn Độn Chung tuôn ra từng luồng khí hỗn độn, sức mạnh thời không vô tận hiện ra, tràn ngập quảng trường Tử Tiêu Cung.

Ở phía bên kia, Hà Đồ Lạc Thư trên đỉnh đầu Đế Tuấn cũng tỏa ra từng luồng tinh quang, nhật nguyệt tinh thần hiển hiện.

Đại chiến, sắp nổ ra.

Giờ phút này, toàn bộ quảng trường Tử Tiêu Cung đều tràn ngập một luồng khí tức hủy diệt kinh hoàng đến cực điểm, cuồn cuộn dâng trào.

Dưới luồng khí tức hủy diệt này, tất cả sinh linh trên quảng trường lập tức sắc mặt lại đại biến, tràn ngập vẻ kinh hoàng vô tận, bị ép đến mức nửa quỳ trên mặt đất.

"Đinh, thu thập sinh linh Tiên Thiên thành công, nhận được mười triệu điểm tu vi +!" "Đinh, thu thập sinh linh Tiên Thiên thành công, nhận được mười triệu điểm tu vi +!" "Đinh, thu thập sinh linh Tiên Thiên thành công, nhận được mười triệu điểm tu vi +!" "…" Lúc này, tiếng thông báo của hệ thống không ngừng vang lên trong đầu Vô Cực.

Không khỏi khiến Vô Cực vui mừng.

Phải biết rằng lúc này trên quảng trường Tử Tiêu Cung, gần như mỗi một sinh linh đều có cảnh giới tu vi trên Đại La Kim Tiên!

Có thể xuyên qua hỗn độn vô tận để đến Tử Tiêu Cung, đủ thấy họ đều là những người có khí vận lớn, và cũng chỉ có tu vi từ Đại La Kim Tiên trở lên mới có khả năng xuyên qua hỗn độn vô tận, nếu

không, tuyệt đối không thể xuyên qua.

Chỉ riêng cương phong và khí lưu hủy diệt hỗn độn có thể nghiền nát Đại La Kim Tiên đã khiến những sinh linh có tu vi dưới Đại La Kim Tiên không thể chống cự.

Lúc này trên quảng trường Tử Tiêu Cung, theo cảm ứng của Vô Cực, có hơn ba nghìn sinh linh.

Trên thực tế, trong lần giảng đạo của Hồng Quân, số lượng sinh linh có thể đến Tử Tiêu Cung không chỉ có ba nghìn, ba nghìn chỉ là một con số ước lệ mà thôi.

Chỉ cần nghĩ một chút là biết, sinh linh Hồng Hoang nhiều vô số kể, sao có thể chỉ có ba nghìn sinh linh có thể đến Tử Tiêu Cung nghe đạo.

Sở dĩ gọi là ba nghìn khách hồng trần Tử Tiêu Cung, là vì nó phù hợp với con số ba nghìn hỗn độn đại đạo mà thôi.

Lúc này, mỗi khi Vô Cực thu thập xong một sinh linh có tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, liền có thể nhận được mười triệu điểm tu vi, vậy khi thu thập hết tất cả, y có thể nhận được bao nhiêu điểm tu vi?

Đây chính là nguyên nhân khiến Vô Cực vui mừng.

Một người mười triệu, mười người một tỷ, một trăm người mười tỷ, một nghìn người trăm tỷ, dù chỉ có ba nghìn người, đó cũng là ba trăm tỷ điểm tu vi!

Vô Cực có thể cảm nhận rõ ràng, khi thu thập hết những sinh linh trên quảng trường Tử Tiêu Cung, đó cũng chính là lúc y đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Nghĩ đến đây, Vô Cực liền nở nụ cười.

Cuối cùng cũng sắp đột phá rồi! … "Đại lão gia… mau đánh chết

bọn chúng, vừa rồi bản loan suýt nữa bị chúng đánh chết đó…" Thấy bóng dáng Vô Cực xuất hiện trên quảng trường Tử Tiêu Cung, Thanh Loan lập tức bay về bên cạnh Vô Cực, tức giận nhìn hai người Đế Tuấn, Thái Nhất.

Bây giờ có Vô Cực ở đây, nó không sợ nữa!

"Không chỉ muốn đánh chết ta, chúng còn làm Dao Trì tỷ tỷ và Hi Hòa tỷ tỷ bị thương…" Thanh Loan bắt đầu mách lẻo với Vô Cực.

"Ồ?" Nghe tin ba người Dao Trì, Hi Hòa bị Thái Nhất đánh bị thương, trên mặt Vô Cực lập tức hiện lên sát cơ và sát ý vô tận.

Trong ánh mắt lạnh lẽo, khiến người ta như rơi vào cửu u địa ngục.

Giờ phút này, Vô Cực đã nổi giận!

Khí thế và uy áp vô tận mênh mông như vực sâu từ trong cơ thể cuồng dũng tuôn ra, lan tràn khắp quảng trường Tử Tiêu Cung.

"Xì xì~" Dưới khí cơ kinh khủng của Vô Cực, trong nháy mắt, hư không rung chuyển dữ dội, vô tận nhật nguyệt tinh thần bị chém hết, không gian hỗn độn này càng bị xé rách và nghiền nát từng lớp.

Cảnh tượng này lại một lần nữa khiến cơ thể các sinh linh trên quảng trường run rẩy, trên mặt đầy vẻ kinh hoàng vô tận.

"Vô Cực ca ca…" "Vô Cực đạo hữu…" Lúc này, bóng dáng của ba người Dao Trì, Hi Hòa cũng đã đến bên cạnh Vô Cực, trong đôi mắt đẹp đầy nước mắt, nhìn y chăm chú, giọng nói mừng đến phát khóc.

"Vô Cực ca ca… có phải là huynh không?" Chỉ thấy hai người Hi Hòa, Thường Hi lập tức lao vào lòng Vô Cực, ôm chặt lấy y.

"Ừm, là vi huynh!" Vô Cực nhẹ nhàng gật đầu, sau đó vuốt ve mái

tóc mượt mà của các nàng.

"Vô Cực đạo hữu…" Đôi mắt đẹp của Dao Trì run rẩy, đôi môi anh đào khẽ mở, nàng cũng rất muốn lao vào lòng Vô Cực lúc này, nhưng bây giờ… vòng tay của người mà nàng tâm tâm niệm niệm đã bị hai người Hi Hòa, Thường Hi chiếm hết, không còn chỗ cho bóng dáng của nàng nữa.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trên gương mặt tuyệt mỹ của Dao Trì không khỏi thoáng qua một tia mất mát.

"Ừm, Dao Trì đạo hữu…" Vô Cực nhìn nàng với ánh mắt dịu dàng.

"Vô Cực ca ca…" Giọng nói non nớt của Xích Loan vang lên, vui vẻ gọi.

"Ừm, tiểu Xích Loan…" Vô Cực cười gật đầu với nó.

"Vô Cực ca ca… sau này đừng rời xa bọn muội nữa được không?" Trên gương mặt tuyệt mỹ của hai người Hi Hòa, Thường Hi đầy nước mắt, khóc nức nở nói.

"Được… vi huynh hứa với các muội, sau này sẽ không bao giờ bỏ rơi các muội nữa!" Vô Cực chỉ có thể dịu dàng an ủi, tay vòng qua eo các nàng, nhẹ nhàng vỗ về.

Phụ nữ đều cần phải dỗ dành, trước tiên cứ qua được ải trước mắt đã rồi tính.

"Nguyên lai… là huynh trưởng của các nàng…" Giờ phút này, những sinh linh trên quảng trường Tử Tiêu Cung cuối cùng cũng đại khái biết được thân phận của Vô Cực, trong lòng lập tức hiểu ra.

Một lát sau… "Được rồi được rồi, đừng khóc nữa, ngoan, nếu khóc nữa sẽ không xinh đâu…" Vô Cực không nhịn được trêu chọc.

“Ghét quá… Vô Cực ca ca, không được chọc muội!” Hai người Hi Hòa, Thường Hi nghe vậy, liền lập tức vẻ mặt xấu hổ, nhẹ nhàng đấm vào ngực Vô Cực, mặt đỏ bừng.

“Được được được!

Vi huynh không chọc nữa!” Vô Cực cười nói.

Lúc này ở phía đối diện, hai người Đế Tuấn, Thái Nhất đang rót pháp lực vào linh bảo, sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt lập tức khó coi đến cực điểm, khí thế tỏa ra càng thêm mạnh mẽ, tràn ngập sát ý vô tận.

Đặc biệt là Đế Tuấn, gương mặt càng trở nên dữ tợn, âm trầm đáng sợ.

Các nàng là đạo lữ trời định của hắn!

Chương 127

Nhưng bây giờ… lại đang ôm ấp trong lòng người khác!

Giận!

Hận!

Từ khi lượng kiếp kết thúc, thiên cơ sáng tỏ, hắn đã biết hai người Hi Hòa, Thường Hi sau này sẽ là đạo lữ trời định của mình, đây là mấu chốt của đạo, một âm một dương, âm dương kết hợp, sau đó hóa thành hỗn độn.

Nhưng bây giờ… hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn các nàng bị kẻ thù ôm vào lòng.

Tim hắn như đang rỉ máu!

Thời gian trôi qua, Đế Tuấn đã tức giận đến cực điểm, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ!

Pháp lực trong cơ thể đang điên cuồng vận chuyển.

Càng nhìn hai người Hi Hòa, Thường Hi đang được Vô Cực ôm vào lòng, Đế Tuấn càng thêm tức giận, ngọn lửa giận trong lòng dường như có thể thiêu rụi cả chư thiên.

"Ta nhất định phải giết ngươi… nhất định phải giết ngươi!" Đế Tuấn gầm thét vô tận trong lòng.

"Đại huynh… chúng ta trực tiếp dùng toàn lực đi, tranh thủ một đòn là diệt sát hắn!" Lúc này, giọng nói của Thái Nhất vang lên trong đầu Đế Tuấn.

"Ừm, nhị đệ!" Đế Tuấn nghiến chặt răng gật đầu. … Phía đối diện.

“Đúng rồi, Dao Trì đạo hữu, vừa rồi bần đạo nghe Thanh Loan nói, các vị vừa bị hắn đánh bị thương sao?” Ánh mắt lạnh lẽo của Vô Cực, lạnh lùng liếc nhìn hai người Đế Tuấn, Thái Nhất ở phía đối diện.

“Không sao đâu, Vô Cực đạo hữu, chúng ta không bị thương, chỉ vì thúc giục linh bảo nên pháp lực bị tiêu hao quá nhiều thôi…” Đôi mắt đẹp của Dao Trì chuyển động, nói thật, không thêm dầu thêm mắm như Thanh Loan trước đó.

“Ừm!

Vậy thì tốt!” Vô Cực gật đầu, sau đó quay sang dịu dàng nói với hai người Hi Hòa, Thường Hi: “, Hi Hòa muội muội, Thường Hi muội muội, để vi huynh kiểm tra một lượt cho các muội.” “Vâng!” “Vâng!” Hai người xấu hổ vô cùng gật đầu.

Thế là, Vô Cực bắt đầu dùng nguyên thần lực tra xét tình hình trên người hai người Hi Hòa, Thường Hi.

“Vô Cực ca ca…” Trên mặt hai người Hi Hòa, Thường Hi đầy vẻ hồng hào.

“Ừm…” “Xì xì~” Nhưng đúng lúc này.

Một tiếng gầm giận dữ vang vọng khắp bầu trời, tràn ngập sự phẫn nộ vô tận và sát cơ nồng đậm.

“A… chết đi!” Chỉ thấy trong nháy mắt, huyền quang hủy diệt kinh hoàng chấn động từ Hỗn Độn Chung đã đến trước mặt Vô Cực.

Đồng thời, còn có những luồng Thái Dương Chân Hỏa có thể thiêu rụi vạn vật.

Đó là đòn tấn công của hai người Đế Tuấn và Thái Nhất.

Nhìn Vô Cực ôm hai người Hi Hòa, Thường Hi vào lòng, hai

người Đế Tuấn, Thái Nhất không thể nhịn được nữa, lập tức nổi điên, thúc giục linh bảo tấn công Vô Cực.

"Xì xì~" Dưới huyền quang hủy diệt của Hỗn Độn Chung, hư không vỡ nát, hỗn độn vô tận bị băng diệt.

Huyền quang hủy diệt kinh hoàng vô cùng tràn ngập quảng trường Tử Tiêu Cung.

"A, Vô Cực đạo hữu… cẩn thận…" "Vô Cực ca ca… cẩn thận…" Cảm nhận được khí tức kinh hoàng tỏa ra từ huyền quang hủy diệt, ba người Dao Trì, Hi Hòa không khỏi căng mắt lại, trên gương mặt tuyệt mỹ hiện lên một tia lo lắng.

Sự đáng sợ của Hỗn Độn Chung, các nàng vừa rồi đều đã tự mình cảm nhận.

Dưới sự liên thủ của các nàng, cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống lại mà thôi.

Đối mặt với huyền quang hủy diệt đang tấn công mình, Vô Cực căn bản không hề để tâm, chỉ nhếch mép cười lạnh.

Với nhục thân Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ như hiện tại, đừng nói chỉ là một đòn tấn công, cho dù là bản thể của Hỗn Độn Chung, y cũng có thể dùng nhục thân trực tiếp đối đầu, không hề sợ hãi.

Ngay cả Đế Giang sau này cũng có thể dùng nhục thân đối đầu với Hỗn Độn Chung, vậy thì y có gì mà không thể!

Phải biết rằng lúc đó Thái Nhất đã là Chuẩn Thánh, nhưng dù vậy, dưới một đòn toàn lực của Hỗn Độn Chung, Đế Giang cũng chỉ loạng choạng một lúc, không bị trọng thương, còn Thái Nhất bây giờ chỉ là Đại La Kim Tiên hậu kỳ mà thôi.

"Không cần sợ!" "Xì xì~" Sau khi an ủi ba người Dao Trì, Hi Hòa để họ không lo lắng, Vô Cực mới từ từ xoay người, sau đó Hỗn Độn

Chân Hỏa có thể thiêu trời diệt đất đột ngột bắn ra từ hai mắt, trong nháy mắt sau đó, liền bao phủ toàn bộ bầu trời.

"Xì xì~" Dưới Hỗn Độn Chân Hỏa, một luồng huyền quang hủy diệt chấn động từ Hỗn Độn Chung liền bị thiêu rụi thành hư vô trong nháy mắt.

Thái Dương Chân Hỏa vô tận bay ra từ tay Đế Tuấn càng bị Hỗn Độn Chân Hỏa nuốt chửng ngay lập tức.

Hỗn Độn Chân Hỏa là hoàng giả trong các loại lửa, bất kỳ ngọn lửa nào ở trước mặt nó, ngoài việc bị nuốt chửng, sẽ không có kết cục thứ hai.

"…" "Ngọn lửa gì vậy?" "… ngay cả hư không cũng có thể thiêu rụi…" Khi cảnh tượng này lọt vào mắt những sinh linh trên quảng trường Tử Tiêu Cung, họ lại một lần nữa chấn kinh, trong mắt đầy vẻ kinh hoàng.

Lúc này không chỉ họ, ngay cả ba người Dao Trì, Hi Hòa, trong đôi mắt đẹp cũng tràn ngập sự kinh hãi và chấn động.

"Đó là ngọn lửa gì của Vô Cực ca ca vậy?" Miệng của Thường Hi đã há thành hình chữ O.

"Sao muội cảm thấy trong ngọn lửa đó của Vô Cực ca ca, có khí tức Thái Âm Chân Hỏa của chúng ta ở bên trong nhỉ?" Trên gương mặt tuyệt mỹ của Hi Hòa, hiện lên một tia nghi hoặc và khó hiểu.

Dao Trì bên cạnh cũng vậy!

Nhất thời, ba người Dao Trì, Hi Hòa không khỏi nhìn nhau.

Cùng lúc đó, sau khi nghiền nát đòn tấn công của Hỗn Độn Chung và Thái Dương Chân Hỏa, Vô Cực liền lập tức bước một bước, phảng phất như vượt qua vô tận tinh hà, trong nháy mắt đã đến trước mặt Thái Nhất.

“Xì xì~” Khi bước ra một bước, hàng tỷ vạn vi lạp tế bào trong cơ thể Vô Cực đồng loạt dũng động, tỏa ra vô tận tiên quang, phun trào ra vô tận sức mạnh nhục thân, sau đó được hội tụ vào cánh tay phải.

“Xì xì~” Nhục thân trấn áp bầu trời!

Giờ phút này, Vô Cực đã vận chuyển và điều động toàn bộ sức mạnh nhục thân của mình.

Chương 128

Trên tám trăm bốn mươi triệu khí hải, vô tận tinh huy lưu chuyển, khí hỗn độn bao quanh, phảng phất như những thế giới hỗn độn mênh mông vô biên, từng luồng vĩ lực vô địch có thể xé rách thương khung từ trong đó tuôn ra, lan tràn khắp cơ thể Vô Cực.

Giờ phút này, Vô Cực phảng phất như một vị cự nhân vĩ ngạn đội trời đạp đất, vung tay có thể trấn áp thế giới, cũng có thể một niệm diệt thiên địa, càng có thể một thoáng dựng thế giới.

"Xì xì~" Khi Vô Cực vận chuyển sức mạnh nhục thân, còn có từng luồng hỗn độn tiên quang từ trong cơ thể tuôn ra, chiếu rọi chư thiên, xé rách hỗn độn vô tận, lưu chuyển quanh thân, tôn lên y thành một vị cự nhân hỗn độn vô địch vĩ ngạn.

Phía sau y, còn có hàng tỷ vạn hư ảnh thế giới chìm nổi, có ba nghìn hỗn độn đại đạo, hàng tỷ vạn tiểu đạo hiển hiện.

Hỗn độn chi quang chiếu rọi thế gian, trời đất phảng phất như tĩnh lặng lại trong khoảnh khắc này, phảng phất như không gian bị ngưng cố, thời gian bị tĩnh chỉ, ánh sáng chói lòa khiến các sinh linh trên quảng trường Tử Tiêu Cung lúc này đều không dám nhìn thẳng, tựa như đang đối mặt với trời đất uy nghiêm.

"Xì xì~" Hỗn độn chi quang chiếu rọi trời đất, vô tận tinh hà chấn động, chiếu rọi chư thiên, giờ phút này, Vô Cực phảng phất như trời đất, như hỗn độn, như nguồn gốc của mọi thế giới, cả chư thiên vạn giới đều đang rung chuyển theo bóng dáng của y.

"…" "Dị tượng hiện ra sau lưng hắn…" Giờ phút này, linh hồn của các sinh linh trên quảng trường Tử Tiêu Cung lại một lần nữa bị chấn kinh đến run rẩy, ai nấy đều run lẩy bẩy.

Đối mặt với bóng dáng vĩ ngạn và uy nghiêm của Vô Cực lúc này, họ cảm thấy mình thật nhỏ bé, như hạt bụi đối mặt với đại đạo trời đất.

Lúc này, hai người Đế Tuấn, Thái Nhất nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt lập tức ngưng trọng đến cực điểm, điên cuồng thúc giục linh bảo trong tay.

Từ trên người Vô Cực, họ cảm nhận được một cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Cảm giác này khiến họ kinh hãi tột độ, như bị tử thần bao phủ.

Lúc này, trong nơi sâu thẳm của Tử Tiêu Cung.

Bất chợt, một vị đạo nhân mày trắng đang ngồi trên bồ đoàn mở mắt ra.

Hai bên trái phải của ông, đứng hai đồng tử một nam một nữ.

Trong đôi mắt vẩn đục đó, có nhật nguyệt tinh thần hiển hiện, có cảnh tượng thế giới biến ảo, sau đó ánh mắt xuyên qua từng lớp thời không, chiếu vào bóng dáng Vô Cực trên quảng trường.

Nếu lúc này Vô Cực ở đây, nhất định có thể nhận ra thân phận của ông.

Hồng Quân!

Không sai!

Vị đạo nhân này không ai khác, chính là Đạo Tổ Hồng Quân nổi danh lừng lẫy trong Hồng Hoang sau này.

Hai đồng tử cũng không ai khác, chính là Thiên Đế Hạo Thiên và Vương Mẫu Dao Trì sau này.

"Ồ?

Căn nguyên này không phải là do một luồng thanh khí khi Bàn Cổ khai thiên hóa thành sao?" Sau khi bấm ngón tay tính toán, Hồng Quân không khỏi nhíu mày. … "Đại lão gia… sao vậy?" Hạo Thiên đứng bên trái Hồng Quân cung kính hỏi.

Nhưng Hồng Quân lúc này lại nhắm mắt lại, phảng phất như mọi chuyện đang xảy ra bên ngoài quảng trường đều không tồn tại.

Thấy Hồng Quân không nói gì, Hạo Thiên trong lòng càng thêm nghi hoặc, sau đó nhìn sang Dao Trì đứng bên phải. … Trên quảng trường Tử Tiêu Cung.

Sau khi bước một bước đến trước mặt Thái Nhất, Vô Cực liền đột nhiên vung quyền phải.

Trên nắm đấm, lực chi pháp tắc hiện ra, lập tức kéo theo sức mạnh vô cùng của hỗn độn dâng trào.

"Ầm~" Ngay sau đó… Sức mạnh nhục thân vô tận chứa trong một quyền của Vô Cực, liền oanh kích vào Hỗn Độn Chung của Thái Nhất trong nháy mắt.

"Phanh!" Một quyền vô địch, có thể trấn áp trời đất, có thể chém nhật nguyệt tinh thần.

"Không…" Dưới một quyền vô địch của Vô Cực, Hỗn Độn Chung trên đỉnh đầu Thái Nhất lập tức bị đánh bay đi không biết bao nhiêu tỷ vạn dặm, bay vào hỗn độn vô tận.

Sau khi Hỗn Độn Chung bị Vô Cực đánh bay, Thái Nhất liền bị phản phệ, sắc mặt trở nên trắng bệch, miệng cũng phun ra máu tươi, khí tức suy yếu.

"Xì xì~" Một giây sau… Thái Nhất liền bị Vô Cực trực tiếp dùng một tay trấn áp nửa quỳ trên mặt đất, toàn thân không thể động đậy, ánh mắt âm trầm vô cùng.

Tất cả chỉ xảy ra trong một hơi thở, nhanh đến mức tất cả sinh linh đều không kịp phản ứng.

Thái Nhất sau khi mất đi Hỗn Độn Chung, đối mặt với Vô Cực, như một đứa trẻ đối mặt với người lớn, không có chút sức phản kháng nào.

"Đại lão gia uy vũ!

Mau đánh chết nó… đánh chết nó!

Đánh chết cái đồ không biết xấu hổ này!" Thấy Thái Nhất bị Vô Cực trấn áp trong nháy mắt, Thanh Loan liền vỗ cánh bay đến trước mặt Thái Nhất, từ trên cao nhìn xuống.

"Hừ, cho ngươi vừa rồi bắt nạt bản loan, cho ngươi vừa rồi bắt nạt bản loan, bây giờ biết hối hận chưa?" Giọng nói non nớt của Thanh Loan vang lên, trong giọng nói tràn đầy vẻ đắc ý.

Vừa nói, Thanh Loan còn dùng sức dùng móng vuốt đạp mạnh vào mặt Thái Nhất.

"A… ngươi dám sỉ nhục ta như vậy!" Bị Thanh Loan sỉ nhục như vậy, Thái Nhất lập tức căm phẫn đến tột độ, hận không thể ăn tươi nuốt sống Thanh Loan.

"Hừ, bản loan sỉ nhục ngươi thì sao?

Ngươi làm gì được bản loan?" Thanh Loan lạnh lùng nhìn Thái Nhất, vẻ mặt kiêu ngạo nói.

Bây giờ có Vô Cực ở đây, nó không còn sợ Thái Nhất nữa!

Đối với việc Thanh Loan sỉ nhục Thái Nhất lúc này, Vô Cực chỉ lạnh lùng nhìn, không hề ngăn cản.

Nhưng lúc này, Đế Tuấn ở phía đối diện nhìn thấy cảnh tượng này, vừa kinh vừa giận, sau đó lập tức thúc giục Hà Đồ Lạc Thư tấn

công Vô Cực, muốn cứu Thái Nhất đang bị Vô Cực trấn áp nửa quỳ trên mặt đất.

"Nhị đệ…" Tóc Đế Tuấn bay loạn, gầm lên, trong hai mắt tràn ngập tia máu, rõ ràng đã tức giận đến cực điểm.

Nhưng… một khắc sau.

Chương 129

Đế Tuấn cũng như Thái Nhất, chỉ trong nháy mắt đã bị Vô Cực một tay trấn áp trên mặt đất, toàn thân không thể động đậy.

Y vốn muốn trực tiếp đánh chết hai người Đế Tuấn, Thái Nhất, nhưng vì bây giờ họ được Thiên Đạo bảo vệ, nên đành phải từ bỏ ý định này.

"Này này này, vừa rồi không phải lợi hại lắm sao?

Sao bây giờ lại trở nên yếu ớt thế này?" Thanh Loan vừa sỉ nhục xong Thái Nhất, thấy Đế Tuấn lại bị Vô Cực trấn áp, liền cũng lập tức đến trước mặt Đế Tuấn, vẻ mặt khinh thường lạnh lùng nhìn, tiếp tục sỉ nhục.

"…" Đế Tuấn ánh mắt âm trầm, nghiến chặt răng, tức giận nhìn Thanh Loan.

"Sao?

Không phục à?

Vậy thì đến đây!" Thanh Loan trực tiếp phớt lờ ánh mắt có thể giết người của Đế Tuấn, khiêu khích sỉ nhục.

"…" "Hai người Đế Tuấn, Thái Nhất… dễ dàng bị trấn áp như vậy sao?" Cảnh tượng này lọt vào mắt những sinh linh trên quảng trường Tử Tiêu Cung, tất cả mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh, ánh mắt đổ dồn vào Vô Cực.

Đối với những gì xảy ra trên quảng trường, họ gần như đã bị chấn kinh đến tê liệt.

Lúc này trong lòng, họ cũng đã sớm từ bỏ ý định giết Thanh Loan đoạt bảo.

Linh bảo tuy tốt, nhưng cũng phải có mạng để dùng, đối mặt với một sinh linh mạnh mẽ đến mức linh hồn cũng phải run rẩy như Vô Cực, trừ phi không muốn sống nữa mới tiếp tục có ý định đó.

"Ầm~" Nhưng đúng lúc này, Vô Cực đột nhiên cảm thấy một loại xiềng xích và cấm cố nào đó trong cơ thể mình đã bị phá vỡ.

Y lập tức chìm tâm thần vào cơ thể để kiểm tra.

"Ồ? … đột phá rồi sao…" Cảm nhận được pháp lực bành trướng vô cùng trong cơ thể, và cảm giác huyền diệu khó tả đó, trên mặt Vô Cực lộ ra nụ cười.

Cuối cùng cũng đột phá rồi!

Đã đột phá lên trên Hỗn Nguyên Kim Tiên!

Mọi thứ diễn ra thật tự nhiên và thành công.

"Ha ha!

Hỗn Nguyên Kim Tiên!

Cuối cùng cũng đột phá rồi!" Vô Cực không khỏi vui mừng khôn xiết trong lòng.

Từ giờ phút này, trong Hồng Hoang, ngoài Thiên Đạo và Hồng Quân, sẽ không còn sinh linh nào là đối thủ của y.

"Bây giờ ta đã đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên, vậy thì cũng có thể tiếp tục luyện hóa Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Thí Thần Thương." Nghĩ đến đây, Vô Cực không khỏi lại vui mừng.

Ngoài ra, sau khi đạt đến Hỗn Nguyên Kim Tiên, tốc độ tham ngộ Lực chi pháp tắc chắc chắn cũng sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Còn có mười hai đạo pháp tắc như Không gian thu thập được từ trên người Thập Nhị Tổ Vu… Thời gian trôi qua, số lượng sinh linh có thể xuyên qua hỗn độn vô tận để đến quảng trường Tử Tiêu Cung

ngày càng nhiều.

Côn Bằng… Trấn Nguyên Tử… Tam Thanh… những vị khách hồng trần nổi danh lừng lẫy trong Hồng Hoang sau này, lúc này đều lần lượt đến, xuất hiện trên quảng trường.

Ba người Nữ Oa, Hậu Thổ, Phục Hy cũng đã đến quảng trường Tử Tiêu Cung, xuất hiện bên cạnh Vô Cực, cùng với ba người Dao Trì, Hi Hòa.

Ba người Lão Tử, Nguyên Thủy sau khi nhìn thấy Vô Cực, trong hai mắt không khỏi thoáng qua một tia lạnh lẽo.

Đặc biệt là Nguyên Thủy, càng hận không thể lập tức đại chiến một trận với Vô Cực, gột rửa nỗi sỉ nhục bị Vô Cực đánh nát nhục thân trên Bất Chu Sơn trước đó.

Nhưng cuối cùng ba người Lão Tử đã nhịn được không động thủ, muốn đợi mọi chuyện sau khi Hồng Quân giảng đạo kết thúc rồi tính.

Đối với điều này, Vô Cực chỉ nhếch mép cười lạnh, không hề để ba người Lão Tử vào mắt.

Với nhục thân Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ và cảnh giới tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên như hiện tại, nếu y muốn, chỉ cần vung tay là có thể trấn áp họ, cần gì phải để vào mắt.

"Đại huynh, những người này đều đến nghe Hồng Quân thánh nhân giảng đạo sao?" Đôi mắt đẹp của Nữ Oa chiếu vào người Vô Cực, đôi môi anh đào khẽ mở.

Mấy người Hậu Thổ, Hi Hòa cũng đều nhìn Vô Cực chăm chú.

Nhưng lúc này trong đôi mắt đẹp của các nàng, lại ẩn hiện một tia cạnh tranh.

Các nàng đều từ thần sắc của đối phương, nhận ra đối phương

đều đang thích Vô Cực.

Nhất thời, trong ánh mắt nhìn đối phương, đều không khỏi tràn ngập địch ý, nhưng trước mặt Vô Cực, lại đều che giấu rất tốt, không hề biểu lộ ra ngoài.

Từ vị trí đứng có thể thấy được, Nữ Oa và Hậu Thổ một phe, ba người Dao Trì, Hi Hòa lại là một liên minh khác.

"Ừm!" Vô Cực gật đầu, dịu dàng nói, lúc này, y không phát hiện ra cuộc chiến vô hình giữa mấy nữ nhân Nữ Oa, Dao Trì.

Ngược lại Phục Hy ở bên cạnh, dường như đã nhận ra điều gì đó, đang lặng lẽ ra hiệu cho Vô Cực.

"Ồ?

Nhị đệ?

Sao vậy?" Vô Cực không khỏi hỏi.

"Khụ khụ… không có gì…" Phục Hy chỉ ho khan một tiếng, không nói rõ với Vô Cực, cũng không dùng nguyên thần truyền âm nhắc nhở.

Hắn cảm thấy chuyện này, tránh xa một chút thì tốt hơn.

"Đang đang đang…" Đúng lúc này, một tiếng chuông vang lên, sau đó hai người Hạo Thiên và Dao Trì xuất hiện, mở cửa lớn của Tử Tiêu Cung.

Ngay sau đó hai người Hạo Thiên, Dao Trì đồng thanh nói: "Hồng Quân lão gia sắp khai giảng, mời các vị đạo hữu vào trong." "Thiện!" "Thiện!" "Thiện!" Sau khi giọng nói của hai người Hạo Thiên, Dao Trì dứt.

Chương 130

Rất nhanh, từng bóng người cuồng dũng tiến vào trong Tử Tiêu Cung, sợ bị người khác bỏ lại phía sau.

"Được rồi, chúng ta cũng vào thôi!" Vô Cực nhìn mấy người Dao Trì, Hi Hòa, Nữ Oa, Hậu Thổ, cười nói.

"Vâng!" "Vâng!" Mấy người Nữ Oa, Hậu Thổ gật đầu, sau đó theo sau Vô Cực đi vào trong Tử Tiêu Cung.

Lúc này trong Tử Tiêu Cung.

Khi tiến vào bên trong Tử Tiêu Cung, tất cả sinh linh đều sững sờ.

Tiên vụ hỗn độn lan tràn khắp đại điện.

Trên những cây cột ngọc đứng sừng sững trong cung điện, còn có những phù văn huyền ảo.

Những phù văn này huyền ảo đến cực điểm, giống như thiên đạo phù lục, lại giống như đại đạo phù văn, khiến người ta say mê, tâm thần hướng về.

Lúc này, trong tiên vụ mờ ảo, đột nhiên xuất hiện từng chiếc bồ đoàn.

Trên bồ đoàn lấp lánh từng luồng quang mang.

Ở phía trước nhất trong Tử Tiêu Cung, có sáu chiếc bồ đoàn lấp lánh ngũ quang thập sắc, ẩn chứa sự huyền diệu khôn lường.

Chẳng mấy chốc.

Chỉ thấy ba người Lão Tử, Nguyên Thủy sau khi đi tới, Lão Tử thân hình khẽ động, liền ung dung ngồi xuống chiếc bồ đoàn đầu tiên.

Nguyên Thủy thấy vậy, cũng lập tức theo sát phía sau, trực tiếp

ngồi xuống.

Tiếp đó là Thông Thiên!

Cứ như vậy, trong lúc tất cả sinh linh còn đang chấn động, Tam Thanh đã vững vàng chiếm cứ ba chiếc bồ đoàn.

Lúc này, Vô Cực cũng cùng mấy người Nữ Oa, Hậu Thổ, Dao Trì đến trước sáu chiếc bồ đoàn ở hàng đầu.

Là một người xuyên không, hắn đương nhiên biết rằng trong Tử Tiêu Cung, chỉ có sáu chiếc bồ đoàn này là tốt nhất.

Hơn nữa, mỗi một chiếc đều đã được Thiên Đạo ấn định sẵn người có thể ngồi lên trong cõi u minh.

"Ồ?" Rất nhanh, sau khi cảm ứng xong tình hình trong đại điện, ánh mắt Vô Cực liền dừng lại trên người ba người Lão Tử.

"Xem ra chuyện Tam Thanh bái Hồng Quân làm thầy trước khi giảng đạo là thật rồi, nếu không sao có thể nhanh như vậy mà biết được bí mật trên sáu chiếc bồ đoàn này chứ?" Nhìn ba người Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên lúc này đã ngồi trên bồ đoàn, Vô Cực liền hiểu rõ trong lòng.

Trước đó hắn cứ ngỡ chuyện này chỉ là lời đồn, nhưng xem ra không phải là không có lửa làm sao có khói.

Nhưng nghĩ lại cũng phải, ba người Lão Tử vốn là do nguyên thần của Bàn Cổ đại thần hóa thành, có duyên sư đồ với Hồng Quân, cho nên nếu Hồng Quân có thể biết trước sự tồn tại của họ mà thu làm đồ đệ, thì cũng chẳng có gì kỳ lạ cả.

"Đại huynh..." "Vô Cực ca ca..." "Vô Cực đạo hữu..." "Chúng ta có cần ngồi lên trên đó không?" Đôi mắt đẹp của mấy người Nữ Oa, Hậu Thổ, Dao Trì, Hi Hòa nhanh chóng tập trung vào người Vô Cực, đôi môi anh đào khẽ mở.

Phục Hy bên cạnh cũng vậy!

Bọn họ đều không biết bí mật ẩn giấu trên những chiếc bồ đoàn này.

"Ừm, tam muội, muội cứ ngồi lên chiếc bồ đoàn thứ tư đi!

Ta ngồi sau lưng muội là được rồi." Vô Cực dịu dàng xoa xoa mái tóc của Nữ Oa.

Hắn cũng muốn để Dao Trì và Hậu Thổ ngồi lên hai chiếc bồ đoàn còn lại, nhưng cũng biết rằng Hồng Quân đang âm thầm quan sát tất cả, tuyệt đối không thể để hắn được như ý, cho nên chỉ có thể thôi, lùi lại mà cầu việc khác.

"Vâng, được!

Đại huynh!" Thế là Nữ Oa ngoan ngoãn ngồi xuống chiếc bồ đoàn thứ tư.

"Vô Cực ca ca... thế còn hai cái còn lại?

Ta không ngồi sao?" Đôi mắt đẹp của Hi Hòa nhìn Vô Cực, ngón tay ngọc chỉ vào hai chiếc bồ đoàn cuối cùng bên cạnh, trên khuôn mặt tuyệt mỹ không khỏi hiện lên vẻ thất vọng.

Nhưng đối mặt với câu hỏi của Hi Hòa, Vô Cực chỉ cười mà không nói, nhẹ nhàng lắc đầu.

Đối với chuyện này, hắn không thể nói quá rõ ràng dưới mí mắt của Hồng Quân.

Nếu không lỡ như sau này khiến Hồng Quân nghi ngờ thì không hay chút nào.

"Ầm~" Đúng lúc này, những sinh linh trong đại điện cuối cùng cũng phát hiện ra tình hình bên cạnh Vô Cực.

Bọn họ đều mơ hồ cảm giác được, sáu chiếc bồ đoàn ở phía trước

nhất định ẩn chứa huyền cơ và cơ duyên to lớn.

Đặc biệt là những người như Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng và Trấn Nguyên Tử lại càng cảm nhận rõ hơn.

Thân là một trong ba ngàn khách hồng trần của Tử Tiêu Cung, nhóm sinh linh tiên thiên có căn nguyên thâm hậu nhất, cảm giác của họ đương nhiên mạnh hơn những sinh linh khác.

"Đại huynh... trong hai chiếc bồ đoàn còn lại, ta nhất định phải giành lấy một cái... ta cảm thấy trên đó không đơn giản." "Ừm, nhị đệ, vi huynh cũng cảm nhận được rồi." Đế Tuấn và Thái Nhất liếc nhau một cái.

Những người khác cũng vậy, trong mắt đều tràn ngập vẻ chí tại tất đắc.

Sau một thoáng, tất cả mọi người liền hung hăng lao về phía hai chiếc bồ đoàn cuối cùng.

Ai nấy đều thi triển thần thông, muốn tranh đoạt một vị trí.

Đối với cảnh này, Vô Cực chỉ cười lạnh trong lòng, không thèm để ý.

Chương 131

Có Thiên Đạo và Hồng Quân ở đây, các ngươi nghĩ có thể tranh đoạt được sao!

Ngay sau đó...

Côn Bằng vì bản thể là Côn Bằng, sở hữu tốc độ cực nhanh, cho nên nhanh chóng giành được một vị trí, ngồi lên chiếc bồ đoàn thứ năm.

Khi chỉ còn lại một chiếc bồ đoàn cuối cùng, cả đại điện trở nên hỗn loạn, mọi người đều liều mạng tranh giành nó.

Nhưng kết quả cuối cùng lại ngoài dự liệu của tất cả mọi người, trong lúc đám đông xô đẩy chen lấn, Hồng Vân vốn đang ở vòng ngoài và không có ý định tranh giành, lúc này lại bị mọi người đẩy lên, ngồi xuống chiếc bồ đoàn thứ sáu.

Lúc này, tất cả sinh linh trong đại điện thấy cảnh này đều không khỏi ngẩn ra, rồi cuối cùng liếc nhìn Hồng Vân đang có chút ngơ ngác ngồi trên bồ đoàn, bèn lần lượt dừng lại, không tranh giành nữa.

Dù sao thì Hồng Vân ở Hồng Hoang nổi tiếng là người tốt, giao du rộng rãi, là một lão hảo nhân có tiếng, cho nên lúc này mọi người cũng không tiện tranh đoạt với y, chỉ có thể bất đắc dĩ từ bỏ chiếc bồ đoàn cuối cùng.

Dù sao ngoài sáu chiếc bồ đoàn phía trước, trong đại điện vẫn còn những chiếc bồ đoàn khác.

Không giành được hai chiếc bồ đoàn cuối cùng, sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất không khỏi có chút âm trầm, ánh mắt lạnh băng lướt qua ba người Lão Tử, Thông Thiên và hai người Nữ Oa, Côn Bằng, cuối

cùng dừng lại trên người Hồng Vân.

Tam Thanh là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, không dễ chọc.

Nữ Oa vì có Vô Cực ở bên, càng không thể chọc.

Côn Bằng trông cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, vậy thì chỉ còn lại Hồng Vân là có thể chọc vào.

Theo họ thấy, trong sáu người, Hồng Vân là yếu nhất, có thể trở thành mục tiêu để cướp vị trí.

Thế là Đế Tuấn và Thái Nhất lại liếc nhau một cái, rồi bước ra một bước, chuẩn bị đuổi Hồng Vân khỏi bồ đoàn.

Nhưng đúng lúc này... lại có hai bóng người phong trần mệt mỏi từ bên ngoài chạy vào.

Hai người một béo một gầy, một người béo tốt như địa chủ, một người gầy gò như khổ hạnh tăng, sắc mặt vàng vọt, tương phản vô cùng lớn.

Lúc này trông cả hai đều rất nhếch nhác, y phục rách rưới, hiển nhiên trên đường đi đã chịu không ít khổ nạn.

"À, là hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sao..." Vô Cực ánh mắt nhàn nhạt liếc nhìn hai người lúc này.

Chỉ thấy hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sau khi vào đại điện liền đưa mắt nhìn quanh.

Nhưng khi nhìn một vòng xong, họ phát hiện trong đại điện không còn vị trí tốt nào nữa, ngay lập tức, ánh mắt hai người không khỏi dừng lại trên sáu chiếc bồ đoàn phía trước nhất, trong mắt tinh quang lấp lóe, hiển nhiên đang âm mưu tính kế.

"A, sắp bắt đầu màn bán thảm rồi sao..." Thân là người xuyên

không, Vô Cực sao lại không biết hai người này sắp làm gì chứ...

Chỉ cần liếc mắt một cái, Vô Cực đã nhìn ra từ trong thần sắc của họ.

Quả nhiên...

Chỉ thấy hai người liếc nhau một cái.

Tiếp Dẫn liền bắt đầu than thở: "Hai người chúng ta không quản ngại gian khổ từ phương Tây xa xôi đến đây, vậy mà lại không có một chỗ ngồi." Chuẩn Đề thấy vậy, liền nối gót: "Huynh đệ chúng ta chỉ mong được đến gần Thánh nhân, lắng nghe đại đạo, sau này dùng nó để giáo hóa sinh linh phương Tây, nhưng bây giờ, lại ngay cả hai chỗ ngồi cũng không có, ôi thôi ai tai." Lúc này, các sinh linh trong đại điện nhìn cảnh này, trên mặt đều không khỏi lộ ra vẻ lạnh lùng.

Có thể có duyên đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, không ai là kẻ ngốc, đương nhiên sẽ không nhường vị trí của mình ra.

Trong khoảnh khắc, các sinh linh trong đại điện Tử Tiêu Cung đều lần lượt nhắm mắt lại, chờ đợi sự xuất hiện của Hồng Quân, hoàn toàn không có ý định để ý đến hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

"Hửm?

Ta đã bán thảm đến mức này rồi mà những người này vẫn không hề động lòng sao?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy các sinh linh trong đại điện đều thờ ơ, không khỏi lại liếc nhau một cái.

Chẳng lẽ màn biểu diễn của ta chưa đủ thảm?

Ừm, chắc là vậy rồi!

Hai người thầm nghĩ như vậy.

Chỉ thấy ngay sau đó, Chuẩn Đề lại trực tiếp gào khóc, nói: "Tiếp Dẫn đạo hữu, phương Tây chúng ta thật đáng thương quá, chúng ta

đến đây chỉ cầu đắc đại đạo, sau này tạo hóa cho sinh linh phương Tây mà thôi, nhưng bây giờ, ngay cả một chỗ ngồi cũng không có, ta thật có lỗi với sự phó thác của sinh linh phương Tây a!" Chuẩn Đề vừa sụt sịt vừa khóc lớn, hoàn toàn không để ý đến hình tượng của mình.

Sau khi Chuẩn Đề nói xong, Tiếp Dẫn cũng lệ rơi đầy mặt nói: "Chuẩn Đề đạo hữu nói rất đúng, nếu chúng ta không thể nghe được đại đạo, huynh đệ chúng ta chẳng thà chết ở đây còn hơn, còn mặt mũi nào trở về vùng đất phương Tây nghèo khổ đó nữa chứ!" Vô Cực nhìn bộ dạng bán thảm của hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lúc này, trong lòng không khỏi có chút bội phục.

Dựa vào diễn xuất này, tuyệt đối là cấp ảnh đế, không đi làm diễn viên thật là đáng tiếc, thậm chí cả ảnh đế ở trước mặt họ, e rằng cũng phải tự thấy hổ thẹn.

Nếu Vô Cực không phải là người xuyên không, suýt chút nữa hắn cũng đã tin rồi.

Quan trọng nhất là, da mặt của họ còn dày hơn cả tường thành.

Ở trước mặt những sinh linh trong đại điện mà khóc lóc gào thét, lại hoàn toàn không cảm thấy mất mặt chút nào.

Vô địch rồi!

Vô Cực tự hỏi, tuyệt đối không thể nào làm được như họ.

Có câu nói rất hay, dùng để hình dung hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lúc này là không thể thích hợp hơn.

Đó là: Cây không cần vỏ, tất sẽ chết; người không biết xấu hổ, thì thiên hạ vô địch.

Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tiếp tục bán thảm trong đại điện Tử Tiêu Cung, thao thao bất tuyệt.

Nhưng lúc này trong đại điện, thật sự không có chỗ ngồi sao?

Thực ra không phải, có hai chỗ ngồi, chỉ là hơi hẻo lánh một chút mà thôi.

Vô Cực chỉ cần dùng nguyên thần cảm ứng, liền phát hiện có hai chiếc bồ đoàn không có người ngồi.

Mù rồi sao?

Chương 132

Không, chỉ là chê bai nên không đến ngồi mà thôi.

Nghĩ vậy, Vô Cực không khỏi cười lạnh trong lòng.

Nhưng đúng lúc này, giọng nói non nớt của Xích Loan chợt vang lên.

"Vô Cực ca ca... bên kia không phải có hai chỗ ngồi sao?

Tại sao lại nói không có chỗ ngồi ạ?" Xích Loan ngồi bên cạnh Dao Trì, nhìn hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang bán thảm, rồi lại chớp chớp đôi mắt linh động nhìn hai chiếc bồ đoàn không có người ngồi trong đại điện, sau đó quay sang hỏi Vô Cực với vẻ mặt ngây thơ.

Đôi mắt linh động của nàng dường như có chút không đành lòng với hai người đang bán thảm, muốn nhường hai chiếc bồ đoàn đó cho họ.

Đối với một đứa trẻ như Xích Loan, nàng thật sự đã tin vào màn bán thảm của hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

"Xích Loan muội muội, đừng để vẻ ngoài của hai người đó lừa gạt, bọn họ chỉ đang giả vờ đáng thương thôi." Thanh Loan thấy tiểu tức phụ tương lai của mình sắp bị lừa, liền không chút do dự vạch trần hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nhìn họ với vẻ mặt không thiện cảm.

Lừa gạt tức phụ của bản loan?

Sợ là đang tìm chết rồi!

"Ồ ồ..." Xích Loan gật gật cái đầu nhỏ.

Sau khi giọng nói non nớt của Xích Loan vang lên, các sinh linh trong đại điện liền thuận theo tầm mắt của nàng nhìn sang.

Quả nhiên không sai, ở một góc phía tây của đại điện Tử Tiêu Cung, đúng là có hai chỗ ngồi.

Ngay lập tức, các sinh linh trong đại điện càng không tin họ nữa.

Nhưng hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại mặt không đổi sắc.

Bọn họ không cam tâm ngồi ở vị trí góc đó.

Chỉ thấy hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hoàn toàn không để ý đến lời nói của Thanh Loan và ánh mắt của các sinh linh trong đại điện.

Lát sau, ánh mắt Tiếp Dẫn dừng lại trên người Hồng Vân.

Đối với Hồng Vân, một lão hảo nhân của Hồng Hoang, họ đương nhiên biết rõ, ngay sau đó, hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại ánh mắt lấp lóe, đã có kế sách mới.

Một khắc sau...

Như đã nói trước đó, nếu không thể đến gần hơn để lắng nghe đại đạo, chẳng thà chết ở đây còn hơn.

"Chuẩn Đề, huynh đệ chúng ta mệnh khổ quá, chẳng thà chết đi cho xong." Chỉ thấy Tiếp Dẫn nói xong, cả người liền lao về phía một cây cột ngọc trong Tử Tiêu Cung.

"Huynh trưởng!" Chuẩn Đề hét lớn.

Nhìn Tiếp Dẫn coi cái chết nhẹ tựa lông hồng lao về phía cột ngọc, các sinh linh có mặt đều không khỏi nhíu mày.

"A, cuối cùng cũng dùng đến khổ nhục kế rồi sao, vậy thì tiếp theo, đến lượt Hồng Vân nhường ghế rồi nhỉ!" Khóe miệng Vô Cực không khỏi nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Quả nhiên không sai, chỉ thấy giây tiếp theo, Hồng Vân liền đứng dậy khỏi bồ đoàn, mở miệng nói: "Ai...

Tiếp Dẫn đạo nhân, hà tất phải khổ như vậy, bần đạo nhường vị trí này cho ngươi." Ngay khoảnh khắc Tiếp Dẫn sắp đâm vào cột ngọc, thần sắc của y liền trở nên đặc sắc.

Khổ nhục kế này cuối cùng cũng thành công.

Ngay sau đó, chỉ thấy Tiếp Dẫn thân hình khẽ động, cúi đầu chào Hồng Vân: "Đa tạ đạo hữu!" Sau đó không đợi Hồng Vân nhường chỗ, Tiếp Dẫn đã trực tiếp ngồi xuống chiếc bồ đoàn vốn thuộc về Hồng Vân.

Trong khoảnh khắc, tất cả sinh linh trong đại điện đều ngơ ngác.

Hồng Vân bị ngốc rồi sao?

Phải biết rằng sáu chiếc bồ đoàn ở phía trước nhất có thể ẩn chứa đại cơ duyên, sao lại dễ dàng nhường cho tên Tiếp Dẫn này như vậy?

Cái quái gì thế?

Lão hảo nhân Hồng Vân lại nhường chỗ của mình.

Các sinh linh đều không dám tin mà nhìn chằm chằm vào Hồng Vân, phảng phất như đã nhìn nhầm.

Đồng thời trong lòng lúc này cũng tràn đầy hối hận, nếu sớm biết Hồng Vân dễ dàng nhường ghế như vậy, họ đã lên trước rồi.

Nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn.

"A, xem ra chuyện Hồng Vân nhường ghế quả nhiên có uẩn khúc, quả nhiên là Thiên Đạo và Hồng Quân đang thao túng tất cả phía sau!" Thấy Hồng Vân dễ dàng nhường ghế cho Tiếp Dẫn như vậy, Vô Cực không khỏi cười lạnh trong lòng.

Vốn đã cảm thấy chuyện này không đơn giản, bây giờ, cuối cùng

cũng có thể xác định Thiên Đạo và Hồng Quân đang khống chế tất cả sau lưng.

Bởi vì vừa rồi, hắn đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức hoàn toàn khác lạ, xông vào trong cơ thể Hồng Vân.

Cũng chính vì sự xuất hiện của luồng khí tức đó, mới khiến Hồng Vân đột nhiên thay đổi chủ ý.

"A, Thiên Đạo, Hồng Quân, quả là kế hay!" Vô Cực trong lòng lạnh lùng nghĩ.

Nếu không tại sao trước đó hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề khóc thảm như vậy, Hồng Vân vẫn luôn không hề động lòng?

Hồng Vân đáng thương!

Nghĩ vậy, Vô Cực không khỏi cảm khái một tiếng.

Nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi, dù sao cũng không phải chuyện của mình, tùy tiện Thiên Đạo và Hồng Quân tính kế đi!

Chỉ cần không tính kế lên đầu mình là được.

Chương 133

Hơn nữa, đối mặt với chuyện đã được Thiên Đạo an bài, nếu không có thực lực, thì cũng chẳng khác gì tìm chết.

Lúc này, Tiếp Dẫn sau khi cướp được vị trí từ tay Hồng Vân, quay đầu lại liếc nhìn Chuẩn Đề, ánh mắt hai người lại giao nhau, lại lóe lên một tia tinh mang, hiển nhiên lại có mưu kế mới.

"Nếu Hồng Vân đã nhường ghế, vậy thì tiếp theo đến lượt Côn Bằng xui xẻo rồi." Ánh mắt đầy ẩn ý của Vô Cực chỉ lướt qua hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, liền lập tức hiểu rõ trong lòng.

Quả nhiên!

Ngay sau đó...

Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề liền nhìn về phía trước, ánh mắt rơi vào năm người Tam Thanh, Nữ Oa và Côn Bằng.

Không cần phải nói, Tam Thanh là Bàn Cổ chính tông, không thể chọc.

Nữ Oa là một nữ lưu.

Họ cũng không tiện tính kế, quan trọng nhất là, từ trên người Vô Cực họ cảm nhận được một luồng khí tức khiến linh hồn cũng phải run rẩy, khiến họ kinh hãi không thôi, như vậy thì càng không thể tính kế Nữ Oa, đặc biệt là trước khi chưa làm rõ thực lực của Vô Cực.

Cho nên Nữ Oa cũng bị loại trừ.

Vậy thì bây giờ, chỉ còn lại một mình Côn Bằng có thể tính kế.

Cuối cùng, ánh mắt của hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, liền dừng lại trên người Côn Bằng.

Chỉ thấy Tiếp Dẫn liếc nhìn Côn Bằng bên cạnh, rồi thấp giọng nói: "Côn Bằng đạo hữu, huynh đệ chúng ta từ phương Tây cằn cỗi đến đây, không biết có thể nhường một vị trí không, huynh đệ chúng ta sau này tất có hậu báo." "Không, không, không, Tiếp Dẫn đạo hữu, vạn vạn không thể, ta là Côn Bằng Bắc Hải, đến đây nghe đạo cũng chính là vì giáo hóa sinh linh Bắc Hải, nếu nhường vị trí cho ngươi, không thể ở khoảng cách gần lắng nghe đại đạo, vậy ta cũng có lỗi với thương sinh Bắc Hải a." Côn Bằng liền xua tay với Tiếp Dẫn.

Đồng thời trong lòng cười lạnh: "Hừ, ta không phải là lão hảo nhân Hồng Vân, sẽ nhường vị trí tốt như vậy cho các ngươi!" Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe lời nói của Côn Bằng lúc này, không khỏi có chút sững sờ, không ngờ Côn Bằng lại dùng thương sinh Bắc Hải để gây áp lực.

Nếu như vậy, thì màn bán thảm hoàn toàn vô dụng.

Thế là hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại liếc nhau, âm thầm thương lượng đối sách.

Rất nhanh sau đó, trong mắt hai người liền sáng lên.

Trước đó kế sách đối phó Côn Bằng, sau khi có thể cướp được bồ đoàn từ tay y, sẽ không đắc tội Côn Bằng, nhưng đến nước này, cũng không quản được nhiều như vậy nữa, trước tiên cướp được bồ đoàn mới là vương đạo.

Bởi vì họ mơ hồ có dự cảm, Hồng Quân giảng đạo sắp bắt đầu, không còn thời gian nữa.

Ngay sau đó...

Liền thấy Tiếp Dẫn trực tiếp đứng dậy, chỉ vào Côn Bằng đang ngồi trên bồ đoàn bên cạnh, quát lớn: "Loài thấp sinh noãn hóa, phi lân đái giáp, có tư cách gì ngồi cùng chúng ta!" Lời này vừa ra, một số

sinh linh trong Tử Tiêu Cung lập tức mặt biến sắc.

Câu nói này, trong nháy mắt đã đắc tội với rất nhiều sinh linh tiên thiên thần thánh.

Bởi vì lúc này trong Tử Tiêu Cung, tuy không có một ngàn sinh linh thấp sinh noãn hóa, phi lân đái giáp, nhưng mấy trăm thì chắc chắn có.

Ngay cả Nữ Oa cũng bị mắng!

Nhưng để nhanh chóng tranh đoạt vị trí, Tiếp Dẫn cũng không để ý nhiều như vậy nữa.

Giọng nói của Tiếp Dẫn vừa dứt, liền có một đám sinh linh từ trên bồ đoàn mạnh mẽ đứng dậy, trên mặt tràn đầy vẻ phẫn nộ.

"Hừ, Tiếp Dẫn, tìm chết!" "Chờ giảng đạo kết thúc, ta nhất định phải cùng ngươi làm một trận!" "Chúng ta thấp sinh noãn hóa, phi lân đái giáp thì sao chứ?" "Ngươi cho rằng mình cao hơn người khác một bậc sao?" "Chỉ là một đóa kim liên hóa hình mà thôi, cho rằng căn nguyên của ngươi có thể vượt qua chúng ta sao?" "Không sai!" Sau khi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nói ra câu đó, cả Tử Tiêu Cung trực tiếp sôi trào, hỗn loạn.

Rất nhiều sinh linh tiên thiên trực tiếp mở miệng chửi mắng.

Nếu không phải đây là Tử Tiêu Cung, lúc này nhất định đã xông lên vây công Tiếp Dẫn.

Lời nói của Tiếp Dẫn, thực sự đã đắc tội quá nhiều tu sĩ.

Nhìn cảnh trước mắt, vẻ mặt đầy ẩn ý của Vô Cực không khỏi càng thêm đậm, không thể không nói, hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vì tranh đoạt vị trí, cũng đã liều mạng rồi.

Lúc này, chỉ thấy một luồng khí thế khủng bố vô cùng đột nhiên từ

trên người Côn Bằng trào ra, chỉ vào Tiếp Dẫn tức giận nói: "Chờ giảng đạo kết thúc, ta ở bên ngoài chờ ngươi." Nhưng đối mặt với tiếng gầm giận dữ của Côn Bằng, Tiếp Dẫn lại mặt không đổi sắc nói: "Chúng ta là tiên thiên thần thánh, thân phận cao quý, Côn Bằng, mau nhường vị trí ra đi, Nguyên Thủy đạo hữu có phải không?" Chỉ thấy Tiếp Dẫn đột nhiên chuyển hướng câu chuyện, ánh mắt nhìn về phía Nguyên Thủy trong Tam Thanh.

Đối với con người và tính cách của Nguyên Thủy, y cũng có chút hiểu biết, chỉ cần có thể kéo Nguyên Thủy về phe mình, vậy thì việc cướp vị trí từ tay Côn Bằng cũng dễ dàng hơn nhiều.

Dù sao Nguyên Thủy cũng là một trong Tam Thanh, lại là Bàn Cổ chính tông!

Cho nên nếu luận về sức ảnh hưởng, trong đại điện tuyệt đối không ai có thể bì được với Tam Thanh.

Đây cũng chính là mấu chốt trong kế hoạch của Tiếp Dẫn, chỉ cần Nguyên Thủy có thể đứng ra nói một câu, vậy thì kế hoạch của y cũng đã thành công một nửa.

Bên kia, Nguyên Thủy sau khi nghe Tiếp Dẫn gọi mình, liền từ từ mở mắt ra.

Thật ra khi Nguyên Thủy nhìn thấy Côn Bằng ngồi trên chiếc bồ đoàn thứ năm đó, trong lòng đã không vui rồi, chỉ là trước đó chưa phát tác mà thôi.

Bởi vì từ tận đáy lòng, y đã không ưa Côn Bằng.

Đối với lúc này, ý đồ lôi kéo lợi dụng trong lời nói của hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, thân là Bàn Cổ chính tông đường đường, y sao lại không nghe ra, nhưng lại không hề để ý, bởi vì y thật sự không ưa loại thấp sinh noãn hóa, phi lân đái giáp như Côn Bằng!

Mặc dù đối với hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không ưa, nhưng nếu so với Côn Bằng, vậy thì y cũng không ngại bị hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, lợi dụng một chút.

Ai cũng biết, ở Hồng Hoang, Nguyên Thủy là người coi trọng căn nguyên nhất, đồng thời cũng là người khinh thường nhất những sinh linh thấp sinh noãn hóa, phi lân đái giáp.

Cho nên Nguyên Thủy không có thiện cảm với Côn Bằng, cũng chẳng có gì lạ.

Chỉ thấy ngay sau đó, Nguyên Thủy cũng từ trên bồ đoàn đứng dậy, ánh mắt khinh thường liếc nhìn Côn Bằng, vẻ mặt đầy chán ghét nói: "Loài thấp sinh noãn hóa, phi lân đái giáp, ta không muốn ngồi cùng, Côn Bằng mau chóng rời đi, còn chờ đến khi nào?" Đối với sự khinh thường Côn Bằng, Nguyên Thủy không hề che giấu, trực tiếp biểu hiện ra trên mặt.

Côn Bằng nghe lời nói của Nguyên Thủy, sắc mặt liền biến đổi, ánh mắt trở nên âm trầm.

Lại là khinh thường ta...

Nhưng Nguyên Thủy thân là Bàn Cổ chính tông, một trong Tam Thanh.

Với tu vi và thực lực hiện tại của mình, lại vạn vạn tuyệt đối không thể đánh lại ba người Tam Thanh.

Chương 134

Nhưng vị trí này, y cũng bất kể thế nào cũng không thể nhường ra.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt Côn Bằng trở nên vô cùng khó coi, âm trầm đến đáng sợ, nhưng cũng không có ý định lùi bước, cứ như vậy vững vàng ngồi trên bồ đoàn, không thèm để ý đến Nguyên Thủy và hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

"Hừ, chờ giảng đạo xong, bản tọa sẽ tính sổ với các ngươi!" Côn Bằng trong lòng gầm lên, sau đó dứt khoát nhắm mắt lại.

Côn Bằng muốn đợi sau khi Hồng Quân giảng đạo kết thúc mới tính, nhưng hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, lại tuyệt đối không thể để y được như ý.

Chỉ thấy Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn liếc nhau một cái.

Ngay sau đó...

Dưới sự chú mục của tất cả sinh linh trong đại điện, Chuẩn Đề liền đi thẳng về phía Côn Bằng, sau đó trong nháy mắt đẩy Côn Bằng ra, hất văng y ra ngoài.

Trong lúc không kịp phòng bị, Côn Bằng cứ như vậy bị Chuẩn Đề đẩy ngã.

Lúc này, các sinh linh trong đại điện nhìn thấy cảnh này, đều trong nháy mắt trợn to mắt, vẻ mặt không dám tin.

Chuẩn Đề... cũng quá vô sỉ rồi chứ?

Hồng Hoang sao lại có người vô sỉ như vậy!

Trong đại điện lập tức bàn tán xôn xao.

Lúc này, Côn Bằng bị đẩy ngã, trong nháy mắt tức giận đến cực

điểm, gầm lên: “Hừ, Chuẩn Đề, ngươi đang tìm chết!

Thật sự cho rằng bản tọa dễ bắt nạt sao?” Khi Đế Tuấn và Thái Nhất ở không xa nhìn thấy cảnh này, hai mắt không khỏi sáng lên, sau đó Đế Tuấn liền từ từ đi về phía bên này.

“Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, hai người các ngươi thật không biết xấu hổ a!” Đế Tuấn lạnh lùng chế nhạo.

“Chuẩn Đề, bản tọa khuyên ngươi ngoan ngoãn trả lại vị trí, nếu không, đừng trách bản tọa không khách khí!” Côn Bằng tức giận quát!

Nhưng đối mặt với sự uy hiếp của Côn Bằng, Chuẩn Đề lại không có chút ý định trả lại.

Đùa sao, y khó khăn lắm mới cướp được một vị trí, sao có thể trả lại chứ?

“Chuẩn Đề, ngươi rốt cuộc có trả lại không?” Côn Bằng tức giận hỏi.

Nhưng Chuẩn Đề lại không để ý, cứ như vậy vững vàng ngồi trên bồ đoàn.

“Tìm chết!” Thấy Chuẩn Đề không trả lời, Côn Bằng cuối cùng cũng không nhịn được nữa, trong nháy mắt trực tiếp ra tay, một chưởng đánh về phía Chuẩn Đề.

“Xoẹt xoẹt~” Đối mặt với công kích của Côn Bằng, chỉ thấy Chuẩn Đề thần niệm khẽ động, một cây Thất Bảo Diệu Thụ lập tức xuất hiện, lấp lánh ánh sáng bảy màu huyền ảo, chặn lại móng vuốt sắc bén của Côn Bằng.

“Hừ, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, nếu các ngươi có thể tranh đoạt vị trí này, vậy chúng ta tự nhiên cũng có thể tranh!” Thái Nhất và Đế Tuấn liếc nhau một cái rồi nói.

Chỉ thấy trong nháy mắt, Thái Nhất liền tế ra tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung, sau đó nện xuống Chuẩn Đề.

Trong khoảnh khắc, cả Tử Tiêu Cung lại một lần nữa hỗn loạn.

Chuẩn Đề nhìn Hỗn Độn Chung rơi xuống, trong lòng kinh hãi không thôi.

Đối mặt với tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung, Thất Bảo Diệu Thụ làm sao có thể chống đỡ được.

Ngay khoảnh khắc Chuẩn Đề kinh hãi, Hỗn Độn Chung sắp rơi xuống.

Đột nhiên, chỉ thấy một luồng sức mạnh vô hình đột nhiên xuất hiện, trong nháy mắt bao trùm khắp Tử Tiêu Cung.

Trong khoảnh khắc, pháp lực của tất cả sinh linh trong Tử Tiêu Cung đều không thể sử dụng được.

Hỗn Độn Chung của Thái Nhất nhẹ nhàng rơi xuống, không còn chút uy năng nào của tiên thiên chí bảo.

Chỉ trong một thoáng, mọi người liền biết, Thánh nhân đã ra tay!

Ngay sau đó, khi Hạo Thiên và Dao Trì từ sâu trong Tử Tiêu Cung bước ra, nhìn thấy tình hình đang diễn ra trong đại điện, liền lập tức quát: "Đây là đạo trường của Thánh nhân, các ngươi không mau dừng tay, nếu còn tiếp tục ồn ào, xin mời rời khỏi Tử Tiêu Cung." Thái Nhất nghe vậy, đành phải thu hồi Hỗn Độn Chung.

Côn Bằng cũng mạnh mẽ phất tay áo, trực tiếp ngồi xuống một chiếc bồ đoàn phía sau.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người thì nhìn nhau cười.

Đã thành công rồi.

Côn Bằng nhìn bộ dạng đắc ý của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lúc này,

hận không thể bây giờ xé xác bọn chúng.

Nhưng biết làm sao được, đây là đạo trường của Thánh nhân, không phải ở Hồng Hoang.

Ngay sau đó.

Chỉ thấy Hạo Thiên và Dao Trì hai người cao giọng hô: "Thánh nhân đến!!" Đông đông đông!

Chín tiếng thiên âm vang lên, phảng phất như tiếng chuông trời đất Hồng Hoang vang vọng...

"A, Hồng Quân cuối cùng cũng chịu ra mặt rồi sao, thật là đúng lúc a!" Vô Cực không khỏi cười lạnh trong lòng, sớm không xuất hiện, muộn không xuất hiện, lại cứ đợi đến lúc hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cướp được bồ đoàn, và sắp bị hai người Thái Nhất, Đế Tuấn đuổi đi mới xuất hiện, nếu không phải là Thiên Đạo và Hồng Quân đang thao túng tất cả phía sau, thì mới là lạ.

Nhưng Vô Cực cũng lười để ý, dù sao đừng tính kế lên đầu mình là được!

Nếu không, chờ ngày sau dĩ lực chứng đạo thành công, chứng đắc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đem ức vạn vi lạp, tế bào, huyệt khiếu trong cơ thể đều diễn hóa thành thế giới, lúc đó nhất định sẽ nghịch thiên.

Trong đại điện.

Khi các sinh linh trong Tử Tiêu Cung bị thiên âm chấn động, tâm thần hoảng loạn, nguyên thần chấn động.

Tất cả sinh linh đều theo tiếng nhìn lại.

Chương 135

Liền thấy một vùng dị tượng xuất hiện, một đóa khánh vân khổng lồ vô cùng xuất hiện, ngũ sắc hào quang nhuộm khắp chư thiên, bát âm tiên nhạc vang vọng khắp hoàn vũ.

Chỉ thấy trên dưới khánh vân, xuất hiện vô số kim đẳng, kim liên, anh lạc, thùy châu, từ trong khánh vân rơi xuống, như nước nhỏ trước hiên, liên miên bất tuyệt.

"Chẳng lẽ đây là Chư Thiên Khánh Vân do hạo nhiên chính khí trong lòng Bàn Cổ đại thần hóa thành sao?" Nhìn đóa khánh vân khổng lồ vô cùng xuất hiện trong đại điện lúc này, Vô Cực không khỏi thầm nghĩ một tiếng.

Đồng thời nhanh chóng, liền tìm kiếm trong đầu những thông tin liên quan đến đóa Chư Thiên Khánh Vân này.

Nếu Hỗn Độn Chung là chí bảo phòng ngự công phạt đệ nhất Hồng Hoang, thì Chư Thiên Khánh Vân xếp thứ hai, lực phòng ngự cũng không kém Thái Cực Đồ, không phân cao thấp, thứ ba là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Lão Tử.

"Hệ thống, ta muốn thu thập đóa Chư Thiên Khánh Vân này!" Vô Cực trong lòng thầm niệm, đây chính là Chư Thiên Khánh Vân do chính khí của Bàn Cổ đại thần hóa thành a!

Tuyệt đối thuộc về một trong những dị bảo trâu bò nhất Hồng Hoang, sánh ngang với một kiện tiên thiên chí bảo.

"Đinh, đang thu thập Chư Thiên Khánh Vân!" Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Vô Cực.

"Xoẹt xoẹt~" Trong lúc Vô Cực đang suy nghĩ, đột nhiên, chỉ thấy

khánh vân đột nhiên biến hóa, biến thành một chiếc giường mây.

Ngay sau đó.

Chỉ thấy trên chiếc giường mây đó, xuất hiện một vị đạo nhân mày trắng tiên phong đạo cốt, cứ như vậy ngồi xếp bằng trong giường mây, hai mắt nhắm nghiền, thần sắc vô bi vô hỉ.

"Hồng Quân bây giờ... quả nhiên cường đại khủng bố như vậy!" Vô Cực liếc nhìn Hồng Quân trên giường mây, trong lòng lẩm bẩm một tiếng.

Hồng Quân hiện tại so với thời Long Hán đại kiếp, quả thực là một trời một vực, không thể so sánh.

Chỉ liếc mắt một cái, Vô Cực liền cảm nhận được sự khủng bố của Hồng Quân lúc này.

"Thánh nhân chi hạ giai lâu nghĩ! (Dưới Thánh nhân đều là con kiến!)" Giờ khắc này, Vô Cực thực sự thể hội được ý nghĩa của câu nói này.

Trước mặt Thánh nhân bất tử bất diệt, chỉ cần chưa đạt đến cảnh giới đó, cho dù vô hạn tiếp cận, cũng chỉ là con kiến, không có chút sức phản kháng nào.

Sự khác biệt giữa họ, không thể dựa vào căn nguyên và linh bảo mà san bằng được.

"Đinh, thu thập Chư Thiên Khánh Vân kết thúc, nhận được một đạo Bàn Cổ hạo nhiên chính khí." Lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên trong đầu Vô Cực.

"Một đạo hạo nhiên chính khí sao..." Vô Cực trong lòng thầm nghĩ.

Lúc này trong đại điện Tử Tiêu Cung.

Sau khi bóng dáng Hồng Quân xuất hiện.

Trong khoảnh khắc, tất cả sinh linh đều lần lượt nhìn về phía Hồng Quân đang ngồi trên giường mây, chỉ cảm thấy tu vi của Hồng Quân sâu không lường được, khí vận uyển như biển sâu hỗn độn, và khí tức tỏa ra từ người y, cũng như vô tận thế giới đang trấn áp, không thể động đậy.

Giờ khắc này, chỉ trong một thoáng, tất cả sinh linh trong đại điện đều kinh hãi biết được thân phận của Hồng Quân.

Thánh nhân Hồng Quân!

Trong khoảnh khắc, tất cả sinh linh đều lần lượt từ trên bồ đoàn đứng dậy, hướng về phía Hồng Quân chắp tay: "Bái kiến Hồng Quân Thánh nhân!" Vô Cực thấy vậy, tự nhiên cũng chỉ có thể theo mọi người đứng dậy hướng Hồng Quân chắp tay.

Trước khi không có thực lực chống lại Hồng Quân, tốt nhất không nên bị Hồng Quân chú ý.

Nhìn Hồng Quân trước mắt, Vô Cực thực sự cảm thấy mình như một con kiến.

Thực lực của mình trước mặt Hồng Quân, hoàn toàn không chịu nổi một đòn.

Tùy tiện một luồng khí tức, cũng có thể nghiền nát mình.

Mặc dù nhục thân của hắn đã đạt đến Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, cảnh giới tu vi cũng đã đột phá trên Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Nhưng nếu Hồng Quân muốn giết hắn, thật sự không tốn chút sức lực nào, có lẽ chỉ cần một ý niệm là đủ.

Nếu không thành Thánh, thì cuối cùng vẫn là con kiến.

Đây chính là lời giải thích chân chính cho câu nói "Thánh nhân chi hạ giai lâu nghĩ".

Nhưng Vô Cực lại không biết, sớm đã bị Hồng Quân chú ý từ khi quyết chiến với La Hầu trong đạo ma chi tranh, cộng thêm cảnh tượng trước đó trên quảng trường Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân ngồi trên giường mây, nghe lời nói của các sinh linh trong đại điện, liền khẽ mở mắt, ánh mắt nhìn xuống những khách hồng trần bên dưới, rồi hài lòng gật đầu.

Tất cả sinh linh trong đại điện ngẩng đầu nhìn Hồng Quân, nhưng lại phát hiện, chỉ nhìn thấy một hư ảnh mơ hồ, phảng phất như Hồng Quân không hề tồn tại.

Điều khiến họ nhớ kỹ nhất, chính là đôi mắt của Hồng Quân, trong mắt y phảng phất có nhật nguyệt chìm nổi, thiên địa càn khôn, Hồng Hoang vũ trụ, ba ngàn thế giới đang luân chuyển, uy nghiêm không thể xúc phạm.

Đôi mắt đó, không khỏi khiến tâm thần họ chấn động, linh hồn run rẩy.

Giây tiếp theo, tất cả sinh linh đều trực tiếp cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Hồng Quân nữa.

Nhưng lúc này, Vô Cực lại nhìn thấy một cảnh tượng khác trong đôi mắt của Hồng Quân, trong mắt Hồng Quân, hắn nhìn thấy ba ngàn đại đạo, vô tận pháp tắc, chư thiên áo nghĩa.

Đây chính là cảnh giới tu vi khác nhau, thì những thứ nhìn thấy cũng sẽ khác nhau.

Hồng Quân nhìn Vô Cực thêm một chút, rồi nhàn nhạt nói: "Ta đã chứng đạo Hỗn Nguyên ba ngàn năm trước, truyền âm khắp Hồng Hoang vũ trụ, chư thiên sinh linh đều có thể đến nghe.

Hôm nay các ngươi có thể đến Tử Tiêu Cung, đó là cơ duyên của các ngươi, có duyên với ta.

Khi thiên địa sơ khai, Hồng Hoang sơ thành, ta được Tạo Hóa Ngọc Điệp, chứng đạo Hỗn Nguyên, ta tu luyện có thành, nên hồi báo Hồng Hoang, có trách nhiệm giáo hóa thương sinh.

Có câu, đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật.

Ta sẽ giảng đạo ba lần...” Trong Tử Tiêu Cung, tất cả sinh linh lại một lần nữa cúi đầu: “Hồng Quân Thánh nhân đại thiện.” Trên giường mây.

Chương 136

Hồng Quân khẽ gật đầu với các sinh linh trong đại điện Tử Tiêu Cung, sau đó ánh mắt lướt qua tất cả sinh linh, rồi lại mở miệng nói: "Sau này vị trí của các ngươi, cứ theo như hôm nay đi!" Lời nói của Hồng Quân tuy có vẻ hòa nhã, nhưng trong ngữ khí lại tràn đầy sự không thể nghi ngờ.

"Vâng!

Hồng Quân Thánh nhân!" Các sinh linh trong đại điện thấy vậy, chỉ có thể gật đầu xưng vâng.

Dù sao đối với họ, cũng không có ảnh hưởng gì.

Nhưng đối với Côn Bằng và hai người Đế Tuấn, Thái Nhất, lại có ảnh hưởng.

Vốn dĩ họ có thể sở hữu vị trí đó và có thể cướp đoạt được!

Nhưng bây giờ...

Giờ khắc này trong lòng ba người Côn Bằng, Đế Tuấn, Thái Nhất, đều đã tràn ngập vẻ không cam lòng.

Đặc biệt là Côn Bằng, bây giờ thật sự lòng như tro tàn.

Vốn định chờ lần sau cướp lại vị trí.

Nhưng bây giờ, Hồng Quân đã lên tiếng, khiến y không thể không từ bỏ ý định này.

Đối với lời nói của Thánh nhân, hiện tại y chỉ là Đại La Kim Tiên, tuyệt đối vạn vạn không dám vi phạm.

Nghĩ vậy, Côn Bằng không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Chỉ thấy ngay sau đó, giọng nói như mộng ảo của Hồng Quân, lại một lần nữa vang vọng khắp đại điện Tử Tiêu Cung.

"Lần này ta sẽ giảng đạo ba ngàn năm, giảng về đạo của Đại La, còn các ngươi có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu, đó là bản lĩnh của các ngươi." Ngay sau đó, Hồng Quân không còn để ý đến mọi người, bắt đầu tự mình giảng đạo.

"Có vật hỗn thành, sinh trước trời đất.

Tịch hề liêu hề, độc lập không đổi, chu hành không ngừng, có thể làm mẹ vạn vật.

Ta không biết tên nó, gượng gọi là Đạo, gượng đặt tên là Đại.

Đại đạo vậy." "Đạo sinh một.

Một sinh hóa hai.

Hai sinh hóa ba.

Ba sinh hóa vạn vật.

Âm ôm dương.

Sinh thiên địa.

Sinh tiên phật.

Sinh thánh.

Sinh hiền.

Đều từ đạo mà sinh.

Sinh sinh hóa hóa.

Vô cực vô cùng diệu thay." "Thế nào là Đại La, tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên..." Thánh nhân giảng đạo, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, tiên âm miên man, thần long hiến châu, phượng hoàng triển cánh, khổng tước khai bình.

“Quả không hổ là Thánh nhân đầu tiên của Hồng Hoang!” Nhìn những dị tượng xuất hiện trong đại điện khi Hồng Quân bắt đầu giảng đạo, Vô Cực không khỏi cảm khái trong lòng một tiếng.

“Hệ thống!

Ta muốn phân tích Hồng Quân giảng đạo!” Vô Cực thầm niệm trong lòng.

Mặc dù đã đột phá trên Hỗn Nguyên Kim Tiên, nhưng trong đạo mà Hồng Quân giảng, vẫn có chỗ có thể học hỏi, dù cho đạo của hắn và đạo của Hồng Quân không giống nhau.

“Đinh, đang hoàn mỹ phân tích Hồng Quân giảng đạo...” Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Vô Cực.

“Đúng rồi, có thể thu thập Hồng Quân một lần nữa không?” Đột nhiên, ý nghĩ này không khỏi hiện lên trong lòng Vô Cực, lóe lên một cái.

Trước đó thu thập Hồng Quân, y chỉ là Chuẩn Thánh, bây giờ là Thánh nhân bất tử bất diệt.

Khi ý nghĩ này xuất hiện, trên mặt Vô Cực liền hiện lên vẻ kích động, không thể xua tan.

“Hệ thống, ta muốn thu thập Hồng Quân!” Vô Cực tiếp tục nói với hệ thống trong lòng.

“Đinh, đang thu thập Thánh nhân đầu tiên của thế giới Hồng Hoang - Hồng Quân!” Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

“Ha ha!

Thật sự có thể a!” Thấy thật sự có thể thu thập lần thứ hai, Vô Cực không khỏi vui mừng khôn xiết trong lòng.

Trước đó hắn cứ ngỡ mỗi sinh linh chỉ có thể thu thập một lần.

Lại không ngờ...

“Trong mỗi một cảnh giới, chỉ hạn chế thu thập một lần!” Phảng phất như biết được suy nghĩ của Vô Cực, hệ thống nhắc nhở.

“Mỗi cảnh giới một lần sao... vậy cũng không tệ rồi...” Vô Cực lẩm bẩm trong lòng.

Theo thời gian trôi qua.

Chương 137

Lúc này, Hồng Quân đang giảng đạo của Đại La.

Đúng lúc chuẩn bị tiếp tục giảng làm thế nào để đột phá cảnh giới Đại La, lại không khỏi đột nhiên nhíu mày, trong lòng tràn đầy kinh hãi.

Bởi vì y đột nhiên cảm giác, tu vi của mình đang nhanh chóng trôi đi, mặc dù đối với y ảnh hưởng không lớn, sẽ không khiến y rớt khỏi cảnh giới Thánh nhân.

"Hửm?

Rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao tu vi của ta lại vô duyên vô cớ trôi đi?" Trong khoảnh khắc, chỉ thấy Hồng Quân mạnh mẽ mở mắt, ánh mắt uy nghiêm lướt qua tất cả sinh linh trong đại điện, không hề có một chút tình cảm.

"Hửm?

Chẳng lẽ Hồng Quân phát hiện ra ta đang thu thập tu vi của y rồi sao?" Cảm ứng được Hồng Quân mở mắt, ánh mắt lạnh băng lướt qua người mình, Vô Cực không khỏi căng thẳng trong lòng.

"Hệ thống, sẽ không bị Hồng Quân phát hiện chứ?" Vì cái mạng nhỏ của mình, Vô Cực liền vội vàng hỏi hệ thống trong lòng, nếu không lỡ như thật sự bị Hồng Quân phát hiện, chẳng phải là toi mạng sao!

Phải biết rằng bây giờ mình chỉ là một Hỗn Nguyên Kim Tiên mà thôi, nếu đối đầu với Hồng Quân, thì chỉ có một con đường chết, và tuyệt đối là loại thập tử vô sinh!

"Xin túc chủ yên tâm, bản hệ thống là Đại Đạo Chúa Tể Hệ

Thống!" Giọng nói máy móc của hệ thống vang lên theo đó.

"Vậy thì ta yên tâm rồi!" Nghe hệ thống nói Hồng Quân không thể phát hiện, Vô Cực mới thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Vừa rồi ánh mắt đó của Hồng Quân, quả thực quá đáng sợ.

Khiến hắn vẫn còn sợ hãi.

Suy nghĩ một lát, thấy không có kết quả, không tìm ra nguyên nhân tu vi trôi đi, lúc này Hồng Quân lại nhíu chặt mày.

"Thật kỳ lạ..." Thời gian trôi nhanh.

Hồng Quân giảng đạo, rất nhanh lại trôi qua một ngàn năm thời gian.

Nhưng đúng lúc này.

"Đinh, thu thập Thánh nhân đầu tiên của Hồng Hoang - Hồng Quân kết thúc..." "Đinh, thu thập Hồng Quân nhận được điểm tu vi: một trăm tỷ +!

Nhận được một giọt tinh huyết!" "Đinh, thu thập Tạo Hóa Ngọc Điệp của Hồng Quân, nhận được Âm Dương chi đạo..." "Đinh, thu thập Tạo Hóa Ngọc Điệp của Hồng Quân, nhận được Không Gian chi đạo..." "Đinh, thu thập Tạo Hóa Ngọc Điệp của Hồng Quân, nhận được Thời Gian chi đạo..." "....." Giờ khắc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang vọng khắp trong đầu Vô Cực!

Sau khi giọng nói của hệ thống kết thúc, Vô Cực liền cảm giác, tu vi của mình đã tiến một bước lớn về phía Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ.

Không khỏi khiến Vô Cực mừng rỡ.

"Ha ha!

Lần này thu thập được một trăm tỷ điểm tu vi... quan trọng nhất là,

từ trong hỗn độn chí bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp, thu thập được ba ngàn hỗn độn đại đạo...” Nếu lúc này không phải ở Tử Tiêu Cung, thật muốn ngửa mặt lên trời cười một tiếng!

Quá kích động!

Thu hoạch lần này, quả thực lớn đến không thể tưởng tượng.

“Ha ha!

Hồng Quân a Hồng Quân, ngươi thật sự là tống bảo đồng tử của ta a!” Cảm nhận được ba ngàn hỗn độn đại đạo thu thập từ Tạo Hóa Ngọc Điệp xuất hiện trong đầu, Vô Cực trong lòng lại một lần nữa tràn ngập vui mừng khôn xiết.

Đây chính là ba ngàn hỗn độn đại đạo a!

Làm sao có thể không vui, nếu một trăm tỷ điểm tu vi kia là bình thường, thì ba ngàn hỗn độn đại đạo lại càng trở nên vô cùng quý giá, ngoài việc có thể lĩnh ngộ từ hỗn độn chí bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp, gần như không có khả năng nào khác có thể lĩnh ngộ được.

Nếu sau này có thể dung hợp ba ngàn hỗn độn đại đạo lại với nhau, vậy thì chẳng phải có thể siêu thoát khỏi đại đạo sao!

Nghĩ vậy, Vô Cực trong lòng càng thêm vui mừng khôn xiết.

“Nếu lúc đầu Bàn Cổ đại thần, có thể từ Tạo Hóa Ngọc Điệp lĩnh ngộ ra cả ba ngàn hỗn độn đại đạo, và dung hợp với lực chi đại đạo, có lẽ đã có thể thành công chứng đắc đại đạo rồi nhỉ...” Vô Cực không khỏi cảm khái trong lòng, mặc dù hắn cũng biết rằng dưới đại đạo, Bàn Cổ đại thần thực ra khó có thể thành công, bởi vì đại đạo sẽ không cho phép có người đột phá trên cảnh giới đại đạo, ngang hàng với nó.

Lát sau...

“Bây giờ ta đã thu thập được một trăm tỷ điểm tu vi từ Hồng Quân, vậy thì tin rằng không lâu nữa, ta có thể lại một lần nữa đột phá lên Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ rồi...” Cảm nhận xong ba ngàn hỗn độn đại đạo trong đầu, Vô Cực liền cảm ứng một lượt cảnh giới tu vi của mình lúc này.

Sau khi thu thập được ba ngàn hỗn độn đại đạo từ Tạo Hóa Ngọc Điệp của Hồng Quân, lúc này cảnh giới của Vô Cực đã sớm đột phá trên Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, bây giờ chỉ thiếu tu vi và pháp lực đủ, là có thể lập tức đột phá Hỗn Nguyên trung kỳ.

Bây giờ Vô Cực lại hy vọng những sinh linh đang nghe đạo trong đại điện Tử Tiêu Cung, có thể nhanh chóng đột phá cảnh giới tu vi, như vậy thì mình lại có thể tiếp tục thu thập rồi.

Những người này đều là máy rút điểm tu vi a!

“Ha ha!

Mau đột phá đi, những máy rút tu vi của ta!” Vô Cực trong lòng nở nụ cười.

Lúc này trong đại điện Tử Tiêu Cung.

Sau khi Hồng Quân bắt đầu giảng đạo, tất cả sinh linh đều chìm đắm trong đó, như si như túy.

Phàm là những người có thể đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, không ai không phải là người có đại khí vận, nếu không cũng không thể, có thể trong hỗn độn vô tận mênh mông, tìm được nơi Tử Tiêu Cung tọa lạc.

Cho nên đã có thể đến đây, chứng tỏ họ đều có đại khí vận, và là nhóm sinh linh tiên thiên có căn nguyên thâm hậu nhất.

Nếu không, tuyệt đối không thể đến Tử Tiêu Cung nghe đạo.

Hơn nữa, nếu không phải bản thân phúc trạch thâm hậu, chỉ riêng

hỗn độn cương phong và khí lưu tràn ngập trong hỗn độn vô tận, cũng đủ khiến họ thân tử đạo tiêu.

Cứ như vậy, Hồng Quân giảng đạo trên giường mây, Vô Cực ở bên dưới lợi dụng hệ thống phân tích.

Chương 138

Không thể không nói, thân là Thánh nhân bất tử bất diệt đầu tiên của Hồng Hoang, Hồng Quân, đạo mà y giảng quả thực trâu bò, cho dù đối với Vô Cực đã đột phá trên cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên lúc này, vẫn có tác dụng không nhỏ.

Đại La có ba ngàn đạo pháp tắc.

Nếu giảng hết, ít nhất có thể giảng hàng triệu năm.

Nhưng Hồng Quân lại không giảng hết toàn bộ, chỉ chọn những phần thích hợp với sinh linh Hồng Hoang để giảng.

Thánh âm của Hồng Quân vang vọng trong Tử Tiêu Cung, như âm thanh lập thể, đi vào tai của mỗi một sinh linh đang nghe đạo.

Có sinh linh nghe như si như túy, cũng có người nghe mà cười ha ha.

Nhưng cũng có người gào khóc, bi thương không thôi, lệ rơi đầy mặt.

Những sinh linh tiên thiên Hồng Hoang có thể đến Tử Tiêu Cung, thiên phú và căn cốt của họ không nghi ngờ gì đều cực tốt.

Nhưng đối với việc lĩnh ngộ và cảm ngộ đạo, thiên phú của mỗi người lại hoàn toàn không giống nhau.

Ví như Tam Thanh và Nữ Oa, Phục Hy, mặc dù đều là nhóm sinh linh tiên thiên có căn nguyên thâm hậu nhất, nhưng trong đó, Tam Thanh do nguyên thần của Bàn Cổ đại thần hóa thành lại càng thâm hậu hơn một chút.

Cho nên lúc này trên đại điện, trong quá trình lĩnh ngộ đạo, có người vui có kẻ buồn cũng chẳng có gì lạ.

Lúc này trong số các sinh linh ngồi ở hàng trước của Tử Tiêu Cung.

Như Dao Trì, Đông Vương Công, Trấn Nguyên Tử, Đế Tuấn, Thái Nhất, Hồng Vân, Minh Hà, Côn Bằng, Phục Hy, đối với đạo pháp mà Hồng Quân đang giảng, tự nhiên có thể dễ dàng nghe hiểu.

Nhưng những sinh linh ở phía sau thì không chắc.

"Nhân pháp địa, địa pháp thiên, thiên pháp đạo, đạo pháp tự nhiên rốt cuộc có ý nghĩa gì a!" "Ta cũng không hiểu!" "Khó quá!" "Một câu này ta thật sự không hiểu!" Mấy sinh linh ngồi ở hàng cuối cùng trong đại điện Tử Tiêu Cung, thật sự sắp khóc rồi.

Nhưng những sinh linh ngồi ở phía trước, lại đều có thu hoạch riêng.

Đối với Vô Cực, lại càng đơn giản không thể tả.

Ý nghĩa của câu nói này chẳng phải là người thuận theo đất mà hành, đất thuận theo trời mà hành, trời thuận theo đạo mà hành, đạo thuận theo tự nhiên sao.

Dù sao không nên tu hành ngược với trời đất là được.

Theo thời gian trôi qua, Vô Cực đột nhiên phát hiện, đạo pháp mà Hồng Quân đang giảng lúc này, lại càng thêm thâm sâu khó hiểu.

Điều này, đã khiến phần lớn sinh linh trong đại điện khổ sở.

Ngoài Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Phục Hy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thuộc đội ngũ thứ nhất có thể theo kịp.

Đội ngũ thứ hai như Đông Vương Công cũng đã bắt đầu có chút lo lắng.

Còn đội ngũ thứ ba ở phía sau, thì đã bắt đầu gãi đầu, hoàn toàn không hiểu Hồng Quân đang giảng gì.

Khi đạo pháp càng thêm thâm sâu, những sinh linh không thể lý giải, bắt đầu đầu óc mê man.

Có người nghe nghe rồi trực tiếp ngủ thiếp đi.

"Đại La chi đạo, khó đến vậy sao?" Nhưng Hồng Quân sẽ không vì họ không hiểu mà dừng lại.

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc lại trôi qua một ngàn năm.

Khi những loại áo nghĩa và pháp tắc của Đại La được Hồng Quân nói ra, ngay cả Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng không chịu nổi.

Lão Tử chỉ có thể gượng ép nghe tiếp.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề trực tiếp ngơ ngác.

Lúc này trong đại điện Tử Tiêu Cung, chỉ còn lại một mình Vô Cực có thể hoàn toàn nghe hiểu Hồng Quân đang giảng gì.

Dù sao cảnh giới tu vi của hắn bây giờ đã đột phá trên Hỗn Nguyên Kim Tiên, Hồng Quân hiện tại giảng, chỉ là Đại La chi đạo mà thôi, chứ không phải Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chi đạo.

Hồng Quân Thánh nhân giảng nhanh như vậy, đạo pháp lại thâm sâu như thế, rốt cuộc đang giảng cái quái gì vậy.

Sao ta lại không hiểu!

Ta là ai!!

Ta đang làm gì!

Chẳng phải ta đang nghe đạo sao?

Giờ khắc này, tất cả sinh linh trong đại điện đều hoàn toàn ngơ ngác.

Hoàn toàn không hiểu những thứ mà Hồng Quân giảng sau này.

Ngoài Vô Cực.

Chỉ có hắn biết Hồng Quân đang giảng gì.

Thực ra Hồng Quân lúc này đang giảng, chỉ là ba ngàn loại khả năng không thể đột phá Đại La Kim Tiên mà thôi.

Trong đại điện.

Hồng Quân miệng thổ thánh âm, từng cái thiên đạo phù văn huyền diệu trôi nổi trên đại điện, tổ hợp thành từng đoạn văn tự.

Thời gian thoáng chốc, ba ngàn năm giảng đạo lần thứ nhất của Hồng Quân liền kết thúc.

“A, cuối cùng cũng kết thúc rồi sao...” Thấy Hồng Quân dừng lại, Vô Cực trong lòng lẩm bẩm một tiếng.

Lát sau.

Chương 139

Chỉ thấy Hồng Quân ngồi trên giường mây nhàn nhạt mở miệng nói: "Lần giảng đạo thứ nhất của ta kết thúc, các ngươi có chỗ nào không hiểu, có thể hỏi bần đạo." Lúc này trong đại điện, các sinh linh đang trong trạng thái ngơ ngác thấy Hồng Quân dừng lại, đều không khỏi đồng loạt nhìn về phía Hồng Quân.

Bọn họ còn chưa nghe hiểu những phần sau mà, sao lại nhanh kết thúc như vậy?

Chẳng lẽ ba ngàn năm lại trôi qua nhanh như vậy sao?

Các sinh linh trong đại điện đều liếc nhìn nhau, và đều mong đợi Hồng Quân tiếp tục giảng đạo.

Nhưng đáng tiếc, Hồng Quân không mở miệng nữa.

Thấy vậy, các sinh linh trong đại điện chỉ có thể thôi, không dám làm càn trước mặt Hồng Quân.

"Các ngươi đối với đạo mà ta giảng lần này, có chỗ nào không hiểu, có thể hỏi bần đạo." Giọng nói uy nghiêm của Hồng Quân lại một lần nữa vang vọng khắp đại điện.

Giờ khắc này, các sinh linh trong đại điện vốn đang chán nản vì không hiểu những phần đạo mà Hồng Quân giảng sau này, sau khi nghe Hồng Quân nói có thể đặt câu hỏi, vẻ chán nản trên mặt liền tan biến, hiện lên vẻ kích động.

Trong lần giảng đạo này, những điều không hiểu nhiều vô kể.

Nếu có thể đặt câu hỏi, vậy thì có thể giải đáp thắc mắc.

Ngay sau đó.

Chỉ thấy tất cả sinh linh trong đại điện hướng về phía Hồng Quân cúi đầu: "Thánh nhân từ bi!" "Được rồi, các ngươi hỏi đi." Hồng Quân cười nói.

Chỉ thấy Lão Tử đang định chắp tay, hỏi Hồng Quân thì lại bị Thông Thiên nhanh hơn một bước hỏi: "Dám hỏi Hồng Quân lão sư, thế nào là tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên?" Hồng Quân khẽ cười nói: "Hỏi hay lắm, tam hoa tụ đỉnh và ngũ khí triều nguyên là tượng trưng của Đại La Kim Tiên, vậy thế nào là tam hoa tụ đỉnh, xin nghe bần đạo giải thích." Sau đó, Hồng Quân liền thao thao bất tuyệt giải thích về tam hoa tụ đỉnh.

"Tam hoa tụ đỉnh là thần, khí, tinh hợp lại làm một.

Huyền quan nhất khiếu, chính là huyệt của thần, khí, tinh, tam hoa phân thành: nhân hoa, địa hoa, thiên hoa." "Nhân hoa - luyện tinh hóa khí, người vốn do tinh hóa sinh, cho nên tinh là hạt giống, người tu đạo tâm phải trống không ở hạ tiêu, loại bỏ sắc dục, tinh không vọng tả, thì tinh mãn không nghĩ đến yin, duyên hoa sinh ra; địa hoa - luyện khí hóa thần, người sinh tồn dựa vào khí, tâm phải trống không ở hạ tiêu, không kinh không sợ, không giận không oán, thì khí bình thuận, đạo thông suốt, trung khí đủ không nghĩ đến ăn, ngân hoa sinh ra; thiên hoa - luyện thần hư, tinh khí tuy đủ, không có thần, thì thân thể không có quang, người không có mệnh, cho nên thần là chủ tể, nay tâm trống không ở thượng tiêu, không chấp không trước, thần mãn không nghĩ đến ngủ, thường thanh thường tỉnh, thì thoát xác hư, quy nhập hư không cảnh giới, thì kim hoa sinh ra;" "Trên đây là tam hoa tụ đỉnh, vậy lại thế nào là ngũ khí triều nguyên?" "Ngũ khí triều nguyên là tâm, can, tỳ, phế, thận." "Một, tâm tàng thần, hậu thiên là thức thần, tiên thiên là lễ, trống không ở ai, thì thần định, hỏa khí của Xích Đế phương nam triều nguyên.

Hai, can tàng hồn, hậu thiên là du hồn, tiên thiên là nhân, trống

không ở hỉ, thì hồn định, mộc khí của Thanh Đế phương đông triều nguyên.

Ba, tỳ tàng ý, hậu thiên là vọng ý, tiên thiên là tín, trống không ở dục, thì ý định, thổ khí của Hoàng Đế trung ương triều nguyên.

Tứ, phế tàng phách, hậu thiên là quỷ phách, tiên thiên là nghĩa, trống không ở nộ, thì phách định, kim khí của Bạch Đế phương tây triều nguyên.

Ngũ, thận tàng tinh, hậu thiên là trọc tinh, tiên thiên là trí, trống không ở lạc, thì tinh định, thủy khí của Mặc Đế phương bắc triều nguyên.

Trên đây chính là lý của tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên.

Tiên tu đạo, tất phải từ ngũ hành quy ngũ lão, tam hoa hóa tam thanh, mới có thể quy nguyên vô cực bản thể, đạt viên thông cứu cánh." Lúc này, các sinh linh trong đại điện sau khi nghe xong lời giải thích của Hồng Quân, toàn bộ đều thông suốt.

Trong ánh mắt nhìn về phía Thông Thiên, cũng tràn đầy cảm kích.

Bởi vì thắc mắc của họ chính là ở đây.

Bây giờ có được đáp án, tự nhiên vô cùng vui mừng.

Nhưng bây giờ Lão Tử lại có chút á khẩu không nói nên lời.

Bởi vì vốn dĩ y cũng muốn hỏi về tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên.

Lại không ngờ bị Thông Thiên cướp trước.

Lát sau, liền thấy tất cả sinh linh trong đại điện lại một lần nữa hướng Hồng Quân cúi đầu: "Tạ Thánh nhân giải đáp." "Đây là bổn phận của bần đạo, bây giờ giảng đạo kết thúc, vậy thì tiếp theo, bần đạo có một việc muốn tuyên bố." Hồng Quân nhàn nhạt nói.

Hửm?

Có việc muốn tuyên bố?

Có việc gì?

Trong khoảnh khắc, ánh mắt của tất cả mọi người lại đồng loạt tập trung vào Hồng Quân, chờ đợi y mở miệng.

"Bây giờ Long Hán đại kiếp đã qua đi, nhưng nhiều sinh linh Hồng Hoang tùy tâm sở dục, tùy ý sát phạt sinh linh, phá hoại hòa bình Hồng Hoang, nhiễu loạn trật tự Hồng Hoang, ảnh hưởng đến sự phát triển của Hồng Hoang, cho nên hôm nay bần đạo ở đây lập ra Nam Tiên Chi Thủ và Nữ Tiên Chi Thủ để quản lý đại địa Hồng Hoang." Hồng Quân nói xong, liền nhìn về phía tất cả sinh linh trong đại điện.

Trong khoảnh khắc, tất cả sinh linh trong Tử Tiêu Cung nghe vậy, đều không khỏi kích động.

Ai nấy đều hy vọng Hồng Quân có thể chọn mình.

Trở thành Nam Tiên, Nữ Tiên Chi Thủ, là vinh dự biết bao.

Có thể quản thúc chúng sinh linh Hồng Hoang.

Quyền thế quả thực ngất trời!

Ai cũng muốn tranh đoạt hai vị trí này.

Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng có vẻ đang suy tư, trong mắt Thái Nhất và Đế Tuấn lại càng sáng rực.

Bây giờ kích động nhất không ai khác chính là hai người Đế Tuấn và Thái Nhất.

Họ sở hữu tiên thiên đế vương chi khí.

Nếu chọn Nam Tiên Chi Thủ.

Hai người họ chính là lựa chọn không thể thay thế.

Ngay sau đó, chỉ thấy Đế Tuấn và Thái Nhất liếc nhau một cái, Đế Tuấn liền trực tiếp từ trên bồ đoàn đứng dậy, sau đó đi xuống dưới giường mây, hướng về phía Hồng Quân cúi đầu tự tiến cử: "Hồng Quân Thánh nhân, Đế Tuấn nguyện đảm nhiệm Nam Tiên Chi Thủ, thay lão sư quản thúc chúng sinh linh Hồng Hoang." Chỉ thấy sau khi lời của Đế Tuấn vang lên, ngay lập tức, ánh mắt của tất cả sinh linh trong đại điện Tử Tiêu Cung đều đồng loạt đổ dồn về phía hắn.

Mọi người đều chờ xem Hồng Quân có sắc phong hắn làm Nam Tiên Chi Thủ hay không.

Cùng lúc đó, trong lòng ai nấy cũng không khỏi tràn đầy hối hận vì đã bị Đế Tuấn nhanh chân hơn một bước.

Đặc biệt là mấy người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Côn Bằng, sự hối hận đã lên đến cực điểm.

Chương 140

Bọn họ tự thấy mình không hề thua kém hai huynh đệ Đế Tuấn, Thái Nhất, nếu không phải trong tay Thái Nhất có Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, thì có gì phải sợ.

Nhưng cảnh tượng này lọt vào mắt Vô Cực lại đầy vẻ trêu tức.

"Hừ, thật sự cho rằng mở miệng đầu tiên là có thể giành được một vị trí từ tay Hồng Quân sao...

Thật là nực cười!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Vô Cực không khỏi cười lạnh trong lòng.

Thân là một người xuyên không, hắn biết rõ hai vị trí này trong lòng Hồng Quân đã sớm có người được chọn, căn bản không đến lượt kẻ khác, hoặc có lẽ trong mắt Hồng Quân, hai huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất chẳng qua chỉ là vật hy sinh cho lượng kiếp mà thôi.

Nếu như sau này Đông Hoa không dã tâm bành trướng, vội vã tranh đoạt khí vận Thiên đình với hai huynh đệ Đế Tuấn, Thái Nhất, thì căn bản đã không có chuyện của Hạo Thiên sau này.

Nếu không Hồng Quân tại sao lại muốn phong hắn làm Nam Tiên Chi Thủ?

Thực ra ngay từ đầu đã có ẩn ý ngầm rồi.

Chỉ là không ai có thể lĩnh ngộ được ý tứ trong lời nói của Hồng Quân mà thôi.

Thực ra chỉ cần Đông Hoa biết điều một chút, an tâm đợi cho Yêu tộc lượng kiếp qua đi, thì Thiên đình sẽ thuộc về hắn.

Chỉ tiếc là hắn tự tìm đường chết, không biết thiên số, dám đối đầu với Thiên đạo, cuối cùng mới nhận lấy kết cục bi thảm thân tử

đạo tiêu.

Lúc này, trên vân sàng.

Đối mặt với lời thỉnh cầu của Đế Tuấn, Hồng Quân chẳng hề để ý, thậm chí ánh mắt còn không nhìn đến hắn một lần.

Đế Tuấn đứng phía dưới, thấy mãi không có Hồng Quân hồi đáp, trong lòng không khỏi căng thẳng.

"Chẳng lẽ Hồng Quân Thánh Nhân không coi trọng ta sao?" Một lát sau, dưới ánh mắt của tất cả sinh linh trong đại điện, chỉ thấy Hồng Quân khẽ phất tay, chỉ vào Đông Hoa do Đông Hoa cực dương chi khí hóa thành và Dao Trì (Tây Vương Mẫu) do Tây Hoa cực âm chi khí hóa thành, nói: "Hai ngươi hãy bước lên phía trước!" "Hả?

Gọi ta sao?" Đông Hoa nghe thấy lời Hồng Quân thì ngẩn cả người!

Lúc này Dao Trì đứng bên cạnh Vô Cực cũng vậy, khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy vẻ khó hiểu, sau đó đôi mắt đẹp nhìn về phía Vô Cực.

Bắt gặp ánh mắt của Dao Trì, Vô Cực đương nhiên biết nàng muốn hỏi gì, nhưng đây là Tử Tiêu Cung, ngay dưới mí mắt Hồng Quân, nên Vô Cực căn bản không tiện giải thích, chỉ có thể mỉm cười gật đầu, ra hiệu cho nàng bước đến trước mặt Hồng Quân.

Thế là, dưới sự ra hiệu của Vô Cực, Dao Trì không còn do dự, nhẹ nhàng di chuyển đến trước mặt Hồng Quân.

"Chẳng lẽ...

Hồng Quân Thánh Nhân muốn phong ta làm Nam Tiên Chi Thủ sao?" Sau khi nghĩ đến khả năng này, Đông Hoa lập tức trở nên kích động.

Chẳng lẽ hai người họ sắp được Hồng Quân Thánh Nhân phong làm Nam Tiên Chi Thủ và Nữ Tiên Chi Thủ?

Khoảnh khắc sau, các sinh linh trong đại điện cũng lập tức phản ứng lại.

Không ngờ hai người này lại may mắn như vậy.

Nhưng lúc này sắc mặt của Đế Tuấn dưới vân sàng lại khó coi đến cực điểm.

Trong lòng hắn không khỏi gầm lên, nhưng đối mặt với Thánh Nhân Hồng Quân bất tử bất diệt, hắn không dám nói gì, chỉ có thể chôn sâu oán hận trong lòng.

Trong khoảnh khắc, tất cả sinh linh trong Tử Tiêu Cung đều hướng ánh mắt ghen tị về phía Dao Trì và Đông Hoa.

Hai người này lại được Hồng Quân Thánh Nhân ưu ái.

Thực ra nếu có thể, Vô Cực cũng không muốn để Dao Trì làm Nữ Tiên Chi Thủ chút nào.

Nhưng đối mặt với Hồng Quân đã thành Thánh, hắn cũng có chút bất lực.

Nhưng thôi, tuy có hại nhưng cũng có lợi.

Sau khi Dao Trì và Đông Hoa đứng dưới vân sàng, Hồng Quân nhìn họ và nói: "Dao Trì, tên của ngươi trùng với đồng tử dưới trướng bần đạo, hôm nay bần đạo cho phép ngươi làm Nữ Tiên Chi Thủ, từ nay, ngươi sẽ được gọi là Tây Vương Mẫu.

Đông Hoa, ngươi cũng đổi thành Đông Vương Công." Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công lập tức cúi đầu nói: "Đa tạ Thánh Nhân ban tên." Hồng Quân tiếp tục nói: "Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu, các ngươi có đại khí vận, đại năng lực, từ hôm nay Đông Hoa

làm thủ lĩnh nam tiên trong thiên hạ, quản lý tất cả nam tiên trong Hồng Hoang, Tây Vương Mẫu làm thủ lĩnh nữ tiên, quản lý tất cả nữ tiên trong Hồng Hoang!

Ta ban cho Đông Hoa Tiên Thiên Linh Bảo 'Long Đầu Trượng', Tây Vương Mẫu 'Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ'!" Thấy Hồng Quân ban bảo vật, Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công lập tức cảm tạ lần nữa.

Giây tiếp theo, chỉ thấy Hồng Quân phất tay, hai kiện linh bảo tỏa sáng lấp lánh liền xuất hiện trước mặt Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu.

Long Đầu Trượng, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ, cũng là một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Trong khoảnh khắc, khi các sinh linh trong đại điện nhìn thấy hai kiện linh bảo, đôi mắt họ lập tức đỏ rực.

Tiên Thiên Linh Bảo đó!

Trong số họ có nhiều người còn chưa có cái nào!

Đặc biệt là hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, phương Tây cằn cỗi, về cơ bản không thấy được một kiện linh bảo nào xuất thế.

Bây giờ thấy Hồng Quân tùy tay ban ra hai kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trong lòng họ lập tức ghen tị vô cùng.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu vui mừng nhận lấy hai kiện linh bảo, sau đó cao giọng nói: "Chúng ta nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của Thánh Nhân." "Ừm!" Hồng Quân khẽ gật đầu, sau đó nói với chúng sinh Hồng Hoang trong đại điện: "Các ngươi lui ra đi." Chỉ thấy lời vừa dứt, thân ảnh Hồng Quân liền biến mất trong Tử Tiêu Cung trong nháy mắt.

Thật sự vô ảnh vô tung, vô thanh vô tức, ngoài Vô Cực có thể cảm ứng được một tia quỹ tích ra, không một ai khác có thể cảm ứng được.

Ngay cả Vô Cực có được Không Gian Pháp Tắc cũng chỉ cảm nhận được một chút, huống chi là những người khác.

Cứ như vậy, lần giảng đạo đầu tiên của Hồng Quân đã thực sự kết thúc.

Lần này giảng chính là Đại La chi đạo.

Lần giảng đạo tiếp theo của Hồng Quân sẽ là ba vạn năm sau.

Chương 141

Thân là người xuyên không, Vô Cực đương nhiên biết lần sau Hồng Quân sẽ giảng đạo gì!

Lần tiếp theo giảng, chính là Chuẩn Thánh tu luyện chi đạo.

Lúc này trong đại điện Tử Tiêu Cung.

Sau khi thân ảnh Hồng Quân biến mất, ngoại trừ những người có căn nguyên tu vi thâm hậu và cường đại như Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, những người còn lại có căn nguyên và tu vi không bằng Tam Thanh và những người khác, phần lớn đều vây quanh Đông Vương Công, người vừa được Hồng Quân phong làm Nam Tiên Chi Thủ.

Trong khoảnh khắc, Đông Hoa đã trở thành đối tượng ngưỡng mộ trong mắt tất cả các sinh linh.

Thậm chí có một bộ phận sinh linh còn kết giao với hắn.

Lúc này, Tam Thanh, Côn Bằng và những người khác đang nhìn cảnh tượng này, không khỏi lộ ra nụ cười lạnh trên mặt.

Thật sự cho rằng được Hồng Quân Thánh Nhân phong làm Nam Tiên Chi Thủ là có thể quản lý chúng sinh Hồng Hoang sao?

Có tư cách đó không?

Thật là nực cười!

"Được rồi, nhị đệ, tam đệ, nếu lần này Hồng Quân Thánh Nhân giảng đạo đã kết thúc, chúng ta hãy trở về Côn Luân Sơn tham ngộ huyền pháp đi!" Lão Tử nói với Thông Thiên và Nguyên Thủy.

"Thiện!" Thông Thiên gật đầu.

Đúng lúc này, ánh mắt đầy âm lãnh của Nguyên Thủy lại nhìn về phía Vô Cực, trên mặt đầy sát cơ.

"Ồ, muốn nhân cơ hội này báo thù mối thù nhục thân bị hủy ở Bất Chu Sơn sao..." Vô Cực trên mặt hiện lên một tia chế nhạo.

Chỉ cần liếc mắt nhìn Nguyên Thủy một cái, hắn đã biết trong lòng gã đang nghĩ gì.

Với nhục thân Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ và tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ hiện tại, nếu muốn trấn áp Tam Thanh thì quả thực quá dễ dàng, chỉ cần phất tay một cái là có thể khiến bọn họ mất đi sức phản kháng.

"Đại huynh... tam đệ... ta..." Khi ánh mắt âm hiểm của Nguyên Thủy rơi vào người Vô Cực, khí thế trên người hắn dâng trào, đang muốn nói gì đó với Lão Tử và Thông Thiên.

Bỗng nhiên, chỉ thấy Đông Vương Công với vẻ mặt bành trướng đột nhiên nói: "Chư vị đạo hữu, bần đạo sẽ thành lập Tử Phủ ở Đông Hải, nếu chư vị đạo hữu có ý nguyện, có thể đến Tử Phủ cùng ta quản thúc Hồng Hoang." "Ồ, bắt đầu bành trướng dã tâm rồi à... cũng chẳng trách sau này lại chết trong tay hai huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất, thật là tự tìm đường chết mà!" Vô Cực thấy vậy cũng không khỏi cười lạnh trong lòng.

Vừa mới trở thành Nam Tiên Chi Thủ, đã vội vàng chiêu mộ, lôi kéo các Hồng Trần Khách ở Tử Tiêu Cung rồi sao?

Não đúng là không bình thường!

Thật sự coi cái thân phận Nam Tiên Chi Thủ này là chuyện lớn sao?

Vô Cực trên mặt càng thêm khinh thường và trêu tức.

Phải biết rằng cái thân phận Nam Tiên Chi Thủ của Đông Hoa,

ngoại trừ những sinh linh có căn nguyên không sâu và tu vi không mạnh coi là chuyện lớn, những người như Côn Bằng, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, không một ai coi hắn ra gì, nếu không phải vì nể mặt Hồng Quân... có lẽ hắn đã không sống nổi qua ba tập.

Lúc này, các sinh linh trong đại điện nghe thấy lời của Đông Hoa, tâm thái mỗi người đều khác nhau.

Những sinh linh có thể đến Tử Tiêu Cung, ai mà không có đại khí vận, ai mà không phải là người tâm cao khí ngạo.

Làm sao có thể dễ dàng đến Tử Phủ của Đông Vương Công làm việc.

Huống hồ thân là sinh linh Tiên Thiên, tự có ngạo khí của sinh linh Tiên Thiên, sẽ không khuất phục dưới người khác.

Trong khoảnh khắc, những sinh linh vừa mới kết giao với Đông Vương Công, trực tiếp phất tay áo bỏ đi.

Lúc này, Thái Nhất cũng từ trên bồ đoàn đứng dậy, đi đến bên cạnh Đế Tuấn, "Hừ, đại huynh, Hồng Quân Thánh Nhân không phong huynh làm Nam Tiên Chi Thủ thì đã sao, Đông Vương Công bây giờ cũng chỉ là tiểu nhân đắc chí mà thôi." "Ừm!

Nhị đệ nói đúng!

Không được phong làm Nam Tiên Chi Thủ thì đã sao!

Bằng thực lực của huynh đệ chúng ta, sau này cũng nhất định có thể tạo dựng được một phen bá nghiệp." Có Thái Nhất an ủi, sự bất bình trong lòng Đế Tuấn trước đó liền tan thành mây khói.

Một lát sau, các Hồng Trần Khách ở Tử Tiêu Cung dần dần rời khỏi Tử Tiêu Cung, bay trở về Hồng Hoang đại địa.

"Được rồi, chúng ta cũng đi thôi!" Vô Cực thấy vậy, liền nhìn Nữ

Oa, Hậu Thổ, Dao Trì, Hi Hòa, Thường Hi bên cạnh nói.

Bởi vì lát nữa sẽ có một màn kịch hay để xem, trước đó Côn Bằng bị Chuẩn Đề cướp mất vị trí, cho nên tuyệt đối không thể bỏ qua dễ dàng như vậy.

Nếu như chuyện này cũng nhịn được, thì đó không phải là Côn Bằng.

"Ừm!" "Ừm!" Nữ Oa, Hậu Thổ mấy người đều khẽ gật đầu.

Nhanh chóng, khi vừa ra khỏi Tử Tiêu Cung.

Côn Bằng liền lập tức gầm lên với hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, "Hừ, Chuẩn Đề, cái thứ không biết xấu hổ, mau đứng lại cho bản tọa." Lúc này Chuẩn Đề đang nói chuyện vui vẻ với Tiếp Dẫn.

Khi nghe thấy tiếng gầm của Côn Bằng, liền quay đầu nhìn Côn Bằng cười mà như không cười nói: "Không biết Côn Bằng đạo hữu, gọi bần đạo lại có chuyện gì không?" "Hừ!

Chuyện gì?" Côn Bằng giận quá hóa cười nói: "Chuyện gì, ngươi không rõ sao, dám cướp vị trí bồ đoàn của ta, ta với ngươi không đội trời chung." Trước đó ở Tử Tiêu Cung, trước mặt Hồng Quân không tiện phát tác.

Nhưng bây giờ đã ra ngoài, chẳng lẽ trong Hỗn Độn mênh mông vô tận, không tiện ra tay sao?

Lúc này, ở không xa, ba người Lão Tử, Thông Thiên, Nguyên Thủy đang định rời đi, nhìn thấy cảnh này liền lập tức dừng lại, chuẩn bị xem xong màn kịch hay này rồi mới trở về Côn Luân Sơn.

Những sinh linh đang chuẩn bị trở về Hồng Hoang cũng không khỏi dừng bước, đưa mắt nhìn về phía Côn Bằng và Chuẩn Đề.

Chương 142

Cả hai đều là tồn tại Đại La Kim Tiên hậu kỳ, thực lực không chênh lệch nhiều.

Cho nên không thể nhìn ra được trận chiến này, rốt cuộc ai thua ai thắng.

Thế nhưng đối mặt với tiếng gầm của Côn Bằng, Chuẩn Đề lại không hề tức giận, vẫn cười nói: "Vậy Côn Bằng đạo hữu, muốn như thế nào?" Côn Bằng giận dữ nói: "Như thế nào, muốn mạng chó của ngươi!" Lời vừa dứt!

Vút!

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy một chiếc móng vuốt sắc bén đột nhiên xuất hiện từ không trung, lấp lánh ánh sao, xé rách hư không trong nháy mắt, tựa như từ vạn cổ trước đó lao tới.

Móng vuốt của Côn Bằng hạ xuống, nghiền nát mấy dải ngân hà xung quanh.

Rầm rầm rầm!

Hỗn Độn gầm vang, vũ trụ chấn động, trên móng vuốt sắc bén, tinh quang, ô quang không ngừng bùng phát.

Nhìn móng vuốt của Côn Bằng hạ xuống.

Chuẩn Đề lại không hề sợ hãi, hành tẩu Hồng Hoang trăm vạn năm.

Gặp phải đối thủ không biết bao nhiêu.

Lại sao có thể sợ Côn Bằng?

"Tam muội, Hậu Thổ đạo hữu...

Dao Trì đạo hữu... chúng ta xem một màn kịch hay trước rồi hãy về.” Vô Cực nói với Nữ Oa, Hậu Thổ và những người khác.

“Ừm!”.

“Hừ, Côn Bằng, muốn mạng của bần đạo, vậy cũng phải xem ngươi có bản lĩnh đó không đã!” Chuẩn Đề cũng giận dữ nói.

Theo tâm niệm vừa động, trong nháy mắt, một gốc cây liền xuất hiện sau lưng hắn.

Chỉ thấy trên cây treo đầy vàng, bạc, lưu ly, xa cừ, mã não, trân châu, mân côi.

Gốc cây xuất hiện sau lưng Chuẩn Đề lúc này, chính là Thất Bảo Diệu Thụ.

Đây là một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, một bảo vật công thủ nhất thể.

Lúc này, Thất Bảo Diệu Thụ tỏa ra thần quang bảy màu, sau khi Chuẩn Đề tế ra Thất Bảo Diệu Thụ, liền hung hăng quét về phía Côn Bằng.

Ngay lập tức, thần quang quét ngang tinh vực trong phạm vi ngàn vạn dặm, ngay cả thời không cũng xuất hiện hỗn loạn.

Trong một thoáng, Thất Bảo Diệu Thụ đã trực tiếp đánh tan móng vuốt của Côn Bằng.

“A...” Bị Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề quét trúng, Côn Bằng lập tức không địch lại, hét lên một tiếng thảm thiết, sau đó tung người nhảy lên, hóa thành một con chim đại bàng che trời lấp đất độn vào trong Hỗn Độn.

Côn Bằng thực ra không phải đánh không lại Chuẩn Đề, chỉ thua ở pháp bảo mà thôi.

“Hả?

Côn Bằng chạy rồi sao?

Trước đó không phải nói không đội trời chung với Chuẩn Đề sao?” Lúc này, các sinh linh có mặt tại hiện trường thấy Côn Bằng chạy nhanh như vậy, suýt chút nữa đã kinh ngạc đến rớt cằm, trong mắt đối với Côn Bằng vô cùng thất vọng, vốn tưởng rằng có thể xem một trận đại chiến kinh thiên động địa giữa Côn Bằng và Chuẩn Đề, nhưng không ngờ, Côn Bằng lại nhát gan như vậy, chỉ giao thủ với Chuẩn Đề một chiêu đã bỏ chạy.

Trong khoảnh khắc, những sinh linh có mặt tại hiện trường chưa trở về Hồng Hoang, đều vô cùng thất vọng về Côn Bằng, thậm chí trong lòng còn coi thường con người của Côn Bằng.

Tất cả mọi người trên mặt đều lộ ra vẻ xấu hổ khi phải đứng chung với Côn Bằng.

Nếu như sau một trận đại chiến kinh thiên động địa với Chuẩn Đề rồi không địch lại mới rút lui, thì còn có thể chấp nhận, nhưng bây giờ...

“Hừ, còn tự xưng là sinh linh Tiên Thiên, chủ nhân của biển Bắc Minh nữa chứ...” “Ta khinh... thật sự là làm mất hết mặt mũi của sinh linh Tiên Thiên chúng ta.” “Không sai!” “Nói đúng!” Trong một lúc, các Hồng Trần Khách ở Tử Tiêu Cung có mặt tại hiện trường, đều khinh thường Côn Bằng đã bỏ chạy.

Lần lượt tỏ thái độ khinh bỉ.

“Hừ, đại huynh, Côn Bằng cũng quá vô dụng rồi, ngay cả tên Chuẩn Đề kia cũng đánh không lại, đánh không lại thì thôi, lại còn nhát gan như vậy.” Ở một bên khác, đối với việc Côn Bằng bỏ chạy, Thái Nhất trong lòng cũng tràn đầy vẻ khinh thường, đang dùng

nguyên thần truyền âm nói với Đế Tuấn bên cạnh.

"Ha ha, nhị đệ, đối với chúng ta, không phải là tốt sao, nếu như trên người Côn Bằng không có bất kỳ khuyết điểm nào, vậy sau này chúng ta làm sao có thể lôi kéo hắn được!" Trong đôi mắt Đế Tuấn lóe lên một tia sáng.

Cùng lúc đó, Tam Thanh đang đứng cách hai huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất không xa, sau khi cảm nhận được Côn Bằng bỏ chạy, ba người Lão Tử, Thông Thiên trên mặt cũng không khỏi hiện lên một tia khinh miệt.

"Hừ, quả nhiên là loài thấp sinh noãn hóa, phi mao đái vũ!

Ta thật xấu hổ khi phải cùng hắn nghe đạo trong Tử Tiêu Cung." Nguyên Thủy, người luôn coi thường các sinh linh như Côn Bằng, càng lạnh lùng hừ một tiếng, đối với Côn Bằng càng thêm khinh thường.

Vốn đã không ưa, lại thêm chuyện này, có thể nói từ lúc này, trong lòng Nguyên Thủy, đối với Côn Bằng đã ghét cay ghét đắng, kéo theo đó, đối với các loài thấp sinh noãn hóa, phi mao đái vũ cũng như vậy.

"Cũng không biết Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của ta có thể chặn được Thất Bảo Diệu Thụ không." Lão Tử liếc nhìn Thất Bảo Diệu Thụ trong tay Chuẩn Đề, bỗng nhiên nói.

"Ừm, đại huynh, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, chắc chắn có thể chặn được." Nguyên Thủy với vẻ mặt khẳng định nói.

"Được rồi, chúng ta về Côn Luân Sơn đi!" Lão Tử nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên một cái.

"Đại huynh, chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy trở về sao?" Ánh mắt Nguyên Thủy rơi vào Vô Cực, Nữ Oa, Hậu Thổ và những người khác

ở không xa, ý tứ không cần nói cũng rõ.

"Không vội, nhị đệ, vi huynh có thể mơ hồ cảm giác được, sau khi Hồng Quân Thánh Nhân giảng đạo lần này xong, vi huynh có thể đột phá cảnh giới trên Đại La Kim Tiên, đến lúc đó..." Sau lần bị Vô Cực hủy đi nhục thân trên Bất Chu Sơn, sắc mặt Lão Tử cũng trở nên âm trầm, làm sao có thể quên được sự sỉ nhục vô tận mà Vô Cực đã mang lại, chỉ là muốn đợi cảnh giới tu vi của mình đột phá, nắm chắc phần thắng lớn hơn một chút mà thôi, nếu không, sớm đã ra tay ở quảng trường Tử Tiêu Cung rồi, sao lại đợi đến bây giờ.

"Đại huynh... thật sao?" Nguyên Thủy chăm chú nhìn Lão Tử hỏi.

Chương 143

"Ừm!" Lão Tử gật đầu.

"Được!

Đại huynh, vậy chúng ta tạm thời không tính sổ với hắn, nhịn trước." Cứ như vậy, thân ảnh của ba người Lão Tử, Thông Thiên, Nguyên Thủy nhanh chóng biến mất trong Hỗn Độn vô tận.

Tiếp theo là hai huynh đệ Đế Tuấn, Thái Nhất, mặc dù trong mắt tràn đầy sát ý vô tận đối với Vô Cực, nhưng sau hai lần liên tiếp bị Vô Cực vô tình trấn áp, lúc này cũng chỉ có thể tạm thời đè nén hận ý vô tận trong lòng, để lại sau này tính tiếp.

Lúc này Chuẩn Đề sau khi thấy Côn Bằng bỏ đi, liền thu lại Thất Bảo Diệu Thụ, không đuổi theo, sau đó cũng theo Tiếp Dẫn trở về Hồng Hoang.

Mặc dù Thất Bảo Diệu Thụ lợi hại, nhưng đồng thời trong lòng hắn cũng biết, đối mặt với Côn Bằng có tốc độ cực nhanh, nếu hắn một lòng muốn chạy, thì dù thế nào cũng không thể đuổi kịp.

"Thất Bảo Diệu Thụ sao..." Nhìn hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề biến mất trong Hỗn Độn, khóe miệng Vô Cực nhếch lên một tia lạnh lùng.

Nếu hắn nhớ không lầm, trong Phong Thần lượng kiếp sau này, Thanh Bình Kiếm của Thông Thiên, chính là bị Chuẩn Đề dùng Thất Bảo Diệu Thụ quét vỡ.

"Nếu lần giảng đạo đầu tiên của Hồng Quân đã kết thúc, vậy thì Hồng Hoang đệ nhất Tiên Thiên Linh Căn Hồ Lô Đằng trên Bất Chu Sơn, lúc này cũng nên đến lúc xuất thế rồi!" Trong mắt Vô Cực hiện

lên nhật nguyệt tinh thần, thế giới luân chuyển huyễn diệt, ánh mắt trong nháy mắt xuyên qua thời không Hỗn Độn vô tận, rơi xuống Bất Chu Sơn.

Theo sự hiểu biết của hắn về Hồng Hoang, nếu nhớ không lầm, thời gian Hồ Lô Đằng xuất thế, chính là sau khi Hồng Quân giảng đạo lần đầu tiên kết thúc.

Một lát sau, đúng lúc Vô Cực thu hồi ánh mắt, định cùng Nữ Oa, Hậu Thổ mấy người trở về Bất Chu Sơn chờ đợi Hồng Hoang đệ nhất Tiên Thiên Linh Căn, Tiên Thiên Hồ Lô Đằng xuất thế, thì bỗng nhiên bị một bóng người chặn trước mặt, ánh mắt của người đó đang chăm chú nhìn vào Dao Trì vừa được Hồng Quân phong làm Nữ Tiên Chi Thủ, trong đôi mắt lóe lên một tia sáng.

Hả?

Thấy bị người chặn đường, Vô Cực không khỏi ngưng mắt lại, mày hơi nhíu lại.

"Có chuyện gì?" Vô Cực nhàn nhạt liếc nhìn Đông Hoa, người đang chặn trước mặt bọn họ.

Đúng vậy!

Người chặn đường Vô Cực và đoàn người lúc này, chính là Đông Vương Công vừa mới được Hồng Quân phong làm Nam Tiên Chi Thủ.

Nhưng đối mặt với câu hỏi của Vô Cực, Đông Vương Công đã sớm dã tâm bành trướng lại phớt lờ Vô Cực, căn bản không thèm để ý, trực tiếp đi vòng qua hắn, đến trước mặt Dao Trì.

Dường như trong mắt gã, Vô Cực chỉ là một sinh linh bình thường, không có tư cách lọt vào mắt gã.

Tất cả chỉ vì Vô Cực đã thu liễm khí tức trên người quá tốt, cộng

thêm trước đó ở quảng trường Tử Tiêu Cung, lúc hắn ra tay trấn áp hai huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất, Đông Vương Công không có ở đó, cho nên tự nhiên, cũng không thể thấy được cảnh hai huynh đệ Đế Tuấn Thái Nhất bị Vô Cực vô tình trấn áp.

Thêm nữa trước đó trong đại điện Tử Tiêu Cung, Vô Cực cũng căn bản không ra tay, cho nên tự nhiên, Đông Vương Công cũng không có cơ hội biết được cảnh giới tu vi thực sự của Vô Cực như thế nào, ở cảnh giới nào.

Thế là, có những lý do trên, Đông Vương Công đã sớm dã tâm bành trướng, liền trực tiếp phớt lờ sự tồn tại của Vô Cực, trong mắt gã, Vô Cực chỉ là một kẻ không đáng kể.

Bây giờ gã là Đông Vương Công Nam Tiên Chi Thủ đường đường, thân phận tôn quý, sao lại có thể để những sinh linh bình thường vào mắt, cho nên nếu không phải là những kẻ có căn nguyên sâu dày, căn bản sẽ không để tâm đến.

Phải biết rằng bây giờ gã có Thánh Nhân Hồng Quân chống lưng, vì vậy, thử hỏi trong Hồng Hoang ức vạn vạn sinh linh, có mấy ai dám không nể mặt gã?

Cứ như vậy, Đông Vương Công bây giờ, thật sự đã coi mình là Nam Tiên Chi Thủ, cho rằng có Hồng Quân chống lưng, liền cảm thấy có thể làm bất cứ điều gì mình muốn, có thể quản lý các sinh linh trong Hồng Hoang, nhưng lại không biết rằng, đây chính là sự bắt đầu của việc tự tìm đến diệt vong.

Thực ra cũng vậy, dù sao cũng vừa mới được Thánh Nhân phong làm Nam Tiên Chi Thủ mà, trên danh nghĩa là lão đại của tất cả nam tiên, còn Vô Cực, ngoại trừ xuất hiện trong Long Hán đại kiếp, và trấn áp Đế Tuấn Thái Nhất và Tam Thanh mấy lần đó ra, gần như đều ở trong trạng thái bế quan, cho nên tự nhiên, danh tiếng cũng không

nổi bật, cũng không giống như Tam Thanh và những người khác, uy danh được các sinh linh trong Hồng Hoang biết đến.

Bởi vậy, lúc này Đông Vương Công đương nhiên cũng sẽ không biết đến sự tồn tại của Vô Cực.

Khi Vô Cực hành tẩu Hồng Hoang, một đám Hồng Trần Khách ở Tử Tiêu Cung, đều đang trốn ở nơi hóa hình đản sinh của mình không dám xuất thế!

"Ồ, đã bành trướng đến mức này rồi sao..." Vô Cực trong lòng cười lạnh một tiếng.

Thấy Đông Vương Công dám phớt lờ mình, lại dám nhìn chằm chằm vào Dao Trì, Vô Cực sắc mặt lập tức lạnh lùng, trong ánh mắt tràn đầy sát cơ vô tận, nếu không phải vì kiêng dè Hồng Quân, lúc này gã đã là một người chết.

Dám có ý đồ với người phụ nữ đã được ta định sẵn, đúng là không biết sống chết!

Ánh mắt Vô Cực dần trở nên lạnh như băng, tựa như cửu u địa ngục, lạnh lẽo đến rợn người.

Đúng lúc này, chỉ thấy Đông Vương Công mở miệng, "Dao Trì muội muội, ta là Tiên Thiên cực dương chi khí hóa thành, nàng là Tiên Thiên cực âm chi khí hóa thành, chúng ta là âm dương tương hợp trời định, hiện tại ta lại đồng thời được Hồng Quân Thánh Nhân phong làm Nam Tiên Chi Thủ và Nữ Tiên Chi Thủ, cho nên chúng ta nên thân cận nhiều hơn mới đúng, đúng không?

Dao Trì muội muội." Đông Vương Công cười nói, ánh mắt từ đầu đến cuối không rời khỏi khuôn mặt tuyệt mỹ của Dao Trì.

Thân là Tiên Thiên Đông Hoa cực dương chi khí hóa thành, thực ra sớm đã trong minh minh cảm ứng được sự tồn tại của Dao Trì, biết

Dao Trì là đạo lữ trời định, chỉ là trước đó vì không biết Dao Trì ở đâu, cho nên mới không đi tìm, khi Dao Trì bước vào Tử Tiêu Cung lúc trước, hắn liền cảm giác được ngay Dao Trì, chính là đạo lữ tương lai mà hắn đang chờ đợi.

Bây giờ, lại còn được Hồng Quân phong làm Nam Tiên Chi Thủ, cho nên hắn cảm thấy, lúc này nên ra tay rồi.

Theo lời của Đông Vương Công vừa dứt, đúng lúc Dao Trì định mở miệng, Vô Cực lại bước ra một bước, chắn ngang trước mặt Đông Vương Công, che khuất tầm nhìn của gã đang dán chặt vào khuôn mặt Dao Trì, sau đó lạnh lùng nhìn gã nói: "Hừ, Đông Hoa, ngươi muốn chết sao?" Vô Cực lạnh lùng hừ, trong giọng nói, tràn đầy sự vô tình và lạnh lẽo, trong ánh mắt càng có vô tận nhật nguyệt tinh thần hiển hiện, Hỗn Độn Chân Hỏa có thể đốt trời diệt đất hiện ra trong đó.

"Xèo xèo~" Trong nháy mắt, nhiệt độ trong Hỗn Độn vô tận đột nhiên giảm xuống, khí tức chí viêm khủng bố vô cùng lan tràn trong Hỗn Độn.

Cùng lúc đó, một cỗ khí tức khủng bố có thể uy áp thiên khung cũng từ trên người Vô Cực cuồng dũng tuôn ra như bài sơn đảo hải, tràn ngập trong Hỗn Độn.

"Xèo xèo~" "Phanh!" Dưới uy thế Hỗn Nguyên Kim Tiên mênh mông như vực sâu của Vô Cực, Hỗn Độn vô tận bị chấn động, tinh hà bị xóa sổ, thậm chí cả trường hà thời không vận mệnh cũng như sắp bị chặt đứt, vô tận tinh vũ băng diệt.

Lúc này Đông Vương Công, đối mặt với uy thế Hỗn Nguyên Kim Tiên của Vô Cực, càng lập tức bị chấn bay ra ngoài, sắc mặt tái nhợt, miệng phun ra máu tươi.

Chỉ bằng khí thế và uy áp, Vô Cực đã có thể trực tiếp nghiền nát

Đông Vương Công.

Một Đại La Kim Tiên hậu kỳ mà thôi, sao có thể là đối thủ của Vô Cực.

Đây chính là sự khác biệt giữa Đại La Kim Tiên và Hỗn Nguyên Kim Tiên!

Tựa như trời đất cách biệt, không thể vượt qua.

Khi sinh linh bước vào Hỗn Nguyên Kim Tiên, thậm chí ở một mức độ nào đó, đã nửa bước chân vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Dù sao cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, chỉ là một cảnh giới quá độ giữa Đại La Kim Tiên và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mà thôi.

Cho nên Hỗn Nguyên Kim Tiên, có thể gọi là bán bộ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

"Ngươi...

Chương 144

rốt cuộc là ai?" Đông Vương Công ánh mắt âm hiểm gắt gao nhìn chằm chằm vào Vô Cực, gầm lên.

Dường như không dám tin vào cảnh tượng đang xảy ra trước mắt, gã là ai?

Gã là Đông Vương Công vừa mới được Hồng Quân Thánh Nhân phong làm Nam Tiên Chi Thủ a, trong Hồng Hoang, có sinh linh nào dám khiêu khích uy nghiêm của một vị Thánh Nhân sao!

Đông Vương Công không dám tin!

Thật sự không dám tin!

Chỉ dưới uy thế Hỗn Nguyên Kim Tiên của Vô Cực, Đông Vương Công đã bị thương, lúc này bị áp chế đến mức phải quỳ một nửa trong Hỗn Độn vô tận.

Nói thật, Vô Cực còn chưa thực sự ra tay!

Nhưng Đông Vương Công đã không chịu nổi rồi.

Đây chỉ là khí thế và uy áp của Vô Cực mà thôi.

Trong khoảnh khắc, sắc mặt Đông Vương Công khó coi đến cực điểm.

Bởi vì lúc này tại hiện trường, vẫn còn một số Hồng Trần Khách ở Tử Tiêu Cung chưa rời đi, đang nhìn cảnh tượng này.

Nếu như sau này chuyện này bị truyền về Hồng Hoang đại địa, thì gã làm sao có thể quản lý các sinh linh trong Hồng Hoang?

Sẽ có ai phục?

Sau đó, trong đôi mắt Đông Vương Công liền tràn đầy oán hận đối

với Vô Cực.

Đây không chỉ là sỉ nhục gã, mà còn là sự khiêu khích đối với uy nghiêm của thân phận Nam Tiên Chi Thủ.

Giây tiếp theo, kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Long Đầu Trượng mà Hồng Quân đã ban trước đó, liền xuất hiện trong tay Đông Vương Công, sau đó bị gã không ngừng rót pháp lực trong cơ thể vào đó.

Trong nháy mắt, từ trên Long Đầu Trượng liền tỏa ra một cỗ khí tức khủng bố vô cùng, và sáng lên một đạo tử quang chói mắt.

Trong khoảnh khắc, những phù văn huyền ảo trên đó đều bị kích hoạt ngay lập tức, tử quang chói lòa.

"Hả?

Đông Vương Công vừa mới được Hồng Quân Thánh Nhân phong làm Nam Tiên Chi Thủ, lại ngay cả một đạo khí thế của người ta cũng không chống đỡ nổi?" "Chắc không phải là hữu danh vô thực chứ?" Khi cảnh tượng này lọt vào mắt các sinh linh có mặt tại hiện trường chưa trở về Hồng Hoang đại địa, lập tức khiến họ có chút không dám tin.

Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn Đông Vương Công, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hoài nghi.

Khi cảm nhận được những ánh mắt nghi ngờ rơi vào người mình, sắc mặt Đông Vương Công liền đột nhiên càng thêm âm trầm.

Mặc dù lúc này các Hồng Trần Khách ở Tử Tiêu Cung đều không nói gì, nhưng từ trong ánh mắt đó, đã lộ ra tất cả, không khỏi lập tức khiến Đông Vương Công mặt mày dữ tợn, và dữ tợn đến đáng sợ.

Nếu ánh mắt có thể giết người, lúc này Vô Cực đã sớm bị diệt sát ngàn vạn lần.

Vừa mới được Hồng Quân Thánh Nhân phong làm Nam Tiên Chi Thủ, chưa kịp bắt đầu thực hiện hoành đồ bá nghiệp, lại uy nghiêm bị sỉ nhục, bị khiêu khích.

Đây là điều tuyệt đối không thể dung thứ, và không thể nhìn...

Đối mặt với tiếng gầm của Đông Vương Công lúc này, trong lòng Vô Cực chỉ có vô tận cười lạnh và khinh thường.

"Hừ, bần đạo là ai, ngươi có tư cách biết sao?" Vô Cực chắp hai tay sau lưng, ánh mắt lạnh lùng vô tình rơi vào người Đông Vương Công, khóe miệng không khỏi nhếch lên một tia cười lạnh.

Hoàn toàn không coi gã ra gì.

Vô Cực lúc này, quả thực kiêu ngạo đến cực điểm, thật sự một chút cũng không coi Đông Vương Công ra gì, bộ dạng đó muốn kiêu ngạo bao nhiêu liền có bấy nhiêu kiêu ngạo, nhưng hắn không có thực lực kiêu ngạo sao, không, có!

Hiện tại trong Hồng Hoang, ngoại trừ Thiên Đạo và Hồng Quân, thử hỏi có ai có thể khiến hắn phải liếc mắt nhìn không?

Đại La Kim Tiên đối với người khác có lẽ mạnh, nhưng đối với Hỗn Nguyên Kim Tiên, trong mắt hắn, cũng chỉ là con kiến lớn hơn một chút mà thôi.

Nếu hắn muốn, chỉ cần phất tay một cái là có thể diệt sát, căn bản không cần tốn chút sức lực nào.

Hơn nữa, Nam Tiên Chi Thủ thì đã sao, thật sự cho rằng Hồng Quân phong cho ngươi một thân phận Nam Tiên Chi Thủ, sẽ chống lưng cho ngươi sao, thật là nực cười.

Thực ra Vô Cực còn một câu nữa chưa nói ra: Bằng tu vi Đại La Kim Tiên quèn của ngươi, cũng dám có ý đồ với người phụ nữ ta đã định sẵn, đúng là tìm chết!

Nhưng lúc này tại hiện trường có Nữ Oa, Hậu Thổ, Hi Hòa, Thường Hi mấy người ở đó, nên mới không nói ra câu đó, nếu không lỡ như lát nữa dẫn đến tranh đấu giữa các nàng, thì không hay lắm.

Phải biết rằng, nếu một người phụ nữ một khi ghen tuông, thì rất đáng sợ a!

Huống hồ là năm người.

"Đại lão gia, mau đánh chết cái tên không biết xấu hổ này, dám có ý đồ với Dao Trì tỷ tỷ, đúng là không thể tha thứ, cũng không soi gương xem mình là cái thá gì..." Lúc này, giọng nói non nớt của Thanh Loan bỗng nhiên vang lên, sau đó liền bắt đầu màn trình diễn sỉ nhục Đông Vương Công.

Bàn về sỉ nhục người khác, nó không hề thua kém ai!

Hai huynh đệ Đế Tuấn, Thái Nhất bị sỉ nhục trước đó liền biết.

"A... dám sỉ nhục ta..." Trong khoảnh khắc, khi nghe thấy lời của Vô Cực và Thanh Loan, Đông Vương Công lập tức nổi điên, không thể nhịn được nữa liền lập tức thôi động Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Long Đầu Trượng, tấn công về phía Vô Cực.

"A, đại lão gia, người này bản loan đánh không lại đâu, ba!" Cảm nhận được khí tức khủng bố tỏa ra từ Long Đầu Trượng, Thanh Loan liền lập tức bay trở về bên cạnh mấy người Hi Hòa, Thường Hi.

Tuy trong tay nó cũng có một kiện Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo Hỗn Nguyên Chùy, nhưng đối mặt với chuyện nguy hiểm như vậy, đương nhiên phải giao cho đại lão gia Vô Cực rồi.

Thanh Loan: Dù sao bản loan cũng chỉ là một đứa trẻ mà...

"Hừ!" Lạnh lùng liếc nhìn Đông Vương Công đang tấn công tới, Vô Cực chỉ cười lạnh một tiếng rồi đột nhiên bước ra một bước, sau đó thân ảnh biến mất tại chỗ.

“Xèo xèo~” Cùng lúc đó, Hỗn Độn Chân Hỏa có thể đốt trời diệt đất, cũng đã sớm từ trong đôi mắt Vô Cực bắn ra, sau đó trong nháy mắt liền bao phủ Đông Vương Công vào bên trong.

Chương 145

"Xèo xèo~" Hỗn Độn Chân Hỏa, có thể đốt cháy vạn vật!

"A...

đây là hỏa diễm gì..." Chỉ trong nháy mắt, trong Hỗn Độn Chân Hỏa, liền truyền ra tiếng hét thảm của Đông Vương Công.

Đối mặt với sự thiêu đốt của Hỗn Độn Chân Hỏa, cho dù có Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Long Đầu Trượng, cũng không thể nào chống đỡ được.

"Không..." Dưới sự thiêu đốt của Hỗn Độn Chân Hỏa, Long Đầu Trượng trong tay Đông Vương Công lúc này trở nên ảm đạm vô quang.

Để thôi động Long Đầu Trượng chống lại Hỗn Độn Chân Hỏa, pháp lực trong cơ thể gã cũng sắp cạn kiệt, không còn pháp lực để thôi động nữa.

Lúc này, Vô Cực cũng lập tức xuất hiện trước mặt Đông Vương Công, sau đó hung hăng tung ra một quyền.

"Không..." Nhìn thấy Vô Cực trước mặt, Đông Vương Công lập tức kinh hãi, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hoàng, tâm thần đều run rẩy.

"Phanh!" Dưới một quyền của Vô Cực, giây tiếp theo, nhục thân của Đông Vương Công liền bị một quyền đánh thành huyết vụ, mưa máu đầy trời từ trên không trung rơi xuống.

"Không...".

"Hồng Quân Thánh Nhân cứu ta..." Dưới Hỗn Độn Chân Hỏa của Vô Cực, Đông Vương Công chỉ còn lại nguyên thần, lập tức kinh hãi vô cùng mà lớn tiếng kêu cứu về phía Tử Tiêu Cung!

Đối mặt với Vô Cực có thể một quyền đánh nát nhục thân của mình, gã chỉ có thể đặt hy vọng vào Thánh Nhân Hồng Quân.

"Hừ, cầu cứu Hồng Quân rồi sao..." Vô Cực ánh mắt nhàn nhạt liếc nhìn Đông Vương Công chỉ còn lại nguyên thần trong hư không, không khỏi cười lạnh trong lòng, hắn cũng tò mò không biết Hồng Quân có ra tay cứu gã không.

Nhưng theo suy đoán của hắn, Hồng Quân hẳn là sẽ ra tay mới đúng.

"Hả?

Đông Vương Công bị một quyền đánh nát nhục thân rồi sao?

Người đó rốt cuộc là ai?" Trong khoảnh khắc, ánh mắt của tất cả sinh linh tại hiện trường đều tập trung vào Vô Cực và Đông Vương Công, trên mặt tràn đầy vẻ chấn kinh.

Đồng thời, trong lòng cũng sâu sắc ghi nhớ bộ dạng và khí tức của Vô Cực, liệt Vô Cực vào danh sách những người tuyệt đối không thể chọc vào.

Thực sự cảm giác mà Vô Cực mang lại quá khủng bố, phảng phất như đang đối mặt với trời đất.

Không nói đến những thứ khác, chỉ riêng ngọn lửa có thể đốt cháy vạn vật kia, đã khiến họ tâm thần kinh hãi, linh hồn run rẩy không thôi.

Họ có thể cảm giác được, dưới ngọn lửa khủng bố vô cùng đó, tuyệt đối sẽ bị thiêu thành tro bụi.

"Đại lão gia uy vũ!

Mau đánh chết cái tên không biết xấu hổ này!" Lúc này, giọng nói non nớt của Thanh Loan lại vang lên lần nữa, vang vọng trong Hỗn

Độn vô tận và trong tai tất cả các Hồng Trần Khách ở Tử Tiêu Cung.

Trong giọng nói non nớt đó, tràn đầy sự trào phúng đối với Đông Vương Công.

"Hừ, nếu Hồng Quân còn không ra tay cứu ngươi, vậy thì đừng trách ta." Trong nháy mắt, Vô Cực lại bước ra một bước, hướng về phía Đông Vương Công chỉ còn lại nguyên thần.

Một Đại La Kim Tiên quèn, cũng dám có ý đồ với người phụ nữ mà hắn đã định sẵn, đúng là không biết tự lượng sức mình.

Ta muốn xem xem, Hồng Quân rốt cuộc có ra tay cứu không!

Thử một lần, muốn thử xem điểm mấu chốt của Hồng Quân ở đâu!?

Chẳng lẽ hắn muốn giết chết Đông Vương Công sao?

Chẳng lẽ hắn không sợ chọc giận Hồng Quân Thánh Nhân sao?

Trong khoảnh khắc, trong ánh mắt của tất cả sinh linh tại hiện trường đều tràn đầy vẻ không thể tin được, phảng phất như không dám tin vào những gì mình đang thấy.

"Ngươi... dám sao?" "Chẳng lẽ... hắn cũng giống như Hồng Quân Thánh Nhân, cũng đã đắc đạo thành Thánh rồi sao..." "Nhị ca, đại huynh làm vậy... có chọc giận Hồng Quân Thánh Nhân, khiến ngài ấy ra tay với đại huynh không a!" Nữ Oa đang đứng phía dưới nhìn cảnh tượng này, không khỏi lo lắng trong đôi mắt đẹp, khẽ hỏi Phục Hy bên cạnh.

"Phục Hy đạo hữu...

Vô Cực ca ca sẽ không có chuyện gì chứ..." "Phục Hy đạo hữu..." Trong một lúc, ánh mắt của Dao Trì, Hi Hòa, Thường Hi, Hậu Thổ mấy người và Xích Loan, đều không khỏi rơi vào người Phục Hy.

“Dao Trì tỷ tỷ, Hi Hòa tỷ tỷ, Thường Hi tỷ tỷ, Hậu Thổ tỷ tỷ, Xích Loan muội muội, yên tâm đi!

Bản loan tin rằng đại lão gia chắc chắn sẽ không có chuyện gì!” Thanh Loan một chút cũng không lo lắng cho Vô Cực, trong lòng nó, đại lão gia Vô Cực là vô địch, đối với hắn có một sự tự tin mù quáng.

“Ừm, tam muội, Dao Trì đạo hữu, Hậu Thổ đạo hữu... cũng đừng quá lo lắng, tiểu Thanh Loan nói không sai, ta tin rằng đại huynh trong lòng nhất định có chừng mực, sẽ không dễ dàng chọc giận Hồng Quân Thánh Nhân.” Phục Hy nhìn Nữ Oa, Hậu Thổ mấy người một cái, gật đầu nói.

“Ồ...” “Ồ...” Mặc dù Phục Hy đã nói như vậy, nhưng lúc này trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Nữ Oa, Hậu Thổ mấy người, vẫn tràn đầy vẻ lo lắng cho Vô Cực.

Lúc này trong hư không, một bước của Vô Cực phảng phất như vượt qua Hỗn Độn và thời không vô tận, chỉ trong nháy mắt đã đến trước mặt nguyên thần của Đông Vương Công.

Uy thế Hỗn Nguyên Kim Tiên tuôn ra từ trên người hắn, vững vàng khóa chặt nguyên thần của Đông Vương Công, và đang không ngừng áp chế về phía nguyên thần.

Nếu Hồng Quân không ra tay, nguyên thần đó sẽ bị uy thế Hỗn Nguyên Kim Tiên của Vô Cực nghiền nát trong Hỗn Độn vô tận.

“Không...” Thấy Vô Cực lại xuất hiện trước mắt, và cảm nhận được cỗ khí tức khủng bố tuôn ra từ trên người Vô Cực, Đông Vương Công lại một lần nữa kinh hãi.

“Chẳng lẽ... hôm nay ta phải chết trong tay người này sao...” “Không...

Chương 146

ta không cam tâm a!" "Tại sao... tại sao Hồng Quân Thánh Nhân không ra tay..." "Ta là người được ngài phong làm Nam Tiên Chi Thủ a..." Trong khoảnh khắc, trong lòng Đông Vương Công tràn đầy sự không cam lòng và gầm thét.

"Hừ, nếu Hồng Quân không cứu ngươi, vậy thì chết đi!" Vô Cực trong lòng cười lạnh.

Nhưng... lúc này... không gian bỗng nhiên bị ngưng đọng, ngay cả thời gian cũng bị dừng lại...

Tiếp theo đó, một giọng nói già nua không chứa chút tình cảm nào, nhàn nhạt vang vọng trong Hỗn Độn vô tận.

Không buồn không vui...

"Được rồi, đạo hữu, được tha người thì nên tha người đi!" Trong giọng nói tràn đầy sự không thể nghi ngờ.

"Ồ, Hồng Quân cuối cùng cũng ra tay rồi sao..." Từ khoảnh khắc cảm nhận được không gian bị ngưng đọng, Vô Cực đã biết Hồng Quân ra tay.

Đúng vậy!

Hồng Quân đã ra tay!

"Thôi được, nếu Hồng Quân đã ra tay, vậy thì để ngươi lại cho hai huynh đệ Đế Tuấn, Thái Nhất diệt sát sau này vậy!" Vô Cực lạnh lùng liếc nhìn nguyên thần của Đông Vương Công, sau đó thân hình khẽ động, trở về bên cạnh mấy người Nữ Oa, Hậu Thổ.

"Được rồi, chúng ta trở về thôi!" Vô Cực nhẹ nhàng nói với mấy người Nữ Oa, Hậu Thổ.

“Ừm...” “Ừm...” Nữ Oa, Dao Trì và những người khác đôi mắt đẹp chuyển động, gật đầu.

Thế là, Vô Cực liền mang theo họ rời khỏi Hỗn Độn vô tận, bay trở về Bất Chu Sơn trên Hồng Hoang đại địa.

“Hồng Quân Thánh Nhân... ra tay rồi sao...” Trong khoảnh khắc, những Hồng Trần ở Tử Tiêu Cung tại hiện trường, khi nhìn về phía Đông Vương Công, ánh mắt liền lại trở nên khác lạ.

Tất cả chỉ vì, Hồng Quân đã ra tay.

“Đông Hoa đa tạ Hồng Quân Thánh Nhân ra tay!” Thấy Hồng Quân ra tay, được cứu, Đông Vương Công liền lập tức hướng về phía Tử Tiêu Cung bái lạy.

“Ngươi... tự lo liệu đi!” Một lát sau, giọng nói của Hồng Quân vang lên trong lòng Đông Vương Công.

“Vâng!

Đông Hoa biết rồi!” “Trở về đi!” “Vâng!” Chỉ thấy theo lời của Hồng Quân vừa dứt, cả tòa Tử Tiêu Cung liền đột nhiên biến mất trong Hỗn Độn vô tận, không biết tung tích.

Bên trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân đang ngồi trên bồ đoàn không khỏi nhíu chặt mày, trong mắt hiện lên nhật nguyệt tinh thần, trên đỉnh đầu còn lơ lửng Hỗn Độn Chí Bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp đang chậm rãi xoay tròn.

“Chẳng lẽ... thật sự chỉ là một đạo thanh khí do Bàn Cổ khai thiên hóa thành sao...” Lúc này trong đôi mắt Hồng Quân, hiện lên thân ảnh của Vô Cực.

Hỗn Độn mênh mông, một mảnh u tối.

Nếu không có linh bảo hộ thân, hoặc thực lực cường đại, hành tẩu

trong Hỗn Độn chưa biết, sẽ có khả năng gặp phải vòng xoáy Hỗn Độn, vực sâu Hỗn Độn và hố đen Hỗn Độn.

Những nơi đó trong Hỗn Độn, đều là những nơi cực kỳ khủng bố.

Trước mặt chúng, cương phong và khí lưu Hỗn Độn trông có vẻ đáng sợ cũng không đáng kể, chỉ là muỗi so với voi, không thể so sánh.

Cương phong và khí lưu Hỗn Độn chỉ có thể uy hiếp đối với Đại La Kim Tiên trở xuống, nhưng nếu là vực sâu Hỗn Độn và hố đen Hỗn Độn, vòng xoáy, Hỗn Nguyên Kim Tiên gặp phải, cũng sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Vô Cực đang dẫn Nữ Oa, Hậu Thổ, Dao Trì và những người khác trở về Hồng Hoang, không lúc nào không dùng nguyên thần chi lực cảm ứng mọi thứ trong Hỗn Độn vô tận.

Đương nhiên hắn không cần lo lắng, nhưng Nữ Oa, Dao Trì, Hi Hòa và những người khác, dù sao cũng chỉ là Đại La Kim Tiên, chưa đột phá Hỗn Nguyên, cho nên không thể không cẩn thận một chút.

Vô Cực cẩn thận cảm ứng mọi thứ xung quanh, nhìn những đạo cương phong và khí lưu Hỗn Độn tràn ngập trong Hỗn Độn.

May mắn thay, đây không phải là nơi sâu trong Hỗn Độn, chỉ là ở vùng ngoại vi của Hỗn Độn, ở đây có thể nhìn thấy Hồng Hoang đại địa vô biên vô tận.

Có Bất Chu Sơn chống trời đỡ đất, và những tinh thần thái cổ nguyên thủy tỏa ra ánh sao xung quanh.

"Hồng Hoang rốt cuộc lớn đến mức nào a, e rằng nếu không phải là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thì cũng không thể đi hết được..." Vô Cực ánh mắt nhìn về phía Hồng Hoang đại địa mênh mông vô tận, không khỏi cảm thán trong lòng.

Bây giờ hắn đang đứng ngoài Hỗn Độn, nhưng vẫn không thể nhìn

thấy điểm cuối của Hồng Hoang.

Từ đó có thể biết, Hồng Hoang thật sự quá lớn, lớn đến nỗi ngay cả Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng không thể đi hết, chỉ có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trở lên mới có thể.

Lúc này, trong Hỗn Độn vô tận, ngoài Vô Cực đang dẫn Nữ Oa, Hậu Thổ, Dao Trì và những người khác bay trở về Hồng Hoang, những Hồng Trần Khách ở Tử Tiêu Cung như Tam Thanh, Đế Tuấn Thái Nhất, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, cũng đang bay trở về Hồng Hoang.

"Hả?..." Bỗng nhiên, Vô Cực đột nhiên nhìn thấy trên Bất Chu Sơn lúc này, có từng đạo tiên quang đang dâng trào, xông thẳng lên trời, chiếu rọi chư thiên, tỏa ra vô tận quang mang.

"Xem ra Hồng Hoang đệ nhất Tiên Thiên Linh Căn, Tiên Thiên Hồ Lô Đằng sắp xuất thế rồi a..." Nhìn cảnh tượng hiện ra trên Bất Chu Sơn lúc này, trong lòng Vô Cực lập tức hiểu rõ.

"Nếu Tiên Thiên Hồ Lô Đằng bây giờ xuất thế, vậy thì nha đầu kia cũng nên trong minh minh có cảm ứng mới đúng!" Sau đó, Vô Cực không khỏi đưa mắt nhìn Nữ Oa bên cạnh.

Bởi vì ngoài Tam Thanh, Hồng Vân và những người khác, Nữ Oa, cũng là một trong những sinh linh có duyên với nó.

Bất luận là dây Hồ Lô Đằng cần dùng khi tạo người sau này, hay hồ lô Chiêu Yêu được luyện chế thành Chiêu Yêu Phiên, đều là từ Hồng Hoang đệ nhất Tiên Thiên Linh Căn, Tiên Thiên Hồ Lô Đằng mà có được.

Đúng lúc Vô Cực đang nghĩ Nữ Oa sao chưa có cảm ứng.

Chương 147

"Đại huynh, nhị ca, muội hình như cảm ứng được một kiện bảo vật có duyên với muội sắp xuất thế rồi..." Nữ Oa đôi mắt đẹp rơi vào người Vô Cực, chăm chú nhìn hắn, đôi môi khẽ mở.

"Địa điểm ở nơi muội đản sinh hóa hình, Bất Chu Sơn đúng không?" Vô Cực xoa xoa mái tóc của Nữ Oa nói.

"A, đại huynh, huynh... sao huynh biết vậy?" Nữ Oa nghe vậy, đôi mắt đẹp liền tràn đầy vẻ kinh ngạc, tò mò không biết Vô Cực làm sao biết được.

Phải biết rằng, thân là người có duyên, nàng cũng mới đột nhiên phúc chí tâm linh, cảm ứng được mà thôi.

Không phải chỉ có người có duyên với bảo vật, mới có thể cảm ứng được nó xuất thế sao...

Nữ Oa đôi mắt đẹp chuyển động, chăm chú nhìn vào khuôn mặt Vô Cực.

Giây tiếp theo, Phục Hy, Dao Trì, Hậu Thổ mấy người ở bên cạnh, cũng đưa mắt nhìn Vô Cực, bởi vì lúc này trong lòng họ, cũng giống như Nữ Oa, đối với việc Vô Cực biết bảo vật sẽ xuất hiện ở Bất Chu Sơn, tràn đầy sự tò mò.

"Được rồi, chúng ta mau trở về chờ đợi bảo vật xuất thế trước đã, để tránh bị người khác cướp mất, còn về việc ta biết, trên đường sẽ nói cho các muội biết..." Vô Cực nhìn Nữ Oa, Hậu Thổ, Dao Trì mấy người một cái, cười nói.

"Ừm!" "Ừm!" Mấy người đều khẽ gật đầu.

Để có thể nhanh chóng trở về Bất Chu Sơn, Vô Cực liền lập tức

dẫn theo Nữ Oa, Hậu Thổ và những người khác tăng tốc.

Đối với việc đột nhiên Hỗn Nguyên Kim Tiên, và có được Không Gian Pháp Tắc, đây không phải là chuyện khó khăn.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác, phàm là người có duyên với Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, lúc này cũng đều cảm ứng được dấu hiệu sắp xuất thế.

Trên đường đi của ba người Lão Tử, Thông Thiên, Nguyên Thủy.

"Đại huynh, tam đệ, nhìn Bất Chu Sơn kìa..." Nguyên Thủy đột nhiên kích động nói với Lão Tử và Thông Thiên.

"Hả?" Lão Tử nghe vậy, liền đưa mắt nhìn về phía Bất Chu Sơn, kinh ngạc nói: "Ha ha, không ngờ Bất Chu Sơn ngoài Tạo Hóa Thanh Liên ra, còn có linh bảo sắp xuất thế, và linh bảo này có duyên với chúng ta." Nghe Lão Tử nói như vậy, ánh mắt Thông Thiên cũng lập tức nhìn về phía Bất Chu Sơn.

Lúc này trên Bất Chu Sơn, ánh sáng của Chu Thiên Tinh Thần đều đang rơi xuống Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn mênh mông vô biên, lập tức bị Chu Thiên Tinh Quang bao phủ.

Trong khoảnh khắc, những Hồng Trần Khách ở Tử Tiêu Cung vừa nghe đạo xong, đang trên đường trở về Hồng Hoang, cũng không khỏi nhìn thấy cảnh tượng này.

Trong nháy mắt, trên mặt tất cả mọi người đều tràn đầy vẻ kích động.

Đây là dị tượng Tiên Thiên Linh Bảo sắp xuất thế a.

Phàm là có Tiên Thiên Linh Bảo sắp xuất thế, không ai là không động lòng.

Đột nhiên, tất cả các sinh linh đều đang thôi động pháp lực, nhanh chóng bay về phía Bất Chu Sơn, tựa như sao băng, để lại từng đạo tiên quang trong Hỗn Độn.

Vô số đạo tiên quang xé rách Hỗn Độn, chiếu rọi bóng tối.

Một đại cơ duyên, không ai là không động tâm.

Ở một nơi khác trong Hỗn Độn, hai huynh đệ Thái Nhất, Đế Tuấn lúc này cũng nhìn thấy dị tượng trên Bất Chu Sơn.

Chỉ thấy Đế Tuấn cười lớn nói: "Không ngờ trên Bất Chu Sơn có linh bảo sắp xuất thế, nhị đệ, chúng ta xuất phát!" Thái Nhất cũng cười theo nói: "Ừm, đại huynh, bảo vật này có duyên với chúng ta!" Vút!

Trong khoảnh khắc, hai người liền trực tiếp hóa thành Tam Túc Kim Ô, toàn thân tỏa ra Thái Dương Chân Hỏa, hai đạo hỏa quang xé rách bóng tối, tựa như thiên hỏa bay về phía Bất Chu Sơn.

Cùng lúc đó, ở chỗ của Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân.

Mặc dù vì đã trở về trong Hồng Hoang, không nhìn thấy dị tượng đang xảy ra trên Bất Chu Sơn lúc này, nhưng Hồng Vân lại đột nhiên cảm giác được có thứ gì đó đang triệu hoán mình.

Một lát sau.

"Đạo huynh, ta hình như cảm ứng được Bất Chu Sơn dường như có thứ gì đó đang triệu hoán ta." Chỉ thấy Hồng Vân ánh mắt nhìn về phía Bất Chu Sơn, sau đó nói với Trấn Nguyên Tử bên cạnh.

"Nếu đã như vậy, vậy bần đạo sẽ cùng ngươi đến Bất Chu Sơn một chuyến!

Cũng để xem rốt cuộc là bảo vật gì đang triệu hoán ngươi!" Trấn Nguyên Tử trầm ngâm một lát rồi nói.

“Ừm!

Vậy thì phiền đạo huynh rồi!” Trong nháy mắt, chỉ thấy Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân liền hóa thành hai đạo lưu quang biến mất ở chân trời.

Cùng lúc đó, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang trên đường trở về phương Tây.

Khi nhìn thấy đầy trời tinh quang đều rơi xuống Bất Chu Sơn, và vô lượng thần quang, cùng các loại dị tượng tỏa ra từ Bất Chu Sơn.

“Chuẩn Đề đạo hữu, Bất Chu Sơn có linh bảo sắp xuất thế!” Tiếp Dẫn với vẻ mặt kích động nói với Chuẩn Đề.

“Ừm, bần đạo cũng thấy rồi!” Chuẩn Đề cũng với vẻ mặt kích động gật đầu nói.

“Nếu đã để chúng ta có thể nhìn thấy, vậy thì chứng tỏ vật này có duyên với phương Tây của chúng ta.” Tiếp Dẫn tiếp tục nói.

Chuẩn Đề gật đầu nói: “Ừm!

Hợp lẽ là như vậy!” Lời vừa dứt, hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề liền cũng hóa thành hai đạo lưu quang, biến mất trong Hỗn Độn vô tận.

Thấy có linh bảo xuất thế, hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lúc này đã kích động đến cực điểm.

Ở phương Tây mấy trăm vạn năm, nhưng cũng chưa từng thấy có một kiện linh bảo nào xuất thế a!

Bây giờ, cuối cùng cũng thấy rồi, làm sao có thể không kích động!

Trong khoảnh khắc, tất cả các sinh linh đang nhìn thấy dị tượng trên Bất Chu Sơn, đều đang liều mạng lao về phía Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn không chỉ là trung tâm của Hồng Hoang, mà còn là

trụ trời duy nhất của Hồng Hoang.

Chương 148

Đất rộng của nhiều, mênh mông vô cùng, ngay cả ở ngoài Hỗn Độn, cũng không thể nhìn thấy hết Bất Chu Sơn.

Bây giờ đang từ ngoài Hỗn Độn bay về Bất Chu Sơn, ít nhất cũng phải mất mấy trăm năm, thậm chí là hàng ngàn hàng vạn năm.

Không còn cách nào khác, Bất Chu Sơn thật sự quá lớn.

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc đã qua mấy trăm năm.

Lúc này Vô Cực và đoàn người Nữ Oa, Hậu Thổ, vẫn đang băng qua hư không trong Hỗn Độn vô tận, đang toàn lực bay trở về Bất Chu Sơn ở Hồng Hoang.

Thực ra nếu không phải mang theo Nữ Oa, Hậu Thổ, Dao Trì, Vô Cực đã sớm có thể trở về Bất Chu Sơn.

Có Không Gian Pháp Tắc trong tay, thử hỏi có tốc độ của ai có thể nhanh hơn hắn, huống hồ bây giờ đã đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên, tốc độ không biết đã nhanh hơn Đại La Kim Tiên bao nhiêu.

Thời gian thấm thoắt, chớp mắt đã lại qua ngàn năm.

Một ngày nọ, ba bóng người bay đến từ phía chân trời, hạ xuống một nơi không xa chân núi Bất Chu Sơn.

Không phải ai khác, chính là ba người Lão Tử, Thông Thiên và Nguyên Thủy đã đi từ trong Hỗn Độn vô tận tới đây.

Lúc này, họ là những người đầu tiên đến Bất Chu Sơn, đi trước một bước so với những sinh linh đang trên đường tới đây.

Chỉ thấy Thông Thiên nhìn ngọn thần sơn Bất Chu Sơn chống trời trụ đất ở phía trước, không khỏi thầm nghĩ: "Không hổ là thần sơn do

xương sống của Bàn Cổ hóa thành!" Mặc dù trước đó, vì Tạo Hóa Thanh Liên mà đã đến Bất Chu Sơn một lần, nhưng lúc này khi nhìn lại Bất Chu Sơn lần nữa, trong lòng y vẫn không khỏi tràn đầy chấn động.

Lúc này, chỉ thấy Lão Tử và Nguyên Thủy cười nói: "Bọn ta do Nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, ý chí và uy áp của Bàn Cổ nơi đây đối với chúng ta cũng không có ảnh hưởng quá lớn." Nguyên Thủy gật đầu nói: "Đúng vậy!" Chỉ thấy một lát sau, ba người Lão Tử, Thông Thiên, Nguyên Thủy liền tiếp tục bay về phía dị tượng linh bảo xuất hiện trên Bất Chu Sơn.

Thời gian trôi nhanh, chớp mắt đã qua mấy trăm năm.

Ba người Lão Tử, Thông Thiên, Nguyên Thủy cuối cùng cũng đến được nơi không xa chỗ Tiên thiên hồ lô đằng sắp xuất thế.

Chỉ thấy Lão Tử nhìn lướt qua nơi có tinh quang rực rỡ, rồi cười nói: "Nhị đệ, tam đệ, xem ra chúng ta đến hơi sớm, linh bảo vẫn chưa xuất thế, vậy bọn ta chỉ đành ở đây chờ đợi thôi." "Ừm, đại huynh, cũng chỉ có thể như vậy!

Cứ ngỡ linh bảo đã xuất thế, không ngờ vẫn còn đang trong quá trình thai nghén." Nguyên Thủy và Thông Thiên thấy vậy cũng gật đầu nói.

Theo thời gian trôi qua, lúc này sinh linh Hồng Hoang đang kéo đến Bất Chu Sơn ngày càng nhiều.

Dù cách xa ức vạn dặm, nhưng lúc này ai nấy đều liều mạng lao về phía Bất Chu Sơn.

Bởi vì một món Tiên thiên linh bảo đối với họ, không chỉ giúp thực lực tăng gấp bội, mà còn là vốn liếng để có thể vượt cấp giết địch.

Một ngày nọ, trên Bất Chu Sơn lại đón thêm hai bóng người.

Đế Tuấn và Thái Nhất sau khi đáp xuống liền hóa thành hình người.

Bỗng nhiên, họ nhìn thấy ba người Lão Tử, Thông Thiên, Nguyên Thủy đang ngồi xếp bằng ở cách đó không xa.

Hai người Đế Tuấn, Thái Nhất nhìn sâu vào ba người Lão Tử, Thông Thiên một cái, rồi cũng tìm một chỗ ngồi xếp bằng xuống, chờ đợi linh bảo xuất thế.

Tam Thanh là Bàn Cổ chính tông, thực lực hùng mạnh, lát nữa khi linh bảo xuất thế, chắc chắn sẽ là một trong những kẻ địch lớn nhất.

Không lâu sau...

Vút!

Vút!

Lại có hai bóng người xuất hiện.

Là Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân.

Ngay sau đó, hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng tới.

Vừa đến nơi, họ đã ngẩn ra.

"Sao lại đến nhanh như vậy?" Tiếp Dẫn không khỏi liếc mắt nhìn Chuẩn Đề.

Không ngờ có người còn nhanh hơn họ.

Đế Tuấn, Thái Nhất ở cách đó không xa sau khi nhìn thấy hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, sắc mặt không khỏi trở nên âm trầm.

Linh bảo xuất hiện ở Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn thuộc về Đông thổ.

Liên quan gì đến sinh linh Tây phương các ngươi chứ?

Nhớ lại chuyện xảy ra ở Tử Tiêu Cung lúc trước, hai người Đế Tuấn, Thái Nhất càng trực tiếp đứng dậy từ mặt đất, sau đó đi tới trước mặt hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, lạnh lùng nhìn chằm chằm rồi quát: "Hừ, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, các ngươi là sinh linh Tây phương, kiện linh bảo sắp xuất thế này ở trên Đông thổ của ta, cho nên đừng hòng có ý đồ với nó, nếu không thì... hừ!" "Không sai!

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, ta khuyên các ngươi mau chóng rời đi thì hơn, đừng ở đây vọng tưởng nữa!" Thái Nhất cũng lạnh giọng quát.

Lời này của hai người Đế Tuấn, Thái Nhất vừa thốt ra, sắc mặt của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề liền đột nhiên trở nên khó coi.

Hai người Đế Tuấn, Thái Nhất muốn đuổi họ đi!

Nhưng linh bảo đang ở ngay trước mắt.

Nếu cứ thế mà đi.

Thì làm sao có thể cam tâm?

Hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lại nhìn nhau một cái, trong đôi mắt lóe lên một tia sáng...

Lúc này, ở một bên khác, Vô Cực cuối cùng cũng đã đưa mấy người Nữ Oa, Hậu Thổ, Dao Trì trở về Bất Chu Sơn.

Chương 149

Dưới sự cảm ứng của Nguyên thần chi lực mênh mông vô tận, hắn nhanh chóng phát hiện ra vị trí của Tam Thanh, Đế Tuấn, Thái Nhất, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và những người khác.

"Ồ, Đế Tuấn và Thái Nhất lại cà khịa với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề rồi à!" Vô Cực cười lạnh trong lòng.

Không lâu sau, Vô Cực cũng nhanh chóng phát hiện ra Tiên thiên hồ lô đằng, đệ nhất Tiên thiên linh căn của Hồng Hoang, vẫn chưa xuất thế mà đang trong quá trình thai nghén.

Vì vậy, lúc này hắn không vội đến nơi có Tiên thiên hồ lô đằng.

"Vẫn chưa xuất thế sao..." Vô Cực không khỏi lẩm bẩm trong lòng.

"Vô Cực ca ca...

đây là Bất Chu Sơn do xương sống của Bàn Cổ đại tôn hóa thành sao?" Lúc này, sau khi đã quan sát xong cảnh tượng Bất Chu Sơn trước mắt, hai người Hi Hòa và Thường Hi liền đưa đôi mắt đẹp nhìn về phía Vô Cực, nhẹ giọng hỏi.

Dao Trì bên cạnh cũng vậy.

Nàng cũng đang đảo mắt, nhìn Vô Cực chăm chú.

Còn mấy người Nữ Oa, Hậu Thổ, Phục Hy thì đã quen với chuyện này, trên gương mặt tuyệt mỹ không hề có vẻ kinh ngạc, vì họ vốn hóa hình từ trên Bất Chu Sơn, nên tự nhiên cũng không cảm thấy có gì lạ.

"Ừm, không sai!

Đây chính là thiên trụ của Hồng Hoang do xương sống của Bàn Cổ đại tôn hóa thành, Bất Chu Sơn." Nghe thấy giọng nói tựa như tiếng trời của hai người Hi Hòa và Thường Hi vang lên, Vô Cực liền dừng bước, sau đó quay đầu nhìn ba người Dao Trì, Hi Hòa, Thường Hi, rồi dịu dàng gật đầu nói.

"Nhưng...

Vô Cực ca ca, sao ta cảm thấy có một luồng uy áp vô hình đang đè ép ta vậy?" Trong đôi mắt đẹp của Hi Hòa, Thường Hi và những người khác tràn đầy vẻ khó hiểu.

"Ừm, đó là do ý chí và uy áp mà Bàn Cổ đại tôn còn sót lại trên Bất Chu Sơn." Vô Cực cười giải thích.

"Ồ..." "Ồ..." Sau khi lời của Vô Cực vừa dứt, ba người Dao Trì, Hi Hòa, Thường Hi lập tức bừng tỉnh.

"Được rồi, chúng ta đi tiếp thôi!" "Vâng!" "Vâng!" Rất nhanh, Vô Cực liền đưa mấy người Hi Hòa, Thường Hi và hai con chim Thanh Loan trở về phúc địa nơi hắn, Nữ Oa và Phục Hy đản sinh và hóa hình trên Bất Chu Sơn.

Lúc này, Tiên thiên hồ lô đằng vẫn chưa xuất thế, đang trong quá trình thai nghén.

Mấy ngày sau.

"Thế này đi, Hi Hòa muội muội, Thường Hi muội muội, Dao Trì đạo hữu, ba người cứ ở lại phúc địa chờ ta trở về nhé, nếu không ý chí và uy áp của Bàn Cổ đại tôn quá nặng, các muội sẽ không chịu nổi đâu..." Vô Cực nói với ba người Dao Trì, Hi Hòa, Thường Hi.

"Ồ ồ..." "Vậy được rồi..." Mặc dù họ cũng biết Vô Cực nói sự thật, là vì tốt cho họ, nhưng vẫn không kìm được hốc mắt ươn ướt, trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ không nỡ rời xa Vô Cực.

“Được rồi, ngoan, nghe lời!” Thấy vậy, Vô Cực chỉ đành xoa nhẹ mái tóc của hai người Hi Hòa, Thường Hi, dịu dàng an ủi.

“Vâng!” Thấy Vô Cực như vậy, ba người Hi Hòa, Thường Hi chỉ có thể gật đầu.

Nhưng cảnh này lọt vào mắt hai người Nữ Oa và Hậu Thổ ở bên cạnh lại đầy vẻ oán giận.

Nhưng Vô Cực lúc này lại không hề nhìn thấy vẻ khác thường trong mắt họ, vì lúc này hắn đang quay lưng về phía hai người Nữ Oa và Hậu Thổ.

“Đúng rồi, tiểu Thanh Loan, ngươi cũng không được dẫn tiểu Xích Loan chạy lung tung, biết chưa?” Vô Cực không quên dặn dò Thanh Loan một câu.

“Biết rồi, bản loan biết rồi.” Thanh Loan đáp.

“Được rồi, nhị đệ, tam muội, Hậu Thổ đạo hữu, chúng ta đi!” Vô Cực đưa mắt nhìn ba người Nữ Oa, Hậu Thổ, Phục Hy.

“Vâng!” Ba người gật đầu.

Cứ như vậy, Vô Cực cùng ba người Nữ Oa, Hậu Thổ, Phục Hy rời khỏi phúc địa, hướng về nơi Tiên thiên hồ lô đẳng sắp xuất thế.

Hắn, Nữ Oa và Phục Hy đều hóa hình từ trong Bất Chu Sơn, nên không bị ảnh hưởng quá nhiều bởi uy áp và ý chí trên núi, cộng thêm vô số nguyên hội đã qua, họ cũng đã sớm thích nghi, nên không cần lo lắng.

Hậu Thổ là một trong những người hóa thân từ tinh huyết của Bàn Cổ đại thần, cùng một nguồn gốc, tự nhiên càng không cần phải lo lắng về uy áp của Bàn Cổ đại thần trên Bất Chu Sơn.

Nếu nói trong Hồng Hoang, có ai không sợ uy áp còn sót lại của

Bàn Cổ đại thần trên Bất Chu Sơn, thì ngoài Tam Thanh do nguyên thần hóa thành, chỉ còn lại Thập Nhị Tổ Vu do tinh huyết hóa thành...

Cùng lúc đó, tại nơi Tiên thiên hồ lô đằng sắp xuất thế.

Đối với ý tứ muốn đuổi họ đi trong lời nói của hai người Đế Tuấn, Thái Nhất, hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng không tức giận, nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt khó coi.

Dù sao đối với cảnh tượng tương tự như lúc này, họ cũng không phải chưa từng trải qua, đã sớm quen rồi, mặt mũi mà thôi, vừa không ăn được lại không dùng được, cần nó làm gì?

Có quan trọng bằng một món Tiên thiên linh bảo sao?

Trong mắt hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, là không có!

Nếu chỉ cần hy sinh một chút mặt mũi là có thể đổi lấy một món Tiên thiên linh bảo, thì họ vô cùng vui lòng.

Một lát sau.

Chỉ thấy Chuẩn Đề đưa mắt nhìn hai người Đế Tuấn, Thái Nhất, không giận mà còn cười nói: "Thái Nhất đạo hữu, Đế Tuấn đạo hữu, lời này của các vị nặng rồi, có câu rằng: linh bảo người có đức thì được, huống chi linh bảo này có duyên với ta.

Nếu ta không lấy, há chẳng phải là nghịch thiên sao?" Vô Cực đang dùng Nguyên thần chi lực cảm ứng mọi thứ ở đây, nghe thấy câu nói này của Chuẩn Đề, suýt nữa thì bật cười thành tiếng.

Là một người xuyên không, hắn biết rõ, câu "linh bảo này có duyên với ta" chính là câu nói kinh điển của Chuẩn Đề.

"Hừ!

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, ta khuyên các ngươi nếu biết điều thì mau chóng rời đi, nếu không thì..." Thái Nhất lạnh lùng nhìn hai người

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, lạnh lùng hừ nói.

Linh bảo xuất thế ở Đông thổ, liên quan quái gì đến sinh linh Tây phương? ‘Bảo vật này có duyên với ta, nếu ta không lấy, chính là nghịch thiên.’ Thái Nhất tức quá hóa cười.

“Ha ha!” Lúc này, Thông Thiên sau khi nghe lời của Chuẩn Đề, liền không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Chương 150

Đồng thời, lúc này tất cả sinh linh Đông thổ có mặt tại đây cũng không khỏi bật cười.

Chỉ thấy Đế Tuấn chỉ vào hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, lạnh lùng hừ nói: "Mời đi cho!" Nhưng hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, sao có thể cam tâm tình nguyện rời đi như vậy chứ.

Phải biết rằng, họ đã mất ngàn năm mới đến được Bất Chu Sơn, đến được nơi này, kiện linh bảo cũng sắp xuất thế.

Cho nên muốn họ rời đi, vạn vạn lần tuyệt đối không thể.

Khoảnh khắc tiếp theo...

Chỉ thấy Chuẩn Đề cười gượng nói: "Đế Tuấn đạo hữu, trên linh bảo cũng không có khắc tên của ngươi, tuy là linh bảo của Đông thổ, nhưng cũng xin ngươi đừng quên, bất luận Đông thổ hay Tây phương, nơi này đều là thiên địa Hồng Hoang do Bàn Cổ đại thần khai tịch, cho nên theo lý, chúng ta cũng có cơ hội tranh đoạt linh bảo." "Không sai!

Lời của Chuẩn Đề không sai, chúng ta cũng là sinh linh Hồng Hoang, cho nên chúng ta cũng nên có cơ hội tranh đoạt mới phải." Tiếp Dẫn tiếp lời Chuẩn Đề.

"Hừ!

Lý lẽ cùn của các ngươi thật nhiều!" Đế Tuấn cười lạnh không ngớt.

Lúc này, trên tay Thái Nhất lại xuất hiện Thái dương chân hỏa: "Đại huynh, đừng nói nhảm với chúng nữa, trực tiếp đuổi chúng đi là được." Gương mặt Thái Nhất tràn ngập vẻ lạnh lùng.

"Sao?

Lẽ nào sinh linh Đông thổ các ngươi muốn ỷ đông hiếp yếu sao?" Chuẩn Đề thấy vậy, liền lập tức tế ra Thất Bảo Diệu Thụ, ánh sáng bảy màu huyền ảo tức thì chiếu rọi khắp phương viên mấy chục vạn dặm.

Trong lúc nhất thời, trên Bất Chu Sơn liền lập tức tràn ngập một bầu không khí nặng nề.

Đại chiến, sắp sửa bùng nổ!

Lúc này, các sinh linh có mặt tại hiện trường cũng khóa chặt ánh mắt vào hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn ở bên cạnh sau khi thấy Chuẩn Đề tế ra linh bảo.

Lập tức cũng theo đó tế ra linh bảo trên người mình.

Đột nhiên, một đóa kim liên xuất hiện dưới chân y, tỏa ra vạn đạo kim quang, xung quanh xuất hiện cảnh tượng từng đóa kim liên nở rộ.

"Hừ, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, bây giờ cho các ngươi cơ hội, để các ngươi rời đi một cách thể diện, đừng có không biết điều, nếu thật sự muốn khai chiến, thì các ngươi phải chuẩn bị cho tốt." Đế Tuấn lập tức phóng thích đế vương chi khí ra ngoài.

Trong phút chốc, đế vương chi khí bùng nổ, che trời lấp đất, sinh linh trong phạm vi mười vạn dặm xung quanh đều lần lượt quỳ rạp trên mặt đất.

Vô số sinh linh đều không biết chuyện gì đã xảy ra.

Vì sao lại có mấy luồng khí tức hủy thiên diệt địa bùng phát ra.

Thật ra nếu không phải vì kiêng dè ba người Lão Tử, Thông Thiên, thì hai người Đế Tuấn, Thái Nhất đã sớm ra tay với Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề rồi, sao có thể đợi đến bây giờ.

Sở dĩ không động thủ, chẳng qua là không muốn lãng phí pháp lực

vào hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, để rồi đến lúc linh bảo xuất thế, không còn pháp lực để tranh đoạt linh bảo, làm lợi cho Tam Thanh mà thôi.

"Hừ!

Đế Tuấn, Thái Nhất, các ngươi khinh người quá đáng!" Người đất còn có ba phần lửa giận, liên tiếp bị hai người Đế Tuấn, Thái Nhất quát mắng, Chuẩn Đề lúc này cuối cùng cũng nổi giận.

"Không sai!

Lẽ nào sinh linh Tây phương chúng ta không có tư cách tranh đoạt linh bảo sao?

Lẽ nào Tây phương không thuộc về một phần của đại địa Hồng Hoang sao?

Lẽ nào chúng ta không phải là sinh linh trong Hồng Hoang sao?

Đế Tuấn, Thái Nhất, các ngươi!" Tiếp Dẫn cũng lạnh lùng nhìn hai người Đế Tuấn, Thái Nhất, lạnh giọng nói.

Sau đó liền tiếp tục nói với các sinh linh trong sân: "Chúng ta đều là sinh linh Hồng Hoang, đã đều thấy được linh bảo xuất thế, vậy thì chứng tỏ chúng ta cũng có duyên với linh bảo, các vị đạo hữu nói có đúng không?"...

"À, quả không hổ là bộ đội mặt dày nhất Hồng Hoang...

Ngoài mặt dày ra, còn biết dùng đại nghĩa để chất vấn và gây áp lực cho hai người Đế Tuấn, Thái Nhất." Nguyên thần chi lực cảm ứng được cảnh tượng đang diễn ra trong sân, Vô Cực không khỏi nhếch mép cười.

Thật ra lời của Tiếp Dẫn cũng không sai, Hồng Hoang tuy được chia thành Đông thổ và Tây phương cùng nhiều phần khác, nhưng Tây

phương cũng thuộc một phần của Hồng Hoang mà, đã là một phần của Hồng Hoang, vậy thì y và Chuẩn Đề với tư cách là sinh linh Tây phương, tự nhiên cũng thuộc về sinh linh Hồng Hoang.

Lời y nói hoàn toàn không có vấn đề gì!

Hơn nữa vì Tiên thiên hồ lô đằng trên Bất Chu Sơn xuất thế, lúc này sinh linh có mặt tại hiện trường, không chỉ có sinh linh trong Đông thổ mà thôi.

Có người từ Nam hoang, có người từ 'Bắc Minh chi hải', cũng có người từ Tứ hải, tóm lại là sinh linh từ khắp nơi trong Hồng Hoang đều đã đến.

Vô Cực chỉ cần cảm ứng sơ qua là biết.

Cho nên lời nói vừa rồi của hai người Đế Tuấn, Thái Nhất, có thể nói đã đắc tội với một bộ phận sinh linh trong sân.

Bây giờ mục đích của hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thực ra cũng rất đơn giản, chính là muốn dùng cái danh đại nghĩa, và lợi dụng một bộ phận sinh linh trong sân để đối phó với hai người Đế Tuấn, Thái Nhất.

Nếu không đối mặt với nhiều sinh linh Đông thổ như vậy trong sân, chỉ bằng hai người họ, tuyệt đối không thể đánh lại, đến lúc đó đừng nói là tranh giành linh bảo, ngay cả tính mạng có giữ được hay không cũng là một vấn đề!

Về điểm này, cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều hiểu rõ trong lòng.

"Vở kịch này... thật sự càng lúc càng thú vị rồi!" Gương mặt Vô Cực tràn đầy vẻ thích thú.

"Đại huynh... huynh đang cười gì vậy?" Nữ Oa không khỏi đưa mắt nhìn Vô Cực, đôi môi anh đào hé mở, trên gương mặt tuyệt mỹ hiện lên một tia tò mò.

Lúc này không chỉ Nữ Oa, mà cả Hậu Thổ và Phục Hy bên cạnh cũng vậy, đều đang nhìn về phía Vô Cực.

Chương 151

“Không có gì...

đi, vi huynh dẫn muội đi xem một vở kịch hay...” Vô Cực véo nhẹ mũi Nữ Oa, dịu dàng nói.

Lúc này bị Vô Cực nhẹ nhàng véo mũi, Nữ Oa lập tức không khỏi đỏ mặt, trên gương mặt tuyệt mỹ tràn đầy vẻ e thẹn.

Cảnh này lọt vào mắt Hậu Thổ, không khỏi khiến hàng mi nàng run rẩy, ẩn hiện một tia mong chờ, trong lòng lại bất giác gợn lên từng tầng sóng lăn tăn, như những gợn sóng đang nhẹ nhàng lay động, tim đập đột nhiên lại tăng tốc.

“Vâng!” “Vâng!” Ba người Hậu Thổ, Nữ Oa, Phục Hy khẽ gật đầu.

Thế là, Vô Cực vung tay một cái, đưa ba người Nữ Oa, Hậu Thổ biến mất tại chỗ.

Không lâu sau, Vô Cực liền đưa họ xuất hiện trong hư không phía trên nơi Tiên thiên hồ lô đằng xuất thế.

“Ừm?

Đại huynh, bọn họ đều muốn tranh đoạt linh bảo sao?” Nữ Oa nhìn những sinh linh đông nghịt, nhiều không đếm xuể ở dưới sân, liền đưa đôi mắt đẹp nhìn Vô Cực, nhẹ giọng hỏi.

“Ừm, không sai!” Vô Cực cười gật đầu.

“Vô Cực đạo hữu, xem kìa nhiều người như vậy đều đang muốn tranh đoạt kiện linh bảo sắp xuất thế, để phòng vạn nhất, hay là ta gọi Đế Giang ca ca của Vu tộc ta đến đây nhé?

Như vậy, chúng ta sẽ có thêm một phần chiến lực, nếu không thì ta có chút lo lắng chúng ta sẽ không giành được...” Nhìn thấy nhiều sinh linh ở dưới đang chờ Tiên thiên hồ lô đẳng xuất thế, trong đôi mắt đẹp của Hậu Thổ không khỏi hiện lên một tia lo lắng.

“Đúng vậy, đại huynh...” Hai người Nữ Oa, Phục Hy cũng đồng tình với lời của Hậu Thổ, dù sao họ cũng chỉ có bốn người, mà những sinh linh ở dưới lại đông nghịt một mảng, không biết có bao nhiêu người, hiện tại còn không ngừng có những sinh linh khác đang trên đường đến Bất Chu Sơn.

Thật sự có chút lo lắng...

Mặc dù họ cũng biết Vô Cực rất mạnh, nhưng lúc này số lượng sinh linh muốn đoạt bảo trong sân, thật sự quá nhiều.

“Không sao, nhị đệ, tam muội, Hậu Thổ đạo hữu, cứ yên tâm đi, chỉ cần có vi huynh, bần đạo ở đây, thì kiện linh bảo đó nhất định sẽ thuộc về ta, không ai có thể cướp đi được.” Đối mặt với sự lo lắng của ba người Nữ Oa, Hậu Thổ, Phục Hy, Vô Cực chỉ cười nhẹ, trên mặt không có chút hoảng sợ nào, với tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên và nhục thân Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ hiện tại, lẽ nào lại sợ không giành được Tiên thiên hồ lô đẳng sao, cho dù để những sinh linh ở dưới cùng xông lên thì đã sao, phải biết rằng ở cảnh giới hiện tại, không thể dựa vào số đông để san lấp khoảng cách giữa cảnh giới và tu vi được.

Dù sao khoảng cách về cảnh giới và tu vi vẫn còn đó!

Càng không cần phải nói đến việc hắn còn có Hỗn Độn chân hỏa có thể thiêu đốt vạn vật, Hậu thiên công đức chí bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích, cũng như Thí Thần Thương có thể làm tổn thương cả nguyên thần của Thánh nhân và nhiều linh bảo khác.

Đối với những sinh linh ở dưới, nói không khách sáo, nếu hắn

muốn, chỉ cần phất tay là có thể trấn áp họ tại chỗ.

"Ồ..." Hai người Hậu Thổ, Phục Hy thấy Vô Cực nói vậy, liền không nói thêm gì nữa, sau đó đưa mắt nhìn xuống những sinh linh ở dưới.

"Thật không?

Đại huynh..." Nữ Oa đảo mắt, nhìn Vô Cực chăm chú hỏi.

"Ừm, tam muội, đương nhiên là thật rồi, lẽ nào muội không tin vi huynh sao!" Vô Cực xoa nhẹ mái tóc của Nữ Oa.

"Hi hi!

Vâng, đại huynh là lợi hại nhất!" Nữ Oa đột nhiên ôm lấy cánh tay Vô Cực, tựa vào vai hắn.

Cảnh Nữ Oa ôm lấy cánh tay Vô Cực lúc này, không khỏi khiến trong mắt Hậu Thổ lộ ra một tia ngưỡng mộ...

Lúc này ở dưới sân.

Khi Đế Tuấn nghe thấy Tiếp Dẫn lúc này đang dùng đại nghĩa để chất vấn và gây áp lực, lập tức không khỏi có chút khó coi.

Đối với ý tứ trong lời nói của Tiếp Dẫn, sao y lại không hiểu chứ!

Y biết rất rõ trong lòng, nếu bây giờ nói ra rằng những sinh linh không phải của Đông thổ Hồng Hoang đều phải rời đi.

Vậy thì sẽ đắc tội với quá nhiều người, lập tức sẽ trở thành mục tiêu của mọi người.

Đây không phải là kết quả mà y muốn thấy.

Trong lúc nhất thời, Đế Tuấn lại không biết phải làm sao.

Tiếp Dẫn ở đối diện thấy Đế Tuấn không nói gì nữa, lập tức cười lạnh trong lòng.

Khoảnh khắc tiếp theo...

Chỉ thấy Chuẩn Đề liền tiếp lời cười nói: "Các vị đạo hữu, linh bảo người có đức thì được, đợi đến lúc linh bảo xuất thế, tự nhiên sẽ chọn chủ, cho nên đến lúc đó chúng ta sẽ biết linh bảo rốt cuộc thuộc về ai." "Ừm, Chuẩn Đề đạo hữu nói không sai." "Chúng ta ngàn cay vạn đắng mới đến được đây, không thể để chúng ta cứ thế mà đi được." "Không lấy được linh bảo, cũng ít nhất nên để chúng ta xem xem rốt cuộc là bảo vật gì chứ." "Không sai!

Lời này rất đúng!" Khoảnh khắc này, những sinh linh không phải của Đông thổ, đều lập tức hưởng ứng lời của Chuẩn Đề, lần lượt lên tiếng.

Bây giờ họ chỉ hận không thể cho hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề một cái like.

Đế Tuấn nghe vậy không khỏi tức giận bừng bừng, nhưng lại có chút bất lực.

"Đại huynh, chúng ta nên làm gì!" Thái Nhất và Đế Tuấn truyền âm bằng nguyên thần.

Chỉ thấy Đế Tuấn lắc đầu nói: "Người này giảo hoạt vô cùng, dựa vào cái lưỡi ba tấc không xương đó, đã lừa được nhiều sinh linh như vậy, miệng lưỡi của hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề quá lợi hại." "Vậy lẽ nào cứ để chúng ở đây chờ linh bảo xuất thế sao?" Sắc mặt Thái Nhất lạnh lùng, ánh mắt băng giá lướt qua mặt hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Đế Tuấn truyền âm nói: "Vậy có thể làm gì, không thể đắc tội với những sinh linh Hồng Hoang khác được?" Thái Nhất thấy Đế Tuấn cũng hết cách, liền tức giận phất tay áo, hiển nhiên là bị tức giận không nhẹ.

Nhìn bộ dạng của hai người Đế Tuấn, Thái Nhất, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không khỏi bật cười.

Họ biết kế hoạch đã thành công, mượn thế của những sinh linh Hồng Hoang khác, để họ được ở lại đây.

"Hai tên thật vô dụng." Giọng của Nguyên Thủy đột nhiên vang lên: "Bị hai tên Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề dọa cho sợ rồi, cứ tưởng hai ngươi có bản lĩnh gì, thật khiến người ta thất vọng." "Hừ, Nguyên Thủy, ngươi chế giễu hai bọn ta, vậy ngươi có bản lĩnh thì khiến hai tên đó cút đi." Đế Tuấn tỏ vẻ không phục.

"Không sai!

Chỉ biết ở đó chế giễu bọn ta thì có ích gì." Thái Nhất cũng lạnh lùng nói thêm một câu.

"Hừ!" Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng, liền không thèm để ý đến hai người Đế Tuấn, Thái Nhất nữa, tiếp đó từng bước một tiến gần đến hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Chương 152

"Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, hai ngươi không phải là sinh linh Đông thổ, cho nên mời rời đi, còn nữa, những sinh linh không phải của Đông thổ, cũng mời rời đi!" Giọng của Nguyên Thủy tức thì vang vọng khắp sân.

"Ồ, Nguyên Thủy sắp ra tay rồi sao..." Trong hư không, Vô Cực và ba người Nữ Oa, Hậu Thổ, Phục Hy đang lặng lẽ quan sát cảnh tượng trong sân.

Theo sau lời nói của Nguyên Thủy.

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh mắt của những sinh linh không phải của Đông thổ, trong nháy mắt đều tập trung vào người Nguyên Thủy.

Họ cảm thấy Nguyên Thủy quá kiêu ngạo.

Không chỉ muốn Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề rời đi, mà còn muốn họ cũng rời đi.

Đây là đang đuổi người đi!

Ai cho ngươi dũng khí đó!

Trong lúc nhất thời, ngoài những sinh linh Đông thổ ra, tất cả mọi người đều nổi giận, lần lượt đứng dậy từ mặt đất.

Tiếp Dẫn thấy cảnh này, lập tức trong lòng nảy ra một kế, tiếp đó liền châm dầu vào lửa nói: "Vị đạo hữu này, ngài cũng quá kiêu ngạo rồi, không coi chúng ta ra gì, lại còn không coi các vị đạo hữu ra gì, ngài tưởng mình là ai chứ!" "Ta là ai?" "Vậy hôm nay ta sẽ cho ngươi biết ta là ai!" "Ta tên là Ngọc Thanh Nguyên Thủy!

Bàn Cổ chính tông!" Giọng của Nguyên Thủy lập tức vang vọng trong tai tất cả sinh linh có mặt tại hiện trường.

Nguyên Thủy lúc này, nào chỉ là kiêu ngạo, quả thực có thể nói là coi trời bằng vung.

Nhưng Nguyên Thủy lại không hề để ý.

Hắn là ai?

Là Bàn Cổ chính tông đường đường, một trong Tam Thanh, lẽ nào lại sợ những sinh linh trong sân lúc này sao.

Trong phút chốc, tất cả sinh linh đều bị lời nói của Nguyên Thủy làm cho kinh sợ.

Không có một sinh linh nào trong sân dám làm chim đầu đàn.

Hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng nhìn nhau ngỡ ngàng.

Vốn tưởng rằng mượn thế của những sinh linh trong sân, là có thể ở đây ổn định chờ đợi linh bảo xuất thế, sau đó chia một chén canh.

Nhưng không ngờ, Nguyên Thủy lúc này lại đứng ra, không khỏi khiến họ hận đến nghiến răng.

Người khác không biết uy danh của Tam Thanh, nhưng họ thì biết chứ!

Nhưng để có thể ở lại đây chờ đợi linh bảo xuất thế, hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề liếc nhau một cái, liền giả vờ không biết Tam Thanh, sau đó chỉ thấy Chuẩn Đề mỉm cười nói: "Đạo hữu lời này nặng rồi, chúng ta đến đây chỉ là để cầu tài, không cần thiết phải làm thành như vậy." Tiếp Dẫn bên cạnh thấy vậy, cũng theo đó phụ họa: "Đúng vậy!" Nhưng Nguyên Thủy lại không thèm nói nhảm với họ!

"Hừ, không đi, muốn ta ra tay tiễn các ngươi đi sao?" Nguyên Thủy lạnh lùng nhìn hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nói.

Kiêu ngạo!

Cuồng vọng!

Hoàn toàn không coi họ ra gì.

Trong lúc nhất thời, một số Tiên thiên sinh linh không chịu nổi nữa.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền lập tức có một sinh linh cảnh giới Thái Ất Kim Tiên từ trong đám đông đứng ra, chỉ vào Nguyên Thủy nói: "Đạo hữu, ngươi quá đáng rồi!" Nhưng giây tiếp theo...

"Phanh!" một đạo huyền quang lóe lên, sinh linh kia liền bị Nguyên Thủy trực tiếp diệt sát, ngay cả nguyên thần cũng không thể trốn thoát.

Đối với Nguyên Thủy, người mà sau khi nghe giảng đạo ở Tử Tiêu Cung kết thúc, tu vi đã đột phá đến trên đỉnh phong Đại La Kim Tiên, thì việc này dễ như bóp chết một con kiến.

"Hừ, còn ai muốn tìm chết nữa không?" Ánh mắt băng giá của Nguyên Thủy quét qua sân...

Sinh linh cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đó còn chưa kịp phản ứng, đã bị Nguyên Thủy vô tình đánh chết.

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong nháy mắt, không chỉ sinh linh đó, mà những sinh linh khác trong sân lúc này cũng không thể phản ứng kịp!

Quá nhanh!

Tốc độ ra tay của Nguyên Thủy quá nhanh!

Họ chỉ có thể thấy một đạo huyền quang lóe lên, sau đó sinh linh cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đó liền nguyên thần đều tan, thân tử đạo tiêu, phảng phất như không gian cũng bị ngưng đọng, thời gian cũng bị dừng lại.

Quá kinh khủng!

Mãi cho đến khi giọng nói băng giá của Nguyên Thủy vang lên,

những sinh linh trong sân mới phản ứng lại, ai nấy đều dùng ánh mắt kinh hãi nhìn chằm chằm vào Nguyên Thủy.

Trong lúc nhất thời, toàn trường im phăng phắc, không ai dám đứng ra nữa, thậm chí một số sinh linh tu vi thấp, trên mặt còn lộ ra vẻ sợ hãi, đang lùi về phía sau.

Nguyên Thủy chỉ một đòn, đã trấn trụ được tất cả mọi người trong sân, thậm chí họ còn có thể ngửi thấy mùi máu tanh thoang thoảng trong không khí.

"À, quả không hổ là Nguyên Thủy!" Lúc này Vô Cực đang ở trong hư không quan sát cảnh tượng này, không khỏi nhếch mép cười đầy ý vị.

"Đại huynh... chúng ta bây giờ phải làm sao?

Nguyên Thủy quá hung tàn!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn truyền âm bằng nguyên thần.

"Nhị đệ, để có thể ở lại đây chờ đợi linh bảo xuất thế, chúng ta chỉ có thể đánh cược lần cuối cùng, nếu không được, vậy chúng ta cũng chỉ có thể từ bỏ kiện linh bảo này, không thể đối đầu với Tam Thanh, Đế Tuấn, Thái Nhất và những người khác quá lâu, nếu không thì người quá đông, chịu thiệt chỉ có thể là chúng ta!" Trong đôi mắt của Tiếp Dẫn lóe lên một tia sáng, truyền âm với Chuẩn Đề.

"Được!

Đại huynh!

Mọi chuyện nghe theo huynh!" Chuẩn Đề vẻ mặt ngưng trọng gật đầu.

Chương 153

Sinh linh bên họ cuối cùng vẫn quá ít, không bằng sinh linh Đông thổ, quan trọng nhất là lòng người không đồng, vậy thì hết cách rồi, đã chịu thiệt về số lượng và sân nhà.

Ai bảo đây là sân nhà của Đông thổ chứ!

Chỉ thấy một lát sau.

Hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề liếc nhau một cái.

Tiếp Dẫn liền lại một lần nữa bước ra từ đám đông, đưa mắt nhìn Nguyên Thủy, nói: "Nguyên Thủy đạo hữu, ngài không cảm thấy sát tính của mình quá nặng, quá hung tàn sao?

Dám hỏi vị đạo hữu vừa rồi có tội gì không?

Sao lại không phân biệt trắng đen đã ra tay đánh giết, lẽ nào ngài cho rằng mình là Bàn Cổ chính tông, là có thể không coi những sinh linh Hồng Hoang chúng ta ra gì sao?

Lẽ nào bảo vật xuất thế ở Đông thổ, chỉ cho phép các ngài chiếm làm của riêng, không cho chúng ta được sao?

Hừ, uổng công ngài tự cho mình là Bàn Cổ chính tông, nhớ lại lúc Bàn Cổ đại tôn khai thiên tích địa, ngài ấy bác ái và đối xử bình đẳng biết bao...

Nhưng bây giờ, các ngài lại dám không coi những sinh linh ngoài Đông thổ chúng ta ra gì, lại còn dám tùy ý đánh giết chúng ta, dám hỏi đây là chuyện mà những người tự xưng là Bàn Cổ chính tông như các ngài nên làm sao?

Lẽ nào đại địa Hồng Hoang ngoài Đông thổ ra, những nơi khác không phải là do Bàn Cổ đại tôn ngày xưa khai tịch sao?

Lẽ nào ngoài sinh linh Đông thổ ra, chúng ta không phải là sinh linh Hồng Hoang sao?

Cho nên Nguyên Thủy đạo hữu, xin hãy cho chúng ta một lời giải thích, nếu không, chúng ta sẽ không dễ dàng bỏ qua, các vị đạo hữu, các vị nói có đúng không?" Khoảnh khắc này, Tiếp Dẫn lại một lần nữa đưa ra đại nghĩa Hồng Hoang, thậm chí còn đưa cả Bàn Cổ đại thần ra, muốn dùng lại chiêu cũ, muốn dùng đại nghĩa để áp chế Nguyên Thủy như đã làm với Đế Tuấn, Thái Nhất trước đó.

Nguyên Thủy không phải tự cho mình là Bàn Cổ chính tông sao, chúng ta đều là sinh ra từ thế giới do Bàn Cổ khai tịch, là sinh linh của thế giới Bàn Cổ, Nguyên Thủy đã là Bàn Cổ chính tông, vậy nên giống như Bàn Cổ, bác ái, đối xử bình đẳng, chúng sinh bình đẳng, nếu không thì có mặt mũi nào tự xưng là Bàn Cổ chính tông?

Lời của Tiếp Dẫn thật hiểm độc, dùng lời của hiện đại là bắt cóc đạo đức.

"À, miệng lưỡi của Tiếp Dẫn quả là vô địch, chỉ tiếc là y không biết, ba người Nguyên Thủy căn bản không giống như hai người Đế Tuấn, Thái Nhất, sẽ không bị lừa đâu!" Lúc này Vô Cực đang ở trong hư không quan sát cảnh tượng, không khỏi có chút khâm phục Tiếp Dẫn.

Nếu đổi lại là bất kỳ người nào khác trong Hồng Hoang, có lẽ sẽ bị một phen đại nghĩa của Tiếp Dẫn áp chế, nhưng đáng tiếc, Tam Thanh không nằm trong số đó.

Thực ra chủ yếu là do Tiếp Dẫn quá không hiểu về ba người Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên.

Đây là điểm yếu chết người do sai lầm trong việc nắm bắt thông tin về nhân vật!

“Hừ, Nguyên Thủy, để xem ngươi phá giải chiêu này của ta như thế nào!” Tiếp Dẫn lại liếc mắt nhìn Chuẩn Đề một cái, rồi cười lạnh trong lòng.

Lúc này theo sau lời nói của Tiếp Dẫn, trong phút chốc, những sinh linh ngoài Đông thổ trong sân, liền lập tức theo đó phụ họa.

“Không sai!

Tiếp Dẫn đạo hữu nói đúng!” “Nguyên Thủy đã tự cho mình là Bàn Cổ chính tông, vậy thì có tư cách gì khuấy động chúng ta!” “Đúng vậy!” “Mau cho chúng ta một lời giải thích, tại sao lại dám tùy ý đánh giết vị đạo hữu vừa rồi.” Trong nháy mắt, ánh mắt của tất cả sinh linh đều tập trung vào người Nguyên Thủy.

Theo thời gian trôi qua, thấy Nguyên Thủy mãi không nói gì, ai nấy đều cho rằng Nguyên Thủy đã thỏa hiệp, đã sợ rồi, thế là, liền lại có một sinh linh gan dạ từ trong đám đông đứng ra.

Hắn chỉ vào Nguyên Thủy nói: “Nguyên Thủy, ngươi không cho chúng ta một lời giải thích sao?” Sinh linh đó lạnh lùng hỏi.

Nhưng đúng lúc đó.

Phụt!

Chỉ thấy máu tươi phun ra từ cánh tay bị đứt của sinh linh đó, một cánh tay bị một đạo kiếm quang tức thì chém đứt rơi xuống đất.

“A... tay của ta...” Thấy cánh tay bị chém đứt, sinh linh đó nhìn cánh tay của mình, trong đôi mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Đạo kiếm quang đó thật sự quá nhanh.

Thần thức của hắn còn chưa kịp nắm bắt, tay đã không còn.

“Hừ, muốn giải thích gì?” Bỗng nhiên, Thông Thiên tay cầm cực phẩm Tiên thiên linh bảo Thanh Bình Kiếm, xuất hiện bên cạnh

Nguyên Thủy.

Người ra tay vừa rồi chính là Thông Thiên!

Là Bàn Cổ chính tông đường đường, mà cũng có người dám bắt nạt đến tận đầu, đúng là tự tìm đường chết.

"Nhớ kỹ!

Ta cũng là Bàn Cổ chính tông, tên là Thượng Thanh Thông Thiên, ai không phục thì có thể đứng ra!" Ánh mắt băng giá của Thông Thiên lướt qua tất cả sinh linh trong sân, giọng nói vang vọng khắp không gian Bất Chu Sơn.

Sinh linh Thái Ất Kim Tiên đó dám chỉ vào Nguyên Thủy như vậy, đó là bất kính với Tam Thanh.

Trong lòng Thông Thiên lúc này, hắn đã là một người chết. ?

Lẽ nào Thông Thiên cũng hung ác như Nguyên Thủy sao?

Hoàn toàn không lưu tình!

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người không khỏi cảm thấy sau lưng lạnh toát, trong lòng kinh hãi tột độ.

Cũng vào khoảnh khắc này, họ cuối cùng cũng đột nhiên nhận ra, vừa rồi Nguyên Thủy không nói gì, không phải là sợ, mà là khinh thường.

Sau khi hiểu ra, trong mắt những sinh linh ngoài Đông thổ trong sân, lại không khỏi tràn đầy vẻ sợ hãi.

Linh bảo tuy tốt, nhưng cũng phải có mạng để lấy và có mạng để dùng chứ!

Khoảnh khắc tiếp theo...

"Xuy xuy ~" sinh linh vừa bị Thông Thiên chém đứt một cánh tay,

gầm lên một tiếng, liền đột nhiên toàn thân bùng phát kim quang, hóa thành một con hoàng kim man ngưu lao về phía Thông Thiên.

Chương 154

"Hừ!

Thì ra là một con súc sinh đắc đạo." Thông Thiên nhìn con hoàng kim man ngưu lao tới, liền lại một lần nữa vung tay, Thanh Bình Kiếm quang mang lóe lên, kiếm khí kinh khủng kích động khắp phương viên mấy vạn dặm, trong thiên địa đan dệt ra các loại kiếm đạo pháp tắc.

Thanh Bình Kiếm trong nháy mắt bành trướng gấp trăm lần.

"Xuy xuy ~" theo sau khi lưỡi kiếm hạ xuống, liền lập tức chém con hoàng kim man ngưu thành hai mảnh, nhục thân bị chém nát.

"Hừ!

Muốn đi?" Thấy nguyên thần của con hoàng kim man ngưu xuất khiếu, muốn trốn đi, Thông Thiên liền lại một lần nữa vung một kiếm, sau đó chỉ thấy kiếm quang lóe lên, nguyên thần liền trực tiếp bị tiêu diệt giữa thiên địa!

Hoàn toàn thân tử đạo tiêu!

Khi cảnh này lọt vào mắt những sinh linh trong sân, không khỏi khiến họ sợ hãi Thông Thiên đến tột độ.

"Còn ai cần Tam Thanh chúng ta cho một lời giải thích nữa không?" Thông Thiên tay cầm Thanh Bình Kiếm, kiếm chỉ vào họ, lạnh lùng hỏi.

Tĩnh lặng!

Không ai nói gì!

Đối mặt với hai kẻ hung ác là Thông Thiên và Nguyên Thủy, lúc

này những sinh linh trong sân, không còn một ai dám đứng ra nữa.

Thật sự sợ rồi!

Thậm chí một số còn đang lặng lẽ bay khỏi Bất Chu Sơn.

"Vút vút ~" rất nhanh, sau khi có người đi đầu, liền có ngày càng nhiều sinh linh hóa thành từng đạo lưu quang, trốn khỏi Bất Chu Sơn.

Khoảnh khắc này trong mắt họ, Tiên thiên linh bảo, tôn nghiêm của Tiên thiên sinh linh, đều là giả, chỉ có tính mạng mới là thật.

Nếu ngay cả mạng cũng không còn, thì cần linh bảo làm gì?

Họ không muốn chết!

Chỉ thấy một sinh linh do tiên hạc đắc đạo nói: "Động phủ của bần đạo có một số việc cần xử lý, bần đạo đi trước." "Ừm, tọa kỵ của bần đạo đã mấy ngàn năm chưa được cho ăn, có lẽ đã đói lắm rồi, các vị đạo hữu, chúng ta có duyên sẽ gặp lại!" "Bảo vật này vô duyên với ta, các vị đạo hữu cáo từ!" "Ai da, ta suýt nữa quên mất, cửa động phủ của ta chưa đóng!" "Đạo hữu đợi ta với, cửa động phủ của ta cũng chưa đóng." "Uy áp của Bàn Cổ ở đây nặng quá, không thể ở lâu được." "Làm phiền rồi, cáo từ!" Trong nháy mắt, từng Tiên thiên sinh linh, lập tức tìm ra đủ loại lý do kỳ quái để rời khỏi nơi này.

Cứ như vậy, chỉ trong vài hơi thở, những sinh linh trước đó đến Bất Chu Sơn để đoạt bảo, lập tức đã đi một mảng lớn.

Một lát sau, Thông Thiên từ từ đi đến bên cạnh hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, lạnh nhạt nhìn họ nói: "Hai vị đạo hữu, mời đi cho!" Hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề không tự chủ được mà nhìn xung quanh, nhưng đột nhiên phát hiện, những sinh linh vừa rồi ủng hộ họ đã không còn.

Thông Thiên thấy hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đang ngẩn người, tiếp tục hỏi: "Sao?

Không nghe thấy lời của bần đạo sao?" Chuẩn Đề tức đến đỏ mặt: "Thông Thiên, ngươi đừng khinh người quá đáng!" "Hừ, ta khinh ngươi đó, sao nào?

Không phục?" Chuẩn Đề nghe vậy, liền muốn ra tay.

Nhưng phát hiện tay của mình lại đang bị Tiếp Dẫn giữ lại.

"Nhị đệ, đừng hành động thiếu suy nghĩ, bây giờ chúng ta đang ở trong Đông thổ, hiện tại chúng ta chỉ có hai người, nhưng phe Đông thổ, không chỉ có Tam Thanh, mà còn có Đế Tuấn, Thái Nhất, Trấn Nguyên Tử!

Nếu chúng ta không đi, chịu thiệt chỉ có thể là chúng ta!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề truyền âm bằng nguyên thần.

"Hừ, đại huynh, ta có Thất Bảo Diệu Thụ, cũng chưa chắc đã sợ chúng." Chuẩn Đề bị tức giận làm cho mụ mị đầu óc, vẻ mặt không phục.

Đối mặt với Chuẩn Đề đang mất lý trí lúc này, Tiếp Dẫn cũng không biết nói gì cho phải.

Đây là Đông thổ!

Sân nhà của sinh linh Đông thổ, không phải là sân nhà của họ ở Tây phương.

Thấy Chuẩn Đề không đi, Tiếp Dẫn chỉ có thể tiếp tục khuyên nhủ: "Chuẩn Đề, chúng ta nên lui là hơn." Nhưng Chuẩn Đề lại không cam lòng nói: "Nhưng đại huynh, bây giờ cách lúc linh bảo xuất thế không còn bao lâu nữa, chúng ta không quản ngại ức vạn dặm đến đây, nếu tay không mà đi, ta thật sự không cam tâm." Tiếp Dẫn đương nhiên có thể hiểu được tâm trạng của Chuẩn Đề lúc này, y nào có khác gì.

Nhưng tình thế lúc này ép người!

Không thể không lui!

“Được rồi, nhị đệ, một kiện Tiên thiên linh bảo thôi mà, sau này chúng ta cũng sẽ có, chúng ta rút lui trước, huống hồ lần này đến Bất Chu Sơn cũng không phải là tay không trở về, trên đường đến Bất Chu Sơn, chúng ta không phải đã phát hiện ra linh thụ linh quả sao, đến lúc đó chúng ta mang về, trồng trên núi Tu Di.” Tiếp Dẫn không quản phiền phức mà khuyên nhủ Chuẩn Đề.

“Được rồi!

Đại huynh!

Ta nghe lời huynh, nhưng sau này khi ta có thực lực rồi, tuyệt đối sẽ không tha cho mấy người Nguyên Thủy, Thông Thiên và Đế Tuấn, Thái Nhất.” Chuẩn Đề phảng phất như đã nghĩ thông, hận hận nói.

“Ừm, vậy chúng ta đi!” Thấy Chuẩn Đề bị thuyết phục, Tiếp Dẫn mới thở phào nhẹ nhõm trong lòng, sau đó nói với Thông Thiên: “Được!

Chúng ta đi!

Nhưng chuyện lần này, chúng ta sẽ ghi nhớ!” Cứ như vậy, hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của Thông Thiên và những người khác.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đi rồi, mang theo khuất nhục mà đi!

“Ai... chán quá... thật quá chán!” Vô Cực đang ở trong hư không quan sát cảnh tượng này, không khỏi lộ ra một tia thất vọng.

Hắn cứ tưởng họ sẽ đánh nhau với Thông Thiên và những người khác chứ!

Nhưng không ngờ, hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lại nhát gan nhanh như vậy.

Lúc này trong sân, chỉ còn lại những sinh linh trong Đông thổ đang chờ đợi Tiên thiên hồ lô đẳng xuất thế.

Chương 155

Thời gian thấm thoắt, mười năm sau.

Một ngày nọ, bỗng nhiên, Bất Chu Sơn đột nhiên tinh quang dâng trào, ức vạn tinh huy đổ xuống, dị tượng vạn thiên, một mảng thời không tức thì rối loạn, thiên địa pháp tắc mất hiệu lực, xuất hiện các loại trật tự thần liên, đại địa trong phạm vi mười vạn dặm bắt đầu chấn động.

Hửm?

Linh bảo sắp xuất thế rồi sao?

Khoảnh khắc này, tất cả sinh linh trong sân đều biết, kiện Tiên thiên linh bảo sắp xuất thế.

"Tiên thiên hồ lô đằng... cuối cùng cũng sắp xuất thế rồi sao!" Trong mắt Vô Cực nhật nguyệt tinh thần hiển hiện, ánh mắt rơi vào Tiên thiên hồ lô đằng.

"Đại huynh..." "Vô Cực đạo hữu..." "Kiện linh bảo sắp xuất thế rồi sao?" Hai người Nữ Oa, Hậu Thổ đưa đôi mắt đẹp nhìn Vô Cực, đôi môi anh đào hé mở.

Phục Hy bên cạnh cũng vậy.

"Ừm, không sai!" Vô Cực cười gật đầu...

Lúc này, trên Bất Chu Sơn.

Bảy đạo tiên quang xông lên trời, ánh sáng rực rỡ chiếu rọi vũ trụ Hồng Hoang, thần quang chiếu rọi chư thiên, ức vạn triệu đại địa Hồng Hoang bị thần quang bao phủ.

Cảnh tượng này vô cùng huy hoàng, ánh sáng lộng lẫy bao trùm cả

ngọn Bất Chu Sơn, thần quang vẫn đang tiếp tục bùng nổ.

Dưới ánh mắt của Vô Cực, bảy đạo thần quang đó, giống như bảy dòng sông sao, lao thẳng lên cửu tiêu, khoảnh khắc tiếp theo, càng làm cho hư không nổ tung, trên bầu trời Bất Chu Sơn bỗng nhiên xuất hiện một con mắt khổng lồ màu tím đầy phù văn.

Rầm rầm ~ bảy cột sáng do thần quang hình thành lập tức sụp đổ, đổ xuống khắp bốn phương tám hướng của Hồng Hoang.

Tiên thiên linh bảo vừa sắp xuất thế, liền có ánh sáng lao thẳng lên trời, dám nhìn thẳng vào Thiên đạo, đây là điều mà Thiên đạo Hồng Hoang không cho phép.

Sau khi con mắt khổng lồ màu tím kinh khủng đó biến mất, Vô Cực không khỏi thở phào nhẹ nhõm, Thiên đạo xuất hiện để trấn áp Tiên thiên linh bảo, khí thế và uy áp tỏa ra thật sự quá kinh người, dù cho Vô Cực hiện tại có tu vi và nhục thân Hỗn Nguyên Kim Tiên, cũng cảm thấy một luồng áp lực vô cùng kinh khủng, khó thở.

Sau khi thần quang đổ xuống, liền thật sự giống như một dòng sông sao, rực rỡ đến cực hạn, từng luồng thần quang đổ xuống đại địa Hồng Hoang, phảng phất như đang nói cho chúng sinh Hồng Hoang biết, có cực phẩm Tiên thiên linh bảo đang xuất thế.

Một năm... hai năm...

Tại nơi Tiên thiên hồ lô đằng xuất thế lúc này, vẫn đang tỏa ra vô tận huy hoàng tiên quang, dường như muốn một lần nữa nói cho ức vạn vạn Tiên thiên sinh linh Hồng Hoang biết, kiện linh bảo sắp xuất thế này không hề tầm thường.

Thời gian trôi nhanh, không biết đã qua bao lâu.

Nhưng bảy dòng sông thần vẫn đang cuồn cuộn, mang theo khí tức của Tiên thiên linh bảo bao trùm vũ trụ Hồng Hoang, tuyên thị uy năng

vô tận.

Hồng Hoang lúc này, bị vô lượng tiên quang bảy màu bao trùm, bất kỳ sinh linh nào trong thiên địa cũng có thể nhìn thấy.

Trước đó khi Tiên thiên hồ lô đằng chưa thật sự xuất thế, chỉ có một bộ phận sinh linh trong Hồng Hoang có thể nhìn thấy, nhưng bây giờ đã khác, mỗi một sinh linh trong Hồng Hoang đều có thể nhìn thấy.

Lúc này, chỉ thấy trên Đông hải xa xôi vô tận, bỗng nhiên bay ra từng đạo bóng dáng của Long tộc, lao ra khỏi mặt biển, vạn long phi đằng.

Nhưng dẫn đầu nhóm Long tộc đó, không phải là Đông Hải Long Vương, mà là một con lão long già nua, khí tức của y tràn đầy vẻ tang thương của năm tháng, giống như một cường giả đã thoát ra từ dòng sông thời gian vô tận!

Phủ thị hằng cổ, bễ nghễ chư thiên, trong đôi mắt tràn đầy vẻ tang thương vô tận.

Lần này, Long tộc cũng muốn đến Bất Chu Sơn, tranh giành linh bảo đang xuất thế đó.

Nam hải có vô số hòn đảo, các hòn đảo san sát như sao trên trời, không thể đếm xuể, nơi đây có những sinh linh đã ẩn cư sau khi cuộc chiến đạo ma kết thúc.

Khoảnh khắc này, khi nhìn thấy dị tượng xuất hiện trên Bất Chu Sơn, họ cũng lần lượt xuất quan từ những động phủ cổ xưa, cũng muốn đi tranh đoạt Tiên thiên linh bảo đó.

Bắc Minh chi hải của Hồng Hoang.

Ào ào!

Ức vạn dặm nước biển lập tức sôi trào.

Một con cá khổng lồ lao lên trời, lập tức hóa thành một con chim đại bàng sải cánh mấy ngàn vạn dặm, chỉ thấy nó vỗ cánh một cái, liền lập tức bay xa ức vạn dặm, thân hình khổng lồ lướt qua Hồng Hoang, che trời lấp đất, bay về phía Bất Chu Sơn.

Tây hải của Hồng Hoang, sau Long Hán đại kiếp, cũng có một nhóm Long tộc bén rễ ở đây, trải qua nhiều năm tu dưỡng, khôi phục sức mạnh, hôm nay cũng lao ra khỏi mặt biển, lao về phía Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn có Tiên thiên linh bảo xuất thế, khoảnh khắc này, tất cả sinh linh và đại thần thông giả trong Hồng Hoang, đều đang liều mạng lao về phía Bất Chu Sơn, ai cũng muốn chia một chén canh.

Nếu như những sinh linh tụ tập trên Bất Chu Sơn trước đó chỉ là trò đùa nhỏ, thì khoảnh khắc này, mới là một trận chiến thật sự.

Cùng lúc đó, hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đang trên đường trở về Tây phương, cũng như những sinh linh trước đó bị hai người Thông Thiên, Nguyên Thủy đuổi đi, khi nhìn thấy những dị tượng kinh người đang lan tràn khắp Hồng Hoang lúc này, liền lập tức dừng bước, sau đó lại một lần nữa quay trở lại Bất Chu Sơn.

Bởi vì họ đã nhìn thấy có vô số sinh linh đang bay về phía Bất Chu Sơn.

Lúc này, trong hư không trên Bất Chu Sơn.

Vô Cực và ba người Nữ Oa, Hậu Thổ, Phục Hy, cứ thế lặng lẽ đứng trong hư không, chờ đợi Tiên thiên hồ lô đằng hoàn toàn xuất thế.

"Quả không hổ là đệ nhất Tiên thiên linh căn của Hồng Hoang!

Dị tượng xuất thế... cũng quá kinh khủng rồi?" Cảm ứng được dị

tượng kinh hãi trên Bất Chu Sơn, Vô Cực không khỏi trong lòng nổi sóng cuộn trào, bị chấn kinh.

"Đại huynh... dị tượng xuất thế của kiện linh bảo này... thật kinh khủng!" Nhìn dị tượng kinh người đang hiện ra trên Bất Chu Sơn lúc này, cũng không khỏi khiến Nữ Oa trợn tròn đôi mắt đẹp, trên gương mặt tuyệt mỹ tràn đầy vẻ chấn kinh.

Chương 156

Hậu Thổ và Phục Hy bên cạnh cũng vậy, cũng bị dị tượng xuất thế của Tiên thiên hồ lô đẳng làm cho chấn động.

"Ừm, đương nhiên là kinh khủng rồi, vì kiện linh bảo đang xuất thế lúc này, chính là đệ nhất Tiên thiên linh căn của Hồng Hoang, tên là Tiên thiên hồ lô đẳng!" Vô Cực hơi trầm ngâm một lát, liền nói cho ba người Nữ Oa, Hậu Thổ, Phục Hy biết, thứ đang xuất thế lúc này là Tiên thiên hồ lô đẳng.

"Ông!" Khi Vô Cực đang giải thích lịch sử của Tiên thiên hồ lô đẳng cho ba người Nữ Oa, Hậu Thổ.

Tiên quang ức vạn triệu dặm đang chảy trên Hồng Hoang lại một lần nữa rung động, vô cùng tiên quang nhuộm khắp nơi, nhuộm đỏ chư thiên, cả bầu trời sao đều bị tiên quang nhuốm màu.

Tiên thiên hồ lô đẳng sắp xuất thế trên Bất Chu Sơn, giống như một dòng suối thần bảy màu phun trào không ngừng, lại giống như bảy dòng sông thời gian, đổ xuống thế gian này, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, khiến cho thời không Bất Chu Sơn trở nên mộng ảo mê ly.

Những đạo tiên quang mênh mông đó, không gì là không báo hiệu một kiện đỉnh cấp Tiên thiên linh bảo đang xuất thế.

Khoảnh khắc này, tiên quang bùng nổ từ trên Bất Chu Sơn quá kinh người.

Cứ như vậy, thời gian trôi nhanh, chớp mắt đã qua mấy trăm năm.

Vô lượng tiên quang bao phủ trên Hồng Hoang cuối cùng cũng dần dần tan biến, chỉ còn lại bảy đạo tiên quang trên Bất Chu Sơn đang chiếu rọi chư thiên.

Linh bảo xuất thế để thông báo cho sinh linh Hồng Hoang, vậy thì tự nhiên, tiên quang và dị tượng đó cũng sẽ biến mất.

Nếu Vô Cực không nhớ lầm, bảy quả hồ lô kết trên Tiên thiên hồ lô đằng, sau khi trưởng thành, mỗi một quả đều là cực phẩm Tiên thiên linh bảo, nếu không, khi xuất thế cũng sẽ không gây ra động tĩnh và dị tượng lớn như vậy.

Trong những tiểu thuyết Hồng Hoang mà hắn đã đọc ở kiếp trước, bảy quả hồ lô cuối cùng nên là Tam Thanh mỗi người một quả, sau đó Hồng Vân, Nữ Oa, Đế Tuấn cũng mỗi người được một quả, còn quả cuối cùng, nghe nói là bị Hồng Quân tự mình ra tay lấy đi.

Nhưng cũng không biết thật giả!

Cảm ứng được Tiên thiên hồ lô đằng có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

"Đi thôi, nhị đệ, tam muội, Hậu Thổ đạo hữu, chúng ta xuống dưới!" Vô Cực nhìn ba người Nữ Oa, Hậu Thổ, Phục Hy một cái, nói.

"Vâng!" "Vâng!" Ba người Nữ Oa, Hậu Thổ gật đầu, liền đi theo sau Vô Cực về phía vị trí của Tiên thiên hồ lô đằng.

Ông!

Bỗng nhiên, thiên địa chấn động, thời không vị trí nghịch loạn, tại nơi có Tiên thiên hồ lô đằng, bùng phát ra thần quang bảy màu.

"Xuy xuy ~" tiên quang rực rỡ, hùng dũng cuồn cuộn, đại địa phương viên ức vạn dặm lại một lần nữa bị nhuộm màu.

Mấy trăm năm trước, bảy đạo thần quang trên Bất Chu Sơn lao thẳng lên trời, chiếu rọi vô tận tinh thần vũ trụ, thu hút vô số sinh linh từ khắp nơi trong Hồng Hoang đến.

Lúc này, Vô Cực đưa ba người Nữ Oa, Hậu Thổ từ trong hư

không, đáp xuống bên ngoài kết giới của Tiên thiên hồ lô đằng.

Dưới sự cảm ứng của Nguyên thần chi lực của Vô Cực, lúc này vẫn có từng đạo tiên quang, giống như một trận mưa sao băng đang bay về phía này.

Khoảnh khắc này, trong Hồng Hoang, vô số sinh linh đều đang suy đoán rốt cuộc bảy đạo thần quang đó là gì.

Hửm?

Ai vậy?

Khi bóng dáng của Vô Cực và mấy người Nữ Oa, Hậu Thổ xuất hiện trong sân, liền lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Bao gồm ba người Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên và Đế Tuấn, Thái Nhất.

Trong đôi mắt của họ, không gì là không tràn ngập sát ý và phẫn nộ vô tận đối với Vô Cực.

Nhưng đối mặt với những ánh mắt dường như có thể giết người đó, Vô Cực chỉ cười lạnh một tiếng, liền không thèm để ý nữa.

Nếu họ muốn tìm chết, hắn cũng không ngại tiễn họ lên đường, mặc dù bây giờ vì có Thiên đạo bảo hộ nên không thể giết được, nhưng đánh nát nhục thân của họ, khiến tu vi của họ tiếp tục sụt giảm thì hắn có thể làm được.

"Ừm? ..." Bỗng nhiên, Vô Cực đột nhiên cảm nhận được mấy luồng khí tức vô cùng quen thuộc.

"Ngay cả Nguyên Minh cũng đến rồi sao..." Trong đầu Vô Cực không khỏi hiện ra bóng dáng của Nguyên Minh.

Nàng là người phụ nữ đầu tiên của hắn!

Nghĩ đến đây, Vô Cực không khỏi cảm thấy có chút áy náy.

Mặc dù ban đầu là để lợi dụng nàng vào Phượng tộc, nhưng... thực ra trong lòng Vô Cực, vị trí của nàng và Nữ Oa và những người khác trong lòng hắn, không có gì khác biệt, đều là người phụ nữ của hắn!

Đúng lúc Vô Cực đang nghĩ trong lòng lát nữa phải đối mặt với Nguyên Minh như thế nào, một lão giả của Long tộc, dẫn theo Long tộc của Đông hải xuất hiện trong sân.

Hửm?

Ngay cả Long tộc cũng đến rồi sao?

Vậy thì Phượng tộc và Kỳ Lân tộc cũng sẽ đến?

Khi Long tộc xuất hiện, lập tức ánh mắt của tất cả sinh linh đều chuyển sang người họ, trong lòng suy đoán.

"Ừm?

Khí tức cổ xưa..." Khi ánh mắt của lão giả Long tộc đó quét qua toàn trường, liền đột nhiên dừng lại trên người Vô Cực, nhìn chằm chằm vào hắn, một lát sau, liền đi thẳng về phía Vô Cực, lạnh lùng nói: "Hừ, tiểu tử, mấy chục nguyên hội trước, vào lúc Long tộc ta và Phượng Hoàng, Kỳ Lân hai tộc quyết chiến, kẻ đã cướp sạch bảo khố Long tộc ta chính là ngươi phải không?" "Cái gì?" "Người này từng cướp sạch toàn bộ bảo khố của Long tộc?" "Long tộc... từng là một trong tam tộc Tiên Thiên hùng mạnh nhất, là một trong những bá chủ Hồng Hoang cơ mà, bảo vật trong bảo khố đó phải nhiều đến mức nào chứ?....." "Đó là bảo vật của cả một lượng kiếp đó....." Khi lời của lão giả Long tộc vừa dứt, trong chốc lát, tất cả sinh linh có mặt tại đây đều không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, trên mặt hiện lên vẻ kinh hãi, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Vô Cực, đồng thời trong đôi mắt tràn ngập ánh sáng nóng rực và tham lam.

Nếu có thể lấy được chút bảo vật từ trên người Vô Cực thì…..

“Hừ, không ngờ hắn dám cướp sạch bảo khố của Long tộc, đúng là tìm đường chết!” Trong đám người, Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau, dùng nguyên thần truyền âm.

“Không sai!

Chương 157

Đại huynh, chúng ta cứ để Long tộc đối phó với hắn, sau đó chúng ta sẽ.....” Thái Nhất lạnh lùng liếc Vô Cực một cái.

“Ừm!

Nhị đệ, chúng ta đợi đến khi cả hai bên cùng thiệt hại rồi mới ra tay, sau đó nhân cơ hội cướp đoạt những bảo vật mà hắn lấy được từ bảo khố Long tộc!” Đế Tuấn gật đầu.

Bọn họ tin rằng, Long tộc với thân phận từng là bá chủ Hồng Hoang, nhất định sẽ không khiến họ thất vọng, cũng tin rằng, lúc này trong Long tộc, chắc chắn có cường giả trên cấp bậc Đại La Kim Tiên tồn tại.

Dù sao cũng từng là bá chủ Hồng Hoang, sao có thể không có chút át chủ bài nào được.

Nghĩ đến đây, Đế Tuấn liền nở một nụ cười.

Cùng lúc đó, ở phía của ba người Lão Tử, Thông Thiên và Nguyên Thủy.

Bọn họ đương nhiên cũng nghe được lời của lão giả Long tộc kia.

Điều đó không khỏi khiến họ trong lòng cười lạnh liên hồi.

Thân là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, ngay khoảnh khắc lão giả Long tộc kia xuất hiện, họ đã cảm nhận được sự mạnh mẽ của đối phương, mặc dù lão đã thu liễm khí tức trên người rất kỹ, nhưng họ vẫn mơ hồ cảm ứng được một tia.

Trong lòng họ vô cùng chắc chắn, lão giả Long tộc này tuyệt đối là một cường giả có tu vi cảnh giới trên Đại La Kim Tiên không thể nghi ngờ.

Có thể khiến cho họ, những người ở đỉnh phong Đại La Kim Tiên, cũng cảm thấy kinh hãi, thì chỉ có thể là tu vi trên Đại La Kim Tiên mà thôi.

Vào lúc này, ba người Nữ Oa, Hậu Thổ và Phục Hy, sau khi nghe lời của lão giả Long tộc, cũng không khỏi có chút lo lắng cho Vô Cực.

Bởi vì họ cũng cảm nhận được khí tức khủng bố tỏa ra từ người lão giả Long tộc kia vào lúc này… "Đinh, thu thập sinh linh Tiên Thiên nhận được điểm tu vi: bốn triệu +!" "Đinh, thu thập sinh linh Tiên Thiên nhận được điểm tu vi: năm triệu +!" "Đinh, thu thập sinh linh Tiên Thiên nhận được điểm tu vi: mười triệu +!" "....." Lúc này, từng tiếng thông báo của hệ thống không ngừng vang lên trong đầu Vô Cực, và theo sau những tiếng thông báo đó, hắn cũng tỉnh táo lại từ trong suy tư.

Khi nhìn thấy lão giả xuất hiện trước mặt mình lúc này, Vô Cực lập tức thu hồi suy nghĩ, ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào người lão giả kia, ngay sau đó, lực nguyên thần vô tận tuôn ra.

"Hửm?

Long tộc?

Hỗn Nguyên Kim Tiên sao?" Chẳng mấy chốc, Vô Cực đã cảm ứng được tu vi của lão giả Long tộc này.

"Chẳng lẽ là em trai của Long Vương, nhân vật số hai của Long tộc năm xưa, Chúc Long sao?" Sau khi cảm ứng được tu vi của người này, Vô Cực thầm nghĩ và phỏng đoán.

"Hệ thống, thu thập cho ta!" Vô Cực thầm niệm trong lòng!

"Đinh, đang thu thập Chúc Long của Long tộc....." "Quả nhiên là Chúc Long… thảo nào lúc Long Phượng Kỳ Lân tam tộc quyết chiến, không hề thấy lão, hóa ra là đã được Long Vương sắp đặt khác!"

“Thảo nào… thảo nào lão vừa mới xuất hiện đã nhanh chóng phát hiện ra ta như vậy.....” Từ lời của hệ thống, Vô Cực nhanh chóng hiểu ra.

Dù sao cũng là một cường giả cấp bậc Hỗn Nguyên Kim Tiên (Chuẩn Thánh) mà!

Thấy Vô Cực mãi không nói gì!

“Hừ, tiểu tử, ngươi tưởng không nói gì là có thể trốn tránh được sao?

Mau mau giao trả bảo vật của Long tộc cho bản tọa, như vậy, có lẽ bản tọa còn có thể để lại cho ngươi một cái toàn thây, nếu không thì.....” Chúc Long nhìn chằm chằm vào Vô Cực với ánh mắt lạnh như băng, hừ lạnh nói.

Ầm một tiếng, một luồng khí tức mênh mông vô biên và khủng bố đột nhiên từ trên người Chúc Long cuồng dũng tuôn ra, lan tỏa khắp không gian này.

Đó là khí thế độc nhất của Hỗn Nguyên Kim Tiên.

“Xì xì ~” Dưới khí thế và uy áp của Chúc Long, sắc mặt của tất cả sinh linh có mặt tại đây đều biến đổi.

Bọn họ không khỏi liên tục lùi về phía sau.

Mặc dù đã đoán được Chúc Long là một cường giả, nhưng bây giờ, điều đó lại vượt ngoài dự liệu của họ.

“Không sai!

Chính là bần đạo!” Đối mặt với uy áp của Chúc Long, Vô Cực hiên ngang không sợ, trực tiếp thừa nhận.

Chỉ là Hỗn Nguyên Kim Tiên (Chuẩn Thánh) trung kỳ mà thôi, có gì phải sợ.

Mặc dù tu vi của hắn chỉ là Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, nhưng

nhục thân của hắn đã đạt tới Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ.

Huống chi hắn còn có Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Thí Thần Thương cùng nhiều linh bảo khác, cũng như Lực chi pháp tắc trong tay.

Hơn nữa, hắn chứng được là Đại Đạo Chi La hoa nở mười hai phẩm, chỉ dựa vào Đại Đạo Chi La thôi cũng đã đủ để san bằng chênh lệch một tiểu cảnh giới, huống chi hắn còn ngưng tụ được Đại La đạo quả.

Tổng hợp những điều trên, dù Vô Cực không sử dụng bất kỳ linh bảo nào và Lực chi pháp tắc, cũng đủ sức áp chế Chúc Long.

"Đinh, thu thập Chúc Long của Long tộc thành công, nhận được điểm tu vi: ba trăm triệu +!" Lúc này, tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Vô Cực.

"Ba trăm triệu điểm tu vi à… không tệ……" Vô Cực thầm lẩm bẩm trong lòng.

"Hừ, gan lớn lắm!

Thừa nhận là tốt rồi!

Vậy thì chịu chết đi!" Trên khuôn mặt già nua của Chúc Long tràn ngập sát ý và sát khí vô tận.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh vang vọng khắp đất trời.

"Hừ, Chúc Long, ngươi dám động thủ thử xem!" Trong khoảnh khắc, hư không bị xé toạc, một bóng hình xinh đẹp tắm mình trong biển lửa xuất hiện giữa không trung, sau đó trong nháy mắt đã đáp xuống bên cạnh Vô Cực, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào Chúc Long ở đối diện, ngọn lửa khủng bố trên người nàng khiến nhiệt độ xung quanh tăng vọt, dường như muốn thiêu rụi cả hư không.

“Hửm?

Lại là ai?” Sau khi nàng xuất hiện, sắc mặt của tất cả sinh linh có mặt tại đây lại một lần nữa biến đổi, tâm thần chấn động dữ dội.

Ngọn lửa này… chẳng lẽ là người của Phượng tộc sao… Tất cả mọi người đều thầm phỏng đoán.

“Hừ, thật không ngờ, ngoài Long tộc ta ra, trong Phượng tộc lại có người tu vi như vậy tồn tại……” Vào lúc này, Chúc Long tạm thời bỏ qua Vô Cực, chuyển ánh mắt sang bóng hình xinh đẹp bên cạnh Vô Cực.

Chương 158

Hỗn Nguyên Kim Tiên!

Chỉ một cái liếc mắt, lão đã cảm ứng được cảnh giới tu vi của nàng.

Điều này không khỏi có chút vượt ngoài dự liệu của lão, ban đầu lão tưởng rằng sau Long Hán đại kiếp, lúc này trong tam tộc Long Phượng Kỳ Lân, chỉ còn lại một mình lão là cường giả cấp bậc Hỗn Nguyên Kim Tiên, không ngờ… "Thật sự là người của Phượng tộc sao!" Sau khi nghe lời của Chúc Long, mọi người trong lòng đều đã hiểu rõ.

"Hừ!" Nàng chỉ dùng đôi mắt đẹp lạnh lùng nhìn Chúc Long hừ một tiếng, sau đó không thèm để ý nữa, rồi từ từ quay đầu, nhìn về phía Vô Cực bên cạnh.

Hai người cứ thế bốn mắt nhìn nhau.

Khi nhìn Vô Cực, trong khoảnh khắc, ánh mắt của nàng trở nên dịu dàng, thậm chí hốc mắt còn ẩm ướt, đôi mắt đẹp long lanh ngấn lệ.

"Nguyên Minh…… nàng, khỏe không?" Nhìn bóng hình quen thuộc trước mắt, Vô Cực từ từ đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mượt mà của nàng, trong mắt tràn đầy dịu dàng, cất giọng ôn nhu.

"Tại sao?

Tại sao chàng đi lâu như vậy… cũng không quay về thăm ta… chàng có biết không, ta ngày nào cũng đợi chàng mà……" Khi Vô Cực vừa cất lời, Nguyên Minh lúc này không thể kìm nén được nữa, trên khuôn mặt tuyệt mỹ, nước mắt giàn giụa, đôi mắt đẹp nhìn chằm

chằm vào Vô Cực, nghẹn ngào nói.

"Ta…… ta……" Nhìn Nguyên Minh khóc như mưa, Vô Cực nhất thời không biết phải nói gì, trong lòng không khỏi tràn ngập cảm giác áy náy với nàng.

"Được rồi, ngoan, đừng khóc nữa, là ta sai được chưa……" Vô Cực chỉ có thể dùng giọng ôn nhu an ủi Nguyên Minh như vậy, cũng không để ý đến việc mấy người Nữ Oa, Hậu Thổ, Phục Hy đang nhìn ở phía sau.

Lúc này, cách Vô Cực không xa.

"Hửm?

Nữ Oa đạo hữu… người đứng bên cạnh Vô Cực đạo hữu… cô có quen không?" Hậu Thổ nhìn Nguyên Minh rồi hỏi Nữ Oa.

"Không quen……" Nữ Oa lắc đầu!

"Ồ……" "Ai, đại ca của ta à, vừa ra ngoài một chuyến, rốt cuộc đã quen biết bao nhiêu nữ nhân vậy, chẳng lẽ có tam muội là chưa đủ sao, trước có Hậu Thổ, Dao Trì, Hi Hòa, Thường Hi… bây giờ lại thêm người này!" Phục Hy tỏ vẻ bất lực.

Một lát sau, dưới sự an ủi của Vô Cực, Nguyên Minh cuối cùng cũng nín khóc, sau đó ánh mắt rơi vào Chúc Long ở đối diện.

"Hừ, ôn lại chuyện cũ đủ rồi chứ?

Nếu đủ rồi, vậy thì chịu chết đi!

Tiểu tử, đừng tưởng rằng có nàng ta ở đây, bản tọa không làm gì được ngươi, phải biết rằng trên Hỗn Nguyên Kim Tiên, mỗi bước là một trời một vực, không thể vượt qua." Chúc Long hừ lạnh nói.

"Hừ, Chúc Long, ngươi thật sự cho rằng có thể giết được ta sao?" Vô Cực kéo Nguyên Minh ra sau lưng, rồi trên mặt hiện lên một nụ

cười đầy ẩn ý.

".....Chàng có thể không?" Nguyên Minh dùng nguyên thần truyền âm cho Vô Cực.

"Ừm!" Vô Cực gật đầu.

"Ồ… vậy được rồi!" Lúc này Nguyên Minh, giống như một tiểu nữ nhân, rất nghe lời Vô Cực, ngoan ngoãn lui ra phía sau.

"Hừ, vậy thì thử xem!" Trong nháy mắt, Chúc Long đột nhiên tung một chưởng về phía Vô Cực, hư không lập tức vỡ nát, từng tầng không gian sụp đổ, hình thành một luồng sát ý trời đất khủng bố vô cùng, với sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Thấy vậy, Vô Cực vẫn đứng yên không động, sau đó cũng tức thì vung nắm đấm phải, nhưng bên trong cơ thể, hàng ức tế bào vi hạt đã cuộn trào, trên tám trăm bốn mươi triệu mười hai vạn chín ngàn sáu trăm khí hải, tỏa ra ánh tiên quang vô tận và sức mạnh nhục thân vô cùng, hội tụ vào nắm đấm phải.

Đồng thời, Lực chi pháp tắc hiện ra trên nắm đấm phải của Vô Cực, dẫn động sức mạnh trời đất vô tận như thủy triều cuồn cuộn ập đến, tỏa ra khí tức hủy thiên diệt địa.

"Xì xì ~" "Bùm!" Sau khoảnh khắc tiếp theo, nắm đấm vô địch của Vô Cực, dường như có thể tái khai thiên địa, phá diệt hỗn độn, mang theo uy lực phá diệt trời đất, oanh kích lên chưởng ấn của Chúc Long.

"Ầm ~" Trong nháy mắt, chỉ thấy cự chưởng của Chúc Long bị đánh xuyên, tan biến giữa đất trời, sau đó uy thế không giảm tiếp tục lao về phía Chúc Long.

"Xì xì ~" Dưới một quyền này, không gian bị phá diệt, nhật nguyệt tinh thần bị đánh nát, tinh hà vô tận bị hủy diệt, dường như ngay cả

dòng sông dài của thời không và vận mệnh cũng sắp bị đánh chìm, trời đất thất sắc, linh hồn của vô số sinh linh run rẩy.

Nắm đấm vô địch của Vô Cực, không gì có thể chống đỡ!

Vào lúc này, dưới sự dẫn dắt của Lực chi pháp tắc, tất cả "lực" trong phạm vi hàng ức vạn dặm đều cuồn cuộn đổ về phía Vô Cực.

"Không… không thể nào……" Nhìn thấy cự chưởng của mình bị đánh tan, Chúc Long không dám tin, lão là tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ cơ mà, sao có thể không địch lại một người Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ được.

Cảm nhận được sự khủng bố ẩn chứa trong một quyền của Vô Cực, lúc này trong lòng Chúc Long, càng mơ hồ xuất hiện sự bất an.

Lão muốn tránh né một quyền của Vô Cực, nhưng lại phát hiện mình đã bị khí cơ của Vô Cực khóa chặt, chỉ có thể cứng rắn đối đầu.

"Xì xì……" Sau một giây, Vô Cực lập tức chủ động tấn công, trong đôi mắt bắn ra Hỗn Độn Chân Hỏa vô tận, bao trùm lấy Chúc Long, ngay sau đó bước một bước, dường như vượt qua hỗn độn vô tận, trong nháy mắt đã đến trước mặt Chúc Long, rồi một quyền oanh kích lên người lão.

Vào lúc này, hư không vô tận bị Hỗn Độn Chân Hỏa thiêu rụi, không gian dường như bị ngưng đọng, thời gian bị tĩnh lặng, giữa trời đất dường như chỉ còn lại nắm đấm vô địch có thể hủy diệt trời đất, biển sao vô tận bị cắt đứt, hỗn độn vô tận bị nghiền nát.

".....Ngọn lửa này……" Trong Hỗn Độn Chân Hỏa, truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Chúc Long.

Hỗn Độn Chân Hỏa ngày nay, dưới sự thúc đẩy của Vô Cực, cho dù là cường giả Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ gặp phải, cũng chỉ có thể tránh né phong mang, tuyệt đối không dám cứng rắn đối đầu.

“Bùm!” Dưới một quyền của Vô Cực, Chúc Long tức thì bị đánh bay xa hàng ức vạn dặm, cả người vô cùng thảm hại, miệng phun máu tươi, sắc mặt trắng bệch, bị thương nặng.

Chỉ trong nháy mắt, đã bị Vô Cực một tay trấn áp! ...

Một quyền đánh bay nhân vật số hai của Long tộc, Chúc Long.

Vô Cực đứng tại chỗ, tay áo rộng tung bay dù không có gió, toàn thân tỏa ra một luồng khí thế nhiếp người.

Vững như núi, sâu như vực, cao không thể với tới, sâu không thể nhìn thấu.

Một đám sinh linh không khỏi bị khí thế của Vô Cực áp đảo, ngạt thở, bất giác lùi về phía sau.

Những người có tu vi sâu như Tam Thanh, chỉ cảm thấy thân hình chùn xuống, vô hình trung dường như thấp hơn Vô Cực nửa cái đầu.

Những người tu vi thấp hơn, lùi một bước là có thể chịu được, nhưng những người cấp bậc Thái Ất Kim Tiên lùi đến cuối cùng, không nhịn được liền co giò bỏ chạy.

Chương 159

Nguyên Thủy, Lão Tử tâm cơ khá sâu, tuy kinh ngạc nhưng cố gắng giữ vẻ mặt bình thường.

Còn Thông Thiên, người luôn bộc lộ hỉ nộ ra ngoài, sắc mặt trở nên xám xịt.

Trái ngược với họ, Nguyên Minh, Nữ Oa và những người khác lại vừa kinh ngạc vừa vui mừng, mặt mày rạng rỡ.

"Đại huynh trở nên lợi hại như vậy từ khi nào!

Thật khiến người ta ngưỡng mộ!" Sau một đòn của Vô Cực, sắc mặt của hắn từ xanh chuyển sang đỏ, lặp lại như vậy ba lần mới khôi phục như thường.

Lực chi pháp tắc vốn đang cuồn cuộn quanh thân cũng dần bình ổn trở lại.

Một đòn lập uy, càng thể hiện ra sức mạnh hùng hồn, uy hiếp toàn trường!

Vô Cực quét mắt nhìn toàn trường, Thông Thiên trong lòng không phục, nhưng khi ánh mắt vừa chạm vào Vô Cực, lập tức bại trận.

Chỉ có Nguyên Thủy, Lão Tử ánh mắt trống rỗng, thần thái ung dung.

Vô Cực trong lòng thầm nghĩ, hai người này cũng có chút bản lĩnh thật, không hổ là nhân vật trong Tam Thanh, uy vũ không thể khuất phục!

Đến nước này, Vô Cực cũng đã mạnh mẽ tuyên bố rằng Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, hắn chắc chắn phải có được!

Nguyên Minh tiến lên vui mừng nói: “Thảo nào chàng không cho ta giúp, hóa ra chàng bây giờ đã lợi hại như vậy, ta cứ tưởng tu vi của ta đã đột phá mạnh mẽ, không ngờ so với chàng, ta khó lòng theo kịp được……” Vô Cực bá đạo vô cùng, cướp sạch bảo khố Long tộc, lại còn một quyền đánh bay Chúc Long, có thể nói là ngang ngược đến cực điểm, nhưng lúc này lại dùng giọng ôn nhu nói với Nguyên Minh: “Chỉ là một con rồng thối, sao có thể làm nàng phải đổ mồ hôi thơm, điều đó sẽ khiến ta đau lòng lắm.” Nguyên Minh không ngờ Vô Cực lại nói những lời như vậy trước mặt mọi người, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, vô cùng xấu hổ.

Nữ Oa đứng khá gần, liếc mắt nhìn Nguyên Minh, thầm nghĩ: Đại huynh chưa từng nói với mình những lời quan tâm như vậy.

Đúng lúc này, Vô Cực đã đi đến bên cạnh Nữ Oa.

“Tam muội, không cần lo lắng, Tiên Thiên Thất Thải Hồ Lô Đằng ta chắc chắn phải có, đến lúc đó muội cứ chọn một màu mình thích trước.” Nghe những lời này, Nữ Oa đã ném những suy nghĩ vẩn vơ vừa rồi lên chín tầng mây, thầm nghĩ: “Đại huynh, đối với mình thật tốt.” Nguyên Thủy ở bên cạnh ho khan một tiếng nói: “Vô Cực đạo hữu, sao lại không coi chúng ta ra gì như vậy?

Linh bảo từ khi nào đã trở thành vật riêng của ngươi?” Vô Cực quay người, tay áo rộng tung bay, vô số phù văn trên người nhảy múa, lấp lánh kim quang, chính là biểu hiện ngoại lộ của Lực chi pháp tắc, ngạo nghễ nói: “Linh bảo vô chủ, người có đức thì được, ngươi có ý kiến gì sao?” Lão Tử thản nhiên nói: “Ý của Vô Cực đạo hữu, là nắm đấm lớn thì là người có đức sao?” Vô Cực ha ha cười một tiếng nói: “Mấy ngày trước nghe pháp trên điện, không biết các ngươi nghe vào được mấy phần.” Thông Thiên không biết ý của Vô Cực là gì, nhưng không muốn chịu thua trong lời nói, bèn giành nói trước: “Tự nhiên là mười phần, chỉ sợ có kẻ linh tuệ không thông, chỉ biết dùng sức mạnh

vũ phu, e rằng ba phần cũng không dùng được." Vô Cực lắc đầu, thảo nào Thông Thiên xếp cuối cùng trong Tam Thanh, năng lực lĩnh ngộ quả thực kém xa ngàn dặm.

"Đạo khả đạo, phi hằng đạo, con sâu mùa hạ không thể nói chuyện băng giá, ngươi không xứng cùng ta luận đạo!" "Ngươi!" Thông Thiên bị tức đến nửa ngày, vừa định phản bác, lại bị Lão Tử kéo tay áo.

Lão Tử nói: "Vô Cực đạo hữu kiến thức quả nhiên bất phàm, hay cho một câu 'đạo khả đạo, phi hằng đạo', hay cho một câu 'hạ trùng bất khả ngữ băng', ba huynh đệ chúng ta thụ giáo rồi!

Chúng ta đi!" Thông Thiên không chịu, nhưng thấy Nguyên Thủy cũng khẽ gật đầu, mới đành hung hăng trừng mắt nhìn Vô Cực một cái, ba người trong nháy mắt độn đi.

Vô Cực nhìn bóng lưng của Tam Thanh, trong lòng cũng khẽ thở dài, tuy rằng không tốn một quyền một cước đã khuyên lui được Tam Thanh, nhưng hai câu nói đó lại có ích rất lớn cho Tam Thanh, một được một mất cũng không biết là lời hay lỗ.

Đúng như câu nói, họa là nơi phúc dựa vào, phúc là nơi họa ẩn náu.

Tam Thanh đã đi, trong sân cũng không còn ai có thể tranh đoạt Tiên Thiên Thất Thải Hồ Lô Đằng với nhóm của Vô Cực.

Lợi ích trước mắt lại là thật, đối với việc nâng cao thực lực của cả nhóm có thể có tác dụng rõ rệt.

Suy diễn thiên cơ đâu có đơn giản như vậy, mỗi bước suy diễn, độ khó đều tăng lên theo cấp số nhân, cũng chỉ có thể lo cho trước mắt, chuyện sau này, phải xem tâm huyết khi nào dâng trào mới có thể dự đoán được.

Nữ Oa lúc này vui vẻ nhảy nhót, mừng rỡ nói: "Đại huynh, vừa rồi huynh nói cho muội chọn trước, có giữ lời không?" Vô Cực yêu chiều khẽ vuốt mái tóc đen bóng mượt mà của Nữ Oa nói: "Ta nói lúc nào không giữ lời?" Đúng lúc này, giữa sườn núi, đột nhiên ánh sáng rực rỡ, mây lành bảy màu từ trên trời giáng xuống.

Trong chốc lát, sương mù mỏng manh phiêu tán, quấn quýt không ngừng, trong đó tiếng tiên nhạc phiêu diêu không biết từ đâu vang lên, tiếp đó mọi người liền ngửi thấy một mùi hương lạ xộc vào mũi.

Đủ loại dị tượng đều báo hiệu Tiên Thiên Thất Thải Hồ Lô Đằng sắp hiện thế!

Ngay cả những người không có linh bảo Tiên Thiên cũng nín thở, mắt không dám chớp nhìn chằm chằm vào nơi Tiên Thiên Thất Thải Hồ Lô Đằng sắp xuất hiện.

Các tán tiên, những người có tu vi thấp như Thái Ất Kim Tiên vẫn còn ở lại, không phải để tranh giành một quả hồ lô, mà chỉ mang một suy nghĩ, đã đến rồi, cũng nên tận mắt chứng kiến linh bảo Tiên Thiên xuất thế trông như thế nào.

Không có bảo vật, tích lũy chút kinh nghiệm cũng được.

Tam Thanh đã đi, và hai vị đạo nhân phương Tây là Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng không có mặt, nhân vật số hai của Long tộc cũng bị Vô Cực một quyền đánh bay, trong sân không còn ai dám thách thức Vô Cực nữa.

Huống chi Vô Cực không chỉ có một mình, mà phe của hắn còn đông người.

Ba huynh muội ban đầu, thực lực không cần bàn cãi, không sợ bất kỳ đoàn thể nào.

Lại có thêm Nguyên Minh là viện trợ mạnh mẽ, thực lực được

nâng cao đáng kể, cộng thêm những người mới gia nhập, có thể nói là nhân tài đông đúc.

Vô Cực ung dung tự tại, chờ đợi Tiên Thiên Thất Thải Hồ Lô Đằng xuất thế.

Theo sau các loại dị tượng, đất đai kiên cố vô cùng của Bất Chu Sơn từ từ nhô lên một khối.

Một mầm non nhỏ bé cứ thế mọc lên.

Ngay khoảnh khắc nó nhô lên khỏi mặt đất, trên bầu trời vạn đạo linh quang chiếu xuống, sườn núi Bất Chu Sơn vốn có chút sương mù âm u, lúc này bị kim quang chiếu rọi, lập tức tan đi bảy tám phần, không còn tồn tại.

Cái mầm non nhỏ bé kia cực kỳ có sức sống, trong mắt mọi người, nó sinh trưởng với tốc độ cực nhanh, chẳng mấy chốc đã leo theo giàn cây tự nhiên trên vách núi.

Linh khí đậm đặc trong đó tỏa ra khắp nơi.

Tùy tiện hít một hơi cũng có thể bằng mấy chu thiên đả tọa bình thường.

Vì vậy, mọi người đều không tự chủ được mà ngồi xếp bằng xuống, hy vọng hấp thu được thêm chút lợi ích.

Nhưng những điều này so với Tiên Thiên Thất Thải Hồ Lô Đằng mà nói, cũng chỉ là chút lợi ích không đáng kể mà thôi.

Vô Cực cũng không bá đạo đến mức ngay cả chút lợi lộc nhỏ nhặt này cũng không cho các tán tiên hưởng, hắn hiên ngang đi đến trước mặt Tiên Thiên Thất Thải Hồ Lô Đằng, một bên cẩn thận quan sát, xem bảy quả hồ lô bảy màu đã kết ra chưa.

Mặt khác, hắn cũng ra lệnh cho hệ thống bắt đầu thu thập Tiên

Thiên Thất Thải Hồ Lô Đằng.

Linh khí nồng đậm đến mức không thể hòa tan kia, đều là để chuẩn bị cho sự sinh trưởng của Tiên Thiên Thất Thải Hồ Lô Đằng, giống như nước ối bên cạnh thai nhi, không ngừng cung cấp dưỡng chất cho sự sinh trưởng của Tiên Thiên Thất Thải Hồ Lô Đằng.

Những quả hồ lô nhỏ bé lần lượt kết ra.

Ban đầu đều là những quả hồ lô con màu trắng, sau đó từ từ lớn lên biến thành màu xanh, rồi mới có màu sắc độc nhất vô nhị của riêng mình.

Chương 160

Nữ Oa lúc này nhìn thấy quả hồ lô đầu tiên màu đỏ thẫm, không thích, bèn bỏ qua.

Màu sắc này ngược lại rất hợp với Chúc Dung.

Đỏ, vàng, lam, lục... từng quả một không ngừng kết ra, khiến người ta hoa cả mắt.

Nữ Oa cuối cùng nhìn thấy quả hồ lô màu lam kia liền nhảy lên nói: "Đại huynh, em muốn cái đó!" Vô Cực cười nói: "Đừng vội, nó chưa lớn hẳn, muội cứ đả tọa trước đi, thổ nạp linh khí Tiên Thiên ở đây, đối với muội có lợi." Nữ Oa nghe lời Vô Cực, nghe vậy cũng không suy nghĩ mà lập tức ngồi xuống, nhưng tò mò hỏi một câu: "Đại huynh, sao huynh không thổ nạp linh khí?" Vô Cực thầm nghĩ, chút linh khí này có ích gì, so với việc thu thập thì chậm hơn nhiều lắm.

"Không cần đâu, đối với cảnh giới của ta không có ích lợi gì lớn, đối với muội thì lợi ích rất nhiều." Lúc này hệ thống cũng đã thu thập xong.

"Thu thập hoàn thành, nhận được ba mươi triệu điểm!" Chỉ có ba mươi triệu...

Nhưng Vô Cực lại nghĩ, đây chỉ là Tiên Thiên Thất Thải Hồ Lô Đằng, bảy quả hồ lô có thể thu thập riêng lẻ, đó lại là một món hời.

Tính ra cũng không ít.

Khi bảy quả hồ lô hoàn toàn trưởng thành, linh khí Tiên Thiên nồng hậu cũng không còn sinh ra nữa, Tiên Thiên Thất Thải Hồ Lô Đằng cũng bắt đầu từ từ khô héo.

Vô Cực nhìn rõ, ra tay nhanh như điện, chia bảy quả hồ lô cho mọi người.

Đương nhiên hắn không chỉ giữ lại quả Tử Kim Hồ Lô cuối cùng, mà còn định thu hồi Tiên Thiên Thất Thải Hồ Lô Đằng đang khô héo, để luyện hóa thành Tiên Thiên chí bảo của mình.

Ngoài ra, Vô Cực còn nhận được bảy hạt hồ lô.

Bảy hạt hồ lô này, có thể hấp thu linh khí của trời đất, đoạt lấy tinh hoa của nhật nguyệt, sau đó lại sinh ra Thất Thải Hồ Lô Đằng, có thể kết ra hồ lô.

Chỉ là đẳng cấp chắc chắn sẽ kém hơn Tiên Thiên Thất Thải Hồ Lô Đằng một chút, chỉ có thể là Hậu Thiên Thất Thải Hồ Lô Đằng.

Đương nhiên Vô Cực cũng có thể luyện chúng thành pháp bảo, có công dụng khác.

Sinh mệnh lực chứa trong mỗi hạt hồ lô đều kinh người, thậm chí có thể dùng làm hóa thân tam thi của người tu hành.

Vô Cực không dùng đến, nhưng sau này tiểu đệ dưới trướng, không tránh khỏi có người dùng đến, ví dụ như Tiểu Thanh Loan.

Lần này nó cũng lập công lớn, tuy không được chia hồ lô, nhưng chia cho một hạt hồ lô cũng là điều nên làm.

Chí bảo đã chia xong, mọi người vui mừng khôn xiết.

Đám tán tiên kia cũng cảm kích Vô Cực vô cùng.

Cơ duyên lớn như trời, người khác chỉ hận không thể một mình nuốt trọn, cũng chỉ có Vô Cực mới sẵn lòng chia sẻ lợi ích.

Để cho mọi người đều được hưởng chút linh khí Tiên Thiên.

So với việc Vô Cực một quyền đánh bay nhân vật số hai của Long tộc là Chúc Long, ấn tượng của chúng tán tiên đối với Vô Cực cũng

đã thay đổi lớn.

Nắm đấm kia của Vô Cực bá đạo vô cùng.

Nhân vật mạnh mẽ vô song như Chúc Long, lại bị miểu sát không còn chút cặn, một quyền đánh bay mấy ức dặm.

Cưỡng ép cướp sạch bảo khố Long tộc, lại còn lý lẽ đanh thép, khiến chúng tán tiên đều cảm thấy Vô Cực là kẻ mạnh mẽ vô lễ.

Nhưng bây giờ xem ra, Vô Cực chỉ mạnh mẽ với kẻ địch mà thôi, đối với kẻ địch như cái lạnh của chín tầng trời, đối với bạn bè lại như sự ấm áp của ba mặt trời.

Vì vậy, chúng tiên khi chắp tay cáo biệt Vô Cực, cũng đã âm thầm hạ quyết tâm, sau này quyết không cùng Vô Cực đối địch.

Vô Cực cũng không ngờ hành động vô tâm của mình lại âm thầm đặt xuống một nước cờ nhàn, trong cuộc tranh đoạt thiên đạo tương lai, đã vô hình tranh thủ được không ít lòng dân.

"Đại huynh, lấy được chí bảo rồi, tiếp theo làm gì?" Nữ Oa bình thường cũng tinh minh tháo vát, nhưng trước mặt Vô Cực lại ngoan ngoãn như cô em gái nhà bên, chuyện nhỏ nhặt cũng chạy đến hỏi ý Vô Cực.

Vô Cực vốn rất cưng chiều Nữ Oa, một lời nặng cũng không nỡ nói, tuy rằng chuyện tiếp theo, tự nhiên là trở về động phủ luyện hóa bảo vật, như vậy mới có thể sử dụng bảo vật như cánh tay của mình.

Nhưng Vô Cực vẫn ôn hòa từ từ giải thích.

Vì vậy, mọi người đều đề nghị trở về động phủ của mình, luyện hóa chí bảo.

Trong khoảng thời gian này, Vô Cực cũng ở cùng Nữ Oa và những người khác, chỉ điểm cho họ.

“Đạo khả đạo, phi hằng đạo”, những thứ này không phải chỉ nghe lão tổ giảng đạo là có thể đốn ngộ.

Giảng càng chi tiết, thì càng xa rời bản kinh.

Vô Cực cảm ngộ sâu sắc, có thể khéo léo để Nữ Oa và những người khác lĩnh ngộ được những tinh túy mà họ chưa lĩnh ngộ được.

Cũng may, Nữ Oa đều là người có đại trí tuệ, cũng không để một phen tâm huyết của Vô Cực uổng phí.

Mấy ngàn năm trôi qua, không chỉ luyện hóa được Tiên Thiên chí bảo, mà mỗi người tu vi đều đại tiến.

Vô Cực ra khỏi động, đều cảm thấy hai mắt kim quang tứ xạ, sức mạnh trong cơ thể thuần túy hơn xưa rất nhiều.

Xem ra đột phá cảnh giới chỉ còn là vấn đề thời gian!

Nhưng trong lúc một bầu không khí yên bình, Vô Cực đột nhiên cảm thấy một trận tim đập nhanh không rõ nguyên do.

Tâm huyết dâng trào!

Vô Cực lúc này đã có tu vi Hỗn Độn Kim Tiên, sớm đã vứt bỏ phiền não, sân hận ra sau đầu, bất cứ chuyện gì cũng không thể khuấy động nội tâm, tâm chí kiên định như bàn thạch, cái gọi là hỉ nộ, chẳng qua chỉ là cố ý bộc lộ ra ngoài mà thôi.

Trong trạng thái này, nếu muốn cảm ứng, dự đoán sự việc sắp xảy ra, sẽ xuất hiện hiện tượng tâm huyết dâng trào.

Là ai sắp xảy ra chuyện sao?

Lúc này, Tiểu Thanh Loan mặt mày kinh hoảng bay tới.

Chương 161

Trên cánh còn mang vết thương.

Phải biết rằng tu vi của Tiểu Thanh Loan bây giờ tiến bộ vượt bậc, sớm đã không thể so với ngày xưa, lúc này có thể làm nó bị thương cũng chỉ có vài người mà thôi.

"Chuyện gì, hoảng hốt như vậy!

Còn ra thể thống gì nữa!" Lúc này tu vi Vô Cực càng sâu thêm một bước, nhất cử nhất động càng thêm có pháp độ, Tiểu Thanh Loan vốn kinh hoảng thất thố, nhưng nhìn thấy bộ dạng của Vô Cực, bất giác có một luồng thần khí từ bách hội rót vào, toàn thân ấm áp, như thể ngâm mình trong nước ấm.

Tình tự lập tức ổn định lại.

"Mấy hôm trước không phải đại lão gia phái ta đi tìm Hậu Thổ truyền pháp sao?" Vô Cực gật đầu.

Pháp bất truyền lục nhĩ, khi khai đàn giảng đạo, mỗi người lĩnh ngộ đều không giống nhau.

Vì vậy, những điều Vô Cực lĩnh ngộ, vốn đã có chút sai lệch nhỏ so với đại đạo, lúc này nếu mở lớp lớn, hiển nhiên không thích hợp, cho nên chỉ để Nữ Oa khẩu nhĩ tương truyền.

Như vậy mới có thể đắc được tinh túy.

"Rồi sao nữa?" Tiểu Thanh Loan nói: "Đến động phủ của Hậu Thổ, lại thấy một mảnh dấu vết đánh nhau, nửa ngọn núi đều bị san bằng……" Vô Cực ánh mắt co rụt lại, kim quang nội liễm, nhưng lại càng thêm uy nghiêm.

San bằng núi?

Di sơn bình hải đều là đại năng lực.

Tính theo ngày tháng, cũng chỉ có vài người có thể làm được.

Là ai lại kiêu ngạo như vậy, trực tiếp xông vào động phủ của Hậu Thổ, bắt nàng đi? ”Rồi sao nữa?” “Sau đó, ta bị phân thân của người đó làm bị thương, đều không nhìn rõ… Nếu không phải không nhìn rõ, e rằng ta không thể sống sót trở về báo tin rồi!” Vô Cực đứng dậy.

Động đến Hậu Thổ cũng như động đến hắn.

Kẻ tiểu nhân phương nào, lại hạ tác như vậy.

Vô Cực nghĩ, trong đầu không khỏi lóe lên hình ảnh của hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Hai người đó luôn thích dùng gian kế, mạnh mẽ, ngang ngược như vậy, xem ra cũng không giống phong cách của họ.

Bất luận thế nào, cũng đến lúc xuất sơn đi một chuyến. ”Tiểu Thanh Loan, theo ta đi một chuyến, một thời gian không xuất sơn, không biết đã xuất hiện những yêu ma quỷ quái nào, lại dám động đến người của ta.” Tiểu Thanh Loan mừng rỡ.

Tâm tính của nó đơn thuần nhất, có thù không thích để qua đêm.

Lúc này nghe Vô Cực muốn xuất sơn, vô cùng vui mừng.

Miệng không khỏi kêu lên: “Không biết cái tên vương bát đản nào đã động đến ta, đại lão gia phải giúp ta dạy dỗ hắn một trận ra trò!” Vô Cực khẽ mỉm cười, bước lên lưng Tiểu Thanh Loan, bay vút lên trời.

Trên không trung, Vô Cực năm ngón tay khẽ co lại.

Thuật thôi diễn hậu thiên, cũng có thể thôi diễn được vài phần.

Bấm đốt ngón tay mấy lần, lại đột nhiên phát hiện, chuyến đi này khá là có chuyện để làm.

“Chuyến xuất sơn này xem ra có chút thú vị……” Tiểu Thanh Loan, đang chở Vô Cực bay, đột nhiên cảm giác người trên lưng có chút không ổn, bất giác quay đầu lại nhìn.

Lại thấy Vô Cực lúc này đang nhìn mình với vẻ mặt trêu tức.

Vì vậy, Tiểu Thanh Loan có chút lắp bắp nói với Vô Cực: “Đại lão gia làm gì vậy?

Sao cứ nhìn chằm chằm ta, ta sẽ ngại đó.” Vô Cực nói với Tiểu Thanh Loan: “Ngươi định giả vờ đến bao giờ?

Ta thật sự không có kiên nhẫn chơi với ngươi.” Trong miệng Vô Cực không có động tác gì, Tiểu Thanh Loan lại run rẩy cả người, hất Vô Cực từ trên lưng mình xuống.

Sau đó cực nhanh kéo giãn khoảng cách với Vô Cực, từ từ hiện ra chân thân của mình, rồi kinh ngạc nói với Vô Cực: “Ngươi nhìn ra được sao?” Vô Cực không nhanh không chậm nói: “Ta vừa rồi chỉ đùa một chút, không ngờ ngươi phản ứng lớn như vậy, tự mình hiện thân rồi.

Đây gọi là có tật giật mình sao.

Bộ dạng bây giờ của ngươi thật xấu xí!” Người cải trang thành Tiểu Thanh Loan kia, nghe những lời Vô Cực nói, không khỏi đại nộ.

Trên người bốc lên một trận hắc hỏa.

Sát khí bùng cháy, trong nháy mắt lan tỏa, bao bọc toàn thân.

Vô Cực yên lặng xem hắn biểu diễn, thầm nghĩ, gã này là ai?

Chẳng lẽ là tu tiên giả bị vực ngoại thiên ma mê hoặc sao?

“Vô Cực lão già, ăn một đòn của ta!” Theo sau gã cải trang thành Tiểu Thanh Loan kia, dùng hết toàn bộ sức mạnh phát ra một đòn uy lực kinh người, nhất thời nhật nguyệt vô quang, cát bay đá chạy, thời

tiết vừa rồi còn trong xanh, lập tức từng mảng mây đen che kín cả mặt trời.

Vô Cực khinh thường nhìn những dị tượng trước mắt, nói với người kia: "Ta cứ tưởng ngươi có tài thực học, không ngờ lại chơi những trò hư danh này." Vì vậy, Vô Cực chỉ hét lớn một tiếng: "Phá." Những dị tượng trước mắt toàn bộ đều biến mất.

Gã cải trang thành Tiểu Thanh Loan kia, thấy cảnh này không khỏi ngẩn ra, quay người bỏ chạy, nhưng tốc độ của hắn làm sao bì được với Vô Cực?

Vô Cực đuổi theo sau, chỉ ngón tay nhẹ nhàng búng một cái, trúng vào lưng hắn, gã kia ngay cả một tiếng hừ cũng không kịp hừ đã từ trên mây rơi xuống.

"Ha ha, Vô Cực lão già, ngày chết của ngươi sắp đến rồi!" Sau khi người kia nói xong, toàn thân co lại, hóa thành một người giấy nhỏ.

Vô Cực ấn mây đáp xuống mặt đất, phát hiện gã kia đã hóa thành một người giấy nhỏ chỉ bằng ba bàn tay.

Vô Cực cầm người giấy kia trong tay.

Không gió mà tự cháy, đột nhiên trên người giấy bốc lên ngọn lửa đen u ám, chẳng mấy chốc đã thiêu người giấy thành tro bụi.

Vô Cực bên cạnh không khỏi lộ ra một nụ cười, xem ra trong khoảng thời gian hắn bế quan.

Chương 162

Thật sự đã xảy ra một số chuyện có thể khiến hắn hứng thú.

Những lời Tiểu Thanh Loan giả nói với Vô Cực cũng không phải vấn đề lớn, lại không phải bắt buộc phải có tọa kỵ mới được, dựa theo phương hướng dự cảm của tâm huyết dâng trào, Vô Cực bay nhanh về phía tây bắc.

Vô Cực bay được khoảng mấy vạn dặm, phát hiện có không ít tán tiên đang ngự khí.

Vô Cực lúc này lấy ra một viên đan dược, đan này tên là Dịch Dung Đan.

Cũng là một trong những đan dược Vô Cực luyện chế ra trong lần bế quan luyện chế pháp bảo.

Không chỉ có thể che giấu cảnh giới, che đậy khí tức, đồng thời còn có thể thay đổi ngoại hình.

Điều vi diệu nhất là không có một chút dao động pháp lực nào, đại năng như Tam Thanh cũng không thể phát giác.

Bây giờ là lợi khí để che giấu hành tung.

Nếu đã có người muốn bất lợi cho Vô Cực và đạo hữu của hắn, vậy thì việc Vô Cực che giấu hành tung, làm rõ duyên do trong đó, cũng trở nên quan trọng.

Vô Cực bèn nhờ viên đan dược này cải trang thành một tán tiên bình thường.

Tóc tai bù xù, áo phanh ngực, để lộ cái bụng to, ai nhìn cũng không thèm để ý.

Sau đó Vô Cực lặng lẽ đi theo sau nhóm tán tiên kia.

Nhóm tán tiên bay cũng không bao lâu, liền đáp mây xuống trước một ngọn núi.

Vô Cực đi theo, kiếm cớ bắt chuyện với một Thái Ất Kim Tiên đi sau cùng.

Hóa ra mấy ngàn năm Vô Cực không xuất hiện, không biết bây giờ đã xảy ra biến hóa khá lớn.

Thiên tài địa bảo mỗi lần xuất hiện, đều bị một số đại năng cướp đoạt, vô số tán tiên, không lấy được thứ gì, tu vi tiến triển tương đối chậm chạp.

Nhưng lúc này đột nhiên xuất hiện một tông môn kỳ lạ, chuyên luyện chế đan dược.

Uống đan dược để nâng cao tu vi cũng là một con đường tắt, đây là bí mật của các tông môn, nhưng môn này lại không hề có thành kiến tông môn, chỉ cần lấy đồ đổi, đưa ra giá, đan dược gì cũng có.

Đệ tử danh môn đại phái, tự nhiên không hiếm, nhưng đối với những tán tu không có gốc rễ, không khác gì phúc âm từ trên trời giáng xuống.

Vô Cực nghe xong, cũng không khỏi bĩu môi.

Dựa vào ngoại lực, rõ ràng là hành vi của bàng môn tà đạo, tu hành là tu tâm, đan dược chỉ có tác dụng phụ trợ.

Vô Cực không biết luyện đan sao?

Nhưng không chỉ không dùng, mà còn không bao giờ để Nữ Oa và các hảo hữu khác dùng.

Trước mắt tuy có chút bổ ích, nhưng về lâu dài, có hại vô ích.

Nhưng mỗi người có duyên pháp của riêng mình, Vô Cực tự nhiên

sẽ không nói nhiều về con đường tu hành của người khác.

Vô Cực theo các tán tiên lên núi, phát hiện nơi này giống như một khu chợ tự do, lấy vật đổi vật, đâu đâu cũng có.

Đan dược với các loại công hiệu cũng đa dạng, mới lạ thú vị, đến Vô Cực cũng muốn đổi mấy viên về chơi.

Diệt Trần Đan, có thể tinh thuần thể chất, thích hợp cho một số tu sĩ không phải người, nghe nói Thông Thiên thích nhất thu nhận yêu loại đệ tử, sáng lập một giáo phái, tên là Tiệt Giáo, tự xưng giáo chủ.

Tuy rằng tính cách của Thông Thiên trong Tam Thanh không đủ trầm ổn nhất, nhưng Vô Cực lại tương đối thích hắn hơn.

Ngực không thành phủ, có một trái tim son sắt, chỉ riêng giáo phái có giáo không loại đã khiến Vô Cực sinh ra một chút kính phục.

Đằng Long Đan, lấy huyết mạch Long tộc và dị quả làm nguyên liệu chính luyện thành, tinh tiến tu vi, Hỗn Độn Kim Tiên dùng cũng có ích.

Nếu không phải Vô Cực có thể tùy tiện thu thập, căn bản không cần lo lắng về tu vi, không khỏi cũng sẽ sinh ra một chút ham muốn chiếm hữu.

Vạn Niên Linh Nhũ, thu thập từ Bất Chu Sơn, Vạn Tuyền Động, linh nhãn chi tuyền, uống một giọt có thể khiến khí hải trống rỗng nhanh chóng lấp đầy, là vật phẩm cần thiết khi đấu pháp.

Minh Thanh Linh Thủy, dùng nước này rửa mắt, không chỉ có thể thanh tâm minh mục, còn có cơ hội lĩnh ngộ thần thông dự đoán thiên địa huyền cơ.

Hồi Dương Chân Nguyên Đan, xương trắng sinh thịt, nhục thể bị hủy cũng có thể từ không sinh có, không cần phải đoạt xá trùng sinh nữa.

Đủ loại đan dược kỳ diệu thật sự là vật phẩm cần thiết khi giết người cướp của, ở nhà du lịch.

"Thật thú vị vô cùng……" Vô Cực đi dạo trong khu chợ, tuy rằng cũng từng có chút hứng thú, nhưng lại ngửi thấy mùi âm mưu nồng nặc.

Trên đời này e rằng chỉ có Thiên Đạo làm việc không xuất phát từ lợi ích, thực sự coi vạn vật như chó rơm.

Những người khác ai mà không có tư tâm.

Tông môn vô danh này, tung ra nhiều đan dược như vậy, thu hút nhiều tán tiên đến, không biết trong hồ lô bán thuốc gì.

Lại thêm người giấy màu đen kia, liên kết những dị tượng này lại, khiến Vô Cực nảy sinh hứng thú điều tra một phen, còn hơn xa hứng thú với bản thân đan dược.

Vô Cực ngẩng đầu, nhìn ngọn núi kia.

Núi không cần cao, có tiên thì nổi danh, nước không cần sâu, có rồng thì linh.

Ngọn núi này vốn vô danh, lại vì tông môn này mà trở nên náo nhiệt phi thường, nhìn mây trên trời, thỉnh thoảng lại có tán tiên qua lại.

Vậy mục đích của họ rốt cuộc là gì?

Nơi này không phải linh mạch, linh khí mỏng manh, ai lại mở tông lập phái ở nơi như thế này.

Vô Cực cảm thấy, chỉ có một khả năng có thể giải thích.

Nơi đó chỉ là một động phủ dùng xong có thể vứt bỏ, cho nên tự nhiên không cần tốn công tốn sức đi tìm phúc địa động thiên.

Chương 163

Vô Cực một mình đi về phía hậu sơn.

Theo lời những đệ tử bán đan dược, đó là nơi vào tông môn.

Chỉ là Vô Cực đi đến, chưa kịp đến gần, đã cảm ứng được một pháp trận khổng lồ tồn tại.

"Hệ thống, phá trận cho ta!" "Trận pháp này quá phức tạp, thời gian cần thiết khá lâu, có muốn phá không?" "Phá!" Vô Cực nói xong, quay người tìm một nơi kín đáo, ngồi xuống.

Hắn có thời gian, bất kể tốn bao lâu cũng phải vào xem thử.

Một ngọn núi rách nát như vậy, lại có một pháp trận phức tạp và khổng lồ như thế bảo vệ lối vào, thật là kỳ quái.

Tâm huyết dâng trào của Vô Cực, cũng cảm ứng mạnh mẽ nhất ở đây.

Nơi này có nguy hiểm, nhưng cũng là cơ duyên để Vô Cực đột phá cảnh giới.

Kim ô lặn về phía tây, nguyệt cung mọc ở phía đông.

Vô Cực ngẩng đầu nhìn, không biết vì sao, mặt trăng đêm nay vừa to vừa tròn, lộ ra một tia ánh sáng yêu dị màu huyết sắc.

"Huyết nguyệt vừa hiện, quần ma loạn vũ!" Vô Cực từ khi đến Hồng Hoang, tùy tâm sở dục, không biết đã cướp đi bao nhiêu cơ duyên của người khác, đoạt đi bao nhiêu tạo hóa của người khác.

Không ngờ lại dẫn phát tai ương huyết nguyệt.

Vô Cực từ từ đứng dậy, lúc này tiếng của hệ thống cũng theo đó mà đến.

“Phân tích trận pháp hoàn tất!” Theo tiếng của hệ thống, vô số phù văn từ giữa trời đất hiện ra, đổ về phía Vô Cực, trong nháy mắt hắn đã lĩnh ngộ được tinh yếu của đại trận này.

Cho dù chủ nhân thiết lập đại trận này bây giờ có so với Vô Cực, cũng không thể hiểu rõ hơn Vô Cực.

Vô Cực mặt không biểu cảm, từ từ đi tới.

Pháp trận vốn có thể dễ dàng ngăn cản Vô Cực, lại không phát ra một chút dao động pháp lực nào, để cho thân hình Vô Cực chìm vào trong pháp trận.

Sau khi tiến vào pháp trận, cảnh tượng trước mắt Vô Cực thay đổi.

“Chướng nhãn pháp!

Không, di cảnh đại pháp!” Di cảnh đại pháp còn được gọi là hải thị thận lâu, chỉ là một thủ đoạn khiến người ta nhìn thấy ảo ảnh.

Nhưng những cảnh tượng Vô Cực vừa nhìn thấy bên ngoài trận pháp đủ để làm giả thành thật, ngay cả Vô Cực cũng chỉ nảy sinh một chút nghi ngờ nhỏ, lúc này phá trận vào, mới nhìn rõ bộ mặt thật của ngọn núi này.

Đâu có cảnh núi non tú lệ, đâu có dòng suối trong vắt, đâu có khu rừng rậm rạp.

Chỉ có những nơi hoang vu.

Những đệ tử tông môn có vẻ mặt hiền lành kia, khi Vô Cực ở trong trận cũng đã nhìn thấu chân thân của họ.

Đâu có đệ tử tông môn hiền lành, Vô Cực có thể nhìn thấy, đều là những khôi lỗi mặt mày hung tợn, toàn thân đầy máu.

“Có chút thú vị.” Vô Cực khẽ mỉm cười, đưa tay ra, lấy ra Tử Kim

Hồ Lô.

Một nơi trông như tiên sơn phúc địa, lại bị người ta dùng đại trận biến thành một nơi luyện thi, không khí không những không có chút linh khí nào, mà còn tràn ngập khí độc có tác dụng ăn mòn đối với cơ thể người.

Những tán tiên tu vi không đủ, hít nhiều khí ở đây, sẽ dần dần mất đi ý thức, chuyển hóa thành những luyện thi mặt mày hung tợn, như xác sống.

Vô Cực lấy ra Tử Kim Hồ Lô, mở nắp hồ lô.

Không khí xung quanh đột nhiên bắt đầu lưu động nhanh chóng, tất cả đều đổ về phía Tử Kim Hồ Lô.

Bảy quả hồ lô Tiên Thiên kết trên Tiên Thiên Linh Bảo Hồ Lô Đằng, mỗi quả công hiệu đều khác nhau.

Quả Hồng Hồ Lô đầu tiên, hay còn gọi là Xích Hồ Lô, vốn dĩ nên thuộc về Nữ Oa.

Sau khi Cộng Công húc đổ Bất Chu Sơn, Nữ Oa cũng đã dùng Xích Hồ Lô luyện hóa ra ngũ sắc bổ thiên thạch, mới có thể thực hiện việc vá trời.

Nhưng lần này Nữ Oa dưới ảnh hưởng của Vô Cực, không chọn Xích Hồ Lô, mà chọn Lam Hồ Lô.

Đó vốn là một trong ba quả hồ lô mà Hồng Quân lão tổ có được trong dòng thời gian ban đầu.

Công hiệu vô cùng mạnh mẽ, so với Xích Hồ Lô mạnh hơn vô số lần.

Kim Hồ Lô, có thể triệu hồi Bách Yêu Phiên, vốn cũng thuộc sở hữu của Nữ Oa, chính vì có quả hồ lô này, Nữ Oa mới có thể dùng

Bách Yêu Phiên triệu hồi Hiên Viên tam yêu, để chúng đi lung lay nền móng của Thành Thang, giúp Võ Vương diệt được Đế Tân.

Vô Cực thay đổi quyền sở hữu của Tiên Thiên Hồ Lô, vô hình trung cũng thay đổi thiên số trong cõi u minh, khiến cho tương lai trở nên thần bí khó lường.

Nhưng Vô Cực có gì phải sợ?

Ví như Tử Kim Hồ Lô trong tay hắn, vốn thuộc về Thái Thượng Lão Quân, một là có thể triệu hồi Bát Quái Lô, hai là chuyên dùng để chứa đan dược luyện chế, nhưng trong tay Vô Cực, nó không chỉ đơn thuần là một vật chứa giúp dược tính của đan dược không bị thất thoát, mà còn có chút bổ ích.

Tử Kim Hồ Lô vừa xuất hiện, những khí độc kia, lần lượt bị hút vào.

Không gian bị lực hút mạnh mẽ kia kéo theo, đám đệ tử tông môn vốn chỉ có vẻ mặt hiền lành trước mặt các tán tiên, từng người một cũng không khỏi bị kéo đi lớp ngụy trang trên người, lộ ra bộ mặt thật của mình.

Các tán tiên có mặt tại đây, người tu hành thấp có Thái Ất Huyền Tiên, tự nhiên không có sức phá giải ảo ảnh do đại trận mang lại.

Nhưng có không ít tán tiên tu hành đến Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, bị Tử Kim Hồ Lô hút như vậy, trong đầu linh quang lóe lên, tự nhiên cũng nhìn thấu đây là một âm mưu.

Lần lượt hét lớn một tiếng, không ổn, liền lên mây, tứ tán bỏ chạy.

Chỉ có mấy Thái Ất Huyền Tiên tu vi thấp nhất, ngược lại vì thế mà hồn không giữ được xác, bị mê man ngã xuống đất.

Lúc này, Vô Cực sau lưng lạnh toát, một giọng nói âm u vang lên

sau lưng hắn.

"Tiểu tử làm chuyện tốt đấy!" Vô Cực khẽ mỉm cười, nhận ra giọng nói này, đó là giọng của Ma Tổ, nhưng thì sao chứ?

Chương 164

Vô Cực ngay cả người cũng không quay lại, tay áo vung lên, một luồng khí lưu mạnh mẽ lập tức nổ tung, đánh tan nát phân thân của Ma Tổ giáng lâm tại đây.

Chỉ là một phân thân hình chiếu mà thôi, dù Ma Tổ chân thân có ở đây, Vô Cực có gì phải sợ?

Cùng lắm thì lại thu thập một phen.

Lúc này không khí một trận vặn vẹo, Nữ Oa ló đầu ra, từ trên không trung bước ra.

"Đại huynh, sao huynh lại ở đây?" Vô Cực khẽ mỉm cười, Lam Hồ Lô của Nữ Oa, có thể vặn vẹo không gian, chân trời góc bể, trong chốc lát có thể đến, dùng chí bảo này để di chuyển nhanh chóng, có thể nói là vô cùng tiện lợi.

"Chúng ta đi!" Nữ Oa không biết Vô Cực gọi mình, chỉ là để làm tài xế một lần, mặt mày ngơ ngác đến, lại mặt mày ngơ ngác đi.

Thân hình hai người lại một lần nữa xuất hiện đã ở trên Bất Chu Sơn.

"Đại huynh, Lam Hồ Lô cần bảy bảy bốn mươi chín ngày mới có thể thúc đẩy một lần, với trí tuệ cao thâm khó lường của đại huynh, chắc chắn không chỉ có cách dùng đơn giản như vậy chứ?" Vô Cực cười nói: "Thiên cơ có thể gặp, không thể cầu." Nói xong, Vô Cực kể lại chuyện vừa gặp, Nữ Oa cũng như có điều suy nghĩ, một đôi mắt sáng cũng từ mê man dần dần trở nên sáng tỏ.

Vô Cực biết, Nữ Oa cũng đã từ đó mà thăm dò được thiên cơ.

Lúc này động phủ mở rộng, một đạo bạch quang hiện ra, chính là

linh quang trời đất tỏa ra khi chí bảo luyện thành.

Sau đó một thân hình từ trong động bước ra.

Chỉ thấy Phục Hy tay cầm một quả Hoàng Hồ Lô bước ra, thấy Vô Cực và Nữ Oa, liền "di" một tiếng nói: "Đại huynh biết ta hôm nay xuất quan, nên cùng tam muội ở đây chờ sao?" Vô Cực gật đầu nói: "Chính là muốn gọi đệ trợ lực." "Đại huynh có lệnh, tự nhiên tuân theo!" "Vậy thì đi thôi!" Nói xong, ba người chân đạp tường vân, thẳng tiến về phía tây.

Vô Cực không nói rõ, thậm chí ngay cả lời gợi ý như với Nữ Oa cũng không có, nhưng hắn biết Phục Hy nhất định có thể lĩnh hội được ý đồ của hắn.

Phục Hy lúc này tuy chưa suy diễn ra Tiên Thiên Thái Cực Bát Quái, nhưng đã có chút minh ngộ, đối với chuyện tương lai, trong đầu đã có hình ảnh mơ hồ, Vô Cực tìm đến, Phục Hy tự nhiên cũng mơ hồ biết được phương hướng đại khái.

Ba người ngự không phi hành cực nhanh.

Thời gian gấp rút, nếu không phải muốn mượn Hoàng Hồ Lô trong tay Phục Hy một lần, Vô Cực thậm chí đã cùng Nữ Oa trực tiếp dùng Lam Hồ Lô xé rách không gian, thẳng đến nơi đó.

Cả chuyện này, xem ra huyền bí khó lường, cuối cùng lại để Vô Cực nhìn thấu.

Người giấy màu đen hóa thành Tiểu Thanh Loan lừa gạt Vô Cực, lại dẫn Vô Cực đến nơi giả làm linh sơn phúc địa kia, chẳng lẽ thật sự không coi Vô Cực ra gì?

Hạt gạo mà cũng dám tỏa sáng sao?

Không phải, không phải!

Vô Cực dẫn theo Phục Hy và Nữ Oa toàn lực phi hành, cuối cùng đáp mây xuống một nơi.

Nơi này tĩnh lặng không một tiếng động, nhưng Nữ Oa và Phục Hy lại cảm giác được một nơi bất phàm.

"Sao lại như vậy?" Vô Cực cũng cảm nhận được linh khí nồng đậm cuộn trào trong đó, giống như đang ở trung tâm chảo dầu sôi, người tu hành tu vi kém một chút nếu ở đây, không những không được chút lợi ích nào, ngược lại còn bị linh khí nồng đậm làm cho thần hồn câu diệt.

Giống như người bình thường thường bị say dưỡng khí vậy.

Mọi việc đều không nên quá mức, giữ được giới hạn trung dung mới là thiên đạo.

Vô Cực nhìn xung quanh không có người, cũng thở phào nhẹ nhõm, xem ra đã vội vàng đến trước.

Lúc này mới có thời gian trả lời sự khó hiểu của Nữ Oa và Phục Hy, chỉ là Vô Cực vừa định mở miệng, huyết khí trong lòng lại có xu thế dâng trào.

Vì vậy, hắn đổi chủ đề: "Đối với lần trước Hồng Quân lão tổ giảng đạo, các ngươi lĩnh ngộ thế nào?" Nữ Oa trong lòng lấy làm kỳ lạ, chẳng phải đại huynh đã nói đạo mà Hồng Quân lão tổ truyền thụ không phải chính đạo, cho nên lại giải thích khác cho mọi người, sao lúc này lại hỏi chuyện này.

Ngược lại Phục Hy lĩnh hội khá nhanh, lập tức đáp: "Lĩnh ngộ khá sâu, nhưng lại có một số chỗ chưa đủ." Lời của Phục Hy nghe như không có gì, nhưng nghĩ kỹ lại, dường như lại không nói gì cả.

Đây chính là chỗ kín miệng của Phục Hy.

Vô Cực không động thanh sắc, nhưng Nữ Oa lúc này cũng đã nghe

ra nội hàm trong lời của Phục Hy, nơi này có người khác, không tiện nói những chuyện cơ mật.

Pháp bất truyền lục nhĩ.

Bây giờ Nữ Oa không còn mê tín Hồng Quân nữa, lần giảng đạo sau, cũng không đi nữa.

Vô Cực nói không sai, đạo khả đạo, phi hằng đạo.

Hồng Quân giảng đạo, giảng chi tiết như vậy, từng câu từng chữ đều rõ ràng vô cùng, xem ra là chỉ ra con đường sáng cho người tu hành, nhưng lại bị người tu hành trói buộc.

Đúng như Vô Cực đã nói, Hồng Quân lão tổ giảng đạo, là để cướp đi khí vận của chúng sinh, người nghe giảng đạo, nặng thì thân tử đạo tiêu, nhẹ thì đạo đồ vĩnh tuyệt.

Cũng chỉ có một mạch của Vô Cực, dưới sự nhắc nhở của Vô Cực, đã giải thích ngược lại đạo mà Hồng Quân lão tổ giảng, từ rõ ràng vô cùng, lại trở nên huyền bí khó lường.

Cái gọi là huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn vậy.

Muốn đắc được huyền cơ của thiên đạo, phi lĩnh ngộ huyền cơ không thể, cho nên người nghe lời Vô Cực, tuy rằng tiến triển chậm chạp, nhưng lại giữ được một tia cơ hội nhìn trộm huyền cơ.

Người nghe đạo của Hồng Quân lão tổ, tuy rằng hiện tại tùy theo tư chất khác nhau, tiến triển thần tốc, nhưng lại tự nhiên hạ thấp đi một bậc.

Như Nguyên Thủy, Lão Tử, Thông Thiên ba người, vốn là Bàn Cổ Tam Thanh, huyết mạch cường đại không kém gì Hồng Quân lão tổ, sau khi bị ông ta thu làm đệ tử, nghe ông ta truyền đạo, sau này chỉ là Huyền Môn Tam Thanh mà thôi, không còn thần dũng như xưa.

Vô Cực không ra tay với Nguyên Thủy, Lão Tử, Thông Thiên ba người, chính là vì lẽ này.

Nguyên Thủy, Lão Tử, Thông Thiên Tam Thanh, không bái sư cũng có thể thành thánh, thiên sinh đại công đức, quả thực là thừa thãi.

Ba người đáng thương, bị Hồng Quân đùa bỡn trong lòng bàn tay, mà không tự biết, lại không có thâm cừu đại hận, hà cớ gì phải bỏ đá xuống giếng, tự dưng để Hồng Quân lão tổ chiếm được tiện nghi.

Ngày trước Vô Cực cướp bồ đoàn, chẳng qua chỉ là thiếu đi mấy người đáng thương mà thôi.

Vô Cực ba người đang nói những lời vô nghĩa, thì hồng quang lóe lên, một người xuất hiện tại đây.

"Vô Cực đạo hữu, Nữ Oa đạo hữu, Phục Hy đạo hữu, đã lâu không gặp, bần đạo Hồng Vân có lễ!" Vô Cực ha ha cười một tiếng nói: "Hồng Vân đạo hữu, đã lâu không gặp, tiến triển thần tốc nhỉ, xem ra đã bái được minh sư, cuối cùng sẽ thành đại đạo." Người đến quả thực là Hồng Vân, mấy ngàn năm không gặp, tu vi Hồng Vân tiến bộ vượt bậc, bây giờ đã trên cả Nữ Oa và Phục Hy.

Hồng Vân xua tay nói: "Vô Cực đạo hữu đang chế giễu ta rồi, Hồng Vân tuy được ân sư chỉ điểm, nhưng so với Vô Cực đạo hữu thì tự hổ thẹn không bằng, không dám nhận lời khen của đạo hữu.

Chương 165

Chỉ là đạo hữu từ đâu biết được?" Vô Cực nói: "Hồng Vân đạo hữu, khiêm tốn như vậy, còn về việc ta từ đâu biết, ta tự nhiên có cách của ta." Vô Cực thầm nghĩ, chẳng lẽ ta phải nói cho ngươi biết, ta là xuyên không từ hậu thế đến sao?

Trong lúc nói chuyện, Vô Cực cũng bắt đầu thu thập Hồng Vân.

Lúc này tu vi Hồng Vân đại tiến, không thu thập một phen quả thực lãng phí.

Hồng Vân nói: "Ngàn năm chưa gặp mấy vị đạo hữu, hay là chọn một nơi, ta làm chủ, mọi người cùng uống tiên lộ, ăn tiên quả, luận đạo một phen chẳng phải vui sao?" Vô Cực lắc đầu, nói: "Ta không ngừng vượt đường mới đến đây, sao có thể vì chút tiên quả, tiên lộ mà dễ dàng bị Hồng Vân đạo hữu lừa rời khỏi đây.

Chỉ là không ngờ mấy ngàn năm không gặp, người hiền hậu như Hồng Vân đạo hữu, bây giờ cũng biết lừa người." Hồng Vân cười gượng một tiếng nói: "Ta đã nói rồi, Vô Cực đạo hữu tất sẽ nhìn thấu chuyện này, chỉ là sư huynh cứ bắt ta thử, bất đắc dĩ mới làm vậy, để Vô Cực đạo hữu chê cười rồi." Trong lúc nói chuyện, Thông Thiên hiện thân, sau lưng là ba nữ tử như hoa như ngọc.

Thông Thiên lúc này đã sáng lập Tiệt Giáo, tự xưng giáo chủ, là Thông Thiên Giáo Chủ, hắn đánh giá Vô Cực một lượt, từ trong mũi hừ ra một tiếng: "Vô Cực, mấy ngàn năm rồi, vẫn không có tiến bộ gì, để Hồng Vân sư đệ lừa, chẳng qua là không giỏi đao binh, nếu đã nhìn thấu rồi không đi, chẳng lẽ rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt sao?" Vô Cực nhướng mày, nói với Thông Thiên Giáo Chủ: "Ai không có tiến bộ chứ, bảo vật xuất thế, tự nhiên người có đức thì

được, lẽ nào nơi này bị môn hạ Hồng Quân bao trọn rồi sao?" Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, chẳng phải ngươi cũng bao trọn rồi sao, cho phép ngươi làm mùng một, không cho phép chúng ta làm rằm à?" Vô Cực cười cười nói: "Ta đã nói rồi, người có đức thì được." "Nói nhiều vô ích!" Thông Thiên Giáo Chủ mặt trầm xuống, ba nữ đệ tử sau lưng quát khẽ một tiếng, đồng thanh tiến lên.

"Thông Thiên, ngươi nỡ để nữ đệ tử kiều diễm của mình đi tìm chết, ta lại không nỡ ra tay tàn phá hoa đâu." Thông Thiên Giáo Chủ một khuôn mặt già bị Vô Cực nói cho đỏ bừng, đưa một tay ra ngăn mấy đệ tử lại nói: "Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, các con lui ra trước, kẻ này không phải các con đối phó được, mấy ngàn năm trước một quyền đánh bay trưởng lão Long tộc Chúc Long, không thể xem thường." Thông Thiên Giáo Chủ đã mang ba nữ đến đây để mở mang kiến thức, tự nhiên đối với ba đệ tử này ký thác hy vọng lớn, không nỡ đưa cho Vô Cực làm pháo hôi.

"Lần trước ta muốn cùng ngươi phân cao thấp, chỉ là hai vị sư huynh không cho phép, bây giờ ngược lại muốn thỉnh giáo một phen." Vô Cực khẽ cười nói: "Ồ?

Đã lấy Long tộc ra thử tay rồi sao?" Thông Thiên Giáo Chủ mặt già đỏ bừng, không ngờ cũng bị Vô Cực nhìn thấu.

Thông Thiên được Hồng Quân lão tổ giáo hóa, tu hành đột phá mạnh mẽ, đã đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, bèn lén lút lấy Long tộc ra thử tay, xem xem chênh lệch giữa mình và Vô Cực.

Quả nhiên đã đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, trong Long tộc không còn ai có thể cản được, Thông Thiên Giáo Chủ mới tự mãn, không ngờ lại bị Vô Cực một lời nói toạc ra.

"Chúng ta đừng so tài miệng lưỡi nữa!" Vô Cực nói: "Không phải ta sợ, chỉ là không muốn bọ ngựa bắt ve, lại để hoàng tước chiếm

được tiện nghi.” Thông Thiên Giáo Chủ sắc mặt biến đổi, đưa tay phải ra, bấm đốt ngón tay một cái, sau đó trừng mắt nhìn Vô Cực một cái, nói: “Lợi hại, chúng ta đi!” Đợi Thông Thiên Giáo Chủ và Hồng Vân đi rồi, Nữ Oa mới nói: “Đại huynh, Thông Thiên cũng quá vô dụng rồi, lần trước độn tẩu, là vì đại huynh ra tay đánh bay Chúc Long, lần này tu hành đại tiến, khai tông lập phái, lại chỉ bị đại huynh một câu nói khuyên lui rồi sao?” Phục Hy cười cười nói: “Tam muội, chuyện này ta ngược lại có thể thay đại huynh giải thích một phen.

Đại huynh có thể nói hoàng tước ở phía sau, chứng tỏ đại huynh đã chiếm hết tiên cơ, Thông Thiên cần đại huynh nhắc nhở mới phát hiện, tự nhiên cũng nhận ra mình không có nắm chắc có thể dễ dàng thắng được đại huynh, chúng ta có ba người, họ chỉ có hai người, nếu cứng rắn chiến đấu, chẳng phải tiện nghi cho người khác sao?” Nữ Oa nói: “Hóa ra là vậy, cho nên Thông Thiên không bằng tạm thời rút lui, từ bọ ngựa biến thành hoàng tước, như vậy Thông Thiên cũng không hổ là cao thủ tùy cơ ứng biến.

Chỉ là đại huynh, chúng ta nhất định phải đứng ở nơi sáng sao?

Làm hoàng tước không phải cũng tốt sao?” Vô Cực cười nói: “Huynh muội ba người chúng ta cần phải làm những chuyện lén lút như vậy sao?

Tự dưng làm mất thân phận của mình.” Vô Cực vừa dứt lời, thì ở một nơi ẩn mật, có người hiện thân, vung cự phiên trong tay, hừ lạnh nói: “Tôn giá khẩu khí lớn thật, ý là chúng ta đều đang làm những chuyện lén lút sao!” Vô Cực ngay cả nhìn người kia cũng không thèm, thuận miệng nói: “Ai như thế nào, trong lòng tự biết, không cần ta nói nhiều rồi chứ.” Người kia đại nộ, vung cự phiên trong tay tấn công về phía Vô Cực.

“Đại huynh, để ta!” Nữ Oa sớm đã ở một bên nóng lòng muốn thử,

thấy người kia tấn công, bèn lao tới, vung quyền đánh tới.

Một quyền, xem ra là một quyền, lại một hóa hai, hai hóa ba, cũng không đếm xuể có bao nhiêu, lực của nó mang theo phong lôi, có thể khai sơn liệt thạch, linh khí cuộn trào trong sân, đều bị uy lực của một quyền này khuấy động đến phong vân biến sắc, lại hiện ra một cảnh tượng hỗn loạn khác.

Nhưng người kia đỡ cũng không đỡ, chỉ trên thân thể tuôn ra một luồng bạch khí, cứng rắn nhận lấy mấy ngàn quyền nhanh như điện quang hỏa thạch của Nữ Oa.

Đánh cho thân thể người kia kim quang tứ xạ, lại không thể lay động được phân nào.

"Sao lại như vậy!" Nữ Oa kinh hãi.

Vô Cực giải thích: "Là Bát Cửu Huyền Công." "Bát Cửu Huyền Công là gì, lại có công hiệu như vậy?" "Bát là số âm lớn nhất, cửu là số dương lớn nhất, bát cửu tương thừa là số lớn nhất của thiên đạo, sự vận dụng vi diệu của nó tồn tại ở một lòng……" Trong lúc nói chuyện, Nữ Oa lại công ra mấy ngàn chiêu, người kia tuy rằng cứng rắn chống đỡ, nhưng nghe Vô Cực phá giải lịch sử của thần công này, cũng không còn kiêu ngạo như trước.

"Như vậy không làm gì được người này sao?" "Cũng không phải, Bát Cửu Huyền Công, quyền cước tuy mạnh không thể thương thân, đao kiếm tuy sắc không thể thương phách, ly hỏa tuy liệt không thể đốt hồn.

Nhưng cũng không phải hoàn toàn không có cách đối phó!" "Nói khoác không biết ngượng!" Gã kia cười khà khà, đưa tay ra, từ hư không lấy ra một cây Phương Thiên Họa Kích toàn thân đen kịt, vung mạnh một vòng quét về phía Nữ Oa.

Gã đó tuy chỉ ở trình độ Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng toàn thân đao kiếm bất nhập, không thể làm y bị thương dù chỉ một chút.

Đó là chỗ dựa lớn nhất của gã, Nữ Oa tuy không sợ công kích của gã, nhưng không thể lay chuyển được thì cũng đành chịu.

"Tam muội, lui ra, để ta thử xem!" Vô Cực đứng ra, đồng thời cũng không khỏi thầm nghĩ, lần nào mình cũng ra tay, ngược lại khiến Nữ Oa và mọi người không có cơ hội trưởng thành qua chiến đấu, không biết là tốt hay xấu.

Nhưng sự việc đã đến nước này, cũng không thể cân nhắc nhiều như vậy được nữa.

Vô Cực vừa rồi lúc để Nữ Oa ra tay đã thu thập thông tin về tên quái nhân đột nhiên xuất hiện này, lúc này cũng không còn giá trị lợi dụng, tự nhiên cũng không cần nương tay.

Gã kia một kích bổ thẳng xuống đầu!

Tiếng xé gió rít lên, cuồng phong lẫm liệt!

Vô Cực đưa tay ra tóm, Thí Thần Thương từ hư không xuất hiện trong tay, nhưng lại không đỡ đòn mà thuận thế dẫn đi.

Song Lôi Dẫn!

Thần kỹ hậu thủ!

Không đỡ không gạt, chỉ có dẫn!

Gã kia thấy Vô Cực né được một kích của mình, ngược lại còn hậu phát tiên chí đâm một thương về phía ngực mình, không thể né tránh, nhưng vẫn cười khà khà nói: "Nhường ngươi một chiêu thì đã sao?" Thí Thần Thương của Vô Cực điểm vào ngực gã kia, lại có vẻ yếu ớt vô lực.

Gã kia ngẩn ra, vừa định nói: "Lão già Vô Cực, chưa ăn cơm à..."

Lời chưa nói xong, đã thấy mũi thương Thí Thần Thương của Vô Cực tỏa ra ánh sáng rực rỡ, chính là Dẫn tự quyết của Song Lôi Dẫn.

Bát Cửu Huyền Công luyện đến chỗ cao thâm nhất, chỉ cần nguyên thần trong Nê Hoàn Cung không diệt, liền có thể bảo vệ nhục thân không hoại.

Vì vậy gã kia không chút sợ hãi, nhưng Vô Cực lại dùng Dẫn tự quyết của Song Lôi Dẫn, trước tiên dẫn đi bạch quang hộ thân của Bát Cửu Huyền Công, sau đó mới tiến hành tấn công.

Pằng!

Chỗ bị gã kia đánh trúng kim quang tứ tán, nhưng chỉ đánh vào mắt, tai, miệng, mũi, Tam Muội Chân Hỏa văng ra tứ phía, cả người bay ngược ra ngoài.

"Hay!

Lão già Vô Cực quả nhiên có nghề, vậy mà có thể đánh đau ta, chỉ là, vẫn không thể làm ta bị thương!" Vô Cực khẽ mỉm cười, biết người này chỉ là một kẻ phá rối, không phải kẻ chủ mưu thực sự, mục đích là quấn lấy Vô Cực và mọi người trước khi món bảo bối kia xuất thế, giống như một miếng kẹo cao su, không gây thương tổn, nhưng lại làm người ta khó chịu.

Quả nhiên gã kia điều chỉnh lại một chút rồi lại lao lên, tiếp tục tấn công.

Vô Cực một tay cầm Thí Thần Thương, trái một kích, phải một dẫn, đánh cho gã kia tam thi thần nhảy dựng, ngũ linh khí bốc lên, nhưng cứ đối đầu với Vô Cực là đến góc áo cũng không chạm tới được, chỉ có thể bị động chịu đòn.

Tuy không bị thương, nhưng vô cùng mất mặt.

Nữ Oa và Phục Hy nhìn nhau, đều không khỏi bật cười.

“Đại huynh thật thích trêu đùa người khác.” Phục Hy lại xem một lúc, hướng về phía Vô Cực trong vòng chiến hét lên: “Đại huynh, bảo bối kia dường như sắp xuất thế rồi, đừng chơi với hắn nữa.” Vô Cực ném Thí Thần Thương lên không trung, nó ẩn đi giữa trời, rồi chắp tay đứng yên.

Chương 166

Ba mươi sáu lộ Thiên Cương Thương Pháp mới sáng tạo đã được diễn luyện xong, Phục Hy và Nữ Oa có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu, là tạo hóa của mỗi người.

"Lão già Vô Cực, không đánh nữa à?" Gã kia thở hổn hển hỏi.

Vô Cực mỉm cười nói: "Ngươi chẳng qua chỉ là một quân cờ của người nào đó, tưởng rằng gặp may, lại không biết đường tắt tuy dễ đi, nhưng có khả năng một bước lên trời, cũng có khả năng thân tử đạo tiêu." Gã kia nghe lời Vô Cực nói có chút huyền cơ, trong lòng cũng không khỏi sững sờ, thầm nghĩ, lẽ nào ta đã sai rồi sao?

Nhưng đúng lúc này, trong thức hải của y vang lên một tiếng nói: "Đừng nghe kẻ này mê hoặc, còn không mau mau tuân theo luật lệnh của ta?!" Trong nháy mắt, hung quang trong mắt gã kia đại thịnh, nghiến răng một cái rồi lại lao lên.

Vô Cực thấy vậy cũng không khỏi thở dài một tiếng: "Chẳng phải ta hiếu sát, chỉ là đã điểm hóa mà vẫn ngoan cố không tỉnh!

Nhị đệ, cho ta mượn hồ lô một chút!" Phục Hy từ trong túi lấy ra Hoàng Hồ Lô ném tới, nói: "Tên giặc to gan, có nhận ra bảo vật này không!" Gã kia ngẩng đầu nhìn, cười nói: "Chẳng phải là cái hồ lô tiên thiên mà Vô Cực ngươi trộm đi sao?

Có gì đáng khoe khoang chứ?" Phục Hy đưa ngón tay ra điểm, chỉ thấy trong Hoàng Hồ Lô bốc ra một luồng khói xanh, từ trong đó hiện ra một vật, lớn chừng ba tấc, có đầu có thân, có mắt có mũi, hai mắt bắn ra hai đạo bạch quang, chiếu thẳng vào gã kia.

Gã kia giãy giụa hai lần, lại phát hiện tay chân không nghe sai khiến, ngay cả nói cũng không nói được.

Nguyên thần trong Nê Hoàn Cung điên cuồng nhảy loạn, nhưng khó mà thoát ra được.

Nguyên lai Hoàng Hồ Lô của Phục Hy có thể gọi ra một vật, tên là Trảm Tiên Phi Đao, sau khi xoay người, gặp tiên thí tiên, thấy yêu trảm yêu.

Tán tiên Lục Áp đạo nhân từng dùng nó trảm Bạch Lễ, Dư Nguyên, Khâu Dẫn, Viên Hồng, Đát Kỷ.

Sau này tặng cho Khương Tử Nha.

Hiện tại lại ở trong tay Phục Hy.

"Đại huynh, có trảm kẻ này không?" Vô Cực gật đầu nói: "Kẻ này đã nhập ma chướng, không trừ e rằng lưu lại hậu họa, mời bảo bối xoay người đi." Phục Hy kinh ngạc nói: "Chuyện gì cũng không qua mắt được đại huynh a, ngay cả chi tiết nhỏ như vậy đại huynh cũng biết rõ mồn một, chắc hẳn đại huynh nghiên cứu Cửu Cung Bát Quái còn sâu sắc hơn tiểu đệ rồi." Vô Cực xua tay nói: "Chuyện này để sau hẵng nói, bảo vật xuất thế hôm nay, liên quan đến đủ loại biến hóa sau này, dù có nhường hết cả bảy hồ lô tiên thiên đi nữa, cũng phải đoạt được vật này." Phục Hy nghe vậy sắc mặt nghiêm lại, quay đầu nói với vật trong luồng bạch quang tỏa ra từ Hoàng Hồ Lô: "Mời bảo bối xoay người!" Pháp chú của Phục Hy vừa xuất, bạch quang trong mắt vật kia quét qua, người bị nhìn chằm chằm liền đầu lìa khỏi cổ, một đạo nguyên thần từ Nê Hoàn Cung bay ra.

Vô Cực lấy ra Tử Kim Hồ Lô, quát: "Thu!" Bá!

Nguyên thần của gã kia bị hút vào trong.

Thực ra Vô Cực cũng có thể trực tiếp dùng Tử Kim Hồ Lô hút gã kia vào, chẳng qua là không muốn để kẻ chủ mưu sau lưng có cơ hội tiến vào Tử Kim Hồ Lô đại náo, hiện tại còn xa mới đến lúc vạch

mặt.

Đúng lúc này, trên bầu trời cuộn lên vô số mây đen, che trời lấp đất, phảng phất như sắp sập xuống.

Linh khí nơi đây càng thêm nồng đậm vô cùng, cuồn cuộn sôi trào, như thể có hình có dạng.

Mặt đất không ngừng nứt ra, khiến Vô Cực và ba người không thể không bay lên không trung.

"Trời long đất lở, là thứ gì mà có trận thế lớn như vậy?" Vô Cực thản nhiên nói: "Đừng nóng vội, xem cho kỹ." Mây đen đè xuống, cuồng phong nổi lên.

Chẳng mấy chốc lại điện chớp sấm rền, mưa như trút nước.

Tuy Vô Cực ba người đứng ở trung tâm, gió mưa không thể chạm vào người, hạt mưa to như hạt đậu vừa rơi xuống người đã hóa thành khí, nhưng xung quanh tối đen như mực, rõ ràng là giữa trưa, lại như đêm khuya.

Bên tai cuồng phong gào thét, như lệ quỷ điên cuồng gào khóc.

Xa xa, hai đạo ánh sáng màu đỏ rực đang nhanh chóng bay đến.

Vô Cực thị lực cực tốt, từ xa đã nhìn thấy Đế Tuấn và Thái Nhất hai người đang toàn tốc chạy tới.

Kẻ thù gặp nhau, đặc biệt đỏ mắt.

Đối mặt với Đế Tuấn mắt gần như trừng ra máu, Vô Cực lại chỉ cười nhạt một tiếng, sau đó không chút khách khí thu thập thông tin.

"Đại huynh, không biết vì sao mỗi lần gặp tên tiểu tử Vô Cực này, ta đều cảm thấy tu vi có chút hao tổn?" Đối mặt với câu hỏi của Thái Nhất, Đế Tuấn hận hận nói: "Tên này rất tà môn, nếu có cơ hội, nhất định phải một lần diệt trừ, lần này, ta đứng xa một chút, đừng để bị

người khác lợi dụng." Vô Cực thấy Đế Tuấn tuy ánh mắt không thiện, nhưng không tiến lên, mà đứng ở xa, cũng biết Đế Tuấn khẳng định là sợ rồi.

"Xem ra Đế Tuấn phản ứng không chậm nhỉ, biết rằng cứng đối cứng chỉ làm lợi cho người khác, mấy nghìn năm cũng có tiến bộ rồi." Theo sau Đế Tuấn, các vị đại năng từ khắp nơi cũng vân tập về đây.

Chỉ có điều khiến Vô Cực có chút kỳ quái, là trước sau vẫn không nhìn thấy Nguyên Thủy và Lão Tử hai người.

Ngược lại Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đạo nhân, hai vị thánh nhân phương Tây, lại đến đúng giờ.

Lúc này hai người tu vi cũng đã đại tiến, tấn giai thành thánh, thực lực không thể xem thường.

Nhưng không biết có phải vì đã nhập thánh hay không, hai người lại trái ngược với vẻ cao ngạo ngày trước, trở nên khiêm hòa, chỉ nhìn mặt, một dáng vẻ bảo tướng trang nghiêm.

Nhìn bọn họ, Vô Cực cũng không khỏi cảm thán, Tam Thanh đã bị Hồng Quân gài bẫy, rõ ràng có thể giống như Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lấy nhục thân thành thánh, lại từ Bàn Cổ Tam Thanh hạ cấp thành Huyền Môn Tam Thanh.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại nhân họa đắc phúc, không bị hạn chế phát triển.

"Chuẩn Đề đạo hữu, Tiếp Dẫn đạo hữu, đã lâu không gặp!" Vô Cực dẫn đầu chắp tay chào hỏi.

Cần phải biết hai phe, địch không phải địch, hữu không phải hữu, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lúc này cũng khách khí, đáp lễ lại nói: "Đã lâu không gặp, rất nhớ, đợi chuyện ở đây xong, chúng ta có thể nói chuyện riêng." Vô Cực cười cười, biết ý của họ.

Đây là sự phân chia thế lực ngầm trong tam giới sau này.

Phương Tây nơi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ở, tiên thiên không đủ, không thu hút được người tu hành phương Đông, chỉ dựa vào tự thân phát triển, không đủ để lo ngại, tìm đồng minh là chuyện không thể bình thường hơn.

Nhưng Vô Cực trước tiên gieo xuống một chút mầm mống u ám trong lòng họ, bèn nói: "Chắc hẳn hai vị đạo hữu cũng là do tâm huyết dâng trào mới đến đây, được rồi, sau khi xong việc, chúng ta lại nói chuyện." Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nghe vậy, có chút lúng túng.

Hiện tại cảnh giới tu hành của họ quả thực cao hơn Vô Cực, nhưng muốn thôi diễn thế sự, nắm giữ cánh cửa huyền diệu kia, việc có thể đến nơi này, cũng là do có người truyền tin.

Vô Cực làm vậy rõ ràng là đang nói, các ngươi bị người ta lợi dụng rồi.

Chuẩn Đề hỏi: "Ngươi thấy sao?" Tiếp Dẫn đáp lại: "Trước tiên đừng quản nhiều như vậy, đã đến thì cứ ở lại, chẳng lẽ chúng ta lại là kẻ dễ bắt nạt sao?

Cứ xem tình hình trước rồi nói." Tuy hai người miệng cứng, nhưng trong lòng đã bị Vô Cực gieo xuống một tia u ám, tâm tranh đoạt bảo vật đã yếu đi một phần.

Bảo vật xuất thế, người có thể tranh đoạt, bản thân bảo vật cũng sẽ chọn chủ.

Sao có thể dung thứ cho người hai lòng?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị Vô Cực một câu nói dẫn vào tròng, tu vi cảnh giới làm chủ thì đã sao?

Chương 167

Sau khi mọi người lục tục đến nơi, mặt đất đang nứt ra đột nhiên bắn ra vô số đạo kim quang, trong nháy mắt xuyên thủng tầng tầng mây đen.

Trong khoảnh khắc, mây đen dày đặc trên bầu trời tan đi, lộ ra bầu trời xanh biếc như được gột rửa.

Vô Cực ngẩng mắt nhìn lên, bầu trời xanh thẳm kia, chói đến mức mắt người cũng ẩn ẩn đau nhói.

Y cũng biết rằng món chí bảo tồn tại từ khi Bàn Cổ khai thiên, Hỗn Nguyên Tịnh Dũng, sắp xuất thế.

Ầm!

Mặt đất sụp đổ, tan nát, bụi bặm bay mù mịt.

Từ trong đó một vật đen kịt bay lên không trung, theo đó bùn đất trên thân không ngừng rơi xuống, chân thân của nó cũng hiển lộ ra.

Ánh mắt của mọi người, đều đổ dồn về phía vật kia.

Kim quang lấp lánh, không ngừng bóc tách lớp bùn đất bụi bặm bao bọc bên ngoài.

Lộ ra một vật trông giống như một cái đỉnh khổng lồ nhưng lại có hình dạng như một cái bình.

Chỉ là kim quang lấp lánh, chói đến mức những tán tiên tu vi thấp hơn một chút, không mở nổi mắt.

May mắn là Vô Cực sớm biết điểm này, không chỉ nhìn về phương xa, mà còn sớm ám thị cho Nữ Oa và Phục Hy hai người.

Tiếp Dẫn đạo nhân không biết cấu tạo của nó, hoàn toàn không sợ,

đối mặt với bảo vật, mắt không liếc ngang, lại liếc sang bên cạnh Vô Cực, truyền âm nhập mật nói: "Đạo hữu chắc hẳn biết rõ nhỉ." Vô Cực cũng không giấu diếm, nói: "Hỗn Nguyên Tịnh Dũng mà thôi." Chuẩn Đề cũng giống Vô Cực, không nhìn những tia kim quang kia, nói tiếp: "Tin tức ta nghe được lại là Hỗn Nguyên Kim Đấu, hai thứ này có khác biệt không?" Vô Cực đứng ở trên cao, áo bào bay phất phới như tiên nhân, cười nói: "Chỉ là cách gọi khác nhau thôi, Kim Đấu nghe hay hơn một chút, Tịnh Dũng có phần không được văn nhã, nhưng đó mới là tên gọi thực sự của nó.

Sau này tự có diệu dụng lớn lao." Vô Cực có một số lời không nói ra, sau này Nữ Oa tạo người, phàm là sinh linh có sinh dục, đều phải đi trừ ô uế, chính là Hỗn Nguyên Tịnh Dũng.

Nhưng hậu thế dựa vào hình dáng này cũng đã chế tạo ra bô đi tiểu.

Do tổ phụ của Lý Thế Dân nhà Đường tên là Lý Hổ nên vì kỵ húy mà đổi tên thành mã tử, cũng tức là mã dũng.

Chuyện này có liên quan đến chức vụ Tịnh Dũng Thần của Tam Tiêu sau khi lên Phong Thần Bảng.

Bây giờ nói ra, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người cũng không thể hiểu được chỗ không văn nhã.

Vì vậy Vô Cực cũng chỉ nói sơ qua.

Tiếp Dẫn đạo nhân, nhìn một lúc lâu rồi nói: "Bảo vật này tuy tốt, nhưng đối với hai người chúng ta không có nhiều ích lợi, chung quy là vật ngoài thân, toàn thân là bảo thì có thể làm gì..." Vô Cực biết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người chí tại khai tông lập phái, đối với những thứ này có thái độ được thì may, mất thì mệnh, vì vậy mới có thể trong thời gian ngắn ngủi mấy nghìn năm đã siêu thoát nhập thánh.

So với Tam Thanh còn cao hơn một bậc.

Bây giờ ý của Tiếp Dẫn là, có thể không tranh giành bảo vật này, nhưng xem Vô Cực lấy ra lợi ích gì để trao đổi.

Nếu không được gì, cũng không ngại làm cho Vô Cực cũng không được.

"Tiếp Dẫn đạo hữu, lời này sai rồi, Hồng Quân lão tổ ngày đó nói, không tranh, nên thiên hạ không ai có thể tranh với ông ta, thực ra chỉ là che mắt thiên hạ.

Nếu không tại sao lại phái mấy người đệ tử đến đây, lại còn để đệ tử khai tông lập phái, nếu tin, tự nhiên cũng bị đùa giỡn trong lòng bàn tay." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau một cái rồi nói: "Ngươi dám bịa đặt về lão tổ, không sợ ông ấy biết sao..." Vô Cực ha ha cười nói: "Sự không biện không minh, lý không tranh không rõ, một phen nói, mời hai vị cẩn thận suy nghĩ." Lúc này trong sân đã xảy ra biến hóa, một tán tiên không rõ tên tuổi, cũng không biết đã có cơ duyên gì, vậy mà cũng có cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, dẫn đầu hạ trường, muốn thu phục Hỗn Nguyên Tịnh Dũng.

Lại bị từng đạo kim quang từ Tịnh Dũng điểm vào ngực, lộn nhào bỏ chạy.

Xem ra một phen tu hành, cũng hóa thành nước chảy về đông, phải tu luyện lại từ đầu.

Vật hỗn thế, cùng trời đất đồng thọ, đâu có dễ thu như vậy.

Mọi người thấy người khác chịu thiệt, bèn không có ai hạ trường nữa, chỉ lẳng lặng chờ đợi thời cơ.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nói: "Nói không hợp nửa câu cũng nhiều, nếu Vô Cực đạo hữu luôn muốn tay không bắt sói trắng, vậy xin thứ cho chúng ta vô lễ, chẳng lẽ lần nào cũng bị một câu nói thuyết phục

lui sao." Vô Cực thản nhiên cười nói: "Không sao, ta bây giờ cũng không vội hạ trường, xem tình thế trong sân biến hóa thế nào đã, vẫn là câu nói kia, đạo hữu, bảo vật người có đức thì được, đức không xứng với bảo, có được cũng là họa không phải phúc, thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội." Chuẩn Đề đạo nhân nói: "Vô Cực đạo hữu, mấy nghìn năm không gặp, miệng lưỡi thật lợi hại, nhưng mong rằng bản lĩnh của ngươi cũng sắc bén như miệng lưỡi vậy." Nói xong hai người cũng không nói chuyện với Vô Cực nữa, cưỡi mây bay sang một bên.

Nữ Oa nói: "Hai tên đạo nhân này thật vô lễ, không ở yên phương Tây, cứ chạy lung tung khắp nơi, ở đâu cũng có mặt hai người họ." Vô Cực cười cười nói: "Tam muội, trước tiên đừng vội kết luận, chúng ta cứ bình tĩnh xem đã." Vô Cực tuy miệng lưỡi lợi hại, nhưng cũng không thuyết phục được hai vị thánh nhân phương Tây.

Nhưng xem ra thủ đoạn lung lạc lòng người của Đế Tuấn và Thái Nhất lại ngày càng cao minh.

Các tán tiên đều nghe theo lời họ, tạm thời gia nhập phe đó, chuẩn bị tập hợp sức mạnh của mọi người, trước tiên hàng phục Hỗn Nguyên Tịnh Dũng, sau đó mới nói đến quyền sở hữu bảo vật.

Phục Hy nói: "Liên minh lỏng lẻo đó căn bản không thể thành khí hậu, người người đều nghĩ đến việc giữ sức khi hàng phục bảo vật, người người đều không ra sức, dù có nghìn vạn người cũng có ích gì." Vô Cực tán thưởng: "Nhị đệ quả nhiên nhìn thấu!" Phục Hy vốn là người sáng tạo Tiên Thiên Bát Quái, có năng lực thôi diễn thiên cơ khó lường, sao có thể không nhìn thấu cục thế nhỏ bé này.

Chỉ là Vô Cực cảm thấy Đế Tuấn và Thái Nhất, có mục đích khác.

Lúc này ở xa, lại bay đến một đám người, Vô Cực nhìn qua, toàn người quen cũ, các đại lão của Long tộc đều đã đến đủ.

Trong đó Chúc Long nhìn thấy Vô Cực, hận không thể cắn một miếng thịt trên người Vô Cực.

Vô Cực lại như không có chuyện gì xảy ra nói: "Lâu rồi không gặp, tu vi của ngươi hồi phục cũng khá nhanh đấy!" Nghe Vô Cực nhắc đến chuyện đó, Chúc Long suýt nữa tức chết, nếu không phải vì cú đấm đó của Vô Cực, bây giờ hắn cũng đã ở cảnh giới Chuẩn Thánh rồi, khổ khổ tu luyện, mới miễn cưỡng hồi phục tu vi ngày trước.

Vô Cực cố ý châm chọc, Chúc Long gần như tức đến hộc máu.

Long Vương nhìn Vô Cực một cái, nói với Chúc Long: "Nhị đệ, không được hành động theo cảm tính.

Chuyến đi này của chúng ta có việc quan trọng khác." Chúc Long lúc này mới nén được một hơi, nhưng Vô Cực sao có thể tha cho Chúc Long, cười nói: "Oán hận quá nhiều dễ tổn thương gan ruột, tầm mắt nên nhìn xa trông rộng, Chúc Long trưởng lão, khí lượng của ngươi quá nhỏ, không thành được khí hậu đâu.

Nghe lời của Long Vương tộc trưởng đi." Chúc Long: "Vô Cực..." Nữ Oa và Phục Hy nhìn nhau cười, đại huynh này thật thích đùa giỡn, chưa ra chiêu đã thắng một bậc.

Nghìn năm trước, ngày tháng của Long tộc không dễ chịu, trong Vô Minh Quật, một quả hồ lô màu xanh làm cho Long tộc khổ không tả xiết, luôn bị Phượng tộc đánh cho tơi bời, lại bị các môn phái thuộc Tam Thanh phân hóa, đàn áp, con cháu tứ tán.

Huyết mạch ngày càng loãng.

Tộc quần khổng lồ ngày xưa, bây giờ cũng dần dần trở nên thưa thớt.

Long Vương lần này đến không phải vì tranh đoạt bảo vật, có

đoạt được, tự biết cũng không giữ được, chỉ là đến để trợ uy cho người khác, hy vọng sau này khi chấn hưng Long tộc có thể nhận được sự hỗ trợ mạnh mẽ của đối phương.

Tùy tiện ai cũng được, chỉ cần là đối thủ của Vô Cực là được.

Kim quang của Hỗn Nguyên Tịnh Dũng dần dần tan đi, cũng dần dần trở nên bình hòa.

Chương 168

Phàm là linh vật xuất thế, tự nhiên sẽ có một màn này, tuyên cáo với trời đất, giống như trẻ sơ sinh chào đời sẽ khóc.

Chỉ là tuyên ngôn của Hỗn Nguyên Tịnh Dũng uy lực phi phàm, trong sân không ai có thể một mình đỡ được.

"Trò hay sắp bắt đầu, nhị đệ, tam muội, trước tiên phải đảm bảo bản thân không bị tổn thất, thứ này, ta được hay không được cũng không sao, chỉ là..." Những lời phía sau Vô Cực không nói rõ, biết rằng Nữ Oa và Phục Hy tự nhiên sẽ hiểu.

Tuy pháp không truyền lục nhĩ, nhưng một số đại năng siêu thoát, có thể nắm bắt mọi việc một cách chi tiết.

Vô Cực chưa đạt đến cấp độ Thiên Đạo, nên không có ý định nói ra hết những gì mình nghĩ.

"Các vị đạo hữu, hôm nay mọi người tụ tập ở đây cũng chỉ vì một món Hỗn Nguyên bảo vật, theo lý, ai có thể được bảo vật này, đều là thiên số, nhưng duy nhất có một người được, ta lại không phục." Người nói là Đế Tuấn, vừa nói vừa giơ tay chỉ vào Vô Cực: "Chỉ cần không phải Vô Cực được, ta không quan tâm ai có thể được bảo vật này." Vô Cực thản nhiên cười, chiêu này của Đế Tuấn thật ác độc, đặt y vào thế đối lập với những người muốn đoạt bảo.

Nhưng Vô Cực là ai, sao có thể trúng chiêu của Đế Tuấn.

Bèn Vô Cực nói: "Ta đối với bảo vật này không có nửa phần tâm tư ham muốn, các vị đạo hữu ai được, ta cũng chỉ có lời chúc phúc.

Đế Tuấn đạo hữu, cũng không ngoại lệ." Vô Cực lấy lùi làm tiến, lời nói còn hay hơn Đế Tuấn.

Đế Tuấn khựng lại, một câu của Vô Cực đã đẩy hắn vào chân tường, bèn cứng rắn nói: "Ta cũng vậy, không tham gia tranh đoạt bảo vật này!" Hại người không lợi mình.

Các tán tiên trong sân nghe vậy trong lòng yên tâm, hai người có thực lực nhất đã rút lui khỏi cuộc tranh giành.

Bèn đồng loạt nhìn về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người.

Tiếp Dẫn đạo nhân nói: "Ta cũng không có hứng thú, chỉ đứng xem, để đảm bảo không có ai bất chấp đạo nghĩa, ra tay hắc ám, làm chuyện vô sỉ." Tiếp Dẫn đạo nhân cũng không có cách nào khác, nếu không rút lui, với nhiều người như vậy, mũi nhọn chắc chắn sẽ chĩa vào họ, ai bảo tu vi của họ cao nhất chứ?

Có lợi hại đến mấy cũng không thể đối địch với nhiều người như vậy.

Thế là Đế Tuấn, Vô Cực, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đứng cùng một phe, đóng vai trò trọng tài, để cuộc đoạt bảo được công bằng công chính.

Thế là một trận đại loạn đấu, vô hình trung đã biến thành văn đấu, các tán tiên rút thăm vào sân, tỷ thí sơ qua, người thua rút lui, không có oán hận.

Có Vô Cực và những người khác trông coi, cũng không có thương vong.

Thật là một cảnh tượng hòa bình.

Vô Cực trên mặt không có biểu cảm, nhưng trong lòng lại mừng thầm.

Rõ ràng có người cố ý tiết lộ tin tức, để mọi người ở đây tranh giành sống chết, để những tán tiên có cơ hội nhìn trộm thiên đạo sớm vẫn lạc.

Cứ như vậy, dần dần, người đời sau chỉ biết có người nào đó, không biết có Bàn Cổ, nhập thánh đã là mãn nguyện, không biết còn có thể nhìn trộm thiên đạo, tâm cơ của người này thật sâu, nếu không phải Vô Cực đến từ hậu thế, lại có hệ thống trong người, cộng thêm thiên tư phi phàm, cũng sẽ rơi vào bẫy.

Cuối cùng cũng có người nổi nóng.

Chúc Long ra tay vừa ác vừa nhanh, đánh cho tán tiên đối diện bay khỏi tọa kỵ, hình tượng không còn.

Người có giao hảo với tán tiên đó, lại lên sân, không khỏi nổi giận thật sự.

Vô Cực trên mặt lộ ra một tia mỉm cười, xem ra có người không từ bỏ, nhất định phải để mấy tán tiên chết ở đây hôm nay mới chịu thôi.

Bèn ra hiệu bằng mắt.

Phục Hy tâm lĩnh thần hội, nhảy xuống sân, nói với Chúc Long: "Trưởng lão, ta đấu với ngươi!" Nghe tiếng Phục Hy, Chúc Long buông tán tiên đang muốn báo thù cho đạo hữu của mình ra, âm hiểm nói: "Vô Cực không dám hạ trường, gọi ngươi ra chịu chết à?" Phục Hy nhìn gương mặt có chút méo mó của Chúc Long, không khỏi nhớ đến câu nói Vô Cực thường treo trên miệng, bèn nhún vai, buột miệng nói: "Tùy ngươi, vui là được rồi." Nữ Oa ở bên cạnh phì cười, nói với Vô Cực: "Đại huynh, xem lời nói và thần thái của nhị đệ giống huynh chưa kìa, lão già Chúc Long kia hình như tức điên rồi." Vô Cực cũng không khỏi bật cười, Phục Hy thật sự học được đến tám chín phần tương tự.

Chúc Long cũng bị biểu cảm không quan tâm của Phục Hy làm cho tức đến gần chết, giống như một quyền đấm vào không khí, đành hận hận nói: "Hy vọng xương của ngươi cũng cứng như tính khí của

ngươi vậy.” Chúc Long bày ra thế, vừa chuẩn bị tấn công, Phục Hy đột nhiên giơ tay nói: “Cái đó, ta có câu hỏi!” Vô Cực và nhóm trọng tài đáp: “Có vấn đề gì?” “Có thể dùng pháp bảo không?” Tiếp Dẫn sắc mặt có chút kỳ quái, không trả lời ngay lập tức, đang cân nhắc dùng hay không dùng, loại nào đối với hai vị thánh nhân phương Tây có lợi hơn.

Vô Cực nói: “Tùy tiện thôi, có pháp bảo không dùng, không thể dùng pháp bảo, vậy những người này chạy đến đây tranh đoạt Hỗn Nguyên Tịnh Dũng, mang về nhà thờ à?” Chuẩn Đề và Đế Tuấn cũng có cùng suy nghĩ với Tiếp Dẫn, không có phản ứng nhanh như Vô Cực.

Bèn đồng loạt nhìn về phía Vô Cực, ánh mắt dường như đang nói, lại bị tiểu tử này giành trước tiên cơ rồi.

“Có thể dùng pháp bảo?” Chúc Long trước tiên ngẩn ra, sau đó cũng mừng rỡ.

Long tộc nổi tiếng có nhiều pháp bảo, lập tức trên người ngân quang lóe lên, một bộ khôi giáp màu bạc vô cùng lòe loẹt xuất hiện trên người hắn.

Long Lân Giáp!

Mỗi con rồng trên người đều có một miếng vảy cứng nhất, bộ bảo giáp này được chế tạo từ vảy của hàng nghìn con Thiên Long tộc, có thể tiêu trừ chín phần sức mạnh xung kích.

Chúc Long tự tin rằng cú đấm kia của Vô Cực, hắn vẫn không đỡ được, nhưng có bộ khôi giáp này, sẽ không bao giờ bị đánh bay xa như vậy, rất mất mặt.

Phục Hy nhìn qua rồi nói: “Trông cũng đẹp, nhưng mặc vào không hợp lắm.” Mọi người nghe vậy cũng ha ha cười lớn.

Cảm thấy có chút không ra thể thống gì.

Chúc Long lớn tiếng quát: "Ít nói nhảm," nói xong liền từ hư không tóm một cái, một thanh quỷ đầu đại đao xuất hiện trong tay.

Vô Cực cười nói: "Lão Chúc, đao này chỉ có nhân vật phản diện mới dùng, lại còn không hợp với bộ khôi giáp lòe loẹt của ngươi, chẳng lẽ bảo vật nhiều quá, cầm nhầm rồi?" Chúc Long cũng không trả lời, bổ thẳng vào đầu Phục Hy.

Phục Hy đưa tay ra, từ trong tay áo vung ra một sợi dây thừng, trói chặt Chúc Long lại.

Bất luận Chúc Long giãy giụa thế nào cũng vô dụng, biến lớn thì dây thừng cũng theo đó biến lớn, biến nhỏ, dây thừng cứng rắn cũng theo đó biến nhỏ.

Phục Hy nhìn Chúc Long, sau đó chậm rãi nói: "Chắc là ta thắng rồi nhỉ." "..." Mọi người nhìn Chúc Long đang giãy giụa ở đó, trong lòng đều có một nghi vấn, pháp bảo gì vậy?

Chưa từng thấy bao giờ.

Vô Cực tự nhiên biết đó là gì.

Khổn Tiên Tác được luyện chế từ dây leo hồ lô tiên thiên.

Cách thắt nút do Vô Cực sáng tạo, người có thể giải được, trên đời này ngoài Vô Cực cũng chỉ có Phục Hy.

Dây leo hồ lô tiên thiên lại vô cùng bền chắc, phi thánh nhân không thể phá hủy, vì vậy Chúc Long nhất thời không để ý bị trói lại, cũng không thể giãy thoát.

Đặc biệt là bây giờ đang mặc một bộ khôi giáp lòe loẹt, lại bị trói một cách chắc chắn, trông thật giống một con tôm hùm lớn, khiến những người không ưa Chúc Long, không nhịn được cười.

Chương 169

"Vô Cực đạo hữu, Phục Hy làm vậy có chút ăn gian rồi, bảo vật này vừa ra, tin rằng cũng không có mấy người có thể phòng bị được..." Vô Cực nói: "Sao?

Tiếp Dẫn đạo hữu cũng không phòng bị được sao?

Thất Bảo Diệu Thụ của ngài vừa ra, uy lực pháp bảo của người khác tự giảm năm phần, cũng không trói được ngài." "Nhưng, có người không có pháp bảo..." Vô Cực cười nói: "Đạo của trời là lấy chỗ thừa bù chỗ thiếu, có pháp bảo là mạnh, không có lý nào cường giả phải nhường nhịn nhược giả cả, hay là thế này, mọi người lấy hết pháp bảo trên người ra so, ai thiếu nhất, người đó được Hỗn Nguyên Tịnh Dũng, thế nào?" "..." Tiếp Dẫn đạo nhân bị Vô Cực làm cho tức đến gần chết, thật sự không nói lại Vô Cực.

Đế Tuấn ở một bên mắt sáng lên nói: "Ta thấy Vô Cực đạo hữu nói có lý, hay là chúng ta xem ai pháp bảo ít nhất, ai tu vi thấp nhất, đem Hỗn Nguyên Tịnh Dũng nhường cho người đó đi.

Như vậy mới hòa hợp yêu thương chứ." Vô Cực liếc nhìn Đế Tuấn nói: "Sau đó chúng ta ai về nhà nấy, Đế Tuấn lão huynh lại đuổi theo người được Hỗn Nguyên Tịnh Dũng, uy hiếp lợi dụ, ví dụ như nhận làm đồ đệ, hoặc lấy thứ khác đổi, cũng không sợ người ta không chịu, thực sự không được có thể cướp mà!" Đế Tuấn bị Vô Cực nói trúng tâm tư, mặt đỏ bừng lên nói: "Vô Cực đạo hữu, đừng có ngậm máu phun người!" "Thôi được rồi, không dùng pháp bảo nữa, có một số pháp bảo tế ra, hủy thiên diệt địa, cũng không tốt lắm, đều không dùng, mỗi người dựa vào tu vi càng công bằng công chính hơn." Chuẩn Đề đạo nhân ra mặt hòa giải.

Một đám người đang ở đó cãi nhau ầm ĩ.

Đột nhiên có người hét lên: "Không hay rồi, Hỗn Nguyên Tịnh Dũng bay đi rồi!" Mọi người nhìn lại, quả nhiên là như vậy.

Hỗn Nguyên Tịnh Dũng vốn đang lơ lửng trên không trung, đột nhiên như có sinh mệnh, hóa thành một đạo kim quang, bay thẳng về phía nam.

"Mau đuổi theo!" Lúc này, mọi người cũng không còn quan tâm đến tỷ thí nữa, toàn bộ đều thi triển thần thông, cưỡi mây cưỡi gió, cưỡi hổ cưỡi hạc, ngự khí bay đi, tất cả đều không hẹn mà cùng đuổi theo Hỗn Nguyên Tịnh Dũng.

Chỉ có Vô Cực ở lại tại chỗ.

Nữ Oa tò mò hỏi: "Đại huynh, chúng ta không đuổi theo à?" Phục Hy cười nói: "Bây giờ đi, đuổi kịp chẳng phải lại phải đánh nhau một trận sao?

Sao không đợi bọn họ đánh gần xong, chúng ta lại xuất hiện." Vô Cực cười cười nói: "Người hiểu ta là nhị đệ vậy!" Vô Cực, Phục Hy và Nữ Oa, không hề vội vàng, trận đại chiến đoạt bảo này, không có mười ngày nửa tháng cũng không phân được thắng bại, thong thả cưỡi mây.

Vô Cực cố ý vô ý nhìn về một hướng.

Thông Thiên Giáo Chủ đang ẩn nấp ở đó thầm nghĩ: Vô Cực chẳng lẽ phát hiện ra ta rồi?

Không có lý nào!

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn lá cờ Chân Võ Tạo Hóa trong tay mình, lá cờ này còn có tên là Trích Thiên Tế Nhật Kỳ, có công hiệu che trời lấp đất, che giấu càn khôn.

Ẩn nấp sau lá cờ này, dù là thần quỷ cũng khó mà đoán được hành tung.

Thực ra Vô Cực không nhìn thấy Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng không thể ngăn được y thôi diễn, Tiên Thiên Bát Quái Vô Cực đã nghiên cứu ra một trăm lẻ tám loại, trong phạm vi nhỏ, biết được một phương vị nào đó có người ẩn nấp, là chuyện bình thường.

Điểm này Phục Hy cũng có thể làm được.

Thông Thiên Giáo Chủ có chút nghi thần nghi quỷ.

Đợi Vô Cực đi rồi, cũng không dám động, lại qua một nén nhang thời gian, mới động thân.

Tam Tiêu nói: "Sư phụ có phải quá cẩn thận rồi không?" Vô Cực và Nữ Oa ba người cưỡi mây đi.

Vô Cực nói với Nữ Oa và Phục Hy: "Hỗn Nguyên Tịnh Dũng tuy quan trọng, nhưng chúng ta không có được cũng không sao, thiên hạ rộng lớn, bảo vật nhiều vô kể, không thể nào đều thuộc về một người.

Chỉ cần không bị phe Hồng Quân kia được là được." Phục Hy nói: "Đại huynh dường như không coi trọng Hồng Quân lão tổ, vậy lần giảng đạo thứ hai chúng ta có đi không?" Vô Cực cười nói: "Đương nhiên phải đi, chẳng qua là nghe một phía thì tối, nghe nhiều phía thì sáng, nghe thử mấy lý luận vớ vẩn của Hồng Quân cũng không tệ.

Biết người biết ta mới có thể trăm trận không nguy, không biết Hồng Quân đang nói gì, làm sao đối kháng lý luận của hắn chứ?

Tam Thanh và Hồng Vân chẳng qua chỉ là những người đáng thương bị lừa gạt mà thôi..." Vô Cực không vội đi đường, đi đi dừng dừng, nhàn nhã ngắm nhìn núi sông dọc đường.

Mấy nghìn năm đã qua, địa hình núi non lại có sự thay đổi lớn, đúng là thương hải tang điền, bây giờ xuất hiện không ít động thiên

phúc địa tốt.

Vô Cực dẫn Nữ Oa hạ xuống mây, nhìn ngọn linh sơn dưới chân.

Đỉnh núi hiểm trở, dòng nước từ trên vách núi cao đổ xuống, khá là hùng vĩ.

Vô Cực nói: "Nước bay thẳng xuống ba nghìn thước, ngỡ dải ngân hà tuột khỏi mây, nơi tốt a!

Tam muội, ta và nhị ca vừa mới thôi diễn, phát hiện Bất Chu Sơn có đại kiếp xuất hiện, e rằng không lâu nữa sẽ có biến, nơi đây non xanh nước biếc, hay là mấy người chúng ta ở đây khai tịch động phủ, làm hàng xóm tốt." Phục Hy nhìn thác nước đang đổ xuống, tung mình lao vào sau màn nước, một lát sau lại ra nói: "Đại huynh, sau thác nước có một hang động tự nhiên, linh khí sung mãn, rất tốt." Vô Cực nghe vậy liền cùng Nữ Oa đi đến, ba người chui vào sau màn nước xem, quả nhiên rất tốt.

Vô Cực thầm nghĩ: Chẳng lẽ là Thủy Liêm Động?

Nhưng sau đó, lại cười lắc đầu, thiên hạ rộng lớn, không có gì là không có, sau thác nước có động phủ cũng không phải là đặc quyền của Thủy Liêm Động.

Lúc này Nữ Oa vui mừng nhảy nhót đi khắp động phủ, hớn hở nói: "Đại huynh, nơi này thật tốt, đặt cho nó một cái tên đi." Vô Cực buột miệng nói: "Vậy gọi là Thủy Liêm Động đi." "Thủy Liêm Động?

Cũng hợp đấy, cứ vậy đi!" Ba người đi ra ngoài động, Phục Hy thấy trên núi trơ trụi không có cây cối, bèn nói: "Chỗ này không được đẹp lắm, xem của ta đây!" Nói xong liền vung tay một cái, khắp núi khắp đồi, mọc lên rất nhiều cây ăn quả, chủng loại phong phú, không thiếu thứ gì.

Nữ Oa cười nói: "Đại huynh đặt tên, nhị huynh trồng cây, vậy tiểu

muội dệt hoa trên gấm một phen vậy!" Nói xong Nữ Oa xoay người một cái, khắp núi đồi hoa nở rộ, lập tức nở ra các loại hoa dại khác nhau.

Phục Hy nói: "Đại huynh đã đặt tên cho động phủ rồi, vậy tam muội đặt tên cho ngọn núi này đi." Nữ Oa nghiêng đầu nói: "Vừa có hoa vừa có quả, gọi là Hoa Quả Sơn thế nào?" Nhìn tình cảnh này, nghe Nữ Oa đặt tên núi, Vô Cực cả người lạnh toát.

Hoa Quả Sơn phúc địa, Thủy Liêm Động động thiên, chẳng lẽ trong cõi u minh thật sự đã sớm có định số, tất cả đều không thể thay đổi sao?

Sau này khi vá trời, đá vá trời Nữ Oa để lại, quả thực cũng ở Hoa Quả Sơn, chịu ảnh hưởng của tinh hoa nhật nguyệt trời đất, một khối hóa thành Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không, một khối hóa thành viên ngọc đẹp Giả Bảo Ngọc.

"Đại huynh, sao vậy?" Phục Hy và Nữ Oa thấy sắc mặt Vô Cực không đúng, quan tâm hỏi, vì trong mắt họ, Vô Cực chưa bao giờ thất thố.

Vô Cực điều chỉnh tâm tình, nhìn hai huynh đệ bên cạnh, không khỏi hào tình lại dâng lên.

Thiên số?

Dù thật sự có thiên số cũng phải phá vỡ!

Lão già Hồng Quân, đừng hòng dùng chiêu này mê hoặc ta!

Ngoài Cửu Trọng Thiên, Hồng Quân thở dài một tiếng, Cửu Cửu chi số còn thiếu một chút nữa là viên mãn, không biết vì sao vòng cuối cùng lại không khép lại được.

Trong lòng ông ta không khỏi hiện lên một bóng người, chẳng lẽ tất cả mấu chốt đều quy về người đó sao?

Bên Hoa Quả Sơn, Vô Cực và ba người, đặt xong tên núi động phủ, mới thong thả cưỡi mây đuổi theo về phía nam.

Đi chưa được nửa ngày, bỗng nhiên nhìn thấy Nguyên Minh một mình ở đó.

Chương 170

Nguyên Minh nhìn thấy Vô Cực, trên mặt vui mừng nói: "Nguyên lai huynh ở đây, làm ta tìm kiếm một phen." Vô Cực nói: "Sao không đi đoạt Hỗn Nguyên Tịnh Dũng, tìm ta làm gì, ta cũng đâu có chạy mất." Nguyên Minh nói: "Hỗn Nguyên Tịnh Dũng bay vào một ngọn núi hoang, ta cảm thấy yêu khí nặng nề, nhớ lời huynh nói, nên không vào núi tìm kiếm nữa." Vô Cực nói: "Không tệ, chim vì ăn mà chết, người vì tiền mà vong, Nguyên Minh ngộ đạo rồi." "Vậy huynh có đi không?" Vô Cực cười nói: "Đương nhiên là đi rồi, xem náo nhiệt cũng tốt." Nguyên Minh nói: "Vậy, ta cũng đi cùng huynh được không?" Vô Cực liếc nhìn Nữ Oa, không động thanh sắc nói: "Ta tự nhiên hoan nghênh, chỉ sợ tộc trưởng biết, muội không đi giúp tộc nhân đoạt Hỗn Nguyên Tịnh Dũng mà lại cùng ta xem kịch, sợ sẽ trách quở muội..." Nguyên Minh cũng biết Vô Cực đang nói thật lòng, đành nói: "Vậy được rồi, tiểu muội xin cáo từ!" Hai nhóm người giao nhau, Nguyên Minh không ngừng quay đầu nhìn lại, Vô Cực lại trước sau không quay đầu.

"Đại huynh, huynh với Nguyên Minh không có gì sao?" Vô Cực thân mật gõ nhẹ vào đầu Nữ Oa một cái, nói: "Đừng suốt ngày quan tâm những chuyện có hay không đó." Nữ Oa lè lưỡi nói: "Đại huynh không phải nói pháp, lữ, tài, địa, đều quan trọng sao..." Vô Cực không nói gì, chỉ nhìn Nữ Oa.

Phục Hy thì quay đầu sang một bên, giả vờ ngắm phong cảnh xa xa.

Nữ Oa nhất thời mặt đỏ lên nói: "Thôi được rồi, ta không hỏi nữa, ta biết rồi." "Biết gì?" Nữ Oa không nói gì, cúi đầu lại để Vô Cực đến gần thêm một bước.

Lúc này Phục Hy đang giả vờ xem phong cảnh đột nhiên nói: "Đại huynh, tam muội, mau nhìn, ở đó có chuyện rồi!" Vô Cực và Nữ Oa thuận theo hướng Phục Hy chỉ, nhìn qua, quả không ngoài dự liệu, ở hướng đó, một đạo hắc khí xông thẳng lên trời.

Hắc khí trùng thiên.

"Đi xem thử!" Ba người không còn vẻ thong dong như vừa rồi, mỗi người thi triển thần thông nhanh chóng bay qua.

Bay gần mới nhìn thấy, đó là một ngọn núi màu đen.

Có lẽ ban đầu trên núi cũng có một số thực vật, nhưng bây giờ đều đã chuyển sang màu đen, khô héo.

Cả khu vực trông không còn chút sinh khí nào, một vẻ chết chóc.

Vô Cực hạ xuống mây.

Đi về phía trước.

"Di, đây không phải là thanh quỷ đầu đại đao của Chúc Long sao?" Vô Cực nghe tiếng Phục Hy, nhìn kỹ lại, chỉ thấy thanh đại đao của Chúc Long, cắm trên mặt đất.

Vô Cực đi tới, tay áo vung lên, cuộn lấy thanh đao, lại phát hiện đao chỉ còn lại một nửa, nửa còn lại không biết đã đi đâu.

Vết gãy vô cùng bằng phẳng, không biết bị thứ gì cắt.

Đi thêm vài bước, dấu vết đánh nhau càng ngày càng nặng.

Trông có vẻ quỷ dị.

"Sao lại đánh thảm liệt như vậy, chỉ vì một món Hỗn Nguyên chí bảo thôi mà..." Vô Cực nghe vậy cũng trợn trắng mắt, thật là trai tráng không biết người đói khổ, tiên thiên chí bảo cũng tranh giành vỡ đầu rồi, được không.

Nhưng lời của Nữ Oa cũng không có gì sai, đánh đến mức độ này là không chết không thôi rồi.

Hỗn Nguyên Tịnh Dũng có mạnh đến mấy, cũng không đến nỗi gây ra cảnh tượng này, nếu không lần trước tranh đoạt dây leo hồ lô tiên thiên, hai vị thánh nhân phương Tây và Tam Thanh sẽ không dễ dàng bị thuyết phục lui như vậy.

Suy cho cùng mọi việc đều nói đến cơ duyên, vì một vật ngoài thân, mà để thân tử đạo vẫn thì không cần thiết.

"Đại huynh, mau nhìn, đây là cái gì?" "Long lân!" Vô Cực đi tới, đặt miếng vảy dưới mũi ngửi, nói: "Là lão già Chúc Long." Đi tiếp về phía trước, là một cái hố lớn, giống như được hình thành bởi lực xung kích khổng lồ sau một trận đấu pháp.

Lúc này một đạo nguyên thần bay lên.

Vô Cực tay áo vung lên, che lấy nó.

"Nguyên lai là Huyền Cơ Tử đạo hữu, sao chỉ còn lại một đạo nguyên thần?" Nguyên thần của Huyền Cơ Tử vô cùng suy yếu, nói với Vô Cực: "Sự tình có biến, Hỗn Nguyên Kim... quỷ..." Lời chưa nói xong, đột nhiên bùng nổ trong tay áo Vô Cực, chẳng mấy chốc hóa thành hư vô.

Phục Hy nói: "Huyền Cơ Tử dù sao cũng là nhân vật Đại La Kim Tiên đỉnh phong, không ngờ lại có kết cục như vậy." Nữ Oa nói: "Người này rất có lễ phép, không hề vì tu hành cao thâm mà cậy thế bắt nạt người, ta đối với ông ấy ấn tượng khá tốt..." Vô Cực nhíu mày nói với Phục Hy: "Nhị đệ, có phát hiện không, sau khi vào vùng núi hoang này, thuật thôi diễn không còn linh nghiệm, mấy lần thôi diễn lại cho ra kết quả hoàn toàn khác nhau, quả thực là khác một trời một vực!" Phục Hy nghe vậy cũng bấm ngón tay tính toán: "Đúng vậy, không biết vì sao!" Vô Cực ngẩng mắt nhìn đỉnh núi màu đen xa

xa.

Toàn thân đen kịt, chỗ nứt ra của thân núi khẽ lộ ra một chút vật chất màu đỏ sẫm.

Vô Cực nói: "Vậy đi, chúng ta phân công nhau, tam muội đi liên lạc Hậu Thổ, Chúc Dung và những người khác, nhị đệ đi liên lạc tỷ muội Hi Hòa, ta đi tìm người khác, tụ tập ở Hoa Quả Sơn!" Nữ Oa nói: "Đại huynh, sao không để ta đi liên lạc Hi Hòa?" Vô Cực không động thanh sắc nói: "Đổi cũng được." Nữ Oa thấy Vô Cực sắc mặt như thường, cũng đành nói: "Vậy cứ theo lời đại huynh nói đi." Vô Cực đương nhiên sẽ không để Nữ Oa chạy đi liên lạc Hi Hòa, ngay cả Nguyên Minh Vô Cực cũng đuổi đi xa.

Lúc này không phải là lúc chơi trò Nga Hoàng, Nữ Anh.

Phục Hy không có ý kiến gì, cùng Nữ Oa một người bay về phía tây một người bay về phía đông.

Vô Cực giả vờ đi về phía bắc, thấy Nữ Oa và Phục Hy bay xa rồi, mới quay người lại.

Nơi này hung hiểm!

Vì vậy Vô Cực cũng không dẫn theo Nữ Oa và Phục Hy mạo hiểm.

Trong Hồng Hoang có kiếp nạn này sao?

Vô Cực chưa từng biết.

Có lẽ chỉ vì Vô Cực là con bướm vỗ cánh mà gây ra rất nhiều sự khác biệt.

Là Hồng Quân sao?

Vô Cực biết Hồng Quân đang bày một bàn cờ lớn, đấu cờ với tất cả những người tu đạo.

Chỉ là hiện tại Vô Cực cũng không thể nói rõ với người khác, chỉ mơ hồ tiết lộ một chút cho Phục Hy và Nữ Oa mà thôi.

Đối với những người khác, Vô Cực đều giữ miệng như bình.

Tam Thanh bị thu phục, Hồng Quân chiếm được tiên cơ.

Bất luận thế nào Vô Cực cũng phải bảo toàn Thập Nhị Tổ Vu và hai vị thánh nhân phương Tây, sau đó nâng cao thực lực, chờ thời cơ, sau khi nhìn trộm được thiên cơ mới có thể chính diện đối kháng với Hồng Quân.

Nhưng kỳ ngộ luôn xuất hiện trong nguy cơ.

Vì vậy Vô Cực cũng không thể không mạo hiểm quay lại Hắc Sơn tra xét.

Vô Cực đi đến cái hố khổng lồ vừa rồi, Huyền Cơ Tử ở đó bị một kích, hủy diệt nhục thân, chỉ lưu lại một tia nguyên thần tàn dư.

Cái hố khổng lồ đó, Vô Cực cũng có thể dễ dàng tạo ra, oanh sát Huyền Cơ Tử cũng không phải là chuyện khó.

Chỉ là, những người đuổi theo Hỗn Nguyên Tịnh Dũng, không chỉ có những người tu hành như Huyền Cơ Tử, Chúc Long.

Chương 171

Bất luận Vô Cực có coi thường thế nào, Đế Tuấn, là người tu hành cấp Chuẩn Thánh, huống chi còn có Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai vị thánh nhân.

Ai có thể trước mặt họ oanh sát Huyền Cơ Tử, có thể khiến Đế Tuấn và những người khác một tiếng rắm cũng không dám thả?

Điểm này đáng để Vô Cực suy nghĩ sâu sắc.

Vô Cực đi về phía Hắc Sơn, đi gần, cơ thể dần dần cảm thấy một chút dị thường.

Phảng phất như có thứ gì đó đang ép về phía Vô Cực.

"Yêu nghiệt phương nào dám ở trước mặt ta làm càn!" Vô Cực tay áo vung lên, một đám mây cuộn ra.

Chỉ nghe thấy mấy tiếng kêu oai oái, một đám ma vật mặt mũi hung tợn từ không gian ẩn nấp, ngã xuống bụi trần.

Vô Cực lúc đầu tưởng là vực ngoại thiên ma, nhưng nhìn kỹ lại cũng không phải.

Những ma vật đó tuy bị Vô Cực trọng thương, nhưng cũng không hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, phảng phất như không biết sinh tử là gì, lại bò dậy lao về phía Vô Cực.

"Phiền chết người!" Vô Cực từ hư không tóm một cái, lấy ra Thí Thần Thương, quét ngang một vòng.

Đem những ma vật này toàn bộ đánh thành phấn vụn.

Nhưng ngay sau đó, Vô Cực lại phát hiện, tứ phía tám hướng, có vô số ma vật loại này đang tràn tới.

“Gà gà!

Kẻ làm thương con ta, chết!” Vô Cực nghe tiếng liền quay đầu lại, lại thấy trong vô số ma vật màu đen, xuất hiện một kẻ bụng to phệ, mặt mũi xấu xí.

Cơ thể béo phì, tay chân lại cực kỳ nhỏ, như vậy càng làm nổi bật cái bụng to của nó.

“Nếu có thai rồi, ở nhà an thai cho tốt, chạy ra đây làm gì!” Vô Cực tay cầm Thí Thần Thương, điểm một cái trên không, từng vòng ánh sáng trực tiếp tấn công ma vật xấu xí kia.

Những tiểu ma vật trên đường bị sát khí của Thí Thần Thương làm thương, đều hóa thành tro bụi.

Cái bụng của ma vật xấu xí kia đột nhiên nứt ra, vô số tiểu ma vật lại phun ra, thuận thế cũng cản được đòn tấn công kia của Vô Cực.

Vô Cực sử dụng Diệt Ma Thương trong Thiên Cương Tam Thập Lục Thức Thương Pháp, từng vòng ánh sáng kim bạch, nhất thời cũng không biết đã chém giết bao nhiêu tiểu ma vật.

Nhưng ma vật xấu xí kia lại như sinh không hết, sinh mãi không thôi.

“Chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?” Vô Cực cũng lười dây dưa với nó, lấy ra Tử Kim Hồ Lô nói: “Thu cho ta!” Một lực hút vô hình, quét sạch toàn trường, vô số tiểu ma vật đều bị hút vào trong hồ lô, chỉ có ma vật xấu xí kia nỗ lực chống cự.

Vô Cực mỉm cười nói: “Có mấy phần bản lĩnh, vậy mà Tử Kim Hồ Lô của ta cũng không hút được ngươi.” Ma vật xấu xí kia nói: “Chỉ đến thế thôi sao?

Đến lượt Quỷ Mẫu ta ra tay rồi nhỉ!” Nói xong bụng lại mở ra, lại một đám tiểu quỷ phun ra.

Vô Cực bất đắc dĩ nói: "Lại nữa!" Nhưng lần này Quỷ Mẫu lại một tay một con bắt tiểu quỷ ném vào miệng, tùy tiện nhai mấy cái rồi nuốt xuống.

Vô Cực nhíu mày nói: "Theo định luật bảo toàn năng lượng, trừ đi năng lượng tiêu hao khi sinh, trừ đi năng lượng tiêu hao khi ăn, cộng thêm tiêu hóa hấp thu chỉ được một phần, thực ra chơi như vậy không có tác dụng..." Nhưng Quỷ Mẫu sau khi ăn hết đám tiểu quỷ mới sinh ra, thân hình lập tức lớn gấp đôi, cánh tay nhỏ bé kia cũng trở nên thô tráng.

Vô Cực đành nói: "Được rồi, ngươi thắng." Quỷ Mẫu cười quái dị một tiếng, vung tay tấn công Vô Cực.

Vô Cực mũi chân khẽ điểm, nhẹ nhàng né qua.

Ầm!

Nơi Vô Cực vừa đứng bị đánh ra một cái hố lớn.

Vô Cực nhìn sức mạnh cường hãn vô cùng đó, cũng xác nhận một kích của Quỷ Mẫu, quả thực có thực lực oanh sát Đại La Kim Tiên.

Chỉ là nhục thể của Vô Cực cũng cường hãn, không giống những tán tiên bình thường chỉ cần chém đi tam hoa trên đỉnh đầu, diệt đi ngũ khí trong ngực là giống như người thường.

Vẫn có thể dùng đao kiếm giết chết.

Nhục thân Vô Cực cường hãn vô cùng, đao kiếm căn bản không thể làm y bị thương.

Để mình trần cũng còn mạnh hơn Chúc Long hiện nguyên hình.

Quỷ Mẫu đuổi theo lại đánh hai kích.

Thấy đối với Vô Cực không có hiệu quả, bụng lại động, lại một đám tiểu quỷ, bắt ăn xong, thân hình càng bạo trướng.

Ban đầu chỉ lớn bằng Vô Cực, lúc này đã lớn hơn Vô Cực gấp mười lần.

Vô Cực cười nói: "Chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?" Nói xong liền bấm pháp quyết, cũng biến thành lớn bằng Quỷ Mẫu.

"Như vậy mới công bằng một chút!" Quỷ Mẫu cũng không trả lời, liền đấm một quyền tới.

Vô Cực trong mắt hàn quang lóe lên, lần này không né không tránh, bình bình đấm ra một quyền.

Quỷ Mẫu đánh vào ngực Vô Cực, đánh cho y phục của Vô Cực bay phất phới, nhưng người lại không có chút chuyện gì.

Quỷ Mẫu thu quyền lại.

Lúc này Vô Cực chỉ vào người nó nói: "Này, bị đánh xuyên rồi kìa?" Quỷ Mẫu cúi đầu nhìn, thân thể của nó bị Vô Cực đấm ra một cái lỗ lớn, thậm chí có thể xuyên qua cái lỗ đó, nhìn thấy cảnh tượng phía sau.

"U la!" "Bị ta đánh đến nói cũng không nói được nữa à?" Vô Cực thấy Quỷ Mẫu đang dồn sức cho đòn cuối cùng, bèn đưa tay ra chỉ lên không trung.

Ầm!

Đầu lâu của Quỷ Mẫu lập tức nổ tung.

Sau đó thân thể tàn dư, mềm nhũn ngã xuống.

Vô Cực đi đến bên cạnh nó, nói: "Quỷ Mẫu...

Chương 172

cũng chỉ có vậy, ngay cả món khai vị cũng không tính." Nói xong Vô Cực tiếp tục đi về phía trước, chưa đi được bao xa, ba đạo khí tức cường hãn xuất hiện.

Mỗi người đều chỉ mạnh hơn không yếu hơn Quỷ Mẫu vừa rồi.

"Ồ, lần này ra ba con." Bên trái Vô Cực, một bóng người nhanh chóng hiện ra.

Chỉ thấy đầu đội vương miện khảm đầy bảo thạch, trên người đeo vòng hoa to, trên rốn trần mọc một đóa sen, trên người có bốn cánh tay, lần lượt cầm pháp loa, bánh xe, chùy, và một thanh bảo kiếm.

Chân trần đạp trên một đóa sen trắng, vô số con rắn xanh quấn quanh chân.

Chỉ là da mặt xanh tím giống như cua, nhìn rất đáng sợ.

"Bạn hữu, nói chuyện khách khí một chút, sao có thể dùng 'con' để hình dung ta chứ?" Vô Cực liếc nhìn một cái nói: "Người?

Thợ mộc?

Nếu không sao lại cầm chùy và bánh xe, thợ sửa chữa à?" Người kia không để ý đến sự châm chọc của Vô Cực nói: "Có thể gọi ta là Bì Thấp Nô, ta cùng với Quỷ Mẫu vừa bị ngươi đánh chết hợp xưng Tứ Đại Ma Tướng..." Lúc này một người khác hiện hình ở phía sau Vô Cực, nói tiếp: "Nhưng ta trước sau đều cảm thấy Quỷ Mẫu thực sự không xứng cùng chúng ta được xưng tụng, ngươi đánh chết nó, đối với ta mà nói là một kết quả không tồi." Vô Cực quay đầu lại nhìn, chỉ thấy người kia thân hình cao lớn, da dẻ trắng nõn, để râu quai nón,

cưỡi một con voi trắng khổng lồ, trong tay cầm một tia sét đang kêu xì xèo.

Tiếp đó người cuối cùng cũng hiện thân.

Tổng kết nói: "Nếu ngươi gia nhập chúng ta bổ sung vào chỗ trống, lão tổ của chúng ta nhất định sẽ rất hài lòng, và cũng sẽ không trách tội ngươi oanh sát Quỷ Mẫu." Người cuối cùng xuất hiện đeo một chiếc mặt nạ đáng sợ, những chỗ khác thì không khác gì người thường.

Vô Cực cười cười nói: "Các ngươi đều là người, lời nói của các ngươi thú vị đấy, lão tổ của các ngươi nuôi các ngươi chuyên để kể chuyện cười cho ông ta vui à?

Vậy xin lỗi, chuyện cười của ta không hay đâu." Ba người kia quả thực không cười nổi.

Bì Thấp Nô nói: "Người trẻ tuổi, đừng quá kiêu ngạo." Vô Cực cười nói: "Không kiêu ngạo thì sao gọi là người trẻ tuổi?

Các vị lão bất tử?" Người cưỡi voi trắng kia có chút tức giận, nói với người đeo mặt nạ: "Lỗ Thác La, xem ra đề nghị của ngươi không được rồi, giết hắn đi." Lỗ Thác La xua tay nói với người cưỡi voi trắng: "Nhân Đà La, đừng vội, vị bằng hữu này chắc hẳn cho rằng chúng ta cùng một loại với Quỷ Mẫu kia, để hắn biết chút lợi hại là được." Nhân Đà La nói: "Vậy để ta trước đi!" Nói xong Nhân Đà La cưỡi trên voi trắng, giơ tay lên không trung tóm một cái, một tia sét đánh về phía Vô Cực, đồng thời thúc voi trắng, lao về phía Vô Cực.

Con voi trắng kia vừa cao vừa khỏe, chạy nhanh không thua gì long mã.

Vô Cực cuộn người né qua, tránh được đòn tấn công của voi trắng, tay cầm Thí Thần Thương vung lên, dẫn tia sét từ trên không

trung đánh xuống sang một bên.

Vô Cực trong lòng cũng cười thầm.

Lộ Thương có một chiêu gọi là Song Lôi Dẫn, không ngờ lại có người dùng sấm sét đánh mình, chẳng phải là đúng ý Vô Cực sao?

Luồng sấm sét bị Vô Cực dẫn sang một bên, không chút khách khí đánh về phía Bì Thấp Nô.

Bì Thấp Nô, giơ pháp loa lên đỡ, mới miễn cưỡng đỡ được, dù sao hắn cũng không phải Nhân Đà La biết dùng sấm sét, có chút không kịp trở tay.

Nhân Đà La cũng không trả lời, hận không thể đánh chết Vô Cực ngay tại chỗ, trong ba người, hắn là người không thích Vô Cực nhất, cũng không có lý do gì, chỉ là nhìn không vừa mắt.

Bèn Nhân Đà La, trái phải liên phát, lại hai tia sét từ trên trời giáng xuống.

Trời quang dẫn sấm, Nhân Đà La cũng là một nhân vật lợi hại.

Nhưng lại vừa hay gặp Vô Cực có chiêu Song Lôi Dẫn, dùng để dẫn sấm lại càng tuyệt diệu.

Bèn Vô Cực dẫn một đạo đi đánh Bì Thấp Nô, đạo còn lại thì đi đánh Lỗ Thác La.

Lỗ Thác La dường như là người lợi hại nhất trong ba người, tia sét đánh thẳng về phía hắn, lại giống như đá ném xuống biển, không có chút phản ứng nào.

Bì Thấp Nô dùng bảo kiếm trong tay đỡ tia sét, bất mãn hét lớn với Nhân Đà La: "Ngươi có thể nhắm chuẩn một chút không, sao cứ đánh ta hoài vậy!" Nhân Đà La nghiến răng nói: "Ta cũng không biết tiểu tử kia dùng pháp thuật gì..." Lỗ Thác La nói: "Thôi được rồi, đừng dùng

sấm sét nữa, chỉ lãng phí pháp lực thôi." Vô Cực thấy Nhân Đà La quả nhiên ngoan ngoãn từ bỏ sấm sét, từ sau lưng lấy ra một cây kim cương chử.

Vô Cực lên tiếng châm chọc: "Ồ, tự xưng là ma tướng lại lấy ra hàng ma chử, có chắc là không phải diễn viên đóng thế không?" Lỗ Thác La và Bì Thấp Nô không hiểu "diễn viên đóng thế" là gì, nhưng đại khái ý tứ cũng hiểu được.

Nhân Đà La càng tức đến oa oa kêu to.

Vô Cực cầm Thí Thần Thương giao chiến với Nhân Đà La hai hiệp, trong lòng cũng âm thầm kinh ngạc, tên ma tướng này tuy kém hơn mình, nhưng thực lực cũng không thể coi thường.

Huống chi bên cạnh còn đứng hai người khác.

Lỗ Thác La xem một lúc, nói với Bì Thấp Nô: "Ngươi cũng lên đi, Nhân Đà La không phải đối thủ của hắn." Bì Thấp Nô nhận lệnh, trước tiên đặt pháp loa xuống lấy ra bảo cung, bắn một mũi tên về phía Vô Cực.

Tiễn thuật cao minh, lại thêm bốn cánh tay, chiêu thức cũng vô cùng đa dạng.

Vô Cực mắt quan sát sáu đường, tai nghe tám hướng, Bì Thấp Nô muốn đánh lén cũng không dễ dàng thành công.

Vô Cực cố ý lách ra trước mặt Nhân Đà La đâm thương, dẫn Nhân Đà La dùng kim cương chử chống đỡ, lúc này Vô Cực lại né đi, một mũi tên của Bì Thấp Nô lại bắn vào Nhân Đà La, suýt nữa bắn hắn ngã khỏi voi trắng.

Nhân Đà La hét lớn: "Ta còn tưởng tiểu tử kia vừa rồi bắn ta, khí lượng của ngươi cũng quá nhỏ rồi đấy!" Bì Thấp Nô nói: "Ngươi nghĩ ta có thể cố ý sao?" Bất đắc dĩ, Bì Thấp Nô từ bỏ ưu thế tấn

công xa gần, cầm bảo kiếm chiến đấu với Vô Cực.

Sức chiến đấu của Bì Thấp Nô còn hơn cả Nhân Đà La, đóa sen dưới chân có thể bay trên không, bốn cánh tay lại có vũ khí khác nhau, có thể từ bốn phương tám hướng tấn công Vô Cực.

Vô Cực chỉ dùng một cây Thí Thần Thương chiến đấu lâu, không khỏi lộ ra vẻ đuối sức.

Lúc này Lỗ Thác La nói: "Thế nào, thực lực của chúng ta không tệ chứ, gia nhập chúng ta, ta sẽ ở trước mặt lão tổ nói tốt cho ngươi vài câu." Vô Cực cười nói: "Hai người các ngươi còn không đánh thắng được một mình ta, ta gia nhập?

Bằng cái gì?

Ta không cùng bọn rác rưởi!" Bì Thấp Nô và Nhân Đà La đại nộ, ra tay càng gấp gáp hơn.

Lỗ Thác La lại không hề động lòng, chỉ chậm rãi lấy ra một cây tam cổ xoa.

Vô Cực cười nói: "Nguyên lai lại là một ngư dân đi đánh cá." Vô Cực chơi với Bì Thấp Nô và Nhân Đà La nửa ngày là để dẫn Lỗ Thác La ra, xem thử thực lực của hắn.

Đã đến rồi, không thể nào vừa gặp cường địch đã chạy.

"Tự tìm đường chết, thiên hạ này là thiên hạ của lão tổ, bỏ lỡ cơ hội này, sau này hối hận cũng muộn." Nói xong Lỗ Thác La cũng gia nhập chiến đoàn.

Vô Cực một mình đấu ba ma tướng, đánh một lúc, ba ma tướng cũng âm thầm kinh hãi.

Chỉ thấy Vô Cực một mình, không có gì lợi hại, ba người cùng ra tay, cũng không hạ được, ngược lại Vô Cực lại càng chiến càng dũng,

không hề có chút mệt mỏi nào.

Chương 173

"Chỉ có chút bản lĩnh này?" Lỗ Thác La không nói gì, nhưng tay lại càng ác hơn.

Bì Thấp Nô và Nhân Đà La càng không cần phải nói.

Vô Cực nói: "Thực ra ta cũng chỉ mới lộ ra một phần mười bản lĩnh, nếu không các ngươi bảo ta gia nhập, ta gia nhập, chẳng phải để các ngươi xem thường sao, đúng rồi, trên ma tướng là lão tổ rồi à?" Lỗ Thác La nghe lời Vô Cực dường như có chút chuyển biến, tưởng rằng Vô Cực chỉ là muốn thể hiện bản lĩnh, để họ không coi thường.

Bèn đáp: "Trên đó có Tứ Đại Ma Vương, Thiên Phi..." Vô Cực khẽ cười nói: "Bản lĩnh của ta cao hơn các ngươi nhiều, các ngươi thừa nhận không?" Lỗ Thác La do dự một lúc rồi nói: "Quả thực ta không bằng ngươi, có lẽ ngươi có thể trở thành ma vương thứ năm..." Bì Thấp Nô nói: "Lỗ Thác La, ngươi điên rồi, để tiểu tử này cưỡi lên đầu chúng ta?" Vô Cực cười, nói: "Lão huynh đừng vội, nói cứ như cho ta một vị trí ma vương là ta sẽ gia nhập vậy, đúng rồi, Lỗ Thác La kia, hay là ngươi nói với lão tổ kia, bảo ông ta nhường vị trí lão tổ cho ta thì sao?

Như vậy ta cũng miễn cưỡng đồng ý." Bì Thấp Nô, Nhân Đà La nghe xong càng thêm tức giận, hét lớn: "Tiểu tử, tìm chết!" Lỗ Thác La vốn không nổi giận lúc này cũng tức giận rồi.

Lỗ Thác La tháo mặt nạ ra, để lộ một khuôn mặt tuyệt mỹ lạ thường, Vô Cực nhìn thấy cũng không khỏi ngẩn người.

Gương mặt đó không hề thua kém Hi Hòa, nhưng Vô Cực lại buông lời trêu chọc: "Cả ngày đeo mặt nạ, ta còn tưởng là quái vật xấu xí, hóa ra chỉ để chống nắng, thảo nào một người thì đen, một

người thì tím, chỉ có ngươi là trắng thôi.” Sắc mặt Lỗ Thác La lộ vẻ tức giận, trầm giọng ngâm xướng chú ngữ.

Bì Thấp Nô và Nhân Đà La thấy Lỗ Thác La tháo mặt nạ, không khỏi kinh hãi la lên: “Đừng……” Lời chưa dứt, chỉ thấy trên người Lỗ Thác La tỏa ra một lớp ánh sáng vàng, tròng mắt đen của nàng biến thành màu trắng, rồi như thể con ngươi biến thành Thái Dương Tinh, ánh sáng chói lòa!

Lúc này, Vô Cực đã nhanh chóng lùi về phía sau, vì vào thời khắc nguy cấp nhất, đột nhiên Vô Cực cũng cảm thấy tâm huyết dâng trào, dự cảm có chuyện không lành sắp xảy ra.

Ngay sau đó, ánh sáng trắng bùng lên dữ dội, trong nháy mắt bao trùm cả trời đất.

Dù Vô Cực bay nhanh đến đâu cũng không thể nhanh hơn tốc độ bao phủ của ánh sáng trắng.

Trong lúc nguy cấp, Vô Cực nảy ra một ý, lấy Tử Kim Hồ Lô ra, thân hình thu nhỏ lại rồi chui vào trong.

Ánh sáng trắng quét đến đâu, mọi thứ tiếp xúc với nó đều bị hóa đá, ngay cả Bì Thấp Nô và Nhân Đà La cũng không ngoại lệ.

Lỗ Thác La không nhìn thấy tình hình trong sân, vì sau khi tung ra chiêu này, hai mắt nàng không thể nhìn thấy gì, sau khi thu chiêu lại vô cùng suy yếu, nàng miễn cưỡng giơ tay đeo lại mặt nạ.

Sau đó, nàng quét mắt nhìn toàn trường, chỉ thấy Bì Thấp Nô mặt đầy kinh ngạc, nhưng đã hóa thành một tảng đá khổng lồ.

Nhân Đà La cũng vậy, người không biết chuyện còn tưởng ai đó đã tạc nên những bức tượng sống động như thế.

Nhưng Lỗ Thác La lại không thấy Vô Cực đâu cả.

“Thế này mà cũng để hắn chạy thoát!” Lỗ Thác La tức đến suýt hộc máu.

Thực ra lúc đó, hồ lô của Vô Cực rơi trên mặt đất, chỉ là bị chân của pho tượng Nhân Đà La che khuất nên Lỗ Thác La không nhìn thấy.

Nàng đứng dậy, nói với Bì Thấp Nô và Nhân Đà La: “Chờ đi, lát nữa ta sẽ cho người khiêng các ngươi về, đến đêm trăng tròn là có thể hồi phục thôi……” Nói rồi, Lỗ Thác La đi trước.

Lúc này nàng vô cùng yếu ớt, vội vã tìm một nơi để tu luyện, khôi phục sức mạnh.

Lúc này, Vô Cực cảm thấy bên ngoài dường như không còn nguy hiểm nữa, mới từ trong hồ lô chui ra.

Hắn nhìn quanh một vòng, kinh ngạc nhìn hai pho tượng đá, lập tức hiểu được thứ ánh sáng trắng mà Lỗ Thác La phóng ra là gì.

Vô Cực cũng toát một thân mồ hôi lạnh, may mà né nhanh.

Chiêu này e rằng phải dùng Tam Thanh Ngũ Sắc Địa Phương Kỳ, và Thất Bảo Diệu Thụ của Tây phương nhị thánh mới có thể chống đỡ.

Vô Cực hiện tại không có một món bảo vật nào có thể trực diện chống lại chiêu này.

“Thật thú vị, đúng là chó cắn chó, Bì Thấp Nô lấy tên bắn Nhân Đà La, Nhân Đà La lại dùng điện giật hai người kia……” Vô Cực cũng chẳng quan tâm sau khi Bì Thấp Nô hai người biến thành tượng đá có nghe được lời hắn nói không, dù sao cứ nói cho sướng miệng đã.

Nói xong, Vô Cực ngẩng đầu nhìn, lại phát hiện Lỗ Thác La đang bước đi loạng choạng.

Thế là, bên môi Vô Cực nở một nụ cười chế giễu, lập tức đuổi theo.

"Đừng vội đi thế, đi nhanh vậy làm gì, để về báo cáo pháp thuật của ta với lão tổ nào đó à?

Thật ra cùng liệt vào nhị tổ cũng được đấy……" Lỗ Thác La nhìn Vô Cực như gặp ma, nói: "Được rồi, ta nhận thua, tùy ngươi xử lý." Nói xong, nàng đứng yên tại chỗ, chờ Vô Cực một quyền đánh chết mình.

Vô Cực giơ tay lên, Lỗ Thác La theo phản xạ nhắm mắt lại, nhưng chỉ cảm thấy trên mặt mát lạnh.

Lỗ Thác La mở mắt ra nhìn, Vô Cực không hề giết nàng, chỉ lấy đi chiếc mặt nạ của nàng, miệng nói: "Trông xinh đẹp như vậy, sao cứ phải đeo cái mặt nạ đáng sợ thế, thật là……" "Ngươi!" Lỗ Thác La chưa nói xong, chỉ thấy Vô Cực đã ném nàng lại, tự mình đi về phía trước.

"Ngươi không giết ta sao?" "Không giết nữa, trông ngươi xinh đẹp như vậy, ta không nỡ ra tay, được chưa, thôi thì lấy cái mặt nạ này làm chiến lợi phẩm vậy!" Lỗ Thác La đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Vô Cực xa dần, tâm trạng phức tạp vô cùng.

Vô Cực lấy được mặt nạ của Lỗ Thác La, cũng là nhất thời tâm huyết dâng trào, khi đi đến gần Hắc Sơn, phát hiện ra vách động bị các tán tiên phá vỡ, trong đầu lại nảy ra một ý nghĩ.

Hắn bất giác đeo chiếc mặt nạ lên mặt.

Mặt nạ của Lỗ Thác La cũng thật kỳ lạ, vừa vặn với Vô Cực, kích thước vừa khéo, chỉ là sau khi đeo lên, đầu mũi Vô Cực ngửi thấy một mùi hương vừa như xạ hương vừa như hoa lan.

Đặc biệt, ở chỗ môi của mặt nạ có một chỗ nhô ra, vừa đúng

miệng hắn, sau khi ngậm vào, giọng nói phát ra giống hệt Lỗ Thác La, khó trách Lỗ Thác La đeo mặt nạ nói chuyện giọng như đàn ông, sau khi tháo mặt nạ lại là giọng nữ.

Vô Cực vừa đeo xong mặt nạ, vì ngửi thấy mùi hương mà trong lòng có chút xao xuyến, thì lại nghe thấy một giọng nói trong trẻo dễ nghe truyền đến.

"Lỗ Thác La, ngươi ở đây làm gì?

Bên ngoài không còn ai nữa à?" Vô Cực ngẩng đầu nhìn, lại thấy một nữ nhân vô cùng diễm lệ, có mái tóc trắng như tuyết, đôi mắt đen như ngọc thạch động lòng người.

Vô Cực trong lòng khẽ động, chẳng lẽ đây là Thiên Phi Ô Ma mà Lỗ Thác La vừa nhắc đến?

"Đương nhiên là có, nhưng đã bị ta đánh thành tro bụi cả rồi." Thiên Phi Ô Ma gật gật đầu nói: "Vậy thì tốt, ngươi ra ngoài canh gác tiếp đi, có tin tức gì thì báo cho ta." Vô Cực nói: "Bên ngoài không có chuyện gì, giao cho mấy người Nhân Đà La là được rồi." Thiên Phi Ô Ma nhìn Vô Cực, chau mày nói: "Ngươi định làm gì?" Vô Cực nói: "Không làm gì cả." Thiên Phi Ô Ma đột nhiên cười, nói với Vô Cực: "Ngươi tưởng ta không biết ngươi đang nghĩ gì sao?" Vô Cực thầm nghĩ, ta đang nghĩ gì, chính ta còn không biết, ngươi lại biết sao?

"Vậy xin hỏi, ta đang nghĩ gì đây?" Thiên Phi Ô Ma nói: "Tự Tại Thiên Ba Tuần là nam nhân của ta, chúng ta sắp thành hôn rồi, đừng tưởng hắn tốt với ngươi, hắn chỉ coi ngươi như muội muội thôi, bây giờ hắn đang đấu pháp với đám người bên ngoài, ta không hy vọng ngươi làm hắn phân tâm." Vô Cực vừa nghe, hóa ra còn có chuyện động trời như vậy.

Theo tính cách của Lỗ Thác La, có vẻ hơi âm trầm, không giống kiểu người sẽ đối đầu trực diện.

Thiên Phi Ô Ma lại có vẻ hùng hổ dọa người.

Vì vậy, Vô Cực cảm thấy Lỗ Thác La khả năng cao sẽ không vào hang động này, mà chỉ ngoan ngoãn canh gác bên ngoài cùng mấy người Nhân Đà La.

Như vậy, khả năng bị bại lộ của hắn đã giảm đi rất nhiều.

Chương 174

Thế là Vô Cực cười cười nói: "Ngươi nghĩ vậy sao?" "Không thì sao?" "Không biết ngươi có từng nghe một câu chuyện chưa." "Câu chuyện?" Thiên Phi Ô Ma khó hiểu hỏi.

"Ngày xửa ngày xưa có một con chó, nó nhặt được một cục phân khô trên đường, thế là nó ngậm thứ đó trốn đi khắp nơi.

Bất kể nhìn thấy ai, nó cũng đều tưởng người ta muốn cướp phân của nó, thế là sinh lòng nghi thần nghi quỷ……" Thiên Phi Ô Ma lúc đầu nghe rất chăm chú, nghe một hồi lại thấy có gì đó không đúng, sắc mặt biến đổi nói: "Ngươi nói ta là chó sao?" Vô Cực nhún vai, bất đắc dĩ nói: "Ta chỉ kể chuyện thôi, ngươi cứ nhất quyết phải tự nhận vào mình, ta cũng đành chịu." Thiên Phi Ô Ma tức giận đùng đùng, khuôn mặt xinh đẹp cũng méo xệch đi, nói với Vô Cực: "Lời của ngươi, ta sẽ thuật lại nguyên văn cho Tự Tại Thiên Ba Tuần, để hắn biết, người muội muội tốt mà hắn nhận, sau lưng lại nói hắn là phân!" Vô Cực cười nói: "Có một lần Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn đi dạo núi, bỗng nhiên Thông Thiên Giáo Chủ muốn trêu Nguyên Thủy Thiên Tôn, liền nói: 'Trong mắt ta, ngươi trông giống như một đống phân'.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không hề tức giận, chỉ nói: 'Trong mắt ta, Thông Thiên Giáo Chủ lại giống như một vị thánh nhân'." "Thông Thiên Giáo Chủ tưởng mình chiếm được hời, về sau liền khoe khoang với Thái Thượng Lão Quân, Thái Thượng Lão Quân lại nói: 'Ngươi bị thiệt rồi.

Tướng do tâm sinh, trong lòng có vật gì, nhìn vật sẽ ra vật đó, ngươi nhìn thấy thánh nhân, chứng tỏ trong lòng ngươi có thánh nhân,

còn ngươi nhìn thấy phân, chứng tỏ……” Thiên Phi Ô Ma nghe xong lời của Vô Cực, tức đến không nói nên lời, quay người bỏ đi.

Vô Cực đắc ý, chuẩn bị đi sâu vào hang động từ một phía khác, bỗng nhiên cảm thấy một luồng khí tức cường đại, liền nói: “Ra đi, đều là nhân vật cấp bậc này rồi, đừng có trốn trốn tránh tránh nữa.” Lúc này, bên tai Vô Cực lập tức vang lên một giọng nói.

“Chàng trai trẻ, ngươi quá đáng rồi đó, ngươi kể chuyện châm chọc người khác ta không quản, nhưng tại sao lại lấy ta ra làm ví dụ?” Vô Cực quay đầu nhìn, lại là Thông Thiên Giáo Chủ.

“Dù sao trong lòng ngài cũng là thánh nhân, còn để ý người khác nói gì sao?” Thông Thiên nghe xong liền cười nói: “Thú vị, thú vị, hợp khẩu vị của ta, người như ngươi mà ở bên đó, thật là lãng phí, hay là……” Vô Cực nghe vậy mới biết Thông Thiên Giáo Chủ không nhận ra mình, tưởng hắn là Lỗ Thác La, lại còn đang ra sức lôi kéo hắn gia nhập Tiệt giáo.

Đùa sao.

Vốn dĩ Tam Thanh có thể ngang hàng với Hồng Quân, bây giờ lại tự hạ thấp mình một bậc, để Vô Cực làm đồ tử đồ tôn của Hồng Quân sao?

Để cho lão già Hồng Quân đó chiếm hết tiên thiên khí vận.

“Ngài có mục đích của ngài, ta cũng có mục đích của ta.” Vô Cực một câu nói đã phân tích rõ ràng mối quan hệ giữa hắn và Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy cũng biết, trong thời gian ngắn không thể thuyết phục được vị “ma tướng” trước mắt này, nhưng cũng có thể nghe ra, hắn cũng có suy nghĩ của riêng mình.

Thế là Thông Thiên Giáo Chủ nói: “Được, chúng ta mỗi người lấy

thứ mình cần." Dọc đường cũng có một vài tên lính quèn của tộc A Tu La, chỉ là sau khi nhìn thấy "Lỗ Thác La" đều cung kính, cũng đỡ cho Thông Thiên Giáo Chủ phải một đường giết tới.

"Chuyến này ta đến đây để cứu ba nữ đệ tử của ta, nếu có phiền phức gì cần ngươi ra tay, xin hãy chiếu cố nhiều hơn, đương nhiên ta cũng sẽ không để ngươi làm không công." Vô Cực gật đầu nói: "Cố gắng hết sức." Hai người vừa nói chuyện, vừa đi sâu vào trong.

Bên trong thân núi lại rỗng tuếch, bên dưới thông với những thông đạo rộng lớn vô cùng, toàn bộ lòng đất là một hang động dung nham khổng lồ, Vô Cực và Thông Thiên Giáo Chủ đi liền qua mấy hang động lớn, mới cảm nhận được dao động sức mạnh ở phía trước không xa.

"Xem ra ở phía trước rồi." Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu, nhưng lại bất giác kéo dài khoảng cách với Vô Cực, loại liên minh lỏng lẻo tạm thời này, mỗi người đương nhiên phải đề phòng một tay.

Sau khi Vô Cực đi tới, mới phát hiện mình đang ở trong một hang động khổng lồ vô tận, những tán tiên trước đó đuổi theo Hỗn Nguyên Tịnh Dũng cũng gần như đều ở đây.

Nhưng trận chiến vô cùng thảm liệt, đã có hơn mười tán tu chết.

Hiện tại đang đối kháng ở giữa sân lại là Thái Nhất và hai nữ tu.

Vô Cực vừa nhìn đã biết là hai trong ba vị Tam Tiêu môn hạ của Thông Thiên Giáo Chủ, chỉ là không nhận ra ai là ai trong Tam Tiêu.

Vị Tiêu còn lại bị thương, đang ngồi đả tọa ở một bên.

Bên cạnh nàng còn có Đế Tuấn, Chúc Long và những người khác.

Chỉ có Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề là không biết đã chạy đi đâu.

Mà đối thủ của họ lại chỉ có một người, trước sau đều có một

khuôn mặt, mặt trước cương nghị anh tuấn, mặt sau âm hiểm độc ác, thân có tám tay, bốn tay trước bốn tay sau, tuy một mình đối đầu với ba người Thái Nhất, nhưng không hề rơi vào thế hạ phong.

"A!" Một trong Tam Tiêu, nhất thời sức lực không đủ, bị người hai mặt kia chém một kiếm, một lọn tóc lớn bị cắt đi, mang theo cả một mảng da đầu.

Nếu né chậm một chút, e rằng đã thân tử đạo tiêu.

Sau khi thiếu một người, Thái Nhất và nữ tu còn lại ở trên sân càng thêm chật vật.

Người hai mặt tám tay không ngừng múa may, các loại vũ khí trong tay thay đổi như ảo thuật, khiến Thái Nhất và nữ tu kia không kịp ứng phó.

Nữ đạo sĩ còn lại nói: "Không chống đỡ nổi nữa, nhị tỷ, mau phóng pháp bảo!" Nữ tu đang ngồi kia, nghe thấy lời đó, đột nhiên mở mắt, tụ tập toàn thân pháp lực, tế ra một vật, chỉ thấy kim quang lấp lánh hai con giao long quấn vào nhau bay lên, khí huyết tanh trong động huyệt lập tức bị uy thế của pháp bảo này áp chế.

Hai con giao long thân mình uốn cong, đầu giao đầu như mũi tên, đuôi giao đuôi như cán, từ trên không trung há to miệng, hướng về phía người hai mặt kia mà cắt tới.

Người hai mặt bị nữ tu và Thái Nhất cuốn lấy, không thể phân thân, chỉ đành lấy một cây búa trong tay đưa lên chống đỡ.

Nào ngờ cây kéo do giao long hóa thành sắc bén vô cùng, kẹp từ trên xuống, ngay cả cây búa đưa lên cũng bị cắt thành hai đoạn.

Thái Nhất nhân cơ hội đó, đấm mạnh vào ngực mình một quyền, một luồng chân hỏa từ miệng phun ra, bao trùm lấy người hai mặt kia.

Vô Cực nhìn thấy, tình thế đã đảo ngược, cái gã này có tên là Phúc

Tướng à?

Thế là hắn bắt đầu thu thập các thuộc tính của mọi người, trong một lúc hệ thống cũng không ngừng đếm, điểm tu vi thu thập được đều lên đến mấy trăm vạn mấy ngàn vạn, Vô Cực cũng phát tài, vui vẻ không thôi.

Ngay khi Thái Nhất và những người khác thở phào nhẹ nhõm, ngọn lửa kia bỗng tối sầm lại, từ trong đó hiện ra một pho tượng pháp tướng.

Chỉ thấy người hai mặt kia, lúc này đã có bốn mặt, mỗi mặt đều không giống nhau, toàn thân mọc ra mười sáu cánh tay, khoanh chân ngồi trên một đài sen vàng.

Toàn thân kim quang lấp lánh, chói mắt người nhìn.

Nữ tu kia thấy vậy, kinh hãi, vội vàng thúc giục cây kéo do giao long hóa thành lần nữa cắt xuống.

Người hai mặt, hay là người bốn mặt, trong mười sáu cánh tay, có một tay cầm một cái giỏ màu xanh tím, không phải vàng không phải gỗ cũng không biết là chất liệu gì, ném lên trên, thu mất cây kéo kia.

Nữ tu kia kinh hãi nói: "Tự Tại Thiên Ba Tuần đã thu mất Kim Giao Tiễn của ta!" Nghe đến đây, Vô Cực ngẩn người, hóa ra cái gã nhiều mặt này là Tự Tại Thiên Ba Tuần, cũng là phu quân tương lai của Thiên Phi Ô Ma, cũng là một trong những ma vương có quan hệ thân thiết với Lỗ Thác La.

Vô Cực thầm nghĩ gu của Ô Ma và Lỗ Thác La thật lạ, thích người nhiều mặt như vậy, lúc cãi nhau, người ta có bốn cái miệng, cãi sao lại.

Đánh nhau thì càng khỏi phải nói.

Nữ tu không bị thương còn lại muốn xông lên giành lại, lại thấy

Tự Tại Thiên Ba Tuần cầm một chiếc linh đang trong tay, nhẹ nhàng lắc một cái.

Toàn bộ người trong hang động trừ Thái Nhất và Đế Tuấn ra đều ngã lăn ra đất.

Đế Tuấn nói: "Sự đã đến nước này, cũng chỉ có thể dùng thứ đó thôi……" Thái Nhất không nói gì, từ trong túi lấy ra một chiếc chuông nhỏ.

Chiếc chuông đó toàn thân đen kịt, trông không có gì nổi bật, Thái Nhất tiện tay ném lên không trung, tế ra.

Chương 175

Không biết đã chạy đi đâu, Thông Thiên Giáo Chủ lúc này lại xuất hiện, ở bên cạnh Vô Cực nói: "Đông Hoàng Chung!

Thái Nhất lấy được bảo vật này từ đâu!" Vô Cực nói: "Lợi hại lắm sao?" Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Nói chung là không cần bản tọa ra tay nữa rồi." Tự Tại Thiên Ba Tuần thấy Thái Nhất tế ra pháp bảo, lại bắt chước làm theo, ném cái giỏ đoạt bảo kia lên một lần nữa, muốn thu lấy pháp bảo của Thái Nhất.

Chỉ thấy chiếc chuông nhỏ đen kịt bị giỏ đoạt bảo thu vào, nhưng ngay sau đó thân hình lại lập tức phình to, làm vỡ tung cái giỏ đoạt bảo.

Một khuôn mặt của Tự Tại Thiên Ba Tuần cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Kim Giao Tiễn bị thu đi trước đó cũng rơi ra.

Tam Tiêu vừa định thu hồi, Tự Tại Thiên Ba Tuần nào có thể để họ được như ý, ba trong số những cánh tay của hắn, mỗi tay cầm một binh khí chiến đấu với Tam Tiêu, một tay khác thì lấy Kim Giao Tiễn.

Lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ ra sân, ống tay áo lớn vung lên, cuốn lấy Kim Giao Tiễn, thu vào trong tay áo.

Tam Tiêu thấy vậy mừng rỡ, cùng nhau cúi lạy nói: "Sư tôn!" Thông Thiên Giáo Chủ mặt lạnh như tiền, hừ lạnh một tiếng, ống tay áo run lên, thu Tam Tiêu vào trong, quay người nói với Vô Cực: "Đông Hoàng Chung một khi đã xuất hiện, sẽ hủy thiên diệt địa, ngươi tự lo liệu.

Sau này gặp lại, sẽ tạ ơn dẫn đường của ngươi." Nói xong, Thông

Thiên Giáo Chủ thân hình lóe lên, biến mất, cũng không biết đã dùng độn thuật gì mà đi.

Vô Cực thầm nghĩ, có lợi hại đến vậy sao?

Hủy thiên diệt địa, Thông Thiên Giáo Chủ cũng quá khoa trương rồi.

Lúc này, Đông Hoàng Chung càng lúc càng lớn, mơ hồ phát ra những tiếng vang chói tai, khiến người ta không thể tập trung tinh thần, muốn tế ra pháp bảo đối kháng cũng không thể.

Vô Cực cũng không ngoại lệ, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, không khỏi thầm niệm trong lòng: Đại tượng vô hình, đại âm hi thanh… một lúc sau mới hóa giải được.

Tự Tại Thiên Ba Tuần thấy không thể khắc chế, muốn rút lui, lại bị Đông Hoàng Chung khóa chặt, không thể rời đi nửa bước.

Tự Tại Thiên Ba Tuần đem hết pháp bảo trong tay, không tiếc tiền mà tế ra toàn bộ, nhưng không có ngoại lệ, toàn bộ đều bị Đông Hoàng Chung chấn thành phấn vụn.

Hang động cũng không ngừng rung chuyển, dường như sắp sụp đổ.

Tự Tại Thiên Ba Tuần không còn pháp bảo, chỉ có thể dùng nhục thân chống đỡ.

Kim thân của Tự Tại Thiên Ba Tuần đao kiếm bất nhập, bất hủy bất diệt, Kim Giao Tiễn chân chính chém vào cũng không làm gì được, nhưng lúc này cũng bị Đông Hoàng Chung ép đến gần như sắp tan vỡ.

“Thái Nhất, ngươi làm vậy, chẳng qua là đồng quy vu tận với ta thôi, nhiều người như vậy đổi lấy một mình ta, có đáng không?” Tự Tại Thiên Ba Tuần vừa chống cự, vừa cố gắng dùng sức nói.

Thái Nhất không thể phân tâm, thế là Đế Tuấn nói: “Tự Tại Thiên Ba Tuần, ngươi lén lút ở Thái Tự Tại Thiên, tưởng một mình ngươi có thể đối kháng với nhiều tu sĩ chúng ta sao, tuy lần này cũng kéo theo nhiều người chôn cùng, huynh đệ hai người chúng ta cũng sẽ nhục thân câu diệt phải tu luyện lại từ đầu, nhưng ngươi sẽ biến mất trong Minh Hà, ha ha!” Vô Cực nghe xong cũng không khỏi kinh ngạc, hóa ra Thông Thiên Giáo Chủ chạy nhanh như vậy là vì lý do này.

Các tu sĩ khác đều bị trọng thương, không thể trốn thoát.

Chỉ có thể cùng nhau chết.

Tự Tại Thiên Ba Tuần nghiến răng nói: “Huynh đệ các ngươi không sao, nhưng không hỏi xem nhiều tu sĩ ở đây có đồng ý không?” Lúc này Chúc Long nói: “Lão tử có chết cũng phải kéo ngươi làm đệm lưng, Thái Nhất, đừng để ý đến hắn, kéo hắn chết chung!

Phương viên ngàn dặm bất luận là người, côn trùng, chim thú đều sẽ hóa thành tro bụi, huống chi là một Tự Tại Thiên Ba Tuần?

Phía trên không phải còn có Tứ Ma Tướng, và Ô Ma sao, nếu Minh Hà Lão Tổ cũng ở đây thì càng lời to, ha ha!” Chúc Long cười điên cuồng một trận, vì bị thương khá nặng, không nhịn được ho ra máu.

Vô Cực nghe vậy, Chúc Long cũng không phải là không có chút cốt khí.

Phải biết tu sĩ thượng cổ, người người tuổi thọ gần như vô hạn, nên cái chết không đại biểu cho khả năng vô hạn, cho dù bị đánh chỉ còn một tia nguyên thần cũng có thể tu luyện trở lại.

Nhưng nếu thần hồn câu diệt, thì sẽ hoàn toàn biến mất.

Vô Cực cũng không rảnh nghe thêm nhiều lời vô ích.

Rời đi sớm thì tốt hơn.

Nếu không bị liên lụy vào thì quá oan uổng.

Ngay khi Vô Cực chuẩn bị chuồn, thì trong hang động hoàng quang lóe lên, lại có tu sĩ dùng thổ độn tiến vào trong động dung nham, Vô Cực vừa nghĩ, cái tên ngốc nào lúc này lại vào đây, không phải là giống như đi nộp mạng sao?

Lại phát hiện không phải ai khác, chính là Nguyên Minh.

"Chết rồi!" Những người khác không liên quan gì đến Vô Cực, nhưng Vô Cực lại không thể để Nguyên Minh cũng chết ở đây.

Chúc Long và Đế Tuấn nói: "Nguyên Minh đạo hữu, mau mau rời đi, nơi này sắp bị hủy diệt, chạy càng xa càng tốt!" Nguyên Minh quét mắt một vòng, không thấy người mình tìm, nhưng cũng không rời đi, lại nói với Đế Tuấn: "Ta có thể dùng phong độn đưa các ngươi ra ngoài!" Đế Tuấn nói: "Ý tốt của ngươi ta xin nhận, ngươi một mình đi, có thể nhanh hơn một chút, chạy chậm, sẽ vô ích chôn cùng ở đây, mau đi đi!" Chúc Long lúc này lại nói: "Nguyên Minh ngươi có quỷ kế gì?

Đừng quên ngươi là tử địch của Long tộc Phượng tộc chúng ta, muốn giết thì cứ một đao giết đi, hà tất phải giả nhân giả nghĩa muốn cứu ta!" Nguyên Minh nói: "Chúc Long trưởng lão, ta biết ngài vì tốt cho ta, không muốn ta tốn thời gian cứu người, nên mới sỉ nhục ta, mắng ta, nhưng ta đã đến lúc này rồi, hãy để ta dốc một phần sức lực đi." "Mau cút, mau cút, ta một chút cũng không muốn nhìn thấy ngươi!" Vô Cực thu lại mặt nạ, đi vào trong hang động, nói với mọi người: "Thêm ta vào nữa thì sao?

Hẳn là có thể cứu thêm được mấy người." "Ngươi!" Đế Tuấn sắc mặt trầm xuống, Chúc Long càng quay đầu đi chỗ khác.

Vô Cực nói: "Mọi người tuy có một số ân oán, nhưng đại địch trước mắt, trước tiên nên gạt bỏ hiềm khích thì tốt hơn, đợi chuyện ở

đây xong, ai đáng đánh thì đánh, ai đáng giết thì giết, không cần phải mang ơn ta, cứ ghi vào đầu Nguyên Minh là được rồi, nếu không phải vì nàng, ta đã sớm đi rồi." Tự Tại Thiên Ba Tuần nghe vậy nói: "Đi đâu, muốn chết, mọi người cùng chết!" Nói rồi toàn thân kim quang đại thịnh!

Ầm!

Hang động sụp đổ với tốc độ nhanh hơn mấy phần, mùi máu tanh trong không khí cũng càng lúc càng nồng.

"Không ổn rồi, e là Minh Hà Lão Tổ sắp đến, muốn đi thì mau đi!" Vô Cực cũng không quản nhiều như vậy nữa, trực tiếp lấy Tử Kim Hồ Lô ra hút, chỉ cần hút hết mọi người vào hồ lô, sau đó dùng độn thuật, độn đi là được rồi.

Khi Vô Cực dùng Tử Kim Hồ Lô hút người không thể phân tâm, vì lần này khác với ngày thường, phải chăm sóc không để Nguyên Minh bị thương, nên việc điều khiển pháp thuật khá là tinh tế.

Tự Tại Thiên Ba Tuần tập trung toàn thân sức mạnh đẩy lên trên, lại có thể trong nháy mắt chống đỡ được sức mạnh của Đông Hoàng Chung, sau đó phân ra một tia sức mạnh đánh về phía Vô Cực.

Vô Cực một lòng hai việc, phân ra một tay, lăng không chộp lấy Thí Thần Thương đối địch, nhưng đối mặt với đòn liều mạng của Tự Tại Thiên Ba Tuần, Vô Cực cuối cùng vẫn kém một chút sức mạnh, bị chấn lùi lại mấy bước, mặt nạ từ trong lòng rơi xuống.

Tự Tại Thiên Ba Tuần vốn định dùng chiêu âm độc nhất đồng quy vu tận với Vô Cực, tiêu diệt toàn bộ tu sĩ ở đây, không để ai có thể trốn thoát.

Lại không ngờ nhìn thấy chiếc mặt nạ đó, Tự Tại Thiên Ba Tuần cũng ngẩn người, run giọng nói: "Ngươi đã làm gì Lỗ Thác La rồi?"

Vô Cực vốn định nói, đã giết Lỗ Thác La, nhưng nếu nói đã giết Lỗ Thác La, chẳng phải càng kích thích hung tính của Tự Tại Thiên Ba Tuần sao?

Thế là hắn đảo mắt một vòng, nói: "Nàng tặng cho ta làm tín vật định tình." "Không thể nào!" Tự Tại Thiên Ba Tuần tâm thần đại loạn, Đông Hoàng Chung lập tức đè xuống.

Vô Cực cũng thừa thắng xông lên, trực tiếp Thí Thần Thương quang mang đại trướng, đâm về phía trước, sâu sắc đâm vào cơ thể Tự Tại Thiên Ba Tuần, phá vỡ hộ thân kim quang.

Chương 176

"May mắn!" Vô Cực thu lại Thí Thần Thương, bấm một pháp quyết, cả người từ trong hang động biến mất không dấu vết.

Một lát sau, trên một ngọn núi hoang cách đó mười vạn dặm, Vô Cực hiện thân ra, nói: "Nguy hiểm thật, vừa rồi chạy thật nhanh, có một luồng sức mạnh rất cường đại!" Ngay sau khi Vô Cực vừa đi không lâu, một bóng người xuất hiện, một tay ổn định Đông Hoàng Chung.

Tự Tại Thiên Ba Tuần nói: "Sư tôn, đệ tử vô năng……" Bóng người đó nói: "Không sao, dù sao hắn cũng bị trọng thương rồi, còn để lại chí bảo này, ngươi cứ giữ lại luyện hóa đi." Nói rồi, bàn tay của bóng người đó lăng không chộp một cái, Đông Hoàng Chung nhỏ lại, sau đó rơi vào lòng bàn tay, dấu ấn của Thái Nhất trên đó trong nháy mắt bị người đó xóa đi.

Lúc này, Vô Cực đang thả từng người một ra.

Thái Nhất vừa ra ngoài, kinh ngạc nói: "Ta không cảm ứng được Đông Hoàng Chung nữa!" Đế Tuấn than thở: "Thôi rồi, ra ngoài một chuyến lại mất cả bản mệnh pháp bảo, huynh đệ chúng ta về tu luyện cho tốt đi, đa tạ Vô Cực, có rảnh đến chơi." Vô Cực xua xua tay nói: "Không cần khách sáo, ta không cứu các ngươi, chỉ là thuận tay thôi." Đế Tuấn nói: "Được, thuận tay thì thuận tay, cáo từ!" Chúc Long cũng không nói gì, từ trong hồ lô ra, liền bỏ đi.

Nguyên Minh nói: "Để kẻ thù cứu, đối với Chúc Long trưởng lão còn khó chịu hơn là bị giết." Vô Cực nói: "Ta không quản được nhiều như vậy, cứu người rồi còn phải quản cả đời sao?

Ta chỉ cần ngươi khỏe mạnh là được rồi." Nguyên Minh cười nhẹ

nói: “Thật không?

Vậy sao?

Mùi gì thơm quá……” “Ha ha, mũi của ngươi thật thính.” Các tán tu khác cũng lần lượt cảm tạ cáo biệt.

Vô Cực đã lâu không gặp Nguyên Minh, hai người cũng có chuyện muốn nói, thế là ở lại trên núi hoang, hai người cùng nhau luận đạo một thời gian.

Ngày hôm đó, Nguyên Minh nói: “Ta phải đi rồi, trong tộc có nhiều việc, rời đi thời gian thật sự quá lâu rồi.” Vô Cực nói: “Hai người nếu tình cảm đã lâu dài, đâu cần phải sớm sớm chiều chiều ở bên nhau, đi đi.” “Ngươi chỉ giỏi nói những lời hay ho.” “Ngươi không thích sao?” “Thích, các tu sĩ khác mở miệng ngậm miệng đều là tu tiên đắc đạo, thiên tài địa bảo, hoặc là mắt đỏ vì cơ duyên, thật sự là mặt mũi đáng ghét, ngôn ngữ vô vị, chỉ có ngươi, mới khiến ta cảm thấy thời gian trôi qua nhanh như vậy……” Nguyên Minh đi ba bước lại ngoảnh đầu một lần, lưu luyến không rời mà đi.

Vô Cực hét dài một tiếng, chuẩn bị cũng trở về Hoa Quả Sơn, xem Nữ Oa có dọn động phủ đi không.

Lúc này lại có một tiểu đạo đồng, lảo đảo chạy tới.

“Vô Cực tiên trưởng, khiến tiểu nhân tìm một hồi lâu.” Vô Cực cười nói: “Tìm ta có việc gì?” “Gia sư của ta năm trăm sáu mươi năm sau sẽ mở đại hội thưởng bảo, mời tiên trưởng quang lâm.” “Ồ?

Thưởng bảo?

Gia sư của ngươi là ai, ở đâu?” Tiểu đạo đồng nói: “Gia sư đạo hiệu Trấn Nguyên Tử, động phủ ở Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quán, thưởng Hỗn Nguyên Kim Đấu.” Vô Cực cười nói: “Vậy lần đó đến có nhân sâm quả ăn không?” Tiểu đạo đồng kinh ngạc nói: “Tiên

trưởng nghe nói qua sư phụ ta sao?

Cũng biết sao?" Vô Cực nói: "Có gì khó đâu, ta còn biết ngươi là Thanh Phong.

Ta có thể dẫn bạn bè đi cùng không?" Thanh Phong có chút lúng túng nói: "Cái này…… ta cũng không làm chủ được……" Vô Cực ha ha cười một tiếng, cũng không làm khó tiểu đạo đồng này nữa.

"Được rồi, nói với sư phụ ngươi, ta nhất định sẽ đến tham gia." Thanh Phong nói: "Như vậy thì tốt quá, Ngũ Trang Quán chúng ta kính chờ tiên trưởng đại giá." Sau khi Thanh Phong đi, Vô Cực mới trở về Hoa Quả Sơn.

Nữ Oa và Phục Hy quả nhiên đã dọn đến Hoa Quả Sơn.

Vô Cực trong lòng cũng an định, bây giờ vì sự xuất hiện của hắn, cũng đã lay động đôi cánh của con bướm, dẫn đến một loạt vấn đề.

Chuyện không nên xảy ra cũng đã xảy ra, Vô Cực hoài nghi Bất Chu Sơn có còn bị Cộng Công húc đổ không?

Hay là thật sự là Cộng Công húc đổ Bất Chu Sơn?

Vô Cực luôn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy, nhưng nếu Nữ Oa không ở Bất Chu Sơn, cũng bớt đi một chuyện phiền phức.

Thời gian vội vã, năm trăm sáu mươi năm trong thời đại Hồng Hoang chỉ là một cái chớp mắt.

Vô Cực dẫn Nữ Oa đi dự đại hội thưởng bảo.

Phục Hy vì muốn tham ngộ mấy quẻ cuối cùng quan trọng nhất của Cửu Cung Bát Quái, đối với đại hội này cũng không có hứng thú, nên cũng không tham gia.

Nữ Oa dọc đường lại giống như một đứa trẻ hiếu kỳ, hỏi đông

hỏi tây.

Đến Ngũ Trang Quán, Vô Cực cũng gặp không ít người quen.

Thông Thiên Giáo Chủ sau khi nhìn thấy Vô Cực, quay mặt đi, cũng không để ý đến Vô Cực.

Vô Cực cũng chỉ cười cười không nói gì, người đeo mặt nạ dẫn đường cho Thông Thiên Giáo Chủ chính là hắn.

Ân huệ nhỏ nhặt không cần phải ghi nhớ.

Hơn nữa thi ân đừng mong báo đáp.

Chúc Long cũng ở trong đó, nhưng nhìn thấy Vô Cực, vừa không khiêu khích, cũng không quay đầu bỏ đi.

Thái Nhất và Đế Tuấn không đến, xem ra lần đó thật sự nguyên khí đại thương.

Ngược lại Tiếp Dẫn đạo nhân đang dẫn theo một người nói chuyện với một tu sĩ khí độ bất phàm.

Thanh Phong, Minh Nguyệt hai người không ngừng chào hỏi khách nhân, bận rộn không ngơi tay.

Nữ Oa được chia mấy quả nhân sâm quả, lúc này nhân sâm quả không đáng tiền, là tiên quả thường thấy, chỉ là hình dáng độc đáo.

"Đại huynh, muội nghe nói, nhân sâm quả giống như trẻ con, đúng không?" "Đúng vậy." "Nhưng muội chưa bao giờ nhìn thấy trẻ con?" Vô Cực cũng không khỏi bật cười, thời Hồng Hoang tu sĩ người người đều là tiên thiên hóa hình thành, làm gì có thai nhi.

Nữ Oa chưa từng thấy cũng không có gì lạ.

"Phải do một nam một nữ sinh ra mới có hình dáng như vậy." "Chỉ cần một nam một nữ sinh ra là có thể có hình dáng đó sao?" "Đúng vậy." Nữ Oa đảo mắt một vòng nói: "Vậy, đại huynh, nếu

muội nặn mấy người đất, sau đó ban cho sinh mệnh, có phải một nam một nữ ở bên nhau sẽ sinh ra đứa trẻ như vậy không?" Vô Cực kinh ngạc, thầm nghĩ chẳng lẽ Nữ Oa tạo người, ở thời không này là do ta gợi ý sao?

Thế là Vô Cực mỉm cười nói: "Có thể." Nữ Oa cầm nhân sâm quả, cũng không ăn, chỉ ở đó nhìn, cũng không biết có phải đang suy nghĩ nặn người đất như thế nào, lại làm sao để ban cho người đất sinh mệnh.

Vô Cực kéo Thanh Phong hỏi: "Sư phụ ngươi ở đâu, ta đến chào hỏi một tiếng." Thanh Phong chỉ tay nói: "Vị kia là sư phụ ta." Vô Cực ngẩng đầu nhìn, chính là vị đạo nhân cao lớn đang nói chuyện với Tiếp Dẫn đạo nhân.

Vô Cực đi tới, nhìn kỹ, chỉ thấy thân hình cao lớn, để râu dài, mặt có chút hồng hào, một đôi mắt đan phượng, trông có chút khí thế không giận mà uy.

"Đạo hữu, ta là Vô Cực, đa tạ lời mời." Trấn Nguyên Tử nói: "Đã lâu nghe danh Vô Cực đạo hữu, hôm nay mới có hạnh được gặp, thật là tam sinh hữu hạnh." Hai người cũng nói mấy câu khách sáo vô vị.

Lúc này, lại nghe thấy một người nói: "Vô Cực?" Vô Cực nghe vậy, người nào mà vô lễ thế?

Nhưng hình như giọng nói có chút quen thuộc, thế là Vô Cực nhìn theo tiếng nói, lại thấy một khuôn mặt vô cùng quen thuộc.

Chính là Lỗ Thác La!

Chương 177

"Sao ngươi lại ở đây?" Tiếp Dẫn đạo nhân đi tới chen vào nói: "Vô Cực đạo hữu, ngươi cũng nhận ra đồ nhi của ta sao?" Vô Cực kinh ngạc nói: "Đồ nhi?

Không phải……" Tiếp Dẫn đạo nhân cười nói: "Đó chỉ là một thân phận, nay nàng đã từ bỏ cuộc sống chém giết ngày xưa, hiện tại pháp danh là Địa Tạng." Vô Cực một ngụm máu tươi suýt phun ra, Lỗ Thác La là Địa Tạng Bồ Tát?

Đùa sao.

Lỗ Thác La nói với Tiếp Dẫn đạo nhân: "Sư tôn, con có mấy lời muốn nói với Vô Cực." Tiếp Dẫn nghe Lỗ Thác La gọi Vô Cực mà không xưng hô là sư thúc, cũng không nhắc nhở, dù sao tiện nghi của Vô Cực không chiếm thì phí, tiện nghi lớn chiếm không được, chiếm chút tiện nghi trên miệng cũng được.

Dù sao như vậy, Vô Cực đã thấp hơn Tiếp Dẫn đạo nhân một bậc.

Vô Cực sao lại không nghe ra, nhưng cũng lười so đo những chuyện nhỏ nhặt này với Tiếp Dẫn đạo nhân.

Thế là hắn nhận lời mời của Lỗ Thác La đến một nơi khá yên tĩnh.

"Bây giờ ta nên gọi ngươi là Lỗ Thác La hay là Địa Tạng?" Lỗ Thác La nói: "Tên chỉ là một danh xưng, Lỗ Thác La là Địa Tạng, Địa Tạng là Lỗ Thác La, không cần phải bị một danh xưng hạn định……" Vô Cực nghe vậy, biết Lỗ Thác La đã bị Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tẩy não rồi, vừa mở miệng đã có cái mùi vị đó.

Hai người này vì tu sĩ Tây phương ít, linh mạch cằn cỗi, ngày ngày chỉ chăm chăm đi đào người khắp nơi, hay lắm, ngay cả thủ lĩnh Tứ

Ma Tướng dưới trướng Minh Hà Lão Tổ cũng bị đào đi.

Không hổ là trường kỹ thuật Lam Tường của thời đại Hồng Hoang.

"Vậy ta gọi ngươi là Lỗ Thác La đi, sẽ thân thiết hơn." "Chuyện dài lắm, sau này ngươi sẽ biết, đương nhiên ta nhìn thấy Tự Tại Thiên Ba Tuần cầm mặt nạ của ta, ta còn tưởng ngươi đã giết hắn." "Tự Tại Thiên Ba Tuần không nói cho ngươi biết sự thật sao?" "Không có, từ ngày đó Tự Tại Thiên Ba Tuần không còn nói chuyện với ta nữa, ta cũng không hỏi, nếu hắn không chết trong tay ngươi, ta mà hỏi, hắn sẽ thảm." Vô Cực nghe vậy, không biết có phải mình tự đa tình không, dù sao cũng cảm nhận được một chút mùi vị đó.

Nhưng Vô Cực không tin Lỗ Thác La, vì Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thật sự quá giỏi lừa người, đệ tử mà họ đào tạo ra chắc cũng có vài phần công lực, ai biết được lời của Lỗ Thác La là thật hay giả.

Trong một lúc, hai người cũng im lặng không nói gì.

Cuối cùng, Vô Cực phá vỡ sự im lặng, nói: "Bây giờ ngươi không đeo mặt nạ nữa rồi." Lỗ Thác La nói: "Chỉ là một tấm da mà thôi, đẹp xấu lại có sao đâu." Vô Cực thở dài, một người tốt như vậy, bị Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề làm cho nói toàn những lời không giống người.

Đến đây, Vô Cực cũng mất đi hứng thú nói chuyện tiếp với Lỗ Thác La.

Lỗ Thác La thấy Vô Cực có vẻ muốn đi, thế là đột nhiên nói: "Cho dù không nói chuyện, cũng ở lại với ta một lát." Vô Cực hơi ngẩn người, nhìn đôi mắt không chút gợn sóng của Lỗ Thác La, lại trở nên sinh động, thế là hắn gật đầu.

Hai người đứng ở một góc của Ngũ Trang Quán, nơi này không xa là vách núi, phong cảnh đẹp nhất của Vạn Thọ Sơn đều ở đây.

Ánh mắt Vô Cực vượt qua những ngọn núi trùng điệp, nhìn về phía sườn núi xa xa.

Một cơn gió núi thổi qua, lá cây trên đầu phát ra tiếng xào xạc.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ánh mắt Lỗ Thác La đang chăm chú nhìn mình.

Vô Cực không khỏi ngâm một đoạn thơ.

"Ta đứng trên đỉnh núi ngắm phong cảnh, người trong phong cảnh lại đang ngắm ta, ánh sao lấp đầy đôi mắt ngươi, cũng lấp đầy tâm trí ta." Lỗ Thác La nghe xong, mặt cười ửng hồng, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Ta phải đi rồi, cảm ơn ngươi đã ở bên ta." Vô Cực nhìn theo bóng lưng Lỗ Thác La xa dần, thầm nghĩ Tiếp Dẫn đạo nhân thật hại người không ít, môn phái của hắn lại không cần đạo lữ, thu nữ tu làm gì.

Vô Cực lại ở phía sau Ngũ Trang Quán một lúc, không quá cố ý cùng Lỗ Thác La ra vào cùng lúc, dù sao người ta bây giờ cũng là người của Tiếp Dẫn, Tiếp Dẫn đạo nhân và hắn không hợp nhau, đừng vì chuyện này mà làm cho Tiếp Dẫn nổi giận với Lỗ Thác La.

Vô Cực đi về phía trước hai bước, đến bên vách núi, bên dưới là một vùng non sông tươi đẹp, phong cảnh rộng lớn đó khiến lòng Vô Cực cũng rộng mở, đem một số chuyện tình cảm nhi nữ cũng vứt lại sau đầu.

Hồng Quân lão tổ mưu đồ sâu xa, lại có Minh Hà lão tổ, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề những thế lực đa phương mỗi người một ý, muốn ngăn cản Hồng Quân độc chiếm thiên vận, nhiệm vụ nặng nề đường xa, làm gì có thời gian suy nghĩ chuyện tình cảm dài ngắn.

Vô Cực sau khi hiểu ra, cảm giác mình có một tia minh ngộ.

Hắn từng cảm thấy tu luyện thiên đạo nhất định phải giống như

lão thiên, vô tình vô dục, nhưng bây giờ phát hiện, nếu thật sự vô dục vô cầu, thì thật sự tuy sống mà như chết, cho dù sống hàng ức vạn năm, cùng nhật nguyệt cũng giống như chưa từng sống.

Trải qua đủ mọi chuyện, Vô Cực cũng đã từ cảnh giới "nhìn núi là núi, nhìn nước là nước" đến "nhìn núi không phải núi, nhìn nước không phải nước".

Khi nào có thể trở lại cảnh giới "nhìn núi là núi, nhìn nước là nước", thì Vô Cực cũng viên mãn.

Ngay khi Vô Cực thông suốt những nút thắt này, bỗng nhiên cảm thấy một trận tâm huyết dâng trào.

Không khỏi cúi đầu nhìn xuống, thấy ở lưng chừng núi, mơ hồ có hai người đang nói chuyện.

Vô Cực vận thần thông, nhìn thật kỹ, chỉ thấy hai người đó tuy đứng đối diện nhau, nhưng môi không hề động.

Truyền âm nhập mật!

Chắc chắn là chuyện quan trọng, nếu không hai người đi xa như vậy, hà tất phải dùng cách này để giao tiếp.

Vô Cực âm thầm lưu ý, chỉ thấy người bên trái mặc một bộ áo choàng màu đen, trên đó đầy vết bẩn, người tu hành bụi trần không thể bám vào người, chỉ cần thi triển một chút pháp thuật là có thể thanh tịnh toàn thân, sao lại có người luộm thuộm như vậy.

Người bên phải thì bình thường hơn nhiều, nhìn trang phục cũng là tu sĩ đến dự hôm nay.

Hai người nói chuyện không lâu, người luộm thuộm kia quay người xuống núi, người còn lại thì từ cửa trước tiến vào Ngũ Trang Quán.

Lúc này, Thanh Phong mồ hôi đầm đìa chạy đến nói: "Vô Cực tiên trưởng, đại hội sắp bắt đầu rồi, tìm nửa ngày không thấy ngài, hóa ra ngài ở đây." Vô Cực cười nói: "Vất vả cho ngươi rồi, ta đi ngay đây." Vô Cực trở lại trong sân, ngồi vào chỗ mà Thanh Phong đã sắp xếp.

Lúc này, người thứ ba bên tay trái Vô Cực hét lên: "Người này là ai, có thể ngồi ở vị trí này sao?" Trấn Nguyên Tử cười nói: "Chỉ vì tiểu quán nhân lực ít, hôm nay sắp xếp chỗ ngồi không có gì cầu kỳ, tùy ý sắp xếp thôi, không có phân biệt cao thấp sang hèn, Đại Lực đạo hữu xin lượng thứ." Đại Lực đạo nhân nói: "Ít người mà cũng tổ chức đại hội, thật đáng cười." Vô Cực đứng dậy nói: "Ta đổi cho ngươi." Lúc này Nữ Oa nói: "Đại huynh, ngồi cùng muội." Vô Cực đi thẳng tới, ngồi xuống bên cạnh Nữ Oa.

Nữ Oa nói: "Vừa rồi huynh đi đâu vậy, muội nghĩ rồi, Hoa Quả Sơn không có chim thú, huynh lại thường xuyên không ở nhà, nhị ca lại thích bế quan, muội buồn lắm, hay là muội nặn mấy người đất bầu bạn, đại huynh, huynh thấy thế nào?" "Ngươi thích là được rồi." Đại Lực đạo nhân thấy Vô Cực nhường chỗ như vậy, trong lòng đắc ý, nói: "Tiểu tử biết sợ là được rồi, lần sau gặp đạo gia cũng phải ngoan ngoãn nhường chỗ biết chưa?" Vô Cực thầm nghĩ, ở đâu ra loại ngu ngốc này, rõ ràng có người gây sự, cố ý để tên ngu ngốc này dẫn mình vào tròng.

Nhưng lão tử nhịn thì không sao, chỉ sợ bạn bè của mình sẽ không nhịn được.

Quả nhiên Nữ Oa nghe xong, tức giận nói: "Người nào, dám vô lễ với đại huynh của ta!" Đại Lực đạo nhân không thèm để ý nói: "Vô Cực, nghe có vẻ cũng có danh tiếng, lại để cho hạng nữ lưu ra mặt." Bên kia có giọng nói: "Hạng nữ lưu thì sao!" Lại là hai giọng nói từ hai phía đông tây xen lẫn vào nhau.

Vô Cực nhìn qua, lại là Nguyên Minh và Lỗ Thác La.

Vô Cực đứng dậy, trầm giọng nói: "Hạt gạo mà cũng dám tỏa sáng hoa!" Nói rồi, ngón tay hắn búng ra, một đạo Nam Minh Ly Hỏa bắn tới, trong nháy mắt tên Đại Lực đạo nhân hóa thành tro bụi.

Như thể nơi đó chưa từng có ai xuất hiện.

Vô Cực hướng về phía Trấn Nguyên Tử chắp tay nói: "Xin lỗi, đã làm phiền thịnh hội của đạo hữu, ta xin lui khỏi tiệc này." Trấn Nguyên Tử vội đứng dậy nói: "Không cần như vậy, người này hung hãn như thế, ta cũng cảm thấy hắn đáng bị phân thây, chỉ vì thân phận chủ nhân không tiện nói rõ, Vô Cực đạo hữu hãy ở lại đi, hành vi của ngài mọi người đều thấy, không ai có thể trách được." Lúc này, một giọng nói âm u vang lên.

"Hóa ra Ngũ Trang Quán chủ cũng là hạng bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, một đạo Nam Minh Ly Hỏa đã làm ngươi sợ rồi sao?" Giọng nói đó lúc xa lúc gần, lại khiến mọi người không nhìn ra người nói đang ở đâu.

Có lúc như ở trên trời, có lúc lại như ở dưới đất.

Chương 178

"Người nào đang giả thần giả quỷ ở đây?" Lúc này, một bóng người từ phía sau Trấn Nguyên Tử bước ra.

Các tu sĩ trong sân cũng kinh ngạc, không ngờ có người to gan như vậy, ngoài ra cũng vì không hề nhận ra có một người trà trộn vào trong mà cũng kinh hãi không thôi.

Trấn Nguyên Tử quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thanh niên mặc áo trắng, tướng mạo tuấn tú, trên người cũng có vài phần tiên khí, hoàn toàn không giống với hành vi quỷ quyệt vừa rồi.

Trấn Nguyên Tử nói: "Bạn hữu phương nào?

Ý ngươi là gì?

Ta không nhớ có mời tôn hạ." Người đó ha ha cười lớn nói: "Ta nghe nói ở đây mở đại hội thưởng kim đấu, tiện thể đến xem mở mang tầm mắt, ta ở đây cũng có một bảo vật, nếu bảo vật của ai có thể thắng được bảo vật này của ta, ta sẽ để lại bảo vật cho người thắng, nếu không, hừ hừ, đại hội này không mở cũng được!" Trấn Nguyên Tử tức giận nói: "Ngươi muốn đến phá đạo trường của ta sao!" Người đó cười lạnh nói: "Vậy phải xem ngươi có bảo vật gì." Lúc này, Vô Cực đột nhiên cảm thấy có người truyền âm cho mình.

"Người này là Sắc Dục Thiên trong Tứ Vương dưới trướng Minh Hà Lão Tổ, nổi tiếng quỷ kế đa đoan." Vô Cực ngẩng đầu nhìn, biết là Lỗ Thác La đang truyền âm báo cho mình.

Trong sân cũng chỉ có Lỗ Thác La mới quen thuộc với những người của Minh Hà Lão Tổ.

Trấn Nguyên Tử nén giận nói: "Được, ta cũng có bảo vật!

Thanh Phong Minh Nguyệt, lấy bảo vật ra!" Thanh Phong Minh Nguyệt chạy vào đan phòng, một lúc sau lại chạy ra với vẻ mặt đầy mồ hôi, hoảng hốt nói: "Sư phụ, Hỗn Nguyên Kim Đấu không thấy đâu nữa ạ." "Cái gì!" Sắc Dục Thiên cười nói: "Ha ha, sao rồi?

Trấn Nguyên Tử, ngươi nên có bảo vật khác chứ, nếu không thì ngươi thua rồi!" Trấn Nguyên Tử, có chút im lặng.

Lúc này, trong số các tu sĩ đang ngồi, có một người đứng ra nói: "Ta có một bảo vật, có thể đấu một trận." Nói rồi, từ trên người lấy ra một chiếc vòng tay ngọc, tế lên không trung.

"Bảo vật này tên là Như Ý Thủ Trạc, có thể lớn có thể nhỏ, lên trời có thể trói kim long, xuống biển có thể bắt thủy quái!" Sắc Dục Thiên ôm bụng cười lớn nói: "Loại hàng này mà cũng lấy ra khoe! " Nói rồi, hắn há miệng phun ra một làn khói đen, bắn thẳng tới, đánh vỡ nát chiếc Như Ý Thủ Trạc của tu sĩ kia.

Tu sĩ đó "phụt" một tiếng phun ra máu, hóa ra đó là bản mệnh pháp bảo.

Trấn Nguyên Tử nói: "Pháp bảo của ngươi là hắc châu phải không?

So bảo thì thôi, sao lại hủy pháp bảo của người khác?" Sắc Dục Thiên lắc đầu nói: "Không phải ta muốn khoe pháp bảo, thứ đó quá cấp thấp, chỉ là không xứng để ta lấy ra chí bảo thôi.

Hủy pháp bảo của người khác, thật buồn cười, loại đồ vật đó cũng xứng tồn tại trên đời sao!" Lúc này, Nguyên Minh đứng lên, chuẩn bị lấy hồ lô ra.

Vô Cực vội vàng truyền âm cho nàng: "Đừng lấy ra, có âm mưu, trước tiên hãy bình tĩnh quan sát." Nguyên Minh tin tưởng Vô Cực, nếu Vô Cực đã nói vậy, nàng lại ngồi xuống.

Các tu sĩ ở đây tự nhiên ai cũng có vài món pháp bảo, nhưng Sắc Dục Thiên kia một lời không hợp là hủy pháp bảo của người khác, cũng khiến một số tu sĩ không dám ra mặt.

Tiếp Dẫn đạo nhân rõ ràng biết huyền cơ, nên vẫn như lão tăng nhập định, ngồi đó mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, tim nhìn ý, không hề động đậy, giống như đang ngủ, hoàn toàn không quan tâm đến chuyện gì đang xảy ra.

Vô Cực càng không vội.

Hắn biết có chuyện xảy ra, có thể hắn sẽ ra mặt.

Lúc này, Nữ Oa nhảy ra nói: "Ta đấu với ngươi!" Nói rồi, nàng lấy Lam Hồ Lô ra.

Vô Cực vẫn luôn đề phòng người khác, lại không ngờ tam muội ngồi bên cạnh mình lại chạy ra đánh trận đầu.

Nữ Oa cầm Lam Hồ Lô nói: "Của ta là tiên thiên linh bảo, ngươi có không?

Mọi người lấy ra xem rồi đấu cũng không muộn." Sắc Dục Thiên cười cười nói: "Miễn cưỡng cũng là một bảo vật!" Nói rồi, từ trong lòng lấy ra một vật.

Mọi người nhìn thấy, không khỏi đồng thanh kêu lên: "Hỗn Nguyên Kim Đấu!" Sắc Dục Thiên ngắt lời nói: "Đây không phải Hỗn Nguyên Kim Đấu, mà là Minh Hà Huyết Đấu do sư phụ ta truyền lại, đừng có nói bừa!" Trấn Nguyên Tử nói: "Hóa ra là người của Minh Hà Lão Tổ!

Tôn giá là?" "Ha ha ha ha, được thôi, ta là Sắc Dục Thiên!" Lúc này, Vô Cực đứng lên tiếp lời: "Chưa từng nghe qua!" Vốn dĩ Sắc Dục Thiên tự báo gia môn, có một cái tên vang dội, để trấn áp mọi người, không ngờ Vô Cực lại nhảy ra, nói một câu, chưa từng nghe

qua.

Điều này cũng làm Sắc Dục Thiên tức đến chết điếng.

“Đó là do ngươi kiến thức nông cạn!” “Tên ngươi xấu quá, nghe rồi cũng phải mau quên đi, để khỏi bẩn tai!” Sắc Dục Thiên mũi suýt bị tức đến lệch.

Nghe người khác nói tên mình khó nghe, chưa từng nghe ai nói tên mình quá xấu.

Vô Cực một mực nghiêm túc, dùng ngón tay lăng không hư điểm, định viết tên Sắc Dục Thiên ra, nói: “Thật sự xấu quá.” Mọi người nhìn, Vô Cực cố ý viết xiên xiên vẹo vẹo, như rùa bò, không khỏi đều cười lớn.

Vô Cực cũng viết xuống tên của mình, hai chữ Vô Cực, viết thương kình hữu lực, chỉ hai chữ đã bao hàm đặc điểm của bao nhiêu nhà thư pháp lớn cổ kim, cũng liên quan đến những gì Vô Cực đã từng tiếp xúc ở kiếp trước.

Mọi người ở đâu từng thấy cái này, chỉ cảm thấy hai chữ Vô Cực kia đẹp không sao tả xiết, bảo khen ngợi đi, lại không biết bắt đầu từ đâu, từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa đến nay, mục thư pháp này chưa từng có ai động đến, Vô Cực cũng là lần đầu tiên phá lệ.

Sắc Dục Thiên một ngụm máu tươi suýt phun ra, hắn cũng không phải loại người mắt kém, biết Vô Cực cố ý viết tên mình xấu, viết tên hắn hoa lệ.

“Ngươi cố ý đúng không.” Vô Cực cười nói: “Không sai, ta cố ý đấy, ngươi lại có thể làm gì ta?” Trấn Nguyên Tử nói: “Ngươi trộm Hỗn Nguyên Kim Đấu của bản quan, lại vọng xưng là Minh Hà Huyết Đấu của ngươi, có căn cứ gì?

Sao không mau trả lại!

Nếu không ta sẽ không khách khí đâu.” Sắc Dục Thiên bị Vô Cực tức đến chết điếng, không nói nhiều lời vô ích nữa, mặt mày cau có nói: “Có bản lĩnh thì lấy đi.” Nói rồi, Sắc Dục Thiên tế Minh Hà Huyết Đấu lên không trung, lập tức một mảng huyết hồng quang mang bao phủ xuống.

Diện tích đó vô cùng lớn, bao trùm hết mọi người vào trong.

Người bị chiếu trúng, không ai không đầu váng mắt hoa.

“Không ổn rồi!

Mọi người mau rút!” Trấn Nguyên Tử hét lớn, ống tay áo vung lên, thu cả hai đạo đồng vào trong, mượn phong độn rời khỏi đại viện Ngũ Trang Quán.

Nữ Oa xoay Lam Hồ Lô một vòng, hồ lô lưu chuyển quang vựng, không gian bắt đầu vặn vẹo.

Chuẩn bị kéo Vô Cực, Vô Cực nói: “Kéo Nguyên Minh đi, ta tự có cách khác.” Nữ Oa không tình nguyện, nhưng vẫn mang Nguyên Minh đi.

Trong sân có rất nhiều tu sĩ, Nữ Oa cũng định mang thêm những người khác, nhưng thấy tu vi của những người đó thấp, bị huyết quang chiếu vào mặt đã như tro tàn, cứng đờ như thi thể, mang cũng không mang đi được, thế là chỉ có thể mang theo Nguyên Minh lóe lên một cái rồi biến mất.

Chúc Long thì có thể chống cự, nhưng Nữ Oa không ưa hắn, tự nhiên cũng không đi quản.

Tiếp Dẫn và Lỗ Thác La, à không, Địa Tạng, ngồi tại chỗ, dường như không hề bị ảnh hưởng.

Chương 179

Vô Cực đứng trong trận, cảm nhận khí tức huyết tinh ngập trời, như sóng to gió lớn, không ngừng ập về phía mình, muốn xé nát, nghiền vụn hắn.

Vô Cực hoàn toàn không sợ, nhưng cũng kinh ngạc, không biết vì sao Tiếp Dẫn đạo nhân và Lỗ Thác La lại không sợ đại trận này.

Những người như Chúc Long đều đang khổ sở giãy giụa trong trận, không lâu sau chỉ còn lại Chúc Long và một tu sĩ khác tên là Vô Hạ.

Lúc này, giọng nói của Lỗ Thác La truyền đến.

"Trận này tên là Huyết Hải, là tuyệt chiêu của Minh Hà Lão Tổ, người vào trận sẽ bị nhân quả sát nghiệp dính vào người, không thể thoát thân được." Vô Cực nghe xong kinh ngạc, mình chỉ nhận một chút nghiệp lực phản hồi đã như vậy, may mà lúc đó Vô Cực tiêu diệt đối phương, dùng Hồng Mông Lượng Thiên Xích, không dính nhân quả, nên Huyết Hải đại trận đối với mình hiệu quả không tốt lắm.

Nhưng Tiếp Dẫn đạo nhân lại không hề dính nhân quả, khiến Vô Cực kinh ngạc, chẳng lẽ Tiếp Dẫn đạo nhân cũng có pháp bảo không dính nhân quả sao?

Những đại năng trâu bò này đều là lưu manh, người người đều có một món pháp bảo không dính nhân quả.

Hoặc không có pháp bảo đó, đều sai đệ tử rẻ tiền đi làm những chuyện đó, mình thì khoanh tay đứng nhìn, phủi sạch quan hệ.

Nhưng Vô Cực trong lòng cũng khẽ động, truyền âm hỏi Lỗ Thác La: "Không phải nói giết người đều dùng pháp bảo của Minh Hà Lão

Tổ sao?" Lỗ Thác La có chút kinh ngạc, không ngờ Vô Cực biết được điểm này.

Nàng nói với Vô Cực: "Không sai, Minh Hà Lão Tổ có A Tỳ, Nguyên Đồ hai thanh bảo kiếm, khi đi làm nhiệm vụ sẽ ban một thanh cho sứ giả chấp hành, e rằng trên người Sắc Dục Thiên có một thanh trong A Tỳ và Nguyên Đồ." Lúc này, Vô Cực nhìn thấy tay trái Sắc Dục Thiên cầm một thứ giống như bình rượu, tay phải từ trong vết nứt không gian lấy ra một thanh kiếm toàn thân màu đỏ rực.

Vô Cực nhớ lại trong số mười mấy loại binh khí pháp bảo mà Tự Tại Thiên Ba Tuần cầm lúc đó cũng có một thanh kiếm như vậy.

"Nó tên gì?" "Nguyên Đồ!" Sắc Dục Thiên cầm kiếm trong tay, một kiếm một tu hành giả, tu sĩ bị chém giết, nhục thể nhanh chóng hóa thành máu nước, nguyên thần thì bị Sắc Dục Thiên thu vào trong bình rượu đó.

Lỗ Thác La nói: "Đó là Luyện Thần Hồ, ta chỉ nghe nói, không ngờ Minh Hà Lão Tổ lại để Sắc Dục Thiên mang theo cả món pháp bảo này." Vô Cực cũng không cần hỏi, chỉ nghe tên là biết công hiệu của cái hồ lô đó rồi.

Lúc này, Sắc Dục Thiên một đường chém giết, chém đến trước mặt Chúc Long.

Lỗ Thác La nói: "Ngươi phải ngăn hắn lại, tuy ta cũng không biết hắn cần nhiều nguyên thần tu sĩ như vậy để làm gì……" Vô Cực nói: "Đó là tự nhiên, nếu không có ngươi, ta cũng sẽ làm như vậy." Vô Cực cũng không đi hỏi Lỗ Thác La tại sao không ra tay, mà lại cùng Tiếp Dẫn đạo nhân khoanh tay đứng nhìn.

Chuyện này hoàn toàn dựa vào bản tâm, Tiếp Dẫn đạo nhân trước nay đều là người hái quả chạy ở phía trước, phương châm là "chết đạo hữu không chết bần đạo".

Tự nhiên sẽ ngồi đó thu lợi ngư ông.

Vô Cực cũng không đấu khí với Tiếp Dẫn đạo nhân, biết Tây phương vì linh mạch bị nổ, nhân tài hiếm hoi, linh khí cằn cỗi, Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề hai người, khó tránh khỏi có chút khí chất keo kiệt.

Giống như người nhà nghèo, bình thường đều chú ý tiết kiệm.

Dù sao Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề thua không nổi, cũng liều không nổi, gia sản quá mỏng.

Lần này nghe Nguyên Thủy xưng Thiên Tôn, lập ra Xiển giáo, thu nhận nhiều đệ tử, trong đó nổi tiếng nhất là Thập Nhị Kim Tiên.

Thông Thiên cũng như vậy, không phân biệt xuất thân.

Dựa vào thân phận đệ tử của Hồng Quân.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không thu hút được người, làm việc gì cũng thích suy nghĩ ba lần rồi mới tiến, không vội vàng ra sân cũng là chuyện có thể hiểu được.

Vô Cực thì không giống.

Tiên thiên khí vận gia thân, cộng thêm tiên thiên bát quái thôi diễn, tuy ba bước quan trọng nhất, Vô Cực cũng chưa thể tham ngộ, nhưng đối phó với chuyện nhỏ trước mắt thì đã đủ rồi.

Keng!

Sắc Dục Thiên một kiếm chém về phía Chúc Long.

Chúc Long lúc này đang dùng toàn lực chống đỡ sự xâm thực của gió tanh mưa máu trong Huyết Hải đại trận, hoàn toàn không có dư lực để chống cự Sắc Dục Thiên, chỉ có thể trơ mắt nhìn Sắc Dục Thiên một kiếm chém xuống.

Lại không ngờ một cây trường thương đã thay Chúc Long đỡ lấy

đòn đó của Sắc Dục Thiên.

"Lại là ngươi, ta vốn định giải quyết xong đám tạp nham này, rồi tìm ngươi, không ngờ ngươi lại vội vã tìm chết như vậy!" Sắc Dục Thiên thấy Vô Cực không trốn thoát khỏi Huyết Hà đại trận, tự tin mười phần, ở đây tựa như ở trong tộc A Tu La của Minh Hà, năng lực được tăng phúc ít nhất cũng trên hai tầng.

Các tu sĩ khác thì bị giảm phúc hai tầng, so sánh dưới tình hình này, Sắc Dục Thiên cảm thấy trong tam giới cũng hiếm có đối thủ.

"Nói khoác mà không sợ rách mép!

Đừng chỉ biết nói, ta chơi với ngươi một trận?" Chúc Long nén lửa giận nói: "Vô Cực, ngươi lại cứu ta!

Ta không nhận ân tình này!" Vô Cực mỉm cười nói: "Thi ân đừng mong báo đáp, ta cũng không cần ngươi nhận ân tình này." Chúc Long hận đến nghiến răng, thật là ngang bướng, hắn không muốn bị Vô Cực cứu, nhưng lại bị Vô Cực cứu hai lần, biết làm sao đây?

Chẳng lẽ tự sát sao.

"Cẩn thận, Sắc Dục Thiên ma đầu này ra tay âm hiểm……" Lời truyền âm của Lỗ Thác La chưa xong, chỉ thấy Sắc Dục Thiên ném Luyện Thần Hồ về phía Vô Cực, sau đó theo sau cầm Nguyên Đồ kiếm, đâm thẳng vào tim Vô Cực.

Chiêu này quả nhiên bất ngờ, ai lại có thể nghĩ có người sẽ dùng pháp bảo như vậy, lại không phải loại pháp bảo dạng độn khí như Phiên Thiên Ấn.

May mà Vô Cực phản ứng thần tốc, hai chân bắt chéo, xoay một vòng tại chỗ, một mặt né được Luyện Thần Hồ, và dùng ống tay áo đón lấy Luyện Thần Hồ đó, mặt khác lại né được một đòn chí mạng của Sắc Dục Thiên.

“Tặng cho ta sao?

Vậy ta nhận nhé.” Sắc Dục Thiên nghe Vô Cực nói vậy, lại không hề vội vàng, cười nói: “Vậy ngươi cứ nhận đi, không cần khách khí.” Trong đầu Vô Cực như có tia điện lóe lên, nói: “Chết rồi, không phải trúng kế rồi chứ?” Lúc này, hắn lại cảm thấy trong tay áo truyền đến một lực hút khổng lồ, “vèo” một tiếng, Vô Cực bị hút vào trong Luyện Thần Hồ.

Chỉ có cây Thí Thần Thương bị bỏ lại, rơi trong Huyết Hải đại trận.

Sắc Dục Thiên ha ha cười lớn: “Chút đạo hạnh đó mà cũng dám tranh phong với ta!” Nói rồi, hắn nhặt Luyện Thần Hồ từ dưới đất lên, thúc giục ma lực, bắt đầu luyện hóa.

Vô Cực bị hút vào trong hồ, trong đầu không khỏi nghĩ, không phải là Luyện Thần Hồ sao?

Chỉ có thể hút nguyên thần của người ta, sao nhục thể của mình lại bị hút vào rồi?

Nguyên thần của mình vẫn đang ở trong Nê Hoàn Cung mà.

Nhưng sau khi Vô Cực bị hút vào, lại rơi xuống đất, định thần nhìn lại, lại xuất hiện trên một đỉnh núi.

Vô Cực ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy phía trên là tầng tầng mây mù, mơ hồ có ánh sáng chiếu xuống, dưới chân cũng như vậy.

Chương 180

Chỉ có sau lưng là một hang động sâu thẳm.

Vô Cực đi tới, lại thấy ở cửa hang động có một tấm bia đá, trên đó viết: Hồ trung du du viễn nhân gian, cách ly thê thê huyết hải thiên, thử gian tiêu tiêu khán phong thệ, vân vụ miểu miểu thử sơn. (Trong hồ xa xôi cõi nhân gian, cách ly trời biển máu thê lương, nơi đây tiêu điều nhìn gió thoảng, mây mù mờ mịt núi này đây).

Vô Cực xem xong mới hiểu, hóa ra trong hồ lại có một thế giới khác.

Một hoa một thế giới, một cây một bồ đề.

Hóa ra bên trong lại có càn khôn khác.

Chỉ là nguyên thần của những người đó lại đi đâu, tại sao mình lại có thể dùng nhục thân vào hồ?

Điều này khiến Vô Cực trăm điều không thể giải thích được.

Nhưng Vô Cực cũng không sợ hãi, vì vừa rồi trước khi chuẩn bị khai chiến với Sắc Dục Thiên, hắn đã bấm quẻ, quẻ văn là phúc trong họa.

Nên Vô Cực trong lòng cũng an định.

Thế là hắn bước chân vào hang động tiên giới trong hồ.

Vô Cực đi vào trong động, mới phát hiện, nơi này là một động thiên phúc địa, linh khí vô cùng dồi dào.

Cũng không biết là vị đại năng nào trong thế giới này đã khai phá ra nơi đây.

Vô Cực đi một vòng trong động phủ, phát hiện bên trong từng có

người ở, bàn ghế vật dụng, mọi thứ đều đầy đủ.

Sau động có một cánh cửa nhỏ, đi ra ngoài là một cái thiên trì, trồng một ít thực vật, sinh cơ dạt dào.

Lúc này, Vô Cực thấy trên rừng trúc bên cạnh thiên trì có khắc vài dòng chữ, bèn đi tới xem, thì ra là một bài thơ. "Lục trúc um tùm hạ trường vui, câu soi bóng nước rọi ao người, gió lay sóng biếc gợn lăn tăn, trúc xanh khắp núi trăm hoa tươi." Nét chữ ở đây khác với trên tấm bia đá bên ngoài động.

Chữ trên bia đá hào khí mười phần, còn ở đây nét chữ lại thanh tú.

Chắc là do hai người khác nhau viết.

Vô Cực đoán hai người này hẳn là một nam một nữ mới phù hợp với tình cảnh thực tế.

“Cũng không biết là thần tiên quyến lữ bậc nào lại ở nơi thế này.” Vô Cực nghĩ, nếu cùng Nữ Oa ở đây cũng là một lựa chọn không tồi.

Sau khi đi một vòng quanh động phủ, Vô Cực phát hiện ra một nơi khác biệt.

Phá vỡ cánh cửa ngầm, Vô Cực đi vào, chỉ thấy trong lòng núi lại có một khoảng không, bên trong là một Trái tim của đá.

Tuy chất liệu là đá, nhưng nó lại đập như một trái tim.

“Ngươi đến rồi.” “Ta chờ ngươi…” “Ta đã đợi mười vạn chín nghìn tám trăm bốn mươi hai năm lẻ mười một canh giờ.” “Nhớ kỹ thế cơ à.” “Những ngày tháng vô vị, chỉ có thể làm vậy thôi.” “Được rồi.” Vô Cực nói: “Ta biết bây giờ ngươi muốn tâm sự, nhưng tình hình nguy cấp, ta phải ra ngoài, sau này có rảnh ta lại vào nói chuyện với ngươi, thấy thế nào?” “Việc này dễ thôi…” Trái tim của đá chỉ cho Vô Cực phương pháp, y cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm tiên huyết.

Một ấn ký được đánh lên Trái tim của đá.

Lúc này, Luyện Thần Hồ đã thuộc về Vô Cực.

Chuyện này nói ra thì dài, nhưng tóm tắt lại là, tuy Sắc Dục Thiên, Minh Hà Lão Tổ không biết dùng cách gì để có được chiếc hồ lô này, nhưng vẫn chưa biết cách sử dụng thực sự của nó, chỉ dùng để luyện hóa nguyên thần của tu sĩ làm của riêng, tăng tiến tu vi.

Nhưng công hiệu của Luyện Thần Hồ, nào chỉ có thế.

Lúc này bên ngoài, Sắc Dục Thiên đang vô cùng đắc ý.

Hắn chỉ giơ tay, thi triển một chút tiểu kế đã trừ khử được Vô Cực, kẻ chướng mắt này.

Lỗ Thác La cũng thấy cảnh này, nói với Tiếp Dẫn đạo nhân: "Sư tôn, có cần ra tay không?

Vô Cực bị hút vào trong rồi." Tiếp Dẫn đạo nhân cầm một cây phất trần, không biết làm từ vật gì, trông không giống binh khí, cũng không giống pháp bảo, nhưng cầm nó có thể chống lại sự xâm thực của Huyết Hải Đại Trận.

Lão bấm ngón tay tính toán một quẻ rồi nói: "Không vội, ta tính rồi, Vô Cực không hề gặp nguy hiểm, ngược lại còn có điềm báo một bước lên mây…" Lỗ Thác La nói: "Sư tôn, người đừng lừa đồ nhi.

Con cũng biết người không ưa Vô Cực, sẽ không phải là…" Tiếp Dẫn nói: "Sao lại thế được, con là người nhà mình, ta tự nhiên sẽ không lừa con.

Tuy Vô Cực bị hút vào hồ lô đó, nhưng họa hề phúc sở ỷ.

Có một người Long tộc nuôi một đàn thiên mã, một hôm có một con ngựa cái chạy mất, bạn bè của hắn đều an ủi, hắn lại nói, chưa chắc đã là chuyện xấu.

Quả nhiên mấy hôm sau, con thiên mã cái dẫn về một con thiên mã đực, con ngựa hoang đó lại là đầu đàn, dẫn theo cả một bầy thiên mã hoang dã.

Bạn bè lại chúc mừng hắn.

Hắn lại nói, chưa chắc đã là chuyện tốt.

Quả nhiên không mấy ngày, huynh đệ của hắn vì cưỡi ngựa mà ngã gãy chân, bạn bè lại an ủi, hắn lại nói, chưa chắc đã là chuyện xấu." Lỗ Thác La mặt đầy vạch đen nói: "Sau đó Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc đại chiến, vì huynh đệ của người Long tộc đó bị gãy chân, nên không phải ra chiến trường, cũng vì thế mà sống sót.

Câu chuyện này con đã nghe Chuẩn Đề sư thúc kể ba lần rồi…" Tiếp Dẫn đạo nhân cười gượng hai tiếng nói: "Nếu con đã nghe rồi thì cũng nên biết, chuyện chưa đến hồi kết, ai biết được là phúc hay họa chứ?" "Được rồi, sư tôn, người thắng." Không phải Tiếp Dẫn đạo nhân nói suông, mà có chút tư tâm.

Những tu sĩ có môn có phái, không thể lôi kéo, Sắc Dục Thiên muốn chém giết, lão không quan tâm, nhưng những tán tu không môn không phái, Tiếp Dẫn đạo nhân lại dùng phất trần tạo ra một kết giới, bảo vệ họ, hy vọng sau này có thể thu nhận vào môn hạ của mình.

Sắc Dục Thiên đã chém giết quá nửa tu sĩ trong Huyết Hải Đại Trận, thu được vô số nguyên thần.

Sau khi luyện hóa, có thể giúp tu vi của Sắc Dục Thiên tăng lên không ít.

Sắc Dục Thiên nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy trong trận chỉ còn lại khu vực của Tiếp Dẫn đạo nhân là có hơn mười tán tu.

Sắc Dục Thiên nhìn Lỗ Thác La nói: "Nể mặt Tự Tại Thiên Ba Tuần, hôm nay ta không làm khó ngươi." "Không cần, không cần nể

mặt ai cả." Sắc Dục Thiên cũng không để ý đến Lỗ Thác La, chỉ lắc đầu như tự nói với mình: "Chỉ cần ta không chọc vào tên điên đó là được." Nói rồi hắn định đi chém giết Chúc Long, hoàn thành đòn cuối cùng.

Đúng lúc này, lại có một người nói: "Dừng tay!" Sắc Dục Thiên có chút kinh ngạc.

Chương 181

“Ai đang nói đó?

Giọng nghe có vẻ quen tai?” Vút một tiếng.

Vô Cực cười hì hì bay ra từ Luyện Thần Hồ, đứng trước mặt Sắc Dục Thiên.

“Không thể nào!

Đã vào Luyện Thần Hồ của ta, chỉ trong chốc lát sẽ hóa thành nước máu, dù có hút cả nhục thân vào cũng không mất thêm chút thời gian nào!

Ngươi đã làm thế nào!” Vô Cực cười nói: “Ngươi muốn học à, ta dạy ngươi.” Nói rồi Vô Cực năm ngón tay hư không thu lại, Luyện Thần Hồ từ tay Sắc Dục Thiên bay đến tay Vô Cực.

“Yêu thuật!

Ngươi đã làm gì với Luyện Thần Hồ của ta?” “Luyện Thần Hồ của ngươi?

Ngươi gọi một tiếng xem nó có đáp lại không?

Thật buồn cười.” Vô Cực cầm Luyện Thần Hồ cười nói.

Sắc Dục Thiên giơ kiếm Nguyên Đồ lên nói: “Tiểu tử, mau trả lại Luyện Thần Hồ!” Nói rồi hắn vung kiếm chém về phía Vô Cực.

Vô Cực năm ngón tay buông ra, Luyện Thần Hồ bay ra, va chạm với kiếm Nguyên Đồ của Sắc Dục Thiên.

Sắc Dục Thiên giật mình, vội vàng giảm đi mấy phần sức lực, sợ rằng sẽ chém Luyện Thần Hồ thành hai nửa.

Trước đó Vô Cực đã thu thập Sắc Dục Thiên, trong Luyện Thần

Hồ lại thu thập tất cả những nguyên thần bị hút vào một lượt, hành động vừa rồi của Sắc Dục Thiên giống như đang làm áo cưới cho Vô Cực, tất cả đều làm lợi cho y.

Lúc này tu vi của Vô Cực lại tăng lên một mảng lớn, so với trước đó lại mạnh hơn mấy phần.

Kiếm thuật cay mắt của Sắc Dục Thiên, căn bản không thể làm Vô Cực tổn thương một sợi lông.

Chúc Long ở bên cạnh cũng muốn khóc mà không có nước mắt.

Hắn lại được Vô Cực cứu thêm một lần nữa.

Vốn dĩ sau khi Vô Cực cứu Chúc Long thì bị Sắc Dục Thiên hút vào Luyện Thần Hồ, Chúc Long cảm thấy lúc này sẽ không có ai cứu mình nữa, nên đã ngồi chờ chết.

Không ngờ Sắc Dục Thiên lại vì thế mà cứ khăng khăng để hắn lại giết sau cùng.

Đến lúc ngươi muốn giết Chúc Long, Vô Cực lại xuất hiện, cũng không biết từ đâu chui ra.

Chúc Long sắp hoài nghi Vô Cực có phải cố ý không.

Sắc Dục Thiên liên tiếp mấy kiếm cũng không làm Vô Cực tổn thương một sợi lông.

Ngược lại còn bị Vô Cực không ngừng trêu chọc và chế giễu, tức đến thất khiếu bốc khói.

"Tiểu tử, ngươi ép ta!" Nói rồi Sắc Dục Thiên thân thể xoay chuyển, hiện ra pháp tướng.

Ầm!

Thân thể Sắc Dục Thiên bộc phát gấp mười lần, sau lưng mọc ra vô số cánh tay, có đến nghìn cánh.

Vô Cực thầm nghĩ: "Thiên Thủ Quan Âm?" Chẳng lẽ là Quan Âm sau này, sao mà giống thế… Sắc Dục Thiên cũng không để ý, trên người hắc khí bốc lên, mỗi cánh tay đều cầm một thanh kiếm Nguyên Đồ.

Vô Cực tự nhiên biết, nhiều kiếm Nguyên Đồ như vậy tự nhiên chỉ có một thanh là thật, nhưng là thanh nào thì thật không dễ nhận ra.

Cũng không biết Sắc Dục Thiên dùng pháp môn gì, mỗi một thanh kiếm trông qua, khí tức đều nguy hiểm tương tự nhau.

"Vô Cực, đi chết đi cho ta!

Vạn kiếm tề phát!" Nói rồi Sắc Dục Thiên dùng nghìn cánh tay ném toàn bộ kiếm trong tay về phía Vô Cực.

"Phi kiếm!" Vô Cực lại không biết nên phòng ngự thế nào, chỉ đành đưa tay ra sau lưng, lấy thanh Thương Thí Thần đang ở đó vào tay.

Múa một đường thương hoa, cam chịu số phận mà đỡ bừa một kiếm.

Keng!

Âm thanh chói tai vang lên.

Vô số ảo ảnh biến mất, chỉ thấy Sắc Dục Thiên tay cầm Nguyên Đồ, mắt trợn trừng miệng há hốc nhìn Vô Cực.

Vô Cực cũng ngơ ngác, phá được chiêu Vạn kiếm tề phát của Sắc Dục Thiên rồi sao?

Trời đất chứng giám, Vô Cực thật sự là do may mắn thôi.

Quả nhiên quẻ bói đó cực kỳ chính xác.

Thế là Vô Cực nhân lúc Sắc Dục Thiên chưa kịp phản ứng, thuận tay đâm ra một thương.

Vút!

Phụt!

Mũi thương không chút do dự đâm xuyên qua thân thể Sắc Dục Thiên.

Một lượng lớn máu tươi tuôn ra, Huyết Hải Đại Trận thì không ngừng hấp thu máu tươi phun ra từ người Sắc Dục Thiên.

"A!" Sắc Dục Thiên điên cuồng hét lên, thân thể co giật dữ dội.

"Hừ, cái này gọi là tự làm tự chịu!" Nói rồi Vô Cực lấy kiếm Nguyên Đồ từ tay Sắc Dục Thiên đã mất khả năng chống cự.

Lúc này Tiếp Dẫn đạo nhân đứng ra nói: "Tu hành không dễ, tha cho hắn đi, ta sẽ đưa hắn đến Linh Sơn tu tâm dưỡng tính, chẳng bao lâu nữa tất sẽ trở thành một trợ lực lớn cho ta, ma tiêu đạo trưởng, việc này là đại thiện vậy." Vô Cực nói: "Thôi đi, chiếm hời chưa đủ hay sao." Nói rồi Vô Cực tế Luyện Thần Hồ, thu Sắc Dục Thiên vào trong.

Chương 182

Vô Cực không dùng được sao?

Nhất định phải cho Tiếp Dẫn à?

Mặt Tiếp Dẫn đạo nhân to thế cơ à.

Tiếp Dẫn đạo nhân có chút lúng túng, quay đầu lại nhắm đến Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Lúc này Trấn Nguyên Tử đang trấn áp trận pháp, cưỡi mây vào trận như một con chim lớn, tay áo lớn vung lên, một chiêu Tụ Lý Càn Khôn thu Hỗn Nguyên Kim Đấu về.

Lúc này không còn trận nhãn, Huyết Hải Đại Trận cũng mất hiệu lực, biển máu như thủy triều rút đi, chẳng mấy chốc đã rút sạch sẽ.

Tiếp Dẫn đạo nhân nhìn những tán tu được cứu, trong lòng nghĩ, thôi được, cũng có chút thu hoạch.

Lúc này Vô Cực cũng thả những nguyên thần vừa bị hút vào hồ lô ra.

Các nguyên thần đều cảm kích Vô Cực vô cùng, thực ra họ cũng không biết Vô Cực đã thu thập từng người một rồi, giữ lại trong thời gian ngắn cũng không có tác dụng, chi bằng làm người tốt thả hết ra.

Tiếp Dẫn đạo nhân nói: "Hết cả hứng, bị Sắc Dục Thiên đấu phá làm hỏng hết cả rồi, bần đạo xin cáo từ!" Tiếp Dẫn đạo nhân còn dẫn theo Lỗ Thác La và một số tán tu đã bị tẩy não, bằng lòng đi theo, cưỡi mây rời đi.

Nhưng lúc này Vô Cực có một chút nghi hoặc, rõ ràng mọi chuyện dường như đã được giải quyết, tại sao lại cảm thấy hình như sự việc vẫn chưa kết thúc.

Trấn Nguyên Tử nói: “Hôm nay vì bản quan cân nhắc không chu toàn, dẫn đến nhiều đạo hữu tu vi giảm sút, ta cũng vô cùng áy náy và tự trách, nếu các vị không chê, ta nguyện ý dùng Cửu Chuyển Kim Đan để bồi thường cho các vị…” Những tu sĩ có nhục thể bị Huyết Hải Đại Trận hóa thành nước máu, không thể không tái tạo nhục thân, bắt đầu tu luyện lại từ đầu nghe vậy không khỏi mừng rỡ.

Bởi vì Cửu Chuyển Kim Đan có công hiệu bạch cốt sinh cơ, người chết sống lại, tăng cường tu hành, sau khi có được Cửu Chuyển Kim Đan, không những có thể bắt đầu lại, sau khi nhục thể được tái tạo, còn có thể tiến thêm một bậc.

Phải biết rằng nhục thể được tạo ra từ Cửu Chuyển Kim Đan còn tốt hơn cả sản phẩm nguyên bản!

Đúng là trong họa có phúc.

Nhưng Vô Cực lại không nói gì, cảm thấy có chút không ổn, luôn cảm thấy chuyện hôm nay có phần quỷ dị.

Sắc Dục Thiên là ma vương dưới trướng Minh Hà Lão Tổ, Minh Hà Lão Tổ muốn gây sự, có thể nào chỉ phái một người đến, đó chẳng phải là nộp mạng sao?

Minh Hà Lão Tổ bị thiểu năng trí tuệ à?

Rõ ràng là không.

Sau khi Ma Tổ bị diệt, Minh Hà Lão Tổ đã làm rất nhiều việc, thu nhận các ma tướng vào giáo, có thể thấy thủ đoạn của người này rất mạnh, cũng rất thông minh, tuyệt đối sẽ không làm chuyện thiếu não như vậy.

Vô Cực lại liên tưởng đến hai người đối thoại bí ẩn mà y thấy ở sườn núi trước khi đại hội bắt đầu.

Một tu sĩ hỏi Trấn Nguyên Tử: “Cửu Chuyển Kim Đan không dễ

có được, tôn giá lấy đâu ra nhiều như vậy, lại sao có thể hào phóng thế.” Trấn Nguyên Tử nói: “Ngẫu nhiên có được, ngẫu nhiên luyện ra, nên mới có.

Chỉ là để bồi thường một chút thôi, dù sao bản quan cũng có lỗi trước.” Người đó tuy có nghi ngờ, nhưng lời của Trấn Nguyên Tử cũng có lý, nên không thể tiếp tục truy hỏi.

Thực ra nghi ngờ của Vô Cực cũng giống với tu sĩ đó.

Dường như Trấn Nguyên Tử cũng có vấn đề.

Từ trước đến nay, Vô Cực cũng bị tư duy cố định trói buộc, cảm thấy Trấn Nguyên Tử đã được xưng là Địa Tiên chi tổ, giống như một nhân vật chính phái, cho nên lúc tính kế cũng không tính đến hắn.

Nhưng bây giờ, không phải như vậy.

Hồng Quân cũng là loại người đó.

Người tu đạo làm gì có nhiều người tốt bụng như vậy.

Giống như một vị đại năng nào đó đối tốt với một tiểu tu sĩ, cuối cùng cũng chỉ để mượn mạng vượt thiên kiếp mà thôi.

Vô Cực thu Luyện Thần Hồ vào túi, nhặt thanh kiếm Nguyên Đồ từ dưới đất lên.

Các tu sĩ đều đỏ mắt, nhưng cũng tận mắt thấy Vô Cực đại sát tứ phương, nên không dám nói gì.

Trấn Nguyên Tử nói: “Chúc mừng đạo hữu, lại có thêm hai món chí bảo.

Đại hội thưởng bảo hôm nay, nếu muốn tiếp tục, liệu có thể mời Vô Cực đạo hữu, cho chúng đạo hữu mượn xem bảo vật được không?” Vô Cực vừa định từ chối, đột nhiên trong lòng nảy ra một ý.

Thế là nói: “Có gì mà không được!

Tranh đấu lần này không dễ dàng, không được chiêm ngưỡng bảo vật của chư vị, sao có thể cam tâm.

Ta xin ném gạch dẫn ngọc trước vậy." Nói rồi Vô Cực đặt Luyện Thần Hồ, kiếm Nguyên Đồ, Tử Kim Hồ Lô lên đài quan bảo.

Tức thì ba món bảo vật cũng tỏa ra ánh hào quang, làm chói mắt không ít tu sĩ.

"Vô Cực đạo hữu vừa xuất ra ba bảo vật, những người khác đều không dám khoe ra nữa rồi." "Ta cũng có!" Vô Cực nhìn lại, thì ra là Nữ Oa đã trở về, còn dẫn theo Nguyên Minh.

"Tam muội về rồi à?" "Vừa rồi chỉ là để ra khỏi trận, tự nhiên phải quay lại giúp đại huynh một tay chứ, không ngờ tên Sắc Dục Thiên đó vô dụng như vậy, ta chưa kịp đến đã bị đại huynh diệt rồi." Vô Cực cũng cạn lời, có Nữ Oa ở đây, cảm giác không thể bung tay bung chân, nếu chỉ có một mình, đi đi đánh đánh, tùy tâm sở dục, có rất nhiều phương pháp linh hoạt.

Hồ lô không gian màu xanh của Nữ Oa đã dùng rồi, phải bốn mươi chín ngày sau mới có thể dùng lại.

Bây giờ nó chỉ có tác dụng như một túi bách bảo.

Mỗi hồ lô đều có thể chứa đồ, đây cũng là một trong những đặc điểm chung của chúng.

Thế là Nữ Oa cũng đặt hồ lô màu xanh lên trên.

Dù sao bây giờ cũng không dùng được, đặt lên cũng không sao, Vô Cực cũng lười ngăn cản.

"Hay!

Hay!

Bảo bối tốt!" Các tu sĩ tham dự hội giống như người nhà quê lên

thành phố, cái vẻ chưa từng thấy đời đó, thực sự khiến Vô Cực không thể chịu nổi.

Chương 183

Vũ khí bí mật như Lượng Thiên Xích chưa được lộ ra, Vô Cực cũng phải giữ lại một tay, không thể cho người khác xem tuyệt kỹ át chủ bài của mình.

Những kẻ đã thấy nó đều đáng chết cả rồi.

Đương nhiên thứ mà mọi người ngưỡng mộ nhất chính là thanh kiếm Nguyên Đồ.

Có lúc hận đối phương đến chết, nhưng cũng không thể không cân nhắc nhân quả nghiệp lực, không dám tùy ý sát lục.

Có Nguyên Đồ thì không cần quan tâm đến những điều đó.

Thực ra điều này cũng không công bằng, nhưng từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, chưa bao giờ có sự công bằng.

Không công bằng mới là thiên đạo.

Chúc Long là người uất ức nhất trong số họ.

Đang yên đang lành lại để Vô Cực cứu hai lần, để Vô Cực chiếm hết sự chú ý, Chúc Long càng ngày càng cảm thấy ấm ức.

Ngay cả khi Thanh Phong Minh Nguyệt lại bưng lên nhân sâm quả tươi mới, hắn cũng không có tâm trạng thưởng thức.

Mọi người uống tiên lộ, ăn tiên quả, phẩm bình pháp bảo, không khí nhanh chóng trở nên nhiệt liệt.

Tuy không ít người bị hủy nhục thể, nhưng cũng không có ai thần hồn câu diệt, cộng thêm Trấn Nguyên Tử đã hứa sẽ cho Cửu Chuyển Kim Đan để tái tạo nhục thể, cho nên nỗi sầu muộn vừa rồi cũng bị quét sạch.

Bây giờ hoàn toàn là một khung cảnh vui vẻ.

Vô Cực cảm thấy vô vị, lại không thể trước mặt Nữ Oa mà thân mật với Nguyên Minh, và ngược lại cũng vậy.

Một bát nước phải bưng cho bằng.

Y lật xem hệ thống.

Vừa rồi lượng thu thập rất lớn, thu thập Trấn Nguyên Tử, thu thập Sắc Dục Thiên, thu thập một đám tán tiên.

Nhưng khi Vô Cực xem đến thông tin thu thập được từ Sắc Dục Thiên, đột nhiên ngẩn người.

Dữ liệu của Sắc Dục Thiên quá bất thường.

Cảnh giới tu hành của Sắc Dục Thiên đáng lẽ phải không chênh lệch nhiều so với Trấn Nguyên Tử, nhưng Trấn Nguyên Tử có bảy mươi triệu, mà Sắc Dục Thiên lại chỉ có mười lăm triệu, thậm chí còn không bằng một số tán tu có mặt tại đây.

"Tên Sắc Dục Thiên đó e là giả!" Ngay lúc Vô Cực đang suy nghĩ đến mức này, đột nhiên không khí vui vẻ trong sân lại thay đổi.

Vô Cực ngẩng mắt nhìn lên, làm gì có không khí vui vẻ náo nhiệt nào!

Hoàn toàn đều là ảo ảnh!

Y cũng không phải đang ngồi trong Ngũ Trang Quán trên núi Vạn Thọ, mà rõ ràng đang ở trong một biển xác núi xương!

Vô Cực lập tức hiểu ra.

Nguyên lai từ lúc lên núi, y đã tiến vào Huyết Hải Đại Trận, trận này có tác dụng mê hoặc tâm trí con người.

Có một số chuyện là thật, có một số chuyện là giả.

Trước mắt Vô Cực, những tán tu đang cười nói vui vẻ kia, toàn bộ đều là những thi thể thảm khốc, Trấn Nguyên Tử lại chính là bộ dạng của Sắc Dục Thiên mà y thấy trong ảo ảnh vừa rồi.

Nào có người nào tiên phong đạo cốt.

Nhưng Vô Cực quay đầu nhìn Nguyên Minh và những người khác, trong lòng cũng tạm thời yên tâm, Nguyên Minh và Nữ Oa vẫn còn sống, chỉ là Huyết Hải Đại Trận đang dùng phương thức mưa dầm thấm lâu, từ từ xâm thực.

Đợi đến lúc phát hiện ra, e là đã muộn.

Điểm này cũng bao gồm cả Vô Cực.

Nhưng trước đó Vô Cực đã thu thập được nhiều dữ liệu như vậy, phương pháp hấp thụ chậm của Huyết Hải Đại Trận này, trong một chốc một lát, cũng không làm gì được Vô Cực.

Vô Cực vừa định thông báo cho Nữ Oa, thì Trấn Nguyên Tử lại cười lên, một tay cầm kiếm Nguyên Đồ nói: "Vô Cực, phản ứng nhanh đấy nhỉ?

Ngay cả ảo ảnh mà Thận Vương ta phóng ra cũng không mê hoặc được ngươi bao lâu, thật lợi hại!" Vô Cực hừ lạnh nói: "Cũng không bằng ngươi, một phân thân, một chân thân, diễn một màn kịch, đùa giỡn mọi người trong lòng bàn tay, quả là có thủ đoạn." Trấn Nguyên Tử lau mặt, biến thành chân thân của Sắc Dục Thiên.

Nữ Oa thấy vậy cũng kinh hãi.

Sắc Dục Thiên nói: "Tiếp Dẫn đạo nhân ngược lại ngay từ đầu đã nhìn thấu, nhưng cũng không nói gì…" Vô Cực cũng thầm mắng Tiếp Dẫn đạo nhân đúng là lão hồ ly, đứng đó xem kịch.

Không sai, Vô Cực và Sắc Dục Thiên ai sống ai chết, đều là điều Tiếp Dẫn đạo nhân vui mừng muốn thấy, hận không thể đồng quy vu

tận thì tốt.

“Bỏ ra vốn lớn thật đấy!

Ngươi cho rằng thu được nguyên thần của nhiều tu sĩ như vậy, là có thể giữ được ta sao?” Lúc này Nữ Oa cũng nhận ra điều không ổn, vừa mới hợp lại với Vô Cực, thì Sắc Dục Thiên đã nhìn thấy, cầm Nguyên Đồ chém về phía Nữ Oa.

Nữ Oa cũng không phải dạng tầm thường, trong lòng bàn tay hào quang lóe lên, đeo một đôi găng tay đầy châu ngọc, tay không đỡ kiếm của Sắc Dục Thiên.

Sắc Dục Thiên lại ha ha cười lớn, mũi kiếm xoay chuyển, vòng ra sau lưng Nữ Oa.

Đồng thời ném ra một cây phướn màu đen.

Tức thì sương mù đen kịt từ trong phướn lan ra, Sắc Dục Thiên ẩn mình trong đó, thần xuất quỷ một, khó lòng phòng bị.

Nữ Oa cũng phải tốn rất nhiều sức mới tránh được mấy lần công kích của Sắc Dục Thiên.

Vô Cực hai tay dẫn động, thu Tử Kim Hồ Lô về, dùng nó để hút sương đen phun ra từ phướn đen, một bên phun, một bên hút, cuối cùng lượng hút của Tử Kim Hồ Lô lớn hơn một chút, sương đen cũng dần dần ít đi.

Nữ Oa nói: “Đại huynh mau giúp muội, muội không đỡ nổi nữa rồi.” Sắc Dục Thiên cười nham hiểm nói: “Vô Cực, ta không làm gì được ngươi, thử đoán xem ta có giết được nữ nhân của ngươi không!” Nữ Oa nghe xong, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, nói: “Ai là nữ nhân của huynh chứ, đó là đại huynh của ta.” Nói thì nói vậy, nhưng giọng nàng lại nhỏ như muỗi kêu, trên mặt đầy vẻ e thẹn.

Vô Cực một bên hút đám sương đen, một bên cầm thương tìm

kiếm Sắc Dục Thiên.

Chương 184

Đến khi sương đen bị hút sạch, Vô Cực lại thấy kẻ đang chiến đấu với Nữ Oa chỉ là một hóa thân bên ngoài của Sắc Dục Thiên, còn Nguyên Minh lại không chống cự nổi, tuy cũng muốn lên tiếng cầu cứu, nhưng bị Sắc Dục Thiên ép quá gấp, căn bản không thể mở miệng.

Chỉ cần mở miệng, khí lực sẽ tiêu tan, Sắc Dục Thiên lập tức có thể đánh chết nàng.

"Không ổn!" Vô Cực nghiến răng ken két, bất kể là Nữ Oa hay Nguyên Minh đều là người quan trọng, tuyệt đối không thể tổn thương một phân một hào, chỉ là vừa rồi bị sương đen thu hút, cho nên chỉ có thể lo cho Nữ Oa, mà lơ là Nguyên Minh.

Người khôn ngoan ngàn lần suy nghĩ cũng khó tránh khỏi có lúc sơ suất.

Ai mà biết được Sắc Dục Thiên lại vẫn luôn dùng giọng nói dẫn dụ, khiến Vô Cực tưởng rằng hắn vẫn luôn đang đánh với Nữ Oa, nhưng chân thân lại lặng lẽ đi tìm Nguyên Minh chứ?

Sắc Dục Thiên không hổ danh như lời Lỗ Thác La đánh giá, quá âm hiểm!

Sắc Dục Thiên thấy mục đích đã bại lộ, cười nói: "Ha ha, Vô Cực, hãy nhìn nữ nhân của ngươi chịu chết đi!" Nói rồi kiếm Nguyên Đồ trong tay hắn huyết khí đại thịnh, luồng tinh khí nồng đậm đó hun Nguyên Minh đến suýt ngất đi, toàn thân không còn chút sức lực nào, muốn chống cự, lại bất lực.

Vô Cực phi thân lao tới!

“Vô Cực… nếu có kiếp sau, chúng ta lại gặp nhau…” Trong mắt Nguyên Minh đã rưng rưng lệ.

Lúc này Nữ Oa cũng không còn chút tâm tư nhỏ nhen nào, hận không thể cũng xông lên cứu Nguyên Minh.

Ngay lúc Sắc Dục Thiên sắp chém đứt Nguyên Minh, một bóng người lao tới.

Phụt!

Sắc Dục Thiên một kiếm chém bóng người đó từ vai thành hai nửa.

“Chúc Long!” Đầu và nửa thân thể của Chúc Long rơi xuống đất, máu tươi từ nửa thân thể và miệng mũi phun ra.

Hắn cười lớn nói: “Tiểu nhi Vô Cực, ta sẽ không nhận ân tình của ngươi, ta trả hết cho ngươi!

Ha ha, thống khoái, thống khoái!” Hét xong, Chúc Long mắt cũng không nhắm mà thân tử đạo tiêu.

Bị Chúc Long cản lại, Sắc Dục Thiên không kịp chém Nguyên Minh nữa.

Vô Cực đã đuổi tới.

“Tiểu nhân Sắc Dục Thiên, đi chết đi cho ta!” Mũi Thương Thí Thần của Vô Cực quang mang đại thịnh, chính là chiêu mạnh nhất trong Chính Thiên Cương Tam Thập Lục Thức: Diệt Hồn Thức!

Sau khi bị trúng chiêu, không chỉ nhục thể hóa thành tro bụi, mà thần hồn cũng sẽ bị diệt sạch.

Sắc Dục Thiên vội vàng quay kiếm đỡ.

Lúc này Nữ Oa và Nguyên Minh cũng lấy lại tinh thần, hợp lực chiến đấu với Sắc Dục Thiên.

Sắc Dục Thiên nói: “Chỉ có chút bản lĩnh đó sao?

Ha ha!” Nói rồi tay hắn vẫy một cái, Luyện Thần Hồ đã quay về tay hắn.

“Thu cho ta!” Nói rồi hắn chĩa hồ lô về phía ba người Vô Cực.

Vô Cực tâm niệm vừa động, trong lòng nghĩ, vừa rồi đều là ảo ảnh, vậy cảnh tượng tiến vào hồ lô đó là thật hay giả?

Thế là y dùng tâm niệm điều khiển Luyện Thần Hồ.

Sắc Dục Thiên kinh ngạc nhìn Luyện Thần Hồ quay ngược lại.

“Sao có thể!” Lực hút khổng lồ đó, khiến cho cả Huyết Hải Đại Trận của Sắc Dục Thiên cũng không chống đỡ nổi.

Nhưng cũng may là đang ở trong đại trận, Sắc Dục Thiên có được hai tầng tăng phúc, nếu không với sự đảo ngược đột ngột như vậy, ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, sớm đã bị hút vào hồ lô rồi.

“Đi chết đi!” Vô Cực vung thương đập xuống, Sắc Dục Thiên giơ kiếm Nguyên Đồ lên đỡ, lại bị Vô Cực đập mạnh một cái khiến cánh tay chùng xuống, cả người lẫn kiếm bị đánh ngã xuống đất.

Đánh cho Sắc Dục Thiên trong thất khiếu phun ra tam muội chân hỏa.

“Xem đại pháp của ta!” Ầm!

Sắc Dục Thiên tự bạo thân thể, toàn bộ máu thịt hóa thành mưa máu đầy trời, phun ra, kiếm Nguyên Đồ kẹp trong đó bay đi.

“Mau tránh ra!” Nguyên Minh né không kịp, bị một chút huyết khí dính vào mu bàn tay, tức thì đen kịt một mảng, sau đó mu bàn tay với tốc độ mắt thường có thể thấy được mà thối rữa.

Nguyên Minh vung kiếm chém đứt tay mình.

Vô Cực thấy Nguyên Minh chém đứt tay mình mà ngay cả mày cũng không nhíu, trong lòng không khỏi thầm nói: "Nguyên Minh bình thường đối với ta trăm nghe một thuận, lại dịu dàng như vậy, không ngờ lại quyết đoán thế, không hổ là hậu duệ xuất sắc của Phượng tộc." Nhưng chỉ là gãy một cánh tay cũng không sao, sau này có thể nhờ linh dược mà mọc lại một cánh tay khác.

Hóa Huyết Đại Pháp của Sắc Dục Thiên, không trúng Vô Cực và những người khác, vốn cũng chỉ là một chiêu để xoay chuyển cục diện mà thôi.

Nhục thể của hắn rất nhiều, căn bản không quan tâm.

"Ngươi tưởng như vậy là kết thúc sao?

Cũng quá ngây thơ rồi!" Sắc Dục Thiên trong màn sương máu đầy trời hét lớn một tiếng.

Vô Cực đột nhiên phát hiện, bên cạnh mấy người họ, đều xuất hiện một bóng hình của Sắc Dục Thiên.

Như hình với bóng.

Vô Cực và Nữ Oa cùng những người khác, tấn công vào bóng hình của Sắc Dục Thiên.

Dùng hết toàn lực, lại giống như đánh vào bông gòn.

Nhưng nếu không dùng toàn lực đánh ảo ảnh đó, Sắc Dục Thiên lại có khả năng trực tiếp giáng lâm lên bóng ma.

"Tam muội, như vậy không được, cứ thế này, chúng ta sẽ bị Sắc Dục Thiên tiêu hao đến chết.

Ta phải xông ra khỏi đại trận!" Nữ Oa nói: "Tiếc là hồ lô của muội đã dùng rồi, nếu không sao phải sợ chiêu này." Vô Cực nói: "Đừng sợ, ta tự có cách khiến hắn mắc câu." Nữ Oa cũng không hỏi

thêm, đối với Vô Cực nàng cũng tin tưởng một cách mù quáng, chỉ cần Vô Cực có cách, Nữ Oa tự nhiên cũng tin tưởng vô điều kiện.

Chương 185

Sắc Dục Thiên cười lớn nói: "Giãy giụa sao?

Từ bỏ chống cự đi, ta có thể cho các ngươi chết thoải mái một chút." Vô Cực nói: "Chết thì có sao, ngươi cũng chưa chết, làm sao biết chết sướng hơn sống?" Sắc Dục Thiên nghe vậy ngẩn người, sau đó nói: "Hình như cũng có chút đạo lý… Vậy ngươi chết đi?" Vô Cực cười nói: "Muốn giết ta cũng phải tốn chút thủ đoạn, có khả năng chúng ta cũng sẽ lưỡng bại câu thương, chi bằng, ngươi dùng Hỗn Nguyên Kim Đấu làm mồi nhử, nhưng có một người lại chưa từng xuất hiện." Sắc Dục Thiên nói: "Là lão già Thông Thiên đó sao?

Có lẽ hắn sợ tộc A Tu La của ta rồi." Vô Cực nói: "Nếu ngươi thật sự nghĩ như vậy, chúng ta cũng không có gì để nói nữa, tiếp tục đi." Lúc này Sắc Dục Thiên lại bị một câu nói của Vô Cực làm loạn tâm thần, quả thực tuy đang ở trong đại trận, nhưng muốn diệt Vô Cực, cũng phải trả một cái giá rất lớn.

Nếu Thông Thiên Giáo Chủ đang mai phục ở gần đây, Sắc Dục Thiên sẽ bị Thông Thiên nhặt được một món hời lớn.

Vô Cực thấy một câu nói đã chặn họng được Sắc Dục Thiên, bèn truyền âm nhập mật cho Nữ Oa: "Muội và Nguyên Minh đi cùng nhau, chúng ta chia ra." Vô Cực biết rõ, chiêu tuyệt kỹ của Sắc Dục Thiên trong đại trận bóng ma trùng điệp này là nhắm vào người đi lẻ.

Sau khi phóng ra bóng ma, dễ dàng để Sắc Dục Thiên nắm bắt vị trí của mọi người, trừ Vô Cực ra.

Nhưng bất kể là Nữ Oa hay Nguyên Minh một mình đối đầu với Sắc Dục Thiên đều không chiếm được thế thượng phong.

Huống hồ Nguyên Minh bây giờ đã gãy một tay.

Cho nên Vô Cực sắp xếp Nữ Oa và Nguyên Minh đi cùng nhau, chạy ngược hướng, thu hút Sắc Dục Thiên truy đuổi.

Nếu Sắc Dục Thiên không đuổi theo Vô Cực, Vô Cực sẽ tìm trận nhãn, phá hủy Huyết Hải Đại Trận.

Không có Huyết Hải Đại Trận gia trì, Sắc Dục Thiên một mình đối đầu với Nữ Oa cũng không làm gì được.

Sắc Dục Thiên cũng không ngốc, thấy Vô Cực và những người khác sắp chia làm hai đường, lập tức hiểu được ý đồ của Vô Cực, bèn hét lớn: "Lũ tiểu quỷ, ra đây!" Từ các tiết điểm của Huyết Hải Đại Trận, lập tức xông ra vô số quỷ binh tộc A Tu La.

Trong đó còn lẫn ba bốn nhân vật cấp Quỷ Mẫu.

Vô Cực đối mặt với một con.

Vô Cực không dừng bước, đẩy Thương Thí Thần ra, Thương Thí Thần như đạn pháo ra khỏi nòng, thẳng tắp lao về phía trước.

Chỉ cần dính phải Thương Thí Thần, đúng là chạm vào thì chết, vướng vào thì vong, sinh sinh sát ra một con đường máu, Quỷ Mẫu cản đường ở giữa cũng bị Thương Thí Thần một thương oanh sát.

Nhưng lúc này Vô Cực cũng cảm nhận được, loại Quỷ Mẫu này so với con mà hắn giết ở Hắc Sơn lúc đó, thực lực hoàn toàn không thể so sánh, hình như cũng không có trí thông minh, chỉ biết từ trong bụng phân liệt ra quỷ binh mà thôi.

Xem ra Tiếp Dẫn đạo nhân, các ma tướng và một bộ phận ma vương đều là những nhân tài được Minh Hà Lão Tổ đề bạt từ những tộc nhân A Tu La bình thường, điểm này cũng hoàn toàn thông suốt.

Không phải như Vô Cực, Nữ Oa, là những đại năng trời sinh.

Sắc Dục Thiên thấy việc vây chặn Vô Cực thương vong lớn, bèn

ra lệnh cho quỷ binh truy đuổi Nữ Oa và Nguyên Minh, còn mình thì tự mình đối phó Vô Cực.

"Vô Cực, ngươi không còn đường thoát, lúc này nếu đầu hàng lão tổ của giáo ta, có thể giữ lại một mạng!" Vô Cực cười nói: "Có người thắng trước thua sau, có người thắng trước thắng sau, có người thua trước thua sau, có người thua trước thắng sau, sao ngươi biết ta không phải là người thua trước thắng sau, hậu phát chế nhân?" Sắc Dục Thiên nói: "Nằm mơ!" Dứt lời, Sắc Dục Thiên mượn bóng ma giáng xuống bên cạnh.

Vô Cực vốn định nhân lúc Sắc Dục Thiên phóng ra bóng ma, tiêu diệt bóng ma đó đi, như vậy bản thể của Sắc Dục Thiên cũng không thể giáng lâm xuống được.

Không ngờ lần này Sắc Dục Thiên vô cùng quyết đoán, vèo một tiếng giáng lâm xuống, không cho Vô Cực nhiều thời gian phản ứng.

Vô Cực bay lên, từ trong túi lấy ra cây thước ném về phía Sắc Dục Thiên.

Vù!

Trong khoảnh khắc Lượng Thiên Xích sắp đập trúng Sắc Dục Thiên, Sắc Dục Thiên vèo một tiếng, lại phân ra hai ảo ảnh, tính cả bản thể là ba, Vô Cực cũng không nhìn rõ con nào là Sắc Dục Thiên thật.

Trong lúc Sắc Dục Thiên phân ra ảo ảnh, cả người hắn giống như biến mất trong không gian, cho nên đòn tấn công bài sơn đảo hải của Lượng Thiên Xích, cũng không trúng.

"Lợi hại!" Vô Cực thầm khen một câu, kinh nghiệm lâm địch của Sắc Dục Thiên vô cùng phong phú, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với những tu sĩ chỉ biết cầm pháp bảo loạn xạ.

Dường như còn lợi hại hơn Tự Tại Thiên Ba Tuần vài phần.

Sắc Dục Thiên cười lớn nói: "Cái lợi hại còn ở phía sau!" Chỉ thấy Sắc Dục Thiên nói, tế ra kiếm Nguyên Đồ, nuốt kiếm vào bụng.

"Thao tác gì đây!" Chưa đợi Vô Cực kinh ngạc xong, bản thể của Sắc Dục Thiên bao gồm tất cả các phân thân đều đồng loạt phát ra ánh sáng màu đỏ sẫm đáng sợ, ánh sáng đó dường như có một loại khí tức mục rữa, chỉ cần dính phải là sẽ nuốt chửng sức mạnh trên người tu sĩ, tiến hành suy yếu không ngừng.

Tuy trước hộ thể cương khí và nhục thể cường hãn vô cùng của Vô Cực, tổn thương do luồng ánh sáng đó gây ra không lớn, nhưng nó cứ kéo dài không dứt, cũng có nghĩa là Vô Cực đánh với Sắc Dục Thiên càng lâu, sẽ bị suy yếu càng lợi hại.

Lúc này Nữ Oa cũng truyền đến một tiếng kinh hô: "Đại huynh, muội sắp không chịu nổi nữa rồi!" Huyết Hải Đại Trận quả nhiên không tầm thường!

Vô Cực cũng không biết làm thế nào để phá trận, nhất thời cũng bó tay.

Sắc Dục Thiên nói: "Bây giờ ta cũng không vội động thủ với ngươi, cứ từ từ mài, đến lúc đó chỉ cần một ngón tay là có thể đè chết ngươi, lão già Thông Thiên kia có trốn ở một bên, cũng vô dụng, ha ha!" Nhưng lúc này Vô Cực đột nhiên phá lên cười lớn.

"Hoắc hoắc ha ha ha ha!" Sắc Dục Thiên cũng bị Vô Cực làm cho ngẩn người, nói: "Chẳng lẽ bị điên rồi, trong tình huống này mà còn cười được?" Vô Cực nói: "Ta cười ngươi ít trí, cười Minh Hà thiếu mưu, cho rằng như vậy là có thể làm khó được ta, làm khó được Thông Thiên sao?" Sắc Dục Thiên nói: "Ngươi còn muốn làm gì?" "Đoán xem!" Vô Cực lấy ra Tử Kim Hồ Lô, phun ra toàn bộ khí trời đất đã nuốt vào, Vô Cực đứng trên Tử Kim Hồ Lô ngự phong mà đi.

Hai loại tốc độ cộng lại, khiến Sắc Dục Thiên đuổi cũng không kịp.

Chỉ trong chốc lát, Vô Cực đã quay lại bên cạnh Nữ Oa.

"Mau vào đi!" Đợi đến khi Sắc Dục Thiên đuổi kịp thì Nữ Oa và Nguyên Minh đã biến mất.

"Làm trò huyền bí!

Người đâu?" Vô Cực cười nói: "Đợi đến lúc ngươi bại vong sẽ hiểu." Sắc Dục Thiên thở ra một hơi nói: "Truyền văn tiểu tử ngươi gian hoạt như quỷ, xem ra lời đồn không sai, ta cũng lười nói nhảm với ngươi nữa, chúng ta thủ hạ kiến chân chương đi!" Nói rồi vô số ảo ảnh của Sắc Dục Thiên cùng nhau tấn công.

Vô Cực hoàn toàn không sợ, tay cầm Thương Thí Thần nghênh chiến, nhất thời cũng đánh đến trời đất tối tăm.

Vô Cực tuy thần dũng, nhưng những Sắc Dục Thiên bị Thương Thí Thần giết toàn là ảo ảnh, đều là những hình nhân bằng giấy màu đen, rơi xuống đất hóa thành tro bụi.

Sắc Dục Thiên tuy biến hóa phân thân, cũng cần tiêu hao pháp lực, nhưng tiêu hao lại thấp hơn Vô Cực rất nhiều.

Vô Cực cũng đang bị suy yếu không ngừng.

Một trận chiến kéo dài hàng chục ngày.

Dần dần thương thế của Vô Cực cũng chậm lại.

Sắc Dục Thiên cười lớn: "Vô Cực, nguyên lai ngươi cũng chỉ là kẻ chỉ biết nói không biết làm!" Lúc này, mắt Vô Cực sáng lên, nhắm chuẩn Sắc Dục Thiên đang nói mà đâm một thương tới.

Chương 186

Thương đó ngưng tụ toàn bộ sức mạnh của Vô Cực, thế như núi lở biển gầm, không thể cản phá!

Phụt!

Đâm Sắc Dục Thiên một nhát thấu tim.

Sắc Dục Thiên nhìn mũi thương cắm vào ngực, ngẩng mắt nhìn Vô Cực, đột nhiên trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị.

Vù!

Lại hóa thành một hình nhân giấy màu đen treo trên mũi thương của Vô Cực.

Lúc này, ảo ảnh Sắc Dục Thiên sau lưng Vô Cực ùa lên, nhấn chìm Vô Cực.

Một lúc sau, Sắc Dục Thiên thu hồi phân thân, định thần nhìn lại, nơi hắn bắt được nào phải Vô Cực, mà là một hình nhân giấy màu trắng.

"Vô Cực!" Sắc Dục Thiên tức đến run người, không ngờ kẻ luôn giỏi dùng mưu kế như hắn cũng bị Vô Cực lừa, chơi với phân thân của Vô Cực cả nửa ngày.

Lúc này Vô Cực đã không biết đi đâu.

Sắc Dục Thiên lại lần nữa sử dụng Quỷ Ảnh Trùng Trùng, nhưng bóng ma lóe lên rồi tắt.

Điều này có nghĩa là Vô Cực không ở trong phạm vi trăm dặm.

Vô Cực đã trốn đi lúc nào, Sắc Dục Thiên hoàn toàn không biết, giờ phút này đứng trong trận cũng một vẻ mờ mịt.

Ngay lúc này, bên cạnh Sắc Dục Thiên bạch quang liên tục lóe lên, Vô Cực, Nữ Oa, Nguyên Minh đều xuất hiện.

Sắc Dục Thiên biểu tình như gặp ma, liên tục nói: "Không thể nào!

Sao lại như vậy!" Vô Cực chỉ cười, cũng không giải thích đi đâu về đâu, chỉ nói: "Chỉ cho phép ngươi chơi hình nhân giấy, không cho ta chơi sao?

Gậy ông đập lưng ông!

Sắc Dục Thiên, chịu chết đi!" Nói rồi y ra hiệu cho Nữ Oa và Nguyên Minh cùng tấn công Sắc Dục Thiên.

Sắc Dục Thiên bị một lượt tấn công của Vô Cực và những người khác đánh cho tay chân luống cuống, vừa rồi đã uổng phí một lần sử dụng Quỷ Ảnh Trùng Trùng, bóng ma không tìm thấy người, lập tức biến mất, thuật này không thể sử dụng liên tục, cho nên Sắc Dục Thiên nhất thời chỉ có thể rơi vào vòng vây của Vô Cực và những người khác.

Điều khiến Sắc Dục Thiên kinh ngạc là, vốn dĩ Vô Cực bị huyết tế của kiếm Nguyên Đồ làm cho không ngừng bị ăn mòn suy yếu, nhưng sau khi xuất hiện lại, Vô Cực và những người khác lại tinh thần sung mãn, không có chút mệt mỏi nào, phảng phất như đã nghỉ ngơi hàng chục năm.

"Không thể nào!" Sắc Dục Thiên đưa tay ra sau gáy kéo một cái, kéo ra một ảo ảnh, nhưng tiêu hao quá lớn, ảo ảnh vừa kéo ra, đã bị Nữ Oa một chưởng đánh tan.

"Sắc Dục Thiên, ngươi quá tự đại, nếu Minh Hà dẫn Tứ Đại Ma Vương đến, có lẽ còn có một trận chiến, chỉ có một mình ngươi, cũng dám ở đây làm càn!" Sắc Dục Thiên cũng cười khổ.

Mục tiêu của Minh Hà là Hồng Quân, sao có thể vì đối phó với những nhân vật như Vô Cực, Tiếp Dẫn, Thông Thiên mà đích thân ra tay.

Không có hậu thủ, chỉ có thể thân tử giáo diệt mà thôi.

"Vô Cực, người khác đều nói ta gian trá, ta thấy danh hiệu này nên chuyển cho ngươi, sự việc đã đến nước này, có thể cho ta chết một cách minh bạch không, rốt cuộc ngươi đã biến mất rồi lại xuất hiện như thế nào?" Vô Cực cười nói: "Sắc Dục Thiên, chạy trời không khỏi nắng, đổi lấy một bí mật của ta, nếu ngươi đã cảm thấy ta gian trá hơn ngươi, vậy ngươi nghĩ ta có mắc bẫy của ngươi không?" Vô Cực ra tay càng nhanh hơn, một lượt tấn công dồn dập, đánh cho Sắc Dục Thiên nói không nên lời.

"Ta nhận thua!

Vô Cực, ngươi ác lắm!" Nói rồi toàn thân Sắc Dục Thiên nứt ra, một luồng sương máu phủ xuống.

Một điểm huyết quang bay về phía chân trời.

"Sắc Dục Thiên, đừng hòng chạy!" Vô Cực, Nữ Oa dùng các loại pháp bảo đuổi theo ném tới.

Nhưng huyết độn đại pháp của Sắc Dục Thiên thực sự quá nhanh, không một kiện pháp bảo nào ném trúng.

Lúc này Thông Thiên Giáo Chủ từ sau Trích Thiên Kỳ hiện thân, tay cầm kiếm Thanh Liên trầm giọng nói: "Yêu nghiệt chạy đi đâu!

Ăn một kiếm của bản tọa!" Thông Thiên Giáo Chủ một kiếm chém xuống, thấy Sắc Dục Thiên né không kịp.

Keng!

Một tiếng vang lớn, kim quang tứ tán!

Thông Thiên Giáo Chủ cảm giác kiếm Thanh Phong suýt bị hút đi, ngay cả nguyên thần cũng nhảy ba cái trong Nê Hoàn Cung.

Sắc Dục Thiên mượn lực phản chấn đó, lại xông ra một đoạn xa, hoàn toàn thoát khỏi phạm vi khống chế của Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ định thần nhìn lại, thì ra Sắc Dục Thiên đã ném ra Hỗn Nguyên Kim Đấu để cản một đòn.

Thông Thiên Giáo Chủ thầm nghĩ, may mắn, may mà phe Minh Hà không biết cách sử dụng hỗn nguyên chí bảo, nếu không chỉ dùng vật này thôi cũng đủ khiến một đám tu sĩ ăn quả đắng.

Tam Tiêu từ sau Trích Thiên Kỳ đi ra vui mừng nói: "Chúc mừng sư tôn đoạt được bảo vật này!" "Sư tôn quả nhiên thần cơ diệu toán, bảo Vô Cực đánh trận đầu, tiện nghi lại để chúng ta nhặt được!" "Trí tuệ của sư tôn quả thật cao thâm khó lường, không có sai sót nào, Sắc Dục Thiên gian xảo như quỷ, cũng phải uống nước rửa chân của người!" Tam Tiêu một hồi nịnh nọt, khiến tâm tình của Thông Thiên vô cùng sảng khoái.

Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Được rồi, vi sư biết các con đều là những đứa trẻ ngoan, chỉ có một cây Kim Giao Tiễn phòng thân không đủ, ta cho các con thêm Hỗn Nguyên Kim Đấu, trong tam giới ngũ hành, hẳn là không ai có thể động đến các con được nữa." "Đa tạ sư tôn!" Bên phía Thông Thiên Giáo Chủ một bầu không khí hòa thuận.

Sắc Dục Thiên hủy pháp thân, lại mất Hỗn Nguyên Kim Đấu, trong lòng vô cùng ảo não.

Nhưng chỉ cần nguyên thần còn, pháp lực không mất, chỉ cần trở về Minh Hà, là có thể tu luyện lại.

Đúng lúc này, bỗng nhiên nghe thấy phía trước có người nói: "Sắc Dục Thiên đạo hữu, đi đâu mà vội vàng vậy?" Nguyên thần của Sắc

Dục Thiên nhìn lại, như gặp ma.

Không ngờ Vô Cực lại đứng cách đó không xa.

"…" Vô Cực ha ha cười lớn, lấy ra Tử Kim Hồ Lô, Sắc Dục Thiên sợ chết khiếp, không dám do dự nửa điểm, từ nguyên thần phun ra một vật bắn thẳng về phía Vô Cực.

Vô Cực dùng Tử Kim Hồ Lô đỡ lấy.

Thì ra là kiếm Nguyên Đồ.

Sắc Dục Thiên cũng nhân lúc đó, nhanh chóng mượn độn thổ đi xuống.

Chương 187

Vô Cực cũng không đuổi theo, lấy được kiếm Nguyên Đồ cũng có thu hoạch, theo bát quái thôi diễn, Sắc Dục Thiên cũng mệnh không đáng tuyệt trong tay mình, sao không nhẹ nhàng một chút.

Sắc Dục Thiên độn thổ tốc độ nhanh, đi thẳng xuống dưới, định trực tiếp đến Minh Hà.

Đột nhiên bị kẹt trong đất, đất xung quanh cứng như sắt, Sắc Dục Thiên lại không còn pháp thân, căn bản không thể động đậy.

Lúc này một tiếng thở dài truyền đến.

"Sắc Dục Thiên, có nhận ra ta không?" "Chuẩn, Chuẩn Đề đạo nhân!

Sao ngươi lại ở đây!" "Bần đạo đã đợi ngươi ở đây lâu rồi, mất hai bảo vật, dù có về Minh Hà, lão tổ sẽ đối xử với ngươi thế nào, trong lòng ngươi tự biết, sao không quy thuận môn hạ của bần đạo?" Sắc Dục Thiên: "…" Lúc này Vô Cực đã quay về hội hợp với Nữ Oa và Nguyên Minh.

"Nguyên Minh, muội bị thương ở tay, cùng ta về Hoa Quả Sơn đi, ta luyện một lò Cửu Chuyển Kim Đan giúp muội nối lại tay." Nguyên Minh liếc nhìn Nữ Oa nói: "Trong tộc ta có việc quan trọng, hay là đợi huynh luyện xong, ta lại đến xin một viên…" Vô Cực cũng là người trong nhà biết chuyện trong nhà, thật sự đưa Nguyên Minh về Hoa Quả Sơn, Nữ Oa chắc chắn sẽ không vui.

Nữ Oa tính tình thuần khiết lãng mạn, lòng dạ thẳng thắn, có gì đều hiện ra trên mặt, chưa trở nên cao thâm khó lường, Vô Cực cũng muốn giữ lại một chút thuần khiết của nàng, cho nên cũng không cần thiết phải ép Nữ Oa học cách hiểu chuyện.

“Được rồi, luyện xong ta sẽ bảo Tiểu Thanh Loan mang đến cho muội.” Ba người chia tay, Vô Cực đưa Nữ Oa về Hoa Quả Sơn, đưa kiếm Nguyên Đồ cho Nữ Oa.

Y có Lượng Thiên Xích, kiếm Nguyên Đồ cũng không dùng đến.

Hơn nữa Vô Cực sắp khai lò luyện đan, cũng không có thời gian luyện hóa kiếm Nguyên Đồ.

Phục Hy lúc này xuất quan, Tiên Thiên Cửu Cung Bát Quái đã tham ngộ đến hai bước cuối cùng, so với trước đó lại tiến thêm một bước, nhưng nhất thời cũng không có manh mối, chỉ có thể xuất quan trước để thay đổi tâm tình.

“Đại huynh, ta nghiên cứu bát quái gặp bình cảnh, định ra ngoài du lịch một phen.

Nhưng trước đó, nghe nói huynh lừa được Sắc Dục Thiên.” Vô Cực cũng cười lớn.

“Ra ngoài du lịch, ta thấy đệ là xuất quan sớm để nghe chuyện thì có.” Thực ra Vô Cực không phải dùng pháp thuật thời không của hồ lô xanh để thoát khỏi đại trận như Sắc Dục Thiên nghĩ, như đã nói ở trên, Sắc Dục Thiên không biết trong Luyện Thần Hồ còn có một thế giới khác, cho nên Vô Cực chỉ dẫn Nữ Oa và Nguyên Minh trốn trong Luyện Thần Hồ mà thôi.

Trong Luyện Thần Hồ, có động thiên phúc địa, linh khí dồi dào vô cùng, dùng để tu luyện, dưỡng thương là tốt nhất.

Sắc Dục Thiên đang đấu trí đấu dũng với hóa thân hình nhân giấy của Vô Cực, không được nghỉ ngơi, một bên tiêu một bên trưởng, lại nhắm chuẩn lúc Sắc Dục Thiên dùng Quỷ Ảnh Trùng Trùng xong, không thể thi triển lại, nắm bắt cơ hội, một đòn đánh lui Sắc Dục Thiên.

Cuối cùng lúc Sắc Dục Thiên trốn đi, Vô Cực mới mượn hồ lô xanh của Nữ Oa bẻ cong không gian, đuổi đến trước mặt Sắc Dục Thiên, chặn hắn lại, đoạt được kiếm Nguyên Đồ.

Phục Hy cười nói: "Đại huynh không chỉ trí kế bách xuất, phúc duyên cũng sâu dày, ta thấy Luyện Thần Hồ đó cũng không phải vật tầm thường, Minh Hà Lão Tổ không biết hàng, khiến cho bảo vật này bị phủ bụi!" Vô Cực cũng cười nói: "Nếu Minh Hà có tiên kiến chi minh thì đã không đối đầu với tán tu, chơi trò thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, hoàn toàn là đang làm áo cưới cho người khác." Vô Cực đang nói chuyện với Phục Hy, thì Tiểu Thanh Loan lại nhảy chân sáo đến.

"Đại lão gia, Tiểu Thanh Loan sương có lễ." Vô Cực cười mắng: "Cút cút cút!

Ta mấy ngày nay đều phải đi bằng hai chân, tọa kỵ thì hay rồi, tiêu sái khoái hoạt đi chơi.

Mau nói, lần này lại có chuyện gì." Trên mặt Tiểu Thanh Loan lập tức hiện ra vẻ vô cùng ủy khuất.

"Đại lão gia, oan chết ta rồi, ta không phải đang dưỡng thương sao." "Ồ!

Được rồi, tiếp tục đi." "Không, đại lão gia, người không thể đối xử với ta như vậy, chẳng lẽ ta không phải là tiểu bảo bối của người nữa sao?" Vô Cực cười mắng: "Còn sến sẩm nữa, cút khỏi Hoa Quả Sơn cho ta, bạn của ngươi đâu?

Sao không gọi vào gặp mặt?" Tiểu Thanh Loan bất đắc dĩ nói: "Đúng là đại lão gia dã man, đó thực sự là bạn ta quen trên đường, nhưng nó không dám… nhát gan lắm…" Vô Cực nói: "Ta đáng sợ lắm sao?" Tiểu Thanh Loan vội vàng gọi bạn của mình vào.

“Tiểu nữ tử Thạch Cơ tham kiến Vô Cực tiên trưởng.” “Thạch Cơ?

Môn nhân của Tiệt Giáo?” Thạch Cơ lắc đầu nói: “Không phải, Vô Cực tiên trưởng quả thật liệu sự như thần, đúng là có một tỷ muội mời ta nhập Tiệt Giáo, chỉ là ta là bạn của Tiểu Thanh Loan…” Tiểu Thanh Loan nói: “Đại lão gia, người không phải chưa có đồ đệ sao, lão già Thông Thiên kia đã thu không biết bao nhiêu đồ đệ rồi, Hoa Quả Sơn của chúng ta sơn thanh thủy tú, vừa hay có thể khai phủ lập phái.” Vô Cực cũng không sợ Thông Thiên giành đồ đệ, dù sao mọi người cũng chẳng ai sợ ai.

Chỉ là Thạch Cơ trông căn cốt bình thường, tư chất tầm thường, đại đệ tử mà thu một người như vậy, có chút không ổn.

Lúc này Nữ Oa chen vào nói: “Đại huynh, đồ đệ này để muội thu đi.” Vô Cực đang nghĩ dùng lời gì để từ chối, không ngờ Nữ Oa lại chen ngang một câu, cũng đành cạn lời, hỏi Nữ Oa, không phải muội chỉ cần là đá đều thích sao?

“Được rồi, tùy muội.” Thạch Cơ mừng rỡ, vội vàng quỳ xuống dập đầu bái sư.

Nữ Oa nói: “Vừa hay ta sắp luyện chế kiếm Nguyên Đồ, Thạch Cơ, ngươi giúp ta nhé.

Tấm khăn Vân Quang này tặng ngươi làm quà gặp mặt.” Vô Cực càng cạn lời, ta còn chưa được hưởng đãi ngộ này đâu.

Nhưng Nữ Oa tặng Thạch Cơ khăn Vân Quang xong lại truyền âm cho Vô Cực: “Ai bảo huynh lén lút với Địa Tạng đó, tưởng muội không biết à, đã có Nguyên Minh rồi, lại nhân lúc muội không có ở đây, khắp nơi trêu hoa ghẹo nguyệt, tấm khăn này vốn dĩ là tặng cho huynh, bây giờ thì đợi lần sau đi!” Vô Cực nghe xong chỉ có thể cười bất đắc dĩ, không ngờ động sát lực của phụ nữ lại nhạy bén như vậy,

Vô Cực và Lỗ Thác La chỉ truyền âm giao lưu, ánh mắt cũng chỉ giao nhau ngắn ngủi vài lần, không ngờ lại lộ ra manh mối.

Phục Hy ở bên cạnh cười nói: "Chúc mừng tam muội thu đồ đệ, ta cũng là sư bá rồi nhỉ, không thể không biểu hiện, ta sẽ gia trì cho vật này một chút!" Nói rồi Phục Hy đặt tay lên tấm khăn đó, hào quang lóe lên, trên đó xuất hiện thêm một bát quái pháp trận.

"Cũng có thể gọi là Bát Quái Vân Quang Mạt, tế ra có thể sai khiến thần quỷ lực sĩ tam giới ngũ hành, cũng có thể hộ thân." "Đa tạ sư bá!" Vô Cực cũng bất đắc dĩ, y không có gì để tặng, trên người toàn là chí bảo.

"Cái đó, Thạch Cơ, ta làm đại sư bá không tặng gì cả, chỉ dạy ngươi một câu, nhớ kỹ có thể bảo toàn tính mạng, không phụ ngươi." "Sau này đồ đệ của con là Bích Vân nếu bị Chấn Thiên Tiễn bắn chết, đừng đi báo thù." Thạch Cơ gật gật đầu, tỏ vẻ đã nhớ.

Tiếp theo Vô Cực chuẩn bị dược liệu luyện Cửu Chuyển Kim Đan, Phục Hy ra ngoài du lịch.

Tiểu Thanh Loan đưa Thạch Cơ đi giúp Nữ Oa luyện hóa kiếm Nguyên Đồ.

Thạch Cơ nói: "Đại lão gia của ngươi hình như không thích ta." "Sao lại thế, ngài ấy còn dạy ngươi một câu, chưa từng dạy ta đâu." Thạch Cơ bĩu môi nói: "Ngươi tưởng à?

Một câu nói, đồ đệ của ta bị trời đánh chết, bảo ta đừng báo thù.

Ta có thu đồ đệ đâu?

Ta thấy ngài ấy nói cho qua chuyện." Tiểu Thanh Loan nói: "Ngươi cứ nhớ kỹ là được rồi, sau này chắc chắn sẽ dùng đến." "Được rồi." Thạch Cơ tuy miệng đáp ứng, nhưng không bao lâu sau, đã quên gần hết.

Dược liệu cần để luyện Cửu Chuyển Kim Đan không thứ nào không phải là thiên tài địa bảo, may mà Hoa Quả Sơn có không ít, cũng tiết kiệm cho Vô Cực không ít công sức.

Nhưng ba thứ quan trọng nhất, một là nội đan, một là nhân sâm, một là hoa quế.

Nhưng cả ba đều cần là loại phi phàm.

Phẩm chất càng tốt, công hiệu của Cửu Chuyển Kim Đan luyện ra càng mạnh.

Theo công hiệu có thể chia thành Cửu Chuyển Tiểu Đan, Cửu Chuyển Đại Đan, Cửu Chuyển Hồn Đan, Cửu Chuyển Kim Đan, Cửu Chuyển Long Hổ Đan, Cửu Chuyển Thoát Ách Đan, còn cao hơn nữa, không phải là thứ Vô Cực hiện tại có thể luyện ra được.

Vô Cực luyện một lò, chỉ được ba viên Cửu Chuyển Tiểu Đan.

Chương 188

Tiểu đan cũng chỉ có hiệu quả tăng cường tu hành.

Đại đan cũng vậy, chỉ là hiệu lực mạnh hơn một chút, Hồn đan có thể khiến người vừa chết sống lại, chỉ có Cửu Chuyển Kim Đan mới có hiệu quả bạch cốt sinh cơ, khiến người chết sống lại.

Cửu Chuyển Long Hổ Đan có thể khiến tiên nhân thành hỗn nguyên đạo quả.

Cửu Chuyển Thoát Ách Đan, ngoài những hiệu quả trên còn có thể khiến người dùng nghiệp lực quy về không, không bị thiên đạo trừng phạt.

Muốn cho Nguyên Minh mọc lại tay, cần phải có Cửu Chuyển Kim Đan mới được.

Chỉ là dược liệu hiện có dược lực không đủ, luyện nữa cũng vô ích.

Vô Cực thuận tay ban Tiểu Đan cho Thạch Cơ.

Thạch Cơ cũng cảm kích đến rơi nước mắt, khóc đến mũi dãi tèm lem.

Tiểu Thanh Loan cũng nói: "Thấy chưa, đại lão gia không phải người như vậy đâu, không tin đi." Thạch Cơ tin rồi, nhưng lại quên mất câu nói mà Vô Cực dạy, lại không dám đi hỏi Vô Cực nữa.

Lúc này Long tộc có người đến bái phỏng.

Vốn dĩ Vô Cực và Long tộc là kẻ thù, nhưng vì chuyện của Chúc Long cũng đã nhất tiếu mẫn ân cừu.

Long tộc biết thời thế, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc cũng không còn

hưng thịnh, giữa họ cũng không còn ma sát.

Đặc biệt là Kỳ Lân tộc dần dần ẩn mình, đã lâu không có ai thấy tộc nhân của họ.

Người Long tộc đến bái phỏng lần này cũng có chút duyên nợ với Vô Cực.

Vô Cực tiếp kiến người đến ở trong Thủy Liêm Động.

"Ồ?

Ngươi là con trai của trưởng lão Chúc Long?

Lấy vợ sinh con ở vùng biển gần Hoa Quả Sơn, định an cư ở đây sao?" "Chính là vậy, mọi người đều là hàng xóm, cho nên…" Vô Cực giơ tay nói: "Chuyện đã qua hãy để nó tan theo mây khói, không cần nói nhiều.

Tóm lại sau này chúng ta hòa thuận sống chung." Con trai Chúc Long nói: "Vậy trước tiên xin tạ ơn tiên trưởng, nghe nói tiên trưởng đang luyện chế đan dược, ta ở đây vừa hay có một vị, có lẽ tiên trưởng có thể dùng đến." Nói rồi hắn lấy ra một vật.

Vô Cực nhìn lại, thì ra là một viên long nội đan, có đến mấy nghìn năm tuổi.

"…" Vô Cực biết tiên thiên thôi diễn, tự nhiên biết rõ vật này.

"Không giấu gì tiên trưởng, đây là nội đan của ta, có tiên trưởng ở bên, ta cũng không cần vật này nữa, hơn nữa, cũng có thể đại biểu cho thành ý của ta." "Quá quý giá rồi!" Vô Cực cũng vô cùng cảm động, đó là mấy nghìn năm tu vi a.

Tuy không bằng mấy trăm năm của Vô Cực, nhưng cũng là một tấm lòng.

"Xin hãy nhận lấy, nghe nói là dùng để tái sinh cánh tay mới cho

Nguyên Minh của Phượng tộc, vậy càng không cần khách khí, vừa hay có thể hóa giải mối thù giữa tộc ta và Phượng tộc." Nếu con trai Chúc Long đã nói vậy, Vô Cực cũng đành phải nhận lấy.

Vừa mới tiễn người Long tộc đi, Hi Hòa lại đến.

"Vô Cực, nghe nói huynh sắp luyện đan cho Nguyên Minh tỷ tỷ, muội đặc biệt mang đến một bình hoa quế của Nguyệt Cung." Nói rồi Hi Hòa tay áo vung lên, một bình hoa quế đã đặt trên bàn trước mặt Vô Cực, tức thì hương thơm lan tỏa khắp phòng.

"Sao, sao mọi người đều biết?" "Là Tiểu Thanh Loan nói đó." Vô Cực cũng mặt đầy vạch đen, Tiểu Thanh Loan cái miệng lớn này, tật xấu mãi không sửa được.

"Vốn định mang đến sớm, chỉ là hoa quế chưa đến mùa, cho nên mới trì hoãn đến hôm nay." Vô Cực nói: "Không muộn, không muộn, chỉ là muội mang hoa quế đến, không phải đến thăm ta sao?" Hi Hòa mặt đỏ lên, nói: "Nếu huynh cần, muội sẽ đi tìm cho huynh." Vô Cực bước lên phía trước, đến gần Hi Hòa hít một hơi thật sâu nói: "Ta thấy người còn thơm hơn hoa." Hi Hòa mặt đỏ bừng, lúc này giọng của Nữ Oa truyền đến.

"Nghe nói Hi Hòa muội muội đến à?" Vô Cực di hình hoán vị, lại quay về chỗ ngồi, vẻ mặt nghiêm túc, như giếng cổ không gợn sóng, như thể vừa rồi đang nghiên cứu đại đạo kinh thư.

Nữ Oa kéo tay Hi Hòa đi, đến cửa động quay đầu lại làm mặt quỷ với Vô Cực.

Không cần nói, Nữ Oa nhận được tin nhanh như vậy, chắc chắn lại là do tiểu cơ linh quỷ Tiểu Thanh Loan.

Đợi bóng dáng Nữ Oa biến mất, Vô Cực lớn tiếng hét: "Tiểu Thanh Loan, cút ra đây cho ta!" Tiểu Thanh Loan vẻ mặt xấu hổ từ

cửa động ló vào, gãi đầu nói: “Đại lão gia, người biết ta mà, ta miệng thẳng miệng nhanh!” “Rõ ràng là miệng lớn!

Một ngày không đánh là lên nóc nhà rồi!” “Đại lão gia khoan đã!

Ta có một tin tức, nghe xong rồi đánh ta cũng không muộn!” “Nói đi, có lẽ sẽ đánh nặng hơn!” “Cái đó, ta nghe nói có người phát hiện ra râu Bàn Cổ.” “Ồ?” Cái gọi là râu Bàn Cổ cũng là một cách gọi khác của nhân sâm thượng cổ.

Tương truyền những cây nhân sâm có hiệu lực phi phàm đều do râu Bàn Cổ hóa thành, có thể hóa thành hình người, hấp thu tinh hoa của trời đất, đoạt lấy ánh sáng của nhật nguyệt, sau đó có thể thành tinh quái, cũng có thể thành tiên đắc đạo.

Vô Cực thầm nghĩ, hoa quế thì không sao, tuy hoa quế trong Nguyệt Cung, năm nghìn năm mới nở một lần, nhưng thời gian thì có, không vội, nhưng nội đan nghìn năm của Long tộc thì quá trân quý.

Nhất là bây giờ Long tộc dân số ít ỏi, hơn nữa nếu không phải là cam tâm tình nguyện, cũng không lấy được nội đan thượng phẩm hoàn hảo.

Để không lãng phí một tấm lòng của người ta, Vô Cực cảm thấy nên đi tìm râu Bàn Cổ.

“Được rồi, công qua tương để, lần sau miệng mồm kín đáo một chút.” “Biết rồi, đại lão gia, ngài muốn xuất sơn sao?

Có cần ta đi theo không?” “Không cần!” Vô Cực dặn dò một phen, Hoa Quả Sơn do Nữ Oa ở lại trấn giữ.

Tiểu Thanh Loan và Thạch Cơ phụ tá Nữ Oa, đương nhiên hai người họ không kéo chân đã là tốt rồi, cũng chỉ có thể bưng trà rót nước, không có chiến đấu lực.

Tương truyền râu Bàn Cổ xuất hiện đầu tiên ở Bất Chu Sơn.

Nhưng đã thành tinh quái, chắc chắn sẽ không ở lại một chỗ.

Vô Cực lợi dụng thuật tiên thiên bát quái thôi diễn, cảm ứng được râu Bàn Cổ hẳn là ở phía tây nam.

"Phải chi nhị đệ sớm hoàn thiện Tiên Thiên Bát Quái thì tốt rồi…" Chưa hoàn thiện nên không thể đưa ra kết luận chi tiết nhất, chỉ có thể là một phương hướng mơ hồ đại khái.

Vô Cực ngự phong mà đi, vừa hay thuận theo ngọn gió đông bắc, tốc độ nhanh hơn cưỡi mây rất nhiều.

Khi Vô Cực đi đến phía tây nam, đột nhiên có người từ xa gọi lớn: "Phía trước có phải Vô Cực tiên trưởng không!" Vô Cực nhìn xuống, thấy một người đang đạp trên hỏa vân.

"Ta còn tưởng là Hồng Vân Lão Tổ, hóa ra là Chúc Dung." Vô Cực cũng nói đùa, lúc này Hồng Vân đã quy về môn hạ của Hồng Quân từ lâu, cũng có được danh xưng Lão tổ.

Chương 189

Năm đó Vô Cực cứu chữa cho Hậu Thổ, cũng nhận được hữu nghị của Vu tộc.

Nhưng y và Chúc Dung tính tình nóng nảy lại không có nhiều giao thiệp.

Khi đó Chúc Dung còn chưa hóa hình, thân người đầu thú, khiến người ta nhìn mà sinh sợ.

Nhưng hiện tại lại là một mỹ kiều nương dáng người bốc lửa, làn da màu lúa mạch lấm tấm mồ hôi, dưới ánh lửa dưới chân lại tỏa ra quang trạch rực rỡ.

Chúc Dung nói: "Vô Cực tiên trưởng, đã lâu không gặp, giờ đây ngài thật phong độ.

Chắc hẳn cũng vì sợi râu của Bàn Cổ mà đến?" "Không sai." Vô Cực cũng là người quang minh chính đại, không hề giấu giếm.

"Mấy ngày nay tu sĩ đến đây quả thực không ít, ta cũng thấy hơi phiền." "Nhiều người vậy sao?" "Ha, nhưng phần lớn đều ra về tay không." Vô Cực hỏi: "Vì sao vậy?

Râu của Bàn Cổ lại biến mất rồi à?" Chúc Dung lắc đầu nói: "Không phải vậy, kể từ lần trước Hồng Quân Lão Tổ giảng đạo, tinh quái sinh ra giữa trời đất không đếm xuể.

Trong đó, ở phía tây nam có một người thân người đầu trâu, sinh ra trong một sơn động, là người chính trực dũng cảm, dũng mãnh vô cùng, lại giỏi dùng lửa..." Vô Cực nhớ lại dáng vẻ ban đầu của Chúc Dung, không khỏi nói: "Chẳng lẽ là tình lang của ngươi?

Thân người đầu thú, giỏi dùng lửa..." Chúc Dung cúi đầu nói:

“Tiên trưởng đừng đùa ta nữa được không, ta nào đâu xứng với người ta.” “Chà chà chà!” Vô Cực nói: “Ngươi lại khen y khoa trương đến vậy, thật không biết là nhân vật thế nào, ta thực sự có hứng thú muốn gặp một lần.

Chuyện này có liên quan gì đến việc tìm râu của Bàn Cổ không?” Chúc Dung nói: “Râu của Bàn Cổ hiện đã hóa hình thành người, người đời gọi là Cổ Nguyệt tiên tử, được người đó bảo vệ...” Vô Cực nhíu mày nói: “Vậy thì khó rồi.

Đã hóa hình thì cũng là đạo hữu, nhưng vì nó vốn là râu của Bàn Cổ, mượn vài sợi tóc chắc cũng đủ làm thuốc.” Chúc Dung nói: “Ai cũng đến mượn, chẳng phải sẽ thành kẻ ngốc sao?” Vô Cực cười nói: “Thành kẻ ngốc rồi chẳng phải ta có thể thừa cơ lợi dụng sao?

Nói nửa ngày, người đó là ai, xưng hô thế nào?” “Người đó tên Chu Tương, bảo vệ những tinh quái yếu đuối, lập thành một thị tộc gọi là Liên Sơn thị, cũng gọi là Khôi Ngỗi thị.” Vô Cực nói: “Vậy đa tạ đã giới thiệu, ta đi tìm Chu Tương thương lượng trước.” Chúc Dung nói: “Nếu có thể thương lượng thì ta đã không ở đây cản đường tiên trưởng rồi.

Nơi này dễ bị chú ý, mời tiên trưởng dời bước đến chỗ ta rồi chúng ta nói kỹ hơn.” Vô Cực cũng cảm thấy có lý, bèn theo Chúc Dung về động phủ của nàng.

Thập Nhị Tổ Vu, kể từ sau khi Hồng Quân giảng đạo cũng đều phân tán, mỗi người có động phủ riêng, thỉnh thoảng mới tụ tập lại.

Sau khi ngồi xuống trong động phủ của Chúc Dung, Vô Cực nói: “Nếu ta đoán không lầm, ngươi muốn ta giúp Chu Tương.” Chúc Dung nói: “Cũng không dám giấu tiên trưởng, tiên trưởng dù sao cũng cần nhân sâm để luyện đan.

Ta nghe đồn, chỉ cần tiên trưởng không đi làm khó Chu Tương, ta

có thể bảo Chu Tương đem toàn bộ số nhân sâm vạn năm hái được tặng cho tiên trưởng." Vô Cực nói: "Ta đâu phải loại người cùng hung cực ác.

Nhân sâm vạn năm chắc cũng đủ dùng, được, cứ quyết định vậy đi." Chúc Dung mừng rỡ nói: "Vậy ta xin thay Chu Tương cảm tạ tiên trưởng!" Vô Cực than thở: "Ngươi cũng là kẻ đa tình, chỉ không biết Chu Tương kia có nhận tấm chân tình này không." Chúc Dung nói: "Ai, chỉ cần y có thể sống tốt cùng Cổ Nguyệt tiên tử, ta cũng vui lòng rồi..." "Ngươi đi đi, ta ở trong động phủ chờ." Chúc Dung cười hỏa vân, chẳng mấy chốc đã biến mất ngoài động.

Vô Cực đứng dậy, quan sát động phủ của Chúc Dung.

Phía tây nam vốn ẩm ướt, âm u, nhưng Chúc Dung lại giỏi dùng lửa, nên đã hong khô cả động phủ vô cùng khô ráo, linh khí cũng dồi dào, nếu không phải vậy, sao nơi này lại có nhiều tinh quái khai mở linh trí đến thế?

Vô Cực đi đi xem xem, thời gian trôi qua thật nhanh, chẳng mấy chốc đã nghe thấy tiếng của Chúc Dung truyền đến từ ngoài động.

"Vô Cực tiên trưởng, Vô Cực tiên trưởng!" Vô Cực nghe giọng nói của Chúc Dung có vẻ khác thường.

Y bước ra khỏi động phủ xem xét, chỉ thấy Chúc Dung toàn thân dính máu, ánh lửa trên người đã tối đi vài phần.

"Đừng vội, uống viên đan này trước đi!" Vô Cực trước đó đã cho Thạch Cơ một viên trong ba viên tiểu đan, còn lại hai viên.

Lúc này y ném ra một viên, bay vào miệng Chúc Dung.

"Viên đan này có thể tạm thời cầm cự thương thế, đừng vội, cứ từ từ nói." "Chu Tương đánh nhau với người ta, đối phương bắt Cổ Nguyệt tiên tử đi mất rồi...

Đối phương rất lợi hại, ta xông lên giúp đỡ, nhất thời nóng vội, không để ý nên bị đánh bị thương.

Tiên trưởng, xin hãy giúp Chu Tương một tay!" Vô Cực vừa nghe có người bắt Cổ Nguyệt tiên tử đi, chuyện này liên quan đến một điểm công đức, y không thể khoanh tay đứng nhìn.

Mình không lấy được, cũng không thể để người khác lấy được.

"Nói cho ta biết phương vị, ta đi ngay!" Vô Cực dựa theo lời chỉ của Chúc Dung, nhanh chóng bay đi, chẳng bao lâu sau đã thấy phía trước hồng quang lóe lên từng đợt.

Vô Cực vừa định đến gần, lại thấy trong hồng quang có ánh sáng bảy màu lấp lánh.

"Thất Bảo Diệu Thụ?

Chuẩn Đề đang ở đây?" Vô Cực bay đến xem, quả nhiên Chuẩn Đề đạo nhân đang đứng một bên, còn trong sân là một người đầu trâu đang đánh nhau với Sắc Dục Thiên đến mức khó phân thắng bại.

Mỗi khi Sắc Dục Thiên không địch lại, Chuẩn Đề đạo nhân lại dùng Thất Bảo Diệu Thụ giúp Sắc Dục Thiên một tay.

Vô Cực nói: "Chuẩn Đề đạo hữu thật có nhã hứng, đang dùng người khác để luyện đệ tử sao?" Chuẩn Đề nghe vậy, mặt sa sầm, quay đầu lại nói: "Thật trùng hợp, lại gặp Vô Cực đạo hữu, cơn gió tiên nào đã thổi ngài đến đây?" Vô Cực cười nói: "Chẳng phải trong lòng đạo hữu đang nghĩ, Vô Cực ta như âm hồn không tan, nơi nào cũng có bóng dáng của y sao?" Chuẩn Đề cười lớn: "Sinh ra ta là trời đất, hiểu ta chỉ có Vô Cực." Lúc này, người đầu trâu vung một búa chém tới.

Cũng không biết cây búa đó làm bằng chất liệu gì mà thế đi vô cùng mạnh mẽ.

Sắc Dục Thiên vừa né đi, đỉnh một ngọn núi phía sau đã bị kình khí của cây búa chém bay mất nửa bên.

Chuẩn Đề đạo nhân lại định dùng Thất Bảo Diệu Thụ, nhưng Vô Cực đã lấy ra Tử Kim Hồ Lô.

"Vô Cực đạo hữu, ý ngươi là gì?

Muốn đối đầu với ta?" "Xin lỗi, người đầu trâu kia là bằng hữu của ta." "Bằng hữu của ngươi?

Này, Chu Tương, ngươi có quen người bên cạnh ta không?" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều là những kẻ mưu kế thâm sâu, đâu thể bị một câu nói của Vô Cực dọa sợ.

Người đầu trâu liếc nhìn Vô Cực một cái, trầm giọng nói: "Không quen, có chiêu gì thì dùng đi, nếu không thì mau trả Cổ Nguyệt lại cho ta!" Chuẩn Đề nói: "Thấy chưa, người ta còn không nhận ngươi, đừng có mà mặt nóng dán mông lạnh của người ta." Vô Cực nói: "Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe qua 'thần giao đã lâu' sao?

Có những người dù quen biết mấy ngàn năm, mấy vạn năm, cũng không thể làm bằng hữu.

Có những người chỉ cần nghe qua sự tích, biết được danh tự, là đã có thể làm bằng hữu rồi." Chuẩn Đề cũng biết Vô Cực đang mỉa mai mình, tức đến bật cười, nói: "Nhưng người ta không nhận ngươi!" Vô Cực cao giọng hô: "Chu Tương, ta biết ngươi, rất ngưỡng mộ con người của ngươi, chúng ta kết giao bằng hữu, ý ngươi thế nào?" Người đầu trâu nói: "Thêu hoa trên gấm không đáng mừng, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết mới là đáng quý.

Hiện tại ta đang trong lúc sa cơ lỡ vận, ngươi lại nguyện ý làm bằng hữu của ta, Chu Tương ta sao có thể không cảm kích thịnh tình của ngươi?

Tuy chưa biết họ tên, nhưng từ giờ phút này, ngươi chính là bằng hữu của Chu Tương ta!" Vô Cực quay sang Chuẩn Đề cười nói: "Thế nào?" Sau đó lại nói với người đầu trâu: "Ta là Vô Cực!" Chuẩn Đề đạo nhân nói: "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?" Vô Cực nói: "Giao Cổ Nguyệt tiên tử ra đây." Chuẩn Đề nói: "Thật sự không ở chỗ ta, không phải ta bắt, chỉ là người đầu trâu kia không tin.

Nếu thật sự là ta bắt, ta chỉ cần dùng Thất Bảo Diệu Thụ là hắn đã sớm chết rồi, còn ở đây chơi đùa với hắn sao?" Vô Cực nói: "Ai biết lời ngươi nói là thật hay giả, trong một trăm câu nói của ngươi và Tiếp Dẫn, chỉ có thể tin một câu." "Nếu ta nói dối, nguyện cả đời này không thu được nửa người môn nhân nào!" Vô Cực vừa nghe, câu nói này tuyệt đối là thật.

Phải biết rằng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người ngày ngày bận rộn chiêu mộ người tài.

Chương 190

Cầu hiền như khát, đào góc tường còn không hết, lời thề này đối với họ còn độc hơn cả lời thề độc.

"Được rồi, ta tin ngươi, nhưng vì sao ngươi lại đuổi theo Chu Tương?

Ta thấy ngươi cũng không giống loại người không phân trắng đen." Chuẩn Đề đạo nhân bất đắc dĩ nói: "Ta cũng có chút tư tâm, muốn độ Cổ Nguyệt nhập môn hạ của chúng ta, trước đó đã tiếp xúc hai lần.

Hôm nay lại đến khuyên nhủ một phen, không ngờ lại gặp phải chuyện này.

Nếu ngươi tin ta, ta có thể cho ngươi một manh mối." "Được, nói đi, ta tin." "Lúc ta đến, thấy một người cưỡi Thập nhị phẩm huyết liên bay về phía bắc." "Minh Hà Lão Tổ?" "Không biết, bay quá nhanh, không nhìn rõ, nhưng cảm giác tu vi không dưới ta." Chuẩn Đề bảo Sắc Dục Thiên dừng tay.

Sắc Dục Thiên nhìn Vô Cực với ánh mắt như muốn nuốt sống y.

Nhưng Vô Cực lại không thèm để ý.

Mất đi Nguyên Đồ, mất đi Hỗn Nguyên Kim Đấu, mất đi Luyện Thần Hồ, Sắc Dục Thiên hiện tại chẳng khác nào chó nhà có tang, đã thảm lắm rồi.

Vô Cực đến giải thích với Chu Tương một phen.

"Là Vô Cực mà Chúc Dung thường nhắc đến?

Vậy được, ta tin ngươi." "Người sảng khoái nói chuyện cũng nhanh!" Vô Cực không khỏi vô cùng tán thưởng Chu Tương, phải biết

rằng họ chỉ mới gặp một lần, Vô Cực chỉ nói một câu mà Chu Tương đã tin, người như vậy tuyệt đối là bậc trung trực.

"Chuyện của ngươi, ta đã nghe Chúc Dung nói, chúng ta thật sự có thể xem là thần giao đã lâu." Chuẩn Đề đạo nhân nói: "Vô Cực, ta đi đây." "Đợi đã, Địa Tạng đâu?" "Hắn đến Huyết Hải rồi, muốn độ hóa A Tu La tộc trong Huyết Hải, không tham gia vào chuyện đánh đấm chém giết này." Vô Cực gật đầu, điều này cũng phù hợp với tính cách hiện tại của Địa Tạng.

"Được rồi, đi đi, hy vọng chúng ta không gặp lại nhau quá sớm." Vô Cực đưa Chu Tương về động phủ của Chúc Dung, lúc này thương thế của Chúc Dung đã đỡ hơn một chút.

"Có thể Minh Hà Lão Tổ đã bắt Cổ Nguyệt đi rồi, ta và Chu Tương sẽ đi cứu nàng, ngươi cứ ở đây dưỡng thương cho tốt." "Không được!" Chúc Dung vội nói: "Mang ta theo với, thêm một người thêm một phần sức!" Vô Cực nghĩ lại, vạn nhất Cổ Nguyệt có mệnh hệ gì, cũng coi như tác thành cho Chúc Dung, bèn nói: "Được, nhưng phải nghe lời ta, không được nóng nảy, bất chấp tất cả." Chúc Dung tự nhiên răm rắp đồng ý.

Ba người mỗi người thi triển thần thông đuổi về phía bắc.

Vô Cực tụt lại phía sau nói với Chúc Dung: "Chu Tương giỏi dùng lửa là do ngươi dạy phải không?" Chúc Dung ngượng ngùng nói: "Thấy y ngày ngày ăn lông ở lỗ, ta cũng chỉ làm chút việc trong khả năng của mình.

Chỉ cần có thể giúp được y là tốt rồi." Hóa ra, lúc đó Chúc Dung hóa danh thành Toại Nhân, kết giao bằng hữu với Chu Tương.

Cũng chính nhờ việc ứng dụng lửa mà thị tộc Liên Sơn của Chu Tương mới có thể lớn mạnh, không chỉ thức ăn, mà các vật dụng cũng có thể dùng lửa nung thành đồ gốm.

Vô Cực gật đầu, thực ra trước đó y đã có chút nghi ngờ, cái gọi là Liên Sơn thị, Chu Tương này chẳng phải là Thần Nông thị sao, xem ra quả đúng như vậy.

Chỉ là hiện tại tộc nhân phần lớn do tinh quái hóa thành, nhu cầu về thức ăn không lớn, chỉ cần ăn gió uống sương, hấp thụ tinh hoa trời đất nhật nguyệt là có thể đảm bảo sống qua ngày rồi.

Vô Cực trong lúc đuổi theo Minh Hà Lão Tổ, cũng không khỏi suy đoán, Minh Hà Lão Tổ giống như một cây gậy khuấy phân, đông một nhát, tây một nhát, rốt cuộc là muốn làm gì?

Liên tiếp thất bại hai lần rồi, còn chưa chịu bỏ cuộc sao?

Cướp đi Cổ Nguyệt tiên tử thì có tác dụng gì chứ...

Nếu không biết một chút gì, thì không có cách nào đối chứng hạ dược được.

Chu Tương tuy sức mạnh vô cùng, cũng có trí tuệ cao, nhưng pháp lực lại không mạnh, việc phi hành hoàn toàn phải dựa vào Vô Cực và Chúc Dung mang theo.

Vì vậy tốc độ của ba người không nhanh.

Vô Cực nói: "Chúc Dung và Chu Tương cứ từ từ đi sau, ta đi trước dò la tình hình rồi nói." "Tiên trưởng xin cứ đi trước!" Vô Cực cũng nhìn ra Chúc Dung đối với Chu Tương vô cùng yêu thích, đồng thời cũng nhìn ra, đây là một đoạn nhân duyên tiền định, dường như sẽ có ảnh hưởng vô cùng sâu xa đến hậu thế.

Cho nên một mặt là y đi trước dò la tình hình, mặt khác cũng là muốn tạo cơ hội cho Chúc Dung, ở đó làm một cái bóng đèn to đùng thì thật vô vị.

Sau khi rời khỏi Chúc Dung, tốc độ của Vô Cực nhanh hơn trước gấp năm lần.

Bay chưa được bao lâu, bỗng nhiên thấy trước mắt là một biển hồng.

Một nữ tử mặc sa y đỏ rực đang đứng giữa không trung, cười tủm tỉm nhìn Vô Cực.

Chỉ thấy nàng tóc đỏ mày đỏ, nhưng lại quyến rũ vô cùng, đôi mắt mê hoặc như tơ, tựa như một phu nhân đang chờ đợi phu quân về nhà.

"Ngươi là ai?" "Nô gia là hộ pháp dưới trướng Minh Hà giáo tổ, Dạ Xoa." Vô Cực nói: "Dạ Xoa nhất tộc không phải mặt xanh, đầu có ba sừng sao, ngươi đã hóa hình rồi?" Dạ Xoa che miệng cười khẽ: "Chuyện gì cũng không giấu được Vô Cực chân nhân." "Chân nhân?

Cùng trời hợp đạo, đồng với tự nhiên, không gì không biết, không gì không thể, không gì không thông.

Bần đạo không dám nhận." Dạ Xoa tiếp tục cười khẽ: "Vô Cực chân nhân thật khiêm tốn.

Nô gia thấy, cái gọi là Tam Thanh, chẳng qua chỉ là hạng người lừa đời lấy tiếng.

Cái gọi là Tây phương Nhị thánh, chỉ là lũ tiểu nhân.

Duy chỉ có Vô Cực chân nhân và giáo chủ nhà ta mới là người thấu hiểu thiên đạo.

Vô Cực chân nhân không xứng xưng là chân nhân, thì còn ai xứng nữa." Vô Cực thầm nghĩ, đây là muốn đặt ta lên lửa nướng đây mà.

Một cái mũ lớn chụp xuống, muốn đè chết người ta, chịu không nổi, chịu không nổi a.

Vô Cực tuy cũng cao điệu, nhưng vẫn luôn tỏ ra là kẻ phi dương kiêu ngạo, khiến người ta nghĩ y chỉ là loại tiểu nhân đắc chí, không thu hút sự chú ý của thiên đạo.

Bây giờ Dạ Xoa một câu "chân nhân", thật sự muốn phơi bày Vô Cực ra dưới thiên đạo.

Cây cao hơn rừng, gió ắt sẽ dập.

Đá nhô bên bờ, sóng ắt sẽ vùi.

Vô Cực hiện tại chính là con sóng sắp bị vùi… Nhưng Dạ Xoa lại nâng Minh Hà Lão Tổ lên cao như vậy, cũng chứng thực một vài suy đoán của Vô Cực.

Trừ phi Minh Hà Lão Tổ là kẻ thiểu năng, nếu không thì những hành động trước đó chắc chắn có thâm ý nhất định.

"Được rồi, đừng nói những lời hư ngụy đó nữa, chúng ta đi thẳng vào vấn đề đi." Dạ Xoa làm bộ kinh ngạc: "Đi thẳng vào vấn đề!

Vô Cực chân nhân quả nhiên hào sảng," nói rồi lại nhìn quanh, nói: "Chỉ là ở nơi này, không tiện lắm thì phải!" Vô Cực mặt đầy vạch đen, cũng biết Dạ Xoa cố ý bẻ cong ý của mình, dẫn dắt câu chuyện đi chệch hướng.

Chương 191

Nhất là khi Dạ Xoa vừa nói vừa cởi áo khoác, bày ra đủ loại tư thế quyến rũ.

“Ngươi đã gọi ta là chân nhân rồi, chẳng lẽ ta không có chút định lực nào sao?

Ngươi ở đây chặn ta, không phải vì Minh Hà chưa bố trí xong?” Dạ Xoa cười quyến rũ: “Chuyện gì cũng không giấu được Vô Cực chân nhân.

Giáo chủ muốn ở đây bố trí Thiên La Địa Võng trận, để hội kiến các vị đạo hữu trong trời đất.” “Dụng ý là gì?

Chẳng lẽ ăn no rửng mỡ?” Dạ Xoa cười nói: “Hồng Quân Lão Tổ sắp giảng đạo lần thứ hai, giáo chủ của ta cũng muốn tranh tài cao thấp.

Nếu không lộ một tay, sao có thể khiến nhiều tiên nhân trong thiên hạ từ bỏ Hồng Quân mà theo giáo chủ ta chứ?” Vô Cực nghe xong, ngẩn người.

Dã tâm của Minh Hà Lão Tổ thật lớn lao.

Quả thật là sóng cả hùng vĩ, nhưng vấn đề mấu chốt là có dã tâm cũng phải có năng lực tương xứng.

Nếu không sẽ trở thành hạng người mắt cao tay thấp, chí lớn tài sơ.

Loại người như vậy sẽ chết rất thảm.

Minh Hà Lão Tổ dám công khai đối đầu với Hồng Quân Lão Tổ, y có vốn liếng đó sao?

Dường như nhìn ra suy nghĩ của Vô Cực, Dạ Xoa nói: "Vô Cực chân nhân có phải có chút không tin không?" Vô Cực cười cười nói: "Tin chứ, có gì mà không tin.

Chỉ là nói thì dễ, làm mới khó." Đến đây, Vô Cực bỗng nhiên cũng có một tia minh ngộ.

Y bèn nói với Dạ Xoa: "Hóa ra Minh Hà Lão Tổ cũng đã cấu kết với Tây phương Nhị thánh." Dạ Xoa nhìn sâu vào mắt Vô Cực, nói: "Vô Cực chân nhân, xem ra thật sự không giấu được ngài." Vô Cực nói: "Lẽ ra ta nên sớm biết.

Nếu không Minh Hà Lão Tổ sao lại để Lỗ Thác La quy về môn hạ của Tiếp Dẫn, rồi lại để Lỗ Thác La độ người trong Huyết Hà.

Bây giờ Sắc Dục Thiên cũng quy về môn hạ của Chuẩn Đề đạo nhân, vậy Dạ Xoa ngươi lại ở dưới trướng ai?" Dạ Xoa mím môi nói: "Tạm thời mệnh danh là Bát Bộ Chúng, ta thống lĩnh Dạ Xoa tộc." Vô Cực cười nói: "Thiên Long Bát Bộ, lấy Thiên bộ và Long bộ làm chủ, thứ ba mới đến Dạ Xoa.

Cho nên ngươi cũng lược bỏ hai chữ Thiên Long đi, cảm thấy không có mặt mũi sao?" Dạ Xoa nói: "Vô Cực chân nhân đang ly gián sao?" Vô Cực lắc đầu nói: "Thực không dám giấu, ta và quý bộ, không phải bạn cũng chẳng phải thù.

Thực ra các ngươi đấu với Tam Thanh, không liên quan gì đến ta." Dạ Xoa thở phào một hơi: "Vậy thì tốt nhất, mời Vô Cực chân nhân quay về." "Có thể, nhưng chỉ cần giao Cổ Nguyệt tiên nhân ra là được.

Nàng là bằng hữu của bằng hữu ta, chuyện này ta nhất định phải nhúng tay vào." "Quả nhiên là muốn nhúng tay?" "Nhất định phải nhúng tay!" "Không nhúng tay không được?" "Không được!" "Không có thương lượng?" "Không có thương lượng..." Dạ Xoa nói: "Cổ

Nguyệt tiên tử là một mắt xích quan trọng trong đại trận mà giáo chủ bày ra.

Thiếu nàng, trận này không bày cũng như không." "Vậy không bày là tốt nhất." Dạ Xoa nói: "Vô Cực chân nhân, bản giáo thật sự vô ý đối địch với ngài.

Hay là thế này, chỉ cần ngài đánh bại Xiển giáo và Tiệt giáo, dập tắt uy phong của Hồng Quân, bản giáo lập tức thả người!" Vô Cực cất tiếng cười dài: "Nếu các ngươi có thể dùng trận này áp chế Tam Thanh và môn nhân của họ, còn có lý do gì để thả Cổ Nguyệt tiên tử sao?

Lúc đó nàng chẳng phải đã trở thành một mắt xích quan trọng nhất của quý giáo rồi sao?" Dạ Xoa cũng hết cách.

Vô Cực dầu muối không ăn, đánh cũng không lại, lừa cũng không được, dọa cũng không sợ, mềm cứng đều không xong.

"Vậy Vô Cực chân nhân sẽ giúp Tam Thanh phá trận sao?" "Không thả người, ta tự nhiên sẽ giúp.

Nếu thả người, ta có thể đứng nhìn bên cạnh Cổ Nguyệt tiên tử." "A!" Dạ Xoa không ngờ Vô Cực sẽ nói như vậy.

"Thật sự như vậy sao?" "Thật sự!" Dạ Xoa vội vàng lách mình vào trong trận.

Chẳng bao lâu, một đóa Thập nhị phẩm huyết liên từ trên trời bay xuống, Minh Hà Lão Tổ đạp lên đóa sen.

"Vô Cực, ngươi muốn giúp ta bày trận này?

Ta làm sao tin ngươi?" "Dùng người thì không nghi, nghi người thì không dùng." "Được!

Người sảng khoái nói chuyện cũng nhanh!

Dạ Xoa, đưa Cổ Nguyệt tiên tử ra khỏi trận!" Minh Hà Lão Tổ tuy quanh năm ở Huyết Hải, nhưng toàn thân lại trắng muốt vô cùng, khuôn mặt lại ở trong một đoàn khí ngũ sắc, không nhìn rõ, không biết là giả thần giả quỷ, hay là có thần thông khác.

Chẳng mấy chốc, Dạ Xoa đã đưa Cổ Nguyệt tiên tử ra ngoài.

Lúc này Chúc Dung và Chu Tương mới vừa đuổi tới.

Chu Tương gặp lại Cổ Nguyệt tiên tử, tự nhiên vui mừng khôn xiết.

Chúc Dung tự hào nói: "Vô Cực vừa ra tay là biết có hay không, thế nào, Chu Tương, ta không lừa ngươi chứ." Cổ Nguyệt tiên tử nói: "Chu Tương, thực ra ta không phải bị Minh Hà Lão Tổ bắt, là ta tự nguyện.

Nguyên do trong đó, ta cũng không thể giải thích với ngươi.

Chúc Dung muội muội đối với ngươi một lòng chân thành, ta vĩnh viễn không bằng, ngươi hãy đối xử tốt với nàng.

Ta phải giúp Minh Hà bố trận, không ở lại lâu được." Một tràng lời nói của Cổ Nguyệt tiên tử khiến Chu Tương chết lặng.

Không ngờ Cổ Nguyệt tiên tử chỉ là không từ mà biệt, chứ không phải bị Minh Hà Lão Tổ bắt đi.

Nhìn biểu cảm của Cổ Nguyệt tiên tử, dường như nàng cố ý để Chu Tương hiểu lầm, chỉ để lại một ấn tượng tốt đẹp trong lòng y.

Vô Cực lắc đầu, Cổ Nguyệt tiên tử này, không ngờ cũng là một kẻ tâm cơ.

Bỏ đi rồi, còn muốn người ta nhớ mãi không quên.

Cổ Nguyệt tiên tử đi đến trước mặt Vô Cực, nói: "Vô Cực đạo hữu, nghe nói ngài muốn luyện Cửu Chuyển Kim Đan, ta cho ngài cái

này!" Nói rồi Cổ Nguyệt tiên tử đưa tay ra sau, dùng cạnh bàn tay làm lưỡi dao, cắt xuống một búi tóc lớn.

Tuy là tóc, nhưng thực chất là rễ nhân sâm, dược hiệu tuy không thể so với bản thân Cổ Nguyệt tiên tử, nhưng cũng không kém bao nhiêu, tốt hơn những củ nhân sâm mấy vạn năm không biết bao nhiêu lần.

"Vậy đa tạ tiên tử." Cổ Nguyệt tiên tử làm xong những việc này, xoay người vào trận, không còn chút lưu luyến nào.

Chỉ để lại một Chu Tương ảm đạm và một Chúc Dung không ngừng an ủi.

Vô Cực nói với Minh Hà: "Sớm biết như vậy, sao phải để Dạ Xoa cản đường, để Cổ Nguyệt tiên tử nói một tiếng là được rồi." Minh Hà nói: "Vậy làm sao có được lời hứa giúp ta bố trận của Vô Cực chân nhân chứ?

Chắc Vô Cực chân nhân sẽ không nuốt lời đâu nhỉ!" Vô Cực cũng không nhịn được cười.

Chương 192

Minh Hà Lão Tổ này thật biết tính toán, khó mà tưởng tượng được, một người như vậy lại chịu thiệt, liên tiếp tặng hai đại tướng dưới trướng cho Tây phương Nhị thánh, để thế lực của Tây phương Nhị thánh không ngừng xâm nhập.

Minh Hà Lão Tổ, ván cờ mà y đang hạ thật không nhỏ.

Nghĩ đến đây, Vô Cực nói: "Ta tự nhiên sẽ không hối hận, chỉ là Cổ Nguyệt tiên tử vẫn còn, có cần ta ra tay không?" Minh Hà Lão Tổ chỉ vào Thiên La Địa Võng đại trận nói: "Trận này có tổng cộng chín trận nhãn, ba trận đảm.

Chỉ cần ba trận nhãn, chín trận nhãn không thể cùng lúc bị phá, thì sẽ sinh sôi không ngừng.

Đừng nói là Tam Thanh, dù Hồng Quân đến đây cũng phải bó tay!" "Ồ?

Vậy Lão tổ để ta trấn thủ nơi nào?" Minh Hà nói: "Ba trận đảm do ta, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tọa trấn.

Chín trận nhãn, đầu cuối tương ứng, động một vòng thì các vòng khác đều ứng phó.

Vốn dĩ mắt xích quan trọng nhất do Tự Tại Thiên Ba Tuần tọa trấn, chỉ là lần trước bị thương, tu vi không tiến mà còn lùi, đã không đảm đương nổi trọng trách này.

Nếu Vô Cực chân nhân nguyện ý thì không còn gì tốt hơn." "Ha ha, Lão tổ thật giỏi tính toán!" Vô Cực nói: "Ta nói với bằng hữu mấy câu, sau đó sẽ theo ngươi vào trận, tĩnh đợi Tam Thanh và môn nhân của họ." Vô Cực quay lại, kéo Chúc Dung và Chu Tương nói: "Nơi

này không thể ở lâu.

Chúc Dung, thông báo cho các huynh đệ tỷ muội của ngươi, tuyệt đối không được tham gia vào lần phá trận này, cứ khoanh tay đứng nhìn là được.

Chu Tương, bảo vệ tộc nhân không thể chỉ dựa vào sức mạnh.

Một khi có sát lục sẽ có nghiệp báo, có thể động não nhiều hơn, tìm cách khác." Chu Tương nói: "Đa tạ tiên trưởng, ta cũng hiểu rồi.

Thực phẩm ở phía tây nam chúng ta rất phong phú, sau khi trở về nhất định sẽ nếm thử trăm loại cỏ, tìm ra những loại thích hợp để ăn và trồng trọt, như vậy tộc quần không cần sát lục cũng có thể sống sót." Vô Cực gật đầu, nói: "Như vậy là tốt nhất, đi đi!" Tiễn biệt hai người Chu Tương xong, Vô Cực quay trở lại.

Minh Hà Lão Tổ nói: "Dạ Xoa, dẫn Vô Cực chân nhân vào trận, dạy cho ngài khẩu quyết trận pháp!" Thiên La Địa Võng đại trận, mỗi một trận nhãn đều có khẩu quyết khác nhau, mỗi một trận nhãn cũng có những biến hóa khác nhau.

Trận chiến này có thể nói là cuộc tranh giành đạo thống.

Giữa trời đất xuất hiện một nhân vật muốn tranh cao thấp với Hồng Quân, Vô Cực tự nhiên phải giúp một tay.

Hai bên tranh đấu, Vô Cực mới có thể đục nước béo cò.

Nếu không cứ để lão già Hồng Quân kia chiếm hết khí vận, Vô Cực dù thế nào cũng không đuổi kịp.

Tiên chi đạo, tổn cái không đủ để phụng cái có thừa.

Đạo càng cao thì càng cao hơn, đạo thấp chỉ có thể nhập ma.

Giống như có vốn một trăm tỷ, người ta mỗi lần đầu tư nhỏ cũng là một tỷ.

Vốn chỉ có ba ngàn, sao so sánh làm ăn với người ta được?

Hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Hiện tại Hồng Quân đã có vị thế đó.

Lần đầu tiên giảng đạo, nạp Tam Thanh vào môn hạ, cướp đoạt khí vận của Tam Thanh cũng như Hồng Vân Lão Tổ và những người khác.

Khí vận thiên hạ, để một người chiếm hết bảy, tám phần.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, không cần tranh nữa, trực tiếp nhận thua cho xong.

Dạ Xoa dẫn Vô Cực vào trận.

Thiên La Địa Võng trận cực kỳ rộng lớn, một cái liếc mắt không thể nhìn thấy hết, nhưng Vô Cực lại trong lòng hiểu rõ mọi chuyện.

Dạ Xoa nói: "Chân nhân dường như đã có kế hoạch trong lòng, có cần ta giảng giải không?" "Bất thức thử trận chân diện mục, chỉ duyên thân tại thử trận trung." (Không biết mặt thật của trận này, chỉ vì thân đang ở trong trận này.) Dạ Xoa ngẩn người, sau đó cười quyến rũ nói: "Giao tiếp với Vô Cực chân nhân thật sảng khoái!" Vô Cực hiện tại đã trải qua cảnh giới "thấy núi là núi, thấy nước là nước" đến "thấy núi không phải là núi, thấy nước không phải là nước".

Một cái Thiên La Địa Võng trận cỏn con, dù có bao nhiêu biến hóa cũng vạn biến không rời khỏi tông.

Thực tế, trận pháp lợi hại nhất chính là thế giới do con người tạo ra, đó mới là cảnh giới cao nhất của trận pháp.

Có chút ý vị của không gian đa chiều.

Trận nhãn mà Vô Cực đang ngồi cũng như vậy, tầng tầng lớp lớp, vô cùng vô tận.

Tu hành có cao đến đâu, không có ngộ tính, vào đây cũng chỉ có một chữ "chết".

Minh Hà cũng có dã tâm, cố ý bố trận ở giữa đường đến nơi Hồng Quân giảng đạo.

Chỉ cần muốn đi, phần lớn người đều phải đi qua đây, có cảm giác như đến tận cửa đá quán.

Hồng Quân Lão Tổ nếu không hỏi không rằng, khó tránh khỏi có chút mất mặt.

Tuy có thể giải thích rằng: chó sủa ta, ta cần gì phải sủa lại chó.

Nhưng trừ những fan cuồng não tàn ra, ai sẽ hiểu như vậy chứ?

Người ta đã đến tận cửa tát vào mặt, còn không đáp trả sao?

Cho nên Thông Thiên Giáo Chủ là người đầu tiên đến viếng thăm.

"Sư tôn, để con đi thăm dò trận pháp trước!" Người nói là một kẻ thấp bé, trông giống như củ khoai tây, tên là Sơn Khôi, cũng là một tinh quái có tiếng.

Xiển giáo không thu nhận hạng người này, nhưng Thông Thiên Giáo Chủ lại không từ chối ai, bất luận là người hay chim thú, chỉ cần đã khai mở linh trí là được, cho dù là bình tinh hay ghế quái cũng không sao cả.

Thật sự đã làm được "hữu giáo vô loại".

Vô Cực cũng âm thầm tán thưởng Thông Thiên Giáo Chủ, một người thật sự có đại ái vô cương.

Nếu y thống trị thế giới, mọi thứ sẽ trở nên vô cùng tốt đẹp.

Chỉ là người có tiếng nói trong Tam Thanh, không phải là Thông Thiên Giáo Chủ.

Chương 193

"Con đi xem xem, cẩn thận an toàn." Tuy Sơn Khôi trông xấu xí, nhưng Thông Thiên Giáo Chủ yêu thương y không kém gì Tam Tiêu.

"Con biết rồi ạ!" Nói rồi Sơn Khôi lộn một vòng, nhảy vào Thiên La Địa Võng đại trận.

Thuật độn thổ của Sơn Khôi vượt xa Câu Lưu Tôn của Xiển giáo, căn bản không cùng một đẳng cấp, có thể nói là tổ sư của độn thổ.

Phàm nơi nào có đất, đều có thể tùy tâm sở dục.

Để y đi thăm dò Thiên La Địa Võng đại trận, thật sự là lựa chọn không ai bằng.

"Yêu, lợi hại!

Hừm, không tệ!" Sơn Khôi lúc ẩn lúc hiện, đi dạo một vòng khắp đại trận, mới lách mình ra khỏi trận.

"Sư tôn, đồ nhi đã xem rồi, trận này cũng không có gì ghê gớm, chỉ là những danh mục đó, lớn hơn một chút, tiên nhân tọa trấn nhiều hơn một chút mà thôi.

Con thấy có Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai lão già tạp nham kia, còn có một lão đầu mặc áo trắng trông cũng tương tự.

Những người còn lại con không nhận ra, trừ một Vô Cực đạo nhân." Thông Thiên gật đầu.

Xét về quy mô, Thiên La Địa Võng trận quả thật xa hoa, nhưng cách làm trận nhãn, trận đảm này, tất cả các trận pháp đều như vậy, không có gì kỳ lạ.

Thế là Thông Thiên nhấc chân muốn vào trận.

Tam Tiêu nói: “Kim thể của sư tôn tôn quý biết bao, sao có thể dễ dàng vào trận.

Hãy để ba chị em con đánh trận đầu.” “Làm sao được, nếu các con ứng phó không nổi, chẳng phải là uổng mạng sao?

Vi sư sao có thể làm như vậy?” Thông Thiên Giáo Chủ dứt khoát từ chối.

Nói đùa sao, trong trận toàn là một đám đại năng, đặc biệt là ba người ở trận đảm kia, tùy tiện một người cũng có thể nghiền ép Tam Tiêu.

Tam Tiêu tưởng có hai kiện chí bảo là ghê gớm lắm sao, ở nơi này có khi còn không dùng được, trừ phi nhục thể cường hãn vô cùng.

Lúc này, một giọng nói vang lên từ phía sau Thông Thiên Giáo Chủ.

“Sư tôn, hãy để tiểu đồ thay người đánh trận đầu!” Thông Thiên Giáo Chủ quay đầu lại nhìn, hóa ra là đệ tử đắc ý nhất của mình, em trai của Tam Tiêu, Triệu Công Minh.

“Công Minh, không thể xem thường trận này.” Triệu Công Minh nói: “Con thân mang cửu bảo, sợ gì một cái trận nhỏ?

Dù là Thiên La Địa Võng, con cũng sẽ đâm cho nó một lỗ thủng!” Thấy đệ tử hào khí như vậy, Thông Thiên Giáo Chủ không khỏi vô cùng vui mừng.

Y cũng biết Triệu Công Minh, trên đầu đội Tử kim quan, có thể phòng nguyên thần bị đánh ra khỏi Nê Hoàn cung, lại có công hiệu tăng cường pháp lực.

Thân mặc Bát quái tiên y, có thể khiến nhục thể bất hủy bất diệt.

Chân đạp Thần phong lý, tuy xa vạn dặm cũng đến trong nháy

mắt.

Trong tay một cây Thủy hỏa cầu long côn, trên đánh tiên dưới đánh quái, đánh trúng không ai không thần phi hồn tán.

Trong lòng một viên Dạ minh châu có thể bảo vệ thần trí vĩnh viễn tỉnh táo, linh đài vĩnh viễn thanh minh.

Lưng đeo một sợi Phược tiên tác, lên trời có thể trói thương long, xuống biển có thể bắt huyền vũ.

Quan trọng nhất là trên cổ treo một đỉnh Thượng cổ chi tâm, có thể thay chủ nhân chết chín lần.

Triệu Công Minh có thể nói là vũ trang đến tận răng.

Hơn nữa Tam Tiêu tự nhiên sẽ cho Triệu Công Minh mượn Hỗn Nguyên Kim Đấu và Kim Giao Tiễn.

Một người thân mang cửu bảo, nếu không hào khí một chút, còn ra thể thống gì?

"Con biết thưa sư tôn.

Vừa rồi Sơn Khôi sư huynh chỉ xem lướt qua, chưa biết được biến hóa của trận này.

Tiểu đồ muốn thay sư tôn thử hết các biến hóa, sau đó sư tôn ra tay, có thể dễ dàng hóa giải." "Được!

Thấy con có một tấm lòng hiếu thảo, con cứ đi đi." Triệu Công Minh từ khi bái sư, thiên tư cao nhất, được Thông Thiên Giáo Chủ vô cùng yêu mến.

Ba người chị cũng được thơm lây từ em trai.

Lúc này y đang hào khí ngút trời, đúng là nghé con mới sinh không sợ hổ.

Minh Hà Lão Tổ trong trận nhìn rõ mồn một, ném lệnh bài xuống nói: "Mở cửa trận, Thấp Bà tiếp trận." Trận nhãn thứ bảy, Ma vương Thấp Bà nói: "Thuộc hạ lĩnh mệnh." Thiên La Địa Võng đại trận biến ảo khôn lường.

Một cảnh tượng dời non lấp biển hiện ra, hoàn toàn khác với những gì Sơn Khôi thấy lúc nãy.

Thông Thiên Giáo Chủ ở ngoài trận nhìn thấy, không khỏi biến sắc.

Hóa ra Thiên La Địa Võng đại trận lại có nhiều biến hóa phức tạp như vậy, thật không thể xem thường.

Y vừa định gọi Triệu Công Minh trở về, đã thấy Triệu Công Minh vỗ con hắc hổ dưới yên, nhảy vào trong trận.

Muốn gọi Triệu Công Minh trở về, đã muộn rồi.

Triệu Công Minh vào Thiên La Địa Võng đại trận, chỉ thấy trong trận biến ảo khôn lường, hoàn toàn không giống như lúc ở ngoài trận nhìn rõ ràng như vậy.

Đặc biệt là nơi y vào, chỉ thấy dưới chân toàn là cát đỏ tầng tầng, cuồn cuộn không ngừng.

Con hắc hổ của Triệu Công Minh vốn nặng nề, lún vào trong cát, càng dùng sức càng lún sâu.

Triệu Công Minh vỗ hắc hổ, bật người lên không trung lộn một vòng rồi đáp xuống.

Đôi Thần phong lý của y phát huy công hiệu, đứng trên lưu sa mà không lún không chìm, dù dùng vạn cân chi lực cũng không lún xuống một tấc.

Chương 194

Vì vậy Triệu Công Minh quay lại kéo con hắc hổ ra.

Con hắc hổ kêu rên một tiếng, nằm phục trên đất, không dám động đậy.

Triệu Công Minh nói: "Ngươi cứ nằm đây, đừng động đậy, đợi ta phá trận này rồi sẽ thả ngươi ra." Con hắc hổ ngoan ngoãn gật đầu.

Triệu Công Minh sải bước tiến về phía trước.

Gió cát mịt mù, Triệu Công Minh gần như không nhìn thấy đường phía trước, chỉ nhờ vào pháp bảo hộ thân nên không bị tổn hại.

Triệu Công Minh đi được một lúc, bỗng nhiên cảm giác có người đang theo sau mình.

Nhưng quay đầu lại nhìn, lại không thấy ai cả.

Vô Cực ở trong trận cũng nhìn rõ, không khỏi bật cười.

Ma vương Thấp Bà thật thích trêu chọc người khác.

Nhưng Vô Cực cũng cảm thấy Thông Thiên Giáo Chủ quả thật biết dạy dỗ đệ tử, lại yêu thương đệ tử, không ngờ lại nỡ cho đệ tử nhiều bảo vật như vậy.

Triệu Công Minh không biết rằng trong Thiên La Địa Võng đại trận, chỉ cần tiến vào một trận nhãn, tất cả các trận chủ đều có thể nhìn thấy nhất cử nhất động ở đó.

Nếu có sơ hở, họ sẽ ra tay tương trợ.

Cho nên Thiên La Địa Võng đại trận là một đại trận tương hỗ, bổ sung cho nhau, mới có công hiệu sinh sôi không ngừng.

Vô Cực cũng không quản nhiều như vậy, trước tiên để hệ thống

phân tích Thiên La Địa Võng đại trận, sau đó thu thập thông tin của các vị trận chủ trong trận.

Chỉ làm việc mà không nhận tiền công, không phải là phong cách của Vô Cực.

Vô Cực đang bận rộn phân tích Thiên La Địa Võng trận, thu thập dữ liệu của Minh Hà Lão Tổ và các vị trận chủ ở các trận nhãn.

Phía bên kia, Tiếp Dẫn đạo nhân cũng một phen nghi ngờ.

Mỗi lần gặp Vô Cực xong, y đều cảm thấy tu vi của mình có xu hướng giảm sút, thật là tà môn, nhưng cũng không thấy Vô Cực có động tác gì đặc biệt.

Lúc này Triệu Công Minh đang ở chỗ trận nhãn của Tiếp Dẫn, nhưng các đòn tấn công của Thấp Bà Ma Vương đối với y hoàn toàn vô hiệu.

Dù sao thì pháp bảo hộ thân của Triệu Công Minh quá nhiều, từ đầu đến chân không có một tia sơ hở.

Thấy Triệu Công Minh sắp đến trận nhãn, nếu bị y chiếm được trận nhãn, tuy còn xa mới phá được trận, nhưng Thấp Bà Ma Vương cũng sẽ mất mặt, vì vậy chỉ có thể tấn công trực diện.

Vù!

Thấp Bà Ma Vương từ dưới đất nhảy lên, hiện ra pháp tướng khủng bố.

Tương truyền Thấp Bà có bảy đại pháp tướng, pháp tướng khủng bố là một trong bảy loại đó.

Chỉ thấy Thấp Bà mặt xanh mắt đỏ, bốn tay cầm tam xoa kích, pháp loa, bảo kiếm và các vũ khí khác.

Nổi bật nhất là trên trán có một hình hoa văn trăng lưỡi liềm quỷ

dị, trông như có ba con mắt.

Triệu Công Minh thấy vậy không hề sợ hãi, cười nói: "Đến hay lắm, chỉ sợ ngươi không ra!" Nói rồi, y giơ tay, cầm Thủy Hỏa Cầu Long côn đánh về phía Thấp Bà.

Thấp Bà cầm vũ khí nghênh chiến, nhưng không biết Thủy Hỏa Cầu Long côn của Triệu Công Minh còn có diệu dụng khác, hư hư thực thực.

Nhìn thấy chỉ có Thủy côn là hư ảnh, còn Hỏa côn là thực ảnh lại ở trong bóng tối, hoàn toàn không khớp với động tác tấn công.

Thấp Bà Ma Vương không hiểu điều này, nên đã chịu thiệt lớn.

Vừa giao thủ, đã bị hư chiêu của Triệu Công Minh đánh lừa, bị một côn nặng nề đập vào cổ.

Thấp Bà Ma Vương bay ra ngoài, trên cổ hiện ra một vệt xanh.

Sau này Thấp Bà Ma Vương quy về Tây phương giáo, cổ xanh là do trong cuộc chiến với ma vương muốn hủy diệt thế giới, y đã uống loại độc dược đủ để giết chết toàn bộ thế giới, cổ mới biến thành màu xanh.

"Tìm chết!" Thấp Bà Ma Vương đại nộ, hình trăng lưỡi liềm trên trán mở ra, hóa ra là một con mắt.

Chỉ thấy trong mắt phun ra một luồng lửa.

Minh Hà Ám Hỏa!

Lửa cháy hừng hực lập tức bao vây lấy Triệu Công Minh.

Thấp Bà Ma Vương nói: "Lửa này có thể luyện hóa vạn vật, chết đi cho ta!" Lời chưa dứt, Triệu Công Minh đã bình an vô sự bước ra từ trong lửa.

Chiếc Bát quái tiên y kia không sợ hỏa kích của Thấp Bà Ma

Vương.

Triệu Công Minh không cho Thấp Bà Ma Vương thời gian phản ứng, xông lên lại một côn, đánh vào đầu Thấp Bà Ma Vương, khiến pháp tướng của y biến đổi loạn xạ, lúc thì hiện ra tướng ôn nhu, lúc thì hiện ra tướng nữ chủ, lúc thì hiện ra tướng Lâm Già, cuối cùng biến thành ba đầu.

Pháp tướng chiến đấu mạnh nhất của Thấp Bà Ma Vương, Tam Diện tướng.

Chỉ thấy Thấp Bà Ma Vương ba mặt sáu tay, cầm những vũ khí khác nhau xông về phía Triệu Công Minh, cũng không né tránh công kích của y nữa, chỉ một mực tấn công.

Triệu Công Minh tuy có pháp bảo hộ thân, nhưng cũng không thể tùy tiện để Thấp Bà Ma Vương tấn công điên cuồng như vậy, bèn lấy ra Kim Giao Tiễn.

"Đi!" Thấp Bà Ma Vương giật mình, lăn một vòng xuống đất lặn vào trong sa mạc, nhưng Kim Giao Tiễn cũng đuổi theo sau.

Sau một hồi cuộn trào trong sa mạc, Thấp Bà Ma Vương xuất hiện trở lại, ba cái đầu chỉ còn lại một, vô cùng thảm hại.

Minh Hà Lão Tổ nhìn thấy rõ, nói: "Luân chuyển!" Sương hồng cuộn trào, Triệu Công Minh dưới chân khẽ động, đã bị chuyển đến chỗ Vô Cực.

Vô Cực thầm mắng, lão già Minh Hà này thật biết sai khiến người khác, thuộc hạ không giải quyết được thì để mình đối phó.

Triệu Công Minh đuổi theo, lại phát hiện trước mắt hoa lên, cảnh vật đã đổi khác.

Chương 195

Chỉ thấy trên đài cao phía trước có một người đang ngồi, không giống như ma vật như Thấp Bà Ma Vương.

"Yêu nghiệt phương nào còn không mau cút xuống!" Lúc này, kim quang trên trời lóe lên, Kim Giao Tiễn đã được Triệu Công Minh thu hồi.

Lúc này Vô Cực cũng đã thu thập xong, đối với Thiên La Địa Võng đại trận cũng đã hiểu như lòng bàn tay.

Chỉ là đại la trận này muốn bố trí cần người, muốn phá cũng cần người.

Trước tiên muốn phá một trận phải chiếm một trận nhãn.

Trận chủ bị giết sẽ không chết, mà sẽ trọng sinh ở trận đảm.

Chỉ khi chiếm được toàn bộ trận nhãn và giết chết ba trận chủ ở trận đảm thì mới có thể khiến những trận chủ đó không trọng sinh nữa.

Có thể nói là cực kỳ bá đạo.

Chẳng trách Minh Hà Lão Tổ lại có khí thế như vậy.

Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề cũng sẽ giúp, thực sự là một vốn vạn lời.

Hai người họ cùng lắm là thấy chín trận nhãn bị công chiếm thì chạy, cũng không có tổn thất gì.

Điểm lợi hại nhất của trận này nằm ở trong trận đảm.

Vì vậy Vô Cực cũng để hệ thống tiến hành thu thập, nhưng vẫn chưa hiểu rõ huyền cơ trong trận nhãn.

Chỉ biết biến hóa vô cùng, khó mà suy đoán.

Vô Cực đang bận phân tích những điều này, bỗng nghe Triệu Công Minh xuất ngôn bất tốn, liền cười lạnh nói: "Sư điệt ngoan của ta, Thông Thiên không nói cho ngươi biết, có một số người không thể trêu vào sao?" Triệu Công Minh đại nộ nói: "Yêu nghiệt phương nào, dám gọi thẳng danh hào sư tôn của ta, ăn một côn của ta!" Nói rồi tung người nhảy lên đài cao, cầm Thủy Hỏa Cầu Long côn bổ đầu đánh xuống.

Vô Cực ngồi đó không thèm đứng dậy, một tay chộp lấy, xé rách không gian, lấy ra Thí Thần Thương, tùy tay sử dụng Phá Thương Thức trong Thiên Cương Tam Thập Lục Thức.

Triệu Công Minh tuy dùng côn, nhưng cũng nằm trong bộ lộ của thương pháp.

Chưa đi được hai hiệp đã bị Vô Cực một thương hất văng Thủy Hỏa Cầu Long côn xuống đài cao.

"Yêu đạo giỏi lắm!

Có chút bản lĩnh!" Nói rồi Triệu Công Minh thò tay vào túi, định giở lại trò cũ, lại lấy ra Kim Giao Tiễn.

Vô Cực cười lạnh một tiếng, lấy ra Tử Kim Hồ Lô.

"Cắt hắn cho ta!" Kim Giao Tiễn kia hóa thành giao long lao thẳng về phía Vô Cực.

Vô Cực nói: "Thu cho ta!" Một luồng lực hút mạnh mẽ từ miệng hồ lô truyền ra, Kim Giao Tiễn bị hút chặt, càng lúc càng nhỏ lại, cuối cùng bị hút vào trong hồ lô.

Triệu Công Minh vừa thấy, sắc mặt trở nên đen hơn cả đít nồi, thầm nghĩ: "Thôi rồi, pháp bảo của nhị tỷ bị yêu đạo thu mất rồi, lần này về nhà, chắc chắn sẽ bị nhị tỷ mắng chết." Nhưng đánh cũng

không lại.

Thủy Hỏa Cầu Long côn cũng bị hất bay.

Thế là Triệu Công Minh làm tới cùng, cởi Phược Tiên Tác ở lưng ném ra.

Phược Tiên Tác gặp tiên thì trói, gặp linh thì bắt, ngửi thấy mùi của Vô Cực liền quấn tới.

Vừa chạm vào thân thể Vô Cực, nó lập tức trói y lại một cách chắc chắn.

Triệu Công Minh mừng rỡ, chỉ hận không có Thủy Hỏa Cầu Long côn để đánh chết Vô Cực, bèn nhảy xuống đài cao đi tìm.

Đợi khi Triệu Công Minh quay lại, đã không thấy Vô Cực đâu.

Hóa ra Vô Cực đã tiến vào Tử Kim Hồ Lô.

Như vậy, y đã nhảy ra ngoài tam giới, không ở trong ngũ hành, Phược Tiên Tác cũng không làm gì được.

Đợi khi Vô Cực xuất hiện trở lại, Phược Tiên Tác đã bị lưu lại trong Tử Kim Hồ Lô.

Triệu Công Minh vô cùng kinh ngạc, không biết Vô Cực đã dùng thủ đoạn gì mà bị Phược Tiên Tác trói chặt vẫn có thể thoát ra, cũng không biết Phược Tiên Tác đã đi đâu, hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của nó nữa.

Triệu Công Minh nghiến răng nói: "Yêu đạo giỏi lắm, ăn thêm một chiêu của ta!" Nói rồi tế ra Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Hỗn Nguyên Kim Đấu lật trên không trung, kim quang lóe lên đã thu Vô Cực vào trong đấu.

Triệu Công Minh vừa định dùng Thủy Hỏa Cầu Long côn đập vào thiên linh cái của Vô Cực.

Lại thấy trước mắt hoa lên, Vô Cực lại biến mất.

Tiếp đó, Vô Cực hiện ra, lại lấy Tử Kim Hồ Lô thu luôn cả Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Triệu Công Minh vừa kinh vừa sợ, không biết Vô Cực có bảo vật gì mà ngay cả Hỗn Nguyên Kim Đấu cũng có thể thu được.

Nhưng Vô Cực cũng thầm nói may mắn, gã Minh kia dùng Hỗn Nguyên Kim Đấu không được thuần thục, cho nên mới để Vô Cực có cơ hội.

Nếu là Thông Thiên Giáo Chủ dùng, y cũng chỉ có thể chạy trước rồi tính sau.

Tử Kim Hồ Lô chỉ là tiên thiên giai bảo vật, còn Hỗn Nguyên Kim Đấu là hỗn nguyên cấp bảo vật.

Tử Kim Hồ Lô thực ra không bằng Hỗn Nguyên Kim Đấu, chỉ là người sử dụng khác nhau mà thôi.

"Cậy mình có một thân pháp bảo mà dám vô lễ như vậy sao?

Hôm nay ta sẽ thay Thông Thiên giáo huấn ngươi!" Nói rồi Vô Cực cầm thương trong tay, một thương đâm về phía Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh đại kinh, vội vàng cầm Thủy Hỏa Cầu Long côn chống đỡ, lại thấy Vô Cực trước mắt trong nháy mắt biến thành vô số bóng người, tầng tầng lớp lớp, không nhìn ra cái nào thật cái nào giả.

Chưa kịp phân biệt đã bị Vô Cực một thương đâm vào ngực.

Chương 196

"Hự!" Triệu Công Minh bay ra ngoài, ngực truyền đến một cơn đau dữ dội.

Thượng Cổ Chi Tâm treo trên cổ đột nhiên xuất hiện một vết nứt.

"Không thể nào!

Ta có Bát Quái Thần Y hộ thể, sao có thể giết được ta!" Vô Cực mỉm cười nói: "Diệt Thể Thức trong Thiên Cương Tam Thập Lục Thức của ta có thể dẫn đi thần lực hộ thể của Bát Quái Tiên Y, trực tiếp công kích bản thể của ngươi..." Nói một cách thông thường là bỏ qua phòng ngự, trực tiếp gây sát thương.

Đương nhiên, chiêu này của Vô Cực cũng chỉ có thể bắt nạt những kẻ cấp Kim Tiên như Triệu Công Minh.

Gặp Thông Thiên Giáo Chủ thì không có tác dụng.

Triệu Công Minh lòng lạnh như tro, kinh hồn bạt vía, không dám đánh nữa.

Dù ba món bảo vật bị Vô Cực thu mất, y vẫn quay người bỏ chạy ra khỏi trận.

Nhưng làm sao có thể dễ dàng để y ra khỏi trận như vậy.

Minh Hà Lão Tổ hạ lệnh một tiếng, đại trận vận hành, sương mù tầng tầng, Triệu Công Minh ngay cả phương hướng cũng không nhìn rõ.

Vô Cực đuổi theo sau lưng y, liên tiếp năm thương, khiến cho Thượng Cổ Chi Tâm của Triệu Công Minh phủ đầy vết nứt.

Nhưng Vô Cực vẫn giữ nguyên tắc làm người lưu một đường,

sau này còn dễ gặp lại, nên không hạ sát thủ.

Chín mạng, mất đi sáu mạng, còn lại ba mạng, miễn cưỡng còn dùng được.

Có lẽ sau này Triệu Công Minh cũng sẽ không ngông cuồng như vậy nữa.

Nhưng Vô Cực muốn tha cho Triệu Công Minh một mạng, tuy muốn hạn chế thế lực của phe Hồng Quân, nhưng cũng không muốn Minh Hà quá lớn mạnh.

Nhưng Minh Hà hiển nhiên không muốn tha cho Triệu Công Minh.

Đại trận chuyển động nhanh chóng, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thay phiên nhau ra trận, cuối cùng Thấp Bà lại bổ thêm một đao, hãm Triệu Công Minh trong trận.

Kim phấn tầng tầng bao phủ, tuy Triệu Công Minh không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng không thể ra khỏi trận được nữa.

Thông Thiên Giáo Chủ ở ngoài trận cũng không nhìn rõ tình hình trong trận, chỉ có thể bấm ngón tay tính toán.

Càng tính càng thấy không ổn, ban đầu còn chiếm ưu thế.

Tam Tiêu thấy sư tôn chau mày, biết tình hình của em trai không ổn.

Lúc này, Vô Cực trong trận nói: "Thông Thiên, Triệu Công Minh là đệ tử đắc ý của ngươi phải không?

Đáng tiếc số mệnh không tốt, sắp phải bỏ mạng ở đây rồi." Tam Tiêu vừa nghe, lập tức xông vào trận, muốn cứu em trai ra.

Thông Thiên vừa kịp nói một tiếng "Không được", Tam Tiêu đã biến mất không thấy bóng dáng.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng thấy miệng đầy đắng chát, chỉ có thể

trách mình đối xử với đệ tử quá tốt, khiến cho đệ tử không nghe lời, tùy ý xông bừa.

Nhưng lại không thể nhìn đệ tử bị hãm trong trận, nên chỉ có thể đích thân ra tay.

Vô Cực thấy vậy cũng đắc ý cười một tiếng.

Vô Cực cố ý nói một câu như vậy, là để kích Tam Tiêu vào trận.

Bốn người đệ tử đều đã vào trận, Thông Thiên không vào cũng không được nữa rồi.

Y thuộc loại người hành động theo cảm tính.

Nếu là Nguyên Thủy, dù mười hai kim tiên đệ tử đều chết trong trận, y cũng không vào là không vào.

Thông Thiên Giáo Chủ sau khi tiến vào Thiên La Địa Võng đại trận, các loại dị tượng trong trận đối với y cũng không có tác dụng lớn.

Chỉ bằng tam hoa trên đỉnh đầu, sen nở dưới chân, đã đủ để chống đỡ rồi.

Thấp Bà đại ma vương và những người khác thấy Thông Thiên, cũng không dám khiêu chiến, đại khái biết mình không phải là đối thủ của Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ tay cầm Thanh Liên kiếm, đi dạo nửa ngày cũng không tìm thấy đệ tử, tức giận mắng: "Vô Cực, ngươi quá vô sỉ." Vô Cực cười nói: "Thông Thiên đạo hữu, ngài nói không đúng rồi.

Đệ tử của ngài vào trận bị hãm, ta hảo ý thông báo cũng không được sao?

Đúng là lòng tốt không được ai biết đến a." Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Thôi được, vậy ngươi nói cho ta biết chúng nó ở đâu!" Vô Cực

cười nói: “Cái này thì ta không biết, trận này huyền diệu vô cùng, ta cũng không hiểu.” Minh Hà Lão Tổ nghe vậy cũng cười một tiếng.

Sở dĩ y không sợ để Vô Cực tọa trấn trận nhãn, là vì sự huyền diệu của trận này, ngay cả y cũng chưa hiểu hết, huống chi là Vô Cực.

Nhưng Minh Hà Lão Tổ cũng không biết, Vô Cực thông qua hệ thống phân tích, sự hiểu biết về Thiên La Địa Võng đại trận đã sớm vượt qua Minh Hà Lão Tổ.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng không có cách nào, chỉ có thể từ từ tìm kiếm.

Lúc này, bỗng nhiên ngoài trận có người nói: “Thông Thiên, ta đến đây!” Mọi người ngẩng đầu nhìn ra ngoài trận, hóa ra là Thái Thượng Lão Quân.

Chỉ thấy Lão Quân đứng trên không trung, từ trong tay áo lấy ra một vật, ném vào trong trận.

Lập tức hà quang trận trận, xua tan tầng tầng sương mù.

Tam Tiêu và Triệu Công Minh đang bị hãm trong kim sa đều hiện ra.

Minh Hà đại kinh nói: “Đây là bảo vật gì, sao lại có thần hiệu như vậy!” Tiếp Dẫn đạo nhân nói: “Đây là Thái Cực Đồ... có thể bình định uy lực của ngũ hành, chuyển hóa lực lượng âm dương, phân chia huyền cơ thiên đạo, bao hàm vạn tượng đại thiên...” Minh Hà Lão Tổ đại kinh nói: “Vốn ta tưởng có thể dùng trận này để đối kháng Hồng Quân, không ngờ chỉ một kiện pháp bảo đã có thể phá tan tầng tầng huyền cơ của đại trận, chuyện này không ổn rồi!” Chuẩn Đề đạo nhân nói: “Chưa khai chiến, Lão tổ sao lại nhụt chí!” Vô Cực ở một bên cũng thầm cười, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Minh Hà Lão Tổ lại biết chín trận nhãn có tám chỗ đều là thuộc hạ

và đệ tử của mình, tùy tiện tổn thất thêm mấy người nữa, ngay cả Thiên La Địa Võng đại trận cũng không bố trí được nữa.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì khác, dù có đi chăng nữa, cũng có thể tẩy não thêm mấy người của Minh Hà Lão Tổ.

Chương 197

Đại gia mỗi người một pháp, tự nhiên cũng có tâm tình khác nhau.

Nhưng đối với Vô Cực mà nói, y hy vọng đánh một trận, ít nhất không để cho ảnh hưởng của Tam Thanh quá lớn, tiến thêm một bước củng cố thế lực của Hồng Quân.

Như vậy không cần biết sau này ai quật khởi, đều có cảm giác như sơn tặc bị quan quân đánh dẹp.

Thái Cực Đồ hạ xuống bên cạnh Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh và ba người chị lập tức thoát khốn, đứng trên Thái Cực Đồ, được Thái Cực Đồ đưa ra khỏi trận.

Thông Thiên Giáo Chủ thấy các đệ tử đều đã thoát hiểm, mừng rỡ, cũng ra khỏi trận.

Thái Thượng Lão Quân đón Thông Thiên Giáo Chủ, nói: "Ngươi hành sự theo cảm tính, môn nhân của ngươi cũng toàn như vậy." Thông Thiên Giáo Chủ có chút đuối lý, nói: "Thôi được, lần này ta nhận sai, chúng ta đi thôi, không quản nữa.

Cứ để nó bày ở đây là được." Vô Cực trong lòng cũng thấy buồn cười.

Thông Thiên Giáo Chủ trước nay đều không coi ai ra gì, nhưng lúc này vì đệ tử, lại ngoan ngoãn chịu thiệt, thật là một sư phụ tốt.

Nhưng Thái Thượng Lão Quân lại nói: "Đã đến rồi thì không thể kết thúc một cách dễ dàng như vậy.

Lát nữa sư huynh cũng sẽ đến, ba huynh đệ chúng ta cùng nhau phá trận." "Sư huynh cũng đến!" Sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ trở nên nghiêm túc.

Quan hệ của y và Lão Quân có thể xem là tốt, nhưng với Nguyên Thủy Thiên Tôn lại có chút không hợp, lý niệm của hai người không giống nhau.

Trong trận, Vô Cực nhìn thấy thần sắc của Thông Thiên, bỗng nhiên trong lòng khẽ động.

Có lẽ thành lũy có thể bị phá vỡ từ bên trong, bắt đầu từ Thông Thiên, cũng là một nước cờ hay.

Vô Cực vừa nghĩ đến đây, đã nghe Tiếp Dẫn đạo nhân nói: "Sớm nghe nói Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn không hợp nhau, không ngờ là thật." Vô Cực liếc mắt nhìn, Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề hai người này chẳng lẽ lại có ý đồ đi đào góc tường của Thông Thiên Giáo Chủ sao?

Tây phương Nhị thánh biến thành Tam thánh sao?

Lúc này, Minh Hà Lão Tổ truyền âm hỏi Vô Cực: "Tam Thanh sắp phá trận, ngươi có cách nhìn gì không?" Vô Cực nói: "Tam Thanh thì có gì ghê gớm, năm đó một mình ta cũng không sợ, Lão tổ chẳng lẽ lại sợ sao?" Minh Hà Lão Tổ quả thật có chút ý định rút lui.

Sau khi tận mắt nhìn thấy uy lực của Thái Cực Đồ, y cảm thấy mình không có một món bảo vật nào có thể đối kháng được.

"Không phải sợ, Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề đạo nhân, đủ để ngang tài ngang sức với Thái Cực Đồ." Truyền âm nhập mật, cho nên Tiếp Dẫn cũng không nghe thấy.

Nếu không chắc chắn sẽ phun vào mặt Vô Cực, có lương tâm không?

Thất Bảo Diệu Thụ mà có thể ngang tài ngang sức với Thái Cực Đồ, ta cần gì phải lén lút đi đào góc tường chứ?

Minh Hà Lão Tổ trầm mặc một lúc rồi nói: "Không biết Nguyên

Thủy Thiên Tôn có pháp bảo lợi hại gì không." Vô Cực cười nói: "Thái Cực Đồ ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, còn Nguyên Thủy Thiên Tôn thì chưa thấy bao giờ." Thực ra Vô Cực biết, nhưng không nói cho Minh Hà, lỡ nói cho Minh Hà Lão Tổ, y chạy mất thì sao?

Chuyện vô liêm sỉ như vậy, Minh Hà Lão Tổ không phải là không làm được.

Vô Cực lại bổ sung: "Lát nữa phá trận, Tam Thanh chắc chắn sẽ cho đệ tử chiếm trận nhãn, lúc đó chuyện giết người giao cho ngươi." Minh Hà Lão Tổ có A Tỳ kiếm, gật đầu nói: "Cái đó tự nhiên." Chẳng bao lâu, phía chân trời tiên nhạc vang lên, thụy quang ngàn đạo, vô số tường vân bay lượn, ở giữa có một người đang ngồi, chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Phía sau là vô số đệ tử Xiển giáo chia làm hai hàng trái phải, trông rất có khí thế.

Tiếp Dẫn đạo nhân mắt đỏ lên nói: "Nguyên Thủy, mới bao lâu mà đã có bài trí lớn như vậy!" Chuẩn Đề nói: "Ngưỡng mộ không?

Người ta lưng tựa cây lớn dễ hóng mát." Vô Cực nói: "Ngày sau ta nhất định có thể thay thế." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đạo nhân kinh ngạc nói: "Vô Cực đạo hữu, dã tâm thật lớn..." Vô Cực cười nói: "Ta chỉ nói đùa thôi, hai vị đạo huynh sao lại ngạc nhiên vậy." Thực ra Vô Cực thầm nghĩ, cái ta nói còn lợi hại hơn nhiều, nói thẳng ra sợ không dọa chết các ngươi.

Lúc này Tiếp Dẫn đạo nhân truyền âm cho Vô Cực: "Ha ha, thực ra ta biết sở đồ của ngươi rất lớn, Vô Cực đạo hữu, cùng một mục đích mà đi những con đường khác nhau, chúng ta cũng có thể xem là chí đồng đạo hợp, sao không hợp lực một phen?" Vô Cực đáp lại: "Đạo bất đồng bất tương vi mưu, cái ngươi nghĩ là của ta, không phải là cái thật sự của ta." Trong lúc Vô Cực đối thoại với Tiếp Dẫn đạo

nhân, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã hạ xuống mây.

Y trước nay đều nghiêm túc, gặp Thông Thiên và Lão Quân, trên mặt cũng không có biểu cảm đặc biệt gì.

"Đại huynh, bây giờ phá trận sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, nói: "Đi!" Tam Thanh đi đầu, bước vào trong trận.

Lúc này, Thiên La Địa Võng đại trận, các trận nhãn đều căng thẳng.

Trước khi Triệu Công Minh đến, họ cũng đã đối phó với mấy tán tiên, đều không tốn sức lực gì, không ngờ bây giờ phải đối mặt với nhân vật cấp bậc như Tam Thanh.

Thái Thượng Lão Quân tự nhiên lấy ra Thái Cực Đồ, Thông Thiên Giáo Chủ cầm Thanh Liên kiếm, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không giấu diếm thực lực, trực tiếp lấy ra một cây phan.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa lấy phan ra thì thôi, vừa lấy ra, lập tức trời đất biến sắc, đại địa chấn động, mây gió cuồn cuộn, sôi trào không ngớt.

Đúng là Bàn Cổ sáng thế lập kỳ công, Hỗn Độn chi đạo hiển chân hung.

Khai thiên tịch địa, Hồng Mông chi uy thế diệc hồng.

Minh Hà Lão Tổ sắp nổ tung rồi.

"Vô Cực, không phải chứ..." "Ta cũng chưa từng thấy, đừng ồn, đừng làm phiền ta xem đại sát khí!" Minh Hà Lão Tổ nhìn thấy cây phan kia liền cảm thấy không ổn.

"Đó rốt cuộc là thứ gì?" "Chắc là Bàn Cổ Phiên, không có gì ghê gớm, cũng chỉ hủy thiên diệt địa mà thôi..." "Hủy thiên diệt địa, mà thôi?" Minh Hà Lão Tổ mặt như tro tàn, tuy y cũng có những bảo vật

như Thập nhị phẩm huyết liên, A Tỳ kiếm, nhưng so với Bàn Cổ Phiên, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Nguyên Thủy Thiên Tôn một phan trong tay, trầm giọng nói: "Tạo hóa chi khí!

Khai thiên chi quang, phá cho ta!" Lập tức từ trên Bàn Cổ Phiên các loại dị tượng tầng tầng lớp lớp hiện ra.

Gió, lửa, sấm, sét, lần lượt nổ tung ở nơi y chỉ.

Trận chủ của một trận nhãn là Nhân Đà La, né không kịp, bị một trận sấm sét đánh trúng, lại bị một ngọn lửa thiêu đến tinh quang, sau đó một trận gió lớn cuốn đi, chỉ còn lại một vệt đen trên mặt đất.

Minh Hà Lão Tổ nói: "Đi sớm một chút có thể bớt đi một chút tổn thất, cố gắng chống đỡ ở trận đảm cũng vô dụng, chỉ có thể để Nhân Đà La sống thêm một nén hương mà thôi, không có ý nghĩa gì!" Nói rồi tế Thập nhị phẩm huyết liên, hóa thành một đạo hồng quang độn đi.

Lúc Minh Hà Lão Tổ đi còn truyền âm hỏi Vô Cực: "Chẳng lẽ thật sự không có pháp bảo nào có thể đối kháng Bàn Cổ Phiên sao?" Vô Cực nói: "Có chứ, Hỗn Độn Chung a.

Bàn Cổ khai thiên, chiếc rìu lớn dùng để hóa thành tam bảo, một là Bàn Cổ Phiên, hai là Thái Cực Đồ, ba là Hỗn Độn Chung." Minh Hà Lão Tổ nói: "Xem ra Hỗn Độn Chung kia rơi vào tay Thông Thiên Giáo Chủ rồi?" Vô Cực cười nói: "Nếu ở đó, sớm đã lấy ra dùng rồi, còn đợi Lão Quân đến cứu viện sao?" Minh Hà Lão Tổ tuy không hiểu từ "cứu viện", nhưng cũng có thể cảm nhận được đại khái ý nghĩa, liền ừ một tiếng không nói nữa.

Minh Hà Lão Tổ vừa đi, những người khác cũng lần lượt chạy trốn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không truy đuổi, ngược lại Triệu Công Minh cưỡi hắc hổ đuổi theo, chặn Thấp Bà lại.

Chương 198

Vô Cực liếc mắt nhìn, thấy Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân đi sang một bên, biết hai người này lại định làm người tốt, ban ơn, đối với Thấp Bà ra tay.

Thế là sau khi Tiếp Dẫn chặn Triệu Công Minh lại, Vô Cực trực tiếp mang Thấp Bà đi, khiến Chuẩn Đề đạo nhân thấy vậy, không khỏi chửi thề.

Ngay cả cái này cũng muốn cướp?

Vô Cực cũng không thu Thấp Bà, thứ đồ chơi xanh lè xanh lét, trông kỳ quái, không hợp khẩu vị của y, năng lực cũng không lớn.

Chỉ là giữ lại cho Minh Hà Lão Tổ, bản thân Lão tổ này gan nhỏ, nếu không còn thuộc hạ nữa, thì chơi thế nào được.

"Đa tạ, ngươi cứu ta lần thứ hai rồi." "Lần thứ hai?" Vô Cực cũng thấy hoang mang.

Vô Cực mò mẫm hồi lâu mới hiểu ra, nguyên lai lần trước khi Pì thấp bà và Nhân đà la bị Lỗ thác la hóa đá, Vô Cực đã không giết họ.

Trong mắt Pì thấp bà, không giết mà tha cho một mạng thì cũng coi như là cứu.

Vô Cực cũng dở khóc dở cười, cố tình trồng hoa hoa chẳng nở, vô tình cắm liễu liễu lại xanh um.

Minh Hà Lão Tổ bỏ chạy, Thiên La Địa Võng đại trận thanh thế lừng lẫy đã trở thành trò cười.

Hồng Quân lại một lần nữa khai đàn giảng đạo mà không còn ai ngăn cản.

Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân tuy cũng ở trong đại trận nhưng trên mặt vẫn giữ hòa khí với Tam Thanh, không hề bị ảnh hưởng, sau khi khách sáo một hồi cũng lần lượt rời đi.

Vô Cực đưa Kim Giao Tiễn và Hỗn Nguyên Kim Đấu cho Thông Thiên.

"Được rồi, lần sau đệ tử của ngươi mà còn ném cho ta, ta sẽ nhận luôn đấy." Thông Thiên Giáo Chủ trừng mắt, không nói nên lời.

Hắn đuối lý.

Dù vậy, thương thế không nhẹ, Thượng Cổ Chi Tâm của Triệu Công Minh đầy vết nứt, vỡ đến sáu lần.

Cửu bảo bị đoạt mất tam bảo, lại bồi thêm hai bảo vật, Thông Thiên Giáo Chủ không còn mặt mũi nào đòi lại Phược Tiên Tác từ Vô Cực nữa.

Vô Cực cũng hết cách, tình thế ép người.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thượng Lão Quân đều đã dùng đến pháp bảo trấn đáy hòm, Vô Cực nếu muốn thu hết về thì rủi ro quá lớn, chẳng thà sảng khoái một chút.

Thuận tiện có thể đến gần thu thập thông tin của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thượng Lão Quân, cũng như các pháp bảo của họ.

Số điểm thu thập được cũng có thể bù đắp cho tổn thất khi chắp tay dâng pháp bảo.

Dù sao thì hai pháp bảo kia cũng nằm trong tay Tam Tiêu, Vô Cực muốn lấy lại dễ như trở bàn tay.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thượng Lão Quân có lẽ cũng hiểu ý này, thấy Vô Cực trả lại chí bảo, lập tức bay đi.

Nếu Vô Cực không trả, có lẽ đã diễn ra màn Tam Thanh chiến Vô

Cực.

Vô Cực đi đến phía tây nam của chiến trường, báo cho Chúc Dung một tiếng.

Cái gọi là trong trận một ngày, ngoài trận ngàn năm.

Mới một cái chớp mắt, Chúc Dung và Chu Tương đã có con trai.

Chu Tương vì nếm thử trăm loại cỏ, lại dạy tộc nhân trồng trọt nên được gọi là Thần Nông, còn con trai của nàng và Chúc Dung tên là Xi Vưu.

Vô Cực trở về Hoa Quả Sơn.

Chuyến đi này thu hoạch không nhỏ, một đống bảo vật, một đống dược liệu, một mớ điểm tu vi, mạnh hơn bế quan nhiều.

Chưa đầy nửa ngày, Vô Cực đã về đến Hoa Quả Sơn, lại thấy phụ cận Hoa Quả Sơn đã có bóng người.

Đã hình thành nên từng bộ lạc lớn nhỏ khác nhau.

Vô Cực hạ mây xuống, thấy Nữ Oa cầm một cành liễu chấm bùn rồi vẩy một cái, vô số người nhỏ bé được sinh ra.

Quan sát kỹ mới phát hiện, lúc đầu Nữ Oa còn khá kiên nhẫn, nặn ra người đất có đầu có tứ chi, mắt mũi miệng tai bảy khiếu đều đủ cả.

Trong đó, người được nặn tỉ mỉ nhất là dựa theo dáng vẻ của Vô Cực.

Người đó tên là Hữu Hùng Thiếu Điển thị.

Sau đó có lẽ Nữ Oa chơi mệt rồi, nặn người cũng không còn dụng tâm, tùy tiện nặn qua loa cho xong chuyện.

Đến bây giờ thì đã phát triển đến mức chỉ dùng cành liễu chấm bùn rồi vẩy một cái là xong.

Cho nên những người đất được nặn lúc đầu, nam thì cao lớn anh tuấn, nữ thì quyến rũ xinh đẹp, còn những người sau này thì thật trừu tượng.

Vô Cực thấy vậy mặt co giật, chẳng trách hậu thế có nhiều người trừu tượng như vậy, nguyên lai đều bắt nguồn từ sự lười biếng của Nữ Oa a.

Tiếp đó Nữ Oa lại ban cho họ sinh mệnh, mỗi ngày đều nhìn họ lao động, săn bắn, xây dựng bộ lạc, sinh con đẻ cái, bồi dưỡng hậu đại.

Nữ Oa chỉ vào một đứa trẻ nói: "Đứa bé này là con của Thiếu Điển, tên Công Tôn Hiên Viên, ta thích nhất." Vô Cực hỏi: "Thích đến mức nào?" Nữ Oa lấy ra một thanh kiếm.

Chính là Nguyên Đồ Kiếm đã được luyện hóa, xóa đi khí tức của Minh Hà Lão Tổ.

"Thanh kiếm này ta định gọi là Hiên Viên Kiếm, đợi Công Tôn Hiên Viên trưởng thành, ta sẽ ban cho nó." "Được thôi, muội vui là được, ta phải bế quan luyện đan rồi, lần này có khả năng sẽ gây ra động tĩnh lớn đó!" Lời này của Vô Cực không phải hư ngôn, luyện ra tiểu đan, đại đan thì không sao.

Nhưng muốn luyện ra Cửu Chuyển Long Hổ Đan, Cửu Chuyển Độ Ách Đan loại này có khả năng sẽ dẫn tới thiên phạt.

Loại vật phẩm này theo lý không nên tồn tại trên đời.

Tương đương với vật phẩm BUG.

Nhưng Vô Cực trước nay không tin tà.

Chương 199

Kẻ ngu xuẩn tuân thủ quy tắc, người thông minh đùa giỡn quy tắc, đi men theo rìa quy tắc, còn cường giả thì chế định quy tắc.

Vô Cực muốn làm người chế định quy tắc.

Nếu không có khí phách "biết rõ trong núi có hổ, vẫn cứ đi vào núi hổ" thì không thể nào đạt tới cảnh giới đó được.

"Được, đại huynh, ta sẽ hộ pháp cho huynh." Có lời hứa của Nữ Oa là đủ rồi.

Tiếp đó Vô Cực liền tiến vào bế quan luyện đan.

Lần thứ hai Hồng Quân khai đàn giảng đạo, Vô Cực không đi, Nữ Oa không đi, Phục Hy càng không đi.

Nhưng Tiếp Dẫn đạo nhân đều đã đi.

Chỉ có Minh Hà Lão Tổ, Thập Nhị Tổ Vu và một vài người khác không đi mà thôi.

Sau lần giảng đạo thứ hai của Hồng Quân, Tam Thanh đã mơ hồ trở thành lãnh tụ của thiên hạ, là tôn sư của vạn đạo.

Ngoài họ ra đều là tà ma ngoại đạo, người người đều có thể tru diệt.

Một cuộc chiến tranh loại trừ dị kỷ sắp sửa mở màn.

Hôm đó Hoa Quả Sơn vốn trời quang mây tạnh, đột nhiên vô số mây đen kéo đến, cuồng phong gào thét.

Bấy giờ Hoa Quả Sơn khắp núi đều là cây ăn quả, hoa tươi vô số, sớm đã có vô số chim thú sinh sống trong đó.

Trong đó bầy đàn lớn nhất hẳn là tộc khỉ.

Lũ khỉ bình thường cũng không sợ người, chỉ cần Nữ Oa không có ở đây, chúng liền tự xưng đại vương ở Hoa Quả Sơn.

Cậy có Thanh Loan và Thạch Cơ yêu thương, lũ khỉ này gặp phải dã thú hình thể lớn cũng không sợ, cách đây không lâu còn đánh hội đồng chết một con hổ răng kiếm.

Nhưng bầy khỉ nhìn thấy thiên tượng dị thường lần này cũng không khỏi sợ hãi toàn thân run lẩy bẩy, tất cả đều chui tọt vào Thủy Liêm Động trốn.

Mây đen cuồn cuộn, trong tầng mây đen kịt, ẩn hiện ánh chớp, chỉ là tia sét vẫn cứ ngưng tụ mà không đánh xuống.

Vô Cực luyện đan cũng đến thời khắc mấu chốt nhất, cũng không dám lơ là, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào lửa trong lò Bát Quái.

Lúc này lửa trong lò từ màu đỏ biến thành màu đỏ thẫm, đỏ thẫm biến thành màu đỏ rực, đỏ rực biến thành màu lam, màu lam biến thành màu xanh.

Cái gọi là "lò lửa thuần thanh", chính là chỉ tình huống hiện tại.

Nữ Oa hộ pháp ở một bên, ra khỏi động nhìn lên, chỉ thấy ánh chớp trên tầng mây càng tụ càng nhiều, nhưng không có một tia sét nào đánh xuống.

Dù ngây thơ như Nữ Oa cũng biết hiện tại không ổn.

"Đại huynh, vì sao tia sét cứ lóe lên mà không đánh xuống?" Vô Cực trầm giọng nói: "Nó đang tích tụ sức mạnh.

Cuối cùng đánh xuống uy lực lớn đến đâu, phải xem mẻ đan này cuối cùng thành phẩm thế nào." Vô Cực nói rồi lật hai lòng bàn tay, một đạo Nam Minh Ly Hỏa được tống ra.

Ngọn lửa màu xanh lam thuần khiết lại bùng cao lên rất nhiều.

Cũng may đây là lò Bát Quái, bên trong có các pháp trận như phong, hỏa, lôi, điện, lò luyện đan bình thường căn bản không chịu nổi nhiệt độ cao như vậy.

Những giọt mồ hôi to như hạt đậu cũng chảy dọc theo má Vô Cực.

"Thiên địa thần vận trợ ta đan thành!!" Cùng với tiếng quát của Vô Cực.

Trên bầu trời, mây đen đang tụ lại đột nhiên lóe lên một khoảng trống, một tia sét to như cây cổ thụ vạn năm đánh xuống.

Nữ Oa thấy vậy, quát khẽ một tiếng, lấy ra hồ lô màu lam, tế lên không trung.

Không gian bị bóp méo, đem toàn bộ lôi điện chi lực không ngừng truyền đi nơi khác.

Rầm!

Rầm rầm!

Rầm rầm rầm!

Sau khi tia sét bị chuyển đi, từng trận sấm rền mới truyền đến.

Như tiếng sấm nổ vang trong lòng.

Bình thường Thanh Loan lá gan lớn nhất, hiện tại cũng không khỏi run như cầy sấy, nằm rạp trên mặt đất, không dám động đậy.

Rầm!

Lò Bát Quái, cửa lò mở rộng, từng luồng khói trắng lượn lờ bay ra.

Tiểu Thanh Loan vốn đang run rẩy nằm rạp ở đó, trong lòng thầm nghĩ, không phải ta chỉ ăn trộm mấy quả bàn đào thôi sao, đâu đến

mức sấm sét cứ như nhằm vào ta mà đánh chứ.

Nó ngửi thấy một mùi hương, lập tức bật dậy từ mặt đất.

"Thạch Cơ, ngươi có ngửi thấy mùi gì không?

Thơm quá!" Mùi thơm từ trong lò Bát Quái có thể nói là thơm ngát ngút trời, lan tỏa khắp núi non.

Vô Cực kiểm tra một lượt rồi cười nói: "Cũng coi như tiện nghi cho bầy khỉ kia." Nói rồi dùng hồ lô tử kim lần lượt thu hết đan dược vào.

Sau khi tất cả được thu vào hồ lô tử kim, mùi thơm nồng nàn kia cũng biến mất.

Bầy khỉ ngửi được mùi thơm của đan dược, tất cả đều được tăng thêm tuổi thọ khoảng một ngàn năm.

Nữ Oa hỏi: "Đại huynh, luyện thành rồi sao?" Vô Cực cười nói: "Tuy cuối cùng không luyện ra được Độ Ách Đan, nhưng Long Hổ Đan có hai viên, Kim Đan có ba viên, lớn nhỏ các loại đan dược không dưới mười mấy viên!" Hai mắt Nữ Oa sáng lên lấp lánh, nói: "Đại huynh lợi hại, đây là lần đầu tiên Long Hổ Đan xuất hiện trong trời đất phải không." Vô Cực đưa tay véo mũi Nữ Oa nói: "Đừng ham chơi, phải chăm chỉ luyện công, đến lúc đó cùng Phục Hy mỗi người một viên Long Hổ Đan." "Đại huynh, huynh không dùng sao?" Vô Cực lắc đầu nói: "Ta không cần dùng." Thực tế, điểm số Vô Cực thu thập được còn lợi hại hơn cả việc dùng đan dược, chỉ là không có tác dụng phụ trợ mà thôi.

Chương 200

Nếu không phải Độ Ách Đan, Vô Cực dùng cũng không có ý nghĩa gì, không bằng để lại cho Nữ Oa.

Đồng đội mạnh mới là thực sự mạnh.

Lần luyện đan này cũng đã trải qua ba ngàn một trăm bảy mươi hai năm.

Vô Cực cũng không biết những phiền nhiễu của thế giới bên ngoài, liền vẫy tay gọi tiểu Thanh Loan đến hỏi: "Gần đây có chuyện gì lớn không?" "Chuyện lớn?

Ta không biết a, hỏi Thạch Cơ đi, bây giờ nàng ở bên ngoài giao du rộng rãi, người ta gọi là Thạch Cơ nương nương." Thạch Cơ bây giờ đối với Vô Cực vừa kính vừa sợ, năm xưa Vô Cực từng nói với nàng, nếu có một đệ tử tên Thái Vân bị Chấn Thiên Tiễn bắn chết, đừng đi báo thù, có thể bảo toàn một đời bình an.

Vốn Thạch Cơ đã quên rồi, gần đây nàng thu nhận hai đồ đệ, một người tên Bạch Vân, một người tên Bích Vân, nhưng người tên Bạch Vân lại cảm thấy tên không hay, bèn đổi thành Thái Vân.

Điều này khiến Thạch Cơ mơ hồ cảm nhận được một số chuyện.

Tuy không hiểu hết, nhưng cũng biết lời Vô Cực nói không phải hư ngôn.

Trước khi nàng nhận đồ đệ đã đoán được sẽ có một đồ đệ như vậy.

Chỉ là bạn bè ngày xưa rủ nàng gia nhập Tiệt giáo, nghe Thông Thiên Giáo Chủ diễn pháp, nhưng nàng không đi.

Thông Thiên Giáo Chủ, so với Nữ Oa nương nương chẳng phải

cũng kẻ tám lạng người nửa cân sao, huống hồ chi phải bỏ gần tìm xa.

Thạch Cơ đến rồi, Vô Cực hỏi: "Nghe nói ngươi ở bên ngoài giao du rộng rãi, mấy năm gần đây có chuyện gì lớn xảy ra không?" Thạch Cơ nói: "Chuyện lớn thì, cũng là Nguyên Thủy Thiên Tôn ở núi Côn Luân xây dựng Ngọc Hư Cung, quảng thu môn đồ, sau đó ngoại môn đệ tử của ngài là Chuyên Húc gần đây cùng với Cộng Công trong Thập Nhị Tổ Vu có chút không ổn, hai bên có khả năng sẽ đại chiến." Vô Cực gật đầu, xem ra lần luyện đan này cũng không làm lỡ chuyện lớn.

Thế là Vô Cực lấy ra một viên Cửu Chuyển Kim Đan giao cho tiểu Thanh Loan nói: "Đi đưa cho Nguyên Minh, thay ta trả lại ân tình năm xưa." Tiểu Thanh Loan lĩnh mệnh rời đi.

Thạch Cơ cũng đi cùng.

Hai người như hình với bóng, như thể liền một khối.

Trước đây tiểu Thanh Loan ngoài Vô Cực ra, tuyệt đối không cho ai cưỡi, nhưng Thạch Cơ thì có thể.

Sau khi đan thành, hàng xóm láng giềng, các thế lực cũng đến bái phỏng.

Ví dụ như Long tộc trong Long cung.

Bây giờ Long tộc đã chính thức quy thuận môn hạ của Tây phương nhị thánh.

Phượng tộc thì quy thuận môn hạ của Tam Thanh.

Kỳ lân tộc ẩn thế không ra, bây giờ cơ hội gặp được tộc nhân của họ cũng ít đi.

Vô Cực lần lượt tiễn những vị khách đến cửa.

Họ cũng không đòi đan dược, cũng không có tư cách đó, chỉ là đến

làm quen với Vô Cực mà thôi.

Trong đó có tu sĩ, cũng có tinh quái, Vô Cực cũng không có tinh lực tiếp kiến từng người, chỉ bảo họ ở dưới chân Hoa Quả Sơn hướng lên núi bái lạy là xong.

Nhưng Nữ Oa lại rất thích một con hồ ly ba đuôi trong số đó, liền giữ lại bên cạnh làm bạn chơi.

Hồ ly vốn là tiểu quái, nhưng vì ở gần linh sơn nên được linh đạo, mở ra linh trí, tu luyện lâu năm liền mọc thêm một cái đuôi, đã tu luyện được ba ngàn năm.

Hồ ly ba đuôi có một người bạn, cũng được gọi đến cùng bầu bạn với Nữ Oa, quái vật đó là một con gà tinh, cũng tu hành ba ngàn năm, cho nên mọc ra ba cái đầu.

Vô Cực ra khỏi động, chuẩn bị đi tìm Cộng Công nói chuyện.

Đã biết Cộng Công sẽ đâm vào Bất Chu Sơn, tự nhiên phải thay đổi sự thật này.

Ra khỏi động thì gặp hai con yêu.

Hồ ly ba đuôi và gà tinh ba đầu thấy Vô Cực đều run lẩy bẩy, sợ đến nỗi không dám nói.

Vô Cực nói: "Nếu muội ta đã thu nhận các ngươi, thì phải mọi việc nghe lời nó, hiểu không?

Tuyệt đối không được tự ý làm chủ!" "Vâng!

Tiểu nhân đều nghe theo đại lão gia.

Vạn lần không dám vi phạm." Hồ ly tâm cơ cực nhiều, nghe lời Vô Cực mà mắt vẫn đảo liên tục, Vô Cực thầm thở dài, tính cách quyết định vận mệnh, tùy nó vậy, dù sao cũng chỉ là sủng vật Nữ Oa nuôi.

Thị tộc do Nữ Oa tạo ra cũng đã có sự phát triển vượt bậc.

Chỉ có một số người thuộc thế hệ đầu tiên là được nặn ra từ tâm huyết, cho nên có được một ít thần lực.

Ví dụ như thủ lĩnh của Hữu Hùng thị hiện tại là Công Tôn Hiên Viên, có năng lực siêu phàm, thu phục được rất nhiều bộ tộc, được người đời tôn là Hiên Viên Hoàng Đế, trong tay cầm một thanh Hiên Viên Kiếm, càng có năng lực thần quỷ khó lường.

Tuy chỉ là bộ tộc của phàm nhân, nhưng các bộ tộc tinh quái cũng không phải là đối thủ.

Hiên Viên Kiếm vừa ra, tất cả đều hóa thành tro bụi.

Vô Cực cũng không quản chuyện thế tục, cứ thế cưỡi mây bay đi.

Mấy ngàn năm qua, Vô Cực tuy xa rời Thiên đạo, nhưng pháp thuật lại được rèn luyện vượt bậc trong lúc luyện đan, vô cùng tinh tiến.

Mấy bước đã đến tây nam.

Chúc Dung lúc này đang cùng Thần Nông sống những ngày tháng an nhàn sung sướng mà thần tiên cũng không đổi, Xi Vưu bây giờ cũng đã trưởng thành thành một chàng trai cường tráng, chỉ là không giống Thần Nông, cũng là đầu trâu thân người.

Sau khi huyết mạch của hai môn phái giao dung, cũng không thể hóa hình, nhưng vẫn giữ được thân thể cường hãn của Tổ Vu, cũng như trí tuệ bất phàm di truyền từ Thần Nông, ẩn ẩn có phong thái của một lãnh tụ.

“Hai vị thật tiêu dao.” Thần Nông cười nói: “Đừng nói móc nữa, nếu không có ngươi ta đã ở.....” Lời Thần Nông chưa nói xong đã bị Chúc Dung ngắt lời, nhắc nhở: “Con trai đang ở đây, đừng nói bậy!” Vô Cực nói: “Sinh được một đứa con trai tốt!” “Ha ha, bây giờ tộc

nhân đều phục nó, ta già rồi, cũng không có tâm tiến thủ, để nó kế vị ta, cũng đủ sức gánh vác trọng trách này." Sau khi khách sáo một phen, Vô Cực hỏi: "Cộng Công bây giờ ở đâu?

Nghe nói hắn và Chuyên Húc có chút bất hòa?" Chúc Dung nói: "Từ khi theo Chu Tương, ta cùng anh chị em cũng xa cách, mọi người cả năm không qua lại.

Cộng Công trước nay vốn không hợp với ta, càng ít liên lạc.

Chương 201

Ngươi tìm hắn không gặp sao?

Ta thấy với lá gan của hắn cũng không dám không nể mặt ngươi đâu nhỉ, dù sao năm xưa cũng có ân cầu trợ huynh đệ tỷ muội chúng ta." Vô Cực vốn chỉ định dò la tin tức, nắm bắt thêm tình báo, nhưng Chúc Dung đã hỏi vậy, Vô Cực cũng không ép buộc, vốn Vô Cực định gọi cả Thập Nhị Tổ Vu đến, ngăn cản trận đại chiến này xảy ra.

Bất Chu Sơn, không thể sụp đổ.

Sụp hay không, cục diện thế giới sẽ hoàn toàn khác.

Bây giờ Bất Chu Sơn nối liền Thái Âm Tinh, mới có thể không ngừng rót linh khí dồi dào vào giữa trời đất.

Nếu Bất Chu Sơn gãy, linh khí sẽ bị cắt đứt.

Sinh vật trên đời cũng không thể tự nhiên sinh ra nữa, phải dựa vào phương pháp nguyên thủy kia để sinh sôi.

Vô Cực tự nhiên phải ngăn cản chuyện như vậy xảy ra.

"Vậy hai vị cứ tiếp tục sống những ngày tháng an nhàn, ta đi đây." Nói xong Vô Cực thân hình khẽ động, đã không thấy bóng dáng.

Thần Nông và Chúc Dung tâm tư không đặt vào tu hành, tự nhiên không để ý, nhưng Xi Vưu ở bên cạnh lại vô cùng sùng bái Vô Cực, nói với cha mẹ mình: "Cha, mẹ, con muốn bái Vô Cực chân nhân làm sư phụ, không biết ngài có nhận con không?" Thần Nông và Chúc Dung nhìn nhau, tuy bây giờ không còn theo đuổi tu hành, nhưng không có nghĩa là không hiểu những chuyện này, theo Vô Cực, hoặc là một người đắc đạo gà chó lên trời, hoặc là rơi xuống vực sâu không đáy.

Dù sao thì thế lực trong trời đất hiện tại đã bắt đầu phân chia.

Chọn phe là cả một môn học vấn.

Thần Nông thở dài: "Con cháu tự có phúc của con cháu, ta sẽ giúp con hỏi một tiếng, có được hay không còn phải xem phúc phận của con." "Đa tạ cha!

Nhưng con muốn tự mình thử trước!" Chỉ là Vô Cực người đã đi rồi, Thần Nông dù có thúc ngựa cũng không đuổi kịp.

Xi Vưu lại là người nóng tính, hỏi rõ nơi ở của bộ tộc Cộng Công, rồi tự mình đi tìm.

Tạm không nói đến Xi Vưu, lại nói Vô Cực đã đến nơi ở của bộ tộc Cộng Công.

Cộng Công lúc này đang ở trong lều lớn của Chuyên Húc, đang hậm hực, vốn đang hòa nhã nói chuyện với Chuyên Húc, lại bị mắng một trận tơi bời.

Chuyên Húc cậy mình là môn nhân của Ngọc Hư Cung, căn bản không coi Cộng Công ra gì.

"Chuyên Húc, thủy hoạn từ xưa đã có, chỉ có thể từ từ giải quyết, sao có thể trị tận gốc được, không phải là ép người quá đáng sao?" Chuyên Húc nói: "Tộc Cộng Công không phải tự xưng là có sức mạnh thao túng nước sao?

Chút thủy hoạn cũng không giải quyết được?

Ngươi chắc là không đang qua loa với ta chứ?

Để cho tôm lính cua tướng của ngươi có không gian sống rộng rãi hơn?" Hai người hoàn toàn không nói chuyện được với nhau.

Cộng Công cảm thấy đất liền đã đủ lớn rồi, tại sao phải lấp hồ lấp sông, căn bản không cần thiết, thủy hoạn một năm cũng chỉ một

hai lần, tránh xa một chút là được.

Tộc nhân của Chuyên Húc vì ham muốn mảnh đất ven sông màu mỡ, cuối cùng gặp thủy hoạn mà chết đó cũng là do lòng tham gây ra, liên quan gì đến hắn?

Vô Cực ở Thủy Cung của Cộng Công đợi nửa ngày, cũng không thấy Cộng Công về, hỏi một thủy tộc mới biết hướng đi của Cộng Công, lại đến nơi đóng quân của Chuyên Húc tìm.

Doanh địa của Chuyên Húc, chỉ thấy ngoài cửa có một con Bích Nhãn Kim Tình Thú, là tọa kỵ của Cộng Công, biết Cộng Công chắc chắn ở bên trong.

Thế là Vô Cực đến cửa doanh trại thi lễ nói: "Vô Cực đạo nhân đến thăm, xin Chuyên Húc một lần gặp mặt." Tên lính gác cửa, trên dưới đánh giá Vô Cực, chỉ thấy áo vải sam gai, ngoài tướng mạo cao lớn anh tuấn ra cũng không có gì đặc biệt, chỉ có thể nói là bình thường không có gì lạ.

Thế là nói: "Không phải môn nhân Ngọc Hư Cung thì đại nhân Chuyên Húc không gặp, sao có thể ngày nào cũng có thời gian gặp mấy đạo nhân không ra gì." Vô Cực cũng thấy buồn cười, đúng là Diêm Vương dễ gặp, tiểu quỷ khó chơi.

Tên lính đó từ đâu nhìn ra Vô Cực không ra gì?

Thật là kỳ lạ.

"Bảo ngươi thông báo chỉ là vì lễ phép, không có nghĩa là ngươi không báo, ta không thể vào." Vô Cực hừ lạnh một tiếng, nhấc chân liền đi vào.

Tên lính nổi giận, cầm binh khí chém Vô Cực.

Một đao chém xuống, lại chỉ chém vào không khí, suýt nữa thì trẹo cả eo.

Tên lính nhìn trước mặt không một bóng người, gãi gãi đầu, tự lẩm bẩm: "Chẳng lẽ gặp tà rồi?" Thân pháp của Vô Cực như quỷ mị, một tên lính quèn sao có thể nhìn thấy.

Lúc này Vô Cực đã vào trong lều.

Chuyên Húc và Cộng Công lúc này đã cãi đến nổi giận, Cộng Công đập nát cả án thư trước mặt.

Trông có vẻ sắp động thủ.

Chuyên Húc cũng cười lạnh, nghe đồn trong Thập Nhị Tổ Vu thì Chúc Dung tính tình nóng nảy nhất, nhưng Chuyên Húc cảm thấy Cộng Công cũng không kém bao nhiêu.

Dám vô lễ như vậy trong doanh trại của địch, không sợ bị người ta gọi ra chém thành tương thịt sao?

Lúc này đột nhiên có một giọng nói truyền đến.

Tuy bình thản, nhưng lại có một sức mạnh khiến người ta không thể kháng cự.

"Hai vị, dĩ hòa vi quý." Chuyên Húc nhìn về phía nguồn phát ra âm thanh, chỉ thấy một đạo nhân trẻ tuổi, anh tuấn, cao lớn đứng trong lều, áo vải sam gai bình thường không có gì lạ.

Nhưng khí chất tuy mộc mạc không hoa mỹ, lại có một cảm giác phản phác quy chân.

Luận về khí thế, tuyệt đối không bằng Thông Thiên Giáo Chủ, luận về phong thái, tuyệt đối không bằng Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng lại có một khí chất gần giống với Lão Thượng Lão Quân.

Nhìn như bình thường, nhưng trong cốt cách lại không hề bình thường.

Rõ ràng là một cao nhân đã trải qua cảnh giới nhìn núi là núi, nhìn

nước là nước, đã đạt đến cảnh giới nhìn núi không phải núi, nhìn nước không phải nước.

Cộng Công vừa nhìn thấy, kích động vạn phần, chạy đến ôm chầm lấy.

"Tiên trưởng sao lại ở đây?

Chương 202

Nhớ tiểu đệ chết đi được!" Chuyên Húc trong lòng lạnh buốt, hóa ra là người giúp đỡ của Cộng Công.

Thế là Chuyên Húc bóp nát một lá bùa trong tay.

Lá bùa này cũng dùng để gọi cứu viện, giống như gọi điện thoại gọi người thời hậu thế.

Vô Cực lúc này cũng đang âm thầm đánh giá Chuyên Húc.

Chuyên Húc tạo ra chữ viết nên hắn thuộc làu làu, trông cũng hợp tiêu chuẩn của Ngọc Hư Cung, dáng vẻ đường đường, thân hình lẫm liệt, tướng mạo so với đám người Thập Nhị Tổ Vu còn mạnh hơn trăm lần.

"Không biết tôn giá là ai, tại sao lại ở đây?

Chuyện của ta và Cộng Công, không cần người ngoài nhúng tay." Cộng Công quay đầu nói: "Vô Cực tiên trưởng, sư tổ của ngươi gặp cũng phải cúi đầu hành lễ đó!" Chuyên Húc chưa từng nghe đến Vô Cực, dù sao Vô Cực mấy ngàn năm không xuất hiện, môn nhân Tam Thanh ai lại rảnh rỗi đi nhắc đến Vô Cực.

Thế là nói: "Vô Cực hay hữu cực, ngươi đừng có lừa ta, tùy tiện tìm một người dùng bối phận để áp người sao?

Trưởng bối cũng là trưởng bối của ngươi, chứ không phải trưởng bối của ta!" Cộng Công tính tình vốn không tốt, nghe Chuyên Húc không kính trọng Vô Cực, liền định nổi giận, vừa mới bộc phát, thì đột nhiên linh đài một trận thanh minh, từ từ bình tĩnh lại.

Thì ra là Vô Cực một tay đặt lên gáy Cộng Công, nhẹ nhàng ấn mấy cái, đem hỏa khí trong lòng tiêu tan không còn một chút.

Tâm hỏa đã trừ, Cộng Công cũng khôi phục lại bình tĩnh.

Vô Cực nói: "Bần đạo đến đây chỉ để giải quyết vấn đề, không phải tạo ra vấn đề, Chuyên Húc, có thể nghe ta nói một lời không." Thế là Vô Cực đem đạo lý trị thủy, ngăn không bằng khơi thông giảng giải một lượt, sau đó các loại phương pháp trị lý cũng nói có sách mách có chứng, nghe đến mức Cộng Công cũng gật đầu lia lịa, liên tục nói: "Tiên trưởng nói có lý!

So với cách của ta còn chu toàn hơn!

Chuyên Húc thấy cách này có tốt không!" Chuyên Húc vừa nghe, quả thật là như vậy, những gì Vô Cực nói, không chỉ lo cho Cộng Công, mà đối với bộ tộc của Chuyên Húc cũng có lợi, về lâu dài hai tộc có thể chung sống hòa bình, mà cái giá phải trả cũng không đáng kể.

Chuyên Húc nói: "Mới nghe thì tốt đẹp, nhưng không biết thực thi có được như vậy không." Cộng Công tức giận nói: "Chuyên Húc ngươi đang giở trò gì vậy?

Có kế hoạch tốt như vậy, ngươi không dùng, thì muốn thế nào?

Tất cả đều làm cho ngươi, ngươi ăn nổi không?" Vô Cực ngăn Chuyên Húc lại nói: "Vậy cho ngươi suy nghĩ một thời gian, ba ngày thì sao?

Ba ngày sau ta lại đến." Chuyên Húc gật đầu.

Thế là Vô Cực kéo Cộng Công ra khỏi lều.

Cộng Công không hài lòng, vừa đi vừa nói: "Chuyên Húc quá không biết điều, có Ngọc Hư Cung làm chỗ dựa thì ghê gớm lắm sao?

Ba ngày sau nếu hắn còn dây dưa, ta sẽ!" Vô Cực tiếp lời: "Sẽ thế nào?" Cộng Công nói: "Tiên trưởng ở đây, đâu có phần ta nói, ngài làm chủ." Vô Cực ha ha cười nói: "Ta chỉ cho ngươi một ý kiến tham

khảo thôi, quan trọng nhất là phải đạt được sự đồng thuận.

Cộng Công lần sau nói chuyện, có thể chịu thiệt một chút." "Cái gì?

Lời tiên trưởng nói đã quá tiện nghi cho tên tiểu tử Chuyên Húc đó rồi, còn bảo ta chịu thiệt?" Vô Cực xua tay nói: "Lùi một bước biển rộng trời cao, nhẫn một lúc sóng yên biển lặng, có lúc chịu thiệt nhỏ là phúc." Cộng Công suy nghĩ một lúc rồi nói: "Vậy nếu tên tiểu tử Chuyên Húc đó được đằng chân lân đằng đầu thì sao?" "Vậy thì không cần khách khí nữa, nhẫn không thể nhẫn nữa thì không cần phải nhẫn." "Tốt!

Ta thích câu nói này, thống khoái!

Tiên trưởng, đi, về lều của ta chúng ta uống cạn ba trăm hiệp!" Cộng Công là thủy tộc nên thích rượu, mỗi ngày không rượu không vui.

Về đến lều, ra lệnh cho thủy tộc mang rượu lên, đập vỡ lớp bùn niêm phong, dùng miệng hút, một vò rượu đã xuống bụng.

"Ta cạn trước kính mời, tiên trưởng tự nhiên!" Vô Cực cũng thấy buồn cười, đã thích uống rượu, còn bày đặt văn vẻ cạn trước kính mời.

Nhưng Chuyên Húc đó cũng là người có năng lực, chỉ riêng việc sáng tạo ra chữ viết cũng đã khiến trí tuệ của sinh linh bình thường được truyền bá rộng rãi.

Đạo khả đạo phi hằng đạo, tuy viết ra thì xa vạn dặm, nhưng xa vạn dặm, cũng khác với xa mười vạn dặm.

Vô Cực ở chỗ Cộng Công ba ngày, Cộng Công cũng uống thỏa thích ba ngày, Vô Cực nhìn mà chỉ biết lắc đầu.

Thập Nhị Tổ Vu được trời ưu ái, nhưng sau này lại không ai tiến

thủ, chỉ cần nhìn Chúc Dung và Cộng Công là biết được một hai.

Một người bận rộn với cuộc sống nhỏ.

Một người ngày ngày bận uống rượu.

Môn nhân Ngọc Hư Cung, thì ngày ngày bận rộn mở rộng thế lực.

Dưới sự tiêu trưởng này, tự nhiên đạo tiêu ma trưởng.

Không sai, trong mắt Vô Cực, Tam Thanh bây giờ đã bị Hồng Quân dẫn dắt vào ma đạo.

Đi không phải là chính đạo!

Ba ngày sau, Vô Cực và Cộng Công lại đến lều của Chuyên Húc.

Chuyên Húc lần này nói chuyện rất dễ nghe, mọi chuyện ngày hôm trước đều đồng ý, chỉ có thay đổi một vài chi tiết.

Cộng Công thích động không thích tĩnh, bảo một thủy tộc bàn giao mọi việc với Chuyên Húc, rồi lại quay về uống rượu.

Vô Cực thấy chuyện ở đây đã xong, cũng chuẩn bị trở về, đi được nửa đường, lại đột nhiên tâm huyết dâng trào.

Chẳng lẽ có chuyện thay đổi?

Vô Cực vội vàng hạ mây xuống, quay lại xem xét.

Vô Cực mới đi được nửa ngày, đã thấy trên mặt nước đầy thi thể thủy tộc.

Vô Cực nhìn rõ, từ dưới nước vớt lên một con tôm hùm tinh.

"Ở đây đã xảy ra chuyện gì?

Tộc trưởng của ngươi đâu?" Tôm hùm tinh nói: "Chuyên Húc đột nhiên trở mặt, thủy tộc chúng ta quả không địch lại, lại có một lượng lớn thủy tộc đầu hàng Long tộc, quy về dưới trướng Long tộc, Cộng Công thống lĩnh đang truy đuổi Chuyên Húc về phía Bất Chu Sơn." Vô

Cực thầm nghĩ, Chuyên Húc chẳng lẽ là một con hổ mặt cười?

Trước mặt đồng ý ngon lành, sau lưng lại ra tay, chẳng lẽ việc Cộng Công đâm sập Bất Chu Sơn là không thể tránh khỏi?

Chương 203

Lại là vì sao!

Nghĩ đến đây Vô Cực thả con tôm hùm tinh xuống nói: "Tự đi mà trốn đi!" Sau đó thi triển thần thông, hóa thành một đạo hào quang, thẳng đến Bất Chu Sơn.

Vô Cực tăng tốc độ đến cực hạn, chỉ một hơi thở đã đi trăm vạn dặm, dù vậy, vẫn chưa đến Bất Chu Sơn, đã nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa, tiếp đó nhìn thấy ngọn núi Bất Chu Sơn liên miên bất tuyệt từ xa, sụp đổ xuống.

Thân thể của Thập Nhị Tổ Vu cường hãn vô cùng, Bất Chu Sơn cũng không chịu nổi một cú va chạm.

Nhưng Vô Cực lúc này đã không phải là Vô Cực của ngày xưa, sẽ không dễ dàng tin tưởng.

Tuy Bất Chu Sơn thật sự đã sụp đổ, gây ra lũ lụt, trời như bị thủng một lỗ, nhưng tất cả có thật là do Cộng Công gây ra không?

Vô Cực đến dưới chân Bất Chu Sơn, ngọn Bất Chu Sơn cao ngất trời xanh, nối liền Thái Âm Tinh đã không còn, trên Bất Chu Sơn, cũng như sinh linh xung quanh đều không ai sống sót.

Thân núi Bất Chu Sơn hóa thành vô số ngọn núi lớn, rải rác khắp nơi ở tây nam, hình thành nên cục diện Thập Vạn Đại Sơn.

Vô Cực đi tìm, điên cuồng tìm kiếm trong thân núi, cuối cùng cũng tìm thấy Cộng Công.

Lúc này Cộng Công đang hấp hối, mặt đầy máu, hơi thở cũng không đều.

"Cộng Công, đừng nói với ta là ngươi đã đâm gãy Bất Chu

Sơn.....” Cộng Công gắng sức lắc đầu nói: “Không..... không phải ta..... ta, ta sắp.....” Nói đến đây Cộng Công đầu nghiêng sang một bên, một trong Thập Nhị Tổ Vu đã từ giã cõi đời.

Thân thể hắn từ từ hóa thành một thanh kiếm.

Thân kiếm cổ phác không hoa mỹ, Vô Cực cầm lên, tiện tay vung một cái, một đạo thủy quang bắn ra, có đặc sắc cá nhân của Cộng Công.

Vô Cực thở dài một tiếng.

Chẳng lẽ đây là thiên ý trong cõi u minh sao?

Nói một cách khách quan, Cộng Công thật sự không có bản lĩnh đâm gãy Bất Chu Sơn.

Lúc này Thái Âm Tinh dịch chuyển một chút.

Trước đây chỉ cố định ở một chỗ, bây giờ cũng theo thời gian trôi đi, bắt đầu từ từ di chuyển.

Hi Hòa..... có tiện xuống đây không?

Đúng lúc này, bên cạnh Vô Cực bóng người lóe lên, bảy vị trong Thập Nhị Kim Tiên của Côn Luân đã đến.

“Cộng Công ở đâu!

Hắn đâm gãy Bất Chu Sơn, người thần đều căm phẫn, giao hắn ra đây!” Vô Cực mặt không biểu cảm, một chưởng đánh ra, khiến các Kim Tiên giật mình.

Tưởng rằng Vô Cực không nói một lời đã muốn giết người diệt khẩu, lại không ngờ Vô Cực chỉ đánh một chưởng vào phần còn lại của thân núi Bất Chu Sơn.

Rầm!

Rầm rầm!

Thân núi rung chuyển dữ dội, một mảng đá lớn vỡ ra, chặn đứng một dòng lũ.

"Cộng Công so với ta, ai mạnh hơn?" Một vị Kim Tiên trong đó nói: "Hẳn là ngài mạnh hơn." Vô Cực cười nói: "Cũng có chút kiến thức, nếu đã biết ta mạnh hơn, ngay cả ta một chưởng cũng không thể đánh gãy Bất Chu Sơn, dựa vào Cộng Công có thể sao?

Chỉ vì gây ra lũ lụt, là lỗi của Cộng Công sao?" Vị Kim Tiên nhất thời nghẹn lời.

Một vị Kim Tiên khác nói: "Có lẽ Vô Cực đạo hữu không dùng hết sức, chỉ nhẹ nhàng đánh ra một chưởng thôi." Vô Cực nhìn người đó một cái.

Vị Kim Tiên kia như rơi vào động băng, toàn thân lạnh buốt, rét run.

Vô Cực nói: "Dường như ngươi đang ở đó?" Người đó, lập tức bị các sư huynh đệ bịt miệng lại.

Vị Kim Tiên lúc trước nói: "Mạo phạm rồi, nhưng, việc này vô cùng trọng đại, quan hệ đến thương sinh trong thiên hạ, mong Vô Cực đạo trưởng cùng chúng tôi về Ngọc Hư Cung." Vô Cực cười nói: "Đi Ngọc Hư Cung làm gì?

Bây giờ tất cả mọi người đều phải nghe Nguyên Thủy phát hiệu lệnh sao?

Ta muốn đi, ai có thể cản ta!" Nói xong Vô Cực cười dài một tiếng, trong nháy mắt đã không thấy bóng người.

Bất Chu Sơn sụp đổ, tai nạn gây ra vô cùng lớn, nơi Vô Cực nhìn thấy, đâu đâu cũng là xác người la liệt.

Mất mấy ngàn năm mới phát triển được quy mô sinh vật như vậy, bây giờ đã bị hủy đi bảy tám phần.

Phía tây nam càng là vùng chịu thiệt hại nặng nề.

Khi Vô Cực tìm thấy Thần Nông, y đã hấp hối.

Chúc Dung bi thương nói: "Để chống lại lũ lụt, ta đã cố hết sức, nhưng sức người không thể thắng trời!" Vô Cực cũng không làm gì được, chỉ có thể đưa những tộc nhân còn lại của Thần Nông lên nơi cao.

Thần Nông nói với Chúc Dung: "Tìm Xi Vưu, để nó kế vị tộc trưởng của ta, cũng chỉ có nó mới có thể lãnh đạo mọi người tiếp tục sống sót." Nói xong Thần Nông nhắm mắt.

Chúc Dung vô cùng bi thương.

Vô Cực cũng không biết nói gì.

An ủi luôn là vô lực, vì mình không mất đi, nên không thể thực sự đứng ở lập trường của người khác để cảm thông.

Vốn Vô Cực đến đây, là để giao thanh kiếm do Cộng Công hóa thành cho Chúc Dung.

Lại không ngờ nhìn thấy Thần Nông qua đời.

Chương 204

Chúc Dung nói: “Xi Vưu đi tìm ngươi, không tìm được tiên trưởng sao?

Nó muốn bái ngươi làm sư.” Vô Cực lắc đầu nói: “Có lẽ đã lỡ nhau trên đường.

Ngươi yên tâm, ta sẽ tìm nó, nhất định sẽ nhận nó làm đồ đệ.” Chúc Dung gật đầu, nói: “Vậy ta yên tâm rồi.” Nói rồi gầm lên một tiếng, tâm mạch đứt đoạn, phun ra ngọn lửa vô tận hừng hực, cứng rắn bốc hơi dòng lũ hung dữ dưới mặt đất thành khí.

Vô Cực kinh hãi, nhưng không ngăn cản.

Vì Chúc Dung đã có tâm chết, cưỡng ép giữ lại cũng chỉ là cái xác không hồn mà thôi.

“Yên tâm, ta sẽ chăm sóc Xi Vưu.” Chúc Dung cũng hóa thành một thanh kiếm.

Kiếm của Cộng Công có thể phát ra thủy khí, hóa thành băng sương.

Kiếm của Chúc Dung phóng ra điện quang chuyển thành hỏa khí, thế là Vô Cực đặt tên kiếm của Cộng Công là Thanh Sương Kiếm, kiếm của Chúc Dung là Xích Điện Kiếm.

Hai thanh kiếm mang theo bên người, sẽ giao cho Xi Vưu sử dụng.

Lại nói Xi Vưu vốn định đi tìm Vô Cực, lại không ngờ giữa đường gặp phải một người không ngờ tới, từ đó liền gia nhập môn hạ của Ngọc Hư Cung.

Vô Cực trở về Hoa Quả Sơn.

Hoa Quả Sơn tuy có đại trận hộ sơn do Vô Cực, Nữ Oa ba người bố trí, nhưng dù vậy, những sinh linh trong núi cũng bị ảnh hưởng, chết và bị thương vô số.

Nữ Oa vội nói: "Đại huynh, huynh về rồi, mau cho ta mượn lò Bát Quái của huynh." Vô Cực nói: "Cầm đi....." Nữ Oa kỳ lạ hỏi: "Đại huynh cũng không hỏi ta dùng làm gì sao?" Vô Cực nói: "Ngoài việc vá trời, muội còn có thể làm gì?" ".....Thật là không lãng mạn chút nào....." "Ta giúp tam muội một tay nhé!" Sau khi trời thủng, Vô Cực giúp Nữ Oa vá trời, lần này có Vô Cực, tốc độ càng nhanh hơn.

Thêm vào đó Vô Cực có kinh nghiệm hai lần luyện đan, nên khống chế lửa rất tốt.

Vì vậy nhanh hơn dự kiến.

Phục Hy cũng đã trở về, ba người cùng nhau, tự nhiên tiến trình cũng rất nhanh.

"Thành công rồi!

Thật thuận lợi!" "Luyện đan là nghịch thiên hành sự, vá trời là thuận theo thiên ý, đương nhiên là nhanh rồi, cũng gần xong rồi, chúng ta mỗi người lấy mấy khối, đi vá trời thôi!" Ba người bay lên không trung, mỗi người cầm mấy khối đá vá trời.

Nữ Oa vá vá rồi đột nhiên cười.

Phục Hy nói: "Tam muội cười gì vậy, lúc này mà còn cười được." Nữ Oa nói: "Không phải cười chuyện khác, ta cảm thấy ta đang vá trời ở đây, có giống trò xếp hình bảy miếng mà đại huynh cho ta chơi không?" Vô Cực nghe Nữ Oa nhắc đến chuyện cũ, lại nhìn Nữ Oa bây giờ dưới sự che chở của mình, vẫn ngây thơ lãng mạn như ngày nào, không khỏi cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

Vá trời cũng không dễ dàng như vậy, linh khí rò rỉ ra ngoài, ngoại

khí xâm nhập vào trong.

Vô Cực ba người đều phải đấu tranh với khí trong và ngoài.

Năm xưa một mình Nữ Oa có thể vá trời, nay Vô Cực ba người cùng nhau, đều cảm thấy vất vả.

Vô Cực luôn cảm thấy lần này có điều gì đó tà môn.

"Đại huynh, nghe nói Cộng Công đã đâm gãy Bất Chu Sơn?" Vô Cực vừa vá vừa nói: "Muội nghĩ sao?

Hắn có bản lĩnh đó không?" Phục Hy lắc đầu nói: "Nếu mười hai anh em Đế Giang cùng ra tay, ta tin là có thể, nhưng chỉ có một mình Cộng Công, e là không thể." Nữ Oa nói: "Vậy là ai giở trò xấu?" Vô Cực nói: "Thực ra chuyện này rất đơn giản, chỉ cần xem ai sẽ được lợi trong chuyện này thì chắc chắn là người đó." Phục Hy và Nữ Oa đều hiểu ra, cả hai đều là người có linh căn sâu dày, có đại trí tuệ, chỉ cần một lời là thông, đặc biệt là Phục Hy có thể biết chuyện quá khứ, có thể dự đoán tương lai.

"Chẳng lẽ....." "Biết là được rồi, đừng nói ra, cẩn thận một chút!

Vô Cực nói rồi chỉ chỉ lên trên.

Phục Hy và Nữ Oa đều không hẹn mà cùng ngậm miệng.

Phục Hy hiểu ý Vô Cực, Nữ Oa thì nghe lời Vô Cực.

Cùng một mục đích mà đi những con đường khác nhau.

"Không sao, chỉ cần ba chúng ta đồng lòng, không có gì có thể làm khó được chúng ta." Chuyện của một mình Nữ Oa, nay chia làm ba người, Vô Cực lại đưa ra những đề nghị hợp lý, và mạo hiểm lao ra ngoài thiên thể, không nghi ngờ gì cũng đã đẩy nhanh tiến trình.

Rất nhanh trời đã được vá lại.

Sau khi vá trời xong, linh khí không còn rò rỉ ra ngoài nữa.

Nhưng so với trước đây, mười phần không còn được một.

Thêm vào đó Thái Âm Tinh lại di chuyển ra xa, càng thêm tuyết thượng gia sương.

"Còn thừa hai khối thì sao?" "Để đó đi, có thể làm gì được, sau này lại vá tiếp." "Nhị ca toàn nói bậy, Bất Chu Sơn đã sụp rồi, làm gì có cơ hội vá trời nữa." Vô Cực thở dài: "Biết đâu lại có kẻ to gan lớn mật, chọc thủng trời một lỗ thì sao." Ba người trở về Hoa Quả Sơn, tiện tay vứt hai khối đá vá trời còn lại sang một bên.

Trở về Thủy Liêm Động.

Trong động có Thanh Loan và Thạch Cơ, còn có hồ ly ba đuôi, gà tinh ba đầu, đã quen thân với nhau.

"Tham kiến đại lão gia, tham kiến nhị lão gia, tham kiến tam lão..... tam cô nương....." Nữ Oa cười mắng: "Con nhỏ này, dám gọi ta là tam lão thái, xem ta có xé nát miệng ngươi không!" Bên ngoài vì Bất Chu Sơn sụp đổ, nên sinh linh tuyệt diệt, mười phần không còn một.

Nhưng trở về Thủy Liêm Động, lại có cảm giác của một gia đình.

Dù sao cũng đã ở đây mấy ngàn năm.

"Thời cục sắp thay đổi rồi, khâu quan trọng nhất hẳn là ở không xa phía trước." Phục Hy nói: "Đại huynh cũng cảm nhận được rồi sao?" "Không sai, chỉ là họa hay phúc, quang minh hay hắc ám không còn nhìn rõ nữa." Phục Hy cũng thở dài nói: "Ta cũng vậy, hai bước cuối cùng của Tiên Thiên Cửu Cung Bát Quái, dù thế nào cũng không suy ra được, chỉ có thể để lại tàn quái này." Vô Cực nói: "Đừng vội, có lẽ thời cơ chưa đến." Đúng lúc Vô Cực, Nữ Oa, Phục Hy ba người đang ở trong Thủy Liêm Động, khó có dịp ba người đều ở đây, cùng nhau hưởng thụ tình huynh muội, một giọng nói như từ vực sâu tăm

tối truyền vào tai Vô Cực.

"Vô Cực đạo hữu, ta đã biết nơi ở của Hỗn Độn Chung rồi, chỉ là sức một mình ta không thể lấy ra được." Vô Cực vừa nghe, biết là giọng của Minh Hà Lão Tổ.

Không ngờ Vô Cực lần trước thuận miệng nói một câu, Minh Hà Lão Tổ lại để tâm, vậy mà vẫn luôn đi tìm.

Vô Cực cũng không thể xác định có thật sự tồn tại Hỗn Độn Chung hay không, cũng chỉ là nghe nói ở kiếp trước, chưa từng nhìn thấy.

Vốn nghĩ, nếu có, chẳng lẽ Tam Thanh không biết sao?

Chương 205

Không ngờ thật sự bị Minh Hà Lão Tổ tìm thấy.

Thế là Vô Cực nói: “Thật hay giả?

Ở đâu?” Minh Hà Lão Tổ lúc này đang ở một nơi rất sâu, sâu trong Huyết Hà, nhìn về phía xa, thứ đang nhảy lên, giống như một trái tim, cảm khái nói: “Ha ha, ta tìm thấy rồi, không dễ dàng gì, ngươi xem đi, ta bảo Tự Tại Thiên Ba Tuần đến đón ngươi, dẫn đường cho ngươi.” Vô Cực cười nói: “Tốt!

Ta đến ngay!” Hỗn Độn Chung được cho là pháp bảo có uy lực lớn hơn cả Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn, mạnh hơn cả Thái Cực Đồ của Thái Thượng Lão Quân.

Có năng lực hủy thiên diệt địa, Tam Thanh có nhiều môn nhân hơn nữa, cũng không địch nổi một tiếng vang của Hỗn Độn Chung.

Tu vi không đủ, đều là bia đỡ đạn.

Đến cảnh giới đó, đánh nhau, đều là cuộc so tài giữa các đại năng.

Vô Cực lần này cũng không đi một mình, mà mang cả Nữ Oa và Phục Hy theo.

Tự Tại Thiên Ba Tuần đến Hoa Quả Sơn đón Vô Cực.

Vô Cực nhìn Tự Tại Thiên Ba Tuần.

Chỉ thấy y đã mất đi sự tự tin và ung dung trước đây, xem ra trận thua lần trước, cùng với sự phản bội của Lỗ Thác La, đã giáng một đòn mạnh vào y.

Thân thể của Tự Tại Thiên Ba Tuần cường hãn, pháp tướng của y là một trong những người mạnh nhất mà Vô Cực từng thấy.

Thập Nhị Tổ Vu cũng không bằng.

Nhưng tâm trí lại yếu đuối như vậy.

Xem ra vị trí đệ nhất dưới trướng Minh Hà Lão Tổ của Tự Tại Thiên Ba Tuần không còn giữ được nữa.

"Tự Tại Thiên Ba Tuần, không biết ngoài ta ra, Minh Hà Lão Tổ còn mời ai nữa?" Tự Tại Thiên Ba Tuần nói: "Ngoài môn hạ trực thuộc của Tam Thanh, đều đã mời hết rồi." Quả nhiên lời Tự Tại Thiên Ba Tuần nói không sai.

Tại lối vào Huyết Hà, Vô Cực gặp lại Đế Tuấn và Thái Nhất đã lâu không gặp.

Hai huynh đệ như hình với bóng, xem ra tu vi của họ cũng đã hồi phục.

"Lâu rồi không gặp!" Đế Tuấn vốn là kẻ thù của Vô Cực, nhưng vì trận chiến ở Hắc Sơn, lại không thể không nhận ân tình của Vô Cực, lúc này thấy Vô Cực, cũng chủ động chào hỏi.

"Xem ra hai huynh đệ phong thái vẫn như xưa a." "Vô Cực đạo hữu nói đùa rồi, lần trước đã nhận ân tình của ngài, hy vọng lần này có cơ hội có thể trả lại." Tiếp đó Vô Cực lại gặp Nguyên Minh, Dao Trì và những người khác, tuy cũng thuộc hệ Tam Thanh, nhưng không phải là đệ tử trực thuộc, không ở trong Tiệt giáo và Xiển giáo.

Tuy cũng đến, nhưng không được hệ Minh Hà chào đón.

Bị Tứ Đại Ma Tướng dưới trướng Tự Tại Thiên Ba Tuần chặn lại bên ngoài Huyết Hà.

Sau khi thấy Vô Cực đều rất vui mừng.

Dao Trì nói: "Nguyên Minh, ta đã đoán là có thể gặp ngươi ở đây, quả nhiên là vậy." Nguyên Minh vẫy vẫy tay nói: "Tay của ta đã cảm

ơn đan dược của ngươi rồi.” Vô Cực nói: “Cần gì phải khách sáo như vậy, Tự Tại Thiên Ba Tuần, đây là bạn của ta, để họ vào đi.” Tự Tại Thiên Ba Tuần biết Minh Hà Lão Tổ coi trọng Vô Cực, thế là cũng đành gật đầu, bảo Tứ Đại Ma Tướng cho Nguyên Minh và Dao Trì vào.

Thực ra Vô Cực cũng lòng biết dạ sáng, hai nữ nhân này có lẽ đến để ôn lại tình xưa, nhưng chắc chắn cũng có ý đồ do thám cho Tam Thanh.

Nhưng Vô Cực sợ gì chứ?

Hỗn Độn Chung đâu có dễ lấy như vậy, không chừng còn có nguy hiểm, Vô Cực chỉ hận không thể có cả Tam Thanh ở đây, vừa hay mượn Hỗn Độn Chung để áp chế.

Ai nấy đều đang chờ ăn sẵn.

Giống như Hỗn Nguyên Kim Đấu vậy, mọi người tranh giành nửa ngày, không phải cuối cùng cũng bị Thông Thiên Giáo Chủ cướp đi sao.

Đều cùng một ý đồ.

Đi xuống dưới, đều là người quen cũ.

Đế Giang, Hậu Thổ đều ở đây, còn có Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai vị đạo nhân.

Nhưng điều khiến Vô Cực không ngờ nhất là Xi Vưu.

Tuy Xi Vưu đã vào Ngọc Hư Cung, nhưng vẫn có quan hệ cũ với Thập Nhị Tổ Vu, nên Minh Hà Lão Tổ cũng cho vào.

“Xi Vưu, không phải ngươi muốn tìm ta sao?

Sao lại vào Ngọc Hư Cung rồi?

Vị đạo nhân nào đã cướp đồ đệ của ta?” Vô Cực nhìn như đang

nói đùa, nhưng cũng đang trách mắng Xi Vưu, chú bác của ngươi đều không hợp với Tam Thanh, ngươi lại chạy vào Ngọc Hư Cung, muốn làm bạn với họ sao?

Người của Ngọc Hư Cung cũng không có ý tốt.

Chỉ muốn lợi dụng ngươi mà thôi.

Thật đáng thương khi bị lừa mà không biết.

"Xin lỗi....." Đã đến nước này, Vô Cực cũng không còn gì để nói, chỉ lấy ra Xích Điện Kiếm nói: "Đây là di vật của mẹ ngươi, giao cho ngươi bảo quản." Xi Vưu nhận lấy, có lẽ trong lòng có chút áy náy nên cũng không nói nhiều với Vô Cực.

Ngược lại hai vị đạo nhân Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại tự nhiên kéo Vô Cực hỏi han đủ điều.

Vô Cực nói: "Lần trước Bất Chu Sơn gãy, không thấy hai vị ra góp vui?" Tiếp Dẫn đạo nhân cười nói: "Trước mặt người minh bạch không nói lời ám muội, Vô Cực đạo hữu cũng biết đấy, Tây phương chúng ta linh khí vốn đã khan hiếm, bây giờ mọi người đều khan hiếm như nhau, không phải càng tốt sao?

Ha ha!" Vô Cực vừa nghe, cảm thấy cũng có lý.

Có lẽ Bất Chu Sơn sụp đổ, hai vị đạo nhân Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sẽ rất vui.

Nhưng có phải là thủ phạm đứng sau không?

Không thể nào.

Tầm nhìn của hai người không lớn đến vậy, đào góc tường thì được, chứ việc cắt đứt linh mạch này, không phải là người có đại trí tuệ đại năng lực thì không thể làm được.

Chương 206

Chỉ có người đó mới có bản lĩnh này.

Thấy người đã đến gần đủ, Minh Hà Lão Tổ từ trong Huyết Hà hiện thân nói: "Được rồi, các vị đạo hữu, mọi người hãy yên lặng nghe ta nói một lời." Mọi người một là tôn trọng Minh Hà là chủ nhà, hai là cũng muốn nghe về chuyện Hỗn Độn Chung, thế là không hẹn mà cùng im lặng.

"Hỗn Độn Chung là do ta phát hiện, chỉ là bằng sức của bản giáo không thể lấy được, lời nói khó nghe cũng cần phải nói trước, ai lấy được, phân chia thế nào, đều phải lấy bản giáo làm chủ, mọi người có ý kiến gì không thì cứ đề xuất ngay bây giờ!" Nghe lời của Minh Hà Lão Tổ xong, Tiếp Dẫn đạo nhân lập tức nói: "Ta đại diện cho ta và sư huynh nói trước một câu, chúng ta đến đây hoàn toàn là để xem cho vui, pháp bảo mà, quan trọng là cơ duyên.

Có duyên thì sẽ được, vô duyên thì có cầm cũng không cầm được, không tranh." Nếu Tiếp Dẫn đạo nhân đã nói vậy, Đế Tuấn cũng bắt đầu phát biểu những lời lẽ giả dối đủ kiểu.

Vô Cực cũng thấy buồn cười, không cầm được, đến làm gì?

Tưởng là đi tham quan bảo tàng sao?

Ai nấy đều giả tạo như vậy.

Vô Cực nói: "Có câu rằng, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng, mệnh trung hữu thì chung tu hữu, mệnh trung vô mạc cường cầu, cho nên, ta tùy duyên, tuyệt không cưỡng cầu." Tiếp Dẫn đạo nhân cười nói: "Vô Cực đạo hữu nói nửa ngày cũng bằng không nói a." Quả thực lời của Vô Cực rất uyển chuyển, để lại đường lui.

Đến lúc Vô Cực lấy được cũng có thể dùng một chữ "duyên" để giải thích.

Thực ra Vô Cực biết Minh Hà Lão Tổ đang tính toán gì, vì Minh Hà Lão Tổ sẽ không vì người ta có thề hay không mà tin tưởng.

Nhưng Minh Hà Lão Tổ sẽ cho rằng sau khi đã thề, lại bội ước, sẽ gây ra trở ngại lớn cho việc tu hành của cá nhân.

Điểm này quả thực cũng tồn tại.

Chỉ là có một số người mặt dày, có thể bỏ qua một chút.

Ví dụ như hai vị Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân.

Thấy Tiếp Dẫn đạo nhân, Đế Tuấn, Thái Nhất, Vô Cực đều lần lượt phát biểu, những người khác cũng theo hình thức mà lần lượt phát biểu.

Chỉ là chia thành mấy loại, người mặt dày thì học theo Tiếp Dẫn đạo nhân, người mặt mỏng thì học theo Vô Cực, lời nói đều nước đôi.

Minh Hà Lão Tổ, dường như đã sớm đoán được kết cục này, thế là cũng chỉ cười cười, không có chút bất mãn nào, tay vung lên nói: "Vậy mọi người theo ta đi." Nói thật, lần giảng đạo thứ hai của Hồng Quân, còn khó hiểu hơn lần thứ nhất.

Có lẽ câu "đạo khả đạo phi hằng đạo" của Vô Cực cũng đã truyền đến tai Hồng Quân, Hồng Quân vì muốn tăng thêm sức thuyết phục cũng cố ý nói huyền ảo lại càng huyền ảo, huyền ảo lại càng huyền ảo, là cánh cửa của mọi điều kỳ diệu.

Vấn đề là huyền ảo lại càng huyền ảo và cố làm ra vẻ huyền bí là hai khái niệm khác nhau.

Nhưng cũng lừa được một đám người.

Vô Cực trong lòng cũng có tính toán, từ khi Bất Chu Sơn sụp đổ,

Hồng Quân có lẽ không thể nào lại khai đàn giảng đạo nữa, vì linh khí trong đại địa đã khan hiếm, khí vận của thiên hạ đã đến mức gần như không thể đảo ngược.

Hồng Quân có giảng đạo nữa hay không cũng không ảnh hưởng.

Đại thế của Hồng Quân đã thành.

Cho nên lần này xem Hỗn Độn Chung, người muốn ra tay cũng không ít, so với lần giảng đạo của Hồng Quân cũng có thể nói là ngang tài ngang sức.

Đối với tu sĩ, pháp bảo là thứ nhìn thấy được, sờ được, không giống như giảng đạo của Hồng Quân, căn bản nghe không hiểu đang nói gì, nghe xong ai nấy đều mê hoặc, thậm chí còn lạc lối.

Dù sao lần giảng đạo thứ hai, Hồng Quân toàn nói về huyền học, những thứ chính kinh đều thông qua Tam Thanh truyền lại cho đệ tử trực thuộc.

Lúc đi trong đường hầm dưới lòng đất, một đám người lại xảy ra tranh chấp.

Ai trước ai sau.

Đế Giang và Thái Nhất, không ai nhường ai.

Vô Cực và Tiếp Dẫn đạo nhân cùng Chuẩn Đề đạo nhân đứng ở vị trí không trước không sau, cũng cười xem phong vân.

Tiếp Dẫn đạo nhân nhìn Vô Cực, biết y cũng đang có cùng ý định.

Hai người nhìn nhau, cũng có chút cảm giác anh hùng trọng anh hùng.

Tranh đi trước thì sao chứ?

Chẳng lẽ có thể đến đó một tay hái được Hỗn Độn Chung sao?

Nếu dễ lấy như vậy Minh Hà Lão Tổ có gọi nhiều người đến vậy không?

Cho nên tranh đi trước một chút ý nghĩa cũng không có.

Chỉ là Đế Giang vốn là một kẻ lỗ mãng, Thập Nhị Tổ Vu có thân thể cường hãn nhưng đầu óc thì không.

Nhưng hành động của Thái Nhất lại khiến những người khác không hiểu.

Vô Cực thì mơ hồ có thể đoán được một chút.

Nhưng cũng không nói, chỉ im lặng quan sát.

Cuối cùng Đế Tuấn nói: "Tiểu đệ, nhường hắn đi trước đi." Thái Nhất mới liếc Đế Giang một cái, rồi nhường một bước.

Đế Giang như trúng số độc đắc, vui vẻ đi ở phía trước.

Minh Hà Lão Tổ và Tự Tại Thiên Ba Tuần đi ở cuối cùng, dường như không quan tâm chút nào.

Vô Cực cũng kỳ lạ, Hỗn Độn Chung dù sao cũng chỉ là một kiện pháp bảo, tại sao Minh Hà lại bày ra trận thế lớn như vậy?

Lần trước khi Hỗn Nguyên Kim Đấu xuất thế, nếu không phải Minh Hà Lão Tổ giở trò, phái thuộc hạ phục kích tu sĩ, Hỗn Nguyên Kim Đấu cũng sẽ không rơi vào tay Thông Thiên Giáo Chủ.

Không biết Minh Hà Lão Tổ lần này lại đang tính toán gì.

Nhưng bây giờ Minh Hà Lão Tổ đã ra tay mấy lần, không lần nào thắng, ngược lại thực lực còn suy giảm, thực lực thôn tính được từ bộ hạ cũ của Ma Tổ, đều đã nhả ra hết.

Bây giờ Vô Cực cũng không thể nào đánh giá cao y được, dù có thủ đoạn thao túng tinh vi, Vô Cực cũng không xem ra gì.

Chương 207

Nhân lúc Thái Nhất và Đế Giang tranh đường, Vô Cực cũng lặng lẽ dò xét.

Kết quả lại khiến Vô Cực có chút bất ngờ, dường như chuyện lần trước có một số liên quan đến Tự Tại Thiên Ba Tuần.

Thế là Vô Cực cũng không kìm được mà nhìn Tự Tại Thiên Ba Tuần thêm mấy lần.

Tự Tại Thiên Ba Tuần đi bên cạnh Minh Hà Lão Tổ, như lão tăng nhập định, không có chút kiêu ngạo nào của ngày xưa.

Vô Cực cũng nghe nói, Thiên Phi Ô Ma cuối cùng không gả cho Tự Tại Thiên Ba Tuần, cũng không biết là Ô Ma không gả, hay là Tự Tại Thiên Ba Tuần không cưới.

Một đoàn người dọc theo thông đạo từ từ đi tới.

Lúc này Minh Hà Lão Tổ ở phía sau đội ngũ nói: "Để Tự Tại Thiên Ba Tuần giới thiệu cho mọi người quá trình phát hiện Hỗn Độn Chung đi." Đường dài, lại không thể sử dụng pháp thuật, ở đây có thể là Huyết Hà, lỡ như trúng phải cạm bẫy của Minh Hà Lão Tổ thì sao, y cũng không cho người khác chạy lung tung, cũng chỉ có thể đi theo lộ tuyến mà Minh Hà Lão Tổ đã vạch ra.

Lúc này có một người kể lại quá trình phát hiện Hỗn Độn Chung, cũng có thể khiến mọi người đi đỡ nhàm chán.

Vô Cực nghe đến đây trong lòng khẽ động, chẳng lẽ không hề có Hỗn Độn Chung, chỉ là Minh Hà Lão Tổ lừa một đoàn người đến đây, sau đó..... nếu thật sự như vậy, vậy Minh Hà Lão Tổ làm biến mất một lượng lớn tu sĩ có thực lực, Minh Hà cũng có thể khôi phục lại

thanh uy.

Chỉ là nếu như vậy, chỉ khiến Tam Thanh được lợi, Minh Hà Lão Tổ ngoài việc có thêm chút hung danh, một chút lợi ích thực tế cũng không có, hoàn toàn là làm áo cưới cho người khác.

Nhưng Minh Hà Lão Tổ lại vì sao làm vậy?

Vô Cực cũng đang suy nghĩ khổ sở.

Nữ Oa vốn đang nhàm chán muốn nói chuyện với Vô Cực, nhưng thấy Vô Cực một mặt suy tư, lại không dám làm phiền.

Quay đầu lại nhìn Phục Hy cũng một mặt táo bón.

Hai người có khả năng suy diễn Cửu Cung Tiên Thiên Bát Quái, gặp phải chuyện này chuẩn bị toàn lực suy diễn, cố gắng hết sức để giảm thiểu rủi ro.

Lúc này Tự Tại Thiên Ba Tuần cũng bắt đầu kể.

“Nguyên bản trong Huyết Hà, chỉ có oán linh..... giáo chủ của ta từ trong oán linh chọn ra những người có thiên phú nhất, mới có ta, sau này Bất Chu Sơn sụp đổ, linh khí khan hiếm, giáo chủ chỉ có thể học theo Nữ Oa nương nương tạo người, tạo ra tộc A Tu La của chúng ta, chỉ là tộc A Tu La như vậy chiến đấu lực không mạnh.” “Thế là giáo chủ của ta đã xuống tầng cuối cùng của Huyết Hà.

Minh Hà có mười lăm tầng, mỗi lần xuống một tầng, đều sẽ có phát hiện mới, giáo chủ cũng hy vọng có thể xem những oán linh viễn cổ, tiên thiên đó, có thể tăng cường thực lực của bản giáo, có một ngày, ngài phái ta đến tầng thứ mười ba của Huyết Hà, ta đã nghe thấy một âm thanh quỷ dị.” Tự Tại Thiên Ba Tuần vốn dĩ bây giờ là một khuôn mặt liệt, lại bắt đầu kể chuyện với giọng nói như giếng cổ không gợn sóng, khiến một đám người nghe đến buồn ngủ.

“Đột nhiên!” “Dọa ai thế.” “Tự Tại Thiên Ba Tuần, ngươi quá

đáng rồi.....” Tự Tại Thiên Ba Tuần cũng cao giọng: “Một trái tim đang đập.

Đó là trái tim của đại địa.” “Trái tim của đại địa?

Không phải là Hỗn Độn Chung sao?

Lại lôi ra trái tim của đại địa.” Tự Tại Thiên Ba Tuần nói: “Sau này ta mới hiểu, Hỗn Độn Chung chính là trái tim của đại địa, trái tim của đại địa chính là Hỗn Độn Chung.” Mọi người dưới sự dẫn dắt của Tự Tại Thiên Ba Tuần, từ từ đi về phía trước, dường như cũng có thể cảm nhận được sức mạnh cuồn cuộn đó, giống như đang ở không xa mọi người.

Thình, thịch, thình, thịch!

Từng tiếng một như tiếng tim đập vang lên.

Quỷ dị.

Lúc này Vô Cực mới hiểu tại sao Tự Tại Thiên Ba Tuần lại có bộ dạng đó.

Ở đây, không thể bị Hỗn Độn Chung ảnh hưởng, nếu không tim của mình sẽ đập cùng một tần số với nó.

Thình, thịch!

Âm thanh của Hỗn Độn Chung không có quy luật, lúc nhanh lúc chậm.

Đột nhiên một tu sĩ, hét lớn một tiếng, ngã xuống đất bất động.

Hậu Thổ đứng bên cạnh đi đến xem xét, kinh ngạc nói: “Chết rồi!” Lập tức một đám người đều dừng bước, quay người nhìn Minh Hà Lão Tổ nói: “Chuyện gì vậy?

Sao lại chết?

Minh Hà Lão Tổ lại đang giở trò gì?" Minh Hà Lão Tổ chỉ cười cười.

Lúc này Vô Cực đã hiểu.

Không phải là vấn đề của Minh Hà Lão Tổ.

Không thấy y chỉ mang theo Tự Tại Thiên Ba Tuần xuống, ngay cả Thiên Phi Ô Ma cũng để lại ở tầng thứ bảy của Huyết Hà, vì Hỗn Độn Chung không phải ai cũng có thể đến gần được.

Vì tiếng chuông đó có thể ảnh hưởng đến nhịp tim của người khác, có khả năng sẽ khiến tim của họ vỡ tung, nếu không ngoài dự đoán của Vô Cực, tu sĩ đó đã chết vì lý do này.

Mọi người cãi nhau một hồi, lại thấy Thái Nhất, Tiếp Dẫn, Vô Cực và những người khác đều không nói gì, thế là cũng dần dần im lặng, mọi người đều không phải kẻ ngốc, tuy không thể biết trước, nhưng biết sau cũng không có vấn đề gì.

"Không có vấn đề gì nữa chứ, vậy mọi người tiếp tục tiến lên đi.

Ai không muốn tiếp tục, ở đây quay về cũng được." Hành trình trăm dặm, đi được chín mươi dặm, đều đã đến đây rồi, ai lại từ bỏ, mọi người đều không phải người bình thường.

Ai nấy đều kiên trì.

Đột nhiên Đế Giang hét lớn một tiếng.

Trong Thập Nhị Tổ Vu ngoài Cộng Công, Chúc Dung ra thì Đế Giang tính cách nóng nảy nhất, cũng không chịu nổi âm thanh của Hỗn Độn Chung, cảm giác cả người muốn nhảy múa la hét một trận.

May mà Vô Cực ra tay, ấn vào sau lưng y, khiến y bình tĩnh lại.

"Đa tạ, Đế Giang hổ thẹn....." Đế Giang chậm lại như vậy, để Thái Nhất đi trước.

Lúc này một thứ lộng lẫy kỳ ảo xuất hiện trước mắt mọi người.

Chương 208

Vô Cực nhìn qua, cũng ngây người.

Chưa bao giờ nghĩ Hỗn Độn Chung lại có hình dạng như vậy.

Vô Cực trong đầu đã tưởng tượng ngàn vạn lần, cũng không ngờ tới.

Vô Cực nhìn sang, thấy một vật giống như một cái bọt biển khổng lồ màu đỏ rực đang nhảy lên một cách có nhịp điệu.

Nhưng bên trong bọt biển đó lại có một đứa bé nhỏ, dường như một sinh mệnh mới đang chuẩn bị được thai nghén.

"Hỗn Độn Chung?" Có người thắc mắc, bởi vì ngoại trừ âm thanh "thùng thùng" phát ra khi cái bọt biển màu đỏ rực kia nhảy lên, không có một điểm nào có thể liên hệ được với một cái chuông.

Tự Tại Thiên Ba Tuần hỏi: "Ngươi thấy gì?" Người kia đáp: "Ta thấy một quả hạch đào." Vô Cực nghe xong lại kinh ngạc, hóa ra tất cả đều là ảo ảnh, Hỗn Độn Chung có thể ảnh hưởng đến tư duy của con người.

Người khác nhau nhìn thấy hình dạng của cái chuông cũng hoàn toàn khác nhau.

Vô Cực hạ giọng hỏi: "Mọi người thấy gì?" Nữ Oa đỏ mặt nói: "Ta thấy một nam thanh niên thân thể trần trụồng, dáng dấp có chút giống đại huynh." Phục Hy nói: "Ta thấy một đứa bé trong một cái bọt biển lớn màu đỏ rực." Lúc này, gần như tất cả các tu sĩ đều đang trao đổi ý kiến với nhau, mỗi người đều thấy khác, chỉ có Phục Hy và Vô Cực là thấy giống nhau.

Vô Cực gần như sắp đưa ra kết luận, chỉ có những gì hắn và Phục

Hy thấy mới là chân thân, những người khác thấy đều là ảo ảnh.

Một cảm giác ưu việt về trí tuệ chợt nảy sinh trong lòng.

Chỉ có Tự Tại Thiên Ba Tuần và Minh Hà Lão Tổ là nhìn thấy hình dạng thật sự của Hỗn Độn Chung.

Rốt cuộc thứ này có phải Hỗn Độn Chung không?

Vô Cực cũng không dám chắc chắn đưa ra kết luận, nhưng khẳng định đây là một bảo vật phi thường, chỉ riêng thủ đoạn mê hoặc lòng người đã đủ mạnh mẽ rồi.

Nếu luyện hóa nó, lấy một địch trăm cũng không thành vấn đề, có thể mê hoặc người khác, thậm chí có thể khiến kẻ địch tự tàn sát lẫn nhau, quả là một bảo vật lợi hại.

Chỉ có điều, không chỉ Vô Cực không bị mê hoặc, mà nó cũng vô dụng với Tam Thanh và Hồng Quân.

Nhưng Vô Cực cũng nghĩ, sau khi luyện hóa, không biết có tốt hơn không, chỉ cần có hiệu quả với Tam Thanh cũng đã đủ mạnh rồi.

Nhưng vấn đề là, bảo vật ở đó, lấy thế nào đây?

Đế Giang nhìn thấy một thanh đại đao, bèn tiến lên chuẩn bị cầm lấy, nhưng khi tay sắp chạm vào đao, thanh đao lại biến thành một con giao long, hung hăng cắn một phát, dọa Đế Giang cũng phải vội vàng rụt tay lại.

Thấy Đế Giang ra tay, những người khác tự nhiên không cam chịu yếu thế, ai nấy cũng đều thử xem mình có phải chân mệnh thiên tử, có thể lấy được Hỗn Độn Chung không, lỡ như thành công thì sao?

Nhìn cảnh tượng hỗn loạn, Minh Hà Lão Tổ chỉ lặng lẽ đứng một bên cùng Tự Tại Thiên Ba Tuần, không có vẻ gì là muốn động thủ.

Vô Cực cũng không động, Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo

Nhân cũng không động.

Lúc này Tự Tại Thiên Ba Tuần bước tới nói: "Ngươi không thử sao?" Vô Cực cười nói: "Tự Tại Thiên Ba Tuần, ngươi thử chưa, kết quả thế nào?" Tự Tại Thiên Ba Tuần lắc đầu nói: "Ta, không có phúc khí đó, ta là kẻ phúc bạc." Vô Cực thấy giọng điệu của Tự Tại Thiên Ba Tuần có vẻ tiêu điều, biết rằng y không chỉ nói về Hỗn Độn Chung, mà còn là Lỗ Thác La, cũng là Thiên Phi Ô Ma.

Xem ra Tự Tại Thiên Ba Tuần đã ý chí tiêu trầm.

Chỉ là Tự Tại Thiên Ba Tuần đã tiêu trầm như vậy, tại sao Minh Hà Lão Tổ lại muốn mang y theo bên mình?

Điều này cũng không giống phong cách thường ngày của Minh Hà Lão Tổ.

Vô Cực vỗ vỗ vai Tự Tại Thiên Ba Tuần nói: "Bây giờ mỗi ngày ngươi đều có thể nhìn thấy Lỗ Thác La, còn có gì không mãn nguyện nữa, ta đã mấy nghìn năm không gặp rồi." Tự Tại Thiên Ba Tuần nghe lời Vô Cực, ánh mắt có chút khác lạ.

Vô Cực nói: "Ngươi cho rằng vui vẻ là gì?

Tất cả chỉ là sự chiếm hữu ích kỷ, không cho nàng niềm vui, mà mình cũng có thể vui sao?

Đôi khi chỉ cần nàng vui vẻ, ngươi vui vẻ, không vì nàng vui vẻ mà mình cũng vui vẻ cũng không sao, có thể từ nụ cười của nàng mà được giải thoát." Tự Tại Thiên Ba Tuần nghe xong toàn thân chấn động.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân ở một bên nghe lỏm được, bước tới nói với Vô Cực: "Vô Cực đạo hữu, xem ra tu hành của ngươi không chỉ ở trên tay a…" "Chê cười rồi, tại hạ chỉ là múa rìu qua mắt thợ trước mặt hai vị tông sư…" "Ha ha, Vô Cực, ngươi hễ có cơ hội là lại châm

chọc hai chúng ta.” Tự Tại Thiên Ba Tuần đứng đó ngẫm nghĩ kỹ lời của Vô Cực.

Minh Hà Lão Tổ nhìn thấy dáng vẻ khác thường của Tự Tại Thiên Ba Tuần, không khỏi nhìn về phía Vô Cực, trên mặt lần đầu lộ ra vẻ bất mãn.

Chỉ là sự bất mãn của Minh Hà Lão Tổ cũng chỉ thoáng qua, Vô Cực cũng không thể nhìn thấy rõ ràng.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân thuận theo lời của Vô Cực, cũng thử bắt chuyện với Tự Tại Thiên Ba Tuần, dùng chiêu cũ để dụ dỗ Tự Tại Thiên Ba Tuần đi theo mình.

Không lấy được bảo vật, dụ được người cũng không tệ.

Bây giờ Minh Hà Lão Tổ không để ý, Tiếp Dẫn cũng không còn bận tâm đến hiệp định không đào người nữa.

Nữ Oa bước tới nói: “Đại huynh, để ta thử xem.” Vô Cực sửng sốt, muội ấy thấy một gã trai khỏa thân, có gì tốt mà thử chứ?

“Được thôi, muội đi đi.” Nữ Oa bước tới, vươn tay ra.

Không giống những người bị Hỗn Độn Chung trêu đùa, Nữ Oa không hề có bất kỳ biểu hiện khác thường nào.

Nàng cũng không lấy được thứ gì.

Nữ Oa có chút kinh ngạc xen lẫn vui mừng nhìn tay mình.

Chỉ thấy trong tay nàng có thêm một vật giống như túi thơm.

Vô Cực nói: “Tam muội, muội lấy được Hỗn Độn Chung rồi sao?” Một đám người đồng loạt nhìn về phía Nữ Oa.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Nữ Oa đã bị giết người đoạt bảo rồi.

Nữ Oa lắc đầu nói: “Cũng không phải, nó chỉ đưa cho ta một thứ.” Nói rồi Nữ Oa đưa túi thơm cho Vô Cực.

Vô Cực cầm lấy, kéo túi thơm ra xem, hóa ra là Tức Nhưỡng, bên trong chỉ có một nắm đất.

Vô Cực biết thứ này lấy không hết, dùng không cạn.

“Dùng cho tốt, thứ này gọi là Tức Nhưỡng…” Vô Cực cũng tỉ mỉ nói cho Nữ Oa công dụng của pháp bảo.

Chương 209

Nữ Oa rất thích loại bảo vật này, nhưng các tu sĩ khác lại không có hứng thú.

Nghe một lúc rồi quay đầu đi, sau đó, tâm tư lại trở nên hoạt bát.

Hóa ra Hỗn Độn Chung không phải là một bảo vật đơn lẻ, mà có thể lấy được các bảo vật khác từ trong đó.

Phát hiện này cũng khiến một số tu sĩ vốn đã thất bại lại dấy lên tâm tư thử lại lần nữa.

Lúc này, không ai chú ý Minh Hà Lão Tổ đã bỏ đi.

Chỉ còn lại Tự Tại Thiên Ba Tuần ở đó.

Tự Tại Thiên Ba Tuần cũng có chút kỳ quái hỏi Vô Cực: "Tại sao ngươi không đi thử, lỡ như lấy được Hỗn Độn Chung thì sao?" Vô Cực cười nói: "Nếu ở đây không có ai, ta cũng không ngại thử một lần.

Nhưng ta không sợ thất bại, mà sợ thành công.

Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội.

Có những lúc được và mất, không đơn giản phân chia như vậy." Tiếp Dẫn nói nửa ngày cảm thấy không bằng một câu của Vô Cực, không khỏi than thở với y: "Vô Cực đạo hữu, nếu không phải ta hiểu ngươi, còn tưởng rằng Hoa Quả Động của ngươi là đại phái đệ nhất thiên hạ." Vô Cực cười nói: "Mắt thấy y lầu cao nổi, mắt thấy y yến tiệc mời khách, mắt thấy lầu y sụp." Nói xong, Vô Cực cũng không nói thêm gì nữa.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân nghe xong không khỏi có chút trầm tư.

Hắn và Chuẩn Đề hai người vì linh mạch Tây phương bạc nhược, nên mới một mực muốn tăng cường thực lực, khai quật nhân tài.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân lẩm bẩm: "Chẳng lẽ ta quá chú trọng vào phương diện đó, nên đã bỏ qua những tài năng khác, dẫn đến bây giờ tu vi khó có thể tiến thêm?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói cũng không giấu giếm ai, Vô Cực cũng nghe được.

Lời của Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng chỉ đúng một nửa.

Nửa còn lại là do Hồng Quân đã chiếm hết khí vận, Tiếp Dẫn Đạo Nhân còn đâu ra khí vận để thăng tiến nữa?

Một củ cải một cái hố, Thiên đạo cũng vậy.

Tự Tại Thiên Ba Tuần nói với Vô Cực: "Vốn ta lòng nguội ý lạnh, nghe lời ngươi, tựa hồ đã mở ra một cánh cửa mới.

Ta đi đây, ngươi cẩn thận." Tự Tại Thiên Ba Tuần không nói rõ, nhưng một câu "cẩn thận" đã nói rõ sự tình.

Vô Cực đột nhiên nghĩ ra một chuyện, nói với Phục Hy: "Chúng ta xuống dưới Huyết Hà, lại đi xa như vậy, nếu chúng ta đi thẳng lên trên, sẽ ở đâu?" Phục Hy bấm ngón tay tính toán, rồi nhìn Vô Cực một cái nói: "Quả nhiên Minh Hà Lão Tổ đang giở trò, làm gì có lòng tốt như vậy!" Tuy Bát Quái của Phục Hy thần diệu, linh nghiệm vô cùng, nhưng cũng phải tìm đúng phương hướng mới có thể làm ít công to.

Vô Cực cho một phương hướng, lập tức nhìn thấu ý đồ của Minh Hà Lão Tổ.

Lúc này Tự Tại Thiên Ba Tuần đã đi đến tầng thứ mười lăm của Huyết Hà.

Lỗ Thác La, cũng là Địa Tạng, đang đứng bên bờ Huyết Hà, độ hóa từng tộc nhân A Tu La tộc lệ khí đầy mình.

Thấy Tự Tại Thiên Ba Tuần đến, không khỏi hỏi: “Ngươi đến rồi?” “Không chào đón sao?

Ta sẽ không làm phiền ngươi.” Lỗ Thác La vốn cũng không định nói chuyện với Tự Tại Thiên Ba Tuần, chỉ là sau khi y đến, cứ đứng đó nhìn chằm chằm, khiến nàng có chút không tự nhiên.

“Sao vậy?” “Hôm nay ta gặp Vô Cực.” “Ồ…” Tự Tại Thiên Ba Tuần nhạy bén phát hiện ra vẻ mặt vốn tĩnh lặng như giếng cổ của Lỗ Thác La, sau khi nghe tên Vô Cực, đã có một tia biến hóa rất nhỏ, gần như không thể nhận ra.

Cũng may là Tự Tại Thiên Ba Tuần tương đối quen thuộc với Lỗ Thác La, nếu không cũng thật không có cách nào nhận ra.

“Câu nói đó thật thú vị.” “Sao cơ?” “Ta tên là Tự Tại Thiên Ba Tuần, nhưng lại không hề tự tại.

Nghe lời của hắn, ta mới biết tại sao hắn tên Vô Cực, cũng mới biết, tại sao hắn lại chiếm một vị trí trong lòng ngươi…” Lúc này Vô Cực cũng không biết có người đang bàn luận về mình.

Nhưng đã phát hiện ra mưu kế của Minh Hà Lão Tổ, Vô Cực đương nhiên phải tìm mấy đồng minh, mới có thể thu hoạch lợi ích lớn nhất.

Vô Cực nhìn Tiếp Dẫn Đạo Nhân, lại nhìn Đế Tuấn.

Thế là Vô Cực đi về phía Đế Tuấn.

“Đạo hữu, có một giao dịch muốn làm với ngươi.” Đế Tuấn cũng có chút kinh ngạc, nhìn Vô Cực nói: “Chưa từng có ai chủ động nói chuyện với ta, lại muốn làm giao dịch.” Vô Cực cười nói: “Nơi nào có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích xung đột mà thôi.

Ta cảm thấy hôm nay chúng ta hợp tác thì đôi bên cùng có lợi, chia rẽ thì đôi bên cùng tổn thương.

Không biết Đế Tuấn và Thái Nhất đạo hữu có nguyện ý đồng minh với ta không." Thái Nhất nói: "Tiếp Dẫn Đạo Nhân không phải vừa ở bên cạnh ngươi sao, tại sao lại bỏ gần cầu xa?" Vô Cực cười nói: "Ta tự nhiên có cách nghĩ của ta.

Sao nào?

Đế Tuấn, Thái Nhất hai vị đạo hữu muốn từ chối ý tốt của ta sao?" Thái Nhất nói: "Xin lỗi, không thể biết trước được…" Đế Tuấn giơ tay lên, ngắt lời Thái Nhất: "Ý của Vô Cực, ta không có hứng thú biết.

Nhưng lần trước nợ ngươi một ân tình, lần này trả lại, sau này chúng ta không ai nợ ai." Vô Cực mỉm cười nói: "Thi ân mạc vọng báo, ta chưa bao giờ ghi nhớ chuyện đó trong lòng.

Nhưng nếu Đế Tuấn đạo hữu cảm thấy như vậy có thể khiến lòng mình thoải mái hơn, vậy thì quyết định như vậy đi." Vô Cực không tìm Tiếp Dẫn Đạo Nhân, tự nhiên có nguyên nhân của mình.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề hai người không có tiết tháo, luôn cùng Tam Thanh đưa tình, trong ngươi có ta, trong ta có ngươi.

Chiếm chút lợi nhỏ thì được, xé rách mặt, e rằng hai người đó cũng sẽ không làm.

Tìm Tiếp Dẫn Đạo Nhân, không chừng việc chưa xong, ngược lại dễ bị hai người đó bán đứng.

Tìm Đế Tuấn thì tốt hơn một chút.

Đế Tuấn và Thái Nhất đều là người thẳng tính, không giống Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có nhiều mưu mô quanh co.

Sau khi vỗ tay thề, Vô Cực kéo Đế Tuấn lại nói: "Ngươi có biết từ đây đi lên là nơi nào không?" Cảm giác phương hướng của Đế Tuấn cũng không mạnh, ở trong Huyết Hà, rẽ trái một cái, quẹo phải

một cái đã sớm bị làm cho choáng váng, nên không hiểu hỏi Vô Cực: "Nơi nào?

Ta thật sự không biết." Vô Cực vung tay trong không trung, vẽ hai nét hư ảo.

Sắc mặt Đế Tuấn biến đổi: "Chúng ta đang ở dưới chân núi Côn Luân?" "Không sai.

Ngươi nghĩ xem, chúng ta ở đây đoạt Hỗn Độn Chung, có dẫn tới môn nhân Ngọc Hư Cung không?" Đế Tuấn nói: "Hỗn Độn Chung, dù thế nào cũng không thể rơi vào tay Tam Thanh, nếu không ta trực tiếp bái nhập môn hạ Hồng Quân còn hơn." Vô Cực nói: "Vậy là chúng ta có cơ sở để tiếp tục nói chuyện rồi.

Cách nghĩ của ta là như vầy…" Vô Cực và Đế Tuấn truyền âm nhập mật, lời không vào tai thứ sáu, người bên cạnh dù đứng trong gang tấc cũng không nghe thấy.

Chương 210

Trong lúc Vô Cực và Đế Tuấn đang nói chuyện, thì Xi Vưu cũng đi thử chuông.

Nhưng y lại khác với người khác, từ trong lòng móc ra một vật, ném về phía Hỗn Độn Chung.

Có người nhìn rõ, phát hiện Xi Vưu ném ra một viên hoàn nhỏ, giống như đan dược.

Mọi người còn chưa hiểu ý đồ của Xi Vưu, thì dị biến đột ngột xảy ra.

Hỗn Độn Chung đột nhiên co rút lại, càng ngày càng nhỏ, nhưng ánh sáng lại càng ngày càng chói mắt.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói: "Hỗn Độn Chung, giống như trụ cột của đất, vốn là bảo vật do Bàn Cổ hóa thành, nhưng lại ngâm trong Huyết Hà vạn ngàn năm, hấp thụ rất nhiều ma khí…" Chuẩn Đề Đạo Nhân tiếp lời: "Để ta độ hóa nó!" Nói rồi Chuẩn Đề Đạo Nhân tế ra Thất Diệu Thụ.

Ở tầng mười mấy dưới đáy Huyết Hà, huyết quang đại thịnh, giao thoa cùng ánh sáng của Hỗn Độn Chung, chói đến mức mọi người không thể mở mắt ra được.

Oành!

Hỗn Độn Chung nổ tung.

Bay về tứ phía tám phương.

"Đuổi theo!" Vô Cực nhắm chuẩn một đạo ánh sáng lam, đuổi theo.

Đế Tuấn thì dẫn Thái Nhất đuổi theo một đạo hồng quang.

Vô Cực và Phục Hy sớm đã nhận ra Hỗn Độn Chung khác với các pháp bảo khác, sau một thời gian quá dài không bị ai thu phục, đã sản sinh ra linh trí, sinh ra một sinh vật giống như khí linh.

Thân thể Hỗn Độn Chung chia thành chín bộ phận khác nhau, sau khi có được tổ hợp lại, vẫn có thể trở thành Hỗn Độn Chung, nhưng muốn phát huy uy lực lớn nhất, phải có khí linh.

Khí linh không phải vật chết, có trí tuệ của riêng mình, vô cùng mạnh mẽ.

Những thần tiên như Vô Cực có pháp thuật tiên thiên thôi diễn cũng không có cách nào chắc chắn mười phần hàng phục được, ngoài ra còn phải đề phòng Minh Hà Lão Tổ và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Xem từ việc Xi Vưu ném thuốc, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không phải bị giấu giếm, cũng đã chủ động xuất kích.

Cho nên Vô Cực mới liên hợp với Đế Tuấn, tuyệt đối không thể để khí linh rơi vào tay hai phe đó.

Còn về phần Vô Cực và Đế Tuấn ai được, phải xem hai phe ai có khí vận tốt hơn.

Những người khác đều đuổi theo mảnh vỡ của Hỗn Độn Chung, không có ai để ý đến quả cầu đỏ và quả cầu lam nhỏ bé kia.

Vô Cực đuổi theo quả cầu lam, lộ trình bay của nó vô cùng phiêu dật.

Tuy tốc độ cũng không nhanh, nhưng Vô Cực nhất thời cũng không đuổi kịp.

Chỉ có thể truyền âm cho Nữ Oa và Phục Hy, để họ giáp công, chia nhau bao vây.

“Đại huynh, tại sao chúng ta phải bắt viên châu đó?” “Đó là khí linh của Hỗn Độn Chung, bắt được nó mới có thể khống chế Hỗn Độn Chung…” “Xem ra Đế Tuấn cũng đang đuổi theo một viên châu?” “Hỗn Độn Chung ngâm trong Huyết Hà lâu ngày, có hai mặt thiện ác, nên sẽ có hai viên châu.

Chúng ta đuổi theo một trong hai là được rồi.” Vô Cực cũng không rảnh giải thích nhiều, chỉ nói vài câu, để Nữ Oa chia nhau bao vây.

Đế Tuấn và Thái Nhất cũng vậy, nhưng vận khí của họ dường như tốt hơn một chút.

Viên châu đỏ kia tương đối thích Huyết Hà, chỉ bay lượn dọc theo dòng sông, khiến Đế Tuấn và Thái Nhất đuổi theo rất thuận tiện.

Không bao lâu đã bắt được viên châu màu đỏ.

“Bắt được rồi!” Đế Tuấn nắm chặt bàn tay, ánh sáng xuyên qua kẽ tay, làm bàn tay cũng bị nhuộm đỏ.

Lúc này Vô Cực đang đuổi theo viên châu lam.

Vô Cực càng đuổi càng xa, bất đắc dĩ, tế ra Tử Kim Hồ Lô nói: “Thu!” Nào ngờ viên châu lam không hề có phản ứng, tiếp tục chạy trốn về phía trước.

“Ngay cả Tử Kim Hồ Lô cũng không thu được…” Cũng may ba người bên cạnh Vô Cực đều không phải hạng tầm thường, đuổi theo hình chữ phẩm, khiến viên châu lam chỉ có thể bay về phía trước, không có phương hướng nào khác để lựa chọn.

Viên châu lam bay bay, đột nhiên thấy phía trước xuất hiện danh sơn đại xuyên, núi cao ngất trời, thác nước chảy thẳng xuống, tiếng nước róc rách, hơi nước bốc lên, trên cao hiện ra một dải cầu vồng.

Viên châu lam không khỏi ngẩn ra, trong Huyết Hà sao lại có nơi như vậy?

Theo lý mà nói cũng chưa bay ra khỏi địa giới Huyết Hà.

Lúc này, sơn hà dị động, giống như núi cao đều sụp đổ, viên châu lam cũng một trận trời đất quay cuồng.

Tiếp đó, cuộc đối thoại của hai người truyền đến.

"Đại huynh thần cơ diệu toán, trước tiên để đệ đặt Luyện Thần Hồ ở đây, nó đã chui vào rồi." Vô Cực cũng ha ha cười nói: "Nó còn chưa biết chuyện gì xảy ra đâu.

Đi, chúng ta vào xem sao rồi." Nói rồi, vèo!

Vô Cực và Phục Hy đều tiến vào Luyện Thần Hồ.

Trong Luyện Thần Hồ có một thế giới hồ trung riêng biệt.

Luyện Thần Hồ là của Phục Hy, hắn là chủ nhân của thế giới này.

Một cành hoa một ngọn cỏ, một ngọn núi một dòng sông ở đây, đều do ý chí của hắn thay đổi.

Viên châu lam ở trong này, chỉ có thể mặc cho người ta sắp đặt.

Viên châu lam thấy hai người tiến vào, vừa định chạy, chỉ thấy trước mắt hoa lên, hai người đã đến trước mặt, ngay cả chút sức lực cũng không có.

Giống như không khí xung quanh đều bị khóa lại, tam giới ngũ hành độn pháp, một cái cũng không dùng được.

Vô Cực một tay bắt lấy viên châu lam, đặt trước mắt nhìn.

Chỉ thấy đó thực ra là một viên châu trong suốt, tinh oánh lấp lánh, không hề có màu sắc.Sở dĩ phát ra ánh sáng lam, chỉ vì bên trong có một người nhỏ màu lam.

Chương 211

Ánh sáng lam phát ra từ người nó, làm cho viên châu bị nhuộm thành màu lam.

“Khí linh Hỗn Độn Chung!

Linh Châu Tử!” “Thả ta ra!” Người nhỏ màu lam vung quyền đánh.

Một đòn đó thế rất hung mãnh, nhưng đối với hai người Vô Cực và Phục Hy lại không có chút tác dụng nào.

Chỉ vì đây là địa giới của Luyện Thần Hồ, tất cả quy tắc đều do Phục Hy định đoạt.

Chính cái gọi là một hoa một thế giới, một Bồ đề.

Đại thiên thế giới ba mươi ức, đây chỉ là một trong số đó mà thôi.

“Để nó ở đây, từ từ dưỡng thành đi.

Ở trong Huyết Hà ngâm lâu như vậy, dù có linh khí cũng đã nhiễm ma tính, những lệ khí đó cần phải hóa giải hết.” Phục Hy nói: “Đại huynh yên tâm, chuyện này giao cho đệ.” Nữ Oa ở ngoài hộ pháp, nhưng nàng là một đứa trẻ tò mò, biết rõ Vô Cực đã bắt được Linh Châu Tử, tự nhiên muốn vào xem.

Nhưng Vô Cực không ra, nàng lại không vào được, lo lắng đi qua đi lại.

“Đại huynh xong chưa?

Đổi cho muội vào xem bảo bối…” Vô Cực cũng mỉm cười, Nữ Oa tâm hồn thuần khiết, được hắn và Phục Hy cẩn thận bảo bọc, không dính một chút bụi trần, tự nhiên cũng có tính khí trẻ con.

“Được rồi, chúng ta ra ngoài đi, tam muội đã đợi không kịp rồi, đổi cho muội vào xem.” Nói rồi Vô Cực và Phục Hy ra khỏi hồ.

Phục Hy hộ pháp, Vô Cực thì đi xem xét các mảnh vỡ của Hỗn Độn Chung, xem có thể cướp thêm một hai kiện nữa không.

Đế Tuấn được Vô Cực chỉ điểm, cũng cướp được nửa kia của Linh Châu Tử.

Người nhỏ trong viên châu đó lại màu đỏ như máu.

Màu sắc khác nhau, tính cách cũng không hoàn toàn giống nhau.

Tuy toàn thân là màu đỏ rực bạo lệ, nhưng người nhỏ lại ôn thuận, cũng có lễ phép, hướng về phía Đế Tuấn bái một cái.

Đế Tuấn nói: “Ngươi là khí linh của Hỗn Độn Chung?” “Đúng vậy, đại thúc là ai?” Đế Tuấn mặt đen lại, ai là đại thúc chứ, có biết nói chuyện không.

“Ta là Đế Tuấn, vị kia là Thái Nhất.” “Ồ, Thái Nhất ca ca chào nha.” Khóe miệng Đế Tuấn giật giật, tại sao ta là đại thúc, Thái Nhất lại là ca ca?

Hai người tuổi rõ ràng bằng nhau mà.

Lúc này Xi Vưu không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh Đế Tuấn, nói: “Hóa ra là Linh Châu Tử…” Đế Tuấn cũng không có tâm tư thảo luận vấn đề thúc thúc ca ca với Hỏa Linh Châu, thu Hỏa Linh Châu xong, quay người nói với Xi Vưu: “Ngươi làm gì ở đây?” “Gia sư Nguyên Thủy Thiên Tôn lệnh cho ta mang Linh Châu Tử về, cho nên…” “Hừ!

Hạt châu gạo cũng dám tỏa sáng.

Ngươi là hạng người gì mà cũng dám ở trước mặt ta nói lời ngông cuồng!” Thái Nhất kéo Đế Tuấn lại nói: “Đại huynh, đây là địa bàn

của Vô Cực, lại có Ngọc Hư Cung nhúng tay, đừng tốn nhiều lời với y, chúng ta về Thái Dương Tinh trước rồi nói." Đế Tuấn gật đầu, nói với Xi Vưu: "Vận khí ngươi tốt, hôm nay ta không tính toán nhiều với ngươi, đi đi!" Xi Vưu nói: "Vậy thì đắc tội." Nói rồi Xi Vưu vung tay hư không, phá vỡ hư không lấy ra hai thanh kiếm, một thanh đỏ rực, một thanh xanh băng, chính là Băng Sương Kiếm và Xích Điện Kiếm mà Vô Cực đã cho.

Thái Nhất chắn ngang trước mặt Đế Tuấn nói: "Đại huynh đi trước, ta đoạn hậu." Đế Tuấn nói: "Thu thập y rồi đi cũng không muộn!" Nói rồi Đế Tuấn hét lớn một tiếng, tung một quyền oanh kích về phía Xi Vưu.

Xi Vưu cười lạnh một tiếng, thủy hỏa cùng tế, vèo một cái hai luồng quang diễm một đỏ một lam tấn công về phía Đế Tuấn.

Tuy Xi Vưu chơi khá hay, nhưng một người đầu trâu, cầm song kiếm, luôn có cảm giác không ra gì.

Đế Tuấn cũng nhìn ra điểm này, biết binh khí của y không tầm thường, uy lực mạnh mẽ, liền lách người vòng ra sau lưng Xi Vưu, từ trong lòng lấy ra một cuộn trục.

Thái Nhất thấy vậy nói: "Đại huynh không được!" Đế Tuấn lại không nghe, trực tiếp trải cuộn trục ra.

Trong chốc lát, tinh quang lấp lánh, người trong phạm vi trăm dặm, phảng phất như đang ở trong bầu trời sao mênh mông, vạn ngàn thế giới đều bị dẫm dưới chân.

"Tinh Hà Đồ, gọi tắt là Hà Đồ, bên trong ẩn chứa bí mật của vạn tinh!" Xi Vưu bị bao phủ trong đó, nhất thời mất đi cảm giác phương hướng.

Vô số tinh quang chiếu về phía y, khiến y ngay cả ý niệm giãy

giụa cũng không dấy lên nổi, bó tay bó chân ngã xuống đất.

"Đồ này vừa ra, ai dám tranh phong?" Đế Tuấn giũ Hà Đồ, Xi Vưu lăn ra, ngã xuống đất, bất tỉnh.

Thái Nhất nói: "Sát chiêu của chúng ta, sao lại dễ dàng sử dụng như vậy." "Không sao, dù sao ở đây cũng không có người khác." Khi Đế Tuấn còn chưa nói xong, đột nhiên nghe có người cất tiếng cười lớn.

Đế Tuấn kinh ngạc, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy nơi Xi Vưu ngã xuống, đột nhiên ánh sáng đại thịnh, một tấm đồ càng ngày càng lớn, tiếp đó có vô số đạo nhân từ trong đồ bước ra.

"Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên!" Đế Tuấn trợn to mắt, không dám tin vào mọi thứ.

Không ngờ Thập Nhị Kim Tiên lại ẩn thân trong Thái Cực Đồ, được Xi Vưu mang xuống tầng mười lăm Huyết Hà.

"Đạo hữu, khuyên ngươi hãy đặt Linh Châu Tử xuống, ta cũng sẽ thả ngươi đi." Đế Tuấn nói: "Dựa vào cái gì?" Nói rồi Đế Tuấn định thi triển lại chiêu cũ, lấy Tinh Hà Đồ ra giũ, Thập Nhị Kim Tiên đứng yên như núi, căn bản không ăn chiêu này.

Trán Đế Tuấn rịn ra một giọt mồ hôi, nói: "Ta không tin tà!" Nói rồi lại lấy ra một cuộn trục nữa, hai cuộn hợp nhất!

Hà Đồ Lạc Thư, một vuông một tròn, một âm một dương, vuông tròn ẩn chứa nhau, âm dương tương trợ, hỗ tương tác dụng, tuần hoàn không ngừng, sinh sôi không dứt, biến hóa vô cùng!

Một đạo nhân trong Thập Nhị Kim Tiên bước ra một bước nói: "Phá!" Một đạo kim quang, vô số phù văn ngưng luyện thành pháp thuật như một sợi xích từ Thái Cực Đồ kéo ra, quấn quanh bên người Đế Tuấn.

Từng chữ, lấp lánh ánh sáng, từng chữ nhỏ như muỗi, lại lớn như cái đấu.

Đế Tuấn đầu to như cái đấu, như si như túy, tay mềm nhũn, Hà Đồ Lạc Thư rơi xuống.

Lúc này lại nghe bên tai một tiếng "thùng".

Âm thanh đó như hồng chung đại lữ, đánh thức Đế Tuấn.

Tay Đế Tuấn run lên, biết rằng nếu không phải Thái Nhất dùng Đông Hoàng Chung gõ vang, đánh thức mình, thì trong cuộc đấu giữa Hà Đồ Lạc Thư và Thái Cực Đồ, hắn đã thất bại mất hồn rồi.

Như vậy, cũng suýt nữa làm mất bảo vật Hà Đồ Lạc Thư trong Thái Cực Đồ.

Đế Tuấn có chút chật vật.

Chương 212

Hà Đồ Lạc Thư là bảo vật mới có được, huyền cơ bên trong chưa tham thấu hết.

Hiện tại lấy ra đối phó một hai người thì tạm được, chứ Thập Nhị Kim Tiên, tuy đều có điểm yếu, nhưng khi bổ sung khuyết điểm cho nhau, lại mạnh hơn Đế Tuấn rất nhiều.

"Được, ta đi!" Nói rồi Đế Tuấn ném Linh Châu Tử đi, kéo Thái Nhất, mặt mày tái mét bay đi.

Thảm bại, Đế Tuấn cũng không còn mặt mũi nào tiếp tục ở lại đây nữa.

Vô Cực cũng ở một bên xem toàn bộ quá trình.

Nhưng y không có ý định tiến lên cướp Hỏa Linh Châu.

Vào Huyết Hà thì dễ, ra ngoài không dễ như vậy.

Y muốn xem xem, Thái Cực Đồ có huyền diệu gì.

Biết mình biết ta mới có thể trăm trận không nguy.

"Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên cướp Linh Châu Tử rồi!" Cũng không biết ai hét lên một tiếng, tức thì những người chưa kịp truy tung mảnh vỡ Hỗn Độn Chung đều bị thu hút.

Đế Giang không khách khí xông lên, vươn tay ra.

"Giao Linh Châu Tử ra, nếu không đừng hòng sống sót trở về núi Côn Luân!" Chín vị Tổ Vu khác sau lưng Đế Giang cũng hò hét.

Minh Hà Lão Tổ lại xuất hiện thần không biết quỷ không hay ở xa xa, chỉ bình tĩnh nhìn mọi chuyện.

Vô Cực nhìn Minh Hà Lão Tổ, biết rằng muốn chiếm lợi, phải

xem ai đứng ở phía sau hơn.

Vô Cực sẽ không xông lên làm tiên phong, huống hồ Thủy Linh Châu đã trong tay, sợ gì chứ?

Viên mà Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên lấy được, lệ khí không đủ, nên chỉ là phân thân, không phải bản thể.

Một người trong Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên, thân hình ngọc lập, tướng mạo cũng anh vĩ bất phàm, bước ra khỏi đám đông nói: "Núi Côn Luân Ngọc Hư Cung ta có quan hệ với Bàn Cổ nhất mạch, tin rằng không cần nói mọi người cũng biết.

Hỗn Độn Chung cũng vậy, thu hồi vật của nhà mình, chính là hợp tình hợp lý, các vị hà cớ gì cản đường, muốn gây sự với Ngọc Hư Cung ta sao?" Đế Giang nói: "Ngọc Hư Cung, Hư Hư Cung, có lý gì hư không?

Ta nghe không hiểu lời ngươi.

Núi này ta mở, cây này ta trồng, muốn qua đây, để lại quần lót!" Đạo nhân kia thấy Đế Giang nói năng bừa bãi, không khỏi nổi giận nói: "Nếu đã như vậy, vậy để ta, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, lĩnh giáo cao chiêu của các hạ!" Nói rồi đạo nhân nhảy ra khỏi Thái Cực Đồ, rơi vào trong Huyết Hà.

Đế Giang lấy ra hai cây búa lớn, nặng tựa ngàn núi, tùy tiện va vào nhau, âm thanh cực kỳ chấn động tai.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân thần sắc không đổi, đứng đó như vực sâu như núi cao, tựa hồ hoàn toàn không sợ uy áp mà Đế Giang mang lại.

"Ăn một búa của ta!" Đế Giang nhảy tới đập thẳng xuống, Ngọc Đỉnh Chân Nhân không né không tránh, bị Đế Giang đập thành một đống thịt nát.

Đế Giang kinh ngạc, rồi cười nói: "Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng

quá không chịu đòn!" Nhưng Thập Nhất Kim Tiên của Côn Luân kia, căn bản không có phản ứng, giống như người vừa bị Đế Giang đánh chết không phải đồng môn sư huynh của họ vậy.

Quả nhiên Đế Giang một câu còn chưa nói xong, Ngọc Đỉnh Chân Nhân từ từ lại từ trên đất, khôi phục nguyên dạng, cười nói: "Phiền đạo hữu lần sau dùng chút sức được không?

Lúc nãy ngươi chưa ăn cơm à, Minh Hà Lão Tổ keo kiệt không cho cơm ăn?" Đế Giang đại nộ, hai tay vung lên, như song phong quán nhĩ, "thùng" một tiếng đánh bẹp đầu Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Nhưng Ngọc Đỉnh Chân Nhân đứng đó không ngã, nói năng vẫn tự nhiên.

"Dùng thêm chút sức nữa đi!" Vô Cực chậm rãi thốt ra mấy chữ: "Bát Cửu Huyền Công." Lúc này Nữ Oa cũng đã xem xong Linh Châu Tử, cảm thấy một người nhỏ bé, rất vui, yêu không muốn rời tay.

Nếu không sợ nó chạy mất, đã sớm mang ra khỏi Luyện Thần Hồ.

Lúc này nàng cùng Phục Hy hai người đã đuổi kịp.

Phục Hy thấy vậy cười nói: "Đại huynh, hay là để đệ đối phó?" Vô Cực xua tay, Phục Hy có Hoàng Hồ Lô, chính là khắc tinh của Bát Cửu Huyền Công của Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Khóa chặt Nê Hoàn Cung, khiến y mất đi khả năng biến ảo, mất đi bạch quang hộ thân, một nhát là giết chết.

Đó là sự đáng sợ của Trảm Tiên Phi Đao.

Nhưng thứ đó có nghiệp báo, giết nhiều người sẽ dính nhân quả, không tốt cho Phục Hy, Vô Cực không thể ích kỷ như vậy.

Bây giờ còn xa mới đến mức phải dùng Hoàng Hồ Lô giết người.

Đế Giang lùi lại một bước nói: "Được, ta đánh không lại, đổi

người khác!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân cười nói: "Muốn xa luân chiến sao?

Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên ta, há sẽ sợ hãi?

Mời!" Dao Trì trong đám người lên tiếng: "Bảo vật không phải vật chết, ở trong tay ai tự nhiên là phúc duyên, hà tất phải đánh đánh giết giết, thô lỗ như vậy." Tự Tại Thiên Ba Tuần nói: "Tây Vương Mẫu được Hồng Quân ban danh phong địa, tự nhiên phải nói giúp Ngọc Hư Cung rồi." Một đám người thấy Đế Giang không hạ được Ngọc Đỉnh Chân Nhân, biết Thập Nhị Kim Tiên không phải kẻ dễ đối phó.

Ai cũng muốn chiếm lợi, không muốn tốn sức, liền lần lượt khẩu chiến.

Những người có thực lực như Tiếp Dẫn Đạo Nhân, lại đi truy đuổi mảnh vỡ Hỗn Độn Chung rồi.

Vô Cực xem một lúc, nói với Nữ Oa: "Được rồi, chúng ta đi thôi, không có gì hay để xem nữa." Nữ Oa nói: "Vậy viên châu kia thì sao?" "Không sao, có một viên là đủ rồi.

Hiện tại ở đây đông người, vừa hay Ngọc Đỉnh Chân Nhân giúp ta thu hút hỏa lực, bây giờ đi, cũng không gây chú ý, ai cũng không biết ta có một trong hai Linh Châu." Phục Hy nói: "Đại huynh nói không sai, tuyệt đối không thể tham lam.

Thiếu một Linh Châu, không ai có thể sở hữu Hỗn Độn Chung, đã đạt được mục tiêu cuối cùng của ta rồi." Nếu cả hai huynh trưởng đều nói vậy, Nữ Oa cũng không có cách nào khác.

Phục Hy hiểu ý Vô Cực, chỉ Nữ Oa không hiểu.

Bình thường nàng không ít lần hỏi, tại sao không đi nghe Hồng Quân giảng đạo, tại sao không hòa hợp với Tam Thanh, vân vân.

Vô Cực cũng không có tâm tư giải thích với nàng, chỉ muốn nàng

sống vui vẻ, những chuyện phiền lòng, cần tính toán đó để hắn gánh vác.

Mấy người lẳng lặng rời khỏi Huyết Hà.

Minh Hà Lão Tổ nhìn thấy, chỉ cười cười.

Chương 213

Không hề ngăn cản, cũng không hỏi han gì.

Chỉ có Tự Tại Thiên Ba Tuần chào Vô Cực một tiếng.

Vô Cực và mọi người ra khỏi Huyết Hà, Vô Cực nhận được truyền âm của Nguyên Minh, liền bảo Nữ Oa về Hoa Quả Sơn trước, hắn đi tìm Nguyên Minh.

Vô Cực vận dụng Địa Hành Chi Pháp, mấy bước đã đến chỗ Nguyên Minh, chỉ thấy Nguyên Minh đang đối đầu với Sắc Dục Thiên.

Sắc Dục Thiên quay đầu lại nhìn, thấy Vô Cực đến, nói với Nguyên Minh: "Được, hôm nay tha cho ngươi một mạng, nhưng mong vận khí ngươi mãi mãi tốt như vậy." Vô Cực nói với Nguyên Minh: "Sao vậy, không bị thương chứ." Nguyên Minh nói: "Tuy ta bất tài, nhưng đối phó với y cũng không chịu thiệt bao nhiêu.

Chỉ sợ lát nữa Tiếp Dẫn Đạo Nhân đến, ta không ngăn được hai người đó.

Chỉ cần đứng đó nói chuyện, ta đã chịu không nổi rồi." Vô Cực cũng ha ha cười, thủ đoạn tẩy não của Tiếp Dẫn Đạo Nhân rất lợi hại.

Nguyên Minh buông lỏng bàn tay trái vẫn nắm chặt, nói: "Một mảnh vỡ của Hỗn Độn Chung, cho ngươi đó." Vô Cực có chút kỳ lạ, nói: "Như vậy không tốt lắm đâu." Nguyên Minh bất đắc dĩ cười nói: "Phượng tộc ta quy phục quyết định của Hồng Quân tộc trưởng, ta không thể kháng cự.

Chỉ biết ta có tình cảm với ngươi, ta sẽ giúp ngươi." Vô Cực

bước tới, nắm lấy tay nàng, rồi khép năm ngón tay nàng lại.

"Đừng ngốc nữa, ta chỉ nhận tâm ý của nàng, không cần thứ của nàng.

Đem cái này giao nộp, có lẽ Phượng tộc cũng sẽ tốt hơn.

Hiện tại ta chưa đủ mạnh, không thể bảo vệ nàng.

Tương lai sẽ có một ngày, ta có thể để nàng vô lo vô nghĩ, không cần phải cân nhắc bất kỳ ai mà có thể ở bên ta." Nguyên Minh có chút kinh ngạc, Vô Cực vào lúc này lại nói ra những lời như vậy, giống như một lời hứa, lại giống như một lời tuyên ngôn.

"Được, ta sẽ luôn chờ đợi, đợi đến vĩnh viễn." Vô Cực từ từ đi xa, Nguyên Minh đứng tại chỗ, dần dần biến thành một chấm đen nhỏ.

Vô Cực vừa rồi tuy không lấy thứ mà Nguyên Minh muốn cho, nhưng cũng đã nhìn rõ, đó là một cây tỳ bà bằng ngọc thạch màu xanh đen.

Một mảnh vỡ của Hỗn Độn Chung.

Như vậy, có thể xác định trong tay của Tam Thanh nhất mạch có Hỏa Linh Châu và Ngọc Thạch Tỳ Bà hai kiện.

Hỗn Độn Chung khi vỡ ra, tổng cộng chia thành mười một kiện, chín mảnh vỡ, hai viên linh châu.

Mảnh vỡ, có thể là pháp bảo tạo hình của chín loại nhạc khí, hợp lại thành Hỗn Độn Chung, xảo đoạt thiên công.

Một kiện đơn lẻ cũng có uy lực không tầm thường.

Thực tế Vô Cực vừa rồi cũng cảm nhận được dao động pháp lực trên Ngọc Thạch Tỳ Bà, rất mạnh mẽ, không kém gì Tiên Thiên Hồ Lô.

Nhưng Vô Cực cũng không thể vì một kiện pháp bảo mà để người

phụ nữ mình thích rơi vào nguy hiểm, cũng không thể yêu cầu nàng từ bỏ tộc nhân của mình để cùng hắn sống một cuộc sống song túc song phi.

"Có lẽ duyên phận chưa tới." "Vô Cực đạo hữu, không ngờ, ngươi cũng có lúc buồn bã, Chuẩn Thánh cũng không qua được ải tình sao?" Vô Cực nghe tiếng, hóa ra lại là Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

"Trời cũng có tình trời cũng già, tại hạ không nhìn thấu được thiên đạo, tự nhiên là như vậy." Tiếp Dẫn Đạo Nhân ha ha cười nói: "Vô Cực đạo hữu thật phóng khoáng.

Không nói nhiều với ngươi nữa, ta phải đi tìm tên đồ đệ bất tài của ta." Vô Cực nhíu mày nói: "Sắc Dục Thiên sao?

Vừa mới đi về phía tây rồi." "Ồ!?

Đa tạ Vô Cực đạo hữu đã cho biết." Tiếp Dẫn Đạo Nhân vui mừng ra mặt, Vô Cực vừa nhìn đã biết, chắc chắn Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng đã lấy được một mảnh vỡ, nên Vô Cực cố ý nói cho hắn biết, gặp được Sắc Dục Thiên, đả kích Tiếp Dẫn Đạo Nhân một chút, để hắn khỏi đắc ý ở đó.

Vô Cực gặp Sắc Dục Thiên, cũng đại biểu Sắc Dục Thiên chắc chắn sẽ không lấy được thêm một mảnh vỡ nào nữa.

Vô Cực từ biệt Tiếp Dẫn Đạo Nhân, trở về Hoa Quả Sơn.

Khi đi ngang qua bộ lạc của Hiên Viên thị, y không hạ mây xuống, chỉ thấy tuy đã chịu tai nạn Bất Chu Sơn sụp đổ, nhưng hiện tại dưới sự lãnh đạo của Hiên Viên Hoàng Đế, bộ lạc đã một lần nữa hân hoan phồn thịnh.

Danh bất hư truyền, tuy Vô Cực theo đuổi thiên đạo, đối với việc trị quốc loại tiểu đạo này không có hứng thú, nhưng cũng không ngăn cản y tán thưởng Hiên Viên Hoàng Đế.

Lúc này một người đàn ông cao lớn vạm vỡ đi tới.

Tuy mặc quần áo không khác gì bá tánh bình thường, nhưng khí vũ hiên ngang, trông không phải người tầm thường.

"Có phải là Vô Cực sư bá không?" "Ngươi nhận ra ta?" Vô Cực có chút kinh ngạc, biết người này hẳn là Hiên Viên Hoàng Đế, nhưng không ngờ Hiên Viên Hoàng Đế có thể nhận ra mình.

Hiên Viên Hoàng Đế cùng Tam Vĩ Hồ Ly, Thạch Cơ Nương Nương, Tam Đầu Trĩ Kê Tinh đều bái dưới môn hạ Nữ Oa, tự nhiên xưng Vô Cực là sư bá cũng được.

Hiên Viên Hoàng Đế nói: "Lúc nhỏ từng xa xa thấy sư bá một lần." "Ta đi ngang qua xem một chút, xem ra ngươi không phải là tài năng trong trăm dặm." "Sư bá quá khen rồi, chỉ là bộ lạc phát triển lớn mạnh, cần ta dốc lòng dốc sức mà thôi.

Sư bá, nghe nói ngài và bộ lạc Thần Nông thị ở phía tây nam có quan hệ cũ?" Vô Cực nghe vậy nói: "Sao vậy?" Hiên Viên Hoàng Đế nói: "Hai bên có chút ma sát, đối phương cậy có Ngọc Hư Cung chống lưng, vô cùng kiêu ngạo.

Ta nể tình sư bá và trưởng bối có quan hệ cũ, nên vẫn luôn nhẫn nhịn.

Nếu sư bá có thể đứng ra hòa giải thì tốt quá." Vô Cực gật đầu nói: "Có cơ hội gặp mặt, ta sẽ nói một câu.

Nhưng chuyện của ngươi, không cần quá để ý thái độ của ta, mọi thứ lấy tử dân của ngươi làm chủ.

Trước tiên nhẫn, là đạo của quân tử, nhẫn không thể nhẫn nữa thì không cần phải nhẫn." "Đã ghi nhớ, đa tạ sư bá dạy bảo." Vô Cực cáo biệt Hiên Viên Hoàng Đế, cũng không khỏi có chút cảm thán.

Năm xưa lần đầu gặp Xi Vưu, đó là một chàng trai chất phác biết

bao, sau khi cha mẹ không còn, bái nhập môn hạ Ngọc Hư lại thành ra như bây giờ.

Vô Cực không muốn nghe nhất chính là Ngọc Hư Cung sẽ dùng Xi Vưu như một quân cờ.

Ai cũng biết, Ngọc Hư Cung không ưa những tinh quái hóa hình, phải tu bản thể thành người mới được, nếu không vĩnh viễn cũng không được trọng dụng.

Nếu Xi Vưu gặp phải sư phụ bảo vệ đồ đệ như Thông Thiên Giáo Chủ thì cũng không tệ, chỉ sợ gặp phải loại sư phụ chuyên lợi dụng đồ đệ để đạt mục đích cá nhân như Hồng Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Vô Cực cảm thấy có rảnh phải đi một chuyến về phía tây nam, dù sao Chúc Dung cũng là bạn của y, không thể nhìn con trai của bạn lầm đường lạc lối.

Trở về Hoa Quả Sơn, tìm Phục Hy gọi ra Luyện Thần Hồ, sau đó Vô Cực tiến vào thế giới trong hồ.

Linh Châu Tử lúc này vì ở trong một thế giới tràn đầy linh khí, lệ khí trong lồng ngực từng chút từng chút bị hóa giải, từ từ biến thành một đứa bé trắng trẻo mập mạp.

Chương 214

"Dễ thương quá!" Nữ Oa lúc này cũng tiến vào thế giới trong hồ.

"Muội nữa, quản lý tốt mấy đứa đồ đệ đó đi, trừ Hiên Viên Hoàng Đế ra, ta thấy không có đứa nào yên tâm." Vô Cực ở bên ngoài không ít lần nghe về những chuyện tốt mà Hồ Ly và Trĩ Kê Tinh làm.

"Đại huynh đừng có thành kiến với chúng a, ở trước mặt ta chúng rất ngoan." Vô Cực cũng không nói nên lời, ở trước mặt Nữ Oa tự nhiên là ngoan ngoãn. … Vô Cực và Nữ Oa ở Hoa Quả Sơn bồi dưỡng Linh Châu Thánh Anh không đề cập tới, theo sau việc Bất Chu Sơn bị người không rõ danh tính đánh gãy, Trái tim của Đất là Hỗn Độn Chung lại bị Minh Hà đám người chia cắt, toàn bộ thế giới Hồng Hoang cũng từ từ xảy ra thay đổi.

Thương hải tang điền, thời thế biến thiên.

Toàn bộ thế giới Hồng Hoang sau khi Bất Chu Sơn sụp đổ, đại địa nứt ra, chia thành bốn đại lục ranh giới rõ ràng.

Từ một trong số đó đi đến nơi khác, khoảng cách không hề nhỏ.

Khối mà Vô Cực và Nữ Oa ở, Hoa Quả Sơn, được gọi là Đông Thắng Thần Châu.

Hồ nước mà Hoa Quả Sơn giáp ranh bây giờ cũng đã nối liền với đại hải, gọi là Đông Hải.

Con cháu Long tộc ngày trước, bây giờ cũng có thể gọi là Đông Hải Long Vương.

Chỉ là Đông Hải Long Vương đối với Hoa Quả Sơn kính nhi viễn chi, thỉnh thoảng tặng một số đồ chơi nhỏ, quà nhỏ, duy trì quan hệ hòa bình với Hoa Quả Sơn.

Địa vị của Đông Hải Long Vương quá thấp, Vô Cực cũng không có thời gian quan tâm.

Ngược lại, mấy đệ tử của Nữ Oa có quan hệ không tệ với Long Cung.

Thực ra Tiểu Thanh Loan thâm đắc chân lý của cáo mượn oai hùm, gặp ai cũng không sợ, thực chất lại là người có tu vi cảnh giới thấp nhất trong đám người Hoa Quả Sơn.

Thánh Anh Linh Châu Tử vừa mới tỉnh lại trong Luyện Thần Hồ cũng mạnh hơn nó không ít.

Tiểu Thanh Loan hiện tại ngay cả Hiên Viên Hoàng Đế cũng đánh không lại.

Cũng may nhờ mặt dày, từ chỗ Vô Cực xin được Phược Tiên Tác, đối phó với Đại La Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên bình thường không có pháp bảo hộ thân cũng không sợ.

Trong mấy nghìn năm, Tam Vĩ Hồ Ly cũng đã mọc ra cái đuôi thứ năm.

Tam Đầu Trĩ Kê Tinh cũng mọc ra năm cái đầu, giống như cái giá bút vậy.

Hôm nay Vô Cực xuất quan, đi thay Phục Hy ở ngoài Luyện Thần Hồ.

Luyện Thần Hồ tuy tốt, nhưng cũng không thể không phòng ngoại địch, trong ngoài không liên lạc được, nên cũng chỉ có thể ba người Vô Cực, Nữ Oa và Phục Hy thay phiên nhau hộ pháp.

Để Tiểu Thanh Loan, Thạch Cơ hộ pháp, không phải không đáng tin, mà có chuyện, cũng không thể vào trong hồ thông báo.

Vô Cực ra khỏi Luyện Thần Hồ, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Ngũ

Vĩ Hồ Ly.

Hồ ly ở trước mặt Vô Cực cũng ngoan ngoãn vô cùng.

Nó cũng biết, vị đại sư bá này, không dễ nói chuyện như sư phụ và nhị sư bá.

Tuy bình thường trông cũng hòa ái dễ gần, nhưng hồ ly vẫn có thể cảm nhận được nguy hiểm.

Mỗi lần thấy Vô Cực, hồ ly đều cảm thấy lớp lông mềm nhất trên người cũng dựng đứng, giống như hễ có gì không ổn, vị đại sư bá này sẽ lập tức lấy mạng nó vậy.

Trĩ Kê Tinh, Thạch Cơ bên cạnh cũng không khá hơn bao nhiêu, chỉ có Tiểu Thanh Loan một bộ dáng thấy người thân.

"Đại lão gia, ngài về rồi à, thiếp nhớ ngài sắp chết rồi…" Vô Cực thấy hồ ly cũng không có cách nào khác, mọi người cũng đã ở chung mấy nghìn năm, nuôi một con thú cưng cũng có tình cảm rồi.

Nhìn cái bộ dạng rụt rè của hồ ly, không khỏi có chút buồn cười, trêu chọc nói: "Đuôi càng ngày càng nhiều rồi, ngày nào cũng chạy tới chạy lui trong Thủy Liêm Động, công việc quét dọn đều bị ngươi bao thầu hết rồi, ta thấy rất sạch sẽ đó." Năm cái đuôi xù lớn của hồ ly ở phía sau, chẳng phải giống như cây chổi lớn sao, đi đến đâu quét đến đó.

Trĩ Kê Tinh cũng lấy lòng Vô Cực, tiến tới nói: "Đệ tử bái kiến đại sư bá." Vô Cực thấy Trĩ Kê Tinh cũng không nói nên lời, mọc năm cái đầu, chen chúc vào nhau, trông kỳ dị vô cùng.

"Đã bao nhiêu năm rồi, còn chưa hóa hình sao?

Đã năm cái đầu rồi, nếu muốn có năm cái đầu, nói với ta một tiếng, ta cho ngươi." Trĩ Kê Tinh cũng ngượng ngùng vô cùng, chỉ có thể nhìn chằm chằm đầu ngón chân, nhỏ giọng nói: "Hồi bẩm đại sư

bá, đệ tử bản lĩnh thấp kém, nên hóa hình mãi vẫn chưa thành công." Thực ra Vô Cực cũng biết bây giờ yêu loại, tinh quái khó hóa hình thành công, mấu chốt là do Bất Chu Sơn sụp đổ, linh khí thiên hạ khô cạn.

Cũng chỉ có động thiên phúc địa như Thủy Liêm Động của Hoa Quả Sơn mới có linh khí.

Những nơi mà phàm nhân như Hiên Viên Hoàng Đế cư trú, thật sự một chút linh khí cũng không có.

Cho nên hồ ly và trĩ kê hóa hình không thành công cũng là bình thường.

"Thử đi." "A?

Bây giờ sao?" Vô Cực gật đầu.

Tiểu Thanh Loan bên cạnh lại bắt đầu nhập vai diễn sâu: "Bảo ngươi hóa thì hóa, đâu ra nhiều lời vô ích thế, còn lề mề, xem ta có xé xác ngươi không!" Trĩ Kê Tinh cắn răng nói: "Vậy đệ tử xin múa rìu qua mắt thợ…" Nói rồi Trĩ Kê Tinh xoay người một cái, biến thành một mỹ nữ thân hình thướt tha.

"Không tệ, xoay người lại." "Đại sư bá, đệ tử có thể xoay người, nhưng… đừng cười…" Vô Cực không kiên nhẫn xua tay, Tiểu Thanh Loan tiếp lời: "Ngươi tưởng đại lão gia ta là người thế nào?

Đại lão gia ta đã được huấn luyện chuyên nghiệp, trừ khi không nhịn được, nếu không tuyệt đối sẽ không cười!" Trĩ Kê Tinh rụt rè xoay người.

Tiểu Thanh Loan là người đầu tiên bật cười.

Những chỗ khác đều không tệ, nhưng khuôn mặt đó lại là mặt gà.

Trĩ Kê Tinh cũng một mặt uất ức, không tốt sao mà không cười

chứ.

Vô Cực giơ tay chỉ vào hồ ly nói: "Ngươi!" Hồ ly xoay người một cái, tức thì một đại mỹ nhân thiên kiều bá mị xuất hiện.

Vô Cực nhíu mày, hồ ly, trĩ kê tinh, thạch cơ toàn bộ đều hóa hình thành đại mỹ nhân?

Trĩ Kê Tinh thì thôi, hồ ly tinh rõ ràng là con đực… Nhưng hồ ly tuy hóa hình không tệ, nhưng năm cái đuôi không hóa đi được, kéo lê ở phía sau.

Bây giờ có mặc quần áo cũng không che được.

Chương 215

Vô Cực ngoắc tay nói: "Hai ngươi lại đây." Thạch Cơ sớm đã hóa hình, chiếm được lợi thế, nên không có khuyết điểm.

Hồ ly và trĩ kê tinh hóa hình muộn, mãi không thành công.

Thấy Vô Cực gọi lại, từng đứa cũng run rẩy.

"Làm gì thế, đại lão gia muốn sủng hạnh, không vui mừng phấn khởi, lề mề cái gì?" Tiểu Thanh Loan lại ở đó tự do phát huy.

Vô Cực trừng mắt nói: "Câm miệng." "Vâng, đại lão gia, vâng ạ, đại lão gia…" Một bộ dạng không biết xấu hổ.

Vô Cực giơ tay lên, một luồng sức mạnh vô hình bao phủ lên người hồ ly và trĩ kê.

Không bao lâu, khuyết điểm của mỗi đứa đều được bù đắp.

Hồ ly và trĩ kê tinh đều kinh hỉ vạn phần, bái lạy xuống đất nói: "Đa tạ đại sư bá chỉ điểm." Vô Cực làm vậy cũng có dụng ý của mình.

Không thể hóa hình, tu vi tiến cảnh sẽ chậm, cơ sở của việc đả tọa thổ nạp là ngũ tâm hướng thiên, động tác này tinh quái không hóa hình không làm được.

Cũng chỉ có loài linh trưởng như khỉ mới làm được, nên hầu tinh hóa hình cũng tương đối nhiều.

Lần trước con tinh quái loài linh trưởng bị Phục Hy dùng Hoàng Hồ Lô mời ra Trảm Tiên Phi Đao chém chết chính là một con như vậy.

"Nếu đã có thể hóa hình, ta giao cho các ngươi một nhiệm vụ, nếu

có thể hoàn thành, sẽ có thưởng." "Đệ tử xin nghe theo sự sai phái của đại sư bá!" Vô Cực từ sau khi Hỗn Độn Chung ở Huyết Hà giải thể, không còn quan tâm đến chuyện ở Huyết Hà nữa.

Bây giờ xuất quan, tự nhiên phải đi thăm dò một phen.

Tuy hồ ly tinh và trĩ kê tinh ở trước mặt y một bộ dạng run rẩy, nhưng Vô Cực cũng biết, hai đứa này đều là quỷ tinh ranh, ra ngoài cũng không chịu thiệt đâu.

Cho nên để hai con đi thăm dò tin tức, trọng điểm là các mảnh vỡ của Hỗn Độn Chung đã rơi vào tay ai, tình hình của Minh Hà Thần Giáo hiện tại ra sao.

Vô Cực cũng có dự cảm, quy luật một vạn năm một đại sự, lại sắp một lần nữa ứng nghiệm.

Hồ ly tinh và trĩ kê tinh lĩnh mệnh đi.

Tiểu Thanh Loan ở một bên cười ngây ngô.

Vô Cực nói: "Cười cái gì, đi hóa hình đi!" Tiểu Thanh Loan nói: "Ta không hóa, ta làm tọa kỵ là được rồi, biến ảo thành hình người là được rồi mà…" "Yêu cầu với bản thân thấp như vậy, vào trong diện bích đi!" Nói rồi Vô Cực tay nhanh như điện, tóm lấy cổ Tiểu Thanh Loan ném vào trong Luyện Thần Hồ.

Không có Vô Cực ra tay, nó cũng không ra được, huống hồ Tiểu Thanh Loan cũng không dám ra.

Thạch Cơ nói: "Đại sư bá, ta cũng muốn đi thăm dò tin tức sao?" Vô Cực xua tay nói: "Không cần, mặt ngươi quá quen, người khác đều nhận ra.

Dùng huyễn thuật thay đổi dung mạo cũng không lừa được người có năng lực." Vô Cực cũng có Cải Nhan Đan, Liễm Khí Hoàn, mấy nghìn năm qua cơ hội mở lò luyện đan cũng không ít, nhưng đan dược

như Long Hổ Đan thì không luyện ra được nữa.

Thiên tài địa bảo khó có được biết bao.

Ngay cả Cửu Chuyển Kim Đan cũng không luyện ra được, đều là một đống đồ chơi nhỏ.

Đối với đại tu sĩ cấp bậc như Vô Cực, căn bản không quan trọng, một số tiểu đan đều cho Thạch Cơ ăn.

Một số loại như Hồi Khí Đan, vô dụng, Thạch Cơ cũng không dùng đến.

Sau khi sai mấy đệ tử đi thăm dò tin tức, bản tôn của Vô Cực không động, ở ngoài Luyện Thần Hồ hộ pháp, nhưng lại hóa ra một phân thân, cũng bước ra khỏi Hoa Quả Sơn.

Phân thân này chỉ là một người giấy, Vô Cực phụ một tia thần niệm lên đó, chỉ có một chút pháp lực, người ngoài nhìn cũng chỉ là Thái Ất Kim Tiên mà thôi.

Lại dùng thêm một viên Liễm Khí Hoàn, hoàn toàn không khác gì phàm nhân.

Nhưng phân thân vẫn có thể ngự không phi hành, cũng khiến những người không nhìn thấu bản chất phân thân, không rõ hư thực, không hiểu sâu cạn.

Là một cách tốt để đục nước béo cò, giả vờ giả vịt.

Vô Cực làm vậy cũng là vì muốn trông chừng hồ ly tinh.

Tuy Vô Cực không thích nó, nhưng cũng không thể để nó vô cớ xảy ra chuyện gì.

Nếu có nguy hiểm, Vô Cực sẽ dựa vào một chút thần niệm trên phân thân để giáng lâm.

Chiêu này học được từ Sắc Dục Thiên.

Vạn pháp đều có chỗ tương thông.

Sắc Dục Thiên tuy không mạnh, nhưng Vô Cực sau khi thu thập, tự nhiên cũng lĩnh ngộ được tinh túy của chiêu đó.

Sắc Dục Thiên có thể lừa người khác, sao lừa được Vô Cực.

Hồ ly tinh và trĩ kê tinh hai đứa ra khỏi Hoa Quả Sơn, liền đến chợ phía trước, mua một bộ y phục bình thường.

Phải biết rằng hóa hình và biến ảo khác nhau, cái trước là thật, cái sau chỉ là huyễn thuật.

Huyễn thuật có thể bị nhìn thấu.

Y phục trên người hồ ly tinh đều là do huyễn thuật biến ra.

Hồ ly tinh cũng tinh ranh, ra ngoài thăm dò tin tức, tuyệt đối không thể để người ta nhìn ra sơ hở, nên ngay cả y phục cũng phải mua đồ thật, để phòng gặp phải cao nhân mắt tinh, bị nhìn thấu hành tung.

Tuy hồ ly tinh ở trước mặt Vô Cực và Nữ Oa ngoan ngoãn, nhưng ở bên ngoài cũng có chút danh tiếng.

Đặc biệt là hồ ly tinh cáo mượn oai hùm, đối ngoại tuyên bố Nữ Oa Nương Nương là vạn yêu chi tổ, địa vị của nó và trĩ kê tinh tự nhiên không cần phải nói.

Tuy ngoại giới có một số đại yêu tu vi cao hơn hồ ly tinh, nhưng hồ ly tinh lưng tựa đại thụ hưởng bóng mát, ai dám động đến nó, cũng phải xem thế lực sau lưng.

Danh hiệu của Nữ Oa Nương Nương, trong tam giới, cũng rất vang dội.

Bất kể là vá trời tạo người đều là những sự kiện lớn có thể kể tên.

Chương 216

Bất Chu Sơn sụp đổ, trời bị thủng một lỗ lớn, Hồng Quân Lão Tổ cũng không có năng lực vá trời.

Tất nhiên, cụ thể là không thể, hay không làm, không ai biết.

Hồ ly tinh và trĩ kê tinh ra khỏi Hoa Quả Sơn, vẻ mặt trên mặt cũng sinh động hơn nhiều.

Chúng chiêu mộ rất nhiều tinh quái, làm bạn đồng hành, rầm rộ xuất hành.

Đi được mấy ngày, một con cóc tinh nói: "Hồ đại gia, Kê đại gia, phía sau hình như có một đạo nhân cứ đi theo chúng ta, hay là để huynh đệ, xử lý y?" Hồ ly tinh và trĩ kê tinh mỗi ngày nghe Tiểu Thanh Loan gọi Vô Cực là đại lão gia, cảm thấy rất ngầu, liền yêu cầu đám thuộc hạ cũng gọi như vậy, lười phân biệt giới tính.

Hồ ly tinh quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một hắc bào đạo nhân không nhanh không chậm đi theo sau.

Người đó tướng mạo lạ lẫm, trông không có chút dao động pháp lực nào, nhưng lại có thể theo kịp bước chân phi hành của một đám đại yêu, thật là kỳ quái.

Người đó không chỉ tướng mạo lạ lẫm, trên người cũng tử khí trầm trầm, không có nhiều dao động sinh mệnh, một khuôn mặt người chết càng giống như mặt liệt, khiến người ta sinh lòng sợ hãi.

Hồ ly tinh có thất khiếu chi tâm, thông minh vô cùng, không phải hạng lỗ mãng.

Liền nói với cóc tinh: "Mặc kệ y, đường rộng thênh thang, người ta muốn đi thế nào, liên quan gì đến ngươi, ngày nào cũng thích gây

chuyện.” Trĩ kê tinh truyền âm cho hồ ly tinh: “Ngươi không nhìn ra manh mối sao?” “Cũng không có, chỉ là tư thế của người đó có chút giống đại sư bá.

Có lẽ là đệ tử mà đại sư bá thu nhận ở bên ngoài, y muốn theo thì cứ theo đi, không sao cả, chúng ta đông người thế này cũng không sợ.” Cứ như vậy, hồ ly tinh và trĩ kê tinh đã giải quyết vấn đề phân thân của Vô Cực.

Nào ngờ trạm đầu tiên của hồ ly tinh lại đi về phía bắc, xuyên qua tầng tầng sương mù dày đặc, đến Bắc Câu Lô Châu.

Thiên hạ tứ phân, Đông Thắng Thần Châu vì Nữ Oa Nương Nương tạo người, lại có những anh tài như Hiên Viên Hoàng Đế nên nhân loại đông đúc.

Bộ lạc Thần Nông thị ở phía tây nam tuy cũng có không ít vu tộc tinh quái, thủ lĩnh cũng là Xi Vưu thân người đầu trâu, nhưng tộc nhân có cả nhân loại bình thường, lại còn sống bằng nghề trồng trọt, hai bên đều coi như đồng loại.

Nhưng phương bắc Bắc Câu Lô Châu lại hoàn toàn khác.

Nơi đây gần như không có nhân loại, là đại bản doanh của Minh tổ, yêu khí trùng trùng, sương mù dày đặc.

Người nào gan lớn, dám đi vào đây, không bị những tinh quái trên mặt đất giết chết, ăn thịt, cũng bị A Tu La tộc trong Huyết Hà kéo xuống.

Tin tức mà Vô Cực bảo hồ ly tinh thăm dò, mảnh vỡ Hỗn Độn Chung, rất khó dò hỏi.Chẳng thà trực tiếp đến tận nơi xem Minh Hà Lão Tổ bên đó có động tĩnh gì, nhất cử lưỡng tiện.

Phân thân của Vô Cực theo vào, thấy hồ ly tinh không hề chạy loạn như ruồi không đầu, biết nó đến đây thăm dò tin tức, không khỏi

thầm tán thưởng trong lòng.

Hồ ly tinh một đoàn người tiến vào địa giới Bắc Câu Lô Châu, chưa đi được bao xa, từ trong sương mù dày đặc, hiện ra một đội quỷ binh A Tu La tộc.

"Yêu quái ở đâu đến, nơi đây cũng không thông báo trước sao?" Hồ ly tinh cười duyên nói: "Sư phụ ta là vạn yêu chi tổ Nữ Oa Nương Nương, sư bá ta là tiểu thánh nhân Vô Cực, nhị sư bá ta…" "Được rồi, đi đi." Đội trưởng quỷ tốt nghe được một nửa, biết là người không nên chọc.

Hồ ly tinh đắc ý dương dương, đi ngang qua đội trưởng quỷ tốt còn liếc mắt đưa tình một cái.

Đội trưởng quỷ tốt vừa thấy, nửa người đã tê dại.

Phân thân của Vô Cực ở phía sau thấy vậy, cũng không khỏi cười thầm, không biết nếu quỷ tốt biết hồ ly tinh kiều diễm kia thực ra là thân nam nhi, sẽ có cảm giác gì.

Cóc tinh nói: "Hồ đại gia, sao không bắt chuyện với chúng?" Trĩ kê nói: "Loại lâu la này thì biết gì, phải tìm nhân vật cấp ma tướng mới biết được nội tình." Nhưng đi một mạch, trên đường người đi lại thưa thớt, đừng nói quỷ tốt, ngay cả tinh quái cũng ít.

"Kỳ lạ thật, sao lại ít như vậy!" Không chỉ hồ ly tinh thấy kỳ lạ, phân thân của Vô Cực cũng cảm thấy rất bất thường.

Đợi đến khi hồ ly tinh một đoàn người đến lối vào Huyết Hà, lại phát hiện nơi đây thi sơn huyết hải.

Đội quỷ tốt đó canh giữ ở vòng ngoài cùng, nên không biết trong giáo có biến.

Hồ ly tinh nói: "Binh tướng tuần tra của Minh Hà Thần Giáo đều mười hai canh giờ đổi một lần, chuyện này chắc chắn xảy ra trong

vòng một ngày.” Cóc tinh và những tinh quái như rết tinh, nhìn thấy những thi thể chất đống như núi không khỏi khiếp đảm.

Bình thường chúng cũng chỉ theo hồ ly tinh ra ngoài diễu võ dương oai, chưa từng có kinh nghiệm đánh đánh giết giết.

Đột nhiên thấy tình huống này, cũng sợ đến không biết làm gì.

“Hai vị đại gia, chúng ta về đi thôi, tình hình ở đây rõ ràng rồi…” Hồ ly tinh vung tay nói: “Mấy ngươi về đi, tiện thể nói cho Thạch Cơ biết chuyện ở đây.

Hai chúng ta sẽ tra xét thêm một lát nữa.” Cáp mô tinh gì đó, đều vô dụng, để ở đây cũng chỉ làm bia đỡ đạn.

Nhưng Hồ Ly Tinh không thể dễ dàng bỏ đi như vậy, Vô Cực phái nó ra ngoài dò la tin tức, không thể nào mang một tin tức không rõ ràng về núi bẩm báo được.

Trĩ Kê Tinh nói: “Ta đánh trận đầu!” Nói xong, Trĩ Kê Tinh rút song kiếm, một mình xông xuống Huyết Hà trước tiên.

Hồ Ly Tinh không dùng vũ khí, hoàn toàn dựa vào thiên phú để kiếm cơm.

Nó đi sau Trĩ Kê Tinh, đề phòng có người đột kích từ phía sau.

Phân thân của Vô Cực ở trên quan sát một lượt, quỷ tốt đã chết, Quỷ Mẫu cũng chết ba con.

Nhìn ra chỉ là một chiêu pháp thuật mà thôi.

Uy lực như vậy, sát thương như vậy.

“Lẽ nào Tam Thanh thân chinh động thủ?” Nhưng Vô Cực lại nghĩ không thể nào, Tam Thanh không thể bất chấp thân phận mà ra tay với một đám quỷ tốt được.

Trong Huyết Hà đâu đâu cũng phiêu đãng thi thể quỷ tốt của tộc A

Tu La.

Dần dần, phân thân của Vô Cực cũng phát hiện, quỷ tốt đều bị người ta đánh giết từ phía sau.

Nhưng quỷ tốt Huyết Hà là những chiến sĩ dũng mãnh nhất, tử chiến không lùi, không biết sợ hãi, không sợ chết, ai có thể ép chúng quay người bỏ chạy?

Phân thân Vô Cực càng xem xét, càng kinh hãi không thôi.

Hồ Ly Tinh và Trĩ Kê Tinh đã xuống đến tầng thứ ba của Huyết Hà.

Vẫn như cũ.

Ma tướng trấn thủ không có ở đó, ma vương tuần tra cũng mất dạng.

Chương 217

Dường như cả một Minh Hà Thần Giáo to lớn đã bị người ta nhổ tận gốc.

Ai có thực lực này?

Trừ phi Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Thái Thượng Lão Quân đích thân dẫn theo mấy trăm vạn môn nhân đệ tử mới có khả năng.

Nhưng chỉ cần Minh Hà Lão Tổ cố thủ môn hộ, mở ra đại trận hộ giáo, e rằng Tam Thanh nhất thời cũng không làm gì được, lúc đó Minh Hà Lão Tổ có thể mời Tây Phương Nhị Thánh đến hòa giải.

Hai người Tây Phương Nhị Thánh kia không muốn thấy cảnh Tam Thanh một nhà độc chiếm, gió chiều nào theo chiều ấy, nỗ lực cân bằng sức mạnh các giới.

Cũng chỉ khi có thực lực nhất định, muốn phát triển lớn mạnh, mới ra tay với người khác.

Nhưng Tây Phương Nhị Thánh hiện tại không có thực lực như vậy.

Phân thân của Vô Cực bước nhanh mấy bước, đuổi theo sau Hồ Ly Tinh.

Lúc này thấy Hồ Ly Tinh nhặt lên một chiếc pháp loa từ dưới đất.

Pháp loa đã bị đánh vỡ, nhưng Vô Cực nhận ra, đó là đồ của Thấp Nô.

Có thể thấy, nơi đây quả thực đã có một trận chiến.

Chỉ có điều duy nhất có thể may mắn là không thấy thi thể của

chủ lực Minh Hà Thần Giáo.

Nhưng càng đi xuống, thi thể càng ít, dấu vết chiến đấu càng lúc càng nặng nề.

Khắp nơi đều là vết tích do pháp bảo oanh kích để lại.

Bỗng nhiên phân thân Vô Cực cảm nhận được một luồng dao động pháp lực mạnh mẽ.

Ở một nơi không xa bên dưới.

Tầng thứ mười lăm của Huyết Hà!

Lại xuống thêm hai tầng, cách tầng thứ mười lăm của Huyết Hà một tầng, lúc này Hồ Ly Tinh và Trĩ Kê Tinh cũng cảm nhận được luồng dao động pháp lực đó.

Oanh!

Đột nhiên luồng dao động đó bị khuếch đại vô số lần, sóng âm mạnh mẽ ập tới, Hồ Ly Tinh và Trĩ Kê Tinh kêu lên một tiếng rồi bị đánh bay ra ngoài.

Không hề có chuẩn bị, mắt thấy sắp đâm đầu vào tảng đá ngầm bên cạnh Huyết Hà, đột nhiên có người túm lấy cổ áo của họ, hóa giải lực xung kích trên người hai người, đặt họ xuống bên cạnh.

Hồ Ly Tinh và Trĩ Kê Tinh quay đầu lại nhìn, thì ra là người đàn ông mặt không biểu cảm, quỷ dị như người chết kia.

"Đa tạ tiền bối ra tay cứu giúp!" Vô Cực cũng không nói gì, lúc này hắn cũng cảm nhận được, pháp lực vừa rồi đột nhiên bùng nổ, dường như là do pháp bảo va chạm vào nhau gây ra.

Hồ Ly Tinh chỉ bị ảnh hưởng mà thôi.

Chỉ bị ảnh hưởng mà đã có uy thế như vậy, có thể thấy sức mạnh thực sự lớn đến mức nào.

Phân thân của Vô Cực dùng giọng khàn khàn nói: “Nơi này nguy hiểm, đi đi.

Đừng uổng mạng.” “Đa tạ tiền bối chỉ điểm.” Trĩ Kê Tinh ngay cả thanh kiếm rơi dưới đất cũng không nhặt, kéo Hồ Ly Tinh chạy ngược lại.

Phân thân của Vô Cực cũng tiến về phía tầng thứ mười lăm của Huyết Hà.

Nơi đó có một người Vô Cực quen biết, Vô Cực cũng rất muốn biết bây giờ ra sao rồi.

Có lẽ trong tình huống nguy cấp, Minh Hà Lão Tổ có thể tạm thời từ bỏ Huyết Hà, dẫn bộ hạ rời khỏi đây lánh nạn.

Nhưng người kia lại sẽ không rời khỏi đây nửa bước.

Vì lời thề.

Huyết hà bất không, tuyệt bất ly khai.

Phân thân Vô Cực đi nhanh mấy bước, xuống đến tầng thứ mười lăm của Huyết Hà.

Vừa đến nơi, hắn lại phát hiện, khác với mười bốn tầng phía trước, mười bốn tầng kia vẫn âm u quỷ dị, dưới ánh sáng mờ ảo, chỉ có những quang ảnh màu máu đang trôi nổi.

Nơi đây, ánh sáng trắng và ánh sáng vàng đan vào nhau, xoay tròn, quấn quýt, trong đó ẩn chứa sức mạnh hủy diệt khổng lồ.

Từ xa vọng lại một giọng nói.

“Lỗ Thác La, ngươi cản ta ở đây cũng chỉ uổng phí một mạng, hà tất phải như vậy.” Giọng nói này Vô Cực rất quen thuộc.

Đó chẳng phải là giọng của Minh Hà Lão Tổ sao?

Chuyện gì thế này.

Phân thân Vô Cực đi tới, chỉ thấy trên không tầng thứ mười lăm của Huyết Hà rộng lớn, một thanh A Tỳ kiếm lóe lên ánh sáng trắng chói mắt, treo lơ lửng trên đầu Địa Tạng.

Hai bên lại có rất nhiều pháp bảo không rõ tên được tế lên không trung.

Địa Tạng thì hai mắt trắng dã, lục cảm hoàn toàn mất đi, đang dùng tuyệt kỹ của mình khổ sở chống đỡ, chỉ cần hơi lơi lỏng một chút, liền có kết cục thân tử đạo tiêu.

Vô Cực thấy vậy cũng giật mình, chiêu cuối của Địa Tạng lợi hại thế nào hắn biết rõ như lòng bàn tay, nếu không phải Minh Hà Lão Tổ đang chắn ở phía trước, để lọt ra một chút ánh sáng trắng thôi, Vô Cực cũng sẽ trúng chiêu.

Chỉ có điều di chứng cũng rất lợi hại, sau khi tung chiêu cuối, Địa Tạng cơ bản không còn năng lực chống cự.

Trận này xem ra Minh Hà Lão Tổ thắng chắc rồi.

Vô Cực nhìn kỹ pháp bảo mà Minh Hà Lão Tổ tế ra, lại là năm món nhạc khí hợp lại làm một.

Xem ra Minh Hà Lão Tổ trong thời gian ngắn thu hoạch cũng không nhỏ, vậy mà đã có được năm món nhạc khí.

Chương 218

Trong đó lại không có Ngọc Thạch Tỳ Bà, cũng đúng, chỉ có ba mảnh vỡ của Hỗn Độn Chung là bị thất lạc bên ngoài.

Vô Cực trong lòng suy nghĩ nhanh chóng.

Hắn cảm thấy mặc dù đánh lén không phải là chuyện quang minh chính đại, nhưng đến nước này, Vô Cực cũng chỉ có thể tìm cho mình chút cớ.

Ví dụ như.

Binh pháp có câu, binh giả quỷ đạo dã!

Binh pháp và đấu pháp bình thường có chỗ vi diệu tương đồng.

Lại có, đối phó với tà ma ngoại đạo, không cần giảng đạo nghĩa.

Những cái cớ này thực sự quá nhiều, Vô Cực dùng không hết, nghĩ đến đây, Vô Cực vươn tay ra hư không, tóm lấy Thí Hồn Thương, chiêu mạnh nhất trong Thiên Cương Tam Thập Lục Thức, Diệt Thiên Thức, trong nháy mắt đâm về phía sau lưng Minh Hà Lão Tổ.

Nhưng mấy nghìn năm không gặp Minh Hà Lão Tổ cũng không phải kẻ ăn không ngồi rồi, một thương bất ngờ của Vô Cực đánh tới, Minh Hà Lão Tổ như có mắt sau lưng, dưới chân hỏa quang lóe lên.

Một đài Thập Nhị Phẩm Hỏa Hồng Liên Hoa bay lên, thay Minh Hà Lão Tổ đỡ lấy một kích.

Minh Hà Lão Tổ không quay đầu lại nói: "Thì ra là Vô Cực đạo hữu, mấy nghìn năm không gặp, vừa đến đã đánh lén sau lưng, cũng quá không tử tế rồi." Vô Cực nói: "Địa Tạng là bạn tốt của ta, ta có thể trơ mắt nhìn sao?" Minh Hà Lão Tổ cười gằn nói: "Tốt lắm, ma

công của bản tọa đã đại thành, đang cần tìm một kẻ có trọng lượng để khai đao, thử công lực, ngươi đã đến rồi, vậy để ta thử xem!" Nói xong, trên người Minh Hà Lão Tổ quang mang đại thịnh, hồng quang lóe lên, hiện ra tam đầu pháp tướng.

Ba đầu sáu tay, hai tay đối kháng Địa Tạng, bốn tay đối kháng Vô Cực.

Vô Cực múa Long Thương Tam Thập Lục Thức kín như bưng, nhưng cũng không thể công phá được chiến quyển của Minh Hà Lão Tổ.

Vô Cực thầm nghĩ: "Mấy nghìn năm không gặp, sao lão tổ bây giờ lại trở nên lợi hại như vậy?

Lẽ nào đã có kỳ ngộ gì?" Vừa để hệ thống thu thập bảo vật của Minh Hà Lão Tổ, vừa thu thập Minh Hà Lão Tổ.

Không lâu sau đã thu thập xong, điểm này cũng khiến hắn vô cùng kinh ngạc, phải biết rằng thu thập nhân vật cấp bậc như Minh Hà Lão Tổ là vô cùng chậm, lần này lại nhanh như vậy.

Vô Cực nhìn phản hồi của hệ thống cũng kinh ngạc, thì ra trên đó hiển thị, thu thập pháp bảo cần ba mươi triệu điểm số, nhưng Minh Hà Lão Tổ lại không thu thập được bất kỳ điểm số nào.

Phải biết rằng ngay cả Hồng Quân Lão Tổ cũng có thể thu thập điểm số, tại sao Minh Hà Lão Tổ lại không thể?

Điều này khiến Vô Cực cũng vô cùng hoang mang.

Lẽ nào hệ thống bị thoái hóa rồi?

Bên kia chiêu cuối của Địa Tạng đã tung ra xong, Minh Hà Lão Tổ một tay cầm A Tỳ kiếm, hắc khí trên kiếm lan tỏa, sắp chém về phía Địa Tạng.

Vô Cực hét lớn một tiếng: "Địa Tạng, đắc tội rồi!" Nói xong tế ra Tử Kim Hồ Lô, "vút" một tiếng đoạt trước Minh Hà Lão Tổ thu Địa Tạng vào trong.

Minh Hà Lão Tổ cười nói: "Vô Cực đạo hữu, vậy ngươi phải mau chóng đánh bại ta đó nha, nếu không Địa Tạng ở trong hồ lô của ngươi sẽ hóa thành nước mủ đó." Vô Cực cũng biết điểm này, Tử Kim Hồ Lô tuy tốt, địch nhân nào cũng có thể thu vào, nhưng có một nhược điểm, không thể ở trong đó quá lâu.

Không gian bên trong dù sao cũng không giống bên ngoài, thời gian lâu sẽ hóa thành huyết thủy.

"Hừ, coi chừng đấy, lát nữa ta thu cả ngươi!" "Ha ha!

Nguyện vọng thì lúc nào cũng tốt đẹp, Vô Cực đạo hữu, ta ở đây chờ ngươi thu ta đây!" Minh Hà Lão Tổ cười một tiếng, trên trán của một trong ba cái đầu bỗng nhiên mở ra một con mắt, từ trong mắt bắn ra một đạo kim quang.

Vô Cực nhìn rõ, ném Thí Hồn Thương đi, người đứng yên không động.

Oanh!

Kim quang đánh trúng Vô Cực.

Minh Hà Lão Tổ cũng kinh ngạc, không ngờ lại dễ dàng đánh trúng như vậy.

Đợi sau khi một trận khói bụi qua đi, chỉ có một người giấy phiêu lạc xuống, mới hiểu ra mình đã trúng kế của Vô Cực.

Vô Cực hàng lâm, cũng không lãng phí, thế là hắn đã dùng người giấy phụ thân, đỡ được một đòn kim quang của Minh Hà Lão Tổ.

Lúc này Vô Cực lại lặng lẽ xuất hiện ở một bên khác, tay cầm Vô

Lượng Xích nói: “Chết cho ta!” Vút!

Vô Lượng Xích bổ thẳng xuống đầu.

Lúc này ưu thế pháp tướng của Minh Hà Lão Tổ đã hiện ra.

Mặc dù Vô Cực dùng phân thân xảo diệu, nhưng ba mặt chín mắt, nhìn rõ ràng, hoàn toàn không có góc chết, cho nên Minh Hà Lão Tổ cũng xoay A Tỳ kiếm, đỡ lấy một kích.

Vô Lượng Xích chỉ đánh cho Minh Hà Lão Tổ xoay một vòng trên Thập Nhị Phẩm Huyết Liên mà thôi.

“Tên này vậy mà có thực lực gần bằng Thánh Nhân!

Sao có thể như vậy!” Vô Cực không khỏi kinh ngạc trong lòng.

Thực lực của Minh Hà có thể nói là có bước tiến vượt bậc, trong thời buổi linh khí khan hiếm như ngày nay, Vô Cực chiếm giữ động thiên phúc địa, còn có Luyện Thần Hồ là một thế giới ngoại lệ, vậy mà thực lực tăng không nhanh bằng Minh Hà Lão Tổ.

Lẽ nào Minh Hà Lão Tổ có kỳ ngộ gì sao?

Mặc dù Vô Cực nghĩ như vậy, nhưng tay cũng không hề dừng lại chút nào, đối với Minh Hà Lão Tổ cũng là một loạt công kích dồn dập.

Vô Cực thầm nghĩ sớm biết vậy đã mượn pháp bảo của Nữ Oa dùng rồi.

Hiện tại pháp bảo công kích của Minh Hà Lão Tổ quá mạnh!

Vô Lượng Xích của Vô Cực, kỳ thực lúc giết người là hữu dụng nhất.

Tử Kim Hồ Lô thì cần phải có thực lực áp đảo mới hút được, cùng cấp hoặc vượt cấp không hút vào được.

Nếu không đã sớm tế Tử Kim Hồ Lô, đánh cái rắm với Minh Hà

Lão Tổ.

"Trước tiên rút lui, mượn pháp bảo của nhị đệ và tam muội rồi tìm Minh Hà quyết chiến?" Vô Cực vừa nảy ra ý niệm này, lập tức bị hắn dập tắt.

Chương 219

Vô Cực cũng thầm nghĩ trong lòng.

Vô Cực ơi là Vô Cực, ngươi mới đến đâu vậy!

Suốt ngày chỉ biết dựa vào ngoại vật!

Vô Cực ngươi vì theo đuổi Thiên Đạo, theo đuổi sự thuần túy mà ngay cả Long Hổ Đan cũng có thể từ bỏ không ăn.

Muốn đánh bại đối phương phải dựa vào thực lực cường hãn chứ không phải pháp bảo.

Nếu không thì sẽ giống như Tam Tiêu và Triệu Công Minh dưới trướng Thông Thiên Giáo Chủ, không có pháp bảo liền bị người ta đánh như chó.

Vô Cực không làm loại người đó!

Vô Cực không khỏi chiến ý dâng trào.

Đối kháng với cường giả cũng là con đường duy nhất để nhanh chóng nâng cao thực lực.

Tại sao Hồng Quân Lão Tổ lại lợi hại như vậy, lại khiến người ta tin phục như vậy?

Tam Thanh tại sao lại quy về dưới trướng của lão?

Chẳng phải vì Hồng Quân đã diệt Ma Tổ La Hầu sao.

Nếu Vô Cực diệt được Minh Hà, có lẽ cửa ải quan trọng nhất kia cũng sẽ vượt qua được.

Minh Hà thấy khí thế của Vô Cực vốn đang dần yếu đi.

Lúc này đột nhiên lại như thể được đốt lên chiến ý vô biên.

Vốn dĩ trong Huyết Hà là sân nhà của Minh Hà Lão Tổ, tự nhiên có chiến lực gia trì, nhưng đến mức này, chiến ý vô cùng của Vô Cực bị kích phát, toàn thân Vô Cực tỏa ra ánh sáng xanh lam, đến cả sắc đỏ thẫm của Huyết Hà cũng bị áp chế.

"Không thể nào!

Vô Cực, ngươi lại có bản lĩnh này!" Minh quang trong mắt Minh Hà Lão Tổ đại thịnh, một trong sáu tay, cầm lấy món bảo vật được tạo thành từ năm loại nhạc khí, tế lên không trung nói: "Ngũ Ma Chân Âm, hiện ta chân dung, truyền ta chân ý, diệt chân thần!" Oanh!

Sau lưng Minh Hà Lão Tổ phảng phất hiện ra một vạn trượng bóng tối, hung tợn, kinh khủng, đen kịt, tức thì vô số cảm xúc tiêu cực đồng loạt ùa vào tâm trí Vô Cực.

Trong khoảnh khắc đó, Vô Cực vừa sợ hãi, vừa tự ti, muốn trốn chạy, muốn tự sát, muốn từ bỏ.

Nhưng cũng chỉ là một khoảnh khắc, mảng bóng tối đó lại bị ánh sáng trong lòng Vô Cực đẩy lùi.

Trong nháy mắt, các loại cảm xúc tiêu cực trên người lại trở nên trong sạch.

"Mặc người mạnh, gió mát lướt sườn non, mặc người quanh co, ta ý quản bản tâm!" Minh Hà Lão Tổ thấy Vô Cực ngay cả ma âm cũng không bị ảnh hưởng, càng thêm kinh ngạc!

"Tốt cho tiểu tử, ngay cả Ngũ Ma Chân Âm của ta cũng không diệt được ngươi!" Vô Cực mỉm cười, nói: "Chẳng qua chỉ là con hổ giấy!" Nói xong tay hắn lướt qua Thí Thần Thương, trên tay mở ra một vết rách, máu tươi thấm vào thân thương.

Tức thì thân thương phát ra một đạo lam quang.

"Thí Thần Diệt Ma Thương!

Giết cho ta!" Sau khi Vô Cực lĩnh ngộ được cảnh giới gọi là tọa vong, không bị ngoại vật lay động, hắn không kịp dùng Bát Quái Lô để rèn luyện Thí Hồn Thương, chỉ có thể dùng máu của mình để thấm nhuần.

Cứ như vậy, Thí Hồn Thương cũng được nâng cấp thành Thí Thần Diệt Ma Thương.

Minh Hà Lão Tổ tuy có sáu tay, mỗi tay đều có vũ khí, nhưng A Tỳ kiếm chỉ có một thanh, Vô Cực múa Thí Thần Diệt Ma Thương, dường như có ngàn vạn mũi thương, khiến Minh Hà Lão Tổ cũng sắp không chống đỡ nổi.

Lúc này Minh Hà Lão Tổ lấy ra một chiếc linh đang, lắc một cái.

Tức thì từ trên không rơi xuống hai con Quỷ Mẫu.

Hoán Ma Linh!

Có thể triệu hoán Quỷ Mẫu, nếu ở trong một thị trấn bình thường mà lắc, cả thị trấn đó thực sự sẽ bị diệt vong.

Quỷ Mẫu vừa rơi xuống đất đã gầm lên một tiếng, bụng nứt ra, vô số tiểu quỷ xông ra ngoài.

Vô Cực đang chuẩn bị mở chế độ cắt cỏ vô song, thì thấy Minh Hà Lão Tổ há to miệng.

Minh Hà Lão Tổ dùng sức hút mạnh một cái, vút!

Vô số đạo hắc ảnh nhỏ li ti từ trên người những tiểu quỷ đó bay vào miệng Minh Hà Lão Tổ, hai con Quỷ Mẫu kia cũng vậy, chỉ có điều hắc ảnh trên người chúng lớn hơn một chút.

Hút xong hắc ảnh, thân thể Minh Hà Lão Tổ bành trướng lên một vòng, trên người hỏa quang lóe lên, lại mọc thêm một khuôn mặt và hai cánh tay.

Vô Cực lúc này mới hiểu ra, những quỷ binh tộc A Tu La chết trên đường đi, chẳng trách cũng không nhìn ra bị phương pháp nào đánh chết, trên người cũng không có ngoại thương, vốn Vô Cực tưởng là do pháp bảo mạnh mẽ, không ngờ chỉ là bị Minh Hà Lão Tổ hút mất thần hồn mà thôi.

"Tà thuật bực này, vậy mà lại dùng trên người giáo chúng của mình!

Chẳng trách Địa Tạng muốn cùng ngươi đồng quy vu tận." Minh Hà Lão Tổ cười hắc hắc nói: "Ngươi đến đúng lúc, ta suýt nữa đã hút Địa Tạng rồi, phá hỏng chuyện tốt của ta!

Để Thiên Phi Ô Ma, Tự Tại Thiên Ba Tuần đám người đó chạy thoát.

Nếu không bây giờ ngươi căn bản không phải là đối thủ của ta!" Vô Cực nghe vậy cũng kinh ngạc, Minh Hà Lão Tổ đã triệt để nhập ma, dựa vào việc hút thần hồn của người khác để tăng cường sức mạnh, đúng là ma đạo chính hiệu.

"Đương nhiên Ma Tổ La Hầu cũng không làm như vậy, ngươi còn quá đáng hơn!" Minh Hà Lão Tổ cười nói: "Lại nói, tộc A Tu La vốn là do ta sáng tạo ra, lấy từ ta, dùng cho ta, có gì không được?

Còn Ô Ma, lẽ ra phải tự hào vì được hợp nhất với ta, trở thành vô thượng chí tôn trong thiên hạ, không biết đường chạy, loại sinh mệnh yếu đuối đó, căn bản không có giá trị sinh tồn!" Hai câu cuối cùng, biểu cảm của Minh Hà Lão Tổ trở nên vô cùng quỷ dị, giọng nói cũng mang theo một chút dao động quỷ dị, trên mặt thoáng ẩn thoáng hiện ma ảnh.

Vô Cực trong lòng kinh hãi.

Kể từ khi Hồng Quân đánh lui Ma Tổ, tộc Ma trừ một bộ phận bị

Minh Hà hấp thụ, số còn lại đều ẩn náu ở một không gian khác, không xuất hiện ở thế giới này nữa.

Diễn hóa thành Vực Ngoại Thiên Ma.

Chương 220

Mặc dù không thể trực tiếp tấn công con người, nhưng có thể ảnh hưởng đến tâm trí của một người.

Người nhập ma sâu nhất, sẽ được Ma Tổ giáng lâm.

Xem ra Minh Hà Lão Tổ đã bị Vực Ngoại Thiên Ma nhập xác, mới có chuyện điên cuồng hút thuộc hạ, tăng cường sức mạnh như vậy.

Nhìn cảm xúc bất ổn của Minh Hà Lão Tổ, Vô Cực cũng biết, phương pháp này tuy sức mạnh tăng lên vô cùng nhanh, nhưng hậu hoạn cũng vô cùng vô tận.

Những thần hồn tạp nham trong cơ thể sẽ ảnh hưởng đến thần trí của con người.

Bị ảnh hưởng đến một mức độ nhất định, người sẽ thần trí không rõ, đánh giết loạn xạ, hung hăng thành tính.

Lúc đó Vực Ngoại Thiên Ma có cơ hội thừa hư nhập vào, đoạt xá, chiếm cứ thân thể của người đó.

Chỉ là Vô Cực không biết lần này chiếm cứ thân thể của Minh Hà Lão Tổ sẽ là vị ma thần nào.

Hy vọng lúc này Minh Hà Lão Tổ chưa mất đi lý trí, chưa bị ma thần đoạt xá nhập xác, nếu bị Ma Tổ nhập xác, vậy thế giới này sẽ lại có một trận tinh phong huyết vũ.

Hồng Quân sẽ ra tay chứ?

Ban đầu Hồng Quân chắc chắn sẽ không ra tay.

Lão ta còn mong Ma Tổ diệt đi người khác, giảm bớt khí vận của người khác, để khí vận thiên hạ đều quy về một người.

Chỉ khi Ma Tổ ảnh hưởng đến lão, Hồng Quân Lão Tổ mới ra tay, nhưng lúc đó, sự việc đã đến mức không thể cứu vãn được nữa.

Vô Cực không kịp suy nghĩ nhiều, lam quang trên Thí Hồn Diệt Ma Thương trong tay đại thịnh, nhắm vào Minh Hà Lão Tổ mà đâm tới tấp.

Minh Hà Lão Tổ, tuy sống ở nơi âm u đáng sợ như Huyết Hà, nhưng bản thân là một lão đầu râu trắng, rất có sức hút và thân thiện.

Nhưng bây giờ Minh Hà dung mạo hung tợn, không còn vẻ như xưa nữa.

"Xì, Vô Cực!

Xì xì!

Chết đi!" Minh Hà Lão Tổ giơ A Tỳ kiếm lên, thanh kiếm mang theo hắc vụ cuồn cuộn chém thẳng xuống đầu Vô Cực.

Vô Cực không chống đỡ, chỉ xoay người một cái, tránh được một kiếm, rồi cầm Thí Thần Diệt Ma Thương đâm lia lịa vào người Minh Hà Lão Tổ.

"Xì, xì, tiểu tử khá lắm, xì!" Lúc này lời nói của Minh Hà Lão Tổ mang theo một số âm thanh quỷ dị, khiến người ta cũng không đoán được rốt cuộc là động tĩnh gì.

Vô Cực một thương đâm vào bụng Minh Hà Lão Tổ.

Huyết quang đại thịnh, một đạo hắc ảnh từ đó hiện ra, phát ra một tiếng gầm rú!

"A!

Vô Cực!

Cứu ta!" Vô Cực nghe thấy giọng nói đó, rùng mình một cái, đó chẳng phải là giọng của Minh Hà Lão Tổ sao?

Xem ra Minh Hà Lão Tổ thật sự đã bị ma thần nhập xác.

Chẳng trách Minh Hà Lão Tổ lại giết những thuộc hạ mà ông ta vô cùng trân quý.

Phải biết rằng Địa Tạng, Sắc Dục Thiên quy về dưới trướng của Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân, ông ta cũng không làm gì.

Một lão nhân vô cùng bao che khuyết điểm, biến thành thế này, sao có thể là bản tôn được!

Nghĩ đến đây, động tác của Vô Cực lại nhanh hơn mấy phần.

Pháp tướng của Minh Hà Lão Tổ tuy lớn, nhưng cũng mất đi sự linh hoạt, không thể chống đỡ được công kích như cuồng phong bão táp của Vô Cực.

Chỉ còn tay chân luống cuống.

Cuối cùng Minh Hà Lão Tổ, bẻ Ngũ Ma Chân Âm ra, chia thành năm món pháp bảo, cùng lúc ném về phía Vô Cực.

Cùng với A Tỳ kiếm, chia thành năm hướng, tấn công từ các góc độ khác nhau.

Vô Cực né không thể né, tránh không thể tránh.

Lúc này, "vút" một tiếng Vô Cực biến mất.

Sáu món pháp bảo đều đập vào Tử Kim Hồ Lô, phát ra tiếng vang cực lớn.

Địa Tạng ở trong Tử Kim Hồ Lô vừa nghỉ ngơi một lúc, đã có chút sức lực, chỉ thấy quang mang lóe lên, Vô Cực tiến vào.

Hắn mừng rỡ nói: "Vô Cực, đa tạ ngươi cứu ta!" Vô Cực xua tay nói: "Không có gì, chúng ta là ai với ai chứ." "Ngươi cũng vào đây?" "Lão gia hỏa Minh Hà kia công thế quá mạnh, ta vào đây tránh một

chút, được rồi, ta phải ra ngoài rồi, ngươi tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, không chừng sau đó còn có ác chiến!" "Vô Cực cẩn thận, ta phát hiện lão tổ hình như đã bị Vực Ngoại Thiên Ma nhập xác!" "Ồ, ngươi cũng phát hiện ra!" Vô Cực miệng nói vậy, người đã lại xuất hiện bên ngoài Tử Kim Hồ Lô, đoạt trước Minh Hà Lão Tổ, một tay thu Tử Kim Hồ Lô lại.

Vô Cực đối với Minh Hà Lão Tổ nói: "Nhìn ta làm gì, muốn à?

Muốn à, nhưng ta không biết ngươi muốn đâu?" "Xì!

Vô Cực!

Xì, câm miệng!

Chết cho ta!

Xì!" Minh Hà Lão Tổ thu lại bàn tay đang chuẩn bị lấy Tử Kim Hồ Lô, một kiếm lại chém tới.

Vô Cực cũng đau đầu, Minh Hà Lão Tổ bị ma thần nhập xác không dễ đánh chút nào.

Vừa rồi Minh Hà Lão Tổ liên tiếp trúng hơn mười kích Thí Thần Diệt Ma Thương của Vô Cực, dường như không có chuyện gì, khiến Vô Cực cũng vô cùng đau đầu.

Chương 221

Kế sách bây giờ cũng chỉ có thể dùng lửa thiêu.

Nhưng Vô Cực tiêu hao rất lớn, muốn phóng ra Nam Minh Ly Hỏa để thiêu Minh Hà Lão Tổ, cần phải dẫn dụ hắn đến một nơi thích hợp, nếu không hắn chạy mất, không bắt được, Vô Cực không có Nam Minh Ly Hỏa diện tích lớn như vậy để sử dụng.

Trừ phi có Ngũ Hỏa Thần Phong Phiến để dùng.

Nhưng cây quạt Hỏa Thần đó bây giờ không biết ở đâu, trong tay ai, có được luyện chế ra hay không cũng không biết.

"Minh Hà Lão Tổ?

Ha ha, ta đã nhìn thấu chân thân của ngươi rồi!" "Xì!

Vô Cực, ngươi nhìn ra rồi sao, xì?" Vô Cực vừa đánh vừa lui, tìm một nơi tương đối thích hợp.

Đó là nơi Hỗn Độn Chung từng ở, không gian ở đó không rộng rãi như trong Huyết Hà, chỉ cần nhét Minh Hà Lão Tổ vào nơi Hỗn Độn Chung từng ở, thì Nam Minh Ly Hỏa này có thể thiêu sống Minh Hà Lão Tổ.

"Ngươi đã bị Vực Ngoại Thiên Ma nhập xác, ta không đánh với ngươi nữa, ma thần thua thì quay về vực ngoại, có cơ hội lại nhập xác, hoàn toàn là chơi xấu, ta đánh với ngươi làm gì?

Không đánh nữa, không đánh nữa!" Minh Hà Lão Tổ cười nói: "Vô Cực, ngươi cũng có chút kiến thức, nhưng ta không thể dễ dàng tha cho ngươi, chỉ cần ta hút ngươi, có thể bù đắp tiếc nuối không hút được Tự Tại Thiên Ba Tuần!" Vô Cực nói: "Ngươi hút được ta sao?

Ta thừa nhận ta cũng không đánh chết được ngươi, nhưng ngươi

đánh ta còn xa lắm!" Nói xong Vô Cực độn về phương xa.

Minh Hà Lão Tổ tuy bị ma thần nhập xác, nhưng vẫn biết phương hướng và địa hình, biết hướng Vô Cực đi là một con đường chết.

Hỗn Độn Chung, nơi tâm của tâm sinh thành, ngũ hành độn thuật đều không có tác dụng, Vô Cực đi đến đó là tự tìm đường chết, thế là hắn cũng đuổi theo.

"Xì xì!

Vô Cực, đừng chạy!

Ăn một kiếm của ta!" Vô Cực cầm thương chạy như điên, Minh Hà Lão Tổ cầm A Tỳ kiếm hắc khí lan tỏa đuổi sát phía sau.

Trong mấy hơi thở, hai người đã đến nơi Hỗn Độn Chung sinh ra lúc đầu.

Vô Cực đứng ở khoảng đất trống đó kinh hãi nói: "Chết rồi, chạy vào đây rồi." Minh Hà Lão Tổ cười lớn nói: "Chạy vào đường cùng rồi phải không, ha ha, xem ngươi còn chạy đi đâu!" Vô Cực nói: "Hay là chúng ta thương lượng, ngươi tha cho ta một mạng, ta đi lừa Đế Tuấn, Thái Nhất đến cho ngươi hút được không, cũng gần như nhau cả." Minh Hà Lão Tổ cười nói: "Ngươi tưởng ta là kẻ ngốc sao?

Bỏ gần tìm xa, Đế Tuấn, Thái Nhất, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Thông Thiên, Nguyên Thủy, ta ai mà không hút?

Hút xong sẽ hút lão già Hồng Quân kia, ha ha!" Vô Cực từ từ lùi về phía sau, lùi vào nơi Hỗn Độn Chung sinh thành.

Minh Hà Lão Tổ chặn đường cũng đi theo vào.

"Vô Cực, ngươi đã không còn đường thoát rồi, ha ha!" Nhưng lúc này, Minh Hà Lão Tổ bỗng nhiên cảm thấy có chút không ổn.

Vì Thí Thần Diệt Ma Thương trong tay Vô Cực vẫn luôn cầm,

vốn nên tỏa ra ánh sáng xanh lam, nhưng bây giờ lại u ám không có ánh sáng.

Giống như chưa được nâng cấp vậy.

Nhưng Minh Hà Lão Tổ cũng không để tâm, nghĩ rằng có lẽ pháp lực đã tiêu hao hết rồi.

Khi Minh Hà Lão Tổ đến gần Vô Cực, Vô Cực đột nhiên mỉm cười, thương trong tay đâm tới.

Minh Hà Lão Tổ không thèm đỡ, một kiếm chém tới.

Oanh!

Khói trắng tan đi, một người giấy rơi xuống.

Không ổn!

Minh Hà Lão Tổ thầm nghĩ, lại bị tiểu tử này lừa, lúc nào dùng hóa thân thay thế chân thân?

Vậy mà mình không nhìn ra!

Vô Cực thực ra lúc chạy về phía này, vừa chạy vừa tế pháp bảo, khi kim quang tứ xạ, đã lặng lẽ thay đổi.

Người giấy rơi xuống.

Vô Cực xuất hiện sau lưng Minh Hà Lão Tổ.

Vô Cực cười nói: "Chặn trong ngõ hẻm đánh chó chết!" Minh Hà Lão Tổ cũng không quay người, trực tiếp hiện ra pháp tướng, sau lưng mọc ra một khuôn mặt, quay người tấn công.

Vô Cực mấy thương bức ép Minh Hà Lão Tổ, không cho hắn xông ra, sau đó tay trái đặt lên ngực, phun ra một ngụm tiên huyết.

"Nam Minh Ly Hỏa, trợ ta phần ma!" Nam Minh Ly Hỏa vốn khắc chế tất cả yêu ma quỷ quái, đối với Vực Ngoại Thiên Ma cũng không

ngoại lệ.

Một đạo chu hồng dài trăm trượng từ miệng Vô Cực phun ra, phun thẳng vào mặt Minh Hà Lão Tổ.

“A!

Xì!” Minh Hà Lão Tổ lùi lại mấy bước, hiển nhiên rất sợ Nam Minh Ly Hỏa.

Nhưng một ngụm Nam Minh Ly Hỏa của Vô Cực đã tiêu hao không ít chân nguyên, sợ rằng không thiêu chết được ma thần đó.

Thế là lửa càng lúc càng lớn, Minh Hà Lão Tổ bị nhốt trong lửa.

“A!

Vô Cực!

Ta sẽ không tha cho ngươi!” Minh Hà Lão Tổ giãy giụa trong lửa, A Tỳ kiếm cũng rơi xuống đất.

Chỉ thấy khuôn mặt trở nên vô cùng quỷ dị, lúc biến thành vẻ từ bi, lúc biến thành một đạo hắc ảnh.

Lửa càng cháy càng mạnh, từ từ hắc ảnh đó cũng nhạt dần.

Chương 222

Cuối cùng chỉ lộ ra chân dung của Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ trong ánh lửa mỉm cười nói: "Vô Cực đạo hữu, đa tạ ngươi giúp ta giải thoát, sau này Ô Ma mong ngươi chiếu cố nhiều hơn, thanh A Tỳ kiếm này, và trận đồ Huyết Hà đại trận tặng cho ngươi.

Lỗ Thác La không tệ, đừng phụ nàng....." Minh Hà Lão Tổ chưa nói xong đã theo ánh lửa biến mất, phảng phất như chưa từng có mặt trên đời này.

Vô Cực nhìn Minh Hà Lão Tổ biến mất, cũng không khỏi thổn thức vạn phần.

Nguyên thần của Minh Hà Lão Tổ đã quấn lấy ma thần, nếu chạy thoát, ma thần sẽ như giòi trong xương, bám theo.

Tu luyện lại một thân thể mới, ma thần sẽ lại giáng lâm.

Thế là Minh Hà Lão Tổ dứt khoát, cắn răng một cái, dậm chân một cái, chết luôn.

Thật đáng tiếc một nhân vật muốn so kè với Hồng Quân.

Tuy cũng có thể nói là tài cao chí lớn, nhưng tay thấp mắt cao, đến nỗi, một lòng cầu thắng, cầu nhanh, cầu đột phá, bị ma thần đột phá tâm thần, chiếm cứ nguyên thần.

Khiến một Minh Hà Thần Giáo tốt đẹp trở thành bộ dạng quỷ quái như bây giờ.

Đúng là mắt thấy lầu cao, mắt thấy đãi khách, mắt thấy lầu sập.

Trong cõi u minh dường như sớm đã có định số.

Điều này cũng gióng lên một hồi chuông cảnh tỉnh cho Vô Cực.

Nhất định phải cầu ổn, không thể cầu nhanh.

Cầu nhanh, tất sẽ bị Vực Ngoại Thiên Ma nắm lấy cơ hội lợi dụng.

Phải biết giữ mình a.

Vô Cực đi đến nơi Minh Hà Lão Tổ thăng thiên, chỉ thấy sau khi Nam Minh Ly Hỏa cháy hết, trong đống tro tàn còn lại, chỉ còn lại ba món đồ.

Một là Thiên Ma Chân Thần được tạo thành từ năm món nhạc khí.

Món đồ này bị chơi đến mức mang theo mấy phần ma tính, Vô Cực hiện tại không thể dùng, thế là cho vào Tử Kim Hồ Lô, đợi về Hoa Quả Sơn.

Lại từ từ dùng Bát Quái Lô để loại bỏ ma tính trên đó.

Tiếp theo là A Tỳ kiếm.

Nguyên Đồ kiếm đã bị Nữ Oa luyện thành Hiên Viên kiếm tặng cho Hiên Viên Hoàng Đế.

Thanh A Tỳ kiếm này, không thay đổi, Vô Cực giữ lại làm kỷ niệm, dù sao cũng đã quen biết Minh Hà Lão Tổ một phen.

Sau khi Minh Hà Lão Tổ thân tử đạo tiêu, ấn ký để lại trên A Tỳ kiếm cũng theo đó biến mất, cho nên hiện tại A Tỳ kiếm cũng ở trong trạng thái vô chủ, Vô Cực cũng không cần luyện hóa, trực tiếp nhận chủ là xong.

Còn có một bản trận đồ Thiên La Địa Võng đại trận, tuy Vô Cực đã thu thập được, nhưng cũng coi như là di vật, về đưa cho Hồ Ly Tinh xem, sau này nếu muốn bố trận cũng cần một số người chiếm giữ trận nhãn.

Lấy xong những thứ này, chỉ còn lại tro cốt sau khi Minh Hà Lão Tổ bị thiêu.

Trong tro cốt có mấy viên không đều, lấp lánh ánh sáng.

Là xá lợi tử.

"Minh Hà Lão Tổ có xá lợi tử, cũng là chuyện lạ." Vô Cực thu xong đồ cũng thả Địa Tạng ra.

Địa Tạng vừa ra, một tay ôm chầm lấy Vô Cực nói: "Lúc đó ta tưởng mình chết chắc rồi." "Không đâu, đều là do trời định." Địa Tạng cũng biết mình có chút thất thố, buông tay ra nói: "Đúng vậy, trời định ta ở Huyết Hà tiếp tục độ nhân.

Cũng định trước sẽ gặp gỡ....." "Gặp gỡ ta cứu ngươi, trời đối với ngươi thật tốt." Vô Cực xoay người nói: "Ta có việc khác, đi trước một bước!

Có chuyện có thể phái người đến Hoa Quả Sơn tìm ta." Đợi đến khi Vô Cực đi mất dạng, Địa Tạng mới lẩm bẩm: "Trời định ta ở Huyết Hà tiếp tục độ nhân, cũng định trước sẽ gặp gỡ, sau đó lại bỏ lỡ.....

Thời gian định trước sẽ thay đổi mọi thứ, cũng định trước ta sẽ từ từ quên đi khuôn mặt của ngươi....." Giọng Địa Tạng càng lúc càng nhỏ, thời gian từ từ trôi đi, không biết đến lúc nào, trong đầu hắn không còn Vô Cực người này nữa, chỉ có ngày ngày độ nhân.

Oanh!

Cả người Địa Tạng bỗng nhiên khác hẳn, kim thân pháp tướng hiển hiện ra, lúc này từ pháp tướng nhìn, cũng không nhìn ra là nam hay nữ.

Địa Tạng đạo pháp tiểu thành, thành kim thân pháp tướng, đồng thời cũng chặt đứt tình căn.

“Huyết hà bất không, thệ bất thành đạo.” Vô Cực lấy được bảo vật, từng bước nhảy ra khỏi Huyết Hà, trở lại mặt đất, Bắc Câu Lô Châu, gió cát lớn, hoàn cảnh khắc nghiệt.

Nhưng ra ngoài lại phát hiện Hồ Ly Tinh và Trĩ Kê Tinh đang ở đây.

“Sao các ngươi còn ở đây?

Không phải bảo các ngươi đi trước rồi sao?” Hồ Ly Tinh chớp chớp mắt nói: “Đương nhiên là đợi đại sư bá ra rồi, nếu đại sư bá không ra, con về, sư phụ hỏi, chẳng phải bị sư phụ đánh chết sao.” Vô Cực cười nói: “Lanh lợi.” Trĩ Kê Tinh nói: “Đại sư bá, con vừa nghe quỷ binh còn sống sót ở đây nói, gần đây mới mở một đạo trường.” Vô Cực nghe vậy, liền có hứng thú.

Bắc Câu Lô Châu vì có Minh Hà Lão Tổ ở đây, cho nên thế lực Tam Thanh, không thể tồn tại ở đây, thế lực của các tán tu khác cũng không thể xuất hiện ở đây, bây giờ lại có người ở đây mở đạo trường, lá gan không nhỏ!

Hoặc là có bản lĩnh lớn, hoặc là có quan hệ với Minh Hà Lão Tổ.

Bất kể là loại nào, sau khi Minh Hà Lão Tổ vừa mới thần hồn phi diệt, Vô Cực có hứng thú đi một chuyến.

Nếu là người không đối đầu với Vô Cực, vậy Vô Cực dùng lửa thiêu Minh Hà Lão Tổ chẳng phải là làm áo cưới cho người ta sao?

Vô Cực không phải là người tốt, chuyên đi giúp người làm việc tốt, đương nhiên phải đi xem có thể thu được chút lợi tức nào không.

Nhưng Vô Cực ra ngoài cũng khá lâu, thế là bảo Hồ Ly Tinh cầm năm món ma bảo về núi, giao cho Nữ Oa luyện bỏ ma tính, việc này tốn không ít thời gian, cho nên cũng phải tiến hành càng sớm càng tốt.

Vô Cực thì dẫn Trĩ Kê Tinh đi về phía đạo trường kia.

Vô Cực dẫn Trĩ Kê Tinh đi không bao lâu, Trĩ Kê Tinh huýt sáo một tiếng, từ góc khuất đi ra một con quỷ binh.

Chương 223

"Tiểu nhân tham kiến Vô Cực tiên trưởng." Vô Cực gật đầu, Trĩ Kê Tinh giải thích: "Quỷ binh này trước đây cũng chuyên đi tuần tra bên ngoài, tin tức rất nhanh, để nó nói với đại sư bá chuyện đạo trường đó đi." Quỷ binh nghe xong, lập tức nói: "Tiểu nhân biết cũng không nhiều, nhưng nếu có thể giúp được Vô Cực tiên trưởng cũng là phúc phận của tiểu nhân." "Nói đi." Quỷ binh đó gãi đầu nói: "Đạo trường đó tên là Hãm Không Sơn, Phù Vân Động." Vô Cực nghe vậy, cảm thấy cái tên này thật kỳ quái.

"Rồi sao nữa." "Tiểu nhân từ trước đến nay cũng chưa từng lên núi xem, chỉ nghe đạo đồng trên núi nói, sau đó bẩm báo cho Dạ Xoa hộ pháp, hộ pháp đi rồi không về, thì gặp Vô Cực tiên trưởng rồi." Vô Cực gật đầu nói: "Được, ta biết rồi, ngươi đi đi." Nói xong phất tay áo một cái, trong tay quỷ binh đó có thêm một quả bàn đào.

Trĩ Kê Tinh nói: "Bàn đào năm nghìn năm một lần ra hoa, năm nghìn năm một lần kết quả, ăn vào có thể thoát thai hoán cốt, vũ hóa phi thăng, ngay cả Tây Vương Mẫu Mẫu cũng phái người di thực mấy cây về hậu hoa viên của mình, người thường sao có thể ăn được?

Còn không mau tạ ơn đại sư bá của ta?" "Đa tạ tiên trưởng!" Quỷ binh sau khi đi, tìm một nơi tốt dùng bàn đào, sau đó thành tiên quả, người đời gọi là Đại Lực Quỷ Tiên, sau này cũng bái vào dưới trướng ba huynh muội Vô Cực, đó cũng là chuyện sau này.

Vô Cực dẫn Trĩ Kê Tinh theo hướng của quỷ binh đó, đi không bao lâu, liền thấy một ngọn núi tiên sương mù lượn lờ.

"Bắc Câu Lô Châu mà có nơi như vậy sao?" Vô Cực đối với nơi

này có cảm giác là nơi cùng sơn ác thủy, yêu ma quỷ quái khắp nơi, vạn vạn không ngờ nơi đây lại có một nơi như vậy.

Tiên vụ lượn lờ, tiên nhạc ẩn ẩn truyền đến, phảng phất như một nơi cực cảnh nhân gian.

Nhìn xa, ở nơi hiểm yếu trên đỉnh núi, có hào quang bảy sắc, xông lên trời, chiếu sáng nửa bầu trời.

Nhìn qua, so với Hoa Quả Sơn còn hơn chứ không kém.

"Đúng là một nơi không tệ a." Trĩ Kê Tinh nói: "Đại sư bá, đệ tử đi trước mở đường." Vô Cực cười nói: "Không cần, ta tự đi.

Các ngươi theo sau ta là được." Vô Cực thầm nghĩ, vạn nhất có nguy hiểm gì, tự nhiên mình đi trước, không thể để Trĩ Kê Tinh đứng trước được, đạo hạnh của nó bây giờ còn nông cạn.

Vô Cực hiện tại người có thể đánh động hắn rất ít, tự nhiên hoàn toàn không sợ.

Dưới chân núi, có một rừng đào.

Đào trên Hoa Quả Sơn đều đã chín, nhưng nơi đây mới vừa ra hoa đào mà thôi.

"Mười dặm rừng đào, toàn là do con người trồng, xem ra chủ nhân nơi đây tất nhiên là một nữ nhân." Tu sĩ bình thường đều thích trồng trúc, hoa mai, đặc biệt là loại thứ nhất.

Nữ tu sĩ thì tương đối thích trồng cây đào, cây quế.

Cây đào trên Hoa Quả Sơn đều do Nữ Oa dẫn Thạch Cơ trồng.

Trĩ Kê Tinh cũng có chút thất vọng, nói: "Xa xa nhìn thấy một rừng đào, tưởng có thể hái quả ăn, giải khát, không ngờ nơi đây mới vừa ra hoa mà thôi." Vô Cực vốn cũng không cảm thấy có gì, mọi thứ ở đây đều bình thường, tuy chỉ là xuất hiện ở một nơi như Bắc Câu

Lô Châu.

Nhưng Vô Cực cảm thấy có khả năng động phủ ở những nơi khác đều bị người khác chiếm giữ, vậy thì đi lên phía bắc đến đây cũng là lựa chọn tự nhiên.

Nhưng sau khi vào rừng đào, từ từ cảm nhận được từng trận quỷ khí.

Những làn sương trắng phiêu tán trong rừng cũng bắt đầu trở nên âm u.

Trĩ Kê Tinh vừa đi vừa nói: "Đại sư bá, rừng đào này quỷ dị quá, sao lại tĩnh lặng như vậy, không có ong bướm lấy mật, ngay cả tiếng gà gáy, côn trùng kêu cũng không có.

Nếu không phải gỗ đào trừ tà, con suýt nữa tưởng là....." Trĩ Kê Tinh nói xong quay đầu lại, suýt nữa sợ mất hồn.

Không biết từ lúc nào Vô Cực đã biến mất, chỉ còn lại một mình Trĩ Kê Tinh.

"Đại sư bá, người ở đâu?

Đừng dọa con!" Giọng của Trĩ Kê Tinh cũng có chút run rẩy.

Nó cũng không phải là người không có kiến thức, vốn là tướng tài đắc lực dưới trướng Vạn Yêu Chi Tổ, sao có thể nhát gan như vậy, chỉ là rõ ràng cảm nhận được, đây là một trận pháp nguy hiểm.

Sau khi được Vô Cực và Phục Hy dạy bảo, mấy đệ tử của Nữ Oa đối với nghiên cứu trận pháp cũng có trình độ nhất định.

Trĩ Kê Tinh tuy không nhìn ra đây là trận gì, và lúc nào vào trận, nhưng có thể cảm nhận được cảm giác nguy hiểm khi ở trong trận.

Vô Cực lúc này cũng mất dấu Trĩ Kê Tinh trong tầm mắt.

Nhưng hắn lại đứng yên không động, trước tiên để hệ thống phân

tích trận pháp.

"Vạn Quỷ Mê Yên Trận, cây đào ở đây đều là giả, để lừa người vào trận, tưởng rằng rừng đào tất nhiên không có quỷ, sau đó lơ là cảnh giác mà trúng kế." Vô Cực quan sát xung quanh cũng cảm thán nói: "Chủ nhân của trận này tâm cơ thật sâu a." Nhưng tầm nhìn thì không lớn, tâm tư toàn dùng vào những nơi âm độc này.

Điều này càng chứng minh thêm phỏng đoán trong lòng Vô Cực, nơi đây quả thực là đạo trường của một nữ nhân.

Hệ thống phân tích xong, Vô Cực đối với trận pháp này cũng rõ như lòng bàn tay, muốn phá cũng dễ như trở bàn tay, nhưng Vô Cực lại nảy sinh ý định xem thử chủ nhân nơi đây sẽ làm gì với người bị bắt.

Nếu Vô Cực trực tiếp phá trận, có dọa chủ nhân nơi đây chạy mất không?

Vô Cực muốn phá trận này, chỉ cần phẩy tay một cái, trong nháy mắt là xong.

Thế là Vô Cực truyền âm cho Trĩ Kê Tinh nói: "Ngươi ở yên đó đừng đi đâu, ta đi mua mấy quả quýt." Trĩ Kê Tinh nghe Vô Cực phát ám hiệu, lập tức đứng yên tại chỗ.

Tuy ám ngữ này rất thẳng thắn, nhưng Hồ Ly Tinh và Trĩ Kê Tinh vẫn không hiểu, hình như câu cuối cùng "ta đi mua mấy quả quýt" không có tác dụng gì, nhưng tại sao đại sư bá Vô Cực lần nào cũng thêm vào.

Cuối cùng nghiên cứu kết luận là đạo hạnh của chúng còn quá nông cạn, không thể lý giải được chỗ mưu sâu kế xa của Vô Cực.

Chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời đại sư bá là xong, đừng gây thêm nhiều chuyện.

Vô Cực sắp xếp cho Trĩ Kê Tinh xong, cũng tìm một nơi trốn đi, xem chủ nhân của trận pháp rốt cuộc khi nào ra tay.

Thời gian trôi qua khoảng hơn nửa tháng, trong rừng đào, cuối cùng cũng có thêm một người.

Trĩ Kê Tinh miệng sùi bọt mép ngã ra đó rồi.

Đạo hạnh của nó quá nông cạn, ở nơi này trên không thể hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, dưới không thể đoạt tạo hóa của trời đất, lại bị quỷ vụ rừng đào tầng tầng bao phủ, không thể thoát ra, từ từ tinh khí của bản thân bị hóa giải gần hết.

Vô Cực vẫn luôn ẩn nấp, không ra tay.

Hắn ở đó nhìn Trĩ Kê Tinh lúc đầu vẫn luôn đứng yên chờ đợi, luôn chờ Vô Cực về, sau đó bắt đầu từ từ lo lắng, cuối cùng đứng đi vòng quanh.

Đợi đến lúc Trĩ Kê Tinh muốn chạy, thì lại luôn bị lạc đường, không thoát ra khỏi rừng đào.

Vô Cực nhìn Trĩ Kê Tinh thực ra vẫn luôn đi vòng quanh, có một lần cách lối ra khỏi rừng đào chỉ không đến một trượng, nhưng sương mù dày đặc, cuối cùng lại bỏ lỡ.

Chương 224

Sau đó Trĩ Kê Tinh hiện ra nguyên hình, cuối cùng ngã xuống bất động.

Vô Cực cũng không phải vì muốn hãm hại sư điệt, chỉ là muốn xem chủ nhân của ngọn núi này, và chủ nhân của ngọn núi rốt cuộc làm gì.

Một người từ trong sương mù đi ra.

Chưa đến gần, Vô Cực đã cảm nhận được khí tức mạnh mẽ trên người y.

Tối thiểu cũng là cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Cũng không giống người sẽ bày ra loại quỷ trận, ma vụ này.

Đợi đến khi đi lại gần, Vô Cực kinh ngạc, là người quen.

Người này là một trong Côn Luân Thập Nhị Tiên dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn, một tu sĩ nữ.

Từ Hàng Đạo Nhân.

Bình thường thấy mày hiền mắt thiện không ngờ thủ đoạn cũng âm độc.

Từ Hàng Đạo Nhân thấy Trĩ Kê Tinh, cầm tịnh bình trong tay lên, hút Trĩ Kê Tinh vào trong.

May mà Vô Cực sau khi Trĩ Kê Tinh ngất đi, đã cho nó uống một viên Định Nguyên Đan.

Dù thế nào, cũng có thể bảo vệ được nguyên thần của Trĩ Kê Tinh, điểm này cũng không cần quá hoảng hốt.

Từ Hàng Đạo Nhân thu Trĩ Kê Tinh xong quay người đi vào trong

núi.

Rừng đào nơi đây, sương mù dày đặc, người có thể vào mà không lạc đường gần như không có, cho nên y cũng không chú ý có ai ở bên cạnh hay không.

Thế là Vô Cực lặng lẽ theo sau.

Liễm khí ẩn hình, là tuyệt chiêu của Vô Cực, cũng không sợ Từ Hàng Đạo Nhân sẽ phát hiện.

Vốn dĩ đạo hạnh của Vô Cực cũng cao hơn Từ Hàng Đạo Nhân không ít.

Ra khỏi rừng đào, Từ Hàng Đạo Nhân thong thả lên núi.

Xa nhìn Hãm Không Sơn, tiên vân lượn lờ như tiên cảnh nhân gian, nhưng đi lại gần nhìn, hoàn toàn không phải như vậy.

Trên núi cũng trơ trọi, chỉ có phần đỉnh mới có màu xanh, bên dưới đều bị màu đen bao phủ.

Một mùi tanh hôi và thối rữa nồng nặc, khó ngửi.

Từ Hàng Đạo Nhân như không ngửi thấy gì, cứ thế lên núi.

Vô Cực không khỏi suy nghĩ.

Nơi đây là đâu, tại sao Từ Hàng Đạo Nhân không ở Côn Luân Sơn lại chạy đến đây?

Vốn Vô Cực tưởng ai đó đã phát hiện ra tiên sơn bảo địa ở Bắc Câu Lô Châu, không ngờ, toàn là giả tượng.

Nghi vấn trong lòng Vô Cực cũng càng lúc càng lớn.

Theo Từ Hàng Đạo Nhân lên đến nửa sườn núi, Vô Cực thấy một động phủ khổng lồ.

Cửa động có một tấm bia đá, bị ăn mòn chỉ còn lại một nửa nhỏ,

nhưng chữ viết trên đó, có thể miễn cưỡng nhìn ra.

"...Địa, Phù Vân Động động thiên." Chữ trước chữ "Địa" đã mất, cũng là dạng chữ như "...Sơn phúc địa, Phù Vân Động động địa".

Không văn hóa, Vô Cực cũng không để ý, theo Từ Hàng Đạo Nhân tiếp tục đi vào trong.

Nhưng vừa đi đến cửa động, Vô Cực phát hiện không ổn.

Trong động ma khí rất nặng.

Lẽ nào Vực Ngoại Thiên Ma đã ma hóa cả Từ Hàng Đạo Nhân?

Ma thần cũng nhập xác trên người Từ Hàng Đạo Nhân?

Vô Cực nhìn cấm chế ở cửa Phù Vân Động, nếu muốn vào trong, không thể tránh khỏi việc chạm vào một số cấm chế, sẽ bị Từ Hàng Đạo Nhân phát hiện.

Nhưng vừa rồi Vô Cực cũng không dám theo quá gần, cho nên bị Từ Hàng Đạo Nhân bỏ lại một khoảng cách, không nhìn rõ Từ Hàng Đạo Nhân đi đâu.

Nhưng biến hóa chi đạo Vô Cực lại chưa từng tu học, vẫn luôn cho rằng đó chỉ là tiểu đạo mà thôi.

Bây giờ nếu có thể biến thành một con ong mật bay vào, hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều.

Nhưng Vô Cực đứng ở cửa động một lúc, thấy một đạo đồng trong động đi ra, thế là linh cơ chợt lóe.

Vô Cực bỗng nhiên nảy ra một ý hay.

Trốn ở một bên, sau khi đạo đồng đó ra ngoài, Vô Cực dùng phân thân chi pháp, hóa ra một người giấy nhỏ, sau đó gió thổi một cái, người giấy dán vào sau lưng đạo đồng đó, vừa vặn kẹp vào thắt lưng của nó.

Đạo đồng ra ngoài hái thuốc, lại quay về động, Vô Cực nhờ lợi thế của phân thân, theo vào trong.

Đạo đồng vào sâu trong động, cấm chế không còn nữa, Vô Cực khống chế phân thân người giấy rơi xuống đất.

Sau đó đợi đạo đồng đi rồi, hàng lâm phân thân người giấy.

"Chiêu của Sắc Dục Thiên, dùng thật tốt, không ngờ, ta dùng lại đắc tâm ứng thủ như vậy, xem ra trên thế giới này không tồn tại chiêu thuật không tốt, chỉ xem có dùng đúng lúc hay không mà thôi." Vô Cực không khỏi có chút tự đắc.

Sau khi vào động.

Vô Cực ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trên đỉnh động, khắc nhật nguyệt tinh thần, mỗi một ngôi sao đều được bố trí theo phương vị thực tế, các vì sao cũng đều đang lấp lánh phát sáng.

Chương 225

Có thể thấy bố trí vô cùng xảo diệu.

Trong động cũng có nhiều thạch thất khác.

Có phòng luyện đan, có phòng tu công, có phòng bế quan, có phòng khách, có phòng ngủ, có phòng đồng tử, đủ loại.

Vô Cực đi dạo từng phòng một, nhưng không phát hiện Từ Hàng Đạo Nhân ở đâu.

Động này hiển nhiên cũng không có lối ra khác.

"Kỳ quái, Từ Hàng Đạo Nhân cũng không ra ngoài, lẽ nào biết bay?" Vô Cực không tìm thấy Từ Hàng Đạo Nhân, không lẽ Từ Hàng Đạo Nhân dùng thuật xuyên tường chạy đi nơi khác rồi, thuật xuyên tường kỳ thực là một nhánh của độn thổ, có một số người không học được độn thổ, pháp lực không đủ.

Nếu độn thổ, sẽ bị kẹt trong đất, cho nên chỉ có thể chơi mấy pháp thuật đơn giản như xuyên tường.

Người như Từ Hàng Đạo Nhân, Côn Luân Thập Nhị Tiên, tuy Quảng Thành Tử mới là đứng đầu Côn Luân Thập Nhị Tiên, nhưng luận thực lực, Từ Hàng Đạo Nhân có lẽ còn mạnh hơn Quảng Thành Tử không ít.

Trước tiên pháp bảo của Từ Hàng Đạo Nhân nhiều hơn Quảng Thành Tử.

Từ Hàng Đạo Nhân sẽ chơi mấy trò vặt như xuyên tường sao?

Vô Cực một vạn lần không tin.

Trong động phủ này, cũng không có linh khí, Từ Hàng Đạo Nhân

ẩn náu ở đây có tác dụng gì?

Tuy sau khi Bất Chu Sơn đổ, linh khí thiên hạ đoạn tuyệt, càng ngày càng ít, càng ngày càng hiếm, nhưng linh sơn vẫn có không ít, nơi đây hiển nhiên cũng không đủ điều kiện là linh sơn.

Từ Hàng Đạo Nhân ở đây mở động phủ là đang lãng phí thời gian.

Trừ phi nơi đây có động thiên khác.

Nghĩ đến đây Vô Cực từ từ kiểm tra động phủ này, nhưng nhìn cả buổi cũng không tìm ra manh mối gì.

Vô Cực có kiên nhẫn, cũng không vì chuyện của Trĩ Kê Tinh mà nóng vội, tìm một nơi, lại ẩn nấp, xem Từ Hàng Đạo Nhân đã biến mất lúc nào sẽ xuất hiện lại.

Vô Cực đợi mấy ngày, cũng chỉ có thể thấy đồng tử của Từ Hàng Đạo Nhân, mỗi ngày đều làm một số việc vặt.

Trong phòng luyện đan tuy có lò, nhưng ngay cả đồ nhóm lửa cũng không có, Vô Cực thấy đồng tử đó đi tháo dỡ đồ trong phòng luyện đan để nhóm lửa.

Điều này cũng từ một phía chứng minh nơi đây không phải là phòng luyện đan của Từ Hàng Đạo Nhân.

Vô Cực thầm nghĩ nơi đây có thể là động phủ của người khác, chỉ là người đó hiện tại không ở đây, cho nên Từ Hàng Đạo Nhân ở vào, hoặc là Từ Hàng Đạo Nhân đang điều tra chuyện gì ở đây.

Ngày thứ mười một.

Từ Hàng Đạo Nhân cuối cùng cũng hiện thân, lúc này Vô Cực mới phát hiện.

Từ Hàng Đạo Nhân không phải đột nhiên xuất hiện từ đâu đó, cũng không phải từ cửa vào, mà là từ trên trời giáng xuống.

Từ Hàng Đạo Nhân dặn dò đồng tử mấy câu rồi ra khỏi động.

Vô Cực nhìn bầu trời giả đầy sao kia, không chút do dự bay lên.

Sau khi đến gần, mới phát hiện, thì ra những nhật nguyệt tinh thần đó đều là do một số bảo thạch khảm thành, sau những bảo thạch đó có một số đều chứa đựng một ít linh khí.

Một pháp trận lớn dựa vào linh khí trong những bảo thạch này mà sinh thành.

Chỉ có điều đây là một pháp trận không gian, cho nên dao động của pháp lực không hề lộ ra ngoài, cho nên Vô Cực ở dưới lúc đó không hề cảm nhận được.

"Hệ thống, phân tích pháp trận!" Trong lúc hệ thống phân tích pháp trận, Vô Cực cũng tranh thủ xem xét sự ảo diệu của pháp trận.

Không biết là ai bố trí pháp trận này, nhưng pháp xảo đoạt thiên công, khiến Vô Cực cũng phải thán phục không thôi.

"Phân tích hoàn tất!" Vô Cực sau khi hiểu rõ cấu trúc của đại trận, càng thêm bội phục không thôi.

Tu vi của người này có lẽ không cao, nhưng trí tuệ lại cao, tận dụng tu vi không cao đến mức không thể nào hơn được, Vô Cực cảm thấy chỉ cần nghiên cứu kỹ pháp trận này, cảnh giới hiện tại không có bất kỳ sự nâng cao nào, thực lực cũng có thể có một bước tiến dài.

Một chữ thôi, đó là "xảo"!

Vô Cực nghiên cứu xong đại trận, biết được nguyên lý của đại trận, liền đi vào trong trận pháp.

Thân thể nhẹ bẫng, Vô Cực đến một nơi tràn ngập linh khí.

Thì ra đây mới là nguyên nhân thực sự Từ Hàng Đạo Nhân ở lại động phủ này.

Linh khí sung túc như biển sao mênh mông.

Một mắt không nhìn thấy hết trời đất, vô số ngọn núi san sát.

Nhưng kỳ lạ là nơi đây có núi, cũng có nước, linh khí cũng vô cùng sung túc, nhưng chỉ có một điểm, không có bất kỳ sinh mệnh lực nào.

Ngay cả hoa cỏ cơ bản nhất cũng không có.

Một thế giới ngay cả hoa cỏ cũng không có, là tình huống gì?

Vô Cực cũng không khỏi cảm thấy quỷ dị, ở Thái Âm Tinh, cũng có cây quế.

Rừng đào bên ngoài tuy là giả, nhưng cũng có thực vật a, Hãm Không Sơn, tuy đều đã khô héo, nhưng cũng có rêu xanh các loại.

Không giống nơi đây, thật sự một chút dấu hiệu của sự sống cũng không có.

Vô Cực ngự không phi hành.

Nơi này, rất lớn, một vùng vô tận, Vô Cực bay rất xa, cũng không thấy được điểm cuối.

Nhưng bay mãi, Vô Cực bỗng nhiên cảm thấy có chút quen thuộc.

Chương 226

Sông núi nơi đây, dường như đều giống với thế giới bên ngoài, chỉ là không có sinh mệnh mà thôi.

Núi không cây, nước không cá, những nơi khác đều giống nhau.

Vô Cực bay đến một nơi nhìn, quả nhiên, ngay cả Hoa Quả Sơn cũng có, chỉ là không hoa không quả, chỉ có một ngọn núi trơ trọi.

Không gian rộng lớn như vậy, không thể chỉ có một mình Từ Hàng Đạo Nhân được.

Vô Cực tâm niệm vừa động.

Bỗng nhiên nghĩ đến vị trí của Côn Luân Sơn.

Thế là Vô Cực mất một ít thời gian bay đến nơi là Côn Luân Sơn của thế giới này.

Không có người.

Lẽ nào Vô Cực sai rồi?

Đúng lúc này Vô Cực bỗng nhiên nhớ ra một chuyện, bay về một hướng.

Nơi đó là căn cứ của Tây Phương Nhị Thánh, Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Linh Sơn.

Vô Cực cẩn thận lại gần.

Khi Vô Cực chuẩn bị vào núi, bỗng nhiên thấy Từ Hàng Đạo Nhân đi ra.

Vô Cực vội vàng ẩn thân.

Đợi Từ Hàng Đạo Nhân vào núi, Vô Cực mới ra ngoài.

Quả nhiên giống như Vô Cực nghĩ.

Từ Hàng Đạo Nhân cũng ở đây, điều này chứng minh phỏng đoán của hắn.

Vô Cực lặng lẽ theo sau.

Trên đường nhìn thấy Sắc Dục Thiên.

Vô Cực đi vòng ra sau lưng Sắc Dục Thiên, thổi một hơi vào linh đài huyệt của hắn.

Sắc Dục Thiên chỉ cảm thấy linh đài một trận hôn mê, miệng nói: "Sao đột nhiên buồn ngủ thế này!" Chưa nói xong đã ngã xuống đất ngủ say sưa.

Vô Cực đi vòng qua Sắc Dục Thiên, lẻn vào trong núi.

Xa xa liền thấy Từ Hàng Đạo Nhân, và mấy người khác.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Chuẩn Đề Đạo Nhân đều ở đây.

Còn có một gương mặt xa lạ.

Nói là xa lạ chỉ vì Vô Cực ít gặp, nhưng dường như cũng đã gặp ở đâu đó một hai lần, chỉ là ấn tượng không sâu.

"Sao rồi, Đế Tuấn không chịu hợp tác." "Vậy chỉ có thể tiếp tục nhốt hắn ở đây.

Nếu hắn gật đầu, chúng ta cũng có thêm một phần chắc chắn." Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Từ Hàng Đạo Nhân nói chuyện.

Vô Cực cũng thầm cười, công lực đào góc tường của Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân, đúng là không phải tầm thường, ngay cả người thân cận trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn như Từ Hàng Đạo Nhân, cũng bị đào đi.

Vị đạo nhân mà Vô Cực thấy quen mặt, nhưng không nhớ đã gặp ở đâu, bỗng nhiên nói: "Sao Minh Hà Lão Tổ lại đột nhiên mất tích?

Dường như bốc hơi khỏi nhân gian vậy.

Từ Hàng đạo hữu, ngươi đã đi tìm chưa?" Từ Hàng Đạo Nhân lắc đầu nói: "Huyết Hà trống không, chỉ có Địa Tạng ở đó độ hóa người tộc A Tu La." "Thế lực lớn như Minh Hà Lão Tổ lại biến mất trong một đêm?

Ai có bản lĩnh này?" "Lẽ nào người đó đã ra tay?" Chuẩn Đề Đạo Nhân cười nói: "Không sao, ở trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, không sợ bị nghe thấy, cứ trực tiếp nói là lão già Hồng Quân làm là được, ha ha!" Vô Cực nghe đến đây cũng tâm thần chấn động, thì ra Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng có chút tài liệu, biết Hồng Quân Lão Tổ là bàn tay đen sau màn, điều này cũng giải thích được, tại sao có thể đào được nhân vật có trọng lượng như Từ Hàng Đạo Nhân.

Vị đạo nhân không rõ tên đó nói: "Hồng Quân ra tay có lẽ có thể tiêu diệt được Minh Hà Lão Tổ, nhưng không đến mức một chút tiếng động cũng không có.

Từ Hàng đạo hữu, Địa Tạng không nói gì sao?" Từ Hàng Đạo Nhân lắc đầu nói: "Địa Tạng dường như biết một số chuyện, nhưng chỉ nói, không thể nói, không thể nói, không nên nói, không muốn nói.

Ta cũng không thể ép buộc, dù sao cũng là môn nhân của hai vị Tiếp Dẫn." Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói: "Không nói tự nhiên có đạo lý của hắn, chúng ta nghĩ cách khác." Vô Cực gật đầu, điểm khiến người ta tâm phục của Tiếp Dẫn Đạo Nhân là ở chỗ, tuy có bản lĩnh, nhưng chưa bao giờ dùng vũ lực để phục chúng, thích dùng đức phục người.

Điểm này rất hợp khẩu vị của Vô Cực.

Địa Tạng.

Tuy Vô Cực và hắn cũng không có gì, chỉ là quen biết, chỉ là giữa hai người đã xảy ra một số giao tiếp bình thường.

Nhưng nếu ai muốn bất lợi với Địa Tạng, Vô Cực không ngại oanh sát đối phương.

"Nhiên Đăng đạo hữu, chúng ta phải đẩy nhanh tiến độ rồi, bên này tiêu bên kia trưởng, càng kéo dài, tình thế càng bất lợi cho chúng ta a.

Ưu thế của lão già Hồng Quân thực sự quá lớn." Vô Cực nghe đến đây, mới biết vị đạo nhân không rõ tên đó là ai.

Thì ra là Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Người này là nhân vật số hai trong Xiển giáo chỉ dưới Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ngay cả y cũng có hai lòng, không thể không nói hai vị đạo nhân Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có bản lĩnh.

Vô Cực thầm nghĩ, hiện tại thế lực Tam Thanh lớn mạnh, cũng may môn nhân của Thái Thượng Lão Quân không nhiều, muốn đối kháng, chỉ có mấy người Chuẩn Đề thì không đủ, cách tốt nhất chỉ có một.

Vô Cực đã nghĩ ra một biện pháp tốt nhất.

Chương 227

Nhiên Đăng đạo nhân cũng nói: "Thực ra với sức mạnh của ta hiện tại, công khai đối đầu với Hồng Quân chỉ có một con đường chết, nhưng có một phương pháp khả thi." Từ Hàng đạo nhân cười nói: "Thực ra ta cũng có một biện pháp." Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân đều nói: "Ta cũng đã bàn bạc ra một biện pháp, hay là mọi người đều viết vào lòng bàn tay, sau đó giơ ra xem, xem biện pháp của ai tốt hơn, thế nào?" "Được, cứ quyết định vậy!" Vô Cực nghe xong cũng đành bất lực.

Viết trong lòng bàn tay thì không thể thấy được.

Lời nói thì Vô Cực có thể nghe lén, nhưng viết trong lòng bàn tay thì Vô Cực không có bản lĩnh đó.

Mặc dù có một môn thần thông gọi là Thiên Lý Nhãn, hoặc Thiên Nhãn Thông, nhưng Vô Cực chưa từng học qua, thần thông đó cũng có yêu cầu, phải có thiên phú nhất định mới được, không phải ai cũng có thể học.

Rất nhanh, Từ Hàng đạo nhân và những người khác đã viết xong chữ trong lòng bàn tay.

Bốn người cùng giơ tay ra, rồi cả bốn cùng phá lên cười: "Quả nhiên anh hùng sở kiến lược đồng, cách làm của mọi người đều nhất trí cả." Vô Cực thầm nghĩ: Phương pháp gì, nói ra nghe thử xem nào.

Từ Hàng đạo nhân nói: "Nếu mọi người đã nhất trí, vậy thì phải nhanh chóng đi làm, ta sẽ tuyển chọn một người thích hợp để châm ngòi mâu thuẫn giữa hai giáo." Vô Cực vừa nghe liền biết cái gọi là phương pháp đó là gì.

Châm ngòi mâu thuẫn giữa hai giáo, chắc chắn là Tiệt giáo và

Xiển giáo.

Biện pháp của Vô Cực cũng là như vậy.

Pháo đài chỉ có thể bị công phá từ bên trong, thế lực của Tam Thanh đã thành hình, Thái Thượng Lão Quân vô tình vô dục, ở tại Cửu Trọng Thiên, cũng không biết đang làm gì, chỉ hóa ra mấy phân thân đi lại trong nhân gian.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ có dục vọng quyền lực không nhỏ, hai người đều kiến lập giáo phái khổng lồ, trong đó môn nhân của Thông Thiên đông nhất, còn môn nhân của Nguyên Thủy Thiên Tôn tu vi cao nhất.

Một bên chuộng tinh anh, một bên chuộng đông đảo.

Lý niệm của hai giáo lại có chỗ bất đồng.

Muốn châm ngòi chỉ thiếu một thời cơ.

Bản thân hai phái đã có vô số mâu thuẫn, không thể không nói, thật sự hợp ý Vô Cực.

Nghe đến đây Vô Cực cũng không cần nghe tiếp nữa, chỉ là vừa rồi nghe Từ Hàng đạo nhân nhắc đến Đế Tuấn.

Lẽ nào Đế Tuấn cũng ở đây?

Nghe lời của Từ Hàng đạo nhân, dường như Đế Tuấn không hợp tác, nhưng Tiếp Dẫn đạo nhân đều muốn Đế Tuấn gia nhập phe mình.

Vô Cực lặng lẽ rời đi, không lâu sau Từ Hàng đạo nhân ra ngoài, thấy Sắc Dục Thiên đang ngủ ở đó, sau khi gọi dậy lại mắng cho một trận.

Vô Cực cũng thầm cười trong bụng, Sắc Dục Thiên cũng thật xui xẻo, Ma Vương tốt đẹp không làm, lại chạy đi làm chân sai vặt cho Tiếp Dẫn đạo nhân, ở đây ai cũng có thể bắt nạt, ai bảo tu vi của gã

thấp nhất chứ.

Vô Cực rời khỏi Linh Sơn, đi tìm Đế Tuấn.

Sơn hà bên trong này rộng lớn, gần như giống hệt thế giới bên ngoài.

Nếu tìm mò mẫm, tự nhiên không tìm được, nhưng Vô Cực cũng động não.

Nơi giam giữ Đế Tuấn, khẳng định không ở Linh Sơn.

Tiếp Dẫn đạo nhân trước nay luôn dùng công tâm làm đầu.

Đã muốn thu phục lòng Đế Tuấn, nơi nào có thể so được với Thái Âm Tinh chứ.

Thế là Vô Cực đi thẳng đến Thái Âm Tinh.

Đến nơi, quả nhiên thấy Đế Tuấn với vẻ mặt mệt mỏi đang ngồi ngẩn ra đó.

Vô Cực cười nói: "Chẳng trách tìm khắp nơi không thấy, thì ra ngươi ở chỗ này." Đế Tuấn ngẩng đầu nhìn, thấy Vô Cực, bèn nói: "Ngươi đến làm khách cho Từ Hàng đạo nhân, hay cũng bị bắt vào đây giống ta?" Vô Cực cười nói: "Đều không phải, ta đến tìm ngươi, không biết ngươi có muốn đi không." Đế Tuấn nói: "Vậy ngươi có cách nào ra ngoài không?" Vô Cực nói: "Chỉ biết đường vào, còn đường ra, ta chưa suy xét, cũng có cách thôi, nhưng ta nghe nói, ngươi dường như không muốn gia nhập, không biết vì sao?" Đế Tuấn thở dài một hơi nói: "Trước không nói, hắn đoạt Hà Đồ Lạc Thư của ta, luyện hóa bảo vật của ta thành Sơn Hà Xã Tắc Đồ, ta theo hắn có chỗ tốt gì chứ, hắn cũng là khách dưới trướng Tam Thanh, ta cũng vậy, không có gì khác biệt, tại sao phải theo hắn, thế lực của hắn nhỏ như vậy." Vô Cực nghe xong cũng cảm thấy lời của Đế Tuấn có lý.

Tiếp Dẫn đạo nhân lừa người cũng có tiền đề, có lẽ Đế Tuấn

không biết chuyện của Hồng Quân, chuyện này chỉ có thể ngộ, không thể nói.

Nói ra người khác tin hay không là một chuyện, nói ra dính líu đến chuyện mấu chốt của Hồng Quân, Hồng Quân sẽ phát hiện ra.

Đừng tưởng rằng Từ Hàng đạo nhân ở trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ này, lời nói sẽ không truyền đến tai Hồng Quân, người đắc đạo, có thể sẽ tâm huyết dâng trào.

Người như Hồng Quân Lão Tổ, một khi tâm huyết dâng trào, sao có thể không có chuyện gì.

Chỉ cần bị phát hiện, ngày lành của Tiếp Dẫn đạo nhân và Từ Hàng đạo nhân sẽ chấm dứt.

Cho nên Từ Hàng đạo nhân cũng chỉ có thể âm thầm phát triển, không dám làm càn.

Lúc khuyên Đế Tuấn cũng không thể nhắc đến chuyện này.

Vô Cực nói: "Ta không khuyên ngươi, cũng không có bản lĩnh giúp ngươi đòi lại pháp bảo, nhưng nếu ngươi muốn đi, ta có thể đưa ngươi đi." Đế Tuấn nói: "Vậy làm phiền đạo hữu rồi." Vô Cực vận chỉ như gió, giải khai cấm chế trên người Đế Tuấn, thả hắn ra.

Đế Tuấn thấy Vô Cực phóng khoáng ung dung, ngay cả cấm chế do Nhiên Đăng đạo nhân hợp lực bố trí cũng tiện tay giải trừ, trong lòng bội phục, không khỏi lại có chút đố kỵ.

Đế Tuấn được giải trừ cấm chế, giành lại tự do, cũng ý khí phong phát nói: "Sớm muộn cũng cho Nhiên Đăng đạo nhân biết tay!

Đoạt bảo vật của ta còn mong ta gia nhập!" Vô Cực thản nhiên nói: "Hắn cũng không có ý đoạt bảo vật của ngươi, ngược lại còn giúp ngươi luyện hóa tiến giai, Sơn Hà Xã Tắc Đồ chẳng phải mạnh hơn Hà Đồ Lạc Thư của ngươi sao?" Đế Tuấn ngạc nhiên nói: "Vô

Cực đạo hữu, ý ngươi là gì, lẽ nào ngươi đến làm thuyết khách?" Vô Cực cười nói: "Ta chỉ nói lời công đạo thôi, lời nói dối chỉ có thể lừa được nhất thời, không lừa được cả đời.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Nhiên Đăng đạo nhân cũng chỉ mượn dùng, chứ không chiếm làm của riêng, không tin ngươi thử cảm ứng xem, ấn ký của ngươi vẫn còn lưu lại, chỉ cần ngươi có thể ra khỏi đây, là có thể thu hồi bảo vật này." Đế Tuấn im lặng không nói, một lúc sau mới nói: "Quả nhiên như vậy, Vô Cực đạo hữu, tại sao ngươi lại nói cho ta biết, ngươi thật sự không phải thuyết khách sao?" Vô Cực nói: "Ta giúp ngươi ngươi cũng không nợ ta ân tình gì, chỉ cảm thấy Nhiên Đăng đạo nhân giam ngươi lại, dụng ý lại sai lầm.

Dục tốc bất đạt mà." Lúc này có người cất tiếng cười dài ha hả: "Vô Cực đạo hữu kiến giải sâu sắc, thật hợp ý ta." Vô Cực và Đế Tuấn quay đầu lại nhìn, chính là Nhiên Đăng đạo nhân và mấy người kia.

Vô Cực thực ra sớm đã biết Nhiên Đăng đạo nhân theo sau rồi.

Chỉ là giả vờ không biết thôi, sau đó nói một tràng đại nghĩa lẫm liệt, hai bên đều không đắc tội, ngược lại đều chịu ân tình của hắn.

Dù sao Nhiên Đăng đạo nhân cũng phản lại Hồng Quân, Vô Cực không cần thiết phải xé rách mặt với hắn.

Vô Cực chỉ nói với Từ Hàng đạo nhân: "Sư điệt của ta Trĩ Kê Tinh ở đâu, hãy thả nó ra đi." Từ Hàng đạo nhân nghe xong cười nói: "Thì ra là sư điệt của Vô Cực đạo hữu, không biết là đồ đệ của Nữ Oa nương nương hay đồ đệ của Phục Hy?

Chẳng trách có thể chống đỡ trong Mê Hồn Trận của ta lâu như vậy." Nói rồi tay áo run lên, Trĩ Kê Tinh liền rơi ra.

Trĩ Kê Tinh vừa rơi xuống đất, thấy Vô Cực ở bên cạnh, liền mở

miệng mắng: “Lũ đạo nhân các ngươi, suốt ngày giả thần giả quỷ, dùng toàn thủ đoạn tà ma ngoại đạo, ta thấy các ngươi cũng chẳng phải người tốt.” Vô Cực cũng biết Trĩ Kê Tinh chỉ là miệng lưỡi lanh lợi, cũng không nói gì, xem Nhiên Đăng đạo nhân trả lời thế nào.

Chương 228

Tiếp Dẫn đạo nhân nói: "Phương pháp chỉ là một loại thủ đoạn, trong tâm tồn chính đạo, thì tà pháp cũng là chính pháp, trong tâm tồn ma đạo, dù dùng chính pháp cũng là tà pháp." Vô Cực nghe xong, trong lòng cũng thầm cười, đấu võ mồm với Tiếp Dẫn đạo nhân, cả Hồng Hoang cũng không tìm ra được mấy đối thủ.

Một phen lý lẽ xiên vẹo mà nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Nhưng Vô Cực cũng không phản bác, tranh biện không có người thắng, văn vô đệ nhất, vũ vô đệ nhị mà.

Thế là chỉ vẫy tay nói: "Cơ Nhược Lan, lại đây, ở đây đều là trưởng bối của ngươi, không được vô lễ." Trĩ Kê Tinh chỉ là phát tiết một chút, vừa rồi sợ chết khiếp, sợ không có ai cứu, ngàn năm đạo hạnh trôi theo dòng nước, vẫn lạc tại đây.

Bây giờ có Vô Cực làm chỗ dựa, trước tiên cứ sướng cái miệng đã.

Vô Cực kéo nó lại bên mình.

Nhiên Đăng đạo nhân cười nói: "Thì ra Vô Cực đạo hữu không hiện thân, là vì tưởng rằng Từ Hàng đạo hữu là môn hạ của Nguyên Thủy Thiên Tôn… Bây giờ biết rồi, mọi người đều là đồng đạo." Vô Cực quả thực cũng nghĩ như vậy.

"Việc cấp bách bây giờ là phát triển sức mạnh, lấy được Hỗn Độn Chung, mới có cơ hội đối kháng với Tam Thanh, đồng thời cũng phải châm ngòi mâu thuẫn giữa Thông Thiên và Nguyên Thủy Thiên Tôn." "Vô Cực đạo hữu nói rất đúng, hay là chúng ta kết thành đồng minh thì thế nào?" Vô Cực cười nói: "Minh thệ thì miễn đi, tóm lại chúng ta hợp thì cả hai cùng có lợi, chia ra thì cả hai cùng bị thương, ta tin vào

cục diện, không tin minh thệ.” Nhiên Đăng đạo nhân cười sảng khoái: “Vô Cực đạo hữu thật thông suốt!” Vô Cực và Tiếp Dẫn đạo nhân, Chuẩn Đề vốn đã từng hợp tác trong Thiên La Địa Võng đại trận, cũng không xa lạ gì.

Hai bên ngoài trừ chuyện Hỗn Độn Chung ra, cũng không có mâu thuẫn gì khác.

Chỉ cần Hỗn Độn Chung không xảy ra vấn đề, Vô Cực có thể cơ bản bảo đảm Nhiên Đăng đạo nhân sẽ không dễ dàng ra tay với mình.

Vô Cực có quan hệ mật thiết với Thập Nhị Tổ Vu, điểm này cũng nằm trong kế hoạch của Nhiên Đăng đạo nhân.

Xét về số người, phe Vô Cực không hề thua kém Nhiên Đăng đạo nhân.

Chỉ riêng ba huynh muội Vô Cực đã có thể đấu ngang tay với Nhiên Đăng đạo nhân rồi.

“Châm ngòi mâu thuẫn giữa Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy khó, nhưng bắt đầu từ tầng dưới sẽ dễ hơn một chút, nghe nói Hiên Viên Hoàng Đế là đệ tử của Nữ Oa nương nương, dưới trướng có một viên mãnh tướng là môn nhân của Thông Thiên Giáo Chủ, vậy để hắn đi tấn công bộ lạc Thần Nông của Xi Vưu thì thế nào?” Vô Cực không thích dùng loại âm mưu này, một khi phát động chiến tranh, sẽ gây ra thương vong lớn cho bá tánh, có hại cho thiên hòa, tạo thành nghiệp quả, cuối cùng rơi xuống người mình.

Vì sao Hồng Quân luôn án binh bất động?

Vì không dính nhân quả, chỉ khi bất đắc dĩ mới ra tay.

Thế là hắn từ chối: “Minh Hà Lão Tổ bị vực ngoại thiên ma nhập thân, thân tử đạo tiêu, vì sao?

Lão ta thích dùng âm mưu, mới bị ma thần có cơ hội lợi dụng, ta

muốn dương mưu chứ không phải âm mưu.

Các vị đạo hữu thấy thế nào?" Nhiên Đăng đạo nhân cười gượng: "Vô Cực đạo hữu, kiến giải rất cao, là do ta suy nghĩ không chu toàn, để ta bàn bạc lại, một người kế ngắn hai người kế dài, luôn có cách.

Nhưng mà, Vô Cực đạo hữu, chuyện Minh Hà Lão Tổ thân tử đạo tiêu là do ngài tận mắt chứng kiến sao?" Vô Cực đáp: "Ngươi đoán xem?" Nhiên Đăng đạo nhân cũng ngẩn ra.

Không ngờ Vô Cực lại đưa ra câu trả lời như vậy, cũng ngoài dự liệu của gã.

Vô Cực không thể nói dối, nói dối sẽ dính nhân quả, cũng không thể không nói, không nói sẽ làm lung lay lòng tin đồng minh vừa mới thiết lập.

Nhưng Vô Cực không nói, một là, Nhiên Đăng đạo nhân chắc chắn sẽ hỏi về năm món tàn kiện trong tay Minh Hà Lão Tổ.

Vô Cực không đời nào nói cho gã biết.

Tiếp Dẫn đạo nhân nói: "Ta đoán là Tự Tại Thiên Ba Tuần nói cho ngươi biết phải không, không lâu trước ta tìm hắn, hắn nói trừ Minh Hà Lão Tổ ra, Vô Cực đạo hữu là người duy nhất khiến hắn tâm phục." Vô Cực gật đầu nói: "Ta cũng rất tán thưởng nhãn quan của hắn." Nhiên Đăng đạo nhân cũng không biết cái gật đầu của Vô Cực là thừa nhận Tự Tại Thiên Ba Tuần nói cho Vô Cực, hay là thừa nhận Tự Tại Thiên Ba Tuần công nhận mình.

Vô Cực thật sự còn giảo hoạt hơn cả hồ ly.

Nhiên Đăng đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân trong lòng đều không khỏi nghĩ như vậy, moi lời từ miệng Vô Cực gần như là không thể, kín kẽ không một giọt nước lọt.

Đế Tuấn nhìn Vô Cực và Nhiên Đăng đạo nhân vẻ ngoài thì hòa

khí, nhưng ngầm đấu đá qua lại, cũng không còn kiên nhẫn, nói: "Có cho ta đi không?

Cho một lời chắc chắn đi!

Đệ đệ của ta đang đợi ta về nhà ăn cơm đấy." Đế Tuấn nói như vậy, cũng vô hình trung hòa hoãn bầu không khí căng thẳng giữa hai bên, Vô Cực cũng liếc nhìn Đế Tuấn, thịnh danh chi hạ vô hư sĩ, không có ai là đơn giản cả, không chừng Đế Tuấn cũng vẫn luôn dùng vẻ nóng nảy, dễ nổi giận để ngụy trang.

Cuối cùng hai bên đàm phán xong, Đế Tuấn lấy lại bảo vật rồi đi, nhưng cũng giống như Vô Cực, tạm thời cùng Nhiên Đăng đạo nhân tạo thành một liên minh lỏng lẻo.

Ra khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Nhiên Đăng đạo nhân phất bảo đồ, cuộn Vô Cực lại, sau đó giao cho Đế Tuấn.

Từ Hàng đạo nhân thì kéo Vô Cực sang một bên, đưa một cây Ngọc Thạch Tỳ Bà cho Vô Cực nói: "Nếu đạo hữu đã có được Thủy Linh Châu, chiếm được tiên cơ, lại có được năm món tàn kiện của Minh Hà Lão Tổ, ta làm một người thuận nước đẩy thuyền vậy." Vô Cực nhận lấy Ngọc Thạch Tỳ Bà, không nói gì về lời của đạo nhân, ai biết có phải đang moi lời không, chỉ nói: "Ban đầu ta đưa nó cho Nguyên Minh, không ngờ lại về tay ta, trong cõi u minh tự có thiên ý." Trên mặt Từ Hàng đạo nhân cũng không có vẻ vui mừng hay thất vọng, vẫn như gió xuân ấm áp.

"Các vị đạo hữu, ta xin cáo từ trước, sau này còn gặp lại!" Không có Sơn Hà Xã Tắc Đồ, mọi người cũng chỉ có thể xuất hiện trong Phù Vân Động, Vô Cực bước ra khỏi Phù Vân Động liền ngự không bay đi.

Trĩ Kê Tinh Cơ Nhược Lan ngơ ngác bên cạnh Vô Cực cũng kích động không thôi.

“Đại sư bá, ngự không phi hành cũng quá nhanh rồi…” Cơ Nhược Lan vừa nói xong, gió đã dừng lại, trợn mắt nhìn, đã đến Hoa Quả Sơn.

Hai người hạ xuống đầu mây, lúc này Hồ Ly Tinh Hồ Dật Tiên mới về đến Hoa Quả Sơn, cũng rất uất ức, rõ ràng mình đi trước, đoán chừng Cơ Nhược Lan ở nhà gặm dưa hấu rồi, Đại sư bá không thể thiên vị như vậy chứ.

Vô Cực lấy được Ngọc Thạch Tỳ Bà, vốn định đặt cùng năm món kia, nhưng cầm trên tay lại cảm thấy có chút không ổn.

Vô Cực đem Ngọc Thạch Tỳ Bà đặt trên một tảng đá cao.

Tảng đá đó cũng là một tảng đá thừa ra khi Nữ Oa vá trời.

Chỉ thấy từng điểm tinh hoa nhật nguyệt, hóa thành vật chất tinh hoa rơi xuống Ngọc Thạch Tỳ Bà, sau đó bị hút vào trong.

Vô Cực thầm than, quả nhiên Từ Hàng đạo nhân cũng không tốt bụng như vậy, Ngọc Thạch Tỳ Bà không biết bị ai làm cho hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt đã lâu, sắp thành tinh rồi.

Vốn dĩ sau này linh khí trong trời đất mỏng manh, tinh quái ít đi, nhưng Từ Hàng đạo nhân, nhất thời không để ý, đã mang Ngọc Thạch Tỳ Bà vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, nơi đó tuy không có sinh linh, nhưng nhật nguyệt tinh thần, sông núi đều là thật.

Ngọc Thạch Tỳ Bà trong tình huống đó, đã tu luyện thành tinh quái.

Dù lấy lại toàn bộ tàn kiện, cũng không thể nào ghép lại thành Hỗn Độn Chung được nữa.

Chẳng trách Từ Hàng đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân ngấm ngầm qua lại, nếu để Nguyên Thủy Thiên Tôn biết, Từ Hàng khó tránh khỏi bị trách phạt, tước đi tam hoa trên đỉnh, diệt đi ngũ khí trong ngực cũng là nhẹ.

Từ Hàng làm một việc thuận tay đẩy thuyền, đẩy mầm họa này cho Vô Cực, Ngọc Thạch Tỳ Bà, vốn là một bộ phận của Hỗn Độn chí bảo, lại tu thành tinh quái, thực lực đó chắc chắn cường đại.

Nếu nó đắc đạo ở Côn Lôn Sơn, Từ Hàng cũng giữ lại rồi, nhưng lại ở nơi như Bắc Câu Lô Châu, ma khí hoành hành, tuy Nhiên Đăng đạo nhân miệng nói dùng tà pháp không ngại tâm chính, nhưng thực ra là để che mắt người đời, sợ vực ngoại thiên ma cảm ứng được.

Chương 229

Mưu mẹo của Nhiên Đăng đạo nhân quá nhiều, mọi thứ của gã đều vòng vo, may mà Vô Cực đủ thông tuệ, có thể nhìn thấu dụng tâm của gã.

Sự đã như vậy, Vô Cực cũng không có cách nào, không thể dễ dàng hủy nó đi.

Chỉ có thể tiếp tục đặt ở đó nuôi dưỡng, đồng thời bố trí tầng tầng kết giới xung quanh, để phòng sau khi nó thành tinh đột ngột làm người khác bị thương.

Vô Cực thì không sợ nó, chỉ sợ Hồ Dật Tiên, Cơ Nhược Lan bị hại.

Bản thể của họ yếu hơn, tuy đã tu luyện trước mấy nghìn năm, nhưng thực lực cũng xa xa không bằng Ngọc Thạch Tỳ Bà.

Phải có biện pháp bảo vệ.

Sau khi làm xong các biện pháp bảo vệ, Vô Cực tìm Nữ Oa nương nương nói: "Muội đi nói với đồ đệ của muội là Hiên Viên Hoàng Đế một tiếng, bảo hắn vạn sự dĩ hòa vi quý, tuyệt đối không được xung đột với Xi Vưu ở phía tây nam." Xi Vưu tuy đối với Vô Cực không kính, lại đầu quân dưới trướng Ngọc Hư Cung, nhưng Vô Cực và cha mẹ hắn có tình hương hỏa sâu đậm, phe Ngọc Hư Cung cũng chỉ lợi dụng Xi Vưu thôi.

Xét về thực lực, Xi Vưu tuy không bằng bọn Nhiên Đăng đạo nhân, nhưng thực lực cũng không tầm thường, tại sao không được xếp vào hệ chính thống?

Không phải vì gã là "quái vật" đầu trâu mình người sao, những lời

nói tốt đẹp bề ngoài, trong lòng thì rất coi thường.

Quan điểm này quán triệt từ trên xuống dưới Ngọc Hư Cung, sau này Thân Công Báo mới vì không phải hình người mà luôn bị bài xích khỏi vòng quyền lực.

Nữ Oa cười nói: "Đại huynh, sao huynh không tự đi nói?

Hắn cũng là sư bá của huynh mà." Vô Cực cảm thấy chuyện này để sư phụ đi nói sẽ tốt hơn.

Vô Cực và Hiên Viên Hoàng Đế giao tiếp không nhiều, lỡ như nói không tốt, khiến Hiên Viên Hoàng Đế nảy sinh tâm lý phản nghịch, ngược lại không hay.

Tôn sư trọng đạo là một chuyện, nhưng người có lòng dạ rộng lớn, có cục diện lớn, chắc chắn sẽ không bị tư tưởng của người khác chi phối.

Cho nên Vô Cực cảm thấy để Nữ Oa lợi dụng mối quan hệ thân thiết hơn đi nói sẽ tốt hơn một chút.

"Được rồi, cũng chỉ vì đại huynh thôi, nếu là người khác, muội chẳng thèm để ý đâu." Bên kia, Hồ Dật Tiên lon ton mang ra hai quả dưa hấu ướp lạnh, nói với Nữ Oa: "Sư phụ, lát nữa quay lại ăn dưa nhé." "Đứa trẻ này thật có hiếu." Nữ Oa cũng mặt mày hớn hở, rất thích được nịnh.

Tuy Vô Cực đã đến cảnh giới nuốt gió uống sương, không cần ham muốn ăn uống, nhưng con đường tu chân, quan trọng ở trải nghiệm, mọi thứ trong đời người, không trải qua thì sao đột phá.

Chỉ có trải qua tất cả, khắc chế được, mới có thể từ cảnh giới nhìn núi là núi, nhìn nước là nước đạt đến cảnh giới nhìn núi không phải núi, nhìn nước không phải nước.

Vô Cực bổ một quả dưa hấu, gọi Thạch Cơ đến ăn, mỗi người

mới ăn được một hai miếng, đã thấy Nữ Oa cưỡi mây quay về.

Vô Cực thấy sắc mặt Nữ Oa âm trầm, biết là không ổn, hỏi: "Sao vậy?

Hoàng đế không nghe lời muội sao?" Nữ Oa lắc đầu nói: "Nghe thì có nghe, chỉ là chiến sự đã nổ ra, không thu lại được nữa." Vô Cực nghe xong vội vàng hỏi kỹ.

Thì ra bộ lạc của Xi Vưu đã xảy ra xung đột với người của Hoàng Đế ở Phản Tuyền, vốn cũng không có gì to tát, chỉ là hai bên cãi cọ một chút.

Đột nhiên một người trong bộ lạc Xi Vưu phóng phi đao, giết chết một thống lĩnh dưới trướng Hoàng Đế, người đó chính là họ hàng của Trương Thiên Hữu, một môn nhân của Tiệt giáo.

Trương Thiên Hữu là một thủ lĩnh quan trọng dưới trướng Hoàng Đế, họ Trương chiếm hai ba phần mười toàn bộ lạc, là một họ lớn.

Lại thêm là môn nhân của Tiệt giáo, có chút thủ đoạn, nên càng không thể nuốt trôi cục tức này, thế là tối hôm đó đã kéo người đi giết.

Chém đầu kẻ phóng phi đao.

Cứ như vậy, xung đột giữa hai bộ lạc ngày càng lớn.

Nữ Oa tuy đã đến, nhưng đã muộn, tên đã lên dây không thể không bắn.

Nếu Vô Cực muốn quản chuyện này, trực tiếp đến đánh mỗi bên năm mươi gậy là xong.

Nhưng vấn đề là, hắn không thể nhúng tay.

Vô Cực và Nữ Oa ra mặt, bên Ngọc Hư Cung cũng sẽ ra mặt.

Vốn chỉ là tranh chấp giữa các bộ lạc, Vô Cực vừa nhúng tay vào

sẽ nâng cấp thành đại chiến thần tiên, thành cuộc đối đầu giữa Thủy Liêm Động ở Hoa Quả Sơn và Ngọc Hư Cung.

Vô Cực luôn cảm thấy đây là trò quỷ của Tiếp Dẫn đạo nhân, mình không thể mắc lừa.

Nếu đánh với người của Ngọc Hư Cung, Tiếp Dẫn đạo nhân sẽ là người hưởng lợi nhất.

Tuy không phải lúc để so đo tính toán, nhưng Vô Cực rõ ràng không thích bị người khác dùng làm dao.

Đối kháng với Hồng Quân, lẽ nào dựa vào Tiếp Dẫn đạo nhân?

Mơ đi, phải dựa vào Vô Cực.

Thế là Vô Cực tìm Hồ Dật Tiên nói: "Như vậy đi, ngươi đi giúp Hiên Viên Hoàng Đế, nhưng phải biết điểm dừng, sau khi đánh lui Xi Vưu thì thu tay lại." Hồ Dật Tiên và Cơ Nhược Lan đáp ứng, vừa chuẩn bị xuống núi, Vô Cực không yên tâm, bèn phái một phân thân người giấy đi cùng.

Nắm bắt đại cục phải tự mình làm.

Không phải Vô Cực không tin Hồ Dật Tiên, mấu chốt là Vô Cực biết Hồ Dật Tiên có chút không đáng tin, chuyện Nữ Oa bảo hắn đi cắt đứt giang sơn của Thành Thang là một ví dụ.

Mấy người họ tuy ở Hoa Quả Sơn tu tâm dưỡng tính, mạnh hơn nhiều so với lúc còn ở Hiên Viên Phần, nhưng Vô Cực cảm thấy vẫn phải nắm chắc.

Nhưng Hồ Dật Tiên lại không cảm thấy Vô Cực phái phân thân người giấy đi giám thị, chỉ coi đó là sự quan tâm của trưởng bối đối với vãn bối, cảm động đến mức sắp khóc.

Cuối cùng vì Vô Cực đã có được năm món tàn kiện, cần phải loại

bỏ ma tính, nếu không để Ma Tổ lợi dụng thì không hay.

Cho nên phân thân người giấy chỉ có một tia thần niệm của Vô Cực, thế là cuối cùng cảm thấy không an toàn, lại thêm một đạo nữa.

"Thạch Cơ, còn nhớ lúc nhập môn, ta đã nói với con câu gì không?" Thạch Cơ sớm đã không nhớ rõ, nhưng lại sĩ diện, đành nói: "Nhớ ạ, đại sư bá, đệ tử sao dám quên." "Vậy tốt, đi đi, con nhập môn sớm, tâm tính trầm ổn hơn hai đứa kia, lúc ta luyện hóa chí bảo không thể phân tâm, chỉ dựa vào phân thân người giấy, e rằng không thể kiềm chế chúng tốt được, lúc đó con với tư cách đại sư tỷ phải phát huy tác dụng rồi." "Vâng, đại sư bá!" Nữ Oa vì vá trời tiêu hao quá lớn, thỉnh thoảng sẽ rơi vào giấc ngủ sâu, Phục Hy thì bế quan tham ngộ Cửu Cung Tiên Thiên Bát Quái, tuy thiếu hai bộ, không thể suy diễn tiếp, nhưng từ những gì hiện có, Phục Hy cũng tổng kết ra được một loại đạo quả.

Hồ Dật Tiên tuy là hồ ly đực nhưng bình thường tiếp xúc toàn là nữ giới, sư phụ Nữ Oa là nữ, đại sư tỷ Thạch Cơ cũng là nữ, tam sư muội Cơ Nhược Lan là nữ.

Long nữ ở Long Cung đến chơi cũng là nữ.

Vô Cực tiếp xúc với nó không nhiều, Hiên Viên Hoàng Đế cũng vậy.

Chương 230

Có thể nói trong vòng bạn bè của Hồ Dật Tiên chỉ có Tiểu Thanh Loan là đực, nhưng Thanh Loan cũng là một kẻ ẻo lả, ở cùng Thạch Cơ quá lâu rồi.

Cho nên Hồ Dật Tiên hóa hình cũng là một đại mỹ nhân thiên kiều bách mị.

Cơ Nhược Lan cũng vậy, chỉ là khí chất của nàng thần bí hơn một chút, người như tên gọi, như hoa lan trong cốc vắng.

Hai người xuống núi đến bộ lạc, người trong bộ lạc đều nhận ra họ, biết họ là sư huynh sư tỷ của lãnh tụ bộ lạc.

Hiên Viên Hoàng Đế ra đón, chỉ thấy thân cao một trượng, râu dài, vẻ mặt uy nghiêm, bên hông treo Hiên Viên Kiếm, vừa thấy Hồ Dật Tiên và Cơ Nhược Lan liền nói: "Hai vị sư tỷ, làm sư đệ nhớ chết đi được, có rảnh xuống núi thăm ta sao?" Hồ Dật Tiên cười nói: "Đã nói bao nhiêu lần rồi, ta là sư huynh của ngươi, ngươi không gọi ta là sư tỷ ta cũng vui.

Nhưng không phải chuyện đó, sư phụ bảo ta đến trợ giúp ngươi một tay." Hiên Viên Hoàng Đế vui mừng khôn xiết: "Đúng lúc lắm, bộ lạc của Xi Vưu có rất nhiều năng nhân, sư đệ đang ứng phó không nổi đây." Hiên Viên Hoàng Đế mời Hồ Dật Tiên vào trong, lại thấy một người mặc đồ đen, mặt không biểu cảm đi theo sau Cơ Nhược Lan.

"Người này… trông lạ quá." "Không cần để ý, là phân thân người giấy của đại sư bá, nếu ta có nguy hiểm, sẽ hiện thân." "Thì ra là vậy, đại sư bá đối với ta thật yêu thương hết mực!" Hiên Viên Hoàng Đế cũng không quan tâm phân thân người giấy của Vô Cực có thể truyền đạt lòng kính trọng của mình không, đi tới bái lạy, cuối cùng còn

muốn mời phân thân người giấy ngồi ở ghế trên.

Ngồi xuống bàn bạc chưa được bao lâu, Thạch Cơ nương Thanh Loan đến.

"Hai vị sư muội đi nhanh thật, ta cưỡi Thanh Loan mà cũng không đuổi kịp." Cơ Nhược Lan trêu chọc: "Không phải vì Thanh Loan ngươi nuôi quá béo, bay không nổi sao." "Nói bậy!

Cơ Nhược Lan, ngươi còn nói bậy nữa, ta xé nát miệng ngươi, lão tử thân hình cực phẩm, mập chỗ nào chứ!" Tiểu Thanh Loan rơi xuống đất, Thạch Cơ vừa xuống, nó lăn một vòng trên đất, hóa thành một thanh niên anh tuấn, sau đó cũng không khách khí, trực tiếp đi đến chỗ ngồi, vớ lấy một cái đùi gà gặm.

Hồ Dật Tiên nói: "Ngươi cũng ăn gà, ăn đồng loại à." "Rõ ràng là đùi gà, sao lại là ăn đồng loại?" "Sư phụ nói, gà núi là do Thanh Loan hóa thành, xem lông vũ của ngươi kìa, giống hệt." "Phóng thí, ta không ăn!" Hiên Viên Hoàng Đế mỉm cười nhìn tất cả, cũng nhớ lại cảnh tượng lúc học nghệ ở Hoa Quả Sơn, bây giờ hắn hô một tiếng trăm người hưởng ứng, không ai dám trái ý, nhưng cảnh tượng vui vẻ hòa thuận như thế này thì đã lâu không được hưởng thụ.

Vợ con đối với Hiên Viên Hoàng Đế mà nói, cũng là kính sợ nhiều hơn là yêu thương.

"Báo!

Quân của Xi Vưu có một người tên là Phong Bá, gây ra từng trận cuồng phong, tên của quân ta không bắn tới được, ngược lại tên của chúng lại bay xa hơn rất nhiều, quân ta tổn thất thảm trọng!" "Cái gì!

Tổn thất bao nhiêu?" Hiên Viên Hoàng Đế đứng bật dậy.

Dân chúng trong bộ lạc là tâm can của hắn, thiếu một người cũng khiến hắn đau lòng không thôi.

Nhân lực là sức sản xuất, bộ lạc muốn lớn mạnh, dân số là mấu chốt, mỗi một thanh niên trai tráng đều là tài sản quý giá.

"Khoảng hai nghìn người…" Tiểu Thanh Loan lau miệng nói: "Sư đệ đừng vội, ta cũng không ăn không đùi gà của ngươi, để ta đi gặp tên Phong Bá đó!" Tiểu Thanh Loan không có sư phụ, là tọa kỵ của Vô Cực, nhưng Vô Cực bây giờ không cưỡi nó, cơ bản đều ở cùng Thạch Cơ, Nữ Oa truyền đạo, nó cũng nghe theo, là sư huynh của Hiên Viên Hoàng Đế, miễn cưỡng cũng phải đi.

Hiên Viên Hoàng Đế nghe xong, mừng rỡ, vì cha mất sớm, học nghệ được nửa chừng đã xuống núi, pháp thuật đều chưa học hết, bây giờ nghe Tiểu Thanh Loan muốn ra tay, tự nhiên mừng như điên.

"Vậy phiền sư huynh rồi." "Tiểu Thanh Loan được không đó, đừng làm mất mặt Hoa Quả Sơn, Thủy Liêm Động của chúng ta nha." Hồ Dật Tiên thường ngày trêu chọc Tiểu Thanh Loan.

"Câm miệng cho ta!

Sư đệ, thái sẵn dưa hấu cho ta, đợi ta thắng trận trở về dùng giải khát!" Nói rồi Thanh Loan hóa thành nguyên hình bay về phía chiến trường phía trước.

Tiểu Thanh Loan bay đến chiến trường, lại thấy tình hình còn tồi tệ hơn nhiều so với những gì vừa nghe.

Gió thổi binh lính của Hiên Viên Hoàng Đế, ngay cả mắt cũng không mở ra được, không ít người bị thổi bay.

"Yêu nghiệt phương nào, dám ở đây làm càn!" Tiểu Thanh Loan hét lớn một tiếng, đôi cánh vỗ một cái, hướng gió thay đổi, lại biến thành một trận lốc xoáy cuộn ngược trở lại, lần này cuốn binh lính của bộ lạc Xi Vưu lên trời.

Trong đó có một người cười lớn nói: "Thật là buồn cười, một con

yêu quái, lại mắng người khác là yêu nghiệt!" "Phóng thí, gia gia ta là Thanh Loan, yêu quái gì?

Mở to mắt chó của ngươi ra mà nhìn!" Đối diện bộ lạc Xi Vưu đi ra một người, lại là một đạo nhân ăn mặc, nói: "Đạo gia nói ngươi là yêu, ngươi chính là yêu!

Rõ ràng là một con gà, lại tự xưng là Thanh Loan, thật đáng cười!" Tiểu Thanh Loan ghét nhất người khác nói nó là gà, sư huynh đệ trêu chọc không sao, nhưng người khác thì không được!

Nó bay tới mổ tới tấp, làm cho đạo nhân kia tay chân luống cuống, cuối cùng từ bên hông gỡ ra một cái túi vải.

"Gà tinh xem chiêu!" Vù!

Vù!

Vù!

Cuồng phong nổi lên, so với vừa rồi mà nói, sức gió còn mạnh hơn trăm lần.

Ngay cả lá cờ của Hiên Viên Hoàng Đế to bằng cánh tay cũng bị thổi gãy, Tiểu Thanh Loan vỗ cánh đối kháng, nhưng sức gió kia hơn sức của nó rất nhiều, Tiểu Thanh Loan cũng không có cách nào.

Lúc này Tiểu Thanh Loan sờ vào Phược Tiên Tác bên hông, thầm nghĩ: Không ngờ vừa lên đã phải dùng Phược Tiên Tác mà đại lão gia cho ta, thật sự phải dùng đến chiêu cuối cùng rồi.

Thế là nó tế Phược Tiên Tác nói: "Bắt lấy hắn cho ta!" Một đạo kim quang, Phược Tiên Tác đuổi theo, trói chặt đạo nhân kia lại.

Tiểu Thanh Loan lăn một vòng trên đất, hóa thành hình người, tiện tay nhặt một thanh đao rơi dưới đất, đạp lên ngực đạo nhân kia nói: "Bị gia gia trói rồi, có gì thì nói đi!" "Phỉ!

Gà tinh!

Đạo gia ta mà cầu xin tha thứ sao?" Tiểu Thanh Loan đại nộ, giơ đao chém xuống.

Lúc này xa xa có người hét lớn: "Đao hạ lưu nhân, Thanh Loan sư huynh, đao hạ lưu nhân a!" Nhưng đã muộn rồi, Tiểu Thanh Loan, tay hạ đao xuống, chặt đầu đạo nhân kia, một vòi máu nóng phun ra, nguyên thần bay ra từ nê hoàn cung nói: "Cứ đợi đấy cho đạo gia!" Lúc này người gọi Tiểu Thanh Loan đao hạ lưu nhân mới đến gần.

Tiểu Thanh Loan vừa nhìn, chỉ thấy đối phương đầu trâu mình người, cưỡi trên một con mèo lớn đen trắng xen kẽ.

"Xi Vưu?" "Đúng vậy, vội vàng chạy đến cũng không kịp, ai, đều tại con Thực Thiết Thú của ta, đi được nửa đường lại đòi ăn trúc…" "Vậy thì sao?" Xi Vưu nhìn Tiểu Thanh Loan nói: "Triệu Phong sư huynh là đệ tử yêu quý của sư phụ ta, ngươi hủy đi nhục thân của hắn, chuyện này khó mà kết thúc tốt đẹp được, gọi Vô Cực sư thúc của ngươi đến đi, ngươi ứng phó không nổi đâu." "Phỉ!

Nguyên Thủy Thiên Tôn đến đây, tiểu gia ta cũng không sợ!" Xi Vưu nhìn Tiểu Thanh Loan nói: "Được thôi, ta tin ngươi, nhưng tại sao chân ngươi lại run?" "Ngươi hiểu gì chứ?

Ta thích rung chân, cái tiết tấu này ngươi có thể cảm nhận được không!" Lúc này Thạch Cơ, Hồ Dật Tiên, Cơ Nhược Lan cũng đến, thấy Tiểu Thanh Loan giết Triệu Phong, Hồ Dật Tiên nói: "Đại sư bá dặn dò ta mãi, không ngờ Thanh Loan lại gây ra chuyện, trói hắn lại là được rồi, tại sao phải giết, tát hắn hai cái sỉ nhục là được rồi mà." Xi Vưu mắt trâu trợn tròn nói: "Người trẻ tuổi, tin ta đi, làm như vậy còn khiến hắn tức giận hơn là hủy nhục thân của Thanh Loan…" "Vậy thì không có gì để nói nữa, chỉ có thể đánh thôi!" Hồ Dật Tiên hăm hở muốn thử, học nghệ đã lâu, chưa có dịp dùng, sớm đã không vừa mắt

đám người Ngọc Hư Cung rồi, chỉ hủy một cái nhục thân, có cần phải làm căng như vậy không?

"Tốt nhất là về núi báo cáo với Vô Cực sư thúc đi." "Ta không thèm!" Tiểu Thanh Loan cũng nổi nóng, quay đầu nói với Hồ Dật Tiên: "Quay đầu mà đi mách lẻo thì đừng coi ta là huynh đệ!" Cơ Nhược Lan nói: "Vốn dĩ cũng không coi là huynh đệ mà." "?" "Coi là tỷ muội thôi!" "Nói chuyện có thể đừng ngắt quãng được không?" Xi Vưu thở dài một hơi, nếu không phải nhất thời mê muội, hắn cũng là huynh đệ với đám người này, chỉ là bây giờ mọi người đều có sư môn riêng, cũng không thể tự quyết định được.

Xi Vưu vung cây cự phủ trong tay, nó được luyện hóa từ Xích Điện Kiếm và Thanh Sương Kiếm, dù sao dùng rìu quen hơn, cũng dung hợp thêm một số bảo vật khác, bây giờ có bốn thuộc tính phong hỏa lôi điện, tên là Xi Vưu Phủ.

Đây là do sư thúc của hắn là Thái Thượng Lão Quân tự mình luyện chế cho.

Thực ra Xi Vưu cũng không hiểu tại sao sư thúc Thái Thượng Lão Quân lại hậu ái với mình như vậy, tự mình luyện chế vũ khí, vũ khí này so với một số pháp bảo uy lực mạnh mẽ cũng không kém.

Chương 231

Trong Tam Thanh, Thái Thượng Lão Quân là người thần bí nhất, hành sự thường khiến người khác bất ngờ, không ai đoán được.

Hai bên thu dọn tàn binh về doanh, chỉ đợi ngày mai lại đại chiến.

Tiểu Thanh Loan không quan tâm, dù sao cũng là thắng trận trở về, một mình ăn hết một quả dưa hấu lớn.

"Sướng, đại lão gia nói đúng, dưa hấu phải bổ làm đôi, sau đó múc ăn mới sướng, ăn từng miếng không đã!" Tiểu Thanh Loan vui vẻ suốt một đêm, chơi suốt một đêm, chỉ có Hiên Viên Hoàng Đế có chút lo lắng.

Người chết đều là thần dân của hắn, nhưng nhìn thấy tình hình ngày càng gay gắt, không thể thoát thân.

Hiên Viên Hoàng Đế nắm chặt Hiên Viên Kiếm trong tay, thầm nghĩ: Nếu tên đã lên dây, vậy thì phá tan tất cả!

Cho nên ngày thứ hai, ngược lại Hiên Viên Hoàng Đế là người phóng khoáng nhất.

Buổi trưa, bộ lạc Xi Vưu có người ra khiêu chiến.

Chuyên môn điểm danh Tiểu Thanh Loan.

Hồ Dật Tiên nói: "Thanh Loan, ngươi nghỉ ngơi một chút đi, ngươi biết rõ đối phương hơn, hay là đổi ta ra trận, có thể đánh bất ngờ." Đầu óc của Hồ Dật Tiên trong mấy người là tốt nhất, Tiểu Thanh Loan thực ra chơi cả đêm cũng có chút sợ, thế là nói: "Được thôi, nếu không địch lại, ta ở bên cạnh phóng Khổn Tiên Tác!" Đổi Cơ Nhược Lan ra trận, chỉ thấy đối phương là một đạo cô, tay cầm một cái giỏ hoa.

Cơ Nhược Lan cười nói: "Dì xách giỏ đi mua rau à, sao lại đến trước trận?" Vốn dĩ dung mạo của đạo cô cũng không đẹp, so với Cơ Nhược Lan, tự nhiên là một trời một vực.

Đạo cô kia nói: "Chết đến nơi rồi còn cứng miệng, con gà tinh kia không chịu ra sao?

Vậy thì lấy ngươi khai đao trước!" Cơ Nhược Lan bản thân là trĩ kê tinh, cũng ghét người khác nhắc đến chuyện này, nghe đạo cô nói vậy, càng tức giận, cầm song cổ kiếm chiến với đạo cô.

Đạo cô từ sau lưng rút ra một thanh bảo kiếm nghênh chiến Cơ Nhược Lan, hai người đánh qua đánh lại, nhưng Cơ Nhược Lan cũng được danh sư chỉ điểm, một câu nói của Vô Cực, còn hơn vạn vạn ngày.

Đối với võ kỹ của Cơ Nhược Lan có sự đề cao rất lớn, có thể nói trừ phi bị đạo hạnh áp chế, hoặc nhục thể quá mạnh, Cơ Nhược Lan ở cùng cấp bậc cận chiến tuyệt đối là tồn tại trong top mười.

Đạo cô dần dần đuối sức, Cơ Nhược Lan lại ung dung tự tại, cười nói: "Có hai ba miếng võ mà cũng dám ra đây mất mặt!" Ngay lúc Cơ Nhược Lan một kiếm đánh bay bảo kiếm của đạo cô, chuẩn bị chế phục nàng ta, lại thấy đạo cô kia cổ tay lật một cái, lộ ra một viên châu, viên châu đó phát ra hào quang ngũ sắc, đâm vào mắt Cơ Nhược Lan đau nhói.

"A, cái gì vậy, ta không nhìn thấy gì nữa!" Tiểu Thanh Loan ở bên cạnh thấy tình hình không ổn, vội vàng tế xuất Phược Tiên Tác.

Đạo cô kia thấy Phược Tiên Tác, liền ném cái giỏ trong tay ra, không ngờ lại thu mất Phược Tiên Tác.

"Phược Tiên Tác của ta!" Bên cạnh Hồ Dật Tiên thổi một trận gió cát, vội vàng cứu Nhược Lan xuống.

Đạo cô chiếm được tiện nghi, chỉ để lại một câu.

"Đợi bảy bảy bốn mươi chín ngày sau đến nhặt xác cho nó đi!

Ta muốn nó thần hồn câu diệt!" Về doanh, Cơ Nhược Lan không nói được lời nào.

Hồ Dật Tiên nói: "Cái gì vậy, sao lợi hại thế!" Thạch Cơ nói: "Hình như đối với ta không có tác dụng, ngày mai ta đi bắt nàng ta, lấy thuốc giải cứu sư muội." Hồ Dật Tiên nói: "Cũng đúng, chúng ta đều là nhục thể hóa hình, đại sư tỷ lại là linh thạch hóa thành, tự nhiên không sợ hào quang, ta thấy cứ làm vậy đi, nếu bây giờ về núi cầu cứu, thật sự quá mất mặt." Lúc này phân thân người giấy của Vô Cực tuy ở đó, nhưng Hồ Dật Tiên không gọi tỉnh, nó cũng không biết chuyện bên này, dù sao toàn bộ tâm trí đều đặt vào việc hóa giải ma tính rồi.

Năm ma thần nhập ma sâu, không phải một sớm một chiều có thể luyện hóa được.

Tiêu hao tâm thần của Vô Cực, vốn Vô Cực có thể tranh thủ quan tâm bên này, nhưng lúc mấu chốt cũng không cho phép một lòng hai việc.

Tình hình của Cơ Nhược Lan ngày thứ hai cũng không có chút chuyển biến tốt đẹp nào, nhìn một đám sư huynh muội cũng thương tâm không thôi.

Hiên Viên Hoàng Đế nói: "Đại sư tỷ, Hiên Viên Kiếm của ta cho ngươi mượn dùng đi." Thạch Cơ nói: "Không cần, ta có Bát Quái Vân Quang Mạt, đủ để đối phó rồi, giết thỏ cần gì dao mổ trâu!" Thạch Cơ cũng biết từ "gà" trong sư huynh muội, nên dùng ít đi, cho nên dùng từ "thỏ" thay thế.

Trước trận hai quân, đạo cô ra trận, cười lạnh nói: "Không ngờ

ngươi có gan!" Thạch Cơ ra ngựa nói: "Có gì mà không dám?

Để ta thử sức ngươi!" Nói rồi cầm thương đối trận đạo cô, Thạch Cơ vốn cũng dùng kiếm, nhưng một mặt ngưỡng mộ Vô Cực, mặt khác cười Thanh Loan dùng kiếm quá ngắn, cho nên dùng thương tốt hơn.

Cây thương này cũng là do Long Nữ ở Long Cung dùng vạn năm hàn thiết thượng hảo rèn thành tặng cho Thạch Cơ làm quà sinh thần ba nghìn tuổi, Thạch Cơ lại được Vô Cực truyền cho bảy mươi hai lộ Địa Sát thương pháp, biến hóa vô cùng.

Nếu nói có người Cơ Nhược Lan không đánh lại, Thạch Cơ là một trong số đó.

Đạo cô hôm qua có thể đánh với Cơ Nhược Lan mấy chục hiệp, nhưng trước mặt Thạch Cơ thật sự mấy hiệp cũng đã thấy khó khăn.

Một tấc dài, một tấc mạnh.

Đạo cô thấy không địch lại, liền lật cổ tay, lại giơ viên châu kia ra, hào quang ngũ sắc lập tức hiện ra.

Thạch Cơ mắt cũng không chớp, thực ra tuy đã hóa hình thành người, nhưng mắt là đồ giả, nhìn đồ vật căn bản không dùng mắt, hào quang ngũ sắc kia làm sao có thể gây thương tổn.

Đạo cô thấy Thạch Cơ căn bản không ăn chiêu này, cũng kinh ngạc, xoay người bỏ chạy.

Thạch Cơ cầm thương đâm tới, một chiêu Tật Điện Dẫn trong bảy mươi hai lộ Địa Sát thương pháp, nhanh như chớp giật!

Nhưng một thương đâm ra, lại nghe tiếng "đang", không đâm xuyên qua thân thể đạo cô.

Thạch Cơ kinh ngạc, chỉ thấy đầu thương bị một lỗ thủng trên bộ

Tử Thụ Tiên Y mà đạo cô kia mặc bên trong chặn lại.

Đạo cô quay đầu cười nham hiểm: "Không đâm được đâu!" Nói rồi rút kiếm chém tới.

Thạch Cơ vội vàng né tránh, nhưng đạo cô không sợ mũi thương của nàng, chỉ che đầu mặt, những chỗ khác mặc kệ, Thạch Cơ cứ như vậy cũng dần rơi vào thế hạ phong.

Thạch Cơ cắn răng, lấy Bát Quái Vân Quang Mạt ra.

"Trói lại cho ta!" Bát Quái Vân Quang Mạt có hai công dụng diệu kỳ, một là bát quái trận mà Phục Hy thêm vào, có thể trói người, thần quỷ khó lường, hai là có thể triệu hoán lực sĩ do trời đất tự nhiên sinh ra đến tương trợ.

Dời núi chuyển non, chỉ như trò trẻ con.

Vút, Bát Quái Vân Quang Mạt một đạo kim quang chiếu xuống, bao phủ đạo cô kia vào trong, không thể thoát ra được, sau đó Thạch Cơ lại niệm chú ngữ, không lâu sau một lực sĩ cao mấy trượng, quấn khăn vàng, cưỡi mây đến.

Đạo cô kia thấy lực sĩ liền nói: "Ngươi dám giúp nó?

Còn không mau đi." Lực sĩ ngẩn ra, nói với Thạch Cơ: "Thất lễ rồi, người của Ngọc Hư Môn, ta không thể là địch với ngươi." Nói rồi lại bỏ đi, khiến Thạch Cơ vừa xấu hổ vừa tức giận.

Lúc này đạo cô lại ném giỏ hoa ra, lại thu mất Bát Quái Vân Quang Mạt.

Chương 232

Lúc này Hiên Viên Hoàng Đế thấy tình thế không ổn, liền gỡ bội kiếm bên hông ném cho Thạch Cơ nói: "Đại sư tỷ tiếp kiếm!" Thạch Cơ một tay tiếp kiếm, xoay người rút kiếm.

Trong sát na, phong vân biến sắc, cuồng phong nổi lên, sấm chớp vang dội, mặt đất cũng đang ầm ầm rung chuyển, phàm nhân trong hai quân đều sợ đến mức ngồi bệt xuống đất.

"Con mụ chết tiệt, chết đi cho lão nương!" Thạch Cơ mạnh mẽ rút Hiên Viên Kiếm ra, chỉ thấy thân kiếm toàn thân vàng óng, trên đó ghi khắc rất nhiều chú ngữ pháp văn, kiếm vừa ra khỏi vỏ, hàn khí đó đã đóng băng đạo cô kia.

Tiếp đó Thạch Cơ giơ kiếm lên đỉnh đầu, dùng sức chém xuống.

Ầm!

Cùng với sự rơi xuống của Hiên Viên Kiếm, đạo cô kia hét lên một tiếng.

Từ đầu đến chân bị chém thành hai nửa, Tử Thụ Tiên Y cũng theo gió tan biến, chí bảo giỏ hoa cũng bị chém thành hai nửa.

Ngay cả nguyên thần của đạo cô cũng không thể thoát, trực tiếp bị Hiên Viên Kiếm một kiếm diệt sạch.

Một kiếm của Thạch Cơ chém xuống, trên mặt đất tạo ra một vết nứt dài.

Quân dân bộ lạc Xi Vưu liều mạng chạy trốn, vô số người rơi vào vết nứt, bị nuốt chửng.

Hiên Viên Hoàng Đế cũng há hốc mồm, không ngờ uy lực của một kiếm lại lợi hại đến vậy!

Dù sao từ khi xuất sư đến giờ hắn cũng chưa có cơ hội dùng Hiên Viên Kiếm.

"Đại sư tỷ, giết là được rồi, cần gì dùng sức lớn như vậy!?" Tiểu Thanh Loan chạy tới, lấy lại những bảo vật bị đạo cô thu đi, may mà không bị hư hại.

"Nếu làm hỏng bảo vật của ta thì sao…" Nói rồi Tiểu Thanh Loan tiện tay lấy ra viên châu của đạo cô kia.

Tử Thụ Tiên Y hỏng rồi, giỏ hoa hỏng rồi, nhưng viên châu vẫn còn nguyên.

Thạch Cơ ngồi phịch xuống đất, có chút kiệt sức, nói: "Ngươi tưởng ta muốn dùng sức lớn vậy sao?

Hiên Viên Kiếm hút cạn sức mạnh của ta rồi… Ai đó, có thể đỡ ta dậy không…" Xem ra Hiên Viên Kiếm tuy uy lực cực lớn, nhưng di chứng cũng không nhỏ.

Hồ Dật Tiên đỡ Thạch Cơ dậy, nói với Hiên Viên Hoàng Đế: "Sư phụ đối với ngươi thật tốt, cũng không cho ta bảo vật gì ra hồn cả." Hiên Viên Hoàng Đế nói: "Sư phụ cho ta lúc đó cũng nói, vật này có duyên với ta… Nhị sư huynh, đừng nói vậy, sau này sư phụ cũng sẽ cho huynh bảo vật thôi." Hồ Dật Tiên nói: "Ta không có ý đó, ta chỉ nói bừa thôi, thật sự không ghen tị đâu, chỉ đố kỵ thôi à." Đạo cô bị chém, quân Xi Vưu đại bại, sau khi về doanh trại liền đóng cửa không ra.

Bên này Thạch Cơ kiệt sức, mặt đất lại nứt ra, không tiện truy kích, cũng đành phải về doanh bàn bạc kế lâu dài.

"Đáng tiếc giết đạo cô kia mà lại không biết cách cứu tam sư muội." "Tục ngữ nói giải chuông cần người buộc chuông, ta thấy vấn đề nằm ở viên châu kia, hay là ta đi hỏi đại sư bá nhé." "Không được,

ta đã giết hai người, đại sư bá biết chắc chắn sẽ trách ta, ta phải giải quyết xong chuyện này, lúc đó dù có trách, ta không có công lao cũng có khổ lao, không có khổ lao cũng có bì lao, không thể phạt nặng như vậy được, đúng rồi Thanh Loan, ngươi không quen biết Đế Giang sao?

Có thể hỏi ai trong tộc của hắn không?" Thanh Loan gật đầu nói: "Được thôi, ta mang viên châu đi hỏi, ai, vốn dĩ hỏi Nguyên Minh là tốt nhất, chỉ tiếc nàng ta cũng là môn hạ của Tam Thanh." Nghỉ ngơi mấy ngày, để Thanh Loan có thời gian đi tìm danh sư giải đáp cách cứu Cơ Nhược Lan.

Ngày thứ ba, phe Xi Vưu lại đến một đạo nhân.

Thể lực của Thạch Cơ chưa hồi phục, Tiểu Thanh Loan lại đi tìm thuốc giải, chỉ còn lại một mình Hồ Dật Tiên, Hồ Dật Tiên tinh ranh biết bao, không ra trận, thế là Trương Thiên Hữu xin ra trận, kết quả bị đạo nhân kia một đạo điện quang đánh bay về.

Trương Thiên Hữu nằm trên giường nói: "Bảo đệ đệ của ta báo thù cho ta…" Nói xong thì chết.

Lần này hai bên thương vong càng nặng, thù hận càng không thể hóa giải.

Đạo nhân khiêu chiến, Hồ Dật Tiên quyết không ra trận, đạo nhân ở ngoài doanh phóng lôi điện, đánh đổ cả cờ xí của phe Hiên Viên Hoàng Đế, nhà gỗ đều bốc cháy.

Quân Xi Vưu thừa cơ tấn công, Hiên Viên Hoàng Đế đại bại bỏ chạy.

Hiên Viên Hoàng Đế một đường chạy đến Cự Lộc, đây cũng là căn cơ của hắn, lùi không thể lùi, trốn không thể trốn.

Lúc này đệ đệ của Trương Thiên Hữu, Trương Thiên Tả đến.

“Hứa Lôi khi người quá đáng, giết huynh trưởng của ta!

Hiên Viên, đừng lo lắng, người này vốn có bản lĩnh thông thiên, có thể khống chế lôi điện, nói thật ta cũng không phải đối thủ của hắn, ta đã mời sư tỷ của ta ra tay, chỉ cần đợi thêm hai ngày nữa.” Hiên Viên Hoàng Đế không có cách nào khác, chỉ có thể gắng gượng hai ngày.

Hắn cho dỡ hết nhà cửa, chỉ dùng đất bùn thuần túy để xây, nếu không bị Hứa Lôi một phát sét đánh xuống, lại bốc cháy.

Nhưng Trương Thiên Tả nói không sai, chỉ đợi một ngày, môn nhân của Tiệt giáo là Âm Lệ Hoa đã đến.

“Thì ra là Hứa Lôi, hừ, các vị xem ta bắt hắn!” Âm Lệ Hoa ngay cả nước cũng không uống một ngụm, đã ra trận.

Hứa Lôi thấy trong doanh của Hiên Viên Hoàng Đế có người ra, theo bản năng muốn dùng sấm sét để đánh, nhưng niệm chú nửa ngày, lại không có một tia điện quang nào.

Âm Lệ Hoa cười nói: “Hứa Lôi, xem ta là ai!” Hứa Lôi nhìn kỹ, hét lớn: “Thì ra là Nữ Bạt!” Bản thể của Âm Lệ Hoa là Nữ Bạt, chuyên gây ra hạn hán, trên trời ngay cả một đám mây cũng không có, làm sao có sấm sét được.

Hứa Lôi quay người bỏ chạy, Âm Lệ Hoa như hình với bóng, một trảo đâm xuyên thiên linh cái của Hứa Lôi, bắt cả nguyên thần ra.

“Giết sư đệ của ta?

Hừ!” Âm Lệ Hoa nhìn nguyên thần trong lòng bàn tay, khóe miệng cong lên một nụ cười trào phúng, bàn tay dùng sức bóp nát nguyên thần của Hứa Lôi.

Hiên Viên Hoàng Đế thừa cơ dẫn binh truy sát, nếu không phải Xi Vưu đích thân đoạn hậu, một trận này đã đánh đuổi quân Xi Vưu về nhà.

Âm Lệ Hoa về doanh, nói với Hiên Viên Hoàng Đế: "Lần này xuống núi, ta đã xin sư phụ rất nhiều pháp bảo, dù có nhiều người hơn nữa cũng vô dụng.

Ta nhất định sẽ đòi lại công đạo cho Trương Thiên Hữu sư đệ." Hiên Viên Hoàng Đế nói: "Vậy xin cảm tạ tiên cô trước." Trương Thiên Tả và Âm Lệ Hoa tuy là sư tỷ đệ, nhưng hai người rất hợp nhau, có khả năng trở thành đạo lữ, cho nên Trương Thiên Tả vừa nhờ vả, Âm Lệ Hoa liền đến.

Lúc này Tiểu Thanh Loan không tìm được Đế Giang, nhưng đã tìm được Hậu Thổ.

Hậu Thổ thấy viên châu kia nói: "Định Hải Châu à!

Nghe nói có hai mươi bốn viên, xâu lại với nhau mới là lợi hại nhất, đây chỉ có một viên thôi." "Vậy bị Định Hải Châu làm thương, nên chữa trị thế nào?" Hậu Thổ nói: "Ta không biết, nhưng ta biết có một người chắc chắn biết." "Ai?" "Nguyên Minh a." Tiểu Thanh Loan vò đầu, lại quay về điểm xuất phát.

Không phải không thể tìm Nguyên Minh sao.

"Không còn ai khác sao?

Ví dụ như Đế Giang đại gia?" "Không được, dù ta biết, cũng không kiếm đủ dược liệu, dù kiếm đủ dược liệu, Cơ Nhược Lan cũng không đợi được đến lúc thuốc luyện thành công đâu." Tiểu Thanh Loan cũng không có cách nào.

Chương 233

Chỉ có thể mặt dày lén lút đi tìm Nguyên Minh.

Cũng không dám trực tiếp đi tìm, chỉ có thể ở bên ngoài rình mò.

Tiểu Thanh Loan thầm nghĩ, nếu đến ngày thứ bảy vẫn không rình được, chỉ có thể ngoan ngoãn quay về cầu xin đại lão gia Vô Cực giúp đỡ thôi, cùng lắm là để đại lão gia đá vào mông mấy cái.

Đến ngày thứ năm, Tiểu Thanh Loan cuối cùng cũng đợi được Nguyên Minh.

Nguyên Minh vừa thấy Tiểu Thanh Loan liền kéo nàng trốn sang một bên nói: "Ngươi chạy đến đây làm gì?

Ai mà không biết ngươi là tọa kỵ của Vô Cực, nếu ngươi ở đây, ở đó, khó tránh khỏi bị người khác nhòm ngó." Tiểu Thanh Loan nói: "Không phải không có cách nào sao, Cơ sư muội trúng Định Hải Châu rồi, chỉ có thể cầu ngươi cho thuốc giải thôi." Nguyên Minh nói: "Bây giờ Ngọc Hư Môn hạ đang khai chiến với các ngươi, ta thật sự không thể giúp được." Nói rồi Nguyên Minh quay người bỏ đi.

Tiểu Thanh Loan tức giận nói: "Ngươi quên đại lão gia nhà ta vì ngươi mà đã cầu tiên cầu thuốc sao?" Nguyên Minh không cam chịu yếu thế nói: "Đó là Vô Cực nợ ta!" Tiểu Thanh Loan cũng không nói nên lời, chỉ có thể nhìn bóng lưng Nguyên Minh đi xa, nhưng vừa chuẩn bị rời đi, lại thấy trên mặt đất có một cái bình sứ nhỏ.

Tiểu Thanh Loan lúc này mới hiểu ra, dù sao đây cũng là phạm vi thế lực của Ngọc Hư Cung, Nguyên Minh không thể làm chuyện phản bội tộc phản bội giáo, chỉ có thể dùng cách này.

"Nguyên Minh tỷ tỷ, xin lỗi, vừa rồi ta mắng ngươi, ta thay mặt

Cơ sư muội cảm ơn tỷ trước…" Tiểu Thanh Loan mặc niệm một câu, sau đó vội vàng cầm thuốc bay trở về.

Lúc này Hiên Viên Hoàng Đế được Âm Lệ Hoa giúp đỡ, liên tiếp đại phá quân Xi Vưu ba lần, Xi Vưu cũng chỉ còn lại một doanh trại cuối cùng, nếu bại nữa là phải rút khỏi Cự Lộc.

Lúc này đến một người.

Xi Vưu thấy hắn, cũng vô cùng tôn kính.

"Tiệt giáo Âm Lệ Hoa bên kia rất lợi hại, có rất nhiều pháp bảo…" Người đó cười nói: "Không sao, ta chỉ cần một chiêu, có thể khiến hắn có đi không có về!" Thế là Xi Vưu theo sự phân phó của đạo nhân kia, bố trí đại trận trước doanh trại, chỉ đợi Âm Lệ Hoa đến phá trận.

"Lỡ như hắn không phá trận thì sao?

Chỉ công kích sườn doanh trại ta cũng không giữ được." Đạo nhân kia cười nói: "Trận này không phá không được, cứ chờ xem kịch hay đi." Âm Lệ Hoa quả thực không định phá trận, tại sao nhất định phải phá trận chứ, cách làm cổ hủ biết bao.

Nhưng ngày thứ hai nàng mới biết mình đã sai.

Khói đen trong trận đó lan tỏa, phát tán ra bốn phía, nếu không quản, cả Cự Lộc sẽ bị khói đen bao vây, không thể ở, không thể sản xuất, Hiên Viên Hoàng Đế dù thắng cũng vô dụng.

Nữ Bạt Âm Lệ Hoa không còn cách nào khác, đành phải cứng đầu cùng Trương Thiên Tả xông vào Mê Hồn Trận.

Khói đen mù mịt, Âm Lệ Hoa căn bản không nhìn rõ phương hướng ở đâu, nhưng Âm Lệ Hoa có mưu kế, sớm đã ở bên ngoài tính toán rõ ràng diện tích toàn bộ Mê Hồn Trận.

“Trận này rộng khoảng ba nghìn sáu trăm bước, dài bốn nghìn ba trăm bước, trận nhãn hẳn là ở vị trí trung tâm, ta chỉ cần đi thẳng là được!” Âm Lệ Hoa và Trương Thiên Tả, lưng tựa lưng, từ từ di chuyển về phía trước.

Cũng chỉ có thể người dựa vào người thôi.

Âm Lệ Hoa trong lòng thầm đếm số bước.

Nhưng đi được một nghìn sáu trăm ba mươi ba bước, Âm Lệ Hoa đột nhiên cảm thấy một trận gió âm từ bên cạnh ập đến.

Âm Lệ Hoa từ trong lòng lấy ra Ngũ Hành Kim Quang Tráo, nghênh đón luồng gió âm đó.

Ầm!

Luồng gió âm chứa đựng sức mạnh cực lớn, hất Âm Lệ Hoa quay một vòng như con quay.

Thương thì không thương, nhưng Âm Lệ Hoa như vậy, hoàn toàn không biết phương hướng nữa.

“Thiên Tả?

Ngươi ở đâu?” “Ta ở đây!” Giọng của Trương Thiên Tả từ bên trái Âm Lệ Hoa truyền đến, nhưng giọng nói trống rỗng, dường như có chút xa xôi, lại có chút xa lạ.

“Nhanh, chúng ta tiếp tục lưng tựa lưng!” Trương Thiên Tả dựa vào, Âm Lệ Hoa đưa tay ra, sờ vào tay Trương Thiên Tả.

Ngón tay của hắn lạnh như băng.

Âm Lệ Hoa trong lòng cảm thấy không ổn, lấy ra Lưu Ly Đăng soi một cái.

Trong Mê Hồn Trận, ánh đèn không thể chiếu ra xa, dường như lớp sương mù dày đặc kia giống như chất lỏng sền sệt, ngăn cản cả

ánh sáng, nhưng Âm Lệ Hoa nhìn thấy, khuôn mặt có chút méo mó của Trương Thiên Tả đối diện.

"Hống a!" Trương Thiên Tả đối diện vung tay hô một tiếng, mặt đất một trận cuộn trào, vô số thi thể từ dưới đất bò lên.

Trương Thiên Tả chính là kẻ cầm đầu trong số đó.

"Thiên Tả!" Vô số thi thể xông về phía Âm Lệ Hoa, Âm Lệ Hoa tế Không Động Kính, dưới một chiếu, thi thể lần lượt hóa thành huyết thủy, nhưng thi thể quá nhiều, Âm Lệ Hoa căn bản không lo xuể, cuối cùng không chống đỡ nổi, bị vô số thi thể nhấn chìm.

Lúc này Tiểu Thanh Loan đã về đến lều của Hiên Viên Hoàng Đế.

"Nhanh, tam sư muội đâu, ta có thuốc!" Hiên Viên Hoàng Đế vội vàng nhường chỗ, để Tiểu Thanh Loan cho uống thuốc.

Cơ Nhược Lan uống thuốc xong, máu chảy không ngừng, sắc mặt lại càng kém đi mấy phần.

Hiên Viên Hoàng Đế hỏi: "Thuốc giả?" Tiểu Thanh Loan nhìn bình thuốc, sau đó cắn răng nói: "Ta đã tin lầm Nguyên Minh!" Hiên Viên Hoàng Đế nghe xong đầu đuôi câu chuyện, thở dài: "Mọi người đều vì chủ của mình, cũng là thân bất do kỷ, cũng đừng quá trách Nguyên Minh." Tiểu Thanh Loan nói: "Vậy có thể không cho, cho thuốc giả là ý gì!" Thạch Cơ gắng gượng ngồi dậy từ trên giường nói: "Sư đệ, đưa kiếm cho ta, ta đi phá trận!" Hiên Viên Hoàng Đế và Tiểu Thanh Loan vội vàng đỡ Thạch Cơ lại nói: "Nghỉ ngơi đi, thân thể của ngươi bây giờ cũng không dùng được Hiên Viên Kiếm đâu." Hồ Dật Tiên nói: "Đánh thức đại sư bá đi, ta cũng không có cách nào, Mê Hồn Trận, ta thật sự không biết phá." Tiểu Thanh Loan hết cách rồi, mắt thấy đồng bạn, hai người bị thương một người không trông cậy vào được, chỉ có thể gọi tổng bộ.

Tiểu Thanh Loan đi đến bên cạnh hóa thân người giấy, nói: "Đại lão gia, xảy ra chuyện lớn rồi, mau hiện thân đi." Một câu nói, đã đánh thức phân thân người giấy.

Phân thân người giấy của Vô Cực tỉnh lại nhìn thấy, sư điệt của mình thảm thương, hỏi rõ sự tình xong, cũng có thái độ giống như Hiên Viên Hoàng Đế.

"Tại sao lại đi cầu Nguyên Minh, chẳng phải làm khó người ta sao?

Trực tiếp đánh thức ta là được rồi." Phân thân người giấy của Vô Cực thản nhiên đến bên cạnh Cơ Nhược Lan, hai lòng bàn tay đặt trước ngực Cơ Nhược Lan.

Tiểu Thanh Loan ở bên cạnh nói: "Đại sư bá, không được, không thể thừa dịp người ta gặp nguy hiểm a." "Thừa dịp người ta gặp nguy hiểm?" Phân thân người giấy của Vô Cực nói: "Ta đang chữa thương cho nó, ngươi tưởng ta muốn làm gì…" Tiểu Thanh Loan gãi đầu nói: "Ta thấy động tác đó, có chút giống ý khinh bạc…" "Ta là loại người đó sao!" Lòng bàn tay của phân thân người giấy từ từ hiện ra kim quang, Cơ Nhược Lan rên lên một tiếng, toàn thân vô số sợi lông trắng nhỏ như lông trâu bay ra, bị lòng bàn tay của phân thân người giấy hút chặt.

"Định Hải Châu ư, đừng bị tên của nó lừa, người đặt tên này tuyệt đối hiểm độc.

Chẳng có quan hệ một xu nào với định hải cả!" Phân thân của Vô Cực nói, hai lòng bàn tay vung lên.

Những sợi lông trắng đó đều chui vào lòng đất.

Chương 234

Cơ Nhược Lan lúc này cũng từ từ tỉnh lại.

“Nếu không phải cho nó uống thuốc giả, bây giờ đã khỏi hẳn rồi.” Tiểu Thanh Loan cũng cúi đầu, phân thân người giấy của Vô Cực tiếp tục nói: “May mà ta chỉ là phân thân, nếu bản tôn biết các ngươi thảm như vậy còn cố chịu, chắc chắn mắng chết!” Ngoài ra, Thạch Cơ kiệt sức, thật sự không có cách nào, tuy ăn tiểu đan có thể hồi phục, nhưng như vậy sẽ tổn hại thân thể.

Vô Cực tuy chỉ là một phân thân, chỉ có một phần nghìn bản lĩnh của Vô Cực bản tôn, nhưng học thức cũng hơn Tiểu Thanh Loan trăm lần.

“Phá Mê Hồn Trận, thực ra đơn giản.

Hiên Viên sư điệt, lệnh cho người tìm từ thạch.” “Đại sư bá, từ thạch?” “Là cái thứ có thể hút sắt ấy.” “Sắt?” “……” Phân thân của Vô Cực ngẩn ra, cũng đúng, bây giờ nhân gian phàm trần chưa có kỹ thuật luyện kim.

“Từ thạch, nghe qua chưa?” Hiên Viên Hoàng Đế quả thực chưa từng nghe, phân thân của Vô Cực đành phải để Hiên Viên Hoàng Đế gọi các trưởng lão trong tộc đến.

Những vị trưởng lão này đều là những người tuổi cao thành tinh, kiến thức rộng rãi.

Nếu là bản tôn của Vô Cực ở đây, chỉ cần búng tay là có thể phá Mê Hồn Trận.

Nhưng hiện tại y đang luyện hóa Ngũ Ma Chân Âm, thật sự không thể phân thân.

Nếu Vô Cực hiện thân, lấy lớn hiếp nhỏ, e rằng cũng sẽ dẫn tới nhân vật tầm cỡ của Ngọc Hư Cung ra mặt.

Khi đó, chiến tranh sẽ leo thang.

Vô Cực chỉ muốn khống chế quy mô trong phạm vi giữa các đệ tử, cũng là để đánh giá thực lực đệ tử của các thế lực lớn một lần.

Vô Cực không nghi ngờ gì là chỉ được thắng không được bại.

Nếu thua, phe Ngọc Hư chắc chắn sẽ tăng cường cường độ công kích, triển khai tấn công toàn diện.

Đến lúc đó Thông Thiên Giáo Chủ có tham chiến không?

Khả năng lớn là không.

Có lẽ sẽ liên thủ với Nguyên Thủy Thiên Tôn, Vô Cực hiện tại không có thực lực để đối đầu trực diện với Tam Thanh.

Còn Tiếp Dẫn Đạo Nhân chỉ là vua võ mồm, giỏi hôi của, chứ đánh trận thật thì đến cái bóng cũng không thấy đâu.

"Thứ mà Vô Cực tiên trưởng nói, lúc ta còn trẻ ngược lại đã từng gặp…" Sau khi Vô Cực giải thích nửa ngày, một vị trưởng lão lớn tuổi cuối cùng cũng nhớ ra một chuyện.

"Ở đâu?

Tốt!

Tiểu Thanh Loan, Hồ Dật Tiên, ta đi ngay đây.

Hiên Viên sư điệt, hãy cố thủ đừng xuất kích, đợi ta trở về." Sau khi Vô Cực hỏi rõ địa điểm, liền mang theo Tiểu Thanh Loan và Hồ Dật Tiên chạy tới nơi đó.

Vô Danh Cốc.

Đó là nơi mà vị trưởng lão kia nói tới.

Vô Cực thấy vậy cũng bật cười nói: “Có chút tương tự với tên ta, cũng có một chữ ‘Vô’.

Mọi người tìm xem!” Vô Cực đang tìm kiếm, bỗng nhiên trong cốc bốc lên một làn khói xanh, một đại yêu mặc kim khôi kim giáp nhảy ra, trông uy phong lẫm liệt, nhưng khuyết điểm duy nhất là đôi chân trần trụi, không có quần.

Chỉ thấy đại yêu đó nói: “Núi này ta mở, cây này ta trồng, muốn đi qua đây, để lại… quần!” Hồ Dật Tiên bước tới, cười duyên nói: “Thật sao?” Đại yêu kia lập tức thần hồn điên đảo, nhìn nàng nói: “Quần tặng cho cô nương…” “Ta cần quần của ngươi làm gì, ta hỏi ngươi, trong này có một vật không?” Đại yêu vừa bị Hồ Dật Tiên mê hoặc đến mất hết hồn vía lập tức tỉnh táo lại, nói: “Yêu nghiệt phương nào dám động chủ ý đến từ thạch, muốn lấy từ thạch thì trước tiên phải bước qua xác ta!” Vô Cực vừa nghe, ừm?

Có người giao hàng tận cửa à?

Một lát sau, đại yêu quỳ trên mặt đất nói: “Các vị bá bá đừng đánh nữa, ta đưa là được chứ gì?

Thật ra thứ này cũng không có tác dụng gì, chỉ là vui thôi, nếu các vị muốn thì tặng cho các vị đó.” Vô Cực ra lệnh cho đại yêu kia đào hết từ thạch trong sơn cốc ra.

Đại yêu muốn khóc mà không có nước mắt.

“Tàn nhẫn quá, một chút cũng không chừa lại cho ta à.” “Ngươi cần nó làm gì, đi theo ta, bảo đảm cho ngươi một hồi phú quý!” “Thật không?

Vậy thì đi thôi!” Vô Cực đặt tên cho đại yêu là Khố Tử, lệnh cho hắn áp giải từ thạch đến doanh trại của Hiên Viên Hoàng Đế.

Mấy người trở về doanh trại, gia công từ thạch, làm ra một chiếc

xe chỉ nam.

Khố Tử nhìn cái muỗng trên xe chỉ nam, tò mò hỏi: "Chuyện gì thế, sao dù xoay thế nào nó cũng chỉ về một hướng vậy?

Hay thật!" "Đây là xe chỉ nam, vĩnh viễn chỉ về hướng nam, cho nên chúng ta vào Mê Hồn Trận cũng không sợ không phân biệt được phương hướng nữa." Hiên Viên Hoàng Đế thấy vật này cũng vui mừng khôn xiết.

"Quả nhiên được đại sư bá ra tay, đúng là khác biệt phi thường." Thực ra lúc này khói đen trong Mê Hồn Trận đã lan ra ngoài, sắp tiếp cận đại doanh của Hiên Viên Hoàng Đế, toàn bộ diện tích đã mở rộng hơn gấp đôi so với ban đầu.

Trận chủ Thao Thiết của Mê Hồn Trận có thể nhìn thấy rõ ràng mọi thứ bên trong, chỉ cần sương mù đen tiến vào đại doanh của Hiên Viên Hoàng Đế, hắn có thể chỉ huy Xi Vưu xông vào, tàn sát một chiều.

Hiên Viên Hoàng Đế ngoài việc rút lui thì không còn cách nào khác.

Đến lúc đó Hiên Viên Hoàng Đế đóng quân ở đâu, Mê Hồn Trận sẽ bố trí ở đó, cứ thế lặp lại, Hiên Viên Hoàng Đế chỉ có thể đầu hàng.

Nhưng bây giờ có xe chỉ nam thì hoàn toàn khác.

Vô Cực có thể tập trung sức mạnh, đi thẳng đến trận nhãn, chỉ cần phá trận là được.

"Quyết chiến ngay hôm nay!" Sau khi làm xong xe chỉ nam, Hiên Viên Hoàng Đế lập tức ra lệnh nổi lửa nấu cơm, cho binh sĩ ăn no uống đủ, chuẩn bị chờ Vô Cực phá trận xong sẽ lập tức phản công.

Vô Cực dẫn đầu, không hề nhường ai, một mình đi trước.

Tuy rằng phân thân chỉ có một phần nghìn tu vi của bản tôn, không

mạnh bằng Tiểu Thanh Loan, thậm chí còn yếu hơn không ít, nhưng khí chất vẫn còn đó.

"Vào trận!" Tiểu Thanh Loan và Hồ Dật Tiên đẩy xe chỉ nam theo sau phân thân của Vô Cực tiến vào Mê Hồn Đại Trận.

Trận chủ Mê Hồn Trận lại giở trò cũ, dùng âm phong phá hoại cảm giác phương hướng của Vô Cực, nhưng chiêu này đối với Vô Cực không có tác dụng, vì y có xe chỉ nam.

Chương 235

Phân thân của Vô Cực cũng một đường kiên định tiến về phía trận nhãn.

"Sao lại thế này!" Trận chủ Mê Hồn Trận thấy chiêu thuật trăm thử trăm linh của Mê Hồn Trận lại không có hiệu quả với mấy người này, không khỏi hoảng hốt, lập tức lấy lệnh bài ra vỗ một cái, nói: "Thi binh nghe lệnh, giết không tha!" Tức thì vô số oan hồn của những người chết trong Mê Hồn Trận lại bò dậy, muốn kéo Vô Cực xuống nước.

Vô Cực giơ tay lên không trung, Thí Thần Diệt Ma Thương xuất hiện trong tay, lao về phía đám thi triều.

Bản thân Diệt Ma Thương có chút khắc chế đám thi binh này, Vô Cực giết càng thuận tay.

Thi triều tuy đông, nhưng có xe chỉ nam, Vô Cực luôn xác định rõ phương hướng, cho nên không ngừng tiếp cận trận nhãn.

"Grào!" Trương Thiên Tả và Âm Lệ Hoa chết trong Mê Hồn Trận cũng hóa thành thi binh tấn công Vô Cực.

Tuy tu vi của họ theo cái chết đã mười phần không còn một, nhưng bản thân Âm Lệ Hoa rất mạnh.

Vô Cực đối đầu với nàng cũng cảm thấy khá vất vả.

"Phân thân của đại lão gia, để ta!" Tiểu Thanh Loan xông lên, trước tiên tế ra Phược Tiên Tác, nhưng cũng vô dụng, sợi dây rơi xuống đất.

"A!" "A a, nàng ta bây giờ đã chết rồi, không phải tiên, cũng không phải yêu, trói cái gì!" Phược Tiên Tác nhìn như trói người, thực ra là

trói nguyên thần, thi thể không có nguyên thần, nên cũng không trói được.

"A!

Vậy ta đánh không lại.

Đại lão gia." Tiểu Thanh Loan xoay mông một cái lại chạy về giữ xe chỉ nam.

"Hết cách rồi, Hồ Dật Tiên, Thanh Loan, chuyện sau này phải nhờ vào hai người!" Nói rồi phân thân của Vô Cực hét lớn một tiếng, ném Thí Thần Diệt Ma Thương đi, ngọn thương chìm vào không gian.

"Diệt Ma Đại Pháp!" Toàn thân phân thân của Vô Cực bùng lên ánh sáng rực rỡ, thi thể xung quanh đều bị tịnh hóa.

Hình nhân của Vô Cực cũng tiêu hao hết sức mạnh, biến thành một hình nhân giấy rơi xuống đất.

"Hình nhân của đại lão gia đồng quy vu tận rồi à." Hồ Dật Tiên không nói gì, nhanh như chớp lao tới, nhặt một vật từ trên thi thể của Âm Lệ Hoa.

"Không Động Kính!

Tiểu Thanh Loan, có muốn ta soi cho ngươi không!" "Cút!" Dưới ảnh hưởng của Diệt Ma Đại Pháp của Vô Cực, đám thi thể bị tiêu trừ tạo thành một vòng tròn lớn.

Tiểu Thanh Loan và Hồ Dật Tiên cũng nhân cơ hội đó xông lên.

Lúc này trận chủ Mê Hồn Trận mới phát hiện, xe chỉ nam mới là mấu chốt, hắn lại chỉ huy thi binh tấn công xe chỉ nam nhưng đã vô dụng.

Tiểu Thanh Loan và Hồ Dật Tiên đã đến nơi, nhìn trận chủ Mê Hồn Trận mắng: "Giả thần giả quỷ, Ngọc Hư Cung không phải luôn

tự cho mình là chính đạo sao, cũng chơi trò này à." Trận chủ Mê Hồn Trận vốn cũng vì chuyện này mà bị sư môn trách phạt, nhưng uy lực của Mê Hồn Trận quá lớn, hắn thực sự không nỡ từ bỏ, bèn mượn thế giúp Xi Vưu chinh phạt lập công, như vậy có thể miễn trừ trách phạt.

Nhưng vạn lần không ngờ, vừa giết được hai kẻ hơi lợi hại một chút đã bị đối phương phá giải.

Đúng là núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn!

Trận chủ Mê Hồn Trận cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể liên tục vỗ lệnh bài, gọi thi binh trợ giúp.

"Tên đạo nhân kia, xem đây!" Tiểu Thanh Loan bay lên tế ra Phược Tiên Tác, lập tức trói chặt đạo nhân kia, Tiểu Thanh Loan đắc ý nói: "Mẹ kiếp, không trói được thi thể, chẳng lẽ không trói được ngươi sao?

Phản rồi!" Tiểu Thanh Loan đắc ý mãn nguyện, như thể bắt được trận chủ đều là công của một mình nàng.

Nàng đặt chân lên ngực trận chủ, đạp đến mức trận chủ phun ra cả Tam Muội Chân Hỏa.

Hồ Dật Tiên nói: "Cẩn thận nó cắn!" Tiểu Thanh Loan giật mình một cái, vội vàng rụt chân lại, nói: "Nó thuộc tuổi chó à, còn biết cắn người?" Hai người vừa nói chuyện, vừa chiếm lĩnh đài cao, phá hủy từng thứ một dùng để làm phép trong Mê Hồn Trận.

Trận chủ vốn định phản kháng, không ngờ bị trói lại, đám thi thể kia toàn bộ chuyển sang tấn công hắn.

"A!" Tiểu Thanh Loan nhìn mà cũng thấy kinh hồn bạt vía, đám thi thể đó toàn bộ bò lên người trận chủ, cắn xé loạn xạ, có thể thấy

chúng hận hắn đến mức nào.

“Hồ ly tinh làm gì thế!

Mau phá trận đi!” Tiểu Thanh Loan thấy Hồ Dật Tiên cầm lá bùa chú cuối cùng của trận pháp giơ lên, nhưng không hủy đi, chỉ hứng thú nhìn trận chủ bị đám thi thể cuồng cắn.

“Ngươi không biến thái đấy chứ, mau lên!” Cuối cùng Tiểu Thanh Loan giật lấy lá bùa chú, xé nát.

Theo lá bùa chú vỡ nát, thi thể toàn bộ hóa thành máu loãng, trận chủ bị cắn toàn thân máu me.

Hồ Dật Tiên bất mãn nói: “Làm gì vậy, tên này hại ta chịu thiệt lớn như vậy, ta hành hạ hắn thêm một chút không được sao?” “Ngươi thật tàn nhẫn.” Mê Hồn Trận bị phá, sương mù đen cũng từ từ tan đi.

Hiên Viên Hoàng Đế vung tay: “Dũng sĩ theo ta xuất kích!” Xi Vưu đoạn hậu, sau một trận đại chiến, rút khỏi Cự Lộc.

Hai bên sau khi thương vong vô số, lại quay về điểm xuất phát.

Có thể nói cả Hiên Viên Hoàng Đế và Xi Vưu đều không phải là người chiến thắng thực sự.

Xi Vưu lúc rút lui nói với Hiên Viên Hoàng Đế: “Không đánh nổi nữa, chúng ta giảng hòa đi, dũng sĩ của bộ lạc không thể vì loại chiến tranh vô nghĩa này mà chết!” Hiên Viên Hoàng Đế thấy rất đúng, bèn cùng Xi Vưu hẹn thời gian đàm phán.

Chỉ là họ không đánh, nhưng có người không chịu dừng tay.

Một người ẩn trong bóng tối không thể nhận ra đã chỉ tay về phía một thuộc hạ của Xi Vưu, người đó thân thể khẽ động, đôi mắt từ từ biến thành màu máu.

Xi Vưu và Hiên Viên Hoàng Đế đã định ngày ngừng chiến, đàm

phán việc phân chia biên giới sau này.

Nhưng Xi Vưu lại có một số thay đổi.

Tiểu Thanh Loan lại không biết chút nào, vẫn đang đắc chí vì chiếc xe chỉ nam.

"Thấy chưa, không phải pháp bảo, nhưng hơn cả pháp bảo, còn vui hơn pháp bảo nhiều, ta có thể nhìn cái muỗng này quay cả ngày!" Cơ Nhược Lan và Hồ Dật Tiên cũng chuẩn bị trở về núi.

Tuy cuối cùng đã dùng đến hình nhân phân thân của Vô Cực, nhưng dù sao cũng giải quyết được vấn đề, lần xuống núi này cũng coi như thử tài một phen.

Cảm nhận lớn nhất là, thiên hạ cao nhân nhiều vô kể, không có vài món pháp bảo phòng thân thì thật sự không dám ra khỏi cửa.

Chương 236

Vốn Cơ Nhược Lan cảm thấy mình rất giỏi, kết quả bị đệ tử đời thứ ba thứ tư của người ta đánh cho bẽ mặt, suýt nữa làm mất hết mặt mũi của Nữ Oa Nương Nương.

May mà có Hiên Viên Kiếm của Hiên Viên Hoàng Đế và xe chỉ nam, đại phát thần uy, gỡ gạc lại một chút thể diện.

Ngày hôm sau, đến thời gian đã hẹn, Xi Vưu lại không đến.

Hiên Viên Hoàng Đế phái một sứ giả đến hỏi tin, lại bị người của Xi Vưu giết chết, treo đầu lên cột cờ.

Hiên Viên Hoàng Đế nghe tin này, không khỏi đập bàn.

"Đúng là khinh người quá đáng!" Tuy cảm thấy Xi Vưu không giống loại người đó, bên trong hẳn có nội tình, nhưng thân là lãnh tụ, lúc này không thể không có phản ứng, không thể để người ta cảm thấy mình yếu đuối.

Chưa đợi Hiên Viên Hoàng Đế có động tĩnh gì, người của Xi Vưu đã đánh tới cửa.

"Báo!

Địch quân khiêu chiến!" Hiên Viên Hoàng Đế xách Hiên Viên Kiếm xông ra ngoài, Tiểu Thanh Loan vội vàng cản lại nói: "Sư đệ, ngươi là lãnh tụ, không thể tùy tiện ra trận, để ta, trận vừa rồi ta còn chưa đánh đã nghiền." Cơ Nhược Lan lúc này đã giải độc, một bụng lửa giận không có chỗ trút, bèn giành trước nói: "Ta đánh trận đầu, ai tranh với ta, ta liều mạng với người đó!" Nói rồi Cơ Nhược Lan xách song kiếm xông ra khỏi đại trướng.

Tiểu Thanh Loan cản cũng không kịp.

Hồ Dật Tiên nói: "Chuyện này trái với lẽ thường, chắc chắn có điều kỳ quái, ta phải về núi báo cho sư phụ, đại sư bá.

Hình nhân phân thân cũng không còn ở đây, ta không có lòng tin." Thạch Cơ nói: "Hồ ly tinh, bình thường thì thôi đi, bây giờ lại tìm cớ về núi?

Vậy ngươi đi báo tin đi, ở đây không ai có thời gian về núi báo tin đâu." Hồ Dật Tiên hết cách, những chiêu đó của nàng chỉ có hiệu quả với đàn ông, còn Thạch Cơ thì miễn nhiễm với tất cả pháp thuật nhắm vào hình người, dù sao nàng cũng chỉ là một tảng đá.

Cuối cùng cũng đành theo sau Thạch Cơ, đi trợ trận cho Cơ Nhược Lan.

Khi Tiểu Thanh Loan đến trước trận, Cơ Nhược Lan đang giao đấu ngang tài ngang sức với đối phương.

Tiểu Thanh Loan nhìn một cái, đối phương không phải là đám đệ tử ngoại môn đời thứ ba thứ tư của Ngọc Hư Cung, mà nhìn trang phục thì lại là tướng lĩnh dưới trướng Xi Vưu.

Hồ Dật Tiên nói: "Xi Vưu làm trò quỷ gì thế, lại để thuộc hạ của hắn đánh với chúng ta." Tiểu Thanh Loan cười nói: "Chắc là bị điên rồi, người kia là ai vậy?

Trông thì thô kệch, nhưng đối với tu sĩ mà nói, căn bản không đáng xem." Hiên Viên Hoàng Đế nhíu mày nói: "Người này tên là Hùng Vũ, có sức mạnh vạn người không địch nổi, nhưng đúng như sư huynh nói, không thể so với tu sĩ được." Chỉ thấy Cơ Nhược Lan cử trọng nhược khinh, biết Hùng Vũ sức mạnh lớn, nên cũng không đối đầu trực diện, chỉ dùng xảo lực đùa giỡn Hùng Vũ trong lòng bàn tay.

Hùng Vũ đuổi không kịp Cơ Nhược Lan, đánh cũng không trúng Cơ Nhược Lan, thời gian lâu dần, dù khỏe như trâu cũng không chịu

nổi, chiếc búa lớn trong tay chỉ có thể dùng để chống đỡ cơ thể, đứng đó thở hổn hển.

Nhưng nhìn cảnh tượng này, Xi Vưu vẫn an tọa trong trận, không hề phái người chi viện cho Hùng Vũ, cứ thế trơ mắt nhìn Hùng Vũ bị đánh cho tơi tả.

Cơ Nhược Lan cười lạnh nói: "Còn đánh không?

Ta chấp ngươi một tay cũng không phải đối thủ của ta.

Về gọi người khác ra, nếu không có ai thì ngoan ngoãn cút về bộ Cửu Lê đi!

Đừng ở đây ngứa mắt, nếu không chọc giận ta, ta sẽ san bằng bộ Cửu Lê của các ngươi!" Hùng Vũ cũng không đáp lời, chỉ đứng đó thở hổn hển, nghỉ một lát, lại giơ búa lớn chém về phía Cơ Nhược Lan.

Cơ Nhược Lan thân hình uyển chuyển như giao long, nhẹ nhàng né tránh, một kiếm chỉ vào cổ Hùng Vũ nói: "Loại phế vật này, ta một kiếm giết ngươi, ngươi tin không?" Tiểu Thanh Loan đều đang cười xem Cơ Nhược Lan hành hạ Hùng Vũ, nhưng Hồ Dật Tiên lại nhạy cảm phát hiện có chút không ổn, nói với Thạch Cơ: "Đại sư tỷ, có chút không ổn à." Thạch Cơ bất mãn nói: "Chỗ nào không ổn, chẳng lẽ cứ phải để người ta áp đảo sư tỷ muội chúng ta thì ngươi mới vui à?

Thật không hiểu nổi, lúc nào cũng nói những lời tiêu cực đó.

Lúc trước cũng trốn ở phía sau, ta và con gà con Tiểu Thanh Loan đều lên trận, còn ngươi thì sao?" Hồ Dật Tiên thấy Thạch Cơ không nghe lọt tai lời mình nói, cũng hết cách.

Vốn Cơ Nhược Lan sẽ nghe lời nàng, nhưng bây giờ có đại sư tỷ Thạch Cơ áp chế, khiến cho bây giờ Cơ Nhược Lan cũng không nghe.

“Không nghe lời ta thì thôi.” Hồ Dật Tiên cũng thầm than một tiếng, hồ ly có sự nhạy bén bẩm sinh, điểm này nhị sư bá Phục Hy cũng từng khen ngợi.

Nhưng điểm này lại bị Thạch Cơ coi thường.

Dù sao trước đó Thạch Cơ cũng chịu thiệt thòi, tự phụ là đại đệ tử của Nữ Oa Nương Nương, tự nhiên không muốn bị người ta chê bai.

Đúng lúc này, tình hình trên sân đã có một số thay đổi.

Cơ Nhược Lan giết người không chớp mắt, chỉ là từ khi lên Hoa Quả Sơn, biết giết người có nghiệp báo, nên không dễ dàng khai sát giới.

Nhưng tên Hùng Vũ này cứ mãi khiêu khích, dã tính của Cơ Nhược Lan cũng bị kích phát.

“Chỉ là một phàm nhân, có nghiệp báo gì chứ?

Dù có, sư phụ lão nhân gia cũng nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn!” Trong lòng Cơ Nhược Lan, Nữ Oa ngay cả trời cũng vá được, đó là vị đại thần vô sở bất năng.

Nghĩ đến đây, Cơ Nhược Lan cũng không do dự nữa, một kiếm bay ra, Hùng Vũ hoàn toàn không theo kịp tiết tấu của nàng, bị Cơ Nhược Lan một kiếm chém bay đầu.

Đầu của Hùng Vũ rơi xuống bụi trần, lăn đến bên chân Cơ Nhược Lan.

Cơ Nhược Lan giơ chân đạp lên.

Nàng vốn định khiêu khích phe Xi Vưu, nhưng đột nhiên cảm thấy có chút quỷ dị.

Hùng Vũ tuy đầu đã bị chém đứt, nhưng thân thể vẫn đứng đó không ngã xuống.

Vốn Cơ Nhược Lan nghĩ rằng kiếm của mình quá nhanh, nên thân thể Hùng Vũ có thể đứng thêm một lát.

Nhưng vì sao trong cổ của Hùng Vũ, ngay cả một giọt máu cũng không chảy ra.

Quá quỷ dị, như thể vừa rồi Cơ Nhược Lan chỉ chém một con rối chứ không phải giết một người.

Thạch Cơ cũng sững sờ.

Đúng lúc này, Hùng Vũ từ từ xảy ra biến hóa.

Chỉ thấy thân trên trần trụi của hắn, hai núm vú từ từ biến thành mắt, rốn thì biến thành miệng, từ trong miệng phát ra tiếng cười quỷ dị.

“Ha ha, cuối cùng cũng ra rồi!

Chương 237

Ha ha!" Cơ Nhược Lan giật mình một cái, nghiến răng nói: "Như vậy mà không chết, ta chém ngươi thành mười đoạn tám khúc, xem ngươi còn sống được không!" Nói rồi chuẩn bị vung kiếm xông lên, không ngờ cái đầu Hùng Vũ dưới chân nàng lại há miệng cắn vào chân Cơ Nhược Lan.

"A!" Cơ Nhược Lan nhất thời không để ý, bị cắn trúng chân.

Hùng Vũ không đầu, trong mắt lóe lên tinh quang, hét lớn một tiếng, bước tới, giơ búa chém về phía Cơ Nhược Lan.

Cơ Nhược Lan bị cắn chặt, căn bản không thể thoát thân, chỉ có thể giơ song kiếm lên đỡ.

"Đoàng!" Một tiếng vang lớn, song kiếm của Cơ Nhược Lan bị chặt gãy.

Lúc này Tiểu Thanh Loan thấy tình hình không ổn, xông lên cứu thì đã muộn.

Nhưng đúng lúc này, một bóng người xông tới, chắn trước mặt Cơ Nhược Lan.

Hùng Vũ không đầu một búa chặt gãy song kiếm của Cơ Nhược Lan, vốn định thêm một búa nữa là có thể lấy mạng nàng, nhưng định thần nhìn lại, chỉ thấy trước mặt là một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần, dáng vẻ yêu kiều, khiến người ta thấy mà thương, ánh mắt sầu muộn không tan làm cho chiếc búa của Hùng Vũ không đầu chậm lại một nhịp.

Không phải ai khác, chính là Hồ Dật Tiên.

Lúc này Thạch Cơ và Tiểu Thanh Loan xông lên, ôm lấy Cơ

Nhược Lan chạy đi.

Cơ Nhược Lan không chỉ song kiếm bị gãy, mà hổ khẩu trên hai tay cũng bị chấn đến máu tươi chảy ròng ròng, hai cánh tay cũng buông thõng vô lực, xem ra cũng đã gãy.

Có thể thấy một búa của Hùng Vũ không đầu lợi hại đến mức nào.

"Mau lui, là Ma Thần Hình Thiên!" Hiên Viên Hoàng Đế cũng không quan tâm những thứ khác nữa, rút Hiên Viên Kiếm xông lên.

"Grào!" Hùng Vũ không đầu, cũng chính là Hình Thiên, lúc này cũng phản ứng lại, hét lớn một tiếng, chuẩn bị một búa chém chết Hồ Dật Tiên.

Lúc này Hiên Viên Hoàng Đế phi ngựa đến, một kiếm chém tới.

Keng!

Hỏa hoa bắn ra tung tóe!

Hiên Viên Hoàng Đế kinh ngạc nhìn chiếc búa của Ma Thần Hình Thiên vậy mà một chút hề hấn cũng không có.

Tuy sức mạnh của Hiên Viên Kiếm đã bị Thạch Cơ lần trước dùng mất phần lớn, không thể phát động pháp thuật, nhưng chỉ riêng bản thân Hiên Viên Kiếm cũng vô cùng sắc bén, vũ khí thông thường căn bản không thể chống đỡ.

Lúc này, khóe mắt của Hiên Viên Hoàng Đế nhìn thấy, trong trận đối diện, hai tay Xi Vưu trống không.

Hắn mới bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra Xi Vưu đã đưa búa cho Ma Thần Hình Thiên.

Xi Vưu Phủ lại có thể cho Ma Thần Hình Thiên mượn, cũng nằm ngoài dự liệu của Hiên Viên Hoàng Đế, Xi Vưu tin tưởng Ma Thần Hình Thiên đến vậy sao?

Hiên Viên Hoàng Đế hư chiêu một cái, quay ngựa về trận, dù sao cũng đã cứu được Cơ Nhược Lan.

Lúc này Ma Thần Hình Thiên hét lớn một tiếng: "Chạy đi đâu!" Hắn co chân chạy, tốc độ lại còn nhanh hơn cả ngựa của Hiên Viên Hoàng Đế.

Hiên Viên Hoàng Đế cảm thấy nguy hiểm, liền nhảy khỏi ngựa, lăn một vòng trên đất, vô cùng chật vật, nhưng con ngựa của hắn không thể né tránh, bị Ma Thần Hình Thiên một búa chém thành hai nửa.

Ma Thần Hình Thiên cười nham hiểm đuổi theo, Hiên Viên Hoàng Đế thầm nghĩ, lẽ nào ta phải chết ở đây?

Lúc này Hồ Dật Tiên lại đuổi kịp, Ma Thần Hình Thiên nói: "Mỹ nhân, mị thuật của ngươi đối với ta vô dụng!" Hồ Dật Tiên lúc này lại xoay người một cái, một làn sương mù màu vàng bay ra.

Ma Thần Hình Thiên cũng không khỏi dừng bước, thân thể cũng lảo đảo hai cái.

Hồ Dật Tiên cũng đã liều mạng, ngay cả bản lĩnh gia truyền cũng dùng ra.

May mà Ma Thần Hình Thiên dừng lại một chút, Hồ Dật Tiên cũng kéo Hiên Viên Hoàng Đế chạy về bản trận.

Thạch Cơ cũng biết mình đã trách oan Hồ Dật Tiên, cảm giác của nàng là đúng.

Chỉ có Tiểu Thanh Loan còn có tâm trạng nói đùa.

"Hồ sư đệ, đúng là hồ ly lai chồn hôi, chiêu này cũng biết…" Hồ Dật Tiên nói: "Chưa ăn thịt heo cũng thấy heo chạy mà?" Cơ Nhược Lan, hơi thở yếu ớt nói: "Về núi báo cho sư phụ, sư bá đi… Chúng ta không phải đối thủ của Ma Thần Hình Thiên!" Ma Thần Hình Thiên

không cho mọi người thời gian phản ứng, lập tức lại đuổi theo, vung búa lớn chém về phía mọi người.

Tiểu Thanh Loan từ trong lòng Cơ Nhược Lan lấy ra Định Hải Châu, chiếu về phía Ma Thần Hình Thiên.

Ma Thần Hình Thiên một chút hề hấn cũng không có, động tác trên tay cũng không hề chậm lại.

Tiểu Thanh Loan lại vội vàng tế Phược Tiên Tác.

Phược Tiên Tác trực tiếp rơi xuống đất, bị Ma Thần Hình Thiên một chân đạp vào trong đất.

Ma Thần Hình Thiên không phải tiên, không phải thần, không phải yêu, Phược Tiên Tác đối với hắn vô dụng.

Thạch Cơ ném trường thương của mình về phía Ma Thần Hình Thiên, hơi cản được một chút, sau đó tế ra Bát Quái Vân Quang Mạt.

Một Hoàng Cân Lực Sĩ cưỡi mây hiện ra.

Ma Thần Hình Thiên cười lớn nói: "Ngươi cũng xứng xưng là lực sĩ!" Hoàng Cân Lực Sĩ đại nộ, chỉ vào Ma Thần Hình Thiên nói: "Yêu ma ở đâu ra lại dám ở đây nói năng xằng bậy, xem ta bắt ngươi!" Nói rồi Hoàng Cân Lực Sĩ giang hai tay, định ôm lấy Ma Thần Hình Thiên.

Ma Thần Hình Thiên hắc hắc một tiếng, thu búa lại, đứng đó để Hoàng Cân Lực Sĩ bắt.

Hoàng Cân Lực Sĩ bắt được Ma Thần Hình Thiên nhưng không làm gì được hắn, chỉ khiến mặt đỏ tía tai cũng vô ích.

Ma Thần Hình Thiên lúc này hai tay dùng sức, thoát khỏi sự trói buộc của Hoàng Cân Lực Sĩ, sau đó lấy búa, một búa chém Hoàng Cân Lực Sĩ thành hai nửa.

Mọi người cũng đại kinh thất sắc, vội vàng chạy trốn.

Hiên Viên Hoàng Đế quả quyết nói: "Không cần đại doanh nữa, mau rút lui!" Mọi người phi nước đại, Tiểu Thanh Loan thì cõng Cơ Nhược Lan bị thương, cõng thêm người, dù sao cũng bay không nhanh như vậy.

Ma Thần Hình Thiên mấy bước lớn, với phong thái Khoa Phụ truy nhật, đuổi kịp.

Đó cũng là lý do hắn có tự tin chơi đùa với Hoàng Cân Lực Sĩ một hồi.

Chương 238

Hiên Viên Hoàng Đế thấy vậy hết cách, quay người chiến đấu.

Ma Thần Hình Thiên một búa chém xuống, ẩn chứa âm thanh của phong lôi.

Hiên Viên Hoàng Đế cầm Hiên Viên Kiếm đỡ, bị đánh bay ra xa mười mấy trượng.

Nhưng hắn lại vững vàng đáp xuống, hóa ra Hiên Viên Hoàng Đế đã lợi dụng xảo lực, mượn lực bỏ chạy.

Tiểu Thanh Loan thấy vậy, lớn tiếng hô: "Cách này hay, chạy nhanh!" Trong đám người này, cũng chỉ có Hiên Viên Kiếm của Hiên Viên Hoàng Đế mới có thể đỡ được Xi Vưu Phủ của Ma Thần Hình Thiên.

Những người khác vạn lần không học được chiêu này.

Hiên Viên Hoàng Đế sau khi đáp đất, lại tiếp tục chạy.

Nhưng chạy được mấy bước, cảm thấy có chút không ổn.

Ma Thần Hình Thiên hắc hắc cười nói: "Ngươi tưởng búa của ta dễ né vậy sao?

Toàn thân ngươi đều nằm trong sự bao phủ của thần phủ đại lực của ta, chạy không quá bảy ngày, cũng tất nguyên thần suy yếu mà chết!" Hiên Viên Hoàng Đế có một đám thuộc hạ trung thành, giúp đỡ cản địch.

Tuy những người đó đều không phải đối thủ một hiệp của Ma Thần Hình Thiên, nhưng dù sao cũng cản được một hồi, cho Hiên Viên Hoàng Đế cơ hội chạy trốn.

Tiểu Thanh Loan một mạch chạy mấy trăm dặm, mới miễn cưỡng cắt đuôi được Ma Thần Hình Thiên.

Hồ Dật Tiên nói: "Không thể dừng lại, trực tiếp về núi!

Ta cảm thấy hắn không thể nào bỏ qua dễ dàng như vậy!" Tiểu Thanh Loan nói: "Lão gia ta mệt chết rồi, nghỉ một lát có được không?" Lúc này từ xa truyền đến tiếng bước chân thình thịch, mặt đất rung chuyển, đó là tiếng chạy của Ma Thần Hình Thiên.

Hồ Dật Tiên nói: "Ngươi đó, hay là ở lại đây chờ, có thể cản hắn một chút." "Ta mới không muốn!" Nói rồi Tiểu Thanh Loan cõng Cơ Nhược Lan lại bay đi.

Một đoàn người cuối cùng cũng chạy đến chân núi Hoa Quả Sơn, lúc này Hiên Viên Hoàng Đế không chịu nổi nữa, ngã gục xuống.

May mà Thạch Cơ ở đây quen người, Hồ Dật Tiên huýt sáo một tiếng, không lâu sau, một đám khỉ đến, bảy tay tám chân đưa Cơ Nhược Lan đi.

"Trĩ Kê Nương Nương sao thế này?

Tên kia hung tàn quá!" Ngoài ra còn có hai con hươu mai hoa cũng giúp đỡ, cõng Hiên Viên Hoàng Đế lên.

Mọi người trở về núi.

Nữ Oa đang bế quan.

Vô Cực thì đang ở thời khắc quan trọng luyện hóa Thiên Ma Ngũ Âm.

"Làm sao đây, đi tìm sư phụ hay tìm đại sư bá?" Thạch Cơ nói: "Đại sư bá đáng sợ quá, ta đi tìm sư phụ đi, chỉ là Luyện Thần Hồ kia ta cũng không vào được." Hồ Dật Tiên nói: "Đại sư bá tuy nghiêm khắc, nhưng thực ra cũng là người bênh vực người nhà nhất, thấy

chúng ta thảm như vậy, nhiều nhất là bị mắng vài câu.

Tìm sư phụ, sư phụ không phải cũng phải đi tìm đại sư bá sao!" Nữ Oa dưới sự bảo bọc của Vô Cực, tuy tu vi đột phá mạnh mẽ, cũng được tôn xưng là Vạn Yêu Chi Tổ, nhưng về tâm tính thực ra vẫn ỷ lại vào Vô Cực.

Đúng như lời Hồ Dật Tiên nói, nếu đi tìm Nữ Oa, Nữ Oa rất có thể sẽ đi hỏi Vô Cực, không bằng trực tiếp đi tìm Vô Cực.

"Có lý!

Đều bị thương nặng như vậy, cũng chỉ có thể làm thế." Mọi người đều chuẩn bị tâm lý xong, thực ra chuyện này cũng không thể trách họ, kẻ địch quá mạnh, quá giảo hoạt.

Vô Cực đang ở thời khắc quan trọng nhất luyện hóa Thiên Ma Ngũ Âm, bỗng nhiên cảm thấy tâm huyết dâng trào, cân nhắc thiệt hơn, y ngừng luyện hóa Thiên Ma Ngũ Âm, việc luyện hóa lúc nào làm cũng được.

Hồ Dật Tiên đang định tiến vào cửa, Vô Cực đã đi ra.

"Ách, đại sư bá…" Vô Cực nói: "Không cần như vậy, ta không trách phạt các ngươi.

Chỉ cần không thân tử đạo tiêu là được rồi, tất cả mọi thứ đều là kinh nghiệm quý báu nhất trên con đường tu hành." "..." Một đám người thấy không ai đi gọi mà Vô Cực đã đi ra, cũng không thấy lạ, mấy người trên núi đều có chút tài bấm quẻ đoán việc.

Vô Cực trước tiên xem xét thương thế của Cơ Nhược Lan, nói: "Thương thế của con không sao, tĩnh dưỡng một thời gian là được." Quay người lại xem Hiên Viên Hoàng Đế, lại thấy trên mặt hắn có một luồng hắc khí.

Vô Cực bèn gọi Hồ Dật Tiên kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Tiểu Thanh Loan là người giỏi kể chuyện nhất, bèn không nhường ai, giành lấy nhiệm vụ này.

"Lại nói đến Ma Thần Hình Thiên kia, một búa chém xuống, thật sự là kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu, quả thực người nghe không bị dọa chết, cũng phải bị dọa ra cả phân…" "Nghiêm túc một chút, đừng thêm nhiều mắm muối vào." "Đại lão gia, Ma Thần Hình Thiên một búa kia, Hiên Viên sư đệ cũng không chịu thiệt đâu, nhưng không biết vì sao lại trúng chiêu.

Nếu là ngài lão nhân gia, khẳng định sẽ biết." Vô Cực bị chọc tức đến bật cười, nói: "Đừng nịnh hót, ta cũng không biết, nhưng ta biết cái búa kia của Xi Vưu được luyện hóa từ Xích Điện Kiếm và Thanh Sương Kiếm, không biết từ lúc nào bên trong lại có pháp thuật lợi hại như vậy." "Vậy làm sao cứu sư đệ đây?" Vô Cực nói: "Ta cũng không biết, nhưng chuông nào thì chìa khóa nấy, chỉ cần giải quyết được Ma Thần Hình Thiên, hẳn là có thể tìm ra câu trả lời cho vấn đề." Đang nói chuyện thì một bóng người lóe lên, sau đó từ hư hóa thực, xuất hiện trước mặt mọi người.

Mọi người định thần nhìn lại, chính là Phục Hy.

"Nhị đệ cũng xuất quan rồi?" Phục Hy nói: "Tâm huyết dâng trào, trong lòng cảm thấy có đại sự xảy ra." Vô Cực nói với Tiểu Thanh Loan: "Kể lại chuyện cho nhị đệ của ngươi nghe một lần." Tiểu Thanh Loan mang theo giọng khóc lóc nói: "A, kể lần thứ hai sẽ nhàm chán lắm." Phục Hy nghe xong, nói: "Đại huynh, ta không thể ra tay.

Rõ ràng Ma Thần Hình Thiên chỉ là một con rối do đối phương tung ra, nếu ta ra tay, một chút bài tẩy cũng không còn." Vô Cực cười cười nói: "Không sợ, ta có cách." Nê Hoàn Cung của Hiên Viên Hoàng Đế bị hắc khí phong tỏa, nên người vẫn mê man bất tỉnh.

Vô Cực bèn phát ra một đạo thần niệm, tiến vào cơ thể Hiên Viên

Hoàng Đế.

Nhục thể vẫn là của Hiên Viên Hoàng Đế, nhưng thần thức đã là của Vô Cực.

"Đi, chúng ta xuống núi, thăm dò Ma Thần Hình Thiên kia xem sao." Cơ Nhược Lan thì ở lại trên núi, Phục Hy giúp nàng bôi thuốc, thuận tiện cũng chuẩn bị làm hậu phương cho Vô Cực.

Vô Cực sau khi phụ thể vào Hiên Viên Hoàng Đế, năng lực chỉ còn một hai phần của bản tôn, thần thông cũng không phát huy được hiệu quả, nhưng Vô Cực cảm thấy đối phó với Ma Thần Hình Thiên kia, đã đủ rồi.

Nhưng trên chiến lược có thể coi thường kẻ địch, nhưng trên chiến thuật phải dành cho hắn sự tôn trọng đầy đủ.

Vô Cực bèn lấy thêm vài món bảo vật phòng thân, không phải những món có tính biểu tượng nhất, chỉ đặt trên người để phòng vạn nhất, cũng không có ý định lấy ra dùng.

Chuyện này thực ra cũng gấp, nếu đi muộn, tộc nhân của Hiên Viên Hoàng Đế đều bị giết sạch, thì còn có tác dụng gì nữa.

Cho nên Vô Cực mang theo Hồ Dật Tiên cũng nhanh chóng xuống núi.

Vì vấn đề tốc độ, y cũng tìm mấy con hươu mai hoa để cưỡi.

Chương 239

Hươu mai hoa tuy trông đáng yêu, nhưng tính cách thực ra rất hung mãnh.

Lên chiến trận cũng không hề sợ hãi.

Vô Cực một mình một hươu đi đầu, đến đại bản doanh của Hiên Viên Hoàng Đế ở Cự Lộc, lúc này người của Xi Vưu đang công đả đại doanh.

Đứa con trai mười mấy tuổi của Hiên Viên Hoàng Đế đang suất lĩnh người chống cự, nhưng tuổi còn quá nhỏ, chủ yếu là do vợ và các tướng lĩnh đắc lực của Hiên Viên Hoàng Đế chỉ huy, mắt thấy sắp không địch nổi.

Vô Cực đến rồi!

"Thanh Loan, xông vào cổng doanh, giết tan đội tiên phong.

Ta đi xung kích bản trận!" Trong bản trận của quân Xi Vưu, Xi Vưu và Ma Thần Hình Thiên đang ngồi ngay ngắn trong trận.

Chỉ thấy hai mắt Xi Vưu đỏ rực, Ma Thần Hình Thiên thì vẫn là bộ dạng không đầu, một tay cầm đầu của mình, tay kia thì cầm búa lớn.

Cái bộ dạng đó, đừng nói là kẻ địch, ngay cả người phe mình nhìn thấy cũng kinh hồn bạt vía, tránh xa thật xa.

Vô Cực một mình một ngựa xông vào, thẳng tiến vào địch trận.

Ma Thần Hình Thiên "di" một tiếng nói: "Tên này mạng lớn thật, trúng Diệt Thần Phủ của ta, mà còn có thể nhảy nhót tưng bừng như vậy, không có lý do à.

Dù Tam Thanh đến, cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy xua tan hiệu quả đó." Xi Vưu nói: "Chắc chắn là đã lên Hoa Quả Sơn.

Có một người tên Vô Cực, rất lợi hại, không kém sư tôn ta bao nhiêu.

Thậm chí, ta cảm thấy còn mạnh hơn sư tôn một chút, sư tôn…" Xi Vưu nói đến đây đột nhiên im bặt, nói nữa sẽ nói ra lời thật mất.

Tam Thanh không phải vì có Bàn Cổ Phiên, có Thái Cực Đồ, thì đừng nói là Vô Cực, ngay cả Minh Hà Lão Tổ, Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng có thực lực không thua kém Tam Thanh.

"Trước không nói chuyện này, đã dám đến, lần này ta sẽ chém ngươi thành hai nửa, xem Vô Cực kia có cứu được không.

Chẳng lẽ dùng kim chỉ khâu ngươi lại à?

Ha ha, ha ha!" Ma Thần Hình Thiên cười vui vẻ, như thể đã nhìn thấy bộ dạng của Hiên Viên Hoàng Đế bị chém thành hai nửa.

Xi Vưu nói: "Giết người là giết người, đừng ngược đãi thi thể, ta chỉ vì chiến thắng kẻ địch, không phải vì ngược sát…" Ma Thần Hình Thiên nghe xong, không vui, nói: "Ngươi muốn dạy đời ta?" Xi Vưu không cãi nhau với Ma Thần Hình Thiên, bèn nói: "Ý của chủ nhân ngươi, ta biết, nhưng mệnh lệnh là mọi thứ đều nghe theo ta, rốt cuộc ngươi có nghe không?" Ma Thần Hình Thiên trên dưới đánh giá Xi Vưu nói: "Không có chút lòng nhân từ của đàn bà, uổng công lớn lên như vậy, chậc chậc, đổi cái đầu cho ta mới có ý nghĩa." Nói rồi Ma Thần Hình Thiên nhìn chằm chằm vào đầu Xi Vưu, nhìn nửa ngày, nhìn đến mức Xi Vưu cũng có chút phát hoảng.

Lúc này Hiên Viên Hoàng Đế đã từ giữa chém đứt quân đội của Xi Vưu.

Vô Cực cũng không phải vì một mình xông trận, chỉ là để giải trừ

uy hiếp đối với đại doanh, làm như vậy hiệu quả tốt nhất.

Lúc này Ma Thần Hình Thiên cũng bước những bước dài đuổi theo.

"Tiểu tử Hiên Viên, không chết thì trốn cho kỹ, chạy ra nộp mạng, hà tất phải vậy!

Ha ha!" Ma Thần Hình Thiên phảng phất không phải đang nói chuyện với một người sống, nhìn hắn như nhìn một cỗ thi thể, một chút cũng không coi Vô Cực ra gì.

Vô Cực nhìn bộ dạng quái dị của Ma Thần Hình Thiên, cũng mơ hồ cảm giác được, bên trong cũng có sự nhúng tay của vực ngoại thiên ma.

Chỉ là Ma Tổ La Hầu rõ ràng có mâu thuẫn, có hận thù với Hồng Quân, vì sao lại luôn đi tìm phiền phức cho đối thủ của Hồng Quân?

Nhìn bề ngoài như thể chi viện cho đối thủ của Hồng Quân, đi đánh thế lực của Hồng Quân, nhưng cuối cùng không tránh khỏi kết cục thân tử đạo tiêu, ví như Minh Hà Lão Tổ, tuy đối đầu với Hồng Quân không chiếm được tiện nghi, ngược lại cuối cùng để Tiếp Dẫn Đạo Nhân chiếm không ít tiện nghi.

Nhưng thế lực của Minh Hà Lão Tổ đang trong quá trình mở rộng, thiếu Sắc Dục Thiên thì có Địa Tạng và những người khác, thực lực cũng không suy yếu.

Nhưng sau khi bị Ma Thần phụ thể, Minh Hà Lão Tổ trực tiếp đi đến con đường diệt vong.

Trừ phi Ma Tổ La Hầu là đầu heo, nếu không trong đó tất nhiên có một số uẩn khúc, chỉ là Vô Cực hiện tại cũng chỉ mơ hồ cảm giác được, không có mười phần chắc chắn.

Vô Cực cưỡi trên hươu mai hoa, dùng Hiên Viên Kiếm chỉ vào Ma

Thần Hình Thiên nói: "Dựa vào ngươi?" Ma Thần Hình Thiên ha ha cười lớn nói: "Không lâu trước, ai bị đánh như chó con chạy trốn, không lẽ nhanh vậy đã quên rồi sao?

Hay là đầu óc bị đánh hỏng rồi?" Vô Cực cười lạnh nói: "Không có đầu mà còn ồn ào như vậy!" Nói rồi thúc hươu xông lên, vung kiếm chém.

Vô Cực giỏi dùng thương thuật, có Thiên Cương và Địa Sát hai bộ thương pháp, nhưng kiếm thuật của y cũng không yếu, chỉ là chưa từng thi triển ra mà thôi.

Ma Thần Hình Thiên xông lên, ném cái đầu của mình về phía Vô Cực, sau đó hai tay giơ búa lớn chém về phía Vô Cực.

Chiêu này của Ma Thần Hình Thiên nằm ngoài dự liệu của người khác, nếu là người bình thường, thấy một cái đầu mặt mũi dữ tợn bay về phía mình, sợ không bị dọa chết khiếp, sau đó Ma Thần Hình Thiên lợi dụng cơ hội này, một búa chém xuống.

Nhưng Vô Cực có cái gì mà chưa thấy qua, cho nên căn bản không sợ chiêu này, bẻ sừng hươu một cái, con hươu nghe lời, quẹo một vòng, né được cái đầu của Ma Thần Hình Thiên, sau đó một kiếm chém về phía Ma Thần Hình Thiên.

Ma Thần Hình Thiên thấy chiêu thức trăm lần không sai của mình lại vô hiệu với Hiên Viên Hoàng Đế, cười nói: "Tiểu tử có vẻ có chút tiến bộ à, trong thời gian ngắn như vậy, không dễ dàng.

Nhưng, ngươi vẫn phải chết!" Ầm, trên chiếc búa hắc khí lan tràn.

Vô Cực cũng cảm giác được trên chiếc búa đó ẩn chứa sức mạnh vô cùng.

"Không đúng!" Trong mắt Vô Cực, đó đã không còn là Xi Vưu Phủ, chắc chắn bên trong có thứ gì đó không biết đã phụ thể vào,

giống như khí linh tự nhiên sản sinh trong Hỗn Độn Chung.

Lẽ nào có ma quái nào đó đã nhập vào Xi Vưu Phủ, cho nên mới khiến nó có năng lực khác thường.

Vô Cực không kịp suy nghĩ nhiều, một kiếm cùng với búa của Ma Thần Hình Thiên đỡ lấy nhau.

Keng!

Bụi đất xung quanh vì uy lực của một đòn kinh thiên động địa mà bị chấn bay lên.

Vô Cực mở thần mục, chỉ thấy một búa của Ma Thần Hình Thiên chém xuống, quả thực búa đã bị Hiên Viên Kiếm đỡ lấy, nhưng trong làn hắc khí trên búa, có một loại vật không tên, đang theo làn hắc khí đó tấn công về phía Vô Cực.

"Ra là vậy!" Vô Cực buông tay, từ trong lòng lấy ra Không Động Kính mà Cơ Nhược Lan dâng lên, thuận thế chiếu một cái.

"Chí!" Không Động Kính phản xạ ra thần quang, chiếu lên sương mù đen, vật không biết tên trong sương mù đen như bị thiêu đốt, hét lên một tiếng chói tai, âm thanh cực kỳ khó nghe.

"Quả nhiên là vậy!" Vô Cực bèn một tay cầm Hiên Viên Kiếm đối đầu với Ma Thần Hình Thiên, một tay cầm Không Động Kính chiếu xạ vào đám sương mù đen từ mọi góc độ.

Chương 240

Không lâu sau, đám sương mù đen cũng không chịu nổi, thấy tập kích Vô Cực không thành bèn lại rút về.

“Quả nhiên lợi hại, bây giờ ta phải nhận thức lại ngươi rồi.

Ta phải nghiêm túc đây!” Lúc Ma Thần Hình Thiên nói câu này, mặt cũng tỏ ra nghiêm túc.

“Vậy thì nghiêm túc thử xem.” Vô Cực cười nói.

Tuy Vô Cực miệng thì nói không quan tâm, nhưng trong lòng thực ra đang âm thầm kinh hãi, lẽ nào Cơ Nhược Lan không phải đối thủ của Ma Thần Hình Thiên.

Dù sao tu vi của nàng không đủ, chỉ có Vô Cực mở thần nhãn mới có thể nhìn thấy đám hắc khí kia.

Bản thể của Ma Thần Hình Thiên chỉ là một cái xác rỗng, nhân vật thực sự thực ra đang trốn trong chiếc búa.

Phụ thể vào chiếc búa để khống chế cơ thể, cũng là một hình thức mới nghe lần đầu.

Ma Thần Hình Thiên sau khi nghiêm túc, lời nói trong miệng ít đi, ra tay nhanh hơn, mạnh hơn, độc hơn.

Vô Cực cũng không cam chịu yếu thế, tuy sức mạnh trong Hiên Viên Kiếm không đủ để phát động sức mạnh hủy diệt thiên quân vạn mã, nhưng trong tay Vô Cực cũng uy lực tăng gấp bội, so với Thạch Cơ dùng cũng không thể nói cùng một ngày.

Lúc này, Tiểu Thanh Loan đã giết tan đội quân Xi Vưu tấn công đại doanh, đến sau lưng Vô Cực.

Đội quân Xi Vưu cũng lui về sau lưng Ma Thần Hình Thiên.

Trên chiến trường rộng lớn, cũng chỉ còn Vô Cực và Ma Thần Hình Thiên hai người đang đối công.

Trong phạm vi mấy trăm mét, không ai dám đến gần.

"Hóa ra cũng chỉ có chút chiêu thức này." Vô Cực sau khi nhìn thấu mánh khóe của Ma Thần Hình Thiên, biết cách đối phó, Ma Thần Hình Thiên cũng hết cách.

Người bình thường luôn đi tấn công bản thể của Ma Thần Hình Thiên, giống như Cơ Nhược Lan, chém đứt đầu hắn cũng vô dụng, dù sao bản thể của hắn là cái búa chứ không phải thân thể.

Vô Cực sau khi biết điểm này, tay cũng không dừng lại một chút nào, công kích mãnh liệt vào cái búa của Ma Thần Hình Thiên, đánh đến mức hắn chỉ có công đỡ chứ không có sức trả đòn.

Thạch Cơ ở một bên cũng nhìn ra chút manh mối.

"Đại sư bá hình như chuyên đi chém cái búa của Ma Thần Hình Thiên, vì sao vậy?" Hồ Dật Tiên nói: "Đại sư bá chắc chắn có lý do của mình, hiệu quả rất tốt.

Xem ra Ma Thần Hình Thiên không sợ người khác gây tổn thương trên người hắn, ngược lại bản thể cái búa thì bảo vệ rất kỹ…" Hồ Dật Tiên luôn thông minh, sắp tiếp cận được cốt lõi của vấn đề.

Vô Cực càng chiến càng dũng, Ma Thần Hình Thiên thì càng chiến càng lùi.

Vô Cực nói: "Hóa ra nghiêm túc cũng chỉ có bộ dạng này, hừ!

Nói năng xằng bậy!" Nói rồi Vô Cực một tay cầm kiếm, không chút hoa mỹ chém xuống, Ma Thần Hình Thiên hai tay cầm búa bị Vô Cực một kiếm chém đến quỵ xuống đất.

Tộc nhân của Hiên Viên Hoàng Đế đều sôi trào.

Mấy ngày nay luôn bị Ma Thần Hình Thiên áp chế đánh, bây giờ thấy lãnh tụ của mình thần dũng như vậy, đều không khỏi hò reo.

Sĩ khí như hồng.

Bên phía Xi Vưu, vốn vì sự tàn bạo của Ma Thần Hình Thiên đã gây bất mãn cho người của bộ Cửu Lê và bộ Thần Nông, bây giờ thấy Ma Thần Hình Thiên bị đánh như chó, càng im lặng như chết.

Vô Cực hét dài một tiếng, định thừa thắng truy kích.

Lúc này trên bầu trời một đám mây bay tới.

"Kiếm hạ lưu tình!" Vô Cực ngẩng đầu nhìn, chính là một trong Côn Luân Thập Nhị Tiên, Xích Tinh Tử.

Vô Cực nói: "Hóa ra là Xích Tinh Tử đạo hữu, có chuyện gì sao?" Xích Tinh Tử nói: "Nghe nói thiên hạ đại loạn, sư tôn lệnh ta đến điều đình." Vô Cực cười nói: "Trước kia tộc ta sắp bị tiêu diệt, cũng không thấy ngươi đến điều đình, bây giờ tộc ta chiếm được chút thế thượng phong, mắt thấy cái gọi là Ma Thần Hình Thiên sắp bị đền tội, ngươi lại đến điều đình.

Ta thấy ngươi điều đình là giả, thiên vị mới là thật." Xích Tinh Tử một trận lúng túng, nói với Vô Cực: "Ta cũng là phụng sư mệnh, đừng làm khó ta, ta không muốn ra tay với ngươi." Vô Cực không sợ hãi nói: "Vậy thì tốt quá, ta sẽ sợ ngươi sao?" Nói rồi Vô Cực vẫy vẫy tay về phía Xích Tinh Tử.

Xích Tinh Tử nói: "Như vậy đi, cuộc đàm phán này ta sẽ chủ trì, người thì để ta mang về là được." Vô Cực cười nói: "Không được, ta dựa vào đâu mà nghe ngươi.

Nếu sư phụ ngươi đến, có lẽ ta còn nể mặt vài phần." Xích Tinh Tử đại nộ nói: "Ngươi tưởng ngươi là ai!" Nói rồi làm bộ xoay người

định đi, lại từ sau lưng phóng ra một đạo quỷ ảnh lao thẳng đến Vô Cực.

Vô Cực đã mở thần mục, sao lại không biết tên Xích Tinh Tử này là hàng giả?

Sớm đã thấy một đoàn hắc khí trên mặt tên Xích Tinh Tử này, sớm đã có đề phòng.

Cho nên lúc quỷ ảnh lao đến, Vô Cực không né không tránh, trực tiếp để nó đâm vào lòng mình.

Đoàn quỷ ảnh đó không ngờ tập kích lại thuận lợi như vậy, lại có thể một đầu đâm vào lòng Hiên Viên Hoàng Đế, như vậy là có thể khống chế thân thể Hiên Viên Hoàng Đế rồi.

Nhưng đoàn quỷ ảnh đó vạn lần không ngờ, một đầu đâm vào, lại không thuận lợi phụ thể, cảm giác như đâm vào một thứ còn nóng hơn cả nham thạch.

"A a a!" Từng làn khói xanh bốc lên.

Hóa ra Vô Cực sớm đã đặt Không Động Kính ở vị trí ngực, biết rằng đoàn hắc khí đó sẽ giở trò.

Như vậy cũng khiến hắc khí tự chui đầu vào lưới.

Đoàn hắc khí này xem ra cũng cùng một loại với đoàn trên búa của Ma Thần Hình Thiên.

Lẽ nào giữa thiên hạ, lại có một thế lực nào đó đang âm thầm manh động sao?

Vô Cực cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Nhân cơ hội này, Ma Thần Hình Thiên đã bỏ chạy.

Vô Cực dẫn người truy đuổi, cảnh tượng mấy ngày trước lại tái diễn, chỉ là công thủ hai bên đã đảo ngược.

Chạy ba ngày, lại quay về tuyến Phản Tuyền, lúc này Vô Cực cuối cùng cũng đuổi kịp Ma Thần Hình Thiên.

Chương 241

Ma Thần Hình Thiên thấy không thoát được, ném chiếc búa trong tay về phía Xi Vưu.

Xi Vưu nhận lấy búa, Hình Thiên thì ngã xuống đất, một chút hơi thở cũng không còn.

Vô Cực cười cười, quả nhiên là vậy.

Cái gọi là Ma Thần Hình Thiên, chỉ là con rối của Xi Vưu Phủ mà thôi.

Chỉ là Vô Cực nhìn Xi Vưu, cảm thấy hắn cũng có chút không ổn.

Lúc này, một đạo nhân cưỡi mây đến.

"Bần đạo Trương Nguyên Phương, đặc phụng sư phụ Kim Quang Thánh Mẫu chi mệnh, đến trợ trận, ngoài ra cũng muốn thu thập thi thân của Trương Thiên Tả và Âm Lệ Hoa hai vị đạo hữu." Vô Cực tự nhiên thay mặt Hiên Viên Hoàng Đế đồng ý, thu thập thi thân cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Một cuộc chiến tranh vô cớ, khiến cho tu sĩ cũng vẫn lạc.

Vô Cực cũng tò mò về kẻ chủ mưu đứng sau.

Kết quả tồi tệ nhất y cũng đã nghĩ đến.

Chỉ là kết quả đó quá đáng sợ, khiến Vô Cực không dám nghĩ tới.

Nếu là thật, vậy thì Vô Cực muốn thay đổi vận khí của phe mình sẽ càng khó khăn hơn.

Vô Cực cũng không dám sử dụng quá mức thân thể của Hiên Viên Hoàng Đế, dù sao nhục thể của hắn cũng khác với nhục thân của Vô Cực.

Sử dụng quá độ sẽ ảnh hưởng đến tuổi thọ của Hiên Viên Hoàng Đế.

Chỉ là sau khi đánh bại Ma Thần, nguyên thần của Hiên Viên Hoàng Đế trong Nê Hoàn Cung vẫn không tỉnh lại.

Tình hình đó cũng khiến Vô Cực âm thầm thở dài.

Xem ra phải cùng Xi Vưu quyết một trận sinh tử rồi, bởi vì không xử lý được Xi Vưu Phủ, chắc chắn không có cách nào cứu được Hiên Viên Hoàng Đế.

Trương Nguyên Phương bản lĩnh không nhỏ, tuy kém Thạch Cơ một chút, nhưng không chịu nổi người ta có pháp bảo.

"Xem ta đây!" Chỉ thấy Trương Nguyên Phương tế ra một cái bầu rượu, trông có chút giống tạo hình của Luyện Thần Hồ, nhưng từ trong bầu chảy ra không phải là rượu.

Hắn dùng thủy chi đạo, có thể sánh với Cộng Công ngày xưa.

Nước lớn nhấn chìm, khiến cho bộ đội của Xi Vưu không còn ý chí chiến đấu, khổ không tả xiết.

Cuối cùng đánh đến bộ Cửu Lê, Xi Vưu cũng không còn đường lui.

Xi Vưu đứng trước trận, trong mắt hồng quang lóe lên nói: "Đến lúc làm một cái kết thúc rồi, đến đi." Trương Nguyên Phương tiến lên, nói: "Giết đồng môn của ta, ta sẽ khiến ngươi nợ máu trả bằng máu!" Nói rồi lại tế bầu rượu, muốn dùng nước nhấn chìm đại trại Cửu Lê.

Xi Vưu lại cười lạnh hai tiếng, hồng quang trên người lại sáng hơn một chút.

"Xi Vưu Phủ!" Xi Vưu giơ búa hét lớn một tiếng, lúc này chuyện thần kỳ xuất hiện, chỉ thấy Xi Vưu Phủ lại biến thành một thứ giống

như cái lồng.

Trương Nguyên Phương cũng ngạc nhiên, không biết thứ biến thành này có tác dụng gì.

Có thể nhốt người vào trong không bị nước nhấn chìm thì cứu được bao nhiêu người chứ?

Không bằng biến thành một chiếc thuyền còn thực dụng hơn.

Trong lúc Trương Nguyên Phương đang nghi hoặc, chỉ thấy Xi Vưu tế cái lồng đó lên.

Vô Cực vì mấy ngày trước đã dùng quá sức thân thể của Hiên Viên Hoàng Đế, cộng thêm một đám người không rõ chân tướng, đều tưởng là bản thân Hiên Viên Hoàng Đế, nên lấy lý do chủ tướng không thể tùy tiện hành động, cũng cố gắng hết sức không để y ra trận.

Hơn nữa, sau khi Vô Cực giết Ma Thần Hình Thiên, phe Xi Vưu cũng không còn mấy người có thể cản được.

Đúng lúc này Vô Cực đột nhiên phát hiện, toàn bộ khu vực này, lại bị người ta bố trí đại trận từ trước, vì mọi chuyện quá thuận lợi nên không hề nhận ra.

Vô Cực tuy phụ thể vào thân thể Hiên Viên Hoàng Đế, nhưng dù sao cũng không phải bản thể, nên cũng không nhạy bén như vậy, cũng không thể tiến hành suy diễn, thậm chí lợi dụng hệ thống thu thập thông tin cũng không làm được.

Vô Cực mặt biến sắc, nói: "Toàn quân rút lui!" Tuy Vô Cực ra lệnh nhanh, nhưng thực sự muốn rút lui cũng không dễ dàng như vậy.

Chỉ thấy Xi Vưu cười lớn nói: "Muộn rồi!

Xem Bát Môn Kim Tỏa Đại Trận của ta thế nào?

Nhưng thượng thiên có đức hiếu sinh, ta để lại cho các ngươi một sinh môn, chỉ cần có thể tìm ra thì đi, ha ha!" Trương Nguyên Phương nói: "Xem ta dùng nước phá trận!" Xi Vưu lại không để ý, chỉ ném cái lồng trong tay, trực tiếp biến thành khổng lồ vô cùng, nhốt Trương Nguyên Phương vào bên trong.

Trương Nguyên Phương ra cũng không ra được, muốn mượn độn thổ thuật xuống dưới cũng không có cách nào.

Vô Cực đang rút lui, đại quân lập tức lùi lại, nhưng đúng như Xi Vưu nói, đã muộn rồi.

Tốc độ của đại quân quá chậm, toàn bộ bị nhốt trong trận.

Chỉ có Vô Cực, Tiểu Thanh Loan và Hồ Dật Tiên chạy ra được.

Vô Cực tiên tri tiên giác, Tiểu Thanh Loan và Hồ Dật Tiên thì thiên phú đào tẩu cao.

Thạch Cơ cũng bị kẹt lại trong trận.

Vô Cực ra khỏi đại trận, tuy mất nhiều người như vậy, nhưng chỉ cần y còn ở đây, vẫn có hy vọng xoay chuyển cục diện, nên cũng thở phào một hơi.

Nhưng quay đầu lại nhìn, thấy thứ nhốt Trương Nguyên Phương, Vô Cực cũng không khỏi biến sắc.

Vô Cực vội vàng hét vào trong trận: "Thạch Cơ, Thạch Cơ, tuyệt đối đừng ứng chiến!" Nếu là trước đây, Vô Cực trực tiếp truyền âm là được, nhưng với thân thể của Hiên Viên Hoàng Đế lại không làm được.

Lẽ nào tất cả đều là trời sinh đã định?

Thứ đó người khác không nhận ra, nhưng Vô Cực lại biết, bảo vật này tên là Cửu Long Thần Hỏa Tráo.

Chương 242

Thạch Cơ Nương Nương chính là chết dưới bảo vật này.

Vô Cực trước đó đã nhắc nhở Thạch Cơ, tuy cách mở đầu có khác, nhưng kết quả cuối cùng dường như có khả năng trùng khớp.

Chỉ là Vô Cực hiện tại không hiểu Xi Vưu Phủ làm sao lại biến thành Cửu Long Thần Hỏa Tráo.

Trương Nguyên Phương không hiểu tại sao.

Hắn cũng chỉ có thể dừng pháp thuật phóng hồng thủy, bị nhốt ở giữa, nếu lại phóng nước, e rằng chính mình cũng bị chết đuối.

Nhưng lúc này, Xi Vưu lại niệm động chú ngữ.

Ầm!

Hỏa diễm ngút trời, Trương Nguyên Phương trong lồng đại kinh, vội vàng tế pháp bảo, dùng nước dập lửa.

Chỉ là ngọn lửa đó là Tam Muội Chân Hỏa, nước thường làm sao dập được, lại còn có thế lửa cháy đổ thêm dầu.

Vô Cực ở ngoài trận cũng nghe thấy Trương Nguyên Phương hét thảm một tiếng rồi không còn tiếng động.

Vô Cực gấp rồi, cứu người là quan trọng, bèn nói với Tiểu Thanh Loan: "Ngươi quay về, gọi nhị đệ tam muội của ta đều đến!

Bảo họ mang nhục thể của ta đến!" Để cứu Thạch Cơ, Vô Cực cũng liều mạng rồi.

Phải để bản tôn ra trận.

Thạch Cơ bị kẹt lại phía sau, thực ra cũng không phải không rút lui được, chỉ là nàng có quan hệ tốt với tiểu sư đệ Hiên Viên Hoàng Đế,

thấy Hiên Viên Hoàng Đế đã rút ra, nhưng con trai, vợ của Hiên Viên Hoàng Đế vẫn ở trong trận, nàng bèn ở lại bảo vệ.

Những người này đều là phàm phu tục tử, trong trận hơi bất cẩn là chết.

Thạch Cơ cũng nghĩ, bảo vệ được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, ít nhất có thể bảo vệ con trai của Hiên Viên Hoàng Đế không chết.

Nàng đâu ngờ, Cửu Long Thần Hỏa Tráo đó lại có liên quan đến kiếp số trong mệnh của nàng.

Vô Cực có chút lo lắng, Thạch Cơ lúc này lại đang ở trong trận an ủi con trai, vợ và các đại tướng dưới trướng của Hiên Viên Hoàng Đế.

"Không sao, chủ tướng chắc chắn có cách phá trận.

Ta cũng ở đây, dù liều cả đạo hạnh cũng sẽ bảo vệ mọi người chu toàn." Con trai của Hiên Viên Hoàng Đế cũng lo lắng, nhưng có Thạch Cơ ở đây quả thực cũng khiến hắn an tâm phần nào.

Bát Môn Kim Tỏa Trận, có tám cửa sinh, tử, hưu, cảnh…, tùy ý di động, trừ việc tiến vào sinh môn, những nơi khác đều là đường chết, chỉ khác nhau ở cách chết mà thôi, cho nên Thạch Cơ cũng không dám vượt rào một bước, chỉ có thể im lặng chờ cứu viện.

Lúc này, một đạo nhân cưỡi hạc tiên đến, thấy Vô Cực bèn hỏi: "Bần đạo Trương Thanh Phương xin có lễ, xin hỏi có thấy đệ đệ của ta là Trương Nguyên Phương không?" Hồ Dật Tiên nói: "Ở trong Bát Môn Kim Tỏa Trận, vừa rồi bị Xi Vưu một ngọn lửa thiêu thành tro." "Cái gì!" Trương Thanh Phương vừa nghe, mắt đỏ lên, vung kiếm định vào trận.

Vô Cực vội vàng cản lại nói: "Đừng vội nhất thời, ta đã tìm cứu binh, đến lúc đó phá trận rồi, báo thù cũng không muộn.

Cái Xi Vưu Phủ kia của Xi Vưu hình như biến hóa khôn lường, Cửu Long Thần Hỏa Tráo kia cũng là do nó biến ra, ta nhất thời cũng không nhìn thấu huyền cơ, đạo hữu đừng uổng phí tính mạng!" Trương Thanh Phương nghe xong, liền nói: "Vị đạo hữu này, có điều ngài không biết, ta giỏi nhất về hỏa, cho nên không sợ Cửu Long Thần Hỏa Tráo, đừng cản ta, ta giết Xi Vưu, trận này tự khắc phá!" Vô Cực cản không được, cũng chỉ có thể để hắn đi.

Trương Thanh Phương tiến vào Bát Môn Kim Tỏa Đại Trận, thẳng đến chỗ Xi Vưu.

Xi Vưu đang định nhốt chết Thạch Cơ, nên nhất thời cũng không ra tay.

Lúc này thấy Trương Thanh Phương đến, bèn ra nghênh chiến.

"Đạo nhân kia, gan lớn thật, lại đến nộp mạng à?" "Giết huynh đệ của ta, ta sẽ khiến ngươi đền mạng!" Trương Thanh Phương vung kiếm chiến đấu.

Xi Vưu hoàn toàn không sợ, cầm búa chém.

Hai người chiến đấu hơn mười hiệp, Trương Thanh Phương chịu thiệt về nhục thể, sức lực không đủ, bèn niết pháp quyết, từ trong miệng phun ra lửa.

Vô Cực ở ngoài trận nhìn, không ngờ người này có thể phun ra Nghiệp Viêm Chi Hỏa, tuy không bằng Nam Minh Ly Hỏa, nhưng so với Tam Muội Chân Hỏa thì lợi hại hơn nhiều.

Xem ra hắn nói không sợ lửa, là thật.

Xi Vưu giở lại trò cũ, biến ra Cửu Long Thần Hỏa Tráo trùm tới, nhốt Trương Thanh Phương vào bên trong.

Trương Thanh Phương ha ha cười lớn, niết một cái tị hỏa quyết.

Tam Muội Chân Hỏa cùng lúc xuất hiện, nhưng Trương Thanh Phương một chút hề hấn cũng không có, chín con hỏa long kia cuối cùng đều bị Trương Thanh Phương thu phục.

Xi Vưu sắc mặt không đổi, thu lại Cửu Long Thần Hỏa Tráo, lắc một cái, lại biến thành một cái bình, nói với Trương Thanh Phương: "Đệ đệ của ngươi chết trong tay ta, ngươi cũng sẽ như vậy, chỉ đáng tiếc thế gian sẽ không lưu lại tên của ngươi." Trương Thanh Phương nộ đạo: "Ta, Trương Thanh Phương, nhất định sẽ tru sát ngươi, lưu danh sử xanh!" Xi Vưu quỷ dị cười nói: "Trương Thanh Phương, ta gọi ngươi, ngươi dám đáp ứng không?" "Có gì không dám?" "Trương Thanh Phương đạo gia ta đây, đáp ứng thì sao, Xi Vưu mau nạp mạng!" "Trương Thanh Phương, còn không mau vào trong bình của ta!" Trương Thanh Phương sững sờ, chỉ cảm thấy thân thể bị một luồng hấp lực khổng lồ chi phối, bị hút vào trong bình.

Vô Cực ở ngoài trận cũng nhìn rõ ràng, người khác không nhìn xa được như vậy, nhưng Vô Cực có thể xuyên thấu qua sương mù dày đặc của Bát Môn Kim Tỏa Đại Trận.

"Rốt cuộc đó là bảo bối gì, biến hóa đa dạng như vậy!" Trương Thanh Phương bị Xi Vưu hút vào trong bình, không có chút dư địa phản kháng nào.

Vô Cực trông thấy cũng thầm kinh hãi, Xi Vưu Phủ huyễn hóa ra các loại pháp bảo, vô cùng ngoài dự liệu của Vô Cực.

Sau khi Xi Vưu thu Trương Thanh Phương vào trong trận, bảo hắn cùng huynh đệ lên đường, cuối cùng ánh mắt cũng hướng về phía phu nhân và nhi tử của Hiên Viên Hoàng Đế.

Lúc này Xi Vưu cũng lờ mờ cảm giác được Hồ Dật Tiên sẽ không đi mời cứu binh, bèn rèn sắt khi còn nóng, một mạch hạ gục người của thị tộc Hiên Viên trong trận.

Thạch Cơ vác thương ra trận, nhi tử của Hiên Viên Hoàng Đế nói: "Thượng tiên, để ta thử xem!" Con trai của Hiên Viên Hoàng Đế vốn có sức mạnh, nhưng chắc chắn không phải là đối thủ của Xi Vưu, Thạch Cơ nói: "Đi cũng là nộp mạng, tuy ta cũng không phải đối thủ của hắn, nhưng có thể kéo dài một chút thời gian.

Đừng vội, còn xa mới đến lúc tuyệt vọng." Chỉ cần bản tôn của Vô Cực đến, Thạch Cơ cảm thấy, không ai có thể ngăn cản được vị đại sư bá đó.

Lúc này, Thạch Cơ sau khi trải qua nhiều trận chiến rèn luyện cũng không còn là Thạch Cơ của ngày xưa nữa.

Nhờ trợ giúp Hiên Viên Hoàng Đế, nàng cũng được công đức nhân quả trong cõi u minh tương báo, cây Vạn Niên Hàn Thiết thương trong tay cũng vì thế mà phẩm chất tăng mạnh.

Thạch Cơ cầm thương trong tay, từng tia huyền quang mắt thường có thể thấy được cũng từ từ bao bọc quanh thân thương.

Đồng thời, nguyên thần vốn Tiên Thiên bất túc cũng sẽ không bị thất thoát do linh khí giữa trời đất mỏng manh.

Tóm lại, nàng cũng nhận được rất nhiều chỗ tốt, tu hành cũng tiến bộ vượt bậc.

Chương 243

Vô Cực mượn nhục thân của Hiên Viên Hoàng Đế nhìn vào trong trận, trong lòng cũng không khỏi có chút lo lắng.

Nói về bao che khuyết điểm, Vô Cực có thể đứng nhất, không ai dám xưng thứ hai, nhưng dù sao Vô Cực cũng không phải Thánh nhân, nguyên thần cần ký thác lên Thiên đạo, mà Hồng Quân hiện tại có thể một tay che trời, che đậy thiên cơ, khiến người khác không thể nhìn trộm được.

Cho nên Vô Cực cũng thật không chắc có thể phá trận trước khi Xi Vưu diệt được Thạch Cơ hay không.

Ưu thế duy nhất của Vô Cực là có Hệ thống, cái thứ hack này.

Trong trận, mắt Xi Vưu lóe hồng quang, nhìn chằm chằm Thạch Cơ nói: "Nếu ngày xưa không phải vì một niệm sai lầm, ta và ngươi cũng là đồng môn sư tỷ đệ.

Hôm nay một trận chiến này, tất có một người chết.

Hay là ngươi buông vũ khí trong tay xuống đi, không phải tội của ngươi khi không chiến đấu, cũng sẽ không có ai trách ngươi." Thạch Cơ cười nói: "Hoa Quả Sơn chỉ có đệ tử bị đánh chết, không có đệ tử bị dọa chết.

Có chiêu gì thì cứ tung ra đi!" Nói rồi, Thạch Cơ cầm thương trong tay, huyền quang tức thì lấp lóe, một luồng kim quang tỏa ra, trong thương pháp lại mang theo một chút dấu hiệu của chân hỏa.

Tiếp đó, Thạch Cơ lao về phía Xi Vưu.

Xi Vưu hét lớn một tiếng: "Tốt!" Lòng bàn tay hắn vạch một đường trên thân bình, cái bình liền biến thành một chiếc búa lớn, sau

đó hai tay cầm búa, như một ngọn núi lớn, nghênh chiến Thạch Cơ.

Cùng với một búa chém xuống của Xi Vưu, phong lôi gào thét, hư không vỡ nát, dưới sự giao thoa của phong hỏa lôi điện, một luồng tử khí ngưng trọng phun thẳng vào mặt Thạch Cơ.

Nếu là tu sĩ bình thường gặp phải tình huống này, tất sẽ trúng một chiêu của Xi Vưu không thể tránh khỏi.

Nhưng Thạch Cơ là đá thành tinh, không hề sợ loại pháp thuật này, vì vậy nàng hoàn toàn không sợ hãi, nghênh chiến chiêu thức hủy thiên diệt địa kia.

Keng!

Binh khí va chạm, phát ra âm thanh cực lớn, chói tai, khiến mọi người đều kinh hãi.

Con trai của Hiên Viên Hoàng Đế càng thầm kinh hãi, may mà Thạch Cơ ra trận, nếu là mình xông lên, sớm đã bị đánh thành một đống thịt nát.

Thạch Cơ và Xi Vưu hai người đánh qua đánh lại.

Thật ra Thạch Cơ cũng biết Xi Vưu đã nương tay, nếu dựa vào uy lực của Xi Vưu Phủ, hóa thành pháp bảo thì chỉ mấy chiêu là có thể thu được Thạch Cơ.

Bây giờ hắn lại dùng búa để đánh, hoàn toàn là dựa vào chút tình nghĩa hương hỏa của Vô Cực với cha mẹ Xi Vưu.

Nhưng sau khi hai người đấu mấy chục hiệp, Xi Vưu hai tay dựng thẳng, thu Xi Vưu Phủ lại, nói: "Ta thấy cứu binh của ngươi sắp đến rồi, ta không chơi với ngươi nữa, đừng trách ta.

Đương nhiên, bây giờ ngươi lùi sang một bên cũng được." Thạch Cơ mỉm cười nói: "Đại sư bá của ta từng nói, sinh, ta sở dục dã,

nghĩa, diệc ngã sở dục dã, lưỡng giả bất khả đắc kiêm, xá sinh thủ nghĩa giả dã.

Ta sẽ lùi sang một bên sao?" Xi Vưu nghe xong, nghiêm mặt nói: "Xin lỗi, vừa rồi trong lời nói của ta có nhiều chỗ mạo phạm phẩm chất của sư tỷ, thật sự là ta đã lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Vậy thì...

đắc tội!" Xi Vưu hai tay đưa ra, Xi Vưu Cự Phủ lại hóa thành Cửu Long Thần Hỏa Tráo khổng lồ.

Vốn dĩ Xi Vưu sớm đã biết rõ trong lòng, loại yêu quái do đá hóa thành như Thạch Cơ không sợ bình Âm Dương Nhị Khí, nhưng Cửu Long Thần Hỏa Tráo chắc chắn có thể khắc chế được nàng.

Thạch Cơ cũng tế ra Bát Quái Vân Quang Mạt.

Chỉ có một Hoàng Cân Lực Sĩ chết, những người còn lại đều kinh hãi, không ai dám lên.

Họ chỉ có tác dụng bày trận mà thôi.

Đúng lúc này, chân thân của Vô Cực cuối cùng cũng được vận chuyển đến.

Hai vị Thánh còn lại của Hoa Quả Sơn tam thánh cũng cùng nhau đến!

Kể từ sau sự kiện Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, chưa từng có một dịp nào có thể quy tụ cả ba người Vô Cực, Nữ Oa, Phục Hy.

Xi Vưu thấy vậy, mặt mang ý cười nói: "Trận thế lớn thật, các vị coi trọng ta quá rồi chăng?" Nữ Oa đến nơi, vì được Vô Cực che chở, nàng vẫn luôn ngây thơ lãng mạn, không có tâm cơ, hàng ngày chỉ cùng mấy đệ tử sinh hoạt, chơi đùa với các tiểu động vật trong Hoa Quả Sơn, xem xét cuộc sống của người do mình tạo ra.

Bây giờ lại thấy đại đệ tử mình yêu quý nhất là Xi Vưu dùng pháp bảo vây khốn người trong trận, không khỏi cảm thấy lòng đau như cắt.

Nữ Oa ở ngoài trận hét lớn: "Xi Vưu, thả đồ nhi của ta ra!

Đại huynh của ta và cha mẹ ngươi đều là bạn bè!" Xi Vưu đáp lại: "Trước trận tiền không có cha con!

Đắc tội!" Nói rồi, Xi Vưu niệm pháp chú, Cửu Long Thần Hỏa Tráo chụp xuống, bao trùm lấy Thạch Cơ bên trong, không thể thoát ra.

Nữ Oa vội vàng xông vào trận, lúc này Vô Cực vừa mới chuyển nguyên thần từ thân thể Hiên Viên Hoàng Đế về lại thân thể của mình, vừa mới ra lệnh cho hệ thống đi phân tích trận pháp.

Nữ Oa trong lúc cấp bách, làm sao có thể đi vào sinh môn, một đầu đâm vào thương môn.

Tuy nàng cũng là một trong Hoa Quả Sơn tam thánh, nhưng sau khi tiến vào thương môn, vạn đạo quang mang chiếu rọi, kiếp vân trùng trùng, mây đen lập tức bao phủ bầu trời trên đỉnh đầu Nữ Oa.

Vô Cực thấy vậy cũng kinh hãi, không ngờ trận này lại bá đạo như vậy, đi sai một bước là có thể dẫn đến thiên kiếp, chẳng trách Xi Vưu lại tự tin như thế.

Chỉ là có bản lĩnh như vậy, tại sao bây giờ mới dùng đến.

Điểm này cũng khiến Vô Cực trăm mối không thể lý giải.

Nhưng lúc này Vô Cực cũng không kịp nghĩ nhiều, chỉ có thể vội vàng hét với Nữ Oa: "Mau quay lại, dùng Nghịch Chuyển Thời Không!" Nữ Oa tâm tư đơn thuần, nghe lời Vô Cực nhất, vì vậy lập tức tế ra Lam Hồ Lô, một cánh cửa thời không vặn vẹo xuất hiện, nàng bước vào.

Thân hình Nữ Oa vừa mới biến mất, đã thấy vô số tia sét đánh xuống, đánh vào nơi nàng vừa đứng một cái hố sâu mấy chục trượng, uy lực mạnh mẽ khiến người ta líu lưỡi.

Nếu đánh trúng người, thì còn gì nữa, Nữ Oa cũng không chịu nổi.

Phục Hy nheo mắt nhìn một lúc rồi nói: "Trận này hẳn là có một sinh môn, để ta suy diễn." Vô Cực thì để hệ thống phân tích, hai người đều im lặng không nói gì, chạy đua với thời gian.

Lúc này Thạch Cơ đã bị bao phủ trong tráo, chín con hỏa long bay lượn, lượn lờ không ngừng, tam muội chân hỏa càng đốt càng mãnh liệt!

Thạch Cơ chống cự được một lúc, liền bị lửa nhấn chìm, cuối cùng dùng hết sức lực toàn thân hét lớn: "Sư phụ, con không làm người mất mặt, kiếp sau con vẫn muốn làm đệ tử của người!!" Nữ Oa lúc này vừa từ trong loạn lưu thời không đi ra, vừa hay nghe được câu nói cuối cùng, không khỏi lệ rơi đầy mặt.

Chương 244

Vô Cực cũng bất đắc dĩ.

Trong cõi u minh tự có thiên số, đã thay đổi tiền duyên thì phải gánh chịu hậu quả hôm nay.

Nếu Thạch Cơ đi làm môn nhân của Thông Thiên Giáo Chủ, vậy thì phải rất lâu sau mới chết.

"Phân tích hoàn tất, Túc chủ nhận được ba mươi triệu điểm tu vi!" Trận pháp lợi hại như vậy mà chỉ có ba mươi triệu?

Cùng với việc Vô Cực phân tích trận pháp hoàn tất, Bát Môn Kim Tỏa Trận trong mắt y cũng không còn gì thần bí nữa.

Trận này tuy uy lực mạnh mẽ, nhưng vì thượng thiên có đức hiếu sinh, dưới đường cùng tất có đường sống, cho nên con đường sống này chắc chắn có.

Không giống như những trận khác, tuy biết cách phá, nhưng muốn phá phải đi đánh trận nhãn, nhưng Bát Môn Kim Tỏa Trận thì không cần thiết.

"Ta biết sinh lộ ở đâu rồi!" Lúc này Phục Hy cũng đã suy diễn ra.

Vô Cực và y nhìn nhau một cái, đều gật đầu, tốc độ của hai người gần như ngang nhau.

Nhưng Vô Cực là người nhà biết chuyện nhà mình, y có thể gian lận.

"Đi từ đó!

Sinh môn ở đó, ta đi cứu người!" Vô Cực đi đầu, xông vào sinh môn.

Xi Vưu ở một bên trận môn vừa luyện hóa Thạch Cơ, vừa chú ý quan sát Vô Cực và những người khác ngoài trận.

Hắn cũng biết Vô Cực đều là những đại tu sĩ có tu vi cực kỳ lợi hại, thứ có thể cùng họ đối đầu chỉ có Bát Môn Kim Tỏa đại trận này.

Nhưng khi Xi Vưu thấy Vô Cực đi thẳng vào từ sinh môn, cũng không khỏi trợn to mắt.

Chẳng trách người dạy trận pháp này lại nói, trận này tuy uy lực mạnh mẽ, nhưng lại là một thứ gân gà, vì tu vi thấp thì không xứng với uy lực mạnh mẽ như vậy, còn tu sĩ tu vi cao thì lại có thể tìm ra sinh môn.

Nhưng lúc này Thạch Cơ đã hóa thành một tảng đá cứng.

Xi Vưu thấy dù sao cũng không quá lỗ vốn, bèn chắp tay hành lễ nói: "Vô Cực, Nữ Oa, Phục Hy mấy vị tiên trưởng, tiểu tử ở đây có lễ, hôm nay tất nhiên cũng không thể chiến đấu nữa, ta đi trước." Nói rồi, Xi Vưu dẫn quân lui về phía sau.

Vô Cực cũng không đuổi theo, Xi Vưu này tâm kế thật sâu.

Hắn dùng lời nói chặn Vô Cực lại, lễ tiết cũng không thiếu, khiến cho Vô Cực nếu đuổi theo thì lại có vẻ không có độ lượng, còn bỏ mặc sống chết của đệ tử.

Lúc này Nữ Oa xông đến trước mặt Thạch Cơ, chỉ thấy Thạch Cơ đã biến thành một khối ngọc thạch óng ánh, Nữ Oa bật khóc, nước mắt chảy xuống, nhỏ lên khối ngọc thạch, ngọc thạch lại nứt ra một đường vân.

Vô Cực vừa thấy, mắng: "Xi Vưu tâm kế thật sâu, hắn đã luyện đá đến nứt ngọc, Thạch Cơ muốn tu luyện lại cũng không thành!" Nữ Oa phẫn nộ nói: "Ta nhất định phải giết tên giặc này để báo thù cho đồ nhi của ta!" Lúc này Phục Hy lại nói: "Ta ngược lại có một cách,

có thể cứu được Thạch Cơ." Vô Cực và Nữ Oa nghe vậy, đều đồng loạt nhìn về phía Phục Hy.

Vô Cực và Nữ Oa cùng hỏi: "Cách gì?" Phục Hy nói: "Ta đi sắp xếp cho những người ở đây rồi nói sau." Nữ Oa lúc này mới tỉnh ngộ, quan tâm quá hóa loạn, trong trận còn đang vây khốn rất nhiều người của thị tộc Hiên Viên.

Nữ Oa vì Thạch Cơ vẫn lạc mà phẫn nộ, thương tâm, nhưng nghe Phục Hy nói có thể cứu được, không khỏi thả lỏng trong lòng, tâm trạng cũng tốt hơn một chút.

"Vậy trước tiên cứu những người này ra đi." Vô Cực và mọi người cũng để Tiểu Thanh Loan sắp xếp cho người của thị tộc Hiên Viên rút lui.

Lúc này Vô Cực đột nhiên nghe Hồ Dật Tiên nói: "Tiểu Long Nữ, đến rồi." Vô Cực ngẩng đầu nhìn, thì ra là Long nữ của Đông Hải Long Cung, sắc mặt trắng bệch đã đến.

Long nữ nói: "Hôm nay không biết sao, trong lòng đặc biệt hoảng hốt, lên núi hỏi thăm, mới biết toàn bộ đều đã xuống núi đến đây, ta vội đến.

Thạch Cơ đâu?

Sao không thấy?" Hồ Dật Tiên vốn là người giỏi nói dối nhất, nhưng lúc này cũng như bị bịt miệng, một câu cũng không nói nên lời.

Nàng cũng biết, Tiểu Long Nữ và Thạch Cơ thân nhất, cây Vạn Niên Hàn Thiết trường thương kia cũng là nàng ấy đưa cho Thạch Cơ.

Nữ Oa lúc này đến, thấy bộ dạng của Tiểu Long Nữ, không khỏi lại bi thương từ trong lòng, nhưng muốn khuyên người khác, trước tiên mình không thể khóc, bèn nắm tay Tiểu Long Nữ nói: "Thạch Cơ bây giờ lại thành ra thế này rồi, nhưng nhị huynh của ta, có cách để nó

hồi phục.” Tiểu Long Nữ nghe xong, sắc mặt càng trắng bệch, thân thể run rẩy suýt nữa ngất đi.

“Nương nương không cần an ủi con đâu, tam tộc đại chiến chết nhiều người như vậy, có những người tu vi còn cao hơn Thạch Cơ nhiều, cũng không có ai sống lại được, nó sao có thể là ngoại lệ.” Tiểu Long Nữ nói xong, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cây trường thương rơi trên đất, đột nhiên nói: “Nương nương, cây thương này đưa cho con đi, giữ làm kỷ niệm.” Nữ Oa nói: “Cầm đi đi, vốn là của con.” Tiểu Long Nữ thu lại cây trường thương làm từ Vạn Niên Hàn Thiết, hồn không giữ vía chậm rãi quay về Long cung.

Nhiều năm sau, khi Đại Vũ trị thủy, không có công cụ đo lường, đã lấy bảo vật này từ Long cung, bỏ đi đầu thương, dùng vàng bọc hai đầu, biến thành hình dạng cây côn.

Lại vì khi Thạch Cơ sử dụng, đã gieo xuống nhân quả, nhận được đạo khí.

Cho nên bảo vật này cũng biến thành có thể dài có thể ngắn, vô cùng thích hợp để trị thủy đo độ sâu của nước, sau này cũng khắc lên thân gậy dòng chữ Như Ý Kim Cô Bổng.

Màu vàng cũng không chỉ là màu sắc của hai đầu, mà là một tia thiên đạo chi khí trong đó.

Ngọc thạch do Thạch Cơ hóa thành cuối cùng được đưa về núi, đặt ở nơi cao nhất trên đỉnh núi, cùng với Ngọc Thạch Tỳ Bà ngày đêm hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt.

Phục Hy nói: “Tuy ngọc thạch này đã có vết nứt, nhưng chúng ta chỉ cần dẫn tinh khí trong đó vào khối Ngọc Thạch Tỳ Bà kia là được.

Như vậy, có thể mượn linh chất hỗn độn của Ngọc Thạch Tỳ Bà, khiến Thạch Cơ tái sinh, sẽ càng mạnh mẽ hơn!” Vô Cực cũng không

có cách nào tốt hơn, cũng chỉ có thể còn nước còn tát.

Nhưng trong lúc đó cũng xảy ra một chút sai sót nhỏ.

Khi ngọc thạch từ từ dung nhập vào tỳ bà, Hồ Dật Tiên và Cơ Nhược Lan cùng Tiểu Thanh Loan cảm thấy, càng gần tinh thần, hiệu quả càng tốt, chỉ tiếc là ngọn núi chỉ cao đến thế.

Hồ Dật Tiên nảy ra ý kiến: "Trong động không phải có mấy khối đá vá trời còn thừa của sư phụ sao?

Chúng ta lấy một khối đi kê bên dưới không phải là được sao?" Cơ Nhược Lan và Tiểu Thanh Loan nói: "Nói có lý, cứ làm vậy đi!" Thế là ba người, khiêng hai khối Bổ Thiên Thạch lên, kê bên dưới Ngọc Thạch Tỳ Bà.

Nhưng vạn lần không ngờ, vạn vật đều có linh tính, chỉ là thiên địa linh khí mỏng manh nên yêu quái khó thành, nhưng Bổ Thiên Thạch lại khác.

Cho nên nguyên thần của Thạch Cơ bị chia làm ba phần, một phần trở thành Ngọc Thạch Tỳ Bà tinh, một phần trở thành Thạch Hầu sau này, Tôn Ngộ Không, còn một phần trở thành Giả Bảo Ngọc.

Long nữ sau khi về cung, không lâu sau vì thương tâm chuyện bạn tốt mà lòng sầu chết.

Sau khi chết hóa thành một cây cỏ nhỏ, mọc ở Thiên cung, sau này hạ phàm trở thành Lâm Đại Ngọc, đó cũng là chuyện về sau.

Phục Hy không nói một lời.

Chương 245

Vô Cực cũng là sau này mới lĩnh ngộ được một chút.

Vô Cực vẫn luôn đợi Ngọc Thạch Tỳ Bà hóa hình thành công, nhưng lại thiếu đi vẻ ôn tình của Thạch Cơ, khá hung tàn hiếu sát.

Vô Cực suy diễn mới biết, mặt đó của Thạch Cơ, toàn bộ đã vào trong khối Bổ Thiên Thạch chuyển sinh thành Giả Bảo Ngọc ở hậu thế.

Bát Môn Kim Tỏa Trận đã phá, sau khi sắp xếp xong chuyện của Thạch Cơ, việc công phá bộ tộc Cửu Lê của Xi Vưu cũng được đưa lên lịch trình.

Một đạo nhân tên Thiên Nhất đến cầu kiến.

Vô Cực gọi y lên núi, đạo nhân đó thấy Vô Cực liền hành lễ nói: "Vô Cực tiên trưởng, tiểu đạo là đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ, Đa Bảo Đạo Nhân.

Nhiều đệ tử dưới trướng Triệt Giáo của ta bị thương dưới tay Xi Vưu, gần đây nghe nói Vô Cực tiên trưởng cũng có tử điệt bối phận thân vong.

Hơn nữa, Hiên Viên Hoàng Đế và sư đệ Trương Thiên Hữu của ta cũng có quân thần chi nghị, hay là hai nhà chúng ta liên thủ thì thế nào?" Vô Cực thầm nghĩ: Liên thủ cũng không thể nào liên thủ với ngươi, Thông Thiên Giáo Chủ đến ta còn phải cân nhắc.

Thế là Vô Cực nói: "Đều là tử điệt bối phận, ta ra tay cứu người thì được, giết người thì không.

Như vậy đi, Hiên Viên Hoàng Đế có một người con tên Đế Hiêu, đại sư điệt của ta là Thạch Cơ đã nhận làm đồ đệ, ta sẽ truyền cho

mấy chiêu, gọi nó đến trợ giúp là được.” Vô Cực trong lòng cũng kỳ quái, Đa Bảo Đạo Nhân là một trong tứ đại đệ tử dưới trướng Thông Thiên Giáo Chủ, thuộc hàng ngũ cốt cán của Thông Thiên, đối với cuộc chiến quy mô này, nếu Thông Thiên phái y đi, có khả năng sẽ mở rộng quy mô chiến tranh.

Thông Thiên sẽ phạm phải sai lầm này sao?

Thật sự sẽ dẫn đến cuộc tranh đấu giữa Triệt Giáo và Xiển Giáo sao?

Tuy Vô Cực biết, hai giáo sớm muộn gì cũng sẽ đánh nhau, đánh đến mức đại khai sát giới, cuối cùng giáo chủ hai bên đều xé rách mặt mũi mà ra trận, nhưng vấn đề mấu chốt là, hiện tại còn xa mới đến thời điểm đó.

Có lẽ thấy được sự lo lắng của Vô Cực, Đa Bảo Đạo Nhân bèn nói: “Thật ra ta cũng không phải phụng mệnh sư phụ hạ sơn, là ta tự ý chủ trương.

Cũng không sợ Vô Cực tiên trưởng biết, Nữ Bạt Âm Lệ Hoa kia là đồ đệ của ta, bây giờ bị người ta đánh chết, ta sao có thể không ra mặt?” Vô Cực gật đầu, như vậy thì thông rồi.

“Ta hiểu rồi.” Con trai thứ năm của Hiên Viên Hoàng Đế là Đế Hiêu, tuy không phải thái tử, nhưng vốn dũng mãnh, căn cốt cũng không tệ.

Phải biết rằng tuy thị tộc của Hiên Viên Hoàng Đế là do Nữ Oa tự tay nặn ra, so với những điểm bùn văng ra kia thì dụng tâm hơn, cho nên cũng kế thừa huyết mạch thần thánh, có tiên thiên linh căn, tuổi thọ cũng dài hơn người bình thường rất nhiều.

Nhưng truyền đến đời Hiên Viên Hoàng Đế, lấy vợ lại là phàm nhân, dù sao huyết mạch của hắn có thần kỳ đến đâu, cũng không phải

tiên nhân, không có tuổi thọ vô tận như Vô Cực.

Cho nên Hiên Viên Hoàng Đế cũng chỉ có thể lấy những người vợ như hiện tại, có thân phận có địa vị, nhưng huyết mạch lại bình thường.

Vì vậy những người con trai sinh ra cũng đều pha tạp huyết mạch của cả hai bên, nhưng chỉ có người con thứ năm Đế Hiêu kế thừa nhiều huyết mạch của Hiên Viên Hoàng Đế nhất.

Thế là Vô Cực dẫn Hiên Viên Đế Hiêu đến bái lạy ngọc thạch do Thạch Cơ hóa thành trước, sau đó mới thay Thạch Cơ truyền pháp.

Nữ Oa hiện tại đang đau lòng, không thích hợp làm việc này, cho nên cũng chỉ có thể để Vô Cực thay làm.

"Đa Bảo đạo hữu, Xi Vưu kia có một bảo vật, tên là Xi Vưu Phủ, nhưng lại có thể huyễn hóa thành các bảo vật khác, đạo hữu có biết nguyên do không?" "Lại có chuyện này sao?" Đa Bảo Đạo Nhân cũng là lần đầu nghe thấy.

Vô Cực sở dĩ hỏi cũng là vì Đa Bảo Đạo Nhân, trong đạo hiệu có chữ Đa Bảo, cũng là người kiến thức rộng rãi.

Tuy y và Xi Vưu không cùng một giáo, nhưng đều là hậu bối của Tam Thanh, không chừng sẽ có chút manh mối.

Đa Bảo Đạo Nhân suy nghĩ rồi nói: "Vậy thì chỉ có một khả năng, là pháp bảo do đại sư bá Thái Thượng Lão Quân của chúng ta giúp luyện chế, đem cơ chế của mấy kiện pháp bảo dung hợp lại làm một, cho nên biến hóa đa đoan.

Nhưng cũng có một điểm xấu, là chỉ có thể phát huy được bảy thành uy lực của vật gốc..." Vô Cực gật đầu, như vậy cũng nói thông được.

Thái Thượng Lão Quân tuy mất Bát Quái Lô, nhưng năng lực

luyện chế pháp bảo cũng không mất đi.

Xi Vưu Phủ vốn dùng Xích Điện Kiếm và Thanh Sương Kiếm làm nền để luyện hóa, tự mang điện sương, hiện tại lại thêm cả phong lôi, rõ ràng cũng đã dung hợp các bảo vật khác.

Tuy uy lực so với bản thể của các bảo vật yếu đi không ít, nhưng lại thắng ở sự linh hoạt, khi đối trận, thường có thể khiến đối thủ phòng không kịp.

"Đa Bảo đạo hữu, thụ giáo." "Không dám, không dám!" Đa Bảo Đạo Nhân cũng khách khí, đối với Vô Cực đều xưng là tiên trưởng, dù sao Vô Cực cũng là nhân vật ngang hàng với Thông Thiên Giáo Chủ, Đa Bảo Đạo Nhân ở trước mặt Vô Cực chỉ có thể là một vãn bối mà thôi.

Nước đến chân mới nhảy, tuy không nhanh nhưng cũng có tác dụng.

Hiện tại đại chiến cận kề, Vô Cực cũng không thể từ đầu dạy dỗ cẩn thận, chỉ nói cho Hiên Viên Đế Hiêu mấy pháp quyết, để y sau này từ từ luyện.

Sau đó lại ban cho mấy kiện pháp bảo.

Hồ Dật Tiên không có pháp bảo, pháp bảo của Nữ Oa không nhiều, tuy đều là tinh phẩm, nhưng không thể tùy tiện cho người khác.

Lam Hồ Lô, dùng để nghịch chuyển thời không.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng tác dụng tự không cần phải nói.

Không có món nào có thể cho Hồ Dật Tiên dùng.

Ngược lại, chỗ Vô Cực có một số pháp bảo nhỏ thì không thiếu.

Vô Cực nhãn giới cực cao, cho nên không coi ra gì.

Bây giờ đã không thể ra tay, vậy thì những pháp bảo này cũng có

đất dụng võ.

Xạ Nhật Cung!

Chỉ đại biểu cho tầm bắn xa, chứ không thật sự có thể bắn hạ mặt trời.

Xuyên Vân Tiễn!

Pháp bảo đi kèm, không gì không phá được.

Linh Hư Kiếm!

Có thể chém tam hoa trên đỉnh tu sĩ, có thể diệt ngũ khí trong lồng ngực tu sĩ!

Dạ Xoa Yêu Gian.

Chương 246

Có thể tạm thời nhảy ra ngoài tam giới!

Vô Cực trong một đống pháp bảo linh tinh chọn ra bốn món tương đối thích hợp cho Hiên Viên Đế Hiêu.

Đa Bảo Đạo Nhân dẫn Hiên Viên Đế Hiêu xuống núi đi, Tiểu Thanh Loan nhìn mà hai mắt đỏ hoe, nói: "Đại lão gia có nhiều đồ tốt như vậy cũng không cho ta mấy món?" Vô Cực nói: "Mấy thứ đó đều là cướp được từ chỗ Minh Hà Lão Tổ, trước đó chưa luyện hóa đi ma tính trên đó, các ngươi cũng không dùng được." Đang nói chuyện, đột nhiên Luyện Thần Hồ động đậy, rồi lại lắc lư.

Đây là lần đầu tiên Vô Cực thấy Luyện Thần Hồ tự động không có gió, chẳng lẽ Luyện Thần Hồ cũng thành tinh?

Tu luyện ra khí linh?

Thế là y cũng không để ý đến Tiểu Thanh Loan, Hồ Dật Tiên, trực tiếp bay vào trong Luyện Thần Hồ.

Đợi Vô Cực tiến vào Luyện Thần Hồ, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mới hoảng nhiên đại ngộ.

Vô Cực tiến vào trong Luyện Thần Hồ, định thần nhìn lại, thì ra là viên linh châu vẫn luôn được nuôi dưỡng trong Luyện Thần Hồ đang lắc lư trái phải, rục rịch.

Vô Cực ra khỏi Luyện Thần Hồ, gọi cả nhị đệ, tam muội của mình đến.

Nữ Oa vốn đang trong tâm trạng đau buồn, nghe được tin này cũng không khỏi hiếu kỳ.

Hồ Dật Tiên cũng trong lòng ngứa ngáy, nhưng Vô Cực lại không

cho vào, cũng chỉ có thể canh giữ bên ngoài.

Ba người tiến vào Luyện Thần Hồ.

Nữ Oa thấy viên châu đó so với lúc mới nhận được đã lớn hơn gần một vòng, bèn nói: "Viên châu này không phải giống như người mang thai, càng lớn càng lớn, sau đó sinh ra một tiểu tử béo ú chứ?" Vô Cực vuốt cằm nói: "Ta đoán cũng không sai biệt lắm, nhưng rốt cuộc sinh ra cái gì, thì không biết được." Trước khi Nữ Oa hóa hình cũng là thân người đuôi rắn, nên đối với yêu quái không hề cự tuyệt, trong số đệ tử dưới trướng cũng chỉ có một mình Hiên Viên Hoàng Đế là hình người.

Hiên Viên Hoàng Đế là do Nữ Oa dựa theo Vô Cực mà nặn ra, chứ không phải nàng có sở thích đặc biệt với hình người.

Ngay cả Thạch Cơ bản tính cũng là yêu quái.

Phục Hy đã suy diễn quá nhiều, sớm đã có vẻ mặt phong thanh vân đạm.

Chỉ nói: "Nếu linh châu sắp xuất thế, hãy để ta giúp một tay!" Nói rồi, y cùng Vô Cực, Nữ Oa vận khí, khiến cho linh khí nơi linh châu tụ tập càng thêm sung túc.

Tụ Linh Đại Pháp!

Vốn dĩ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, linh khí giữa trời đất sung túc, căn bản không cần tụ linh.

Nhưng hiện tại linh khí mỏng manh, loại pháp thuật này cũng theo đó mà sinh ra.

Đây là do Vô Cực đề xuất, Phục Hy sáng tạo, cuối cùng do ba huynh muội cùng nhau phát dương quang đại.

Hoa Quả Sơn sở dĩ sau khi Bất Chu Sơn sụp đổ, vẫn có thể duy trì

linh khí tụ tập là vì ba người đã bố trí Tụ Linh Đại Trận và Tỏa Linh Đại Pháp.

Nếu không linh khí sớm đã chạy hết rồi.

Dưới sự liên thủ của Hoa Quả Sơn tam thánh, cũng đã đẩy nhanh quá trình xuất thế của linh châu.

Từ một điểm quang mang trong linh châu từ từ lớn dần, Vô Cực cũng kinh ngạc khi thấy trong đó lại ẩn chứa một tia thiên đạo chi khí.

Không hổ là khí linh của Hỗn Độn Chung hóa thành!

Điểm quang mang đó dần dần khuếch tán, cho đến khi trong mắt chỉ còn lại một màu trắng xóa.

Một lúc lâu sau, ánh sáng trắng trong mắt mới lui đi.

Vô Cực mới hồi phục thị lực.

Chỉ thấy một tiểu tử béo ú đang tò mò đứng tại chỗ, bàn tay mập mạp đang cho vào miệng cắn, nhìn chằm chằm ba người, lúc thì nhìn Nữ Oa, lúc thì nhìn Vô Cực.

"Mụ mụ!" Tiểu tử béo ú gọi Nữ Oa một tiếng, Nữ Oa cũng vui vẻ ra mặt, vội vàng vui mừng đáp một tiếng.

Tiểu tử béo ú rất lễ phép, quỳ xuống dập đầu Nữ Oa một cái.

Vô Cực biết sinh vật khi mới sinh ra, người đầu tiên nhìn thấy sẽ cho là mẹ của mình, cho nên, tiểu tử béo ú xưng hô Nữ Oa như vậy cũng không sai.

Điều khó nhất là vừa mới ra đời đã biết bái mẫu.

Sau đó tiểu tử béo ú lảo đảo bò dậy, lại nhìn thấy Vô Cực, rồi lại nhìn Phục Hy, do dự không quyết, dường như đang hỏi có hai người ba sao?

Nhưng sự do dự này cũng không kéo dài quá lâu, tiểu tử béo ú đó cuối cùng gọi Vô Cực: "Ba ba!" Theo lệ cũng lạy một cái.

Ba người đều không khỏi bật cười.

Nữ Oa càng vui vẻ hơn, ôm đứa bé vào lòng, hôn hít ôm ấp, thân mật không dứt.

"Mang nó ra ngoài không?" "Đương nhiên rồi, mang con trai ta ra ngoài xem Hoa Quả Sơn, cũng thuận tiện gặp mặt các sư tỷ sư huynh." Nếu linh châu đã xuất thế, lại gọi Nữ Oa là mẹ, vậy thì Hồ Dật Tiên tự nhiên cũng trở thành sư tỷ sư huynh của linh châu tử rồi.

Bối phận là ở đó.

Hồ Dật Tiên ở ngoài hồ canh giữ, không lâu sau, thấy Nữ Oa từ trong hồ đi ra, trong lòng lại ôm một đứa bé béo ú, không khỏi kinh ngạc.

Cũng lạ, sau khi Nữ Oa ôm linh châu tử ra, vốn dĩ trong lòng Nữ Oa đang yên đang lành, được Nữ Oa chọc cười khúc khích, nhưng sau khi ra ngoài lại nằng nặc đòi xuống đất.

Nữ Oa không còn cách nào, đành phải đặt xuống.

Không ngờ linh châu tử vừa chạm đất, liền lớn nhanh như thổi, vèo vèo lớn thành một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, chỉ là trên người không mảnh vải che thân, khiến cho Cơ Nhược Lan và những người khác cũng đỏ mặt.

Nữ Oa vội vàng phất tay, từ trong túi lấy ra Thanh Lan chiến bào khoác lên cho nó, vốn là luyện chế cho Vô Cực.

Vô Cực cũng biết chuyện này, nhìn mãi, thấy Nữ Oa đem chiếc áo bào làm cho mình mặc lên người linh châu tử, không khỏi cũng cười mắng, đúng là để cho tiểu tử này chiếm hời.

Phục Hy nói: “Dù sao cũng là của nhà mình, có quan hệ gì đâu.” Linh châu tử, cũng không quản nhiều như vậy, ra ngoài liền bái tứ phương, bái trời bái đất.

Vô Cực và những người khác cũng tấm tắc khen ngợi, quả nhiên có linh tính, biết bái cha mẹ, bái thiên địa, linh căn thâm sâu.

Chương 247

Tương lai thành tựu tự nhiên không thể lường được.

Nữ Oa nói: "Đặt cho đứa bé một cái tên đi." "Sao lại vội vàng đặt tên như vậy, nếu là do linh châu tử hóa thành, hay là gọi Linh Châu Tử đi." Phục Hy cũng là người không có khiếu đặt tên, bèn nói vậy.

Nữ Oa nhíu mày nói: "Như vậy cũng quá bình thường rồi, phải đặt một cái tên hay mới được." Vô Cực cười nói: "Ý kiến của hai người đều không tồi, ta trung hòa một chút, gọi là Vô Danh đi." Nữ Oa che miệng cười nói: "Đại huynh xấu nhất, ai cũng không muốn đắc tội.

Gọi Vô Danh vừa ứng với ý không cần tên của nhị ca, cũng ứng với ý ta muốn có tên.

Vô Danh vừa là vô danh, cũng là hữu danh!" Phục Hy nói: "Hay là đại huynh nghĩ ra đi.

Ha ha!" Hoa Quả Sơn vốn vì Thạch Cơ hóa thành đá tảng mà không khí trở nên ngột ngạt và bi thương, nhưng hiện tại lại có thêm một người, lại tăng thêm không khí vui vẻ.

"Ba ba, mụ mụ, thúc thúc, đang nói gì vậy?" Linh Châu Tử sau khi bái thiên địa xong, quay lại, thấy Nữ Oa và Vô Cực đang chỉ chỉ trỏ trỏ, không khỏi tò mò hỏi.

Linh Châu Tử lớn nhanh như thổi, vừa chạm đất đã biết nói, những chuyện này đều không có gì lạ.

Vô Cực nói: "Đặt cho con một cái tên, gọi là Vô Danh, con có thích không?" "Thích ạ!

Chỉ cần ba ba mụ mụ thích là được!" Nữ Oa trên mặt cũng không giấu được ý cười nói: "Đứa bé này thật là một tên nịnh hót!" Sau đó

Vô Cực lại giới thiệu Vô Danh với Hồ Dật Tiên và các sư huynh sư tỷ khác.

Vô Danh cũng không hề có vẻ kiêu ngạo, khách khí, lễ phép, khiến cho Cơ Nhược Lan cũng đối với Vô Danh sinh ra một chút thiện cảm.

Càng làm phai nhạt đi nỗi bi thương vì Thạch Cơ không còn nữa.

Hồ Dật Tiên nói: "Sư phụ, đại sư bá, nhị sư bá, bây giờ các vị cũng từ Luyện Thần Hồ ra rồi, không cần con hộ pháp nữa, con xuống núi đi giúp Hiên Viên Đế Hiêu sư đệ." Vô Cực phất tay nói: "Đi đi." Lúc này Vô Danh lại nói: "Có một vị Hiên Viên Đế Hiêu sư huynh sao?

Con lại chưa từng gặp, hay là để con cùng sư tỷ sư huynh xuống núi kiến thức một phen?" Nữ Oa do dự nói: "Con à, chưa từng trải sự đời, thế gian hung hiểm..." "Mụ mụ, con cầu xin người." Phục Hy nói: "Nếu đứa bé muốn đi, cứ để nó đi đi.

Chỗ ta có một cây Vĩ Cổ Cầm tặng cho Vô Danh.

Bảo vật này gảy đàn có thể làm địch bị thương, có thể cứu mình, diệu dụng vô cùng." Vô Cực cười nói: "Ngươi cũng nỡ lòng lấy cây Phục Hy Cầm vừa mới luyện chế xong chưa dùng ra cho đại điệt tử dùng." Phục Hy lắc đầu nói: "Vô Danh có thiên đạo chi khí, có tiên thiên linh căn, dùng được.

Nếu Hồ Dật Tiên có thể dùng, ta sớm đã cho rồi, Thạch Cơ sư điệt cũng không đến nỗi..." Nói đến đây, Phục Hy thấy sắc mặt Nữ Oa biến đổi, cũng biết mình vô ý lại nhắc đến chuyện đau lòng của Nữ Oa, bèn lập tức im miệng không nói nữa.

Vô Cực cũng lấy ra Đồng Thí Hồn Diệt Ma Thương nói: "Vô Danh, cây thương của ta cho con dùng đi." Y còn truyền pháp cho Vô Danh.

Thạch Cơ chỉ có thể học được bảy mươi hai lộ Địa Sát thương pháp, nhưng Vô Danh có thể học thành hoàn chỉnh ba mươi sáu lộ Thiên Cương thương pháp của Vô Cực, trong đó những tuyệt chiêu như Song Lôi Dẫn cũng có thể vận dụng tự nhiên.

Một pháp thông trăm pháp, nhìn thì khó, nhưng truyền pháp cho người có thiên phú tốt, chỉ một lát công phu, cái gọi là tọa vọng, cũng gọi là đốn ngộ.

Nữ Oa lấy ra Lam Hồ Lô nói: "Con à, nếu quá nguy hiểm, thì dùng nó chạy đi, không ai đuổi kịp đâu!" Vô Danh cười hì hì nói: "Cảm ơn thúc thúc, ba ba mụ mụ, con mới không chạy đâu, nhát gan mới chạy!" Nữ Oa nghiêm mặt nói: "Nếu con muốn mạo hiểm, ta sẽ không cho con xuống núi nữa." Nghe Nữ Oa nói vậy, Vô Danh mới vội vàng nói: "Con nghe lời mụ mụ, đánh không lại thì chạy!" Nghe Vô Danh nói vậy, Nữ Oa mới chuyển giận thành vui.

Sau khi dặn dò một số điều cần chú ý, Hồ Dật Tiên dẫn Vô Danh xuống núi.

Thật ra cũng không có gì nhiều để dặn dò, dù sao có Hồ Dật Tiên dẫn đi, trên đường có thể nói kỹ hơn.

Vô Danh sau khi xuống núi, lập tức hỏi Hồ Dật Tiên: "Sư huynh, không phải chúng ta có một vị sư tỷ sao?" "Sao ngươi biết?" "Vừa rồi thúc thúc không phải có nhắc đến sao, người tên Thạch Cơ." "Đúng..." Vô Danh hỏi kỹ chuyện của Thạch Cơ, sau đó nói: "Thì ra là tên Xi Vưu đó, tốt lắm!

Lần này xuống núi, ta nhất định phải chém đầu chó của Xi Vưu, dâng lên cho mụ mụ!

Để người vui lòng!" "Sư đệ thật có hiếu tâm!" Hồ Dật Tiên nghe Vô Danh nói, cũng không khỏi có chút lo lắng, lén nói với Cơ Nhược Lan: "Sư đệ này của chúng ta không phải là đèn cạn dầu đâu, ở trước

mặt cha mẹ thì ra vẻ ngoan ngoãn, ở trước mặt ta cũng lễ phép, nhưng cái khí ngạo nghễ đó cũng không che giấu được." Cơ Nhược Lan cười nói: "Chẳng lẽ ai cũng phải giống như ngươi, già dặn, lão luyện mưu sâu kế hiểm sao?

Ta thích tính cách của sư đệ này!

Trưởng thành lại có khí phách nam tử." Hồ Dật Tiên nghe Cơ Nhược Lan nói, suýt nữa tức lệch cả mũi.

Khi hóa hình, vốn dĩ có thể hóa thành nam tử thanh niên, nhưng âm sai dương thác, lại biến thành bộ dạng này.

Chủ yếu là do Hồ Dật Tiên tu mị thuật, ngoại hình nam tử thì mị thuật cũng không có tác dụng gì.

Tiểu Thanh Loan cũng giúp Vô Danh, nàng và Thạch Cơ thân nhất, nghe Vô Danh muốn giúp Thạch Cơ báo thù rất cảm động.

"Tiểu lão gia thật nhiệt tình, giống như đại lão gia vậy, đáng tiếc Thạch sư tỷ của ta không thể nhìn thấy..." "Đừng khóc, Thạch Cơ lại không phải không sống lại được..." Trong khái niệm của họ, họ cho rằng Thạch Cơ có thể thông qua phương pháp của Phục Hy, một lần nữa hóa hình, chỉ là thiếu đi mấy nghìn năm đạo hạnh mà thôi.

Một đoàn người cũng không dừng lại trên đường, chỉ hỏi thăm người của thị tộc Hiên Viên, sau đó biết được quân đội của bộ tộc Hiên Viên dưới sự dẫn dắt của Hiên Viên Đế Hiêu, cùng với Đa Bảo Đạo Nhân, vẫn đang đối đầu với Xi Vưu ở Phản Tuyền.

Vô Danh nói: "Đa Bảo Đạo Nhân đó, thật vô dụng, lâu như vậy rồi, lại bị Xi Vưu đánh lui về khu vực Phản Tuyền." Thông qua giới thiệu của Hồ Dật Tiên, Vô Danh cũng biết trước đó đã đánh chiếm lãnh địa của bộ tộc Cửu Lê và bộ tộc Thần Nông, bây giờ lại bị người ta đánh lui, tự nhiên không vui.

Nhưng Vô Danh cũng không nói đến Hiên Viên Đế Hiêu, dù sao đó cũng là sư ca của hắn, nhưng Đa Bảo Đạo Nhân là người ngoài, lời nói của Vô Danh không khách khí hơn nhiều.

Khí thế ngạo nghễ!

Thế là một đoàn người gấp rút chạy tới Phản Tuyền.

Lúc này Đa Bảo Đạo Nhân đang ở trước trận đấu pháp với một đạo nhân bên phía Xi Vưu.

"Đa Bảo, ngươi cũng không biết xấu hổ, lại lấy lớn hiếp nhỏ!" Đa Bảo Đạo Nhân khinh thường nói: "Lúc ngươi giết đồ nhi của ta, sao không nghĩ đến vấn đề này?" Xi Vưu nói: "Đệ tử của ngươi Nữ Bạt lại không phải ta giết, hơn nữa, bối phận của ngươi cao hơn ta một bậc, ngươi còn cần mặt mũi không?" Đa Bảo Đạo Nhân nói: "Đừng tưởng ta không biết sau lưng ngươi là ai, nếu không sao có thể có nhiều bảo vật như vậy, có thể bố trí được Bát Môn Kim Tỏa Đạo?

Chẳng lẽ cái đầu bò của ngươi nghĩ ra sao?

Không chiến thì hàng, muốn chiến thì chiến!

Chẳng lẽ ngươi sợ rồi sao?" Xi Vưu cười nói: "Ta chỉ sợ sát phạt quá nặng mà thôi." Đa Bảo Đạo Nhân đại nộ, nhảy xuống từ con cự thú dưới thân xông tới.

Hiên Viên Đế Hiêu nói: "Đa Bảo sư thúc, ta giúp người yểm trợ!" Xi Vưu cũng không tiến lên, vẫn ở trong trận áp trận.

Lúc này lại từ trong quân của Xi Vưu bay ra một đạo cô, chân đạp thất thải tường vân, thân mang hai thanh bảo kiếm, sắc mặt như nước, trầm giọng nói: "Đa Bảo Đạo Nhân, đừng có càn rỡ!" Đa Bảo Đạo Nhân định thần nhìn lại, thì ra không quen biết.

"Ngươi là ai, kiếm của ta không chém người vô danh, khuyên ngươi đừng uổng mạng, quay về trận gọi Xi Vưu ra đây gặp ta!" Đạo

cô kia nói: "Ngươi cũng xứng hỏi tên ta sao?!" Nói rồi, tay rút từ bên hông, lại lấy ra một lá cờ nhỏ, cờ vừa giương lên, âm phong từng trận, liên miên không dứt.

Đa Bảo Đạo Nhân, thấy cảnh tượng như vậy cũng không khỏi thầm kinh hãi, thu lại tâm lý khinh thường.

Xem ra đạo cô này cũng có lai lịch lớn, chỉ riêng bảo vật này, không đơn giản!

"Ngọc Hư môn hạ, khi nào có nhân vật như vậy?" "Ai nói ta là Ngọc Hư môn hạ?

Chương 248

Mắt chó của ngươi mù rồi à!" Tuy Đa Bảo Đạo Nhân đã thu lại tâm lý khinh thường, nhưng bị đối phương sỉ nhục như vậy, đại nộ, trên đầu đội Kim Hà Quan, trên người mặc Kim Lũ Y, vung kiếm đâm về phía đạo cô kia.

Hiên Viên Đế Hiêu ở phía sau nhìn rõ, chỉ thấy âm vân thảm đạm, dường như bên trong có huyền cơ, bèn vội vàng nói: "Đa Bảo sư thúc cẩn thận!" Kim Hà Quan của Đa Bảo Đạo Nhân tỏa ra vạn trượng quang mang, xuyên qua tầng tầng âm vân, tìm thấy đạo cô kia, lạnh lùng cười nói: "Chút pháp thuật che mắt, cũng dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt ta, ngươi coi ta là ai?

Thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại đâm vào, nạp mạng đi!" Nói rồi, Đa Bảo Đạo Nhân dựa vào hà quang hộ thể, xông vào trong tầng tầng âm vân.

Sau khi đi vào, Đa Bảo Đạo Nhân phát hiện, lá cờ nhỏ kia đã biến thành một tòa kỳ môn, đạo cô kia ẩn nấp bên ngoài cửa.

Đa Bảo nhìn rõ, cười lạnh một tiếng, đuổi theo, vung kiếm liền đâm.

Nhưng Đa Bảo vừa chạm vào kỳ môn đó, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trong tai toàn là tiếng cười của đạo cô kia.

"Ha ha, Đa Bảo Đạo Nhân, quả nhiên tự phụ, trúng kế của ta rồi!" Đa Bảo định thần nhìn lại, thì ra kỳ môn kia lại là một kết giới, sau khi vào cửa liền tiến vào thế giới do đạo cô kia tự tạo ra.

Tuy không thể so sánh với thế giới do Thánh nhân sáng tạo, so với Thái Cực Đồ, Sơn Hà Xã Tắc Đồ thì xách dép cũng không xứng, nhưng đó cũng là thế giới của đạo cô kia.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thượng Lão Quân tiến vào thế giới do người khác tạo ra, cũng khó tránh khỏi bị quy tắc của người khác ràng buộc, đau đầu vô cùng.

Tuy có bản lĩnh có thể thoát khốn ra ngoài, cũng phải tốn một phen công sức.

Đa Bảo Đạo Nhân còn xa mới bằng được hai vị kia, pháp bảo sở hữu cũng kém không chỉ một bậc.

Lúc này tiến vào kết giới của đạo cô, năng lực lập tức giảm mạnh, cảm thấy suy yếu rõ rệt.

Hà quang của Kim Hà Quang bị dập tắt, màu sắc của Kim Lũ Y ảm đạm, những pháp bảo này ở đây đều không dùng được.

Hiên Viên Đế Hiêu ở phía sau nhìn kỹ, biết Đa Bảo Đạo Nhân trúng kế, bèn vội vàng lấy cung tên định bắn, thì lại có một giọng nói của thiếu niên vang lên bên tai.

"Hiên Viên Đế Hiêu sư điệt, bắn cũng vô dụng, đạo nhân kia đã vào kết giới của người khác rồi, chỉ có ta mới cứu được y ra." Hiên Viên Đế Hiêu quay đầu nhìn lại, thì ra là một thiếu niên mặt mày anh khí, nhưng không quen biết.

Nhưng Hồ Dật Tiên phía sau thiếu niên, Hiên Viên Đế Hiêu lại nhận ra, trong lòng cũng thắc mắc, lúc này sư tổ lại thu đồ đệ?

Tiểu tử này thuần túy là chiếm hời sao?

Thiếu niên không đợi Hiên Viên Đế Hiêu suy nghĩ xong liền nói: "Ta đi đưa Đa Bảo Đạo Nhân ra!" Nói rồi, thiếu niên xông vào trong trận.

Sau khi Vô Danh xuống núi.

Vô Cực và Nữ Oa cũng không hề nhàn rỗi.

Không Động Kính thu được trong trận chiến lần trước, đã bị Vô Cực luyện hóa.

Bây giờ Vô Cực chỉ cần thông qua Không Động Kính, là có thể thấy được những chuyện xảy ra với Vô Danh ở dưới núi.

Nếu có chỗ nào không ổn, cũng tiện cho Vô Cực, có thể ra tay rất kịp thời.

Điều này không nghi ngờ gì đã làm tăng thêm sự an toàn cho Vô Danh.

Nữ Oa và Phục Hy khi nhìn vào cảnh tượng trong gương, Phục Hy có chút cảm khái nói: "Giống như đánh cờ vậy.

Chúng ta giống như đang quan sát các quân cờ trong bàn cờ, đang chém giết nhau.

Chỉ là có những kỳ thủ cao hơn đang nhìn chúng ta, cũng coi chúng ta là quân cờ." Vô Cực không khỏi bật cười nói: "Nhị đệ đang nói đến Thiên đạo sao?

Đúng như lời ngươi nói, nhất cử nhất động của chúng ta đều nằm trong lòng bàn tay của Thiên đạo.

Chỉ là sẽ có một ngày, những việc chúng ta làm cũng là điều nó không thể dự đoán được.

Chúng ta là quân cờ, nhưng lại có thể chi phối vận mệnh của người đánh cờ.

Đừng tự coi thường mình." Phục Hy nghe xong phân tích của Vô Cực, cũng không khỏi nghiêm nghị kính nể.

Y nói với Vô Cực: "Nếu đã như vậy, cũng đa tạ đại huynh đã chỉ dạy cho ta." Cái gọi là Hoa Quả Sơn tam thánh.

Chẳng qua chỉ là một danh xưng do mọi người nể mặt mà đặt ra

thôi, không có nghĩa là Vô Cực đã là Thánh nhân.

Tuy đã chứng được Hỗn Nguyên Đạo Quả, nhưng chỉ cần một ngày chưa thành Thánh, thì cuối cùng cũng khó thoát khỏi sự khống chế của Thiên đạo.

Thân ở trong quy tắc do Thiên đạo chế định, phải khéo léo vận dụng quy tắc để đối kháng với người chế định quy tắc, độ khó của nó tự nhiên cũng vô cùng lớn.

Chỉ là Vô Cực từ trước đến nay đều thích thử thách độ khó cao.

Giống như Nguyên Thủy Thiên Tôn không có cốt khí, bái nhập môn hạ của Hồng Quân Lão Tổ chỉ để cầu được Hồng Quân Lão Tổ bảo vệ, thật sự quá không có cốt khí.

Phải biết rằng, căn cốt, tư chất, xuất thân của Tam Thanh đều không thua kém Vô Cực, thậm chí còn nhỉnh hơn một chút.

Trong đó, người duy nhất khiến Vô Cực không thể xác định được là Thái Thượng Lão Quân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ đều tự sáng lập môn phái của mình, thu nhận đông đảo môn đồ, sở hữu thế lực khổng lồ.

Theo thời gian trôi đi, thế lực của họ cũng không ngừng khuếch trương.

Cuộc chém giết đẫm máu, đảo lộn trời đất trong tấm gương này chính là cuộc tranh đấu của môn nhân hai phái.

Tùy tiện xuống núi mấy môn nhân là có thể gây ra cuộc tranh đấu như vậy, có thể thấy các môn phái của họ có thế lực lớn đến mức nào.

Nhưng Thái Thượng Lão Quân từ đầu đến cuối đều không lộ

diện, không ai biết y đang làm gì, giống như một tiêu dao tán nhân.

Độc tự cư ngụ tại Đâu Suất Cung ngoài Cửu Trùng Thiên.

Thỉnh thoảng luyện một ít đan dược, thỉnh thoảng cũng giúp người khác luyện chế một ít vũ khí, có lúc cũng sẽ ra tay giúp sư huynh đệ của mình giải quyết một số phiền phức, nhưng mục đích thật sự thì không ai nhìn thấu.

Có lúc Vô Cực đều sẽ thầm đoán có phải Thái Thượng Lão Quân thật ra là một gián điệp, giống như trong Vô Gian Đạo không.

Có khả năng trong tương lai khi đối kháng với Hồng Quân Lão Tổ và Thiên đạo, Thái Thượng Lão Quân có khả năng sẽ giúp một tay.

Chương 249

Đương nhiên Vô Cực không có bất kỳ chứng cứ nào.

Thuần túy là Tiên Thiên Bát Quái suy diễn, khiến y có cảm giác như vậy.

Những chuyện nhỏ trong thiên hạ suy diễn tương đối dễ dàng, nhưng những chuyện liên quan đến cấp bậc Thánh nhân, sẽ có những yếu tố không rõ ràng can thiệp vào kết quả suy diễn.

Cho nên Vô Cực thật ra cũng không đặc biệt chắc chắn.

Lúc này ánh mắt Vô Cực đang dán vào màn hình trong gương, nhưng đầu óc lại đang nghĩ những thứ linh tinh đó.

Vì vậy cũng đã bỏ lỡ một số cảnh tượng khá đặc sắc.

Trong lúc Nữ Oa, Phục Hy và Vô Cực đang nhìn vào màn hình trong gương, linh châu xuất thế Vô Danh hiện tại đang giao chiến với đạo cô đã vây khốn Đa Bảo Đạo Nhân trong trận.

Đạo cô đó tuy kiếm pháp tương đối tinh diệu, nhưng thương pháp của Vô Danh lại là do Vô Cực chân truyền.

Chính cái gọi là dài một tấc, mạnh một tấc.

Thương pháp của Vô Cực tinh diệu đến mức nào, có thể phá vỡ các loại binh khí trong thiên hạ.

Cây Thí Thần Diệt Ma Thương trong tay Vô Danh dường như có xu hướng hậu sinh khả úy.

Chỉ thấy Vô Danh dốc hết tinh thần, đánh cho đạo cô không rõ tên tuổi kia liên tục lùi lại.

Thấy cảnh này, Nữ Oa cũng khá vui mừng, nói với Vô Cực: “Đại

sư huynh, xem con của ta kìa, dũng mãnh biết bao, giống như huynh năm đó vậy." Linh châu xuất thế cũng là kết quả của việc Vô Cực đặt nó vào Luyện Thần Hồ, thai nghén lâu như vậy.

Nói là con của họ cũng không có gì sai, hơn nữa, Vô Danh cũng thật sự gọi họ là phụ thân, mẫu thân và thúc thúc.

Không phải ruột thịt, nhưng có công dưỡng dục.

Cho nên thấy con mình có biểu hiện xuất sắc như vậy, Nữ Oa tự nhiên cũng vui mừng ra mặt.

Đạo cô kia dần dần bị sát khí toàn thân của Vô Danh bao phủ, toàn thân hoàn toàn không có khả năng thoát thân.

Giữa màn sương đen dày đặc, một thiếu niên tay cầm trường thương đứng trên hư không, chỉ thấy toàn thân tỏa ra một luồng sát khí cực lớn.

Luồng sát khí đó xông thẳng lên trời, ngay cả Thái Thượng Lão Quân ở ngoài Cửu Thiên cũng cảm nhận được.

Thiên Cương ba mươi sáu thức thương pháp, do Vô Cực sáng tạo.

Uy lực vô cùng mạnh mẽ, tuy sương đen do đạo cô vô danh kia thả ra dày đặc vô số.

Nhưng lại bị từng luồng sát khí do ba mươi sáu thức Thiên Cương thương pháp của Vô Danh phát ra, chặn ở bên ngoài thân mình, ngay cả một chút cũng không thể tiến vào gần Vô Danh.

Nhìn từ xa giống như trên người Vô Danh có một cái lồng bảo vệ vô hình bao bọc lấy.

"Thương pháp thật lợi hại, ta không phải là đối thủ của ngươi." Đạo cô vô danh kia khen Vô Danh một câu rồi thu kiếm định bỏ chạy.

Vô Danh thiếu niên khí thịnh, tính cách cũng tương đối cao ngạo,

trừ cha mẹ, thúc thúc và một đám sư ca sư tỷ, trước giờ cũng không coi ai ra gì.

Đặc biệt là đám người này, lại dám làm cho đại sư tỷ chưa từng gặp mặt kia hiện ra nguyên hình, hiện tại không biết có thể hồi phục được không, đối với kẻ địch như vậy, Vô Danh càng muốn trừ khử cho nhanh.

Sao có thể để cho đạo cô vô danh đó, dễ dàng chạy thoát như vậy.

Thế là Vô Danh hét lớn một tiếng, thần thương trong tay múa càng nhanh hơn, càng dày đặc hơn, phong tỏa toàn bộ đường lui của đạo cô vô danh kia.

Quả thực là khiến cho lên trời không lối, xuống đất không cửa.

Đạo cô vô danh kia thấy Vô Danh lợi hại như vậy, nhất thời cũng không thể thoát được, bèn rút kiếm, cắt một lọn tóc, rồi rắc xung quanh thân thể.

Nhưng những sợi tóc đó toàn bộ đều hóa thành những người giống hệt đạo cô.

Trong một lúc, Vô Danh cũng không biết ai là thật ai là giả.

"Thủ đoạn hay!" Vô Danh tuy khen một câu đạo cô vô danh đó, nhưng trường thương dưới tay lại không hề thả lỏng chút nào.

Trong nháy mắt đã đánh ra Bão Vũ Lê Hoa thương trong ba mươi sáu lộ Thiên Cương thương pháp.

Thương pháp đó như cuồng phong bão táp, đánh tan toàn bộ.

Tuy là hóa thân, nhưng cũng không chịu nổi thương pháp như thần của Vô Danh, chỉ thấy ảo ảnh, từng cái một bị phá.

Đúng lúc này, đạo cô vô danh kia đưa tay vào túi bách bảo, lại lấy ra một khối bạch ngọc.

Khối bạch ngọc này trông chỉ là một Tiên Thiên linh bảo bình thường, trông cũng không khiến người ta coi trọng.

Nhưng khí tức ẩn chứa trong đó lại khiến Vô Cực đang quan chiến bên cạnh gương cảm thấy có chút không ổn.

Vô Cực nói với Phục Hy: "Vật này dường như có chút không ổn." Phục Hy cẩn thận suy diễn một phen rồi nói: "Pháp bảo này hẳn là có thể trấn áp nguyên thần của người khác.

Xem loại quang mang lấp lánh trên bảo ngọc đó chuyên dùng để phong bế nê hoàn cung của người khác, khiến nguyên thần của người khác trong nê hoàn cung hôn mê bất tỉnh." Nữ Oa nghe xong có chút lo lắng nói: "Vậy chúng ta mau ra tay đi, đừng để người này làm hại con ta." Vô Cực nghe lời quan tâm của Nữ Oa, có chút an ủi nói với Nữ Oa: "Tam muội thật là quan tâm quá hóa loạn, muội cũng không xem kỹ xem con trai Vô Danh của chúng ta, có nguyên thần không?" Nữ Oa cẩn thận xem lại, quả thực cũng đúng như vậy.

Vô Danh vốn là linh châu xuất thế, khí linh của Hỗn Độn Chung, làm gì có cái gọi là nguyên thần, vô hồn vô phách cũng vô nguyên thần, là một sinh mệnh độc nhất vô nhị giữa trời đất.

Chính cái gọi là nhảy ra ngoài tam giới, không ở trong ngũ hành, ngay cả Thiên đạo, cũng không thể nắm bắt được động hướng.

Có thể nói là được trời ưu ái.

Cho nên đừng nói đạo cô kia chỉ lấy ra một kiện Tiên Thiên linh bảo tấn công nguyên thần của Vô Danh, cho dù lấy ra một kiện Hỗn Độn chí bảo, đối với Vô Danh cũng không có bất kỳ hiệu quả nào.

"Nhưng chuyện này lại có thể lợi dụng một chút." Ở đây Vô Cực cũng thiên lý truyền âm, nói với Vô Danh: "Con à, đạo cô trước mặt con, pháp bảo mà nó sử dụng có thể áp chế nguyên thần của tu sĩ.

Con có thể lợi dụng điểm này để nó lộ ra sơ hở, nếu không để nó chạy thoát vào sau kỳ môn đó, khó tránh khỏi phải tốn thêm một phen công sức." Vô Danh bèn gật đầu, cảm thấy lời của Vô Cực có lý.

Thương pháp trong tay biến đổi, chiêu thức trở nên chậm lại, miệng thì tự lẩm bẩm: "Chuyện gì thế này?

Chương 250

Sao nguyên thần của ta lại bị áp chế không ngừng thế này?

Đã xảy ra chuyện gì vậy.” Đạo cô vô danh kia thấy Vô Danh bước đi loạng choạng, sắp ngã, tự nhiên trong lòng vui mừng.

Nó cũng cho rằng pháp bảo của mình đã áp chế thành công nguyên thần của Vô Danh.

Nguyên thần của đối phương bị áp chế thành công, vậy thì cũng không cần phải dẫn y vào sau kỳ môn rồi mới động thủ.

Thế là đạo cô vô danh kia quay người xông tới, định nhân lúc nguyên thần của Vô Danh bị áp chế, chém Vô Danh dưới ngựa.

Lúc này Hiên Viên Đế Hiêu ở bên cạnh thấy tình hình của Vô Danh không ổn, trong lòng vô cùng lo lắng, lấy cung tên, nhắm vào đạo cô vô danh kia bắn tới.

Đạo cô kia vốn sắp đến gần Vô Danh.

Nhưng bị Hiên Viên Đế Hiêu một mũi tên bắn tới, lại bị dọa cho toát cả mồ hôi lạnh.

Thế là không khỏi lớn tiếng mắng: “Tiểu bối vô sỉ, bắn lén người khác!” Hiên Viên Đế Hiêu cao giọng đáp lại: “Chỉ là binh bất yếm trá mà thôi, có bản lĩnh thì ngươi cũng bắn lại đi.” Đạo cô vô danh kia chỉ hừ lạnh một tiếng, không đáp lời, cũng không tiếp tục tấn công Vô Danh, chỉ một mực muốn lùi về sau kỳ môn đó.

Vô Cực và Vô Danh đều không khỏi thầm than một tiếng, mọi người cũng không đủ ăn ý.

Nếu sau này ở cùng nhau lâu, thời gian phối hợp nhiều hơn, sẽ biết khi nào đồng đội thật sự không chống đỡ nổi, khi nào đang diễn kịch

để dụ địch lên câu.

Vô Danh cũng không còn cách nào, bây giờ nếu còn giả vờ nữa, chỉ có thể để cho đạo cô kia chạy thoát vào sau kỳ môn đó.

Ngược lại còn bị chế giễu một phen, bèn dốc hết tinh thần, với thế sét đánh không kịp bưng tai, một thương đâm về phía lưng của đạo cô vô danh kia.

Đạo cô kia cũng kinh ngạc, không ngờ Vô Danh trong tình huống nguyên thần bị áp chế, lại có thể đâm ra một thương như vậy.

Thế là quay đầu nhìn Vô Danh một cái, lại phát hiện Vô Danh lúc này sắc mặt vẫn như thường.

Nếu nguyên thần bị áp chế, hoàn toàn không có lý do gì có thể hồi phục trong thời gian ngắn như vậy.

Đạo cô kia nhìn lại bảo vật trên tay mình, cũng không có bất kỳ dấu vết hư hại nào.

Lúc này nếu còn không hiểu chuyện gì xảy ra thì cũng không xứng có được tu vi hiện tại.

Thế là đạo cô kia không khỏi nhổ một bãi nước bọt, mắng Vô Danh: "Một kẻ giả thần giả quỷ, một kẻ bỉ ổi lén lút, toàn là một lũ tiểu nhân vô sỉ, có bản lĩnh thì đường đường chính chính đánh với ta." Vô Danh cười nói: "Chẳng lẽ ngươi không phải bị ta đánh cho tan tác sao?

Ngươi đừng dùng những pháp bảo bàng môn tả đạo đó, ngươi đừng trốn trong sương đen, ngươi đừng trốn sau kỳ môn.

Nếu không, Đa Bảo sư thúc của ta sao có thể trúng quỷ kế của ngươi." Đạo cô kia không ngờ Vô Danh không chỉ có vài chiêu công phu thật, mà lời nói cũng sắc bén như vậy, quả thực khiến nó không thể phản bác.

“Lão nương cũng không phí lời với ngươi, có bản lĩnh thì vào sau kỳ môn của ta chiến một trận.

Nếu không thì cút về nhà bú sữa đi.” Vô Danh cười nói: “Ta có gì phải sợ.” “Vô Danh không được đại ý!” Hiên Viên Đế Hiêu cũng ở phía sau nhắc nhở, bao gồm cả Hồ Dật Tiên cũng ngăn cản Vô Danh, bảo y đừng mắc bẫy của đạo cô đó.

Nhưng Vô Danh căn bản không quan tâm, một thân ngạo khí lại có một thân ngạo cốt, dù sao xuất thân cũng không tầm thường, căn bản không coi đạo cô đó ra gì.

Y cảm thấy dù có âm mưu quỷ kế, cũng có thể dùng Lam Hồ Lô mà Nữ Oa đưa cho để kịp thời thoát ra, còn có thể thuận tiện cứu Đa Bảo ra ngoài.

Cho nên cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp xông về phía kỳ môn đã nhấn chìm Đa Bảo Đạo Nhân.

Vốn dĩ sau khi đạo cô kia thi pháp, sương đen dày đặc các loại tràn ngập, càng đến gần kỳ môn âm u đó càng không thấy rõ năm ngón tay.

Nhưng đạo cô kia đứng trong sương đen dày đặc đó, lại nhìn rõ động hướng của Vô Danh.

Trong tình huống địch tối ta sáng này, đối với Vô Danh là vô cùng bất lợi.

“Ta có gì phải sợ!” Nói rồi, Vô Danh không chút do dự xông vào trong kỳ môn đó.

Khi Vô Danh tiến vào kỳ môn đó, chỉ nghe bên tai, các loại âm thanh quỷ dị vang lên.

“Âm thanh của u minh?” Lúc này Vô Danh cúi đầu nhìn, thấy dưới chân là một dòng sông uốn lượn chảy róc rách.

Nếu là những dòng sông khác, Vô Danh chắc chắn không có bất kỳ ấn tượng nào, vì từ đầu đến cuối y chỉ ở tầng thứ mười lăm của Huyết Hà và trong thời gian được thai nghén ở Luyện Thần Hồ.

Nhưng dòng sông hiện ra dưới chân bây giờ, đối với Vô Danh mà nói, thật sự quá quen thuộc.

Tuy lúc này đã chuyển thế trọng sinh, có được thần thức hoàn chỉnh.

Nhưng ký ức không thể xóa nhòa trong xương tủy đó, đã khắc sâu trong tâm trí y.

"Minh Hà?

Đạo cô đó, là ai?" "Ngươi không cần biết, để ngươi chết một cách minh bạch nhé?" Tầng thứ mười lăm của Huyết Hà, tầng sâu nhất là Minh Hà, Minh Hà Lão Tổ cũng vì thế mà có được danh hiệu này.

"Không nói cũng được, dù sao tiểu gia ta cũng không có hứng thú biết." Vô Danh vung thương liền đâm.

Đạo cô kia cũng thầm kinh hãi, người thường vào trong Minh Hà này, công lực đều giảm mạnh, thiếu niên này ở đây, lại càng chiến càng dũng?

"Ra đi, các con của ta!" Cùng với một tiếng ra lệnh của đạo cô, vô số quỷ tốt từ trong Minh Hà nổi lên.

Lúc này Vô Danh cũng đã nhìn thấy Đa Bảo Đạo Nhân, ở dưới đáy Minh Hà, dựa vào một chút hà quang hộ thân, đang khổ sở chống chọi với Minh Hà hắc ám.

Vô số quỷ tốt vây quanh, chỉ cần có một chút sơ hở, lập tức sẽ nuốt chửng Đa Bảo Đạo Nhân.

"Đa Bảo sư thúc!

Ta cứu người đây!" Đa Bảo Đạo Nhân vốn sắp không chống đỡ nổi, khí tức ở đây đối với y vô cùng bất lợi, nhưng nghe lời của Vô Danh, cũng không khỏi tinh thần phấn chấn.

Do không biết tình hình, vô số tiểu quỷ trong Minh Hà cứ thế lớp lớp xông về phía Vô Danh.

Nữ Oa tuy tu vi cao thâm nhưng kiến thức lại kém Vô Cực.

Vì vậy, thấy tình huống này, nàng không khỏi lo lắng cho Vô Danh.

Chương 251

Vô Cực ở bên cạnh an ủi: "Tam muội không cần lo lắng.

Minh Hà có thể áp chế nguyên thần của người tu hành, khiến tam hoa trên đỉnh đầu ảm đạm vô quang, ngũ khí trong lồng ngực không thể phát tiết, nhưng Vô Danh lại không bị ảnh hưởng.

Vì vậy, nó không có chút hiệu quả nào với thằng bé, phải biết là nó lớn lên ở tầng thứ mười lăm của Huyết Hà đấy." Nữ Oa nghe lời Vô Cực, mới hơi yên tâm một chút.

Vô Cực tiếp tục nói: "Huống hồ ta không phải đã đưa hồ lô cho nó rồi sao, nếu có nguy hiểm, nó tự nhiên cũng có thể mang theo Đa Bảo đạo nhân cùng nhau chạy thoát khỏi đại trận đó." Phục Hy ở bên cạnh cười nói: "Đại huynh, chữ 'trốn' này dùng không thỏa đáng lắm.

Ta thấy Vô Danh rất kiêu ngạo, bảo nó trốn chạy thì tuyệt đối không thể nào." "Ngươi hiểu rõ tính cách của nó đấy nhỉ." Trong lúc Vô Cực, Nữ Oa và Phục Hy vừa nhìn trận chiến qua Không Động Kính vừa trò chuyện, Vô Danh ở bên kia lại càng chiến càng hăng.

Những tiểu quỷ xông lên, không con nào không đụng phải thương là chết, dính phải thương là vong.

Nữ đạo cô vô danh kia bày ra Minh Giới này, tiểu quỷ bên trong cũng không phải vô cùng vô tận.

Sẽ có lúc dùng hết.

Nhiều tiểu quỷ như vậy, không biết đã phải sát hại bao nhiêu sinh linh mới có thể tụ tập được số lượng lớn thế này.

Khi thấy Vô Danh mắt cũng không chớp, giống như nghiền chết một con kiến, lần lượt nghiền nát từng con tiểu quỷ một.

Nữ đạo cô vô danh cũng đau lòng không thôi.

Thấy đám tiểu quỷ sắp bị Vô Danh chém sạch giết tuyệt, nữ đạo cô kia bèn thê thảm hét lên: "Nhóc con, là ngươi ép ta dùng thứ này, đừng trách ta." Nói rồi, ả lấy ra một cái chuông từ trong ngực.

Nhìn từ bên ngoài, nó giống như Hỗn Độn Chung.

Sau khi thấy thứ này, Vô Cực, Nữ Oa và Phục Hy đang ở trước Không Động Kính đều không khỏi kinh ngạc.

Không ngờ một nữ đạo cô lại có pháp bảo như vậy.

Nữ Oa và Phục Hy đều tưởng đó là Hỗn Độn Chung nên mới kinh ngạc, nhưng Vô Cực lại nhận ra ngay pháp bảo đó là Cảnh Dương Chung, cùng với Lạc Hồn Chung và Đông Hoàng Chung hợp xưng là Tam Chung.

Trong Tam Chung, tự nhiên không thể so với Hỗn Độn Chung, chuông lợi hại nhất là Thái Nhất Đông Hoàng Chung, kém nhất là Lạc Hồn Chung trong tay Quảng Thành Tử, một trong Ngọc Hư Thập Nhị Kim Tiên.

Cảnh Dương Chung đứng giữa.

Uy lực của nó không lớn bằng Đông Hoàng Chung, cũng không có chức năng đơn nhất như Lạc Hồn Chung.

Nhưng nó lại thần bí nhất, vì công hiệu của nó thay đổi theo thời gian, cũng không biết sau khi rung lên rốt cuộc sẽ thế nào, khiến người ta không thể nào đoán được.

Vô Danh thấy nữ đạo cô vô danh kia lấy ra một cái chuông, bèn cười nói với ả: "Sao thế, định gõ chuông ăn cơm à?" Nữ đạo cô cũng bị chọc cho tức gần chết.

"Nhóc con, ăn cơm ư?

Chỉ cần ta rung chuông này, ngươi sẽ hồn bay phách tán!" Nghe lời của nữ đạo cô, Vô Cực không khỏi có chút nghi hoặc.

Bởi vì hiệu quả của Cảnh Dương Chung vốn không thể xác định được, tại sao nữ đạo cô vô danh này lại có thể khẳng định như vậy?

Trong đó chắc chắn có một vài mấu chốt, nhưng Vô Cực hiện tại cũng không nghĩ ra.

Lúc này, đám tiểu quỷ xung quanh đã chết gần hết, nữ đạo cô kia lại triệu hồi ra một đám ác quỷ, mỗi con đều cầm vũ khí sở trường của mình.

Thể hình của chúng lớn hơn đám tiểu quỷ vừa rồi rất nhiều.

Pháp lực cũng cao hơn đám tiểu quỷ vừa rồi rất nhiều, tự nhiên cũng lợi hại hơn.

Tuy lúc này Vô Danh đã chiến đấu một thời gian dài, hoàn toàn một mình chống đỡ.

Nhưng trông Vô Danh dường như cũng không tiêu hao quá nhiều, dù cho đám ác quỷ này có thân hình to lớn hơn, trên tay cũng cầm vũ khí lợi hại, nhưng Vô Danh đánh với chúng cũng không hề tốn sức chút nào.

Ngược lại, Vô Danh càng chiến càng hăng.

Hắn thi triển từng chiêu từng thức của Thiên Cương 36 Lộ Thương Pháp do Vô Cực truyền thụ, đánh cho đám ác quỷ to lớn kia trái phải lúng túng, gần như sắp không chống đỡ nổi.

Chỉ là Vô Danh hiện tại chỉ đang đối phó với đám ác quỷ trước mắt, sự chú ý không đặt trên người nữ đạo cô kia.

Nhưng ở trước Không Động Kính, Vô Cực, Nữ Oa và Phục Hy lại thấy rất rõ ràng.

Chỉ thấy nữ đạo cô kia tế Cảnh Dương Chung lên không trung, miệng cũng lẩm nhẩm niệm chú.

Pháp thuật niệm càng lâu, uy lực càng lớn, đây cũng là một điều thường thức.

Tuy Vô Cực không biết nữ đạo cô kia rốt cuộc đang giở trò gì, nhưng có thể tưởng tượng được, chỉ cần ả hoàn thành toàn bộ pháp chú, tự nhiên sẽ có hậu quả uy lực phi phàm xuất hiện.

Vô Cực vội vàng truyền âm cho Vô Danh.

Vô Cực nói với Vô Danh: "Đừng ham chiến, đánh với đám tiểu tốt vô danh này có gì hay, giết thêm nhiều tiểu quỷ nữa thì có ý nghĩa gì, mau lấy Nam Hồ Lô mang Đa Bảo đạo nhân ra ngoài là được rồi." Vô Danh đáp: "Phụ thân không cần lo lắng, hài nhi muốn xem xem ả rốt cuộc có thể làm ra trò gì, thật sự rất tò mò." Lúc này, sau khi mấy ác quỷ kia thể lực không chống đỡ nổi, trong đám quỷ lại xuất hiện mấy ác quỷ đeo mặt nạ càng thêm hung ác.

Vô Danh cũng cảm thấy vô cùng buồn cười.

Vốn dĩ ác quỷ đã trông rất hung ác rồi, lại còn đeo thêm mặt nạ, chẳng phải là thừa thãi hay sao.

Nhưng mấy ác quỷ đeo mặt nạ hung ác kia sau khi đến bên cạnh Vô Danh lại chỉ huy những ác quỷ khác bày ra một trận thế.

Cứ như vậy, sức mạnh của Vô Danh lại bị suy yếu đi rất nhiều, trận hình của những ác quỷ hung ác kia cũng tầng tầng lớp lớp, bao bọc Vô Danh mấy lớp trong ngoài.

Vô Danh xông tới xông lui cũng không có cách nào phá vỡ trận thế.

Vô Danh không nhìn ra được chỗ quỷ dị trong đó, nhưng mấy người ở trước Không Động Kính lại nhìn ra được chỗ kỳ diệu của trận hình này.

Trận hình này đã kết hợp sức mạnh của những ác quỷ đó một cách hoàn hảo, khiến sức mạnh của chúng chồng chất lên nhau.

Vô Danh tùy tiện tấn công vào bất kỳ điểm nào cũng đều phải đối mặt với toàn bộ sức mạnh.

"Trận pháp này cũng có chút thú vị." Vô Cực thấy vậy lại nghĩ, nếu trận pháp này để y và Nữ Oa cùng sử dụng, không chừng hiệu quả sẽ còn tốt hơn.

Chương 252

Dù sao thì sức mạnh của đám ác quỷ này cũng quá kém một chút.

Nữ Oa nói: "Ta muốn xuống núi." Vô Cực giữ nàng lại, nói: "Nàng không thể tin tưởng hài tử một lần sao?

Ta cảm thấy nó có thể giải quyết được.

Chuyện gì cũng giúp, làm sao nó trưởng thành được?

Chịu chút thiệt thòi cũng là kinh nghiệm quý báu." Phục Hy lúc này cũng nói: "Đại huynh nói rất đúng, tam muội cứ nghe theo đại huynh đi." Thực ra Nữ Oa cũng không phải không hiểu đạo lý trong đó, chỉ là quan tâm quá nên rối loạn mà thôi.

Đặc biệt là sau khi Thạch Cơ xảy ra chuyện như vậy, phòng tuyến tâm lý của nàng bây giờ cũng khá mong manh.

"Không cần lo lắng, Vô Danh lợi hại lắm." Vô Cực cũng nhìn ra được một chút manh mối.

Trông qua thì dường như Vô Danh không có cách nào, nhưng Vô Cực cảm giác được, Vô Danh chỉ là cố ý tỏ ra yếu thế mà thôi.

Quả nhiên, đám ác quỷ kia thấy dường như đã khống chế được Vô Danh.

Chúng quen dùng lối tư duy thông thường để đối đãi với hắn nên cũng dần thả lỏng cảnh giác, cảm thấy Vô Danh cũng chẳng có gì ghê gớm.

Trong tình huống này, Vô Danh bộc phát.

Chỉ thấy hắn dùng toàn bộ sức mạnh tấn công vào một điểm trong trận hình, khiến cho sơ hở lộ ra.

Tất cả yếu hại đều bị phơi bày.

Cứ như vậy, đám ác quỷ đeo mặt nạ chỉ huy kia thấy tình huống này không khỏi mừng như điên.

Trong số những ác quỷ bị nữ đạo cô kia thu thập, đám ác quỷ đeo mặt nạ này có trí tuệ cao nhất.

Vì vậy chúng mới có thể chỉ huy các ác quỷ khác bày ra trận thế như vậy.

Bây giờ thấy Vô Danh lộ ra sơ hở, tự nhiên chúng cũng không lãng phí cơ hội này.

Thế là chúng không tiếc phá hủy sự hoàn chỉnh của trận thế, chỉ huy đám ác quỷ dưới trướng tấn công về phía sau lưng Vô Danh.

Chúng muốn một kích tất sát, khiến Vô Danh chết trong trận này.

Lúc này, những ác quỷ đó nghe theo mệnh lệnh chỉ huy, tấn công vào lưng Vô Danh, dùng vũ khí trong tay lần lượt chém về phía hắn.

Khi tiếp xúc với lưng Vô Danh, một chuyện vô cùng quỷ dị đã xảy ra.

Chỉ thấy bạch quang lóe lên, Vô Danh hóa thành một viên châu nhỏ rơi xuống đất, còn bản thân thì không biết đã đi đâu, đám ác quỷ cũng không hiểu tại sao.

Khi chúng vừa nhìn thấy viên châu kia, viên châu lại lóe lên ánh sáng quỷ dị.

Cả đám ác quỷ đều không thể nhìn thấy gì.

Lúc này Vô Danh mới từ trong khe hở hư không xuất hiện.

“Trúng kế rồi!” Vô Danh miệng nói, tay cầm Thí Thần Diệt Ma Thương khẽ rung lên, xuất ra chiêu có uy lực mạnh nhất trong Thiên Cương 36 Lộ Thương Pháp khi quần chiến.

Long Thương Trùng Trận!

Chiêu này để đối phó với những tu sĩ đạo hạnh rất cao thì không có tác dụng lớn, nhưng đối mặt với một đám người có đạo hạnh thấp hơn mình rất nhiều nhưng số lượng đông đảo thì lại có hiệu quả kỳ diệu.

Chỉ thấy một chuỗi tinh quang, Vô Danh dường như hóa thành vô số huyễn ảnh, xông pha qua lại trước mặt đám ác quỷ.

Cuối cùng, tất cả huyễn ảnh hợp lại một chỗ, hiện ra chân thân của Vô Danh.

Sau đó, tất cả ác quỷ đều hét lên một tiếng thảm thiết rồi ngã xuống đất.

Nữ Oa vẻ mặt có chút kỳ lạ nhìn Vô Cực một cái, rồi nói: "Đại huynh, đây không phải là thuật phân thân của huynh sao?" Vô Cực cũng cười ha hả.

"Đây không phải thuật phân thân của ta, ta học được từ Sắc Dục Thiên.

Nhưng Vô Danh có một vài sáng tạo độc đáo." Vô Cực trước nay đều thích dùng người giấy làm phân thân.

Lần này Vô Danh lại dùng Định Hải Châu làm phân thân.

Sau khi đám ác quỷ kia đâm vỡ phân thân, Định Hải Châu có thể phát huy công hiệu của pháp bảo, tạm thời suy yếu thế lực của đối phương, cũng tranh thủ thời gian cho Vô Danh phát động Long Thương Phá Trận.

Có thể nói Vô Danh suy một ra ba.

Phục Hy bèn cười nói: "Ta thấy con trai của chúng ta cũng là trò giỏi hơn thầy rồi.

Tam muội, bây giờ có thể yên tâm rồi chứ.” Tuy Vô Danh một chiêu đánh tan đám ác quỷ, quét sạch sức mạnh mà nữ đạo cô kia tân tân khổ khổ tích lũy, nhưng dường như trận quyết đấu cuối cùng mới chỉ vừa bắt đầu.

Khi Vô Danh giết chết toàn bộ đám ác quỷ, câu thần chú dài dòng của nữ đạo cô kia cũng cuối cùng đã niệm xong.

Ả một tay nắm lấy Cảnh Dương Chung, rồi hung hăng nói với Vô Danh: “Nhóc con, ngươi giết hết đám tiểu quỷ ta tân tân khổ khổ thu thập bấy lâu, ta sẽ dùng ngươi để bồi thường cho ta.” Nói rồi, nữ đạo cô kia cũng không đợi Ngô Minh đáp lời, lập tức không chút do dự mà rung Cảnh Dương Chung.

Tong!

Cảnh Dương Chung vang lên.

Nữ Oa ngẩng đầu nhìn lên trời.

Phải biết rằng trong Không Động Kính, tuy có thể nhìn thấy cảnh tượng bên phía Vô Danh, nhưng lại không thể nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Dù sao Không Động Kính cũng chỉ là một cái gương, không có chức năng truyền âm.

Nhưng lúc này, Nữ Oa, Vô Cực và Phục Hy đều bất giác nghe thấy tiếng chuông vang vọng trên bầu trời.

“Âm thanh lại có thể truyền xa đến thế sao?” Âm thanh đó không chỉ du dương xa xôi, mà ngay cả Nữ Oa, Vô Cực và Phục Hy sau khi nghe tiếng chuông, trong lòng cũng không khỏi dâng lên một cảm giác chán ghét.

Chương 253

Có một sự thôi thúc muốn bịt tai lại.

Trong đại trận của nữ đạo cô kia, biến hóa xảy ra lại càng huyền diệu vô cùng.

Chỉ thấy một đạo kim quang quét xuống, bao phủ lấy Vô Danh.

Kim quang quét xuống định hồn.

Tiếp theo lại một đạo bạch quang quét xuống.

Bạch quang quét xuống định phách.

Tiếp theo lại một đạo lục quang quét xuống.

Lục quang quét xuống định thần.

Cuối cùng lại một đạo hồng quang quét xuống.

Hồng quang quét xuống đốt thân.

Ầm!

Vô Danh bị định trụ tại chỗ, trông như không thể động đậy, chỉ có thể mặc cho ngọn lửa hung hãn thiêu đốt quanh thân.

Vô Cực nói với Nữ Oa: "Không cần lo lắng, Vô Danh không sợ lửa." Lời tuy nói vậy, nhưng thấy con mình đang ở trong ngọn lửa hừng hực, ai lại có thể không lo lắng chứ.

Vô Danh đang từ từ bị thiêu đốt trong lửa, trên mặt cũng lộ ra vẻ đau đớn.

Nữ Oa trong lòng lại căng thẳng, lúc này Phục Hy lại cười nói với nàng: "Đứa nhỏ này ham chơi thật đấy." Nữ Oa tuy quan tâm Vô Danh, nhưng cũng biết nhị ca Phục Hy của mình từ trước đến nay

không bao giờ nói bừa.

Thế là Nữ Oa nén lại sự bất mãn, hỏi: "Con ta Vô Danh đã đau khổ như vậy rồi, huynh còn có tâm trạng nói đùa." Vô Cực ở bên cạnh giải thích: "Trông qua thì lúc này Vô Danh đang bị áp chế, thực ra nó chỉ muốn để cho nữ đạo cô kia mừng rỡ trước, rồi sau đó lại đau khổ mà thôi." Quả nhiên, lúc này nữ đạo cô kia thấy Vô Danh bị áp chế thì phá lên cười ha hả.

"Tưởng mình có bản lĩnh thông thiên.

Cảnh Dương Chung của ta chỉ mới gõ một tiếng đã lấy mạng ngươi rồi!" "Mới là lạ!" Vô Danh đợi nữ đạo cô kia nói xong, ung dung bước ra khỏi ngọn lửa, dường như kim quang, bạch quang, lục quang kia không hề có chút áp chế nào đối với hắn, ngọn lửa hừng hực kia ngay cả vạt áo của hắn cũng không thể thiêu rụi.

"Sao có thể!" Nữ đạo cô kia thấy Vô Danh bình an vô sự, vẻ mặt như thể ban ngày gặp ma.

"Ha ha!

Tiểu gia ta muốn xem cái vẻ mặt này của ngươi, nên mới cố ý nướng mình trong lửa một lúc.

Lửa này so với Nam Minh Ly Hỏa của phụ thân ta còn kém xa lắm!" "Chung Thần trợ ta!

Cấp cấp như luật lệnh!" Nữ đạo cô kia ném ra một khối lệnh bài, rồi lại một lần nữa rung Cảnh Dương Chung.

Lúc này, một tiếng "ong" vang lên, từ trên bầu trời mịt mù hắc khí, đột nhiên hạ xuống một tòa bảo tháp màu vàng ròng.

Nó trấn áp Vô Danh ở bên trong.

Vô Cực thấy vậy cũng không khỏi kinh ngạc.

Tại sao nữ đạo cô kia lại có pháp bảo lợi hại như vậy?

Hạo Thiên Tháp sao?

Nữ đạo cô này rốt cuộc có lai lịch gì, trên người lại có nhiều pháp bảo lợi hại đến thế!

Vô Cực chỉ là nhìn cảnh tượng từ trong Không Động Kính, không nghe được câu nói của nữ đạo cô kia.

Nếu Vô Cực bây giờ có mặt tại hiện trường, hẳn sẽ biết tòa bảo tháp màu vàng kia thực ra không phải là pháp bảo do nữ đạo cô sử dụng, mà là được Cảnh Dương Chung triệu hồi ra.

Câu "Chung Thần trợ ta" kia cũng đã đủ chứng minh Cảnh Dương Chung giống như Hỗn Độn Chung, cũng đã sinh ra ý thức của riêng mình.

Trong đó cũng có khí linh tồn tại, nữ đạo cô kia chỉ là đã đạt được một loại khế ước nào đó với nó mà thôi.

Lúc này, hình ảnh trong Không Động Kính thay đổi, Vô Danh đã ra ngoài trận.

Lúc này, hắn cũng truyền âm cho Vô Cực: "Phụ thân, thật xin lỗi, hài nhi ham chơi quá một chút, không ngờ bà lão yêu bà kia lại có nhiều pháp bảo như vậy.

Hài nhi thật sự không chống đỡ nổi, đã dùng lam hồ lô mẫu thân đưa cho, một mình chạy thoát ra ngoài, không thể cứu được Đa Bảo sư thúc." Vô Cực nói với Vô Danh: "Biết mình biết người, mới có thể trăm trận không nguy.

Biết mình biết người, cũng chỉ có thể giữ được không bại.

Ngươi chỉ biết mình mà không biết người, có thể toàn thân trở ra đã là rất không dễ dàng rồi.

Mẫu thân ngươi sợ ngươi nhất thời thua trận mà không chịu rút lui, cứ nhất quyết phải phân thắng bại đấy." Vô Danh cười nói: "Lúc đó con thật sự có ý đó, nhưng lỡ như vậy, chẳng phải là khiến người thân đau lòng, kẻ thù vui sướng sao, nên con đã nhịn được…" Vô Cực và Vô Danh trò chuyện một lúc.

Nhưng đối với nữ đạo cô vô danh kia, họ không có phương pháp đối phó.

Tuy luận về đạo hạnh, Nữ Oa, Vô Danh và Phục Hy đều là tồn tại có thể nghiền ép ả.

Nhưng pháp bảo của nữ đạo cô kia thật sự quá nghịch thiên.

Tuy không bằng Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ, nhưng uy lực cũng không thể xem thường.

Đặc biệt là lá cờ của nữ đạo cô kia, lại càng là một kiện pháp bảo hộ thân.

Vô Cực nếu tự mình ra tay, e rằng cũng không thể bảo đảm 100% có thể giết chết nữ đạo cô đó.

Không chừng ả có thể ung dung trốn thoát.

Nếu như vậy, Vô Cực thật sự là mất mặt đến nhà rồi.

Nhưng Vô Cực là người thế nào, y nhanh chóng nghĩ ra phương pháp ứng đối.

Chương 254

Bây giờ Lam Hồ Lô đã được sử dụng, muốn làm theo cách cũ, đi vào cứu Đa Bảo đạo nhân ra, thì phải đợi thêm bảy bảy bốn mươi chín ngày nữa.

Đối với tu sĩ mà nói, khi bế quan, bốn mươi chín ngày thực sự chỉ như một cái búng tay, mấy ngày trước cũng chỉ như một cái nhắm mắt mở mắt.

Nhưng Đa Bảo đạo nhân bị nhốt ở đó, một ngày dài như một năm.

"Vô Danh con ta, bây giờ có bốn mươi hai phẩm huyết liên hộ thân, ở trong Minh Hà có thể bảo đảm vô sự.

Đợi con tế luyện lại pháp bảo, ta sẽ gọi Hiên Viên Đế Hiêu sư điệt đến giúp." Vô Cực nghĩ xong, bèn sắp xếp lại một chút đội hình bên mình.

Đối phó với nữ đạo cô vô danh kia, loại tà ma ngoại đạo này căn bản không cần nói đạo lý.

Ả đem linh hồn của nhiều sinh linh như vậy thu vào túi, luyện hóa ra nhiều tiểu quỷ và ác quỷ như vậy.

Có thể thấy nữ đạo cô này cũng không phải hạng lương thiện.

Giết ả cũng là thanh lý môn hộ cho Ngọc Hư Cung.

Chuyện này ầm ĩ đến chỗ Nguyên Thủy Thiên Tôn, không chừng Nguyên Thủy Thiên Tôn còn phải mời Vô Cực ăn cơm, nói lời cảm tạ.

Đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ của Vô Cực, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên tin vào bộ lý lẽ của mình.

Thiên đạo bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu.

Sinh linh không có phân chia cao thấp sang hèn, vốn là cá lớn nuốt cá bé, kẻ mạnh sống sót.

Cái gọi là quân tử chịu ở nơi thấp kém, để thu nhận những điều xấu xa của thiên hạ.

Tại sao từ xưa tà không thắng chính?

Bởi vì bên thắng lợi tự xưng là chính nghĩa, định nghĩa bên thất bại là tà ác.

Vì vậy tự nhiên tà ác không thể thắng.

Nữ đạo cô vô danh này có chút khó đối phó, trong khoảng thời gian Vô Cực bế quan, cũng đã xuất hiện những nhân vật khá xuất sắc.

Vì vậy Vô Cực cũng không lấy làm lạ.

Những hậu bối này cũng có đặc tính nghé con không sợ cọp.

Dựa vào việc có một chút đạo hạnh, cộng thêm mấy kiện pháp bảo tương đối tốt, đã cho rằng có thể hoành hành không kiêng dè.

Vô Cực cảm thấy có cần thiết phải dạy cho chúng một bài học.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không quản thúc tốt môn nhân, Vô Cực cũng chỉ có thể thay y dạy dỗ.

Thế là Vô Cực cũng làm theo cách cũ.

Y lần lượt truyền âm cho Cơ Nhược Lan, Hiên Viên Đế Hiêu, Hồ Dật Tiên.

Sau đó sắp xếp tốt chiến lược tác chiến.

Pháp bảo của Vô Cực cũng không ít.

Tuy trông không có thứ gì khắc chế được pháp bảo của nữ đạo cô kia, nhưng chỉ cần phối hợp cẩn thận là có thể hoàn thành.

“Nếu cho ngươi một mũi tên, ngươi dùng hai tay là có thể bẻ gãy!

Nếu là ba bốn mũi thì sao?” Vô Cực đang nói thì Tiểu Thanh Loan ngốc nghếch cầm bốn năm mũi tên, sau đó dùng sức bẻ một cái, toàn bộ đều gãy.

Vô Cực một câu nói suýt nữa nghẹn ở cổ họng.

“Ngươi phải lĩnh hội ý của ta.

Ngươi bẻ gãy được bốn năm cây, vậy có bẻ gãy được bốn năm mươi cây không?” “Được!” Tiểu Thanh Loan lại lặp lại thao tác vừa rồi.

Vô Cực mặt đầy vạch đen.

Bộ ngươi đến đây phá đám hả.

“Có bản lĩnh thì bẻ gãy bốn năm mươi vạn cây đi!” “Đừng mà, đại lão gia, con chỉ đang làm sôi động không khí thôi…” Tiểu Thanh Loan lập tức nhận thua.

Nhưng hiệu quả rất rõ ràng.

Vốn sĩ khí của mọi người dù nói thế nào cũng có chút sa sút.

Nhưng sau khi bị Tiểu Thanh Loan chen ngang pha trò, không khí rõ ràng cũng sôi động hơn.

Tiểu Thanh Loan thật sự là một bảo vật, một tên hề của Hoa Quả Sơn.

Nữ đạo cô vô danh kia cũng không biết Vô Danh đã trốn thoát ra ngoài.

Ban đầu ả tưởng Vô Danh đã chết trong trận, còn đang kỳ quái tại sao không thu được hồn phách của Vô Danh.

Vốn ả cảm thấy tuy đã chết nhiều tiểu quỷ và ác quỷ tinh anh như

vậy, nhưng chỉ cần thu được hồn phách của Vô Danh, là có thể luyện ra quỷ thần càng mạnh mẽ hơn.

Không ngờ lại làm một chuyện làm ăn lỗ vốn.

Nữ đạo cô ra khỏi trận, vốn định kêu gào khiêu chiến.

Lại thấy Vô Danh đang đứng sờ sờ ở đó, không khỏi kinh ngạc.

“Ngươi chưa chết!

Lại để ngươi chạy thoát?” Vô Danh cười với ả, nói: “Ngươi lại làm gì được ta?” Nói rồi, Vô Danh vác thương lên lại đại chiến với nữ đạo cô.

Chương 255

Sau một hồi giao đấu, nữ đạo cô vẫn không phải là đối thủ của Vô Danh.

Thế là ả lại dùng chiêu cũ, trốn về sau kỳ môn.

Vô Danh không chút do dự, lại trực tiếp xông vào, chỉ là lần này vào trận không chỉ có một mình hắn.

Cơ Nhược Lan, Hồ Dật Tiên, Hiên Viên Đế Hiêu, Tiểu Thanh Loan, tất cả đều cùng vào trận.

"Ngũ Hành Âm Dương Trận!" Năm người cũng có thể bày ra một trận thế.

Cái gọi là Ngũ Hành Âm Dương Trận cũng là do Vô Cực sau khi dùng hệ thống thu thập vô số trận pháp, thu thập vô số tài liệu quý giá, không thầy tự thông mà tự sáng tạo ra một bộ trận hình.

Nó cũng được chế tạo riêng cho năm người Vô Danh.

Vô Danh cầm thương ở phía trước là Hỏa, lực công kích cao nhất.

Tiểu Thanh Loan da dày thịt béo là Thổ, năng lực phòng ngự mạnh nhất.

Cơ Nhược Lan động tác nhanh nhẹn hơn là Mộc.

Hồ Dật Tiên biến ảo khôn lường là Thủy, Hiên Viên Đế Hiêu tầm bắn xa nhất là Kim.

Vô Danh là Dương, Hồ Dật Tiên, Cơ Nhược Lan là Âm.

Vừa hay hợp thành Âm Dương Ngũ Hành Trận.

Nó khéo léo kết hợp sở trường của mọi người lại với nhau, che giấu khéo léo những điểm yếu của mọi người.

Dù ngàn vạn người ta cũng tiến tới.

Nữ đạo cô vô danh kia dù có triệu hồi ra thiên quân vạn mã, chỉ bằng năm người họ, nữ đạo cô kia cũng không làm gì được.

Sau khi vào trận hình, nữ đạo cô vẫn dùng tiểu quỷ để vây khốn, sau đó tế ra pháp bảo.

Nhưng suy nghĩ của ả có chút quá ngây thơ.

Vô Cực sở dĩ để năm người cùng vào trận, bây giờ đã không còn Lam Hồ Lô, nếu lỡ thất thủ, năm người sẽ bị mắc kẹt trong trận.

Sở dĩ mạo hiểm như vậy, tự nhiên là có sách lược nhắm vào mục tiêu.

"Lão yêu bà, ăn một tiễn của ta!" Nữ đạo cô kia đang định một lần nữa tế ra pháp bảo cường lực, lại bị Hiên Viên Đế Hiêu nhắm trúng, dùng Xạ Nhật Cung bắn một tiễn tới.

Nữ đạo cô kia tốn hết chín trâu hai hổ sức lực, lăn một vòng dưới đất, mũi tên kia cứ thế sượt qua má ả, để lại trên mặt một vệt máu sâu hoắm.

Chật vật như vậy mới không bị Hiên Viên Đế Hiêu bắn trúng.

Nhưng như vậy, ý đồ tế ra pháp bảo của ả cũng thất bại.

"Tiểu sư điệt làm không tồi." Tuy Vô Danh tuổi không lớn, nhìn qua cũng chỉ là một thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi.

Nhưng Hiên Viên Đế Hiêu đã là một người đàn ông trung niên gần ba mươi.

Được Vô Danh khen như vậy, cảm thấy có chút kỳ quái.

Chỉ là Vô Danh tuổi không lớn, nhưng bối phận lớn, làm vậy cũng không có gì đáng trách.

“Tốt, tiếp tục duy trì!” Tiểu Thanh Loan, Vô Danh và Cơ Nhược Lan ở phía trước mở đường, Hồ Dật Tiên và Hiên Viên Đế Hiêu thì luôn chú ý động tĩnh của nữ đạo cô kia, thỉnh thoảng lại bắn một tiễn về phía ả.

Hồ Dật Tiên lợi dụng mị thuật trời phú, dụ dỗ mấy con ác quỷ quay giáo tấn công nữ đạo cô kia.

Nữ đạo cô kia dưới sự công kích của Vô Danh và đồng đội, trở nên vô cùng chật vật.

Khi Vô Danh cảm thấy đại cục đã định, nữ đạo cô kia đột nhiên cười một cách hung tợn.

“Tưởng như vậy là có thể thành công sao?

Quá ngây thơ!” Trước đó, nữ đạo cô kia đã rút bảo kiếm ra, dùng bảo kiếm chặt đứt tay trái của mình.

Máu tươi phun ra.

Một loạt hành động này cũng khiến Vô Danh ngây người.

Cũng không biết nữ đạo cô kia rốt cuộc đang làm gì?

Vô Cực thấy vậy không khỏi nhíu mày, đây là một loại pháp thuật vô cùng tà ác.

Pháp thuật hiến tế trong cả hệ thống này cũng không hiếm thấy.

Chỉ là những thứ yêu cầu hiến tế máu thịt ngay tại chỗ đều không phải là thứ tốt lành.

“Tích Thi Chi Địa, Minh Giới Chi Thần!” Cùng với tiếng hét khàn cả giọng của nữ đạo cô, mọi người chỉ nghe thấy bên tai truyền đến một loại âm thanh giống như vô số bong bóng nổi lên từ đầm lầy, nghe trong môi trường âm u này lại càng đáng sợ.

Vốn đã là môi trường vô cùng âm u, dần dần cũng hiện ra những

đốm lục quang.

Trông lại càng âm u khủng bố.

"Chết cho ta!" Nữ đạo cô thét lên một tiếng chói tai, cầm bảo kiếm xông về phía Vô Cực.

Cơ Nhược Lan tốc độ nhanh nhất, một kiếm trong song kiếm đỡ lấy một kiếm của nữ đạo cô, kiếm còn lại thì thuận thế chém xuống, chém đứt nửa vai của nữ đạo cô.

Lúc này, một cảnh tượng vô cùng quỷ dị xuất hiện, khi Cơ Nhược Lan chém đứt vai của nữ đạo cô.

Từ vai của nữ đạo cô, "phụt" một tiếng lại chui ra một cái đầu người.

Trên đầu người đội nội tạng trong cơ thể nữ đạo cô, mặt đầy máu me, trông vô cùng khủng bố.

Chương 256

Vô Cực thấy vậy, đột nhiên cũng nghĩ ra một chuyện.

Lẽ nào nữ đạo cô này không phải là môn hạ của Ngọc Hư Cung?

Mà là sứ giả thay thế mà vị Ma Tổ kia tìm ở nhân gian.

Những người này có thể hiến tế thân thể của mình, tạm thời triệu hồi y ra.

Phải biết rằng thực lực của Ma Tổ vô cùng mạnh mẽ.

Vô Danh cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Ma Tổ.

Vô Cực nắm lấy tay Nữ Oa, nói: "Tam muội, cho ta mượn thần thông dùng một lát!" Dứt lời, y cùng Nữ Oa biến mất trong không khí.

Vô Cực sở dĩ mượn thần thông của Nữ Oa, là vì một tia thần niệm của Nữ Oa cũng đã dung hợp vào Bảo Lam Hồ Lô.

Vì vậy nàng cũng có được một tia thần tính của Bảo Lam Hồ Lô, chỉ là Nữ Oa không thể sử dụng nó, giống như Bảo Lam Hồ Lô không thể mở ra thông đạo thời không vậy.

Vô Cực phát hiện ra công dụng kỳ diệu này, cuối cùng cũng sử dụng ở đây.

Một tay kéo Phục Hy, một tay kéo Nữ Oa, lợi dụng một tia thần niệm của Nữ Oa trên Bảo Lam Hồ Lô, ngay tại chỗ mở ra thông đạo thời không, xuyên qua thời không hỗn loạn, nhanh chóng chui về phía nơi nghi ngờ có Ma Thần xuất hiện.

Lúc này, Vô Danh đang đối mặt với một con quái vật máu thịt mơ hồ, đang từ vết thương trên cơ thể nữ đạo cô bị Cơ Nhược Lan chém ra chui ra.

Dáng vẻ quỷ dị đó vô cùng đáng sợ.

Cơ Nhược Lan cũng bị kinh ngạc đến ngây người, đây là lấy thân nuôi quỷ, một loại thuật dưỡng quỷ cao cấp, chỉ là thứ xuất hiện lần này, khí tức của nó vô cùng mạnh mẽ.

"Ặc ặc, ha ha!

Ta lại có thân thể rồi!" Con quái vật đó chui ra từ cơ thể nữ đạo cô, tương đương với việc mang thai một đứa trẻ, rồi đứa trẻ sinh ra từ dưới bụng, vô cùng quỷ dị.

Nhưng Vô Danh phản ứng nhanh nhất, cũng không hề sợ hãi, chỉ là chưa từng thấy, chỉ cảm thấy có chút mới lạ mà thôi.

Nhưng nhìn một lúc cũng cảm thấy có chút nhàm chán, thấy Hồ Dật Tiên dường như cũng bị dọa ngốc, hắn liền lập tức vung Thí Thần Diệt Ma Thương trong tay, lớn tiếng hét: "Yêu ma quỷ quái ở đâu ra, dám ở đây giả thần giả quỷ, dọa dẫm tiểu gia, mau đi siêu sinh cho ta!" Nói rồi vận dụng Diệt Ma Thức trong Thiên Cương Tam Thập Lục Thức, tấn công về phía khối huyết nhục quỷ dị kia.

Diệt Ma Thức trong Thiên Cương Tam Thập Lục Thức cũng là chiêu thức hiệu quả nhất để đối phó ma vật, chỉ thấy Vô Danh một chiêu tấn công ra, vô số hàng ma chú niệm bỗng dưng xuất hiện xung quanh thân thương.

Kim quang đại thịnh, từng vòng từng vòng kim sắc chú ngữ tự phù vây quanh mũi thương.

Keng!

Vô Danh một thương chuẩn xác đâm trúng khối huyết nhục mơ hồ kia, nhưng có chút không giống với những gì Vô Danh tưởng tượng.

Khối huyết nhục kia, trông mềm mại vô cùng, dường như đứng cũng tốn sức, nhưng một thương không gì không phá nổi của Vô

Danh đâm trúng, lại phảng phất như đâm trúng vật cứng rắn nhất thế gian.

Tia lửa bắn ra tứ phía, mũi thương còn bị cong một chút.

Càng chấn cho lòng bàn tay Vô Danh đau nhói, hổ khẩu cũng rỉ máu.

Vì sức mạnh quá lớn, đạo thương cũng biến dạng, nếu không phải Vô Danh tùy cơ ứng biến, nắm lấy đuôi thương, nhấc lên trên, hóa giải toàn bộ sức mạnh, thì cây Thí Thần Diệt Ma Thương của Vô Cực có khả năng đã bị gãy ở đây.

Cây thương này là thần binh trời ban, xếp hạng có thể lọt vào danh sách mười đại thần binh của Hồng Hoang, không ngờ thứ máu thịt mơ hồ kia lại có thể đỡ được một kích!

Mà đó chỉ mới là thân thể mà thôi.

"Cứng như vậy sao?

Thuộc họ rùa à?

Chuyện có vẻ ngày càng thú vị rồi đây!" Vô Danh mím môi, không những không bị khối huyết nhục mơ hồ kia dọa sợ, ngược lại còn kích phát ý chí chiến đấu vô cùng.

Hồ Dật Tiên đột nhiên chỉ vào sau lưng Vô Danh nói: "Mau nhìn, cái bóng sau lưng tiểu sư đệ!" Chỉ thấy ý chí chiến đấu cao như núi trên người Vô Danh, dưới hình thức có thể nhìn thấy bằng mắt thường, hừng hực bùng cháy, điên cuồng lớn lên, một chiếc chuông lớn tạo hình cổ xưa, trên đó khắc những tự phù mang ý cổ xưa xuất hiện sau lưng Vô Danh.

Khối huyết nhục mơ hồ kia cười khẩy một tiếng nói: "Nhóc con trắng trẻo non nớt mà khí lực lại lớn, tâm tính cũng thật trấn định.

Hóa ra là khí linh Hỗn Độn Chung chuyển thế, không tệ, không tệ.

Nếu theo lão tổ, ta có thể nhận ngươi làm nghĩa tử!" Vô Danh nói: "Đi mà nằm mơ giữa ban ngày đi!

Mau câm miệng cho tiểu gia!" Vô Danh thấy Diệt Ma Thức không có tác dụng với khối huyết nhục mơ hồ kia, sắc mặt liền thay đổi, Thí Thần Thức liền được sử dụng.

Tức thì kim quang vạn trượng, đạo đạo hà quang, chói mắt người nhìn, trong Minh Giới có một vài tiểu quỷ may mắn sống sót, thấy cổ khí tức này, cũng lần lượt quỳ rạp xuống đất, không dám động đậy.

Nhưng khối huyết nhục mơ hồ kia lại hoàn toàn không sợ, tuy trông qua, giống như một người bệnh nặng, toàn thân thối rữa, tùy thời đều có thể ngã xuống, không bao giờ đứng dậy được nữa, nhưng lại không hề bị ảnh hưởng.

Dường như Thí Thần Thức đối với nó cũng không có tác dụng gì!

Vô Danh kinh ngạc, phải biết rằng thế gian không ngoài ba tộc Thần, Ma, Nhân, Thí Thần Thương lại không có tác dụng với nó, vậy là vì sao?

Khi Vô Danh đang cảm thấy nghi hoặc, khối huyết nhục mơ hồ kia lại bắt đầu động.

"Chỉ có trình độ này thôi sao?

Vậy thì đến lượt ta ra tay rồi." Khối huyết nhục mơ hồ kia nói một tiếng, bao gồm cả Vô Danh năm người, đều không nhìn rõ động tác của nó, Vô Danh chỉ theo bản năng giơ thương lên đỡ, không biết khối huyết nhục mơ hồ kia đã đá một cước.

Chính xác trúng vào cán thương của Vô Danh, cổ cự lực đó đá Vô Danh bay xa mấy chục trượng, cùng lúc đó, Vô Danh cũng nghe thấy tiếng thét thảm thiết liên tục của Cơ Nhược Lan.

Ma thần kia trông chỉ là một khối huyết nhục yếu ớt vô cùng.

Nhìn qua không có chút sức sát thương nào, phảng phất một ngón tay là có thể bóp chết.

Nhìn bề ngoài giống như một đống thịt thối rữa, tùy thời sẽ có kền kền đến mổ.

Nhưng không ngờ thân thể của nó lại cường hãn như vậy, sức mạnh bộc phát ra ngay cả Vô Danh cũng không đỡ nổi.

Chương 257

Vô Danh hai tay cầm thương, dùng hết toàn thân sức lực để chống đỡ một kích nhẹ như không của ma thần kia.

Không ngờ lại bị đá bay thẳng ra ngoài.

Tiểu trận Âm Dương Ngũ Hành do năm người bày ra, lại bị ma thần kia xông trái đột phải mấy cái đã tan tác, cả trận hình cũng không còn tồn tại nữa.

Đó là một sự nghiền ép về sức mạnh.

"Mau dùng pháp bảo!" Mấy người trong lúc cấp bách, đem những pháp bảo có thể sử dụng trên tay, đều lần lượt ném về phía khối huyết nhục mơ hồ kia.

Vô số đạo kim quang lóe lên, trong không khí mịt mù hắc khí cũng phát ra ánh sáng rực rỡ, vô cùng đẹp mắt.

Nhưng hiệu quả tuy đẹp, lại không có nửa điểm tác dụng.

Từng kiện từng kiện pháp bảo đánh lên khối huyết nhục mơ hồ kia, lại giống như gãi ngứa.

Không hề có hiệu quả, giống như ném một viên sỏi vào lòng hồ, căn bản không tạo ra bất kỳ gợn sóng nào.

"Hô hô ha ha.

Chỉ có trình độ này thôi sao?

Thật khiến ta có chút thất vọng." Khối huyết nhục mơ hồ kia, thực ra chỉ mới chui ra khỏi cơ thể nữ đạo cô kia được một nửa.

Thi thể không thể nhìn nổi của nữ đạo cô kia bị nó dẫm dưới chân, bị một bàn chân chưa thoát khỏi cơ thể nữ đạo cô mang vào như

một đứa trẻ.

Cảnh tượng này cũng vô cùng khủng bố.

Cùng với thời gian khối huyết nhục đó xuất hiện càng lâu, trên người nó cũng từ từ xảy ra biến hóa, môi trường xung quanh cũng theo đó mà thay đổi, từ từ những đám sương mù đen kịt kia cũng xảy ra một vài biến hóa.

"Huyết vụ!" Sương mù đen từ từ biến thành màu đỏ sẫm, thứ này được gọi là huyết vụ.

Bề ngoài trông nó và sương mù đen chỉ khác nhau về màu sắc.

Nhưng hiệu quả lại hoàn toàn khác nhau, sương mù đen chỉ để che mắt người khác, khiến người ta không nhìn rõ phương hướng mà thôi, nhưng sương mù đỏ sẫm lại được tạo thành từ vô số con côn trùng nhỏ màu đỏ sẫm.

Chỉ cần rơi lên người, chưa đến nửa khắc đã có thể gặm người thành xương trắng.

"Hộ thể kim quang!" Lúc này Tiểu Thanh Loan đứng ra, hiện ra bản tướng.

Một đôi cánh cực lớn giang rộng, toàn thân bộc phát ra ánh sáng chói mắt, tạm thời đẩy lùi những đám huyết vụ kia.

"Mau nhìn dưới chân." Lúc này Cơ Nhược Lan lại nhắc nhở một câu.

Thế là mọi người lại lần lượt nhìn xuống dưới chân, chỉ thấy nơi mình đang đứng cũng dần dần xảy ra thay đổi.

Vốn chỉ là đất bùn bình thường, bây giờ cũng biến thành màu đỏ sẫm.

"Hủ hóa chi địa!" Thấy cảnh này, mọi người đều nhận định người

đối diện quả thực là Ma Tổ không còn nghi ngờ gì nữa.

Là người có sức mạnh còn cường đại hơn cả Minh Hà Lão Tổ.

Đủ sức để hủ hóa thế giới.

Đây không phải là trận pháp, chỉ cần nơi y đi qua, tất cả đều sẽ biến thành bộ dạng này, nơi có huyết vụ thì cỏ không mọc, nơi ma thần đi qua ngay cả đất đai cũng trở nên cứng rắn vô cùng, cũng không thể trồng trọt được.

Bàn Cổ khai thiên địa.

Ma thần diệt thế giới.

Hai loại lý niệm hoàn toàn khác nhau.

Người năm xưa bại dưới tay Hồng Quân Lão Tổ, bây giờ đã thay da đổi thịt, có được một loại suy nghĩ khác, đồng thời cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

"Liều mạng!

Có chiến tử chứ không bị dọa chết.

Các vị sư huynh đệ, cùng ta xông lên." "Hô hô ha ha, chỉ bằng các ngươi." Khối huyết nhục mơ hồ kia không hề để Cơ Nhược Lan, Vô Danh vào mắt.

Hồ Dật Tiên, người luôn đứng ngoài hệ thống, vô cùng xảo quyệt, thấy tình hình không ổn là người đầu tiên chạy trốn, lúc này cũng liều mạng.

Hắn cũng biết lúc này lui không thể lui, trốn không thể trốn.

Thay vì bị thứ trông vô cùng khủng bố này giết từ phía sau, chẳng bằng đường đường chính chính.

"Mẹ kiếp, lão nương trốn cả đời, lần này cũng phải cứng rắn một

lần!" Hồ Dật Tiên mắng một câu, lại dẫn đầu xông lên.

Hành vi anh dũng như vậy cũng kích phát huyết tính của mọi người.

Mọi người bất giác cùng xông về phía ma thần kia.

Vô Danh vừa rồi bị khối huyết nhục mơ hồ kia một cước đá bay mấy trăm dặm, lúc này cũng nhanh chóng đuổi tới, gia nhập vào đội ngũ chiến đấu.

"Hô hô ha ha.

Đám vô dụng các ngươi thật thú vị, ta cũng không nỡ giết các ngươi." Thân hình của khối huyết nhục mơ hồ kia khẽ động, hóa thành vô số hư ảnh khiến Vô Danh căn bản không nhìn rõ đâu mới là chân thân của nó, sau đó trên người truyền đến một cỗ đại lực.

Tất cả mọi người đều bay ngược ra ngoài.

Mỗi người đều miệng phun máu tươi.

Ngũ khí trong lồng ngực bị áp chế.

Tam hoa trên đỉnh đầu không nở.

Chương 258

Vào thời khắc nguy cấp, một đám mây lành đột nhiên xuất hiện.

“Yêu nghiệt phương nào, dám làm càn trước mặt ta.” Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, tâm trạng của mọi người đều không khỏi thả lỏng.

Đúng vậy, lúc này Vô Cực đã đến.

Vô Cực cũng vội vàng chạy tới.

Tuy Nữ Oa nương nương khi luyện chế Lam Hồ Lô, đã nhiễm một tia đạo vặn vẹo không gian của hồ lô.

Nhưng trong thực tế sử dụng không được như ý muốn như bảo vật thật sự.

Vì vậy Vô Cực phải kịp thời điều chỉnh phương hướng, và cả ba người Vô Cực, Nữ Oa và Phục Hy đều bị truyền tống đến những địa điểm khác nhau, Vô Cực là người đầu tiên đến nơi.

“Hô hô ha ha.

Cuối cùng cũng có một người trông ra hồn một chút.” “Phụ thân, nhận thương!” Vô Danh thấy Vô Cực đến, lập tức ném Thí Thần Diệt Ma Thương trong tay cho Vô Cực, sau đó đầy xấu hổ nói: “Xin lỗi phụ thân, hài nhi làm người mất mặt rồi.” “Không sao, các con đều là những đứa trẻ ngoan, đã làm đủ tốt rồi.” Vô Cực cầm thương trong tay, cười nói với Vô Danh: “Tuy thương pháp Thiên Cương Tam Thập Lục Thức của con đã được ta chân truyền, nhưng vẫn thiếu chút hỏa hầu.

Hãy xem vi phụ sử dụng bộ thương pháp này như thế nào nhé.” Thực ra lúc này Vô Cực đối với thực lực của khối huyết nhục mơ hồ

kia vô cùng kiêng kỵ.

Sở dĩ trên mặt y phải treo một nụ cười nhạt, là để cho đám đệ tử này một chút tự tin.

Nếu ngay cả tự tin cũng không có, thì làm chuyện gì cũng sẽ không thành công.

Vì vậy, mặc dù Vô Cực nói thì rất tự tin, nhưng hành động lại vô cùng cẩn thận.

Mấy chiêu uy lực lớn nhất trong Thiên Cương Tam Thập Lục Sáo Thương Pháp, y đều không sử dụng những chiêu số tấn công đó, những chiêu chỉ lo tấn công mà không lo phòng ngự, bỏ qua phòng ngự, đối đầu với khối huyết nhục mơ hồ kia, đại địch thực lực mạnh mẽ như vậy tuyệt đối không thể bắt đầu bằng những chiêu số như thế.

"Song Lôi Dẫn!" Vô Cực ra tay chính là Song Lôi Dẫn, tuyệt chiêu có thể biến bị động thành chủ động, dùng để đối phó với cường địch là diệu nhất.

Thân thể của khối huyết nhục mơ hồ kia vô cùng cường hãn, nhưng pháp thuật lại không tinh thông, đồng thời chiêu số cũng không tinh diệu.

Vì vậy Vô Cực dùng phương pháp lấy khéo đấu sức này, là thích hợp nhất.

"Hô hô ha ha, khoác lác.

Xem ta bắt ngươi đây." Khối huyết nhục mơ hồ kia nói rồi tấn công, tốc độ của nó vô cùng nhanh.

Nhanh đến mức mắt thường của Vô Cực căn bản không nhìn rõ.

Vì vậy Vô Cực giơ tay lên trán vạch một cái.

Chân Nhãn hiển lộ!

Tất cả những động tác giả đều hiện rõ trước Chân Nhãn.

Sau khi tinh quang của Chân Nhãn bắn ra, cũng chiếu vào khối huyết nhục kia, tất cả động tác của nó đều không thoát khỏi đôi mắt của Vô Cực.

Tuy động tác của nó nhanh hơn, nhưng đặc tính của Song Lôi Dẫn lại nằm ở chỗ hậu phát chế nhân!

Phụt phụt!

Sau hai tiếng khẽ vang, hiệp đầu tiên ma thần không chiếm được chút lợi thế nào, ngược lại bị Vô Cực đâm hai thương lên người.

Vô Cực dùng xảo lực, khiến cho khối huyết nhục mơ hồ kia càng có sức mà không có chỗ dùng, chỉ có thể trơ mắt nhìn bị Vô Cực đâm lên người.

Vô Cực không dùng sức, nên không giống như Vô Danh, gặp phải thân thể cường hãn của khối huyết nhục mơ hồ kia mà làm cho Thí Thần Diệt Ma Thương suýt nữa bị gãy.

Vô Cực cũng biết, hiện tại căn bản không thể đâm xuyên qua thân thể cường hãn của ma thần.

Vì vậy mục đích hiện tại là để sỉ nhục.

Chỉ khi chọc giận ma thần, mới khiến ma thần lộ ra sơ hở, đó cũng là một trong những sách lược của Vô Cực.

Tương đương với hai người đánh nhau trên phố, tát đối phương hai cái, tuy không có tổn thương, nhưng so với việc đá mạnh hai cước, đấm hai quyền vào người, thì tổn thương đối với đối phương còn lớn hơn.

Loại tổn thương này, người xem càng đông thì tổn thương cũng

tăng theo đường thẳng.

Tuy xung quanh chỉ có lác đác vài tiểu quỷ còn sống sót cùng với sư điệt và con trai của Vô Cực.

Nhưng đối với khối huyết nhục mơ hồ tự cao tự đại kia thì vô cùng khó có thể chịu đựng.

"Nhóc con, ngươi đã thành công chọc giận ta." Khối huyết nhục mơ hồ kia nói xong câu đó, màu sắc trên người càng trở nên đỏ sẫm hơn, cũng càng quỷ dị hơn, càng khủng bố hơn.

"Ồ, tên này đang biến hóa!" Vô Cực cũng nhìn ra được mấu chốt trong đó.

Khối huyết nhục mơ hồ này có thể không phải là trạng thái cuối cùng của ma thần, chỉ là một trạng thái ban đầu, có thể không thể phát huy hết toàn bộ thực lực.

Với thực lực hiện tại của Vô Cực, muốn tiêu diệt nó, khẳng định phải nhân lúc nó chưa thể hiện hết toàn bộ sức mạnh.

Chỉ là thân thể cường hãn vô cùng kia cũng khiến Vô Cực đau đầu.

Lần trước Vô Cực lừa Minh Hà Lão Tổ vào góc chết rồi dùng Nam Minh Ly Hỏa thiêu chết.

Nhưng lần này ở trong không gian rộng lớn, lại không có cách nào sử dụng lại được.

"Không biết các hạ tôn tính đại danh là gì?" Vô Cực đột nhiên hỏi một câu, khối huyết nhục mơ hồ kia lại cười.

"Ta biết ngươi có một kiện bảo vật tên là Tử Kim Hồ Lô, sau khi gọi tên người ta, chỉ cần người khác đáp lại sẽ bị thu vào trong đó.

Người đạo hạnh thấp thậm chí không cần gọi tên, cũng có thể bị thu vào.

Ngươi nghĩ bản tọa sẽ mắc lừa sao?" Có lẽ nghe đến đây, trong lòng Vô Cực cũng không khỏi rùng mình.

Không ngờ khối huyết nhục mơ hồ này lại rất hiểu rõ về y.

Chương 259

Từ khi nào mà y lại nổi tiếng như vậy?

Biết mình biết người, mới có thể trăm trận không nguy.

Bây giờ vấn đề là đối phương dường như rất hiểu rõ Vô Cực, ngay cả pháp bảo của y dùng như thế nào cũng biết rõ.

Vô Cực chỉ mơ hồ đoán được là thiên ma ngoại vực mượn thân thể của người thế tục để giáng lâm.

Những chuyện khác thì không thể suy diễn ra được nữa.

Điều này đủ chứng tỏ, ngay từ đầu, Vô Cực đã đứng ở thế yếu hơn.

Nhưng Vô Cực cũng không hề hoảng sợ.

Dù sao thì y cũng là bên bị động nghênh chiến, bên bị động nghênh chiến không chuẩn bị tốt cũng là chuyện bình thường.

Dùng lời của Tiểu Thanh Loan mà nói, binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn, cơm đưa đến miệng, áo đưa đến tay.

Tóm lại, phàm là chuyện gì cũng có đối sách.

"Ngươi cũng rõ về ta nhỉ, ngay cả pháp bảo của ta dùng thế nào cũng biết." "Hô hô ha ha." Khối huyết nhục mơ hồ kia cười, âm thanh không nói nên lời khủng bố, giống như một cái cưa cùn đang cưa một khúc xương đùi.

"Ta biết là chuyện bình thường.

Trước đây một phân thân của ta đã bị ngươi dùng Nam Minh Ly Hỏa dồn vào góc tường thiêu không còn một mảnh vụn.

Lần này ở trong thiên địa rộng lớn, ngươi có cách nào làm gì được

ta không?" Vô Cực lắc đầu thở dài nói: "Xem ra thật sự không có cách nào với ngươi rồi." "Hô hô ha ha." Khối huyết nhục mơ hồ kia tiếp tục cười nói: "Nếu đã như vậy, xem ngươi có thức thời không.

Ngươi đã giết một phân thân của ta, lại còn đem thân thể và nguyên thần của Minh Hà Lão Tổ mà ta khó khăn lắm mới dụ dỗ được đốt thành tro bụi.

Chết 100 lần cũng khó tiêu mối hận trong lòng ta." "Nhưng tuy là vậy, nếu ngươi nguyện ý đầu hàng dưới trướng ta, thì tất cả mọi chuyện đều có thể bỏ qua." Vô Cực thở dài một hơi nói: "Ta chuyện gì cũng làm, nhưng không thích làm chó cho người khác.

Ngay cả môn hạ của Hồng Quân Lão Tổ, ta còn không thèm.

Huống hồ là ngươi?" "To gan!" Lời của Vô Cực, không nghi ngờ gì đã chọc giận khối huyết nhục mơ hồ kia.

Phải biết rằng một phần của Ma Tổ nguyên bản, trong lòng đối với sự thật bị Hồng Quân Lão Tổ đánh bại, từ đầu đến cuối vẫn canh cánh trong lòng.

Bây giờ bị Vô Cực dùng giọng điệu giễu cợt nói ra, tự nhiên cũng khiến nó càng thêm tức giận.

"Tốt lắm nhóc con, nếu ngươi rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, thì ta sẽ không nương tay nữa." Vô Cực hai tay buông xuôi, bất lực nói: "Ngươi có bị não không?

Ta có chỗ nào yêu cầu ngươi nương tay với ta sao?

Không phải ngươi muốn giết ta sao?

Nào, nhào vô đi." Vô Cực cắm Thí Thần Diệt Ma Thương xuống đất, hai tay vỗ một cái, làm ra một động tác khiêu khích của Hoàng Phi Hồng.

Hiển nhiên khối huyết nhục mơ hồ kia chưa từng thấy cái này.

Nhưng ý vị khiêu khích của động tác đó vô cùng rõ ràng.

Ngọn lửa giận vốn đã không kìm nén được, tức thì bị Vô Cực thổi bùng lên.

"Đại sư bá đang làm gì vậy?

Hình như đang chọc giận con quái vật đó." Cơ Nhược Lan lúc này cũng đã lùi xa khỏi vòng chiến.

Nhân vật cấp bậc như Vô Cực giao đấu, họ không thể giúp được gì, lúc này tuyệt đối không được để bị vạ lây.

Vì vậy họ chỉ đứng ở xa xa thảo luận với nhau.

Tiểu Thanh Loan nói: "Trí tuệ của đại lão gia trước nay đều cao thâm khó lường, làm sao ta biết được?

Tóm lại, nhất định có thâm ý." "Ta đoán đại sư bá hẳn là muốn chọc giận một người, một khi đã tức giận, can hỏa dâng lên, thận thủy không đủ, thì đầu óc không tỉnh táo, như vậy khi truy đuổi có thể sẽ có cơ hội lợi dụng." Người nói là Hồ Dật Tiên.

Mọi người nhìn nhau, sau đó đồng thanh nói: "Tên xảo quyệt như ngươi nói cũng có lý." "Ha ha, ở cùng đại sư bá lâu, cũng học được một chút khôn lanh." Trong vòng chiến, khối huyết nhục mơ hồ kia dường như đã thật sự tức giận, trên người hừng hực bốc cháy ngọn lửa màu đen.

"U Minh Thần Diễm!" Một loại ngọn lửa không thua kém gì Nam Minh Ly Hỏa, chỉ là giống như vạn vật có âm dương hai cực vậy, nó hoàn toàn trái ngược với Nam Minh Ly Hỏa.

Nam Minh Ly Hỏa có thể thiêu đốt vạn vật thế gian, nhiệt độ cực kỳ cao.

U Minh Thần Diễm, trông giống như ngọn lửa, nhưng thực ra nhiệt độ của nó lại rất thấp.

Vô Cực cũng chỉ nghe qua lời đồn như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên tận mắt chứng kiến.

Tuy cách khối huyết nhục mơ hồ kia một khoảng xa, nhưng khí tức băng lãnh kia vẫn truyền đến từ xa.

Vô Cực trong lòng không thể ngồi chờ chết, đã rơi vào thế hạ phong, phải tìm cách gỡ lại.

Khi ở Hoa Quả Sơn, đôi khi Vô Cực và Nữ Oa, Phục Hy cũng sẽ đánh cờ giải trí.

Lại có một câu được coi là chí lý của việc đánh cờ.

Thà bỏ quân, cũng phải tranh tiên!

Thế là Vô Cực chân mạnh mẽ dẫm một cái, Vô Lượng Xích từ sau lưng được tế ra.

Vô Cực ở phía trước có thể làm nhiễu loạn sự chú ý của khối huyết nhục mơ hồ, sau đó lại âm thầm dùng Vô Lượng Xích để tấn công.

"Vô Lượng Xích?

Thứ này không giết được ta, đối với ta không có chút tác dụng nào." Khối huyết nhục mơ hồ kia quả nhiên rất hiểu Vô Cực.

Từ khi Vô Cực có được Vô Lượng Xích, cơ hội sử dụng nó khá ít.

Chương 260

Cũng không biết khối huyết nhục mơ hồ kia từ đâu mà biết được thông tin này.

Nhưng quả thực không sai, Vô Lượng Xích giết người không dính nhân quả.

Vì vậy thông thường nó được dùng để thực hiện đòn cuối cùng.

Bắt đầu đã tế nó ra, đối với khối huyết nhục mơ hồ kia mà nói, căn bản không có chút uy hiếp nào.

"Vậy thì cho ngươi thử xem!" Nói rồi Vô Cực niết pháp quyết, Vô Lượng Xích trên không trung càng biến càng lớn, đập về phía khối huyết nhục mơ hồ kia.

Vô Lượng Xích màu xanh biếc lấp lánh ánh sáng chói mắt trên không trung, trên thân thước, vô số đạo pháp tắc kim sắc tỏa liên cũng không ngừng vây quanh.

Khối huyết nhục mơ hồ kia cảm giác như bị khóa chặt tại một nơi cố định.

Tất cả pháp thuật vị di có thể sử dụng đều mất đi hiệu quả.

"Không gian khóa!

Vô Lượng Xích lại được khai phát ra công hiệu này!" Khối huyết nhục mơ hồ kia cũng hơi kinh ngạc một chút.

Sở dĩ chỉ hơi kinh ngạc, là vì vốn dĩ nó cũng không định né tránh đòn tấn công của Vô Lượng Xích.

Dù sao thì loại tấn công đó đối với nó chỉ như gãi ngứa.

Căn bản không đáng nhắc tới, cũng không đáng để né tránh.

Vì vậy dù bị Vô Cực khóa lại, nó cũng không hề hoảng sợ.

“Vậy sao?

Vậy thì ngoan ngoãn ăn một đòn của ta đi!” Vô Cực lớn tiếng hét, niết pháp quyết, Vô Lượng Xích, giống như một ngọn núi cao chót vót, hung hăng đập về phía khối huyết nhục nhỏ bé kia.

Giống như một người khổng lồ, giơ chân lên muốn đạp chết một con kiến nhỏ bé.

Dùng hết toàn bộ sức lực.

Ầm!

Đại địa phảng phất như đang rung chuyển.

Bụi đất trên mặt đất đều bị chấn bay lên.

Trong nhất thời, tầm nhìn của mọi người đều bị che khuất, hoàn toàn không nhìn rõ được chuyện gì xảy ra trong đám bụi mù kia.

“Hô hô ha ha.

Làm gì được ta?” Sau khi ánh sáng màu xanh biếc của Vô Lượng Xích biến mất, khối huyết nhục mơ hồ kia vẫn đứng đó hoàn hảo không tổn hại.

Vô Lượng Xích được Vô Cực coi như chí bảo, bây giờ bị nó nắm trong tay.

“Thứ này vô dụng, không phải là không dính nhân quả sao?

Ta dính nhân quả rồi.

Thiên đạo lại làm gì được ta?” Nói rồi khối huyết nhục mơ hồ kia cuồng tiếu một trận, sau đó hai tay dùng sức, bẻ gãy Vô Lượng Xích.

Vô Cực cũng vì pháp bảo bị hủy, một tia thần niệm cũng bị tổn thương, từ khóe miệng cũng rỉ ra một tia máu.

“Có chiêu gì cứ dùng hết đi.

Nếu không ta sẽ ra tay đấy, ta không có kiên nhẫn chơi với ngươi quá lâu đâu.” Vô Cực nhẹ nhàng lau đi vết máu bên môi, sau đó ngạo nghễ nói: “Ai đang chơi với ngươi?

Ngươi đều trúng kế rồi.” “Trúng kế gì?” Khối huyết nhục mơ hồ kia cũng cố ý bóp méo lời của Vô Cực, muốn nhân đó trào phúng Vô Cực một phen.

Vô Cực cười lạnh nói: “Chết đến nơi rồi mà không biết.

Nếu là chân thân của ngươi giáng lâm, có lẽ ta phải kiêng dè vài phần, nhưng đây chỉ là một phân thân.

Ta không cần một cái búng tay cũng có thể diệt ngươi.” “Khẩu khí thật lớn.

Phá hủy được chân thân của ta hay không e rằng không như ngươi mong muốn rồi, chân thân của ta cần bảy bảy bốn mươi chín ngày mới có thể giáng lâm, bây giờ cũng chỉ có thể giết ngươi trước.

Thật là vướng tay vướng chân, không thể giữ lại.” Nói rồi khối huyết nhục mơ hồ kia đi về phía Vô Cực, chỉ là vừa đi được mấy bước, đột nhiên phát ra một tiếng “cốp” vang.

Nó lại đâm vào một bức tường vô hình.

Nó có chút không hiểu ngẩng đầu lên nhìn.

“Phản ứng thật chậm chạp, đã trúng kế rồi mà còn ở đó đắc ý cái gì.

Ra đi, Hỏa Long!” Cùng với một tiếng ra lệnh của Vô Cực, từ trên bức tường trong suốt không màu kia hiện ra vô số Hỏa Long.

Chúng lượn lờ trên bức tường, phát ra tiếng rồng ngâm cao vút.

“Cửu Long Thần Hỏa Tráo!” Lúc này khối huyết nhục mơ hồ kia

mới phản ứng lại.

Nó không phải đâm vào bức tường trong suốt, mà là bị Cửu Long Thần Hỏa Tráo bao vây mà thôi.

“Không thể nào, thứ này không phải đang ở trên tay Xi Vưu sao?” Vô Cực cười cười nói, thông tin của ngươi có thể cập nhật được rồi đấy.

Lúc này, Nữ Oa và Phục Hy đều đồng thời xuất hiện.

Phục Hy dưới nách kẹp một đại hán vạm vỡ.

Đại hán kia rất dễ nhận ra, vì hắn có một cái đầu bò.

Chương 261

Thì ra khi Vô Cực đối đầu với khối huyết nhục mơ hồ kia, Nữ Oa và Phục Hy đã theo kế hoạch ban đầu, đi hàng phục Xi Vưu trước.

Trong không gian thiên địa rộng lớn, quả thực không có nơi nào có thể hạn chế khối huyết nhục mơ hồ kia hoành hành không kiêng dè.

Nhưng lợi dụng Cửu Long Thần Hỏa Tráo thì có thể.

"Tam Muội Chân Hỏa không thiêu được ta!" Khối huyết nhục mơ hồ kia, giữa vô số Hỏa Long lượn lờ, lớn tiếng gào thét.

"Vậy sao?

Vậy thì ta lại mượn thần thông của muội dùng một chút." Chỉ thấy Vô Cực hai tay dang ra, hét lớn: "Hỏa Long Thăng Thiên, Nghiệp Viêm Hàng Thế!" Ầm!

Tức thì ngọn lửa trong Cửu Long Thần Hỏa Tráo chuyển hóa thành ngọn lửa màu vàng trắng!

Hắn giáng lâm tại thế giới này, hóa thân thành một đoàn ma thần huyết nhục mơ hồ, bị ngọn lửa hừng hực bao vây.

Nghiệp viêm!

Ma thần đã từng nói, không sợ nhân quả báo ứng, không màng nghiệp báo.

Cho nên Vô Cực cũng làm ngược lại.

Cứ nhất quyết dùng nghiệp hỏa để thiêu.

"Tị hỏa quyết!" Đoàn huyết nhục mơ hồ kia ở trong Cửu Long Thần Hỏa Tráo, nhất thời cũng không chịu nổi nghiệp hỏa thiêu đốt.

Có chút không chống đỡ nổi, y vội vàng niệm một cái tị hỏa quyết.

Vô Cực cười nói: "Ngươi không phải không sợ nhiễm nhân quả sao?

Gặp nghiệp hỏa rồi thì hoảng à?" Ma thần tự nhiên không màng nhiễm nhân quả, nhưng chung quy vì đã nhiễm quá nhiều nhân quả, cho nên nghiệp hỏa chiêu mời tới cũng tương đối mạnh mẽ.

Hỏa thế lớn đến một mức độ nhất định sẽ chuyển thành màu trắng.

Ngọn lửa màu trắng chỉ đại biểu cho nhiệt độ của nó cực kỳ cao.

So với Nam Minh Ly Hỏa còn lợi hại hơn một bậc.

Đoàn huyết nhục mơ hồ kia ở trong ngọn lửa hừng hực, nỗ lực chống cự, căn bản không rảnh phân thân để nói chuyện với Vô Cực.

"Ngươi cho rằng ta sẽ dùng Nam Minh Ly Hỏa để đối phó ngươi sao.

Như vậy chẳng phải là trúng kế của ngươi, phân thân lần trước bị ta dùng Nam Minh Ly Hỏa thiêu hủy.

Lần này ngươi quay trở lại, chắc hẳn đã chuẩn bị vẹn toàn rồi nhỉ." Bởi vậy Vô Cực không dùng Nam Minh Ly Hỏa, mà dùng nghiệp hỏa để đối phó ma thần hóa thân thành một đoàn huyết nhục mơ hồ.

Bởi vì Vô Cực đã suy diễn một bước, chiêu thức tương tự đối phó ma thần sẽ không có tác dụng.

"Tên nhóc khá lắm, thật có bản lĩnh!" Ma thần niệm tị hỏa quyết cũng khó mà chống đỡ được nghiệp hỏa đang hừng hực, cuối cùng ngọn lửa cũng xâm nhập vào lớp bảo vệ, dẫn lửa đốt cháy thân thể y.

Ma thần ở trong ánh lửa hừng hực, bỗng nhiên cũng nói với Vô Cực: "Tiểu tử ngươi hình như cũng không phải người của Hồng

Quân Lão Tổ.

Thường có câu, kẻ thù của kẻ thù là bạn.

Sao không cùng ta liên thủ?" Vô Cực lạnh nhạt nói: "Ngươi chỉ là một tên phế vật thành sự không đủ, bại sự có thừa mà thôi.

Cùng ngươi liên thủ chỉ sợ sẽ bị ngươi kéo chân sau thôi." "Ngươi!" Ma thần cũng bị Vô Cực chọc tức đến không nói nên lời.

Vô Cực mặt không biểu cảm, nhìn đoàn huyết nhục mơ hồ đang đau đớn giãy giụa trong ngọn lửa hừng hực.

Lúc này, Nữ Oa đi đến bên cạnh Vô Cực.

"Đại huynh, xem ra bộ dạng hắn rất đau khổ, ngọn lửa này rốt cuộc phải thiêu bao lâu nữa?" Vô Cực lạnh nhạt nói: "Thực ra ta có thể tăng thêm một chút sức nữa, ta chỉ mới dùng ba thành công lực mà thôi.

Hắn nhiễm nhân quả quá nhiều, hỏa thế mới lớn như vậy.

Nhưng ta muốn xem bộ dạng đau khổ của hắn, cho nên mới để lửa thiêu thêm một hồi.

Không đánh cho hắn đau, ba ngày hai bữa lại ra gây chuyện phiền người." "Tên ranh con, sao ngươi dám!" Ma thần trong lửa cũng nghe thấy lời của Vô Cực, không khỏi chửi ầm lên, nhưng nỗi đau do bị thiêu đốt khiến y phải đau đớn quằn quại trong biển lửa.

Nữ Oa nhìn thấy có chút không đành lòng.

Bởi vì có Vô Cực và Phục Hy luôn luôn chăm sóc cẩn thận, Nữ Oa từ trước đến nay cũng chưa từng trải qua quá nhiều sóng gió.

Bản tính nàng thuần khiết, ngây thơ, lãng mạn.

Hoa cỏ trên Hoa Quả Sơn, cũng như các loại động vật nhỏ, nàng đều vô cùng yêu thương.

Có lúc những con vật nhỏ kia bị thương, đều sẽ chạy đến cầu xin Nữ Oa giúp đỡ.

Trước khi xuống núi chiến đấu với ma thần, Nữ Oa vừa mới giúp một con nai nhỏ bị gãy xương chân nối lại đoạn chân, còn đắp cho nó loại đan dược vô cùng quý giá.

Cho nên lúc này, dù đoàn huyết nhục mơ hồ kia trông có hung tợn đến đâu, Nữ Oa vẫn cảm thấy có chút quá tàn nhẫn.

Có lẽ cũng nhìn ra được, Nữ Oa lúc này ít nhiều có chút hướng phát triển thành kiểu "phụ nhân chi nhân", y bèn mặt không biểu cảm nói với Nữ Oa: "Chúng ta đối đãi với kẻ địch phải tàn khốc như mùa đông giá rét.

Đối đãi với bằng hữu mới có thể ấm áp như gió xuân.

Bằng không người bị thương sẽ là chúng ta hoặc là bằng hữu của chúng ta." "Đại huynh nói đúng, nhưng tại sao phải nói với muội những lời này?

Muội tuy cảm thấy có chút tàn nhẫn, nhưng ít nhất muội phân biệt được đúng sai.

Chẳng lẽ trong lòng huynh muội lại không hiểu chuyện như vậy sao?" "Ha ha.

Tam muội dạy phải, là huynh không đúng." "Hai người có cần phải hài hước vậy không?" Phục Hy vừa đi tới vừa ném Xi Vưu đang kẹp dưới nách xuống đất.

Chương 262

"Người này làm sao đây?" Vô Cực liếc nhìn Xi Vưu đang nằm trên đất, sau đó thở dài một hơi nói: "Tuy là con của cố nhân, nhưng sát nghiệp ngươi gây ra quá nặng.

Giao cho chính chủ xử lý đi." Chính chủ mà Vô Cực nói tự nhiên là Hiên Viên Hoàng Đế.

Bộ lạc Cửu Lê cùng với bộ lạc Thần Nông và thị tộc Hiên Viên đại chiến lâu như vậy, tử thương vô số, nếu chỉ vì một câu nói của Vô Cực mà nhẹ nhàng buông tha hắn, khó tránh khỏi sẽ gây ra oán thán.

Vô Cực không muốn gánh cái nồi này.

Vô Cực cảm thấy Đông Thắng Thần Châu nằm dưới sự quản lý của một chính quyền thống nhất là việc rất có lợi.

Xi Vưu nói: "Thắng làm vua, thua làm giặc, ta không có gì để nói.

Cứ đưa cổ chịu chém, không cần nhiều lời." Tiểu Thanh Loan nghe xong, không khỏi bật cười thành tiếng.

"Nói nghe đại nghĩa lẫm liệt quá nhỉ, cứ như có ai muốn cầu tình cho ngươi vậy.

Nếu không phải ngươi, đại sư tỷ của ta sẽ biến thành bộ dạng đó sao?

Đại lão gia, ta xin được tự tay hành hình." "Như vậy không tốt lắm đâu, Tiểu Thanh Loan, tuy ngươi và Thạch Cơ nương nương thân thiết, nhưng nói về vai vế ta mới là sư đệ của nàng ấy!" Hồ Dật Tiên tỏ vẻ không đồng ý.

Cơ Nhược Lan nói: "Ta còn là sư muội của nàng ấy đây…" Vũ

Cảnh lúc này cũng vội vàng ngắt lời.

Y nói với bọn họ: "Người của thị tộc Hiên Viên ở đây, theo lý thì không đến lượt chúng ta làm chủ, cũng không đến lượt ta và sư phụ hay sư bá làm chủ." Lúc này Hiên Viên Đế Hiêu có chút lúng túng.

Tuy y là người của thị tộc Hiên Viên, nhưng những người trước mặt này là sư tổ, sư thúc của y.

Y cũng không tiện mở miệng, đành phải nói: "Nhưng việc này lẽ ra phải do phụ thân ta làm chủ, chỉ là phụ thân ta đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh.

Xin sư tổ đưa ra quyết định ạ." Vô Cực lạnh nhạt nói: "Nếu phụ thân ngươi hôn mê bất tỉnh, vậy thì gia nghiệp này sớm muộn gì cũng do ngươi cai quản, hãy bắt đầu từ việc hạ mệnh lệnh này đi." Hiên Viên Đế Hiêu vừa nghe, lập tức hiểu rằng Vô Danh muốn để y lên ngôi.

Y không phải trưởng tử, cũng không phải người thừa kế do Hiên Viên Hoàng Đế chỉ định, nhưng sau lưng có Hoa Quả Sơn là chỗ dựa lớn.

Hoa Quả Sơn Tam Thánh là sư tổ của y, tộc nhân cũng sẽ không có lời oán thán gì về việc này.

Hiên Viên Đế Hiêu là một thanh niên trẻ, chưa có nhiều tâm cơ.

Sau khi nghe ra ý của Vô Cực, tuy có chút vui mừng nhưng lại có chút căng thẳng, khá sợ ca ca của mình sẽ không vui.

Hồ Dật Tiên lại là người phản ứng đầu tiên.

Lập tức đến nịnh bợ: "Hiên Viên sư điệt, sau này có chuyện gì cứ đến Hoa Quả Sơn tìm ta, chỉ cần là việc ta làm được, dù vào nước sôi lửa bỏng, lên núi đao biển lửa cũng quyết không nhíu mày.

Chuyện giết Xi Vưu cứ giao cho ta đi.” Cơ Nhược Lan cũng không chịu thua kém, lập tức nói: “Đế Hiêu, tuy ta là sư thúc của ngươi, nhưng chúng ta có thể đối xử với nhau như bằng hữu ngang vai vế.

Ngươi xem ta có đẹp không?

Ta không giống một số người giả tạo đâu nhé.” Tiểu Thanh Loan nhìn không nổi nữa, nói: “Thôi đi.

Theo ta thấy, mọi người đừng nói nữa, để hắn tự chọn.” Hiên Viên Đế Hiêu tuy không có tâm cơ, cũng không có kinh nghiệm quản lý, nhưng dù sao cũng là người được Vô Cực coi trọng, tuyệt đối sẽ không vì chút chuyện nhỏ mà luống cuống tay chân.

Thấy rằng dù chọn Hồ Dật Tiên, chọn Cơ Lan, hay chọn Tiểu Thanh Loan đều không thể làm mọi người hài lòng, thậm chí có khả năng đám yêu quái này sẽ gây chuyện trong ngoài không phải người.

Cho nên y đảo mắt một vòng, bỗng nhiên mở miệng: “Hay là mời Vô Danh tiểu sư thúc chấp đao đi ạ.” Vô Cực nghe xong cũng không khỏi thầm tán thưởng.

Không hổ là con trai của Hiên Viên Hoàng Đế.

Tuy đạo hạnh không thể so sánh với các đồ đệ kia của y, nhưng nói về thủ đoạn chính trị thì lại là độc nhất vô nhị.

Cũng hoàn toàn chứng minh Vô Cực không nhìn lầm người.

Thị tộc Hiên Viên dưới sự lãnh đạo của hắn, hẳn là có thể phát triển lớn mạnh.

Vô Danh là con trai của Vô Cực và Nữ Oa nương nương, bản thân lại là linh châu chuyển thế.

Để hắn ra tay, người khác cũng không có ý kiến, tuy bọn họ không

ưa nhau, nhưng đối với Vô Danh lại tương đối phục khí.

Trận đại chiến giữa Vô Danh và ma thần gần đây bọn họ đều đã thấy tận mắt, bản lĩnh cả đời đó Hồ Dật Tiên vạn vạn lần cũng không sánh bằng.

Vô Danh cười nói: "Thật buồn cười, từng người tranh giành mà không giành được, ngược lại ta là một khán giả ăn dưa lại được một việc tốt." Nhưng Vô Danh cũng không từ chối, vui vẻ chấp nhận.

Lúc này Hiên Viên Đế Hiêu nói với Vô Danh: "Tiểu sư thúc, ta đưa hắn về trước, đợi ta cùng phụ thân lấy Hiên Viên Kiếm rồi mới chém.

Hiên Viên Kiếm giết người không nhiễm nhân quả, ta không thể vì chuyện này mà làm bẩn tay tiểu sư thúc được." Vô Cực xua tay nói: "Không cần phiền phức như vậy." Nói rồi Vô Cực lấy A Tỳ Kiếm ra.

Hiên Viên Kiếm vốn được luyện chế lại từ Vô Đồ Kiếm, dùng A Tỳ Kiếm thực ra cũng giống vậy.

Vô Danh nhận lấy A Tỳ Kiếm, đi đến bên cạnh Xi Vưu, nói với hắn: "Tay ta rất nhanh, không đau đâu." Xi Vưu hừ một tiếng nói: "Chậm một chút mà ta kêu lên một tiếng thì không phải hảo hán." Bạch quang lóe lên, Vô Danh một kiếm chém bay đầu bò của Xi Vưu.

Nhưng lúc này chuyện lạ lại xảy ra.

Cái đầu bò kia rơi xuống đất, nhưng từ trong cổ hắn lại mọc ra một cái đầu khác.

Vô Danh cũng hơi sững sờ, nhưng tay vẫn không ngừng, tiếp tục vung kiếm, lại chém bay cái đầu mới mọc ra.

Nhưng vẫn không có tác dụng, tiếp đó lại mọc ra một cái đầu mới.

Tiểu Thanh Loan thấy vậy không khỏi vỗ tay cười lớn nói: "Cái

này thật là vui.

Cũng may là ta không thích ăn đầu bò.

Chứ gặp phải người thích ăn đầu bò, người ta trồng trọt hàng ngày, còn ngươi thì cứ để trong sân, mỗi ngày cắt một cái đầu ăn là được rồi.” “Dì ơi… Tiểu Thanh Loan, thật ghê tởm, lại ăn thịt…” Những người trên Hoa Quả Sơn đều chủ yếu ăn chay.

Vô Cực, Phục Hy, Nữ Oa đều hít gió uống sương, đôi khi cũng ăn một ít bàn đào ở sau núi.

Bàn đào mọc ở đó còn ngon hơn nhiều so với những cây được cấy ghép trong vườn ở Dao Trì.

Chương 263

Chỉ là danh tiếng không vang dội bằng mà thôi.

Bàn đào thịnh yến ở Dao Trì, những năm gần đây làm rất tốt.

Những người vốn ăn thịt như Hồ Dật Tiên, Cơ Nhược Lan, bởi vì Hoa Quả Sơn thực sự có quá nhiều hoa quả, cộng thêm những con vật nhỏ kia ngày thường đều chung sống với mọi người đã lâu, ai cũng có tình cảm, chẳng ai nỡ lòng tùy tiện sát sinh.

Hồ Dật Tiên vốn quen ăn thịt, hiện tại cũng không ăn thịt nữa.

Mấy ngày trước trên đường gặp một con vịt nhỏ bị thương, y đã chăm sóc cẩn thận, kết quả con vịt nhỏ đó lại coi y như mẹ, ngày nào cũng lẽo đẽo theo sau.

Vừa vỗ cánh, vừa kêu quang quác, khiến Hồ Dật Tiên vừa cảm thấy có chút phiền, lại vừa cảm thấy có chút ấm áp một cách khó tả.

Cho nên lúc đó nghe Tiểu Thanh Loan nói vậy, bọn họ đều không khỏi cảm thấy có chút khó chịu.

Đương nhiên chủ yếu nhất vẫn là do thói quen cà khịa nhau hàng ngày giữa họ.

Vô Danh có chút kinh ngạc, nhưng cũng không cầu cứu Vô Cực.

Nữ Oa ở một bên có chút lo lắng, bèn nói với Vô Cực: "Chẳng trách Xi Vưu có chỗ dựa nên không sợ hãi, thì ra hắn có môn dị thuật này.

Hay là bảo nhị ca cho đứa nhỏ mượn Hoàng Hồ Lô dùng đi.

Trảm Tiên Phi Đao có thể khóa chặt nguyên thần của người ta, khiến hắn không có cách nào mọc đầu ra nữa." Vô Cực xua tay nói:

“Không cần, có những chuyện không nên can thiệp quá nhiều, cứ để thằng bé từ từ, cuối cùng sẽ tìm ra cách thôi.” Lúc này, ngọn lửa hừng hực trong Cửu Long Thần Hỏa Tráo cũng dần dần tan biến.

Không có nguyên nhân gì khác, chỉ là vì đoàn huyết nhục mơ hồ kia đã bị đại hỏa thiêu đến sạch sẽ.

Không còn thứ gì để thiêu nữa, hỏa thế tự nhiên cũng tan đi.

Trông có vẻ như đã bị thiêu đến sạch sẽ, ngay cả tro cũng không còn sót lại.

Phục Hy liếc nhìn một cái, tiện tay thu Cửu Long Thần Hỏa Tráo lại.

Đây không phải là Cửu Long Thần Long Tráo chính tông, chỉ là do cây búa của Xi Vưu huyễn hóa thành.

Cây búa đó vì có thuộc tính phong, lôi, hỏa, nên có thể tạm thời biến hóa thành bốn loại pháp bảo có thuộc tính khác nhau.

Nhưng những thần thông đó chỉ là mượn dùng mà thôi, cho nên uy lực chỉ bằng khoảng bảy thành của pháp bảo gốc.

Nhưng đôi khi một vật có bốn công dụng lại có ý nghĩa chiến lược, uy lực nhỏ hơn một chút cũng không sao.

Sau khi Phục Hy thu lại Cửu Long Thần Hỏa Tráo.

Trên mặt đất có thứ gì đó theo gió lay động, lặng lẽ bay đi rất xa.

Nhưng sự chú ý của mọi người đều tập trung vào Vô Danh, căn bản không ai để ý đến chỗ đó.

Vô Cực và Phục Hy đang dùng truyền âm giao lưu.

“Đại huynh, hình như thứ đó chạy mất rồi.” “Cứ để nó đi, tóm lại nó cũng biết ta không dễ chọc, lần sau nên thông minh hơn một chút, đừng chọc vào ta, cứ đi tìm phiền phức cho Hồng Quân Lão Tổ đi.”

“Chỉ sợ nó không nhớ đòn, lần sau lại quay trở lại.” “Nếu thật sự như vậy, là ta đã đánh giá cao kẻ này, lần sau ta sẽ diệt hắn triệt để.” Vô Cực hiện tại không phải là đối thủ của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thượng Lão Quân.

Dù sao hai người đó có Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ trong tay, Vô Cực hiện tại không có pháp bảo nào có thể chống lại.

Nhưng đối phó với ma thần thì lại vô cùng thuận tay.

Có lẽ đây chính là cái gọi là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

May mắn còn sót lại một tia ma niệm tồn tại trên thế gian này, ma thần cũng không ngoảnh đầu lại mà chạy mất.

Y cũng đang tiếp tục tìm kiếm một người có thể dùng làm thân thể, nhưng lần sau gặp lại Vô Cực, chắc chắn trong lòng y cũng sẽ lưu lại bóng ma.

Lúc này Vô Danh cũng không tiếp tục chém đầu bò nữa, y dừng kiếm lại, cẩn thận quan sát.

Quan sát một lúc, y chợt lộ ra một nụ cười, sau đó nói: “Vậy ngươi có bản lĩnh thì mọc ra cho ta xem!” Nói rồi Vô Danh thay đổi thế kiếm, từ chém ngang chuyển thành bổ dọc, mạnh mẽ bổ Xi Vưu thành hai nửa.

Lần này một khoang máu tươi đều đổ ra đất, nội tạng cũng chảy ra hết.

Lần này hắn thật sự đã chết, không còn thứ gì có thể mọc ra nữa.

Vừa rồi thực ra cũng không phải là liên tục mọc ra đầu, chỉ là một loại huyễn thuật mà thôi.

Vô Danh không bị lừa.

Y trực tiếp mở rộng phạm vi tấn công, bao trùm cả chân thân của

Xi Vưu vào trong.

Cho nên mới có thể một kiếm chém chết hắn.

Theo cái chết của Xi Vưu, ma thần thối lui.

Đại quân của bộ lạc Cửu Lê cũng đang đứng trước bờ vực tan rã.

Hiên Viên Đế Hiêu hoàn toàn không sợ hãi, một mình tiến vào giữa đại quân bộ lạc Cửu Lê để đàm phán.

Cuối cùng y toàn thân trở ra, an toàn vô sự đi ra khỏi bộ lạc Cửu Lê.

Bộ lạc Cửu Lê cùng với tàn quân của bộ lạc Thần Nông đều tỏ ý nguyện hàng phục thị tộc Hiên Viên.

Hiên Viên Đế Hiêu lập được đại công này, sau khi trở về tiếp quản đại quyền của thị tộc Hiên Viên, đã có đủ uy vọng, cũng không còn trở lực nào.

Tuy trưởng tử của Hiên Viên Hoàng Đế có chút không hài lòng, cảm thấy Vô Cực quá thiên vị, nhưng tiếng nói phản đối thực sự quá nhỏ, đại bộ phận tộc nhân đều rất hài lòng với Hiên Viên Đế Hiêu.

Cho nên chính quyền của thị tộc Hiên Viên cũng đã được thay đổi trong một bầu không khí hòa thuận.

Khi mọi chuyện đã lắng xuống, Vô Cực cũng chuẩn bị trở về Hoa Quả Sơn.

“Đại lão gia, cảm giác hình như thiếu thiếu cái gì đó?” Tiểu Thanh Loan luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không nói ra được vấn đề.

Chương 264

Thế là Vô Cực nói với nó: "Chỉ là lần này không thấy Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân ra mặt chiếm tiện nghi, cho nên có chút không quen thôi." "Đúng đúng đúng!

Đại lão gia nói trúng tim đen của con.

Lần này sao hai vị đó không xuất hiện nhỉ?" Vô Cực cười cười nói: "Có lẽ hiện tại họ có chuyện quan trọng hơn." Trận đại chiến giữa thị tộc Hiên Viên và bộ lạc Cửu Lê vốn là do Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân xúi giục.

Mục đích của họ là để cho môn nhân của Tiệt giáo và Xiển giáo đại chiến, sau đó họ có thể từ đó chiếm được một chút lợi ích.

Đồng thời cũng có thể làm suy yếu thực lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ.

Chỉ là đến giai đoạn sau lại không thấy bóng dáng của họ đâu nữa.

Có lẽ không biết nguyên nhân, dù sao thực lực của Tây Phương Nhị Thánh cũng tương đối cao thâm khó lường, cho nên thuật thôi diễn của y và Phục Hy, đối với việc thôi diễn về họ cũng tương đối mơ hồ.

Chỉ có thể biết rằng trên người họ đã xảy ra một số chuyện, còn cụ thể là gì thì không biết được.

"Đại huynh, hình như chuyện xảy ra trên người Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Chuẩn Đề Đạo Nhân khá là khó giải quyết." Thuật thôi diễn của Phục Hy cao thâm hơn Vô Cực một chút, cũng có thể nhìn thấy nhiều thông tin hơn.

"Ồ?

Vậy đệ có biết là chuyện gì không?" Phục Hy lắc đầu, nói: "Nhìn không rõ lắm, mọi thứ đều mờ mịt trong hỗn độn." Vô Cực cẩn thận suy nghĩ, rồi bỗng nhiên cười nói: "Ta thật sự đã quen dùng thuật thôi diễn rồi, lại quên mất chuyện đơn giản nhất." "Chẳng lẽ đại huynh đã biết rồi sao?

Rốt cuộc là chuyện gì?" Vô Cực không nói gì, chỉ chỉ vào Vô Danh đang đùa giỡn với mọi người.

Phục Hy cũng là người thông minh, lập tức hiểu ý của Vô Cực.

"Ý của đại huynh là viên linh châu kia đã xuất thế?" Vô Cực gật đầu, tỏ vẻ rất hài lòng vì Phục Hy có thể nhanh chóng lĩnh hội ý của mình.

Nữ Oa ở một bên lại nói: "Viên châu tử đó không biết sinh ra là nam hay nữ nhỉ." "Làm sao?

Muội lại muốn làm bà mai nữa à?" Nữ Oa ở Hoa Quả Sơn rảnh rỗi không có việc gì làm.

Thiên đạo mờ mịt không thể dò, những chuyện khác lại có Vô Cực và Phục Hy chăm lo, mấy người đồ đệ đều rất hiếu thuận, cũng rất nghe lời.

Cả ngày cũng không có quá nhiều việc để làm.

Cho nên có lúc nàng rất thích lo những chuyện vặt vãnh đời thường.

Ví dụ như nhà khỉ nhỏ ở sau núi lại sinh một lứa.

Heo rừng nhỏ ở trước núi chết vợ.

Ngoài những lúc bế quan, tất cả những chuyện này đều chiếm hết không gian của Nữ Oa.

Có thể nói là một kẻ dị loại trong Hoa Quả Sơn.

Nhưng đại ca và nhị ca đều hết mực cưng chiều nàng, đồ đệ lại vừa hiếu thuận vừa tôn kính, tự nhiên mọi chuyện đều do nàng tùy hứng.

Tại Tây Ngưu Hạ Châu xa xôi.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân bỗng nhiên hắt hơi một cái.

Bấm ngón tay tính toán.

Sau đó quay đầu nói với Chuẩn Đề Đạo Nhân: "Chắc chắn có người nhắc đến ta, nếu không ta sao lại hắt hơi to như vậy." Chuẩn Đề Đạo Nhân nói: "Đừng nhắc đến những chuyện đó nữa, chúng ta hãy giải quyết chuyện trước mắt đã." Tiếp Dẫn Đạo Nhân nghe lời của Chuẩn Đề xong cũng không khỏi cảm thấy đau đầu.

Động phủ ngày thường yên tĩnh sạch sẽ, bây giờ lại một mảnh bừa bộn, lại còn ồn ào không chịu nổi.

Chỉ thấy một cô bé có tướng mạo vô cùng trong sáng đáng yêu, lại đang đuổi đánh đồ đệ của Tiếp Dẫn là Sắc Dục Thiên.

Trông có vẻ vô hại, chỉ là giữa những cái liếc mắt.

Cô bé đó luôn lộ ra một tia giảo hoạt.

"Sư phụ, có thể bảo sư muội dừng lại không?

Con thật sự không còn sức để đùa với muội ấy nữa." Tiếp Dẫn Đạo Nhân sợ rước họa vào thân, cho nên giả vờ không nghe thấy tiếng của Sắc Dục Thiên.

Chuẩn Đề Đạo Nhân lại nghĩa chính ngôn từ nói: "Là sư huynh, chơi đùa với sư muội thì có sao đâu.

Chỉ là đánh nhau ồn ào trong động phủ thì ra thể thống gì, mau ra ngoài chơi đi." Sắc Dục Thiên cũng chỉ biết dở khóc dở cười.

Đợi họ ra khỏi động phủ.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói với Chuẩn Đề Đạo Nhân: “Nói chứ, năm đó Vô Cực không phải cũng được một viên sao?

Chẳng lẽ bên đó cũng là cảnh tượng này?” “E rằng còn hơn thế nữa.

Khí linh trong viên của chúng ta tâm tính vốn thuần chân, còn viên kia lại ẩn chứa vô thượng ma tính.” “Vậy thì tốt, tuy ta lúc này đau đầu vô cùng, nhưng Hoa Quả Sơn của tên nhóc Vô Cực kia lại sắp bị náo loạn đến trời long đất lở.

Trong lòng ta bỗng nhiên cảm thấy cân bằng rồi.” “Sư huynh, đúng là không sợ hoạn nạn mà chỉ sợ không công bằng a.” Hai người cũng nhìn nhau cười một tiếng.

Nói về Vô Cực, sau khi trở về Hoa Quả Sơn.

Tuy chuyện trần thế đã tạm thời kết thúc, nhưng tiến trình luyện hóa Ngũ Ma Chân Âm tự nhiên lại được đặt lên hàng đầu.

Cho nên Vô Cực tiếp tục bế quan tu luyện, cố gắng luyện hóa toàn bộ ma tính mà Ngũ Ma Chân Âm mang lại.

Phục Hy cũng tiếp tục tham ngộ Cửu Cung Bát Quái.

Những người còn lại thì dưới sự dẫn dắt của Nữ Oa, sống một cuộc sống tiêu dao khoái hoạt tại Hoa Quả Sơn.

Thời gian trôi qua, sao dời vật đổi, thời gian như bóng câu qua cửa sổ, vội vã, trong nháy mắt lại mấy ngàn năm trôi qua.

Kể từ khi Bất Chu Sơn sụp đổ, linh khí thế gian thưa thớt.

Chương 265

Tuổi thọ của tiên nhân đều bị tổn hại, không thể không sử dụng một số linh đan diệu dược, hoặc thiên tài địa bảo để kéo dài tuổi thọ.

Bàn đào ở sau núi Hoa Quả Sơn đã trở thành một vật phẩm khá được ưa chuộng, chỉ là loại bàn đào này phải mấy ngàn năm mới ra hoa, mấy ngàn năm mới kết quả.

Đợi được một lần bàn đào thịnh hội cũng không đơn giản.

So sánh mà nói, trong vườn bàn đào của Tây Vương Mẫu có loại 3000 năm là có thể kết quả.

Tuy công hiệu so với Hoa Quả Sơn kém mấy bậc, cho nên mấy ngàn năm gần đây, đại hội bàn đào của Tây Vương Mẫu cũng đã tạo dựng được danh tiếng.

Dao Trì cũng vì thế mà giao du rộng rãi, quen biết được nhiều nhân vật có năng lực.

Ngầm ngầm cũng trở thành nhân vật lãnh tụ của một phái.

Lúc này, trên mặt biển phía đông Hoa Quả Sơn lại có một chiếc thuyền nhỏ đang đi.

Đông Hải vẫn luôn là địa bàn của Long tộc, tuy hiện tại đã quy thuộc dưới trướng người khác, không còn là bá chủ một phương.

Địa vị so với thời Bàn Cổ khai thiên căn bản không thể so sánh được.

Nhưng hiển nhiên ở khu vực Đông Hải này, họ vẫn có tiếng nói.

Nhưng đó là vì bên cạnh có Hoa Quả Sơn.

Nước không cần sâu, có rồng thì linh.

Núi không cần cao, có tiên thì danh.

Ba vị tiên nhân trên Hoa Quả Sơn, lai lịch đều lớn đến dọa người.

Bị ngoại giới gọi là Hoa Quả Sơn Tam Thánh.

Cho nên ở khu vực Đông Hải này, thế lực trong Long cung đều phải nương nhờ vào hơi thở của Hoa Quả Sơn.

Bất cứ ai từ Hoa Quả Sơn xuống, người trong cung cũng đều khách khách khí khí.

May mà còn niệm tình cũ.

Tình cảm giữa Long Nữ và Thạch Cơ nương nương đến nay vẫn tốt đẹp.

Cho nên mặt biển Đông Hải trước giờ không có tôm binh cua tướng làm mưa làm gió.

Tuy là biển, nhưng lại phẳng lặng như một hồ nước nhỏ.

Đến nay, Long Nữ và Thạch Cơ đã qua đời mấy ngàn năm rồi.

Trên chiếc thuyền nhỏ đó không có người chèo thuyền, chỉ có một nam tử mặc áo trắng, đứng thẳng ở mũi thuyền, mặc cho sóng biển từ từ đẩy mình vào bờ cát.

Sóng gió tuy không lớn lắm, nhưng trên mặt biển rộng lớn, cũng đủ để thổi tung tà áo của nam tử áo trắng kia.

Thân hình y không cao lớn, thậm chí trông có chút gầy yếu.

Khuôn mặt y nhỏ nhắn thanh tú, nói về tướng mạo thì không đặc biệt anh tuấn, ngược lại có chút khí chất phấn son.

Chỉ có một đôi mắt to, nhìn quanh có thần.

Thỉnh thoảng giữa những cái liếc mắt lại có một tia giảo hoạt.

Trước khi mặt trời lặn, chiếc thuyền nhỏ đó dưới sự thúc đẩy của

sóng biển và gió biển, cuối cùng cũng cập bến bãi cát của Hoa Quả Sơn.

Nam tử áo trắng kia xách tà áo nhảy từ trên thuyền xuống bãi cát.

Làm ướt cả giày và vạt áo dưới nhưng trên mặt lại mang một vẻ phấn khích.

Đến được bãi cát.

Nam tử áo trắng kia nhìn quanh một lượt nhưng không thấy bất kỳ người hay vật gì.

Điều y không biết là trong khu rừng cách bãi cát không xa, lại có mấy con khỉ nhỏ đang âm thầm quan sát.

Chúng đang dùng hầu ngôn hầu ngữ để giao lưu.

"Có một người lạ đến, có cần báo cho Thanh Loan đại vương không?" "Xem ra cũng không giống người xấu.

Cứ xem y định làm gì đã, rồi hãy nói.

Nếu báo tin bừa, không chừng Thanh Loan đại vương sẽ trách phạt chúng ta." Đám khỉ nhỏ này đều là hầu binh hầu tướng dưới trướng của Tiểu Thanh Loan.

Tiểu Thanh Loan cũng hâm mộ thị tộc Hiên Viên có thể nắm trong tay nhiều nhân lực vật lực như vậy, tận hưởng cảm giác đó, bèn thu phục hết đám khỉ con khỉ cháu trên Hoa Quả Sơn.

Phương pháp cũng đơn giản.

Mỗi ngày hai lần, sáng và tối, nó sẽ phát thêm cho đám khỉ con khỉ cháu những quả táo đỏ trồng trong Luyện Thần Hồ.

Hồng táo trồng trong Luyện Thần Hồ có khẩu vị hoàn toàn khác với loại trồng bên ngoài.

Người thường ăn vào có công hiệu cường thân kiện thể, diên niên ích thọ, trừ bệnh tiêu tai.

Khỉ con khỉ cháu ăn vào cũng vậy, huống chi lại còn ngon.

Chỉ là có một vấn đề, những thứ trồng trong Luyện Thần Hồ không chỉ thuộc về một mình Tiểu Thanh Loan.

Nó cũng chỉ được một phần trong đó, cho nên lúc phát cho khỉ con khỉ cháu, khó tránh khỏi có chút keo kiệt.

Một thời gian trước, khỉ con khỉ cháu vì buổi sáng phát bốn quả táo, buổi tối chỉ phát ba quả, cảm thấy vô cùng bất mãn.

Chương 266

Tiểu Thanh Loan vốn định nhờ tiểu sư đệ Vô Danh chia cho mình một ít hồng táo, như vậy có thể dùng để tăng lương cho khỉ con khỉ cháu.

Nhưng Vô Danh sau khi đưa ra một cách, lập tức khiến Tiểu Thanh Loan không mất một cọng lông mà giải quyết được vấn đề này.

Cho nên phương pháp giải quyết vấn đề này, từ việc ban đầu sáng phát bốn quả táo, tối phát ba quả, đã biến thành hiện tại sáng phát ba quả, tối phát bốn quả.

Còn tại sao thay đổi như vậy lại có sự khác biệt, Tiểu Thanh Loan không nói ra được chỗ khác biệt.

Nhưng khỉ con khỉ cháu lại chấp nhận như vậy.

Lòng tự tôn của Tiểu Thanh Loan cũng không cho phép nó đi hỏi lại Vô Danh, tại sao như vậy có thể giải quyết được vấn đề.

Cho nên nó vẫn luôn kìm nén chờ Vô Cực xuất quan mới có được lời giải đáp.

Tiểu Thanh Loan cảm thấy ở trước mặt đại lão gia thì mấy chuyện này chẳng là gì.

Cho nên cũng không tồn tại lòng tự tôn nữa, đương nhiên có thể tùy tiện hỏi.

Vô Cực nghe xong không khỏi bật cười.

Đây không phải là câu chuyện "triêu tam mộ tứ" sao?

Thế là Vô Cực nói với Tiểu Thanh Loan: "Thực ra chuyện này đơn giản, một mặt ngươi đã thay đổi, khiến cho đám khỉ nhỏ cảm thấy

ngươi đã lắng nghe ý kiến của chúng, chúng cũng cảm thấy được tôn trọng.

Mặt khác, buổi sáng chỉ có ba quả táo, nhưng buổi tối lại có bốn quả, nghe có vẻ có hy vọng hơn." Tiểu Thanh Loan nghe nghe cũng thấy có lý.

Buổi sáng có thể ăn bốn quả hồng táo, buổi tối lại chỉ có thể ăn ba quả, đây là một dấu hiệu suy thoái.

Buổi sáng chỉ có thể ăn ba quả, buổi tối lại nhiều hơn một quả.

Lập tức cảm thấy quả nhiên không giống nhau.

"Đại lão gia minh trí a, quả nhiên trí tuệ của ngài cao thâm khó lường, một mắt đã nhìn thấu huyền cơ trong đó." Vô Cực dùng ánh mắt yêu thương nhìn đứa trẻ thiểu năng nhìn Tiểu Thanh Loan nói: "Ngoài chuyện này ra, trong khoảng thời gian ta bế quan, trên núi có chuyện gì quan trọng không?" "Không giấu gì đại lão gia, mọi chuyện trên núi đều không qua được đôi mắt của con.

Nhưng hôm nay tiểu khỉ báo cáo cho con vẫn chưa đến.

Đợi chúng báo cáo cho con xong, con sẽ tổng hợp tất cả thông tin lại cho đại lão gia xem qua." Vô Cực cũng không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, Tiểu Thanh Loan rảnh rỗi không có việc gì làm, lại còn lập ra một thứ giống như cơ quan tình báo.

Xem ra khoảng thời gian này không có Thạch Cơ bầu bạn, nó cũng khá cô đơn.

Phải biết rằng Hồ Dật Tiên và Cơ Nhược Lan, với Tiểu Thanh Loan không thân thiết đến vậy.

"Vậy sao?

Tối nay ngươi có đến bầu bạn với hòn đá kia ngắm trăng không?"

Vô Cực chỉ việc mỗi tối Tiểu Thanh Loan đều sẽ đến đỉnh núi Hoa Quả Sơn, ở bên cạnh hòn đá Bổ Thiên mà bầu bạn với cây tỳ bà ngọc đã hấp thu tinh phách của Thạch Cơ.

"Mỗi ngày con đều đến, mưa gió không ngăn cản." "Ngươi có lòng rồi, được, lát nữa ta cùng ngươi lên đó, xem sư điệt của ta hiện tại trình độ thế nào, khi nào mới có thể tái khởi linh trí." "Vậy con xin thay mặt Thạch Cơ cảm tạ đại lão gia." Lúc này, nam tử áo trắng đi từng bước từ bãi cát lên Hoa Quả Sơn, đã càng ngày càng gần khu rừng.

Xem ra chắc chắn sẽ đi vào trong rừng.

Hai con khỉ nhỏ đang theo dõi chặt chẽ trong rừng.

Thế là lập tức dùng hầu ngôn hầu ngữ với nhau.

"Ngươi đi báo cáo cho Thanh Loan đại vương đi, ta ở lại đây giám sát!" "Được thôi, ngươi cũng phải chú ý an toàn, bây giờ ta cũng không nhìn ra y rốt cuộc là thần tiên hay yêu quái?" Khỉ nhỏ của Hoa Quả Sơn tuy ngày thường cũng ra vẻ đi theo Tiểu Thanh Loan, Vô Danh, Cơ Nhược Lan tu luyện, nhưng thực ra đạo hạnh phổ biến đều không cao, chỉ miễn cưỡng có thể cảm nhận được pháp lực phản xạ ra từ trên người đối phương.

Nhưng trên người nam tử áo trắng này, lại không cảm nhận được bất kỳ dao động pháp lực nào.

Nhưng dù thế nào, nhìn người đó cũng không giống một người bình thường.

"Cẩn thận, ta đi đây!" Trong lúc hai con khỉ nhỏ đối thoại, nam tử áo trắng kia đã đi vào trong rừng.

Hai con khỉ nói chuyện trên cây ngay trên đầu y cũng không sợ bị nghe thấy, dù sao chúng đều dùng hầu ngôn hầu ngữ, căn bản không

sợ người khác có thể nghe hiểu.

Chỉ là trong lúc hai con khỉ nhỏ đối thoại, nam tử áo trắng kia lại ngẩng đầu nhìn hai con khỉ.

Trong ánh mắt lộ ra một tia ý vị đáng suy ngẫm.

Con khỉ kia nhanh chóng leo trèo trên cây bỏ đi, chỉ để lại tiếng lá cây xào xạc.

Nam tử áo trắng kia nhìn khu rừng căn bản không có đường đi, trên mặt lại lộ ra một vẻ phấn khích.

"Quả nhiên vui hơn Tây Ngưu Hạ Châu của ta nhiều.

Chỗ ta ngay cả một khu rừng ra hồn cũng không có." Nam tử áo trắng vừa nói vừa dùng tay gạt những bụi cỏ dại và gai góc trên đường đi.

Tuy y phục hoa lệ, khí chất bất phàm, nhưng đối với hoàn cảnh khắc nghiệt này, dường như không có chút nào ghét bỏ, ngược lại còn có một cảm giác ung dung tự tại.

Con khỉ nhỏ ở lại trên cây giám sát nam tử áo trắng kia nghe thấy tiếng y nói, không khỏi cũng có chút kinh ngạc.

"Rõ ràng là một người đàn ông, sao lại nói chuyện như vậy?

ẻo lả quá.

Chẳng lẽ lại là một tên ẻo lả nữa?" Lý do khỉ nhỏ lại nói, "lại là một tên ẻo lả", tự nhiên là do ngày thường Tiểu Thanh Loan không ít lần nhồi nhét vào đầu nó quan niệm rằng Hồ Dật Tiên con hồ ly tinh đó thực ra là một tên ẻo lả.

Rõ ràng là một con hồ ly đực lại còn yểu điệu hơn cả phụ nữ.

Trong quan niệm của Tiểu Thanh Loan, tự nhiên sẽ cảm thấy hành vi này là ẻo lả.

Cho nên dưới ảnh hưởng của nó, giọng nói của nam tử áo trắng kia quá ngọt ngào, khỉ nhỏ trong lòng tự nhiên đã đặt y ngang hàng với con hồ ly tinh kia.

"Chẳng lẽ người này cũng là hồ ly tinh giống như Hồ đại tiên?" Khỉ nhỏ cũng không hiểu.

Lúc này Tiểu Thanh Loan nhận được báo cáo.

Chương 267

Nghe xong báo cáo, Tiểu Thanh Loan cũng phấn khích không thôi.

Hoa Quả Sơn bao nhiêu năm rồi không có người lạ đến.

Trước đây chẳng qua là sứ giả của Long cung mỗi năm phái đến, vào dịp lễ tết tặng một ít lễ vật, sau đó lại mang một ít hồi lễ trở về.

Tiếp theo là những người của thị tộc Hiên Viên.

Những năm gần đây, vì Hiên Viên Đế Hiêu đã nhường ngôi cho người khác, thị tộc Hiên Viên cũng không còn nắm giữ đại quyền, dần dần cũng xa cách với Hoa Quả Sơn.

Đối với Hoa Quả Sơn cũng chỉ có sự sùng kính và kính sợ, không còn tình cảm gắn bó như thời Hiên Viên Hoàng Đế và Hiên Viên Đế Hiêu nữa.

Thêm vào đó Vô Cực và Nữ Oa cấm Vô Danh, Tiểu Thanh Loan thu nhận đồ đệ, cho nên lần nào cũng là những gương mặt cũ.

Tiểu Thanh Loan sớm đã nhìn chán ngấy rồi.

“Người đó ở đâu?

Mau đưa ta đi xem.” “Đại vương có cần mang theo người không?” Tiểu Thanh Loan suy nghĩ một chút, rồi nói: “Vậy thì mang nhiều người một chút.” Tiểu Thanh Loan sớm đã hâm mộ sự phô trương của thị tộc Hiên Viên, đi đâu cũng có một đám người tiền hô hậu ủng.

Cho nên trước đây khi Hiên Viên Đế Hiêu còn tại vị, Tiểu Thanh Loan cũng thông qua quan hệ của mình, kiếm được không ít vũ khí và khôi giáp, trang bị cho một số tinh quái dưới trướng, lúc không có việc gì thì tổ chức duyệt binh một phen, thỏa mãn cơn nghiện làm sếp.

Lần này muốn khoe khoang một chút trước mặt người lạ.

Tiểu Thanh Loan thật sự có chút phấn khích.

"Gõ chiêng đánh trống, đại vương muốn điểm binh." Nghe Hoa Quả Sơn hiếm khi náo nhiệt, Nữ Oa cũng sai Hồ Dật Tiên đi hỏi rõ tình hình.

Chủ yếu cũng là do tâm tư của Nữ Oa đơn thuần.

Nếu là Vô Cực, chắc chắn sẽ đổi người khác đi hỏi, dù người khác đó không ở bên cạnh.

Bảo Hồ Dật Tiên đi hỏi, làm sao có thể hỏi ra manh mối gì chứ?

Quả nhiên Hồ Dật Tiên hỏi.

"Lại bày trò gì vậy?

Gõ chiêng đánh trống, cũng không phải lễ tết.

Ồn ào như vậy làm gì?" Tiểu Thanh Loan vốn không ưa Hồ Dật Tiên.

Nó vẫn luôn oán hận Hồ Dật Tiên trong trận chiến với Xi Vưu lần trước, cứ trốn ở một bên, không chịu xông lên trước, và cho rằng nếu hắn không trốn ở phía sau, Thạch Cơ đã không biến thành bộ dạng đó.

Bây giờ lại nghe Hồ Dật Tiên nói giọng điệu này.

Tiểu Thanh Loan lại càng tức giận hơn.

"Có liên quan đến ngươi không?

Ta làm việc không cần phải báo cáo cho ngươi." Nói rồi Tiểu Thanh Loan dẫn người của mình đi.

Vốn dĩ Tiểu Thanh Loan định xem đối phương là địch hay bạn rồi mới quyết định dùng phương pháp nào để đối đãi, nhưng vừa rồi bị Hồ Dật Tiên chọc tức, cho nên quyết định cho đối phương một đòn

phủ đầu, tiện thể cũng thể hiện uy phong của mình.

Thế là khi nam tử áo trắng đang gạt cỏ dại, chặt gai góc đi về phía con đường lên Hoa Quả Sơn, không biết từ lúc nào bên cạnh y đã xuất hiện khá nhiều tiểu yêu tiểu quái.

Nam tử áo trắng hiển nhiên cũng cảm nhận được sự thay đổi này, chỉ là biểu cảm trên mặt không hề thay đổi.

Mặc cho đám tiểu yêu tiểu quái kia bao vây mình.

Lúc này một con lộc tinh nhảy ra.

Nó từng vì bị gãy chân mà được Nữ Oa cứu chữa, cho nên sau khi chân khỏi liền muốn theo Nữ Oa báo ân, cuối cùng vì được Nữ Oa cưỡi, cho nên nhiễm một chút tiên khí mà khai mở linh trí thành tinh quái.

"Núi này do ta mở, cây này do ta trồng, muốn qua đây phải để lại quần." Nam tử áo trắng kia nghe con nai nhỏ nói vậy, không khỏi cũng bật cười một tiếng.

Vốn dĩ nam tử áo trắng kia đã rất xinh đẹp, lúc này cười lên càng thêm trăm phần quyến rũ, khiến một đám tiểu yêu tiểu quái đều suýt nữa bị mê hoặc tâm thần.

"Người này chắc chắn là đồng bọn của hồ ly tinh, nếu không sao có thể có công lực tương tự?

Thanh Loan đại vương không ưa hồ ly tinh, người này cũng là kẻ địch." Đám tiểu yêu tiểu quái dưới trướng của Tiểu Thanh Loan đều không hẹn mà cùng nảy ra ý nghĩ như vậy.

Nam tử áo trắng tiếp lời: "Sớm đã nghe danh Hoa Quả Sơn Tam Thánh, sao cứ động một chút là bắt người khác để lại quần.

Chẳng lẽ Hoa Quả Sơn nghèo đến vậy, nghèo đến mức quần cũng

không có mà mặc sao?" Nói đến đây, ánh mắt của nam tử áo trắng kia quét qua hạ thân của đám tiểu yêu tiểu quái.

Dù sao mọi người đều là yêu quái, ngày thường căn bản cũng không có khái niệm ăn mặc.

Có mặc cũng là mặc váy cỏ, hoặc là hai miếng vải tùy tiện vắt lên.

Có con thậm chí còn không mặc gì.

Nhưng ánh mắt của nam tử áo trắng kia như một thanh kiếm vô hình, khi y nhìn, một đám tiểu yêu tiểu quái đều cảm thấy hạ thân mình lạnh lẽo.

Ánh mắt như dao.

"Ít nói nhảm, giao quần của ngươi ra." Lúc này bên cạnh cũng có tiểu yêu quái nhắc nhở con nai nhỏ.

"Thanh Loan đại vương hình như nói là để lại tiền mãi lộ mà?

Sao lại thành quần rồi?" "Không phải sao?" Trong lúc một đám tiểu yêu tiểu quái lần đầu tiên ra tay, vì nghiệp vụ không thông thạo mà gây ra trò cười, Tiểu Thanh Loan cũng xuất hiện ở nơi này.

"Người nào?

Đến Hoa Quả Sơn của ta làm gì?

Chương 268

Ta chưa từng thấy ngươi.” Nam tử áo trắng kia nghe Tiểu Thanh Loan hỏi.

Nhìn từ trên xuống dưới một lượt, sau đó nói: “Ngươi là ai?

Ta thấy bộ dạng ngươi cũng không giống Hoa Quả Sơn Tam Thánh, chắc là người ở đây nhỉ.

Để ta đoán xem.

Hồ Dật Tiên?

Vô Danh?

Thạch Cơ?

Cơ Nhược Lan?” “Phì!

Cơ Nhược Lan là con mái, gia gia ta chỗ nào giống con mái?” Tiểu Thanh Loan bình sinh ghét nhất là Hồ Dật Tiên, không thích bị dính dáng quan hệ với hắn.

Thêm vào đó nghe nam tử áo trắng kia đọc tên tất cả mọi người, thậm chí cả Thạch Cơ nương nương đã hóa thành đá cũng không bỏ qua, nhưng duy chỉ có không nhắc đến tên mình.

Trong lòng lại càng thêm tức giận.

Một con hầu tinh ngày thường quan hệ với Tiểu Thanh Loan cũng khá tốt.

Trên người nó mặc bộ khôi giáp da mà Tiểu Thanh Loan kiếm được từ chỗ Hiên Viên Đế Hiêu, trong tay cầm một thanh kiếm đồng xanh.

Trông đẳng cấp hoàn toàn khác với đám tiểu yêu tiểu quái áo quần

tả tơi kia.

Tự nhiên cũng cảm nhận được sự khó chịu của Tiểu Thanh Loan, bèn nhảy ra dùng kiếm chỉ vào nam tử áo trắng kia hỏi: "Ngươi là ai, lại dám nói chuyện như vậy với Thanh Loan đại vương của ta." "Ồ!" Nam tử áo trắng kia nghe xong, mới tỏ ra vẻ như bừng tỉnh ngộ, trên mặt lộ ra vẻ trào phúng, sau đó nói với Tiểu Thanh Loan: "Thì ra là tọa kỵ của Vô Cực à.

Xin lỗi nhé, ta chưa bao giờ nghĩ một con tọa kỵ lại có thể có thế lực lớn như vậy, thật sự thất kính, thất kính." Thanh niên nam tử kia tuy miệng nói thất kính thất kính, nhưng giữa vẻ mặt nào có chút nào là thất kính, hoàn toàn là vẻ trào phúng, cũng khiến Tiểu Thanh Loan không khỏi nổi giận đùng đùng.

Nó ghét nhất là bị người khác coi thường, đặc biệt là một người trông không khác gì Hồ Dật Tiên.

"Bắt hắn lại cho ta rồi nói sau." Đám tiểu yêu tiểu quái đáp một tiếng, đồng loạt xông lên.

Nam tử áo trắng kia trên mặt lại mang một vẻ trào phúng, trong miệng chỉ nhẹ nhàng thốt ra một chữ.

"Định!" Đám tiểu yêu tiểu quái kia như những bức tượng gỗ, toàn bộ đều cứng đờ tại chỗ, không thể động đậy.

Tiểu Thanh Loan không khỏi cũng kinh hãi.

Thì ra là một tu sĩ tinh thông pháp thuật.

"Lá gan lớn thật, dám đến Hoa Quả Sơn!" Nói rồi Tiểu Thanh Loan lặng lẽ tế ra Phược Tiên Tác.

Trong khoảng thời gian này Vô Cực cũng đã cải tiến Phược Tiên Tác, trừ phàm nhân ra, chỉ cần trên người có pháp lực, sợi dây này đều sẽ tự động hút tới, trói chặt người.

Nhưng nam tử áo trắng kia lại hoàn toàn không màng, vươn tay ra một cái đã thu Phược Tiên Tác vào trong túi.

Lúc này Tiểu Thanh Loan mới biến sắc, cũng biết mình đã gặp phải đối thủ cứng cựa.

Đối phương ngay cả pháp bảo cũng không dùng đến, chỉ dựa vào sự hiểu biết về pháp thuật mà đã thu được Phược Tiên Tác.

Điều này ít nhất cũng phải là cao nhân cấp bậc của Vô Cực mới có thể làm được.

Tiểu Thanh Loan quay đầu bỏ chạy.

Đánh không lại thì chạy.

Đây cũng là ngũ tự chân ngôn mà Vô Cực đã đặc biệt truyền cho các sư điệt của mình để phòng ngừa thảm kịch như của Thạch Cơ tái diễn.

Nam tử áo trắng kia dường như đang chơi trò chơi, rõ ràng có thể đuổi kịp, nhưng lại từ từ theo sau Tiểu Thanh Loan.

Tốc độ không nhanh không chậm, vừa đủ để Tiểu Thanh Loan chạy ở phía trước, nhưng lại không thoát khỏi phạm vi khống chế của y.

Khá giống trò mèo vờn chuột.

Điều này không khỏi khiến Tiểu Thanh Loan mất hết mặt mũi, cảm thấy vô cùng mất mặt, lại bị một người tùy tiện xông lên núi, đuổi chạy khắp núi.

Cũng không phải là không thể chạy thẳng về Hoa Quả Sơn, chỉ là không muốn để Hồ Dật Tiên nhìn thấy bộ dạng thảm hại này của mình.

Do dự trước sau, cho nên cũng chỉ có thể chạy loạn khắp núi khắp

nơi.

Vốn tưởng có thể lợi dụng sự quen thuộc với địa hình Hoa Quả Sơn, sau đó cắt đuôi nam tử áo trắng kia.

Không ngờ nam tử áo trắng kia lại như ma quỷ bám chặt sau lưng nó, dù làm cách nào cũng không cắt đuôi được.

Lúc này Tiểu Thanh Loan mới phát hiện, thì ra người ta chỉ đang chơi đùa với mình, chứ không phải thật sự không đuổi kịp.

Cho nên bất đắc dĩ, nó cũng không quan tâm được nhiều như vậy nữa, mất mặt thì đành mất mặt.

Sau khi về Hoa Quả Sơn, mời Vô Cực ra tay, tự nhiên có thể tìm lại được thể diện.

Lúc này, Tiểu Thanh Loan bỗng nhiên nhìn thấy phía trước có một bóng người, khá là quen thuộc.

Nhìn kỹ lại, đó chẳng phải là Vô Danh sao?

"Sư đệ mau cứu ta!" Vô Danh gần đây đang hái thảo dược trên Hoa Quả Sơn để học thuật luyện đan.

Bỗng nhiên nghe thấy có người nói chuyện.

Ngẩng đầu lên thì thấy là Tiểu Thanh Loan, y cũng mỉm cười, rồi lắc đầu, tiếp tục cúi đầu hái thảo dược.

Cũng không phải là quan hệ giữa Vô Danh và Tiểu Thanh Loan không đủ tốt, chỉ là Tiểu Thanh Loan nổi tiếng ở Hoa Quả Sơn là thích nghịch ngợm.

Chương 269

Lúc rảnh rỗi không ít lần trêu chọc người khác.

Tuy có nể mặt Nữ Oa và Vô Cực.

Tiểu Thanh Loan chưa bao giờ trêu chọc Vô Danh, cũng chưa từng giỡn cợt.

Chỉ là Vô Danh đã thấy quá nhiều rồi.

Hoa Quả Sơn là nơi nào?

Thánh địa của Đông Thắng Thần Châu.

Ai dám động thổ trên đầu thái tuế, ai dám sờ mông hổ?

Ma thần không thể một đời, chẳng phải cũng bị Vô Cực một mồi lửa thiêu sạch sẽ sao.

Kẻ nào không sợ chết mà dám xông lên Hoa Quả Sơn?

Cho nên từ điểm này mà thấy.

Vô Danh cho rằng Tiểu Thanh Loan đang đùa giỡn với mình, không có vấn đề gì cả.

Nhưng nói chưa dứt lời, Tiểu Thanh Loan đã chạy đến bên cạnh Vô Danh.

"Sư đệ, người kia… hắn dùng định thân thuật định trụ toàn bộ thuộc hạ của ta, ta không giải được.

Hắn còn dùng tay không thu lấy Phược Tiên Tác của ta…" Lúc này Vô Danh mới để ý sau lưng Tiểu Thanh Loan quả nhiên có một nam tử áo trắng đang bám sát.

Chỉ thấy nam tử áo trắng kia mày thanh mắt sáng, thân hình mảnh

mai gầy yếu, trên mặt treo một nụ cười cợt nhả, có chút dáng vẻ bất cần đời.

Đặc biệt là đôi mắt kia, vô cùng linh động.

Chỉ là ý vị giảo hoạt trong đó quá nồng, khiến người ta bất giác nghĩ đến Hồ Dật Tiên sư huynh.

Nhưng điều khác biệt nhất là Vô Danh không biết tại sao, lại cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc từ trên người đối phương, không tự chủ được mà muốn thân cận với đối phương.

Cảm giác đối phương giống như người thân đã thất lạc từ lâu.

"Vị huynh đài này, tại sao lại đuổi theo Thanh Loan sư huynh của ta?

Tại hạ Vô Danh, chưa kịp thỉnh giáo tôn giá cao danh đại tính." Nam tử áo trắng kia cũng nhìn Vô Danh từ trên xuống dưới.

"Vô Danh?" "Đúng vậy!" Lúc này, sắc mặt của đối phương lại đột nhiên thay đổi, tay vươn ra không trung một cái, một thanh bảo kiếm từ trong khe nứt không gian bị y tóm ra.

Sau đó nam tử áo trắng kia nhắm thẳng vào đầu Vô Danh mà chém tới.

Vô Danh nhất thời không ngờ đối phương nói không hợp một lời đã ra tay sát thủ.

Điểm này hoàn toàn khác với lúc truy đuổi Tiểu Thanh Loan.

Đối phương ra tay không chút lưu tình, căn bản không giống như đang chơi đùa.

Vô Danh hai tay dang ra, Thí Thần Diệt Ma Thương xuất hiện trong lòng bàn tay.

Keng!

Một tiếng vang lớn, sau đó phát ra âm thanh khiến người ta ê răng.

Từ lực xung kích cực lớn đó có thể thấy, đối phương không giống như đang đùa giỡn, căn bản là trực tiếp nhắm đến việc lấy mạng Vô Danh.

Điều này cũng khiến Vô Danh cảm thấy khó hiểu.

Rõ ràng mình cửa lớn không ra, cửa nhỏ không bước, mấy ngàn năm chưa từng rời khỏi Hoa Quả Sơn, lần trước ra ngoài người duy nhất có mâu thuẫn là Xi Vưu cũng đã chết rồi, rốt cuộc đã gieo thù chuốc oán ở đâu chứ?

"Huynh đài có phải có hiểu lầm gì không?" Nam tử kia lại thay đổi vẻ bất cần đời trước đó, biểu cảm trên mặt trở nên vô cùng nghiêm túc, căn bản không trả lời câu hỏi của Vô Danh, hết kiếm này đến kiếm khác chém về phía Vô Danh.

Lúc này Tiểu Thanh Loan thấy tình hình khá là không ổn.

Vừa rồi nam tử áo trắng kia, xem ra ít nhiều có chút tính chất đùa giỡn, nó cứ tưởng là một vị cao nhân thế ngoại đang đùa giỡn với mình.

Bây giờ xem ra.

Thật sự là một kẻ đến Hoa Quả Sơn tìm chuyện rồi.

Như vậy không thể không về núi báo cáo cho Vô Cực.

Thế là Tiểu Thanh Loan lặng lẽ chuồn về Thủy Liêm Động.

Lúc này Vô Cực đang định đi tìm Nữ Oa.

Nữ Oa cũng rảnh rỗi không có việc gì làm, cầm Không Động Kính đang quan sát trăm thái thế gian, khá giống cảm giác xem TV của hậu thế, chỉ là hoàn toàn là trực tiếp tại hiện trường.

"Ai, những tiểu nhân nhi ta nặn ra kia đều sắp chết hết rồi."

“Được rồi tam muội, đừng cảm hoài bi thu.

Nhưng con cháu của họ lại vô cùng vô tận, vẫn luôn tiếp nối.” Vô Cực cũng khuyên giải Nữ Oa như vậy.

Tiện tay từ trên bàn lấy một nắm hạt dưa, đậu phộng đặt vào trong tay Nữ Oa.

“Không có việc gì thì ăn chút hạt dưa đậu phộng, sau đó xem một chút chuyện vui vẻ.

Nếu cứ cầm Không Động Kính xem những chuyện sinh ly tử biệt đó, ta sẽ thu lại nó đấy.” Nữ Oa nói: “Đại huynh, không phải cần nhìn thấu thế tình mới có thể đột phá bình cảnh sao?” “Quá cũng như không đủ.

Phải thích hợp mới tốt, cẩn thủ trung dung chi đạo.” “Ồ, lời của đại huynh vẫn như cũ thâm sâu nhỉ.” Lúc này, Tiểu Thanh Loan thở hổn hển, mặt mày hoảng hốt xông vào Thủy Liêm Động.

“Đại lão gia không hay rồi, xảy ra chuyện rồi.” “Hoảng cái gì?

Chương 270

Đã sắp một vạn tuổi rồi, có thể tự trọng một chút không.

Sao cứ hoảng hoảng hốt hốt vậy?

Lần trước ta xuất quan vốn định truyền tâm pháp cho ngươi, nhưng xem ra tâm cảnh của ngươi không đủ a." Vô Cực vừa nói vừa bóc hạt dưa, sau đó đặt hạt dưa đã bóc vào lòng bàn tay mình.

Ánh mắt Nữ Oa rơi vào lòng bàn tay của Vô Cực.

Nàng cũng tò mò, tại sao đại huynh bóc hạt dưa ra lại không ăn nhỉ.

"Không phải, thật sự có người đánh lên núi rồi, hiện tại đang cùng Vô Danh đánh nhau ở dưới núi…" "Là người như thế nào?" "Một nam nhân gầy yếu mặc y phục màu trắng, trông có chút giống phong cách của Hồ Dật Tiên, chỉ là người ta mặc đồ nam.

Vốn trên mặt luôn mang một nụ cười cợt nhả, nhưng không biết tại sao, nhìn thấy Vô Danh liền đánh sống chết." Vô Cực nghe xong bấm ngón tay tính toán, sau đó quay đầu nhìn Nữ Oa nói: "Xem ra cũng là mệnh trung chú định của Vô Danh.

Ta đi xem trước." Nói rồi Vô Cực liền đi, nhưng lại đem đống hạt dưa đã bóc xong trong tay đặt vào tay Nữ Oa.

Nữ Oa lúc này mới bỗng nhiên cảm thấy có chút mặt đỏ.

Thì ra đại huynh bóc hạt dưa mà không ăn là bóc cho mình à.

Không biết tại sao, Nữ Oa bỗng nhiên cảm thấy tâm trạng của mình trở nên nhẹ nhàng vui vẻ.

"Chậm quá, theo ta!" Vô Cực ra khỏi Thủy Liêm Động lại chê tốc

độ của Tiểu Thanh Loan quá chậm, nắm lấy cổ tay nó, lập tức dùng giá vân, ngự phong chi thuật.

Chỉ trong một hơi thở, đã đến nơi vừa rồi.

Không xa, Vô Danh đang cùng một nam tử áo trắng kịch liệt giao chiến.

Tiểu Thanh Loan sớm đã biết mình không còn là tọa kỵ của đại lão gia nữa, nhưng vạn vạn lần không ngờ, Vô Cực lại có thể nhanh như vậy.

"Đại lão gia, ngự phong chi thuật của ngài con cũng biết, tại sao con không đi xa được như vậy, cũng không nhanh như vậy ạ?" "Cái gọi là ngự phong chi thuật, là cưỡi vật trong gió.

Còn ta, trời đất đều do ta sử dụng.

Tầm vóc lớn nhỏ khác nhau mà thôi." "Mỗi một chữ của đại lão gia con đều biết ý nghĩa, nhưng gộp lại con lại không hiểu rồi." "Sau này sẽ hiểu." Vô Cực miệng nói, mắt vẫn luôn nhìn trận đấu giữa Vô Danh và nam tử áo trắng ở xa.

Vô Danh hiện tại cũng đã học được chân truyền của Vô Cực, từng chiêu từng thức đều mang tinh túy trong chiêu thức của Vô Cực.

Đối diện nam tử áo trắng kia, phong cách lại hoàn toàn khác biệt.

Tuy từng chiêu từng thức đều vô cùng tàn nhẫn, nhưng đường lối lại vô cùng nhẹ nhàng linh hoạt, xa xa nhìn lại giống như một thiếu nữ xinh đẹp dáng người thướt tha, đang múa dưới trăng.

Nhưng lại cứ mỗi một chiêu một thức đều nhắm đến việc lấy mạng đối phương.

"Đại lão gia, chúng ta cứ đứng bên cạnh xem vậy thôi sao?" "Chuyện của Vô Danh, cần nó tự giải quyết.

Ta ở bên cạnh trông chừng, để nó không xảy ra chuyện là tốt nhất rồi, không phải sao?" Tiểu Thanh Loan cũng nửa hiểu nửa không.

Cái gì gọi là chuyện của Vô Danh?

Vô Danh từ lúc nào đã gieo thù chuốc oán như vậy?

Chẳng phải mấy ngàn năm nay nó chưa từng xuống núi sao?

"Đại lão gia, ngài thấy người đàn ông đó, từ đâu chui ra vậy, lại có thể đánh ngang tay với Vô Danh sư đệ.

Còn thu cả Phược Tiên Tác của con nữa, tay không đấy ạ." Vô Cực cười khẽ.

"Mắt của ngươi có thể đi rửa một chút rồi, rõ ràng là một nữ tử."
"A?

Nữ tử sao?

Con cứ tưởng là loại giống Hồ Dật Tiên… nhưng…" Tiểu Thanh Loan nghe Vô Cực nói vậy, lập tức trong đầu tiến hành các loại phiên bản não bổ.

Chẳng lẽ Vô Danh thủy loạn chung khí, cho nên dẫn đến người ta tìm lên núi báo thù?

Nhưng cũng không thể nào.

Rõ ràng nam tử áo trắng kia… à không, phải là nữ tử áo trắng.

Sau khi Vô Danh báo tên mới bắt đầu chém.

Hoàn toàn chứng minh trước đó nữ tử kia căn bản không quen biết Vô Danh.

Cũng có thể là chị gái hoặc em gái, thậm chí có thể là mẹ của người bị Vô Danh thủy loạn chung khí.

Tiểu Thanh Loan vừa nghĩ, vừa lẩm bẩm trong miệng: "Vô Danh a

Vô Danh, ta thật sự nhìn lầm ngươi rồi.

Ta vẫn luôn cho rằng người có tướng mạo xấu xí như ta mới có khả năng trở thành loại phụ tâm hán thủy loạn chung khí đó.

Không ngờ một tiểu bạch kiểm kiện mỹ lạnh lùng như ngươi lại cũng là người như vậy…" Vô Cực liếc nhìn Tiểu Thanh Loan, không nói gì.

Con tọa kỵ từng có này, tuy tâm địa khá tốt, nhưng ngày thường nói năng làm việc khó tránh khỏi có chút không đứng đắn.

Nhưng cũng chính vì có sự tồn tại của nó, mới mang lại cho Hoa Quả Sơn một chút không khí vui vẻ.

Những lúc dỗ Nữ Oa vui, kể mấy chuyện ngớ ngẩn của Tiểu Thanh Loan.

Đảm bảo Nữ Oa có thể vứt bỏ phiền não, sau đó cười ha hả.

Nhưng hiện tại cái não động này của Tiểu Thanh Loan, không nghi ngờ gì là cũng quá lớn một chút.

Lúc này Vô Danh cùng nữ tử áo trắng kia đã đánh được gần ba trăm hiệp.

"Chúng ta không thể dừng tay được sao?

Chương 271

Ngươi cũng thấy được, ngươi căn bản không có cách nào làm gì được ta.

Ta xem ra trong thời gian ngắn cũng không làm gì được ngươi.

Cứ đánh tiếp như vậy còn có ý nghĩa gì?" Nữ tử áo trắng cũng dừng kiếm trong tay, sau đó nói với y: "Được, vậy dừng tay cũng được, chỉ là ta đề xuất một phương pháp khác để quyết thắng thua.

Chúng ta đấu pháp được không?" "Đấu pháp?

Đấu pháp thế nào?" Nữ tử áo trắng kia mỉm cười, nụ cười đủ để làm tan chảy băng tuyết ngàn năm, phảng phất như người vừa rồi ra tay tàn độc muốn lấy mạng Vô Danh không phải là một.

"Một động không bằng một tĩnh.

Chúng ta ngồi đả tọa ở đây, ai động trước thì người đó thua.

Người thua tự vẫn." Vô Danh nghe xong cũng kinh ngạc không nhỏ.

Tiểu Thanh Loan ở bên cạnh cũng không khỏi bĩu môi nói: "Nữ tử áo trắng kia cược lớn thật, thua là phải tự sát.

Đại lão gia, liệu cô ta có chơi xấu không?" Vô Cực liếc nhìn nó nói: "Là cô ta đề xuất phương pháp, ngươi nghĩ cô ta sẽ thua sao?

Vô Danh mà nhận ván cược này, thì chắc chắn thua rồi." Nhưng Vô Cực biết chắc, với tính cách của Vô Danh, tuyệt đối sẽ nhận ván cược này.

Xem ra nữ nhân này rất hiểu tính cách của Vô Danh.

Nghe vậy, sắc mặt Thanh Loan cũng trở nên ngưng trọng.

Nàng cũng biết, Vô Cực nói không sai, Vô Danh là một người vô cùng tự cao.

Nếu thua, hắn thật sự sẽ tự sát.

"Vậy ta có nên giúp Vô Danh một tay không?" Vô Cực nghe xong không nói gì, chỉ liếc nhìn nàng một cái.

Thanh Loan lập tức biết mình đã nói sai.

Giống như tính cách của Vô Cực, Vô Danh tuyệt đối sẽ không cho phép người khác giúp đỡ, nếu không khi biết chuyện chắc chắn sẽ đau khổ đến chết.

Hắn thà thua chứ không chịu chiếm chút lợi thế nào.

Vô Cực trong lòng cũng cảm thấy tò mò về thân phận của nữ tử áo trắng kia.

Rõ ràng nàng ta có sự hiểu biết vô cùng sâu sắc về Vô Danh.

Vô Danh và Vô Cực không giống nhau, Vô Cực chỉ cần có thể thắng thì không từ thủ đoạn.

Giới hạn của hắn chỉ là không dùng người thân bạn bè làm con bài mặc cả.

Hắn luôn tin rằng quy tắc là để ta sử dụng, quy tắc là do ta định ra.

Cho nên nếu nữ tử áo trắng kia đánh cược với Vô Cực.

Vô Cực thua.

Vô Cực cũng sẽ không thực hiện giao ước.

Nhưng Vô Danh thì khác.

Hắn là một kẻ cố chấp.

Đây vừa là ưu điểm, cũng vừa là khuyết điểm, vì đủ chấp nhất, đủ tự đại, đủ tự cao, nên trên con đường tu hành, hắn tiến triển đột phá

mạnh mẽ hơn tất cả mọi người.

Nhưng bây giờ nữ tử áo trắng kia lại lợi dụng điểm này như một khuyết điểm.

Một thế cờ chết, không còn nghi ngờ gì nữa, Vô Danh tuyệt đối sẽ chấp nhận lời mời của nữ tử áo trắng kia.

Việc cấp bách của Vô Cực bây giờ là phải làm rõ lai lịch của nữ tử áo trắng đó.

Bởi vì nếu bây giờ ra tay ngăn cản, Vô Danh vẫn sẽ vì chưa phân thắng bại với nữ tử áo trắng mà nảy sinh tâm ma, từ đó ảnh hưởng đến con đường tu hành của hắn.

Mấy ngàn năm gần đây, Phục Hy đã suy diễn ra quẻ thứ mười sáu, có thể biết mọi chuyện trong thiên hạ, biết trước năm trăm năm, biết sau năm trăm năm.

Tất cả đều có thể suy diễn ra được.

Mỗi một quẻ trong đó đều có sáu mươi bốn loại biến hóa.

Vô cùng thần diệu.

Nhưng khi Vô Cực thỉnh giáo Phục Hy, Phục Hy lại nói, rồi vung tay hủy đi một nửa trong số đó.

"Biết trước thấy trước thực ra là một loại đau khổ." Phục Hy để lại một câu nói rồi tiếp tục bế quan.

Vô Cực cũng không khỏi dở khóc dở cười.

Câu nói của Phục Hy vô cùng có triết lý.

Chỉ là Vô Cực không biết trong quá trình suy diễn, hắn đã phát hiện ra điều gì.

Khiến hắn trở nên có chút tiêu trầm và sa sút.

Thậm chí còn hủy đi một nửa Tiên thiên thập lục quái mà mình đã phải dốc hết tâm huyết mới suy diễn thành công, đạt đến giai đoạn đại viên mãn.

Có lẽ, khiếm khuyết cũng là một loại vẻ đẹp.

Ngay khi Vô Cực đang suy nghĩ làm thế nào để có thể giúp Vô Danh thắng được ván cược này mà không làm tổn thương lòng tự tôn của hắn.

Thì Vô Danh và nữ tử áo trắng kia đã ngồi xếp bằng đối mặt với nhau.

Chương 272

Cả hai người đều dùng tư thế ngũ tâm hướng thiên.

Cái gọi là ngũ tâm hướng thiên, là đỉnh đầu hướng lên trời, lòng bàn tay hướng lên trời, lòng bàn chân hướng lên trời.

Về việc này, năm đó Thanh Loan đã gây ra một trò cười.

Khi Vô Cực truyền pháp, nói rằng ngũ tâm hướng thiên là tư thế tốt nhất để hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, đoạt tạo hóa của trời đất.

Sau đó Thanh Loan đã làm một động tác.

Khiến Thạch Cơ phun cả bữa tối hôm qua ra ngoài.

Chỉ thấy nàng nằm ngửa trên đất, rồi tay chân đều giơ cao lên trời.

Giống như một con rùa bị lật ngửa.

Thật sự hết cách, độ dẻo dai của nàng quá kém.

Vô Cực nhìn nữ tử áo trắng kia.

Chợt cảm thấy trên người nàng dường như có một tia khí tức quen thuộc.

Sau đó Vô Cực lại nhìn nữ tử áo trắng rồi lại nhìn Vô Danh, trên người cả hai đều có một luồng khí tức giống nhau.

"Ta biết ngươi là ai rồi, nguyên lai là một viên Linh Châu khác, không biết do cơ duyên gì mà ngươi tìm tới cửa, muốn cùng Vô Danh quyết một trận sinh tử." Thanh Loan nghe xong trong lòng cũng hơi kinh ngạc.

"Đại lão gia, nam tử áo trắng kia… không, nữ tử áo trắng kia chẳng lẽ là muội muội hoặc tỷ tỷ của Vô Danh?" Lời của Thanh Loan, cũng có thể giải thích thông suốt.

Dù sao hai viên Linh Châu đều là khí linh song sinh từ trong Hỗn Độn.

Nếu là huynh đệ tỷ muội, cũng là chuyện bình thường.

Giống như Vô Cực, Nữ Oa và Phục Hy vậy.

"Nếu vậy chẳng phải là cốt nhục tương tàn sao.

Rốt cuộc là ai đã nghĩ ra cái ý tồi tệ này, muốn làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy." Viên Linh Châu còn lại thực ra đã bị Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân thu vào túi.

Người bồi dưỡng chắc chắn là Tây phương nhị thánh.

Nhưng cuối cùng để nữ tử áo trắng này, cũng là viên Linh Châu còn lại đến Hoa Quả Sơn tìm Vô Danh gây chuyện, nhất định phải biến hai viên Linh Châu thành một, có lẽ không phải do Tây phương nhị thánh chỉ thị.

Bất kể là xuất phát từ ý muốn của nữ tử áo trắng, hay bị người khác xúi giục.

Vô Cực đều không thể để chuyện này xảy ra.

Thế là Vô Cực linh cơ khẽ động, cất cao giọng hét về phía hai người: "Hai vị đánh cược, ta không phản đối.

Đặc biệt là ván cược văn nhã như vậy, ta càng phải tôn trọng, chỉ là mọi người đều có công lực, ngồi cả ngàn năm cũng có sao đâu.

Vậy thì đến bao giờ mới quyết được thắng bại đây?" Vô Danh và nữ tử áo trắng kia đều nghe lọt tai, trong lòng cũng cảm thấy Vô Cực nói đúng.

Nhưng không ai dám lên tiếng đáp lại.

Sợ rằng ai lên tiếng trước sẽ phá vỡ giới luật mà thua cuộc.

Vô Cực cũng biết điểm này, cho nên khi lời nói không nhận được hồi đáp, hắn cũng không tốn tâm thần đi giải thích nữa, biết rằng lời nói của mình chắc chắn đã được cả hai bên chấp nhận, chỉ là chờ xem Vô Cực có thể đưa ra phương pháp nào, để có thể quyết thắng bại nhanh hơn.

"Cách đây năm trăm dặm, có một nơi gọi là Bích Thủy Đàm.

Nước đầm sâu ngàn thước, quanh năm băng tuyết không tan.

Vô cùng lạnh lẽo, hay là chúng ta tiến hành ván cược ở đó đi.

Ai không chịu nổi mà nhảy ra khỏi mặt nước trước, người đó thua." Chủ ý này của Vô Cực, có thể nói là vô cùng cao minh.

Vẫn là so tài nhẫn nại, nhưng thời gian lại được rút ngắn.

Dù sao khi ngồi thiền dưới chân núi, hô hấp sẽ kéo dài.

Đó cũng là một cách bổ sung năng lượng, nhưng ở trong Bích Thủy Đàm thì hoàn toàn khác.

Hơn nữa còn phải chống lại sự tấn công của làn nước lạnh vô cùng vào cơ thể.

Thời gian yêu cầu cũng được rút ngắn đáng kể.

Đồng thời Vô Cực cũng không sợ, nữ tử áo trắng kia sẽ không đồng ý.

Đã có thể đề xuất ra một ván cược như vậy, chứng tỏ nàng rất tự tin vào khả năng chịu đựng của bản thân.

Nữ tử áo trắng dù không đồng ý, cũng không có cách nào biểu hiện ra, vì chỉ cần động đậy một chút, tuyệt đối sẽ bị Vô Cực chỉ ra là đã thua.

Đây là dương mưu của Vô Cực chứ không phải âm mưu, điều kiện cũng vô cùng công bằng, bất kỳ ai cũng không thể bắt bẻ được.

Không ai có thể nói Vô Cực thiên vị đứa con của mình.

“Nếu cả hai đều không nói gì, vậy ta xem như mặc nhận rồi, thế này đi, ta sẽ đưa mỗi người đi một chuyến, cũng không cần các ngươi có bất kỳ động tác nào.” Nói xong, Vô Cực bảo Thanh Loan đi đỡ Vô Danh, còn mình thì tay áo lớn cuốn một vòng, đưa nữ tử áo trắng kia lên không trung.

Sau đó bay về phía Bích Thủy Đàm cách đó hơn năm trăm dặm.

Vô Cực đặt nữ tử áo trắng xuống bên bờ Bích Thủy Đàm, cách xa mặt nước.

“Ngươi ở đây cách xa mặt nước, hàn khí không tấn công tới, như vậy cũng không bị chiếm lợi thế.

Lát nữa đợi Vô Danh đến rồi ta sẽ để các ngươi cùng xuống đầm.” Nữ tử áo trắng không nói gì, lông mi khẽ run.

Chương 273

Tuy nàng không mở miệng, nhưng Vô Cực cũng biết trong lòng nàng nghĩ gì.

Cho nên Vô Cực cũng thay nàng trả lời: "Yên tâm đi.

Vô Danh cũng không luyện công trong đầm nước.

Giống như ngươi vậy, mọi người đều ở cùng một khởi điểm, không ai chiếm lợi thế của ai." Vô Cực dừng lại một chút rồi nói: "Ta và sư phụ ngươi Tiếp Dẫn đạo nhân đều là người cùng thế hệ.

Cũng không thể ra tay âm hiểm với một tiểu bối được." Lông mi của nữ tử áo trắng run lên càng lợi hại hơn.

Rõ ràng nàng cũng có chút kinh ngạc khi Vô Cực biết thân phận của mình.

Dù sao từ đầu đến giờ nàng cũng chưa từng tự báo gia môn.

Không biết Vô Cực từ đâu mà biết được.

Không lâu sau, tiểu Thanh Loan cũng đỡ Vô Danh bay tới.

"Được rồi, ta sẽ thả từng người vào trong đầm." Vô Cực gọi một tiếng.

Thanh Loan theo sau hắn đến bên bờ Bích Thủy Đàm.

Vừa đến bên bờ đầm, cái lạnh thấu xương không thể kìm nén ập đến.

Hơi nước nhanh chóng kết thành sương hoa trên tóc của nữ tử áo trắng và Vô Danh.

Thanh Loan càng lạnh đến mức răng va vào nhau cầm cập.

“Đại lão gia, cũng lạnh quá rồi đó.

Chỉ đứng bên bờ đầm thôi đã không chịu nổi rồi, còn muốn thả họ vào trong sao?” “Không sai, ngươi thả trước đi, vừa nãy ta đến trước, lát nữa sẽ không chiếm lợi thế này.” Lời nói này của Vô Cực thực ra lại để cho nữ tử áo trắng kia chiếm một lợi thế lớn, dù sao vừa nãy, nàng ở cách xa bờ hồ, căn bản không chịu bao nhiêu hàn khí tấn công.

Thanh Loan cũng chỉ có thể nghe theo lời dặn của Vô Cực.

Tuy trong lòng có nhiều điều không hiểu, nhưng nàng cũng cảm thấy Vô Cực không thể nào hại con của mình được.

Tuy không phải ruột thịt, nhưng quả thực cũng là do một tay hắn nuôi lớn.

Cả hai người đều không thể nói chuyện, chỉ có thể lần lượt bị Vô Cực ném vào trong Bích Thủy Đàm.

Lúc này chỉ cần xem ai nhảy ra khỏi đầm nước trước.

Là có thể phán định thắng thua.

Vô Cực nhìn chằm chằm mặt nước một lúc, sau đó nói với tiểu Thanh Loan: “Chúng ta đi thôi, một chốc một lát cũng không phân được thắng bại, e rằng cũng phải mất mấy năm thời gian.” “Mấy năm?

Đại lão gia có nói thật không vậy?

Ta chỉ đứng bên bờ đầm một lúc mà đã lạnh không chịu nổi rồi.” “Bọn họ không giống ngươi, là Linh Châu chuyển thế mà.” Thanh Loan có chút không yên tâm.

Liền nói: “Đại lão gia, hay là ta ở đây canh chừng đi, lỡ như nữ nhân kia không giữ quy củ, ra trước nhưng không nhận thua, rồi muốn động thủ với tiểu sư đệ thì sao?

Phải cần một người làm chứng chứ.” “Cũng được, nhưng mà Ngọc Thạch Tỳ Bà sắp khai mở linh trí rồi.

Nếu ngươi không muốn xem ngay lúc đầu thì cứ ở lại canh chừng đi.” Thanh Loan ngẩn người, sau đó lập tức theo kịp bước chân của Vô Cực.

“Đại lão gia, ngài nói thật sao?

Đại lão gia, chờ ta với.” Về việc Ngọc Thạch Tỳ Bà sắp khai mở linh trí.

Cả Hoa Quả Sơn chỉ có một mình Vô Cực là rõ nhất.

Dù sao hắn có hệ thống có thể xem toàn bộ quá trình, toàn bộ tiến độ.

Thực ra nếu không phải hôm đó Vô Cực có chút táy máy tay chân.

Lựa chọn thu thập Ngọc Thạch Tỳ Bà, thì ngày Thạch Cơ khai mở linh trí, có thể đã sớm hơn mấy trăm năm.

Sau khi về Hoa Quả Sơn.

Nữ Oa bưng một nắm hạt dưa, hỏi Vô Cực: “Vừa nãy huynh với tiểu Thanh Loan đi đâu vậy?” Vô Cực nhìn nắm hạt dưa trong tay Nữ Oa.

Rồi nói: “Sao muội không ăn?

Bưng trong tay làm gì?” Vô Cực hỏi vậy, một mặt cũng tò mò, mặt khác chủ yếu là để đổi chủ đề.

A, tâm địa thiện lương, lại vô cùng yêu chiều đệ tử của mình, cùng với Vô Danh là đứa trẻ do một tay nàng nuôi lớn.

Nếu biết chuyện, chắc chắn sẽ cả ngày cầm Không Động Kính, nhìn chằm chằm cảnh tượng dưới đáy Bích Thủy Đàm.

Như vậy, cả người Nữ Oa sẽ trở nên u uất.

Đó cũng là điều Vô Cực không muốn thấy.

“Là đại huynh bóc cho muội, muội không nỡ ăn…” “Haiz!

Nếu muội thích, ta mỗi ngày đều bóc cho muội, mau ăn đi.” Nữ Oa có chút ngại ngùng, nhưng vẫn từng hạt từng hạt ăn chỗ hạt dưa đó, giống như gà con mổ thóc.

Nếu đổi lại là Thanh Loan, mấy chục hạt dưa trong lòng bàn tay, chẳng phải một nắm đã cho vào miệng hết rồi sao.

Sao có thể từng hạt từng hạt ăn như vậy được?

Nhưng Nữ Oa ăn được mấy hạt dưa xong, lại hỏi Vô Cực: “Hôm nay không thấy Vô Danh, nó đi đâu rồi?

Lại đi đâu chơi rồi?” Vô Cực thầm nghĩ đúng là ấm nào không sôi lại xách ấm đó.

Chương 274

Càng muốn phân tán sự chú ý của nàng, không để nàng chú ý đến điểm này, nàng lại cứ hỏi.

Thế là Vô Cực đành phải tung ra chiêu cuối.

"Ta có chút việc phái nó xuống núi rồi.

Muội không biết sao?

Theo ta suy diễn, ta đoán định Ngọc Thạch Tỳ Bà hôm nay sẽ khai mở linh trí." Quả nhiên không ngoài dự liệu của Vô Cực.

Nữ Oa đối với đại đồ đệ này lòng mang áy náy.

Cảm thấy mình đã quá lơ là trong việc dạy dỗ nàng, cũng không cho nàng nhiều sự giúp đỡ, mấy ngàn năm qua đều vì tình cảm cứu mạng.

Tất cả đều phân tán cho Hồ Dật Tiên và Cơ Nhược Lan.

Bây giờ nghe nói Ngọc Thạch Tỳ Bà hôm nay có thể khai mở linh trí, cho nên nhất thời vui mừng, tạm thời quên Vô Danh ra sau đầu.

Kim ô lặn về phía tây, cung quế mọc lên từ phía đông.

Vô Cực dẫn Nữ Oa cùng Hồ Dật Tiên, Thanh Loan, Cơ Nhược Lan tất cả đều đến đỉnh Hoa Quả Sơn.

Lúc này ánh trăng đang dịu dàng rải xuống mặt đất.

Rọi lên khối Ngọc Thạch Tỳ Bà trên đỉnh tảng đá vá trời.

Bên cạnh Ngọc Thạch Tỳ Bà, tảng đá cứng đại diện cho Thạch Cơ trở nên ảm đạm không ánh sáng, dường như toàn bộ tinh hoa đều đã đi vào trong Ngọc Thạch Tỳ Bà.

Dưới bầu trời đầy sao, những đốm sáng của nhật nguyệt quang hoa, từ từ bị Ngọc Thạch Tỳ Bà hấp thu.

Cảnh tượng đó cũng vô cùng đẹp đẽ.

Trên đỉnh núi, gió đêm thổi, mát lạnh, thổi bay tà áo bào rộng của Vô Cực, thổi bay mái tóc dài của Nữ Oa.

Thanh Loan khoanh tay nói với Vô Cực: "Đại lão gia, ngài chắc chắn là hôm nay chứ?

Chúng ta đã đợi hai canh giờ rồi." Hồ Dật Tiên không chút khách khí nói: "Hay là ngươi không đợi nữa thì xuống núi ngủ đi." "Ta… ta không phải đang đợi sao?

Ta còn đợi hơn ai hết, ta đợi đến sốt ruột rồi.

Ngươi xen vào làm gì.

Nếu không phải lúc đó ngươi cứ trốn ở phía sau.

Tiểu Thạch Cơ có biến thành như vậy không?" Hai người sắp sửa cãi nhau.

Vô Cực vội vàng lên tiếng.

"Hai ngươi đều câm miệng cho ta, ai không câm miệng thì đi quay mặt vào tường một trăm năm." Vô Cực ra lệnh một tiếng, lập tức im phăng phắc.

Tuy Nữ Oa mới là sư phụ của họ, nhưng có lúc lời của Nữ Oa còn không hiệu quả bằng lời của Vô Cực.

Bởi vì Nữ Oa đối với đám đồ đệ này vô cùng cưng chiều.

Không nỡ đánh, không nỡ mắng, không giống như Vô Cực nghiêm khắc như vậy.

Hồ Dật Tiên mấy người đều từng bị phạt quay mặt vào tường,

mỗi lần đều bị Vô Cực phạt đi.

Vô Cực còn cố tình dùng kẻ thù không đội trời chung của họ làm người trông coi.

Có thể biết một trăm năm đó khó khăn đến nhường nào.

Bế quan có thể bế quan mấy ngàn năm, nhưng quay mặt vào tường một trăm năm lại rất khó chịu, dù sao bế quan có thể ra ngoài, có được sự tự do ra vào đó.

Nhưng bị phạt quay mặt vào tường thì lúc muốn ra lại không thể ra, mất đi sự tự do ra vào đó, sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lại qua một lúc không lâu, đột nhiên những đốm sáng trên bầu trời không còn tiếp tục lấp lánh nữa.

Ngọc Thạch Tỳ Bà lúc này cũng trở nên trắng nõn, mịn màng hơn.

Ánh mắt của mọi người cũng đều đổ dồn về phía Ngọc Thạch Tỳ Bà, lúc này, bề mặt Ngọc Thạch Tỳ Bà đột nhiên tỏa ra một tầng ánh sáng yêu dị.

Sau đó mọi người thấy Ngọc Thạch Tỳ Bà hoàn thành hóa hình trong một vùng ánh sáng trắng.

Một đại mỹ nhân có vóc dáng và dung mạo vô cùng hoàn hảo xuất hiện trước mặt mọi người, chỉ có điều duy nhất có chút không nhã nhặn là trên người không một mảnh vải che thân.

Đương nhiên, dù sao cũng là nguyên vật hóa hình, cũng không thể biến ra y phục trên người được.

May mà Vô Cực sớm đã có sự chuẩn bị.

Hắn lập tức vung tay ném bộ y phục đã chuẩn bị sẵn qua, giúp Ngọc Thạch Tỳ Bà mặc quần áo vào.

Mắt Thanh Loan có chút đơ ra.

Bởi vì người mà Ngọc Thạch Tỳ Bà hóa thành, không còn là hình tượng Thạch Cơ ban đầu nữa.

So với dáng vẻ ban đầu còn xinh đẹp hơn mấy phần.

Cũng quyến rũ hơn mấy phần.

“Nàng còn là nàng của trước đây sao?” Vô Cực cũng không có cách nào trả lời câu hỏi này.

Cùng một người không thể bước vào cùng một dòng sông hai lần.

Bởi vì dòng sông không ngừng chảy.

Chương 275

Con người cũng không ngừng thay đổi.

Vô Cực của hiện tại so với Vô Cực của mấy ngàn năm trước thậm chí mấy vạn năm trước cũng không phải cùng một người.

Suy nghĩ, kinh nghiệm của hắn đều đã xảy ra thay đổi.

Thậm chí tính cách cũng có phần khác biệt.

Thạch Cơ vốn chỉ là một tảng đá cứng, bây giờ đem tinh phách chuyển dời vào trong Ngọc Thạch Tỳ Bà, tự nhiên sẽ giữ lại một bộ phận của những thứ cũ.

Nhưng cũng có những thứ kế thừa từ bản chất của Ngọc Thạch Tỳ Bà.

Tự nhiên sẽ có sự khác biệt.

Vô Cực cũng không biết Thạch Cơ rốt cuộc sẽ mất đi những thứ gì, Ngọc Thạch Tỳ Bà mới sinh ra này, so với Thạch Cơ trước đó, thực ra giống như một người bệnh nặng qua đời, sau đó đem cơ quan nội tạng của mình cấy ghép lên người khác vậy.

Người được cấy ghép, đại não cũng sẽ có sự khác biệt.

"Ngươi là Thạch Cơ sao?" Ngọc Thạch Tỳ Bà vừa hóa hình thành công, sau đó đột nhiên phát hiện xung quanh mình lại có nhiều người như vậy.

Nhất thời cũng không khỏi cảm thấy có chút ngại ngùng.

Sau đó nghe Thanh Loan hỏi, cũng không biết trả lời thế nào, chỉ mang theo một tia e thẹn trên mặt hỏi: "Ngươi đang nói chuyện với ta sao?

Thạch Cơ?

Tên này hay thật.

Ta hình như rất thích nó, ta có thể dùng nó làm tên của mình không?" Vô Cực và mọi người nghe Ngọc Thạch Tỳ Bà nói.

Cũng biết Thạch Cơ của trước kia e rằng khó mà trở lại được nữa, chỉ là trên người người này có một chút bóng dáng của nàng mà thôi.

"Đương nhiên là được rồi, đó vốn là tên của ngươi." Tiểu Thanh Loan trả lời xong, sau đó lại luyên thuyên kể lại chuyện xưa cho Ngọc Thạch Tỳ Bà nghe một lượt.

Vô Cực đứng bên cạnh nhíu mày.

Kết quả như vậy không phải là thứ hắn muốn.

Hoàn toàn giống như con chó nhà nuôi chết đi sau đó mua một con cùng giống, chỉ là ngoại hình tương tự, hoàn toàn không phải là con chó đó, huống chi bây giờ Ngọc Thạch Tỳ Bà hóa hình xong căn bản không giống Thạch Cơ.

Nếu như vậy, căn bản không thể xoa dịu vết thương lòng của Nữ Oa.

Thế là Vô Cực lập tức bảo hệ thống bắt đầu thu thập tinh phách của Ngọc Thạch Tỳ Bà.

Lúc này Nữ Oa hiển nhiên cũng có chút tan nát cõi lòng.

Đặc biệt là khi nàng nói đại đồ đệ của ta nhớ nàng biết bao, nhưng bây giờ người này dường như không còn nhớ gì nữa.

Một người hoàn toàn xa lạ, trên mặt nàng chỉ có một chút xíu bóng dáng của người xưa.

Cơ Nhược Lan cũng đau buồn, đại sư tỷ kia, cuối cùng cũng

không trở về được.

Chỉ có Hồ Dật Tiên là có một tia may mắn.

Cảm thấy nếu thật sự đại sư tỷ trở về, vậy thì sư phụ chắc chắn sẽ tập trung toàn bộ tình yêu thương lên người đại sư tỷ, không giống như bây giờ, đối với mấy sư đệ sư muội đều mưa móc thấm đều, cưng chiều như nhau.

Chỉ là suy nghĩ này tuyệt đối không thể nói ra miệng.

Nếu không chắc chắn sẽ bị người khác mắng chết.

May mà lúc này, Vô Cực đã thu thập xong tinh phách của Ngọc Thạch Tỳ Bà.

Hắn nhận được 10 triệu điểm tu vi không đáng kể, nhưng cũng biết được ngọn nguồn tinh phách của Ngọc Thạch Tỳ Bà.

Nguyên lai ký ức của Thạch Cơ không phải hoàn toàn không được kế thừa, chỉ là tinh phách của Ngọc Thạch Tỳ Bà có một chút tư tâm, đem những ký ức đó toàn bộ đều đè nén sâu trong tâm trí.

Ngọc Thạch Tỳ Bà không muốn những ký ức đó ảnh hưởng đến mình.

Nhưng Vô Cực sẽ không cân nhắc nhiều như vậy.

Hắn chỉ muốn Nữ Oa có thể vui vẻ hơn một chút.

Về phần những chuyện khác, hắn đâu quản được nhiều như vậy.

Thế là khi Thanh Loan đang luyên thuyên kể cho tinh phách Ngọc Thạch Tỳ Bà nghe về tình bạn của họ.

Vô Cực đột nhiên quát lớn: "Đá thiêng trời sinh thành tiên cơ, kết linh thai đã vạn năm dư.

Nay hóa hình còn đang mơ màng, sao không mau tỉnh nhớ chuyện

xưa!" Giọng của Vô Cực không nghi ngờ gì như tiếng chuông lớn, mạnh mẽ mở toang cánh cửa ký ức mà tinh phách Ngọc Thạch Tỳ Bà đã chôn sâu trong tâm trí.

Khiến cho Thạch Cơ, với ký ức của cả vạn năm, ký ức của nàng như hồng thủy vỡ bờ, không thể nào kiềm chế được.

Khiến cho những chuyện xưa cũ kia đều lần lượt ùa về trong tâm trí.

Mọi người thấy Vô Cực đọc xong một câu thơ.

Tinh phách Ngọc Thạch Tỳ Bà đứng đó bất động.

Nữ Oa trong lòng không khỏi có một chút oán trách nho nhỏ.

Thầm nghĩ đại huynh không phải giọng quá lớn, làm dọa con bé sợ rồi chứ.

Nhưng sau khi tinh phách Ngọc Thạch Tỳ Bà dường như đang mơ màng ngây ngô bị Vô Cực quát một tiếng làm cho giật mình.

Đột nhiên trên mặt nàng chảy xuống hai hàng lệ, sau đó "phịch" một tiếng quỳ xuống trước mặt Nữ Oa.

Chương 276

“Đệ tử vô năng, để sư phụ phải lo lắng nhiều năm như vậy.

Cuối cùng lại có thể phụng dưỡng sư phụ rồi.” Nữ Oa nghe xong, toàn thân cũng chấn động, Thanh Loan cũng cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng quen thuộc, tuy hình tượng người trước mắt không giống với dáng vẻ ban đầu, nhưng cử chỉ hành động lại hoàn toàn mang theo bóng dáng của người đó.

“Tiểu Thạch Cơ trở về rồi…” Nữ Oa cũng khóc theo Ngọc Thạch Tỳ Bà, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, nói: “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.

Ta cũng không có yêu cầu đặc biệt gì.

Chỉ cần các đồ đệ các con đều từng người một khỏe mạnh là được rồi.” Đối mặt với lời nói dịu dàng của Nữ Oa, Ngọc Thạch Tỳ Bà lại càng khóc lợi hại hơn.

Thậm chí còn ôm lấy chân Nữ Oa, từ từ cũng biến thành khóc nức nở, vừa là một loại đau thương, đồng thời cũng là một niềm vui sướng.

Nhưng Vô Cực cảm thấy niềm vui lớn hơn nỗi buồn, cũng thấy Nữ Oa khóc khóc, trên mặt lại lộ ra nụ cười.

Thế là Vô Cực cũng mỉm cười đồng cảm.

Có thể nhìn thấy người mình thích vui vẻ như vậy, cũng là một loại hạnh phúc.

Một đám đồ đệ đang ôn lại chuyện cũ, Nữ Oa cùng đồ đệ của mình vui vẻ trải qua một buổi tối, lúc này Vô Cực lại công thành thân thoái, ẩn sâu công danh, lặng lẽ rời khỏi đỉnh Hoa Quả Sơn.

Hắn cũng không thể thật sự bỏ Vô Danh ở Bích Thủy Đàm, hoàn toàn không quan tâm.

Cho nên nhân lúc này quay lại Bích Thủy Đàm xem tiến trình.

Vô Cực cảm thấy với tu vi và đặc tính của hai Linh Châu chuyển thế, ở lại mấy năm cũng không thành vấn đề.

Chỉ là Vô Cực không biết nữ tử áo trắng kia có âm mưu quỷ kế gì không, nếu có người bên cạnh hoặc là ở nơi trống trải dưới chân Hoa Quả Sơn.

Muốn giở trò.

E rằng Vô Danh cũng không thể để nàng dễ dàng đạt được.

Nhưng ở dưới đáy Bích Thủy Đàm, mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Tốc độ của Vô Cực vô cùng nhanh, chỉ trong vài hơi thở, đã đến Bích Thủy Đàm cách đó hơn năm trăm dặm.

Vô Cực dùng thuật Ngự Phong.

Thuận gió cực nhanh, ngược gió cũng được, chỉ là vị trí đáp xuống có lúc không chính xác như vậy.

Cho nên Vô Cực cũng chỉ xuất hiện ở bên ngoài Bích Thủy Đàm, cách đầm nước khoảng mấy dặm.

Vô Cực vận dụng Súc Địa Chi Pháp, sải bước tiến về phía trước.

Chỉ là đi được mấy bước, đột nhiên phát hiện phía trước lại có người.

Là nhân loại của Đông Thắng Thần Châu.

Từ khi Nữ Oa tạo người, nhân loại đã phân bố không ít ở Tứ Đại Châu và Ngũ Đại Dương.

Nhưng lúc này cũng chỉ có Đông Thắng Thần Châu là phát triển

tốt nhất.

Nguyên nhân chủ yếu là do Hiên Viên thị qua các đời kinh doanh.

Mức độ văn minh ở đây cao hơn xa so với các châu khác.

Có thể nói là dân cư đông đúc.

Gần Hoa Quả Sơn, trong bán kính mấy chục dặm đều có người ở.

Nhưng ở Bích Thủy Đàm này lại không có ai.

Môi trường sinh tồn ở đây vô cùng khắc nghiệt.

Cỏ dại có sức sống ngoan cường nhất, ở đây cũng không thể sinh trưởng được.

Căn bản không thấy bóng dáng, không có chúng thì tự nhiên cũng không có những khu rừng.

Chỉ có đầm nước lạnh lẽo và những sườn núi đá lởm chởm.

Nhưng chính điều này lại khiến Vô Cực phát hiện, phía trước lại có tu sĩ ăn mặc như đạo nhân.

Thế là Vô Cực cũng đi chậm lại.

Hai đạo nhân kia thấy Vô Cực.

Liền chắp tay hành lễ nói: "Vị huynh đệ này xin dừng bước, phía trước không có đường đi, xin hãy quay về đường cũ." Hiện tại Vô Cực hoàn toàn phản phác quy chân, từ bề ngoài nhìn thực không giống cao nhân đắc đạo, Vô Cực cũng cố ý che giấu hành tung bên ngoài.

Không hề để lộ bản tướng.

Phải biết rằng hiện tại Vô Cực là thân thể Chuẩn Thánh, không làm chuyện không sạch sẽ, y phục cũng sạch sẽ như mới.

Trên đỉnh đầu tự nhiên có bảo quang ngoại lộ, bảy màu rực rỡ.

Chỗ vi diệu của cơ thể, tuy đi ngàn dặm cũng không có một giọt

mồ hôi.

Thể chất cũng đặc biệt, tự nhiên có một luồng khí tức như hương như xạ.

Cho nên khi đi lại ở thế giới bên ngoài, Vô Cực thông thường cũng không dùng bản tướng Chuẩn Thánh.

Lúc này trông hắn cũng chỉ như một người bình thường mà thôi.

"Vậy xin hỏi hai vị, phía trước rốt cuộc là nơi nào?

Tại sao ta không thể đi tới?

Chương 277

Ta hôm qua…" Một trong hai đạo nhân trên dưới đánh giá Vô Cực một lượt.

Sau đó khuyên nhủ: "Quay về đi, nơi này không phải là nơi ngươi nên đến.

Nghe người khuyên ăn no cơm.

Ta cũng là một phen thiện ý, không có ý hại ngươi.

Đi về phía trước, có trăm hại mà không có một lợi." Đạo nhân còn lại thì tính tình nóng nảy vô cùng.

"Nói với hắn nhiều lời vô ích làm gì, trực tiếp đánh đi không được sao.

Ta tính nóng nảy thật không nhịn được." Vô Cực cười cười cũng không so đo với hai tu sĩ tu vi thấp kém này.

Quay người đi về, chỉ là đi ra khỏi tầm mắt của họ, sau đó niệm một quyết ẩn thân, lặng lẽ lướt qua bên cạnh họ.

Vô Cực trong lòng cũng tò mò, hình như mình mới rời đi một ngày, nơi này đã bị người ta phong tỏa rồi sao?

Rốt cuộc ở đây đã xảy ra chuyện gì, dẫn đến chuyện như vậy xảy ra.

Từ từ Vô Cực đến gần Bích Thủy Đàm, lúc này cũng có thể thấy vài ba tu sĩ ở đây.

Còn thấy có một người đang bày sạp ở đây.

Vô Cực cũng không biết đã bao lâu rồi không thấy có người bày sạp.

Bất chợt thấy có chút cảm giác thân thiết.

Đi qua xem, hóa ra đều là bán một số đan dược không ra gì.

Ví dụ như Hồi Khí Đan, Liễm Khí Hoàn, Bình Khí Tán các loại.

Vô Cực làm công việc luyện đan thực sự quá cao cấp, trừ Cửu Chuyển Độ Ách Đan cao cấp nhất hiện tại chưa luyện ra được, những loại khác đều đã luyện ra rồi.

Hắn thực sự không coi trọng mấy loại đan dược này.

Nhưng hắn không coi trọng những đan dược đó, ngược lại chủ quán bày sạp cũng không coi trọng Vô Cực.

Bởi vì thấy Vô Cực cũng chỉ là một người bình thường, dường như trên người cũng không có chút dao động pháp lực nào, trông có vẻ bình thường không có gì lạ.

"Đại hội bây giờ thật càng ngày càng lố bịch rồi, ai cũng cho vào, lỡ như trộm mất đan dược của ta thì sao?

Này, đi xa một chút được không?" Vô Cực cũng chỉ cười cười, không cần phải so đo với những người này.

Giống như trên đường có một con chó sủa mình, chẳng lẽ mình cũng sủa lại nó sao.

Chó nhìn người thấp mà thôi.

Tuy thái độ của người đó đối với Vô Cực có chút vô lễ.

Nhưng đối với người khác thái độ lại rất tốt.

"Đại hội Tham Bảo sắp được tổ chức, không mua một ít đan dược để phòng khi cần sao?

Giá cả vô cùng hợp lý." Nghe chủ quán rao bán ở đó, trong lòng chắc cũng cảm thấy buồn cười, không ngờ trong giới tu sĩ hiện tại lại

có chuyện kỳ lạ như vậy.

Nhưng Vô Cực dừng bước, hy vọng xem xem rốt cuộc có ai mua đồ của hắn không.

Lại dùng thứ gì để làm tiền tệ?

Phải biết rằng Vô Cực thậm chí có thể điểm đá thành vàng.

Những loại tiền tệ dùng để giao dịch trong tứ thư, đối với những thiên nhân cao cấp này mà nói căn bản không phải là thứ có thể có giá trị.

Rất nhanh cũng có mấy người giao dịch với hắn, hóa ra là lấy vật đổi vật, dùng một số thảo dược, hoặc dược liệu luyện đan để đổi lấy thành phẩm của hắn.

Thế là hắn tò mò từ trong túi Bách Bảo lấy ra một cây Nguyệt Nha Thảo.

Sau đó đến trước sạp của chủ quán kia.

Chủ quán kia đang bận làm ăn, mồ hôi đầy đầu, vốn tưởng là khách hàng, kết quả ngẩng đầu lên lại thấy là Vô Cực.

Thế là có chút tức giận nói: "Không thấy ta đang bận ở đây sao?

Có thể cách xa chỗ ta một chút không?" Vô Cực cười cười, chỉ để lộ cây Nguyệt Nha Thảo trong tay ra.

Sau đó ánh mắt của chủ quán kia lập tức đơ ra.

Nói cũng có chút lắp bắp.

"Nếu… nếu ta không nhìn lầm.

Đây không phải là Nguyệt Nha Thảo chứ?" "Không sai…" Chủ quán giơ tay tát cho mình một cái, sau đó nói: "Xem ta vừa rồi nói gì kìa, ta là người lòng không xấu, chỉ là miệng có chút không giữ mồm

giữ miệng.

Điển hình là miệng dao găm lòng đậu hũ.

Vừa rồi có nhiều chỗ đắc tội, xin huynh đài lượng thứ.

Cây Nguyệt Nha Thảo này huynh có bán không?

Ta có thể dùng đan dược trân quý của ta để đổi.” Vô Cực đối với đan dược căn bản không có chút hứng thú nào.

Thế là Vô Cực lắc đầu nói: “Ta không đổi.” Sắc mặt của người kia lập tức thay đổi, nói với Vô Cực: “Không đổi thì lấy ra khoe khoang làm gì?

Lấy ta ra tiêu khiển, lấy ta ra làm trò vui sao, mau đi đi đi, chỗ ta không chào đón ngươi.” Vô Cực vẫn thản nhiên cười, nói với chủ quán kia: “Ta có thể tặng cho ngươi, nhưng ngươi phải trả lời ta mấy câu hỏi.” Sắc mặt của chủ quán lại thay đổi, lập tức lại biến thành dáng vẻ nịnh nọt, dáng vẻ biến sắc liên tục có thể gọi là tắc kè hoa.

Chương 278

“Ta đã nói rồi mà, ta là người tính tình quá nóng nảy, nói chuyện hay làm mất lòng người.

Ngài, chỉ cần ta biết thì cứ hỏi, ta biết gì nói nấy, nói không giấu giếm.” Nói xong, ánh mắt hắn dán chặt vào cây Nguyệt Nha Thảo trong tay Vô Cực, lộ rõ vẻ tham lam.

Vô Cực cũng cười cười, người này là một điển hình của tiểu nhân.

Cũng là loại trong câu nói dân gian, có sữa là mẹ.

“Nói chuyện không tiện, chúng ta tìm một nơi yên tĩnh một chút đi.” Chủ quán kia ban đầu cũng không muốn từ bỏ cơ hội làm ăn, nhưng nghe Vô Cực nói vậy, mắt cũng đảo một vòng, thế là vui vẻ đồng ý.

Có lẽ hắn không biết rằng, chỉ là hỏi mấy câu hỏi, tự nhiên phải tìm một người thích hợp.

Người này ở đây buôn bán đan dược, hẳn là một người tin tức tương đối nhanh nhạy, cũng khá phù hợp với yêu cầu của Vô Cực.

Với loại tính cách này, lúc Vô Cực đối phó với hắn, trong lòng cũng sẽ không có bất kỳ sự áy náy nào.

Hai người đi sang một bên, vốn Vô Cực chỉ là đứng trên đường để những tu sĩ muốn đuổi hắn ra khỏi đây không nhìn thấy, thuận tiện dò hỏi tin tức.

Nhưng chủ quán kia rõ ràng lại dẫn Vô Cực về phía nơi càng vắng người hơn.

“Được rồi ở đây đi, có gì cứ hỏi đi.” Vô Cực hỏi chủ quán kia:

“Ta cũng ở gần đây, nơi này chỉ là một vùng hoang lương.

Không thích hợp cho người ở.

Càng không thích hợp cho tu sĩ tu hành.

Tại sao nơi này lại náo nhiệt như vậy.” “Ở đây sao?

Đó chỉ là do ngài đến không đúng lúc thôi.

Hàng năm vào ngày mười ba tháng chín.

Nơi này đều sẽ tổ chức đại hội Tham Bảo.

Nếu không phải hôm nay, ngài cũng không thấy nhiều người như vậy đâu.” Nghe chủ quán giải thích xong, Vô Cực mới chợt hiểu ra.

Nơi này ban đầu hắn cũng đã sớm biết, chỉ là trước đây ngay cả một bóng người cũng không thấy, hóa ra chỉ là trước đây thời gian không đúng mà thôi.

“Đại hội Tham Bảo là tìm bảo vật gì?” Chủ quán cười cười, sau đó nói với Vô Cực: “Một cây Nguyệt Nha Thảo không đủ để ta tiết lộ nhiều thông tin như vậy đâu.” Vô Cực cũng không so đo với hắn.

Nguyệt Nha Thảo trong mắt hắn vô cùng quý giá, ở chỗ Vô Cực lại là thứ rẻ tiền nhất, tiện nghi nhất, không đáng tiền nhất.

Giống như trong mắt một người nghèo.

Một trăm lạng vàng là một con số không thể tưởng tượng được.

Có thể đủ cho mấy đời người hưởng dụng.

Nhưng ở nhà một số phú hào, một trăm lạng vàng, có thể cũng chỉ là chi tiêu một tháng mà thôi.

Đối với Vô Cực mà nói, sự tồn tại của Nguyệt Nha Thảo là như vậy.

Cho thêm mấy cây, cũng không có vấn đề gì lớn.

Thế là Vô Cực lại từ trong túi Bách Bảo lấy ra một cây đưa cho chủ quán kia.

Sắc tham lam trong mắt chủ quán kia, càng thêm mãnh liệt, đột nhiên từ bên hông rút ra bảo kiếm, sau đó kề vào cổ Vô Cực.

Lạnh giọng quát: "Đem tất cả đồ trên người giao ra đây, nếu không đạo gia sẽ lấy mạng nhỏ của ngươi." Vô Cực thản nhiên nói: "Vậy ngươi cứ chém đi." Chủ quán kia quả nhiên là kẻ tâm ngoan thủ lạt, rút kiếm một kiếm chém bay đầu Vô Cực.

Trong suy nghĩ của hắn, sau khi giết Vô Cực, rồi lục soát đồ trên người hắn, thực ra cũng như nhau.

Nhưng chuyện quỷ dị đã xảy ra, đầu Vô Cực tuy bị chém bay, nhưng thân thể vẫn đứng đó không động, từ cổ lại không có một giọt máu nào phun ra.

Chủ quán cũng bị dọa không nhẹ.

Hắn đưa tay về phía hông Vô Cực, muốn lấy túi Bách Bảo.

"Ngươi cũng thật độc ác, hại người tính mạng như trở bàn tay, không sợ dính nhân quả không vào được luân hồi sao?" Nói xong, đầu Vô Cực lại mọc ra, một chiêu từng học từ Xi Vưu.

Chủ quán đại kinh thất sắc vội vàng hỏi: "Ngươi là người hay quỷ?

Ngươi đang tiêu khiển ta?" Tuy hắn đủ độc ác, cũng đủ tham lam, nhưng hiển nhiên không phải là một kẻ ngu ngốc.

Một người đầu bị chém bay, sau đó có thể mọc lại một cái đầu mới.

Rõ ràng người như vậy không thể dễ dàng đối phó.

"Ta là người hay quỷ, ngươi cũng xứng hỏi ta sao?

Bây giờ ta hỏi ngươi, ngươi phải giống như vừa rồi đã nói, biết gì nói nấy, nói không giấu giếm, nếu không kết cục của ngươi sẽ như thế này." Chủ quán lập tức vội vàng trả lời: "Tiền bối đừng đùa với ta nữa, rõ ràng có năng lực lớn như vậy lại giả làm người bình thường, không phải là đang dụ dỗ ta làm chuyện xấu sao?

Có chuyện gì cứ hỏi, lần này tuyệt đối biết gì nói nấy, nói không giấu giếm." Tiếp theo, chủ quán mới ngoan ngoãn đem toàn bộ tình hình ở đây nói cho Vô Cực biết.

Nguyên lai ở trong ngọn núi gần Bích Thủy Đàm, lại có một sơn động.

Vào ngày mười ba tháng chín hàng năm, kết giới trong sơn động sẽ mở ra một lần.

Lúc đó mọi người có thể đi sâu vào nơi đó để thám hiểm, nghe nói bên trong là một nơi bí mật vô biên vô tận.

Bên trong có vô số pháp bảo và thảo dược quý giá.

Có được một món có thể hưởng dụng không hết, cho nên vào thời điểm này hàng năm đều có một lượng lớn tu sĩ, đến đây tìm bảo vật.

Người tổ chức đại hội này, tên cụ thể chủ quán cũng không biết, chỉ biết mọi người đều gọi là Cửu Linh Nguyên Thánh.

Chương 279

“Vậy ngươi có biết bên trong rốt cuộc có pháp bảo và tiên thảo gì không?

Kể vài loại, ta nghe xem.” Người kia lập tức đem tất cả những gì mình biết nói hết cho Vô Cực.

Vô Cực nghe xong, mới phát hiện cái gọi là đại hội Tham Bảo, tìm bảo vật ở đây toàn là một số thứ rác rưởi.

Đương nhiên đối với những tu sĩ không ra gì này, cũng là những thứ khá tốt.

Xem ra nguyên nhân chủ yếu là ở trên người cái gọi là Cửu Linh Nguyên Thánh kia, chắc chắn là vì một mục đích nào đó, mới tập hợp nhiều người như vậy đến đây tìm bảo vật.

Nhất thời Vô Cực không khỏi cũng nảy sinh một tia hứng thú.

Lúc này Vô Cực cũng tâm niệm khẽ động, cẩn thận xem xét, toàn bộ địa hình nơi này.

Hắn chỉ biết nơi này không một ngọn cỏ, có một cái Bích Thủy Đàm ngàn năm băng tuyết không tan.

Nhưng thật sự chưa từng nhìn kỹ.

Bởi vì không phải là động thiên phúc địa.

Cho nên Vô Cực cũng không quá cẩn thận xem xét.

Lúc này, trời sắp tối.

Mặt trời ở phía tây xa xôi.

Một màu đỏ của hoàng hôn.

Nhưng ở một nơi này nhìn lại giống như máu đặc.

Trên bầu trời toàn là những mảng mây lớn.

Sau khi được mặt trời máu kia chiếu rọi biến thành những đám mây đỏ lớn.

Trông có một vẻ quỷ dị và rùng rợn không thể nói ra.

Dãy núi trùng điệp.

Cảnh sắc dưới ánh sáng này, trong mắt Vô Cực dần dần trở nên mông lung và mơ hồ.

Có câu nói hay, hoàng hôn như máu, bây giờ chính là cảnh sắc này.

Vô Cực vung tay một cái, A Tỳ kiếm từ trong tay áo bay ra, không tốn chút sức lực nào đã lấy đi tính mạng của chủ quán kia.

Tiểu nhân thấy lợi quên nghĩa như vậy.

Để lại trên đời không chừng cũng sẽ hại người khác, không bằng sớm trừ đi để tuyệt hậu hoạn.

Sau khi giết chủ quán kia, Vô Cực mới từ từ đi lên một sườn núi bên cạnh Bích Thủy Đàm.

Vô Cực đang đứng trên sườn núi nhìn ra xa.

Địa hình nơi này quả thực vô cùng hùng vĩ, có một khí thế như kim qua thiết mã, khí thôn vạn lý.

Tuy không một ngọn cỏ, nhưng khí thế phi phàm.

Nguyên lai nơi này lại là một vùng đất phong thủy bảo địa.

Tại sao lại không một ngọn cỏ, là một bí ẩn.

Có khả năng liên quan đến cái gọi là đại hội Tham Bảo do Cửu Linh Nguyên Thánh kia tổ chức.

Thế là khi Vô Cực từ trên sườn núi đi xuống, lại lắc mình biến

thành dáng vẻ của chủ quán kia.

Chuẩn bị mượn dáng vẻ của hắn, để trà trộn vào cái gọi là đại hội Tham Bảo, xem xem trong đó rốt cuộc có mánh khóe gì.

Khi Vô Cực xuất hiện trở lại, không ngờ chủ quán kia lại có mấy người quen biết, chào hỏi hắn.

Vô Cực lần lượt đáp lại.

Nhưng may mà nhân duyên của chủ quán cũng không tốt.

Có thể là loại gian thương này luôn chỉ khi có giá trị lợi dụng, mới hòa nhã vui vẻ.

Nếu không có giá trị, ngay cả nhìn một cái cũng không thèm.

Người như vậy, nhân duyên có thể tốt sao?

Vô Cực đang nghĩ như vậy, đột nhiên sau lưng truyền đến một tiếng quát khẽ.

“Triệu Vô Cơ, ngươi là gian thương!

Bán hàng giả cho ta!” Vô Cực ngẩn người.

Quay đầu lại thì thấy một nữ tu sĩ dáng người cao ráo, đang chau mày lạnh mắt chỉ trích.

Chỉ thấy nàng mày liễu dựng ngược, mắt hạnh trợn tròn.

Trông có vẻ cũng tức giận không thể kiềm chế.

Không ngờ chủ quán kia, tên lại có mấy phần tương tự với Vô Cực.

Vô Cực tự nhiên không cần hỏi cũng biết, chắc chắn là gian thương kia.

Đã lừa người ta.

Chương 280

Nhưng lúc này Vô Cực cũng sắp theo người khác cùng vào nơi bí mật kia để tìm pháp bảo, tìm tiên dược, không thể lúc này bị nữ tu sĩ này làm phiền được.

Thế là âm thầm sử dụng một pháp thuật, nữ tu sĩ kia lập tức ngây như phỗng, nói cũng không nên lời.

Thế là Vô Cực giả vờ ở đó giải thích với nàng.

"Ngươi hiểu lầm ta rồi, nhưng nếu đã như vậy cũng là tình có thể tha thứ, ta tặng thêm cho ngươi chút đồ là được rồi." Nữ tu sĩ đã bị Vô Cực định thân, cũng bị cấm ngôn.

Tự nhiên cũng không thể phản bác được.

Những người khác thấy sự việc đã giải quyết, vẫn tự nhiên không còn quan tâm đến bên này nữa.

Nhưng Vô Cực cũng không phải là người không nói lý, đã có lỗi nhỏ với người ta.

Vậy thì bù đắp nhỏ một chút đi.

Lúc sắp đi, hắn lấy một cái bình sứ nhỏ trên người.

Đặt vào tay nữ tu sĩ kia.

Lúc này đại hội Tham Bảo dường như đã bắt đầu, mọi người đang tập trung về phía nơi có kết giới kia.

Vô Cực cũng không có thời gian để tiếp tục lãng phí ở đây nữa.

Thế là vội vã đi theo đám đông.

Chỉ là bỏ lại nữ tu sĩ bị định thân kia một mình ở đó.

Nữ tu sĩ một mặt nhìn Vô Cực, muốn khiển trách mấy câu.

Kêu hắn đi tham gia đại hội Tham Bảo, nhưng không biết tại sao lại không động đậy được, cũng không nói được, trong lòng vô cùng lo lắng, trên mặt cũng không có cách nào biểu hiện ra được.

Trong bụng cũng đã mắng Triệu Vô Cơ một trận tơi bời.

Đương nhiên điểm này không có bất kỳ quan hệ gì với Vô Cực.

Dù sao người bị mắng cũng không phải là hắn.

Lúc này, lại có một nữ tu sĩ đến, dáng vẻ này tuy trông cũng không lớn tuổi, nhưng trong đôi mắt lại chứa đựng sự tang thương.

Tu sĩ khó mà từ vẻ ngoài đoán được tuổi tác, sống mấy ngàn năm, mấy vạn năm.

Trông cũng không quá 20 tuổi, thậm chí còn nhỏ hơn cũng có.

Cho nên chủ yếu là nhìn vào ánh mắt.

Giống như thập nhị kim tiên dưới trướng Ngọc Hư Cung, cũng không chỉ có hơn một ngàn năm tuổi thọ mà thôi.

Tuổi tác của những người trong đó còn nhỏ hơn Vô Cực rất nhiều.

Nhưng trông ai cũng lớn tuổi hơn Vô Cực rất nhiều.

Có thể giúp đỡ đến mức độ nào, chủ yếu là xem ở giai đoạn tuổi tác khi đắc đạo.

Lão ông tám mươi tuổi, tám mươi tuổi đắc đạo thì dáng vẻ cũng là tám mươi tuổi, nhiều nhất là trở nên tóc bạc da hồng hào một chút.

Những người đó hoàn toàn khác với loại người đoạt tạo hóa của trời đất, ứng vận mà sinh như Vô Cực.

Nàng nhìn nữ tu sĩ lúc trước.

“Ngơ ngác đứng đó làm gì, đại hội Tham Bảo không phải đã bắt

đầu rồi sao?" Nữ tu sĩ đến sau thấy hỏi xong, đối phương vẫn không động đậy, chỉ trong ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng.

Mới biết có chuyện không đúng, vội vàng niệm một pháp quyết.

"Lạ thật, chẳng lẽ đồ nhi của ta trúng phải định thân thuật.

Ngay cả ta cũng không giải được sao?" Nữ tu sĩ đến sau một năm thử mấy loại phương pháp đều không thể giải được, Định Thân Thuật và Cấm Ngôn Thuật mà Vô Cực thi triển.

Vô Cực và nàng không cùng một đẳng cấp nhân vật, pháp thuật mà hắn sử dụng tự nhiên cũng không phải là thứ nàng có thể giải quyết được.

Nhưng may mà Vô Cực và nữ tu sĩ kia cũng không oán không thù, chỉ là không muốn nàng tiếp tục quấy rầy, ảnh hưởng đến việc hắn đi tham gia cái gọi là đại hội tham thảo, thám hiểm bí ẩn mà thôi.

Cho nên cũng không quá lâu, Định Thân Thuật cũng mất đi hiệu quả.

Lúc này nữ tu sĩ kia mới có thể cử động.

"Sư phụ!

Tên Triệu Vô Cơ kia thật đáng ghét!

Ta chỉ nói hắn hai câu, hắn lại định thân ta, cấm ngôn ta.

Vừa rồi ta không động được, cũng không nói được, thật sự, trong lòng rất sợ hãi.

Không chỉ đưa cho ta cái này, cái tên gian thương này, vì tùy tiện đưa cho ta một bình đồ, bồi thường ta, nhưng hắn đã lừa mất Độc Lang Hoa mà ta rất khó khăn mới hái được." Nói xong, nữ tu sĩ kia mới lấy cái bình sứ nhỏ mà Vô Cực vừa đưa ra.

Nàng định ném bình sứ nhỏ xuống đất, dường như đã dùng hết

sức lực toàn thân, dường như nếu không làm vậy, khó mà tiêu tan được nỗi hận trong lòng.

Nhưng lúc này sư phụ của nàng đột nhiên "a" một tiếng.

"Chậm đã, trước tiên đưa cái bình này cho ta, để ta xem xét." "Sư phụ có gì đáng xem đâu, tên đó là một kẻ xấu xa, một tên lừa đảo.

Lúc lừa đồ của con thì nói hay như hoa, bây giờ lại cho con đồ tốt sao?" Từ một góc độ nào đó mà nói.

Lời của nữ tu sĩ này cũng không sai.

Chương 281

Vô Cực quả thực cũng không thể cho nàng thứ tốt, chỉ là những viên đan dược gân gà dư thừa khi luyện đan bình thường mà hắn và đệ tử đều không dùng đến.

Thật sự là bỏ thì tiếc, ăn thì không đáng.

Nhưng dù sao cũng là do chính tay hắn luyện ra, cho nên Vô Cực cũng để nó bên cạnh.

Không tùy tiện vứt đi.

Nhưng trong mắt sư phụ của nữ tu sĩ kia thì hoàn toàn khác.

"Chỉ riêng cái bình này dường như không phải là vật tầm thường." Nếu Vô Cực ở đây, chắc chắn trong lòng sẽ rất thoải mái.

Bề ngoài cái bình này trông cũng bình thường không có gì lạ, nhưng lại là do Vô Cực đã dùng khá nhiều tâm tư để thiết kế.

Chỉ là sư phụ của nữ tu sĩ kia, khen ngợi lại không phải là giá trị nghệ thuật của cái bình, mà là khí tức trên đó.

Tuy Vô Cực có thể che giấu khí tức của bản thân, để người khác không nhìn ra được đạo hạnh của hắn rốt cuộc cao đến đâu.

Nhưng cái bình hắn đưa ra ít nhiều cũng dính khí tức trên người, lúc này cái bình cũng đã rời khỏi bản thể của hắn, cho nên cũng không thể che giấu được luồng khí tức kia.

Vô Cực cũng không phải không có một tầng, chỉ là lần này trông có vẻ như một hành động mạo hiểm giả dạng người khác, thực ra cũng không phải là mạo hiểm.

Nữ tu sĩ kia trông có vẻ, cũng chỉ là một người tư chất khá kém.

Vô Cực cũng không sợ nàng có nhãn quang, có thể nhìn ra được cái bình hắn đưa ra có điểm đặc biệt.

Nhưng Vô Cực cũng không thể nào lại trùng hợp như vậy, sư phụ của nữ tu sĩ kia lại đến.

Vừa hay là một đệ tử danh môn, nhãn quang không tầm thường.

"Cái bình này không phải là vật tầm thường, hẳn là do người có năng lực lớn thường xuyên mang theo bên người, cho nên dính một tia khí tức khiến người ta kính sợ." Trong lúc nói chuyện, sư phụ của nữ tu sĩ kia đã mở nắp bình sứ nhỏ ra.

Lập tức một luồng hương thơm dược thảo vô cùng nồng nàn bay ra.

Nữ tu sĩ kia vốn trong lòng vừa tức giận, vừa tủi thân, lại có chút mê hoặc.

Lúc này ngửi thấy mùi hương này, nhưng tất cả những cảm xúc tiêu cực trong lòng đều biến mất, tâm tình cũng theo đó mà bình hòa trở lại.

"Mùi gì vậy?

Thơm thật đó." "Đồ ngốc của ta, người ta đã cho con một thứ không tồi đâu.

Đây là Cộng Tế Long Hổ Đan, người có căn cốt không tốt như con, sau khi dùng loại đan dược này, tư chất có thể lên một bậc thang nữa.

Có thể nói là có giá mà không có hàng, thành tâm cầu mua cũng không mua được." Nữ tu sĩ gần như không thể tin vào tai mình, nhưng sư phụ là người mà nàng luôn rất kính phục.

Chắc sư phụ cũng không thể nào thông đồng với tên lừa đảo đó để

lừa mình chứ.

Luồng hương thơm dược thảo kia, nàng cũng ngửi thấy được.

Rõ ràng không phải là vật tầm thường.

"Chẳng lẽ thật sự là ta trách lầm hắn rồi sao?

Lần trước viên đan dược kém chất lượng kia thật sự chỉ là đưa nhầm cho ta thôi sao?" Nữ tu sĩ cũng không khỏi lẩm bẩm một mình.

"Được rồi, đừng ở đây nhiều lời nữa, bây giờ đã có được đồ tốt thì mau về Kim Quang đảo, dùng xong thì bế quan tu luyện đi, đại hội Tham Bảo này không cần tham gia nữa." "Vâng, sư phụ." "Đúng rồi, người kia tên là gì?" "Triệu Vô Cơ." "Triệu Vô Cơ!" Sư phụ của nữ tu sĩ cũng nhẩm lại cái tên mà Vô Cực hiện tại đang biến thành.

Ghi nhớ nó.

Cũng định sau khi vào nơi bí mật kia, xem xem có thể nói chuyện với Vô Cực vài câu không.

Tuy Độc Lang Hoa vô cùng quý giá, nhưng so với Cộng Tế Long Hổ Đan mà Vô Cực đưa ra thì căn bản không đáng nhắc tới.

Phải biết rằng có một số người không quá thích hợp để tu hành.

Âm dương nhị khí đều hỗn loạn, cũng không có cách nào chỉnh hợp được.

Cộng Tế Long Hổ Đan sau khi dùng, sẽ dung hợp âm dương nhị khí trong cơ thể, hình thành thế long hổ giao hội, âm dương cộng tế.

Thứ này.

Sư phụ của nữ tu sĩ chỉ thấy ở chỗ sư phụ của mình là Thông Thiên Giáo Chủ.

Vừa rồi nhìn viên Cộng Tế Long Hổ Đan kia, trông chất lượng

dường như còn cao hơn không ít so với viên mà nàng thấy ở chỗ sư phụ.

Phải biết rằng đan dược ở chỗ Thông Thiên Giáo Chủ là do sư huynh của Thông Thiên Giáo Chủ là Thái Thượng Lão Quân luyện chế.

Ai có thể luyện đan thành thục hơn Thái Thượng Lão Quân?

Phẩm chất còn hơn một bậc?

Sư phụ của nữ tu sĩ trong lòng cũng đầy nghi vấn.

Nàng phải đích thân đi gặp cái gọi là gian thương mà đồ đệ mình nói.

Vốn đối với loại đại hội Tham Bảo này, nàng không có hứng thú lắm.

Những pháp bảo nguyên sinh tìm được ở bên ngoài.

Sao có thể lợi hại hơn pháp bảo được ban cho.

Đều là những kẻ vô môn vô phái, dã hồ thiền, không có cách nào mới tham gia loại đại hội Tham Bảo này, phàm là đệ tử danh môn đại phái, ai mà không có pháp bảo do sư phụ ban cho.

Thảo dược ở đây, cũng không thể tốt hơn ở Côn Luân Sơn.

Chương 282

Nguy nga Côn Luân, là chủ của long mạch thiên hạ.

Cũng là dãy núi dài do xương sống của Bàn Cổ hóa thành.

Thực sự không có nơi nào khác có thể so sánh được.

Cho nên trong lòng sư phụ của nữ tu sĩ vô cùng xem thường cái gọi là đại hội Tham Bảo này.

Nếu không phải vì đệ tử này, tư chất thực sự quá kém, nàng cũng sẽ không đồng ý đến cái đại hội Tham Bảo này.

Nhưng nàng xưa nay cũng vô cùng bao che.

Vốn có ba đồ đệ.

Kết quả hai người kia đều bị bộ lạc Cửu Lê giết trong trận chiến Phiên Tuyền mấy ngàn năm trước.

Tuy chỉ còn lại một người tư chất cũng không tốt lắm, nhưng nàng lại coi đồ đệ này như bảo bối.

Cho nên lần này tuy tham gia một cái gọi là đại hội Tham Bảo mà nàng căn bản xem thường, nhưng sau khi từ động phủ ra, lại không quản vạn dặm xa xôi chạy đến xem có thể giúp tiểu đồ đệ giải quyết chút chuyện gì không.

Không ngờ lại gặp phải chuyện như vậy.

Không khỏi cũng thu hút sự chú ý của nàng.

Đợi đồ đệ của mình nghe theo lời khuyên, quay về bế quan tu luyện, tranh thủ hấp thu toàn bộ dược lực của viên Long Hổ Đan, để âm dương nhị khí trong cơ thể có thể long hổ giao hội.

Lúc đó sư phụ của nữ tu sĩ mới lẩm bẩm một mình.

“Triệu Vô Cơ à, ta, Kim Quang Thánh Mẫu, muốn gặp ngươi một lần.

Xem xem rốt cuộc là thần thánh phương nào.” Trong tâm mục của Kim Quang Thánh Mẫu.

Một người bình thường tuyệt đối không có khả năng luyện ra loại đan dược này.

Rõ ràng người tên Triệu Vô Cơ này không có năng lực như vậy.

Nhưng một người bình thường như vậy, tại sao lại tùy tay đưa viên đan dược quý giá như vậy cho đồ đệ của mình?

Kim Quang Thánh Mẫu thực sự không hiểu nổi.

Cho nên nàng nhất định phải gặp Vô Cực một lần, giải trừ nỗi băn khoăn trong lòng.

Trong lúc Kim Quang Thánh Mẫu đang băn khoăn không hiểu, Vô Cực đã theo các tu sĩ khác đến hội trường do Cửu Linh Nguyên Thánh định sẵn.

Chỉ thấy trên cao đài xa xa đứng một người, thân hình cao lớn, khí vũ hiên ngang.

Vốn Vô Cực tưởng rằng người được gọi là Cửu Linh Nguyên Thánh, chắc cũng là một người có tuổi, khá uy nghiêm.

Lại không ngờ lại là một người có dung mạo rất trẻ trung.

Đợi Vô Cực đến gần, nhìn kỹ, không khỏi cũng bật cười.

Tưởng là ai, hóa ra lại là một trong những yêu tộc thượng cổ, Cửu Đầu Trùng.

Cùng với Cửu Đầu Sư Tử, Cửu Đầu Trĩ Kê, hợp xưng là Cửu Đầu Tam Yêu.

Chỉ là hiện tại Cơ Nhược Lan và Cửu Đầu Sư Tử đạo hạnh không đủ, cái đầu thứ 9 còn chưa mọc ra.

Cơ Nhược Lan hiện tại đã có tám cái đầu rồi, đang do dự có nên mọc cái thứ chín không, vì nàng khá thích con số tám.

Chỉ thấy Cửu Đầu Trùng trên đài cao giọng nói: "Lần này mọi người, lại đến đây trước, nhất định phải đồng tâm hiệp lực.

Cho nên quy củ không thể không nhắc đến.

Kẻ giết người đoạt bảo, mọi người đều có thể giết, tuyệt không thể tổn người lợi mình, chúng ta nhất định phải đoàn kết yêu thương nhau." Vô Cực nghe xong cũng không khỏi muốn bật cười.

Cửu Đầu Trùng là thứ gì hắn biết rõ, người này lẽ ra đã sớm bị Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thu phục rồi.

Xem ra cái gọi là đại hội tham thảo này cũng là chuyện do Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề bày ra.

Hai người này thật là âm hồn không tan, ở đâu cũng có bóng dáng của họ.

Lời của Cửu Đầu Trùng không dài lắm, chỉ là thiết lập một số quy tắc, tránh việc có kẻ lòng dạ bất chính thấy người khác tìm được pháp bảo tốt rồi nửa đường giết người đoạt bảo.

Nói xong, Cửu Đầu Trùng mở kết giới, các tu sĩ kia cũng kết thành từng nhóm, từ từ tiến vào.

Cuối cùng chỉ còn lại một mình Vô Cực.

Cửu Đầu Trùng hướng về phía Vô Cực nói: "Không vào sao?

Vì sao lại đứng ở đây?" "Cửu Đầu Trùng, ngươi có nhận ra ta không?" Cửu Đầu Trùng nghe Vô Cực nói xong mới định thần nhìn kỹ.

Lúc này Vô Cực cũng hiện ra chân tướng, khiến gã toát mồ hôi lạnh.

Uy danh của Vô Cực sớm đã như sấm bên tai.

Nhất là vị đại sư huynh Sắc Dục Thiên kia, có việc hay không cũng đều nói xấu Vô Cực, nhưng lâu dần mọi người đều biết vị đại sư huynh sâu không lường được, lại thần bí khó lường kia, thực ra năm đó đã bị Vô Cực hành cho ra bã.

Khi đó Sắc Dục Thiên còn đang ở trong Huyết Hải đại trận được gia trì sức mạnh.

Có thể thấy Vô Cực đã đạt đến cảnh giới nào, huống chi đã mấy nghìn năm trôi qua kể từ lúc đó.

Bây giờ thực lực của Vô Cực càng thêm sâu không lường được.

"Hóa ra là Vô Cực sư bá, không biết ngọn gió nào đã thổi ngài đến đây.

Chương 283

Chỗ của ta chỉ là trò trẻ con, đồ vật bên trong thật sự không đáng nhắc tới.” Vô Cực nhìn gã với vẻ nửa cười nửa không, rồi nói: “Chẳng lẽ ngươi nghĩ ta sẽ tranh giành đồ vật với đám tiểu bối sao?

Ta chỉ biết nơi này gần Hoa Quả Sơn của ta như vậy, mà ngươi lại không đến Hoa Quả Sơn chào hỏi một tiếng.

Không xem ta ra gì phải không?” Những giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy ròng ròng trên đầu Cửu Đầu Trùng.

“Sao có thể chứ?

Vô Cực sư bá, sư điệt cũng chỉ sợ có người lên núi quấy rầy sư bá thanh tu thôi ạ.” “Thôi được, hôm nay ta đến cũng không phải để hỏi tội ngươi.

Nếu đã làm rõ ai đang giở trò ở đây, ta cũng yên tâm rồi.” Cửu Đầu Trùng chỉ biết vâng vâng dạ dạ, thái độ cực kỳ khiêm tốn.

“Được rồi, ta vào xem thử.” “A?

Sư phụ cũng muốn vào sao?

Thật không lừa ngài, bên trong chẳng có đồ gì tốt đâu.

Ngài chắc chắn sẽ không vừa mắt.” “Nếu đã đến rồi, sao có thể không vào chứ, vào xem cho biết cũng tốt.” Cửu Đầu Trùng tưởng Vô Cực đang nói đùa, không ngờ Vô Cực đã đi vào.

Cửu Đầu Trùng đương nhiên không biết, Vô Cực ở đây là vì Vô Danh và bạch y nữ tử hiện đang ở dưới đáy Bích Thủy Đàm, hai người đang tranh đấu với nhau.

Vô Cực cũng chỉ muốn tìm chút việc để giết thời gian mà thôi.

Cửu Đầu Trùng vừa tiễn Vô Cực đi, liền thấy một nữ tu sĩ khác từ xa đi tới.

Khí chất trên người nữ nhân này cũng tương đối bất phàm, hai mắt như có điện quang lấp lóe, phảng phất có thể nhìn thấu tâm can người khác.

"Hôm nay rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Sao lại có nhiều nhân vật lợi hại đến thế?" Tuy Cửu Đầu Trùng không nói ra, nhưng gã có thể nhìn ra đạo hạnh của Kim Quang Thánh Mẫu có lẽ cũng không chênh lệch với mình bao nhiêu.

Nhưng gã lại nhìn ra trên đạo bào của Kim Quang Thánh Mẫu có thêu đồ án của Tiệt giáo.

Hiện nay ai mà không biết Tiệt giáo là đại giáo đệ nhất thiên hạ.

Đệ tử trải rộng khắp nơi.

Không giống như Ngọc Hư Cung, bình thường gần như chẳng thấy mấy môn nhân đi lại bên ngoài.

Đương nhiên, yêu cầu thu đồ đệ của Ngọc Hư Cung cũng tương đối hà khắc.

Chỉ riêng việc chỉ thu nhân tộc đã loại bỏ phần lớn tu sĩ.

Tiệt giáo thì hoàn toàn khác, Thông Thiên Giáo Chủ tin vào hữu giáo vô loại, bất kể là ai nguyện ý bái nhập môn hạ, ngài đều có thể coi là đệ tử của mình.

Hoàn toàn không có bất kỳ sự kỳ thị hay phân biệt nào.

Từ phương diện này mà nói, tấm lòng của Thông Thiên Giáo Chủ thật sự vô cùng rộng lớn.

"Đạo hữu có lễ!" "Có lễ, vừa rồi không phải có một người tên Triệu Vô Cơ đi vào sao?" "Triệu Vô Cơ?" Cửu Đầu Trùng sững sờ,

Vô Cực sư bá họ Triệu ư?

Có lẽ do sư phụ gã tương đối thân thiết với Vô Cực, nên không gọi cả họ của ngài ấy chăng.

"Đúng vậy!" Nghe Cửu Đầu Trùng nói vậy, Kim Quang Thánh Mẫu lập tức không quay đầu lại, tiến vào bên trong kết giới.

"Người của Tiệt giáo cũng quá vô lễ rồi.

Vô Cực sư bá còn dễ gần hơn nhiều, một chút giá đỡ cũng không có." Cửu Đầu Trùng lẩm bẩm, cuối cùng cũng tiến vào trong kết giới.

Sau khi Vô Cực tiến vào kết giới, nhìn rõ cảnh tượng xung quanh, không khỏi bật cười.

Hóa ra nơi này chẳng qua là không biết người nào đó muốn ở đây tạo ra một thế giới tương tự như Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Thái Cực Đồ hay Luyện Thần Hồ.

Chỉ là sức mạnh của người đó không đủ, hữu tâm vô lực, nên mới tạo ra một nơi nửa vời như vậy.

Có lẽ vì được tạo ra trước khi Bất Chu Sơn sụp đổ, nên linh khí ở đây tương đối dồi dào.

Trải qua mấy nghìn năm, linh dược cũng đã mọc lên.

Nơi đây đúng là một chỗ thu hái dược liệu không tồi, tuy phẩm chất không cao lắm nhưng cũng không quá tệ, hiện tại lại ít người lui tới, nên nếu thu hái cũng không có ai tranh giành.

Đúng lúc Vô Cực đang cẩn thận quan sát tình hình xung quanh, đột nhiên có một giọng nói vang lên bên cạnh hắn.

"Triệu Vô Cơ, ngươi ngây ra đó làm gì?

Sao lần này lại đến muộn vậy?" Vô Cực quay lại nhìn.

Hóa ra là một nữ tử trẻ tuổi.

Dung mạo bình thường, nhưng trong lời nói dường như rất thân thuộc với kẻ mà Vô Cực đang giả mạo, Triệu Vô Cơ.

“Mưu định rồi mới động mà.” “Nói nhiều quá, mau đi thôi, không thì đồ tốt đều bị người ta giành hết bây giờ.” *Đồ tốt cái quái gì ở đây chứ...* Vô Cực không khỏi thầm phỉ báng.

Nhưng vừa hay Vô Cực cũng là lần đầu đến đây, làm như vậy có thể giả vờ như đã quen thuộc.

Bây giờ lại có người có thể dẫn đường, tội gì không làm?

Thế là Vô Cực liền đi theo nàng.

Trên đường đi cũng khá hoang vu, khắp nơi đều là cỏ dại mọc um tùm, hoàn toàn khác với cảnh tượng một tấc cỏ cũng không mọc bên ngoài.

Nhưng trong đó cũng có một số dược liệu khá có giá trị xuất hiện.

Nhưng đều là những loại không đặc biệt quý hiếm, ít nhất là Vô Cực không thèm để mắt tới.

Chương 284

Vì vậy, Vô Cực lười cả việc giả vờ.

Điều này lại khiến nữ tử kia bất mãn.

Nàng ta mang theo một cái túi, trên đường chỉ cần thấy dược liệu là lại cầm cái cuốc nhỏ, cẩn thận đào lên.

Vô Cực thì như một ông chủ vung tay, chỉ đứng bên cạnh nhìn mà không hề động thủ.

Lúc đầu nữ tử kia cũng không nói gì, nhưng khi đào được nhiều dược liệu, nàng cũng mệt đến toát mồ hôi.

Sống mũi cao thẳng cũng lấm tấm những giọt mồ hôi li ti.

Trên trán cũng có những giọt mồ hôi trong suốt, chảy dọc theo gò má xuống, đến mức này, nàng thở hổn hển nói với Vô Cực: "Ngươi thật sự chỉ đứng nhìn ở bên cạnh thôi à.

Đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc chút nào." Vô Cực không khỏi cười nhạo một tiếng, câu này nếu do một nam nhân nói ra thì thôi đi, từ miệng một nữ nhân thốt ra, đúng là kỳ quặc.

Nhưng nữ tử kia lại trừng mắt nhìn hắn một cái, rồi nói: "Đúng vậy, ta không xinh đẹp.

Nếu ngươi chê, có thể đi tìm người khác mà." Phụt.

Vô Cực vốn tưởng chỉ là quan hệ bạn bè, không ngờ lại có một tầng quan hệ như vậy.

Nhưng muốn xem một người, trước tiên quan sát lời nói, sau đó quan sát hành động.

Vô Cực từ đầu đến cuối không động thủ, nữ tử cũng không oán

trách nhiều, có thể thấy nàng cũng là một người khá hiền lành.

Chỉ là bây giờ hơi mệt, mới nũng nịu một chút thôi.

Vô Cực chỉ có thể thầm nói trong lòng một câu, thật xin lỗi, ta đã giết Triệu Vô Cơ rồi.

Dùng A Tỳ Kiếm, thần hồn câu diệt, từ nay trên đời không còn người nào tên Triệu Vô Cơ nữa.

Vì có tâm lý này, Vô Cực cảm thấy nhường nàng một chút cũng là nên làm.

Vô Cực lại không phải Vô Danh, không tự cao tự đại như vậy.

Thế là hắn vươn tay đỡ lấy cái túi từ tay nữ tử kia.

Thấy Vô Cực chịu giúp mình chia sẻ công việc, nữ tử kia liền chuyển giận thành vui, tuy miệng vẫn phàn nàn hai câu, nhưng trên mặt đã không còn vẻ bất mãn.

Xem ra tình cảm giữa Triệu Vô Cơ và nữ tử này khá tốt, ít nhất là nữ tử này đối với hắn cũng rất chân thành.

Có lẽ là do cái miệng của tên nhóc đó khá dẻo.

Đạo, lữ, pháp, địa.

Đạo lữ cũng là một mắt xích quan trọng trong tu hành.

Triệu Vô Cơ có thể lừa được một đạo lữ đảm đang, cái miệng cũng có công không nhỏ, nếu không dựa vào chút đạo hạnh ba chân mèo kia, ai mà thèm để ý?

Theo quan sát của Vô Cực hiện tại, đạo hạnh của nữ tử này còn lợi hại hơn Triệu Vô Cơ nhiều.

Hai người vừa đi vừa nghỉ, nữ tử này dường như có tính cần kiệm, trên đường chỉ cần thấy dược liệu, không phân cao thấp quý

tiện đều hái xuống.

Vì vậy tốc độ của hai người cũng không nhanh.

Chỉ là những người đi trước đã hái sạch những loại dược liệu tương đối quý hiếm, nên trên đường đi chỉ thấy không ít hố đất bị đào bới, cùng một số dược liệu tương đối rẻ tiền.

Nhưng Vô Cực ngay cả những loại dược liệu tương đối quý hiếm kia cũng không thèm để mắt.

Đồ ở đây thật sự không có đẳng cấp.

Từ khi Bất Chu Sơn sụp đổ, linh khí thiên hạ thưa thớt, chỉ có một số động thiên phúc địa mới có môi trường tương đối tốt, bây giờ tu sĩ trong thiên hạ lại nhiều như vậy.

Dược liệu luôn cung không đủ cầu.

Cho nên dù là loại thấp nhất, vẫn có thị trường.

Đây cũng là hậu quả của việc Tây Phương nhị thánh, Côn Luân Tam Thanh quảng thu môn đồ.

Hồng Quân Lão Tổ đúng là hắc thủ sau lưng.

Quả là hạ một bàn cờ lớn, tu sĩ càng nhiều, khí vận thiên hạ càng phân tán, như vậy tự nhiên không thể xuất hiện một người có thể đối kháng với lão.

Tính toán thật hay.

Chỉ tiếc là cách làm của Vô Cực và Tây Phương nhị thánh không giống nhau.

Binh quý ở tinh chứ không quý ở đông, cần nhiều người như vậy làm gì?

Người tu đạo ai cũng có tư tâm.

Khí vận thiên hạ có bấy nhiêu, Hồng Quân chiếm bốn phần, còn sáu phần để mọi người chia nhau, sao mà được?

Có lúc người đông chưa chắc đã dễ làm việc.

"Bình thường ngươi không phải nói nhiều lắm sao?

Sao hôm nay lại câm rồi, đi lâu như vậy cũng không biết nói hai câu.

Không làm việc thì cũng phải nói hai câu dễ nghe chứ." Vô Cực nghe vậy, quả nhiên không khác mấy so với suy đoán của mình, tên Triệu Vô Cơ kia chính là dựa vào cái miệng mới có thể bám được vị tỷ tỷ này.

"Nếu ta nói ra, e là ngươi không thích nghe đâu.

Mấy loại dược liệu rẻ tiền này, hái thì có ích gì, chẳng qua chỉ là công cốc thôi." "Chậc chậc, mới có mấy ngày không gặp mà đã mắt cao hơn đầu rồi.

Chương 285

Những dược liệu này có thể dùng để luyện Hồi Khí Đan, Tụ Khí Hoàn, Ngưng Khí Tán, còn chưa đủ sao?

Thế nào?

Ngươi thật sự muốn luyện Cửu Chuyển Long Hổ Đan à?

Cũng không xem mình có phải là loại người đó không." Vô Cực cũng bật cười, không ngờ kiến thức của nữ tử này cũng không thấp, lại biết cả Cửu Chuyển Long Hổ Đan.

Chỉ là với tu vi thấp kém như vậy, ăn Cửu Chuyển Long Hổ Đan cũng là lãng phí.

Ngược lại những thứ vừa rồi, chính là phù hợp với người ở tầng lớp này.

Vô Cực chỉ cười cười, lười giải thích, cũng khinh thường việc nói dối, hiện tại huyễn hóa thành hình dạng người khác đã là giới hạn của hắn, nếu còn phải nói những lời hư ngôn giả dối, thật sự có hại cho đạo tâm.

Lúc này, hai người lại gặp phải một nhóm năm, sáu đạo nhân.

"Yo, đây không phải là Thanh Bình tiên tử và Triệu Vô Cơ sao?

Chậc chậc, Triệu huynh thật có thủ đoạn, có thể dỗ dành được Thanh Bình tiên tử yêu mến." Vô Cực chỉ nghe giọng cũng biết trong lời nói của đối phương chứa đầy sự mỉa mai.

Nhưng hắn cũng không đặc biệt để ý.

Dù sao người bị nói cũng không phải hắn, hắn lại không phải Triệu Vô Cơ thật.

Nhưng trong nhóm người kia lại có một nữ tử.

Nữ tử đó đi tới, đến bên cạnh Thanh Bình tiên tử, nói: "Muội muội, theo hắn làm gì?

Nhìn xem, người ta trào phúng trước mặt, hắn còn không dám hó hé một tiếng.

Một chút khí phách cũng không có." Thanh Bình tiên tử nghe vậy mặt đỏ bừng.

"Sư tỷ đừng nói bừa, ta và hắn chỉ là bạn bè thôi." "Vậy thì tốt, ta sớm đã nghe nói tên Triệu Vô Cơ này, là người khéo léo, nịnh trên nạt dưới, làm người lúc nào cũng hai mặt, tỷ tỷ cũng chỉ sợ muội muội bị lợi dụng." Thanh Bình tiên tử nhìn Vô Cực một cái, rồi nói: "Cảm ơn tỷ tỷ quan tâm, ta và hắn chỉ kết bạn đồng hành, đào một ít dược liệu, sau này luyện thành đan dược để đổi đồ." Vô Cực ở đó từ đầu đến cuối không nói một lời.

Nhưng lúc này cũng có thể nhìn ra, mấy tu sĩ đối diện dường như cũng bất bình.

Sở dĩ Vô Cực cảm thấy dung mạo Thanh Bình tiên tử bình thường, chủ yếu là vì bên cạnh hắn có quá nhiều nữ tử tuyệt sắc.

Chưa nói đến Nữ Oa, Nguyên Minh, Thường Hi, Dao Trì những người có dung mạo và khí chất được trời ưu ái, chỉ riêng Cơ Nhược Lan, Thạch Cơ cũng đã hơn Thanh Bình tiên tử nhiều rồi.

Hồ Dật Tiên tuy chỉ là một con hồ ly, nhưng ở đây tuyệt đối có thể mê hoặc mấy tu sĩ đối diện đến thần hồn điên đảo.

Nhưng nếu bỏ qua những điều kiện so sánh này.

Chỉ cần nhìn vị sư tỷ đang nói chuyện với Thanh Bình tiên tử, có thể biết, trong lòng đám tu sĩ này nàng phiêu nhiên như tiên.

Nếu không sao có thể được gọi là tiên tử.

Vô Cực quan sát một lúc, cảm thấy tính cách phẩm hạnh của nàng đều khá tốt.

Cũng cảm thấy so với lúc mới quen, nàng càng nhìn càng thuận mắt.

"Tiên tử, mấy người chúng ta cũng có thể giúp cô đổi thứ cô cần mà, hà tất phải nhờ đến kẻ này, hắn là một tên gian thương đó.

Lòng dạ đen tối, thủ đoạn độc ác.

Bây giờ chưa kết thành đạo lữ với cô, nên có một số thủ đoạn chưa dùng đến thôi, đến lúc đó có lẽ cô khóc không ra nước mắt." Vô Cực cũng muốn bật cười, đối phương có lẽ nói thật, nhưng nói ra trong tình huống này có thể sẽ gây ra tâm lý phản nghịch.

Ai mà lại cảm thấy mình sai chứ?

Huống chi dưới con mắt của bao người, những lời này nên nói thầm, chỉ có hai người trong tình huống riêng tư, trước tiên khen một phen, rồi mới nói ra, đối phương mới dễ tiếp nhận hơn.

Quả nhiên đạo nhân bên kia vừa nói xong, Thanh Bình tiên tử liền chau mày dựng đứng nói: "Lo cho mình đi là được rồi, ta làm việc tự có chừng mực, các người đừng tùy tiện phỉ báng người khác." Các đạo nhân kia nghe nàng nói vậy, tự nhiên cũng tức không nhẹ.

Đúng là không biết nghệ thuật nói chuyện.

Vô Cực một bên như chuyện không liên quan đến mình, như đang xem kịch vui, cười ha hả.

Thanh Bình tiên tử cũng trừng mắt nhìn Vô Cực một cái, rồi nói: "Người ta nói ngươi như vậy, ta giúp ngươi ra mặt, ngươi lại đứng bên cạnh như đang xem kịch vui, rõ ràng ta đang giúp ngươi, mà

ngươi lại như một người ngoài cuộc.” Vô Cực thầm nghĩ, ta vốn là người ngoài cuộc mà.

Chỉ là thuận theo lời nàng nói tiếp: “Người ngay thẳng tự sẽ trong sạch, hà tất phải so đo với họ.” Đây vốn là phong cách của Vô Cực, mặc cho gió thổi sóng dập, trăng sáng vẫn soi sông lớn.

Vốn không cần thiết phải tranh cãi vô vị với người khác.

Người dễ nổi giận, con đường tu hành sẽ rất khó đi.

Trảm tam thi chứng đạo, mới chỉ là bước đầu trên con đường tu hành.

Muốn bước lên đại đạo kim quang, tất phải chặt đứt chấp niệm.

Trong cơ thể người đều có tam thi trùng.

Trên, giữa, dưới mỗi nơi đều có tam thi, gọi là tam thi cửu trùng tử.

Diệt trừ gốc rễ của tam thi, gọi là trảm tam thi chứng đạo.

Thượng thi trùng tên là Bành Hậu, ở trong Nê Hoàn Cung của người, khiến người linh trí không thông, thiếu trí tuệ, càng dễ nổi giận, dễ có các loại cảm xúc tiêu cực.

Trung thi trùng tên là Bành Chất, ở trong lồng ngực người, khiến người không được bình tĩnh, không thể tĩnh tọa thanh tu.

Hạ thi trùng tên là Bành Kiều, ở trong khí hải của người, khiến người dễ tham lam dục vọng nam nữ ẩm thực.

Theo quan sát của Vô Cực, trong Tiệt giáo, rất nhiều đồ đệ của Thông Thiên Giáo Chủ đều có những dị thuật xuất chúng, nhưng phần lớn đều chưa trảm tam thi.

Tuy môn đồ đông đảo, người tài lớp lớp, nhưng về chất lượng lại kém xa Ngọc Hư Cung.

Chương 286

Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên, ai nấy đều đã trảm tam thi.

Mấy tu sĩ nhỏ bé trước mắt, rõ ràng chưa đến cảnh giới đó, chỉ là những người bình thường mới chạm đến ngưỡng cửa mà thôi.

Dù họ có châm chọc mỉa mai Vô Cực mấy ngày mấy đêm, Vô Cực cũng sẽ không vì thế mà nổi giận.

Chó sủa mình, chẳng lẽ mình lại nổi giận với chó sao?

Đối với hạ trùng không thể nói chuyện băng giá được.

Thấy Vô Cực không tiếp lời mình, sư tỷ của Thanh Bình tiên tử nhìn Vô Cực một cái, rồi nhỏ giọng nói với Thanh Bình tiên tử: "Cũng không biết hắn thật sự yếu đuối, hay là thật sự có kiến thức.

Cứ không tiếp nhận khiêu khích của đối phương, chúng ta cũng không tiện động thủ." Thanh Bình tiên tử cười cười nói: "Hắn sợ hãi đó." Vô Cực nghe những lời này, cũng không có bất kỳ biểu cảm gì.

Hắn nào có dễ bị kích động như vậy, lúc đó Thạch Cơ thảm như vậy, Vô Cực cũng không hề nổi giận.

Chỉ có Vô Cực có thể làm người khác nổi giận, người khác muốn chọc giận hắn thì không dễ như vậy.

Chẳng phải Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thượng Lão Quân và cả Hồng Quân Lão Tổ, đều là những người hỉ nộ không lộ ra mặt sao.

Cũng chỉ có Thông Thiên Giáo Chủ thích đem hỉ nộ ái ố thể hiện ra mặt, nên mới càng ngày càng bị Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thượng Lão Quân bỏ xa.

"Đồ vô dụng, chúng ta đi!" Thấy Vô Cực từ đầu đến cuối không

tiếp lời, cũng không còn cách nào khác, vị sư tỷ kia nói chuyện với Thanh Bình tiên tử một lúc rồi cũng rời đi.

"Này." Đợi nhóm người kia đi hết, Thanh Bình tiên tử hỏi Vô Cực: "Vừa rồi ngươi không nói gì là vì sợ hãi đúng không?" "Ta sợ hãi..." "Quả nhiên là vậy..." Thanh Bình tiên tử nghe Vô Cực nói, tuy giống như trong lòng nghĩ, nhưng không khỏi vẻ mặt có chút thất vọng.

Nữ tử nào mà không hy vọng ý trung nhân của mình là một anh hùng cái thế, có thể đội trời đạp đất.

Vừa rồi áp dụng biện pháp như vậy không phải là không sáng suốt, nhưng không khỏi có chút nhu nhược vô dụng, trong lòng cũng không thoải mái.

Nhưng biểu cảm đó trên mặt nàng không dừng lại quá lâu, liền nghe Vô Cực nói tiếp: "Ta sợ hãi nếu thật sự động thủ sẽ làm họ bị thương, mặt mũi mọi người sẽ không hay, dù sao cũng là bạn của sư tỷ ngươi." "Ha ha, ngươi thật biết nói đùa, nếu nói về công phu trên tay, thiên hạ này người thắng được ngươi quả thật nhiều lắm, nhưng nếu nói về công phu trên miệng, ta nghĩ ngươi có thể xưng là thiên hạ đệ nhất." Thanh Bình tiên tử che miệng cười nhẹ, nói: "Ta thích kết bạn đồng hành với ngươi cũng không phải vì lý do gì khác, mà là vì ngươi thích nói đùa, lúc nào cũng có thể chọc ta vui." Thôi được rồi, Vô Cực rõ ràng nói thật, nhưng lại bị người ta cho là nói dối, cũng không còn cách nào khác, Vô Cực cũng lười giải thích.

Hai người cứ như vậy vừa đi vừa nói, thực ra cũng chỉ có một mình nàng nói, Vô Cực chỉ im lặng lắng nghe.

"Phía trước đến mê cung đó rồi, lần này chúng ta có muốn vào xem thử không?" "Được thôi." "Ồ, hôm nay ngươi đồng ý nhanh vậy, lần trước sống chết cũng không chịu vào, nói ra một đống đạo lý.

Người vào đó từ trước đến nay chưa có ai ra?

Bây giờ không sợ nữa à?" Vô Cực nghe đến đây không khỏi cũng phấn chấn tinh thần.

Lại có nơi tốt như vậy sao?

Vốn tưởng rằng đi một mạch xuống đây đều bình bình, chỉ có một ít dược liệu rẻ tiền, rồi có lẽ có vài món pháp bảo không bắt mắt mà thôi.

Không ngờ lại có một nơi quỷ dị như vậy, tuy trong lời nói của nàng cũng không nghe ra được, nhưng một cái mê cung khiến cho người vào tìm bảo đều có đi không có về, đã đủ để khơi dậy hứng thú của Vô Cực.

Trong lúc chờ đợi kết quả của Vô Danh, cũng coi như đã tìm được một việc có thể gây hứng thú cho Vô Cực.

"Thời thế đã khác rồi, ta của hôm nay đã khác xưa, ngươi có dám cùng ta vào không?

Chỉ cần có ta ở đây, có thể bảo đảm ngươi bình an." "Thật biết khoác lác." Thanh Bình tiên tử tuy biết Vô Cực đang khoác lác, nhưng vẫn cười tươi như hoa.

Có lẽ sinh vật gọi là phụ nữ thích nghe những lời dễ nghe, chỉ cần thái độ của ngươi ở đó là được.

Nhưng điều nàng không biết là, Vô Cực đang nói thật.

Nếu bình thường Thanh Bình tiên tử thật sự cùng Triệu Vô Cơ đi vào mê cung đó, không chừng cũng giống như những đạo nhân có đi không có về kia, không bao giờ có thể đi ra khỏi mê cung đó nữa.

Nhưng Vô Cực là ai?

Muốn từ đây đi ra mười lần tám lượt, cũng chỉ là chuyện dễ như

trở bàn tay.

Lại có thứ gì có thể làm khó được Vô Cực chứ?

Lúc này, sư tỷ của Thanh Bình tiên tử lại xuất hiện.

“Sư muội, lại đây, ta có vài lời muốn nói với muội.” “Sư tỷ lại có chuyện gì sao?

Ta đang chuẩn bị vào mê cung đó thám hiểm một phen đây.” Sư tỷ kéo Thanh Bình tiên tử sang một bên, vội vàng hỏi: “Không phải là Triệu Vô Cơ lừa muội vào đó chứ?

Nơi đó không thể vào được đâu.” Thanh Bình tiên tử lắc đầu nói: “Không phải đâu, ta sớm đã muốn vào xem thử rồi, chỉ là một mình lại không dám đi, lần trước gọi hắn vào hắn sống chết không chịu, nhưng lần này lại dễ dàng đồng ý, vừa hay ta có thể kết bạn đi vào, sư tỷ có muốn cùng đi không, nhiều người thêm một chút, nếu có tình huống bất ngờ xảy ra cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.” “Muội không biết người vào đó rồi đều không bao giờ ra được nữa sao?” “Nghe nói rồi, nhưng đó không phải là lời đồn sao?

Mấy năm liên tục cũng không có ai vào mê cung đó nữa.

Ta đang nghĩ có phải chỉ là lời đồn nhảm không, một số người vì muốn dọa chúng ta, không cho chúng ta vào đó, mới truyền ra lời đồn như vậy.” Thanh Bình tiên tử nói: “Thực ra ta đã quan sát rất kỹ, trong số những người vào trước chúng ta, dường như cũng không có ai đột nhiên mất tích, nên ta nghĩ có thể vào xem thử.

Dược liệu ở ngoài cũng bị người khác hái gần hết rồi, cũng không còn đồ gì tốt.” Hai vị sư tỷ muội đang nói chuyện ở đó, Vô Cực thì đứng xa xa.

Hắn cũng không thể đi nghe lén người khác nói chuyện, chỉ là nhĩ lực cực mạnh, lời nói của người khác đều có thể nghe thấy.

Trong Tiệt giáo có một đôi huynh đệ tai thính mắt tinh, mắt có thể nhìn xa ngàn dặm, tai có thể nghe vạn dặm.

Nhưng đối với đại năng như Vô Cực, đó chỉ là tiểu đạo vặt vãnh, không đáng nhắc tới.

Lúc này, mấy đạo nhân khiêu khích Vô Cực lúc trước lại đến, vây chặt lấy Vô Cực.

"Cũng không biết tên nhóc nhà ngươi cho tiên tử uống bùa mê thuốc lú gì, mà có thể khiến nàng thần hồn điên đảo như vậy.

Nhưng vừa rồi tiên tử ở bên cạnh ngươi, mấy người chúng ta cũng không dám tùy tiện động thủ, bây giờ ngươi đã lẻ loi rồi, ta phải nói chuyện phải trái với ngươi một chút." Vô Cực nghe ý tứ trong lời nói của đám người này, dường như là nếu không biết điều, mấy người họ sẽ cho Vô Cực một bài học.

"Được." Vô Cực thản nhiên nói.

Vô Cực càng tỏ ra vẻ phong khinh vân đạm, đám người kia càng tức giận.

"Còn giả vờ cái gì?

Chương 287

Thật sự tưởng mình là đắc đạo cao nhân rồi sao?

Nhìn cái bộ dạng đức hạnh của ngươi, ta thật sự phi!" Vô Cực chỉ cười cười, không nói gì.

Vẻ mặt thản nhiên như vậy, cuối cùng cũng kích động đám người kia, có lẽ vốn chỉ định nhân lúc Vô Cực một mình ở đây, Thanh Bình tiên tử không ở bên cạnh để cảnh cáo.

Nhưng Vô Cực cũng không còn cách nào khác.

Mặc dù lúc này Vô Cực nếu chịu xin tha, để họ sỉ nhục một trận, có lẽ đám người này sẽ hả hê rời đi, thậm chí hắn cũng có thể la lớn, gọi Thanh Bình tiên tử lại, đám người này chắc chắn cũng không dám tiếp tục quấy rầy.

Nhưng hai cách này làm sao Vô Cực có thể áp dụng được, hắn có xứng đáng không?

Một trong số các đạo nhân rút kiếm ra, nhìn về phía Thanh Bình tiên tử, rồi nhỏ giọng nói: "Bên đó cách xa, chúng ta ở đây xử lý tên nhóc này.

Quay lại nói hắn chạy vào mê cung rồi, cũng thần không biết quỷ không hay." Vô Cực thản nhiên cười, chẳng hề để ý.

Hắn không thèm so đo với đám kiến hôi này, chỉ là nếu đám người này muốn làm con thiêu thân lao đầu vào lửa, vậy thì cuối cùng sinh tử đạo tiêu cũng không liên quan đến hắn.

Tiếc là kế hoạch cuối cùng không thành công, vì Thanh Bình tiên tử vẫn luôn nhìn về phía này.

Thấy những người kia vây lấy Vô Cực, nàng cũng không nói

chuyện với sư tỷ nữa, vội vã kết thúc cuộc đối thoại rồi quay lại.

Đám người kia thấy Thanh Bình tiên tử đến, mới hậm hực lui ra.

"Sao vậy?

Đám người đó không làm gì ngươi chứ?" "Họ có thể làm gì ta?" "Xem ngươi khoác lác kìa, trên mặt đến biểu cảm sợ hãi cũng không có, còn ở đây khoác lác.

Đi thôi, chúng ta vào mê cung xem thử." Vô Cực nghe xong cũng cạn lời, rõ ràng là một bộ dạng phong khinh vân đạm, lại cứ bị nàng nói thành như bị dọa đến mặt không còn giọt máu, mắt thần gì vậy?

Nhưng Vô Cực vốn cũng có hứng thú vào mê cung xem thử, nên cũng không từ chối đề nghị của nàng, hai người cùng dắt tay nhau bước vào cổng mê cung.

Phía sau họ, sư tỷ cũng hội hợp với mấy đạo nhân kia.

"Vậy chúng ta cũng vào thôi.

Triệu Vô Cơ cái đồ vô dụng đó còn dám vào, chúng ta có gì phải sợ?" "Đừng, đừng vào, hắn là vô tri vô úy.

Chúng ta hà tất phải vào đó chết cùng hắn chứ?

Nếu hắn có thể bình an vô sự ra ngoài, chúng ta lại vào cũng không muộn." "Đạo hữu nói gì vậy?

Bảo ta đi nhặt đồ thừa của Triệu Vô Cơ, thà giết ta đi còn hơn.

Hắn dám vào, ta cũng dám vào, sư tỷ, người thì sao?" Sư tỷ vừa rồi khuyên Thanh Bình tiên tử nửa ngày không nghe, đối với vị tiểu sư muội này, nàng tương đối quan tâm, thế là cau mày nói: "Ngươi nói cũng có lý, chuyện vào đó rồi không ra được nữa, chỉ là một lời đồn rất xa xưa.

Chúng ta đi tới đi lui cũng mấy lần rồi, cũng chưa từng thấy có gì

quái dị.

Cùng lắm chúng ta vào đó nếu phát hiện có chỗ nào quái dị, thì lập tức lui ra là được." Nghe sư tỷ nói vậy, những người khác cũng đành phải cùng nhau đi vào.

Tu sĩ nam nhiều nữ ít, muốn có đạo lữ, cần phải cạnh tranh rất kịch liệt, lúc này nếu không dám theo bước chân của sư tỷ, không nghi ngờ gì sẽ bị loại khỏi cuộc cạnh tranh.

Lại cũng có một cách nghĩ khác.

Triệu Vô Cơ còn dám vào, tại sao mình không dám, chẳng lẽ mình không bằng Triệu Vô Cơ sao?

Chỉ là sau khi đám người đó tiến vào trong động huyệt, trước mặt là một mảnh tối đen.

Vì vậy ai nấy cũng thắp sáng quan hoa trên đỉnh đầu, từng người một như những bóng đèn phát sáng, đi trong động huyệt tối đen.

"Ồ!

Không đúng!" Người đầu tiên phát hiện không đúng là sư tỷ của Thanh Bình tiên tử.

Dù sao tâm tư của phụ nữ cũng tinh tế hơn một chút, phát hiện nơi đám người vừa đi qua dường như quen thuộc.

Sau đó nhìn kỹ, lại thấy một tảng đá ven đường, trông giống như một khuôn mặt người nửa cười nửa không.

Vô cùng quỷ dị.

Sư tỷ cũng cảm thấy hình như cứ cách một khoảng thời gian lại xuất hiện một tảng đá như vậy.

Chẳng lẽ tảng đá như vậy ven đường thật sự có ở khắp nơi sao?

Nhưng nhìn kỹ cảnh sắc gần tảng đá.

Thật sự giống hệt như lúc trước.

“Chuyện gì vậy?

Bị mê hoặc rồi sao?” Mấy người đều vỗ vào huyệt Đại Chùy sau gáy của nhau.

Nơi này có thể thông linh đài, có thể làm cho linh đài một mảnh thanh minh, nếu có mê thuật, cũng có thể dễ dàng hóa giải.

Chỉ là linh đài của mọi người đều một mảnh thanh minh, cảnh sắc trước mắt cũng giống hệt, không hề có bất kỳ thay đổi nào.

“Xem ra nơi này quả thật tương đối quỷ dị.

Triệu Vô Cơ cũng chỉ đi trước chúng ta vài bước thôi, chúng ta đi nhanh như vậy, mà lại không gặp.

Hay là chúng ta lui về trước, rồi bàn bạc sau.” Thực ra trong lòng mấy đạo nhân kia đều đã nảy sinh ý định rút lui, chỉ là không ai muốn mở lời trước, bây giờ sư tỷ đã đề xuất trước, mọi người đều như được đại xá, thở phào một hơi dài.

Con đường ở đây lúc mới vào động huyệt còn rộng rãi, nhưng càng đi vào trong động huyệt càng chật hẹp, ở nơi chật hẹp đó đối với mọi người đều tạo ra một cảm giác áp bức vô cùng.

Ai cũng muốn thoát khỏi tình cảnh này, nhưng đi đi lại lại như đang đi vòng tại chỗ.

Chương 288

Cho nên không ai muốn ở lại đây lâu nữa.

Lúc quay về lại không gặp phải tình cảnh như vậy, nhanh chóng đã đến nơi vừa mới vào động huyệt.

"Chuyện gì vậy!

Sao ở đây lại có một cánh cửa đá?" Nhưng khi đám người đó quay lại lối vào vừa rồi, lại phát hiện không biết từ lúc nào ở đây lại xuất hiện một cánh cửa đá.

Lối vào động huyệt vốn tương đối lớn, nhưng cánh cửa đá này cũng vô cùng khổng lồ, vừa hay chặn kín toàn bộ lối ra.

"Tránh ra, để ta." Người nói là một đạo nhân thân hình cao lớn vạm vỡ, có chút xem thường cánh cửa đá này.

Bản thân hắn tu hành pháp môn Bàn Sơn Tá Lĩnh, sức mạnh vô cùng, một vai vác cả một ngọn núi cũng có thể đi như bay, huống chi chỉ là một cánh cửa đá.

"Hây!" Đạo nhân đó miệng lẩm bẩm, thân hình vốn đã to lớn, dưới câu thần chú thân hình lại phình to.

Trông như Cự Linh Thần.

Đợi đến khi biến thành một người khổng lồ, mới tung một quyền mạnh mẽ về phía cửa đá.

Cú đấm đó thế như sấm sét, mạnh như sấm rền, sức mạnh cực lớn, kình phong mang theo còn thổi bay cả y phục của mấy đạo nhân đứng bên cạnh.

Oanh!

Cú đấm có thể khai sơn liệt thạch, đủ để đánh tan một ngọn núi nhỏ, đánh vào cánh cửa đá đó, lại không hề có chút rung động nào, chỉ là nơi bị đấm có một vết trắng nhỏ nông.

"Aiyo, tay của ta!" Đạo nhân kia lại bị toàn bộ sức mạnh của mình phản chấn, khiến xương tay, xương cánh tay phải của hắn đều gãy nát.

"Giang đạo hữu lui xuống trước, để ta dùng pháp bảo tấn công thử!" Sư tỷ cũng lấy ra pháp bảo trấn đáy hòm.

Lúc này sắc mặt ai nấy đều vô cùng ngưng trọng, không còn vẻ thoải mái như trước.

Cũng không cảm thấy sau khi xuất pháp bảo, nhất định có thể phá vỡ cánh cửa đá, trở lại bên ngoài.

"Sư tỷ, ta cũng giúp một tay, nhiều người góp củi lửa càng cao." "Vậy thì đòn tấn công của chúng ta phải tập trung vào một điểm mới có thể phát huy sức mạnh tối đa." Cuối cùng sư tỷ dựa theo phương vị của cửu cung cách định ra một vị trí thích hợp nhất, sau đó bảo mọi người đều nhắm pháp bảo của mình vào một chỗ.

Kim quang lóe lên, hương thơm bay đầy phòng, vô số chữ vàng chú ngữ phù văn lơ lửng trong không khí.

Pháp bảo của mọi người cũng kim quang đại thịnh, mạnh mẽ tấn công vào một điểm nào đó trên cửa đá.

Oanh oanh oanh!

Nhiều người cùng tấn công một lúc, uy lực vô cùng lớn, nhưng dù cho cát đá trên đỉnh động không ngừng rơi xuống, cánh cửa đá kia vẫn không có dấu hiệu gì là sẽ bị phá vỡ.

"Xong rồi, thật sự không ra được nữa rồi." Sau khi thi triển toàn bộ sức mạnh, mọi người giờ đây cũng lòng như tro tàn.

Quả nhiên không nghe lời người xưa, khổ đau trước mắt, không ngờ lời đồn kia lại là thật.

"Ai, không ngờ ta lại phải chết cùng với tên vô dụng Triệu Vô Cơ ở đây, thật là thiên đạo bất công a!" Một đạo nhân nào đó lại không kiềm được mà có chút oán trách sư tỷ.

Bây giờ mọi người đều sắp chết rồi, sắp bị nhốt chết trong cái sơn động này rồi, bình thường có thích sư tỷ đến đâu, lúc này liên quan đến sinh mệnh an nguy của mình, càng không kiềm được mà tự tư.

Nhưng cũng có người cảm thấy đây là một cơ duyên, nếu mọi người có thể sống sót trở về.

Nơi này cũng là đồng cam cộng khổ, không chừng cũng là một cơ hội, có thể khiến sư tỷ đối với mình có cái nhìn khác.

"Đạo hữu đừng lo, tuy ở đây có cửa đá không ra được, nhưng những nơi khác chưa chắc đã không có lối ra.

Nếu đã không ra được, không bằng chúng ta xông vào trong một phen, không chừng có cơ duyên khác." Những người khác cũng gật đầu đồng ý.

Chỉ là đạo nhân vô cùng tiêu cực lúc trước lại không chịu quay lại con đường tuần hoàn vô hạn kia.

"Các người muốn đi thì đi, ta thà đi bộ mãi mãi trong cái con đường vô tận vô tận kia, không chừng ở đây có kẻ ngốc nào đó lại vào, lúc đó ta có thể tha hồ trào phúng một phen." Mọi người cũng không quản được, đành bỏ lại một người ở đó, rồi tiếp tục lên đường.

Cùng lúc đó, Vô Cực và Thanh Bình tiên tử cũng đã sớm đi trên con đường tuần hoàn vô tận kia.

"Triệu Vô Cơ, ngươi có cảm thấy con đường chúng ta đi dường như quen thuộc, không phải là chúng ta đã đi qua rồi sao?" Vô Cực

thầm nghĩ, đại tỷ cuối cùng cũng phát hiện ra rồi sao.

Thực ra Vô Cực sớm đã phát hiện ra điều này, chỉ là theo lý mà nói, đạo hạnh của Thanh Bình tiên tử còn cao hơn hắn một chút.

Tục ngữ có câu, lộ xảo bất như tàng chuyết, Vô Cực tuy sớm đã phát hiện, nhưng cũng không lên tiếng nhắc nhở.

Để xem Thanh Bình tiên tử đến lúc nào mới có thể phát hiện ra.

Quả nhiên đi đến lần thứ năm, Thanh Bình tiên tử mới có chút phát hiện.

Tuy vậy, nhưng động sát lực như vậy cũng không tệ rồi, không thể so sánh với chuẩn thánh như Vô Cực được.

"Hình như cũng vậy." Thanh Bình tiên tử lườm Vô Cực một cái nói: "Thật không thể trông cậy vào ngươi được.

Ngay cả cái này cũng không nhìn ra, ngươi không để ý cảnh sắc chúng ta đi qua luôn có sự lặp lại sao?

Không biết cách phá giải sao?" Vô Cực biết, nhưng không nói, để xem Thanh Bình tiên tử rốt cuộc sẽ làm thế nào.

Thực ra ngay khi vừa vào đây, Vô Cực đã dùng hệ thống để thu thập thông tin về nơi này, vì phát hiện ra toàn bộ động huyệt hay mê cung, thực ra là một đại trận.

Chỉ cần thu thập xong, nơi này đối với Vô Cực mà nói, không còn chút bí mật nào nữa.

Cho nên Vô Cực một chút cũng không hoảng.

Lại nói, cùng lắm thì hủy đi toàn bộ ngọn núi, cũng có thể từ đây ra ngoài được.

"Chúng ta đi thêm một lần nữa, ta mơ hồ nhớ có một nơi, hình như không giống những nơi khác." Ồ?

Điểm này của Thanh Bình tiên tử, lại cũng nằm ngoài dự liệu của Vô Cực, Vô Cực ngược lại cũng không phát hiện ra nơi đó.

Chương 289

Có lẽ Vô Cực quá ỷ lại vào hệ thống nên không đặc biệt quan sát kỹ.

Hai người đi thêm một lần nữa, Vô Cực gần như cùng lúc với Thanh Bình tiên tử phát hiện ra điểm đó.

Mỗi lần đi qua nơi này gần như đều giống nhau, nhưng lại có một chỗ không giống, vì ở nơi đó trong bóng tối lại mọc lên một cây cỏ.

Cây cỏ đó lại hoàn toàn khác với những loại cỏ bình thường.

Cỏ thông thường cơ bản đều là màu xanh, khô rồi cũng là màu vàng, nhưng cây cỏ kia lại màu đỏ sẫm, như đã hút máu.

Đi đến đó có thể ngửi thấy một mùi tanh của máu nhàn nhạt.

Thanh Bình tiên tử và Vô Cực, thực ra cũng không phải dùng mắt thường nhìn thấy cây cỏ đó, mà là bị mùi tanh đặc trưng của máu thu hút.

Vô Cực lập tức càng có hứng thú.

Cây cỏ này hắn có nhận ra.

Huyết Tinh Thảo là tên gọi phổ biến nhất.

Trong U Minh Huyết Hà, ven sông mọc đầy loại cỏ này.

Vô Cực sao có thể không quen thuộc với loại cỏ này chứ?

Chỉ là ở nơi khác ngoài Huyết Hà, Vô Cực là lần đầu tiên nhìn thấy loại cỏ này.

Chẳng lẽ nơi này có liên quan đến Minh Hà Lão Tổ hoặc Huyết Hà sao?

Điều này không thể biết được.

"Cỏ gì vậy?

Sao lại quái dị như vậy." Tuy trên mặt Thanh Bình tiên tử lộ ra vẻ mặt vô cùng ghét bỏ, nhưng với tư cách là một người cuồng thu thập, không kiềm được mà muốn hái cây cỏ này xuống, thậm chí còn cho rằng những khốn cảnh gặp phải, đều là do cây cỏ này gây ra.

Suy nghĩ của Thanh Bình tiên tử cũng không sai.

Huyết Tinh Thảo vốn có tác dụng mê hoặc lòng người.

Trên Huyết Hà đệ nhất đạo, không biết bao nhiêu người, bao nhiêu sinh linh đã bị Huyết Tinh Thảo mê hoặc, rồi từ từ đi vào Huyết Hà bị chết chìm.

Cho nên Thanh Bình tiên tử cho rằng Huyết Tinh Thảo gây ra tác dụng, Vô Cực cũng đồng ý, chỉ là chỉ dựa vào một cây Huyết Tinh Thảo không thể đạt được yêu cầu như vậy.

Nơi này chắc chắn cũng có liên quan đến trận pháp.

Chỉ là hôm nay không biết hệ thống bị làm sao.

Bình thường thu thập phân tích chưa bao giờ chậm như vậy.

Thiên La Địa Võng đại trận, Huyết Hà đại trận, cũng không mất thời gian thu thập lâu như vậy.

"Đừng động." Thấy Thanh Bình tiên tử muốn hái cây cỏ kia, Vô Cực không kiềm được mà lên tiếng.

"Cây cỏ này là Huyết Tinh Thảo, nếu dùng tay không chạm vào, sẽ bị hút cạn toàn bộ máu trong cơ thể, biến thành xác khô mà chết." "Kinh khủng vậy sao, ngươi không phải đang dọa ta chứ?" Vô Cực thản nhiên cười nói: "Ta lừa ngươi làm gì?" Nói rồi Vô Cực từ từ đi tới, rồi đặt hai ngón tay lên phía trên Huyết Tinh Thảo.

Chỉ thấy ngón tay Vô Cực không chạm vào Huyết Tinh Thảo, cây cỏ kia ngẩng đầu lên, liều mạng muốn vươn tới ngón tay Vô Cực, rồi từ đầu ngón tay Vô Cực lại thấm ra máu.

Thực ra với loại Huyết Tinh Thảo này căn bản không thể làm tổn thương Vô Cực một phân nào, chỉ là Vô Cực vì muốn biểu diễn, cố ý không dùng bất kỳ pháp lực nào để chống cự, ngược lại vì để phối hợp với Huyết Tinh Thảo, đặc biệt để huyết khí của mình chảy vào đầu ngón tay.

Nếu không với năng lực cỏn con của Huyết Tinh Thảo, muốn hút một chút máu từ trên người Vô Cực, đó cũng là vạn vạn không thể.

Nhưng sau khi thấy điều này, Thanh Bình tiên tử lập tức cũng tin tưởng Vô Cực.

"Sao ở đây lại có thứ quỷ dị như vậy?

Loại cỏ này có giá trị dược liệu không?" "Có thể luyện thành độc dược, bôi lên binh khí, chỉ cần làm người bị thương, thấy máu rồi sẽ khiến người đó trí óc không minh mẫn, hung tính đại phát." "May mà có ngươi ở đây, nếu không máu của ta chắc chắn đã bị hút cạn rồi." Nói rồi, hắn lật tay, một trận chưởng phong thổi qua, đánh tan cây Huyết Tinh Thảo kia thành tro bụi.

Lúc này cảnh tượng trước mắt hai người cũng thay đổi.

Hóa ra những cảnh vật lặp đi lặp lại vừa rồi, chẳng qua là do Huyết Tinh Thảo cổ hoặc lòng người mà huyễn hóa ra.

Vô Cực nếu dùng con mắt thứ ba trên trán, con mắt chân thực đó cũng có thể nhìn thấu huyễn tượng huyễn hóa ra.

Chỉ là giết gà cần gì dùng dao mổ trâu.

Bây giờ lộ ra con mắt thứ ba, e là sẽ dọa chết Thanh Bình tiên tử mất.

“Cuối cùng cũng qua được cửa thứ nhất, xem ra nơi này thật sự rất quỷ dị, ta bây giờ có chút tin rằng người vào đây sẽ không ra được nữa rồi, chỉ là sao ngươi lại biết về loại cỏ này?

Không phải ngươi đã từng thấy qua rồi chứ?” “Không có, ta cũng chỉ nghe người khác nói thôi.” Vẻ mặt thản nhiên của Vô Cực, cũng không khỏi khiến người khác đối với lời nói của hắn vô cùng tin phục.

Càng đi vào trong, Vô Cực cũng có sự hiểu biết tương đối về địa hình nơi này, lại phát hiện rõ ràng đang ở trong lòng núi, nhưng dưới chân lại có chút quỷ dị.

Thỉnh thoảng đang đi, mặt đất sẽ đột nhiên lún xuống, lộ ra một cái hố lớn, nếu không phải Vô Cực lúc đi đường chân đều nhẹ nhàng, nếu không đã sớm rơi vào trong hố sâu.

“Sao ở đây lại nhiều hố như vậy?” Thanh Bình tiên tử né được một cái hố lớn, thực ra cũng là do Vô Cực ngầm giúp đỡ, nhưng cũng kinh hồn chưa định, nhìn cái hố sâu không thấy đáy đó, cũng lòng còn sợ hãi.

Chỉ thấy cái hố lớn đó, vô cùng đen, cũng vô cùng sâu, trông như không thấy đáy, tiện tay nhặt một viên đá vụn trên đất, rồi ném vào, lại không nghe thấy bất kỳ tiếng vọng nào.

Cũng không biết bên dưới có chứa đầy bông gòn, có thể hấp thụ âm thanh của vật rơi xuống, hay là thật sự sâu không thấy đáy, ném xuống rồi mà vẫn chưa chạm đáy, cho nên tự nhiên cũng không thể có bất kỳ tiếng vọng nào truyền lên.

“Cẩn thận một chút, đi theo ta đi.” Vốn là Thanh Bình tiên tử ở phía trước, Vô Cực ở phía sau.

Nhưng Vô Cực thật sự không kiên nhẫn nổi, đi đường chậm chạp

cẩn thận như vậy, không bằng để hắn đi trước dẫn đường, như vậy cũng có thể đi nhanh hơn một chút.

Thanh Bình tiên tử cũng có chút nghi ngờ, nhìn Vô Cực ánh mắt cũng có chút khác lạ.

Chương 290

Vì biểu hiện của Vô Cực hôm nay thật sự quá bất thường, so với bình thường hoàn toàn khác, như hai người có tính cách hoàn toàn khác nhau.

Sự ba hoa, ngọt ngào thường ngày đều biến mất, thay vào đó là tính cách thản nhiên phong khinh vân đạm.

Nhìn thì có vẻ xa cách, nhưng lại khiến Thanh Bình tiên tử không hiểu sao lại nảy sinh lòng tin.

Trước đây Thanh Bình tiên tử ở cùng Triệu Vô Cơ, cũng chỉ vì Triệu Vô Cơ thích nịnh nọt, Thanh Bình tiên tử cũng có chỗ cần dùng đến Triệu Vô Cơ.

Nhưng trong thời gian ngắn ngủi ở trong động huyệt, Thanh Bình tiên tử lại không hiểu sao lại nảy sinh cảm giác dựa dẫm và tin tưởng đối với Vô Cực.

Cho nên lúc này Vô Cực bảo nàng đi theo sau hắn, có một cảm giác muốn bảo vệ, nếu là trước đây, Thanh Bình tiên tử sớm đã khinh thường không thèm để ý.

Nhưng hôm nay lại ngoan ngoãn nghe theo.

Vô Cực đi đầu dò đường.

Đi ở phía trước hoàn toàn không cần cẩn thận, dù sao cũng là lơ lửng trên không trung, chỉ cần dưới chân hơi dùng sức một chút, là có thể thăm dò ra tất cả những cái hố rỗng đó.

Nơi này của động huyệt trông tương đối rộng lớn, nhưng lại đâu đâu cũng có huyền cơ, những cái hố sâu không thấy đáy kia, nối tiếp nhau, quả thực là phòng không xuể.

Nếu đi theo cách của Thanh Bình tiên tử, muốn đi qua đây, ít nhất phải mất thêm gấp mười lần thời gian.

"Vì sao ngươi có thể biết những nơi nào bên dưới có hố rỗng, chẳng lẽ ngươi đã từng đến đây rồi?" Vô Cực thản nhiên nói: "Nếu ta nói ta vận khí tốt, ngươi có tin không?" Thanh Bình tiên tử tự nhiên không tin, chỉ là nàng cũng là một người phụ nữ hiểu chuyện, biết nếu Vô Cực không muốn nói, cũng không hỏi thêm.

Hai người nhanh chóng đi qua, một nơi cơ quan trùng trùng, đầy những hố rỗng.

Chỉ là khi đến đối diện, quay đầu lại, Thanh Bình tiên tử cũng không kiềm được mà kinh ngạc nói: "Triệu Vô Cơ, mau lên, mau quay đầu lại xem." Vô Cực quay đầu lại, lại thấy một cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Đất trên mặt đất như có sinh mệnh, từ từ chảy động, lại che phủ toàn bộ những cái hố rỗng đó.

Có chút thú vị.

Trận pháp khác sau khi bị phá đều sẽ phục hồi lại, nhưng nơi này dường như có khả năng tự sửa chữa.

Giống như trận pháp ở đây là vật sống vậy.

Vô Cực và Thanh Bình tiên tử tiếp tục đi về phía trước.

Nếu đã đến đây rồi, hai người cũng không có lý do gì để quay đầu lại, tự nhiên tiếp tục đi xuống, xem bên trong có thứ gì.

Không ngờ tiếp tục đi về phía trước, lại phát hiện ra tình huống bất thường.

Chỉ thấy trong sơn động lại xuất hiện một cái quách đá khổng lồ.

Trong quách đá đó, lại có một cái quan tài đồng khổng lồ.

Vô Cực nhìn thấy cảnh này cũng không kiềm được mà vô cùng kinh ngạc.

Quan tài thứ này, từ sau khi Nữ Oa tạo ra con người mới bắt đầu xuất hiện.

Nhân tộc đều lấy việc sau khi chết được nhập thổ vi an, mới có sự vật này xuất hiện.

Nhưng tại sao ở đây lại xuất hiện một cái quan tài đồng khổng lồ như vậy.

Rõ ràng nhân tộc không có thân hình như vậy.

Nhưng thượng cổ tiên nhân, thượng cổ sinh linh, sau khi chết cũng sẽ không binh giải, căn bản không cần quan tài để chứa.

Bên trong rốt cuộc nằm thứ gì?

Lại phải chế tạo một cái quan tài khổng lồ như vậy.

Điều này cũng khơi dậy sự tò mò mãnh liệt của Vô Cực.

Cũng vạn vạn không ngờ, lại ở sâu trong động huyệt lại có thứ quỷ dị như vậy.

Vô Cực dẫn Thanh Bình tiên tử đi tới, chỉ thấy trên quách đá kia điêu khắc những đồ án.

Không một ngoại lệ đều là hình dáng khuôn mặt người, chỉ là những khuôn mặt đó đều không nhìn ra giới tính.

Không biết nam nữ.

Tuy điêu khắc nhiều khuôn mặt như vậy, nhưng cũng không phải chỉ có một loại biểu cảm.

Có khóc có cười, có bi thương, có trào phúng, có đau lòng muốn chết, cũng có thản nhiên đối mặt.

Nhưng kết hợp với đôi tai nhọn và đôi mắt quỷ dị, sống mũi sụp xuống, lại có một cảm giác quỷ dị không nói nên lời.

Vô Cực có lẽ là lần đầu tiên nhìn thấy thứ này.

Mấy nghìn năm nay hắn cũng là lần đầu tiên xuống núi, mấy nghìn năm ở nhân gian có thể xảy ra nhiều chuyện.

Con trai của Hiên Viên Đế là Đế Hiêu, trước khi chết đã lên Hoa Quả Sơn, ở cửa nơi Vô Cực bế quan hành đại lễ, cuối cùng cũng không kịp gặp lại một lần.

Dù sao cũng chỉ có một nửa huyết mạch của Hiên Viên Hoàng Đế, có thể sống mấy trăm tuổi, đã là sống thọ.

Có khả năng nơi này được tạo ra trong mấy nghìn năm Vô Cực bế quan.

Ngoài ra cũng không có giải thích nào khác.

"Triệu Vô Cơ, ngươi định làm gì?" "Đương nhiên là mở ra xem thử rồi, chẳng lẽ ngươi không tò mò bên trong chứa người như thế nào sao?" Thanh Bình tiên tử có chút kháng cự, luôn cảm thấy không khí ở đây vô cùng quỷ dị, khác với những gì nàng tưởng tượng là trong động huyệt sẽ có một số dược liệu quý hiếm, và một số pháp bảo quý giá.

Nơi đây chỉ có những nguy hiểm trùng trùng, vốn tưởng sau khi đột phá những nguy hiểm đó, tốt xấu cũng có thể thu hoạch được một số dược liệu hoặc pháp bảo, lại không ngờ chỉ có một cái quan tài đồng vô cùng quỷ dị.

Vô Cực và Thanh Bình tiên tử lặng lẽ nhìn cái quan tài đồng khổng lồ đó.

Chương 291

Trên nắp quan tài khắc đầy các loại phù văn quái dị.

Vô Cực học thức uyên bác như vậy, trên trời dưới đất không gì không biết, cũng chưa từng thấy qua loại phù văn này.

Vốn dĩ thế gian không có chữ, sau này được Thương Hiệt tạo chữ, nhân loại mới nắm giữ được văn tự.

Nhưng sau khi Bàn Cổ khai thiên, giao lưu giữa các vị thần tiên cũng không dùng bất kỳ văn tự nào.

Cái gọi là đạo khả đạo, phi hằng đạo.

Những gì có thể nói ra miệng, đều có chút sai lệch so với chân lý, lại dùng văn tự ghi chép lại, sự hiểu biết cũng sẽ muôn hình vạn trạng, càng xa rời chân lý, cho nên đối với thần và tiên mà nói, văn tự căn bản không cần thiết.

Chỉ có một ngoại lệ, sẽ khắc một số chú ngữ lên khí vật, để khí vật tạm thời có được pháp thuật ghi trên chú ngữ.

Cái quan tài đồng khổng lồ này, vì vậy mới bị khắc lên các loại phù văn quái dị.

Tuy Vô Cực không nhìn ra những phù văn này dùng để làm gì, nhưng dựa vào cách sắp xếp và ấn tượng tổng thể, cũng có thể đoán ra.

Là một số chú ngữ phong ấn.

Có thể bị phong ấn, cũng không phải là hạng thiện lương.

Cho nên Vô Cực nói với Thanh Bình tiên tử: "Nơi này cũng không có gì.

Chúng ta ra ngoài đi.” Thanh Bình tiên tử nói: “Chẳng lẽ không nên mở ra xem thử sao?” “Quan tài là nơi để người ta yên nghỉ, nếu đã nhập quan vi an, chúng ta không nên quấy rầy.” Thanh Bình tiên tử nghe Vô Cực nói xong, cũng gật gật đầu.

Nàng vốn vào đây để tìm bảo, cũng là để hái dược liệu, nếu ở đây đều không có, chỉ có một cái quan tài đồng quỷ dị, nàng cũng không có hứng thú mở ra.

“Chúng ta quay lại đường cũ sao?” Vô Cực lắc lắc đầu nói: “Phía sau có một con đường, có lẽ là một lối ra khác, chúng ta có thể đi từ đó, không chừng có một số dược liệu hiếm có hoặc những thứ khác, khó khăn lắm mới vào được một chuyến, không thể tay không trở về được.” Thanh Bình tiên tử gật gật đầu, đồng ý với ý kiến của Vô Cực.

Hai người từ bỏ việc mở quan tài, rồi thuận theo con đường đi về phía khác.

Ở một hướng khác.

Sư tỷ và một đám người đang đi về phía này.

Trước đó do Vô Cực đã phá hủy Huyết Tinh Thảo, cho nên sư tỷ cũng được giải thoát khỏi huyễn tượng.

Lúc này đang ở nơi có vô số hố đen.

Một đạo sĩ vội vã không muốn để Vô Cực và Thanh Bình tiên tử ở lại quá lâu, vội vàng đi tìm.

Lại không ngờ dưới chân đạp hụt, trực tiếp rơi vào hố đen vô biên, tiếng hét thảm thiết truyền ra, sắc mặt mọi người lập tức cũng trở nên trắng bệch.

Một người có tình cảm tương đối tốt với hắn định đi cứu, nhưng ở bên cạnh hố đen nhìn xuống, cũng không thấy được bên dưới hố

đen, muốn lớn tiếng gọi tên đạo sĩ rơi xuống, nhưng vừa không nghe thấy tiếng vọng, cũng không có hồi âm.

"Nơi này thật sự quá nguy hiểm rồi, chúng ta lui ra đi." "Lui ra ngoài?

Lối ra bên ngoài đã bị tảng đá khổng lồ kia chặn rồi, chúng ta chỉ có thể tiến lên không thể lùi." "Tiến lên?

Đất ở phía trước cũng không biết chỗ nào sẽ đạp trúng hố mà rơi xuống." "Cẩn thận một chút là được, chúng ta không thể ở đây ngồi chờ chết được." Lúc này đám người cũng chia thành hai phái, một phái cảm thấy nên chủ động tấn công, xông vào trong, không chừng sự việc sẽ có chuyển biến.

Nếu ở đây cũng không thấy bóng dáng của Thanh Bình tiên tử và Vô Cực, vậy thì chứng tỏ họ đã đi vào trong rồi.

Nếu Thanh Bình tiên tử có thể đi vào, vậy tại sao mình lại không thể?

Một phái khác lại cho rằng, có lẽ Thanh Bình tiên tử và Vô Cực đều đã rơi vào cái hố đen sâu không thấy đáy kia.

Ngồi ở đây từ từ chờ đợi có lẽ tốt hơn, không chừng cũng có người khác sẽ vào, lúc đó có thể cùng nhau ra ngoài.

Ngoài người rơi vào hố đen ra, năm người còn lại chia thành hai bên.

Có hai người đi theo sư tỷ muốn đi sâu vào động huyệt tìm Thanh Bình tiên tử.

Có hai người lại muốn quay lại cửa động huyệt chờ đợi, xem có ai vào không, lúc đó có thể nhân cơ hội ra ngoài.

Sư tỷ nói với hai người ở lại: "Đã bị phong tỏa ở đó rồi, làm sao

có thể có người vào lại chứ?

Ở đó chờ cũng vô ích.

Cái mê cung này đã mười mấy năm không có ai vào rồi.

Bây giờ chúng ta vào lại không có ai ra, các ngươi nghĩ trong mấy chục năm tới sẽ có người vào lại sao?

Các ngươi có thể không ăn không uống chờ được mấy năm sao?" Hai người muốn ở lại, cũng bị niềm tin của sư tỷ làm cho dao động.

"Vậy sư tỷ, chúng ta đi cùng người." Một người trong số đó do dự một lúc, quyết định đi cùng sư tỷ.

Người còn lại một mình ở lại, nhưng chỉ có một mình, cũng có chút nhút nhát.

Dù sao người ta đều có tâm lý bầy đàn.

Thế là mọi người lại lên đường.

"Đi cẩn thận một chút!" Tuy mọi người dù cẩn thận đến đâu, một đạo sĩ không cẩn thận đạp lên lớp đất nổi trên bề mặt của những cái hố đen kia, lập tức ngã xuống.

May mà sư tỷ mắt lanh tay lẹ, vung một sợi trường tiên ra, cuốn ngang hông đạo sĩ đang lơ lửng giữa không trung rồi kéo lên.

Mặt mũi mọi người đều trắng bệch, nơi này thật sự quá nguy hiểm, gần như mỗi bước đều là cạm bẫy.

Họ đã hết sức cẩn thận, mỗi bước đi đều dùng binh khí trong tay thăm dò xem mặt đường có thật hay không.

Vậy mà người kia vẫn đạp phải.

Cái hố đen vừa bị đạp trúng, không lâu sau, bùn cát xung quanh như có sinh mệnh, từ từ tụ lại, che lấp nó đi, nhìn bề ngoài không thể

nào nhận ra nơi đó có hố đen.

Chương 292

Bây giờ dù có quay đầu lại cũng không dám chắc sẽ không đạp trúng.

Nên tiến lên hay không, mọi người do dự bất quyết.

Lúc này, sư tỷ sau khi quan sát kỹ lưỡng, đột nhiên nói: "Đừng do dự nữa, cứ đi theo ta, ta đã phát hiện ra một con đường dễ đi." Thì ra sau khi quan sát kỹ, sư tỷ phát hiện trên bùn đất có những dấu chân rất mờ.

Kích thước dấu chân đó gần bằng chân của Thanh Bình tiên tử.

Phải biết rằng Vô Cực gần như bay lơ lửng trên không, tương đương với việc đi trước dò đường, tất cả hố đen đều đã được y thử qua, vì vậy nơi này không hề lưu lại bất kỳ dấu chân nào của Vô Cực.

Nhưng Thanh Bình tiên tử lại luôn đi theo sau Vô Cực trên con đường an toàn nhất.

Tuy Thanh Bình tiên tử dáng người nhẹ nhàng, nhưng khi đi qua những đoạn đường khá mềm này, khó tránh khỏi để lại dấu chân.

Bây giờ sư tỷ chỉ cần đi theo dấu chân của Thanh Bình tiên tử, một mạch đi tới, tự nhiên cũng không sợ đạp phải hố đen.

Quả nhiên, khi sư tỷ men theo dấu chân của Thanh Bình tiên tử tiếp tục đi về phía trước, những cái hố đen sâu không lường được kia một lần cũng không bị đạp trúng.

Mọi người cũng hữu kinh vô hiểm đi qua nơi này.

Sau đó, họ đến hang động khổng lồ nơi Vô Cực và Thanh Bình tiên tử vừa ở.

Họ cũng nhìn thấy quách đá khổng lồ, cùng với chiếc quan tài bằng đồng xanh khổng lồ đặt bên trong quách đá.

"Đó là thứ gì?

Sao trông kỳ dị vậy?" Mấy ngàn năm qua có những thứ Vô Cực không biết.

Nhưng vị sư tỷ của Thanh Bình tiên tử quanh năm phiêu bạt bên ngoài, kiến thức uyên bác, nên vừa nhìn đã nhận ra những thứ đầu lâu được khắc trên quách đá khổng lồ kia.

"Thần giáo!" Khi những con người do Nữ Oa tạo ra không ngừng sinh sôi nảy nở.

Do thế hệ già nhất đều dần dần qua đời, di sản mà thế hệ mới sinh ra kế thừa không còn được một phần mười, dần dần họ nảy sinh lòng sùng bái đối với những điều chưa biết trên thế giới này.

Ví như Hiên Viên Hoàng Đế cũng đã để lại rất nhiều tác phẩm.

Trong Hoàng Đế Nội Kinh có ghi chép rằng tuổi thọ của con người có thể đạt tới gần trăm năm.

Nhưng ở thời đại này, ngoài một số vương công quý tộc có thể sống đến bốn năm mươi tuổi, dân thường trung bình chỉ có tuổi thọ hơn ba mươi tuổi.

Lúc này, các loại thần linh thuận theo thời thế mà sinh ra.

Ở Đông Thắng Thần Châu, phổ biến nhất là miếu Nữ Oa Nương Nương.

Tín ngưỡng này cũng được lưu truyền từ thời Hiên Viên Hoàng Đế.

Tam Thanh Quan cũng không ít.

Ở một số nơi hẻo lánh ngu muội, còn có những miếu thờ tinh quái

địa phương, ví như Hoàng Đại Tiên chẳng hạn.

Nhưng vào thời điểm đó, có một vị thần đã nổi bật lên.

Bởi vì vị thần này linh nghiệm hơn cả Nữ Oa Nương Nương và Tam Thanh, cho nên trong thời gian ngắn, đã phát triển được một lượng tín đồ đáng kể.

Người người dâng hương triều bái, tuy Nữ Oa và Tam Thanh đều có cảm ứng, nhưng cũng không thể nào những chuyện nhỏ nhặt như lông gà vỏ tỏi đều đáp lại từng chuyện một.

Ngược lại, vị thần kia lại có tiếng vang phi thường, gần như đạt đến mức độ có cầu tất ứng.

Trong một thời gian, gần như toàn bộ dân chúng Đông Thắng Thần Châu đều phát triển thành tín đồ của Thần giáo, đặc biệt là dân chúng tầng lớp dưới.

Chỉ có điều, hành vi này lại khiến một người không vui.

Thông Thiên Giáo Chủ.

Đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ trải khắp thiên hạ.

Danh tiếng của ngài cũng vang khắp thiên hạ, đối với việc đột nhiên xuất hiện một kẻ vô danh muốn ngang hàng với mình, ngài cảm thấy không thoải mái.

Thế là ngài phái đệ tử đắc ý của mình là Triệu Công Minh đi.

Sau đó, Triệu Công Minh dẫn theo một đám sư huynh đệ đi điều tra Thần giáo đó.

Kể từ đó không biết đã xảy ra chuyện gì, Thần giáo vốn thanh thế hừng hực, có vẻ muốn so kè với Tiệt giáo, bỗng dưng im hơi lặng tiếng.

Các thần miếu ở khắp nơi cũng lần lượt bị phá hủy.

Dân chúng trong khu vực, dù có triều bái lại, bây giờ cũng không còn linh nghiệm nữa.

Vì vậy, cuối cùng đối tượng triều bái lại quay về Nữ Oa Nương Nương, Tam Thanh và những người khác.

Chuyện này đã qua đi ít nhất mấy trăm năm.

Sư tỷ cũng từng nghe nói khi ở bên ngoài, không ngờ lại nhìn thấy biểu tượng của Thần giáo ở nơi này.

Lẽ nào trong chiếc quan tài đồng xanh khổng lồ này chứa đựng vị thần linh bị đệ tử Tiệt giáo Triệu Công Minh trấn áp ư?

Sư tỷ cũng không biết chắc.

"Chúng ta có nên mở ra xem không?" Mấy người còn lại đã vượt qua nguy hiểm, bây giờ lá gan cũng ngày càng lớn, nhìn thấy chiếc quan tài đồng xanh vô cùng quỷ dị nhưng không hề có cảm giác sợ hãi, ngược lại còn muốn mở ra xem.

Họ cũng nghi ngờ bên trong liệu có thứ gì tốt không.

Một số người có khả năng tưởng tượng phong phú, bây giờ đã bắt đầu ảo tưởng sau khi mở quan tài đồng xanh ra, sẽ phát hiện pháp bảo uy lực cường đại bên trong, có đan dược trợ giúp tu vi, ăn vào thực lực đột phá mạnh mẽ, lại có pháp bảo uy lực phòng thân.

Nhất thời như một bước lên mây.

Chương 293

Vì vậy họ cũng vô cùng tò mò muốn mở chiếc quan tài đồng xanh này.

Sư tỷ lại lắc đầu nói: "Cái này gọi là Thần giáo, nhưng thực chất là một ma giáo, hành sự vô cùng quỷ dị.

Hưng thịnh nhanh, suy bại cũng nhanh, nguyên nhân trong đó thật sự không ai biết.

Chúng ta không nên mạo hiểm." "Sư tỷ, lá gan của người cũng nhỏ quá rồi, không vào hang cọp sao bắt được cọp con.

Chúng ta đã mạo hiểm lớn như vậy để đến đây, chẳng lẽ lại tay không trở về?" Mặc dù sư tỷ không tán thành việc mở quan tài đồng xanh, nhưng nếu họ nhất quyết muốn mở, sư tỷ cũng không có cách nào ngăn cản.

Dù sao bình thường họ nghe lời nàng, chẳng qua là vì một nguyên nhân ai cũng biết, chứ không phải sư tỷ có uy tín gì trong mắt họ.

Vì vậy, một khi họ muốn mở quan tài đồng xanh, sư tỷ cũng chỉ có thể thở dài, đứng sang một bên.

Sư tỷ có tốt đến mấy cũng chỉ có một người, còn họ thì phải đối mặt với mấy đối thủ cạnh tranh, nếu ai mở được quan tài đồng xanh tìm được pháp bảo và đan dược ghê gớm, từ đó tu vi đại tiến, lúc đó tìm đạo lữ, phạm vi lựa chọn cũng rộng hơn.

Suy cho cùng, ai cũng có lòng riêng.

"Nào, mọi người cùng dùng sức, đừng chỉ đứng nhìn chứ, cùng dùng sức nào." Mấy người dùng sức muốn mở nắp quan tài đồng xanh.

Thấy họ quả thực quá vất vả, sư tỷ cũng không còn cách nào khác, đành phải lên giúp một tay.

Mọi người gần như đã dùng hết sức bình sinh, cuối cùng cũng mở được nắp quan tài đồng xanh một khe hở.

Lúc này, Vô Cực và Thanh Bình tiên tử đang thong thả đi ở phía trước.

Dường như sau khi kinh qua nơi đó, con đường phía sau cũng bình bình không có gì lạ.

Hai người đi dạo trên con đường, nhìn những tảng đá phát quang được khảm trên vách và đỉnh động u ám, lấp lánh như những vì sao.

Cũng có chút cảm giác ấm áp.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy một tiếng hét thảm thiết.

"Âm thanh gì vậy?

Triệu Vô Cơ, ngươi có nghe thấy không?" Thanh Bình tiên tử nghe thấy tiếng hét thảm thiết, cũng vội vàng quay đầu nhìn quanh.

Nhưng từ vị trí nàng đứng chắc chắn không nhìn thấy gì cả.

Vô Cực cũng vẻ mặt bất đắc dĩ, y lại không phải người điếc, âm thanh lớn như vậy, sao có thể không nghe thấy?

"Hình như âm thanh đó nghe có chút quen thuộc." "Đúng vậy!

Hình như là tiếng của Tôn trị trưởng…" Vô Cực gật đầu, y cũng nhớ giọng của người đó.

Trông cũng khá anh tuấn, chỉ là giọng nói có hơi ái, khiến người ta khó quên.

"Không phải sư tỷ gặp nguy hiểm rồi chứ?

Ta phải quay lại xem." Vô Cực vốn định chuyện không liên quan

đến mình thì mặc kệ.

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu.

Muốn nhìn trộm Thiên Đạo, phải có được tấm lòng của thiên đạo.

Vô Cực quả thực có thể làm được, không vui vì vật, không buồn vì mình.

Nhưng tình cảm của y đối với Nữ Oa cũng là thật lòng thật dạ.

Còn sư tỷ của Thanh Bình tiên tử, có lẽ chỉ là không quen biết thôi, sao lại vô cớ ra tay cứu giúp?

Thanh Bình tiên tử, có chuyện gì cũng phải tự mình cân nhắc.

Chỉ là Thanh Bình tiên tử miệng thì nói, người đã nhanh chóng chạy về phía sau.

Vô Cực thấy tình hình như vậy cũng đành chịu, chỉ có thể đuổi theo sau lưng nàng.

"Chậm quá, để ta giúp một tay." Vô Cực một tay nắm lấy tay Thanh Bình tiên tử, sau đó vận dụng súc địa chi pháp.

Vốn đã đi được một đoạn khá xa, muốn quay lại nơi phát ra tiếng hét thảm thiết cần một khoảng thời gian nhất định, nhưng sau khi Vô Cực vận dụng súc địa chi pháp, tốc độ đã nhanh hơn vô số lần.

Trở lại hang động đó, khi nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, Vô Cực cũng không khỏi kinh ngạc.

Chỉ thấy trong mấy người lúc trước, có ba bốn người đã ngã trên đất không rõ sống chết, chỉ còn lại một nam một nữ, cầm binh khí trong tay khổ sở chống đỡ.

Trong đội của họ là một đám sương đen hữu ảnh vô hình, trong làn sương đen đó lờ mờ có một hình người đen kịt, không biết có bao nhiêu tay, trên người cũng mọc vô số con mắt, trông vô cùng đáng sợ.

Sư tỷ và nam tu sĩ còn lại cũng đang khổ sở chống cự.

Thanh Bình tiên tử quát khẽ một tiếng, đề kiếm gia nhập vòng chiến.

Vô Cực cũng không khỏi nhíu mày.

Bởi vì lúc này y đã nhìn ra nắp quan tài đồng xanh khổng lồ đã bị người ta mở ra một khe hở, khói đen chính là từ đó bay ra.

Điều đó không quan trọng, chỉ là hình người trong làn khói đen đó, trông có vài phần quen thuộc tựa như đã từng gặp ở đâu đó.

Nhưng trong lúc cấp bách cũng không nghĩ ra đã từng thấy ở đâu.

Thời gian chỉ trong mấy hơi thở, Thanh Bình tiên tử và sư tỷ dần dần không chống đỡ nổi nữa.

Thanh Bình tiên tử gia nhập vòng chiến, cũng chỉ chống đỡ được thêm vài chiêu mà thôi.

“Triệu Vô Cơ!

Chương 294

Sao còn không mau giúp một tay, ta sắp bị người khác đánh chết rồi!" Vô Cực chậm rãi đi tới, miệng lại nói: "Giúp thì không thành vấn đề, nhưng giúp hai người không liên quan kia ta có được lợi lộc gì không?" Thanh Bình tiên tử cũng nổi giận đùng đùng: "Ta tưởng ngươi hôm nay đổi tính rồi, không ngờ vẫn là kẻ kỳ quặc." Sư tỷ thì không nghĩ nhiều như vậy, lúc này mồ hôi trên trán đã chảy dọc theo má.

Thực sự không chống đỡ nổi, vội vàng nói với Vô Cực: "Triệu Vô Cơ, mau giúp một tay, nếu có thể qua được, ta đều đáp ứng ngươi." Vô Cực cũng không phải là thừa nước đục thả câu.

Chỉ là những chuyện vô duyên vô cớ, không tiện làm.

Trong đó cũng có nhân quả.

Giống như một con bướm ở Đông Thắng Thần Châu vỗ cánh, ở Tây Ngưu Hạ Châu không chừng sẽ có bão tố sinh ra.

Vô Cực cứu họ ở đây, có thể sẽ ảnh hưởng đến một số chuyện, họ cũng không phải là người bình thường như con kiến, đều là tu sĩ cả.

Có những chuyện có thể ảnh hưởng đến Hồng Quân, Vô Cực tự nhiên sẽ không từ chối làm.

Nhưng bây giờ loại chuyện không thể xác định, chưa rõ hướng đi, Vô Cực sẽ không tùy tiện làm, không phải chỉ có giết người mới có nghiệp báo, mới dính nhân quả, tùy tiện cứu người cũng vậy.

Nhưng lúc này Thanh Bình tiên tử lại nổi nóng lên.

"Triệu Vô Cơ, ngươi là đồ khốn nạn, thừa nước đục thả câu.

Ta có chết cũng không cần ngươi cứu!" Vô Cực trên mặt cũng không có bất kỳ biểu cảm nào, tuy đã là Chuẩn Thánh, nhưng cũng không thể khống chế tính cách của người khác.

Y chỉ có thể làm tốt việc khống chế bản thân, đưa ra lựa chọn có lợi nhất cho mình.

Đợi y tập trung vào đám sương đen trước mặt.

Lúc này mới phát hiện, khó trách nhìn thấy đám sương đen có chút quen mắt, thì ra là một người quen.

"Chẳng phải là pháp tướng của Tự Tại Thiên Ba Tuần sao?" Chỉ là pháp tướng của Tự Tại Thiên Ba Tuần toàn thân đều vàng óng ánh.

Nhưng cái này lại hoàn toàn ngược lại, giống như toàn bộ lớp sơn vàng trên người đã bị ai đó cạo đi vậy.

Khi động thủ, Vô Cực lập tức phát hiện ra vấn đề.

Mặc dù hình tượng trong làn sương đen quả thực là pháp tướng của Tự Tại Thiên Ba Tuần.

Nhưng thứ trong đám sương đen này lại không hề có ý thức.

Nó chỉ bản năng muốn giết chết mấy sinh vật sống xung quanh.

Cảm giác giống như một cỗ máy giết chóc.

Vô Cực liếc nhìn Thanh Bình tiên tử và sư tỷ.

Mấy người này ở đây cũng không tiện hành sự, dù sao nếu Vô Cực thật sự ra tay, chắc chắn sẽ không giấu được thân phận của mình.

Triệu Vô Cơ là hạng người gì?

Yếu như chó.

Nói y yếu như chó còn có chút xúc phạm chó.

Những thủ đoạn của Vô Cực, tùy tiện từ kẽ tay rắc ra một chút cũng mạnh hơn Triệu Vô Cơ vạn lần.

Lúc đó dùng A Tỳ Kiếm giết y, cũng là nể mặt y rồi.

Thế là Vô Cực vung tay áo, bao trùm cả Thanh Bình tiên tử và những người khác vào trong, thần thông vừa hiện, tất cả bọn họ đều ngất đi.

Lúc này Vô Cực mới có thể yên tâm đối phó với đám sương đen trước mặt.

"Tan cho ta!" Vô Cực vươn tay hư không, rút ra A Tỳ Kiếm, kiếm mang theo sấm gió, một kiếm chém xuống, tay áo toàn thân tung bay, hoa quan trên đầu lấp lánh, ngũ khí trong ngực tuôn trào, cửu hoa trên đỉnh nở rộ.

A Tỳ Kiếm một kiếm chém tan sương đen, như dao cắt đậu hũ.

Đánh tan đám sương đen trông như thực chất kia.

Tiếp đó, Vô Cực từ trong Bách Bảo Nang lấy ra hồ lô Tử Kim.

"Thu cho ta!" Trong nháy mắt, tất cả những làn sương đen còn sót lại đều bị thu vào trong hồ lô Tử Kim.

Chỉ trong vài hơi thở, trong hang động vốn rộng rãi, những làn sương đen mờ mịt đã bị Vô Cực dọn dẹp sạch sẽ.

Lúc này Thanh Bình tiên tử và sư tỷ đều ngất trên mặt đất, Vô Cực cũng không sợ họ tỉnh lại, nếu không gọi họ dậy, e là có thể ngủ liền mấy ngày.

Lúc này, Vô Cực đi tới, nắp quan tài đồng xanh khổng lồ đã bị mở ra một khe hở, y một tay nhấc bổng lên.

Nắp quan tài đồng xanh khổng lồ đó, nặng tới mấy ngàn cân, sư tỷ và 5 người hợp sức cũng chỉ đẩy ra được một khe hở.

Nhưng dưới một tay của Vô Cực, nắp quan tài đồng xanh khổng lồ đó bay xa ra ngoài, rồi nặng nề rơi xuống đất, tạo ra một hố sâu.

Sau đó, Vô Cực tung người nhảy lên quan tài đồng xanh khổng lồ, cúi người nhìn vào bên trong.

Vốn y không định mở quan tài này, nhưng nếu bây giờ đã bị nhóm sư tỷ đẩy ra một khe hở, thả ra sương đen bên trong, Vô Cực tự nhiên cũng không còn kiên trì nữa.

Y muốn xem xem bên trong rốt cuộc chứa thứ gì.

Đám sương đen như thực chất kia, tại sao lại ngưng tụ thành hình dạng của Tự Tại Thiên Ba Tuần.

Khi Vô Cực đẩy nắp quan tài đồng xanh ra, nhìn xuống dưới không khỏi kinh ngạc.

Thì ra bên trong quan tài không có gì cả.

Chỉ có một cầu thang đen ngòm dẫn xuống dưới.

Điều này hoàn toàn khác với phán đoán trước đó của Vô Cực.

Chương 295

Tuy y có thể suy diễn ra rằng trong quan tài đồng xanh chắc chắn có điều kỳ lạ, nhưng tuyệt đối không ngờ lại là một cảnh tượng như thế này.

Trong lúc Vô Cực cứu Thanh Bình tiên tử, bên ngoài mê cung, Kim Quang Thánh Mẫu và Cửu Đầu Trùng cũng đang ở trước mê cung.

"Phía trước là nơi nào?

Sao ta cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng quỷ dị?" "Là một mê cung, thực ra ta cũng chưa từng vào.

Nhưng những người đi vào đều biến mất, không bao giờ quay lại nữa." Cửu Đầu Trùng cười khổ nói: "Thực ra không phải là ta không biết.

Biết càng nhiều, càng nhát gan.

Dũng khí của ta dường như ngày càng ít đi theo sự tiến bộ của tu vi, vì vậy thực ra ta cũng rất tò mò, nhưng ta không dám mạo hiểm." "Hừ!

Chẳng qua chỉ là vài thứ tà ma ngoại đạo, có gì đáng sợ chứ?" Kim Quang Thánh Mẫu tỏ ra rất bất mãn với thái độ của Cửu Đầu Trùng, luôn cảm thấy Cửu Đầu Trùng dường như đã che giấu một số thông tin.

"Nếu không vào thì thôi, ta phải vào tìm đệ tử của ta." Cửu Đầu Trùng ánh mắt lóe lên, đối với yêu cầu muốn vào trong của Kim Quang Thánh Mẫu, hắn không từ chối.

Dù sao người đi vào cuối cùng đều không ra được, lúc đó dù Thông Thiên Giáo Chủ có nổi giận cũng không trách được hắn.

Bởi vì chết không có đối chứng, chỉ cần chối bay chối biến là được.

Nhưng hắn không ngờ trước khi vào mê cung, Kim Quang Thánh Mẫu lại vung tay, một đạo kim quang biến mất nơi chân trời.

"Ngươi... ngươi làm gì vậy?" "Gửi một tin nhắn cho gia sư, nói cho ngài biết ta sắp vào mê cung này." Cửu Đầu Trùng nghe xong, mặt mày méo xệch.

Vốn hắn đã tính toán rất kỹ, chỉ cần chối đây đẩy là được, nhưng bây giờ Kim Quang Thánh Mẫu đã thông báo vị trí của mình.

Nếu sau này Kim Quang Thánh Mẫu không ra được khỏi mê cung, với tính cách bao che của Thông Thiên Giáo Chủ, chắc chắn sẽ tìm đến hắn gây phiền phức.

"Ta thấy ngươi đừng vào nữa, tuy những người đi vào không ai quay lại, có thể là vì đạo hạnh của họ quá nông cạn.

Nhưng chúng ta cũng không thể tùy tiện mạo hiểm, đúng không?" "Hừ!" Kim Quang Thánh Mẫu cũng vô cùng khinh bỉ lườm Cửu Đầu Trùng một cái, nàng cũng đã thử được tâm tư của Cửu Đầu Trùng.

"Vậy ngươi vào cùng ta." "Chuyện đó tuyệt đối không được." Cửu Đầu Trùng lắc đầu như trống bỏi, hai tay xua lia lịa, từ chối vào trong.

Đùa sao, từ khi biết nơi này, phàm là những người nhìn thấy mê cung này, chưa ai từng quay lại.

Trong đó có một người năng lực không kém hắn bao nhiêu, là thủ lĩnh Tứ Đại Ma Vương dưới trướng Minh Hà Lão Tổ, Tự Tại Thiên Ba Tuần.

Ngay cả nhân vật như vậy vào trong cũng không thể ra được.

Hắn vào thì có thể được lợi ích gì chứ?

Không đi là tốt nhất.

Trong lúc Cửu Đầu Trùng và Kim Quang Thánh Mẫu đang giằng co ở cửa động, thế giới này lại xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Chỉ thấy trên bầu trời, vốn vạn dặm không mây vĩnh hằng, lúc này không biết từ đâu bay tới vô số mây đen.

"Chuyện gì vậy?" Tiếp đó bắt đầu nổi gió lớn.

"...

Cương phong!" Cương phong, là gió từ ngoài Cửu Trọng Thiên, cực kỳ mạnh mẽ, thổi bay cát đá, ngay cả những tảng đá lớn bằng cối xay cũng bị thổi bay lên.

Kim Quang Thánh Mẫu và Cửu Đầu Trùng tu vi không thấp, nhưng cũng bị gió thổi đến mức gần như không mở nổi mắt, miễn cưỡng chống đỡ, chỉ cần hơi không vững, lập tức sẽ bị cuốn lên không trung.

Hai người miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy vô số đá lớn cây to đều bị cuốn lên, nếu bị cuốn lên, va phải những thứ đó trên không trung, không chết cũng bị thương nặng.

"Không còn cách nào khác, chỉ có thể vào trong đó trốn." "Ngươi thu thần thông lại đi.

Ta chết cũng không vào đó." Cửu Đầu Trùng tưởng Kim Quang Thánh Mẫu đang giở trò huyền ảo, mục đích là để lừa hắn vào mê cung.

"Ngươi nghĩ nhiều quá rồi, nếu ta có bản lĩnh đó, ta cần ngươi đi cùng sao?" Kim Quang Thánh Mẫu không chống đỡ nổi, nên cũng không thèm để ý đến Cửu Đầu Trùng nữa, xông vào mê cung.

Cửu Đầu Trùng ở bên ngoài khổ sở chống đỡ thêm một lúc, cuối cùng không chịu nổi, cũng tiến vào trong mê cung.

Hai người vừa vào trong mê cung, nhìn ra ngoài, lại thấy một cảnh trời yên biển lặng.

"Gió ngừng rồi?" Cửu Đầu Trùng mặt mày vui mừng, vừa định bước ra ngoài, lại như đâm phải một bức tường, trước mắt tối sầm, nhưng khi mở mắt ra, lại thấy một cánh cửa đá lớn chắn ngay trước mặt.

"!!!" Cửu Đầu Trùng kinh ngạc, vội vàng hỏi Kim Quang Thánh Mẫu: "Sao nơi này lại có một cánh cửa?" Kim Quang Thánh Mẫu che mặt nói: "Đừng hỏi ta, ta cũng giống ngươi, đâm đầu vào một cái, trước mắt tối sầm, đợi đến khi trước mắt có thể nhìn thấy lại, một cánh cửa đá xuất hiện." "Trúng kế rồi!" Cửu Đầu Trùng vốn biết nhiệm vụ ở đây, không ngờ cuối cùng lại tự đưa mình vào tròng.

Cũng may lúc đó, lần lượt có thêm một số người từ các góc độ khác nhau, các lối vào khác nhau tiến vào kết giới tìm bảo vật.

Cửu Đầu Trùng và Kim Quang Thánh Mẫu đi hỏi, tất cả đều bị cương phong thổi đến không chịu nổi, mới vào đây để trốn.

Một số người không vào, về cơ bản đều bị thổi bay lên trời, va chạm với đá loạn cây to, sống chết không rõ.

"Việc cấp bách bây giờ là chỉ có thể xem xem bên trong rốt cuộc có gì kỳ quặc." Cửu Đầu Trùng mặt mày đầy vẻ bị Kim Quang Thánh Mẫu lừa gạt.

Tại Tử Chi Nhai trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ đang đả tọa, đột nhiên cảm thấy tâm huyết dâng trào, một cành liễu trong tay cũng gãy làm đôi.

Tê!

Điềm báo gì đây?

Tiếp đó, một đạo kim quang từ xa bay tới, Thông Thiên Giáo Chủ mở mắt ra, đạo kim quang đó liền từ từ dừng lại trước mặt ngài.

"Chết thật, đồ nhi của ta gặp nạn!" Thông Thiên Giáo Chủ cả kinh, vội vàng mang theo một đệ tử, vội vã bay về phía nơi Kim Quang Thánh Mẫu phát ra tin tức.

Không lâu sau, Thông Thiên Giáo Chủ và đệ tử của ngài đã đến bên ngoài Bích Thủy Đàm.

Chương 296

Đệ tử đó của Thông Thiên Giáo Chủ cũng là người thân mang dị thuật, họ Văn tên Tính, trong nhà xếp hàng thứ hai, nên người ta gọi là Văn Trọng.

Sinh ra đã có ba mắt, con mắt mọc thêm ở giữa trán là thần diệu nhất.

Văn Trọng dùng con mắt thứ ba quét qua kết giới, sau đó nói: "Sư tôn, nơi này quỷ dị, người không nên thân chinh mạo hiểm." Thông Thiên Giáo Chủ lắc đầu nói: "Đệ tử gặp nạn, làm sư phụ sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

Mấy ngàn năm gần đây, đã vẫn lạc một số đồ nhi ngoan, vi sư rất đau lòng." Văn Trọng nói: "Vậy đệ tử nguyện thay sư tôn đi một chuyến." "Nếu đã nguy hiểm như vậy, ngươi ở lại bên ngoài canh giữ đi.

Nếu có chuyện gì không ổn, ngươi cần phải đi thông báo cho sư bá." Thông Thiên Giáo Chủ thấy Văn Trọng còn muốn khuyên, liền xua tay: "Không cần nhiều lời, vi sư đi đây…" Nói xong, Thông Thiên Giáo Chủ tiến vào trong kết giới.

Lúc này, Vô Cực men theo cầu thang đó từ từ đi xuống.

Y cũng muốn xem xem nơi này rốt cuộc thông đến đâu.

Khi xuống dưới quan tài đồng xanh mới phát hiện bên dưới là một khoảng không vô tận.

Xung quanh đều là một màu đen kịt, sâu không lường được, không biết thông đến đâu.

Ngoài mặt đất dưới chân, con đường cũng từ từ kéo dài về phía

trước.

Con đường không có ngã rẽ, rộng chừng một trượng, được lát bằng những phiến đá xanh.

Ở phía xa có một công trình kiến trúc nguy nga cao vút.

Trước cửa công trình kiến trúc đó có hai ngọn đuốc đang cháy hừng hực.

Cũng chính vì chút ánh lửa đó, mới có thể khiến người ta nhìn thấy một chút ánh sáng trong bóng tối vô biên.

Lúc này, Thanh Bình tiên tử và sư tỷ cũng đuổi theo xuống.

Nhìn thấy cảnh tượng này cũng đều vô cùng kinh ngạc.

"Đây rốt cuộc là nơi nào?

Lại là cái gì vậy?" "Ngươi hỏi ta, ta lại hỏi ai bây giờ?" Vô Cực thản nhiên đáp, nếu muốn biết đáp án, chẳng thà đi xem một chút là được.

Đúng lúc này, trước mắt lại xuất hiện một đám sương đen.

Hình dạng của đám sương đen đó chính là hình dạng của Tự Tại Thiên Ba Tuần.

"Vô Cực đạo hữu, đã lâu không gặp.

Vẫn khỏe chứ." Tự Tại Thiên Ba Tuần dùng truyền âm nhập mật để giao lưu với Vô Cực.

Vô Cực trong lòng cũng kinh ngạc, rõ ràng mình đã hóa thành người khác, không ngờ Tự Tại Thiên Ba Tuần có thể nhận ra mình.

"Ta thì vẫn như cũ, ngược lại ngươi sao lại biến thành bộ dạng hiện tại?" Tự Tại Thiên Ba Tuần lắc đầu, không trả lời thẳng vào vấn đề này.

Chỉ chỉ vào ngọn đuốc ở xa xa nói: "Nhìn thấy công trình kiến trúc kia không?" Vô Cực gật đầu nói: "Thì sao?" "Công trình kiến trúc như vậy ở đây có tổng cộng bảy tòa, mỗi bảy ngày, ngọn đuốc trên cửa sẽ lần lượt tắt.

Đến khi ngọn đuốc trên cửa tòa kiến trúc xa nhất tắt, tất cả mọi thứ ở đây đều sẽ sụp đổ.

Ngươi cũng không bao giờ có thể quay trở lại nữa." Vô Cực nói: "Đây rốt cuộc là nơi nào?" Tự Tại Thiên Ba Tuần không trả lời thẳng.

Chỉ cười thảm một tiếng nói: "Nếu không muốn đọa vào bóng tối vô biên vô tận, thì sớm lên đường đi." Nói xong, bóng dáng của Tự Tại Thiên Ba Tuần cũng từ từ biến mất.

Thanh Bình tiên tử và sư tỷ thấy Vô Cực đứng đó ngẩn người, liền lên tiếng hỏi: "Ngươi đứng đó không nói gì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Lúc này, Vô Cực cũng đã nói chuyện xong với Tự Tại Thiên Ba Tuần.

"Có người nói với ta, nếu trong bốn mươi chín ngày không đến được tòa kiến trúc cuối cùng, thì chúng ta sẽ vĩnh viễn bị kẹt lại trong hư không vô tận." "Người đó có lừa ngươi không?

Người nào?

Lúc nào nói cho ngươi biết?

Sao ta không biết…" Vô Cực nhìn những thứ đang rục rịch trong bóng tối, dường như những nguy hiểm chưa biết đó đang hướng về phía họ.

Sau đó nói: "Ta và hắn tuy không phải bạn bè, nhưng ta cảm thấy hắn cũng sẽ không lừa ta.

Được rồi, đừng hỏi nhiều như vậy, chúng ta mau chóng chuẩn bị đối phó với cuộc tấn công sắp tới đi." "Tấn công?

Tấn công gì?" Thanh Bình tiên tử vừa hỏi xong, chỉ thấy trong bóng tối đột nhiên thò ra một cánh tay vô cùng cường tráng.

Thanh Bình tiên tử chỉ thấy móng vuốt ở đầu cánh tay đó vô cùng sắc bén, như thể trực tiếp gắn mấy lưỡi dao lên nắm đấm vậy.

May mà Thanh Bình tiên tử phản ứng nhanh, thân thể nhanh chóng ngửa ra sau, miễn cưỡng né được đòn tấn công bất ngờ đó.

Vô Cực búng ngón tay, chủ nhân của móng vuốt đó hóa thành tro bụi, nhưng càng nhiều kẻ địch ẩn nấp trong bóng tối đều lần lượt kéo đến.

"Những thứ này giao cho các ngươi đối phó." Vô Cực không có thời gian lãng phí với đám tiểu quái vô tận này, y vọt người lên, ngự không phi hành.

Đợi khi y lướt qua con đường dài lát đá xanh đó, mới phát hiện con đường đá xanh dường như lơ lửng trên không trung này, thì ra đã chật kín đủ loại quái vật.

Y cũng không khỏi lo lắng cho Thanh Bình tiên tử và sư tỷ.

Mặc dù những yêu ma quỷ quái này cũng không quá lợi hại, nhưng số lượng bây giờ thật sự quá lớn.

Nhưng may là những đạo nhân bị thương trong trận chiến bên ngoài lúc nãy, lúc này đều đã hồi phục, xuống dưới đáy quan tài, cũng gia nhập vào vòng chiến.

Vô Cực lòng không vướng bận.

Y biết có lựa chọn tự nhiên có từ bỏ, nếu phải trong bốn mươi chín ngày chạy tới tòa kiến trúc cuối cùng, vậy thì bây giờ cũng không có thời gian để lãng phí.

Vô Cực đang bay trên không trung, những yêu ma quỷ quái đứng

trên phiến đá xanh, tuy không thể bay lên, nhưng cũng lần lượt ném binh khí trong tay về phía Vô Cực.

Trên con đường yêu ma quỷ quái thật sự rất nhiều, con trước chen con sau, con sau chen con trước, đều có con sơ ý trượt chân rơi khỏi phiến đá xanh, như sủi cảo rơi xuống nồi vậy.

Chương 297

Nhưng lớp trước ngã xuống lớp sau tiến lên, nhiều đến mức vẫn không đếm xuể.

Vô Cực đang bay trên không trung, đột nhiên phát hiện trên bầu trời cao trong bóng tối cũng có quái vật xuất hiện.

Một con hắc long ẩn hiện, xoay vòng trên không, nhắm chuẩn Vô Cực đột nhiên như tia chớp vồ tới.

Vô Cực rút ra A Tỳ Kiếm, né người, một kiếm chém xuống.

Ngay sau đó, lại có một con khác đuổi theo.

"Vốn tưởng bốn mươi chín ngày cũng khá dài, bây giờ xem ra thời gian cũng gấp gáp đây." Vô Cực cũng không sợ những con hắc long, hắc ưng tấn công, chỉ là những con quái vật không sợ chết này, không ngừng tấn công, khiến y đau đầu.

Lãng phí thời gian!

Tục ngữ có câu, nhìn núi chạy chết ngựa.

Vô Cực nhìn công trình kiến trúc nguy nga hùng vĩ kia ở không xa, nhưng ngự không phi hành bay mãi, cũng không có gì thay đổi.

Trông như khoảng cách không hề được rút ngắn.

Phải biết rằng tốc độ của Vô Cực rất nhanh.

"Phá!" Vô Cực niết một đạo pháp quyết, toàn thân hào quang vạn trượng, những con hắc long hay hắc ưng, dưới ánh sáng chói lòa đó lần lượt lui tán.

Có mấy con không sợ chết, xông vào lập tức bị hào quang chiếu rọi hóa thành tro bụi, có chút ý vị của con thiêu thân lao vào lửa.

Vạn trượng quang hà, tuy lợi hại, nhưng cũng không thể duy trì lâu dài.

Vô Cực cũng không thể.

Trừ khi bắt Kim Ô tới.

Vô Cực cũng chỉ có thể đẩy lùi những quái vật bay như hắc long, hắc ưng, sau đó nhanh chóng bay lên một đoạn dài, rồi lại mở một lần nữa.

Trên bệ đá xanh vừa mới xuống, Thanh Bình tiên tử dần dần không chống đỡ nổi nữa.

Những yêu ma quỷ quái đó dường như vô cùng vô tận, giết không bao giờ hết.

Kiếm trong tay đã chém đến cùn, những yêu ma quỷ quái đó vẫn lớp trước ngã xuống lớp sau tiến lên.

"Sư tỷ…" Thanh Bình tiên tử không trụ nổi nữa, lại nhìn Vô Cực ở xa xa, đã biến thành một chấm cực nhỏ, tuy thỉnh thoảng toàn thân phát ra hào quang, nhưng nước xa không cứu được lửa gần.

Thanh Bình tiên tử lúc này cũng nghi ngờ thân phận của Vô Cực.

Triệu Vô Cơ không có bản lĩnh lớn như vậy.

Sư tỷ cũng bất đắc dĩ: "Chúng ta cố gắng thêm chút nữa, biết đâu sự tình sẽ có chuyển biến." Thanh Bình tiên tử miễn cưỡng đề kiếm chống cự, mấy nam tu sĩ kia không chống đỡ nổi nữa, người đầu tiên xuống, a một tiếng hét lớn, bị một móng vuốt cắm vào bụng, sau đó bị xé đi.

Tiếp đó, một đám đông yêu ma quỷ quái xông lên, nhanh chóng xé xác y thành từng mảnh.

Đúng lúc này, trên đầu họ đột nhiên lóe lên vô số đạo kim quang.

Những yêu ma quỷ quái trong bóng tối bị kim quang chiếu rọi, lần lượt thấu thể mà vong.

Có mấy con tương đối mạnh mẽ, bị kim quang chiếu vào sau đó toàn thân bốc cháy, đứng giữa đường la hét, những yêu ma quỷ quái xung quanh cũng bị chúng làm liên lụy.

Trong phút chốc, áp lực như thủy triều lập tức giảm bớt.

Thanh Bình tiên tử và sư tỷ ngẩng đầu nhìn lên.

Lập tức lệ rơi đầy mặt.

"Sư phụ!

Là người sao?

Không phải con đã chết rồi, sinh ra ảo giác chứ…" "Ảo giác cái gì, sớm đã nói với các ngươi, đừng vào mê cung này, các ngươi không nghe." Cửu Đầu Trùng cũng đi xuống, miệng lẩm bẩm không ngừng.

Hắn cũng có chút oán trách, nếu không phải Kim Quang Mẫu đến, hắn sao có thể ở trong kết giới này?

Nếu không phải mấy kẻ không an phận này xông vào mê cung, trong kết giới sao lại thổi cơn cương phong quỷ dị đó?

Kim Quang Thánh Mẫu mặt lạnh lùng đi xuống, trong tay cầm hai chiếc gương, kim quang vừa rồi chính là từ hai chiếc gương đó phát ra.

Môn nhân Tiệt giáo, tuy có tật xấu, nhưng rất đoàn kết, cũng rất bao che.

Kim Quang Thánh Mẫu cũng không ngoại lệ.

"Đó là đệ tử của ta." "Ta biết mà, ta cũng đâu có tranh giành với ngài." Cửu Đầu Trùng cũng vẻ mặt uất ức.

“Đệ tử của ta chỉ có ta được mắng, ngươi không được.” Cửu Đầu Trùng càng thêm uất ức.

Lúc này, những yêu ma quỷ quái vừa bị một trận kim quang loạn xạ, chết và bị thương không ít, lúc này lại hồi phục, tiếp tục tràn lên.

Cửu Đầu Trùng bị Kim Quang Thánh Mẫu mắng cho một trận, trong lòng cũng bực tức, nhìn thấy những yêu ma quỷ quái tự tìm đến cửa, liền lắc người, lộ ra bản tướng.

Chín cái đầu trông vô cùng đáng sợ.

Cửu Đầu Trùng chín đầu cùng xuất, một đầu cắn, một đầu xé, sau đó dùng sức quăng một cái, con yêu ma quỷ quái bay ra ngoài đâm vào những con yêu ma quỷ quái phía sau, nhất thời lại ngã một đám lớn.

Kim Quang Thánh Mẫu thì ở trên bệ đá xanh đó bày ra một pháp trận nhỏ.

Tế ra vô số lá cờ, mỗi lá cờ đều gắn một chiếc gương.

Kim Quang Thánh Mẫu điều khiển những chiếc gương đó, bắn vạn đạo kim quang vào đám yêu ma quỷ quái vô tận.

Chương 298

Có hai nhân vật lợi hại gia nhập, những yêu ma quỷ quái đó nhất thời cũng không thể công phá được bệ đá xanh này.

Lúc này, Vô Cực cũng một đường hữu kinh vô hiểm, bay về phía công trình kiến trúc nguy nga cao vút đó.

Do Kim Quang Thánh Mẫu và Cửu Đầu Trùng đại phát thần uy, nên những yêu ma quỷ quái đó đều xông về phía họ, ngược lại số lượng chặn đường Vô Cực lại ít đi.

Vô Cực cũng có chút hối hận lúc ra ngoài đã không mang theo Trạm Lam hồ lô của Nữ Oa.

Nếu không, lúc này muốn đến tòa kiến trúc cuối cùng kia, chẳng phải là dễ như trở bàn tay.

Vô Cực bay qua tòa kiến trúc nguy nga cao vút đầu tiên và không dừng lại, y muốn vượt qua tòa kiến trúc đó, trực tiếp lao về phía sau.

Nhưng khi đạp lên trên tòa kiến trúc đó, nhìn về phía sau, không khỏi kinh ngạc phát hiện phía sau là một màu đen kịt, không có thứ gì cả.

Căn bản không có cái gọi là bảy tòa kiến trúc.

"Lẽ nào Tự Tại Thiên Ba Tuần lừa ta?" Vô Cực thầm nghĩ, cảm thấy cũng không có lý do gì.

Lừa y thì được gì chứ?

Mặc dù nói như vậy, nhưng Vô Cực đã mất mục tiêu, cũng chỉ có thể từ trên tòa kiến trúc nguy nga cao vút đó hạ xuống.

Chuẩn bị tiến vào bên trong kiến trúc.

Thăm dò một phen.

Công trình kiến trúc nguy nga cao vút đó, phía trước có những cột đá khổng lồ, mỗi bên bốn cột, phía trước là một cánh cửa đá vô cùng lớn.

Trên cột đá vô cùng cổ phác không hoa văn.

Chỉ ở phần đáy khắc một số đám mây, ngoài ra không có gì khác.

Cánh cửa đá khổng lồ đó cũng như vậy.

Vô Cực đi tới, dùng sức đẩy.

Không ngờ cánh cửa đá đó tuy trông rất lớn, nhưng đẩy ra lại không tốn nhiều sức lực, cánh cửa đá mở ra hai bên.

Bên trong vốn là một màu đen kịt, nhưng theo Vô Cực đẩy cửa ra, vô số ngọn đèn dầu lập tức được thắp sáng.

Ánh lửa đó lại có màu xanh lục, quỷ dị không tả xiết.

Ở cuối cung điện dài, có chín bậc thang, trên bậc thang là một bệ đài, trên bệ đài đặt một chiếc vương tọa, một bóng người cao lớn đang ngồi ở đó.

"Ai…" Vô Cực vừa bước vào, bóng người cao lớn đó liền phát ra một tiếng thở dài.

"Ai ở đó giả thần giả quỷ?" "Vô Cực đạo hữu đúng là quý nhân hay quên, vừa rồi ta mới nói chuyện với ngươi." "Thì ra là Tự Tại Thiên Ba Tuần, lại giở trò huyền ảo." Vô Cực cũng không hiểu rõ Tự Tại Thiên Ba Tuần rốt cuộc đang làm gì.

"Đợi ngươi đánh bại ta, sẽ biết." Nói xong, Tự Tại Thiên Ba Tuần từ trên vị trí cao cao tại thượng đó đứng dậy, thân hình cao lớn hùng vĩ, khuôn mặt kiên nghị, nhưng trong mắt lại viết đầy vẻ ưu uất và bất đắc dĩ.

“Rốt cuộc tình hình thế nào?

Sau khi Minh Hà Lão Tổ chết, đám người các ngươi lại không thấy bóng dáng đâu.

Nhưng trước đây ta lại từng gặp Bì Bỉ Nô một lần…” “Ai…” Tự Tại Thiên Ba Tuần lắc đầu, không nói gì, chỉ từng bước một đi về phía Vô Cực.

“Vô Cực đạo hữu, tu vi của ngươi mấy ngàn năm gần đây xem ra đã tinh tiến không ít.

Nhưng ta cũng không kém, ngươi phải cẩn thận đấy.” Vô Cực cũng không hiểu rõ tại sao Tự Tại Thiên Ba Tuần lại nhắc nhở mình, rồi ở đây lại muốn đánh nhau sống chết với mình.

Nhưng hình tượng Tự Tại Thiên Ba Tuần mà y nhìn thấy trước đây đều là hình tượng hư hóa trong sương đen, bây giờ lại là Tự Tại Thiên Ba Tuần bản tôn thật sự.

Ngoài ánh mắt, những nơi khác căn bản không có bất kỳ điều gì bất thường.

Vô Cực cũng không hiểu rõ, rốt cuộc cái nào thật cái nào giả.

Mở Chân Thị Chi Mục trên trán quét qua một lượt, Tự Tại Thiên Ba Tuần vẫn không có gì bất thường.

Nhìn thấy Vô Cực trên đầu mọc ra con mắt thứ ba, Tự Tại Thiên Ba Tuần khóe miệng cũng nở một nụ cười không rõ ý vị.

“Muốn biết sự tình, cũng chỉ có thể sau khi đánh bại ta mới hiểu được.” Lúc này, Tự Tại Thiên Ba Tuần đã đến rất gần Vô Cực.

Giọng nói vô cùng bình thản, chỉ là lời còn chưa dứt, tốc độ đột nhiên tăng lên.

Hoàn toàn không có dấu hiệu báo trước lao về phía Vô Cực.

Vô Cực là người thế nào, sao có thể dính một chiêu này?

Y liền né người.

Vốn có cơ hội có thể dùng A Tỳ Kiếm chém một kiếm vào sau lưng Tự Tại Thiên Ba Tuần, nhưng Vô Cực chưa giải được nghi hoặc trong lòng.

"Ai…" Tự Tại Thiên Ba Tuần lại thở dài một hơi.

"Cơ hội tốt như vậy cũng không lợi dụng.

Qua thôn này sẽ không còn quán này nữa đâu." Tự Tại Thiên Ba Tuần lại thở dài một hơi, sau đó hiện ra pháp tướng bốn đầu.

Bốn khuôn mặt, phân biệt đông tây, nam bắc mỗi bên một khuôn mặt.

Mười sáu cánh tay, mỗi tay cầm pháp khí và binh khí.

Bây giờ dù Vô Cực có ba đầu sáu tay cũng không tìm ra được sơ hở của Tự Tại Thiên Ba Tuần.

Đúng như Tự Tại Thiên Ba Tuần vừa nói, cơ hội tốt như vậy Vô Cực cũng không dùng, vậy thì tiếp theo, sẽ không dễ dàng như vậy nữa.

Chương 299

Vô Cực hơi nhíu mày, phát hiện Tự Tại Thiên Ba Tuần dường như có chút không ổn.

Dường như hắn đang một lòng cầu chết.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chúng ta tuy không có giao tình quá sâu đậm, nhưng cũng đã quen biết một trận, có gì ta có thể giúp được, cứ việc mở miệng, ta sẽ cố gắng thử làm." "Ai…" Tự Tại Thiên Ba Tuần không mở miệng, chỉ thở dài một hơi, sau đó nói: "Pháp loa trong tay ta đây không phải tầm thường.

Khi thổi lên, bất luận là ai, cũng không thể động đậy." Nói xong, Tự Tại Thiên Ba Tuần thổi vang chiếc pháp loa đó.

Vô Cực kinh ngạc phát hiện quả nhiên mình không thể động đậy nửa phân.

Tự Tại Thiên Ba Tuần vừa thổi pháp loa, vừa tiến lại gần Vô Cực.

"Mặc dù lúc này ngươi không thể động đậy, nhưng ta lúc này cũng không thể làm hại ngươi, cũng chỉ có thể lợi dụng khoảng thời gian ngắn này, đứng ở vị trí thích hợp nhất." Nói xong, Tự Tại Thiên Ba Tuần di chuyển ra sau lưng Vô Cực.

Vô Cực nghe xong cũng một đầu đầy sương mù, không biết tại sao Tự Tại Thiên Ba Tuần lại nói cho mình những điều này.

Nhưng thà tin là có, còn hơn không.

Tiếng pháp loa trong miệng Tự Tại Thiên Ba Tuần vừa dứt.

Vô Cực lập tức lao về phía trước.

Sau lưng truyền đến những tiếng vang lớn, Vô Cực quay đầu lại nhìn, thì ra là binh khí trong mười sáu cánh tay của Tự Tại Thiên Ba Tuần, lần lượt nhắm vào vị trí ban đầu, đập nát mặt đất.

Chỉ cần Vô Cực động tác chậm một chút, lúc này đã bị trúng đòn.

"Ai…" Tự Tại Thiên Ba Tuần lại thở dài một hơi, chậm rãi lại đi tới.

"Ta ở đây có một chiếc gương, chỉ cần nhìn vào gương này, mắt ngươi sẽ biến thành đá." Nói xong, Tự Tại Thiên Ba Tuần giơ cao chiếc gương đó, sau đó dán lên trán của khuôn mặt đối diện với Vô Cực.

Như vậy Vô Cực không thể nào đối mặt trực diện với Tự Tại Thiên Ba Tuần nữa.

"Ai…" Tự Tại Thiên Ba Tuần thở dài lao về phía Vô Cực.

"Tự Tại Thiên Ba Tuần, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Vô Cực vừa né tránh, vừa lên tiếng hỏi.

"Ngươi có thể giết được ta, ta sẽ nói cho ngươi biết." Nghe có vẻ như những lời của một kẻ hung thần ác sát, nhưng Vô Cực có cảm giác, Tự Tại Thiên Ba Tuần dường như đang một lòng cầu chết.

"Ai…" "Ta ở đây có một chiếc chuông, lắc một cái làm động hồn phách, chỉ cần ta lắc nó, ba hồn bảy vía của ngươi đều sẽ lìa khỏi xác, đợi khi ngươi tỉnh lại, đã nằm trên đất, dao của ta kề trên cổ ngươi." Tự Tại Thiên Ba Tuần vừa nói vừa lắc chiếc chuông đó.

Vô Cực chân trượt một cái, ngã nhào trên đất.

Tự Tại Thiên Ba Tuần trong mắt hồng quang lóe lên, né người, một đao chém về phía cổ Vô Cực.

Sợ Vô Cực không chết, sau khi chém một đao, những tay khác lại lần lượt cầm kiếm thương kích nhắm vào người Vô Cực.

Nhất thời bảy tám loại binh khí đều đâm vào cơ thể Vô Cực.

Lúc này, mặc dù Tự Tại Thiên Ba Tuần đã thành công đánh trúng Vô Cực, trên mặt hắn cũng lộ ra biểu cảm vô cùng bạo lệ, nhưng trong mắt lại có sự bi ai sâu sắc.

"Ai…" "Đừng ai nữa!" Nghe thấy giọng nói này, Tự Tại Thiên Ba Tuần cũng có chút kinh ngạc, con mắt ở sau lưng đột nhiên mở ra, vốn vừa rồi dường như có chút bi thương, ngoài cái đầu chính diện, mắt trên các khuôn mặt khác đều nhắm lại.

Mở mắt ra, phát hiện Vô Cực vậy mà còn nguyên vẹn đứng sau lưng hắn, còn cỗ thân thể bị đánh trúng kia lại "phanh" một tiếng, hóa thành một làn khói trắng, sau đó biến thành một người giấy nhỏ.

"Chiêu thức của Sắc Dục Thiên được vận dụng đến mức xuất thần nhập hóa như vậy, ai…" Vô Cực xuất hiện sau lưng Tự Tại Thiên Ba Tuần, nhưng cũng không phải là sơ hở, bởi vì Tự Tại Thiên Ba Tuần bất kỳ phương hướng nào cũng có lực lượng phòng vệ.

Mỗi góc độ đều không thể thoát khỏi sự dò xét.

Vũ khí và cánh tay của hắn cũng đủ nhiều.

Vô Cực di chuyển ra sau lưng hắn, thực chất cũng không khác gì ở trước mặt hắn.

"Ai…" Tự Tại Thiên Ba Tuần lại theo phương pháp vừa rồi, đâm Vô Cực ngã trên đất.

Sau đó Vô Cực lại xuất hiện ở một phương hướng khác.

"Ai… như vậy có ý nghĩa gì… chỉ cần trong bốn mươi chín ngày, không đến được nơi đó, ngươi sẽ chết…" Tự Tại Thiên Ba Tuần càng

lúc càng không nhịn được lên tiếng nhắc nhở y.

"Ai nói không có ý nghĩa?" Khi Vô Cực nói câu này, lại khiến Tự Tại Thiên Ba Tuần cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bởi vì giọng nói này không xuất hiện ở bất kỳ phương hướng nào của cơ thể hắn.

Lúc này dường như hắn đã hiểu ra.

Bởi vì pháp tướng bốn mặt hiện tại, thực chất lại có một điểm mù.

"Cuối cùng cũng phát hiện ra một chút rồi…" "Không sai!" Vô Cực hiển nhiên đã phát hiện ra nhược điểm của pháp tướng bốn mặt của Tự Tại Thiên Ba Tuần.

Mặc dù pháp tướng bốn mặt có thể đối phó với các cuộc tấn công từ bốn phía.

Bất luận là từ phía trước, phía sau hay bên cạnh, pháp tướng bốn mặt đều có thể đối mặt với nó.

Nhưng hiển nhiên nhược điểm của nó là ở phía trên.

Bởi vì bốn mặt căn bản không thể nào ngẩng đầu lên được.

Bốn mặt đã hạn chế góc ngẩng đầu của hắn.

"Phá!" Vô Cực vung tay, rút ra A Tỳ Kiếm, hắc khí trên A Tỳ Kiếm lan tỏa, sau khi chém một kiếm, hắc khí đó uyển như một con hắc long, trực kích đỉnh đầu Tự Tại Thiên Ba Tuần.

Bá!

Tự Tại Thiên Ba Tuần bị Vô Cực chém trúng, pháp tướng bốn mặt bị phá, người ngã sang một bên, lăn hai vòng, mới bò dậy được.

"Lợi hại, nhược điểm này của ta cuối cùng cũng bị ngươi phát hiện.

Chương 300

Ta sớm đã biết, người có thể phát hiện ra cũng chỉ có ngươi.” Vô Cực cũng khẽ cười một tiếng.

Phải biết rằng muốn tấn công phía trên của Tự Tại Thiên Ba Tuần, phải bay lên không trung, mà khi một người bay lên không trung, thực chất toàn thân sẽ có nhiều sơ hở hơn.

Vì vậy có lẽ nhược điểm này của Tự Tại Thiên Ba Tuần có người đã nhìn ra, nhưng lại không có thực lực tấn công từ trên xuống.

“Được rồi, đừng cố làm ra vẻ huyền bí nữa.

Chúng ta đều là người quen cũ, không cần thiết phải quyết một trận sinh tử ở đây.

Ngươi biết gì, không ngại nói thật cho ta biết, ta có thể tha cho ngươi một mạng.” Tự Tại Thiên Ba Tuần lắc đầu, nói với Vô Cực: “Ta không cần ngươi tha cho ta một mạng, ta cũng không nhận ân tình của ngươi.” Nói xong, thân thể Tự Tại Thiên Ba Tuần đột nhiên lóe lên, từ từ bắt đầu hư hóa, từ chân hắn bắt đầu từng chút một biến thành những mảnh vỡ, bay lên không trung.

Vô Cực không khỏi kinh ngạc, vội vàng hỏi: “Chuyện gì vậy?

Ta vừa rồi không dùng toàn lực, lẽ ra không ảnh hưởng lớn đến tính mạng của ngươi.” Tự Tại Thiên Ba Tuần lắc đầu nói: “Ở nơi này, thất bại đồng nghĩa với cái chết.

Vốn dĩ sinh mệnh của ta là do U Minh Quỷ Vương ban cho, nếu ta không cản được ngươi, tự nhiên ngài sẽ thu hồi lại.” “Quỷ Vương?

Là ai?

Chưa từng nghe nói.” Vô Cực cũng không biết từ lúc nào lại xuất

hiện một nhân vật như vậy.

"Đây là U Minh Thất Tuyệt Trận, mỗi một trận nhãn đều có một trận chủ tọa trấn, ta là trận chủ trận thứ nhất, những người phía sau đều lợi hại hơn ta rất nhiều, đối với ngươi cũng sẽ không chút nào lưu tình." Tự Tại Thiên Ba Tuần tuy đang từ từ biến mất, nhưng trong giọng nói lại không hề có chút sợ hãi hay ưu thương, ngược lại giọng điệu vô cùng điềm nhiên, dường như cái chết đối với hắn giống như trở về quê hương.

Tự Tại Thiên Ba Tuần tiếp tục nói: "Những quỷ tốt vô tận bên ngoài, chỉ cần ngươi không phá được trận cuối cùng, thì chúng sẽ không ngừng hồi sinh, tuần hoàn lặp lại, vô tận.

Đúng rồi, trận thứ hai từ dưới lên, người đó ngươi cũng nên nhận ra." "Ai?" "Ô Ma." Nghe thấy cái tên này, Vô Cực cũng có chút trầm mặc.

Vốn dĩ Ô Ma và Tự Tại Thiên Ba Tuần lẽ ra là vợ chồng.

Nhưng sau khi bị Vô Cực chọc một gậy vào.

Âm sai dương thác, hai người cũng không đến được với nhau.

"Được rồi, những gì ta biết đều đã nói cho ngươi biết.

Ta cảm thấy ngươi là người có đại khí vận, có lẽ có thể phá được trận này.

Nếu có thể ra ngoài, có thời gian thay ta đi thăm Lỗ Thác La, nếu nó có chuyện gì, giúp ta chăm sóc." Vô Cực nói: "Chuyện đó không cần ngươi nói, ta và Địa Tạng là bạn bè, không có ngươi ta cũng sẽ làm như vậy." "Vậy thì tốt!" Tự Tại Thiên Ba Tuần cuối cùng nói: "Tốt nhất đừng nhắc đến ta trước mặt nàng, cứ coi như ngươi chưa từng gặp ta." Lúc này, cơ thể từ từ biến thành mảnh vỡ đã đến cổ của Tự Tại Thiên Ba Tuần.

Sau đó, cả người Tự Tại Thiên Ba Tuần đều biến thành những thứ giống như cát mịn rơi xuống đất, gió nhẹ thổi qua, mặt đất sạch sẽ.

Dường như trước mặt Vô Cực không có thứ gì cả.

Vừa rồi chỉ là một ảo giác mà thôi.

Sau khi Tự Tại Thiên Ba Tuần bị Vô Cực đánh bại.

Nơi Tự Tại Thiên Ba Tuần ở, vương tọa từ từ hạ xuống, phía sau lộ ra hai cánh cửa đá khổng lồ, sau đó từ từ mở ra, Vô Cực đi tới xem, lúc này mới hiện ra con đường thông đến cung điện nguy nga thứ hai.

Thì ra phải đánh bại trận chủ tọa trấn trong cung điện, mới có thể hiện ra con đường thông đến nơi tiếp theo, nếu không bay đến cũng không tìm được cung điện ở đâu.

"Thật phiền phức." Vô Cực cũng không khỏi có chút đau đầu.

Nếu phải đánh một mạch qua, đối với Vô Cực mà nói cũng không phải là chuyện khó.

Chỉ là có giới hạn bốn mươi chín ngày.

Như vậy, độ khó cũng tăng lên rất nhiều.

Nhưng sự việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Quả nhiên đúng như Tự Tại Thiên Ba Tuần nói, trên đường có những yêu ma quỷ quái, cũng chính là những quỷ tốt, nhiều vô số kể.

Chen chúc nhau, không ngừng rơi từ con đường đá xuống vực sâu đen kịt, lớp trước ngã xuống lớp sau tiến lên.

Vô Cực cũng lặp lại chiêu cũ, lại một lần nữa bay lên không trung.

Giữa không trung cũng chỉ có hắc long, hắc ưng, so với bên dưới thông thoáng hơn rất nhiều.

Vô Cực lần này cũng đã quen đường quen lối, những trở ngại trên đường đối với y không thành vấn đề.

Y cũng khá thành thạo, chém giết những con hắc long và hắc ưng cản đường giữa không trung.

A Tỳ Kiếm thuận thế cũng hấp thu được lượng lớn nghiệp lực.

Điểm diệu dụng của A Tỳ Kiếm nằm ở chỗ, sau khi tàn sát sinh linh, những nghiệp lực đó sẽ không dính vào người sử dụng, mà được kiếm tích trữ.

Sau đó khi cần thiết, một mạch phóng ra, uy lực đó có thể theo năm tháng tích lũy, sẽ trở nên vô cùng lớn.

Điểm này ngay cả Minh Hà Lão Tổ cũng không biết sử dụng, cũng là do Vô Cực vô tình phát hiện ra khi bế quan.

Công hiệu hấp thu nghiệp lực không phải người thường có thể nắm giữ.

Đây cũng là chỗ dựa để Vô Cực đối kháng với phe phái Hồng Quân Lão Tổ, nếu không Hỗn Độn Chung hiện tại hoàn toàn không trông cậy được.

Đối phó với Thái Cực Đồ?

Đối phó với Bàn Cổ Phiên?

Vô Cực một mạch chém giết qua.

Những yêu ma quỷ quái vô tận này có lẽ chỉ dùng để sàng lọc đối tượng.

Thực lực kém cỏi không cần phiền đến trận chủ ra tay, nếu không luôn phải đối phó với một số cá tôm nhỏ, trận chủ cũng mệt.

Chương 301

Cuối cùng, y cũng đến trước cửa cung điện nguy nga thứ hai.

Trận chủ trận thứ hai và Tự Tại Thiên Ba Tuần có chút khác biệt, hắn không ở trong sâu trong cung điện chờ đợi, ngược lại đứng ở cửa như chủ nhân đón khách vậy.

Vô Cực thấy hắn mặc một chiếc áo dài, trông khá văn nhã, lịch sự.

Giọng điệu nói chuyện cũng vô cùng khách khí.

"Khách từ đâu đến?

Lại đi về đâu?" "Từ nơi đến mà đến, đến nơi đi mà đi." Người đó cũng không ngờ Vô Cực lại nói ra những lời có triết lý như vậy, cũng hơi sững sờ, sau đó ha ha cười lớn.

"Thú vị, không hổ là người có năng lực giết chết tên phế vật Tự Tại Thiên Ba Tuần." Vô Cực nghe người này lại gọi Tự Tại Thiên Ba Tuần là phế vật.

Bất kể thế nào, Tự Tại Thiên Ba Tuần dù sao cũng là chiến tướng hàng đầu dưới trướng Minh Hà Lão Tổ ngày xưa, thủ lĩnh Tứ Đại Ma Vương.

Trong miệng người trông có vẻ yếu đuối không chịu nổi một cơn gió này, lại giống như một con kiến không đáng nhắc tới.

Thực ra, Vô Cực tuy đã từng giao thủ với Tự Tại Thiên Ba Tuần hai lần, nhưng mọi người cũng không phải là đối tượng quyết một trận sinh tử.

Ngược lại, Vô Cực đối với Tự Tại Thiên Ba Tuần khá có hảo cảm.

Y cảm thấy Tự Tại Thiên Ba Tuần rất trọng tình trọng nghĩa, cũng không thích chơi trò thủ đoạn, làm việc làm người đều quang minh lỗi lạc.

Không giống như Sắc Dục Thiên, người đã xấu xí thì thôi, tâm lý cũng vô cùng âm u.

Vì vậy mỗi lần Vô Cực nhìn thấy Sắc Dục Thiên đều muốn chế nhạo một phen.

Thế là Vô Cực nghiêm mặt nói: "Tự Tại Thiên Ba Tuần là bạn của ta, lúc nói chuyện xin hãy tôn trọng một chút." Người đó hơi sững sờ.

Sau đó nói: "Nếu không có tầng quan hệ đó thì tốt rồi, ta thu hồi lời nói vừa rồi của mình.

Tuy trong mắt ta Tự Tại Thiên Ba Tuần là một phế vật, nhưng thực lực của hắn có thể được ta công nhận.

Ngươi có thể giết hắn, ta cảm thấy ta cũng không phải là đối thủ của ngươi, ta cho ngươi qua đi." Vô Cực không ngờ qua ải này lại đơn giản như vậy, liền thi lễ một cái, sau đó nói với hắn: "Vậy đa tạ." Nói xong, Vô Cực vội vàng chạy tới cửa sau cung điện.

Quả nhiên cửa sau cung điện mở ra, con đường đá xanh phía sau xuất hiện, lúc này Vô Cực cũng không khỏi có chút nghi ngờ.

Nếu có thể cho qua, tại sao Tự Tại Thiên Ba Tuần lại nhất quyết phải quyết một trận sinh tử với y?

Trực tiếp cho qua không phải tốt rồi sao.

Có vẻ như Tự Tại Thiên Ba Tuần đối với hiện trạng của mình vô cùng bất mãn, lòng như tro tàn, chỉ mượn tay y một lòng cầu chết mà thôi.

Tuy Tự Tại Thiên Ba Tuần người còn sống, nhưng xem ra tâm đã chết từ lâu.

Sau khi qua ải thứ hai, Vô Cực y theo khuôn cũ, vẫn theo phương thức bay trên không, nhanh chóng chạy tới ải thứ ba.

Chỉ là trên không của ải thứ ba, quái vật trên không trung nhiều hơn một chút.

Những con hắc long vốn là hắc long bốn móng, bây giờ ở đây toàn bộ đều là năm móng.

Sau đó hắc ưng cũng biến thành hắc phượng.

Thực lực chênh lệch không phải một chút.

Vô Cực qua đây cũng khá tốn một phen công sức.

Mất gần gấp đôi thời gian so với con đường ở ải thứ nhất và thứ hai, mới đến được cửa cung điện ải thứ ba.

Lúc này đã qua mười ngày rồi.

Vô Cực tính toán, nếu mấy ải sau đều có thể bằng tốc độ của ải thứ nhất, vậy thì bốn mươi chín ngày, hiển nhiên là kịp.

Chỉ là thời gian tốt nhất nên rộng rãi một chút thì tốt hơn, nghĩ vậy, y cũng dùng sức đẩy mở cửa lớn của ải thứ ba.

Khi Vô Cực đẩy mở cửa lớn của ải thứ ba, nhìn rõ cảnh tượng trong cung điện, không khỏi cũng sững sờ.

Bởi vì trận chủ của ải thứ ba, trông giống hệt trận chủ ải thứ hai, tướng mạo gần như không khác, hai người ăn mặc cũng tương tự.

Chỉ có điều khác biệt duy nhất là trận chủ ải thứ ba là nữ.

"Ngươi là ca ca hay là đệ đệ của trận chủ ải trước à." "Không sai." Giọng của trận chủ ải thứ ba trong trẻo dễ nghe, nhưng lại toát

ra sát khí âm u.

"Ồ.

Vậy ngươi không định giống như huynh đệ của ngươi cho ta qua sao?" Trận chủ ải thứ ba nói với Vô Cực: "Một người dễ dàng tin tưởng người khác như ngươi, vậy mà có thể sống đến bây giờ, cũng là một kỳ tích không lớn không nhỏ đấy." Lời của nàng còn chưa dứt, từ sau lưng Vô Cực thong thả đi ra một người.

Người đi ra từ phía sau Vô Cực không phải ai khác, chính là trận chủ của ải thứ hai.

"Không còn cách nào khác, ngay cả Tự Tại Thiên Ba Tuần cũng có thể dễ dàng bị ngươi giết chết, ta cảm thấy một mình ta chưa chắc đã cản được.

Hay là hai huynh muội ta cùng liên thủ đối phó." "Ồ, vậy cũng không sao, ta đang vội, cùng lên đi." "Không, chúng ta sẽ cùng lên." Nói rồi, hai huynh muội cầm kiếm tấn công.

Vừa giao thủ, Vô Cực đã phát hiện hai huynh muội này có chút mánh khóe.

Bản thân thực lực không yếu, lại thêm hai người một âm một dương.

Hơn nữa còn là huynh muội song sinh, tâm ý tương thông, phối hợp càng thêm thiên y vô phùng.

"Xem ra chỉ dựa vào một thanh kiếm trong tay, muốn thắng e là hơi khó." Vô Cực thầm nghĩ, cảm thấy phải tiết kiệm thời gian, bèn lấy pháp bảo ra.

"Vào cho ta!" Vô Cực tế ra Tử Kim Hồ Lô.

Người muội muội trong cặp huynh muội thấy Vô Cực tế ra pháp

bảo, trong tay cũng lấy ra một thứ.

Chương 302

Chỉ thấy kim quang lóe lên một cái, Tử Kim Hồ Lô rơi xuống đất, bị thu trở về.

Vô Cực thấy vậy không khỏi kinh hãi, không biết đối phương dùng pháp bảo gì mà lại có thể thu mất Tử Kim Hồ Lô của mình.

Vô Cực đã bao giờ chịu thiệt thòi lớn như vậy?

Ngay cả pháp bảo cũng bị người khác thu mất.

Thế là Vô Cực di chuyển như gió, chân vận dụng Súc Địa Đại Pháp.

Thân pháp nhanh như gió, gấp như điện, vô số ảo ảnh vây quanh hai huynh muội, khiến họ gần như không phân biệt được đâu là thật, đâu là giả.

Nhân lúc họ đang hoa mắt chóng mặt, Vô Cực liền rút Vô Lượng Xích ra, hung hăng đập tới.

Vút!

Trước mắt Vô Cực lại lóe lên kim quang, Vô Lượng Xích cũng bị thu mất.

"Vị đạo hữu này có nhiều đồ tốt thật đấy, có pháp bảo gì cứ dùng ra hết đi." Hai huynh muội thấy Vô Cực chịu thiệt thì không khỏi vui vẻ, thậm chí còn nói đùa.

Tuy chỉ là nói đùa, nhưng đối với Vô Cực mà nói, đây quả là một sự sỉ nhục lớn.

Nhưng lúc này Vô Cực lại không hề tức giận.

Càng vào lúc như thế này, càng cần phải bình tĩnh hơn.

Trên người Vô Cực chẳng còn pháp bảo trọng yếu nào nữa, chỉ còn Ngũ Ma Chân Âm vừa mới luyện hóa được một nửa.

Thứ này nếu ném ra mà cũng bị thu mất thì thật không ổn.

Đây là thứ hắn khó khăn lắm mới có được, vạn nhất rơi vào tay kẻ có ý đồ xấu thì sức phá hoại sẽ vô cùng lớn.

Vô Cực do dự một lúc rồi tế Chân Âm ra.

Ngũ Ma Chân Âm, hữu chất vô hình, âm thanh gần như không thể nghe thấy của nó nhanh chóng công phá tâm phòng của hai huynh muội, khiến họ bất giác trở nên nóng nảy bất an.

"Ngươi nghĩ không thả nó ra, cầm trong tay là an toàn sao?" Hai huynh muội chớp thời cơ tấn công.

Người muội muội cầm một vật trong tay, mạnh mẽ vung lên, Vô Cực chỉ thấy kim quang trước mắt lóe lên.

Ngũ Ma Chân Âm đang cầm trong tay rơi xuống đất, lại bị thu mất.

Thậm chí một luồng hấp lực mạnh mẽ suýt chút nữa đã thu luôn cả thanh A Tỳ Kiếm trong tay Vô Cực.

Lúc này Vô Cực cuối cùng cũng nhìn rõ thứ họ dùng.

Đó là một vật tròn tròn vàng óng, chỉ là ở giữa có một lỗ vuông.

Hai bên trái phải lờ mờ có một đôi cánh, trên đó còn có minh văn Thiên đạo khắc ghi.

Những văn tự trên đó dày đặc khó tra, nhưng Vô Cực liếc mắt là có thể nhìn ra.

Đúng như câu "đạo khả đạo, phi thường đạo", tuy Vô Cực nhìn ra được nhưng lại không thể diễn tả được hàm nghĩa của những minh văn ấy.

“Lạc Bảo Kim Tiền?” “Ồ, cũng có chút kiến thức đấy.” Hai huynh muội cười hì hì trêu chọc Vô Cực.

Vô Cực thấy vậy cũng vô cùng tức giận, hắn lấy hết pháp bảo giấu trong người ra, đồng loạt tế lên.

Miệng hắn hét lớn: “Ta không tin ngươi có thể thu hết tất cả!” Lại thấy kim quang lóe lên, toàn bộ pháp bảo đầy trời đều bị thu mất, bất kể phẩm cấp.

Chỉ là Vô Cực đã lén lút trộn lẫn mấy món binh khí vào trong đó.

Lạc Bảo Kim Tiền chỉ có thể thu pháp bảo, những thứ khác thì không thu được.

Người muội muội trong hai huynh muội lập tức bị đánh trúng sọ não, óc văng tung tóe.

Vô Cực thở phào một hơi.

Hắn đã dùng một chút kế sách, lợi dụng lòng kiêu ngạo của hai huynh muội.

Chỉ là có một chuyện hơi ngoài dự liệu của Vô Cực, người anh trong hai huynh muội cũng là trận chủ của ải thứ hai.

Thấy muội muội bị Vô Cực đánh nát óc, hắn dường như không hề có vẻ đau buồn.

Lúc này, một chuyện quỷ dị đã xảy ra.

Người muội muội rõ ràng đã chết lại bò dậy từ dưới đất.

Vết thương trên người cũng bắt đầu từ từ khép lại.

Vô Cực không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Lẽ nào thật sự đánh không chết?

Vậy ải này phải qua thế nào?

Thu cũng không thu được, ngược lại còn bị quét sạch pháp bảo.

Đánh lại không chết, đánh chết rồi có thể hồi sinh.

Phải dây dưa đến bao giờ đây?

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thượng Lão Quân tới đây, nếu không tế ra Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên thì cũng sẽ bị Lạc Bảo Kim Tiền thu mất thôi?

Vô Cực không khỏi cảm thấy vô cùng đau đầu.

Chương 303

"Đạo hữu, có ổn không?" Hai huynh muội vẫn cười hì hì, Vô Cực càng thảm, họ càng vui.

"Hừ!" Vô Cực không nói gì với họ, hắn cảm thấy trên đời tuyệt đối không thể có chuyện như vậy.

Nếu hai huynh muội này thực sự lợi hại đến thế, sao có thể chỉ làm một cặp trận chủ nhỏ trong trận pháp này.

Lúc trước, khi lấy được kinh nghiệm từ Tự Tại Thiên Ba Tuần, hắn chỉ nói với Vô Cực rằng phía sau có một người quen, chứ không hề nhắc nhở chuyện gì khác.

Lý do Tự Tại Thiên Ba Tuần nói cho Vô Cực biết Ô Ma ở đây, điều đó chứng tỏ Tự Tại Thiên Ba Tuần tin chắc Vô Cực có thể gặp được Ô Ma, và cũng không cho rằng những người này có thể cản được Vô Cực.

Nếu không, nếu họ thực sự lợi hại như vậy, chẳng lẽ Tự Tại Thiên Ba Tuần lại không nhắc nhở Vô Cực sao?

Hoặc là, Tự Tại Thiên Ba Tuần căn bản không rõ thực lực của cặp huynh muội này.

Vô Cực vung A Tỳ Kiếm chiến đấu với hai huynh muội, nhưng thực ra tâm tư không hoàn toàn đặt vào trận chiến, mà đang khổ sở suy nghĩ, rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu.

Trong lúc giao đấu với hai huynh muội, Vô Cực đột nhiên phát hiện ra một vấn đề.

Vô Cực vung một kiếm về phía người anh.

Hắn ta không màng tính mạng, dùng mệnh đổi mệnh.

Nhưng người muội muội lại lặng lẽ né tránh mũi kiếm của Vô Cực.

Lẽ nào chỉ có thể hồi sinh một lần?

Thế là Vô Cực chuyển mũi kiếm, chuyển sang chủ công người muội muội.

Nhưng lúc này, người muội muội lại hoàn toàn không sợ hãi, dùng lối đánh liều mạng.

Nếu không phải liều chết, nàng ta cũng phải làm Vô Cực bị thương, căn bản không có thực lực để đấu chiêu với Vô Cực.

Tuy rằng Vô Cực hiện tại chưa sử dụng Thiên Cương Tam Thập Lục Lộ Thương Pháp sở trường nhất.

Nhưng về kiếm pháp, hiện tại hắn cũng đã có chút tâm đắc.

Hiện tượng quái dị này khiến Vô Cực cũng có chút hỗn loạn.

Cuối cùng, trong một chiêu thức khác, Vô Cực đã nhìn ra được một vài manh mối.

"Hóa ra là vậy." Vô Cực cuối cùng cũng phá giải được thiên cơ, biết được điểm yếu của hai huynh muội.

Đối với người không hiểu rõ mà nói, cặp huynh muội này hoàn toàn là một cục sắt cứng mềm không ăn, không thể nhúc nhích.

Nhưng khi Vô Cực phát hiện ra điểm yếu của họ, thì họ căn bản không đáng để nhìn.

Chỉ là để phát hiện ra điểm này, hắn đã mất gần mười ngày.

Vô Cực và hai huynh muội đã giao đấu gần vạn chiêu, cả hai bên đều đã khá hiểu rõ về nhau.

Chỉ là hai huynh muội biết, chỉ cần giữ chân được Vô Cực là

được, qua bảy bảy bốn mươi chín ngày, hắn tự nhiên không thể vi phạm pháp tắc trong trận.

Bàn Cổ có sống lại cũng khó tránh khỏi việc hóa thành tro bụi.

Theo lẽ thường, mỗi một ải chỉ có thể mất bảy ngày, Vô Cực qua hai ải đầu chỉ mất chưa đến mười ngày, nhưng lại mất mười ngày ở ải thứ ba này.

Hắn cũng chỉ còn dư ra một ngày.

Những ải sau độ khó sẽ ngày càng tăng.

Đặc biệt là Thiên Phi Ô Ma kia, danh tiếng của nàng ta Vô Cực đã sớm nghe qua, chỉ là không biết Ô Ma dựa vào cái gì mà có thể đứng trên cả Tứ Đại Ma Vương.

Dựa vào việc nàng là phụ nữ sao?

Không thể nào, Minh Hà Lão Tổ không thể nông cạn như vậy.

Vô Cực đã nhìn thấu điểm yếu của hai huynh muội, tâm tư không còn đặt trên người họ nữa, suy nghĩ dường như đã bay đến những ải sau.

"Xem ra ta không có cách nào đột phá trận pháp do hai vị trấn giữ rồi.

Nhưng ta rất tò mò, phía sau đều là những người nào." Người anh trong hai huynh muội nói với Vô Cực: "Sao lại bỏ cuộc nhanh vậy." Vô Cực nói: "Bảy bảy bốn mươi chín ngày không thể vượt qua sẽ hóa thành tro bụi, điểm này Tự Tại Thiên Ba Tuần đã nói rất rõ với ta.

Hiện tại đã qua hai mươi ngày.

Phía sau chắc chắn sẽ càng lợi hại hơn.

Vỏn vẹn bốn mươi chín ngày, e là không đủ." Người muội muội trong hai huynh muội trên mặt cũng lộ vẻ đắc ý: "Bây giờ ngươi đã

biết sự lợi hại của huynh muội ta rồi chứ, nói thật cho ngươi biết, đừng nói là bốn mươi chín ngày, cho ngươi bốn trăm chín mươi ngày, ngươi cũng không có cách nào ra khỏi đây." Vô Cực thở dài một hơi nói: "Tuy là như vậy, nhưng ta rất tò mò về những người phía sau, không biết hai vị có hiểu rõ không, nói ra cho ta đỡ ghiền cũng tốt." "Thực ra người ở phía sau ta cũng không rõ, chỉ quen thuộc với trận chủ ải thứ tư.

Ngươi cũng chỉ còn sống được mấy chục ngày nữa, nói cho ngươi biết cũng không sao." "Tiểu muội, đừng nói nhiều với hắn như vậy." Người anh trong hai huynh muội vẫn có chút cảnh giác.

"Sợ gì chứ?

Hắn sắp chết rồi mà." Vô Cực cũng thở dài nói: "Lệnh muội nói không sai, ta sắp chết rồi, còn tính toán với ta làm gì?" Nói rồi, vẻ mặt chán nản thất vọng của Vô Cực càng lúc càng rõ rệt.

Người anh trong hai huynh muội, nhìn Vô Cực như đang nhìn một người chết.

Trong ánh mắt hắn cũng tràn đầy vẻ trêu tức.

Giống như mèo vờn chuột, hiện tại không giết, chỉ là để chơi đùa mà thôi.

Năm này tháng nọ trấn giữ ở đây, tuy thỉnh thoảng có người xông vào, nhưng đại bộ phận còn chưa thấy được cung điện đầu tiên đã bị vô số yêu ma quỷ quái trên đường giết chết.

Có người thực lực không tệ, có thể xông vào, nhưng dưới tay Tự Tại Thiên Ba Tuần cũng không đi được mấy chiêu.

Cho nên hai huynh muội thực sự rất nhàm chán.

Chương 304

Bây giờ có một người như Vô Cực ở đây, có thể để họ trêu đùa, hà cớ gì không làm, cho nên bây giờ có chút không nỡ giết Vô Cực nhanh như vậy.

Vì thế đối với câu hỏi của Vô Cực, họ cũng không tiếc lời chuẩn bị trả lời.

"Ừm, trận chủ ải sau tên là Trần Nguyên Long.

Rất lợi hại, có một kiện pháp bảo.

Một khi tế ra thì căn bản không có cách nào né được." "Vậy chẳng phải là vô địch rồi sao?" Vô Cực hỏi.

Hai huynh muội đồng thanh lắc đầu nói: "Nếu đối với người không hiểu rõ thì tự nhiên không có đường thoát, nhưng nếu biết rõ điểm yếu của hắn thì dễ xử lý hơn." Họ nói những lời này với Vô Cực, chẳng qua chỉ là mang thái độ mèo vờn chuột mà thôi, chứ không thật tâm thảo luận với Vô Cực.

Đặc biệt là người muội muội cảm thấy nên sớm giết Vô Cực đi thì sẽ an toàn hơn một chút, với tư cách là một người phụ nữ, khả năng cảm ứng của nàng tương đối mạnh.

Nàng cảm thấy Vô Cực người này tuy trông có vẻ bình tĩnh.

Ngoài vẻ ngoài khí vũ hiên ngang ra, dường như cũng không có bản lĩnh gì đặc biệt lớn lao.

Nói tóm lại, hắn không có uy hiếp gì với hai huynh muội.

Nhưng tri giác lại mách bảo nàng, Vô Cực không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Nếu để hắn ở đây không chừng sẽ xảy ra chuyện, đó là trực giác của nàng.

Đương nhiên trực giác của người muội muội không sai.

Vô Cực, thực ra lúc này đã rõ điểm yếu của họ.

Hắn chỉ đang giả heo ăn thịt hổ đến mức cực hạn, ví dụ như có thể dò hỏi điểm yếu của trận chủ tiếp theo, như vậy cũng có thể tiết kiệm không ít thời gian, bù lại thời gian đã lãng phí trên người họ.

Quả nhiên người anh trong hai huynh muội tương đối tự đại.

Không có tự tin tự nhiên là một khuyết điểm, có tự tin tự nhiên là ưu điểm, nhưng quá tự tin, trong một số tình huống cũng sẽ trở thành một khuyết điểm.

Hắn tưởng đang trêu đùa Vô Cực, thực ra lại bị Vô Cực moi hết lời.

Vô Cực lại đổi mấy góc độ, cẩn thận hỏi, phát hiện những thứ họ nắm được cũng chỉ có bấy nhiêu.

Cụ thể điểm yếu của người kia là gì?

Họ cũng không nói.

Nhưng Vô Cực dựa vào phán đoán của mình cũng đã suy ra được một vài điều, chỉ cần gặp người đó là có thể đoán ra được.

Đến lúc này, Vô Cực cũng không giả vờ nữa, dù sao thời gian cũng có hạn.

"Vậy thì tốt, cảm ơn hai vị đã cung cấp thông tin hữu ích như vậy.

Nhờ đó ta đã tiết kiệm được không ít thời gian cho ải tiếp theo." Hai huynh muội dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn hắn, nói: "Đến ải tiếp theo, ngươi còn không qua được chỗ bọn ta!" Vô Cực cũng cười cười, nói với họ: "Ta chỉ là không muốn ra tay thôi, nếu ta muốn ra

tay, các ngươi tưởng có thể cản được ta sao?

Thật là chuyện cười lớn nhất thiên hạ.” Hai huynh muội cũng giật mình, họ biết Vô Cực có bao nhiêu cân lượng, dù sao cũng đã giao thủ hơn mười ngày, họ tin rằng Vô Cực chắc chắn không có cách nào đối phó được họ.

Nếu không tại sao lại lãng phí mười ngày ở đây một cách vô cớ?

Phải biết rằng muốn vượt qua trận pháp này, chắc chắn đều cần phải tìm mọi cách tiết kiệm thời gian.

Nhìn vẻ mặt không tin của hai huynh muội, Vô Cực cũng không giải thích nhiều.

Hắn cầm thanh A Tỳ Kiếm trong tay, tấn công về phía họ.

Lại là chiêu cũ sao?

Không thể đổi chút gì mới mẻ hơn à?

Đối với hành động của Vô Cực, họ cũng không xa lạ.

Kiểu tấn công này đối với họ mà nói, gần như không có bất kỳ hiệu quả nào.

Chỉ cần hơi lưu ý một chút là được.

Sau khi giao thủ, hai huynh muội đột nhiên phát hiện động tác tấn công của Vô Cực có chút khác biệt.

Không khỏi trong lòng cũng căng thẳng, lẽ nào điểm yếu của họ đã bị Vô Cực nhìn thấu?

Vô Cực xác thực đã nhìn thấu khuyết điểm của họ.

Hiện tại tuy không thể hoàn toàn xác định, nhưng chỉ cần thử một chút là biết.

Chỉ thấy Vô Cực lại tế ra một pháp bảo, sau đó hai huynh muội

vội vàng ném Lạc Bảo Kim Tiền ra, muốn đánh rụng bảo bối của Vô Cực.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Lạc Bảo Kim Tiền, lại thu mất một kiện pháp bảo của Vô Cực.

Sau đó, hai huynh muội mỗi người một kiếm đâm vào cơ thể Vô Cực.

Một làn khói trắng bay lên, Vô Cực biến thành một người giấy nhỏ màu trắng rơi xuống.

Cùng lúc đó, chân thân của hắn xuất hiện sau lưng hai huynh muội.

"Nếu ta đoán không lầm, điểm yếu duy nhất của hai người là nếu cả hai cùng chết một lúc, sẽ không có cách nào hồi sinh được nữa, đúng không?" Nghe lời của Vô Cực, hai huynh muội cũng vô cùng căng thẳng, bởi vì Vô Cực nói hoàn toàn không sai.

Điểm yếu của họ, một cặp song sinh, tâm hữu linh tê, ý niệm tương thông.

Nếu một trong hai người bị giết, linh hồn có thể tạm thời đặt trên người kia, sau đó lại từ thân thể người kia tách ra hồn phách cần có, đặt vào cơ thể đã bị giết, như vậy là có thể hồi sinh.

Nhưng nếu bị giết cùng lúc, phương pháp này sẽ mất hiệu lực.

Chương 305

Vô Cực cũng từ mười ngày giao đấu vừa rồi, mấy người đánh mấy ngàn hiệp mới từ từ suy đoán ra, bởi vì chỉ cần gây trọng thương cho một trong hai người, người còn lại sẽ trở nên vô cùng cẩn thận.

Kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra, huống hồ Vô Cực cũng không ngốc.

Hai huynh muội chỉ đánh trúng phân thân của Vô Cực, Vô Cực lại cầm kiếm từ bên hông xiên cả hai huynh muội như một xiên kẹo hồ lô.

Kiếm kia vừa vặn đi vào từ vị trí trái tim, rồi đi ra từ vị trí trái tim của người kia.

Thần thái trong mắt hai huynh muội nhanh chóng từ từ biến mất.

Một cặp huynh muội trông có vẻ mạnh mẽ.

Nhưng một khi khuyết điểm bị người khác nhìn thấu, cũng chẳng đáng một đồng.

Vô Cực từ thi thể hai huynh muội tìm lại tất cả pháp bảo, tiện thể cũng lấy lại bản mệnh pháp bảo Lạc Bảo Kim Tiền.

Nhưng Lạc Bảo Kim Tiền chưa được luyện hóa, không thể lập tức để Vô Cực sử dụng.

Đây cũng là một phiền phức, nếu có thể lập tức lợi dụng, chắc chắn sẽ giúp ích rất nhiều cho Vô Cực khi qua ba bốn ải tiếp theo.

Giải quyết xong hai huynh muội đã lãng phí không ít thời gian, Vô Cực cũng không dám chậm trễ, vội vàng tiến về ải tiếp theo.

Lúc này, Kim Quang Thánh Mẫu vẫn đang vất vả chống cự ở lối vào, chỉ là Kim Quang Thánh Mẫu và Cửu Đầu Trùng vô cùng lợi hại,

đám yêu ma quỷ quái đông như thủy triều căn bản không chống đỡ nổi công kích của họ.

"Phải đánh tới khi nào đây?

Cảm giác như vô tận." Cửu Đầu Trùng tuy thần dũng, đám yêu ma quỷ quái cũng không thể công phá phòng ngự của nó.

Thân thể da dày thịt béo, bao phủ bởi lớp vảy dày, mỗi chiếc vảy đều như một tấm áo giáp, cực kỳ cứng rắn.

Có thể nói là đao thương bất nhập.

Chín cái đầu, mỗi lần tấn công đều có thể giết chết chín tên, thậm chí nhiều hơn yêu ma quỷ quái.

Kim Quang Thánh Mẫu còn lợi hại hơn, tổng cộng có 21 tấm gương.

Trên pháp đàn, bà điều khiển kim quang, dưới từng đạo kim quang chiếu rọi, đám yêu ma quỷ quái không ngừng ngã xuống.

Chỉ là so ra, pháp lực của bà e rằng cũng không chống đỡ được quá lâu.

Giống như Cửu Đầu Trùng, thể lực cũng từ từ bắt đầu cạn kiệt.

"Chúng ta lui lên trước đi!" Kim Quang Thánh Mẫu cảm thấy nếu đã không vào được, không bằng trước tiên lui về phía trên, đám yêu ma quỷ quái này chắc chắn cũng không vào được nơi khác.

Lúc đó nghỉ ngơi một phen, sau đó nghĩ ra một kế sách vẹn toàn, rồi hãy xuống.

Cửu Đầu Trùng cũng đồng ý với ý kiến này của Kim Quang Thánh Mẫu, nói với bà: "Ngươi đi trước, ta đoạn hậu!" Thế là Kim Quang Thánh Mẫu thu lại những tấm gương, cùng Thanh Bình tiên tử và sư tỷ đi trước về bên ngoài quan tài đồng.

Một lúc sau, Cửu Đầu Trùng mới đuổi về, sau đó cùng nhau hợp lực đẩy lại nắp quan tài đồng khổng lồ.

Lúc này trên mặt Thanh Bình tiên tử cũng đầy vẻ lo lắng.

Bởi vì nàng biết Vô Cực ở dưới, không biết sống chết ra sao.

Sư tỷ thấy Thanh Bình tiên tử có vẻ lo lắng, bèn nói với nàng: "Đừng quá lo lắng.

Ngay cả nhân vật lợi hại như sư phó cũng không thể tiến lên nửa bước, huống hồ là hắn." "Nếu hắn không chạy lung tung, sư phó đi rồi ta cũng có thể lui ra, hắn chạy lung tung ta muốn cứu cũng không cứu được, không chừng bây giờ đã bị đám yêu ma quỷ quái kia xé thành từng mảnh, hoặc là rơi xuống vực sâu không thấy đáy, đừng nói nữa." Kim Quang Thánh Mẫu không biết chuyện gì đã xảy ra, bèn hỏi đệ tử của mình.

Sau khi nghe Thanh Bình tiên tử kể lại, Kim Quang Thánh Mẫu cũng không khỏi nhíu mày.

Bà cũng biết trong tình huống đó có thể ngự không phi hành, đó là con đường nhanh nhất thông đến tòa cung điện nguy nga kia, nếu phải trực tiếp từ trên đường giết qua, thực sự quá hao tổn tinh thần.

Ở nơi đó, họ đã đánh ròng rã gần hai mươi mấy ngày.

Yêu ma quỷ quái lớp trước ngã xuống lớp sau tiến lên, vĩnh viễn không thấy điểm cuối, khiến người ta sinh ra một cảm giác vô cùng bất lực.

Có thể biết yêu ma quỷ quái bên trong lợi hại đến mức nào, những kẻ sống trong cung điện nguy nga kia có thể còn lợi hại hơn, không chừng sinh mệnh của chúng là vô tận.

Làm sao có thể đối kháng?

Hoàn toàn không thể chống lại được.

Kim Quang Thánh Mẫu cảm thấy không ổn, bà cùng Cửu Đầu Trùng liên thủ cũng không thể tiến thêm nửa bước.

Bà bèn nói với Thanh Bình tiên tử: "Con nói không sai, ta thấy người bạn kia của con e rằng lành ít dữ nhiều rồi, ngay cả vi sư cũng không có cách nào tiến vào cung điện đó, có lẽ phải sư tổ của con ở đây mới có tác dụng." Sư tổ mà Kim Quang Thánh Mẫu nói không nghi ngờ gì chính là Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ pháp lực hùng hậu, lại có vô số kỳ trân dị bảo hộ thân.

Ý ngầm của bà là nếu Vô Cực muốn sống sót, ít nhất cũng phải ở cấp bậc của Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng Vô Cực có thể ở cấp bậc đó sao?

Thanh Bình tiên tử cũng biết, tuyệt đối không thể.

Trong mắt Thanh Bình tiên tử, Vô Cực là một tu sĩ không đáng kể, rất kỳ quái.

Đạo hạnh thực sự vô cùng thấp kém.

Nhưng hôm nay Vô Cực cũng đã mang lại cho nàng kinh hỉ và kinh ngạc, cảm giác như hoàn toàn không phải cùng một người.

Pháp lực dường như cũng đã tăng cao.

Dù là như vậy, Thanh Bình tiên tử cũng không cho rằng Vô Cực có thể đạt đến tầng thứ của Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ, tầng thứ đó, những tu sĩ đang tu hành như họ đều rõ, ánh sáng của họ so với Thông Thiên Giáo Chủ giống như ánh sáng của hạt gạo so với ánh trăng mặt trời.

Căn bản không thể đặt lên bàn cân so sánh.

Chương 306

Bất kể Vô Cực mang lại cho nàng bao nhiêu kinh hỉ, biểu hiện cao hơn người một chút, thực lực của hắn cũng không thể khiến Thanh Bình tiên tử tin rằng hắn đã có thực lực gần như tương đương với Thông Thiên Giáo Chủ.

Cho nên nàng cũng rõ.

Người tên Triệu Vô Cực mà nàng quen biết chắc hẳn đã chết.

Không chừng vào ngày đầu tiên, khi hắn ngự không phi hành, đã chết rồi.

Chỉ là chưa nhìn thấy thi thể của Vô Cực, trong lòng vẫn còn một tia hy vọng mà thôi.

Nói tóm lại, ấn tượng mà Vô Cực mang lại cho nàng hôm nay cũng đã có sự khác biệt và thay đổi lớn.

Nàng cảm thấy việc chung sống không cần phải dựa vào việc liên tục tìm cớ cho hắn.

Ví dụ như vì để qua cửa, phải bán đan dược mình luyện chế, hoặc là qua việc thu mua dược thảo, như vậy mới có thể bình tĩnh, an lòng đi chung sống với Vô Cực.

Nhưng sau mấy ngày chung sống, Thanh Bình tiên tử đột nhiên phát hiện, ngay cả khi loại bỏ những điểm đó, nàng cũng không hề cự tuyệt việc chung sống với Vô Cực, giống như lần gặp đầu tiên thực sự có sự khác biệt, khí chất trên người hắn thậm chí còn có chút thay đổi.

Kim Quang Thánh Mẫu và Cửu Đầu Trùng cũng đã tìm một nơi bắt đầu nghỉ ngơi, pháp lực và thể lực của họ đều đã sắp cạn kiệt,

cần gấp một nơi yên tĩnh để tu dưỡng.

Khi họ bắt đầu tu dưỡng, đột nhiên lúc này có một luồng đại lực từ trong quan tài đồng bùng phát ra, nắp quan tài bị đánh bay thẳng lên trên.

Nắp quan tài cắm thẳng vào đỉnh của toàn bộ động huyệt.

Có thể biết luồng sức mạnh kia lớn đến mức nào, tiếp theo đám yêu ma quỷ quái toàn bộ đều xông ra.

Vốn dĩ dưới sự ràng buộc của Tự Tại Thiên Ba Tuần, đám yêu ma quỷ quái tuyệt đối không từ bỏ cung điện mà xông lên mặt đất.

Nhưng bây giờ ba ải đầu đã không còn trận chủ.

Yêu ma quỷ quái trí tuệ thấp kém căn bản không hiểu cái gì gọi là dừng lại, cho nên sau khi đánh bay nắp quan tài đồng, toàn bộ đều hướng về mặt đất tràn ra.

Thấy tình huống này, mọi người cũng kinh hãi thất sắc, sư tỷ và Thanh Bình tiên tử vội vàng bố trí một vòng phòng ngự, bảo vệ Kim Quang Thánh Mẫu và Cửu Đầu Trùng đang ngồi thiền từ từ hồi phục ở bên trong.

Lúc đầu còn có thể chống đỡ được, dù sao diện tích của nắp quan tài đồng cũng chỉ có bấy nhiêu.

Một lần cũng chỉ có thể ra ba bốn con mà thôi.

Nhưng theo số lượng ngày càng nhiều, Thanh Bình tiên tử cũng dần dần chống đỡ không nổi.

Kim Quang Thánh Mẫu cũng có ý muốn quay lại chiến cục, chỉ là bây giờ pháp lực gần như đã cạn kiệt.

Bà miễn cưỡng bố trí hai tấm gương, sau khi phóng ra mấy chục đạo kim quang thì hoàn toàn kiệt sức, trước mắt tối sầm suýt chút nữa

ngất đi.

Cửu Đầu Trùng cũng không khá hơn, nó cũng không cần bảo vệ, trực tiếp từ phía sau đi ra phía trước, dùng thân thể da dày thịt béo, muốn đi chặn lối ra của quan tài đồng, dù sao đám yêu ma quỷ quái kia cũng không làm gì được nó.

Lúc này, đám yêu ma quỷ quái không biết đã xảy ra biến hóa gì, trong đó có mấy con bắt đầu phun đờm về phía Cửu Đầu Trùng.

Dịch đờm vừa dính vừa sệt, trông rất ghê tởm.

Sau khi rơi trên người Cửu Đầu Trùng, lại phát ra mùi hôi thối, những thứ đờm phun ra kia lại có thể ăn mòn lớp giáp của Cửu Đầu Trùng.

Cửu Đầu Trùng bị những chất dịch dính đó ăn mòn, đau đến suýt nữa kêu thành tiếng.

Toàn thân trên dưới đều đau như lửa đốt, nhưng cũng vì thế mà bị kích phát hung tính, hai tay duỗi ra, chín đầu cùng xuất hiện, trong nháy mắt giết chết mười mấy con yêu ma quỷ quái.

Nhưng điều đó cũng không giúp ích gì cho vết thương, theo sau là ngày càng nhiều loại quái vật phun đờm lên người con rắn chín đầu.

Lúc này Cửu Đầu Trùng cũng có chút chống đỡ không nổi.

Nó không khỏi ngửa mặt lên trời than dài, không ngờ ta Cửu Đầu Trùng một đời anh danh, lại bị loại quái vật nhỏ không đáng kể này giết chết, ta thực sự không cam tâm!

Đừng nói Cửu Đầu Trùng không cam tâm, những người khác lẽ nào lại cam tâm tình nguyện sao?

Mỗi người đều không cam tâm.

Nhưng lại có cách nào đây, vòng vây của họ cũng ngày càng nhỏ

lại.

Thanh Bình tiên tử gần như bị ép đến không còn đất để phòng ngự.

Lúc này chân của sư tỷ trượt một cái, trên đất có quá nhiều máu của đám yêu ma quỷ quái, mặt đất cũng trở nên vô cùng ẩm ướt trơn trượt, sau khi chân trượt một cái thì ngã xuống đất, nhưng phòng tuyến của nàng cũng xuất hiện một lỗ hổng không lớn không nhỏ.

Thanh Bình tiên tử và Kim Quang Thánh Mẫu cũng không khỏi trước mắt tối sầm, xem ra phòng tuyến của họ sắp bị công phá rồi.

Vào lúc này, từ xa truyền đến một giọng nói đầy uy nghiêm.

"Yêu nghiệt phương nào dám càn rỡ ở đây!

Còn không mau lui ra!" Tiếp theo, vô số đạo quang mang sáng lên, chiếu rọi toàn bộ động huyệt tối tăm như ban ngày.

Đám yêu ma quỷ quái đã sống lâu trong động huyệt, thực sự không chịu nổi sự kích thích của ánh sáng mạnh như vậy, tất cả đều đồng loạt nhắm chặt mắt, trên mặt lộ ra vẻ mặt vô cùng đau khổ.

Kim Quang Thánh Mẫu vừa mừng vừa sợ, giọng nói có chút run rẩy gọi: "Sư phó, là sư phó đến sao?" Thanh Bình tiên tử cũng tâm tình vô cùng kích động, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Tuy là môn nhân của Tiệt Giáo, nhưng số lần nàng gặp Thông Thiên Giáo Chủ cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Chỉ có mỗi năm khi triệu tập đại hội, mới có cơ hội xa xa nhìn một cái, không ngờ vào lúc sơn cùng thủy tận, lại nghe thấy giọng nói quen thuộc kia, giọng nói đó giống như tiếng trời.

Khiến tất cả những người tuyệt vọng đều thắp lại hy vọng.

Tiếp theo, họ thấy trong ánh sáng trắng, một người đàn ông trung

niên tướng mạo uy nghiêm chân đạp Thập Nhị Phẩm Thanh Liên, tay cầm một thanh Thanh Liên Kiếm, từ từ bay tới.

Ông giơ một viên châu, ánh sáng tràn ngập động huyệt chính là do viên châu đó tỏa ra.

Yêu ma quỷ quái không chống đỡ nổi sự tấn công của ánh sáng đó, từng con một trên mặt hiện ra vẻ mặt đau khổ, trong miệng cũng phát ra những tiếng kêu thảm thiết đau đớn, những âm thanh đó cực kỳ chói tai và cũng vô cùng khó nghe.

Chương 307

Nhưng nghe những âm thanh đó, Kim Quang Thánh Mẫu, Thanh Bình tiên tử và Cửu Đầu Trùng, đều cảm thấy loại âm thanh này du dương như tiên nhạc.

Quả nhiên những thứ trong động huyệt này rất sợ ánh sáng.

Từ việc một tia kim quang của Kim Quang Thánh Mẫu có thể giết chết một con, thậm chí vì nguyên nhân xuyên thấu có thể giết ba bốn con quái vật, có thể thấy chúng sợ ánh sáng đến mức nào.

Chẳng mấy chốc, trên đất đã nằm đầy thi thể yêu ma quỷ quái, những con còn lại dưới tác dụng của ánh sáng mạnh cũng không dám thò đầu ra khỏi quan tài đồng nữa.

"Sư phó, đồ nhi làm người mất mặt rồi!" Kim Quang Thánh Mẫu lúc này cũng không màng thân thể khó chịu, vội vàng bò đến trước mặt giáo chủ, sau đó quỳ xuống, nặng nề dập đầu.

Thông Thiên Giáo Chủ nổi tiếng là người bao che cho người của mình.

Tay ông khẽ cong trong không trung, Kim Quang Thánh Mẫu lập tức cảm thấy một luồng đại lực, khiến bà không thể cúi đầu xuống được nữa.

"Nơi này quả thực quỷ dị vô cùng.

Ngươi có lỗi gì đâu?

Có thể bảo toàn một mạng đã là rất tốt rồi." Thông Thiên Giáo Chủ không hề trách phạt.

Chỉ là ánh mắt của ông quét qua người Cửu Đầu Trùng.

Cửu Đầu Trùng lập tức cảm giác như bị vật gì đó đâm hai nhát, tim đập rất nhanh.

"Thượng tiên, không phải ta lừa họ vào, chúng ta đi vào hang động này, ta đã sớm nói mê cung này không vào được, rất nguy hiểm." Thông Thiên Giáo Chủ chỉ hừ lạnh một tiếng không nói gì, sau đó bắt đầu kiểm tra tình hình thương thế của đồ tử đồ tôn.

"Sư phó, chúng con vốn vào sau phát hiện nguy hiểm liền muốn ra ngoài, nhưng không biết vì sao bên ngoài lại bị khóa lại, đại sư kia con thực sự không có cách nào thông qua." Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu nói: "Bổn tọa biết, vừa rồi vào cũng đã thấy cánh cửa đá đó, ta cũng không có cách nào mở được.

Vì ta đã thử.

Một kiếm chém xuống, cánh cửa đều bị chém thành từng mảnh, nhưng phía sau lại là đá đặc, điều đó chứng tỏ chúng ta vào không phải là hang động đó, mà thông qua một trận pháp truyền tống, bị truyền tống đến một không gian không xác định mà thôi, đây không phải là nơi mà chúng ta nghĩ." Mọi người nghe Thông Thiên Giáo Chủ nói vậy, trong lòng không khỏi càng thêm căng thẳng, càng thêm đầy miệng cay đắng, phải biết rằng ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ cũng không có cách nào, vậy thì họ càng không có cách nào.

Thông Thiên Giáo Chủ nói với họ: "Việc cấp bách bây giờ chỉ có thể xuống dưới xem một chút, có lẽ đáp án và lối ra ở dưới đó, những ai có thể đi lại được, ở lại đây hộ pháp cho Kim Quang Thánh Mẫu, đợi nàng hồi phục thể lực rồi xuống tiếp ứng Bổn tọa." Thông Thiên Giáo Chủ chuẩn bị một mình xông vào long đàm, dù thế nào cũng phải đưa hết đám đệ tử này ra ngoài.

Vào lúc này, Vô Cực đã đến cửa cung điện nguy nga hùng vĩ thứ tư.

Trên đường đi, hắn vẫn đang khổ sở suy nghĩ về pháp bảo mà hai huynh muội nói, pháp bảo không thể tránh, không thể né, rốt cuộc là thứ gì?

Khi Vô Cực đẩy mở cánh cửa cung điện thứ tư, hắn lại phát hiện cung điện ở đây có chút khác biệt so với những gì đã thấy trước đó, những cung điện trước đó đều có mái nhà, nóc nhà.

Cung điện này lại không có mái, đứng trong cung điện ngẩng mặt lên trời, có thể dễ dàng nhìn thấy vô số vì sao trên cao.

Dù biết rằng những vì sao nhìn thấy ở đây đều không phải là thật.

Nhưng tại sao nơi này lại là một nơi lộ thiên?

"Ồ, có người à?" Lúc này từ trên pháp tọa trong cung điện bò dậy một gã lùn mập vừa đen vừa xấu, tướng mạo của hắn vô cùng xấu xí, nhưng giọng nói lại trong trẻo dễ nghe.

Người đó nhìn Vô Cực bằng ánh mắt tò mò, đồng thời cũng có chút phấn khích, nói với Vô Cực: "Không ngờ lại có người có thể xông vào đây, thật là chưa từng nghe, chưa từng thấy a, ta ở đây đã hơn trăm năm, chưa từng thấy ai có thể qua được ba ải, thật là khách quý." Thái độ của gã lùn mập rất nhiệt tình, từ trên pháp tọa chạy xuống, cũng không biết từ đâu lôi ra một khối bồ đoàn.

Sau đó rất nhiệt tình mời Vô Cực ngồi xuống.

Vô Cực thấy gã lùn mập nhiệt tình, bèn nói với hắn: "Nếu đã đến đây, ta cũng không giấu giếm, dù sao ngươi cũng biết, ta đang vội, nếu ngươi không có ý kiến gì, thì mau để ta qua đây." Gã mập đen nói với Vô Cực: "Làm sao có thể chứ?

Ta không thể để ngươi dễ dàng qua đây được, chỉ là ta thật sự đã lâu không gặp người khác.

Tuy rằng thời gian cũng không còn nhiều, nhưng vẫn còn hơn

mười ngày để ngươi ở đây bầu bạn với ta, yên tâm, ta nhất định sẽ vào thời khắc cuối cùng của ngày thứ bốn mươi chín mới giết ngươi, trong thời gian đó có yêu cầu gì ta đều sẽ đáp ứng.

Điều kiện là, phải bầu bạn với ta." Vô Cực cũng thầm nghĩ trận chủ này, cũng cô đơn đến mức độ phải tìm người bầu bạn để giết thời gian, giải khuây mà thôi.

Vô Cực không có thời gian để lãng phí trên người hắn, bèn nói với hắn: "Thực sự xin lỗi.

Ta có việc gấp cần làm, cho nên không thể ở đây bầu bạn với ngươi, nếu ngươi để ta qua nhanh.

Ta không ngại sau này bầu bạn với ngươi." Gã lùn mập mặt mày không vui nói với Vô Cực: "Làm sao được chứ?

Ngươi mà vượt qua được Thất Tuyệt Trận, để ngươi đi chẳng phải lãng phí biết bao công sức sao, ngươi tuyệt đối không qua được những ải sau đâu, không bằng ở đây bầu bạn với ta, đến lúc đó ta tuyệt đối sẽ để ngươi rời khỏi thế giới này không một chút đau đớn." Vô Cực cười cười, nói với gã lùn mập: "Tuy ngươi trông xấu xí, nhưng nghĩ cũng đẹp đấy." Điểm yếu lớn nhất của gã mập này là sợ người khác nói hắn lùn hoặc mập, bây giờ nghe những lời này của Vô Cực, lập tức mặt mày không vui.

Hắn nói với Vô Cực: "Ngươi chết chắc rồi, ta sẽ hành hạ ngươi cho tốt, hành hạ ngươi đến ngày cuối cùng, thời khắc cuối cùng mới giết!" Nói rồi, gã mập giơ tay lên, nhưng ánh sao đầy trời đã biến mất, Vô Cực có chút tò mò gã lùn mập này rốt cuộc đang làm trò ảo thuật gì, biến mất ánh sao đầy trời thì sao?

Nhưng giây tiếp theo, Vô Cực mới hiểu ra, hóa ra gã mập này trong lúc giơ tay đã tế ra pháp bảo.

Cuối cùng hắn cũng hiểu, ý nghĩa của pháp bảo mà hai huynh muội nói là không thể né tránh.

Hóa ra gã lùn mập này chỉ giơ tay một cái đã dời cả một ngọn núi ra.

Thử hỏi dời cả một ngọn núi đè xuống, làm sao có thể né được đây?

Ở nơi khác thì không nói, ở nơi có vực sâu vô biên, nơi có thể đứng chân cũng chỉ có cung điện và con đường lát đá xanh.

Trong phạm vi gang tấc, muốn né đi nơi khác sẽ rơi vào vực sâu vô biên, thực sự có bò cũng không bò về được.

Đứng trong cung điện lại không thể tránh, chẳng phải là không thể né được sao?

Nhưng Vô Cực cũng không phải không có chút thu hoạch nào, dù sao cũng đã được hai huynh muội kia chỉ điểm, giữa họ cũng khá quen thuộc, cho nên một chút đó quả thực đã giúp Vô Cực tiết kiệm thời gian.

Chỉ thấy bóng Vô Cực lóe lên bên cạnh gã lùn mập, rồi hai tay ghì chặt lấy hắn.

Ngọn núi kia đè xuống, muốn đè Vô Cực thì chắc chắn cũng phải đè bẹp cả gã lùn mập.

Gã lùn mập hiển nhiên không ngờ tới.

Làm như vậy, quả thực là lấy đá đập chân mình, dời cả một ngọn núi, nếu thực sự đè xuống, tuy có thể đè Vô Cực thành bánh thịt, nhưng hắn cũng phải làm vật bồi táng.

Ai có thể làm chuyện đồng quy vu tận như vậy chứ.

Chương 308

Thế là hắn vung tay, ngọn núi kia lại biến mất, Vô Cực nói bên tai hắn: "Nếu đã như vậy thì đa tạ." Rồi dùng sức trên tay làm gã lùn mập ngất đi.

Nếu không có sự chỉ điểm của hai huynh muội kia, có lẽ Vô Cực nhất thời cũng không nghĩ ra được phương pháp này, khó tránh khỏi cũng phải lãng phí một ít thời gian.

Tuy rằng với tu vi của hắn, ngọn núi kia đè xuống cũng không thể làm hắn tổn thương một phân hào, nhưng để thoát khỏi núi.

Sẽ phải tốn rất nhiều công sức.

Nhưng thời gian chỉ có bấy nhiêu, mỗi một phút đều đáng quý.

Vô Cực có lẽ là người qua ải này nhanh nhất, chưa đến một ngày, đã mở được cửa sau cung điện, tiếp theo con đường thông đến ải thứ năm lại xuất hiện trước mắt Vô Cực.

Chỉ là không thể từ gã lùn mập moi được bất kỳ thông tin hữu ích nào.

Cho nên cũng chỉ có thể hai mắt một màu đen tiếp tục tiến về phía trước, chỉ hy vọng trận chủ ải thứ năm phía sau đừng quá khó đối phó, đừng lãng phí quá nhiều thời gian thì tốt.

Vô Cực qua bốn trận, đối với những yêu ma quỷ quái gặp trên đường, như con rồng đen bay lượn trên không trung, đều đã khá quen thuộc, đối phó cũng nhẹ nhàng quen đường, thành thục vô cùng.

Con đường dài dằng dặc, Vô Cực đi lại còn tiết kiệm thời gian hơn trước.

Chẳng mấy chốc, Vô Cực đã đến cửa cung điện nguy nga cao vút

thứ năm.

Nơi này quả thực có chút kỳ quái, Vô Cực đi một vòng quanh cung điện, lại không thấy cửa ở đâu.

Thế là Vô Cực lại bay lên không trung, tưởng rằng có thể từ trên xuống, nhưng trên đó cũng chỉ có mái nhà mà thôi.

Vô Cực không còn cách nào khác, chỉ có thể vung thanh A Tỳ Kiếm trong tay muốn chém mở tường.

Chỉ là sau khi dùng sức chém xuống, tường tuy vỡ, nhưng căn bản không lộ ra không gian bên trong.

Vô Cực nhìn bức tường vỡ nát, trong lòng có chút khó hiểu, lẽ nào nơi này hoàn toàn là một khối đặc sao?

Nếu như vậy, thì căn bản không tìm được trận chủ của ải thứ năm, vậy làm sao mới có thể qua được?

Vô Cực đi vòng ra sau cung điện, chỉ thấy vực sâu không thấy đáy.

Con đường lát đá xanh dài dằng dặc căn bản không xuất hiện.

Cung điện thứ sáu phía sau cũng không biết ở đâu, Vô Cực có thể bay qua, nhưng cũng không biết nên hạ cánh ở đâu.

Vô Cực không còn cách nào khác, chỉ có thể thử bốn bức tường.

Muốn mở ra một lỗ hổng, nhưng dù ở góc độ nào cũng hoàn toàn không lộ ra bên trong.

Tường bị phá hoại càng sâu, vẫn chỉ là gạch đá.

Dường như nơi này hoàn toàn là một cung điện đặc.

Khiến Vô Cực có chút đau đầu.

Bất kể gặp đối thủ thực lực mạnh mẽ đến đâu, Vô Cực đều có thể có cách giải quyết, nhưng bây giờ giống như đoán câu đố, không tìm

thấy đối thủ.

Vậy thì Vô Cực, làm sao để đánh bại, từ đó khiến con đường đến cung điện thứ sáu lộ ra đây?

Cuối cùng, Vô Cực thực sự không còn cách nào khác, chỉ có thể làm theo phương pháp ngu ngốc nhất.

Hắn định dỡ bỏ tòa cung điện này, nếu dỡ bỏ hoàn toàn, chắc chắn sẽ tìm được manh mối.

Thế là trong khoảng thời gian tiếp theo, Vô Cực cũng tế ra các pháp bảo có tính công kích, không ngừng, toàn phương vị tấn công vào một tòa cung điện.

Không gian diện tích khá lớn, xây dựng vô cùng kiên cố.

Mỗi một bức tường đều có thuộc tính khác nhau, ví dụ như đối phó với tường thuộc tính phong hỏa lôi địa, phải dùng thuộc tính tương khắc để tấn công mới có hiệu quả, nếu không chỉ có thể làm nhiều công ít.

Càng dỡ vào trong, tường bên trong càng thêm cứng rắn.

Vô Cực nhất thời cũng có chút nghi ngờ mình có làm sai không, có lẽ có phương pháp khác để vào trong cung điện.

Chẳng mấy chốc đã qua năm sáu ngày.

Vô Cực gần như đã dỡ bỏ cung điện chỉ còn lại phần cuối cùng.

Một diện tích mà một người có thể ôm được.

Vẫn không có bất kỳ thứ gì xuất hiện.

Nhưng nếu đã đến bước này rồi, bước cuối cùng cũng cần phải làm, thế là Vô Cực lại dỡ bỏ nốt phần cuối cùng.

Khi phần cuối cùng bị dỡ bỏ, Vô Cực mới thấy, hóa ra ở nơi đó có

một người đang ngồi xếp bằng bên trong.

Tuy rằng Vô Cực cũng không quen biết, nhưng cũng biết người này chính là trận chủ của ải thứ năm, gã này vì để lãng phí thời gian, lại làm cung điện của mình thành ra thế này.

Nếu không phải Vô Cực thích chui vào sừng bò, người khác lúc này e rằng đã sớm sụp đổ rồi.

Vô Cực không nói lời thứ hai, một kiếm chém tới.

Hắn muốn giết gã này, để con đường đến cung điện thứ sáu lộ ra.

Dỡ bỏ căn nhà này đã mất năm sáu ngày.

Hiện tại đã sắp đến kỳ hạn cuối cùng, thời gian thực sự vô cùng gấp gáp.

Căn bản không có không gian để Vô Cực lãng phí thời gian.

Nhưng lúc này, người đang ngồi xếp bằng ở đó lại đột nhiên mở mắt, sau đó ha ha cười lớn.

Chương 309

“Thật có người như vậy, lại dỡ nhà để tìm ta.” Người đó vừa mở miệng, Vô Cực đã cảm nhận được sự dao động pháp lực mạnh mẽ xung quanh cơ thể hắn, vốn tưởng rằng trận chủ ải thứ năm vì tu vi thấp kém, nên mới dùng phương thức này.

Không ngờ bản thân hắn không phải thiện nam tín nữ, rất lợi hại, thực lực mạnh.

“Không ngờ lại có một người có thể xông vào đây, ta cứ tưởng phải một nhóm người kết bạn đồng hành mới có thể xông vào đây chứ.

Mấy ngày nay khi ngươi dỡ bỏ tòa cung điện này, động tĩnh ta đều nghe hết trong tai.

Ít nhất cũng phải có mấy trăm người, không ngờ chỉ có một người.” Vô Cực miệng không nói, trong lòng lại thầm nghĩ, đương nhiên cảm giác như mấy trăm người, đó là ta dùng mấy trăm pháp bảo để tấn công bức tường bên cạnh.

Hiện tại Vô Cực cũng không có nhiều thời gian để lãng phí, cho nên không nói lời thứ hai, cầm A Tỳ Kiếm chém về phía người đó.

“Người này một chút lễ phép cũng không có, ta đang nói chuyện với ngươi, ngươi lại cầm kiếm chém ta.

Ta thấy ngươi có nghị lực như vậy, vốn định để ngươi qua.” Nghe câu này, Vô Cực cũng sững sờ, thanh kiếm trong tay có chút chần chừ.

Lúc này người đó lại nhân cơ hội tấn công Vô Cực.

Vô Cực thấy vậy cũng không khỏi trong lòng cười khổ.

Lại tin những lời vô nghĩa, rõ ràng người này chỉ nói những lời đó để làm rối loạn tâm thần của hắn.

Trực tiếp để hắn qua, làm gì có lòng tốt như vậy?

Hai người lời không hợp ý bắt đầu động thủ, người đó từ sau lưng rút ra bảo kiếm trên lưng.

Cây kiếm đó vô cùng mỏng, phân ra âm dương song kiếm.

Tay trái cầm dương kiếm, tay phải cầm âm kiếm.

Cử động của cả người cũng vô cùng quỷ dị, thần quỷ khó lường.

Vô Cực vốn định một đợt tấn công mạnh mẽ đánh gục hắn là có thể đi, lại không ngờ người này kiếm pháp phi phàm.

Xem ra không dùng mấy pháp bảo mạnh mẽ một chút thì không đối phó được.

Trong lúc đó, Vô Cực tháo Tử Kim Hồ Lô bên hông xuống.

Đồng thời trong tay lại ngầm cầm Vô Lượng Xích.

Trước tiên dùng Tử Kim Hồ Lô thu hút sự chú ý của hắn, sau đó lại lén lút dùng Vô Lượng Xích đánh chết.

Đây là toàn bộ kế hoạch của Vô Cực.

Đại chiến sắp nổ ra, sự chú ý của người ta cũng vô cùng căng thẳng, cho nên Vô Cực cũng không sợ tâm tư của hắn sẽ đặt ở nơi khác, đó là nguyên nhân Vô Cực dùng kế này.

Thêm vào đó là phân thân người giấy của Vô Cực, như vậy là có thể.

Dễ dàng tấn công lén từ phía sau lưng hắn.

Người đó một kiếm chém tới, Vô Cực đứng yên tại chỗ không hề né tránh, chém trúng người Vô Cực, lại không có bất kỳ máu tươi nào

chảy ra, bốc lên một luồng khói xanh, sau đó hóa thành một người giấy nhỏ.

Lúc này, Vô Cực lại theo luồng khói xanh đó giống như xuất hiện từ hư không sau lưng người đó, hai tay giơ kiếm qua đầu, muốn chém xuống.

Nhưng vào lúc này.

Người đó phản tay một kiếm đỡ được một kiếm tất thắng của Vô Cực, Vô Cực cũng không khỏi kinh ngạc, xem ra hắn dùng động tác quái dị đó lại có thể chính xác nắm bắt được đường kiếm của mình.

Khiến Vô Cực cũng không khỏi nghi ngờ.

Lẽ nào sau gáy mọc mắt.

Hắn còn lẩm bẩm nói ra.

Người đó nghe lời của Vô Cực, không khỏi cũng cười, nói với Vô Cực: "Không giấu gì ngươi, ta thực sự sau gáy mọc mắt!" Nói rồi, hắn vén tóc lên, quả nhiên sau gáy mọc hai con mắt, chỉ là bị tóc che phủ, có thể nhìn rõ cảnh tượng bên ngoài, nhưng người bên ngoài muốn phát hiện đôi mắt sau gáy lại có chút khó.

Người đó vô cùng cẩn thận, chiêu trò của Vô Cực cũng không dùng được, vốn cũng phải tính toán, giải quyết người này, hiện tại xem ra dùng hóa thân thu hút sự chú ý của hắn, lén lút vòng ra sau lưng không có bất kỳ hiệu quả nào.

Vô Cực thử từ bên hông, từ trên cao, dưới chân, đủ các góc độ, muốn tìm một phương pháp không cần tốn thời gian, có thể nhanh chóng chế ngự hoặc giết chết hắn, nhưng xem ra người này không chỉ đơn giản là có mắt sau gáy.

Vô Cực đấu với hắn mấy ngàn hiệp không phân thắng bại, người đó trong tay cũng có chút bản lĩnh, cuối cùng bị Vô Cực liên tiếp thi

triển quỷ kế, mới một kiếm chém vào lưng hắn.

Chỉ là đạo bào hộ thân của hắn lại là một kiện pháp bảo trung giai, có thể giúp chủ nhân của nó thoát khỏi một lần uy hiếp tính mạng.

Chỉ là sau khi dùng xong, đạo bào đó cũng mất đi hiệu quả, trực tiếp bị Vô Cực một kiếm chém thành hai mảnh.

Lúc này, Vô Cực mới thấy rõ, trên lưng, dưới nách và trước ngực hắn đều mọc đầy mắt.

Người có tâm lý sợ mật độ dày đặc, nhìn thấy cảnh này, e rằng không tại chỗ phát điên.

Vô Cực nhìn bộ dạng đó cũng ghê tởm không chịu nổi, hóa ra từ xương quai xanh trở xuống, trên người và sau lưng mọc vô số đôi mắt.

Khi cởi áo của hắn ra, phát hiện những đôi mắt đó đều không chớp mắt nhìn chằm chằm vào mình, Vô Cực da gà nổi lên, quả thực có cảm giác da đầu tê dại.

May mà hắn cũng không quá bận tâm về phương diện này, tích cực tìm phương pháp, muốn qua đây.

Thực lực của người này cũng không phải quá mạnh mẽ.

Chỉ là giống như con gián đánh không chết, gió xuân thổi lại sống lại, khiến Vô Cực cũng phiền não không thôi.

Cứ tiếp tục hao tổn với hắn như vậy, cũng không biết phải hao tổn đến khi nào.

Thực sự khiến Vô Cực cảm thấy vô cùng đau đầu.

Mắt thấy thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Chương 310

Ở một nơi chỉ có thể trì hoãn bảy ngày, vì mấy ải trước qua khá nhanh, hiện tại Vô Cực cũng đã tích lũy được gần chín ngày.

Nhưng điều khiến Vô Cực tuyệt vọng là, dường như những thời gian tiết kiệm được kia ở đây sẽ bị dùng hết sạch.

Vì những thời gian tích lũy được kia ở đây đã bị dùng hết.

Hoàn toàn không thu được gì.

Nếu bỏ thời gian có thể giải quyết được vấn đề, cũng không sao, Vô Cực cũng có thể chấp nhận, nhưng thời gian cũng đã bỏ ra mà lại không thu được gì.

Mắt thấy.

Còn mười hai ngày nữa là đến bảy bảy bốn mươi chín ngày, Vô Cực vẫn không có cách nào qua được nơi này.

Đã thử đủ loại phương án khả thi, nhưng mỗi lần đều khiến Vô Cực cảm thấy thất vọng sâu sắc.

Người này cảm giác như một con rùa, dầu muối không ăn.

Dù đã dùng bao nhiêu cách, cũng không có một cách nào có thể dễ dàng giải quyết hắn.

"Chúng ta cứ đánh như vậy phải đánh đến năm nào tháng nào, có cách nào nhanh hơn một chút, tiết kiệm thời gian hơn không." Người đó có chút nghi ngờ nói với Vô Cực: "Lẽ nào ngươi đang hỏi ta?" Vô Cực nói với hắn: "Nếu ta không hỏi ngươi, vậy thì ta đang nói chuyện với ai, ta không có thói quen tự nói một mình như vậy." Người đó cũng không nhìn Vô Cực, miệng nói: "Ta mới không nói cho ngươi biết đâu.

Có bản lĩnh thì từ trên thi thể của ta bước qua.

Ngươi cảm thấy lãng phí thời gian, ta lại không hề cảm thấy, lãng phí là thời gian của ngươi, chứ không phải thời gian của ta.” Bộ mặt vô sỉ của người đó cũng khiến Vô Cực vô cùng ghét.

Nhưng hiện tại cũng không có nhiều cách đối phó hắn.

Vô Cực muốn giết hắn, tuyệt đối có thể giết được, nhưng để hoàn thành nhiệm vụ này trong thời gian quy định lại có chút khó khăn.

Người này giống như tòa cung điện vậy, phong cách nhất mạch tương thừa, từ trước đến nay không vội vàng tấn công, trong đầu toàn là phòng thủ, Vô Cực cố ý để lộ một sơ hở, hắn cũng không chủ động tấn công.

Thể chất của người này thực sự vô cùng đặc biệt.

Thứ nhất, khi qua tòa cung điện đầu tiên, Tự Tại Thiên Ba Tuần.

đã nhường.

Sau đó chết đi.

Vô Cực ở đó cũng đã thu được không ít pháp bảo của Tự Tại Thiên Ba Tuần.

Trong đó không thiếu một số pháp định có tính công kích uy lực đáng kể.

Như hải loa của Tự Tại Thiên Ba Tuần. còn có chuông, đồng hồ.

Tất cả những thứ đó đều ở trong tay Vô Cực.

Sau khi lấy ra sử dụng, phát hiện đối với người này căn bản không có tác dụng, người này dường như giống như Vô Danh, không có hồn phách.

Cho nên lấy chuông đi rung, đối với hắn căn bản không có bất kỳ

hiệu quả nào.

Nhìn thời gian, từng phút từng giây trôi qua.

Vẻ mặt vui vẻ của người đó cũng ngày càng rạng rỡ, cười nói với Vô Cực: "Cứ từ từ ở đây hao hết thời gian đi, đợi hao hết thời gian rồi.

Ngươi sẽ vĩnh viễn ở đây bầu bạn với ta." Lúc này Vô Cực mới phát hiện, hóa ra cái gọi là chính chủ ở đây, thực sự là người đã chết ở đây.

Sau đó trở thành chó săn.

Cho nên Tự Tại Thiên Ba Tuần mới có thái độ như vậy.

Vô Cực cẩn thận nhìn người đó, khó trách trước đó nhìn Tự Tại Thiên Ba Tuần, có cặp huynh muội kia và gã lùn mập ở ải thứ tư, Vô Cực đều có một cảm giác khá kỳ quái.

Hóa ra họ đều không phải là người sống.

Chỉ là ý thức bị giam cầm ở đây.

Thế là Vô Cực nói với người đó.

Hiện tại linh hồn của ngươi có thể bị giam cầm ở đây rồi, không bằng để ta, người còn sống trên thế gian này giúp ngươi làm xong việc này, cũng có thể để ngươi sớm ngày nhập thổ vi an, đầu thai chuyển thế, nối tiếp tiền duyên.

Lần tu hành tiếp theo, do có kinh nghiệm, lại sẽ đi ít đường vòng.

Người đó hai tay buông xuôi nói với Vô Cực, vậy thì sao, ai sẽ hiếm lạ những chuyện này chứ?

Thời gian tiếp tục trôi đi, người đó không ra tay, bất luận Vô Cực dẫn rắn ra khỏi hang thế nào, hắn vẫn không hề động lòng, ở trong vòng tròn đó không bước ra khỏi lôi trì một bước, phải biết rằng đó

cũng là một kiện pháp bảo, nếu Vô Cực đi vào, vậy thì tu vi và công lực của hắn đều sẽ bị giảm đi.

Đồng thời cũng phải chịu ảnh hưởng của quy tắc trong vòng tròn đó, trong vòng tròn đó tương đương với một kết giới nhỏ do người đó tạo ra, Vô Cực đi vào dĩ nhiên phải nghe theo chủ nhân của kết giới.

Những pháp tắc đó chỉ có thể chấp nhận, không thể vi phạm, nếu muốn gây rối thì chỉ có thể khởi động toàn bộ phương án để xem xét.

Lại năm sáu ngày nữa trôi qua, mắt thấy thời gian còn lại không đủ để Vô Cực hoàn thành bảy ải, người đó cũng vui mừng múa tay múa chân, nói với Vô Cực, bảy ải, nếu ta ở ải đầu tiên, ngươi ngay cả ải đầu tiên cũng không qua được.

Vô Cực." Hắn cũng không cãi lại, chỉ bình thản nói, hóa ra là vậy à, ngươi cảm thấy tốt là được.

Người đó nghe lời của Vô Cực, càng thêm vui vẻ, thích nhìn bộ dạng chịu thiệt của Vô Cực, nói với Vô Cực: "Ta cũng nhìn ra được, pháp bảo của ngươi nhiều như vậy, tu vi cao, nếu ở bên ngoài, ta chắc chắn không phải là đối thủ của ngươi.

Bị ngươi giết chết, nhưng ở đây hoàn toàn không giống.

Ta chỉ cần đợi thêm mấy ngày nữa.

Ngươi sẽ chết dưới quy tắc." Ta biết hắn nói không phải là lời nói dối, trong lòng càng thêm lo lắng, đồng thời cũng thể hiện ra trên mặt.

Chương 311

Mất đi một phần trí tuệ và sự ôn hòa thường ngày.

Cuối cùng thời gian cũng đến ngày thứ bốn mươi chín, Vô Cực nói với người đó: "Hôm nay là ngày thứ 49 rồi.

Ta bây giờ có đi được cũng không có tác dụng nữa." Nói rồi thu lại A Tỳ Kiếm, thở dài một hơi, ngồi trên đống gạch ngói đổ nát, trông có vẻ như đã nản lòng thoái chí.

Người đó trong lòng đặc biệt vui mừng, lúc này lại chạy đến an ủi Vô Cực: "Thực ra ở đây cũng không có gì không tốt.

Chỉ là bị hạn chế tự do thôi.

Ta muốn thứ gì, có thể nói với người bên kia mang tới, chỉ là không có cách nào ra ngoài mà thôi." Vô Cực cười nhạt, cười nói: "Bây giờ hoàn toàn không kịp nữa rồi, ngươi nói cho ta biết nên qua thế nào đi." Người đó cũng nhất thời lòng ngứa ngáy khó chịu, phải biết rằng có thể giữ bí mật, giữ kín miệng không phải là người thường thấy.

Nhưng nếu người ta không nghe, cũng là một sự khó chịu day dứt.

Phải biết con người đều có tâm lý nổi loạn.

Vô Cực không chịu nghe, trái lại nhất quyết đòi ra ngoài.

Gã nọ bèn nở một nụ cười nhăn nhở nói với Vô Cực: "Ngươi không nghe, ta cũng sẽ bắt ngươi phải nghe, chỉ là hiện tại vẫn còn một chút thời gian nữa mới đến hạn cuối.

Ta có thể đợi thêm một lát, đến lúc cuối cùng sẽ nói cho ngươi biết tất cả mọi thứ." Vô Cực quay mặt đi không thèm để ý, nhưng gã kia lại lẽo đẽo đi theo, nhất quyết lải nhải bên tai Vô Cực.

Vẻ mặt Vô Cực lộ rõ sự mất kiên nhẫn, còn làm ra vẻ muốn bịt tai lại, càng khiến cho gã nọ thêm phần khoái chí.

Hai người chẳng ai làm gì được ai, thời gian cũng trôi qua rất nhanh.

Nhưng nếu cứ nhìn chằm chằm vào thời gian thì nó lại trôi qua vô cùng chậm chạp.

Vô Cực chỉ thấy gã kia gãi tai gãi má, có vẻ như không nhịn được nữa.

Gã nhìn đồng hồ rồi nói với Vô Cực: "Vốn định để đến lúc cuối cùng mới nói là ổn thỏa nhất, nhưng ta thực sự không nhịn được nữa rồi, bây giờ ta phải nói." Vô Cực thản nhiên đáp: "Ta không nghe, ngươi cứ tùy ý, ta sẽ không nghe một chữ nào đâu." Nói rồi Vô Cực bịt chặt hai tai lại.

Phải biết rằng nếu gã kia đứng trong tiểu kết giới do chính mình tạo ra, dù có hét to đến đâu, Vô Cực cũng không thể nghe thấy được âm thanh lớn nhất.

Cách duy nhất là ra khỏi tiểu kết giới đó.

Bây giờ đã là ngày cuối cùng, gã cũng cảm thấy chẳng có gì to tát, dù sao thời gian vừa hết, Vô Cực sẽ bị bóng tối ở đây nuốt chửng, trở thành một phần tử của nơi này.

Sau này mọi người đều là một phe.

Thế là gã nói với Vô Cực: "Ta ra ngoài ngay đây, rồi sẽ nói chuyện tử tế với ngươi, sau này chúng ta đều là bạn bè.

Đừng có làm bậy đấy nhé." Vô Cực làm như không nghe thấy, trông như thể thật sự không nghe được gì, còn dùng A Tỳ kiếm cắt một mảnh vạt áo nhét vào tai.

Gã kia cũng hết cách, đành phải bước ra khỏi kết giới do mình bố trí.

Gã đến bên cạnh Vô Cực, rồi lớn tiếng nói: "Thật ra mấy cửa sau đi rất đơn giản.

Chẳng qua là ngươi không hiểu rõ lắm thôi, mỗi một trận chủ ở đây đều có ưu thế và nhược điểm của riêng mình, ví dụ như ta đây, nếu ta muốn ra tay thì ngươi tuyệt đối không đánh lại được, nhưng nếu ta cứ đứng yên ở đó thì ngươi cũng chẳng làm gì được ta.

Mấy trận chủ phía sau cũng tương tự như vậy.

Ví dụ như trận chủ cửa ngay sau ta, ngươi chẳng thể nào nhìn thấy hắn, hắn biết tàng hình, tìm không ra được chỗ nào, nhưng lại có cách, chỉ cần chuẩn bị một thùng thuốc nhuộm rồi tạt lên người hắn là hắn sẽ hiện hình.

Trận chủ cửa thứ bảy cũng có nhược điểm, vốn dĩ quan hệ với trận chủ cửa đầu tiên không giống nhau, mỗi lần nhìn Tự Tại Thiên Ba Tuần đều tỏ vẻ thờ ơ.

Nhưng mà nàng ta trông xinh đẹp lắm!" Nói đến đây, vẻ mặt gã hiện lên sự ngưỡng mộ.

Hiển nhiên là đã bị vẻ đẹp của Thiên Phi Ô Ma mê hoặc.

Điều này cũng rất bình thường, Ô Ma vốn dĩ vô cùng xinh đẹp, nếu không bị thu hút mới là chuyện lạ.

Gã dường như đã hồi tưởng lại cẩn thận dáng vẻ của Ô Ma trong đầu, sau đó mới nói với vẻ khao khát vô hạn: "Tự Tại Thiên Ba Tuần kia vừa lạnh lùng, lại chẳng có chút tình thú nào, thật không vui chút nào, đâu có thú vị như ta, còn biết kể chuyện cười, lẽ ra phải qua lại với ta mới phải." Vô Cực cười như không cười nói: "Vậy nhược điểm của Thiên Phi Ô Ma là gì?" Gã kia nhìn Vô Cực, rồi thở dài một

hơi nói: “Nhược điểm của Ô Ma à, ta không lợi dụng được, nàng ta thích người trông đẹp trai.

Thật ra ta cũng có thể biến thành đẹp trai một chút, nhưng trên đầu ta lại có một con Chân Thị Chi Nhãn, hình tượng huyễn hóa ra không lừa được nàng ấy, phải dùng dáng vẻ thật như bây giờ mới có khả năng thành công.

Chỉ là Tự Tại Thiên Ba Tuần đã bị ngươi xử lý rồi, có khả năng Ô Ma vì thế mà sẽ không có thiện cảm với ngươi.” Vô Cực cười cười, nói với gã: “Tại sao?

Không phải Tự Tại Thiên Ba Tuần và nàng ta quan hệ không tốt sao?” Gã thở dài một hơi: “Chắc chắn giữa hai người họ có quá khứ không muốn nhớ lại nên mới ra nông nỗi này.

Không có yêu thì làm sao có hận.” Vô Cực tiếp tục cười nói: “Ngay cả ngươi cũng hiểu điều này cơ à, cảm ơn tin tức của ngươi, ta hiểu rồi, bây giờ thời gian không còn nhiều, ta cũng có thể lên đường rồi!” Nói xong, ánh sáng trong tay Vô Cực đột nhiên bừng lên.

Gã kia giật mình kinh hãi, rồi hét lớn: “Bây giờ thời gian không còn kịp nữa, ngươi giết ta cũng chẳng ích gì.

Hai chúng ta lại chẳng có oán thù gì, hà tất phải như vậy, dù sao ngươi cũng không phá được trận này, cuối cùng ta cũng sẽ sống lại, đến lúc đó chúng ta không làm bạn được nữa đâu.” Vô Cực cười nói: “Ai muốn làm bạn với ngươi, bây giờ thời gian vẫn còn rất nhiều.” Gã nghe Vô Cực nói xong, không khỏi càng thêm kinh ngạc, vô cùng khó hiểu hỏi: “Thời gian còn rất nhiều?

Bây giờ chỉ còn một canh giờ của ngày thứ bốn mươi chín thôi.” Vô Cực cười cười, nói: “Thời gian thứ này… không thể nói chắc được.

Nếu ngươi ở cùng một người mình thích, ngươi sẽ cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, một trăm năm cũng chỉ như một cái chớp mắt, nếu ở cùng một người vô cùng nhàm chán, một canh giờ cũng cảm thấy khó chịu hơn một ngàn năm." Gã gật gật đầu, rồi lại lắc đầu nói với Vô Cực: "Nguyên lý này ta cũng hiểu, nhưng có liên quan gì đến ta chứ?

Ta có vật dụng tính giờ mà." Vô Cực cười lạnh, nói: "Ngươi chưa bao giờ nghi ngờ thứ tính giờ của ngươi đã hỏng rồi sao?" "Không thể nào, sao có thể hỏng được!" Gã lấy từ trong lòng ra một chiếc đồng hồ cát.

Ở nơi hoàn toàn tối tăm này, căn bản không thể dựa vào mặt trời, mặt trăng, các vì sao để tính thời gian, nên chỉ có thể dùng đồng hồ cát.

Mỗi một trận chủ đều có một cái, khi trận pháp được mở ra, chỉ cần có người phá trận, từ lúc đó họ sẽ bắt đầu dùng đồng hồ cát để tính giờ.

Gã lấy đồng hồ cát từ trong lòng ra, rồi nói với Vô Cực: "Ngươi xem, hoàn toàn không có sai sót gì cả.

Ngày thứ bốn mươi chín, hôm nay là ngày cuối cùng." Vô Cực cũng lấy từ trong lòng ra một chiếc đồng hồ cát, rồi nói: "Cái trong tay ta mới là của ngươi, cái trong tay ngươi là ta đưa cho ngươi, lén nhét vào trong lòng ngươi.

Mỗi trận chủ ở đây đều có một cái, ta làm ra mấy cái đơn giản như vậy, ngươi có phân biệt được cái nào là của ai không?" Gã liếc nhìn chiếc đồng hồ cát trong tay Vô Cực, phát hiện cát trong đó mới chảy được hơn một nửa, ít nhất vẫn còn hơn mười ngày nữa.

Sắc mặt gã biến đổi, rồi nói với Vô Cực: "Đã đến nước này rồi, còn dùng lời giả dối để lừa ta, ta sẽ không mắc lừa đâu, dẹp cái ý nghĩ

đó đi.” Vô Cực cười, cười nói: “Tin hay không tùy ngươi.

Nơi kia của ngươi đúng là dễ thủ khó công, ta thật sự không có cách nào đối phó với ngươi, nhưng đổi một thứ trên người ngươi thì không thành vấn đề.” Sắc mặt gã biến đổi, dường như đã tin lời Vô Cực vài phần, gã nhìn ra sau lưng, muốn lùi về trong tiểu kết giới đã bố trí.

Chương 312

Chỉ cần trở về nơi đó, dù chỉ còn một ngày, nhưng co đầu rút cổ là sở trường của gã, còn nói về tốc độ thì còn xa mới bằng Vô Cực.

Tuy Vô Cực đang đứng trước mặt gã, muốn vòng ra sau lưng gã thì khoảng cách cũng chỉ bằng một thân người, nhưng trong khoảnh khắc hai người tranh giành, Vô Cực đã ra tay sau mà đến trước, chặn ngay lối vào của gã.

"Đã ra ngoài rồi, còn muốn vào lại sao?" "Thượng tiên tha mạng." Lúc này, ánh sáng trong tay Vô Cực dần dần định hình lại, là Định Hải Châu.

Vốn dĩ nó chỉ dùng luồng sáng trắng đó để gây thương tổn, nhưng dưới sự cải tiến của Vô Cực, công hiệu đã có sự thay đổi đáng kể.

Vô Cực không hề để tâm đến lời cầu xin, nói: "Muốn trách thì trách cái phá trận này, không xử lý trận chủ thì không có cách nào đi tiếp, nếu không ta cũng không trở nên bạo lực như vậy." Nói rồi, Định Hải Châu trong tay Vô Cực phát ra ánh sáng trắng, nhanh chóng lao về phía gã.

Ngay trước khi va vào, viên châu đột nhiên hóa thành một đầu lâu trắng, một ngụm nuốt chửng gã vào trong.

Sau đó nó bay một vòng rồi quay lại tay Vô Cực.

Vô Cực thực sự hết cách với gã này, co rút trong mai rùa, không chịu bất kỳ công kích nào của Vô Cực, nên Vô Cực chỉ có thể tìm cách dụ gã ra ngoài.

Những thủ đoạn tấn công thông thường không hiệu quả, chỉ có thể ra tay từ góc độ tâm lý, đây cũng là điều mà các tu sĩ khác không

thể nắm vững.

Nhưng điều khiến Vô Cực phiền lòng nhất là đã sớm bảo Hệ thống phân tích nơi này, mà đến giờ Hệ thống vẫn chưa thấy hồi âm, cũng không biết rốt cuộc Hệ thống đã xảy ra vấn đề gì, ngược lại tốc độ thu thập một số tổ chức chính nghĩa lại phản ứng rất nhanh.

Nếu không, Vô Cực đã tưởng Hệ thống không còn nữa rồi.

Đúng như lời gã kia nói, mỗi trận chủ ở đây trông đều rất mạnh mẽ, nhưng đều có điểm yếu.

Một cái thùng gỗ có thể chứa bao nhiêu nước, phụ thuộc vào tấm gỗ ngắn nhất chứ không phải tấm dài nhất, nên dù ưu thế của họ có mạnh đến đâu, chỉ cần tìm ra nhược điểm, có thể dễ dàng đánh bại họ.

Trận chủ này không nghi ngờ gì có lực phòng ngự vô cùng mạnh mẽ, tiểu kết giới mà gã bố trí có thể bảo vệ gã như tường đồng vách sắt.

Vì vậy Vô Cực cũng phải tùy bệnh bốc thuốc, dụ gã ra ngoài, khiến gã lầm tưởng rằng thời gian đã đến, buông lỏng cảnh giác.

Sau khi gã ra ngoài, Vô Cực thậm chí còn không sử dụng A Tỳ kiếm, mà dùng Định Hải Châu đánh chết gã.

Không phải Vô Cực không quan tâm đến nhân quả, chỉ là sau khi được Hệ thống thu thập, các trận chủ ở đây ngoại trừ Tự Tại Thiên Ba Tuần ở cửa đầu tiên, những người còn lại ngay cả một triệu điểm tu vi cũng không có, có thể thấy yếu đến mức nào.

Chút nhân quả này căn bản không đáng để bận tâm.

Vô Cực thuận theo con đường tiếp tục đi về phía trước, trên đường không có gì nguy hiểm, dù sao cũng đã quen đường thuộc lối, quen thuộc như thể Vô Cực đang đi dạo trong vườn sau nhà mình.

Chẳng mấy chốc Vô Cực đã đến cửa thứ sáu, đúng như gã kia nói, trận chủ cửa này biết tàng hình, vô ảnh vô hình, căn bản không nhìn thấy ở đâu.

Nhưng điều này cũng rất dễ giải quyết, vì người ở cửa trước đã nói rõ, chỉ cần lấy thứ gì đó vẩy lên người hắn là có thể hiện hình, chỉ là ở nơi này Vô Cực căn bản không có chỗ nào để tìm thuốc nhuộm.

Sớm biết phải dùng thuốc nhuộm, lúc luyện đan đã có thể giữ lại những thứ còn thừa sau khi luyện đan làm thuốc nhuộm, nhưng những thứ đó đều đã đưa cho Cơ Nhược Lan, Hồ Dật Tiên dùng để nhuộm quần áo rồi.

Nhưng Vô Cực cũng có cách khác, đã là tàng hình, vậy thì những vực sâu đen ngòm kia, chắc chắn hắn cũng không thể đi xuống, nên Vô Cực trực tiếp gọi ra mây mưa trong cung điện, rồi cho mưa xuống.

Tiếp đó lại điều chỉnh nhiệt độ xuống thấp, từ từ mưa biến thành tuyết.

Trận chủ kia tuy tàng hình, nhưng trong mưa tuyết chẳng mấy chốc đã hiện hình, gã phải giũ tuyết và nước mưa trên người xuống, dù vậy tuyết đọng trên mặt đất cũng có thể phản chiếu dấu chân của gã.

Sau khi thuật tàng hình bị phá thì còn có bản lĩnh gì nữa?

Vô Cực muốn giết gã cũng chỉ cần tùy tiện chém một kiếm là được.

Sau đó, một người đàn ông trung niên với khuôn mặt cứng nhắc nằm ở đó.

Con đường đến cửa thứ bảy đã hiện ra.

Cũng không thể không cảm ơn trận chủ cửa thứ năm, thông tin của gã khá đáng tin cậy, nếu không Vô Cực thật sự không nhất định

sẽ đi theo hướng này.

Đến lúc đó chắc chắn sẽ lãng phí mấy ngày thời gian, bây giờ có thể tiết kiệm được bao nhiêu thời gian, chắc chắn phải cảm ơn gã đó thật nhiều.

Nếu không phải vì muốn cung điện hiện ra con đường phía sau thì bắt buộc phải giết chết trận chủ trong cung điện, Vô Cực cũng chẳng muốn giết gã.

Bây giờ kẻ lừa đảo quá nhiều, kẻ ngốc sắp không đủ dùng nữa rồi.

Với chỉ số thông minh như vậy, không ở đây thì ra ngoài cũng sẽ bị Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân lừa gạt.

Đối với những người suốt ngày bị Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lừa phỉnh, Vô Cực bày tỏ sự đồng cảm sâu sắc.

Cung điện thứ bảy cũng là cung điện cuối cùng trong truyền thuyết, qua được nơi này là có thể thông quan.

Về phần sau khi thông quan sẽ như thế nào, Vô Cực cũng không biết, trước mắt việc cấp bách là phải lần lượt vượt qua bảy cửa trong thời gian quy định.

Khi Vô Cực đến cửa thứ bảy, đẩy cánh cửa lớn của cung điện ra, Thiên Phi Ô Ma đang ngồi ở vị trí trung tâm nhất của cung điện, nơi đây phồn hoa, khác hẳn với sáu cung điện phía trước, giống như một cung điện thật sự.

Vô số mỹ nam đang hầu hạ sát bên, mỗi người đều có dung mạo tuấn tú, thân hình cường tráng.

Có người đang đấm chân cho nàng, có người tay cầm bầu rượu rót rượu, có người cầm trái cây tươi đã rửa sạch đút vào miệng nàng.

“Ta cứ tưởng sau khi Minh Hà Lão Tổ chết, ngươi sẽ rất thê thảm.

Sống cũng thật là sung sướng nhỉ.

Xem ra ta đã lo lắng thừa rồi.” Thiên Phi Ô Ma thấy Vô Cực từ cửa cung điện bước vào, không khỏi giật mình kinh ngạc, vung tay một cái, những nam nhân tuấn tú thân thể cường tráng kia toàn bộ đều hóa thành yêu ma quỷ quái, rồi lui ra tứ phía, hóa ra những soái ca mỹ nam đó chỉ là do Thiên Phi Ô Ma huyễn hóa ra để tiêu khiển.

“Ngươi vậy mà đã đến được đây, vậy Tự Tại Thiên Ba Tuần chết rồi sao?” “Không phải ngươi biết rõ còn hỏi sao?

Nếu hắn không chết, ta có thể ở đây sao?” Sắc mặt Thiên Phi Ô Ma lập tức thay đổi, trong mắt bắn ra tia căm hận.

Cổ tay lật một cái, lấy ra một đôi bảo kiếm, nghiến răng nghiến lợi nói với Vô Cực: “Vậy thì không còn gì để nói nữa, nạp mạng đi.” Vô Cực thản nhiên cười, nói với Thiên Phi Ô Ma: “Không phải ngươi và hắn bây giờ quan hệ không tốt, hai người gặp mặt cũng không nói chuyện sao?

Tại sao biết hắn chết rồi lại hận ta như vậy?” Thiên Phi Ô Ma không biểu cảm nói với Vô Cực: “Hắn là chuyện của ta, ta có thể giết hắn, nhưng ngươi thì không được, ngươi đã giết hắn, ta phải báo thù cho hắn.” Vô Cực vừa né tránh công kích của Thiên Phi Ô Ma, vừa cười nói: “Ta chỉ nói Tự Tại Thiên Ba Tuần chết rồi, ta đâu có nói là ta giết.” Thiên Phi Ô Ma giật mình, nhưng công kích trong tay không dừng lại, vừa vung bảo kiếm vừa nói: “Không phải ngươi giết, chẳng lẽ hắn tự sát chắc?” Vô Cực thở dài một hơi: “Tuy ta cũng không biết nguyên nhân cụ thể, nhưng hắn đúng là một lòng cầu chết.

Ngươi nghĩ xem, nếu hắn phát huy toàn bộ công lực, ta có thể đến đây nhanh như vậy sao?” Biểu cảm trên mặt Thiên Phi Ô Ma càng thêm khó coi.

Chương 313

Dường như nàng ta cũng khá đồng tình với lời của Vô Cực, nên cũng không tiếp tục nói theo lời của Vô Cực nữa.

Vô Cực lại nói với Thiên Phi Ô Ma: "Ở nơi này chẳng lẽ ngươi thấy thoải mái lắm sao?

Đối với Tự Tại Thiên Ba Tuần mà nói, hắn cũng là một người có thế giới nội tâm vô cùng phong phú, sống ở nơi này sống không bằng chết, chi bằng chết đi cho xong, sạch sẽ gọn gàng." Thiên Phi Ô Ma không nói, Vô Cực tiếp tục nói: "Ta biết giữa hai người có vấn đề gì, thật ra chút chuyện nhỏ đó căn bản không đáng nhắc tới." "Ngươi thì biết cái gì!" Nghe Thiên Phi Ô Ma phản bác, Vô Cực khinh miệt cười.

"Giữa ngươi và Tự Tại Thiên Ba Tuần không phải chỉ có chút chuyện đó sao?

Cả hai đều là cao thủ hàng đầu độc lập ngoài Tứ đại Ma vương.

Lòng dạ còn nhỏ hơn cả đầu kim.

Giữa Tự Tại Thiên Ba Tuần và Lỗ Thác La chỉ là tình huynh muội.

Ngươi tưởng rằng có gì sao?

Nếu có thì đã có chuyện gì rồi?" Thiên Phi Ô Ma nghe Vô Cực nói xong, mặt tím lại như gan heo.

Thật ra Thiên Phi Ô Ma cũng biết Tự Tại Thiên Ba Tuần là người như thế nào, chỉ là nàng ta cũng có toan tính riêng.

Vô Cực cười lạnh nói với Thiên Phi Ô Ma: "Không phải muốn hắn cúi đầu trước ngươi, để ngươi có thể tùy ý nắm trong tay sao!

Tự Tại Thiên Ba Tuần là một người đàn ông như vậy, nếu ngươi

cứ khăng khăng muốn cưỡi lên đầu hắn, ngược lại sẽ phản tác dụng." Thiên Phi Ô Ma bị Vô Cực chọc trúng tim đen, có chút thẹn quá hóa giận nói: "Chuyện của ta không cần ngươi quản, bây giờ hắn chết rồi, nói nhiều như vậy để làm gì?

Nói nhiều như vậy, chẳng qua là muốn dao động tâm trí của ta, muốn nắm lấy cơ hội này để thông qua ta mà đi, tưởng ta không biết sao!" Vô Cực càng cười lớn hơn, nói với Thiên Phi Ô Ma: "Nói vậy cũng không sai.

Nhưng đây cũng có thể là một kỳ ngộ.

Xem ngươi có lĩnh hội được không." Thiên Phi Ô Ma nói với Vô Cực: "Lại là kỳ ngộ gì nữa, bớt lấy lời đó ra mà lừa ta, chiêu đó cũng chỉ lừa được loại ngốc tử như Tự Tại Thiên Ba Tuần thôi.

Ta ở đây tuyệt đối sẽ không để ngươi thông qua.

Minh Hà Lão Tổ lúc trước cũng tin lời ngươi, cuối cùng không phải đều chết trong tay ngươi sao." Vô Cực chỉ cười cười, không tiếp tục nói nữa, y cũng biết người phụ nữ trước mắt này ích kỷ như vậy, sẽ không dễ dàng để Vô Cực đi qua như Tự Tại Thiên Ba Tuần đâu.

Đã không chịu suy nghĩ kỹ một chút, vậy thì tấm lòng khổ sở của Tự Tại Thiên Ba Tuần, nàng ta cũng sẽ không hiểu được, nên Vô Cực cũng mất hứng thú, không nói thêm với nàng ta nữa.

Thiên Phi Ô Ma tay cầm một đôi bảo kiếm, chỉ vào Vô Cực nói: "Hôm nay dù thế nào ta cũng sẽ không để ngươi đi, ta phải báo thù cho Tự Tại Thiên Ba Tuần và Minh Hà Lão Tổ." Vô Cực gật đầu nói: "Đã như vậy, thì cứ xông lên đi, xem xem cuối cùng ai sẽ chết." Thiên Phi Ô Ma nói với Vô Cực: "Ngươi quả thực rất có bản lĩnh, ta cũng tự nhận không phải là đối thủ của ngươi, chỉ là bây giờ dù sao cũng là địa bàn của ta, ngươi lại là tác chiến sân khách, ít nhiều cũng bị ảnh hưởng.

Nhưng ta cũng không có cách nào, có ưu thế tốt như vậy sao có thể không lợi dụng chứ.” Vô Cực gật đầu nói: “Nói nhiều như vậy để làm gì, ngươi cũng có danh tiếng lớn, danh khí khá vang dội, thậm chí còn trên cả Tự Tại Thiên Ba Tuần, nhưng ta lại chưa từng thấy ngươi ra tay, thật sự rất mong đợi đấy.” Thiên Phi Ô Ma nói với Vô Cực: “Thấy ta ra tay, đúng là mù rồi sao, ngươi có biết tại sao không có ai thấy ta ra tay không?

Đó là vì những người thấy ta ra tay đều đã chết cả rồi.” Vô Cực cười cười, nói với Thiên Phi Ô Ma: “Nếu nói như vậy, ý của ngươi là ta chết chắc rồi.” Thiên Phi Ô Ma cắn cắn môi nói với Vô Cực, ta không nói, ta cũng không dám đảm bảo.

Chúng ta cứ ra tay xem thực hư thế nào đi, đừng ở đó nói nữa, chỉ có võ mồm.

Vô Cực cười, nói với Thiên Phi Ô Ma: “Xem ra ngươi đánh giá ta rất cao nhỉ, nói suông không luyện là đồ ba hoa, chỉ luyện không nói là đồ ngốc.

Vừa nói vừa luyện mới là giỏi.

Đã đi đến bước này rồi, ta cũng không thể quay đầu lại, chúng ta hãy so tài cao thấp đi.” Vô Cực cũng âm thầm lắc đầu, xem ra một mảnh khổ tâm của Tự Tại Thiên Ba Tuần, Thiên Phi Ô Ma hoàn toàn không lĩnh hội được.

Đã như vậy, không thể thiếu một trận ác chiến, Thiên Phi Ô Ma có thể trấn giữ cửa cuối cùng, đủ để chứng tỏ nàng ta có năng lực đáng kể, chỉ là từ trước đến nay không có bất kỳ thông tin nào về việc có người giao thủ với Thiên Phi Ô Ma truyền ra, nên Vô Cực cũng không hiểu rõ về nàng ta.

Vì vậy, ban đầu Vô Cực phải áp dụng thế thủ trước, quan sát xem Thiên Phi Ô Ma rốt cuộc có bản lĩnh gì, sau đó mới có thể tùy bệnh

bốc thuốc.

Biết mình biết ta mới có thể trăm trận không nguy, Vô Cực bây giờ đối với Thiên Phi Ô Ma hiểu biết gần như là một tờ giấy trắng, nên tìm hiểu trước cũng là việc cấp bách.

Sách lược này của Vô Cực cũng đã được quyết định trước khi đến cung điện thứ bảy, nên trên đường y cũng đã lén mặc Bát Quái Tiên Y hộ thân.

Vạn nhất Thiên Phi Ô Ma có pháp bảo uy lực đặc biệt mạnh mẽ, ít ra cũng có thể chống đỡ được một lúc.

Lúc này Thiên Phi Ô Ma nhìn Vô Cực với ánh mắt không đúng, ánh mắt có chút bốc lửa, xem ra những lời vừa rồi của Vô Cực đã thành công chọc giận nàng ta.

Không biết sau khi nổi giận Thiên Phi Ô Ma sẽ như thế nào?

Thiên Phi Ô Ma nhìn chằm chằm Vô Cực, lúc này đột nhiên vung kiếm lên không trung.

Vô Cực không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái.

Khoảng cách xa như vậy, Thiên Phi Ô Ma vung kiếm chém, dường như cũng không tới, giữa hai người còn cách một đoạn khá xa.

Vô Cực thắc mắc, tại sao Thiên Phi Ô Ma lại làm động tác này?

Chẳng lẽ mắt không tốt, không nhìn rõ mình ở đâu?

Đương nhiên Vô Cực cũng biết suy đoán này khá là khiên cưỡng.

Thiên Phi Ô Ma sao có thể không nhìn rõ chứ?

Vô Cực sở dĩ nghĩ vậy, chỉ vì động tác của Thiên Phi Ô Ma khá quỷ dị.

Ngay khi Thiên Phi Ô Ma chém một kiếm, Vô Cực cảm thấy vô

cùng kỳ quái, thì dị tượng đột nhiên xuất hiện, chỉ nghe thấy bên ngoài cung điện sấm chớp đùng đoàng, âm thanh giống như động đất.

Như vậy Vô Cực cũng không khỏi có chút hoài nghi, một kiếm chém ra dùng pháp thuật dẫn sét, lại có thể dẫn cả sấm sét đến, nhưng cung điện kiên cố như vậy, trên có mái ngói dày, gọi sấm sét đến thì sao chứ?

Cửu thiên chi lôi từ cửu trọng thiên giáng xuống, dường như bây giờ cũng không có cách nào làm gì được Vô Cực.

Lúc này, đột nhiên một ít cát bụi nhỏ rơi xuống người Vô Cực, khiến Vô Cực đề cao cảnh giác, vội vàng nhảy lùi về phía sau, nhảy ra xa hơn 10 trượng.

Lúc này mái ngói đột nhiên nứt ra, một cây búa lớn chém mạnh xuống, rơi vào vị trí Vô Cực vừa đứng, đập ra một cái hố lớn ở đó.

Nếu Vô Cực còn ở đó, chắc chắn cây búa lớn kia sẽ rơi trúng người y.

Vô Cực liếc nhìn Thiên Phi Ô Ma một cái, trong lòng cũng có chút kinh ngạc, không ngờ người phụ nữ Thiên Phi Ô Ma này tâm cơ sâu như vậy, trông có vẻ như bị lời nói của Vô Cực kích động, rồi trong cơn phẫn nộ làm ra những động tác quái dị, Vô Cực đều có thể hiểu được.

Nhưng lúc này lại lén lút sử dụng sát chiêu của mình, nếu Vô Cực bị cây búa đó chém trúng, dù có Bát Quái Tiên Y hộ thân, cộng thêm nhục thân cường hãn vô cùng của Vô Cực, cũng không thể chống đỡ được một búa có sức mạnh vạn quân.

Chương 314

Nghĩ đến đây Vô Cực không khỏi toát mồ hôi trán, người phụ nữ này thật quá độc ác, nhìn cây búa đó, quả thực không phải thứ mà Vô Cực hiện tại có thể chống đỡ, trông hình dáng có vẻ giống Bàn Cổ Phủ, nhưng lại có chỗ khác biệt, có thể là do cao thủ luyện chế vũ khí, mô phỏng theo Bàn Cổ Phủ mà tạo ra.

Không có uy lực lớn như Bàn Cổ Phủ, chỉ có ba bốn phần sức mạnh cũng đủ để chém chết Vô Cực.

Thiên Phi Ô Ma liếc nhìn Vô Cực một cái, rồi nói: "Chạy cũng thật nhanh nhỉ, không ngờ cảm giác của ngươi lại nhạy bén như vậy." Vô Cực cười cười nói: "Đa tạ thừa nhận, may mà ngươi nương tay, nếu không ta cũng không thể né được." Thiên Phi Ô Ma nghe lời Vô Cực xong không khỏi có chút kinh ngạc, thật ra nàng ta cũng không hề nương tay, đúng là muốn một búa chém Vô Cực về quê, như vậy mới có thể giải tỏa hận thù trong lòng.

Những lời Vô Cực vừa nói, câu nào câu nấy đều đâm vào tim nàng ta, nên thật sự không có lý do gì để tiếp tục giữ Vô Cực lại.

Sớm xử lý xong sớm tốt, gã này cũng không biết từ đâu mà biết được nhiều thông tin như vậy.

Thiên Phi Ô Ma nghĩ vậy.

Vô Cực thầm nghĩ trên đời độc nhất không gì hơn lòng dạ đàn bà, không ngờ Thiên Phi Ô Ma trông xinh đẹp, cũng khá thanh thuần, mà tâm tư lại độc ác như vậy, một búa từ ngoài phòng chém vào, cả mái cung điện cũng bị chém vỡ, nên nếu người bình thường không biết, căn bản không thể né được.

Vô Cực sở dĩ biết nguy hiểm sắp đến, cũng là nhờ tâm đắc sau khi

khổ công nghiên cứu Cửu cung Bát quái, nếu là người khác, tuyệt đối thập tử vô sinh.

Lúc này nhìn xem, trên mặt Ô Ma hình như có chút không vui.

Dường như một búa không chém chết được Vô Cực, như vậy mới phù hợp với lợi ích của nàng ta.

Vô Cực cũng có chút khó hiểu, không biết mình đã đắc tội ở đâu, mà lại náo đến mức không chết không thôi.

"Ta cứ tưởng ngươi có bản lĩnh đặc biệt gì có thể khiến ta nhìn bằng con mắt khác, không ngờ cũng chỉ là loại chiêu trò hạ tam lạm trộm gà bắt chó." Vô Cực tuy trong lòng có chút sợ hãi, nhưng trên miệng vẫn phải tìm lại thể diện, dù đối phương đã ra chiêu, nhưng Vô Cực lại lùi xa như vậy, xem ra Vô Cực đã thua một trận.

Nhưng thắng bại là chuyện thường của nhà binh, thua một trận không có nghĩa là gì, cuối cùng ai sống sót người đó mới là người chiến thắng.

Thiên Phi Ô Ma khinh thường nói với Vô Cực: "Binh bất yếm trá thôi.

Ta đối với ngươi khá hiểu rõ, ngươi là kẻ không từ thủ đoạn, chỉ cần có thể đạt được mục đích của mình, chuyện gì cũng làm được.

Đối phó với người như ngươi căn bản không cần nói đạo lý." Vô Cực cũng không khỏi cảm thấy rất buồn cười, rõ ràng Thiên Phi Ô Ma là người của Minh Hà Lão Tổ, nếu nói về chuyện làm điều xấu thì cũng không thể so sánh được, căn bản không phải cùng một đường, vậy mà lại nói ra như vậy.

Thật có chút không biết xấu hổ.

Thiên Phi Ô Ma khá kinh ngạc, Vô Cực vậy mà có thể né được, giọng điệu có chút tiếc nuối, không vui nói với Vô Cực: "Không ngờ,

vậy mà bị ngươi né được.

Thật là may mắn." Vô Cực cười cười, không phản bác, cũng không nói cho nàng ta biết, không phải vì may mắn mới né được, mà là đơn giản suy ra được, nhưng tại sao phải nói cho ngươi biết chứ?

Nếu Thiên Phi Ô Ma muốn biết điều này, ít nhất cũng phải để nàng ta dùng máu của mình làm bài học cho kiến thức này.

Vô Cực không có nghĩa vụ phải dạy nàng ta.

Vô Cực nói: "Có bản lĩnh gì thì cứ dùng hết ra đi.

Nếu không ta phải ra tay rồi đấy." Thật ra Vô Cực nói vậy cũng chỉ là để lừa, để Thiên Phi Ô Ma thi triển hết bản lĩnh của mình, không giữ lại hậu thủ.

Nếu không, đối thủ cấp bậc này mà còn giữ lại hậu thủ, Vô Cực cảm thấy dễ bị lật kèo.

Chỉ có sau khi xem hết tất cả bản lĩnh của Thiên Phi Ô Ma, Vô Cực mới có thể chế định ra phương án hợp lý nhất, từ đó một đòn đánh bại nàng ta, hoàn toàn không còn hậu hoạn.

Phải biết rằng Vô Cực hiện tại không thể chết, còn có vô số sinh mạng đang nắm trong tay y, cũng chỉ có nhanh chóng thông quan mới có thể giải cứu họ thoát khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng.

Vạn nhất thật sự bị mắc kẹt trong trận này, chắc chắn Nữ Oa sẽ rất đau lòng, Vô Cực không muốn nhìn thấy một Nữ Oa luôn ngây thơ lãng mạn, lại có chút ngốc nghếch phải vì mình mà đau lòng rơi lệ.

Thiên Phi Ô Ma nhìn sâu vào Vô Cực một cái, rồi nói: "Đã đánh lén cũng không thành công, còn có cần thiết phải đánh nữa không?

Ngươi chắc chắn lợi hại hơn, pháp bảo cũng nhiều hơn ta, điều này không cần phải nghi ngờ.

Chịu cược chịu thua, ta thua rồi, vậy ta để ngươi đi qua." Vô Cực không khỏi bật cười, nói với Ô Ma: "Nói là chịu cược chịu thua, nhưng giữa chúng ta hình như cũng không hề đánh cược, nên cũng căn bản không cần thiết phải nhận thua.

Chẳng lẽ ngươi không hiểu sao?

Trận này chúng ta phải liều chết một phen mới có thể có kết cục.

Không thể không nói, người đứng sau lưng thật sự có đầu óc, ta nghĩ Tự Tại Thiên Ba Tuần chắc cũng bị nhốt ở đây đánh từng cửa một mới bị chế phục, rồi cuối cùng bị phái đi trấn giữ cửa đầu tiên." Nghe lời Vô Cực xong, Thiên Phi Ô Ma không khỏi vô cùng kinh ngạc, vì những lời Vô Cực nói, giống như lúc đó y đang có mặt tại hiện trường vậy, quả thực không sai, Tự Tại Thiên Ba Tuần đối với Thiên Phi Ô Ma quả thực đã nương tay, nếu không nương tay, Thiên Phi Ô Ma dù có mạnh hơn bây giờ một hai thành cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Tự Tại Thiên Ba Tuần.

Vô Cực thấy Thiên Phi Ô Ma không nói, biết suy đoán của mình đã đúng, thế là càng thêm khinh bỉ và chán ghét nàng ta, một người ngay cả người yêu sâu đậm của mình cũng có thể lợi dụng, có thể nói là không có bất kỳ giới hạn nào, đối phó với người như vậy không cần phải giữ lại bất kỳ hậu thủ nào, trực tiếp đánh chết.

Vô Cực chỉ có thể thầm niệm trong lòng một câu, Tự Tại Thiên Ba Tuần lão hữu, ta không thể chịu đựng được người này nữa, hy vọng ngươi cũng có thể thông cảm cho ta.

Vô Cực sau khi thầm niệm xong đoạn văn đó, chuẩn bị chính thức ra tay với Thiên Phi Ô Ma, xem ra nàng ta cũng không còn chiêu số nào khác, ngoài một chiêu kia, Vô Cực còn có gì phải sợ?

Lúc này Vô Cực cũng đã hiểu, Thiên Phi Ô Ma sở dĩ có thể trấn giữ ở nơi này, không phải vì bản thân nàng ta lợi hại, trên thực tế,

ngoài một búa kia ra, những bản lĩnh khác thậm chí còn không có ưu thế rõ ràng như mấy chính chủ phía trước.

Chỉ là không giống những trận chủ kia có nhiều khuyết điểm rõ ràng như vậy thôi.

Vô Cực cũng cảm thấy sở dĩ nàng ta có thể ngồi ở vị trí này, tám phần cũng là do Tự Tại Thiên Ba Tuần liều mạng mới để nàng ta ngồi ở vị trí đó, có thể cũng đã đạt được giao dịch với người kia, thậm chí đã chịu khổ cũng không chừng.

Chỉ là xem ra Tự Tại Thiên Ba Tuần, một mảnh khổ tâm xem ra không đạt được nguyện vọng cuối cùng.

Vô Cực cũng không có cách nào, một mạng người so với vô số mạng người, Vô Cực cũng không có lựa chọn, không thể nào chọn Thiên Phi Ô Ma, một người phụ nữ ăn nói không kiêng nể, đối với Tự Tại Thiên Ba Tuần dường như cũng không có tình cảm đặc biệt sâu đậm, ích kỷ tư lợi.

Thế là trong mắt Vô Cực không tự chủ được lộ ra một tia hung quang, đó cũng là điềm báo trước khi giết người.

Vô Cực lén nắm chặt A Tỳ kiếm trong tay, đối với nhân vật cấp bậc như Thiên Phi Ô Ma, dùng A Tỳ kiếm là tốt nhất, nếu không dùng vũ khí khác giết nàng ta, nhân quả dính vào thật sự quá nặng, Vô Cực sợ dính vào quá nhiều nhân quả, cuối cùng khi giao thủ với Hồng Quân lão tổ sẽ bị ràng buộc.

Nên tình huống tốt nhất là dùng A Tỳ kiếm hoặc Vô Lượng Xích để đánh giết Thiên Phi Ô Ma.

Ánh mắt hai người giao nhau, tràn đầy hận thù.

Vô Cực không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, mình cũng không làm gì sai với nàng ta, tại sao Thiên Phi Ô Ma lại phải dùng ánh mắt

đó nhìn chằm chằm mình, giống như Tự Tại Thiên Ba Tuần là do mình giết hại vậy.

Vô Cực lười nói thêm với Thiên Phi Ô Ma nữa.

"Đã như vậy, ta dù có không nể mặt ngươi, Tự Tại Thiên Ba Tuần cũng sẽ không trách ta." Thiên Phi Ô Ma đối với lời của Vô Cực cũng khinh thường.

Chương 315

“Ngươi nói cứ như có thể nương tay với ta vậy, nếu không giết ta, sao ngươi qua được đây, thời gian của ngươi không còn nhiều đâu.” Vô Cực chỉ cười cười.

“Nhất định phải giết sao, thật ra chuyện này rất đơn giản.

Nhưng ta bây giờ cũng lười nói với ngươi nhiều như vậy.” Vô Cực nói rồi chuẩn bị ra tay, nhưng đúng lúc này một giọng nói vang lên.

“Ô Ma, khoan đã động thủ.

Vô Cực đạo hữu, nể mặt ta, tha cho nàng một mạng đi.” Thiên Phi Ô Ma vô cùng kinh ngạc khi nghe thấy giọng nói dường như là của Tự Tại Thiên Ba Tuần, không khỏi có chút kinh ngạc, nếu Tự Tại Thiên Ba Tuần không chết, vậy Vô Cực làm sao qua được cung điện đầu tiên?

Phải biết rằng trận chủ không chết, con đường đến cung điện tiếp theo sẽ không hiện ra.

Vô Cực dường như hiểu được thắc mắc của Thiên Phi Ô Ma, thế là khinh miệt cười một tiếng, nói với Thiên Phi Ô Ma: “Tại sao mọi việc không thể suy nghĩ từ góc độ của Tự Tại Thiên Ba Tuần chứ?

Hai người quen biết cũng đã mấy vạn năm rồi, chẳng lẽ thật sự một chút cũng không hiểu hắn sao?

Hay là căn bản chưa từng đi tìm hiểu.” Thiên Phi Ô Ma có chút tức giận nói với Vô Cực: “Ta không biết ngươi và Tự Tại Thiên Ba Tuần đang giở trò gì, hai người hợp tác lừa ta sao?” Lúc này Thiên Phi Ô Ma đại khái cũng đã biết, để Vô Cực qua cửa không cần phải chết.

Nên ngay lúc này, ý chí chiến đấu của Thiên Phi Ô Ma cũng không khỏi buông lỏng.

Nguyên lai Vô Cực và Tự Tại Thiên Ba Tuần vô cùng ăn ý.

Tự Tại Thiên Ba Tuần không nói một lời, nhưng Vô Cực đã đọc được ý của hắn, khi Tự Tại Thiên Ba Tuần giao thủ với y, Vô Cực đã dùng Tử Kim Hồ Lô thu hắn vào, Tự Tại Thiên Ba Tuần ở trong Tử Kim Hồ Lô cũng tương đương với đã chết.

Vì thế giới bên ngoài căn bản không cảm nhận được bất kỳ hơi thở nào của Thiên Ba Tuần.

Chỉ là hai người giả vờ đại chiến một trận, sau đó Thiên Ba Tuần cũng ở trong trạng thái ngủ say, mãi đến lúc này mới dần dần tỉnh lại.

Muốn qua được đây, chỉ cần đem Thiên Ma cũng giống như Tự Tại Thiên Ba Tuần, nhốt vào Tử Kim Hồ Lô là được.

Vốn Vô Cực nghĩ Thiên Phi Ô Ma quen biết lâu như vậy, sẽ có một loại ăn ý, Thiên Phi Ô Ma cũng không phải không hiểu hắn, nên biết thủ đoạn của hắn.

Kẻ thù chung nên là chủ nhân của không gian bí ẩn này, chứ không phải là tàn sát lẫn nhau.

Thiên Phi Ô Ma lại không hiểu điều này, cũng không khỏi khiến Vô Cực và Tự Tại Thiên Ba Tuần cảm thấy thất vọng sâu sắc.

Thiên Phi Ô Ma chỉ là quá ích kỷ, quá tự cao, từ trước đến nay cũng chỉ nghĩ đến cảm nhận của mình, không đứng ở góc độ của người khác để suy nghĩ vấn đề, nhưng không có nghĩa nàng ta là một kẻ ngốc.

Lúc này đột nhiên nghe thấy giọng nói của Tự Tại Thiên Ba Tuần, từ trên người Vô Cực truyền ra, lập tức hiểu ra chuyện gì.

Thế là hung hăng lườm Vô Cực một cái.

"Ngươi cũng không nói, cũng không nói cho ta biết, làm sao ta biết được?

Chẳng lẽ ngươi nghĩ ta và ngươi ăn ý đến vậy sao?" Vô Cực cười cười, nói với Thiên Phi Ô Ma: "Ta chỉ nghĩ ngươi không ngu ngốc đến vậy thôi, hóa ra ngươi thể hiện còn ngốc hơn ta tưởng nhiều." Nghe lời Vô Cực xong, Thiên Phi Ô Ma cũng tức không nói nên lời, rõ ràng biết Vô Cực đang mượn cớ mắng mình, nhưng bây giờ cũng là thế yếu hơn người, Thiên Phi Ô Ma muốn ngăn cản Vô Cực, cũng không có bao nhiêu tự tin.

Nhưng nếu khuất phục trước Vô Cực, dường như cũng không có mặt mũi.

Vô Cực hiển nhiên thông minh hơn nhiều, nếu cứng rắn ép Thiên Phi Ô Ma về phía đối lập, không chỉ sẽ nảy sinh mâu thuẫn với Tự Tại Thiên Ba Tuần, dù sao Thiên Phi Ô Ma cũng là người mà hắn rất quan tâm.

Cũng chỉ có thể hơi rộng lượng một chút, lôi kéo Thiên Phi Ô Ma.

Thế là trên mặt Vô Cực hiện lên nụ cười.

Sau đó Vô Cực nói với Thiên Phi Ô Ma: "Mọi người đều quen thuộc như vậy rồi, đùa giỡn một chút, ngươi sẽ không coi là thật chứ?

Những người phụ nữ ta quen biết cũng không nhiều, ngươi khá thông minh, chỉ là chuyện này quá quỷ dị, không hiểu được nguyên do trong đó, cũng là bình thường, cũng vì quan tâm Tự Tại Thiên Ba Tuần, nên nghe tin hắn chết, mới lòng dạ rối bời, không có tâm trí suy nghĩ." Thiên Phi Ô Ma nghe lời Vô Cực, sắc mặt cũng dịu đi, cũng biết những lời này của Vô Cực hoàn toàn không thật lòng, chỉ là để hòa hoãn quan hệ với mình thôi, nhưng những lời này nghe rất xuôi

tai, người khác đều đã tìm cớ giúp mình rồi.

Nếu còn tiếp tục căng thẳng nữa thì thật là làm màu.

"Được rồi, ta đồng ý, nhưng ta cũng không có nhiều thông tin về người đó, ta chỉ biết thực lực của hắn khá mạnh, ngươi qua được đây, cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn." Vô Cực cười lớn, nói với Thiên Phi Ô Ma: "Đến lúc đó ta lấy ba địch một, sợ không đánh lại sao?" Thiên Phi Ô Ma thở dài một hơi nói với Vô Cực: "Lúc đó chúng ta cũng có ba người." Vô Cực biết người còn lại là ai, nhưng Vô Cực cười cười, nói với Thiên Phi Ô Ma: "Ngươi có thể so sánh với ta sao?

Có lẽ còn thiếu một người như ta." Đã mọi người đã đạt được thỏa thuận ngầm, Vô Cực cũng lấy Tử Kim Hồ Lô ra thu Thiên Phi Ô Ma vào.

Trong không gian vô cùng quỷ dị này, công hiệu của Tử Kim Hồ Lô cũng bị giảm đi rất nhiều, nếu đối phương không thật lòng muốn vào, Vô Cực thật sự không có cách nào, nếu không trên đường đi căn bản không cần phải giết nhiều người như vậy, cứ thu hết là được.

Khi Thiên Phi Ô Ma tiến vào Tử Kim Hồ Lô, con đường phía sau cũng hiện ra, Vô Cực cũng không biết nơi này rốt cuộc thông đến đâu, nhưng vẫn kiên quyết bước đi, không hề quay đầu lại.

Cùng lúc đó trong động huyệt, Thanh Bình tiên tử và Kim Quang Thánh Mẫu vốn đang khổ sở chống đỡ không nổi, đột nhiên những yêu ma quỷ quái ùn ùn kéo đến như thủy triều, cùng với hắc long hắc ưng lượn lờ trên không, đột nhiên biến mất.

Giống như chưa từng xuất hiện.

Thanh Bình tiên tử hưng phấn hét lớn, nói với Kim Quang Thánh Mẫu: "Ta biết huynh ấy nhất định sẽ làm được, huynh ấy chắc chắn đã thành công rồi." Kim Quang Thánh Mẫu nghe xong, không khỏi

nhíu mày, không biết đệ tử mình đang nói ai.

Lúc này sư tỷ của nàng đến gần, nói nhỏ vài câu bên tai Kim Quang Thánh Mẫu, Kim Quang Thánh Mẫu càng nhíu mày sâu hơn, hiển nhiên, người đó không phải là Triệu Vô Cực.

Loại tiểu nhân vật như Triệu Vô Cực làm sao có thể vượt bảy cửa chứ, hắn và Cửu Đầu Trùng liên thủ, cũng chỉ là miễn cưỡng tổ chức phòng tuyến ở đây, chống đỡ được một lúc thôi.

Như vậy còn khó khăn, huống chi là liên tục vượt ải, nhiều người như vậy liên thủ, ngay cả cung điện cửa đầu tiên cũng chưa thấy.

Cũng không biết là nhân vật lợi hại nào giả trang thành Triệu Vô Cực để dỗ dành đồ đệ ngốc của mình vui vẻ.

Vô Cực thuận theo con đường đá xanh tiếp tục đi về phía trước, tốc độ đi không nhanh cũng không chậm, trên đường y vẫn đang giao lưu với Tự Tại Thiên Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma.

Theo lời Tự Tại Thiên Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma, người đó vô cùng mạnh mẽ, hai người họ ngay cả diện mạo thật của hắn cũng chưa nhìn rõ đã bị chế phục.

Vốn mang thái độ thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành, muốn liều chết một phen, nhưng sau đó cũng đành bất lực.

Vô Cực nghe xong cũng chỉ cười cười, không nói gì, y cũng biết, nếu Tự Tại Thiên Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma thật sự là loại người một lòng một dạ, không coi sinh tử ra gì, lúc đó đã không rời khỏi Huyết Hà.

Sống tạm bợ, chẳng qua cũng là để chờ thời cơ.

Vô Cực cũng vậy, nếu gặp phải đối thủ thật sự mạnh hơn mình rất nhiều, y cũng sẽ không chỉ vì sĩ diện mà hành động theo cảm tính, chết cho xong, chắc chắn sẽ nhẫn nhục chịu đựng.

Nên điểm này thật ra Vô Cực và Tự Tại Thiên Ba Tuần, Thiên Phi Ô Ma đều giống nhau.

Chương 316

Không còn yêu ma quỷ quái, cũng không còn hắc long và hắc ưng những con quái vật lượn lờ trên không, đi lại càng thêm nhẹ nhàng.

Chẳng mấy chốc Vô Cực đã đi đến cuối con đường đá xanh, ở đó có một cánh cửa đá.

Y dùng tay đẩy một cái cũng không tốn nhiều sức lực, cánh cửa đá theo tay mở ra.

Tiếp đó, sau cánh cửa đá, ánh sáng hiện ra.

Sau khi ở trong bóng tối quá lâu, Vô Cực nhất thời có chút không quen, bị ánh sáng mạnh chiếu vào cũng không khỏi nheo mắt, sau đó mới xuyên qua cánh cửa đá, bước vào một thế giới khác.

Chỉ thấy nơi đây là một khoảng trời đất rộng lớn, dưới chân là bãi cát, xa xa là mặt biển sóng vỗ.

Bầu trời xa xăm, một vầng mặt trời đỏ đang từ từ lặn về phía tây.

Xem ra đã là lúc hoàng hôn.

Ánh ráng chiều rực rỡ chiếu rọi cả mặt biển, mây trên trời như bị lửa đốt, giống như cả biển nước đều là do vàng nóng chảy thành, một mảng lớn một mảng lớn toàn màu vàng óng.

Sóng vỗ dập dờn, phạm vi mấy ngàn dặm toàn bộ đều là màu vàng, trông vô cùng chói mắt.

Bên kia bãi biển có một khu rừng, có một số cây dừa, có một số cây không gọi được tên.

Một cơn gió chiều thổi qua, mang theo một chút vị mặn của nước biển thổi vào người, khiến người ta có một cảm giác ấm áp.

Sau khi thổi qua khu rừng, lá cây cũng lả tả rơi xuống, trông vô cùng đẹp đẽ.

Vô Cực cũng không khỏi có chút kinh ngạc, không biết đây rốt cuộc là nơi nào, lại có một nơi cảnh sắc tươi đẹp như vậy.

Vốn trước khi tiến vào cánh cửa, Vô Cực từng nghĩ, liệu có phải là nơi đáng sợ kinh khủng nào không?

Bây giờ xem ra sự tương phản cũng thật sự có chút quá lớn.

Nhìn bãi biển vô tận, có biển lớn sóng vỗ dữ dội, Vô Cực không khỏi tĩnh tâm lại, có chút nhớ Hoa Quả Sơn.

Ra ngoài lâu như vậy, cũng không biết Nữ Oa có nhớ mình không.

Chỉ là ở nơi này cũng không có cách nào truyền âm về, chỉ có thể đợi giải quyết xong chuyện ở đây mới có thể trở về.

Bị cảnh tượng của biển cả ảnh hưởng, Vô Cực cũng có chút nóng lòng muốn trở về, một lòng muốn tìm ra kẻ chủ mưu đứng sau, giải quyết xong chuyện ở đây, rồi trở về.

Chỉ là nơi này trông vắng vẻ không một bóng người, giống như không có một ai, Vô Cực cũng không biết nên đi đâu, thế là vỗ vỗ Tử Kim Hồ Lô, rồi hỏi Tự Tại Thiên Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma.

"Hai người đã đến nơi này chưa?" Vô Cực cũng miêu tả lại cảnh tượng mình nhìn thấy cho họ nghe.

Tự Tại Thiên Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma ở trong Tử Kim Hồ Lô cũng không tiện lắm, bây giờ lộ diện thì trên người hai người đều có thương thế, cần phải ở đó yên tĩnh dưỡng thương, bây giờ ra ngoài không phải là lúc.

Đến lúc Vô Cực thật sự giao thủ với kẻ chủ mưu đứng sau, Tự Tại Thiên Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma đột nhiên xuất hiện sẽ có hiệu

quả tốt hơn nhiều so với việc đứng ở đó ngay từ đầu.

Tự Tại Thiên Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma nghe Vô Cực kể xong, nhưng lại im lặng một lúc, rồi nói với Vô Cực: "Ta cũng không biết, sau cánh cửa đá ta cũng chưa đến, lúc đó ta giao thủ với người đó trong một động huyệt." Vô Cực nghe xong cũng không khỏi nhíu mày, không ngờ Tự Tại Thiên Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma cũng không thể cung cấp quá nhiều thông tin cho mình.

Đối với đối phương không hiểu rõ lắm, nếu thật sự đánh nhau, đó có thể là một yếu tố vô cùng bất lợi.

Nhưng đã đến đây thì cứ yên tâm ở lại, dù sao cũng chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Thuận theo bãi cát tiến vào trong rừng.

Hiển nhiên không thể tiến về phía biển, bên này cũng chỉ có một con đường duy nhất, sau khi xuyên qua khu rừng thưa thớt, Vô Cực đột nhiên phát hiện địa hình nơi này thật sự vô cùng kỳ quái.

Sau bãi cát là khu rừng, không có gì kỳ quái, nhưng sau khu rừng đi không được bao xa, lại thấy một vách đá vô cùng hiểm trở.

Dưới vách đá trông cũng không giống thung lũng sâu, loại địa hình này Vô Cực sống mấy vạn năm cũng chưa từng thấy.

Vô Cực từ từ đi qua, từ trên vách đá trèo xuống, phía trước là một vùng đất bằng phẳng rộng lớn.

Không có lựa chọn nào khác, cũng chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, rồi thấy một ngọn núi cao chót vót.

Tuy không biết tại sao, nhưng Vô Cực đi về phía ngọn núi cao chót vót đó, giống như trong vô hình có thứ gì đó đang dẫn lối.

Tục ngữ có câu, nhìn núi chạy chết ngựa, nhưng hiển nhiên

khoảng cách này đối với Vô Cực mà nói, không thành vấn đề, chẳng mấy chốc đã đến trước ngọn núi, không ngờ nơi đây là một dãy núi liên miên bất tuyệt.

Đúng là nhìn ngang thành dãy nhìn nghiêng thành đỉnh.

Vừa rồi Vô Cực chỉ nhìn từ một bên, nên chỉ thấy một ngọn núi cao chót vót mà không thấy thế núi liên miên bất tuyệt.

Từ đỉnh núi có một dòng suối nhỏ từ từ chảy xuống, đi qua một khu rừng đào dưới chân núi.

Nước suối vô cùng trong vắt, thậm chí có thể nhìn thấy những con cá nhỏ đang bơi lội trong đó.

Thật là một nơi rất tốt, không giống nơi ở của yêu ma quỷ quái, ngược lại ẩn chứa một chút tiên khí.

Núi không cần cao, có tiên thì linh.

Thật ra không phải vì có tiên thì linh, mà vì có linh khí, nên mới thu hút tiên nhân đến ở.

Linh khí của ngọn núi này vô cùng dồi dào, so với Thủy Liêm động ở Hoa Quả Sơn cũng không hề thua kém.

Phát hiện này cũng khiến Vô Cực cảm thấy vô cùng kinh ngạc, có lẽ lúc đó có người nói trong mê cung động huyệt kia có thể tìm thấy bảo bối không phải là hư ngôn, bảo bối gì có thể so sánh được với một động thiên phúc địa chứ, nơi đây hiển nhiên là một động thiên phúc địa.

Vô Cực không khỏi nghĩ, có khả năng khi kết giới kia mới bắt đầu, có mấy tu sĩ đã phát hiện ra bí mật trong mê cung đó, thế là tìm được một động thiên phúc địa, ở lại đây, chỉ là không muốn bí mật này bị người khác phát hiện, nên đã bố trí trận pháp quỷ dị đó, và tìm người đóng vai những chính chủ kia để ngăn cản những kẻ muốn dòm

ngó bí mật.

Vô Cực cảm thấy suy đoán của mình khá hợp lý, nhưng chuyện cụ thể rốt cuộc như thế nào cũng không rõ, phải tiếp tục điều tra xuống dưới mới biết được.

Vô Cực tiến lên ngọn núi, ngọn núi không phải là một ngọn núi hoang, trên núi đâu đâu cũng có thể thấy những thực vật xanh mướt um tùm, mọc rất tươi tốt, trông cũng khá có sức sống.

Đột nhiên mắt Vô Cực sáng lên, y thấy một quả màu đỏ.

Chương 317

Chu Quả.

Truyền thuyết nói rằng sau khi ăn có thể thân nhẹ như yến, vũ hóa phi tiên.

Đối với người như Vô Cực mà nói, ăn vào đương nhiên không có tác dụng đó, nhưng cũng là một thứ tốt để luyện chế đan dược.

Từ sau khi Bất Chu Sơn sụp đổ, linh khí thế giới cũng trở nên vô cùng mỏng manh, một số linh dược rất thường thấy trước đây cũng trở nên vô cùng hiếm hoi, giống như Chu Quả, một loại quả ở thời kỳ đầu Bàn Cổ khai thiên địa đâu đâu cũng có thể thấy, bây giờ trở nên vô cùng hiếm.

Vô Cực gần như không còn nhớ rõ, đã bao lâu rồi không nhìn thấy loại quả này.

Tiếp đó y lại thấy bên đường một bụi cỏ xanh, trông không khác gì cỏ dại mọc ở Hoa Quả Sơn, nhưng Vô Cực liếc mắt một cái đã nhận ra.

Y hái một nắm cỏ xanh đó, rồi từ giữa xé ra, trong cỏ xanh chảy ra nước cốt màu trắng sữa.

Vô Cực ngẩng đầu uống hết những giọt nước cốt đó, vô cùng ngọt ngào.

Lần trước uống loại nước cốt cỏ này đã là chuyện gần 1 vạn năm trước, nhớ lúc đó cùng Nữ Oa và Phục Hy, bình thường đều không uống nước, chuyên hái loại cỏ này, uống nước cốt giải khát.

Nhưng bây giờ thế giới bên ngoài đã không còn, không ngờ nơi đây lại mọc nhiều như vậy.

Xem ra, đừng nói là kẻ chủ mưu đứng sau không biết là ai, Vô Cực nhìn thấy nơi này cũng muốn ở lại đây lâu dài, có một cảm giác muốn chiếm nơi này làm của riêng.

Vì người chết vì tiền chim chết vì mồi là bản tính chung của mọi sinh vật, người tu hành, nói là vô dục vô cầu, nhưng nếu vô dục vô cầu, tuy sống mà như chết, sống và chết có khác gì nhau?

Vô Cực nhìn nửa ngày, cảm thấy xung quanh cũng không có ai, cũng không cảm nhận được bất kỳ hơi thở tồn tại của người nào.

Thế là nói với Tự Tại Thiên Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma: "Ta bây giờ đã đến một nơi rất tốt, có muốn ra ngoài xem không?" Tự Tại Thiên Ba Tuần có chút lão thành trầm ổn, nói với Vô Cực: "Thôi, ta ở lại đây đi, đến lúc chuyện giải quyết xong, có nhiều thời gian đi dạo." Thiên Phi Ô Ma vốn muốn ra ngoài, nhưng nghe Tự Tại Thiên Ba Tuần nói vậy, cũng chỉ có thể từ chối lời mời của Vô Cực, Vô Cực cười cười, nói: "Vậy ta có thể tha hồ ngắm cảnh, đi dạo một vòng xem sao." Vô Cực vừa dứt lời, đột nhiên, trong bụi cỏ bên đường, một con chim bay ra.

Nhìn thấy bộ lông sặc sỡ trên người con chim đó, y cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ ở nơi này lại có thể nhìn thấy loại chim này, đó cũng là một loại phượng hoàng, chỉ là đã tuyệt tích từ nhiều năm trước.

Trong Tam tộc đại chiến, Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc đều chết vô số.

Loại chim vốn đã rất hiếm này, càng từ đó tuyệt tích.

Không ngờ ở nơi này lại xuất hiện, Vô Cực đi qua.

Con Thất Thải Loan Phượng kia bây giờ chưa hóa hình, chỉ là một loài chim chưa khai mở linh trí thôi.

Trong bụi cỏ có một cái tổ, sở dĩ loại chim này vô cùng hiếm là vì chúng thích làm tổ trong bụi cỏ, nên trứng thường xuyên bị trộm đi.

Loại trứng này vô cùng bổ dưỡng, công hiệu của nó không thua kém một số linh đan diệu dược trung cao cấp.

Vô Cực đi qua phát hiện trong tổ chỉ có một quả, một quả trứng ngay cả vỏ cũng sặc sỡ.

Lúc này lại có một con thú nhỏ lông vàng đang rụt đầu rụt cổ muốn trộm quả trứng đó đi.

Khóe miệng Vô Cực cũng lộ ra nụ cười, vậy mà có kẻ muốn giành trứng ăn với mình.

Thế là y vung tay áo đuổi con thú nhỏ lông vàng kia đi, rồi cầm quả trứng lên tay.

Hoa văn trên vỏ trứng sặc sỡ, họa tiết cũng vô cùng kỳ đặc, khiến người ta nhìn vào như rơi vào ảo ảnh vô hạn, mơ hồ có một số chỗ tương hợp với Hà Đồ Lạc Thư.

Vô Cực cũng không khỏi tán thưởng, không hổ là linh cầm trời sinh, ngay cả những thứ trên vỏ trứng, cũng đều là tạo hóa của trời đất có họa tiết.

Nhìn lâu rất có thể sẽ mang lại cho Vô Cực sự khai sáng, Vô Cực nhất thời cũng không nỡ ăn quả trứng này, không nỡ đập vỡ vỏ trứng, nhưng cũng không làm khó được y.

Vô Cực lấy A Tỳ kiếm ra, nhẹ nhàng khoan một lỗ trên vỏ trứng, rồi thông qua lỗ đó hút hết lòng trứng ra, nhưng vẫn bảo tồn vỏ trứng khá hoàn hảo, tiếp đó cất vào Tử Kim Hồ Lô.

Khi Tự Tại Thiên Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma trong hồ lô nhìn thấy vỏ trứng đó, đều không khỏi kinh ngạc.

“Đây… chẳng lẽ là trứng Thất Thải Loan Phượng sao?

Ngươi lấy ở đâu vậy?” Vô Cực cười cười, đáp: “Ở trong bụi cỏ vừa rồi đó, ta vừa mới tận mắt nhìn thấy Thất Thải Loan Phượng bay đi, gọi các ngươi ra các ngươi lại không ra.” Tự Tại Thiên Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma cũng trong lòng ngứa ngáy, nhưng vừa rồi không ra, bây giờ lại ra dường như có chút nuốt lời, hơn nữa Thất Thải Loan Phượng đã bay đi rồi, bây giờ ra cũng vô ích, không bằng tiếp tục ở trong Tử Kim Hồ Lô dưỡng thương.

Vô Cực đi dạo khắp ngọn núi một vòng, cũng không thấy động phủ nào nổi bật.

Sau đó ở phía sau ngọn núi cũng phát hiện ra một thác nước, chỉ là Vô Cực cố ý chui vào sau thác nước, cũng không phát hiện có động phủ nào, dù sao không phải nơi nào cũng có một động huyệt giấu sau thác nước.

Khi Vô Cực ngồi trên đỉnh núi, nhìn mây bay trên trời, nghỉ ngơi, đột nhiên có một con chim khổng lồ từ trên trời lao xuống, lao về phía y.

Vô Cực ngẩng đầu nhìn, hóa ra là một con Hải Đông Thanh.

Cũng là một loại chim ưng, nhưng không phải con chim ưng nào cũng có thể gọi là Hải Đông Thanh, chỉ có con hung dữ nhất trong số chúng mới có thể gọi là Hải Đông Thanh.

Loại chim này vô cùng hung dữ, một con bò nặng mấy trăm cân, nó cũng có thể bắt, rồi nhấc lên không trung, sau đó ném xuống cho chết, rồi mới đi ăn thịt.

Nó thấy Vô Cực ngồi ở đây, muốn bắt y.

Vô Cực quát lạnh một tiếng: “Nghiệt súc!

Dám vô lễ như vậy!” Thị lực của Hải Đông Thanh vượt xa con

người, thậm chí có thể nhìn thấy con thỏ trong bụi cỏ cách mấy chục dặm.

Có thể thấy thị lực của nó mạnh đến mức nào.

Nhưng Vô Cực cũng không hề kém cạnh.

Tuy chưa đạt đến trình độ thiên lý nhãn, nhưng cũng mạnh hơn Hải Đông Thanh không ít.

Cho nên khi Hải Đông Thanh ở trong tầng mây nhìn trộm hắn, Vô Cực đã phát hiện ra.

Ánh mắt thuộc về một loại sóng mạch xung sinh vật, khi chiếu vào cơ thể người sẽ có phản ứng rất nhỏ.

Với một nhân vật như Vô Cực, loại phản ứng này càng được khuếch đại lên mức tối đa.

Chỉ cần liếc mắt một cái, Vô Cực lập tức sẽ biết.

Chương 318

Hải Đông Thanh chẳng qua chỉ là một con súc sinh lông vũ, lại không biết ẩn mình, nhìn chằm chằm Vô Cực một hồi lâu, thậm chí còn muốn lao xuống bắt Vô Cực làm thức ăn, làm sao có thể khiến Vô Cực không phát hiện được chứ?

Nghe tiếng Vô Cực tức giận mắng, Hải Đông Thanh không những không bay đi, ngược lại còn tăng tốc lao xuống từ trên cao, giống hệt như những lần trước đó nó săn thỏ, hươu con, lợn rừng, trâu nước và các sinh vật khác.

Xem ra ở đây không có thiên địch của Hải Đông Thanh, cho nên con chim to gan ngốc nghếch này không hề phát hiện ra người mà nó sắp săn mồi thực ra lại vô cùng nguy hiểm.

Tốc độ của Hải Đông Thanh cực kỳ nhanh, không thua kém bất kỳ tu sĩ nào, chỉ là Vô Cực đã sớm chuẩn bị phòng bị.

Đợi nó vừa lao xuống, hắn liền xuất thủ một kiếm, con Hải Đông Thanh kia chẳng chiếm được chút lợi lộc nào, ngược lại còn suýt bị Vô Cực chém đứt cả móng vuốt.

Nó hét lớn một tiếng rồi dang cánh bay đi, để lại vài cọng lông vũ giữa không trung.

Hải Đông Thanh bay cực nhanh, Vô Cực muốn đuổi cũng không kịp.

Chỉ là Vô Cực cũng không có tâm tình đi đôi co với một con súc sinh lông vũ.

Cho nên Vô Cực cũng chẳng thèm đuổi theo.

Đây chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ.

Hải Đông Thanh đi rồi không quay lại nữa, Vô Cực bèn nghỉ ngơi một lúc rồi tiếp tục đi về phía trước.

Loài vật như Hải Đông Thanh có tâm lý báo thù rất mạnh.

Một lát sau, nó lại lén lút vòng trở về, chuẩn bị tập kích từ phía sau Vô Cực.

Chỉ là Vô Cực vừa bị tấn công lén, nên đã sớm đề phòng, nó vừa xuất hiện trong tầng mây, vừa nhìn Vô Cực một cái là hắn đã lập tức phát hiện.

Giống như loại chim hung mãnh này, nếu tu sĩ khác phát hiện, không chừng sẽ thu phục làm tọa kỵ, nhưng Vô Cực sớm đã không cần tọa kỵ, nếu không thì bây giờ hắn đã cưỡi Thanh Loan bay lượn trên trời rồi.

Tốc độ phi hành hiện tại của Vô Cực nhanh hơn Thanh Loan rất nhiều, cũng tiện lợi hơn, cho nên không cần thiết phải dùng tọa kỵ nữa.

Tác dụng của tọa kỵ đối với tu sĩ cũng tương tự như người cưỡi ngựa để tiết kiệm sức lực.

Vô Cực lại không cần tiết kiệm sức lực, hà tất phải làm chuyện thừa thãi này, huống hồ hắn cũng xem tiểu Thanh Loan như đệ tử của mình, thỉnh thoảng lại cưỡi lên người nó cũng có chút không ổn.

Hải Đông Thanh giám sát Vô Cực trong tầng mây, thỉnh thoảng lại muốn xuống báo thù, nhưng vừa rồi bị Vô Cực chém một kiếm, tuy không trúng nhưng cũng dọa nó sợ hết hồn, tuy có tâm báo thù nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Vô Cực cảm thấy bị một con chim hung mãnh như vậy nhìn chằm chằm trên trời thật không thoải mái, cần phải luôn đề phòng, bèn cố ý bán ra một sơ hở, muốn dụ nó xuống.

Vì vậy, Vô Cực tìm một nơi trống trải, tìm một tảng đá lớn rồi nằm lên đó giả vờ ngủ.

Vốn dĩ Vô Cực chỉ định giả vờ ngủ, nhưng ánh nắng ấm áp chiếu lên người, lại là những tia nắng cuối cùng của hoàng hôn, khiến cơ thể ấm áp, vô cùng thoải mái, bất tri bất giác lại ngủ thiếp đi thật.

Trong giấc mộng, Vô Cực cảm thấy mình đang mặc một bộ y phục rất vừa vặn, trên mặt đeo một cặp kính gọng vàng, trông khá thư sinh, xung quanh người qua kẻ lại, một không gian rộng lớn với những ô cửa kính cao chót vót ở bên ngoài.

Một không gian vô cùng rộng lớn, mấy con chim sắt lớn màu trắng bạc đang đậu trên bãi đất trống.

Vô Cực bỗng cảm thấy một khung cảnh vô cùng quen thuộc, dường như đã gặp ở đâu đó rồi.

Rồi bên tai truyền đến tiếng thì thầm khe khẽ, nghe cũng rất quen thuộc.

Vô Cực quay đầu nhìn lại, thì thấy một thiếu nữ mày họa mi cong, nụ cười như hoa.

Dáng vẻ của nàng có chút giống Nữ Oa, cũng có chút giống Dao Trì, có chút giống Hi Hòa, tóm lại là rất quen thuộc, nhưng lại không biết cụ thể là ai.

Đúng lúc này, hắn bỗng cảm thấy nguy hiểm ập đến, Vô Cực cũng đột nhiên tỉnh lại từ trong mộng, mở mắt ra thì thấy con Hải Đông Thanh kia đã lao đến trước mặt.

Vô Cực gần như mặt đối mặt với nó, chỉ thấy cái mỏ sắc nhọn cùng hai con mắt hung ác, và cả bộ móng vuốt to lớn cứng rắn.

Đôi cánh nó dang ra rộng bằng ba bốn người gộp lại, trông vô cùng hung tợn.

Vô Cực bất giác nở một nụ cười bên mép, nếu không phải mình giả vờ ngủ, con súc sinh này chắc chắn không dám xuống, đã diễn thì phải diễn cho trót, muốn giả vờ ngủ thì chắc chắn phải để mình ngủ thật.

Đúng lúc này, Vô Cực vung tay rút A Tỳ Kiếm ra.

Hắn cười gằn nói: "Súc sinh, để ta xem ngươi chạy đi đâu." Vô Cực chém xuống một kiếm, lần này khoảng cách thực sự quá gần, Hải Đông Thanh lại một lòng muốn báo thù Vô Cực, nên thế công vô cùng hung mãnh, căn bản không chừa lại bất kỳ đường lui nào, cho nên khi kiếm của Vô Cực chém tới, Hải Đông Thanh đang ở giữa không trung không thể nào tránh né.

Tốc độ của Vô Cực cực nhanh, muốn chuyển hướng đã không còn kịp nữa.

Chỉ nghe một tiếng "rắc", con Hải Đông Thanh hung mãnh kia đã bị Vô Cực một kiếm chém thành hai nửa.

Máu tươi tức thì văng tung tóe khắp nơi, nội tạng ruột gan cũng rơi vãi đầy đất.

Vô Cực xách một cái đùi của Hải Đông Thanh lên, chỉ vào nó mắng: "Nghiệt súc, tha cho ngươi một mạng, ngươi còn dám quay lại, lần này ta phải ăn thịt ngươi, tế ngũ tạng miếu mới được." Vô Cực nói là làm, tiện tay bốc một ít đất bùn dưới đất, trộn với nước rồi trát lên lông vũ của Hải Đông Thanh, thuận tay nhổ sạch đám lông vũ đó, rồi lại xiên Hải Đông Thanh lên A Tỳ Kiếm.

Hắn nhặt một ít cành cây từ trong rừng bên cạnh, dựng lên một cái giá, trực tiếp đặt Hải Đông Thanh lên giá để nướng.

Vô Cực cầm A Tỳ Kiếm lật qua lật lại trên lửa để nướng.

Dùng Nam Minh Ly Hỏa để nướng, có thể nói là vô cùng xa xỉ.

Nướng một hồi, Vô Cực thấy dầu trên da thịt đều bị nướng chảy ra, tức thì tỏa ra một mùi thơm kỳ lạ.

Vô Cực cảm thấy có chút chưa đủ, bèn để mặc thịt Hải Đông Thanh ở đó nướng, còn mình lại đi vào trong rừng.

Không lâu sau, khi Vô Cực quay lại, trong tay đã cầm mấy quả trái cây, trong đó có loại chu quả lúc trước.

Vô Cực vắt nước mấy quả cây đó ra, rồi bôi lên thịt Hải Đông Thanh, sau đó không ngừng lật qua lật lại để nướng.

Mỗi khi nước trái cây bị nướng khô, hắn lại bôi thêm một ít.

Không bao lâu sau, mùi thơm của thịt tỏa ra, trong đó còn lẫn cả mùi thơm của trái cây, mùi vị ngửi qua đã thấy vô cùng đặc biệt.

Lúc này, Tự Tại Thiên Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma trong Tử Kim Hồ Lô cũng ngửi thấy mùi thơm này.

Chương 319

Tự Tại Thiên Ba Tuần thì không nói gì, nhưng Thiên Phi Ô Ma lại hỏi: "Ngươi đang làm gì vậy?

Sao lại thơm thế?" Vô Cực cười cười nói: "Vừa mới giết một con chim ác.

Có được ít thịt chim, có muốn ăn không?

Bây giờ ra ngoài thì lửa vừa đúng lúc rồi đấy." Tự Tại Thiên Ba Tuần không tỏ thái độ, nhưng Thiên Phi Ô Ma lại tích cực muốn ra ngoài để thỏa mãn cơn thèm, thế là Vô Cực lấy Tử Kim Hồ Lô xuống, dốc ngược miệng hồ lô, đổ cả Tự Tại Thiên và Ô Ma ra ngoài.

Tự Tại Thiên Ba Tuần lăn một vòng trên đất, rồi ngồi xếp bằng sang một bên tiếp tục tu luyện, đối với món thịt chim thơm lừng một bên dường như hoàn toàn không để ý.

Thiên Phi Ô Ma vừa ra ngoài đã mặt mày hớn hở, nhìn miếng thịt chim đang nướng trên lửa nói: "Vô Cực, không ngờ ngươi lại có tài nghệ này." Thói quen của Thiên Phi Ô Ma và Tự Tại Thiên Ba Tuần hoàn toàn khác với các đệ tử Ngọc Hư Cung và Bích Du Cung.

Ngay cả Nữ Oa và Phục Hy trên Hoa Quả Sơn cũng không ăn thịt, bình thường đều ăn gió uống sương, nhiều lắm thì thỉnh thoảng ăn chút trái cây.

Thỉnh thoảng Nữ Oa thích uống chút rượu, nhưng đều là rượu chay.

Rượu chay ở đây chủ yếu là rượu trái cây, là do các tinh quái trong núi dâng tặng, ăn không hết vứt sang một bên, lâu ngày lên men thành vị chua chua ngọt ngọt, uống nhiều cũng không sao, chỉ hơi có chút

men say ngà ngà mà thôi.

Còn về thịt thì cơ bản không ăn.

Bản thân Hồ Dật Tiên Cơ Nhược Lan vốn ăn thịt, nhưng từ khi theo Nữ Oa, cũng dần dần thay đổi thói quen này.

Vô Cực thì sao cũng được, chỉ là mọi người đều không ăn thịt, hắn cũng không ăn.

Người ăn thịt thì cường hãn hung mãnh, người ăn ngũ cốc thì thông minh lanh lợi.

Nhưng ăn những thứ thế tục này ít nhiều cũng sẽ nhiễm phải một ít tục khí, cho nên thông thường, chủ yếu là ăn gió uống sương mới có thể bảo đảm sự tinh thuần của nhục thể.

Nhưng điều này đối với Tự Tại Thiên Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma mà nói, căn bản không cần tuân thủ.

Bọn họ ngay cả người còn ăn, huống chi là thịt Hải Đông Thanh.

"Bây giờ ăn được chưa?" Thiên Phi Ô Ma hỏi câu này, trong mắt tràn đầy vẻ mong đợi, hiện tại đã thèm nhỏ dãi, chỉ chờ Vô Cực ra lệnh là có thể lập tức ăn ngấu nghiến.

Vô Cực cười cười, nói với Thiên Phi Ô Ma: "Cũng gần được rồi, ngươi có lộc ăn đấy, vừa đúng lúc lửa đủ.

Ngươi nói sớm thế, nếu muộn hơn một chốc nữa là ta ăn hết rồi, ngươi có muốn ăn cũng không còn." Thiên Phi Ô Ma nghe Vô Cực nói vậy, lập tức lấy một xiên từ trên lửa xuống, rồi đưa lên miệng, cắn một miếng thịt chim xiên trên cành cây.

Phải biết Vô Cực dùng Nam Minh Ly Hỏa để nướng thịt Hải Đông Thanh.

Vốn dĩ con Hải Đông Thanh này sống đã lâu, thịt đã dai, mùi vị

không ngon, nhưng dùng Nam Minh Ly Hỏa để nướng thì toàn bộ kinh mạch trong thịt chim đều bị nướng chảy ra, hòa tan vào trong thịt, quả thực là tan ngay trong miệng.

Hơn nữa nhiệt độ và lửa đều vừa vặn, ăn vào miệng càng cảm thấy thơm nức.

Thiên Phi Ô Ma cũng không phải là kẻ ăn hàng tầm thường, mà là người sành ăn.

Nàng không giống như một số người năm xưa ăn nhân sâm quả, cắn một miếng là nuốt xuống, mùi vị còn chưa kịp nếm.

Tuy rằng miếng thịt tan ngay trong miệng, nhưng Thiên Phi Ô Ma vẫn từ từ thưởng thức trong miệng.

Bởi vì Vô Cực đã cho thêm một ít trái cây lên trên, nên trong thịt chim cũng lẫn cả vị trái cây.

Trong đó có một số quả mang vị mặn, vừa hay bù đắp cho sự thiếu hụt của việc không có muối.

Có quả lại có vị chua, nhưng nhai kỹ, trong vị chua lại có chút ngọt thanh.

Mỗi lần nhai thêm vài cái, mấy loại hương vị đó lại chồng chất lên nhau, biến hóa đa đoan.

Thiên Phi Ô Ma không khỏi lớn tiếng khen ngợi: “Quả nhiên là mùi vị tuyệt hảo.” Tự Tại Thiên Ba Tuần lúc này cũng mở mắt, ngạc nhiên liếc nhìn Thiên Phi Ô Ma một cái, ánh mắt như thể đang nói Thiên Phi Ô Ma là một kẻ tham ăn.

Vô Cực đưa một miếng thịt chim cho Tự Tại Thiên Ba Tuần nói: “Ăn một chút đi, sau này không biết sẽ gặp chuyện gì, tăng thêm một phần sức lực, lúc đó cũng có thêm một phần nắm chắc.” Tự Tại Thiên Ba Tuần nhận lấy rồi cũng ăn, đương nhiên cũng thầm kinh ngạc

trước tài nghệ của Vô Cực, nói với Vô Cực: "Nếu ta nhớ không lầm, ngươi hình như không ăn thịt, tại sao tài nghệ lại tinh thông như vậy?" Vô Cực thản nhiên cười, cũng không giải thích.

Chẳng lẽ ta phải nói với ngươi rằng chuyện này ta đã làm vô số lần ở kiếp trước sao?

Cả nhóm đang ăn, bỗng nhiên trong mắt Thiên Phi Ô Ma rơi lệ, Vô Cực nói: "Không phải là ngon quá đến mức cảm động mà khóc đấy chứ." Thiên Phi Ô Ma lắc đầu, rồi nói với Vô Cực: "Không phải vậy đâu, thực ra là vì ngươi nướng ngon quá, ăn cái này rồi ta sợ rằng sau này sẽ chẳng thèm để ý đến những thứ khác nữa, ngon như vậy, nếu sau này không được ăn nữa thì phải làm sao?" Vô Cực liếc nhìn Tự Tại Thiên Ba Tuần, rồi nói với Thiên Phi Ô Ma: "Không sao đâu, sau này ta sẽ dạy tài nghệ này cho Tự Tại Thiên Ba Tuần, sau này ngươi muốn ăn thì bảo hắn làm cho ngươi ăn là được rồi." Thiên Phi Ô Ma nghe xong, mặt hơi ửng hồng, hờn dỗi hứ một tiếng, rồi nói với Vô Cực: "Tại sao không dạy cho ta mà lại đi dạy hắn, cần gì phải đi một vòng lớn như vậy, ta làm không được sao?" Vô Cực cười cười, lắc đầu nói: "Không được." "Tại sao!" Đương nhiên Thiên Phi Ô Ma cũng biết, Vô Cực chỉ đang đùa với nàng mà thôi.

Thiên Phi Ô Ma ăn xong, trên mặt vẫn còn vẻ thòm thèm.

Sau một bữa cơm, địch ý giữa hai bên cũng tiêu tan phần lớn.

Tự Tại Thiên Ba Tuần càng có chút kinh ngạc nói với Vô Cực: "Ăn một bữa thịt chim xong, thương thế của ta cũng đã đỡ hơn một chút." Vô Cực cười cười nói: "Đương nhiên rồi, ngươi tưởng những loại quả đó là vật tầm thường sao?

Chúng đều có ích cho thương thế của ngươi, nếu không ngươi tưởng ta gọi các ngươi ra chỉ để ăn thịt chim thôi sao?

Hơn nữa, thịt của loài chim Hải Đông Thanh này vốn có công hiệu

trị thương rất tốt." Tự Tại Thiên Ba Tuần không nói gì, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ cảm kích.

Hắn biết Vô Cực làm vậy, chẳng qua là để thu phục mình.

Nhưng đại trượng phu hành tẩu thế gian, có người có thể đối đãi với mình tận tâm như vậy, chính là cái gọi là "kẻ sĩ chết vì tri kỷ", đi theo Vô Cực thì có vấn đề gì chứ?

Sau khi mấy người ăn xong, Vô Cực vỗ vỗ Tử Kim Hồ Lô, lại một lần nữa thu Tự Tại Thiên Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma vào trong, một mình cô thân lên đường vẫn tốt hơn.

Tự Tại Thiên Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma là hậu thủ, cũng là một chiêu sát thủ, có thể khiến đối phương tưởng rằng chỉ có một mình hắn, đến lúc đó đột nhiên xuất hiện thêm hai trợ thủ lợi hại, đảm bảo sẽ khiến đối phương rối loạn trận cước.

Vô Cực tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này hắn cũng nhìn thấy con suối nhỏ uốn lượn, chảy thẳng đến vách núi mà hắn vừa đi xuống.

Từ đây nhìn lại, lại phát hiện trên vách núi kia cũng có một dòng thác treo lơ lửng, trông xa như một dải lụa trắng.

Lúc này, trong con suối bên cạnh, hắn lại phát hiện một cảnh tượng kỳ lạ.

Chỉ thấy vô số con cá chép béo mập đang quẫy đạp, liều mạng bơi về phía vách núi kia, lại còn đi ngược dòng.

Vô Cực nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ này cũng không khỏi có chút tò mò.

Chương 320

Hắn chưa từng thấy cảnh tượng như vậy bao giờ, chỉ thấy vô số con cá chép béo mập, liều mạng bơi về phía vách núi, chỉ là phần lớn đều không có cách nào leo lên vách núi.

Dù sao thuyền đi ngược nước còn khó, huống chi là cá.

Vô Cực xem một lúc cảm thấy không có gì thú vị, chỉ cảm thán dũng khí của mấy con cá chép này thật đáng khen, cũng không biết nên nói chúng nó ngốc hay nên thấy chúng nó dũng cảm.

Ngay khi Vô Cực chuẩn bị quay đầu, lại thấy có một con cá chép béo mập, phá vỡ dòng thác lao thẳng lên trên.

Ngay khoảnh khắc con cá chép đó nhảy lên, bỗng nhiên toàn thân nó biến hóa thành một con hắc long.

Vô Cực cũng không khỏi kinh ngạc.

Thì ra những con hắc long đã ác chiến với mình hồi lâu đều là từ đây mà ra.

Hắn không khỏi có chút hối hận, lúc đó ra tay quá ác, đã giết chết nhiều hắc long như vậy.

Cá chép hóa thân thành rồng, cần phải trải qua nhiều gian nan khổ cực như vậy, ngược dòng xông lên thác nước, cần có dũng khí phi thường và cả vận may nhất định.

Vạn vật chi linh đều không dễ dàng.

Vô Cực xem xong cảnh "lý ngư dược long môn", cũng không tiếp tục để ý đến diễn biến sau đó, tiếp tục đi về phía trước.

Đi một hồi, hắn bỗng phát hiện cảnh tượng trong sơn mạch cũng

có sự thay đổi, linh dược dần dần khan hiếm, độc thảo dần dần nhiều lên.

Nhìn trong sơn cốc cũng phân thành hai cực âm dương, một bên dương khí sung mãn, linh dược tươi tốt, một bên âm khí lại suy yếu, độc thảo cũng rất nhiều.

Tuy vậy, Vô Cực vẫn không hề sợ hãi.

Thân ở nơi hoang giao dã ngoại, một trận gió thổi qua, rừng cây phát ra từng trận âm thanh như sóng biển trong rừng thông, lại có một phong vị khác.

Bốn phía kỳ hoa dị thảo nhiều không kể xiết, khiến Vô Cực cũng nhìn không xuể.

Đây thực sự là một nơi rất tốt, cái gì cũng có, Hoa Quả Sơn tuy tốt nhưng chỉ có chính mà không có kỳ, hơi có chút thiếu sót.

Lúc này mặt trời đã hoàn toàn không thấy đâu.

Màn đêm dần dần bao phủ, cũng không biết là giờ nào.

Mặt trăng trên trời cũng không thấy, dường như trốn sau tầng mây dày đặc, chỉ có một vài tầng mây mỏng manh, có thể lọt ra một chút ánh sao yếu ớt.

Xung quanh tối đen như mực.

Vô Cực chậm rãi bước đi trên con đường đầy gai góc.

Dần dần, hắn đi lên một con đường mòn nhỏ như ruột dê, một bên là đỉnh núi cao chót vót, bên kia là vách núi vạn trượng, hơi sơ sẩy một chút là sẽ trượt chân rơi xuống.

Tuy Vô Cực hoàn toàn không sợ, nhưng thân ở giữa núi non sông ngòi hùng vĩ mới phát hiện ra sự nhỏ bé của mình.

Nhìn dãy núi hùng vĩ và bóng tối đen kịt vô tận, sự nhỏ bé đó cũng

khiến tâm hồn Vô Cực thoáng đãng hơn.

Bất tri bất giác, cảnh giới trong lòng lại có thêm một chút trưởng thành.

Vốn dĩ Vô Cực muốn để Hệ thống phân tích kỹ nơi này, nhưng đến mê cung hiện tại còn chưa có kết quả phân tích, tự nhiên đối với chỉ lệnh này cũng không có phản ứng gì.

Có thể biết nơi này rộng lớn và hùng vĩ đến mức nào.

Khi không còn đường để đi, lúc này tầng mây dần dần tan đi, ánh trăng sáng vằng vặc cũng chiếu xuống.

Vô Cực nhìn lại mới phát hiện dưới chân là vách núi, phía trước lại có một vũng nước biếc, trông có vẻ tương tự với Bích Thủy Đàm mà Vô Danh đã cá cược với bạch y thiếu nữ.

Trong vũng Bích Thủy Đàm này cũng tỏa ra thứ khí tức u ám lạnh lẽo.

Trong phạm vi mấy dặm không có sinh vật nào, xem ra những con vật nhỏ kia cũng rất sợ hãi hàn khí tỏa ra từ đầm nước này.

Uống phải nước đầm lạnh buốt đó, e rằng những con vật nhỏ cũng không thể chịu đựng được, cho nên tuy gần nguồn nước nhưng lại không thấy bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào.

Vô Cực tung mình nhảy xuống, chẳng mấy chốc đã đến bên đầm nước.

Vô Cực quan sát kỹ, lại phát hiện đầm nước này dường như còn âm hàn hơn cả Bích Thủy Đàm, chỉ là mặt nước lại không hề đóng băng.

Theo lý mà nói, hàn khí nặng như vậy, đáng lẽ phải đóng băng từ lâu rồi, giống như Bích Thủy Đàm, mặt đầm có một lớp băng mỏng.

Vô Danh cũng phải đập vỡ lớp băng mỏng đó mới có thể xuống nước.

Hàn khí ở đây còn mạnh hơn, nhưng một chút băng cũng không có, không biết bên dưới có gì cổ quái.

Vô Cực đưa tay vào trong đầm nước vớt một vốc, phát hiện nước đầm vô cùng lạnh buốt, quả thực lạnh thấu xương.

Vô Cực chỉ nhúng xuống một bàn tay, hàn khí đó lập tức từ tay truyền đến chân, ngay cả trên đầu cũng lạnh đến không chịu nổi.

Hắn liền vận Tam Muội Chân Hỏa, vận hành một vòng trong cơ thể mới tiêu trừ được hàn khí.

Vô Cực mượn ánh trăng nhìn xung quanh, thấy đây là một thung lũng bốn mặt, chỉ có một vũng nước âm u, bị thung lũng bao quanh.

Nơi này Vô Cực cũng đã đi dạo gần hết, nơi quỷ dị nhất chính là vũng nước này.

Chẳng lẽ có điều cổ quái cũng ở nơi này sao?

Vô Cực cũng không quyết định được, có nên xuống xem thử không.

Nước đầm ở đây thực sự quá âm hàn, Vô Cực cũng có chút không chịu nổi, nếu xuống dưới chắc chắn sẽ tiêu hao không ít thể lực.

Ngay khi Vô Cực đang đứng bên đầm nước, chậm rãi suy tính, đột nhiên một tiếng "hoa lạp" vang lên, không kịp ngẩng đầu nhìn, đã thấy mặt nước trong đầm vỡ ra, bắn lên cao đến 10 trượng, tiếp đó một con quái vật màu đen khổng lồ từ trong đầm nước bay ra, nhanh chóng lao về phía Vô Cực.

Vô Cực còn chưa nhìn rõ là thứ gì, vội vàng tiện tay cầm A Tỳ Kiếm, chém về phía con vật đó.

Chương 321

Chỉ nghe một tiếng "đang" vang lên.

A Tỳ Kiếm trong tay Vô Cực suýt nữa không cầm nổi.

Vô Cực không khỏi kinh ngạc, thứ này lại lợi hại đến vậy, lại có thể va chạm khiến hắn suýt không cầm nổi kiếm trong tay, có thể thấy sức mạnh của nó lớn đến mức nào.

Nhưng sức mạnh của Vô Cực cũng vô cùng lớn, nhắm trúng đầu con quái vật.

Con quái vật cũng phát ra một tiếng kêu tựa như tiếng bò rống, trong tiếng kêu cũng đầy vẻ đau đớn, dường như một kiếm kia của Vô Cực cũng đã để lại cho nó nỗi đau rất lớn.

Con vật đó lập tức xoay người lại, "phùm" một tiếng chui vào trong đầm nước.

Vô Cực vội vàng chạy đến bên đầm nước, chỉ thấy trên bờ có vô số vệt nước, nhưng con quái vật kia đã không còn ở đó, không thấy tung tích đâu nữa.

Thân thể con vật đó vô cùng to lớn, phải gấp năm lần Vô Cực trở lên.

Vô Cực không thấy thứ đó trên mặt nước, chứng tỏ nó sống dưới đáy đầm, có thể thấy đầm nước này vô cùng sâu.

Vô Cực không do dự, lập tức đuổi theo xuống dưới.

Xem ra nó cũng đã bị thương không nhẹ, phải thừa thắng xông lên.

Vô Cực theo con quái vật nhảy xuống đầm nước lạnh buốt âm hàn.

Vô Cực niệm Tị Thủy Quyết, cộng thêm vận khí hỏa khí trong cơ thể, vận hành toàn thân, khiến cơ thể trở nên nhiệt huyết sôi trào, như vậy mới có thể chống lại cái lạnh của nước đầm.

Vì Vô Cực đã niệm Tị Thủy Quyết, cho nên hành động trong nước cũng tự nhiên, và có thể mở mắt, nhìn rõ mọi thứ dưới đáy đầm.

Lúc Vô Cực ở trên bờ đầm, cảm giác nơi này vô cùng sâu, nhưng sau khi xuống nước, lại đột nhiên phát hiện nó không sâu như tưởng tượng.

Sau khi xuống nước, cũng không thấy cá xung quanh, nhưng cũng phải, trong môi trường như thế này làm sao có thể có cá được chứ?

Không chỉ không có cá, cũng không có quái vật nào khác.

Vừa rồi trên đường thấy trong suối có nhiều cá chép béo mập như vậy, không lẽ không phải từ đầm nước này sinh ra.

Thông thường, trong nước chảy mới có sinh vật, chẳng lẽ đầm nước này là một vùng nước tù?

Vô Cực nhanh chóng lặn xuống, muốn đuổi kịp con quái vật không biết trời cao đất rộng đã bất ngờ tấn công mình.

Không mất quá nhiều thời gian, Vô Cực đã xuống đến đáy đầm.

Quả nhiên cũng gần như dự đoán, nước đầm không sâu lắm.

Lúc này, hắn bỗng nhìn thấy ở một đầu đầm nước, có một hang động đen kịt, dường như dưới đáy đầm có một đầu nối với một hang động.

Vô Cực cũng là kẻ tài cao gan lớn, bèn đi tới, tiến vào hang động kia.

Hang động đó cũng nối liền với một vũng nước.

Khi Vô Cực tiến vào, trước mắt bỗng nhiên sáng sủa, tuy dường

như đang ở trong một cái hồ, nhưng nhiệt độ nước không còn lạnh như vậy nữa.

Dường như ánh sáng ở đây cũng tốt hơn, ánh sáng xuyên qua mặt nước chiếu xuống, nên tầm nhìn cũng được cải thiện rất nhiều.

Vô Cực không khỏi có chút nghi ngờ, bởi vì rõ ràng bây giờ là ban đêm, vậy những tia sáng này từ đâu ra?

Vô Cực tiếp tục đi về phía trước, bỗng phát hiện ra nguồn sáng đó, thì ra ở đáy nước có một bảo vật lấp lánh.

Tất cả nguồn sáng đều phát ra từ thứ này.

Vô Cực đi tới dưới đáy nước, nhìn kỹ thì đó là một san hô màu bạch kim.

Phải biết rằng san hô chỉ có ở biển, Vô Cực cũng không biết tại sao ở trong hồ này lại xuất hiện thứ như vậy, màu sắc cũng hoàn toàn khác với những gì thường thấy.

Vốn Vô Cực tưởng đó là một bảo vật, nhưng nhìn kỹ lại thấy trên san hô có một sợi xích sắt khổng lồ quấn quanh, xích sắt toàn thân màu trắng tinh.

Vì màu sắc nên ở xa Vô Cực cũng không nhìn rõ lắm, dù sao cũng ở trong nước, tuy Vô Cực có thể nhìn thấy vật, nhưng quả thực không rõ ràng như bình thường.

Lúc này, Vô Cực cảm thấy nước gợn sóng, dường như có thứ gì đó đang nhanh chóng bơi về phía mình.

Hắn quay đầu nhìn lại, quả nhiên là con quái vật vừa tấn công mình ở đầm nước bên kia.

Con quái vật thấy Vô Cực quay đầu lại thì giật mình, vội vàng quay đầu bơi đi thật nhanh.

Vô Cực cũng không đuổi theo, hắn đang tập trung nghiên cứu san hô bạch kim kia, cũng không có thời gian đuổi theo con quái vật đó, bèn thầm nghĩ trong lòng, tạm tha cho ngươi một mạng, đợi ta nghiên cứu xong thứ này rồi tính sau.

Tuy Vô Cực có thể hành động tự nhiên trong nước, cơ bản không bị ảnh hưởng, nhưng khả năng hoạt động dù sao cũng không tự do như trên bờ.

Dù sao Vô Cực cũng không phải sinh vật dưới nước.

Kiếp trước xem Tây Du Ký, Tôn Ngộ Không bản lĩnh lớn như vậy, ở trong nước lại kém xa Sa Tăng và Trư Bát Giới.

Chính là cái gọi là "thước có chỗ ngắn, tấc có chỗ dài".

Nếu thực sự quyết sống mái đuổi theo con quái vật kia, Vô Cực cũng không đuổi kịp, xem ra con quái vật kia bơi rất nhanh.

Lúc này Vô Cực cũng thuận theo sợi xích bạch kim nhìn về phía trước.

Sợi xích rất dài, cũng không biết dẫn đến đâu.

Vô Cực đi một lúc lâu, lúc này cảm nhận được sự dao động của dòng nước, cảm giác như phía trước có thứ gì đó.

Lúc này nhìn kỹ, lại thấy ở phía xa có một con quái vật bị sợi xích bạch kim kia trói chặt dưới đáy hồ.

Con vật đó trông rất xấu xí, đôi mắt như đèn lồng lấp lánh dưới đáy nước, thấy Vô Cực đến, nó cũng gầm lên một tiếng giận dữ không thành tiếng dưới nước.

Chương 322

Nước tràn vào miệng nó, lại chảy ra từ tai nó, trông có cấu trúc của loài cá, nhưng toàn bộ cơ thể lại giống một con báo hơn, chỉ là răng nanh rất dài, lộ ra ngoài môi.

Vô Cực thầm nghĩ, chẳng lẽ là Tị Thủy Thú trong truyền thuyết sao?

Cũng không biết là tọa kỵ của ai bị trói dưới đáy nước.

Nhưng sau khi Vô Cực đến gần, phát hiện con vật đó dường như từng có chủ nhân, trên người nó có một bộ yên ngựa dùng cho tọa kỵ.

Rõ ràng là có người cưỡi, mới được trang bị thứ như vậy.

Vô Cực nhìn con vật đó, nó cũng nhìn Vô Cực, bỗng nhiên hai chân trước khuỵu xuống quỳ trước mặt Vô Cực.

Vô Cực không khỏi có chút cười mắng nói: "Súc sinh cũng khá hiểu lễ nghĩa nhỉ." Rồi nói với con vật kia: "Không phải là bảo ta thả ngươi ra chứ?" Nào ngờ con vật đó rất thông nhân tính, nhìn Vô Cực rồi gật đầu.

Vô Cực cũng có chút kinh hỉ, tuy con vật này chưa hóa hình, nhưng hiển nhiên linh trí đã khai mở, lại có thể nghe hiểu được tiếng người, thế là Vô Cực nắm lấy sợi xích bạch kim trong tay.

Sợi xích trong tay Vô Cực cũng được hắn cảm ứng, sợi xích đó trông không rộng lắm, nhưng cầm trong tay lại rất nặng.

Phải biết đây là dưới đáy nước, nên cũng có một lực đẩy nhất định, có thể giảm bớt trọng lượng của vật thể, nhưng Vô Cực cầm sợi xích sắt trong tay lại cảm thấy vô cùng nặng nề, càng chứng tỏ bản thân sợi xích sắt vô cùng nặng.

Chỗ cầm vào tay cũng vô cùng lạnh buốt, không chừng nước đầm trở nên âm lạnh như vậy, có quan hệ không thể tách rời với thứ này.

Nhưng điều đó không làm khó được Vô Cực, Vô Cực dùng tay không nắm lấy xích sắt dùng sức kéo, nhưng xích sắt không hề đứt như tưởng tượng, bị Vô Cực kéo càng trở nên mảnh và dài hơn.

"Có chút thú vị!" Vô Cực thầm nói.

Hắn cũng không có thời gian tiếp tục tay không làm việc ở đây, bèn lấy A Tỳ Kiếm ra, một kiếm chém vào sợi xích đã bị kéo mỏng kia.

Sợi xích ứng tiếng mà đứt.

Con quái vật thấy mình được giải thoát, trước tiên dập đầu với Vô Cực mấy cái, rồi hưng phấn xoay mấy vòng tại chỗ, quay mình chuẩn bị rời đi.

Thường nói thi ân không mong báo đáp, Vô Cực chỉ cảm thấy mình cũng không cần nó báo đáp.

Cho nên cũng không ngăn cản.

Con vật đó như tên bắn lao đi, Vô Cực cũng chỉ biết thở dài thán phục, không ngờ con vật này ở trong nước lại hành động nhanh nhẹn đến vậy.

Con vật đó có lẽ bị trói quá lâu, ở trong nước lượn một vòng loạn xạ.

Vốn dĩ Vô Cực tưởng nó sẽ rời đi, không ngờ nó lượn một vòng rồi lại quay về, từ phía sau Vô Cực chui thẳng vào dưới háng hắn, đợi Vô Cực phản ứng lại, nó đã ở dưới thân hắn rồi.

Vô Cực thầm nghĩ, đây là tiết tấu muốn làm tọa kỵ cho ta sao?

Nhìn con quái vật trông rất xấu xí, nhưng lại vô cùng ôn thuận,

vừa rồi lượn nhiều vòng như vậy, cũng chỉ là bị nhốt quá lâu nên phát tiết mà thôi.

Vô Cực vỗ vỗ lưng nó, thầm nghĩ dù sao cũng phải tra xem dưới nước này, đi bộ thì quả thực quá lãng phí thời gian, nếu gặp phải tập kích cũng khó tránh né, chẳng thà bây giờ cưỡi nó đi dưới nước, như vậy cũng tiết kiệm thời gian hơn, thế là hắn cũng không từ chối, chấp nhận ý tốt của con quái vật.

Vô Cực cưỡi lên lưng con quái vật, rồi lao về phía trước.

Con quái vật ở trong nước tốc độ cực nhanh, nếu là Vô Cực, thì vạn lần cũng không làm được.

Nước dưới đáy khá sâu, bên trên là bụng núi, một con đường thông đạo chỉ là ở trong con sông ngầm dưới núi mà thôi.

Con quái vật này cũng muốn đưa Vô Cực đến lối ra ở phía bên kia.

Do tốc độ của con quái vật rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đưa Vô Cực đến lối ra.

Nó từ đầu kia chui ra khỏi mặt nước, Vô Cực sau khi ra khỏi mặt nước nhìn xung quanh, lại phát hiện nơi này một mảng sinh cơ dạt dào.

Trên bãi cỏ ven hồ mọc đầy các loại kỳ hoa dị thảo, hình thành một sự đối lập rõ rệt với đầm nước cằn cỗi bên kia.

Ở không xa có một đàn quái vật trông tựa ngựa không phải ngựa, đang ở đó ăn cỏ xanh.

Nghe tiếng nước động, chúng thấy Vô Cực cưỡi một con quái vật nhảy ra khỏi mặt nước, bèn gây ra một trận xao động.

Những con vật tựa ngựa không phải ngựa đó, thấy Vô Cực liền không hẹn mà cùng nhau chạy trốn tứ tán.

Vô Cực cũng không đuổi theo, chỉ là một số quái vật linh trí chưa khai mở, chưa hóa hình mà thôi, không cần để trong lòng, tóm lại cũng không thể là kẻ chủ mưu sau lưng.

Chỉ là trong lòng Vô Cực cũng có chút hoài nghi, bởi vì nhìn con vật dưới háng, hắn cảm thấy nó dường như có liên quan đến kẻ chủ mưu kia, có khả năng là tọa kỵ của người đó, nhưng người đó đã đi đâu rồi?

Tại sao chỉ để lại tọa kỵ của mình ở nơi đó, xem ra con quái vật kia đã bị trói dưới đáy nước rất lâu rồi.

Chẳng lẽ ở nơi này lại xảy ra chuyện gì kinh thiên động địa sao?

Đây đều là những bí ẩn chưa được giải đáp, muốn giải đáp, cần Vô Cực tiếp tục khám phá thế giới này.

Con quái thú dưới háng Vô Cực nhảy ra khỏi mặt nước, dọa chạy một đàn động vật tựa ngựa không phải ngựa, cũng đắc ý dương dương.

Sau khi Vô Cực xuống khỏi người nó, nó cũng lắc đầu lắc đuôi, giũ sạch toàn bộ giọt nước trên người.

Lông trên người tức thì khô ráo, rồi đi đến một bãi cỏ, nhìn chằm chằm những kỳ hoa dị thảo kia, bắt đầu gặm lấy gặm để.

Vô Cực nhìn nó ăn đồ, rõ ràng có hai cái răng nanh khiến người ta nhìn mà phát sợ, lại là một con vật ăn chay.

Vô Cực cũng không quản nó, tự mình đi về phía trước, phía trước là một khu rừng, không biết trên cây lại kết đầy quả.

Vô Cực cũng hái không ít quả, ngửi mùi vị thì quả nào cũng có một mùi thơm kỳ lạ.

Năng lượng từ thịt Hải Đông Thanh ăn trước đó qua một phen

dưới nước cũng đã tiêu hao gần hết, những quả này đều tỏa hương thơm ngát, màu sắc cũng tươi ngon mọng nước, bèn ăn một ít.

Lúc này trong rừng, bỗng nhiên một trận gió tanh thổi qua, Vô Cực nhìn về phía đầu ngọn gió.

Lại thấy một con quái thú thân hình khổng lồ lao về phía Vô Cực.

Chương 323

Xem ra nó cũng là bá chủ trong khu rừng này.

Thấy Vô Cực là một vị khách không mời mà đến, nó tức giận.

Vô Cực cũng không khách khí với nó, nhẹ nhàng né tránh công kích của nó, rồi thuận tay một kiếm, chém nó thành hai đoạn.

Đúng là đang buồn ngủ lại có người đưa gối đầu.

Một bá chủ trong rừng, vừa hiển thị uy phong đã thành quỷ dưới kiếm.

Vô Cực cắt hai bàn tay của nó xuống, rồi lột da lông ra.

Hắn nhặt một ít cành khô bên bìa rừng, dựng giá lửa, chuẩn bị bắt chước lần trước nướng thịt chim, bây giờ cũng nướng một ít thịt gấu ăn thử.

Hơn nữa quả trong rừng cũng nhiều, kỳ hoa dị thảo ven đường cũng nhiều, gia vị nhiều như vậy, không ra tay làm một bữa, hình như có chút không xứng với nguyên liệu.

Linh khí ở nơi này khá dồi dào, tuy con vật kia cả người tanh hôi, nhưng hai cái móng vuốt qua sự chế biến tinh xảo của Vô Cực, mùi vị thơm nức mũi.

Vốn dĩ Vô Cực định làm đồ nướng ăn, nhưng vừa mới nướng một lần, bây giờ lại nướng nữa, chẳng phải là lặp lại vô vị sao.

Thế là hắn xách kiếm đi đến chỗ con quái vật trông giống gấu kia, cắt một mảng da lớn của nó xuống, rồi đào một cái hố trên đất, tiếp đó trải tấm da của con quái vật giống gấu kia xuống đáy hố.

Rồi đi đến bên đầm nước, lấy rất nhiều nước đổ vào trong hố,

tiếp đó nhóm lửa, trực tiếp ném những viên đá trông giống đá cuội vào nướng.

Đợi những viên đá đó đều bị nướng đến đỏ rực, lại gắp đá ra ném vào hố nước, làm cho nước sôi lên.

Lúc này Vô Cực cắt hai cái móng gấu ra, đặt vào trong hố nước.

Không bao lâu sau thịt đã chín.

Dùng phương pháp luộc nước, làm chín thức ăn sẽ chín kỹ hơn so với nướng, không giống như nướng, có những chỗ nướng không đều, có thể thấy tơ máu.

Dùng nước luộc thì sẽ không xuất hiện tình huống này.

Con quái vật kia vốn đang ở đó ăn kỳ hoa dị thảo, bỗng ngửi thấy mùi thơm liền vội vàng chạy tới, nằm phục trước mặt Vô Cực, ra sức vẫy đuôi.

Vô Cực cũng ha ha cười lớn, nói với con quái vật: "Không phải ngươi ăn chay sao?

Đây là thịt đó, cũng ăn à?" Nói thì nói vậy, nhưng con quái vật lớn như vậy Vô Cực cũng ăn không hết, bèn lại đi đến chỗ con quái vật kia cắt xuống hai miếng thịt lớn, đặt vào trong hố nước, cùng con quái vật Tị Thủy kia hai người chia nhau ăn.

Con quái vật Tị Thủy kia, thấy Vô Cực chịu chia thức ăn cho mình, cũng vô cùng vui mừng, một bên gió cuốn mây tan, ăn sạch sẽ miếng thịt mà Vô Cực chia cho nó.

Một người một thú ăn no rồi tiếp tục đi về phía trước.

Xuyên qua khu rừng, tốc độ đi trên đất của con quái thú kia cũng không chậm.

Vô Cực cho nó ăn, nó cũng rất chủ động làm tọa kỵ cho Vô Cực.

Vô Cực thầm nghĩ, ngựa già quen đường, con quái thú này hiển nhiên cũng rất quen thuộc với nơi này, chi bằng cứ để nó làm người dẫn đường.

Thế là Vô Cực cũng không từ chối, ngồi lên người nó.

Con quái vật phi nhanh về phía trước, thấy nó lượn lách trong sơn cốc và rừng cây, có thể thấy nó quả thực rất quen thuộc địa hình nơi đây.

Vô Cực không chỉ thu được một con tọa kỵ, đồng thời cũng tìm được một người dẫn đường.

Nếu không có nó dẫn dắt, trong trời đất rộng lớn như vậy, Vô Cực muốn tìm, e rằng phải tốn không ít công sức.

Vô Cực cưỡi con quái thú đi không bao xa, bỗng nhiên thấy địa thế phía trước thoáng đãng, thì ra đã ra khỏi sơn cốc, phía trước là một bình nguyên rộng lớn.

Vô Cực thầm nghĩ, ra khỏi đây rồi sao?

Đây không phải là đã đi ra khỏi sơn cốc rồi sao?

Chẳng lẽ kẻ chủ mưu kia không ở trong sơn cốc sao?

Ngay lúc đó, con quái thú dưới háng hắn lại ngửa mặt lên trời gầm dài, âm thanh vô cùng vang dội, truyền đi rất xa.

Vô Cực nói với nó: "Ngươi đang gọi bè kéo bạn sao?" Con vật đó lại như thể nghe hiểu lời của Vô Cực, lại còn gật đầu.

Không bao lâu sau, phía xa bụi đất bay mù mịt, rồi đến âm thanh tựa như tiếng vó ngựa.

Vô Cực lại đợi một lúc, tiếp đó một đám người mặc áo đen, cưỡi những con vật gần giống với con quái vật của hắn, nhanh chóng đến bên cạnh Vô Cực.

Vô Cực nhìn kỹ, đám người đó ước chừng có hơn mười người, chỉ là người đáng chú ý nhất là một lão già đi đầu.

Lão già đó gầy gò, mặt như đao khắc búa đục, đầy nếp nhăn, trông có vẻ khắc khổ.

Đôi mắt có chút đục ngầu, nhưng trông lại có chút quỷ dị.

Sát khí đằng đằng, lão già đó biểu cảm lạnh lùng nhìn chằm chằm Vô Cực, rồi nói với Vô Cực: "Ngươi là ai?

Tại sao lại cưỡi Tị Thủy Kim Tình Thú?" Vô Cực lúc này mới "ồ" một tiếng, thì ra con quái vật này tên là Tị Thủy Kim Tình Thú, cũng khá hợp.

Vốn có thể tị thủy, mắt lại giống đèn lồng, cũng là màu vàng, cho nên gọi là Tị Thủy Kim Tình Thú, thực sự rất hợp.

Thế là Vô Cực nói với lão: "Ta cũng vô tình phát hiện nó bị nhốt dưới nước, cho nên đã giải thoát cho nó." Lão già kia lại không nể mặt.

Lão già vô tình nói: "Ai cho phép ngươi giải thoát cho nó.

Ngươi lại là ai?" Nói xong, không đợi Vô Cực trả lời, lập tức lại nói: "Bất kể ngươi là ai, đến đây, ta khuyên ngươi nên quay về đường cũ, đây không phải là nơi ngươi nên đến." Vô Cực nghe lời này, thầm nghĩ, chẳng lẽ đám người này là kẻ chủ mưu.

Tuy không phải là bản tôn đã bố trí trận pháp quỷ dị kia, nhưng cũng nên là người bên cạnh hắn.

Vô Cực khó khăn lắm mới đến được nơi này, làm sao có thể dễ dàng quay đầu.

Chương 324

Thấy thái độ của lão già kia cũng khá thất lễ, khiến Vô Cực vô cùng khó chịu, cho nên chỉ ngồi trên Tị Thủy Kim Tình Thú không đáp lời.

Lão già kia nói với Tị Thủy Kim Tình Thú dưới háng Vô Cực: "Để người đó xuống rồi theo ta về đi!" Nào ngờ con Tị Thủy Kim Tình Thú kia lại khẽ lắc đầu, một bước cũng không lùi.

Lão già kia không khỏi nổi giận, nói với Vô Cực: "Ngươi cho nó ăn thuốc mê gì rồi hả?

Lại nghe lời ngươi như vậy." Vô Cực không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, cái gì gọi là nghe lời, rõ ràng hắn còn chưa nói câu nào, chỉ lệnh cũng chưa hạ, đó chẳng qua là ý muốn của Tị Thủy Kim Tình Thú mà thôi.

Lão già thấy Vô Cực dường như không nể mặt mình, cũng không thấy có động tác gì.

Thấy đám người kia có vẻ ăn ý, lão già còn chưa hạ lệnh, những người đó đã tản ra, vây Vô Cực vào giữa.

Vô Cực bên mép cũng nở một nụ cười, chỉ bằng mấy tên ô hợp này mà cũng muốn vây ta sao?

Cho dù có thể vây được ta, lại có thể gây ra thương tổn gì cho ta chứ?

Chỉ cần những người đó dám động thủ với Vô Cực, Vô Cực sẽ không chút lưu tình lấy mạng của họ.

Vô Cực đang nghĩ vậy, bỗng nhiên con Tị Thủy Kim Tình Thú dưới háng hắn lại đột nhiên nổi giận.

Nó đột nhiên ngẩng đầu, đứng thẳng lên cao như người, phát ra một tiếng gầm rú như sấm sét giữa trời quang.

Những con Kim Tình Thú khác cưỡi trên lưng người kia nghe thấy tiếng gầm rú, tất cả đều không hẹn mà cùng kinh hãi, quay đầu muốn chạy trốn tứ tán.

Những kỵ sĩ trên lưng chúng phải tốn hết sức chín trâu hai hổ mới miễn cưỡng khống chế được chúng, trên mặt cũng không khỏi lộ ra vẻ lúng túng.

Vô Cực lại không khỏi cười lớn, vỗ vỗ đầu Tị Thủy Kim Tình Thú nói với nó: "Đều là một đám đầu sỏ rồi." Vô Cực cũng cảm nhận được uy thế của nó từ tiếng gầm kia, những con quái thú tiểu bối kia cũng bị uy thế của nó dọa sợ.

Lão già kia hung hăng trừng Vô Cực một cái, nói với hắn: "Đợi đến khi chủ nhân nhà ta ra tay, thì đã muộn rồi.

Đừng trách ta không nói trước!" Nói rồi điều khiển thú đầu quay hướng, nhanh chóng rời đi.

Vô Cực thấy lão ta đi cũng không khỏi bật cười.

Tuổi lớn như vậy, không ngờ cũng chỉ có hai ba chiêu trò thôi, chỉ biết cậy đông người dọa người.

Vấn đề là Vô Cực lại không phải người bị dọa mà lớn lên, làm sao có thể mắc mưu này.

Thế là hắn vỗ một cái vào con Tị Thủy Kim Tình Thú dưới háng, đuổi theo hướng những người đó lui về.

Người khác sợ cái gọi là chủ nhân của họ, nhưng Vô Cực chắc chắn sẽ không sợ, ngược lại còn rất hứng thú muốn gặp mặt vị chủ nhân đó, xem thử là thần thánh phương nào.

Đám người kia chạy rất nhanh, Vô Cực cũng chỉ cần theo sau để dò la nơi ở của họ mà thôi, cho nên cũng chỉ xa xa theo sau.

Họ chạy nhanh như vậy, trên mặt đất cũng tung lên bụi đất, cho nên Vô Cực cũng không sợ bị mất dấu.

Theo sau, nhưng không ai trong số những người phía trước phát hiện ra.

Nhưng Vô Cực cũng cảm thấy có chút tò mò và kinh ngạc, không ngờ thế giới này lại rộng lớn như vậy.

Trên bình nguyên phi nước đại gần hai canh giờ, mới xa xa thấy một đỉnh núi cao chót vót.

Họ lao vào đó, rồi biến mất không thấy đâu.

Chắc là nơi ở của vị chủ nhân kia.

Vô Cực thầm nghĩ, chỉ cần đi vào đó là có thể tìm được vị chủ nhân đó rồi.

Vô Cực theo vào sơn cốc, lại phát hiện thì ra trong sơn cốc có một con đường thông đạo rất dài và hẹp.

Lão già kia cũng dẫn đám người đó vào sơn cốc rồi xuyên qua con đường hẹp dài.

Khi Vô Cực đến, trong tầm mắt đã không còn bóng dáng của lão già kia.

Vô Cực cũng chỉ có thể cẩn thận kiểm tra dấu vết trên mặt đất.

Theo dấu vết đó đi thẳng ra ngoài sơn cốc, xuyên qua con đường dài, đến một nơi thoáng đãng.

Lúc này Vô Cực mới phát hiện, thì ra ở đây quả nhiên có người ở.

Chỉ thấy một ngọn núi bị khai phá thành một con đường nhỏ uốn

lượn lên trên, những bậc thang đá kia tuy rất đơn sơ, nhưng cũng đủ để chứng minh ở đây có người ở.

Dưới chân núi có một cánh cửa lớn làm bằng gỗ.

Những con quái thú mà đám người kia cưỡi đều dừng lại trong khu rừng bên ngoài cánh cửa gỗ đó.

Lúc này, Tị Thủy Kim Tình Thú đi tới, rồi Vô Cực cũng xuống khỏi người Tị Thủy Kim Tình Thú.

Hắn vỗ vào mông nó nói: "Cảm ơn nhiều, ngươi đi chơi trước đi." Tị Thủy Kim Tình Thú như thể nghe hiểu lời hắn, vẫy vẫy đuôi đi vào trong rừng.

Lúc này Vô Cực một mình đi lên núi, thuận theo con đường đá nhỏ hẹp uốn lượn lên trên.

Con đường đá chỉ có thể chứa một người đi một mình.

Vô Cực không gây sự, nhưng có chuyện thì cũng không sợ, cũng không che giấu hành tung, cứ thế đi theo con đường đá lên trên.

Ngọn núi này không hoang vắng, xung quanh có rất nhiều cây, trong đó chủ yếu là tùng bách.

Không ít cây mọc thẳng tắp, cành lá vươn thẳng lên trời cao.

Ánh sáng từ trên chiếu xuống, lọt qua khe lá, Vô Cực đi trên con đường nhỏ đó, thỉnh thoảng có những vệt sáng lốm đốm chiếu lên người hắn, có một hương vị riêng.

Vô Cực đi một hồi, bỗng nghe thấy tiếng nước chảy nhè nhẹ, dường như có một dòng suối trong ở gần đó.

Có nước ắt có nhà, Vô Cực cảm thấy mình cách người trên núi hẳn là không xa nữa.

Chương 325

Thế là hắn cũng tìm theo tiếng suối mà đi.

Tuy đã rời khỏi con đường nhỏ đó, nhưng Vô Cực cảm thấy, trên núi cao đã không đào được giếng, cũng không có sông để uống, chẳng qua là xuống núi gánh nước, nhưng trên núi đã có suối trong, vậy thì người ở đây nhất định sẽ chọn nơi này làm nơi ở.

Quả nhiên, Vô Cực tìm theo tiếng suối xuyên qua một khu rừng tùng bách rậm rạp, trước mắt bỗng nhiên thoáng đãng, chỉ thấy phía trước cỏ dại mọc um tùm, thỉnh thoảng có những tảng đá hình thoi kỳ lạ, trông khá hoang vắng.

Nhưng trong đó lại có một dòng suối rất trong, đang chậm rãi chảy xuống.

Vô Cực đi tới, phát hiện dòng suối đó vô cùng trong trẻo, ngay cả những viên đá cuội dưới đáy suối và những con cá nhỏ đang bơi lội trong đó cũng nhìn thấy rõ ràng.

Hắn không khỏi cúi xuống, dùng hai tay vốc nước suối đưa lên miệng uống.

Nước suối vị khá ngọt và ngon.

Uống nước một lúc, Vô Cực tiếp tục lên đường.

Nhìn xuống dưới không có nhà cửa, vậy thì người ở trên núi có khả năng ở đầu nguồn của con suối.

Thế là Vô Cực cũng không đi theo con đường nhỏ kia nữa, mà men theo dấu vết của dòng suối, tìm lên trên.

Đi không bao lâu, vòng qua mấy tảng đá lớn, bỗng nhiên trước mắt một mảng thoáng đãng.

Thì ra có một khoảng đất trống cực lớn, chỉ không biết là trời sinh như vậy, hay là do khai phá mà ra.

Nhìn qua, quả nhiên ở đây có một hang động, dòng suối đó không ngừng chảy ra từ trong hang động.

Trên khoảng đất trống, có đình đài lầu các được xây dựng ở đó.

Vô Cực thấy vậy cũng không khỏi hình dung ra, kẻ chủ mưu kia hẳn là sống ở đây.

Thế là Vô Cực từ từ đi tới.

Dọc theo con suối là hai cái đình, một cái thủy tạ.

Xem ra chủ nhân nơi đây khá có nhã hứng, đình đài lầu các xây dựng phẩm vị không tầm thường.

Vô Cực đi vào, thấy trước đình có treo một tấm biển, trên đó viết ba chữ lớn: Thính Đào Đình.

Vô Cực biết cái gọi là "thính đào" (nghe sóng) ở đây chắc chắn không phải là nghe tiếng sóng biển, mà là nghe tiếng thông reo từng trận.

Không ngờ kẻ chủ mưu kia lại có nhã hứng như vậy, xem ra không phải là một kẻ tục nhân.

Vô Cực quan sát kỹ, đình đài lầu các ở đây, thì ra đều được xây bằng gỗ tùng và gỗ bách nguyên bản, cũng không hề sơn phết, màu sắc nguyên bản của gỗ tuy đơn sơ, nhưng lại có dụng tâm độc đáo, trông vẫn rất tao nhã, vừa mắt.

Kết hợp với phong cảnh nguyên thủy của núi rừng, lại có một phong vị riêng.

Vô Cực xuống khỏi đình tiếp tục đi về phía trước.

Lầu gỗ phía trước cũng chỉ dùng để ngắm cảnh, không có người

ở.

Vòng qua lầu gỗ, Vô Cực mới phát hiện phía sau có một sân viện.

Sân viện cũng có tường vây, chỉ là tường vây khá thấp, với thân thủ của Vô Cực chỉ cần nhẹ nhàng nhảy một cái là có thể vượt qua.

Chủ nhân nơi đây cũng chỉ để phòng những con dã thú trên núi vô ý xông vào sân mà thôi, không phải để phòng người, cái gọi là phòng quân tử không phòng tiểu nhân vậy.

Vô Cực đi một lúc không thấy cổng viện, bèn dứt khoát không tìm cổng nữa, trực tiếp ấn tay lên tường nhảy vào trong sân.

Vô Cực đi mấy bước trong sân, vòng qua mấy gian nhà, lại không thấy nửa bóng người.

Vô Cực không khỏi có chút hoài nghi, vừa rồi rõ ràng thấy một đám người lên núi, chẳng lẽ những người đó không ở đây sao?

Vậy thì những người đó lại đi đâu rồi?

Ngay lúc Vô Cực đang kinh ngạc không yên, bỗng nhiên lại nghe thấy tiếng sáo trúc vang lên bên tai.

Nghe một lúc, dường như là tiếng tiêu.

Chỉ nghe người thổi, dường như đã mang một loại tình tự nhàn nhạt vào trong khúc nhạc của mình.

Vô Cực cẩn thận lắng nghe, cảm nhận trong khúc điệu có một chút hương sầu nhàn nhạt.

Cũng khá hợp với tâm cảnh của người thổi, dù sao nơi này được phát hiện đến nay cũng chỉ mới trăm năm thôi, người ở đây có thể từ bên ngoài đến, vậy thì có chút nhớ nhung người thân bạn bè ở bên ngoài cũng là chuyện bình thường.

Vô Cực nghe tiếng mà đi.

Đi một đoạn đường, bỗng nhiên thấy một bụi tre, tre xanh mọc khá um tùm, thân tre đều xanh biếc, trông cũng rất đáng yêu.

Thế là Vô Cực tình bất tự cấm rút kiếm, chặt xuống một cây tre.

Vô Cực cũng bị tiếng tiêu của người kia gợi lên một chút nỗi nhớ, bèn dùng cây tre vừa chặt làm một cây động tiêu.

Không biết lúc nào tiếng tiêu kia đã dừng lại, Vô Cực cũng không biết đối phương ở đâu, bèn dùng cây động tiêu vừa làm xong, bắt đầu thổi, tấu lên một khúc danh ca của kiếp trước, tên là "Cố hương đích nguyên phong cảnh".

Nhưng khúc nhạc gốc vốn dùng huân hoặc sáo đất để tấu, không quá thích hợp với nhạc cụ như động tiêu, chỉ là dưới sự diễn tấu của Vô Cực cũng không nghe ra chút cảm giác không hòa hợp nào.

Trong khúc điệu Vô Cực tấu lên, tự có một loại cảm giác tự tin thanh tĩnh, như hoa sen mọc từ bùn mà không nhiễm.

Dường như ở trong hoàn cảnh xa rời huyên náo, lại có một chút tình cảm nhớ quê hương nhàn nhạt, vừa hay tương hợp tương ứng với khúc điệu lúc trước.

Quả nhiên như Vô Cực tưởng tượng, nơi vốn không có người, bỗng nhiên một bóng người lóe lên, một người xuất hiện ở đó.

Vô Cực cũng cố ý dùng cách thổi khúc tử để dẫn người đó ra.

Phong cách khúc điệu của hai người gần như nhau, có ý tri kỷ, Vô Cực cũng không sợ người đó không mắc câu.

Chương 326

Quả nhiên Vô Cực thổi một lúc, một khúc vừa dứt, người đó đã không thể chờ đợi được nữa mà hiện thân tương kiến.

Vô Cực nhìn về phía bóng người đó, điều ngoài dự liệu là, vốn tưởng là một nhân vật lợi hại, lại thấy chỉ là một nữ tử mặc một bộ y phục màu trắng.

Chỉ thấy nàng mặc một bộ y phục như sa mỏng, trông thanh lệ thoát tục, người cũng thanh thanh đạm đạm, uyển như hoa sen từ bùn lầy.

Người đó sau khi thấy Vô Cực, bởi vì Vô Cực hiện tại đang dùng dáng vẻ của Triệu Vô Cơ, cho nên không hợp với khúc điệu đã tấu, người đó cũng nhìn Vô Cực mấy lần rồi mới nói: "Thực sự xin lỗi, ta… ta có lẽ có chút lấy ngoại hình để đánh giá người, nếu có chỗ nào không lễ phép, xin tiên sinh lượng thứ." Vô Cực biết nàng đang nói gì, bởi vì cảm giác được ý cảnh của khúc điệu và ngoại hình có chút không tương xứng, cho nên nữ tử đó mới nhìn Vô Cực thêm mấy lần, vì vậy trong lòng cảm thấy có chút áy náy.

Cũng phải, khó trách ý cảnh khúc điệu cao nhã, cũng khá thâm viễn, nhưng dung mạo của Vô Cực lại khá là kỳ quái, cũng khó trách nữ tử đó cảm thấy có chút kinh ngạc.

"Không sao.

Lúc đó ta đột nhiên đến đây, lại một lời không hợp đã mạo muội dùng khúc hợp tấu, như vậy mới có chút đường đột, chỉ là cũng là sự xuất hữu nhân, ta cũng vội muốn gặp chủ nhân nơi này, cho nên mới bất đắc dĩ phải dùng hạ sách này." Vị nữ tử đó cũng khẽ gật đầu, rồi nói với Vô Cực: "Chủ nhân nơi này đang bế quan, hiện tại cũng không

gặp được." Vô Cực cũng không kinh ngạc, sớm đã từ lúc nữ tử đó xuất hiện, đã nhìn ra nữ tử đó tuy cũng là một tu sĩ, nhưng tu vi lại không đặc biệt cao, cho nên cũng không thể nào là kẻ chủ mưu kia.

Kẻ chủ mưu kia tuyệt đối là người khác, nhưng nữ tử này một mình sống ở nơi đây, cũng không thể thoát khỏi quan hệ với kẻ chủ mưu đó.

"Nhưng chủ nhân nơi này cũng không biết bao lâu sẽ xuất quan, nếu ngài không ngại, có thể ở đây chờ.

Xin hỏi khúc tử tiên sinh vừa tấu có tên không?" Vô Cực cười cười, trả lời nàng.

"Khúc tử đó tên là Cố hương đích nguyên phong cảnh, nếu cô nương muốn học, ta có thể hai tay dâng lên khúc phổ." Trên mặt nữ tử đó cũng lộ ra biểu tình kinh hỉ, nói với Vô Cực: "Thật sao?" Nhưng nói xong lại như nghĩ ra điều gì, bèn nói với Vô Cực: "Nhưng không phải là có điều cầu xin ta sao?

Có những việc ta cũng không tiện thay mặt đáp ứng, nếu như vậy, khúc phổ đó ta không cần cũng được." Vô Cực cười cười, không ngờ nữ tử này rất có nguyên tắc, không vì thứ mình thích mà làm khó phụ thân mình.

Xem ra rất hiểu chuyện, rất biết điều.

Vô Cực cười cười, cũng không phải là kẻ lòng dạ hẹp hòi, bèn đại độ nói với nữ tử đó: "Không sao, ta thấy cô nương cũng rất thích, khúc phổ ta tặng cho cô, chuyện nào ra chuyện đó, ta với phụ thân cô có chuyện gì thì nói sau, nhưng khúc tử này ta có thể vô thường tặng cho cô, không vì điều gì khác, chỉ vì cô thích.

Giao cho người thích nó trong tay là tốt hơn cả." Nữ tử áo trắng nghe xong cũng vô cùng vui vẻ, đối với Vô Cực cũng tức thì nảy sinh

một loại cảm giác tri kỷ.

Lấy được khúc phổ, cũng không thể chờ đợi được nữa mà bắt đầu thổi.

Nữ tử áo trắng vốn có chút nhớ nhung cố hương, cho nên lúc thổi tuy khó tránh khỏi có chút lạ lẫm, nhưng tình cảm lại vô cùng trọn vẹn, tiếng sáo thổi ra cũng như khóc như tố, vô cùng động lòng người.

Vô Cực cũng biết khúc tử này vốn dùng sáo đất để tấu, dùng động tiêu thổi, khó tránh khỏi có chút thiếu sót, âm thanh không ưu nhã bằng, nhưng cũng có phương pháp bù đắp.

Thế là Vô Cực cũng ở một bên cẩn thận chỉ đạo cho nữ tử áo trắng.

Sau một lúc lâu, nữ tử kia dần dần nắm vững được khúc nhạc.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân hỗn loạn, một người đi vào, lớn tiếng nói: "Điệt nữ, tài nghệ thổi sáo của cháu quả là càng ngày càng xuất thần nhập hóa rồi nha.

Khúc nhạc hôm nay thật sự rất du dương, nghe mà lão Trần ta bỗng dưng có cảm giác muốn về nhà.

Khúc nhạc này tên là gì vậy?" Người được gọi là lão Trần vừa nói vừa đi vào, nhưng khi nhìn thấy Vô Cực, lão không khỏi nâng cao cảnh giác, nói với Vô Cực: "Ngươi là ai?

Sao lại ở đây?" Vô Cực quay đầu nhìn lại, hóa ra là lão giả vừa gặp dưới chân núi lúc nãy.

Đúng như Vô Cực dự đoán, bọn họ là cùng một giuộc.

Vô Cực thản nhiên đáp: "Tại sao ta không thể ở đây?" Lão giả vội vàng tiến lên mấy bước, che nữ tử áo trắng sau lưng, nói với Vô Cực: "Ngươi đi đâu ta không quan tâm, nhưng nếu dám làm hại điệt nữ của

ta, lão tử sẽ liều mạng với ngươi.” Nữ tử áo trắng vội nói: “Lão Trần thúc, có hiểu lầm rồi, cháu thấy vị tiên sinh này là người rất tốt.

Ngài ấy đã tặng cho cháu một bản nhạc phổ, người có thể sáng tác ra khúc nhạc như vậy, chắc chắn không phải người xấu.” Lão Trần thúc nói với nữ tử áo trắng: “Điệt nữ, cháu từ nhỏ chưa từng ra ngoài bôn ba, tự nhiên không hiểu lòng người hiểm ác.

Muốn lấy thứ gì thì trước tiên phải cho đi thứ đó, người này chắc chắn có mưu đồ.

Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo, tự dưng tặng nhạc phổ cho cháu, chắc chắn đang có ý đồ xấu xa.” Vô Cực không khỏi bật cười.

Lời của lão Trần thúc tuy cũng có mấy phần đạo lý, nhưng lại không áp dụng được với Vô Cực.

Vô Cực quả thực đã tặng bản nhạc phổ đó cho nữ tử áo trắng, bởi vì nàng thích khúc nhạc này và là một người biết thưởng thức.

Nếu Vô Cực không nghe nữ tử áo trắng diễn tấu, y cũng sẽ không thổi khúc nhạc mang đậm phong cảnh nguyên sơ của quê hương mình, chính nàng là người đã khơi nguồn cảm hứng cho y.

Cho nên, việc y tặng khúc nhạc cho nàng cũng không có gì là lạ.

Bởi vì nữ tử áo trắng này còn thích hợp sở hữu bản nhạc phổ đó hơn cả Vô Cực.

Nàng rõ ràng là một người yêu âm nhạc.

Lão Trần thấy Vô Cực không nói gì, bèn nói: “Sao thế, bị ta vạch trần tâm tư nên không còn lời nào để nói nữa à?

Ta không cần biết ngươi có ý đồ gì, chỉ cần có lão Trần ta ở đây, ngươi mau xuống núi đi.

Nếu không, lão Trần ta sẽ không khách khí đâu.” Vô Cực lắc đầu

nói: “Ta đến đây là có việc, muốn gặp chủ nhân của nơi này.” Lão Trần hừ lạnh: “Muốn gặp à, muốn gặp à?

Ngươi là ai, mau báo tên họ ra.” Vô Cực không khỏi có chút kỳ quái, theo lý mà nói, mình đã xông qua trận pháp kia, người ở đây chẳng lẽ không có chút nhận thức nào sao?

Người có thể xông qua loại trận pháp đó tuyệt đối không phải kẻ tầm thường, tại sao lão Trần này lại xem thường mình như vậy?

Trông tu vi của lão Trần cũng không cao.

Lão lấy đâu ra tự tin thế?

Lẽ nào kẻ chủ mưu kia không sống ở đây?

Trong khoảnh khắc, vô số nghi vấn ùa vào tâm trí Vô Cực.

Nhưng thôi, chỉ cần đợi chủ nhân nơi này xuất quan, Vô Cực cùng y nói chuyện là sẽ biết.

Bây giờ nghĩ nhiều cũng vô ích.

Y chỉ thản nhiên mỉm cười mà không trả lời, quay sang nữ tử áo trắng nói: “Ta ở đây đợi phụ thân cô xuất quan, không vấn đề gì chứ?” Nữ tử kia vốn rất hoan nghênh, muốn thỉnh giáo Vô Cực thêm, nhưng bây giờ bị lão Trần nói một hồi, nàng cảm thấy Vô Cực dường như đang tìm phụ thân mình gây phiền phức, không khỏi có chút do dự.

Nhưng cuối cùng, phán đoán của nàng vẫn chiếm thế thượng phong.

Chương 327

Bởi vì nàng cảm thấy Vô Cực tuy trông có hơi kỳ quái, nhưng bản chất là một người tốt, nên nàng gật đầu với lão Trần: "Lão Trần thúc, cứ để ngài ấy ở đây đợi đi ạ." Lão Trần thở dài một tiếng, nói: "Điệt nữ, cháu cũng quá lương thiện rồi.

Thôi được, cứ để hắn ở đây đợi vậy.

Có những chuyện phải tự mình trải qua mới biết được.

Đến lúc đó, là người tốt hay kẻ xấu, đợi phụ thân cháu xuất quan sẽ rõ." Vô Cực cũng mỉm cười, tuy lão Trần trông có vẻ hung dữ, nhưng thực sự không phải người xấu.

Lão đang muốn nhân chuyện này dạy cho nữ tử áo trắng một bài học, để nàng ghi nhớ, không nên dễ dàng tin tưởng người khác như vậy.

Ba người ngồi đó yên lặng chờ đợi, lão Trần cũng ở lại.

Nữ tử áo trắng rảnh rỗi không có việc gì làm, bèn lấy một ít hoa quả tươi mới hái cho Vô Cực ăn, sau đó lại tiếp tục diễn tấu.

Vô Cực cũng không để ý, vừa ăn hoa quả tươi, vừa chỉ điểm cho nàng.

Dưới sự chỉ điểm của Vô Cực, nữ tử áo trắng nhanh chóng nắm vững được khúc nhạc.

Nàng thậm chí còn có thể diễn tấu ra nỗi nhớ quê hương man mác đó hay hơn cả Vô Cực.

Nghe khúc nhạc, Vô Cực phảng phất như thấy từng ngọn cỏ, cành cây ở Hoa Quả Sơn, cùng với nụ cười của Nữ Oa hiện ra trước mắt.

Vô Cực đã vậy, lão Trần còn xúc động hơn, nghe nữ tử áo trắng diễn tấu mà không kìm được nước mắt tuôn rơi, lão cũng đã xa quê lâu rồi.

"Điệt nữ, đừng thổi nữa, thổi nữa mắt lão Trần sắp khóc mù rồi.

Sống từng này tuổi, số lần ta rơi lệ cũng không nhiều bằng hôm nay.

Khúc nhạc này… quả thực quá hay.

Nó khiến ta nhớ lại chuyện cũ, nhớ quê hương, nhớ người thân." Vừa nói, lão không khỏi thổn thức.

Nữ tử áo trắng nói với lão Trần thúc: "Lão Trần thúc, khúc nhạc này là do vị tiên sinh kia dạy cho con.

Thúc thấy người có thể làm ra khúc nhạc như vậy có phải là người xấu không?" Lão Trần trừng mắt nhìn Vô Cực một cái, rồi nói: "Khúc nhạc này tuyệt đối không tồi, đặc biệt dưới sự diễn tấu của điệt nữ lại càng như hổ thêm cánh, quả thực rất du dương.

Nhưng tuy là hắn dạy cháu, chưa chắc đã là hắn sáng tác.

Ta thấy bộ dạng của hắn không giống người có thể làm ra loại giai điệu này." Vô Cực không khỏi bật cười.

Lão Trần dùng ánh mắt đầy thành kiến để nhìn y, nhưng lời lão nói lại không sai.

Khúc nhạc này quả thực không phải do Vô Cực sáng tác, nên y cũng không giận lão Trần, chỉ thản nhiên mỉm cười, tiếp tục ăn hoa quả.

Nào ngờ thái độ thờ ơ với thế sự này của Vô Cực lại khiến lão Trần buông bỏ địch ý.

Lão Trần cũng cảm thấy Vô Cực không kiêu không ngạo, trông

quả thực có chút dáng vẻ của bậc cao nhân ngoại thế, cũng không giống kẻ sẽ gây bất lợi cho chủ nhân nhà mình.

Nhưng xuất phát từ sự cẩn trọng, lão vẫn duy trì cảnh giác với Vô Cực.

Nữ tử áo trắng đối với khúc nhạc này cũng yêu thích không buông tay, thổi đi thổi lại.

Cuối cùng, nàng không kìm được mà hỏi: "Tiên sinh, tuy hỏi như vậy có chút không tôn trọng, nhưng khúc nhạc này có phải do tiên sinh sáng tác không?" Vô Cực cũng không giấu giếm, nói với nữ tử áo trắng: "Khúc nhạc này quả thực không phải do ta sáng tác.

Chỉ là, e rằng cũng không tìm được người thứ hai có thể diễn tấu nó." Lão Trần thấy Vô Cực thẳng thắn thừa nhận khúc nhạc không phải do mình sáng tác, trong lòng lại có thêm vài phần hảo cảm với y.

Lão cảm thấy Vô Cực là người không khoác lác, không thích nói lời to tát, khá chân thành, không giống người xấu, dù tướng mạo quả thực có chút vấn đề.

Khi địch ý giữa mấy người tiêu tan, lão Trần đối với Vô Cực cũng chỉ giữ lại một chút cảnh giác cần có, thậm chí còn nói với y: "Rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, hay là chơi với ta vài ván đi." Vô Cực tưởng là đánh nhau, không ngờ lão lại bày ra một bàn cờ, hóa ra là muốn cùng Vô Cực đánh cờ vây.

Nhìn những quân cờ hai màu đen trắng trên bàn cờ, Vô Cực không khỏi bật cười, hóa ra là cờ vây.

Chỉ là cờ vây hiện tại có chút khác biệt so với hậu thế, cờ vây hậu thế có mười sáu đường ngang dọc, còn bây giờ lại là ba mươi hai đường.

Bàn cờ lớn hơn, quân cờ nhiều hơn, não lực cần vận dụng cũng

tăng lên theo cấp số nhân.

Dù sao Vô Cực cũng không có việc gì làm, bèn cầm quân cờ chơi với lão Trần.

Vô Cực trong lòng chứa đựng cả thiên hạ nhật nguyệt tinh thần, đánh cờ vây cũng như hổ thêm cánh.

Không mất bao lâu đã dồn lão Trần vào thế chống đỡ trái phải, liên tục bị Vô Cực ăn mất mấy con rồng lớn, xem ra đã không còn sức xoay chuyển trời đất.

Lão Trần mồ hôi lạnh đầm đìa trên trán, bèn làm loạn bàn cờ rồi nói: "Không chơi nữa, không chơi nữa, ta hoàn toàn không phải đối thủ của ngươi." Vô Cực cũng sinh ra một chút hảo cảm với lão Trần.

Tuy thua nhưng không ăn vạ, cũng là một hán tử chân thành.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân ồn ào, sau đó một người xông vào.

Người đó ôm ngực, thở không ra hơi, dường như bị thương nặng, nói với lão Trần: "Có người xông lên núi rồi!" Sau đó nhìn nữ tử áo trắng, lại nói thêm một tiếng "tiểu thư", định nói thêm gì đó bên dưới, nhưng một hơi không kịp thở, đã ngất xỉu tại chỗ.

Lão Trần vội vàng tiến đến cứu chữa, nhưng thương thế của người đó quá nặng, sau khi ngất đi cũng không thể gọi tỉnh.

Lão Trần đi ra ngoài nhìn một lát, rồi nhanh chóng quay lại nói với nữ tử áo trắng: "Lại là đám người của Ác Ma Cốc.

Tiểu thư, người mau đi trốn một chút đi.

Ta ở đây chống đỡ một trận." Nữ tử áo trắng nhíu mày, nói với lão Trần thúc: "Nếu phải trốn thì mọi người cùng trốn đi, một mình thúc cũng không cản được nhiều người như vậy." Lão Trần lắc đầu, nói:

“Thánh địa phía sau chỉ có tiểu thư là người duy nhất có thể đi vào.

Vị tiên sinh này là người ngoài, nên không nằm trong cấm kỵ, vào đó cũng không sao, nhưng ta thì không được.” Nữ tử áo trắng dậm chân nói: “Lão Trần thúc, việc gấp thì phải tùy quyền biến chứ, thúc đâu phải tự ý xông vào.

Bây giờ rất nguy hiểm, vào đó có sao đâu, hơn nữa là cháu cho thúc vào mà.” Vô Cực cũng ở bên cạnh nói: “Ông cũng đừng quá cố chấp, bảo toàn thực lực mới là quan trọng nhất.” Lão Trần nghe vậy mới đỡ người đang ngất trên mặt đất dậy, rồi cùng nữ tử áo trắng đi về phía cái gọi là thánh địa phía sau.

Lão Trần vừa đi vừa có chút nghi ngờ nhìn Vô Cực: “Sao lại trùng hợp như vậy, ngươi vừa đến thì đám người Ác Ma Cốc cũng đến?” Vô Cực giúp một tay khiêng người đang hôn mê đến cửa cái gọi là thánh địa, rồi dừng bước.

Vô Cực nói với nữ tử áo trắng và lão Trần thúc: “Ta đợi phụ thân cô xuất quan rồi sẽ bái kiến sau vậy.

Chương 328

Dù sao bây giờ lão Trần cũng không tin tưởng ta, ta mà vào đó cũng có nhiều bất tiện.” Lão Trần nghe Vô Cực nói xong, trên mặt không có chút vẻ áy náy nào, nói với Vô Cực: “Ngươi nghĩ được như vậy là tốt nhất.

Đợi chuyện ở đây xong, ta mời ngươi uống rượu, bây giờ mau đi đi.” Nhưng cách nghĩ của thiếu nữ áo trắng lại không giống lão Trần.

Nàng nói với Vô Cực: “Ngài cùng chúng tôi vào trong trốn một chút đi.

Ở bên ngoài nếu bị phát hiện cũng không hay.” Vô Cực thản nhiên cười nói: “Không sao đâu, ta lại muốn gặp thử cái gọi là Ác Ma Cốc, xem chúng rốt cuộc là đầu trâu mặt ngựa gì.” Thiếu nữ áo trắng nói với Vô Cực: “Ngài đừng đi gây chuyện với chúng.

Ngài chỉ có một mình, còn bọn chúng đông người.

Ngài không phải đối thủ của chúng đâu, tuyệt đối đừng hành động theo cảm tính, vào thánh địa trốn một chút vẫn tốt hơn.” Vô Cực tự nhiên không chịu đáp ứng.

Y vốn không phải người sợ rắc rối tìm đến mình, không gây sự nhưng cũng tuyệt đối không sợ sự.

Ác Ma Cốc nghe danh có vẻ ghê gớm, âm u đáng sợ, nhưng nếu chỉ dựa vào một cái tên để dọa người thì kẻ đó sẽ yếu ớt đến mức nào?

Cường giả chân chính không thèm dùng danh tiếng để dọa dẫm người khác.

Lúc này, thiếu nữ áo trắng dường như có chút hờn dỗi, cũng từ

trong thánh địa bước ra, rồi nói với Vô Cực: “Ngài không vào phải không, vậy tôi cũng không vào.

Có hoạn nạn cùng chịu, có phúc cùng hưởng!” Vô Cực ngẩn ra, nói: “Cô cần gì phải làm vậy?” Lão Trần cũng ở bên cạnh khuyên nhủ: “Tiểu thư đừng hành động theo cảm tính nữa, nếu không cả hai chúng ta đều không vào được đâu.” Trông lão Trần cũng thực sự hết cách với thiếu nữ áo trắng, chỉ có thể khuất phục trước sự bướng bỉnh của nàng.

Vô Cực cũng hết cách, chỉ vì một bản nhạc phổ không đáng tiền, có được nó cũng không hề giúp thực lực hay tu vi của y tăng lên chút nào.

Nhưng thiếu nữ áo trắng này lại coi nó như báu vật, xem Vô Cực là tri kỷ.

Xem ra đúng là một kẻ si mê âm nhạc.

Cho nên trong tình huống này, Vô Cực cùng thiếu nữ áo trắng và lão Trần cùng nhau trốn vào thánh địa.

Thánh địa thực ra cũng là một pháp trận.

Người không biết thì không thể vào được, cho nên trốn ở đây có thể tạm thời bảo toàn tính mạng.

Lúc này bên ngoài người cũng ồ ạt kéo đến, từ trong rừng xông ra khoảng trên trăm người.

Vô Cực ở trong thánh địa cũng nhìn rất rõ.

Người bên ngoài không nhìn thấy bên trong, nhưng người bên trong lại không có chút trở ngại nào, có thể nhìn rõ mọi động tĩnh bên ngoài.

Vô Cực cũng không ngờ nơi này lại có nhiều người như vậy, hoàn

toàn khác với tưởng tượng của y.

Thế là y truyền âm cho Tự Tại Thiên Ba Tuần: "Ngươi có chắc đây là mật đạo phía sau mê cung kia không?

Tại sao ở đây lại có nhiều người như vậy?

Nhưng trông tu vi của họ cũng không đặc biệt cao.

Kẻ đã bắt các ngươi rồi nhốt vào pháp trận này, rốt cuộc là ai?

Không sống ở đây sao?" Tự Tại Thiên Ba Tuần nghe Vô Cực hỏi, cũng cười khổ nói: "Người đó thần thông quảng đại, ta và Ô Ma đều không phải là đối thủ.

Chúng ta chỉ vừa giao thủ đã bị bắt, sau đó bị sắp xếp ở đây, những chuyện khác ta cũng không biết nhiều hơn ngươi." Câu trả lời của Ô Ma cũng tương tự như Tự Tại Thiên Ba Tuần, không biết thêm thông tin gì.

Lần này Vô Cực lại có chút khó xử, cảm thấy nơi này không giống một nơi bí mật, mà giống như Thái Cực Đồ hay Sơn Hà Xã Tắc Đồ, là một thế giới khác được tạo ra.

Nhưng có điều khác biệt là nơi này có những sinh vật có khả năng tư duy độc lập, thậm chí còn tồn tại các loại tu sĩ khác nhau.

Nếu dùng khái niệm của hậu thế để giải thích, Vô Cực cảm thấy nơi này giống một thế giới song song hơn.

Rõ ràng chỉ vì muốn bắt kẻ chủ mưu, xem xét kẻ đó rốt cuộc là thần thánh phương nào, có phải lại là lão già Hồng Quân đứng sau giở trò hay không, mà lại lạc vào một thế giới song song một cách khó hiểu?

Cũng không quá làm lỡ thời gian tu luyện.

Nếu có thể xác định được lối đi giữa nơi này và thế giới bên

ngoài, đây cũng là một nơi tốt để tu hành, có thể mang cả Nữ Oa và Phục Hy đến đây.

Hoa Quả Sơn tuy tốt, nhưng ở quá lâu cũng không tránh khỏi có chút mệt mỏi về thẩm mỹ, đối với tu hành cũng không có lợi.

Tục ngữ nói hay, đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường, thay đổi một môi trường có lẽ có thể dễ dàng đột phá được bình cảnh của bản thân.

Nhưng việc cấp bách bây giờ là xem những vị khách không mời mà đến của Ác Ma Cốc này rốt cuộc có bản lĩnh gì?

Lại dám ở nơi này ngang ngược một thời.

Đám người kia sau khi vào, trên người cũng không có trang phục thống nhất, mỗi người ăn mặc đều không giống nhau, đủ các loại người đều có.

Có nhân loại, cũng có tinh quái, thậm chí có cả những con quái vật còn chưa đột phá được hóa hình.

Vô Cực đứng trong thánh địa, nhìn ra ngoài, không khỏi cười khổ, hoàn toàn là một đám ô hợp.

Nếu Vô Cực ở bên ngoài, muốn tiêu diệt chúng, ngay cả một ngón tay cũng không cần dùng sức, hoàn toàn là một đám phế vật mà, có gì đáng sợ.

Thế là Vô Cực cũng quay đầu nhìn lão Trần và thiếu nữ áo trắng.

Lão Trần dường như nắm giữ được kỹ thuật đọc tâm, nói với Vô Cực: "Đừng thấy chúng giống như một đám ô hợp, nhưng bên trong có mấy kẻ biết giả heo ăn thịt hổ, có mấy tên ma đầu sẽ trốn trong bóng tối bắn tên lén." Lão Trần nói những lời này rất nghiêm túc, ra vẻ đạo mạo khiến Vô Cực suýt chút nữa đã tin, nếu như trên mặt lão Trần không thoáng qua một tia xấu hổ.

Thiếu nữ áo trắng thì thẳng thắn hơn nhiều, nói với Vô Cực: "Những người của Ác Ma Cốc này, có lẽ tu vi không cao, nhưng rất cuồng tín, không tiếc tự sát cũng muốn làm người khác ghê tởm, phiền phức.

Có mấy tên ma đầu thích dùng những chiêu số âm hiểm, khiến người ta không kịp đề phòng, cho nên để tránh những phiền phức này, chúng ta trốn trong thánh địa không ra ngoài là tốt nhất." Vô Cực cười cười nói: "Ta không phải vì nghi ngờ dũng khí của cô, ta chỉ muốn hỏi, quen biết lâu như vậy mà vẫn chưa biết phương danh của cô.

Không biết ta có vinh hạnh được biết một chút không?" Thiếu nữ áo trắng, mặt đẹp hơi ửng hồng.

Nàng nói với Vô Cực: "Có gì khó xử đâu?

Ngài muốn hỏi thì tôi tự nhiên sẽ nói cho ngài biết.

Chương 329

Tôi tên là Hằng Nga.” Vô Cực nghe nàng tự giới thiệu xong không khỏi ngẩn ra.

Không phải vì y không biết Hằng Nga là ai, ngược lại, y rất quen thuộc với cái tên này.

Cái gọi là Hằng Nga chính là Thường Nga.

Chỉ là vì hậu thế thời Đông Kinh phải kỵ húy tên của hoàng đế nên mới đổi Hằng Nga thành Thường Nga.

Nàng cũng là con gái của Đế Tuấn và Thường Hi.

Nhưng tại sao lại ở đây?

Vào thời điểm hiện tại, vì Vô Cực đã xen vào một chân, nên Đế Tuấn và Thường Hi cũng không thành vợ chồng, cho nên Thường Nga này cũng không còn tồn tại nữa.

Nhưng tại sao ở nơi này lại có?

Thế là Vô Cực nói với thiếu nữ áo trắng: “Mạo muội hỏi một câu, xin hỏi lệnh tôn cao danh đại tính là gì?” Lão Trần có chút bất mãn nói với Vô Cực: “Ngươi làm gì vậy?

Đến trang viên của ta mà lại không biết chủ nhân nơi này là ai?

Đúng là mũi lợn cắm hành giả làm voi.” Vô Cực cười cười nói: “Thực ra ta mới vừa vào nơi này, đối với nơi đây hoàn toàn không biết gì.

Nếu có chỗ nào mạo phạm, xin hai vị lượng thứ, nhưng ta quả thực không biết.

Ta muốn biết tên của lệnh tôn tiểu thư Hằng Nga, để sau này đối

chiếu một số chuyện trong lòng ta." Lão Trần không khách khí nói với Vô Cực: "Có liên quan gì đến ta sao?" Thiếu nữ áo trắng lại ngăn lão Trần lại, nói: "Dù sao cũng chỉ là nói tên phụ thân tôi cho ngài ấy nghe thôi, có mất mát gì đâu.

Cần gì phải nhạy cảm như vậy." Thế là thiếu nữ áo trắng quay đầu nói với Vô Cực: "Phụ thân tôi tên là Đế Tuấn." Vô Cực nghe xong không chỉ kinh ngạc, điều này quả thực nằm ngoài dự liệu của y.

Rõ ràng y đã khiến mọi chuyện xảy ra những thay đổi vi diệu, tại sao Thường Nga vẫn là con gái của Đế Tuấn?

Điểm này thực sự khiến Vô Cực không hiểu nổi.

Lão Trần ở một bên châm chọc nói: "Tiếp theo không phải là định hỏi mẹ của tiểu thư nhà ta là ai chứ?" Thực ra lão Trần nói không sai, Vô Cực thật sự muốn hỏi, nhưng vì nhiều lý do, lời đến bên miệng Vô Cực lại quay một vòng, cuối cùng không nói ra.

Vô Cực hành lễ một cái, rồi nói với lão Trần và thiếu nữ áo trắng: "Xem ra ta không được chào đón ở đây, vậy ta xin đi ra ngoài.

Tạm biệt, sau này núi xanh không đổi, sông dài vẫn chảy, hẹn ngày gặp lại." Lão Trần tự nhiên không ngăn cản, thiếu nữ áo trắng vì chuyện Vô Cực vừa hỏi nên quả thực có chút không vui, cho nên cũng không tiện giữ Vô Cực lại, chỉ trơ mắt nhìn Vô Cực từ thánh địa đi ra ngoài.

Vô Cực cũng cảm thấy khó hiểu, rõ ràng cả vận mệnh của Đế Tuấn đã vì nguyên nhân của Vô Cực mà thay đổi, tại sao ở đây lại xuất hiện con gái của y, Đế Tuấn cũng đang bế quan ở đây, lẽ nào y chính là kẻ chủ mưu đã bố trí đại trận kia?

Nhưng đối với Vô Cực mà nói, y cảm thấy Đế Tuấn không phải là đối thủ của Tự Tại Thiên Ba Tuần.

Thêm cả Thái Nhất, hai người họ có lẽ có thể đánh hòa với Tự Tại Thiên Ba Tuần.

Nếu cảnh giới và tu vi trong khoảng thời gian này tiến bộ vượt bậc, cộng thêm một số kỳ ngộ khác, có lẽ có thể miễn cưỡng đánh bại Tự Tại Thiên Ba Tuần, nhưng Tự Tại Thiên Ba Tuần không phải một mình, còn có đám người Ô Ma giúp đỡ.

Cho nên tất cả mọi chuyện đều giống như một màn sương mù, nặng nề đè lên lòng Vô Cực, khiến y thực sự cảm thấy không thể đoán ra được.

Nhưng đã có câu đố thì cứ từng bước một giải ra là được, đó cũng là phương pháp đối đãi với sự việc trước sau như một của Vô Cực.

Gặp khó khăn tiến lên, quyết không lùi bước.

Đám người Ác Ma Cốc đang chạy nhảy lung tung bên ngoài, lúc này cũng thấy Vô Cực đi ra.

Khi Vô Cực từ thánh địa đi ra giống như xuất hiện từ không trung, cho nên khiến đám người Ác Ma Cốc không kìm được mà ngẩn ra.

Bọn chúng lúc này đang lật tung mọi thứ, vì không tìm được người, nên cướp bóc một chút đồ vật có giá trị cũng tốt.

Chỉ là cách bài trí ở đây khá thanh bần, tất cả đồ đạc đều là dùng gỗ thông, gỗ bách, tre trúc ở phía sau núi làm thành, hoàn toàn không đáng tiền.

Có phá hủy đi, thiếu nữ áo trắng và lão Trần cũng có thể nhanh chóng khôi phục lại những đồ đạc đó, không tốn bao nhiêu sức lực.

Cho nên họ cũng ở trong thánh địa an nhiên tự tại, nhìn bọn chúng ở trong sân nhà mình phá hoại, cũng không có gì to tát.

Đúng lúc này, Vô Cực đột nhiên xuất hiện, cũng khiến động tác

của chúng hơi chậm lại.

"Ngươi là ai?

Sao lại xuất hiện ở đây?" Mấy tên người của Ác Ma Cốc trên dưới đánh giá Vô Cực, thấy tướng mạo cũng bình thường, không có đặc điểm gì.

Cũng không phải là nhân vật quen thuộc của sơn trang này, nên không khỏi lên tiếng hỏi.

Dung mạo của Vô Cực ngược lại rất thích hợp để gia nhập Ác Ma Cốc.

Cũng chính vì nguyên nhân này, nên chúng mới không ra tay ngay từ đầu.

Đối với Vô Cực cũng không biết là may hay rủi, nhưng đối với đám người Ác Ma Cốc, điểm này quả thực là may mắn.

Bởi vì chỉ cần chúng ra tay, không nghi ngờ gì Vô Cực sẽ không khách khí với chúng, chắc chắn sẽ đánh chúng thành tro bụi.

Vô Cực không trực diện trả lời câu hỏi của chúng, chỉ ngạo nghễ nói: "Các ngươi là người của Ác Ma Cốc phải không?

Thủ lĩnh của các ngươi là ai?

Tên gì?

Bảo hắn ra gặp ta." Trong đó có một yêu quái trên dưới đánh giá Vô Cực, khinh thường nói: "Ngươi cũng xứng…" Lời của nó chưa nói xong, những người khác hoàn toàn không thấy Vô Cực có động tác gì, chỉ thấy yêu quái vừa nói, đột nhiên từ đầu đến chân bị chém thành hai nửa.

Hoàn toàn không có ai thấy Vô Cực ra tay.

Những người còn lại của Ác Ma Cốc như gặp đại địch, từng

người một nhìn quanh, miệng thì la hét: “Ai, ai ra tay.

Là hảo hán thì đừng trốn trốn tránh tránh, có gan thì đứng ra đây.” Tuy miệng la hét rất lớn, nhưng dáng vẻ sợ hãi đã sâu sắc bán đứng chúng.

Vô Cực không kìm được mà bật cười, một đám ô hợp như vậy ngay cả người ra tay cũng không nhìn rõ, lại dám đến phủ của Đế Tuấn phá hoại, sợ chết chưa đủ nhanh sao.

Chương 330

Đám người này thật sự là không có não.

Nhưng những chuyện bất hợp lý trên đời luôn có lời giải thích hợp lý.

Vô Cực cũng không tin rằng một tổ chức có thể dọa lão Trần và thiếu nữ áo trắng phải trốn vào thánh địa lại do một đám người không não lập nên.

Đã có người sai chúng đến đây, chắc chắn phía sau có ý đồ sâu xa.

Đồng thời Vô Cực cũng tin rằng đám người này chỉ là một đám tốt thí, là thứ mà đám chủ mưu kia dùng để thử nghiệm.

Đúng lúc này, hoàn toàn không để ý đến không khí căng thẳng ở hậu viện, lại có một con cóc tinh hớn hở cầm một bộ quần áo màu trắng, từ một căn phòng đi ra, vừa đi vừa lớn tiếng la hét, mặt mày hớn hở.

"Anh em, xem ta tìm được gì này?

Một bộ quần áo như vậy, thơm nức mũi, sờ vào tay cũng trơn tuột." Vô Cực nhìn kỹ, lại phát hiện bộ quần áo trên tay con cóc tinh kia, có khả năng là của nữ tử kia.

Lời nói ra từ miệng nó cũng khá là khinh bạc.

Vô Cực ở đây cũng đã lâu, biết rằng bộ quần áo nữ nhân đó không phải của thiếu nữ áo trắng, mà là của mẹ nàng.

Quả nhiên, phía sau khí tức một trận dao động, Hằng Nga từ trong thánh địa đi ra, mặt mày đỏ bừng, cũng không biết là do xấu hổ hay tức giận, hoặc là cả hai.

Vô Cực cũng gật gật đầu, bộ quần áo này là của mẹ của thiếu nữ áo trắng bên cạnh, nếu không nàng cũng sẽ không nhẫn nhục nửa ngày ở trong thánh địa không động, bây giờ lại chạy ra ngoài.

Thấy thiếu nữ áo trắng ra ngoài, lão Trần cũng không ở yên được nữa, cũng từ trong thánh địa đi ra.

Đột nhiên lại xuất hiện ba người, đám tinh quái của Ác Ma Cốc trước tiên giật mình một cái, nhưng sau khi nhìn kỹ, ánh mắt toàn bộ đều nhìn vào thiếu nữ áo trắng kia.

"Ở đâu ra cô nương xinh đẹp như vậy?

Dâng cho đại vương, chẳng phải là tuyệt vời sao?" Một đám tiểu lâu la cũng ở đó bàn tán xôn xao, cười nói như thể người bạn đồng hành vừa bị chém thành hai nửa không tồn tại.

Vô Cực cũng không khỏi cảm thấy buồn cười, đây là một đám người gì vậy?

Ăn đòn mà không nhớ, chỉ thấy nguy hiểm trước mắt đã qua.

Thực sự quá không ra gì, một đám người bình thường được huấn luyện một chút cũng có thể giết sạch chúng, thật không biết thiếu nữ áo trắng và lão Trần rốt cuộc sợ hãi điều gì.

"Câm miệng!" Vô Cực hét lớn một tiếng, tuy trông không có vẻ dùng sức gầm lên, nhưng âm thanh đó lại như sấm mùa xuân, nổ vang bên tai tất cả người của Ác Ma Cốc, khiến màng nhĩ chúng ong ong, có một số kẻ sức đề kháng yếu, đạo hạnh thấp, lập tức bị tiếng hét làm choáng váng.

"Ngươi lại là ai, giọng to như vậy, lại bảo ta đừng ồn ào." Thiếu nữ áo trắng mặt mày đầy vẻ tức giận, nói với Vô Cực: "Ngài không cần nói nhảm với chúng, dám làm ra chuyện ghê tởm hạ lưu như vậy, ta phải giết các ngươi." Nói rồi, thiếu nữ áo trắng đưa tay ra ngang, từ

bên hông lấy xuống cây động tiêu, đặt lên môi thổi.

Vô Cực vốn tưởng thiếu nữ áo trắng có đại sát chiêu gì, không ngờ lại bắt đầu thổi nhạc.

Nghe thì khá là du dương, là một bản nhạc hay, nhưng trong tai đám người Ác Ma Cốc lại không còn mỹ diệu như vậy nữa.

Chỉ thấy từng người một thần tình bắt đầu trở nên đờ đẫn, sau đó bước chân lảo đảo, bắt đầu múa may một cách vô nghĩa.

Thiếu nữ áo trắng thổi càng ngày càng nhanh, sau đó bước chân của đám người Ác Ma Cốc cũng càng ngày càng nhanh.

Theo tiết tấu càng nhanh, những người đó cũng cử động càng nhanh, giống như một đám con rối bị thiếu nữ áo trắng điều khiển.

Trong đó có mấy kẻ đạo hạnh cao hơn, đang miễn cưỡng duy trì, không bị ảnh hưởng, thậm chí còn khoanh chân ngồi xuống, bày ra một tư thế ngũ tâm hướng thiên, muốn đối kháng với âm thanh của động tiêu.

Thiếu nữ áo trắng chỉ lướt qua mấy nốt hoa mỹ, mấy người đó cũng không thể chịu đựng được nữa, từng người một nhảy cẫng lên, thậm chí còn nhảy với động tác nhanh hơn những người trước đó.

Thể lực của con người đều có hạn, yêu quái cũng không ngoại lệ.

Không bao lâu sau, những người của Ác Ma Cốc, những yêu quái đó đều từng người một kiệt sức.

Nhưng chỉ cần tiếng động tiêu của thiếu nữ áo trắng không dừng, chúng không có cách nào dừng bước chân của mình, cho nên tinh lực trong cơ thể từng chút một đều bị vắt kiệt.

Cho đến khi tất cả tinh lực toàn bộ đều bị vắt cạn, chúng mới như một cái túi rỗng ngã xuống đất.

Bất kể là người hay thần, là tiên hay yêu, tinh khí thần là quan trọng nhất.

Khi theo tiếng động tiêu của thiếu nữ áo trắng, tinh lực trong cơ thể toàn bộ đều bị hút cạn, tự nhiên cũng mất đi thứ chống đỡ hồn phách, từng người một ngã xuống đất, ngay cả một ngón tay út cũng không cử động được, chỉ có thể mặc người chém giết.

Vô Cực nhìn thiếu nữ áo trắng một cái, thấy lúc này nàng mới dừng động tác thổi động tiêu.

Âm thanh dừng lại, mấy yêu quái đang điên cuồng nhảy múa cũng đều ngã nhào xuống đất.

Vô Cực nói với thiếu nữ áo trắng: "Thường Nga tiểu thư quả là không ra tay thì thôi, một khi ra tay thì cũng khá là tàn nhẫn.

Ta một kiếm chém một người thành hai nửa thủ đoạn đã hung ác, nhưng so với cô thì còn kém xa." Thường Nga nói với Vô Cực: "Ngài đang mắng tôi sao?

Đám người này thực sự quá đáng ghét, đặc biệt là ghê tởm.

Tôi không muốn nhìn thấy đám người này nữa, lão Trần, ném hết chúng ra ngoài đi." Lão Trần vội vàng làm việc nặng nhọc, chỉ thấy lão từ bên hông cởi ra một cái túi vải, đem toàn bộ tinh quái của Ác Ma Cốc đều nhét vào.

Càn Khôn Đại lại rơi vào tay lão Trần?

Lão Trần thấy ánh mắt Vô Cực theo động tác của mình, cứ nhìn chằm chằm vào bảo vật của lão, bèn lớn tiếng nói: "Làm gì, muốn giết người đoạt bảo à?" Vô Cực nhếch miệng nói: "Đến mức đó sao?

Tuy cái Càn Khôn Đại đó cũng là bảo vật không tồi, nhưng cũng không đến mức khiến ta phải ra tay." Nói rồi, Vô Cực từ bên hông cởi ra Tử Kim Hồ Lô, cũng không niệm chú ngữ, trực tiếp chỉ một cái,

những tinh quái còn lại toàn bộ đều bay vào Tử Kim Hồ Lô.

Lão Trần nhìn chằm chằm vào Tử Kim Hồ Lô trong tay Vô Cực, đột nhiên sắc mặt đại biến, nói với Vô Cực: "Đây không phải là Tử Kim Hồ Lô sao?

Tại sao lại xuất hiện trong tay ngươi?

Lẽ nào ngươi là Thái Thượng Lão Quân?

Hay là ngươi đã giết Thái Thượng Lão Quân, cướp bảo vật này từ tay ông ấy?" Vô Cực không nói gì, lão Trần lại lắc đầu, tiếp tục nói: "Không thể nào, với đạo hạnh của ngươi tuyệt đối không thể giết được Thái Thượng Lão Quân.

Với đạo hạnh của ngươi cũng không thể cướp được bảo vật này từ tay ông ấy.

Chương 331

Chỉ có một lời giải thích, ngươi là đồng tử luyện đan dược dưới trướng Thái Thượng Lão Quân, nhân lúc Thái Thượng Lão Quân bế quan đã trộm bảo vật của ông ấy, sau đó từ cửu trọng thiên xuống đây xông pha thế gian.

Đúng rồi, là như vậy.

Khó trách ngươi cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu, bởi vì ngươi vốn là đồng tử nhóm lửa của Thái Thượng Lão Quân, chưa từng đặt chân đến thế gian trần tục, cho nên đối với mọi chuyện ở thế gian đều cảm thấy rất mới lạ." Vô Cực không khỏi bật cười, nói với lão Trần: "Ông có tài bịa chuyện như vậy sao không đi viết sách đi?

Nếu không phải ta biết mình không phải như vậy, ta suýt chút nữa đã tin là thật." Thiếu nữ áo trắng Thường Nga ở một bên ngơ ngác nhìn Vô Cực, sau đó hỏi: "Ngài thật sự là đồng tử nhóm lửa của Thái Thượng Lão Quân à?

Có thể kể cho tôi nghe Thái Thượng Lão Quân trông như thế nào không?

Nghe nói ông ấy có một cái Bát Quái Lô, có thật không?

Trong cái hồ lô này có đan dược không?" Không nghi ngờ gì nữa, thiếu nữ áo trắng hiển nhiên đã tin lời giải thích của lão Trần.

Cách nói của lão Trần quả thực có chút thiên y vô phùng, cảm giác tự nó đã thành một hệ thống logic.

Ngay cả Vô Cực cũng cảm thấy không có kẽ hở, rất phù hợp với logic.

Chỉ là bây giờ lại có một vấn đề.

Tử Kim Hồ Lô rõ ràng hiện tại đang ở trong tay Vô Cực, tại sao họ lại kiên quyết tin rằng nó ở trong tay Thái Thượng Lão Quân?

Một loạt nghi vấn xuất hiện trong đầu Vô Cực, thực sự không hiểu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lẽ nào nơi này thông đến một thế giới song song, một thế giới chưa từng có Vô Cực, như vậy thì, thế giới ở đây đang tiến hành theo trí nhớ của tiền thế.

Thế là Vô Cực không động thanh sắc.

Nếu thật sự là thế giới song song, Vô Cực có thể lợi dụng sự chênh lệch thông tin để thu được một số pháp bảo mạnh mẽ.

Ví dụ như Hỗn Độn Chung.

Trong thế giới của Vô Cực, Hỗn Độn Chung vì một số nguyên nhân không thể ghép lại được nữa.

Hai khí linh cũng đều đã lần lượt chuyển thế làm người.

Trong đó một bộ phận đã trở thành thân thể của Thạch Cơ sau khi tái sinh.

Nhưng trong thế giới này, Hỗn Độn Chung hẳn là vẫn còn nguyên vẹn.

Nếu không có gì bất ngờ, Vô Cực có thể lặng lẽ lẻn vào nơi có Hỗn Độn Chung, lấy nó về.

Sau mấy nghìn năm nghiên cứu, Vô Cực đối với Hỗn Độn Chung cũng có sự hiểu biết tương đối.

Muốn lấy được Hỗn Độn Chung cũng không tốn chút sức lực nào.

Điều duy nhất cần để ý là không biết bây giờ Hỗn Độn Chung đã bị ai phát hiện chưa.

Lúc đó đừng để bọ ngựa bắt ve, hoàng tước ở phía sau, bị người khác hưởng lợi là được.

Vô Cực cũng trong một khoảnh khắc tâm tư đã quay bảy tám vòng.

Những gì y biết, lượng thông tin khá lớn.

Lúc này, thiếu nữ áo trắng và lão Trần vẫn cho rằng Vô Cực là hóa thân của Thái Thượng Lão Quân.

Thái Thượng Lão Quân thường xuyên sử dụng phân thân đi lại trong nhân gian.

Đây cũng là chuyện mà giới tu hành ai cũng biết.

Hóa thành một nhân vật như Vô Cực cũng không có gì là lạ.

Chỉ là Vô Cực đang nghĩ chuyện khác, ánh mắt không khỏi có chút đờ đẫn, tầm mắt lại đang hướng về món đồ trên tay con cóc tinh.

Thực ra Vô Cực chỉ đang suy nghĩ trong đầu, tuy ánh mắt nhìn về phía đó, nhưng trong đầu không hề phản ứng gì.

Nhưng từ góc độ của thiếu nữ áo trắng nhìn qua, lại giống như Vô Cực đang nhìn chằm chằm vào món đồ đó mà ngẩn người.

Lập tức mặt thiếu nữ áo trắng đỏ bừng.

Trong lòng thầm nghĩ, lẽ nào vì hóa thân của Thái Thượng Lão Quân bị nhìn thấu, cho nên phải làm ra chuyện này để che giấu sao?

Bởi vì bất kể nhìn từ góc độ nào, Vô Cực cũng không giống một kẻ háo sắc.

Nếu cứ nhìn chằm chằm vào quần áo lót của người khác như vậy, không phải là kẻ háo sắc, mà quả thực là một kẻ háo sắc trần trụi không chút lễ độ.

Thiếu nữ áo trắng Thường Nga, vì những phán đoán mâu thuẫn đang chi phối suy nghĩ của mình.

Lão Trần thì đơn giản hơn nhiều, trực tiếp nói với Vô Cực: "Ngươi đang nhìn gì vậy?" Nói rồi, bàn tay to như quạt hương bồ của lão che khuất tầm mắt Vô Cực.

Vô Cực bị bàn tay to của lão Trần huơ qua huơ lại trước mắt hai lần mới hoàn hồn.

Trong nháy mắt cũng hiểu ra đã xảy ra chuyện gì, bèn cười cười, nói với Thường Nga và lão Trần: "Thấy ở đây khá náo nhiệt, ta không tham gia náo nhiệt nữa, cáo từ." Nói rồi chuẩn bị rời đi.

Lão Trần lại lớn giọng nói: "Coi sơn trang của ta là nơi nào vậy, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi à?

Chưa nói rõ ràng, rốt cuộc ngươi là ai?" Vô Cực cười cười, dù sao cũng cảm thấy mình ở đây không phải là nhân vật nổi tiếng, cho nên không che giấu mà nói: "Ta tên Vô Cực, có vấn đề gì không?

Không có vấn đề gì thì ta có thể đi được chưa?" Lão Trần trong miệng cũng lẩm bẩm, đem tên Vô Cực niệm hai lần, sau đó mắt sáng lên nói với Vô Cực: "Vô Cực sinh Thái Cực.

Ngươi là Thái Thượng Lão Quân.

Đến đây làm gì?" Vô Cực cũng cạn lời.

Vô Cực khi nào lại sinh ra Thái Cực?

Chương 332

Tuy hai cái có một số điểm tương đồng, nhưng nếu tính toán kỹ lưỡng thì có sự khác biệt rất lớn.

Khó trách tu vi của lão Trần thấp như vậy, rõ ràng là một kẻ lý luận không vững chắc.

Nhưng lão Trần cũng không phải người xấu, sở dĩ luôn cẩn thận, cũng chỉ vì trung thành bảo vệ chủ mà thôi.

Vô Cực cũng không định động thủ với lão, bèn chỉ cười cười, vỗ vỗ Tử Kim Hồ Lô nói với lão Trần: "Sao, cản ta à?

Ta gọi một tiếng ông có dám đáp ứng không?" Lão Trần giật mình một cái, lão đã nghe qua sự lợi hại của Tử Kim Hồ Lô, không dám đối đầu trực diện với Vô Cực, bèn vội vàng né sang một bên nói với Vô Cực: "Chỉ biết cầm pháp bảo bắt nạt người khác." Vô Cực xắn tay áo lên nói với lão Trần: "Ta không dùng pháp bảo, ông có đánh thắng được ta không?" Lão Trần có chút bất mãn nói với Vô Cực: "Cho ta chiếm chút lợi thế trên miệng lưỡi không được à?

Một chút thiệt thòi cũng không chịu được sao?" Vô Cực cũng có chút hiểu được thói quen của lão Trần, người này miệng không giữ mồm giữ miệng, nhưng tâm địa không tệ.

Cho nên cũng không tính toán với lão nữa.

Vô Cực nói: "Ta cáo từ, đợi lúc nào phụ thân cô xuất quan ta sẽ đến bái kiến." Khi Vô Cực xuyên tường ra ngoài, đột nhiên phát hiện có một tiểu yêu quái của Ác Ma Cốc chết ở bên ngoài, không bị lão Trần và Tử Kim Hồ Lô dọn dẹp.

Vạn Yêu Phiên vừa xuất hiện, lập tức phong vân biến sắc, mây

đen cuồn cuộn.

Trong chốc lát, hắc khí lan tỏa, trong phạm vi năm bước không nhìn thấy năm ngón tay.

Bì Thấp Nô chỉ tay một cái hét lên: "Tưởng ông nội đây bị dọa lớn lên chắc?" Tiếng nói chưa dứt, một tràng tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền đến.

Trong hắc khí không biết có thứ gì lẫn vào, quỷ tốt lần lượt trúng chiêu, trong một phen hỗn loạn.

Vô Cực nhìn một hồi, cảm thấy nhân lúc bọn họ đang đối đầu ở đây, lén lút lẻn vào mới là lựa chọn tốt hơn.

Tuy Nữ Oa ở đây, nhưng dù sao cũng không phải Nữ Oa mà y quen thuộc, cho nên cũng không cần thiết phải nói chuyện.

Nữ Oa này cũng không quen biết y.

Thế là Vô Cực nhân lúc bên ngoài đang đánh nhau loạn xạ, lợi dụng cơ hội này lặng lẽ từ lối vào Huyết Hà lẻn vào.

Vô Cực trước đây đã đến Huyết Hà một lần, cho nên cũng quen đường thuộc lối, trên đường gặp phải quỷ tốt tuần tra cũng có thể dễ dàng né tránh.

Vô Cực cứ như vậy, có kinh không hiểm mà đến được tầng thấp nhất của Huyết Hà.

Đây là nơi y phát hiện ra Hỗn Độn Chung.

Vô Cực đang suy nghĩ làm thế nào mới có thể không kinh động bất kỳ ai, lặng lẽ lấy Hỗn Độn Chung đi.

Dù sao đây cũng là tiên thiên chí bảo tồn tại từ khi Bàn Cổ khai thiên, động tĩnh chắc chắn không nhỏ.

Nếu lúc này có Trạm Lam Hồ Lô của Nữ Oa thì đơn giản hơn

nhiều, trực tiếp lấy xong có thể xé rách không gian trốn khỏi đây, thậm chí trực tiếp quay về thế giới ban đầu cũng không thành vấn đề.

Đúng lúc này, đột nhiên một giọng nói u uất vang lên sau lưng: "Ngươi đến đây rồi à?

Tìm ta sao?" Vô Cực quay đầu nhìn lại thì thấy một người quen, hóa ra là Lỗ Thác La.

Lỗ Thác La với khuôn mặt vừa quen thuộc lại có chút xa lạ.

Y không biết nên trả lời thế nào, xem ra ở thế giới này, Lỗ Thác La và y rất thân thiết.

Nhưng Lỗ Thác La và Triệu Vô Cực có thân thiết không?

Dù sao hiện tại Vô Cực đã biến thành dáng vẻ của Triệu Vô Kỵ.

Nghi vấn này cũng đang cuộn trào trong lòng Vô Cực.

Thấy Vô Cực không nói gì, Lỗ Thác La nói: "Ngươi lại biến thành dáng vẻ của người khác rồi, nhưng khí tức của ngươi ta rất quen thuộc, không lừa được ta đâu." Nghe lời của Lỗ Thác La, lòng Vô Cực cũng chùng xuống, một sợi dây đàn bị căng chặt.

Xem ra hai người họ khá là thân thiết, biến thành dáng vẻ của người khác cũng bị nhìn ra.

Phải biết rằng điểm này ngay cả Thanh Bình tiên tử cũng không hề phát giác.

Tự Tại Thiên Ba Tuần có thể nhận ra, là vì đạo hạnh của hắn đủ cao, tu vi của hắn cũng không chênh lệch với Vô Cực là bao.

Lỗ Thác La rõ ràng thấp hơn một bậc.

Tại sao Lỗ Thác La cũng có thể nhìn ra sự ngụy trang của Vô Cực?

Điều này cũng chứng minh một vấn đề, đó là trong thế giới này, Lỗ Thác La và Vô Cực thực sự rất thân thiết.

Nhưng Vô Cực không nói gì.

Trong tình huống không hiểu rõ, nói ít thì tốt hơn, nói nhiều sai nhiều, nói ít có thể sai ít.

Trước tiên xem đối phương sẽ nói gì, có thể từ lời nói của nàng rút ra được một số thông tin hữu ích không.

"Ngươi đến tìm Thiên Phi Ô Ma phải không?

Nếu tìm cô ấy thì cũng không cần lén lén lút lút, có thể quang minh chính đại mà đến, ta có thể hiểu.

Ngươi thích tìm ai là tự do của ngươi, có phải vì ta từng trói buộc ngươi không?" Vô Cực nghe lời của Lỗ Thác La, cũng sờ sờ cằm.

Nghe ý tứ trong lời nói, dường như y từng có dan díu với Lỗ Thác La, lời nói nghe đều có ý đó.

Nhưng ở thế giới ban đầu, Vô Cực và Lỗ Thác La không có mối quan hệ đó.

Trong thế giới song song này, hẳn là cũng không có Vô Cực, người này.

Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trong khoảnh khắc đó, Vô Cực cảm thấy có vô số sợi dây phức tạp rối tung, khiến đầu óc y vô cùng hỗn loạn.

Trong chốc lát, Vô Cực cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể tùy cơ ứng biến, đi từng bước một.

Chương 333

Lỗ Thác La nhìn Vô Cực một cái, cuối cùng nói: "Lẽ nào bây giờ ta ngay cả một câu nói của ngươi cũng không xứng sao?

Được rồi, ta biết rồi, ngươi đi đi." Nói xong, nàng quay người rời đi, nhưng Vô Cực vẫn thấy đôi vai nàng đang run lên nhè nhẹ.

Rõ ràng Lỗ Thác La đã khóc.

Vô Cực cũng mặt đầy hắc tuyến, không hiểu nổi người mà Lỗ Thác La ở thế giới này quen biết rốt cuộc đã làm gì với nàng, lại khiến nàng thành ra bộ dạng này.

Tuy ở thế giới kia, giữa Vô Cực và Lỗ Thác La cũng có một chút gì đó, cũng có thể gọi là tình cảm, nhưng dường như lại có thứ gì đó vượt qua một chút, nhưng hai người đều không vượt qua bước cuối cùng.

Lỗ Thác La có chí hướng cao hơn, Vô Cực cũng có người cần bảo vệ.

Nhưng rõ ràng ở thế giới này không phải như vậy.

Khi Vô Cực còn chưa hoàn hồn, một trận hương thơm ập đến, một bóng người đã đến bên cạnh Vô Cực.

Vô Cực thực ra đã phát hiện từ xa, chỉ là đối phương trông không có chút ký ức nào, cho nên Vô Cực cũng không đề phòng nhiều.

"Ngươi đến đây rồi à?

Tìm ta sao?

Lá gan của ngươi thật là lớn, không sợ Minh Hà Lão Tổ phát hiện ra sẽ giết ngươi sao?" Vô Cực quay đầu nhìn lại, quả nhiên là người

có giọng nói rất quen thuộc, Thiên Phi Ô Ma.

Giọng nói đó tự nhiên Vô Cực rất quen thuộc, dù sao không lâu trước đây y còn cùng Tự Tại Thiên Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma đối đầu.

Giọng nói vừa nghe làm sao có thể nhanh quên như vậy, huống hồ bây giờ Thiên Phi Ô Ma còn đang ở trong hồ lô của y.

Chỉ là không ngờ lại ở thế giới này gặp được Thiên Phi Ô Ma của thế giới này.

Hai người trông giống nhau, nhưng lại có chút khác biệt.

Thiên Phi Ô Ma của thế giới ban đầu khi đối mặt với Vô Cực đều là một bộ dạng lạnh lùng như băng sương.

Vô Cực chưa từng thấy Thiên Phi Ô Ma vũ mị như vậy.

Thật sự có thể nói là phong tình vạn chủng.

Tuy không giống vẻ đẹp khiến người ta thương tiếc của Lỗ Thác La, nhưng cũng có một hương vị riêng.

Đặc biệt là đôi mắt kia, phát ra ánh sáng lấp lánh, như thể lúc nào cũng có thể phóng ra điện.

Trong thế giới này, Vô Cực dường như không có quá nhiều liên quan với Nữ Oa, lại khó hiểu có quan hệ với Thiên Phi Ô Ma và Lỗ Thác La, tạo ra cảm giác có chút mập mờ không rõ.

Điểm này cũng khiến Vô Cực có chút dở khóc dở cười, lẽ nào đã quen thuộc đến mức độ này rồi sao?

Ngay cả ngụy trang thành dáng vẻ của người khác cũng không lừa được.

Thiên Phi Ô Ma thấy Vô Cực không nói gì, cũng không có bất kỳ ý kiến gì, ngược lại càng thân thiết khoác lấy cánh tay Vô Cực, sau đó

kéo y về một hướng, nói: "Đừng ngây ngốc đứng giữa đường nữa, lỡ bị người khác nhìn thấy thì làm sao?" Vô Cực nhẹ nhàng lắc đầu, nói với Thiên Phi Ô Ma: "Vốn không có ai nhìn thấy." Sắc mặt của Ô Ma lúc này trở nên có chút u ám, sau đó nói với Vô Cực: "Ngươi chắc chứ?

Ngươi chắc là muốn nói chuyện với ta như vậy sao?

Ta rõ ràng thấy ngươi vừa mới ở cùng Lỗ Thác La.

Tuy Lỗ Thác La không thể nào báo cáo hành tung của ngươi cho người khác, nhưng tại sao không nói thật với ta?

Không phải ngươi và con nhỏ đó có gì à?" Vô Cực nói: "Ta và nó chưa từng có gì cả." Vô Cực thực ra muốn nói, ta và ngươi cũng không có gì cả.

Nhưng bây giờ việc nhỏ không nhịn sẽ làm hỏng việc lớn.

Nếu Thiên Phi Ô Ma bây giờ nổi điên, sẽ ảnh hưởng đến đại kế lấy Hỗn Độn Chung ở thế giới này của Vô Cực.

Nhịn một lúc gió yên biển lặng, lùi một bước biển rộng trời cao.

Tạm thời diễn kịch một chút thì có sao đâu?

Dù sao ở đây chỉ là một thế giới song song, không phải thế giới thực, chỉ cần lấy được Hỗn Độn Chung, quay về thế giới ban đầu, y sẽ có thực lực đối kháng với Hồng Quân.

Cũng không cần phải tiếp tục nhẫn nhịn nữa.

Phải biết rằng, kéo dài càng lâu, chênh lệch giữa hai bên có thể sẽ càng lớn.

Lúc này Hồng Quân chắc đang tìm cách phân chia lại thế lực, củng cố địa vị tuyệt đối của mình rồi.

Phong Thần chắc chắn đã nằm trên kế hoạch.

Vô Cực càng không thể phá vỡ bầu không khí này, ngược lại thuận theo lời của Thiên Phi Ô Ma nói: "Hãy tin vào những gì ngươi thấy, tin vào những gì ngươi nghe, tin vào phán đoán của ngươi.

Ta không tin vào những gì ta thấy, cũng không tin vào những gì ta nghe, ta chỉ tin vào ngươi." Vô Cực dùng một câu nói ngắn gọn để biểu đạt tâm thái của mình, cũng so sánh với tâm thái của Thiên Phi Ô Ma, cao thấp lập tức rõ ràng.

Thiên Phi Ô Ma nghe xong không khỏi hờn dỗi nói: "Làm gì vậy, ta chỉ thuận miệng nói thôi, đừng nghiêm túc như vậy, ta chưa bao giờ nghi ngờ ngươi cả…" Vô Cực lúc này chỉ muốn đuổi nàng đi, như vậy mới có thể lén lút đi lấy Hỗn Độn Chung.

Chỉ là Thiên Phi Ô Ma, xem ra rất chắc chắn tin rằng y đến đây là để tìm nàng, nếu đã như vậy, Vô Cực muốn đuổi nàng đi không phải là chuyện đơn giản.

Nhưng xem dáng vẻ của Thiên Phi Ô Ma ở thế giới này, đối với Vô Cực rất say mê, rất để tâm.

Nếu nói cho nàng biết bí mật của Hỗn Độn Chung cũng không sao, cùng lắm thì hai người cùng đi, có sự giúp đỡ của nàng có lẽ lấy được Hỗn Độn Chung sẽ càng thuận tiện, càng đơn giản hơn.

Khi Vô Cực vừa chuẩn bị mở miệng, lúc này lại có một quỷ tốt đến báo cáo.

"Thiên Phi đại nhân, bên ngoài không chống đỡ nổi nữa, giáo chủ bảo ngài ra xem!" Vô Cực nghe đến đây cũng cảm thấy hẳn là Bì Thấp Nô không cản được Nữ Oa.

Tuy Vô Cực cũng không biết Nữ Oa của thế giới này rốt cuộc có ý đồ gì, nhưng rõ ràng đợi không nổi nữa mới là bình thường.

"Được, ta biết rồi, ta sẽ đến ngay." Thiên Phi Ô Ma nói với quỷ tốt

một câu, sắc mặt lại khá là cao ngạo, đó mới là dáng vẻ bình thường của Thiên Phi Ô Ma mà Vô Cực quen thuộc, giống như một nữ vương cao ngạo.

Chương 334

Không giống như lúc ở cùng y, lại như một thiếu nữ đang yêu.

“Bên ngoài xảy ra chút chuyện, lúc nãy ngươi cũng thấy rồi phải không?

Hết cách rồi, ta phải ra ngoài xử lý, ngươi ở đây đợi ta.” Vô Cực gật đầu, nhưng trong lòng lại nghĩ một chuyện khác.

Ở đây đợi ngươi mới là lạ, chắc chắn sẽ đi lấy Hỗn Độn Chung rồi đi.

Ai lại ngốc nghếch ở đây chờ đợi chứ.

Thiên Phi Ô Ma nói xong vội vã rời đi, nhưng đi được mấy bước, lại quay đầu nói với Vô Cực: “Lúc nãy ngươi cũng thấy Nữ Oa rồi phải không?

Ngươi đã nói chuyện với cô ấy chưa?” Vô Cực có chút khó hiểu, nói với Thiên Phi Ô Ma: “Ta và cô ấy lại không thân, có gì hay để nói.” Trên mặt Ô Ma hiện lên một nụ cười đầy ẩn ý, sau đó vội vã rời đi.

Vô Cực nhìn theo không khỏi kỳ quái, lẽ nào trong thế giới này, y và Nữ Oa có một số quan hệ không rõ ràng sao?

Nhưng lúc nãy nhân lúc hắc khí lan tỏa, y lặng lẽ lẻn vào Huyết Hà, thực ra cũng có cơ hội chạm mặt Nữ Oa trong giây lát, nhưng ánh mắt Nữ Oa không hề dao động, giống như nhìn một người xa lạ.

Từ điểm này, Vô Cực cũng phán đoán rằng thế giới này không có nguyên nhân của y là một trong những lý do.

Nhưng biểu hiện của Lỗ Thác La và Thiên Phi Ô Ma tiếp theo lại chứng minh đầy đủ rằng cái gọi là thế giới song song này có sự tồn tại của Vô Cực, người này.

Chỉ là tại sao ở thế giới này y lại thân thiết với những người khác, mà lại xa lạ với Nữ Oa như vậy?

Nhưng Vô Cực nhanh chóng ném vấn đề này ra sau đầu, dù sao đây chỉ là một thế giới hư ảo đối với y, chỉ cần lấy được Hỗn Độn Chung ở đây là được, còn những mối quan hệ khác không nằm trong phạm vi cân nhắc của y.

Đợi Thiên Phi Ô Ma đi xa, Vô Cực lập tức đi về phía nơi có Hỗn Độn Chung trong ấn tượng.

Tầng thứ mười lăm của Huyết Hà là một nơi rất bí mật, cho nên lực lượng bảo vệ ở đây cũng không đủ.

Dù sao muốn trà trộn vào đây, cũng rất không dễ dàng.

Thực ra Minh Hà Lão Tổ vẫn luôn ở tầng thứ bảy của Huyết Hà.

Vô Cực đến nơi Hỗn Độn Chung xuất hiện trong ấn tượng.

Trước khi bị phát hiện, Hỗn Độn Chung vẫn luôn ở trong giai đoạn ngủ say, cho nên không có chút dao động nào, sẽ không bị người khác phát hiện ra.

Khi Vô Cực đang cân nhắc nên bắt đầu đào Hỗn Độn Chung ra như thế nào, từ trong bóng tối bước ra một người.

Chỉ thấy người đó cao tới một trượng, từ trong bóng tối bước ra cũng không hề cản trở khí thế nguy hiểm tỏa ra khắp người.

Hắn liếc nhìn Vô Cực, cười lạnh nói: "Ta biết ngươi luôn có ý đồ xấu, tiếp cận Lỗ Thác La cũng tốt, tiếp cận Thiên Phi Ô Ma cũng tốt, đều là tham lam báu vật chôn giấu ở đây." Vô Cực nghe giọng nói của hắn cũng rất quen thuộc, nhìn kỹ lại quả nhiên là người trong tưởng tượng.

Tự Tại Thiên Ba Tuần.

Nữ Oa đã đánh đến cửa, hắn cũng không xuất hiện, không ngờ lại ở đây chờ.

Vô Cực thực ra cũng có chút hỗn loạn, không biết thế giới này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao Tự Tại Thiên Ba Tuần lại ở đây canh giữ, lẽ nào ở thế giới này hắn cũng muốn nhúng tay vào Hỗn Độn Chung sao?

Tự Tại Thiên Ba Tuần nói với Vô Cực: "Nghìn năm trôi qua, ngươi vẫn hèn hạ vô sỉ như vậy, chuyên môn lợi dụng tình cảm của người khác." Vô Cực cũng không biết người mà y nghĩ đến trong thế giới này đã làm gì, cho nên cũng không có gì để biện bác.

Vô Cực cũng không muốn lãng phí thời gian vào chuyện này, cho nên không để ý đến Tự Tại Thiên Ba Tuần.

Tự Tại Thiên Ba Tuần lại tưởng rằng Vô Cực cảm thấy đuối lý, bèn tiếp tục nói: "Sao không nói gì, cảm thấy đuối lý rồi sao?

Ta tưởng mặt ngươi đủ dày, căn bản không biết xấu hổ là gì chứ.

Nhưng dù có như vậy, ta cũng sẽ không tha cho ngươi, ngươi phải chịu trách nhiệm cho những gì mình đã làm." Nói xong, thân hình Tự Tại Thiên Ba Tuần lóe lên, trong nháy mắt đã đến bên cạnh Vô Cực.

Lúc này tuy hắn không hiện ra tứ đầu pháp tướng, nhưng vẫn cầm một cây roi dài quất về phía Vô Cực.

Vô Cực nhìn thấy, cũng không khỏi kinh ngạc trong lòng.

Không ngờ Tự Tại Thiên Ba Tuần ở thế giới này lại sử dụng loại vũ khí này.

Loại vũ khí này có thể cứng có thể mềm, chính là khắc tinh của trường thương và kiếm, không thể chống đỡ.

Vô Cực cũng chỉ có thể né tránh.

Tự Tại Thiên Ba Tuần chủ công, Vô Cực chỉ một mực né tránh, vì y biết ở nơi này đánh nhau với Tự Tại Thiên Ba Tuần cũng không có lợi gì.

Cho nên y không định dùng toàn lực, chỉ tìm cơ hội thoát thân mà thôi.

Xem ra hôm nay muốn an toàn lấy được Hỗn Độn Chung là không thể rồi.

Nhưng dù có như vậy, đối với Vô Cực mà nói cũng không có tổn thất gì.

Việc cấp bách bây giờ là thoát khỏi thế công của Tự Tại Thiên Ba Tuần thì tốt hơn.

Dù sao đây cũng là một thế giới khác, đánh sống đánh chết với hắn thì có lợi gì?

Tự Tại Thiên Ba Tuần thấy Vô Cực chỉ một mực né tránh, không giao thủ với hắn, không khỏi cũng lên tiếng châm chọc: "Sao, cảm thấy đuối lý, cho nên không dám ra tay nữa à?

Bình thường không phải rất có bản lĩnh sao?

Đặc biệt là cái miệng đó không phải rất lợi hại sao?

Bây giờ một câu cũng không có nữa à?" Vô Cực lúc này lại truyền âm cho Tự Tại Thiên Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma trong Tử Kim Hồ Lô, muốn thử giải thích cho họ những chuyện xảy ra ở đây.

Dù sao những chuyện này cũng có chút quá mức khó tin.

Nhưng âm thanh Vô Cực truyền đi lại không nhận được bất kỳ hồi âm nào, giống như trâu đất xuống biển.

Thế là Vô Cực đem thần thức của mình dò vào Tử Kim Hồ Lô, nhìn một cái không khỏi kinh ngạc.

Chương 335

Hóa ra lúc này trong Tử Kim Hồ Lô lại trống không, không có thứ gì cả.

Tự Tại Thiên Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma vốn bị nhốt ở bên trong lại không cánh mà bay.

Chuyện này quả thực quá sức tưởng tượng, từ trước đến nay chưa từng có chuyện đồ vật bị Tử Kim Hồ Lô thu vào mà có thể tự ý ra ngoài nếu không được Vô Cực cho phép.

Nếu Tự Tại Thiên Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma muốn đi, chắc chắn cũng sẽ báo cho Vô Cực một tiếng.

Dù sao thì mối quan hệ của hai bên trước đó khá hòa hợp, cũng không có lý do gì để không từ mà biệt.

Vô Cực cũng không hề khởi động Âm Dương Hỗn Độn Nhị Khí trong Tử Kim Hồ Lô, nên Tự Tại Thiên Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma không thể nào bị hóa thành nước mủ được.

Mà nếu có hóa thành nước mủ, dưới đáy hồ lô cũng phải có vết tích chứ.

Hiện tại không chỉ trong hồ lô trống không, mà cả những thi thể yêu ma quỷ quái thu được từ sơn trang ở Ác Ma Cốc cũng không cánh mà bay.

Chuyện này quả thật nằm ngoài dự liệu của Vô Cực, vì vậy động tác của hắn không khỏi có chút chậm lại.

Hắn đã không né được một chiêu của Tự Tại Thiên Ba Tuần, bị một roi quất thẳng vào lưng.

Y phục bị quất rách, Vô Cực cảm thấy sau lưng đau rát như lửa

đốt.

Tự Tại Thiên Ba Tuần cười nói: "Món roi Đả Cẩu của ta có mùi vị thế nào?" Bảo vật của Tự Tại Thiên Ba Tuần hiển nhiên không thể có cái tên thô tục như vậy.

Y đặt tên thế chỉ để sỉ nhục Vô Tình mà thôi.

Đầu óc Vô Cực hỗn loạn, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, lúc này lại bị Tự Tại Thiên Ba Tuần đánh, cơn giận không khỏi bùng lên.

Nhưng Vô Cực luôn cho rằng việc giải tỏa cơn giận mà không suy nghĩ là biểu hiện tùy hứng nguy hiểm nhất.

Dù hiện tại mọi thứ chưa rõ ràng khiến hắn đau đầu chóng mặt, Vô Cực vẫn cố gắng giữ cho mình tỉnh táo.

Chỉ là hiện tại hắn có một chút ưu thế.

Ưu thế tự nhiên lớn nhất trên thế gian chính là việc kẻ địch đánh giá sai về mình.

Tự Tại Thiên Ba Tuần của thế giới này chắc chắn cho rằng Vô Cực là loại người dựa vào lời ngon tiếng ngọt để lừa gạt lòng tin của phụ nữ, sau đó chiếm đoạt những thứ quan trọng.

Chắc chắn Vô Cực không phải loại người đó, chỉ là Tự Tại Thiên Ba Tuần tự cho là vậy mà thôi.

Vì vậy, đây là điểm mà Vô Cực có thể lợi dụng nhất thời.

Tự Tại Thiên Ba Tuần của thế giới này chỉ coi Vô Cực là loại người bất tài vô học, không có tài năng thực sự.

Vô Cực có thể tỏ ra yếu thế hơn một chút, sau đó chớp lấy sơ hở mà Tự Tại Thiên Ba Tuần lơ là để lộ ra, một đòn hạ địch.

Vốn dĩ mọi chuyện không cần phức tạp đến thế, chỉ cần Vô Cực

thả Tự Tại Thiên Ba Tuần trong hồ lô ra, khi Tự Tại Thiên Ba Tuần của thế giới này nhìn thấy Tự Tại Thiên Ba Tuần của thời không nguyên bản, dù y có bình tĩnh đến đâu, có khống chế cảm xúc tốt thế nào, khi thấy một người giống hệt mình xuất hiện trước mặt, cũng sẽ dao động.

Vô Cực sẽ lợi dụng khoảnh khắc chần chừ ngắn ngủi đó để chế ngự y, chỉ là hiện tại không biết đã xảy ra vấn đề gì, Tự Tại Thiên Ba Tuần lại không còn trong Tử Kim Hồ Lô nữa.

Điều này cũng buộc Vô Cực phải dùng phương pháp khác.

Vô Cực nhìn chuẩn một khoảng trống, định đột phá bỏ chạy, nhưng Tự Tại Thiên Ba Tuần lại lập tức dùng tốc độ nhanh hơn chặn lại, bịt kín đường đi của hắn.

Động tác trong tay không hề dừng lại, miệng cũng không ngừng nói.

"Chạy đi đâu, ngươi tưởng dẫn được Nữ Oa ra tay ở trên đó là có thể thu hút sự chú ý của mọi người sao.

Ngươi chỉ là một con sâu đáng thương giỏi lợi dụng phụ nữ mà thôi, chỉ cần ta ở đây, mọi thứ ngươi muốn đều sẽ không thành công." "Sao ngươi biết ta muốn gì?" Vô Cực hỏi một câu, trên mặt Tự Tại Thiên Ba Tuần lộ ra nụ cười vô cùng khinh miệt.

"Chẳng phải ngươi muốn lấy món bảo vật tối quan trọng đó sao?

Đó là món đồ khiến bao người thèm nhỏ dãi, nhưng thiên tài địa bảo, người có đức mới được sở hữu, ngươi là kẻ vô tài vô đức, sao có thể ảo tưởng chiếm hữu nó chứ." Nghe đến đây, Vô Cực trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc.

Không ngờ trước khi Bất Chu Sơn sụp đổ, Minh Hà Lão Tổ đã biết sự tồn tại của Hỗn Độn Chung, chỉ là sức y có hạn, không có

cách nào lấy được nó ra.

Vì vậy sau này Minh Hà Lão Tổ mới dùng hạ sách, muốn tiết lộ tin tức về Hỗn Độn Chung ra ngoài, sau đó dẫn dụ mọi người cùng nhau đoạt bảo.

Ý đồ của Minh Hà Lão Tổ là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau, nhưng nào biết chim sẻ cũng có thể trở thành bọ ngựa?

Trong thế giới nguyên bản của Vô Cực, một phần của Hỗn Độn Chung cũng bị hắn lấy được, có thể nói Vô Cực cũng là một trong những con chim sẻ.

Minh Hà Lão Tổ lại chẳng được gì, cuối cùng chúng bạn xa lánh, bị một ngọn Nam Minh Ly Hỏa thiêu rụi sạch sẽ.

Điều này cho thấy Minh Hà Lão Tổ đi từng bước một đều là nước cờ thối, chi bằng cứ để Hỗn Độn Chung tiếp tục ngủ yên dưới lòng đất sâu không thấy đáy.

Sai lầm lớn nhất của Minh Hà Lão Tổ là quá nóng vội.

Vì vậy Vô Cực cũng tự nhắc nhở mình không được phạm phải sai lầm mà Minh Hà Lão Tổ đã từng phạm, dù chỉ là giao đấu với người như Tự Tại Thiên Ba Tuần.

Cho nên Tự Tại Thiên Ba Tuần có mấy sơ hở Vô Cực đều không lợi dụng, hắn cũng cảm thấy Tự Tại Thiên Ba Tuần có khả năng cố ý để lộ ra để dụ hắn mắc câu.

Vì vậy, khi chưa chắc chắn mười phần, Vô Cực cũng không thể ra tay.

Đây là lần thứ ba Vô Cực và Tự Tại Thiên Ba Tuần giao đấu.

Hai lần trước đó, cũng không rõ ai cao ai thấp.

Lần đầu tiên Vô Cực chiếm được lợi thế lớn, dù sao thì Đế Tuấn

và Thái Nhất đã đánh với Tự Tại Thiên Ba Tuần gần như kiệt sức.

Lần thứ hai thì Tự Tại Thiên Ba Tuần lại cố ý nhường.

Vô Cực thắng một cách dễ dàng, cơ bản không tốn chút sức lực nào.

Chương 336

Mặc dù trong mắt người ngoài có vẻ khá khúc chiết, qua lại nhiều hiệp, nhưng lúc đó cũng chỉ là diễn kịch cho trọn vai, để lừa kẻ chủ mưu đứng sau.

Vì vậy cũng không thể coi là thật.

Nhưng lần này hai người lại đối đầu, không thể không dùng đao thật thương thật, liều mạng một phen.

Dù sao thì trong thế giới này, Tự Tại Thiên Ba Tuần và Vô Cực không có bất kỳ quan hệ nào, càng không nói đến tình nghĩa, ngược lại còn có chút thù hận trong đó.

Vô Cực tự nhiên phải lo cho mình trước, sau đó mới có dư sức lo cho người khác.

Hắn không thể vì trước đây có quen biết Tự Tại Thiên Ba Tuần mà chỗ nào cũng nương tay.

Phải biết rằng "nghèo thì tự lo cho thân, giàu thì giúp cả thiên hạ", hiện tại Vô Cực chưa đến mức có thể dễ dàng hàng phục Tự Tại Thiên Ba Tuần mà bản thể không hề tổn hại thực lực.

Muốn thắng, cũng phải tốn không ít tâm tư, vì vậy Vô Cực cũng dồn hết mười hai phần tinh thần, chuẩn bị ứng phó một trận đại chiến.

Thấy Vô Cực sắc mặt ngưng trọng, Tự Tại Thiên Ba Tuần cũng thu lại vẻ khinh thị trước đó.

Y nhận ra Vô Cực trước mắt dường như có gì đó khác với Vô Cực mà y biết.

Tu vi cảnh giới cũng có vẻ cao thâm hơn nhiều, vì vậy không khỏi

thu lại tâm lý khinh địch, chuẩn bị dùng toàn bộ sức lực để đối phó với đối thủ trước mặt.

Mặc dù trong lòng đã bắt đầu thận trọng với Vô Cực, nhưng miệng lưỡi lại không chút lưu tình chế giễu: "Xem ra gần đây ngươi tiến bộ không ít nhỉ, cũng không biết đã lừa gạt được từ đâu." Vô Cực chỉ cười cười, hành động này của Tự Tại Thiên Ba Tuần chẳng qua chỉ là một loại công kích bằng lời nói, muốn làm dao động tâm lý của hắn mà thôi, chỉ cần hắn đáp lời là sẽ rơi vào thế hạ phong.

"Muốn đánh thì đánh, không cần nhiều lời." Trong xương cốt của Vô Cực cũng có một bầu nhiệt huyết, mỗi lần đánh với Tự Tại Thiên Ba Tuần đều chưa đã ghiền, lần này phải phân thắng bại mới được.

Dù sao Tự Tại Thiên Ba Tuần cũng là đứng đầu Tứ Đại Ma Vương, thậm chí Minh Hà Lão Tổ cũng không phải đối thủ của y, khiến Vô Cực không khỏi tò mò, giới hạn của y rốt cuộc ở đâu?

Mỗi lần giao đấu với y, đều phát hiện y dường như có tiềm lực vô cùng vô tận.

Minh Hà Lão Tổ chỉ là xương khô trong mồ mà thôi, tài lớn chí sơ, chỉ có một bầu chí hướng mà không có thủ đoạn thông thiên, nên thất bại cũng là điều khó tránh.

Tự Tại Thiên Ba Tuần một mình gánh vác cả sức chiến đấu của Minh Hà Thần Giáo.

Vô Cực "soạt" một tiếng, vung tay vào hư không, phá vỡ không gian lấy A Tỳ Kiếm ra cầm trong tay.

Nhìn thanh kiếm có thân kiếm tỏa ra hắc khí, Tự Tại Thiên Ba Tuần không khỏi co rụt đồng tử.

Dù sao y cũng nhận ra thanh kiếm này, A Tỳ Kiếm là vũ khí đắc lực của Minh Hà Lão Tổ.

“Sao ngươi lại có thanh kiếm này?” Tự Tại Thiên Ba Tuần vừa mở miệng, nhưng Vô Cực không trả lời, nhân lúc y sơ hở liền vung một kiếm chém thẳng vào đầu Tự Tại Thiên Ba Tuần.

Đây chính là hiệu quả hắn muốn, sở dĩ hắn rút thẳng A Tỳ Kiếm ra, không hề kiềm chế luồng hắc khí ngút trời trên đó là để Tự Tại Thiên Ba Tuần nhận ra ngay lập tức.

Sau khi Tự Tại Thiên Ba Tuần nhận ra, chắc chắn sẽ hoài nghi, và khoảnh khắc y mở miệng chính là thời cơ tấn công tốt nhất của Vô Cực.

Quả nhiên Vô Cực ra tay đã khiến Tự Tại Thiên Ba Tuần trở tay không kịp.

Y lăn một vòng trên đất để né tránh nhát kiếm như sấm sét của Vô Cực.

Nhát kiếm của Vô Cực chém thẳng xuống đất, tuy lưỡi kiếm chưa chạm tới, nhưng kiếm khí đã hất tung cả mặt đất tầng thứ mười lăm của Huyết Hà, tạo ra một vết nứt lớn.

Tự Tại Thiên Ba Tuần cũng cảm nhận được khí thế ngút trời và sát ý mịt mù của Vô Cực, biết rằng Vô Cực trước mắt đã không còn như xưa, vì vậy y lắc người một cái, hiện ra pháp tướng bốn đầu.

Vô Cực trong lòng khẽ động, nhược điểm của pháp tướng bốn đầu là ở trên đỉnh đầu, lúc trước tuy là diễn kịch, nhưng sơ hở này là thật.

Vì vậy Vô Cực bay vút lên không, một lần nữa tấn công từ trên xuống.

Vô Cực vừa bay lên không trung, liền thấy một bóng đen lóe lên trước mắt, vội vàng lộn một vòng trên không, miễn cưỡng né được đòn tấn công đó, mới phát hiện đó là Tự Tại Thiên Ba Tuần, sợi roi

dài của y đã bảo vệ hoàn toàn không gian phía trên.

Hóa ra trong thế giới này, Tự Tại Thiên Ba Tuần đã dùng một món binh khí độc môn để bù đắp nhược điểm của mình.

Cộng thêm những pháp bảo khác của Tự Tại Thiên Ba Tuần, thật sự rất khó đối phó.

"Có chút thú vị," khóe miệng Vô Cực lộ ra một nụ cười, bản chất hắn là một người thích chiến đấu.

Thời gian dài bế quan không khỏi khiến huyết tính của hắn lắng xuống.

Dã tâm thâm sâu trong huyết mạch, vào khoảnh khắc này lại được kích phát.

Dùng kiếm trong tay giải quyết chuyện bất bình trong thiên hạ, mới là khoái ý nhân sinh.

Cứ mãi trốn sau màn, sống mà như chết.

Dù có sống cùng trời đất, thì có ý nghĩa gì?

Nghĩ đến đây, Vô Cực lập tức tung ra một loạt tấn công dồn dập.

Pháp tướng bốn đầu của Tự Tại Thiên Ba Tuần có mười sáu cánh tay, mỗi cánh tay đều cầm vũ khí và pháp khí khác nhau, nhưng vẫn bận rộn đến luống cuống tay chân.

Vô Cực chuyên tấn công vào những điểm chết mà mấy cánh tay không bảo vệ được.

Tuy nhiều tay, nhưng các chi quấn vào nhau ngược lại có một số chỗ phòng thủ không tới.

Chỉ là Tự Tại Thiên Ba Tuần của thế giới này có sợi roi kia vừa nhu vừa cương, đã bù đắp lại tất cả sơ hở.

Vô Cực cũng rất rõ ràng, nếu không phá giải được điểm này, muốn đánh bại Tự Tại Thiên Ba Tuần cũng chỉ là nói chuyện hoang đường.

Chỉ là Tự Tại Thiên Ba Tuần xem ra cũng không có cách nào làm gì được Vô Cực.

Hai người ở tầng thứ mười lăm của Huyết Hà đại chiến liên miên.

Lúc này, trên mặt đất, tình thế lại có sự thay đổi.

Chương 337

Mây lành từng đám kéo đến, các Kim Tiên của Hồng Hoang lần lượt xuất hiện.

Thiên Phi Ô Ma thấy vậy, sắc mặt cũng biến đổi, nói với những vị khách không mời mà đến: "Các vị đã hẹn nhau hôm nay đến gây khó dễ cho ta sao?" Người đi đầu chính là Quảng Thành Tử, thủ tọa của Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên.

Quảng Thành Tử nói với Thiên Phi Ô Ma: "Các ngươi lũ ma đầu thấy chúng ta đến còn không mau chóng đầu hàng!" Thiên Phi Ô Ma cười lạnh một tiếng: "Trên đời này chỉ có quỷ bị đánh chết chứ không có quỷ bị dọa chết, có bản lĩnh thì cứ dùng ra đi.

Đừng tưởng vài câu nói là có thể dọa ta đầu hàng." Quảng Thành Tử cười lạnh: "Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ." Nói rồi tế ra một món pháp bảo.

Chỉ thấy một vật đen sì treo trên không, mạnh mẽ đập xuống đỉnh đầu Thiên Phi Ô Ma, không hề có chút thương hoa tiếc ngọc nào.

Thiên Phi Ô Ma thấy vậy, chỉ cười lạnh, thân mình khẽ rung, từ sau lưng hiện ra ba đạo bạch quang che trên đỉnh đầu, vừa vặn đỡ được vật đen sì kia.

Món đồ đó chính là pháp bảo trấn phái của Quảng Thành Tử, Phiên Thiên Ấn.

Quảng Thành Tử thấy Thiên Phi Ô Ma vậy mà có thể chống đỡ được Phiên Thiên Ấn, không khỏi kinh ngạc.

Phải biết rằng Phiên Thiên Ấn có lai lịch không nhỏ, lợi hại vô cùng, dù nhục thân có mạnh mẽ đến đâu bị đập trúng đầu, dù là thần

tiên, cũng khó tránh khỏi một kiếp.

Ô Ma cũng không dễ dàng như vẻ bề ngoài, tuy được thần quang hộ thân đỡ được, nhưng món đồ kia như không có lỗ hổng nào không vào, không biết lúc nào lại từ trên trời đánh xuống, quả thực khó lòng phòng bị.

Vì vậy việc cấp bách là phải giải quyết nó trước.

Nghĩ đến đây, Thiên Phi Ô Ma liền lao lên tấn công.

Quảng Thành Tử từ bên hông rút ra một cặp kiếm, Tử Điện và Thanh Sương, hiện đã hợp thành một cặp thư hùng kiếm.

Chỉ cần hùng kiếm vung lên trên không, đầu của đối phương sẽ rơi xuống đất.

Chỉ là Thiên Phi Ô Ma cũng không phải dạng vừa, không hề bị chiêu này ảnh hưởng.

Đầu rơi xuống, lại từ trong cổ mọc ra một cái đầu khác.

Hư hư thực thực, thật thật giả giả.

Quảng Thành Tử thấy vậy, liền lấy ra Hối Lạc Hồn Chung, lắc một cái về phía Thiên Phi Ô Ma.

Thiên Phi Ô Ma lại đứng vững như bàn thạch, không hề bị ảnh hưởng.

Ngược lại, lúc này Thiên Phi Ô Ma tháo một chiếc vòng tay từ cổ tay ra, ném lên không, trúng ngay ngực Quảng Thành Tử.

Quảng Thành Tử tuy có Bát Quái Tiên Y hộ thân, nhưng bị chiếc vòng tay đó đánh cho miệng phun máu tươi.

Quảng Thành Tử ôm ngực nói: "Chúng ta lui trước đã." Mặc dù các Kim Tiên khác của Côn Luân cũng ở đó, nhưng thấy đại sư huynh bị đánh thành như vậy, trên mặt ai cũng lộ vẻ lo lắng, chỉ có Nhiên

Đăng Đạo Nhân và Từ Hàng Đạo Nhân là sắc mặt vẫn như thường.

Lúc này, sâu dưới lòng đất, cuộc chiến giữa Vô Cực và Tự Tại Thiên Ba Tuần cũng đã đến hồi gay cấn, hai người pháp bảo ra vào không ngừng, nhưng ai cũng không làm gì được ai.

"Thoải mái, thoải mái!" Tự Tại Thiên Ba Tuần lớn tiếng nói: "Không ngờ ngươi có thủ đoạn như vậy." Vô Cực lại khẽ cười: "Ta muốn diệt ngươi bây giờ dễ như trở bàn tay, vì ta đã thông suốt mấu chốt trong đó." Tự Tại Thiên Ba Tuần nói với Vô Cực: "Ta thấy ngươi đã dốc toàn lực, cũng chỉ đánh ngang tay với ta thôi, ta còn chưa dùng hết sức đâu." Vô Cực khẽ cười nói: "Vậy ngươi cứ dùng hết sức cho ta xem." Tự Tại Thiên ba Tuần không nhịn được sự chế giễu của Vô Cực, liền gầm lên một tiếng, mười sáu tay đồng loạt ném pháp bảo và vũ khí trong tay, cùng lúc tấn công về phía Vô Cực.

Trong thoáng chốc, hang động rộng lớn ở tầng mười lăm của Huyết Hà tràn ngập kim quang, hắc khí, bạch quang chói lòa, khiến người ta kinh ngạc vô cùng.

Giữa cảnh đó, Vô Cực lại bình thản như không, dường như những thứ đó không thể làm hắn bị thương chút nào.

Tự Tại Thiên Ba Tuần thấy vậy, trên mặt cũng lộ vẻ kinh ngạc, rõ ràng những pháp bảo và vũ khí đó đều đã đánh trúng Vô Cực, nhưng lại không gây ra bất kỳ thương tổn nào.

Y không khỏi lẩm bẩm: "Tại sao lại như vậy?" Vô Cực cười khẽ nói: "Ta đã nói với ngươi rồi, những thứ đó chỉ là cọp giấy mà thôi, ta không bị lừa nữa đâu, tiết kiệm chút sức lực đi." Tự Tại Thiên Ba Tuần nghe lời Vô Cực, mặt mày tro tàn, ngây người tại chỗ.

Nhưng Vô Cực không để ý đến y nữa, lấy được Hỗn Độn Chung, quay người trở lại mặt đất.

Bỏ lại một mình Tự Tại Thiên Ba Tuần dưới lòng đất.

Sau khi trở lại mặt đất, Vô Cực cũng tận mắt chứng kiến Thiên Phi Ô Ma đang sỉ nhục Quảng Thành Tử.

Thiên Phi Ô Ma thấy Vô Cực từ dưới lên, không khỏi mừng rỡ nói: "Ngươi đến rồi, đợi một chút, để ta giải quyết đám người này đã." Sau khi Quảng Thành Tử rời đi, những người còn lại chỉ nói miệng chứ không động thủ.

Thiên Phi Ô Ma cũng có chút sốt ruột, nói: "Muốn đánh thì đánh, không đánh thì lui ra, chỉ nói miệng mà không động thủ là ý gì?" Lúc này, Vô Cực lại ngáp một cái.

Dường như bị Vô Cực lây nhiễm, những người xung quanh cũng đồng loạt ngáp theo.

Sau đó, mọi thứ xung quanh trở nên có chút méo mó, giống như nhìn cảnh vật đối diện qua làn hơi nước bốc lên.

Chẳng mấy chốc, mọi thứ xung quanh đều thay đổi.

Ô Ma biến mất, Côn Luân Thập Nhị Kim Tiên cũng biến mất, Nữ Oa đang cầm Vạn Yêu Phiên đứng xa xa với sắc mặt lạnh như nước cũng biến mất.

Còn lại chỉ có Vô Cực đứng ở một nơi hoang dã.

Dưới chân hắn là một đống củi chưa cháy hết.

Trên đất có mấy khúc xương ăn thừa.

Nào có sơn trang, nào có thế giới song song, vừa rồi chẳng qua chỉ là một giấc mộng Nam Kha mà thôi.

Ánh mắt hắn nhanh chóng quét sang một bên, chỉ thấy Tự Tại Thiên Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma đang ngồi ở một bên, ánh mắt đờ đẫn, thần trí tán loạn, dường như đang chìm đắm trong ảo cảnh.

Ở phía bên kia có một gã nhọn đầu nhọn óc, toàn thân lông vàng óng mượt, đang nhìn chằm chằm vào Vô Cực.

Vô Cực chỉ vào thứ kia, quát lớn: "Nghiệt súc kia chạy đi đâu!" Thứ đó thấy Vô Cực tỉnh lại, liền co giò bỏ chạy, nhưng làm sao là đối thủ của Vô Cực, chẳng mấy chốc đã bị Vô Cực đuổi kịp, tóm chặt lấy mảng da thịt sau gáy, rồi xách lên.

"Huyễn thuật của ngươi quả là cao minh, nhưng lại không lừa được ta." Thứ đó cũng khá cứng rắn, không giống với vẻ ngoài ranh mãnh của nó.

Nó hỏi Vô Cực: "Ngươi làm sao nhìn thấu huyễn thuật của ta, nếu luận về tu vi đạo hạnh, ngươi cũng không cao minh hơn Tự Tại Thiên Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma bao nhiêu." Vô Cực cười cười: "Huyễn thuật của ngươi quả thực rất cao minh, tất cả mọi thứ đều lợi dụng những thứ tồn tại trong ký ức của ta, chỉ là ngươi đã bỏ qua một điểm, gương mặt này của ta không phải là dung mạo thật của ta." "Thế thì sao?" Thứ đó không phục, cũng không hiểu Vô Cực đã nhìn thấu ảo cảnh ở điểm nào.

"Đơn giản.

Chương 338

Rõ ràng ngươi nhìn thấy không phải là ta, nhưng tất cả mọi người đều đối xử với ta như thể ta là chính ta, đó là sơ hở lớn nhất.

Bản thân ta có thể tự thôi miên mình, để tin vào những điều phi lý đó, nhưng có một chuyện đã khiến ta nhanh chóng tỉnh lại." "Chuyện gì?" "Trong ảo cảnh, ta đã kiểm tra Tử Kim Hồ Lô, bên trong không có Tự Tại Thiên Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma." "Tự Tại Thiên Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma chỉ có thể thoát khỏi Tử Kim Hồ Lô ở một thời điểm, đó là lúc ta ăn thịt.

Ta lập tức hiểu ra." Thứ đó cúi đầu ủ rũ.

Vô Cực cười cười: "Ngươi không hiểu thì cũng không cần hiểu nữa, tóm lại, ta đã phá được huyễn thuật của ngươi, hiểu được điểm này là được rồi." Nói rồi Vô Cực quay lại bên cạnh Tự Tại Thiên Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma, đưa tay ra vỗ nhẹ vào Nê Hoàn Cung của họ, đánh cho nguyên thần hỗn loạn trở về linh đài.

Tự Tại Thiên Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma lập tức tỉnh lại, nhìn quanh không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

"Chuyện gì vậy?

Vừa rồi ta như thể đã mơ một giấc mơ, nhưng lại vô cùng chân thực, vô cùng rõ ràng." Cả Tự Tại Thiên Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma đều nói như vậy, hai người nghe đối phương cũng mơ một giấc mơ, không khỏi lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Một người mơ thì thôi, cả hai người cùng mơ, trong đó chắc chắn có điều kỳ quặc.

Thế là Vô Cực kể lại ngắn gọn sự việc, thực ra kẻ chủ mưu đứng

sau chỉ là con quái vật lông vàng này mà thôi.

Đạo hạnh của nó không cao, chỉ là giỏi dùng huyễn thuật.

Nói rồi Vô Cực xách lớp da thịt béo sau gáy của nó, bảo nó tùy tiện thi triển một huyễn thuật để chứng minh năng lực.

Sinh tử của nó nằm trong tay Vô Cực, nó cũng không còn cách nào khác.

Thế là nó giơ hai móng vuốt lên, miệng lẩm bẩm niệm chú.

Ngay sau đó, cánh đồng hoang vắng đột nhiên biến thành những cung điện nguy nga lộng lẫy với đình đài lầu các.

Rượu ngon thức lạ vô số, trai thanh gái lịch hầu hạ một bên, tiếng nhạc vang lên, tiên nhạc réo rắt, vô số tiên nữ trong ao múa lượn như giao long, vũ điệu ưu mỹ vô cùng.

Bàn ghế, chén đĩa, tất cả mọi thứ đều vô cùng tinh xảo, không phải thứ mà nhân gian có được.

Vô Cực véo một cái vào lớp thịt béo của nó, nó thu móng vuốt lại, những thứ rõ ràng có thể thấy kia lại nhanh chóng biến mất.

“Thứ này vận dụng huyễn thuật thật xuất thần nhập hóa.” “Ta tên là Thận…” “Thận?

Thận không phải là một loại côn trùng sống trong sa mạc sao?” Thứ đó bĩu môi: “Không cho phép ta đổi hoàn cảnh sống à.” Nghe câu này, mọi người đều không nhịn được cười, hóa ra gã này không biết vì sao đột nhiên xuất hiện ở đây, nắm giữ bí mật của nơi này lại không muốn để người khác biết, nên đã dùng huyễn thuật khống chế cả Tự Tại Thiên Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma.

Bắt họ làm tiên phong gác cổng.

Nếu không phải Vô Cực xuất hiện, có lẽ họ vẫn bị kẹt ở đó tiếp

tục làm thần giữ cửa.

Sắc mặt của Tự Tại Thiên Ba Tuần và Thiên Phi Ô Ma đều không được tốt cho lắm.

Dù sao thứ này chỉ cần một ngón tay là có thể bóp chết, không ngờ lại dễ dàng bị nó lừa, hai người mặt đỏ bừng vì xấu hổ.

Vô Cực xua tay nói: "Mỗi người có một sở trường riêng mà.

Lúc đó ý chí của các ngươi đang sa sút nên bị lừa cũng là bình thường.

Ta lúc đó chẳng phải cũng bị lừa sao, nếu không phải do một cơ duyên xảo hợp nào đó, có lẽ ta bây giờ vẫn còn trong ảo cảnh không thể thoát ra, không chừng còn bị nó khống chế nữa." Thiên Phi Ô Ma nghiến răng nói: "Giao nó cho ta, ta sẽ giết nó." Vô Cực bỏ nó vào Tử Kim Hồ Lô, rồi nói với Thiên Phi Ô Ma: "Thứ này ta giữ lại có việc dùng.

Nể mặt ta, tha cho nó một mạng đi." Thiên Phi Ô Ma nhìn vào mặt Vô Cực cũng không còn cách nào khác, nàng biết mình cũng không đánh lại Vô Cực, nếu không đồng ý, không nể mặt hắn thì có thể làm gì được chứ?

Mặc dù những gì thấy trước đó đều là ảo cảnh, nhưng nơi này quả thực là một vùng đất ngoại giới, linh khí sung túc, là một nơi tu luyện tốt.

Tuy nơi này không lớn, chỉ có trong gang tấc, xung quanh cũng chỉ có một dãy núi mà thôi, đi tiếp về phía trước là không có đường.

Cũng không biết là vị tiền bối đại năng nào đã tạo ra một thế giới như vậy, tóm lại nó cũng giống như thế giới trong Luyện Thần Hồ, đều là sản vật của sự tình cờ.

Vô Cực nói với Tự Tại Thiên Ba Tuần: "Hiện tại các ngươi cũng

đã nản lòng thoái chí, chi bằng ở lại đây tiềm tâm tu luyện.

Nơi này cũng là một nơi không tệ." Thiên Phi Ô Ma lúc này bỗng có chút e thẹn, có lẽ là vì sắp được ở riêng với Tự Tại Thiên Ba Tuần, nàng liếc nhìn Tự Tại Thiên Ba Tuần một cái, rồi nói với Vô Cực: "Ta thì không ngại, không biết người nào đó có đồng ý không." Tự Tại Thiên Ba Tuần gật đầu nói với Vô Cực: "Đa tạ hảo ý của đạo hữu.

Ta sẽ ở lại đây, ra ngoài kia có quá nhiều chuyện phiền nhiễu ta cũng không ứng phó nổi, sau này nếu có việc cần giúp đỡ, cứ đến đây tìm ta." Vô Cực nghe xong cũng vô cùng vui vẻ, nếu câu này là do Thiên Phi Ô Ma nói, thì giá trị phải giảm đi một nửa.

Nhưng Tự Tại Thiên Ba Tuần là người quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, đã hứa hẹn thì sau này nếu cần giúp đỡ, tuyệt đối sẽ không từ chối.

Lời hứa này, tuy không phải là một con át chủ bài đặc biệt lớn, nhưng trên con đường đối kháng Thiên Đạo, lại có thêm hai người bạn đồng hành chí đồng đạo hợp, cũng là một điều đáng mừng.

"Vậy ta không làm phiền hai vị.

Một thời gian nữa sẽ đến thăm hai vị." Người tu hành vô cùng phóng khoáng, dù sao thì "phi đạm bạc vô dĩ minh chí, phi ninh tĩnh vô dĩ trí viễn".

Vô Cực nói đi là đi.

Kể từ khi biết rõ lai lịch của gã kia, việc quay lại trở nên đơn giản hơn nhiều.

Chỉ là những yêu ma quỷ quái trong không gian đó lại là hàng thật giá thật, xem ra nó không chỉ đơn thuần biết huyễn thuật, mà còn có những năng lực khác.

Nếu dùng tốt, nó cũng là một vũ khí lợi hại.

Vô Cực tính toán sau khi về Hoa Quả Sơn sẽ ném thứ này cho Hồ Dật Tiên điều giáo.

Để Hồ Dật Tiên đối phó là chuyên nghiệp đúng ngành, để loại hồ ly tinh như Hồ Dật Tiên đối phó với những thứ ranh mãnh là tốt nhất.

Vô Cực đi vào đó, tưởng chừng thời gian đã trôi qua rất lâu, nhưng thực ra cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Khi hắn chui ra khỏi quan tài đồng đen từ lối đi tăm tối đó, Kim Quang Thánh Mẫu, Cửu Đầu Trùng, Thanh Bình Tiên Tử vẫn đang ngồi tĩnh tọa dưỡng thương.

Lúc này thấy một người chui ra từ quan tài đồng, họ không khỏi giật mình, phản ứng đầu tiên là nhảy dựng lên, ai nấy đều cầm binh khí của mình chuẩn bị chiến đấu.

Nhưng khi nhìn rõ là Vô Cực, họ thở phào nhẹ nhõm.

Chương 339

Thanh Bình Tiên Tử còn vui mừng nói với sư phụ của mình: "Là Triệu Vô Cơ!" Kim Quang Thánh Mẫu liếc nhìn Vô Cực một cái, hoàn toàn không nhìn ra đạo hạnh của người đàn ông đối diện.

Mặc dù trên mặt trông rất bình thường, giống như một người qua đường có thể thấy ở bất cứ đâu.

Gương mặt tuy có vẻ khá kỳ quái, nhưng lại có chút không phù hợp với khí chất.

Kim Quang Thánh Mẫu không ngây thơ và đơn thuần như Thanh Bình Tiên Tử, bà ta hỏi: "Các hạ rốt cuộc là ai?" Vô Cực không trả lời, chỉ nói: "Cơ quan ở đây đã bị ta phá giải.

Nếu muốn ra ngoài, tùy thời xin cứ tự nhiên." Kim Quang Thánh Mẫu tiến lên một bước chặn đường Vô Cực, nói với hắn: "Ngươi vẫn chưa trả lời câu hỏi của lão thân." Vô Cực cười cười: "Ta đâu phải người nhà ngươi, tại sao ta phải trả lời câu hỏi của ngươi?" Kim Quang Thánh Mẫu chặn ở lối đi không cho qua, Thanh Bình Tiên Tử ở một bên cũng lo lắng, một bên là bạn, một bên là sư trưởng, nhất thời cũng không biết khuyên ai, chỉ nháy mắt ra hiệu cho Vô Cực, Vô Cực cũng giả vờ không thấy.

Thanh Bình Tiên Tử chỉ là người qua đường bèo nước gặp nhau mà thôi, Vô Cực việc gì phải nể mặt cô ta lớn như vậy.

Kim Quang Thánh Mẫu, sư phụ của cô ta, cũng chỉ là ngang hàng với hắn mà thôi, dựa vào đâu mà dám tự cao tự đại trước mặt hắn?

"Làm gì?

Chặn ta, ngươi nghĩ ngươi chặn được ta sao?" Kim Quang Thánh

Mẫu nghĩ lại cũng thấy đúng, người ta có thể đột phá từ nơi đó ra, phá giải được cơ quan ở đây.

Dựa vào chút đạo hạnh mỏng manh của mình, thật sự không chặn được người ta.

Lý lẽ là vậy, nhưng Kim Quang Thánh Mẫu dù sao cũng là người của Triệt giáo, tự nhiên có sự kiêu ngạo của người Triệt giáo, bà ta nói với Vô Cực: "Các hạ khẩu khí thật lớn, không coi Triệt giáo chúng ta ra gì sao?" Vô Cực vừa nghe, người Triệt giáo thật sự có chút tự cao tự đại, làm chút chuyện gì cũng phải treo tên giáo phái lên miệng, lấy cái mác lớn đó để đè người.

Kim Quang Thánh Mẫu nhiều nhất cũng chỉ có thể đại diện cho bản thân, dựa vào đâu mà có thể đại diện cho cả Triệt giáo?

Ngựa trắng không phải là ngựa, Kim Quang Thánh Mẫu tuy là người của Triệt giáo, nhưng không đồng nghĩa với Triệt giáo.

Nhưng Vô Cực cũng không tranh cãi miệng lưỡi với Kim Quang Thánh Mẫu, bất kể Vô Cực đánh hay mắng, đáp lại, thực ra đều là tự hạ thấp thân phận, có khả năng còn bị coi là khiêu khích giáo phái của đối phương.

Đối với loại người mắt cao hơn đầu, trong mắt chỉ có sư phụ là Thông Thiên Giáo Chủ, Vô Cực không có thiện cảm.

Giống như Thanh Bình Tiên Tử, tương đối đơn thuần đáng yêu, chỉ điểm một chút thì được.

Kim Quang Thánh Mẫu không xứng.

Vô Cực nhấc chân bước đi.

Hắn không thèm để ý đến Kim Quang Thánh Mẫu, Kim Quang Thánh Mẫu vô cùng mất mặt, da mặt cũng tái mét, miệng lẩm bẩm: "Lại dám không coi Triệt giáo chúng ta ra gì!" Một đám đệ tử cũng tỏ

ra phẫn nộ, nhưng không một ai có hành động thực tế, dù sao cũng không đánh lại Vô Cực, chỉ có thể làm người khổng lồ trong hành động, người lùn trong lời nói.

Lúc này, Cửu Đầu Trùng lại lặng lẽ theo ra ngoài.

Vô Cực ra khỏi mê cung, vì đã phá giải cơ quan, cánh cửa đá chặn đường cũng đã biến mất, nên có thể đi lại thuận lợi.

Lúc này, một bóng người từ phía sau đuổi theo.

Vô Cực quay đầu lại nhìn, hóa ra là Cửu Đầu Trùng.

"Hóa ra là ngươi." Cửu Đầu Trùng trên mặt nở một nụ cười nịnh nọt nói với Vô Cực: "Thượng tiên, Kim Quang Thánh Mẫu thiển cận, ngài đừng chấp nhặt với bà ta, được Tam Tiêu Nương Nương cưng chiều nên không biết trời cao đất dày, trong mắt chỉ có sư phụ, sư thúc, và Tam Thanh, những người khác đều không coi ra gì." Vô Cực thản nhiên nói: "Có chuyện gì, ngươi đuổi theo không phải chỉ để nói với ta những lời này chứ." Cửu Đầu Trùng ha ha cười một tiếng, nói: "Quả nhiên thượng tiên mắt sáng như đuốc, bị ngài nhìn thấu ngay.

Ta thấy ngài thân thủ bất phàm, tu vi tuyệt đối không phải như vẻ bề ngoài, e rằng không phải là Triệu Vô Cơ thật, có thể toàn tu toàn vẹn ra ngoài, tu vi không dưới sư phụ ta…" Vô Cực nhíu mày nói: "Không biết sư phụ ngươi là ai?" Cửu Đầu Trùng nói: "Sư phụ ta có chút danh tiếng mọn, là Tiếp Dẫn Đạo Nhân, chắc thượng tiên cũng đã nghe qua, gần đây…" Vô Cực nghe đến đây mới hiểu ra, Cửu Đầu Trùng ba ba chạy theo, chắc chắn không phải vì chuyện gì khác, đương nhiên là để lôi kéo Vô Cực, muốn Vô Cực gia nhập tập đoàn của Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Hai đạo nhân Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cầu hiền như khát, bề ngoài quan hệ với Tam Thanh không tệ, thực ra vẫn luôn lôi kéo những nhân sĩ ngoài luồng, đào góc tường của Tam Thanh, cả hai đều là người có

dã tâm.

Mặc dù mục tiêu lớn của Vô Cực không giống họ, nhưng tạm thời cũng là minh hữu.

Thế là vẻ mặt Vô Cực dịu đi.

Cửu Đầu Trùng vừa thấy vẻ mặt Vô Cực thay đổi, tưởng Vô Cực là vì nghe danh hiệu của sư phụ mình là Tiếp Dẫn Đạo Nhân, liền trong lòng vui mừng, thầm nghĩ: Chuyện này có vẻ được rồi, nếu sư phụ biết ta lôi kéo được một nhân vật lợi hại như vậy, không biết sẽ vui mừng đến mức nào, không chừng còn ban cho thần công pháp bảo lợi hại… Nhưng Vô Cực lại thản nhiên cười nói: "Hóa ra là đệ tử của cố nhân, thay ta hỏi thăm sư phụ ngươi, ta đi đây." Nói rồi Vô Cực thân mình khẽ động, đã ở ngoài trăm dặm.

Cửu Đầu Trùng một bụng lời hay ý đẹp đều nghẹn ở cổ họng, một câu cũng không nói ra được.

"Đi… đi rồi sao?

Cố nhân của sư phụ ta?

Không có lý do gì a, người này ta còn không nhận ra…" Cửu Đầu Trùng cũng chỉ có thể quay về mật báo cho Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Lúc này Vô Cực đã ra khỏi kết giới, ở trong đó hắn đã thu phục được Thận, kết giao với hai minh hữu là Tự Tại Thiên Ba Tuần và Ô Ma, đồng thời tác thành cho Tự Tại Thiên Ba Tuần và Ô Ma kết thành đạo lữ, có thể nói là công đức vô lượng.

Thu hoạch rất lớn.

Việc cấp bách hiện tại là đến Bích Thủy Đàm xem Vô Danh và người phụ nữ áo trắng kia tỷ thí ra sao rồi.

Thế là Vô Danh cưỡi mây, chẳng mấy chốc đã đến bên bờ Bích

Thủy Đàm.

Lúc này, bên bờ đầm nước hàn khí dày đặc, đều đã kết thành những khối băng dày.

Bích Thủy Đàm, nước trong đầm hiện ra màu xanh lục, đối với Vô Cực đến từ hậu thế tự nhiên biết, đó là do trong nước đầm chứa một lượng lớn khoáng chất gây ra.

Vì vậy nước ở đây không thể uống, cũng không có sinh vật nào có thể sống ở đây.

Vô Cực đứng trên băng nhìn xuống, không khỏi kinh ngạc, chỉ một thời gian không đến, nước đầm đã đóng băng rất dày rồi.

Vô Cực rút A Tỳ Kiếm ra, ném xuống dưới, chỉ nghe "bụp" một tiếng, A Tỳ Kiếm cắm thẳng đến chuôi.

Phải biết rằng A Tỳ Kiếm không giống bảo kiếm bình thường, rất dài, dài đến ba thước tám tấc, nhưng cắm thẳng đến chuôi mà vẫn chưa chạm đến nước đầm, có thể thấy băng đóng dày đến mức nào.

Hàn khí trong nước đầm không ngừng tăng lên.

Rốt cuộc là Bích Thủy Đàm vốn đã như vậy, hay là do cuộc tỷ thí của Vô Danh và người phụ nữ áo trắng kia gây ra?

Vô Cực nhất thời cũng không phân biệt được, nhưng hắn lại không thể gây ra động tĩnh quá lớn, dù sao hắn cũng là sư trưởng của Vô Danh, không tiện xuống xem xét, nếu mạo muội đến, ảnh hưởng đến thắng bại của Vô Danh và người phụ nữ áo trắng kia, đừng nói người phụ nữ áo trắng sẽ không phục, chính Vô Danh cũng sẽ không hài lòng với Vô Cực.

Dù sao Vô Danh cũng là một người rất kiêu ngạo, nhất định cảm thấy có thể dựa vào thực lực của mình để thắng đối phương.

Chương 340

Thế là Vô Cực bỗng nghĩ đến một người.

Hắn liền huýt một tiếng sáo dài.

Không lâu sau, Cửu Đầu Trùng đã đến bên cạnh Vô Cực.

"Tiên trưởng có gì phân phó?" "Ngươi cũng lanh lợi đấy, sao biết ta gọi ngươi?" Cửu Đầu Trùng cười nói: "Tiên trưởng đừng đùa với ta nữa, tiếng huýt sáo đó chỉ có ta nghe được, tai của người khác không nghe thấy âm thanh đó, không gọi ta, thì gọi ai chứ." Vô Danh ha ha cười một tiếng, một lần nữa chứng minh Cửu Đầu Trùng quả thực là người của Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Lần trước kết minh với Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, có cả Nhiên Đăng và Từ Hàng, cũng đã định ra ám hiệu liên lạc với nhau, nếu có chuyện, chỉ cần nghe thấy âm thanh đó là mọi người sẽ không hẹn mà cùng đến giúp đỡ.

Rõ ràng Cửu Đầu Trùng cũng như vậy.

Cửu Đầu Trùng cười khổ nói: "Hóa ra tiên trưởng sớm đã quen biết sư phụ ta, ta ở đó nói năng lung tung, mong tiên trưởng tha thứ, chỉ là không biết ta nên gọi tiên trưởng là sư thúc hay sư huynh?" Vô Cực khẽ cười, Cửu Đầu Trùng đang dò hỏi thân phận thật của hắn, thực ra Vô Cực nói cho y biết cũng không sao, chỉ là Vô Cực hành sự trước nay không cần giải thích với bất kỳ ai, thế là chỉ nói: "Gọi ta là sư bá là được." Hít!

Cửu Đầu Trùng hít một hơi khí lạnh, không khỏi nghĩ đến mấy người trong đầu.

Người có thể làm sư bá của Cửu Đầu Trùng cũng chỉ có mấy

người đếm trên đầu ngón tay mà thôi, Thông Thiên Giáo Chủ?

Không thể nào, nếu là Thông Thiên Giáo Chủ, Kim Quang Thánh Mẫu phải ngoan như cháu nội rồi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Cũng không giống, Kim Quang Thánh Mẫu không có lý do gì chưa từng đến Ngọc Hư Cung, chưa từng gặp Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Vậy chỉ có Thái Thượng Lão Quân.

Tương truyền Thái Thượng Lão Quân thần xuất quỷ một, quanh năm ở trong Đâu Suất Cung ngoài Cửu Trọng Thiên, ít khi xuất hiện.

Có người nói, người ở Cửu Trọng Thiên đó cũng chỉ là phân thân mà thôi.

Thái Thượng Lão Quân thực ra sớm đã xuất hiện ở nhân gian, truyền đạo bố nghiệp rồi.

Nhưng thần thần bí bí, thật thật giả giả không ai biết chắc.

Nhưng còn một người nữa, Cửu Đầu Trùng đã nghe vô số lần, nhưng một lần cũng chưa từng gặp, đó là đại huynh của Vạn Yêu Chi Tổ Nữ Oa Nương Nương, Vô Cực.

Bất kể là ai, tóm lại đều là người Cửu Đầu Trùng không thể đắc tội.

"Tiểu tử mạo phạm rồi…" Vô Cực xua tay nói: "Không cần đa lễ, lần này gọi ngươi đến, chỉ vì một chuyện…" Thế là Vô Cực kể lại sự việc, chỉ giấu đi thân phận của Vô Danh.

Cửu Đầu Trùng nghe xong, lập tức mừng rỡ nói: "Nguyện vì sư bá vào sinh ra tử!

Nói đến Bích Thủy Đàm này, ta là người quen thuộc nhất, ta xuống xem xét, giống như về nhà vậy, chỉ là có một yêu cầu bất lịch

sự…” Vô Cực nhíu mày, cảm thấy có chút không vui, Cửu Đầu Trùng trông có vẻ lanh lợi, nhờ làm chút việc, mà còn ra điều kiện?

Thích đi thì đi, không thích thì thôi!

Cùng lắm thì Vô Cực dùng phân thân giấy người xuống.

Mặc dù phân thân giấy người xuống sẽ bị ẩm, pháp lực giảm mạnh, có thể sẽ không nhìn rõ.

Cửu Đầu Trùng nói: “Tiểu tử có một vị trưởng bối, tuy đã nhận được lệnh bài có thể làm Long Vương, nhưng Ngũ Hồ Tứ Hải đều đã có người cai quản, các con sông lớn nhỏ cũng đều có lãnh chúa riêng, vẫn chưa có chức vụ thực tế, không chiếm được địa phương nào.

Nếu muốn làm Long Vương ở đây, sư bá có thể chiếu cố một chút, nói một tiếng với vị ở phía đông kia không?” Vô Danh vừa nghe, Cửu Đầu Trùng đã đoán ra thân phận của hắn rồi, bảo hắn đi nói một tiếng với Long Vương Đông Hải.

Mặc dù phong địa Long Vương không liên quan gì đến Vô Danh, cũng không liên quan gì đến Long Vương Đông Hải, nhưng quan ở xa không bằng quan ở gần, nơi này gần Hoa Quả Sơn như vậy, cách Đông Hải cũng không xa, tự nhiên lời của Vô Cực có trọng lượng, bảo hắn đi nói một tiếng với Long Vương Đông Hải, chỉ là khách khí mà thôi.

Long Vương biết là do Vô Cực bảo kê, nào dám có nửa chữ không đồng ý.

Vô Danh thản nhiên nói: “Được.” “Vậy ta thay mặt bạn ta cảm ơn sư bá.” Cửu Đầu Trùng lanh lợi, thân mình khẽ động, từ trên băng chui xuống, đồng thời có một viên châu nổi trên không.

Vô Cực có thể thông qua viên châu đó nhìn thấy mọi thứ dưới nước, tầm nhìn cũng được chia sẻ với Cửu Đầu Trùng.

Lúc này, Cửu Đầu Trùng đã xuống dưới nước, Vô Cực cũng nhìn rõ mọi thứ trước mắt, không khỏi kinh ngạc, chỉ thấy người phụ nữ áo trắng kia đang ôm Vô Danh bơi lên trên.

Chuyện gì vậy?

Vô Danh đã bại, thua người phụ nữ áo trắng kia… Vô Cực không biết điều này sẽ có đả kích thế nào đối với một người kiêu ngạo như Vô Danh, nhưng việc cấp bách là phải cứu Vô Danh ra trước đã.

Thế là Vô Cực lập tức ra lệnh cho Cửu Đầu Trùng.

Cửu Đầu Trùng nhận được lệnh của Vô Cực, hai tay chấn động.

Lập tức nước đầm sôi trào, lớp băng dày mấy trượng phủ đầy vết nứt, sau đó một cột nước ngút trời phun lên, Cửu Đầu Trùng một tay xách một người, từ cột nước bay thẳng lên trời.

Phải biết rằng đạo hạnh của Cửu Đầu Trùng và Vô Danh cũng như người phụ nữ áo trắng kia không chênh lệch bao nhiêu, nhưng ở dưới nước lại hoàn toàn khác, Cửu Đầu Trùng xuống nước như rồng về biển, hổ về rừng, có hiệu quả gia tăng gấp mấy lần.

Vô Cực ngẩng đầu lên, bĩu môi nói: "Cứ ra ngoài là được rồi, làm cảnh lớn như vậy cho ai xem." Cửu Đầu Trùng với tư thế vô cùng phóng khoáng hạ xuống, sắc mặt cũng có chút ửng hồng, bình thường y thích làm màu, không ngờ lại bị Vô Danh phê bình, phải biết rằng Vô Danh mới là thủy tổ của giới làm màu.

Vô Danh cũng không có thời gian nói nhảm với y, vội vàng kiểm tra tình hình của Vô Danh.

Lúc này Vô Danh đã hôn mê, tình hình của người phụ nữ áo trắng cũng không khá hơn bao nhiêu, sắc mặt trắng bệch, không có chút huyết sắc.

Vô Cực đưa tay sờ, Vô Danh lạnh như băng, không có chút nhiệt

độ nào, tim đập cũng rất yếu, nguyên thần thì đang ngủ say trong Nê Hoàn Cung.

Vô Cực đưa tay ra, áp vào sau tim Vô Danh, định dùng pháp lực để đẩy hàn khí trong người Vô Danh ra.

Tầng thứ mười lăm của Huyết Hà, nơi nóng nực, gần tâm địa cầu, Vô Danh thích nóng sợ lạnh, Bích Thủy Đàm là thử thách lớn nhất.

Nhưng theo kế hoạch của Vô Cực, với tu vi của Vô Danh, không có lý do gì trong thời gian ngắn lại biến thành như vậy.

Với đạo hạnh của Vô Danh, kiên trì thêm một thời gian dài nữa cũng có thể, đương nhiên không thể so với Cửu Đầu Trùng có thể sống ở đó cả đời.

Người phụ nữ áo trắng, tình hình tốt hơn nhiều, vẻ mặt cũng không còn vẻ khiêu khích như lúc đó, lo lắng nhìn Vô Danh, nói với Vô Cực: "Hắn sao rồi?" Vô Cực có chút tức giận với người phụ nữ áo trắng kia, hắn cảm thấy nếu không phải người phụ nữ áo trắng đó dùng quỷ kế, Vô Danh không thể nào biến thành như vậy.

Chương 341

Người phụ nữ áo trắng nhìn Vô Danh, nói với Vô Cực: "Hắn không cứu được nữa sao?" Nói rồi, nàng nhìn vẻ mặt Vô Cực, nhưng lại hiểu lầm sự sốt ruột của Vô Cực thành tuyệt vọng, liền nói tiếp: "Nếu hắn không sống được, ta sao có thể sống một mình!" Nói rồi người phụ nữ áo trắng lao đi, như một viên đạn đại bác, đâm đầu vào ngọn núi bên cạnh.

Vô Cực thấy vậy, kinh hãi, vội vàng tế ra Phược Tiên Tác, kéo người phụ nữ áo trắng kia lại.

"Làm gì vậy, ta đâu có nói cứu không được, ngươi cũng quá nóng vội rồi." Vô Cực nói lúc này ngữ khí đã có chút dịu đi, dù sao, thái độ của người phụ nữ áo trắng cũng khiến hắn công nhận, Vô Cực cảm thấy có lẽ mình đã đoán sai.

Xem ra người phụ nữ áo trắng đối với Vô Danh, có chút tình cảm không rõ ràng.

Mặc dù Vô Cực cũng không biết trong thời gian hắn rời đi, giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng Vô Cực cũng không hỏi, bây giờ có hỏi cũng không ra, chi bằng đợi Vô Danh khỏe lại rồi nói sau.

Thế là Vô Cực cũng dồn tâm tư vào Vô Danh.

Có người như Vô Cực ở bên cạnh Vô Danh, xương trắng sinh da thịt, người chết sống lại cũng không phải là chuyện không làm được, huống hồ Vô Danh chỉ bị ảnh hưởng vì hàn khí quá sâu, cùng lắm thì bị đóng băng thôi, không có gì to tát.

Vô Danh nôn ra mấy ngụm nước trong xanh rồi từ từ tỉnh lại.

Vừa mở mắt thấy Vô Cực, liền nói: "Phụ thân, người đến rồi…"

Cửu Đầu Trùng nghe vậy, nhíu mày thầm nghĩ: Vô Danh có con rồi sao?

Bản lĩnh ghê thật… Trên cạn, ta cũng không phải đối thủ của hắn, chỉ ở dưới nước mới chiếm được chút lợi thế… Phải về nói với sư phụ mới được… Người phụ nữ áo trắng kia nghe vậy, sắc mặt lại càng trắng bệch hơn.

Vô Cực cứu xong Vô Danh, liền nói: "Con nghỉ ngơi trước đi…" Nói xong Vô Cực quay đầu nhìn về phía người phụ nữ áo trắng kia, trầm giọng nói: "Các hạ là ai?

Bị ai sai khiến đến lấy mạng con ta?" Người phụ nữ áo trắng lắc đầu nói: "Ta sẽ không nói người đó là ai, nhưng bây giờ có ta ở đây, ta quyết không để ai làm hại một sợi tóc của Vô Danh…" Vô Cực nghe cũng có chút đau đầu, cái gì với cái gì vậy, loạn hết cả lên.

Vô Danh ở một bên không khỏi có chút e thẹn… "Phụ thân, thực ra chuyện là thế này…" Sau đó Vô Danh kể lại chi tiết sự việc, chỉ là có chút không thoải mái, có một số chuyện nói không được rõ ràng.

Những chỗ chưa rõ ràng đó, thì do người phụ nữ áo trắng kia bổ sung.

Vô Cực nghe xong, hóa ra là vậy.

Hóa ra ở dưới nước, hai người ban đầu quả thực đang ngồi thiền, so xem ai nín thở lâu hơn.

Nhưng thời gian lâu, không phân được thắng bại, người phụ nữ áo trắng kia nảy sinh ý nghĩ khác, liền lén lút rút kiếm, lặng lẽ bơi về phía Vô Danh.

Nhưng ở dưới nước không giống như trên cạn.

Tuy đã cẩn thận, nhưng sóng nước dao động đã thu hút sự chú ý của Vô Danh, nhanh chóng bị Vô Danh phát hiện.

Thế là hai người giao đấu dưới đáy nước.

Giao đấu dưới đáy nước, cả hai đều rất không quen, nên ai cũng không chiếm được lợi thế của ai.

Khi hai người đang khó phân thắng bại, một luồng nước ngầm ập đến, hút người phụ nữ áo trắng đi.

Vô Danh là người không thích chiếm lợi của người khác, liền đi cứu.

Người phụ nữ áo trắng kia, vốn định nhân lúc Vô Danh cứu mình, đâm một kiếm giết chết Vô Danh, không ngờ lại bị loài thủy thảo có sức sống ngoan cường dưới đáy đầm quấn chặt.

Bích Thủy Đàm vạn vật không sinh, sinh vật duy nhất là thủy thảo, có thể thấy mức độ dẻo dai của nó.

Người phụ nữ áo trắng càng giãy giụa càng bị quấn chặt, không khỏi hoảng loạn, bình thường quỷ kế đa đoan, lúc này cũng bó tay.

Vô Danh lúc này lại truyền cho nàng một ít khí, rồi dùng kiếm, giúp nàng chém đứt thủy thảo, giúp nàng thoát khốn.

Trong lúc đó, người phụ nữ áo trắng chịu không nổi, dù sao Vô Danh tuy không thích nước, nhưng bình thường ở Long Cung cũng thường xuyên chơi đùa, tính nước tốt hơn nhiều so với người phụ nữ áo trắng tưởng tượng.

Người phụ nữ áo trắng không chịu nổi hàn khí, Vô Danh liền áp vào người nàng, truyền nguyên dương cho nàng, giúp nàng vượt qua khó khăn, cuối cùng cắt đứt được thủy thảo, Vô Danh cũng tiêu hao lớn, mất đi ý thức.

Người phụ nữ áo trắng lúc này vội vàng ôm hắn nổi lên, chỉ là lớp băng quá dày, ôm một người cũng không phá được mặt băng, nhưng người phụ nữ áo trắng vẫn không bỏ cuộc, lúc đó Cửu Đầu Trùng

đến.

Người phụ nữ áo trắng nói xong, Vô Danh nói: "Nàng có thể lên trên trước, nghỉ ngơi một lát rồi cứu ta cũng không muộn, ta không sợ chết." Người phụ nữ áo trắng kia lại nhìn hắn đầy thâm tình nói: "Nếu chàng chết, ta sao có thể sống một mình." Hai người nhìn nhau cười.

Cửu Đầu Trùng nhìn có chút lúng túng, nói với Vô Cực: "Ta có nên tránh đi không?" Vô Cực đảo mắt nói: "Tránh cái gì?

Ta đi đây, Vô Danh, còn cả cô gái kia nữa, ta về đây, Cửu Đầu Trùng, ngươi có muốn đi cùng không?" Cửu Đầu Trùng nói: "Vậy thôi, lần sau sẽ đến thăm." Vô Cực tay áo lớn vung lên, cuốn lấy Vô Danh và người phụ nữ áo trắng chưa hồi phục kia, cưỡi mây bay thẳng về Hoa Quả Sơn.

Không lâu sau Vô Cực hạ mây xuống, lúc này đã đến Hoa Quả Sơn.

Thấy mây lành như hoa sen trắng trên trời, mọi người ở Hoa Quả Sơn cũng biết Vô Cực đã về, đều ra khỏi Thủy Liêm Động nghênh đón.

"Cung nghênh đại sư bá về phủ!" "Tiểu sư đệ thắng rồi!" "Ơ, cô gái độc ác kia chưa chết sao?" "Không đúng, tiểu sư đệ và cô gái độc ác kia đang liếc mắt đưa tình, ra ngoài tỷ thí hay là ra ngoài hẹn hò?" Hồ Dật Tiên nói: "Sợ là chúng ta lại có thêm một tiểu sư muội rồi.

Vô Danh thật giống đại sư bá, người không phong lưu uổng thiếu niên…" Về Thủy Liêm Động, Vô Danh kể lại sự việc, cũng khiến một đám sư tỷ sư huynh xì xào bàn tán.

Nữ Oa thì nắm tay người phụ nữ áo trắng kia hỏi han đủ điều.

"Muội tên là gì?" "Ta tên Thanh Hoan." "Hay quá…" Nhưng Phục

Hy lại kéo Vô Cực sang một bên, Tiên Thiên Lục Thập Tứ Quái tuy có chút thiếu sót, nhưng mọi chuyện đều có thể đoán ra được.

"Thanh Hoan này sợ là viên linh châu còn lại lúc đó." Vô Cực cười nói: "Vậy là ta yên tâm rồi, vốn còn lo có âm mưu gì, nhưng Vô Danh tiểu tử lại thẳng tính, nhắc nhở nó, nó lại không vui, như vậy là tốt nhất rồi." "Nhưng họ chẳng phải là huynh muội sao." Vô Cực không nói gì, huynh muội thì sao, Khổng lão nhị còn chưa ra đời, trên đời vốn không có luân thường.

Huống hồ trong đó còn liên quan đến Nữ Oa, huynh muội thì thế nào, món sườn cốt lết Đức không ngon sao?

Thanh Hoan tính tình lanh lợi, rất nhanh đã thân thiết với Cơ Nhược Lan, chỉ có Hồ Dật Tiên là còn giữ kẽ.Cơ Nhược Lan nói: "Hồ đại tiên sợ Thanh Hoan ảnh hưởng đến danh hiệu đệ nhất mỹ nhân Hoa Quả Sơn sao?

Yên tâm, không ai tranh với ngươi đâu…" Chuyện này tạm thời kết thúc, cũng là ai nấy đều vui mừng.

Thanh Hoan và Vô Danh cũng ngọt ngào như mật, có chút dư vị của Tiểu Thanh Loan và Thạch Cơ năm đó, chỉ là bây giờ Thạch Cơ và Uông Thanh Loan cũng không còn thân thiết nữa.

Tuy hồn là hồn của Thạch Cơ, nhưng người đã không phải là người đó nữa.

Ký ức cũng có, nhưng như Thạch Cơ đã nói, cảm nhận ký ức giống như xem một cuốn sách dài lê thê và nhàm chán, không có chút hứng thú nào, chỉ là câu chuyện của người khác.

Theo lý thuyết con tàu của Theseus, một con tàu, không ngừng sửa chữa, cho đến khi tất cả các bộ phận ban đầu đều được thay thế, vậy con tàu đó còn là con tàu ban đầu không?

Chương 342

Thạch Cơ cũng như vậy, thần hồn của nàng vẫn còn đó, chỉ là đã thay đổi một lần, không còn là Thạch Cơ của ngày xưa.

Lúc này Thạch Cơ thân nhất với Hồ Dật Tiên và Cơ Nhược Lan, ba người không có việc gì thì thích xuống núi tụ tập đi dạo, ngược lại bỏ Tiểu Thanh Loan sang một bên.

Vì có quen biết cũ với Hiên Viên Thị, mỗi lần xuống núi, đều sẽ đến bái kiến hậu nhân của Hiên Viên Thị, bái tế sư huynh Hiên Viên Hoàng Đế và sư điệt Hiên Viên Đế Hiêu, nên thường xuyên xuất hiện ở Hiên Viên Phần.

Người không biết tình hình tưởng họ sống ở Hiên Viên Phần, nên người đời đặt cho ba người một biệt danh, gọi là Hiên Viên Tam Yêu.

Còn một nơi khác họ cũng thường đến, là miếu Nữ Oa Nương Nương, nhưng không biết lần này đến lại gây ra một trận sóng gió lớn.

Mấy nghìn năm trôi qua như một cái búng tay, Hoa Quả Sơn có thêm Vô Danh, Thanh Hoan, lại đón Thạch Cơ trọng sinh trở về, nhưng thế gian của phàm nhân lại trăng đổi sao dời, không biết đã qua bao nhiêu thời đại.

Hiện tại đang là thời kỳ Ân Thương, vị vua mới lên ngôi tên là Tân, người đời gọi là Đế Tân.

Quả thực là một bậc hùng tài vĩ lược, một mặt mạnh tay cải cách, loại bỏ tệ nạn cũ, một mặt tứ phía xuất kích, khai cương thác thổ, đánh cho tứ di thần phục.

Có điềm báo của một bậc hùng chủ minh quân.

Giang sơn của Thương Thang đã truyền thế mấy trăm năm, qua hơn ba mươi đời, mắt thấy sắp trung hưng trở lại, có thể kéo dài thêm mấy trăm năm nữa.

Nhưng mọi chuyện lại vì Cơ Nhược Lan và hai người kia xuống núi mà lặng lẽ thay đổi.

Hôm đó Vô Cực đang ở trong động phủ luyện hóa pháp bảo và đan dược, có cái lò Bát Quái, ngày nào không luyện chút gì đó, cả người khó chịu, hắn cũng hiểu tại sao Thái Thượng Lão Quân ít khi ra ngoài rồi.

Có món đồ chơi này, ai mà muốn đi lang thang khắp thế giới chứ, có chuyện gì vui hơn luyện đan, luyện pháp bảo không.

Nhưng Vô Cực vẫn chưa luyện được Độ Ách Đan, nhiều nhất cũng chỉ là Long Hổ Đan, cũng không tệ, cho Vô Danh dùng, lập tức có thể nâng cao sức chiến đấu, chỉ là Vô Cực kỳ vọng cao vào Vô Danh, nên cũng chưa cho dùng, hy vọng nó có thể tự mình lĩnh ngộ nâng cao cảnh giới.

Trên giấy học được cuối cùng vẫn nông cạn mà.

Trong lúc Vô Cực đang tự đắc, Nữ Oa bước vào.

"Đến rồi à, hôm nay có thời gian đến tìm ta." Vô Cực cười nói với Nữ Oa, từ khi có Không Động Kính, Nữ Oa giống như những bà mẹ thích xem phim truyền hình ở hậu thế, ngày nào cũng ôm kính, xem trăm thái nhân gian, y như xem phim Hàn.

"Ta muốn xuống núi đi dạo, tận mắt xem…" Vô Cực gật đầu, hắn và Phục Hy đối với yêu cầu của muội muội này luôn có cầu tất ứng, vô cùng cưng chiều, đi cùng nàng xuống núi, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, dù có chuyện lớn bằng trời, cũng không vui bằng đi cùng muội muội du sơn ngoạn thủy.

“Vừa hay, hôm nọ đệ tử của Tiếp Dẫn Đạo Nhân là Sắc Dục Thiên nói với ta, phát hiện một hòn đảo tiên, tên là Bồng Lai, trên núi có hươu hoa mai và hạc tiên, vừa hay Hoa Quả Sơn không có hạc, thiếu chút tiên khí, bắt mấy con về nuôi…” Nữ Oa miễn cưỡng cười nói: “Nơi đó cũng rất tốt, nhưng tiểu muội lần này muốn đến Thương Đô đi một chuyến.” Vô Cực nghe vậy, bấm ngón tay tính, hóa ra sắp đến ngày sinh thần ba nghìn năm của Hiên Viên Hoàng Đế, đệ tử của Nữ Oa.

Được rồi, chắc chắn phải đi cùng nàng.

“Vậy đi thôi!

Có cần gọi nhị ca không?” Nữ Oa lắc đầu nói: “Nhị ca đang tham ngộ thiên cơ, đã lâu không xuất quan, không có việc gì quan trọng thì đừng làm phiền.” Vô Cực mỉm cười nói: “Hóa ra là vậy, muội vòng vo tam quốc để cười ta không làm việc đàng hoàng à, hư rồi đấy.” Nói rồi đưa tay ra cù Nữ Oa, hai người trong động phủ đùa giỡn, một người đuổi một người chạy.

Nữ Oa dù gì cũng là Vạn Yêu Chi Tổ, nhưng chưa bị tay Vô Cực chạm vào, đã cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, chỉ đành gắng sức chạy, không dám để Vô Cực chạm vào.

Hai người nô đùa, hoàn toàn không có phong thái của Tam Thánh Hoa Quả Sơn, trông như hai đứa trẻ con.

Vô Danh và Thanh Hoan tay trong tay, đi qua trước động, thấy phụ mẫu đang đùa giỡn, trong mắt hai người cũng tràn đầy ý cười, phảng phất như thấy được tương lai của mình.

Thanh Hoan thổi một hơi vào cổ Vô Danh, Vô Danh đưa ngón tay ra, chọc vào eo Thanh Hoan, cũng đùa giỡn tương xứng với Vô Cực.

Cuối cùng Nữ Oa thật sự chạy không nổi nữa, nằm bệt trên đất,

mặc cho Vô Cực ôm lấy.

Lúc này hai người đã chạy ra ngoài, nằm trên thảm cỏ, bên tai là tiếng gió nhẹ thổi, đầu mũi ngửi thấy hương hoa, mặt trời ấm áp chiếu xuống, Nữ Oa cảm thấy ấm áp, đặc biệt là trong vòng tay của Vô Cực.

"Đại huynh, sau này huynh đều ôm ta ngủ có được không?" "Trẻ con à, lớn thế này rồi còn muốn ôm ngủ, không biết xấu hổ." "Có ôm không?" "Ôm chứ, sao lại không ôm, muội vĩnh viễn là tiểu muội mà ta cưng chiều nhất." Nữ Oa cười nhắm mắt lại, phảng phất như có thể ngủ trong vòng tay Vô Cực đến thiên hoang địa lão.

Nhưng chỉ một lát, lại bật dậy.

"Ghét quá, đại huynh, sắp phải đi tế bái Hoàng Đế, suýt nữa thì muộn, mau đi thôi." Hai người trên thảm cỏ lại nô đùa một hồi, khiến con hươu nhỏ đang ăn cỏ, tò mò vây quanh.

"Súc sinh thích xem cái gì, cút cho ta!" Vô Cực bứt một cọng cỏ ném về phía con hươu nhỏ, con hươu nhỏ trợn tròn mắt, chim thú ở Hoa Quả Sơn đều không sợ người, đặc biệt là loại mới sinh không lâu, càng tò mò hơn.

Mắng cũng không đi.

"Con hươu dê cụ này, được rồi, ta đi, sợ ngươi chắc!" Nữ Oa nũng nịu một lúc, không ngờ lại bị Vô Cực bế kiểu công chúa, cưỡi mây bay đi.

Đi về phía tây một đoạn, mới hạ mây xuống, Vô Cực cũng không phô trương, dẫn đến sự triều bái của dân chúng, thực sự phiền phức, họ bái cầu đủ thứ, không làm thì không được, làm thì lại phiền.

Chẳng qua là cầu mưa, tuy là chuyện nhỏ trong nháy mắt, nhưng phiền phức a, giống như bảo một vị tổng thống đường đường đi làm

người đưa thư, ai cũng không có hứng thú.

Thạch Cơ, Cơ Nhược Lan và Hồ Dật Tiên ba người xuống núi, trước tiên đến Hiên Viên Phần bái tế sư đệ, đột nhiên nhìn thấy bên trong lại có một ngôi miếu.

"Sao trong này lại có miếu?" Hồ Dật Tiên hừ một tiếng từ trong mũi, nói: "Có từ lâu rồi, chẳng qua không ai để ý thôi." "Miếu đó thờ ai vậy?" "Không biết, chưa vào xem, toàn là tín nam tín nữ ngu muội, ai biết họ bái cái gì." "Thờ cái quái gì chứ." Thạch Cơ vội nói: "Thôi được rồi, hai người hễ mở miệng là cãi nhau không dứt, mấy nghìn năm rồi, ngày nào cũng thế, không mệt sao?

Vào xem trước đã." Hồ Dật Tiên hừ một tiếng, đi bên trái Thạch Cơ, còn Cơ Nhược Lan thì ở bên phải.

Ba người vào miếu, lại phát hiện nơi này đã đổ nát, mạng nhện giăng khắp nơi, trong miếu cũng chỉ có một đạo nhân mù mắt.

"Ủa, thờ nữ thần, thật không nhiều thấy a, chẳng lẽ là cung phụng Cơ Nhược Lan?" Thạch Cơ nhìn thấy có chút kỳ quái, pho tượng gỗ được thờ kia, thật sự có chút giống Cơ Nhược Lan.

"Đừng nói bậy, không thể nào….." lúc này, đạo nhân mù mắt kia lên tiếng.

"Các vị thí chủ, tượng Nữ Oa nương nương, không thể nói bậy được đâu, để lão nhân gia người nghe thấy thì….." Hồ Dật Tiên nói: "Nghe thấy thì sao chứ, lẽ nào ngươi cho rằng Nữ Oa nương nương lại nhỏ mọn như vậy sao." Đạo nhân mù mắt nhất thời nghẹn lời, người này nói chuyện không theo lệ thường gì cả.

Cơ Nhược Lan nghe vậy nói: "Không có ai xây miếu cho sư…..cho Nữ Oa nương nương đâu." "Đúng là tóc dài kiến thức ngắn." Hồ Dật Tiên phun ra một câu: "Khắp nơi đều có thì đúng hơn,

Hiên Viên Hoàng Đế cũng là đệ tử của Nữ Oa nương nương, hiện tại họ Hiên Viên suy vi, Nữ Oa nương nương lại mấy nghìn năm không xuất sơn, miếu thờ mới tiêu điều vậy thôi." Đạo nhân mù mắt kia nói: "Không sai, không sai, vị nữ thí chủ này có kiến địa." Nghe lời của đạo nhân mù mắt, Thạch Cơ và Cơ Nhược Lan cười vui vẻ, coi Hồ Dật Tiên là phụ nữ, đạo nhân này đúng là mù thật rồi.

Nhưng lời Hồ Dật Tiên nói quả thực còn nữ tính hơn cả phụ nữ, điệu bộ quyến rũ, trừ việc lôi ra so xem của ai to hơn ra, trên người Hồ Dật Tiên thật đúng là không có một chút khí tức nam tính nào.

Cơ Nhược Lan ghét nhất điểm này của Hồ Dật Tiên, khiến cho một mỹ nữ như nàng, đi theo bên cạnh Hồ Dật Tiên lại giống như một nha đầu nhóm lửa vậy.

"Không được, sao có thể để miếu của sư…..Nữ Oa nương nương trở nên đổ nát thế này được, ta phải sửa sang lại!" Dù sao trong này cũng chỉ có một đạo nhân mù mắt, mấy người cũng không né tránh, mỗi người thi triển pháp thuật của mình, Thạch Cơ tế ra Bát Quái Vân Quang Mạt, gọi Hoàng Cân lực sĩ, từ trong núi khuân ra một khối dương chi mỹ ngọc cao hơn một người.

Chương 343

Hồ Dật Tiên tự mình cầm đao, điêu khắc ra dung mạo Nữ Oa sống động như thật.

Cơ Nhược Lan thì có chút thảm, chỉ có thể sắp xếp vài tiểu tinh quái, cùng nhau dọn dẹp vệ sinh.

Không lâu sau, Hồ Dật Tiên đã điêu khắc xong tượng Nữ Oa, không khác gì người thật, tròng mắt cũng dùng hắc bảo thạch, đúng là mắt sáng như sao, da dẻ trắng nõn mịn màng, thổi nhẹ cũng có thể vỡ, tuy so với Nữ Oa thật vẫn còn khoảng cách lớn, nhưng lại rất có thần thái, so với pho tượng giống Cơ Nhược Lan kia, không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

Làm xong xuôi, Hồ Dật Tiên phủi tay nói: "Thế nào?" "So với sư phụ còn kém xa….." "Vậy thì làm sao, hay ngươi biến thành dáng vẻ sư phụ ngồi ở đây, cũng thay lão nhân gia người nhận hương hỏa đi." "Cút!" Hồ Dật Tiên đợi ba người làm xong mọi thứ, cũng chỉ là một mảnh hiếu tâm mà thôi, không đành lòng nhìn vạn gian miếu Nữ Oa năm xưa, nay đến cả gian cuối cùng cũng sắp đổ nát.

Có tượng thần tốt như vậy, hương hỏa lại thịnh vượng chỉ là chuyện sớm muộn.

Đạo sĩ mù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng bịa chuyện cũng là sở trường của lão, nói là mấy ngày trước có người từ trong này đi ra, phát hiện ngôi miếu đã hoàn toàn mới, vào xem tượng thần Nữ Oa lại càng kinh ngạc hơn, giống y như người thật.

Lão mù lại bịa thêm vài câu chuyện, nói rằng Nữ Oa hạ phàm, cảm thấy tượng thần trước kia không giống, nên đã tự mình dùng phân thân hóa thành pho tượng này.

Nhất thời một đồn mười, mười đồn trăm, trăm đồn nghìn, nghìn đồn vạn, người dân gần đó nhanh chóng đều biết.

Dần dần lan ra khắp cả nước.

Hương khói đại thịnh.

Cộng thêm Cơ Nhược Lan và những người khác âm thầm ra tay, cầu mưa được mưa, cầu con được con, vô cùng linh nghiệm, lập tức miếu thần Nữ Oa cũng hương khói thịnh vượng, mỗi ngày người đến đều nườm nượp không dứt, không còn cảnh cửa có thể giăng lưới bắt chim như ngày trước nữa.

Lúc này Vô Cực cũng đang cùng Nữ Oa ở nơi này, cũng giống như Cơ Nhược Lan, trước tiên đi bái tế Hoàng Đế, sau đó nghe được chuyện này.

Vô Cực bình thản nói: "Cũng là do mấy người Hồ Dật Tiên ra tay, cũng làm khó cho bọn chúng rồi, cũng là một mảnh hiếu tâm." Nữ Oa cười nói: "Mấy đứa nhỏ này, thật biết quậy phá.

Đại huynh, chúng ta đi xem đi, nghe nói trong miếu có tượng của ta, nhưng tượng thần đều không giống, không biết Hồ Dật Tiên làm thành dạng gì, ta rất tò mò." Vô Cực cũng không có cách nào, ai bảo chàng cưng chiều tiểu muội như vậy chứ, yêu cầu của nàng dù vô lý quấy phá chàng cũng sẽ đáp ứng, huống chi yêu cầu này cũng chính đáng mà.

Thế là Vô Cực bị Nữ Oa kéo đến miếu Nữ Oa.

Nhưng khi Vô Cực và Nữ Oa đến nơi, xa xa đã thấy người đông như biển.

Nữ Oa không khỏi kinh ngạc nói: "Sao đông người vậy!" Vô Cực cũng nhíu mày, trong lòng cũng mơ hồ cảm thấy có chút không ổn, dường như có chuyện không hay sắp xảy ra.

Một lão giả dâng hương bên cạnh vô tình nghe được lời của Nữ Oa, bèn nói: "Cô nương à, đôi vợ chồng trẻ các ngươi cũng đến dâng hương phải không, xem ra là cầu con trai phải không, ngày mai hãy đến đi, hôm nay Đại vương dâng hương, e rằng chúng ta không đến lượt đâu." "Đại vương?" Vô Cực nói, chơi đấu địa chủ à, ta còn là tiểu vương đây này.

"À…..Đại vương….." Vô Cực ngẫm lại mới hiểu ra, người ngồi trong núi, đã thoát ly xã hội quá lâu, sắp quên hết mọi chuyện rồi, cái gọi là Đại vương chẳng phải là Đế Tân sao.

Cũng chính là Trụ Vương trong truyền thuyết, chỉ là hiện tại hắn chưa chết, Chu Võ Vương cũng chưa ban cho hắn thụy hiệu là Trụ, nên không thể gọi là Trụ Vương được.

Theo như tư liệu Vô Cực xem ở hậu thế, Đế Tân chính vì đến miếu Nữ Oa, thấy tượng Nữ Oa, viết vài câu thơ dâm ô, khiến Nữ Oa không vui, mới có chuyện Hiên Viên tam yêu vào Triều Ca, gây họa cho giang sơn Thương Thang.

Sau đó cũng dẫn đến sự kiện Phong Thần.

Vô Cực không thể để chuyện này xảy ra, bèn nói: "Nếu đã vậy, chúng ta ngày khác lại đến." Nữ Oa bĩu môi nói: "Đã đến rồi, ta lén vào xem một cái rồi đi, không được sao." Vô Cực đã vạn năm không từ chối Nữ Oa, Nữ Oa đã trở thành điểm yếu của chàng, rồi lại nhìn xa xa, chỉ thấy xe giá của Đế Tân ở phía xa, nếu tốc độ nhanh một chút, đi dạo một vòng xong, Đế Tân vẫn chưa đến, cùng lắm thì Vô Cực vất vả một chút, đợi Đế Tân viết xong, Vô Cực quay lại, xóa đi là được.

Nếu Đế Tân thật sự viết những lời đó.

Thế là sau khi Vô Cực quyết định, liền cưng chiều nói: "Thật hết cách với muội, vậy chúng ta đi thôi." Nói rồi vung tay áo, lập tức một

trận cuồng phong nổi lên, chúng bá tánh cũng bị thổi đến không mở nổi mắt, lúc này Vô Cực ôm Nữ Oa bay vào trong miếu Nữ Oa.

Sau khi vào miếu, Nữ Oa liếc mắt nhìn tượng thần, không khỏi cười nói: "Thật sự rất giống, đại huynh đoán xem là bút tích của ai?" Vô Cực nhìn một cái, nói: "Chắc chắn là của con hồ ly đó, tên đó ngày thường chuyên nghiên cứu trang điểm dưỡng da, thần thái của con gái là hắn hiểu rõ nhất, Cơ Nhược Lan và Thạch Cơ đều là nữ hán tử, không có tài điêu khắc tinh tế như vậy đâu." Nữ Oa cũng bật cười thành tiếng.

"Nữ hán tử, ha ha, may mà không có bọn họ ở đây, nếu không chắc chắn sẽ thầm mắng đại sư bá người." "Bọn họ thầm mắng ta còn ít sao, ha ha." Hai người chỉ chỉ trỏ trỏ, hứng thú của Nữ Oa đến nhanh, đi cũng nhanh, nhìn một lúc, dù sao cũng chỉ là tượng, không đẹp bằng người thật, nên cũng không còn hứng thú nữa, không đến mức phải nhìn lâu như vậy.

Ngược lại Vô Cực cảm thấy không tệ, đang suy nghĩ hay là về bảo Hồ Dật Tiên cũng làm cho mình một cái, không cần lớn như vậy, chỉ cần bằng bàn tay là được, ngày thường có thể mang theo bên mình, sau này khi Nữ Oa không ở bên cạnh, có thể lấy ra, để giải tỏa nỗi tương tư.

Nghĩ đến việc Đế Tân sắp vào, Vô Cực cũng kéo Nữ Oa còn chưa thỏa mãn, thản nhiên rời đi.

Vừa mới đi, Đế Tân đã tiến vào miếu thần.

"Lần này quả nhân đến đây, lại nổi lên hai trận cuồng phong?

Chẳng lẽ Nữ Oa nương nương bất mãn với quả nhân?" Đế Tân cũng đầy bụng nghi vấn, tuy đã tiếp nhận ngôi báu, nhưng vì cải cách quá mạnh tay, đắc tội với quyền quý, dẫn đến sự bất mãn của nhiều người.

Trong đó có một số hoàng thất cấu kết với Tây Kỳ hầu Cơ Xương, muốn lật đổ hắn.

Đế Tân cũng chỉ cười lạnh, Cơ Xương là hạng người gì?

Cấu kết với hắn, e rằng cuối cùng đám tông thất đó cũng không ngồi được lên ngôi vua, sẽ bị lão hồ ly Cơ Xương nuốt chửng không còn một mẩu xương.

Một lũ chuột mắt chỉ thấy gang tấc!

Thứ Đế Tân mưu cầu là thiên thu vạn đại, không phải là sau khi quả nhân chết, mặc cho hồng thủy ngập trời.

Mưu cầu lâu dài, tạm thời có tổn hại đến lợi ích của tông thất, nhưng đối với Thương Thang lại có lợi ích lâu dài.

Đế Tân bái Nữ Oa, gặp hai trận cuồng phong, rất có thể sẽ bị chính địch lợi dụng, tạo thành một loại hình tượng rằng ngay cả trời cao cũng không vừa mắt với những gì Đế Tân làm.

Đế Tân bất giác nảy sinh địch ý với miếu Nữ Oa.

Lúc này, một bóng ảo cũng xuất hiện bên cạnh Đế Tân, dường như là một tồn tại cường đại nào đó, cũng muốn làm chút chuyện.

Đế Tân nhìn tượng Nữ Oa, theo trình tự thông thường dâng hương, chuẩn bị rời đi.

Tuy tượng Nữ Oa không tệ, nhìn qua giống như được điêu khắc từ một khối ngọc nguyên vẹn, uyển chuyển như người thật, phiêu dật như tiên, giá trị nghệ thuật rất cao, nhưng Đế Tân là một vị vua thực tế, đối với những thứ này cũng không xem trọng.

Lúc này, bóng ảo kia thân mình run lên, nhập vào người Đế Tân.

Đế Tân tạm thời mất đi thần trí, lệnh cho người hầu lấy bút, vung bút viết mười hai hàng thơ.

Nhưng sau khi viết xong, Vô Cực lại quay lại, vừa hay thấy bóng ảo kia nhập vào người Đế Tân, không khỏi thầm nghĩ, ta cứ tưởng Trụ Vương ngáo đến thế, hóa ra cũng là bị người ta gài bẫy.

Bóng ảo kia không phải là kẻ chủ mưu sau lưng, mà là do kẻ chủ mưu phái đến.

Chương 344

Nhưng Vô Cực sẽ không để hắn được như ý, bèn điểm một ngón tay.

Một điểm bạch quang bắn vào mi tâm của Đế Tân, bóng ảo kia đau đớn, bị Vô Cực đánh văng ra khỏi cơ thể Đế Tân.

Lúc này Vô Cực cũng nhìn rõ những câu thơ hắn viết, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, "Phải chi dung mạo yêu kiều này có thể lay động, rước về Triều Ca phụng Trụ Vương".

Câu nói này nghe thật nực cười, lúc đó Đế Tân chưa chết, thì cái danh xưng Trụ Vương này từ đâu ra?

Hơn nữa, Đế Tân có thể cho người ta gọi mình là Trụ Vương sao?

Ngớ ngẩn thật!

Giống như không ai lại tự cho người khác gọi mình là đồ con hoang vậy.

Thoạt nhìn đã biết đây là tác phẩm thô thiển của một kẻ mù chữ biết chút chữ nghĩa hãm hại Đế Tân.

Bóng ảo bị đánh văng ra, lập tức bỏ chạy, quay người nhập vào tượng Nữ Oa, ý đồ trốn khỏi mắt Vô Cực, Vô Cực sao có thể không nhìn thấy, ánh mắt như đuốc!

Lúc này thân thể Đế Tân run lên, ban đầu có chút mờ mịt, đột nhiên ngẩng đầu nhìn thấy những câu thơ trên tường, đặc biệt là câu cuối cùng, thấy hai chữ "Trụ Vương", không khỏi đại nộ.

Đế Tân cảm thấy mình hẳn là đã bị thứ bẩn thỉu nào đó nhập vào người, khiến hắn trở thành Trụ?

Hắn vô cùng tức giận.

Lại nhìn kỹ, chỉ thấy tượng Nữ Oa thấp thoáng có biến đổi, dường như có thứ gì đó bám vào trên đó.

Tuy chỉ hoa mắt một cái lại không thấy nữa, nhưng Đế Tân lúc này đã nổi giận thật sự, cảm thấy có người hãm hại mình, cố ý để thứ bẩn thỉu ở đây gây rối.

Vốn dĩ việc dâng hương ở miếu Nữ Oa là do Thương Dung và Tỷ Can ép hắn, một người là nguyên lão, một người là thúc thúc.

Đế Tân vốn không tình nguyện, miếu Nữ Oa đã đổ nát mấy nghìn năm, mấy trăm năm qua Thương Thang không bái Nữ Oa chẳng phải cũng lập quốc lâu như vậy rồi sao?

Quốc lực đang thịnh vượng, cớ gì phải bái?

Bây giờ xem ra, rõ ràng là một cái bẫy!

Là muốn dẫn Đế Tân vào tròng, vì vậy Đế Tân vẫy tay, gọi kim qua vệ sĩ.

"Nơi này có yêu nghiệt, mau đập tan nơi này cho quả nhân!" Kim qua vệ sĩ hơi sững sờ một chút, nhưng lập tức động thủ, bọn họ đều là tâm phúc của Đế Tân, cho dù Đế Tân bảo họ tự sát, họ cũng sẽ lập tức làm theo.

Một đám người xông lên, chẳng mấy chốc đã dỡ bỏ miếu Nữ Oa.

Tượng Nữ Oa không chỉ là tượng thần mà còn là một tác phẩm nghệ thuật, nhưng Đế Tân cảm thấy đó là thứ làm tiêu tan ý chí, thứ này vừa không ăn được, vừa không uống được, vừa không thể sưởi ấm, giữ lại có ích gì?

Huống hồ còn có yêu nghiệt nhập vào, càng không thể giữ lại.

Thế là một tác phẩm nghệ thuật tốt như vậy cũng bị đập nát.

Đến một mảnh hoàn chỉnh cũng không tìm thấy.

Lão bá tánh nào hiểu chuyện này, chỉ thấy Đế Tân cho dỡ miếu Nữ Oa, đều sợ hãi.

Đế Tân trên đường về Triều Ca, mới hối hận, Tỷ Can và những người khác, đây là dương mưu à, vừa rồi Đế Tân chỉ cần xóa bài thơ đi là được, không cần phải đập miếu.

Lúc này, tâm phúc của Đế Tân cũng đuổi kịp, lên xe giá, người đó là một người trung niên, tuy tóc đã hoa râm, nhưng tinh thần rất tốt, mặt mày chính khí, giữa trán có một con mắt thần, nửa nhắm nửa mở.

"Thái sư đến rồi sao?" "Đại vương quá nóng nảy rồi, hôm nay thần tâm huyết dâng trào, cảm thấy có chuyện bất lợi cho Đại vương, không ngờ vội vã quay về vẫn chậm một bước." Đế Tân tuy cũng cảm thấy như vậy, nhưng dù sao cũng là một vị vương tử, có ngạo khí, bèn nói: "Tỷ Can ép ta thoái vị, đừng hòng, biến pháp đồ cường, chuyện cải cách, quả nhân sẽ kiên định làm đến cùng, trừ phi giết quả nhân!" "Chuyện đã đến nước này, cũng chỉ có thể như vậy, Đại vương, lão thần cáo lui, chiến sự phía đông đang căng thẳng, ít ngày nữa lão thần sẽ về triều sau." Đế Tân phất tay nói: "Thái sư đi đi." Bên kia Vô Cực đuổi theo bóng ảo, mấy lần sắp đuổi kịp, bóng ảo đó đều dùng thuật nhập xác, nhảy đi mất.

Thấy sắp bắt được rồi, đúng lúc này lại có một bóng người bay tới.

"Đại huynh, có việc phải làm lâu như vậy, làm người ta phải đi tìm!" Bóng ảo kia nhân cơ hội chuồn đi không còn tăm tích.

Vô Cực cũng thở dài, xem ra bây giờ không bắt được nó, không hỏi ra được kẻ chủ mưu sau lưng rồi.

Nhưng may là Đế Tân đã tỉnh táo lại, chỉ cần hắn thấy bài thơ đó,

xóa đi là được, sẽ không châm ngòi chiến tranh.

Thế là chàng cười nói: "Ai bảo muội cứ quấn lấy ta chứ, không phải là ta phát hiện ra một thứ rất ngon, gọi là cherry, đưa muội đi nếm thử." Nữ Oa nhanh chóng bị dời đi sự chú ý, lập tức bị Vô Cực dẫn dắt.

"Thật không?

Ở đâu vậy?" "Buenos Aires nghe qua chưa?" Hai người vừa nói vừa đi, dần dần đi xa.

Miếu Nữ Oa bị dỡ bỏ, đạo sĩ mù sống những ngày tốt đẹp chưa được bao lâu, khóc không ra nước mắt, lúc này một giọng nói vang lên bên tai.

"Ai làm?" Đạo sĩ mù đã gặp qua vô số người, nghe ra được, giọng nói kia tuy bình tĩnh, nhưng lại đè nén đầy lửa giận.

Bởi vì là do Đế Tân dỡ bỏ, nên bá tánh cũng chỉ dám giận không dám nói, đều không dám đến gần nơi này, sợ bị liên lụy.

Đạo sĩ mù ngay cả một đối tượng để khóc lóc cũng không tìm được, bây giờ nghe thấy giọng nói này, coi như tìm được tổ chức rồi.

Lập tức thêm dầu thêm mắm kể lại mọi chuyện.

"Đế Tân?

Vì sao?" Đạo sĩ mù làm sao biết tại sao, tuy có ý định bịa ra một lý do ác độc nhất, nhưng cũng không nói ra được, cuối cùng nín nửa ngày mới nói một câu.

"Ta nghe nói Đại vương muốn bút mực, có lẽ bài thơ viết trên tường có thể giải thích, nhưng ta bị mù rồi, không nhìn thấy." Hồ Dật Tiên nghe đến đây, lập tức cúi người tìm kiếm trong đống gạch ngói vụn.

Cơ Nhược Lan không hiểu hỏi: “Làm gì vậy, tìm cái gì?

Tượng sư phụ điêu khắc bị đập nát rồi!” Nói rồi Cơ Nhược Lan không kìm được mang theo chút giọng nức nở.

Sư phụ luôn đối tốt với mấy người họ như vậy, khó khăn lắm mới tỏ chút hiếu tâm, chưa được mấy ngày đã bị người ta dỡ bỏ, một pho tượng tốt như vậy, đã tốn bao nhiêu tâm tư, bao nhiêu tâm huyết, lại bị người ta đập tan tành, cảm giác như bị người ta tát một cái vào mặt.

Chương 345

Kẻ sỉ nhục sư phụ, tội không thể tha!

Thạch Cơ sau khi sống lại, quan hệ với Thanh Loan không còn như trước, tuy trong đầu có những ký ức đó, nhưng cảm giác như đó là câu chuyện của người khác, không còn tình cảm đó nữa.

Nhưng đối với sư phụ thì không giống.

Ân tái tạo, không có Nữ Oa và hai vị sư bá, Thạch Cơ cũng biết mình đã chết không thể chết lại, thập tử vô sinh.

Ân tình này lớn hơn trời, Thạch Cơ không nói gì, mặt cũng như đá không có biểu cảm, lạnh như băng, nhưng trong lòng lại đang rỉ máu.

Nàng cúi xuống, thấy dưới chân có một vật lấp lánh, nhặt lên xem, lại là một con mắt trên tượng Nữ Oa, viên hắc bảo thạch đó là nàng tự tay tìm về.

Bây giờ bị người ta đập tan tành, chỉ còn lại một mảnh nhỏ không hoàn chỉnh.

"Đế Tân!" Trong lòng Thạch Cơ, ngọn lửa đang hừng hực cháy.

Cuối cùng Hồ Dật Tiên cũng tìm ra bức tường có viết những câu thơ đó, tuy có vài chữ không còn nguyên vẹn, nhưng có mấy câu dâm tiện nhất vẫn có thể nhìn rõ.

"Hừ, tên dâm vương loạn đế này, lại dám bất kính với sư phụ!" Mấy người tụ lại một chỗ, thương lượng.

"Tối nay vào cung giết hắn để sư phụ hả giận!" "Thôi đi, giết hắn để sư phụ hả giận hay là để mình hả giận đây, băm vằm hắn ra cũng không hết hận có được không?" "Hồ Dật Tiên, vậy ngươi nói xem phải làm sao?

Không đưa ra ý kiến, lại còn chê bai người khác." Cơ Nhược Lan thấy Hồ Dật Tiên phản bác, cũng đầy bụng không vui.

"Theo ta thấy, chuyện này phải làm như thế này." Hồ Dật Tiên nói, đưa ra một chủ ý.

Thạch Cơ nghe xong, trên khuôn mặt vốn như giếng cổ không gợn sóng, cũng lộ ra một nụ cười, nói: "Sư đệ, ngươi thật độc ác, không giết hắn, không cần một mạng của hắn, lại muốn cả giang sơn Thành Thang cũng chôn cùng.

Không ngờ ngươi lại là người như vậy, nhưng sư tỷ ta thích ý tưởng này!" Hồ Dật Tiên cũng mỉm cười.

Vốn dĩ hắn cũng không có cách này, nhưng trong lúc mơ hồ, đột nhiên có một ý niệm, dường như có người bên tai nhắc nhở, Hồ Dật Tiên tưởng rằng mình linh cơ nhất động.

Thực ra có chút đắc ý.

Giết Đế Tân, thì sao chứ?

Chẳng phải nghe nói hắn là một đại hùng chủ sao?

Cứ để hắn chôn vùi giang sơn như tranh vẽ, làm một vị vua cuối cùng, vĩnh viễn mang tiếng xấu, đời đời bị người ta chửi rủa!

Một chiêu này có thể nói là tru tâm!

Giết người không hơn gì đầu rơi xuống đất, chiêu này của Hồ Dật Tiên vừa ra, Đế Tân sẽ vĩnh viễn không thể lật mình.

Trở thành loại người không nên trở thành nhất, có lẽ sẽ bị xếp ngang hàng với Hạ Kiệt.

"Ha ha!

Ai mà không biết Đế Tân ghét nhất Hạ Kiệt, kế này nếu thành công, tuyệt đối sẽ làm hắn ghê tởm đến chết, ha ha!" Cơ Nhược Lan

cũng tạm thời gác lại oán hận trong lòng, vui vẻ cười, đối với kế sách của Hồ Dật Tiên cũng khen không ngớt lời.

Nhưng ba người cười nửa ngày xong, đột nhiên có một vấn đề.

"Lý lẽ thì là lý lẽ đó, chúng ta đều hiểu, nhưng làm thế nào đây?

Nghe nói Đế Tân cần chính yêu dân, lại không háo nữ sắc, cùng hoàng hậu Khương thị khá là ân ái, làm sao đây?" Hồ Dật Tiên từ trong mũi hừ ra một tiếng nói: "Đại sư bá chẳng phải thường nói, ăn uống nam nữ là dục vọng lớn nhất của con người sao, không háo nữ sắc chẳng qua là không có nữ tử nào ôn nhu uyển chuyển hơn Khương hoàng hậu, xinh đẹp động lòng người hơn Hoàng quý phi mà thôi, Đế Tân tự cho mình là anh hùng, nào có anh hùng nào qua được ải mỹ nhân?

Hừ, phải dùng mỹ nhân kế!" Cơ Nhược Lan liên tục lắc đầu, xua tay nói: "Không được, ta tuy xinh đẹp, nhưng ngươi cũng biết tính ta, đại sư bá cứ nói ta giống như nữ hán tử." Thạch Cơ cũng nói: "Ta cũng không biết cách lấy lòng nam tử, sư đệ ngược lại có một trái tim bảy lỗ tinh xảo, hơn nữa vì là nam tử, nên càng hiểu cách lấy lòng đàn ông, đáng tiếc lại là thân nam nhi, lừa được người khác, nhưng không lừa được Đế Tân đâu, lẽ nào chỉ cùng hắn nói chuyện trời đất, không lên giường, làm chuyện lật mây đảo mưa sao?" "Phụt, lật mây đảo mưa, Thạch sư tỷ, ngươi nghe trộm được từ này ở đâu vậy, nghe sao mà thơm tho kích thích thế~" "Chẳng phải học từ đại sư bá sao….." Mấy người tuy đã định ra phương hướng, nhưng từ đâu bắt đầu thì chưa có cách.

Bên kia Vô Cực không đuổi kịp bóng ảo, cuối cùng đành phải đi tìm Nữ Oa trước.

"Đại huynh, huynh đi đâu vậy?

Trông huynh có vẻ không vui lắm?" "Ồ, không có….." Vô Cực

cũng không nói rõ, nếu không kể chuyện này cho Nữ Oa, nàng có tâm tư đơn thuần, nghe xong chắc chắn sẽ tức giận, sẽ báo thù Đế Tân.

Nhưng Vô Cực không thể để người khác lợi dụng Nữ Oa được.

Bởi vì Vô Cực luôn cảm thấy chuyện này kỳ lạ, dường như có một bàn tay đen vô hình đang thao túng sau lưng, không đơn giản như vậy.

Đế Tân nhất thời nóng nảy, dường như cũng không phù hợp với tính cách của hắn, Vô Cực nhất thời cũng không rõ nguyên do trong đó, nhưng đã tham gia vào chuyện này, việc đầu tiên là phải phá hoại, không thể để người của Ngọc Hư Cung được lợi, không thể để Hồng Quân được lợi lớn.

Nếu không thì chơi với ai đây.

Theo như Vô Cực biết, là Nữ Oa hạ lệnh, để Hồ Dật Tiên đi chôn vùi giang sơn Thương Thang, sau đó Hồ Dật Tiên làm hơi quá tay.

Nhưng lần này không giống, vì có sự tồn tại của Vô Cực, nên tính tình của Hồ Dật Tiên không còn hoang dã như trước, dứt khoát sẽ không sử dụng những thủ đoạn tàn nhẫn như vậy.

Nữ Oa có lẽ cũng sẽ không quá so đo, nhưng dù sao đi nữa, Vô Cực đã quyết định, chỉ cần giữ chặt Nữ Oa, Nữ Oa không hạ lệnh, ba con yêu đó cũng sẽ không làm loạn.

Dù sao chúng đều là những đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời sư phụ, sư bá.

Nhưng Vô Cực cũng có chút đánh giá thấp tình cảm tôn kính của Hồ Dật Tiên đối với sư phụ, chỉ bám vào chuyện Nữ Oa ở kiếp trước hạ lệnh, không biết rằng Hồ Dật Tiên dù không có mệnh lệnh cũng sẽ động thủ.

Nữ Oa cũng có tính khí của một cô bé, sống mấy vạn năm, mà như

sống một ngày, tâm tư đơn thuần, trong sáng, Vô Cực đưa nàng đi du sơn ngoạn thủy, đến Bồng Lai tiên đảo, ăn những loại quả không biết tên, chua chua ngọt ngọt, có cả quả sầu riêng, cùng một lão đầu đầu to đánh cờ.

Nữ Oa sớm đã quên hết những chuyện khác, nào còn nhớ đến miếu mủng gì nữa.

"Quả sầu riêng đó, tuy ngửi thì hôi, cay cả mũi, nhưng ăn rất ngon, có chút nghiện rồi." Nữ Oa vừa nói, vừa cầm bàn tay nhỏ trắng như ngọc, phe phẩy trước mũi, như thể bây giờ có một quả sầu riêng đặt trước mắt, trên mặt cũng hiện lên lúm đồng tiền, vô cùng xinh đẹp động lòng người.

Vô Cực không khỏi cũng ngây ngẩn nhìn.

"Muội thích ăn như vậy, vậy hái thêm một ít, để muội ăn cho đã." "Ha ha, vậy sẽ ăn ngán mất, đại huynh, đừng quá cưng chiều ta, ta sẽ làm nũng với huynh đó." Nữ Oa nói rồi cầm một quả măng cụt, bóc lớp vỏ dày bên ngoài, ăn phần thịt quả trắng ngần chua ngọt bên trong.

Thứ này cũng thần kỳ, quả to như vậy, bên trong lại có chút xíu thịt, đúng là vỏ nhiều hơn thịt.

Chương 346

Nhưng mùi vị quả thật không tệ, Nữ Oa rất thích.

"Nơi này thật không tệ, cùng Hoa Quả Sơn mỗi nơi một vẻ, nếu không có lão đầu kia ở đây, ta cũng muốn chiếm lấy nơi này rồi." Lúc này lão đầu đầu to, tự xưng là lão thọ tinh sống từ thời Bàn Cổ khai thiên địa, cười tủm tỉm đi tới nói: "Nơi lớn như vậy, lão hủ một mình cũng ở không hết, hoan nghênh hai vị tiểu hữu ở lại làm bạn." Vô Cực xua tay nói: "Lão đầu, bày đặt làm tiền bối với ai đấy, ta cũng cùng trời đất đồng thọ, ứng vận mà sinh, tuổi tác chúng ta đều như nhau, chẳng qua ngươi trông hơi già trước tuổi một chút thôi." Lão thọ tinh cũng không tức giận, cười hì hì nói: "Xưng hô mà, chỉ là một cách xưng hô thôi, ha ha, tóm lại là hoan nghênh." "Lão già xấu xa hay cười hì hì này, tìm mấy người chơi cờ cùng, đánh dở như vậy, người khác sao chơi cùng ngươi được." Lão thọ tinh cười lớn nói: "Ta một mình chơi, tự nhiên không giỏi….." Trong ba người Vô Cực, Phục Hy là người chơi cờ lợi hại nhất, có thể đi trước mấy nghìn bước, chỉ là đi hơi chậm, Nữ Oa tuy đi nhanh, nhưng lại không biết bố cục, Vô Cực ở giữa.

Không nhanh không chậm, trình độ cũng tàm tạm, lão thọ tinh cùng Vô Cực trình độ tương đương, hai người chơi cờ là hợp nhất.

Vô Cực cũng không muốn đưa Nữ Oa về Hoa Quả Sơn, vạn nhất ba đứa kia về mách lẻo thì sao, ở tiên sơn này thêm mấy ngày, đợi sóng gió qua đi, rồi hãy về, để cho Cơ Nhược Lan không tìm thấy người.

Vô Cực tính toán rất hay, nhưng kẻ chủ mưu sau lưng lại không nghĩ vậy.

“Nữ Oa kia không còn tung tích, ba người Hồ Dật Tiên không có sư mệnh dường như cũng sẽ không động thủ, không có cớ, làm sao mở đầu chiến tranh?” Trong bóng tối một người trầm giọng nói: “Chuyện này mà, không khó, phải vận động não một chút, trên đời không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền.

Kế hoạch ban đầu không đổi, cứ theo kế hoạch mà làm.” Người nói chuyện trước đó cũng không có cách nào, chỉ có thể tuân lệnh.

Sau khi ra khỏi cửa, người đó không khỏi nghĩ đến một người, Nữ Oa không ở đây cũng không sao, chỉ cần có người đó là được.

Cùng lúc đó, Hồ Dật Tiên lần thứ hai quay về núi.

“Sư phụ chưa về sao?

Cùng đại sư bá đi đâu rồi?

Từ trước đến nay cũng chưa bao giờ xuống núi lâu như vậy.” Cơ Nhược Lan có chút bất mãn nói với Thanh Loan.

Thanh Loan hai tay dang ra nói: “Ta cũng không biết a, ngươi hỏi ta, ta hỏi ai đây.

Nghe đại lão gia nói, hình như đi đến tiên sơn phía đông rồi, hay là ngươi đến đó tìm xem.” “Tưởng ta ngốc à, tiên sơn gì chứ, toàn là nước, lừa quỷ à, ta đi hết rồi, chỉ có mấy hòn đảo hoang thôi.” “Vậy ta không biết…..” Mấy người Hồ Dật Tiên ở chỗ tiểu Thanh Loan cũng không hỏi ra được gì, muốn hỏi nhị sư bá, nhưng nhị sư bá lại đang bế quan, không hỏi được, đành phải xuống núi lần nữa.

“Làm sao bây giờ?

Không báo cho sư phụ, hình như không hợp quy củ.” “Không cần đâu, chuyện lớn như vậy, đương nhiên là báo thù xong rồi hãy nói, nếu không sư phụ lại tưởng chúng ta không có hiếu tâm.” “Không được, phải báo trước, không thể tự làm chủ trương, lần trước Thạch

Cơ xảy ra chuyện lớn như vậy, chính là vì không thông báo cho sư phụ và sư bá, họ trí tuệ cao thâm khó lường, đương nhiên phải để họ ra chủ ý, chúng ta làm việc, sẽ ổn thỏa hơn." Ba người cũng không đưa ra được cách nào, ai đề xuất một cách, đều có người phản đối.

Muốn đạt được ý kiến thống nhất, phải có chỉ thị của Nữ Oa mới được.

Ba người đi đi lại lại, bất tri bất giác lại đến Triều Ca, lại thấy đối diện trên đầu mây có hai người đang ngồi, một người mặt trầm như nước, một người lại tức đến lông mày dựng ngược.

"Sư phụ, đại sư bá, tìm được hai người rồi, hai người đi đâu vậy?" Nguyên lai đối diện chính là Nữ Oa và Vô Cực.

Nữ Oa tức giận nói: "Các con, một tấm lòng hiếu thảo vi sư biết, chỉ là….." Nữ Oa không nói được nữa, Vô Cực đi tới kéo Hồ Dật Tiên sang một bên nói: "Làm chút chuyện, để sư phụ con vui vẻ, nếu không cái tâm kết này không gỡ được đâu." Vô Cực không nói rõ, nhưng ý trong lời nói đã rõ ràng.

"Biết rồi sư bá, con cũng đã định ra một kế hoạch, chỉ là không biết bắt đầu từ đâu." Vô Cực cười cười nói: "Đế Tân chỉ có hai người con trai, không đủ hưng vượng, Tây Kỳ Cơ Xương có đến chín mươi chín người con trai, cho nên năm nay đại thần Triều Ca sẽ để Đế Tân nạp thêm mấy phi tử, cơ hội chính là ở đây, Ký Châu hầu Tô Hộ có một người con gái trông rất xinh đẹp, có thể sẽ được tuyển vào cung, ngươi hiểu rồi chứ." Hồ Dật Tiên gật đầu, muốn hỏi thêm chi tiết, Vô Cực đã phiêu nhiên đi xa, cùng với cả Nữ Oa.

"Đại sư bá nói rõ ràng rồi, cứ làm vậy đi.

Ai trong chúng ta sẽ mạo danh thay thế đây." Thạch Cơ hơi do dự một chút, vì nàng cảm thấy có chút không đúng, nhưng cũng không biết vấn đề ở đâu.

Nhưng sự chú ý của nàng nhanh chóng bị chủ đề mà Hồ Dật Tiên và Cơ Nhược Lan đang bàn luận thu hút.

"Đại sư bá thật thần thông quảng đại a, ngay cả chuyện này cũng biết." "Đó là đương nhiên, đại sư bá cưng chiều sư phụ như vậy, tự nhiên không muốn sư phụ chịu một chút uất ức nào, chuyện này tự nhiên phải điều tra rõ ràng." "Đại sư bá bấm ngón tay là tính ra rồi, cần gì phải điều tra, tưởng ai cũng như ngươi biến thành quả phụ ra chợ hỏi à, thật quê mùa….." "Cút!

Có bản lĩnh thì cũng học thuật thôi diễn của nhị sư bá đi, còn dám nói ta!" Ba người vừa nói vừa đi, bước lên con đường đến Ký Châu, đối với sư phụ và đại sư bá có sự tin tưởng mù quáng, cũng không phát hiện ra cái gọi là sư phụ và đại sư bá, thực ra đều không phải là thật.

Cũng không phải vì họ không đủ lanh lợi, không nhìn thấu, chỉ vì người ngụy trang đạo hạnh quá cao, họ hoàn toàn bị lợi dụng, bị che mắt không hay biết, còn tưởng rằng đang thay sư phụ trút giận.

Hôm đó, Hồ Dật Tiên đến con đường lớn từ Ký Châu thông đến Triều Ca, con gái của Tô Hộ muốn vào Triều Ca, chắc chắn sẽ phải đi qua con đường này, đến lúc đó dùng một chiêu "lý đại đào cương, thâu thiên hoán nhật".

Họ cũng sắp xếp để Thạch Cơ làm việc này, thay thế con gái của Tô Hộ vào Triều Ca, dù sao Thạch Cơ cũng là do ngọc thạch tỳ bà biến thành, một thân băng ngọc tuyết cơ, vô cùng quyến rũ.

Nhưng khi nhìn thấy con gái của Tô Hộ trên xe ngựa, họ không khỏi đều lộ vẻ mặt kỳ quái.

"Cô gái đó trông giống sư đệ quá…..

Chẳng lẽ là huynh muội thất lạc?" "Cút cút cút!

Ta là hồ ly, làm gì có huynh muội!" Nguyên lai con gái của Tô Hộ là Tô Đát Kỷ trông giống Hồ Dật Tiên đến chín phần, chỉ không có cái vẻ quyến rũ và khí chất lẳng lơ của Hồ Dật Tiên, ngược lại còn khá là thanh thuần đáng yêu.

"Chậc chậc, sư đệ đừng có nói ta, người ta so với ngươi thanh thuần hơn nhiều, đàn ông chắc chắn thích loại này, ta thấy mà còn thương!" Hồ Dật Tiên từ trong mũi hừ ra một tiếng, khinh thường nói: "Ngươi biết cái quái gì.

Phải thanh thuần ở nơi cần thanh thuần, sau khi vào nhà rồi mà còn thuần khiết, thì nhạt nhẽo vô vị." "Chậc chậc, quả nhiên là lão tài xế….. lại ở đây lái xe!" Cơ Nhược Lan ngược lại học được hết những câu cửa miệng của Vô Cực, mỗi câu nói đều mang đậm phong cách của Vô Cực.

"Hay là để Hồ Dật Tiên thay thế đi….." "Không được, ta là đàn ông, buổi tối lộ tẩy thì sao….." "Ngươi không biết dùng huyễn thuật à?" Ba người cũng cãi nhau một hồi, cuối cùng quyết định để Hồ Dật Tiên thay thế Tô Đát Kỷ, nhưng khi đến chuyện mây mưa thì do Thạch Cơ thay thế, dù sao thân thể của Thạch Cơ không thể thay thế, cũng đủ mê người.

"Không thể dùng huyễn thuật sao?

Phong Nguyệt Bảo Kính đâu?

Để hắn soi soi là được rồi, ta không thể để hắn làm ô uế thân thể sư tỷ….." Hồ Dật Tiên cuối cùng cũng không có cách nào, đành phải thỏa hiệp.

Cần sắc dụ lại phái một gã đàn ông ra trận, cuối cùng lại phải dùng huyễn thuật, cũng đủ rồi.

Lúc này khi nhìn Tô Đát Kỷ, những ký ức bị phong trần trong đầu

hắn bắt đầu ồ ạt ùa về.

“Nàng, tên là gì?” Sau khi tỉnh táo lại từ cơn chấn động, Đế Tân mở miệng hỏi, giọng điệu không còn cứng rắn như trước.

Hắn cũng biết, vị tỷ tỷ kia có lẽ đã không còn trên đời, Tô Đát Kỷ trước mắt, chỉ là có chút tương tự với người đó mà thôi.

“Vương thượng, đây là tiểu nữ của lão thần Tô Đát Kỷ.” Tô Đát Kỷ chưa nói gì, Tô Hộ, người biết rõ tính tình của Đế Tân, vội vàng trả lời.

“Tô Đát Kỷ?

Tốt tốt tốt!” Nghe câu trả lời của Tô Hộ, trong mắt Đế Tân lóe lên một tia không vui, thầm nghĩ lão già này trả lời làm gì, ta lại không hỏi ngươi, ta đang hỏi con gái ngươi có tốt không?

Chương 347

Nhưng vì Tô Hộ là cha của Tô Đát Kỷ, hắn cũng không so đo nhiều nữa.

Đế Tân liên tiếp nói ba tiếng tốt, mọi người trong đại điện lúc này cũng đều gật đầu.

Xem ra, Tô Đát Kỷ trở thành ái phi của vương thượng, là chuyện chắc như đinh đóng cột, khiến mọi người khi nhìn Tô Hộ, đều không khỏi có chút ghen tị.

Lúc này Hồ Dật Tiên sau khi nhìn thấy ánh mắt của Đế Tân, cũng đều cảm thấy chuyện này đã ổn định, không khỏi có chút thầm vui mừng.

Bất tri bất giác, trên mặt hắn nở một nụ cười, Đế Tân sau khi nhìn thấy nụ cười trên mặt Tô Đát Kỷ, tâm trạng trở nên vui vẻ hơn.

"Người đã đưa đến, vậy thì lui ra đi." Đế Tân nhìn mỹ nhân Tô Đát Kỷ trước mắt, hoàn toàn quên mất vẻ mặt không kiên nhẫn khi nghe Tỷ Can giới thiệu mỹ nhân cho mình trước đó.

"Sư tỷ, ngươi cảm thấy Hồ Dật Tiên có được không?

Sẽ không bị Đế Tân nhìn thấu mưu kế chứ?" Bên kia, lúc này Cơ Nhược Lan và Thạch Cơ hai người đang ở ngoài thành Triều Ca, chờ đợi tin tức từ trong vương cung truyền ra.

"Yên tâm đi, Đế Tân tuy là một đế vương, nhưng cũng chỉ là một phàm phu tục tử mà thôi, làm sao có thể nhìn thấu mọi thứ, huống hồ, Hồ Dật Tiên là hóa thân của yêu hồ, tuy là nam, nhưng cái vẻ lẳng lơ đó, ta cũng không bì được." Thạch Cơ mở miệng nói, đối với sự lo lắng của Cơ Nhược Lan, Thạch Cơ ngược lại cảm thấy không có gì

đáng sợ.

“Vậy sư tỷ, ngươi cảm thấy tối nay, Đế Tân sẽ động thủ với Tô Đát Kỷ không?” Cơ Nhược Lan tiếp tục mở miệng hỏi, đối với điểm này, nàng lại rất tò mò.

Nghĩ đến việc Hồ Dật Tiên phải đối mặt với Đế Tân trên giường, nàng cảm thấy cảnh tượng chắc chắn sẽ rất đặc sắc.

“Ngươi nha, thật là, học theo đại sư bá thành hư rồi.” “Hì hì.

Sư tỷ chẳng lẽ không muốn biết sao?” “Nói nhảm, ta sao có thể không biết, nếu có thể, ta còn muốn vào vương cung xem thử, nhưng thôi đi, đừng để lúc đó bị Đế Tân nhìn thấu kế hoạch của chúng ta thì không hay.” Tuy nói như vậy, nhưng có thể thấy, Thạch Cơ cũng muốn đi xem thử.

Dù sao chuyện như vậy, cũng khó có được.

Trên Bồng Lai tiên sơn, lúc này Vô Cực đang cùng lão thọ tinh đánh cờ, còn Nữ Oa, sau khi biết được những việc Đế Tân đã làm từ miệng Thạch Cơ, vẫn luôn buồn bã không vui.

Chỉ là trước mặt Vô Cực, nàng không muốn biểu hiện ra mà thôi.

May mà, hoa quả ở đây chủng loại phong phú, có thể thông qua ăn uống để quên đi những chuyện tồi tệ đó.

Mọi thứ tự nhiên đều được Vô Cực nhìn thấy trong mắt, khi đánh cờ, Vô Cực cũng thỉnh thoảng nhìn về phía Nữ Oa.

Nữ Oa quả nhiên rất hiểu chuyện, gặp chuyện như vậy, đều giấu trong lòng, khiến Vô Cực nhìn mà có chút đau lòng.

Càng nhìn Nữ Oa như vậy, Vô Cực càng muốn đem tên Đế Tân kia băm vằm thành vạn mảnh.

Nhưng đã giao chuyện này cho Thạch Cơ làm, chàng cũng chỉ có

thể ngồi tại chỗ, chờ đợi tin tức của nàng.

"Cùng lão đầu tử ta đánh cờ, đừng có nghĩ đến chuyện khác nhé." Nhìn Vô Cực có vẻ có tâm sự, lão thọ tinh cười nói, sau đó đặt xuống một quân cờ.

"Không có không có." Vô Cực bị lời của lão thọ tinh kéo về thực tại, nhìn qua bàn cờ, trên trán không khỏi có thêm mấy vạch đen.

Nguyên bản kỳ nghệ của Vô Cực cùng lão thọ tinh đều tương đương nhau, nhưng vì sự chú ý của chàng đều đặt trên người Nữ Oa, dẫn đến, bất tri bất giác, bị lão già này dẫn vào bẫy.

Nếu không phải lão thọ tinh nhắc nhở, có lẽ không lâu nữa, chàng đã thua rồi.

"Thật là một lão già không biết xấu hổ, ta đã coi thường ngươi rồi." Nhìn bàn cờ, Vô Cực lắc đầu, sau đó mới bắt đầu tập trung chú ý đánh cờ.

Theo thời gian trôi qua, Nữ Oa không muốn tiếp tục ở đây nữa, hoa quả ở đây, nàng đều đã nếm thử gần hết rồi, ngay cả sầu riêng, cũng đã ăn ngán.

"Đại huynh, chúng ta phải ở đây bao lâu nữa?" Nữ Oa đến bên cạnh Vô Cực, liền ngồi xổm xuống, dùng bàn tay ngọc trắng nõn mảnh mai của mình nắm lấy vạt áo của Vô Cực rũ xuống đất, sau đó mở miệng hỏi.

"Sao?

Muốn về rồi à?" Vô Cực quay người, đưa tay ra, véo nhẹ mũi Nữ Oa, sau đó hỏi.

Bị Vô Cực véo mũi, sắc mặt Nữ Oa lập tức trở nên đỏ ửng.

Tuy Vô Cực là đại huynh, nhưng lúc này đang ở trước mặt lão thọ

tinh mà, nói như vậy đại huynh không cảm thấy ngại sao?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Nữ Oa lập tức trở nên đỏ bừng.

Lão thọ tinh nhìn Nữ Oa như vậy, cố tỏ ra bình tĩnh đánh cờ, chỉ là, khóe miệng của lão, bất tri bất giác, hơi nhếch lên, khiến Vô Cực nhìn cũng cảm thấy có chút cạn lời.

Lão già này, đã già như vậy rồi, chuyện như vậy lại không phải chưa từng thấy, có gì hay mà giả vờ không thấy.

"Không, ta cảm thấy có chút buồn chán, đại huynh ở đây cùng lão đầu đánh cờ, đều không có thời gian chơi cùng ta." Nữ Oa nhỏ giọng nói.

"Sao vậy, nói nhỏ thế, tưởng ta không nghe thấy sao?

Tuy ta trông già rồi, nhưng tuổi của ta cũng ngang với các ngươi đấy, thính lực vẫn còn tốt, Nữ Oa cô nương đang ghen với lão đầu tử ta sao?" Lão thọ tinh nghe thấy lời của Nữ Oa liền mở miệng nói.

Nói đùa, nhiều năm như vậy, ít có người có thể đến đây, lúc này có Vô Cực và Nữ Oa hai người, nếu chỉ nhìn hai người họ chơi đùa, thì chẳng phải là bất công với mình sao?

Cho nên lão thọ tinh muốn để Vô Cực ở đây cùng mình đánh cờ, cũng là vì tư lợi của mình.

"Không….. không có, lão thọ tinh đa nghi rồi, ta….." Nữ Oa dường như muốn nói gì đó, nhưng lại ngập ngừng.

Thực ra, nàng cũng không cảm thấy một mình buồn chán, chỉ là ở đây thời gian dài rồi, có chút không tiện mà thôi.

Tất nhiên, theo lão thọ tinh thấy, có thể có người ở đây cùng mình, đó tự nhiên là điều tốt nhất rồi, đảo lớn như vậy, một mình ở đây cũng không hay, sự xuất hiện của Vô Cực và Nữ Oa, đối với lão, là

một chuyện tốt.

"Không sao, ta cùng lão đầu đánh xong ván cờ này, sẽ cùng muội đi chơi." Biết được tâm tư của Nữ Oa, càng biết lão thọ tinh đang nghĩ gì, Vô Cực liền nói.

"Vậy được thôi!" Nghe Vô Cực đã nói như vậy, Nữ Oa tự nhiên không nói gì thêm, dù sao nàng cũng biết tính cách của đại huynh, huống hồ, nàng sợ ở đây nói quá nhiều, sẽ làm tâm trạng của đại huynh không tốt, vậy mới thật sự không hay, cho nên trực tiếp ngồi xuống bên cạnh, yên tĩnh ăn.

Nhìn Nữ Oa ngồi bên cạnh, Vô Cực không khỏi cười lắc đầu.

Chương 348

"Đại vương, thần thiếp cảm thấy thân thể có chút không khỏe, có lẽ là do thời gian qua đi lại mệt mỏi, tối nay có lẽ không thể hầu hạ Đại vương được, mong Đại vương thông cảm." Trong vương cung Triều Ca, khi nhìn thấy phòng của Đế Tân, Hồ Dật Tiên đang nhập vào cơ thể Tô Đát Kỷ vội vàng mở miệng nói.

"Hửm?" Nghe lời mỹ nhân nói, Đế Tân không khỏi nhíu mày.

Nói thật, khó khăn lắm mới đợi đến trời tối, muốn tìm Tô Đát Kỷ tâm sự, không ngờ vừa mới vào phòng, đã bị Tô Đát Kỷ từ chối, làm sao tâm trạng của hắn có thể thoải mái được.

Đồng thời hắn cũng thầm nghĩ, liệu Tô Đát Kỷ có quan hệ huyết thống với vị tỷ tỷ trước kia không, nếu không tại sao vừa gặp Tô Đát Kỷ, trong đầu hắn lại hiện lên hình ảnh của vị tỷ tỷ đó.

Sau đó, lại nghĩ đến những chuyện lúc đó?

Cho nên, lúc này Đế Tân, không thể đơn giản rời đi như vậy được.

Lý do tại sao Hồ Dật Tiên lại từ chối Đế Tân lúc này.

Một là vì Tô Đát Kỷ vừa mới đến Triều Ca.

Hai là vì, hắn thật sự có chút không chắc chắn.

Lúc đó Đế Tân mà cứng rắn, chẳng lẽ thật sự thi triển huyễn thuật sao?

Nếu để lộ sơ hở, thì còn chơi thế nào nữa?

Cho nên, Hồ Dật Tiên bắt đầu câu giờ, nếu có thể ở đây vài ngày, đợi sau khi nắm rõ tính tình của Đế Tân, rồi từ từ….. lúc đó dù có thi triển huyễn thuật, có lẽ Đế Tân cũng sẽ không có chút nghi ngờ nào

nữa.

“Mỹ nhân, lẽ nào nàng có chỗ nào không hài lòng với cô sao?” Lời của Tô Đát Kỷ vừa dứt, dù câu đó là từ chối, nhưng nghe vào tai Đế Tân, lại càng khiến hắn cảm thấy ngứa ngáy trong lòng.

Cho nên lúc này Đế Tân, cũng không thể cứ thế mà quay về được, nói nữa.

Tô Đát Kỷ là con gái của Tô Hộ, đã đưa đến tẩm cung của hắn, vậy thì là nữ nhân của hắn rồi.

Lúc này nếu thật sự cứ thế mà đi ra ngoài, vậy thì sau này…..

“Đại vương, không phải như vậy, thần thiếp những năm gần đây, chưa từng đi xa, vẫn luôn ở nhà.” “Lần này thần thiếp cùng phụ thân đại nhân từ nơi xa như vậy đến đây, đường xá vốn đã xa xôi, lẽ nào Đại vương không tin lời của thần thiếp?” Hồ Dật Tiên nghe lời của Đế Tân xong, vội vàng mở miệng nói.

Cùng lúc đó, nhìn Đế Tân đi về phía giường, Hồ Dật Tiên giật mình một cái, lập tức dùng đến hồ mị chi thuật.

Hồ mị chi thuật, cũng chỉ có người của hồ tộc mới có thể sử dụng.

“Đại vương, đương nhiên là thật rồi, thần thiếp ở nhà, phụ thân vẫn luôn kể cho thần thiếp nghe, về những chiến công anh dũng của Đại vương, thần thiếp đối với Đại vương cũng vô cùng ngưỡng mộ.” Nói đến đây, Hồ Dật Tiên lộ ra ánh mắt sùng bái, ánh mắt đó trong mắt Đế Tân, là một sự hưởng thụ.

Là đàn ông, ai mà không hy vọng được phụ nữ sùng bái, yêu thích, trong mắt chỉ có mình?

Hơn nữa, Tô Đát Kỷ, mang lại cho Đế Tân cảm giác, giống hệt như vị tỷ tỷ thời thơ ấu của hắn.

Cho nên sau khi nghe Hồ Dật Tiên nói như vậy, tâm trạng của Đế Tân có thể nói là rất tốt.

"Ái phi, đừng nghe phụ thân nàng nói bậy, cô nào có chiến công anh dũng gì." Tuy thích nghe người khác khen, nhưng Đế Tân vẫn nói như vậy.

"Đại vương, những gì thiếp nói đều là thật, phụ thân thiếp sao có thể lừa gạt thiếp được?" Hồ Dật Tiên lại nói.

"Không ngờ lão đầu Tô Hộ, à không không không, lão trượng nhân của cô, lại coi trọng cô như vậy, xem ra người và cô cũng là đồng đạo, thật là oan uổng cho người ta rồi." Đế Tân tiếp tục nói.

"Đúng rồi ái phi, ta vừa mới nghĩ ra.

Sáng mai, trên triều đường, ta sẽ để các đại thần giúp ta làm một việc, cũng là hỷ sự giữa hai chúng ta." "Tuy ta biết ái phi có thể không thích xuất hiện trước mặt mọi người, ta cũng không nỡ để những kẻ phàm phu tục tử đó nhìn thấy ái phi của ta, nhưng, những nghi thức này đều là cần thiết, dù sao, chỉ có trải qua những nghi thức này, các vị đại thần mới có thể công nhận sự tồn tại của ái phi, ái phi thấy thế nào?" Đế Tân nhìn về phía Hồ Dật Tiên, mặt mày chân thành nói.

Thật khó tưởng tượng, thân là vua của triều Thương Đế Tân, lại có thể nói ra những lời như vậy, nếu có người nói với Hồ Dật Tiên rằng Đế Tân là người như vậy, Hồ Dật Tiên cũng không thể tin được.

Nhưng bây giờ, Đế Tân lại đang nói những lời như vậy trước mặt hắn.

Tất nhiên rồi, chỉ vì Tô Đát Kỷ về mặt ngoại hình, có chút thần vận giống với vị tỷ tỷ trong mắt Đế Tân, Đế Tân mới đối đãi với nàng như vậy.

Nếu không phải vì lý do này, tối nay Đế Tân không thể đến đây

được.

“Thần thiếp hoàn toàn do Đại vương quyết định.” Hồ Dật Tiên thức thời nói.

Nếu Đế Tân đã quyết định như vậy, vậy hắn cũng chỉ có thể thuận theo dòng nước.

Đối với Hồ Dật Tiên, đây cũng là một quyết định tốt, Đế Tân đối xử với hắn như vậy, chứng tỏ, trong mắt Đế Tân, hắn rất quan trọng.

À không, Tô Đát Kỷ rất quan trọng, không biết tại sao Đế Tân lại đưa ra quyết định như vậy, nhưng đối với Hồ Dật Tiên, như vậy là đủ rồi.

“Đại vương, ngài tối nay ở lại đây sao?

Nếu…..” “Không cần, cô hôm nay bận rộn nhiều việc, cũng có chút mệt rồi, về tẩm cung nghỉ ngơi đây, ngày mai còn có việc chưa làm.” Đế Tân nói xong câu đó, cười nhìn Tô Đát Kỷ một cái.

Tô Đát Kỷ trước mắt, trông có vẻ có chút vũ mị, nhưng lại không hoàn toàn, mang lại cho người ta một cảm giác thanh thuần.

Chính là ấn tượng mà vị tỷ tỷ năm xưa để lại cho Đế Tân.

Càng nhìn Tô Đát Kỷ, Đế Tân càng thích.

Hắn luôn cảm thấy, dù Tô Đát Kỷ không có chút quan hệ nào với vị tỷ tỷ trước kia, thì đó cũng là ơn trời ban cho hắn.

“Đại vương, thiếp tiễn ngài.” “Ái phi lưu bộ, mấy ngày nay ái phi đi đường vất vả, cô đau lòng không kịp, ái phi hãy nghỉ ngơi cho tốt, có nhu cầu gì cứ phân phó hạ nhân.” Đế Tân nói xong liền rời đi.

Nhìn Đế Tân rời đi, Hồ Dật Tiên không khỏi thở phào nhẹ nhõm, Đế Tân, thật không phải người bình thường có thể đối phó được.

Bồng Lai Tiên Sơn Sau khi Vô Cực và lão thọ tinh đánh cờ xong,

liền bắt đầu cùng Nữ Oa đi chơi.

Tuy ở đây thời gian cũng không ngắn, nhưng xem ra, Nữ Oa rất thích nơi này, khiến Vô Cực trong lòng cũng nảy sinh một số ý định, nếu không phải ở đây có lão thọ tinh, Vô Cực cũng không thể bỏ qua nơi này được.

Chương 349

“Đại huynh, ý định của huynh nguy hiểm lắm đó, sao có thể như vậy được.” Nữ Oa và Vô Cực quen biết nhau nhiều năm như vậy, sao có thể không biết lúc này Vô Cực đang nghĩ gì, bèn mở miệng nói.

“Khụ khụ, tiểu muội đa nghi rồi, vi huynh chỉ thấy nơi này rất tốt, hoa quả ở đây, cũng đều là những thứ Hoa Quả Sơn không có, có chút hướng về mà thôi.” Vô Cực đành phải nói như vậy, bị Nữ Oa nhìn thấu tâm tư, tự nhiên không tiện tiếp tục nói những chuyện đó.

Nhưng nếu thừa nhận như vậy, thật sự không hay.

“Ừm, nơi này quả thật tốt, chỉ là. là địa bàn của lão thọ tinh, cho nên đại huynh, chúng ta là khách, lão thọ tinh đối với chúng ta cũng không tệ, nếu đại huynh có ý định đó, thì mau chóng…..” “Tiểu muội à, hôm nay thời tiết thật đẹp.” Nói rồi Vô Cực đưa tay ra, xoa xoa đầu Nữ Oa.

Tóc của Nữ Oa mềm mại, mỗi lần chạm vào, Vô Cực đều cảm thấy đặc biệt thoải mái, cũng vì vậy, hắn luôn thích xoa đầu Nữ Oa.

“Đại huynh, tóc của muội sắp bị huynh làm rối rồi.” Nữ Oa mặt đỏ bừng nói, từ lúc bắt đầu đến bây giờ, Vô Cực vẫn luôn nhìn nàng như vậy, dù đã nhiều năm trôi qua, nhưng mỗi khi Vô Cực làm hành động như vậy, Nữ Oa đều cảm thấy có chút ngại ngùng.

“Rối chỗ nào?

Rõ ràng rất đẹp mà.” Vô Cực mở miệng nói.

“……” Nghe lời của Vô Cực, Nữ Oa thật sự không biết nên nói gì.

“Hôm nay ăn gì đây?

Trên đảo, còn gì chưa ăn không?” Vô Cực cũng không trêu Nữ Oa

nữa.

“Không biết, hình như ăn hết rồi thì phải.” “Tham ăn…..” Cứ như vậy, Vô Cực vẫn luôn ở cùng Nữ Oa ở nơi này, còn về phía triều Thương, lúc này trong vương cung, thật sự bị Hồ Dật Tiên làm cho ô yên chướng khí.

Từ khi Hồ Dật Tiên vào trong vương cung, Đế Tân liền tính tình đại biến.

Bất kể Hồ Dật Tiên có yêu cầu gì, Đế Tân nhất định phải đáp ứng.

Cũng chính vì vậy, Hồ Dật Tiên trực tiếp đưa cả Thạch Cơ và Cơ Nhược Lan vào trong vương cung.

Còn về Tô Đát Kỷ thật, cũng được mang theo bên mình, nếu không như vậy, với hồn phách yếu ớt của Tô Đát Kỷ, có lẽ thả ra ngoài không bị những yêu quái khác ăn mất, thì cũng sẽ nhanh chóng hồn phi phách tán.

Huống hồ Hồ Dật Tiên cũng từng nói, muốn nhận Tô Đát Kỷ làm tiểu muội của mình.

Cho nên nếu bỏ rơi Tô Đát Kỷ, đó là không thực tế.

Vì sự can thiệp của ba người Hồ Dật Tiên, nay triều Thương, đã xảy ra biến hóa lớn.

Đầu tiên Tỷ Can bị Hồ Dật Tiên vu oan, bị Đế Tân moi tim, sau đó lại đến Thương Dung bị Đế Tân thiêu bằng cột đồng.

Những chuyện này, bất kể chuyện nào truyền ra ngoài, đều chấn động cả triều Thương.

Cùng lúc đó, Hồ Dật Tiên cũng bên gối Đế Tân nói xấu về Tây Kỳ.

Tây Kỳ Cơ Xương muốn gả nàng cho Cơ Phát, nhưng nay nàng lại đến thành Triều Ca, hiện tại Tây Kỳ, có lẽ đã bắt đầu có chút oán hận

với Đế Tân.

Hơn nữa, những người bị Đế Tân giết, cũng có quan hệ tốt với Cơ Xương.

Để Tây Kỳ không thể có hành động gì, giam lỏng Cơ Xương ở thành Triều Ca là tốt nhất.

Ban đầu Đế Tân có chút không tin lời của Hồ Dật Tiên, nhưng sau khi Thạch Cơ, cũng như Cơ Nhược Lan hai người tiếp tục bên tai Đế Tân nói những chuyện đó, Đế Tân cũng dần dần tin tưởng.

Thế là, Cơ Xương vì bảo toàn Tây Kỳ, một mình đến thành Triều Ca.

"Ta nghe nói Tây Kỳ nay có mấy chục vạn binh lính, không muốn cống nạp cho triều đình nữa, có phải có chuyện này không?" Trên triều đường, sau khi Hồ Dật Tiên và những người khác đến thành Triều Ca, Đế Tân lần thứ mười lăm thượng triều.

Mười bốn lần trước, có mấy lần vì Hồ Dật Tiên vừa mới đến, Đế Tân, đối với quyền lực trong tay, cũng nắm chắc trong tay.

Sau này, thì vì mỗi lần đều vì Hồ Dật Tiên và những người khác, căn bản không có thời gian thượng triều. , ở những lần sau, bất kể Đế Tân thượng triều, đều sẽ có đại thần trong triều vì những nguyên nhân không thể giải thích được mà bị xử tử.

Cũng vì nguyên nhân này, nguyên bản Dương Quý Phi muốn thúc giục Đế Tân thượng triều, sau này đều không dám nữa.

Dù sao, hiện tại cả triều Thương, chỉ cần liên quan đến chuyện của Đế Tân, mọi người đều vô cùng hoảng sợ.

Nói đùa, ngay cả Thương Dung, Tỷ Can hai người đều bị Đế Tân xử tử, hai người đó đều là người của hoàng thất.

Nếu thật sự đổi thành những người khác, vậy thì Đế Tân càng không có áp lực gì.

May mà, Đế Tân cũng không xử tử Văn Thái Sư, vì Văn Thái Sư là một quân cờ quan trọng nhất, lý do triều Thương có thể ổn định như vậy, vững như thành đồng, tất cả cũng là nhờ có Văn Thái Sư.

Dưới triều đường, nghe lời của Đế Tân, các đại thần đều mang ánh mắt thương hại nhìn về phía Cơ Xương.

Từ giọng điệu của Đại vương, có lẽ Cơ Xương sống không được bao lâu nữa.

Tất nhiên rồi, cũng có người không cho là như vậy, dù sao Tây Kỳ cách thành Triều Ca xa xôi, nếu thật sự Đế Tân động thủ với Cơ Xương, với thực lực mà Tây Kỳ đã tích lũy trong thời gian dài như vậy, đối với triều Thương, thật sự là một mối đe dọa.

"Đại vương, oan uổng a, Tây Kỳ chúng thần sao có thể không muốn cống nạp cho triều đình, chúng thần mỗi năm đều theo ý chỉ của Đại vương, hướng triều đình tiến cống mà." Cơ Xương mở miệng nói.

Chuyến đi thành Triều Ca này, Cơ Xương biết chuyến đi này nguy hiểm.

Nhưng không ngờ, Đế Tân lại nói ra những lời như vậy, gán cho hắn một cái mũ lớn như vậy.

Chết thì không có chuyện gì, nhưng không thể hại đến gia đình, không thể hại đến bá tánh Tây Kỳ được.

"Oan uổng?

Lẽ nào những tấu chương của hộ bộ đều là giả sao?

Tây Kỳ năm nay so với năm ngoái thiếu ba thành triều cống?" Đế

Tân tiếp tục hỏi.

Chương 350

Nguyên bản hắn cũng không tin lời của Hồ Dật Tiên, nhưng khi hộ bộ báo cáo tình hình cống nạp của Tây Kỳ năm nay, Đế Tân đã nghi ngờ.

Ruộng đất của Tây Kỳ, gần như mỗi năm đều được mùa lớn, nhưng tình hình triều cống năm nay lại thiếu nhiều như vậy, không khỏi không khiến Đế Tân nghi ngờ.

Từ khi triều Thương thành lập đến nay, chuyện như vậy chưa từng xảy ra.

Trước khi chuyện này xảy ra, Hồ Dật Tiên đang nhập vào người Tô Đát Kỷ đã nói với hắn, Tây Kỳ có ý muốn phản.

Cộng thêm Hồ Dật Tiên nói, người Tây Kỳ từng muốn để Tô Đát Kỷ gả cho con trai của Cơ Xương là Cơ Phát, chỉ riêng điểm này, Đế Tân không thể để chuyện này cứ thế trôi qua được.

Nay Tô Đát Kỷ, đã trở thành cấm luyến của hắn.

Bất kể chuyện gì liên quan đến Tô Đát Kỷ, Đế Tân đều không thể xem nhẹ được.

Sau khi có Tô Đát Kỷ, hắn cảm thấy, đó mới là thời gian đắc ý nhất trong cuộc đời.

Đối với Tô Đát Kỷ, hắn căn bản không có nửa điểm nghi ngờ, tất cả, đều xuất phát từ những gì Tô Đát Kỷ đã làm.

Nếu chỉ có một mình Tô Đát Kỷ trong vương cung, thì có chút không ổn, quan trọng là Tô Đát Kỷ đã gọi cả chị em của mình vào vương cung, ba nữ tử xinh đẹp như hoa cùng hầu hạ Đế Tân, khiến Đế Tân có chút phiêu phiêu nhiên.

Nếu Tô Đát Kỷ không tốt với hắn, có thể gọi cả chị em của mình vào vương cung sao?

Từ đây có thể thấy, Tô Đát Kỷ rất tốt với hắn, khi đối mặt với hắn, cũng rất thẳng thắn, dù hắn có ngủ với những người khác, nàng cũng không ghen, càng khiến Đế Tân cảm thấy mãn ý hơn, Tô Đát Kỷ không chỉ không để ý, còn cùng những chị em đó hầu hạ hắn.

Thời gian như vậy, đối với bất kỳ người đàn ông nào, đều là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Lúc này, khi nhìn về phía Cơ Xương, trong mắt Đế Tân đầy sát ý.

Lão già, từng muốn để con chó của ngươi cưới con gái của ta, may mà Tô Hộ không đồng ý, đưa Tô Đát Kỷ vào vương cung.

Nghĩ đến đây, Đế Tân có một thôi thúc muốn giết Cơ Xương.

May mà, trước khi đến đây, Tô Đát Kỷ không cho hắn động đến Cơ Xương.

Dù sao, nay Cơ Xương cũng đã già, một mình đến đây.

Dù có giết hắn, cũng không có tác dụng.

Nay Tây Kỳ có mấy chục vạn binh lính, nếu Cơ Xương thật sự chết đi, vậy thì, có lẽ Tây Kỳ thật sự sẽ phản rồi.

Tuy Đế Tân không sợ, trong tay hắn có quân bài Văn Thái Sư, nhưng nay hắn, không muốn đánh nhau nữa.

Nếu mỗi ngày đều có thể ở tẩm cung cùng ba người Đát Kỷ hoan lạc, đó là cuộc sống mà hắn mong muốn nhất.

Cho nên khi đối mặt với Cơ Xương, cũng chỉ chất vấn như vậy mà thôi.

Tất nhiên, nếu có thể từ miệng Cơ Xương biết được hắn muốn mưu phản, đó cũng là chuyện tốt nhất rồi.

Lúc đó dù có giết chết Cơ Xương, thì người bên Tây Kỳ cũng không có gì để nói.

Dựa vào điểm này, có thể dễ dàng chiếm lấy Tây Kỳ!

"Đại vương, bá tánh Tây Kỳ chúng thần từ trước đến nay, đối với Đại vương đều tràn đầy kính ý, đối với ân điển của Đại vương, càng luôn ghi nhớ trong lòng." "Về triều cống mà Đại vương nói, thực sự là bá tánh Tây Kỳ chúng thần, cũng không còn cách nào khác, năm nay Tây Kỳ chúng thần gặp phải nạn châu chấu, mùa màng đều bị châu chấu ăn hết, bá tánh nào có được hạt nào đâu, ngay cả triều cống, cũng là do lão bá tánh tiết kiệm mà có, nếu không, đừng nói là bảy thành triều cống, có lẽ ngay cả một thành triều cống cũng không có." Đối mặt với câu hỏi của Đế Tân, Cơ Xương trả lời như vậy.

Khi đến đây, hắn biết, Đế Tân nhất định sẽ tìm mọi cách gây khó dễ.

Huống hồ năm nay Tây Kỳ, lại gặp phải nạn châu chấu, thứ tiến cống ít như vậy, Đế Tân nhất định sẽ gây khó dễ ở điểm này, nhưng, trên đường đi, hắn đã chuẩn bị mọi thứ, nếu thật sự không được, chỉ có thể nói ra sự thật.

Nhiều năm qua, Đế Tân cũng là người nói chuyện phải trái, mới khiến Cơ Xương có suy nghĩ như vậy.

Chỉ cần nói ra sự thật.

Vậy thì Đế Tân chắc cũng không còn cách nào nữa.

"Hừ, chỉ dựa vào lời nói của một mình ngươi, cô sao có thể dễ dàng tin tưởng, người đâu, phái người đến Tây Kỳ, cô muốn xem xem, nạn châu chấu của Tây Kỳ năm nay, là thật hay là giả!" "Nếu những gì ngươi nói là sự thật, vậy thì chuyện này cứ như vậy đi, nhưng nếu ngươi có nửa câu nói dối, đừng trách ta không khách sáo."

Đế Tân lạnh lùng nói.

"Mọi chuyện hoàn toàn do Đại vương quyết định!" Nghe lời của Đế Tân, Cơ Xương không khỏi thở phào một hơi, nay nạn châu chấu ở Tây Kỳ, đã ồn ào đến mức ai cũng biết.

Có lẽ những người mà Đế Tân sai đi Tây Kỳ, không lâu sau sẽ mang tin tức trở về.

Lúc đó, dù Đế Tân muốn tìm phiền phức cho hắn, cũng không có cách nào.

Suy nghĩ của Cơ Xương hiện giờ, cũng chỉ có như vậy, mới có thể bảo vệ được Tây Kỳ.

Dù sao, nay Đế Tân tuy mỗi ngày đều ở hậu cung, không hỏi triều chính, nhưng tất cả binh quyền, vẫn nằm chắc trong tay hắn.

Uy danh của Văn Thái Sư, Cơ Xương cũng đã từng chứng kiến.

Nếu thật sự Đế Tân muốn diệt Tây Kỳ, có lẽ cũng không mất bao nhiêu thời gian.

Đương nhiên rồi, đó là cách nghĩ của ta so với Vô Cực mà thôi, còn những người khác nghĩ thế nào, Vô Cực không biết được.

"Sao nào, đại huynh, muội không lừa huynh chứ?

Loại quả này ăn rất ngon mà." Nữ Oa nhìn vẻ mặt khoa trương của Vô Cực, cười tươi nói.

Nghe Nữ Oa nói, Vô Cực mới sực tỉnh, rồi nhìn về phía Nữ Oa, nha đầu này thật may mắn, mới ăn quả vụ liên lần đầu đã gặp phải loại cực phẩm.

Thứ này, có lẽ chỉ có ở chỗ của Lão Thọ Tinh mà thôi, còn những nơi khác, chắc sẽ không có loại ngon như vậy.

Vô Cực thầm nghĩ trong lòng.

“Đại huynh, có muốn ăn thêm một quả nữa không?” Nữ Oa cười nhìn Vô Cực, cả khuôn mặt đều rạng rỡ nụ cười.

Chương 351

Nụ cười ấy trong mắt Vô Cực khiến lòng hắn không khỏi ấm áp.

Bao nhiêu năm qua, Nữ Oa luôn ở bên cạnh hắn, đối xử với hắn chưa bao giờ thay đổi.

Từ lúc mới hóa hình cho đến bây giờ, Nữ Oa đối với Vô Cực vẫn luôn tốt như vậy, khiến hắn cảm thấy mình có lẽ là người hạnh phúc nhất trên thế gian này.

Dù sao thì trước đây, trước khi ở thế giới Hồng Hoang, chuyện như thế này chưa từng xảy ra.

"Được chứ!" Không chút do dự, Vô Cực trực tiếp đồng ý.

Nghe Vô Cực trả lời, Nữ Oa có chút không kịp phản ứng.

Ban đầu nàng tưởng rằng Vô Cực đã từng ăn quả vụ liên, nên sẽ chê bai nó.

Nhưng bây giờ, sau khi thấy dáng vẻ hưởng thụ của Vô Cực, nàng mới biết những gì mình nghĩ chỉ là suy đoán mà thôi.

Thực ra, quả vụ liên mà Vô Cực ăn trước đây, đâu phải có hương vị này.

"Đại huynh ở đây chờ, muội đi hái cho huynh mấy quả." Nói xong, Nữ Oa khẽ nhún người, rồi nhảy lên không trung, một đường cong duyên dáng hiện ra trong mắt Vô Cực, sau đó, bóng dáng nàng biến mất.

"Thứ này không có ai nhận ra được." Lúc này, Lão Thọ Tinh đi đến bên Vô Cực, lão già này vừa rồi thấy Vô Cực và Nữ Oa ở bên nhau, không tiện làm phiền.

Bây giờ thấy Nữ Oa đã đi, lão mới đến bên cạnh Vô Cực.

“Chẳng phải đây là quả vụ liên sao?” Vô Cực mở miệng hỏi.

Đồng thời hắn cũng đang thắc mắc, tại sao thứ này ở đây lại ngon như vậy, mà khi hắn ăn thì lại khó ăn đến thế.

“Vụ liên?

Ha ha ha, cái tên này quả thực rất hay, ta cũng không biết nó tên gì, lúc mới bắt đầu thử ăn, ta còn sợ vị không ngon, ta cứ ngỡ mình là người đầu tiên thấy loại quả này, không ngờ huynh lại biết tên nó.” Lão Thọ Tinh cười cười rồi nói.

“Có chứ, loại quả này có một nơi có rất nhiều, chỉ là ta không biết làm sao để quay về nơi đó nữa.” Vô Cực nói tiếp.

Hắn vốn định nói ra nơi đó, nhưng nghĩ lại bây giờ là thời đại Hồng Hoang, dù có nói ra, Lão Thọ Tinh chắc cũng không hiểu, cũng không cần phải giải thích nhiều, nên đành nói vậy.

“Ồ?

Huynh nói nơi đó ở đâu vậy, trên đảo của ta cũng chỉ có vài chục đến trăm cây vụ liên, ta thật sự tò mò về nơi đó, có thể mọc nhiều cây vụ liên như vậy.” Lão Thọ Tinh lại hỏi.

“Ta không biết nơi đó, lúc ấy tu vi của ta không mạnh, dù có đến đó cũng không biết là ở đâu, sau này ta bị truyền tống đi, vốn tưởng là có truyền tống trận, nhưng tìm mãi không thấy, cho nên…” “Thì ra là vậy, thật đáng tiếc.” “Tuy trên đảo của ta có nhiều loại trái cây, nhưng chỉ có quả vụ liên này hợp ý ta nhất, chẳng biết tại sao, những quả vụ liên này, thời gian sinh trưởng quá chậm, ngay cả nơi sinh trưởng cũng cần có đủ linh khí mới có thể tồn tại được.” “Nếu linh khí không đủ, cây vụ liên sẽ không mọc được, nơi huynh đến, chắc hẳn linh khí rất nồng đậm nhỉ?

Chẳng trách tu vi của huynh lại mạnh như vậy.” Lão Thọ Tinh nhìn Vô Cực rồi nói tiếp.

“Linh khí?

Cây vụ liên cần linh khí để sinh trưởng?” Bỗng nhiên, nghe Lão Thọ Tinh nói vậy, Vô Cực ngẩn người.

Trước đây hắn hoàn toàn không để ý đến vấn đề này.

Nơi mà hắn nói, dĩ nhiên là Trái Đất rồi, mà Trái Đất có thể nói là đang ở thời kỳ mạt pháp, căn bản không thể có linh khí.

Đương nhiên, cũng không phải là tuyệt đối, chỉ là dù có linh khí, cũng chỉ là một chút ít mà thôi.

Nhưng những cây vụ liên trên Trái Đất, lại mọc thành từng mảng lớn.

Cho nên khi nghe Lão Thọ Tinh nói cây vụ liên cần linh khí để sinh trưởng, Vô Cực sao có thể không thấy kỳ lạ.

Nhưng bây giờ, cả vương triều đều là vì Đế Tân.

Không, phải nói là vì nữ nhân đó, sau khi con gái của Tô Hộ vào cung, cả vương triều đều vì nàng ta mà thay đổi.

Sau khi thấy sự thay đổi của Đế Tân, nàng bắt đầu tìm hắn, vốn định nhắc nhở, để Đế Tân nhận ra sự thay đổi của mình, nhưng lại thấy vẻ mặt vô cùng thiếu kiên nhẫn của hắn.

Trước khi nữ nhân đó vào cung, Đế Tân sẽ không đối xử với nàng như vậy.

Lúc này Dương Quý Phi đã biết rõ vận mệnh nửa đời sau của mình.

Nếu cứ để nữ nhân đó tiếp tục tác oai tác quái trong cung, e rằng chẳng bao lâu nữa, Đế Tân sẽ vì giết quá nhiều người mà bị các chư

hầu thảo phạt.

Đến lúc đó, cả Thương vương triều sẽ sụp đổ.

Hai đứa con của nàng, chỉ có thể trở thành công cụ để người khác trút giận mà thôi.

Nghĩ đến đây, Dương Quý Phi đau lòng khôn xiết.

Nhưng bây giờ nàng không còn cách nào khác, đây không phải lần đầu nàng tìm Đế Tân, nhưng lần nào hắn cũng tránh xa nàng, khiến Dương Quý Phi đau lòng.

"Văn Thái Sư!

Đúng rồi, bây giờ người có thể giúp ta, có thể cứu vương triều, cũng chỉ có một mình Văn Thái Sư." Dương Quý Phi lau khô nước mắt, sau đó đứng dậy, bắt đầu đi ra ngoài cung điện.

Nhưng điều Dương Quý Phi không biết là, sau lưng nàng, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một bóng người.

"Hắc hắc, Văn Thái Sư?

Văn Thái Sư thì có ích gì chứ, phàm nhân thật là… Ai!" Người xuất hiện thở dài một tiếng, sau đó tiếp tục đi theo bước chân của Dương Quý Phi, gã muốn xem xem, Văn Thái Sư này rốt cuộc sẽ nói những gì.

Không lâu sau, Dương Quý Phi đã đến phủ của Văn Thái Sư.

Nhưng lúc này Văn Thái Sư không có ở nhà, vì vậy Dương Quý Phi chỉ có thể ở lại cùng phu nhân của Văn Thái Sư đợi ông trở về.

May mà lúc này trời đã tối, không lâu sau, Văn Thái Sư đã trở về.

Chương 352

Vừa về đến nhà đã thấy Dương Quý Phi đang ở đây chờ, Văn Thái Sư liền hoảng hốt trong lòng.

Gần đây, người mà ông sợ gặp nhất, chính là Dương Quý Phi.

Không phải vì lý do gì khác, những thay đổi xảy ra trong cung, Văn Thái Sư cũng đều biết.

Nhưng dù ông có ra mặt, thì có cách nào chứ?

Trước đây khi Đế Tân muốn giết Tỷ Can và những người khác, Văn Thái Sư cũng đã từng ra mặt, nhưng Đế Tân hoàn toàn không nghe theo lời khuyên của ông, còn mắng ông một trận thậm tệ.

Điều đó khiến Văn Thái Sư cảm thấy trong lòng không vui.

Lúc này thấy Dương Quý Phi ở đây, sao có thể không đoán ra nàng đến đây vì chuyện gì.

"Vi thần không biết Quý phi ở đây, xin Quý phi thứ tội." Không còn cách nào khác, đối phương đã tìm đến tận cửa nhà, Văn Thái Sư cũng đành phải đối mặt.

"Văn Thái Sư không cần như vậy, ta đến đây lần này, cũng có việc quan trọng muốn nhờ Thái sư một việc." Dương Quý Phi thấy Văn Thái Sư đã về, nàng đã chờ không nổi nữa rồi, tự nhiên không thể tiếp tục chờ đợi, liền nói thẳng ra việc mình có chuyện muốn nhờ.

"Ồ?" Văn Thái Sư nhíu mày, nhưng cũng chỉ là trong chớp mắt, động tác này Dương Quý Phi hoàn toàn không để ý.

Ngay cả phu nhân của Văn Thái Sư sau khi nghe lời Dương Quý Phi nói, cũng không khỏi nhíu mày.

Khi nhìn ánh mắt của Văn Thái Sư, bà sợ ông sẽ trách mình không báo cho ông biết sớm hơn.

Thực ra, sau khi Dương Quý Phi đến đây, bà cũng chỉ cùng phu nhân của Văn Thái Sư trò chuyện việc nhà, hoàn toàn không đề cập đến chuyện khác.

Thấy trời đã tối mịt, nhưng Dương Quý Phi vẫn chưa về, lúc này Văn Thái Sư đã trở về, sau khi nghe lời Dương Quý Phi nói, phu nhân của Văn Thái Sư cuối cùng cũng hiểu tại sao Dương Quý Phi lại ở đây lâu như vậy.

Đương nhiên, dù có biết, cũng đã muộn.

Văn Thái Sư không nhìn ánh mắt của vợ mình, mà nhìn về phía Dương Quý Phi.

"Quý phi nói quá lời rồi, lão già này là đại thần của triều đình, Quý phi có việc gì, cứ việc phân phó, chỉ cần ta làm được, tuyệt đối sẽ không trì hoãn." Văn Thái Sư lập tức nói.

"Thái sư, ta cầu xin ngài, hãy cứu ta, cứu Đại vương, cứu Thương vương triều của ta!" Khi Văn Thái Sư chưa kịp phản ứng, Dương Quý Phi bắt đầu quỳ xuống, cùng lúc đó, trong mắt nàng cũng bắt đầu ngấn đầy nước mắt.

"Quý phi không được!" "Quý phi nương nương, ngài làm gì vậy?" "Quý phi nương nương, ngài làm vậy là tổn thọ lão già này rồi, sao có thể như vậy…" Thấy Dương Quý Phi quỳ xuống, Văn Thái Sư vội vàng nói, nhưng dù võ nghệ của Văn Thái Sư siêu quần, phản ứng cũng không nhanh như vậy, hoàn toàn không thể ngăn Dương Quý Phi quỳ xuống.

Sau khi thấy Dương Quý Phi quỳ xuống, Văn Thái Sư liên tục nói, ngay cả khi nói chuyện, đầu cũng cúi thấp xuống.

Dù sao thì, Dương Quý Phi cũng là phi tử của Đế Tân, cũng là người duy nhất sinh hạ long tử cho Đế Tân, một người như vậy, sao Văn Thái Sư dám để đối phương quỳ xuống chứ.

"Ồ?

Không sai, ta quả thực có chuyện tìm tiểu muội." "Nhưng mà, ngươi có thể đoán được nhiều như vậy, quả thực không tệ, nhưng, ngươi có biết ta tìm nàng ấy vì chuyện gì không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cố tình úp mở, gã muốn biết, cái gọi là Vô Cực này, có phải thật sự thông minh đến mức, ngay cả gã định làm gì cũng biết không.

"Có gì khó đâu, để ta xem thiên tượng!" Nói xong, Vô Cực không nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn nữa, nhắm mắt lại, ra vẻ xem xét bầu trời.

"Quan sát thiên tượng?

Từ thiên tượng có thể phá giải thiên cơ sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút kinh ngạc nhìn Vô Cực, gã muốn biết Vô Cực có thật sự thần thông đến vậy không.

Nữ Oa thì càng kinh ngạc hơn.

Ở bên cạnh Vô Cực lâu như vậy, nàng chưa bao giờ nghe nói Vô Cực biết quan sát thiên tượng, giải đoán thiên cơ.

Lúc này thấy Vô Cực như vậy, lại không giống đang giả vờ, không khỏi càng thêm sùng bái Vô Cực.

"Đại huynh… thật sự đang quan sát thiên tượng, trông lợi hại quá." Nữ Oa không khỏi kích động nói.

Một lúc sau, Vô Cực dừng lại, rồi lắc đầu.

"Sao vậy?

Chẳng lẽ Vô Cực đạo hữu không nhìn ra được ta đến đây lần này

là vì chuyện gì sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn mở miệng nói, đùa gì vậy, trong thiên hạ, không có mấy người có thể đoán được Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn làm gì.

Là cường giả mạnh nhất giữa trời đất, những chuyện liên quan đến Nguyên Thủy Thiên Tôn, chưa từng có ai có thể nhìn thấu.

Vô Cực trước mắt muốn thông qua quan sát tinh tượng mà đoán ra chuyện của gã, không khỏi khiến gã có chút buồn cười.

Là kẻ mạnh nhất, sao có thể bị người khác từ trong thiên cơ mà nhìn trộm được.

"Ngươi nghĩ sao?" Thế nhưng, đối mặt với lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Vô Cực mở miệng hỏi ngược lại.

"Không… không thể nào, sao có người có thể từ trong thiên cơ nhìn trộm được chuyện liên quan đến ta, ta không tin." Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức nói, là một sinh linh của thế giới này, gã không tin, một tồn tại yếu hơn mình, có thể nhìn thấu động cơ hành sự của mình.

"Không tin sao?

Ta cũng biết, ngươi chắc chắn không tin, chuyện của ngươi, trong thiên cơ, không ai có thể nhìn thấy, nhưng, mọi chuyện đều có ngoại lệ, ta chính là ngoại lệ đó." Vô Cực cười nói: "Ngươi đến đây, quả thực là vì chuyện của tiểu muội ta, còn vì chuyện gì, thì là muốn thêm vào thiên cung một vài đại tướng, còn về việc thêm vào, trong tay ngươi, chẳng phải có một cái Phong Thần Bảng sao?" Vô Cực vừa nói vừa cười nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trong lòng hắn cũng đang nghĩ, chuyện này, trước khi xuyên không hắn đã tìm hiểu rất kỹ rồi, bây giờ chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi.

“Ngươi… làm sao ngươi biết?” Nguyên Thủy Thiên Tôn kích động đi về phía Vô Cực.

Bao nhiêu năm rồi, gã chưa từng gặp người nào lợi hại như vậy, chỉ quan sát thiên tượng, đã có thể nhìn thấu tất cả mục đích của gã, thực sự quá mức khiến người ta không dám tin.

Chuyện liên quan đến gã mà Vô Cực còn nhìn thấu được, nếu là chuyện của người khác, chẳng phải Vô Cực có thể tùy ý nhìn ra sao?

Đối mặt với một thần nhân như vậy, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn không khâm phục, thì đó là giả.

“Tự nhiên là quan sát thiên tượng, từ trong sự vận hành của thiên đạo mà suy ra, sao vậy?

Chẳng lẽ những gì ta nói đều sai?” Vô Cực nhíu mày, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, còn Nữ Oa thì ở một bên, không nói một lời, nghe cuộc đối thoại giữa Vô Cực và Nguyên Thủy Thiên Tôn, sự sùng bái đối với Vô Cực của nàng ngày càng sâu sắc.

Chương 353

Không ngờ đại huynh lại có năng lực như vậy, thật khiến người ta không thể tin được.

"Không… không có, đạo hạnh của Vô Cực đạo huynh, thực sự khiến người ta khâm phục, vốn tưởng rằng giữa trời đất, không còn ai có thể nhìn thấu ta, để Vô Cực đạo huynh chê cười rồi." Nguyên Thủy Thiên Tôn lắc đầu, sau đó nói.

"Không có không có, cũng không phải ta biết mọi thứ, ta chỉ bắt được thông tin từ trong đại đạo, huynh không cần phải như vậy." Vô Cực mở miệng nói.

"Đúng rồi, Vô Cực đạo huynh, ta đến đây lần này, quả thực là muốn nhờ Nữ Oa tiểu muội giúp ta một việc, liên quan đến chuyện Phong Thần, không biết Vô Cực đạo huynh thấy thế nào?" Dù sao lý do đến đây cũng đã bị Vô Cực nhìn thấu, vậy thì Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không tiếp tục giả vờ nữa.

Nếu thật sự làm vậy, e rằng chỉ khiến Vô Cực và Nữ Oa coi thường.

"Ha ha, tiểu muội của ta, đã sớm giúp ngươi một chuyện, chẳng lẽ chuyện Phong Thần cuối cùng, cũng cần nàng ấy làm sao?

Hơn nữa, ta vừa quan sát thiên tượng, cũng đã nhìn ra mọi chuyện gần như rõ ràng, Phong Thần Bảng, thực sự không thích hợp để tiểu muội ta làm." Vô Cực lắc đầu, sau đó nói.

Đùa gì vậy, để Nữ Oa đi Phong Thần?

Tuy bây giờ không có việc gì làm, nhưng loại việc tốn sức này, Vô Cực không có chút hứng thú nào.

Hơn nữa, hắn cũng không nỡ a.

Đương nhiên rồi, còn một điểm quan trọng nhất, chuyện này vốn là của Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại muốn để tiểu muội của mình đi làm, đây là chuyện gì vậy?

Vô Cực tự nhiên sẽ không đồng ý.

"À… Vô Cực đạo huynh, huynh vừa mới ở đây, không phải đang tìm việc gì để làm sao?

Đây chẳng phải là một việc sao?

Chuyện này, có thể để huynh làm trong một thời gian dài đấy." Nguyên Thủy Thiên Tôn tiếp tục nói, dùng lời lẽ ngon ngọt để dẫn dắt Vô Cực.

"Đại huynh, muội…" Nghe lời nói của lão già Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nữ Oa ở một bên cũng có chút động lòng.

Đối với những lời Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, Nữ Oa cảm thấy không có vấn đề gì, hơn nữa Phong Thần, chuyện này nếu làm tốt, cũng là một việc có thể nhận được công đức.

"Lão già, đừng nói nữa, ta sẽ không đồng ý, lúc ta vừa nhìn trộm thiên cơ, biết rằng nếu để tiểu muội ta làm chuyện này, nhất định sẽ có biến số, tiểu muội của ta, cũng có khả năng sẽ ứng kiếp." Vô Cực tiếp tục nói, tiếp tục lừa gạt lão già Nguyên Thủy Thiên Tôn, lời đã nói đến mức này rồi, lão già này chắc cũng không thể nào để tiểu muội của mình đi làm chuyện này nữa chứ?

Vô Cực thầm nghĩ trong lòng.

"Ứng kiếp?" Nghe Vô Cực nói, không chỉ Nữ Oa, mà cả Nguyên Thủy Thiên Tôn, khi nhìn về phía Vô Cực, đều có chút không thể tin được, cái quái gì vậy?

Những sinh linh sinh trưởng cùng trời đất, trên đời làm sao có thể có thứ gì khiến họ ứng kiếp chứ?

Cho nên, hai người khi nhìn về phía Vô Cực, đều có chút không dám tin, lời Vô Cực nói rốt cuộc là thật hay giả.

"Vô Cực đạo hữu, những gì huynh nói, là thật sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn mở miệng hỏi, khi nhìn về phía Vô Cực, ánh mắt của gã chăm chú nhìn Vô Cực.

"Tự nhiên là thật, nếu không, chỉ là một chút chuyện nhỏ như vậy, sao ta có thể ngăn cản?

Hơn nữa đây cũng là một việc có công đức lớn, chẳng lẽ ta sẽ vì thế mà ngăn cản tiểu muội của ta sao?" Vô Cực nói.

Trên đời này, công đức là thứ không thể cầu được, nếu thật sự nhận được công đức, thì thực lực của người đó cũng sẽ tăng trưởng theo, đối với bất kỳ ai, đây đều là sự cám dỗ không thể cưỡng lại.

Cho nên, khi Vô Cực nói ra những lời như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Nữ Oa đều có phần tin tưởng.

"Đại huynh, để muội đi làm đi, chuyện này muội nhất định có thể làm tốt, đã là kiếp nạn của muội, muội nên đi độ." Nữ Oa nhìn Vô Cực, sau đó nói, trước đó vốn không muốn đi làm, nhưng Vô Cực đã nói như vậy, thì tự nhiên không nên lùi bước.

Phải biết rằng, những sinh linh như họ, điều không sợ nhất, chính là những kiếp nạn như thế này.

"Đùa gì vậy?

Chuyện này phải nghe ta, không được tự ý quyết định." Vô Cực, người vốn luôn dịu dàng với Nữ Oa, lập tức nói.

Điều này khiến Nữ Oa, người vốn định nói thêm, phải ngậm

miệng lại, đại huynh chưa bao giờ dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với nàng, trong một lúc, Nữ Oa cũng ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc, nếu là kiếp nạn bình thường, e rằng đại huynh cũng sẽ không đối xử với nàng như vậy.

Còn Nguyên Thủy Thiên Tôn ở một bên, thì ngây người tại chỗ.

Trước khi đến đây, gã cũng đã suy diễn một lần, cảm thấy chuyện này, để Nữ Oa làm là thích hợp nhất, căn bản sẽ không có rủi ro, nhưng bây giờ Vô Cực lại nói như vậy, nhất thời gã không biết nên làm gì.

Chẳng lẽ suy diễn của mình sai rồi sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi thầm nghĩ.

Dù sao thì, Vô Cực trước mắt, vừa rồi chỉ là tùy ý nhìn thiên tượng, đã nói ra hết mục đích của gã, khiến gã đối với thuật suy diễn của Vô Cực, cũng có phần khâm phục.

Một Vô Cực lợi hại như vậy, sao có thể nhìn sai được chứ?

Cho nên so sánh lại, gã cảm thấy, chuyện này, chắc là gã đã tính sai.

Cho nên sau khi nghe Vô Cực nói, gã không dám nhắc đến chuyện này nữa.

"Vô Cực đạo hữu, không biết huynh có người thích hợp nào không?

Giúp ta hoàn thành đại điển Phong Thần lần này?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Vô Cực, nghiêm túc mở miệng hỏi.

"Vậy thì tự nhiên có, đương nhiên, chuyện này đối với ngươi, có lẽ sẽ gian nan, nhưng khi ngươi hoàn thành xong chuyện này, cũng sẽ nhận được công đức lớn tương ứng, chuyện này nếu thật sự để

ngươi đi hoàn thành, căn bản không có chút nguy hiểm nào.” Vô Cực mở miệng nói.

“Ồ?

Không biết Vô Cực đạo huynh nói, người đó là ai vậy?

Xin Vô Cực đạo huynh nói rõ.” Nguyên Thủy Thiên Tôn một mặt nghiêm túc nhìn Vô Cực.

Đã Vô Cực nói như vậy, gã cũng yên tâm rồi, dù sao chuyện này, nếu thật sự để gã đi làm, căn bản không có ai dám ngăn cản, đến lúc đó chuyện này, cũng không thể nào thực sự làm được công chính.

Chương 354

Chỉ có để người khác đi làm, mới có thể vào lúc cần xảy ra biến số thì xảy ra biến số, như vậy, công đức cuối cùng, mới không thiếu một chút nào.

"Người này, ta cũng không tiện nói thẳng ra, dù sao, cũng là đệ tử của ngươi, cũng là chuyện nhà của ngươi." Vô Cực nói đến đây thì không nói tiếp nữa, rõ ràng là đang cố tình khơi gợi sự tò mò của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Đệ tử của ta?" Nghe Vô Cực nói vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền có chút ngây người.

Sao có thể là đệ tử của mình được?

Tuy Nguyên Thủy Thiên Tôn có nhiều đệ tử, nhưng người có thể đảm đương trọng trách lần này, căn bản không có ai.

Đương nhiên, đó cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn mà thôi.

Dù sao thì, trong số những đệ tử đó, cũng có vài nhân vật lợi hại, ví dụ như Tiên Hạc, mỗi người thả ra ngoài, đều có thể trở thành đại nhân vật khuấy động phong vân.

Nhưng, nhiệm vụ lần này là để người đó đi giúp thiên đình tuyển mộ nhân tài.

Nhiệm vụ Phong Thần lần này, không phải là chuyện nhỏ, không thể đùa giỡn, cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn, không dám giao chuyện này cho những đệ tử của mình đi làm.

Lỡ như chuyện này bị họ làm hỏng, thì trách nhiệm đều thuộc về Nguyên Thủy Thiên Tôn cả.

Chuyện lần này không phải là đùa giỡn, cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, mới đến tìm Nữ Oa, muốn để Nữ Oa giúp mình hoàn thành nhiệm vụ này, còn hỏi tại sao gã không đi?

Đùa gì vậy, đường đường là Nguyên Thủy Thiên Tôn, dưới tay có nhiều đệ tử như vậy, nếu chuyện này cũng phải đích thân ra tay, truyền ra ngoài chẳng phải để người ta chê cười sao?

Còn một điểm nữa là như đã nói trước đó, nếu gã thật sự đi, thì thật sự không tốt, có khả năng sẽ làm thay đổi một số cục diện ở phàm gian.

Còn về Nữ Oa, chuyện lần này là do nàng gây ra, nếu để nàng đi, cũng chỉ là đi kết thúc nhân quả mà thôi.

Nghĩ đến đây, Nguyên Thủy Thiên Tôn chăm chú nhìn Vô Cực.

Đã Vô Cực nói là chuyện nhà của gã, vậy thì gã muốn nghe từ miệng Vô Cực, rốt cuộc là đệ tử nào có thể đảm đương nhiệm vụ lần này.

"Đại huynh, chẳng lẽ huynh đang đùa với Nguyên Thủy sao?

Chuyện lần này, muội đi còn có khả năng ứng kiếp, nhưng tại sao đổi thành đệ tử dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn đi lại không có chuyện gì?" Nữ Oa có chút không hiểu hỏi.

Nghe Nữ Oa hỏi vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn ở một bên cũng tò mò nhìn Vô Cực.

Đã Nữ Oa mở miệng hỏi, chuyện này, gã không cần phải tự mình hỏi nữa.

Nữ Oa hỏi thì tốt hơn gã hỏi, dù sao thì, mối quan hệ giữa Nữ Oa và Vô Cực, tốt hơn so với người khác không biết bao nhiêu lần.

Trên đời này, nếu có ai có thể khiến Vô Cực thay đổi chủ ý, hoặc ai có thể khiến Vô Cực liều mạng, thì người đó không ai khác chính là Nữ Oa.

Ngoài Nữ Oa ra, trên đời này, có lẽ không có chuyện gì có thể khiến Vô Cực lo lắng và quan tâm.

"Tiểu muội, chuyện nhà của Nguyên Thủy Thiên Tôn, là như thế này…" Lắc đầu, Vô Cực cũng biết, nếu không nói ra, đừng nói là Nguyên Thủy Thiên Tôn, e rằng ngay cả Nữ Oa cũng sẽ không tin lời hắn nói, cho nên hắn quyết định nói ra.

"Nói thật đi, muốn làm thành chuyện này, thực ra, không có quan hệ gì lớn với thực lực." "Người có thực lực càng mạnh, nếu muốn cưỡng ép can thiệp vào trật tự của phàm gian, có lẽ nghiệp quả nhiễm phải cũng sẽ càng nhiều, dù sao thì, thực lực quá mạnh, thiên đạo không cho phép tự ý can thiệp vào sự vận hành bình thường của trời đất." Vô Cực nói đến đây, liền trực tiếp dừng lại, sau đó nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn và Nữ Oa, muốn xem thái độ của hai người đối với những lời này.

"Không sai, Vô Cực đạo hữu quả nhiên lợi hại, ngay cả điểm này cũng có thể nói ra, hổ thẹn ta sống lâu như vậy, ngay cả một chút này cũng quên mất, may mà Vô Cực đạo hữu kịp thời nhắc nhở, nếu không, e rằng ta sẽ hại Nữ Oa." Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, tỏ vẻ đồng tình với những gì Vô Cực nói.

"Đúng là như vậy." Nữ Oa cũng gật đầu, lời đại huynh nói không phải không có lý, đó cũng là một trong những nguyên nhân mà chúng sinh có thể vận hành vô lo vô nghĩ dưới đại đạo.

Cũng chính vì có thiên đạo áp chế, có thiên đạo trói buộc, cho nên người ta mới không cậy mạnh hiếp yếu, tự ý đến những nơi như phàm gian để tàn phá phàm nhân.

Nếu không phải như vậy, những phàm nhân ở phàm gian, chỉ là xác thịt phàm trần mà thôi, nếu thật sự có một thượng tiên hạ phàm, chẳng phải có thể trong một ngày mà tàn sát hết tất cả phàm nhân sao?

Những chuyện như vậy, cấp bậc đạt đến Nữ Oa, cũng như Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng có.

Chỉ là không ngờ, Vô Cực vào lúc này, lại có thể nói ra những chuyện như vậy, vì vậy, không chỉ Nữ Oa, mà cả Nguyên Thủy Thiên Tôn, đối với Vô Cực đều có chút sùng bái.

Từ lúc hóa hình đến nay, Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa từng sùng bái ai, nhưng bây giờ, vị trí của Vô Cực trong lòng gã, đã xảy ra sự thay đổi to lớn, trong mắt gã, Vô Cực, không còn là người bình thường như trước nữa.

"Cũng chính vì như vậy, ta mới không để tiểu muội hạ phàm." Vô Cực tiếp tục nói: "Dù sao thực lực của tiểu muội, hiện nay có thể can thiệp vào quỹ đạo vận hành của đại đạo, nếu thật sự hạ phàm, e rằng sẽ nhiễm phải nghiệp quả." "Có lẽ đó cũng là kiếp nạn của nàng." Nhiễm phải nghiệp quả?

Bốn chữ này từ miệng Vô Cực nói ra, không chỉ Nữ Oa, mà cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có chút sợ hãi.

Sinh linh ở cấp bậc này, những thứ khác, căn bản không thể nào sợ hãi, nhưng đối với những thứ như nghiệp quả, lại sợ không kịp.

Dù sao thì, là những cường giả đỉnh cao của thế giới này, cũng chỉ có thứ này mới có thể làm hại họ.

"Cho nên, nếu muốn để người đi hạ giới hoàn thành chuyện lần này, thì để người khác đi sẽ tốt hơn, tốt nhất là loại người mới tu hành không bao lâu." "Thứ nhất, tồn tại như vậy, vừa đại biểu cho ý chí của chúng ta, thứ hai, cũng có một chút thực lực, ở nơi như hạ

giới, nếu chỉ để sống sót, cũng dễ dàng, ở nơi như hạ giới, đối với họ, căn bản không có nguy hiểm gì." Vô Cực nói đến đây, liền trực tiếp nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, ẩn ý của hắn đã rất rõ ràng.

"Mới tu hành không bao lâu?" Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút ngơ ngác, những đệ tử của gã, mỗi người đều có thời gian tu hành rất lâu rồi, ngay cả người tu hành thời gian ngắn nhất, cũng đã mấy chục năm.

Thật sự muốn tìm người như Vô Cực nói, thì không thể nào tìm được, vì vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp nhìn về phía Vô Cực, muốn hỏi ý kiến của hắn.

"Nếu thời gian tu hành quá dài, cũng không phải là không được, quan trọng là ở tu vi." "Nếu một người tu hành thời gian dài, nhưng ở phương diện cảnh giới lại thăng cấp chậm, thì cũng không sao cả." Nguyên Thủy Thiên Tôn còn chưa kịp nói, Vô Cực đã nói tiếp.

"Tu vi?" Nghe Vô Cực nói đến hai chữ tu vi, trong mắt Nguyên Thủy không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc.

Về tu vi, trong số những đệ tử của gã, người có tu vi thấp, cũng không phải là không có, đó chính là hai người Khương Thượng và Thân Công Báo.

Hai người này, cũng là những đệ tử cuối cùng của gã.

"Vô Cực huynh, những gì huynh nói, thật sự có thể thực hiện được sao?" Tuy Vô Cực nói rất nghiêm túc, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút lo lắng, bởi vì, trong ấn tượng của gã, hai người Khương Thượng và Thân Công Báo, thực sự… "Đương nhiên rồi, ta sau khi quan sát thiên tượng, đã suy diễn ra phương pháp." Vô Cực quả quyết nói, thực ra, hắn chỉ là có chút hiểu biết về tình tiết phát triển của thế giới Phong Thần Diễn Nghĩa mà thôi.

Nếu thật sự để Nguyên Thủy Thiên Tôn biết, e rằng sẽ chửi bới, hóa ra là một kẻ xuyên không, vô sỉ lừa gạt như vậy.

Đương nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn không biết tất cả những điều này.

“Suy diễn sao?

Chương 355

Vậy thì được rồi.” Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, còn về việc Vô Cực suy diễn ra cái gì, gã cũng biết, đó là bí mật của mỗi người, Vô Cực không thể nào nói cho gã biết chuyện này, càng đừng nói là dạy, dù sao thì, mỗi người đều có bí mật của riêng mình.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có bí mật của mình, có phương pháp đặc thù của mình.

Không thể nào khi người khác nghi ngờ, lại bắt đầu chứng minh cho đối phương thấy mình thật sự có thể thông qua phương pháp đặc thù mà biết được một số chuyện chứ?

Nếu thật sự làm vậy, thì vị trí của gã, e rằng chẳng bao lâu nữa, sẽ không giữ được.

“Được rồi, đã Vô Cực đạo huynh đã nói như vậy, vậy thì ta tạm tin một lần.” Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng cũng gật đầu, sau đó định rời đi.

“Đại huynh, huynh học được thuật suy diễn này từ khi nào vậy, có thể dạy muội một chút không?” Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đi, Nữ Oa không khỏi mở miệng hỏi.

Vốn tưởng rằng đại huynh đã rất lợi hại rồi, Nữ Oa trước đây đã rất sùng bái huynh ấy, nhưng không ngờ, đại huynh còn lợi hại hơn so với những gì huynh ấy nói, vì vậy, Nữ Oa mang theo ánh mắt sùng bái nhìn Vô Cực, muốn để Vô Cực dạy mình một chút.

“Dạy?

Tiểu muội, không phải ta không muốn a, chỉ là phương pháp này, trong trời đất này, cũng chỉ có một mình ta thích hợp mà thôi, nếu

không, em nghĩ đại huynh ta không muốn dạy em thêm vài thứ để phòng thân sao?" Nghe Nữ Oa nói vậy, Vô Cực lập tức vội vàng nói, khi bắt đầu lừa gạt Nữ Oa và Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn đã chuẩn bị sẵn để lừa gạt Nữ Oa, dù sao lòng hiếu kỳ của Nữ Oa rất nặng.

Vô Cực cũng biết, nàng chắc chắn sẽ hỏi về việc hắn học được thuật suy diễn, đến lúc đó nên lừa gạt thế nào, Vô Cực đã chuẩn bị sẵn rồi.

"A?

Vậy sao, em vốn muốn học chút gì đó, đã như vậy, vậy thôi đi." Nghe Vô Cực nói, Nữ Oa đành phải thôi.

Nàng cũng biết, giữa trời đất có những thứ huyền diệu, những thứ đó, chỉ khi có cơ duyên, mới có thể lĩnh ngộ được.

Lúc này Vô Cực đã nói không thể tu luyện, vậy thì cái gọi là phương pháp suy diễn này, e rằng không thích hợp với nàng, cho nên cũng không tiếp tục hỏi nữa.

"Đúng rồi đại huynh, trước đây vốn muội có việc để làm, nhưng bây giờ, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã bị huynh gọi đi rồi, tiếp theo muội nên làm gì đây?" Nữ Oa lại mở miệng hỏi.

Nghe Nữ Oa nói vậy, Vô Cực liền ngây người.

Đúng vậy, trước đây hắn và Nữ Oa đang suy nghĩ, rốt cuộc nên làm chuyện gì, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đến đây, và giao cho họ một nhiệm vụ hậu hĩnh.

Nhưng bây giờ, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã bị Vô Cực lừa đi, vậy thì, vấn đề nan giải lại quay trở lại.

Tiếp theo nên làm gì, đối với hai người Vô Cực, quả thực là một vấn đề, một vấn đề lớn.

Dù sao thì, họ đã vắt óc suy nghĩ rồi, nhưng vẫn không biết nên làm gì.

"Hay là như thế này đi tiểu muội, đã chúng ta không có việc gì để làm, vậy thì tìm chút việc để cho mấy đứa đệ tử đó làm đi, ta phụ trách âm thầm điều tra là được rồi, như vậy ta cũng không cần phải nhàm chán như bây giờ." Không còn cách nào khác, Vô Cực đành phải nói như vậy.

"Ồ?" Nữ Oa đối với những lời Vô Cực nói ra có chút không hiểu, chuyện gì vậy, rốt cuộc là để những đệ tử đó làm chuyện gì, làm chuyện gì chứ.

Vốn đã không có việc gì để làm, tại sao lại phải giao nhiệm vụ cho những đệ tử đó chứ?

Nữ Oa nhất thời lại rơi vào trầm tư.

"Hay là như thế này, nhiệm vụ của họ, ta ra, còn kết quả nhiệm vụ, do muội phán định là hoàn thành hay thất bại, muội thấy như vậy thế nào?" Vô Cực liền nói tiếp.

Thực ra, Vô Cực cũng không biết nên để họ đi làm nhiệm vụ gì, nhưng khi thấy Nữ Oa dùng ánh mắt đáng thương nhìn mình, Vô Cực biết, hôm nay nếu không tìm được việc gì để làm, thì Nữ Oa chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua, e rằng sẽ quấn lấy hắn cả ngày, đối mặt với một Nữ Oa như vậy, cũng không phải là lần đầu.

"Cái này, quả thực là một phương pháp không tồi, vừa có thể rèn luyện họ, muội cũng không cần phải nhàm chán như vậy." Nghe phương pháp của Vô Cực, Nữ Oa trực tiếp tán thành những gì hắn nói.

"Được rồi, đã như vậy, vậy chúng ta quay về một chuyến." "Ừm!" Nữ Oa nói, sau đó bắt đầu triệu hoán.

Lúc này, Thạch Cơ và những người khác, vừa mới dùng huyễn thuật để đối phó với Đế Tân, nhưng sau đó, đã nhận được lệnh triệu hoán của sư phụ.

"Phải làm sao đây sư tỷ, sư phụ tại sao lại gọi chúng ta vào lúc này, chẳng lẽ sư phụ thật sự đã xảy ra chuyện gì rồi sao?" Hồ Dật Tiên là người đầu tiên mở miệng, lúc này nàng đang đứng bên cạnh Đế Tân, nhìn Đế Tân cởi hết quần áo của mình, đối mặt với một chiếc giường làm những động tác xấu hổ đó.

Còn Thạch Cơ và Cơ Nhược Lan hai người, thì ở một bên xem say sưa tất cả.

Là yêu, từ nhỏ đã đơn thuần, đối với mọi thứ căn bản không hiểu rõ.

Đương nhiên, một số yêu ở phương diện này, có kinh nghiệm, nhưng đáng tiếc, mấy người họ đều không hiểu.

Dù sao thì họ vừa mới trưởng thành đã được Nữ Oa nhận làm đệ tử.

Đối với những việc mà Đế Tân đang làm trước mắt, mọi người đều tỏ ra tò mò.

Không phải là lần đầu tiên thấy, nhưng lại đều tỏ ra có hứng thú.

"Có thể làm gì được, hiện tại Đế Tân đang ở trong huyễn thuật của chúng ta, nếu thật sự chúng ta đi rồi, vậy thì Đế Tân tỉnh lại, chúng ta đều xong đời, kế hoạch bây giờ, chỉ có thể tăng thêm lực độ, để Đế Tân sớm kiệt sức, cũng chỉ có như vậy, mới có thể sớm đi vào giấc ngủ, đến lúc đó chúng ta lại rời đi, đi tìm sư phụ." Thạch Cơ lập tức nói.

"A?

Sư tỷ, chúng ta tất cả đều đi sao?

Nếu như vậy, Đế Tân lỡ như tỉnh lại, chúng ta phải làm sao đây?" Hồ Dật Tiên có chút lo lắng hỏi, đối với nàng, đây thực sự là một vấn đề.

Dù sao nếu tất cả mọi người đều đi, vậy thì đợi Đế Tân tỉnh lại, không có ai yểm trợ cho họ, đến lúc đó không bị phát hiện cũng khó.

"Hay là như thế này, Hồ Dật Tiên ở lại, ta và Cơ Nhược Lan đi tìm sư phụ, nếu có chuyện gì ta nhất định sẽ thông báo cho muội." "Ừm!

Muội đồng ý với cách làm của sư tỷ, dù sao tu vi của sư phụ mạnh như vậy, nếu thật sự gặp phải rắc rối, muội và sư tỷ hai người cũng không có cách nào giúp sư phụ, đến lúc đó đành phải đi tìm người khác giúp đỡ." Cơ Nhược Lan cũng mở miệng nói.

"Vậy à, được rồi, đến lúc đó nếu Đế Tân tỉnh lại, muội sẽ yểm trợ cho các tỷ, nói là các tỷ đi dạo hoa viên rồi, nhưng, muội chỉ có thể cố gắng hết sức kéo dài thời gian, các tỷ nhất định phải về sớm nhé." Hồ Dật Tiên nói.

"Được rồi, điểm này cứ yên tâm đi, sư tỷ bao giờ lừa muội?" Thạch Cơ cười nói, một nụ cười, trực tiếp khiến người ta cảm thấy toàn thân thư thái.

Không có cách nào, những gì Khương Thượng nói, so với những gì gã nói, căn bản không có điểm nào giống nhau.

Hơn nữa, lúc này gã đã nhận định, Khương Thượng cố ý làm như vậy, mục đích là để tranh sủng, tranh sự sủng ái của sư phụ.

Chương 356

"Sư huynh, lời này, huynh nói từ đâu ra vậy?" Khương Thượng không khỏi mở miệng hỏi.

"Ta… được rồi, ta không nói nữa, ngươi tiếp tục đi." Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi trên cao, Thân Công Báo cũng biết, căn bản không làm gì được Khương Thượng, chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi nói.

"Sư tôn, đây là câu trả lời của đệ tử cho ngài." Thế nhưng, khi Thân Công Báo vừa ngồi xuống, Khương Thượng đã mở miệng nói.

"Ừm, không tệ không tệ, ta vốn tưởng rằng, ngươi chỉ biết ngủ, chuyện khác đều không biết, không ngờ, đối với điểm này, ngươi lại nhìn rất thấu triệt, không tệ không tệ." Nghe Khương Thượng nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi mở miệng nói.

"Chuyện… chuyện gì vậy?

Kết thúc rồi sao?" Sau khi nghe cuộc đối thoại giữa Khương Thượng và Nguyên Thủy Thiên Tôn, các sư huynh sư đệ, đều ngơ ngác.

Chuyện gì thế này, những gì Khương Thượng biểu hiện ra, căn bản không có gì, nhưng tại sao Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nói như vậy?

Mọi người đều không khỏi nhìn về phía Khương Thượng, muốn từ đó có được câu trả lời.

"Không sai, những gì Khương Thượng nói, rất không tệ." Nguyên Thủy Thiên Tôn hài lòng gật đầu, sau đó cười nói.

"Sư tôn, con không phục, tại sao những gì Khương Thượng nói

lại đúng, còn của con nói tốt như vậy, ngài lại ngay cả khen con cũng không có, chẳng lẽ những gì con nói, không phải là chân lý sao?" Nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn khen ngợi Khương Thượng, Thân Công Báo không khỏi mở miệng hỏi.

Gã không phục, dù sao, những gì Khương Thượng nói, khiến người ta cảm thấy huyền diệu, chuyện này, căn bản không phải là như vậy.

"Không phục?" Nghe Thân Công Báo nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày, nhưng, sau đó liền giãn ra.

"Thân Công Báo, ta hỏi ngươi, vừa rồi có phải ngươi muốn động thủ với Khương Thượng không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn mở miệng hỏi.

"Quả thực như vậy, nhưng sư tôn, ngài ở đây, con sao có thể xuống tay được?" Thân Công Báo một mặt nghiêm túc nói.

Đùa gì vậy, ở trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh Khương Thượng, gã căn bản không dám động thủ.

Đương nhiên, cũng chỉ có kẻ ngốc như Thân Công Báo mới nói thẳng ra những lời này.

Nhưng, dù không nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có thể nhìn ra được, nói ra, cũng không sao.

"Bởi vì ta cảm thấy lời Khương Thượng nói, chính xác, còn của ngươi, quá phiến diện." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

"A?

Ý của ngài là gì vậy Thiên Tôn?" Thân Công Báo căn bản không biết ý của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tại sao lại nói như vậy.

"Thiên Tôn có ý gì, sư huynh, huynh có biết chuyện gì không?"

Một số sư đệ không hiểu tại sao Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nói như vậy, vội vàng hỏi sư huynh của mình.

Theo lý mà nói, sư huynh của họ theo sư tôn bên cạnh lâu như vậy, đối với lời của sư tôn, chắc hẳn sẽ hiểu rõ, cho nên những sư đệ này mới mở miệng hỏi.

Thế nhưng, sau khi hỏi, những sư huynh đó, đều chỉ lắc đầu, tỏ vẻ cũng không biết ý của sư tôn.

Thấy những đệ tử bên dưới, vẫn cứ lắc đầu như trống bỏi, trên trán Nguyên Thủy Thiên Tôn, không khỏi xuất hiện thêm vài vạch đen.

"Khương Thượng, ngươi nói cho họ biết, tại sao ta lại nói lời của ngươi có đạo lý." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn về phía Khương Thượng, cũng không biết tại sao lại hỏi Khương Thượng, dù sao Khương Thượng từ khi đến đây, mỗi ngày đều ngủ gà ngủ gật, chỉ có hôm nay, sau khi gã chủ động hỏi vấn đề, mới trả lời.

"Vâng, sư tôn." Sau khi trả lời Nguyên Thủy Thiên Tôn, Khương Thượng mới nhìn về phía các sư huynh đệ.

"Các vị sư huynh, Tử Nha xin chào." "Sư tôn sở dĩ phán định những gì Tử Nha nói là chính xác, chính như sư tôn đã nói, vừa rồi khi con trả lời vấn đề, Thân Công Báo sư huynh muốn đánh con, hoặc là mắng con, nhưng vì sư tôn ở đây, cho nên Thân Công Báo sư huynh không dám." "Và lý luận của Tử Nha cũng tương tự như vậy, cái gọi là thuận thế mà làm, là chỉ thuận đại thế, không phải tiểu thế, ở đây, sư tôn chính là đại thế, chúng ta các sư huynh đệ, chỉ là tiểu thế mà thôi." "Nếu con nói đúng, Thân Công Báo sư huynh, không phải sư tôn, các sư huynh cảm thấy, có hợp tình hợp lý không?" Khương Thượng hỏi mọi người.

"Ồ." "Thì ra là vậy!" Sau khi nghe Khương Thượng giải thích, mọi người đều không khỏi gật đầu.

Trước đó còn tưởng là đạo lý lớn gì, không ngờ, qua sự phân tích và giải thích của Khương Thượng, lại khiến người ta cảm thấy dễ hiểu như vậy.

"Hừ!" Sau khi nghe lời của Khương Thượng, Thân Công Báo không khỏi hừ lạnh một tiếng, tuy những gì Khương Thượng nói không sai, nhưng nghe vào tai gã, lại có chút gì đó không thoải mái.

Gã vốn là sư huynh của Khương Thượng, Khương Thượng không coi gã ra gì, sao có thể để gã nuốt trôi được cơn giận này.

"Thân Công Báo sư huynh, Tử Nha xin lỗi huynh ở đây, Tử Nha cũng chỉ là bàn luận chuyện trên thực tế, ngày thường, sư huynh vẫn là sư huynh của Tử Nha." Khương Thượng tự nhiên chú ý đến Thân Công Báo, lập tức mở miệng giải thích.

Đối với một số chuyện, theo thời gian trôi qua, theo sự hiểu biết của nàng ngày càng rộng, nàng cũng đã biết được một số chuyện.

Nhưng lần này, Vô Cực muốn làm chuyện này, thật sự không muốn để Nữ Oa biết.

Tiểu muội này, hắn cảm thấy, cứ để nàng giữ nguyên trạng thái hiện tại là tốt rồi.

"Vâng, đã như vậy, vậy sư bá có phân phó gì, cứ nói đi, con nhất định sẽ dốc hết toàn lực để hoàn thành." "Ta tự nhiên biết con sẽ dốc hết toàn lực để hoàn thành, dù sao chuyện này, có liên quan đến sư tôn của con." Khóe miệng Vô Cực lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

"Có liên quan đến sư tôn của con?" Hai nữ nhân đều lộ ra vẻ mặt có chút không thể tin được.

Sẽ là chuyện gì chứ?

Nhưng không cần hỏi, điểm này Vô Cực chắc chắn sẽ lập tức nói cho họ biết.

“Đúng vậy, sở dĩ để con đi làm chuyện này, cũng là sau khi thấy vẻ mặt vừa rồi của sư tôn con, ta mới tạm thời quyết định.” “Sư bá cứ nói đi, con nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ mà sư bá giao phó.” Nghe Vô Cực nói như vậy, Thạch Cơ vội vàng bảo đảm.

Đùa gì vậy, trên thế giới này, lúc này, đối với nàng, lúc này cũng chỉ có Vô Cực và Nữ Oa là người thân thiết nhất.

Dù sao thì, mạng của nàng cũng là do Nữ Oa mà mới được kéo dài.

Nếu không phải vì Nữ Oa, sao nàng có thể được sống lại.

“Được rồi, bây giờ không phải các con đều ở trong vương cung rồi sao?

Đã như vậy, vậy thì trước tiên hãy cho Đế Tân một chút trừng phạt đi.” “Trừng phạt?” Hai nữ nhân đều có chút không hiểu nhìn Vô Cực.

Đế Tân là ai, là vua mà, một tồn tại như vậy, ở nhân gian, có thể nói là không ai dám chọc vào.

Lúc này nàng cũng chỉ là một phi tử của Đế Tân mà thôi, nếu muốn báo thù Đế Tân, vậy chẳng phải là phải dùng thủ đoạn phi thường sao?

Chương 357

"Chuyện này cũng không có gì khó, chỉ là cần các con làm một số việc mà thôi, còn làm như thế nào, thì phải xem tình hình của các con hiện tại ở thành Triều Ca rồi." Vô Cực tiếp tục nói.

"Xin sư bá phân phó." "Được rồi, đã như vậy, vậy ta nói đây, các con sau khi đến thành Triều Ca, liền bắt đầu động thủ với người nhà của Đế Tân đi, hắn không phải cho rằng vương triều của mình sẽ mãi mãi thịnh vượng sao?" "Ta sẽ chặt đứt gốc rễ của hắn trước, để hắn nhìn cho rõ." Vô Cực trực tiếp nói.

"Ý của sư bá là, giết hai đứa con trai của Đế Tân?" "Đúng vậy, chỉ có như vậy, mới có thể khiến Đế Tân phát điên, hơn nữa, nếu ta đoán không sai, đệ tử dưới trướng của Nguyên Thủy Thiên Tôn là Khương Tử Nha, sẽ bắt đầu hạ giới trong vài ngày nữa." "Đồng thời, người đi cùng, còn có Thân Công Báo." "Khương Tử Nha?

Thân Công Báo?" Đối với hai người này, Thạch Cơ có chút hiểu biết, dù sao hai người này cũng là đệ tử dưới trướng của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Ừm, là hai người họ." "Sư bá, lần này họ hạ giới để làm gì vậy?" Thạch Cơ có chút không hiểu mở miệng hỏi.

Theo nàng thấy, hai người này, đều không phải là những đệ tử có thứ hạng cao trong số các đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lần này lại muốn hạ giới, khiến Thạch Cơ không hiểu.

"Điểm này lát nữa ta và sư tôn con sẽ nói cho con biết sau." "Con chỉ cần biết, trong vòng năm ngày, ít nhất cũng phải để Đế Tân mất đi một đứa con trai." Vô Cực nói.

“Vâng, nhưng xin nghe sư bá phân phó.” Hai người vừa giải thích vừa đồng thanh trả lời.

“Đã như vậy, vậy không còn chuyện gì nữa, ta đến chỗ tiểu muội đây.” Vô Cực nói rồi từ từ đứng dậy.

Suốt thời gian này, hắn đều ngồi trên đất.

“Xong rồi sao?” Khi Vô Cực vừa đến nơi, Nữ Oa đã mở miệng hỏi.

Tuy tò mò Vô Cực rốt cuộc để Thạch Cơ đi làm gì, nhưng nàng cũng không hỏi.

Dù sao thì, tất cả những gì Vô Cực làm dường như đều không muốn để nàng biết, nàng vốn luôn nghe lời Vô Cực, tự nhiên cũng không thể nào hỏi.

“Ta đã giao phó hết những việc cần làm cho họ rồi, tiếp theo, bắt đầu chuyện mà ta đã nói trước đó.” Vô Cực nói.

Chuyện đó, tự nhiên là chuyện mà trước đây hắn đã nói với Nữ Oa, sắp xếp nhiệm vụ cho đệ tử của Nữ Oa, sau đó để họ đi hoàn thành nhiệm vụ, còn Nữ Oa và Vô Cực hai người, thì sẽ đánh giá mức độ hoàn thành nhiệm vụ của họ.

Cũng là vì quá nhàm chán, Vô Cực mới nói ra những lời như vậy.

“Đại huynh, muội chưa nghĩ xong, nên để họ làm gì đây, hơn nữa, lần này ở thành Triều Ca, có thể nói là từng bước nguy hiểm, nếu thật sự thất thủ…” Nữ Oa nói đến đây, thì không nói tiếp nữa.

“Có ta ở đây, họ lại không phải là người phàm, còn ở thành Triều Ca, ngoại trừ cái gọi là Văn Thái Sư ra, những người khác, cũng không có ai cần phải chú ý.” Vô Cực nói.

“Đại huynh nói đúng, nhưng để họ làm gì, muội thật sự chưa nghĩ

ra, hay là đại huynh ra một cái đi?

Nếu thật sự có thể, vậy cứ quyết định như vậy đi." Nữ Oa nói.

"Được rồi, đã như vậy, vậy ta bắt đầu đây." Vô Cực nói đến đây, không khỏi dừng lại một chút. khiến cho thân thể có chút suy kiệt, nếu không, một mình Đế Tân sao có thể làm khó được nàng.

Lúc này Hồ Dật Tiên ngay cả đứng cũng có chút không vững, càng không cần nói đến việc phải đỡ một người.

"Đại vương, để muội đỡ ngài đi." Nghe lời của Thạch Cơ, những thị tòng thị nữ đó mới đỡ Đế Tân, đi về phía tẩm cung.

"Ái phi, để nàng chịu khổ rồi." Thấy bộ dạng bước đi xiêu vẹo của Hồ Dật Tiên, Đế Tân tưởng rằng là do tối qua thời gian quá dài, mới khiến Hồ Dật Tiên ngay cả đi đường cũng không vững.

Thạch Cơ và Cơ Nhược Lan hai người đều không đỡ, có thể nói lên điều gì?

Chỉ có thể nói lên rằng tình hình của hai người, e rằng còn tệ hơn so với Hồ Dật Tiên.

Trong một lúc, Đế Tân quên mất chuyện của Dương Quý Phi, quay người nói với Hồ Dật Tiên và những người khác.

"Đại vương, ngài nói gì vậy, có thể hầu hạ đại vương, là phúc phận của muội." Hồ Dật Tiên vội vàng nói.

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của nàng, Thạch Cơ và Cơ Nhược Lan hai người đều không khỏi cảm thấy khâm phục.

Cũng chỉ có Hồ Dật Tiên có bản lĩnh như vậy, giả làm phụ nữ cũng giả giống như vậy.

Ngoài thành Triều Ca, sau khi Khương Tử Nha vào thành, phía sau hắn, Thân Công Báo, người vẫn luôn đi theo sau hắn, lúc này cũng bắt

đầu đi vào thành Triều Ca.

Thành Triều Ca, Thân Công Báo không phải là lần đầu tiên đến, mấy lần trước đến đây, gã đã phát hiện ra những thay đổi trong vương cung.

Và, người đi theo sau Dương Quý Phi đến nhà Văn Thái Sư, cũng chính là gã.

Lúc này lại đến thành Triều Ca, trong mắt Thân Công Báo, tràn đầy niềm vui.

"Thuận ứng đại thế, bây giờ không phải cũng đã đến thành Triều Ca rồi sao?

Có bản lĩnh thì đi đến những nơi như Tây Kỳ đi chứ?" Nhìn bóng dáng Khương Tử Nha biến mất ở cuối con đường, Thân Công Báo không khỏi lẩm bẩm.

Nếu gã đoán không sai, bây giờ sao có thể là Khương Tử Nha nhận được nhiệm vụ do sư phụ giao phó.

Lần này đi theo sau Khương Tử Nha, Thân Công Báo muốn xem xem, tiếp theo Khương Tử Nha sẽ làm gì.

Đương nhiên, còn có một cách nghĩ khác, đó là khi Khương Tử Nha làm việc, tiện thể phá rối vài lần, cuối cùng, để đối phương phải nhìn mình bằng con mắt khác, đợi khi trở về, có thể ở trước mặt các sư huynh đệ oai phong một phen.

Quan trọng nhất là, nếu có thể nhận được sự tán thưởng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, thì càng tốt hơn.

"Con đường này thông đến khu dân cư, một con đường khác thông đến vương cung, con đường còn lại, thông đến phủ của các đại thần." Nhìn con đường trước mắt, Thân Công Báo nói.

“Người thông minh, biết rằng muốn gặp Đế Tân, thì phải có sự giúp đỡ của người khác.” Nhìn con đường mà Khương Tử Nha lựa chọn, Thân Công Báo không khỏi mở miệng nói.

Con đường mà Khương Tử Nha lựa chọn, chính là hướng đi đến phủ của các đại thần.

Sau khi thấy hắn lựa chọn con đường này, Thân Công Báo tự nhiên biết hắn muốn làm gì.

Vì vậy, gã lại đi theo.

Chương 358

Trên một con đường không xa phủ của Văn Thái Sư, lúc này, trên con đường này, Khương Tử Nha trực tiếp lấy ra một tấm vải trắng, cùng với bút mực.

Bút chấm vào mực nước, Khương Tử Nha trực tiếp viết lên tấm vải trắng một hàng chữ.

"Thụ mệnh vu thiên!" Bốn chữ lớn, lập tức khiến những người đi trên đường, đều đổ dồn ánh mắt về phía Khương Tử Nha.

Đương nhiên, một số người biết chữ, sau khi thấy những chữ này của Khương Tử Nha, đều lập tức lùi ra xa, căn bản không dám đến gần Khương Tử Nha.

Đùa gì vậy.

Thụ mệnh vu thiên?

Đó không phải là thiên tử sao?

Vua hiện nay, chính là Đế Tân, Đế Tân tàn nhẫn độc ác.

Nếu để Đế Tân biết, có người dám tự xưng là thụ mệnh vu thiên, vậy thì mất đầu, còn là nhẹ.

Đây cũng là một chiến lược marketing của Khương Tử Nha.

Hắn tự nhiên biết, mấy chữ này không thể tùy tiện viết, nhưng, nếu không làm như vậy, thì muốn gặp Đế Tân, e rằng sẽ khó.

Muốn gặp Đế Tân càng sớm càng tốt, vậy thì, chỉ có thể mạo hiểm đi đường tắt.

"Vị tiên sinh này, xin hỏi trên tấm vải này của ngài, viết gì vậy?" Một lão nông không biết chữ, đi đến trước mặt Khương Tử Nha mở

miệng hỏi.

“Không có gì, bói mệnh thôi?” Đùa gì vậy, thấy nhiều người như vậy, đều lùi ra xa, Khương Tử Nha sao có thể không biết, những người này đang sợ hãi.

Vậy đã như vậy, Khương Tử Nha căn bản không thể nào nói ra những gì mình đã viết.

Nếu thật sự nói ra, gã này trước mắt chạy mất thì sao, vậy thì tiếp tục marketing thế nào?

“Bói mệnh?…” “Không sai, tại hạ chính là thần tử trên thông thiên văn dưới tường địa lý, còn về chữ, viết là thụ mệnh vu thiên…” “Thụ mệnh vu thiên?” Chỉ thấy lão nông đó co cẳng định chạy.

Giữa ban ngày ban mặt, chuyện này nếu thật sự truyền ra ngoài, vậy chẳng phải sẽ bị xem là đồng bọn của người này sao?

Ông ta không muốn chịu tội oan uổng này.

“Này ~ đợi đã, đợi đã, làm gì vậy?” Khương Tử Nha mắt tinh tay nhanh, trực tiếp kéo lão nông lại.

“Buông tay ra, đừng kéo ta, buông tay ra đi…” “Các vị, bói quẻ miễn phí, bói quẻ miễn phí, xem trước trả tiền sau, xem trước trả tiền sau.” Khương Tử Nha đứng dậy rồi trực tiếp rao lớn trên đường.

Nhưng, lại không có ai chịu đến gần hơn.

Đùa gì vậy, gã này tùy tiện kéo một người, đối phương đã có họa huyết quang, mọi người không muốn bị nguyền rủa.

Đương nhiên, mọi chuyện đều có thể xảy ra, lúc này, một thanh niên gánh củi đi đến bên cạnh sạp của Khương Tử Nha.

“Thật sự bói mệnh sao?” Thanh niên đó mở miệng hỏi.

Bởi vì, gã thấy Khương Tử Nha sau khi nguyền rủa người nông

phu trước đó, thanh niên thấy không vừa mắt, nói rằng bắt nạt người cũng không cần phải bắt nạt như vậy chứ.

Hơn nữa, người nông phu đó, vừa nhìn đã biết là một người thật thà.

“A, muốn bói không?” Khương Tử Nha hỏi.

“Ta không bói.” Thế nhưng, thanh niên lại cười lạnh vào lúc này.

Đùa gì vậy, bói quẻ?

Vốn không có chuyện gì cũng sẽ bị làm cho có chuyện chứ.

Thanh niên thầm nghĩ trong lòng.

“Không bói?

Vậy ngươi đến đây làm gì?

Ta ở đây chỉ bói mệnh.” Khương Tử Nha tiếp tục nói.

“Bói mệnh?

Vậy ta cũng giúp ngươi bói một quẻ nhé.” Thanh niên nói rồi bấm ngón tay, trông rất nghiêm túc.

Những người đứng xem ở bên cạnh, lúc này đều đang chờ xem kịch hay.

“Ta bói ra rồi, không quá ba ngày, ngươi sẽ gặp phải tai họa mất mạng.” Thanh niên mở miệng nói.

Lần này, khóe miệng Khương Tử Nha không khỏi co giật.

Đồ tốt.

Gặp phải một nhân vật còn ác hơn mình.

Nhưng Khương Tử Nha cũng không tức giận, ngược lại còn mang theo ánh mắt hứng thú nhìn về phía thanh niên.

“Chàng trai trẻ, nóng tính như vậy, những lời này, nên nói ít đi một chút thì tốt hơn, ta cái gì cũng không biết, chỉ riêng, bói mệnh thì rất chuẩn.” Khương Tử Nha mở miệng nói.

“Thần tiên, thần tiên đại nhân mau giúp ta xem xem, vận rủi trên người ta đã tan biến chưa.” Lời của Khương Tử Nha vừa dứt, một bóng người từ xa chạy tới.

Mọi người nghe có người gọi thần tiên, đều không khỏi quay đầu lại nhìn.

Sau đó, mọi người thấy, chính là người nông phu trước đó.

Chương 359

“Không phải là người nông phu vừa rồi sao?

Lại chạy về rồi?” Mọi người không khỏi đều nhìn về phía người nông phu đó.

Khi thấy tay của người nông phu, máu vẫn đang chảy không ngừng, trong mắt mọi người, đều xuất hiện sự không hiểu.

“Nói lại, vừa rồi tên thầy bói này hình như đã bói cho người nông phu này một quẻ, không lẽ…” “Thầy bói gì, nói cho hay vào, không thấy người nông phu này, thật sự gặp phải họa huyết quang rồi sao?” Một người khác trong đám đông vội vàng nói.

Dù sao thì, những người này đứng ở đây, cũng không ít thời gian rồi, chỉ là mọi người không ngờ, chỉ trong thời gian một tách trà, người nông phu vừa rồi, đã quay lại.

Hơn nữa, còn quay lại với một thân đầy máu.

Mọi người không khỏi hít một hơi lạnh, chẳng lẽ, vị thầy bói trước mắt này, thật sự là một vị thần tiên hay sao?

Nếu không, sao có thể bói chuẩn như vậy?

Vừa mới nói người nông phu này sẽ gặp họa huyết quang, người nông phu này đã quay lại.

Cùng lúc đó, khi thấy người nông phu này quay lại, khóe miệng Khương Tử Nha, cũng bắt đầu hiện lên một nụ cười.

Không còn cách nào khác, để có thể khiến nhiều người tin tưởng hơn, Khương Tử Nha đành phải giở chút thủ đoạn.

Đương nhiên, chuyện này cũng có chừng mực, chỉ là khiến người

nông phu này, bị một chút thương nhẹ mà thôi, vết thương nhẹ như vậy, căn bản không ảnh hưởng đến tính mạng của ông ta.

"Về rồi sao?" Khương Tử Nha mỉm cười hỏi.

"Thần tiên, xin ngài mau giúp ta xem xem vận rủi trên người ta đã tan hết chưa, vừa rồi là ta sai, không nên nghi ngờ thần tiên." Người nông phu một mặt nghiêm túc nói, khi nhìn về phía Khương Tử Nha, cả người trong mắt, đều lộ ra ánh mắt sùng bái.

Lời của vị thầy bói trước mắt này, thực sự quá chuẩn, không thể không tin, đối phương thực sự là một thầy bói.

"Ừm, bây giờ biết cũng không muộn, để ta xem cho ngươi." Không để ý đến thanh niên ở bên cạnh, Khương Tử Nha trực tiếp đến bên cạnh người nông phu, sau đó bắt đầu đi vòng quanh người nông phu một vòng.

"Không tệ không tệ, hôm nay ngươi gặp được ta là vận may của ngươi đó, con dao thái, nếu lệch thêm một chút nữa, e rằng hôm nay mạng nhỏ, đã mất rồi." Khương Tử Nha mở miệng nói.

"Dao thái?

Thần tiên, ngài thật sự là thần tiên, ngay cả điều này cũng có thể bói ra được, có thể gặp được ngài, là phúc lớn nhất của đời ta, thần tiên tại thượng, xin nhận của ta một lạy." Sau khi Khương Tử Nha nói vậy, người nông phu đối với Khương Tử Nha trước mắt, vô cùng khâm phục.

Người nông phu vốn chỉ muốn ăn một bữa cơm ở thành Triều Ca, nhưng ai ngờ, đầu bếp trong khách sạn đang làm món ăn, kết quả con dao lỡ tay, bay sang một bên, sau đó trên tay ông ta, để lại một vết thương.

May mà.

Con dao thái lần này, đã lệch đi một chút, nếu không, khi ông ta ngồi xuống, con dao thái đó cắt, trực tiếp vào cổ họng ông ta rồi.

"Không cần như vậy, ta đều đã nói rồi, lúc trước giúp ngươi là xem quẻ miễn phí." "Huống hồ, ngươi gặp được ta, cũng là duyên phận giữa ta và ngươi." Khương Tử Nha mặt không đỏ, tim không đập nhanh mà nói.

Được rồi, ở đây vốn dĩ không có một người quen nào, nếu không thì chắc chắn sẽ phải câm nín trước sự sáo rỗng của gã.

Chỉ mới bao lâu, để có thể nổi danh, gã cũng đã liều mạng, dùng cả an nguy tính mạng của người khác làm mồi nhử.

"Được rồi, cảm ơn thần tiên." Người nông phu tiếp tục hỏi: "Không biết thần tiên, những vận rủi trên người ta, đã hết chưa?" "Vận rủi không còn, mà còn có thêm một luồng tiên khí." "Tiên khí?" Nghe lời Khương Tử Nha, người nông phu sững sờ tại chỗ.

Không chỉ vậy, những người vây quanh Khương Tử Nha lúc này cũng dán chặt ánh mắt vào người gã.

"Không sai, tiên khí, nếu là người tu luyện, tiên khí này đối với họ có ích lợi rất lớn, có thể khiến thực lực tăng lên nhanh chóng trong thời gian ngắn." "Đương nhiên, luồng tiên khí này cũng chỉ nhỏ như sợi tóc mà thôi, cho dù tốc độ tu luyện nhanh, cũng chỉ có thể duy trì trong khoảng thời gian không tới nửa tuần trà." Khương Tử Nha tiếp tục lừa bịp.

"Vậy cũng có nghĩa là, tiên khí chỉ có tác dụng với tiên nhân thôi sao?" Người nông phu lập tức hỏi, trong mắt dường như có chút thất vọng.

"Không không không, ta không có ý đó, tiên khí nếu ở trên người tiên nhân, đó là tài nguyên tu luyện, còn nếu xuất hiện trên người

phàm nhân, thì tự nhiên có thể khiến phàm nhân gặp may mắn trong thời gian ngắn." "Ước chừng chẳng bao lâu nữa, ngươi sẽ gặp vận may, có thể sẽ gặp một chuyện khiến ngươi vui mừng, cũng có thể, dù chỉ đi trên đường, cũng có thể nhặt được tiền." Khương Tử Nha tiếp tục nói.

"Thật hay giả vậy?" Chàng trai trẻ ở một bên nghe Khương Tử Nha nói vậy, không khỏi trừng lớn mắt, người nông phu vừa rồi còn đang trong vận rủi, bây giờ đã gặp may rồi sao?

Lại còn có khả năng nhặt được tiền, khiến chàng trai không khỏi có chút hoài nghi.

Mặc dù chuyện lúc trước Khương Tử Nha nói đã xảy ra, nhưng chuyện tiếp theo, ai mà biết được gã có đang lừa người hay không.

"Đương nhiên là thật, ta quan sát thấy tiên khí chỉ về hướng đông, không bằng ngươi cứ thử đi về phía đông xem sao." Nói xong câu đó, Khương Tử Nha lại ngồi về chiếc ghế của mình.

".....

Thật sự có thể như vậy sao?" Chàng trai trẻ bị lời Khương Tử Nha nói làm cho kinh ngạc.

"Ngài thật sự là tiên sinh bói toán sao?" Chàng trai trẻ lại lên tiếng, lần này ngữ khí không còn ngông cuồng như lúc nãy.

"Đương nhiên rồi, ngươi định đi bán củi phải không?

Ta đề nghị, ngươi có thể gánh củi đi về hướng đông nam, nhiều nhất cũng chỉ năm dặm đường, đến lúc đó sẽ gặp được một người bằng lòng mua củi của ngươi, hơn nữa, củi của ngươi cũng có thể bán được giá tốt." Khương Tử Nha nhìn đống củi mà chàng trai trẻ đặt ở một bên nói.

"Thật sao?" "Thật!" "Được, nếu ngài đã nói vậy, vậy ta đánh cược

với ngài, nếu củi của ta có thể bán được……" "Số củi bán được, vừa đúng năm đao tệ!" Khương Tử Nha trực tiếp nói ra giá tiền của đống củi.

"Ngài có thể nói ra được số tiền bán củi là bao nhiêu sao?" Chàng trai trẻ sững sờ.

Vốn dĩ chỉ định đánh cược với Khương Tử Nha, nhưng không ngờ, đối phương lại nói ra cả giá cả.

Sau khi nghe giá cả, khóe miệng chàng trai trẻ lộ ra một nụ cười kỳ quái.

Đống củi này, đến lúc đó đòi ít tiền hơn một chút không được sao?

"Được, nếu ngài đã nói ra giá cả, vậy chúng ta hãy chờ xem, năm dặm đường, nhiều nhất cũng chỉ nửa canh giờ là ta có thể quay lại, ngài tốt nhất đừng đi đâu đấy." Chàng trai trẻ lập tức nói.

"Mọi người mau nhìn xem, vị tiên sinh bói toán này đánh cược với ta, nửa canh giờ sau ta sẽ quay lại, đến lúc đó mọi người hãy làm chủ cho ta." "Được, tiểu tử, ngươi đi đi, nơi này giao cho chúng ta……" Sau khi chàng trai trẻ hô hào một phen, liền rời khỏi đây, những người vây quanh Khương Tử Nha cũng dùng hai mắt nhìn chằm chằm vào gã, sợ gã chạy đi nơi khác lừa người khác.

Lúc này, mọi người đều đang chờ chàng trai trẻ quay lại, để xem xem, gã thầy bói trước mắt này, rốt cuộc có chuẩn xác đến vậy không.

Chương 360

"Mọi người cứ ở đây chờ một lát, không bao lâu nữa, có thể chứng kiến, những gì ta nói, rốt cuộc là thật hay giả." Khương Tử Nha lên tiếng nói.

"Được, nếu ngươi đã tự tin như vậy, vậy chúng ta sẽ ở đây chờ, ta cũng muốn xem thử, thiên hạ này có thật sự có thần nhân như vậy không, ngay cả củi bán được bao nhiêu tiền cũng có thể tính ra được." Một số người sau khi nhìn Khương Tử Nha, liền ngồi xuống bên lề đường, yên tĩnh chờ đợi thiếu niên đã rời đi kia.

Khương Tử Nha sau khi nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt không khỏi nở một nụ cười rạng rỡ.

"Lão trượng, trong nhà ta có chút đồ ăn, nếu ngài không chê, hãy ở lại dùng chút gì đó đi, dù sao cũng có chút duyên phận với huyền tôn của ta." "Nếu vậy, xin đa tạ lão trượng." Vốn định từ chối, nhưng cả ngày chưa ăn gì, đói có chút khó chịu, thế là trực tiếp không khách khí mà đồng ý.

Không lâu sau, khi chàng trai trẻ rời khỏi nơi ở của Quảng Thành Tử, trên người có đúng năm đao tệ.

Năm đao tệ, không sai một ly so với những gì Khương Tử Nha đã nói.

"Không ngờ hôm nay vận khí tốt như vậy, không chỉ bán củi nhanh như thế, còn được ăn một bữa no, quan trọng nhất là, kiếm được năm đao tệ." Chàng trai trẻ vừa đi về phía thành Triều Ca, trên mặt cũng hiện lên nụ cười mãn nguyện.

Không ngờ, gã thầy bói đó, cũng có chút bản lĩnh, ngay cả chuyện này cũng có thể tính ra được.

“Củi bán được bốn đao tệ, cộng thêm hôm nay là sinh thần của huyền tôn lão trượng kia, cho ta một đao tệ lấy thảo hỉ, như vậy không phải vừa đúng năm đao tệ sao?

Hình như giống hệt những gì gã thầy bói kia nói?” Đang đi, chàng trai trẻ bỗng nhớ tới vụ đánh cược với Khương Tử Nha, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười vô cùng kỳ quái.

“Chẳng lẽ, lúc trước ta thật sự đã trách lầm ngài ấy rồi?

Ngài ấy thật sự là một vị hoạt thần tiên?” “Nếu không phải như vậy, làm sao có thể tính toán chuẩn xác đến thế, không chỉ nơi ta bán củi, mà cả số tiền thu được từ việc bán củi cũng giống hệt nhau……” Trong phút chốc, trong lòng chàng trai trẻ bỗng dấy lên một cảm giác hoảng hốt.

“Chết rồi, ta đã đắc tội với thần tiên, trên đời này thật sự có hoạt thần tiên tồn tại.” Nghĩ đến đây, bước chân quay về thành Triều Ca của chàng trai trẻ lập tức nhanh hơn.

Chỉ hy vọng, Khương Tử Nha có thể ở nguyên chỗ đó chờ hắn quay lại, còn có những người kia, hy vọng họ có thể ở đó chờ, nếu không thì, hắn thật sự đã oan cho Khương Tử Nha rồi.

“Cũng không biết vị hoạt thần tiên đó tên là gì, có thiếu đệ tử không, nếu thiếu đệ tử thì…… ai, người như ta, nào có tư cách học bản lĩnh, trong nhà không chỉ có lão mẫu cần chăm sóc, còn có hai đứa trẻ vừa mới biết đi……” Trong thành Triều Ca, mãi không thấy chàng trai trẻ kia quay lại, ánh mắt của mọi người nhìn Khương Tử Nha đã trở nên ngày càng thú vị hơn.

“Ta thấy chàng trai trẻ đó cũng là người thật thà, chẳng lẽ không bán được củi, lúc này đang gánh củi trên đường quay về sao?” Một người trung niên lên tiếng nói.

“Ha, một gánh lớn như vậy, dù chỉ đi một đoạn ngắn cũng đã rất mệt rồi, huống chi là quay về từ nơi cách năm dặm, cho dù chàng trai trẻ đó có sức lực, nhưng cả ngày không ăn cơm, e là bây giờ cũng không chịu nổi nữa.” “Ai, một chàng trai trẻ tốt như vậy, sao không đi dạo trong thành, có lẽ sẽ gặp được người mua củi thì sao?

Lại cứ phải đi tin vào mấy gã thầy bói rởm này.” Những người đó vừa nói vừa nhìn về phía Khương Tử Nha, thầy bói rởm, đây là cách mấy người này gọi gã.

“Này, tên lừa đảo kia, chàng trai trẻ đó không phải là không quay lại được nữa chứ?” Cuối cùng, sau khi chờ gần một canh giờ, cuối cùng cũng có người lên tiếng.

“Ha, một canh giờ đã trôi qua rồi, nếu có thể quay lại, thì bây giờ cũng nên quay lại rồi.” Mọi người cũng lên tiếng hùa theo.

“Các vị đừng vội, mọi người hãy chờ thêm nửa tuần trà nữa, chàng trai trẻ đó, đang trên đường quay lại, lúc này, sắp đến cửa thành rồi.” Khương Tử Nha lên tiếng nói.

Đối mặt với những người này, trong lòng gã, không có chút hoảng loạn nào.

Nói đùa sao, có đại sư huynh siêu cấp trợ lực như vậy, gã có thể sợ hãi sao?

Vừa rồi đã nhận được truyền âm của Quảng Thành Tử, đã hoàn thành nhiệm vụ mà Khương Tử Nha giao cho.

“Nửa tuần trà?” “Được, nếu ngươi đã nói vậy, vậy chúng ta sẽ ở đây chờ, ta cũng muốn xem thử, nửa tuần trà sau, chàng trai trẻ đó có thể quay lại không.” Lập tức có người lên tiếng nói.

“Mọi người hãy nhớ kỹ bộ dạng của người này, nếu nửa tuần trà trôi qua, chàng trai trẻ đó không quay lại, người này nhất định là kẻ

lừa đảo……” “Dám dùng thủ đoạn này để lừa người, ta thấy dù có giết ngươi, thần tiên cũng sẽ không trách tội ta đâu……” Trong số những người này, có đủ loại người, không khỏi khiến Khương Tử Nha khi nghe thấy, khóe miệng cũng phải co giật mấy cái.

Không ngờ, những người trong thành Triều Ca này, lại hung hãn như vậy.

Chẳng lẽ là vì, thời gian gần đây, thầy bói trở nên nhiều hơn, mọi người bị lừa cũng nhiều hơn sao?

Khương Tử Nha không khỏi thầm nghĩ trong lòng.

Thời gian từng chút một trôi qua, một tuần trà công phu cũng không bao lâu, huống chi là nửa tuần trà.

Vì vậy, không bao lâu sau, ánh mắt của mọi người lại bắt đầu tập trung vào người Khương Tử Nha.

“Này, tên thầy bói kia, nửa tuần trà đã trôi qua rồi, chàng trai trẻ kia đâu?

Ở đâu……” “Sư tỷ, người cũng không yêu ta sao?” Nhìn về phía Thạch Cơ, Hồ Dật Tiên lại nói.

“Hử?” Nghe Hồ Dật Tiên dám trêu chọc mình, Thạch Cơ trực tiếp đấm mạnh vào đầu chó của hắn.

“A!

Sư tỷ, ta sai rồi, ta không dám nữa……” Trong tẩm cung, truyền ra tiếng hét thảm của Hồ Dật Tiên.

“Sư tỷ, đánh hay lắm!” “Đúng vậy, sư tỷ cố lên, tiểu hồ ly gần đây kiêu ngạo quá rồi.” Cơ Nhược Lan ở bên cạnh vừa nói vừa hoan hô, thấy tiểu hồ ly Hồ Dật Tiên bị Thạch Cơ dạy dỗ, nàng rất vui vẻ.

Hồ Dật Tiên, mới không gặp một ngày mà đã dám trêu chọc hai vị

sư tỷ, trong mắt Cơ Nhược Lan, hắn cần phải được dạy dỗ, phải bị đả kích.

Chỉ là, có sư tỷ Thạch Cơ ở đây, nàng không tiện ra tay, lúc này thấy Thạch Cơ ra tay rồi, tự nhiên là vui mừng.

"Này, sư tỷ, người không cần vui như vậy chứ, nói thật ta cũng không đắc tội gì nhiều với người, ta chỉ hỏi một câu, có yêu ta không, bây giờ xem ra, người thật sự không yêu ta, sư tỷ, tha mạng a……" Hồ Dật Tiên vừa chạy trốn vừa nói.

Đương nhiên, đây chỉ là hắn đang dùng truyền âm nói chuyện với đối phương mà thôi, dù sao, nếu thật sự nói lớn như vậy, e là Đế Tân cũng bị đánh thức.

Lúc này Vô Cực và Nữ Oa hai người, cũng đã đến nơi Xiển Giáo tọa lạc.

"Quý khách giá lâm, chưa thể nghênh đón từ xa, mong hãy hải hàm!" Khi Vô Cực và Nữ Oa hai người vừa mới đáp xuống, Nguyên Thủy Thiên Tôn không biết từ đâu đi ra, sau đó mang theo vẻ mặt tươi cười nói.

Lúc này, ở cổng sơn môn, tất cả đệ tử đều đã tập trung ở đây, đây là do Nguyên Thủy Thiên Tôn bảo Quảng Thành Tử đi sắp xếp.

Đối với chuyện Nguyên Thủy Thiên Tôn sắp xếp, Quảng Thành Tử tự nhiên không dám lơ là.

Thân là đại đệ tử dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn, y gần như đã bao thầu mọi việc ở đây.

Sư đệ có chuyện không biết đến hỏi, y phải giải đáp từng điều một, sư đệ gặp vấn đề cầu cứu, y cũng không thể từ chối.

Chương 361

Sư tôn có chuyện phân phó đi làm, cũng không thể chống lại.

Có thể nói, ngoài Nguyên Thủy Thiên Tôn ra, ở Xiển Giáo, Quảng Thành Tử có thể coi là người thứ hai, dù sao, y là người đầu tiên có thể gõ vang kim chung.

Hơn nữa, gần trăm vạn năm qua, y là người đầu tiên gõ vang kim chung.

Ở Xiển Giáo, ngoài Nguyên Thủy Thiên Tôn ra, y là người lợi hại nhất.

Lúc này, nhìn Vô Cực và Nữ Oa đều đã đến đây, Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa cười vừa đi về phía hai người.

"Không sao, không sao, ngược lại là tại hạ không mời mà đến, xin Thiên Tôn lượng thứ," nghe lời Nguyên Thủy Thiên Tôn, Vô Cực liền lên tiếng nói.

Nữ Oa ở một bên, sau khi gặp Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng hành một lễ, dù sao đều là người sống sót từ thời thượng cổ đến nay, ở nơi này, thời đại này, có người có thể tồn tại được, đối với họ, là chuyện tương đối hiếm thấy.

Giữa đôi bên, có thể không nảy sinh bất kỳ mâu thuẫn nào, đối với mọi người, đều là một cảnh tượng vui vẻ.

Dù sao, bất kể thế nào, mọi người đều là hậu duệ của Bàn Cổ.

"Ha ha ha, Vô Cực đạo hữu khách khí rồi, ta thật không ngờ ngài và Nữ Oa sẽ đến đây, cũng may, sau khi hai vị lên đường, ta liền tâm có cảm ứng, mới vội vàng bảo Quảng Thành Tử đi chuẩn bị, gọi tất cả đệ tử ra, là để họ được chiêm ngưỡng phong thái của Vô Cực đạo

hữu.” Nguyên Thủy Thiên Tôn lên tiếng nói.

“Ồ?” Nghe lời Nguyên Thủy Thiên Tôn, Vô Cực mới chú ý tới, lúc này hai bên đường, đã sớm đứng đầy môn đồ của Xiển Giáo.

Đương nhiên, cái gọi là tất cả, tự nhiên là đệ tử thân truyền của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Dù sao, ngoài đệ tử thân truyền, những người khác, căn bản không có tư cách gặp được tồn tại như Vô Cực.

“Đây chính là nội tình của Xiển Giáo sao?” Vô Cực lên tiếng nói.

“Vô Cực sư thúc, nội tình của Xiển Giáo chúng ta, không phải là mấy đệ tử chúng ta đâu, nếu nhất định phải nói, đó tự nhiên là sư tôn rồi.” Nam Cực Tiên Ông đứng ở một bên, sau khi nghe lời Vô Cực, lập tức đính chính.

“Ha ha ha, vị đạo hữu này nói quả thật, quả thật như thế!” Vô Cực che đi sự ngượng ngùng trong mắt, sau đó cười lớn nói.

“Vô Cực sư thúc, ngài lại sai rồi, chúng ta không phải đạo hữu của ngài, mà là sư điệt của ngài.” Nam Cực Tiên Ông tiếp tục nói.

Đừng thấy y già như vậy, nhưng, tuổi tác của y, trong mắt Vô Cực và những người khác, cũng chỉ như một đứa trẻ mà thôi.

Dù sao, Vô Cực và những người khác, đều là do một số bộ phận của Bàn Cổ thần tôn huyễn hóa thành hình, những tồn tại như vậy, nói là sinh ra cùng trời đất, cũng không sai.

Đối mặt với tồn tại như vậy, nếu trực tiếp gọi họ là đạo hữu, cũng quá…… Huống hồ, lúc trước Nguyên Thủy Thiên Tôn đã khen Vô Cực như vậy, lúc này Vô Cực đến, mọi người cũng biết, Vô Cực và sư tôn, cũng có chút giao tình.

Cho dù không có giao tình, vậy Vô Cực và Nguyên Thủy Thiên

Tôn, cũng là tồn tại cùng một thế hệ.

Nếu không thì, thật sự sợ đến lúc đó Nguyên Thủy Thiên Tôn gây khó dễ, tìm một số chuyện phiền phức để thử dò xét.

Dù sao bất kể thế nào, Vô Cực cũng không phải là người của thế giới này, chỉ là đã xem qua Phong Thần Diễn Nghĩa mà thôi.

"Ra là vậy à, trách không được, ta còn tưởng…… xấu hổ quá, xấu hổ quá." Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi nghe Vô Cực nói vậy, mới lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ.

Nhưng, Vô Cực có thể làm được điểm này, đã là rất giỏi rồi.

Sinh linh trên thế gian có ức vạn, nhưng, lại có ai có thể làm được đến mức độ như Vô Cực chứ?

Chỉ cần là thứ hắn muốn biết, đều có thể khắc ghi trong đầu, chuyện này, dù có nói ra ngoài, cũng sẽ không có ai tin đâu.

Đương nhiên, thế gian có ngàn vạn chuyện kỳ lạ, cũng không phải là không có ai tin, chủ yếu là, nói ra ngoài, thật sự quá hoang đường.

Đối với những gì Vô Cực nói, lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng không biết chuyện lần trước hắn nói là thật, hay chuyện lần này nói mới là thật.

Dù sao, hai lần Vô Cực nói đều không giống nhau.

Mỗi lần nói những lời này, hắn đều mặt không đỏ tim không đập, căn bản không giống đang nói đùa.

Cảnh tượng như vậy, ánh mắt như vậy, còn có những lời nói thẳng thắn như thế, bất kể là ai, cũng không thể xác định, không thể phân biệt được.

"Xấu hổ?" Nghe lời Nguyên Thủy Thiên Tôn, Vô Cực lập tức lên tiếng hỏi.

“Cũng không có gì, chỉ là, ai, Vô Cực đạo hữu đừng nói nữa, thực ra, lần này ngài có thể đến đây, ta rất bất ngờ, chỉ không biết, vì sao lại đến Xiển Giáo của ta?” “Ha ha ha, nguyên nhân là vì chuyện này à, tiểu muội, muội trả lời đi.” Hai người vừa mới vào trong đại điện, Vô Cực lên tiếng nói.

Nữ Oa chỉ chào hỏi Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc mới đến, sau đó vẫn luôn im lặng đi theo bên cạnh Vô Cực.

Lúc này, thấy Vô Cực nhìn về phía Nữ Oa, mọi người mới phản ứng lại.

Bấy lâu nay, chuyện của Nữ Oa, đều được truyền tụng rộng rãi, đối với Nữ Oa, người người đều tỏ ra tôn kính.

Dù sao bất kể thế nào, đó cũng là Nữ Oa thánh nhân, nếu không luyện đá vá trời, bây giờ trời đất e là cũng không phải như thế này.

Lúc này, sau khi nghe lời Vô Cực, ánh mắt của mọi người đều chuyển sang người Nữ Oa.

Thấy mọi người đều nhìn mình, tâm trạng của Nữ Oa lại không có chút kích động nào.

Dù sao, chuyện này, đối với nàng, không phải là lần đầu tiên.

Chỉ là vì ở bên cạnh Vô Cực, mới giống như một cô gái nhỏ mà thôi.

Ở bên ngoài, hình tượng nàng mang lại cho người khác, là hình tượng thánh nhân.

Sở hữu một dung nhan tuyệt thế khuynh quốc khuynh thành, không chỉ như vậy, trong thế giới này, có thể làm được như Nữ Oa, một nữ tử phong hoa tuyệt đại, là rất ít, có thể nói là ít đến mức gần như không có.

Vì vậy, khi nhìn về phía Nữ Oa, trong mắt mọi người không chỉ hiện lên vẻ kinh diễm, còn có ngưỡng mộ, ái mộ, cùng đủ loại cảm xúc.

Chẳng qua không đi để ý đến suy nghĩ của mọi người, Nữ Oa nhìn đại huynh một cái, sau đó lại nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Thiên Tôn, chúng ta đến đây lần này, quả thực có một số chuyện muốn thương lượng với Thiên Tôn." "Hửm?" Nghe lời Nữ Oa, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức sững sờ.

Chương 362

Tình huống gì đây, Nữ Oa thánh nhân có chuyện muốn thương lượng với mình?

Phải biết, mình và Nữ Oa, đều là cảnh giới thánh nhân, bây giờ Nữ Oa lại khách khí như vậy, trong lúc nhất thời, khiến ông có chút sững sờ.

Nhưng sau đó nghĩ lại, Nữ Oa và Vô Cực hai người đều đã đến đây, vậy chắc chắn là có chuyện.

Dù sao, nếu Vô Cực và Nữ Oa hai người đều không có chuyện gì, có thể đến đây sao?

Vì vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức hiểu ra.

"Nữ Oa thánh nhân không cần khách khí, mọi người đều biết, Nữ Oa luyện đá vá trời, đã lập được công đức to lớn, nếu không phải vì ngài, thiên hạ này, có lẽ đã sớm loạn thành một đoàn.

Bây giờ thế gian có thể trở thành như hiện tại, tất cả, đều là công lao của Nữ Oa thánh nhân, chúng ta đều là tiên thiên sinh linh, nếu có thể giúp được Nữ Oa thánh nhân chuyện gì, vậy thì, ta nhất định sẽ không từ chối." Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức nói.

Vừa nói, ông cũng hành một lễ với Nữ Oa, mới từ từ đi về phía chỗ ngồi của mình.

"Không biết Nữ Oa thánh nhân nói là chuyện gì?" Đi đến chỗ ngồi của mình ngồi xuống, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức lên tiếng hỏi.

Cùng lúc đó, những đệ tử kia, cũng đều lần lượt nhìn về phía Nữ Oa, muốn biết Nữ Oa rốt cuộc là vì chuyện gì mà đến nơi Xiển Giáo tọa lạc.

Dù sao, thực lực của Nữ Oa thánh nhân, là không thể nghi ngờ, ngay cả chuyện luyện đá vá trời, cũng có thể làm được.

Thiên hạ này, chẳng lẽ có chuyện khiến Nữ Oa thánh nhân cũng cảm thấy phiền phức sao?

Huống hồ bây giờ, bên cạnh Nữ Oa thánh nhân, còn có Vô Cực thực lực mạnh hơn cả nàng, dù Nữ Oa thánh nhân không làm được chuyện gì, vậy Vô Cực cũng không được sao?

Thế là, nghĩ đến đây, trong mắt mọi người lập tức đều là một mảnh mờ mịt, Nữ Oa rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì mà cả hai đều không thể làm được.

"Thực ra, chuyện này cũng không có gì, chỉ là trước đây ta đã thu ba đứa đồ đệ không ra gì, lúc này, chúng vẫn đang ở phàm gian hoàn thành nhiệm vụ ta giao, lúc này, e là Khương Tử Nha của quý phái, cũng đã ở phàm gian rồi nhỉ?

Quý phái và Triệt Giáo, vốn đã có mâu thuẫn, đến lúc đó, nếu Triệt Giáo không phái người xuống hạ giới tranh giành, e là ngay cả ta cũng không thể tin được.

Bởi vì lần này, Khương Tử Nha hạ giới, là vì Phong Thần Bảng mà đi.

Dù Phong Thần Bảng là linh bảo của quý phái, nhưng, đó cũng là linh bảo sinh ra cùng trời đất, đã như vậy, người của giáo phái khác, bất kể thế nào cũng sẽ đến tranh giành danh ngạch, không biết ta nói có đúng không?' Nữ Oa nói đến đây, lại nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Không sai, ta cũng chưa bao giờ coi Phong Thần Bảng là của một mình ai, chỉ là, chuyện lần này, lại có liên quan gì đến mấy đứa đệ tử kia của ngươi chứ?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lên tiếng hỏi, tỏ vẻ

không hiểu.

Đúng vậy, có lẽ chuyện lần này, cũng không phải là chuyện của hai giáo phái, dù sao, một số người, cũng hy vọng có thể được phong thần.

Lần này Khương Tử Nha hạ giới, vậy thì, chắc chắn sẽ có đủ loại yêu ma quỷ quái, tham gia vào lần phong thần này.

Đã như vậy, vậy thì, bất kể là người Triệt Giáo, hay người Xiển Giáo, đối với chuyện phong thần lần này, đều có cơ hội tham gia.

Dù sao, trời cao là công bằng, căn bản sẽ không vì người tổ chức Phong Thần Bảng lần này là người Xiển Giáo, mà chỉ có người Xiển Giáo mới có thể nhận được danh ngạch phong thần.

"Nói thì không sai, nhưng điểm này, phải để đại huynh của ta trả lời." Nữ Oa nói đến đây, nhìn về phía Vô Cực, trước mặt đại huynh, nàng vĩnh viễn chỉ cần làm một cô gái ngoan ngoãn, yên tĩnh đi theo bên cạnh đại huynh là được.

Thấy Nữ Oa như vậy, mọi người cũng chuyển ánh mắt sang người Vô Cực.

Chẳng qua, lúc này, trong lòng mọi người có rất nhiều suy nghĩ.

Vô Cực, vận khí cũng quá tốt rồi, Nữ Oa thánh nhân kinh diễm như vậy, danh động tam thập tam tầng thiên, lại nghe lời hắn như thế, làm sao có thể không khiến mọi người ngưỡng mộ.

Ngưỡng mộ thì ngưỡng mộ, lúc này, mọi người chỉ muốn biết, Vô Cực rốt cuộc sẽ nói ra chuyện gì.

"Nếu kết quả ta suy diễn không sai, lúc này Khương Tử Nha của quý giáo, đang ở thành Triều Ca, hoàn thành một loạt chuyện, dù sao chỉ có như vậy, mới có thể gây chú ý." "Sau khi thực sự tiến vào vương cung của thành Triều Ca, cũng là vương cung của Đế Tân, có

lẽ, sẽ bắt đầu sắp xếp những chuyện hắn muốn làm." "Đệ tử của tiểu muội ta, hiện đang ở trong vương cung, mấy đứa đệ tử của sư muội ta, chỉ là vừa mới nhập môn mà thôi, pháp thuật học được, căn bản không có bao nhiêu.

Huống hồ, bây giờ Thân Công Báo, e là cũng đang ở trong vương cung, nếu hai sư huynh đệ bọn họ liên thủ đối phó đệ tử của sư muội ta……" Nói đến đây, Vô Cực không nói tiếp nữa.

Nhưng những lời này nghe vào tai Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác, họ cũng biết Vô Cực đang lo lắng chuyện gì, là đang lo lắng cho đệ tử của Nữ Oa thánh nhân.

Nghĩ đến đây, mọi người cũng hiểu vì sao lúc trước Vô Cực lại nói những lời đó.

"Ra là vậy, ta còn tưởng……?, Thân Công Báo đã lén lút hạ phàm rồi?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này mới phản ứng lại.

"Đúng vậy, có vấn đề gì sao?" Vô Cực lên tiếng hỏi.

"Vô Cực đạo hữu, xin hỏi ngài làm sao biết được?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi lại.

"Cần phải biết sao?

Tự nhiên là suy diễn ra." "……" "Vô Cực đạo hữu, không phải ngài nói không biết thuật suy diễn sao?" "Không phải có hình chiếu sao?" "……" Đối với những lời Vô Cực nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi nghe xong, không khỏi trên trán xuất hiện mấy vạch đen.

Chết tiệt, có ai lừa người như vậy không?

Lúc trước nói không biết thuật suy diễn, bây giờ lại nói như vậy.

Cái gọi là hình chiếu, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng sẽ không tin, dù sao, Thân Công Báo và Vô Cực, không có chút quan hệ nào, Vô

Cực vừa rồi cũng nói, chỉ có người hoặc sự việc mà hắn quan tâm, mới có thể nhận được hình chiếu.

Nhưng Thân Công Báo ở đây, nếu chiếu theo lời Vô Cực nói lúc trước, thì thật sự không thông.

Đã như vậy, làm sao có thể tin lời Vô Cực nói.

"Được rồi, nếu đã như vậy, không biết Vô Cực đạo hữu hy vọng ta làm gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lên tiếng hỏi.

Vô Cực đến đây vì mấy đứa đệ tử của Nữ Oa, từ đó Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên cũng biết, Vô Cực là nể mặt Nữ Oa, mới hành sự như vậy, nếu không thì, có thể đến đây sao?

"Huống hồ ta bây giờ còn có chuyện phải làm, nếu không phải đại sư huynh bảo ta xuống núi đưa họa tượng cho ngươi, dặn ngươi cẩn thận một chút, ta mới không xuống núi đâu." Nam Cực Tiên Ông lập tức lên tiếng nói.

Nếu Khương Tử Nha có chuyện lớn cần y giúp, y cũng không ngại.

Nhưng lúc này Khương Tử Nha mới vừa xuống núi, cứ liên tục nhờ giúp đỡ, có thể nói rõ điều gì?

Chương 363

Khương Tử Nha thật sự gặp phải chuyện khó khăn sao?

Không!

Mới vừa xuống núi, làm sao có thể gặp chuyện khó khăn, nói trắng ra, y cảm thấy Khương Tử Nha quá lười biếng, nếu không thì sao có thể cứ liên tục tìm người giúp đỡ, thế là, Nam Cực Tiên Ông bắt đầu tìm cách thoái thác.

"Sư huynh, ……" "Được rồi, ta cũng biết ngươi ở đây không có chuyện gì, ta bây giờ có chuyện khác phải làm, ngươi có thấy Thân Công Báo không?" Nam Cực Tiên Ông lên tiếng hỏi.

Y cũng thật sự có chuyện, chứ không phải thật sự không muốn giúp Khương Tử Nha, dù sao, họ đều là sư huynh đệ, lúc ở sơn môn, quan hệ của Khương Tử Nha và Nam Cực Tiên Ông, có thể nói là rất tốt.

"Thân Công Báo?

Sư huynh tìm hắn làm gì?

Hắn không phải đang ở trên sơn môn sao?

Chẳng lẽ đã lén lút xuống núi rồi?" Khương Tử Nha có chút không hiểu mà hỏi.

Không lẽ Thân Công Báo đã xuống núi rồi, gan của hắn cũng quá lớn rồi, dám lén lút xuống núi, không báo cáo với sư tôn.

"Đúng vậy, đã xuống hạ giới, chuyện này cũng là sau khi Vô Cực đạo hữu đến sơn môn của chúng ta, chúng ta mới biết." Nói rồi Nam Cực Tiên Ông kể lại những lời Vô Cực đã nói sau khi đến sơn môn.

“Không ngờ Thân Công Báo lại xuống núi vào lúc này, không lẽ sư huynh Thân Công Báo ham chơi, cho nên mới……” “Điểm này ta cũng không biết, dù sao ta cũng không quan tâm, ngươi cũng biết, Thân Công Báo con người này, tư tâm quá nặng, vốn dĩ ta và sư tôn tưởng Thân Công Báo đến đây giúp ngươi, bây giờ xem ra, hoàn toàn không phải vậy.

Sư đệ, nếu đại sư huynh giao cho ta chuyện ta đã hoàn thành, vậy hy vọng sư đệ có thể thuận lợi hoàn thành những nhiệm vụ sư phụ giao cho.” “Còn về chuyện giúp đỡ, lần sau sư đệ tìm ta, ta nhất định sẽ không chút do dự giúp đỡ sư đệ, chỉ là ta bây giờ phải đi tìm Thân Công Báo, kẻo hắn làm ra chuyện sai trái, đến lúc đó muốn bù đắp, e là cũng khó.” Nam Cực Tiên Ông nói.

“Nếu đã như vậy, sư huynh cứ đi đi, chuyện của ta, cũng chỉ là một chuyện đơn giản thôi, nếu sư huynh có việc, sư đệ ta một mình cũng có thể, chỉ là phiền phức hơn một chút thôi.” Khương Tử Nha trực tiếp nói.

“Được, vậy sư huynh ta đi đây, sư đệ bảo trọng, chúng ta ngày khác gặp lại, lúc này người của Triệt Giáo cũng đã bắt đầu xuống núi rồi, e là không bao lâu nữa, chúng ta lại có thể gặp lại.” Nam Cực Tiên Ông cười nói.

Nếu người của Triệt Giáo đã bắt đầu xuống núi, vậy thì, e là chuyện ở phàm gian, sẽ sớm có biến hóa lớn, đến lúc đó e là với thực lực của một mình Khương Tử Nha, muốn ổn định cục diện, e là có chút khó.

Vì vậy, đến lúc đó Khương Tử Nha chắc chắn sẽ mời tất cả mọi người xuống núi.

Nghĩ đến đây, Nam Cực Tiên Ông cũng không còn cảm thấy áy náy vì không thể giúp đỡ Khương Tử Nha nữa.

“Sư huynh đi đi!” Khương Tử Nha nói xong câu đó liền hành lễ với Nam Cực Tiên Ông, tỏ vẻ cung kính.

Đương nhiên, với tư cách là một sư đệ, đây là điều nên làm.

“Ừm!” Thấy Khương Tử Nha như vậy, khóe miệng Nam Cực Tiên Ông toàn là nụ cười, sau đó, thân ảnh của y bắt đầu từ từ trở nên hư ảo, cuối cùng, trực tiếp biến mất.

“Không ngờ Vô Cực thánh nhân và Nữ Oa thánh nhân lại yêu thương đệ tử như vậy, ta cũng muốn xem thử, đệ tử của Nữ Oa thánh nhân rốt cuộc là ai, có liên quan gì đến nhiệm vụ lần này của ta.” Khương Tử Nha nói rồi lấy mấy tấm họa tượng mà Nam Cực Tiên Ông đưa cho ra, sau đó bắt đầu mở ra.

Ngay khoảnh khắc mở ra, dung mạo của Thạch Cơ, Cơ Nhược Lan, và Hồ Dật Tiên, trực tiếp lọt vào mắt Khương Tử Nha.

“…… Hai người trong đó, không phải là sủng phi của Đế Tân sao?” Sau khi nhìn thấy Thạch Cơ và Cơ Nhược Lan, Khương Tử Nha không khỏi lên tiếng nói.

Đối với người trong họa tượng, gã trực tiếp bị kinh ngạc.

Đồng thời, cũng một trận sợ hãi.

Không ngờ đệ tử của Nữ Oa thánh nhân, lại ở trong thành Triều Ca, khiến gã có chút không kịp trở tay.

“May quá, may mà sư huynh đến kịp, nếu không, với những lời đánh giá của người trong thành Triều Ca đối với sủng phi của Đế Tân, ta nhất định sẽ trừ khử mấy người đó.” Khương Tử Nha không khỏi trên trán đổ một ít mồ hôi lạnh.

Nếu thật sự để gã trừ khử mấy người đó, vậy thì, Xiển Giáo tiếp theo, không chỉ phải đối mặt với uy hiếp từ Triệt Giáo, mà còn có uy hiếp từ Vô Cực thánh nhân, và Nữ Oa thánh nhân nữa sao?

Nghĩ đến đây, Khương Tử Nha một trận sợ hãi không thôi.

"Hù!" Thở ra một hơi, gã mới bắt đầu tiếp tục chuẩn bị chuyện của mình.

Vương cung Lúc này Dương Quý Phi, đang ở trong tẩm cung của mình.

Không biết vì sao Đế Tân lại trở thành như hiện tại, đối với tình hình trước mắt, nàng cũng biết, sau này muốn có được sự sủng ái của Đế Tân lần nữa, là không thể.

Kế sách hiện tại, cũng chỉ có thể gửi gắm tất cả hy vọng vào con cái của mình.

Đương nhiên, nói là gửi gắm, không bằng nói là đang lo liệu cho con đường tương lai của hai đứa trẻ.

Vốn dĩ Dương Quý Phi chưa bao giờ lo lắng về những chuyện này, dù sao hai người, đều là con của Đế Tân, là vương tử của Đại Thương.

Vương vị tương lai, nhất định sẽ để một trong hai người kế thừa.

Nhưng bây giờ, vì Thạch Cơ vào vương cung, lúc này Dương Quý Phi, đối với chuyện này cũng có chút lo lắng.

Cho dù vương triều Đại Thương có thể trụ đến cuối cùng, với mối quan hệ hiện tại giữa Đế Tân và ba người phụ nữ kia, hành vi đêm đêm ca múa.

E là không bao lâu nữa, những người phụ nữ đó sẽ mang thai con của Đế Tân.

Dương Quý Phi lo lắng là, đến lúc đó với địa vị của ba người phụ nữ đó trong mắt Đế Tân, đứa trẻ vừa ra đời, e là cũng sẽ có cơ hội kế thừa Đại Thương.

Nghĩ đến đây, Dương Quý Phi cảm thấy đau đầu.

Không biết nên làm thế nào, nếu có thể, thật sự muốn trừ khử mấy người phụ nữ đó.

"Quý phi nương nương, bây giờ Đại vương đối với ngài……" "Văn Thái sư, ta biết ngài muốn nói gì, quả thực, bây giờ Đại vương đối với ta không còn bất kỳ hứng thú nào, chỉ cần là người có mắt đều có thể nhìn ra, tâm tư của Đại vương bây giờ, đều đặt hết lên người ba tiện nhân đó.

Chỉ là Thái sư, ta thì không sao, ta lo lắng là hai vị vương tử a." Dương Quý Phi nhìn Văn Thái sư ngồi đối diện, không khỏi lên tiếng nói.

"Quý phi nương nương, ngài nói là Ân Giao thái tử, và Ân Hồng vương tử sao?

Hai người họ, chắc không có chuyện gì đâu, dù sao, những năm qua, Đại vương đối với hai người họ, rất quan tâm, cho dù Đại vương bây giờ có thêm người mới, nhưng cũng không đến mức ra tay với cốt nhục của mình, tục ngữ có câu hổ dữ không ăn thịt con, Đại vương không thể ra tay với thái tử và vương tử được chứ?" Văn Thái sư nghe Dương Quý Phi nói vậy liền biết bà đang lo lắng điều gì.

Chương 364

"Thái sư, ngài đừng quên, có một câu gọi là, vô tình nhất là nhà đế vương, huống hồ, người đó là Đại vương, bây giờ Đại vương tính tình đại biến, ngay cả bá quan, cũng không dám can gián trước mặt ngài ấy, cứ kéo dài như vậy, ngài cảm thấy, Đại vương sẽ……" "Không biết nương nương muốn lão thần làm gì?" Nói đến đây, nếu Văn Thái sư không biết Dương Quý Phi muốn nhờ mình làm việc gì, vậy ông không phải là Văn Thái sư.

"Đơn giản, ta muốn Thái sư giúp ta trừ khử mấy yêu nữ đó, chỉ có như vậy, con của ta, và cơ nghiệp Thành Thang của ta, mới có thể giữ được." "Gì?

Nương nương, ……" Dù biết lời Dương Quý Phi nói ra có thể sẽ kinh người, nhưng khi nghe như vậy, Văn Thái sư cũng bị dọa cho một phen kinh hãi.

Nói đùa sao.

Muốn trừ khử người phụ nữ của Đế Tân?

Phải biết, ba người phụ nữ đó, từ khi vào vương cung, đã trở thành cấm luyến của Đế Tân.

Đối với ba người phụ nữ, Đế Tân có thể nói là ân sủng vạn phần.

Nếu lúc này ra tay với họ, chuyện này nếu thành công, có lẽ Đế Tân chỉ trút giận lên một mình ông mà thôi, chuyện này cũng cứ thế qua đi, cơ nghiệp Thành Thang, quả thực cũng có thể giữ được.

Nhưng chuyện này nếu bị bại lộ, vậy thì, không chỉ Văn Thái sư sẽ bị Đế Tân trừng phạt, ngay cả Dương Quý Phi, e là cũng không sống nổi.

Còn về hai vị vương tử, nói thật, có lẽ, sau chuyện này, Đế Tân đối với họ, cũng sẽ không có thiện cảm.

Vì vậy, đối với những gì Dương Quý Phi nói ra, Văn Thái sư quả thực có chút không quyết định được.

"Thái sư, văn võ mãn triều, bây giờ chỉ còn lại bấy nhiêu người, trong số những người này, dù có trung thần, chắc ngài cũng biết không còn mấy người nữa, nếu cứ để mấy người phụ nữ đó ở trong vương cung làm mưa làm gió, vậy thì, e là không bao lâu nữa, cơ nghiệp Thành Thang, cũng tiêu rồi." "Ngài không trung thành với Đại vương, cũng trung thành với cơ nghiệp Thành Thang chứ?" "Vì cơ nghiệp Thành Thang, ngay cả chút chuyện này, ngài cũng không dám làm sao?" Dương Quý Phi nhìn Văn Thái sư trước mặt, lên tiếng nói.

Khi nói những lời này, bà đã nghiễm nhiên đứng dậy.

"Không phải không dám, thôi được, thôi được, chính như quý phi đã nói, vì cơ nghiệp Thành Thang, ta dù có chết, cũng đáng." "Chỉ là, chuyện này, ta nên làm thế nào?" Nhìn Dương Quý Phi trước mặt, lúc này Văn Thái sư, có tâm thái coi cái chết như không.

Vốn dĩ muốn tiếp tục ở lại bảo vệ cơ nghiệp Thành Thang, nhưng bây giờ, trước mắt ngoài cách này ra, quả thực không còn cách nào khác.

"Đơn giản, đối với thực lực của Thái sư, Đại vương chắc sẽ không có bất kỳ nghi ngờ nào, đã như vậy, vậy thì, Thái sư, chỉ cần nói với Đại vương, trong cung có yêu khí, những chuyện tiếp theo, Đại vương chắc cũng không biết nên làm gì, như vậy, Thái sư ở trong vương cung, hành động cũng có thể tự do hơn, như thế, Thái sư tự nhiên có thể nhân lúc Đại vương không có ở đó, ra tay với họ." Dương Quý Phi nói như vậy.

Đối với Lương đại nhân trước mắt, Văn Thái sư tự nhiên biết ông

ta đang lo lắng điều gì.

Không phải sợ vì chuyện này mà gặp nguy hiểm, mà là sợ sẽ bị Đế Tân trừng phạt.

Lý do hai vị đại nhân này nói như vậy, cũng không phải là vì lo cho sự an toàn của Văn Thái sư sao.

"Văn Thái sư, lúc trước ta đã trách lầm ngài, ta vốn tưởng rằng, ngài cũng giống như những vị đại nhân khác, chuẩn bị nhìn vương triều Đại Thương của chúng ta cứ thế suy tàn, sở dĩ ta hỏi như vậy, cũng là muốn kích thích ý chí chiến đấu của ngài mà thôi." "Nhưng, bây giờ làm như vậy, thật sự quá nguy hiểm." "Chính như Thái sư đã nói, vương triều Đại Thương của chúng ta bây giờ, những người có thể thực sự vì cơ nghiệp Thành Thang mà nói, không còn mấy ai, nếu ngài thật sự có mệnh hệ gì, cơ nghiệp Thành Thang phải làm sao, Đại vương bây giờ như thế nào, ngài cũng không phải là không biết." "Để vương triều Đại Thương của chúng ta có thể tiếp tục tồn tại, ngài nhất định phải giữ mình, tuyệt đối không được làm bừa." Lương đại nhân khuyên nhủ.

Lúc này, toàn bộ vương triều Đại Thương, những quan viên đó, ai nấy đều chỉ muốn giữ mạng sống của mình.

Dù sao, từ khi Tô Đát Kỷ và mấy người chị em của nàng vào Triều Ca, tất cả đều đã thay đổi, Đại vương trở thành như vậy, bá quan đã tận mắt chứng kiến.

Những đại thần trước đây, chỉ vì nói thật, đã bị Đế Tân ban cho cái chết.

Không phải cái chết bình thường, mà là xử cực hình, ngũ mã phân thây, thậm chí là pháo lạc.

Những thứ này, đều là Đế Tân để răn đe người khác, đã làm ngay

trước mặt bá quan.

Thứ khiến người ta sợ hãi nhất không phải là pháo lạc.

Mà là để người ta bị nấu chín sống trong đỉnh đồng.

Thủ đoạn như vậy, ai mà không sợ?

Vương triều Đại Thương có thể trụ được đến bây giờ không phải là không có lý do.

Có thể nói, ân trạch của tiên vương, khiến tất cả đại thần, đều muốn báo đáp Đại Thương.

Nhưng, khi đối mặt với khốc hình của Đế Tân, mọi người đều sợ hãi.

Tình hình như bây giờ, những người có thể sống sót, ai mà không phải là người tinh ranh?

Lương đại nhân tự nhiên cũng là một trong số đó.

Biết rõ không thể khuyên được Đế Tân, cũng không khuyên nữa, dù sao, thiên hạ này, cũng không phải của nhà ông ta, còn về Đế Tân, muốn thế nào thì thế đó.

Nói chung, có thể tồn tại trong thế giới như vậy, nhiều người đã cảm thấy, không tệ rồi.

Còn về việc giúp Đế Tân cai trị vương triều?

Chỉ có kẻ điên mới làm, đó không phải là chán sống sao?

Cũng chính vì vậy, Lương đại nhân mới hỏi Văn Thái sư như vậy lúc nãy.

Dù sao, bây giờ, trong số những nguyên lão khai quốc, ngoài Văn Thái sư có thể nói được lời nào, không còn mấy ai.

Chỉ là muốn xác nhận, Văn Thái sư, rốt cuộc là người như thế nào

mà thôi.

Nếu ngay cả Văn Thái sư cũng đối với triều chính Đại Thương, giữ thái độ không quan tâm không hỏi đến, vậy thì, những người này, cũng có thể yên tâm mà sống qua ngày rồi.

Nhưng, bây giờ nghe lời Văn Thái sư, Lương đại nhân trong nháy mắt bị kinh ngạc.

Sau đó liền sợ hãi, sợ Văn Thái sư vì chuyện này, bị Đế Tân hại chết.

Dù sao, vương triều Đại Thương bây giờ, không còn mấy vị nguyên lão tồn tại nữa.

Nếu ngay cả Văn Thái sư cũng chết, vậy thì, vương triều Đại Thương, cũng thật sự tiêu rồi.

Đại Thương vong, còn về đám quần thần này, cũng có thể nói, chẳng có tác dụng gì.

Cuối cùng dù có thể còn lại người, cũng chỉ là những con rối chỉ biết nghe lệnh Đế Tân mà thôi.

Chương 365

Vì vậy, sợ hãi!

Sợ hãi tất cả bắt đầu.

Chẳng qua.

“Thái sư, chúng tôi biết ngài làm vậy là vì Đại Thương, nhưng Đại vương bây giờ như vậy, làm vậy, thật sự sẽ chết đó, vương triều Đại Thương của chúng ta, không thể chết thêm người nữa.” “Đặc biệt là những nguyên lão như ngài, nếu ngay cả tồn tại như ngài cũng chết, vương triều Đại Thương của chúng ta, chẳng phải là……” Lương đại nhân khuyên nhủ hết lời.

“Không sao, chẳng phải chỉ là một mạng người thôi sao?

Có gì mà quý giá chứ?” “Hơn nữa, dù ta có chết, ta tin rằng, nếu trời không diệt vương triều Đại Thương của chúng ta, chắc chắn sẽ lại xuất hiện những người tài năng, cứu vớt Đại Thương của chúng ta.” “Trước đó, luôn phải có người đi trước chứ?” Văn Thái sư nói.

“Thái sư! ……” Lương đại nhân dường như muốn nói gì đó, nhưng lời đến bên miệng, lại dừng lại.

Đối mặt với lời nói quyết tuyệt như vậy của Văn Thái sư, ông biết, mình không thể thay đổi quyết định của Văn Thái sư nữa.

Dù sao, tồn tại như Văn Thái sư, sao có thể không biết sau chuyện này, sẽ có kết cục như thế nào?

Nếu đã biết, mà vẫn quyết định làm, vậy thì, không còn gì để nói nữa.

“Được rồi.

Sau chuyện này, hoặc là, vương triều Đại Thương của chúng ta bắt đầu đi vào con đường suy tàn, hoặc là, vương triều Đại Thương của chúng ta bắt đầu tiếp tục phồn vinh thịnh vượng." "Các ngươi, ở lại đi!" Không nói gì thêm, Văn Thái sư trực tiếp đi về phía phủ đệ của mình.

"Hoạt thần tiên a, phiền ngài xem cho ta một quẻ nữa đi!" "Hoạt thần tiên, ta cũng biết thần tiên không tham lam tiền tài của bá tánh chúng ta, nhưng đây là một chút tâm ý, mong ngài nhận cho." …… "Đại huynh, lại trêu chọc muội rồi." Nói rồi Nữ Oa ngượng ngùng nhìn về phía Vô Cực.

Nói như vậy trước mặt đệ tử của mình, Nữ Oa cũng có chút ngượng ngùng.

"Có gì đâu, chẳng phải chỉ là một vấn đề sao?

Hơn nữa, tư duy của đệ tử nhanh nhạy như vậy, muội nên cảm thấy vui mừng, không phải nên như vậy sao?" Vô Cực cười nói.

"Vâng!

Đại huynh nói phải!" Trên mặt Nữ Oa lúc này cũng mang theo nụ cười.

"Vậy sư tôn, sư bá, sau khi con quay về nên làm gì ạ?" Nói rồi Cơ Nhược Lan nhìn về phía Nữ Oa, muốn Nữ Oa cho ra đáp án.

Chuyện vừa rồi, Cơ Nhược Lan luôn có cảm giác mình đã chiếm mất hào quang của sư tôn, lúc này nhìn về phía Nữ Oa, ánh mắt đầy thuần khiết.

Dường như, giống như một cô bé Loli không biết gì cả.

Đương nhiên, nếu chỉ nhìn vẻ bề ngoài đơn thuần, cô nhóc này thật sự có một vẻ thuần khiết như một tờ giấy trắng, khiến người ta căn bản không biết, lúc này nội tâm nàng đang nghĩ gì.

“Cứ nghe theo lời sư bá của con đi, dù sao a, sư tôn ở cùng sư bá lâu rồi, đối với những chuyện này, cũng không biết nên làm gì nữa.” Nữ Oa lên tiếng nói.

“Vâng, sư tôn!” Cơ Nhược Lan cung kính trả lời.

Dù có lúc ở trước mặt Nữ Oa, luôn có cảm giác nói đùa.

Nhưng đối với Nữ Oa, sự tôn kính, Thạch Cơ và những người khác, ở trước mặt Nữ Oa, cũng là như vậy.

“Được rồi, nếu sư tôn đã nói vậy, vậy theo ý của ta, sau khi quay về, hãy kể lại những gì vừa nói, cho Thạch Cơ, bảo nàng đừng nghi thần nghi quỷ nữa.” “Đối với Thân Công Báo người này, đương nhiên, cũng đừng quá tin tưởng, dù sao, tâm của người này, ta bây giờ cũng chưa nhìn thấu, rốt cuộc là người như thế nào.” “Chủ yếu là lúc cần lợi dụng, cứ trực tiếp lợi dụng, không cần sợ đắc tội hắn, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn đã để hắn ở lại phàm gian, từ điểm này có thể thấy, Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn tặng ta một món nhân tình, nếu đã như vậy, vậy ta nhận lấy.” “Được rồi, không còn gì để nói nữa.” “Đúng rồi, bây giờ Khương Tử Nha, e là cũng sắp vào trong cung rồi, hãy nhớ kỹ một chuyện nữa, bất kể xảy ra chuyện gì, tuyệt đối đừng đối đầu với Khương Tử Nha, dù sao, hắn là đệ tử mà Thiên Tôn lần này coi trọng nhất, bởi vì, trên người hắn gánh vác, là sứ mệnh mà Nguyên Thủy Thiên Tôn giao cho phải hoàn thành.” “Nếu thật sự chạm đến ranh giới không thể chạm tới của Xiển Giáo, vậy thì dù lúc đó Khương Tử Nha có giết các con, ta và sư tôn, cũng……” Nói đến đây, Vô Cực trực tiếp lắc đầu.

“Đồ nhi cẩn tuân lời dạy của sư tôn, cẩn tuân lời dạy của sư bá!” Cơ Nhược Lan nghiêm túc lên tiếng nói.

Khi nhìn về phía Vô Cực, trong đôi mắt thuần khiết không tì vết lộ ra sự sùng bái của mình.

Đối với tồn tại như Vô Cực, bất kể đi đâu, cũng sẽ trở thành thần tượng tuyệt vời nhất trong lòng những thiếu nữ đó.

Huống hồ Vô Cực đối xử tốt với nàng như vậy, làm sao có thể khiến Cơ Nhược Lan không rung động vì Vô Cực?

Nếu không phải vì e ngại Vô Cực là sư bá, vậy thì, e là Cơ Nhược Lan và Thạch Cơ, đã sớm ra tay với Vô Cực rồi.

Đương nhiên, có thêm một tầng quan hệ là Nữ Oa, hơn nữa mối quan hệ giữa Nữ Oa và Vô Cực, không đơn thuần là quan hệ huynh muội, tự nhiên chỉ có thể đem tất cả những chuyện muốn làm, đều cất giấu trong lòng.

Chỉ là, mỗi khi nhìn về phía Vô Cực, gợn sóng trong lòng, cũng không khỏi bị chạm vào một chút mà thôi.

Nhìn Vô Cực ôn nhuận như ngọc trước mắt, Cơ Nhược Lan suýt nữa đã ngẩn người.

Nhưng nàng biết bây giờ mình đang ở đâu, vì vậy trực tiếp kéo mình ra khỏi ảo tưởng.

"Vậy sư tôn, sư bá, đồ nhi quay về đây." Nói xong câu đó, Cơ Nhược Lan liền không nói gì thêm.

"Ừm!" Nữ Oa gật đầu, đối với đứa đệ tử này, Nữ Oa tự nhiên hài lòng, không ngờ, tâm tư của Cơ Nhược Lan lại nhanh nhạy như vậy.

Vô Cực chỉ là tùy ý điểm qua, nàng đã hoàn toàn lĩnh ngộ được ý của Vô Cực.

"Sao rồi?

Ghen với đệ tử à?" Nhìn Nữ Oa bên cạnh, Vô Cực lên tiếng hỏi.

"Ghen?

Đại huynh, huynh thật càng ngày càng xấu, đáng ghét chết đi

được.” Sắc mặt Nữ Oa lại lần nữa trở nên đỏ bừng.

“Sao?

Thật sự đáng ghét, không thích?” Vô Cực cười hỏi lại.

“Hừ!

Chương 366

Không nói chuyện với huynh nữa, muội quay về nghỉ ngơi đây.” Nói rồi Nữ Oa đi về phía nơi ở của mình.

“Tiểu muội, ta chỉ đùa thôi mà, đừng đi a, bây giờ trời còn sớm như vậy, nghỉ ngơi cái gì a……” Tây Kỳ!

Sau một thời gian dài thương lượng, Tây Kỳ cuối cùng đã đưa ra quyết định của mình.

Đó là, để Bá Ấp Khảo đến Triều Ca xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vì sao Triều Ca lại đột nhiên truyền ra tin tức Cơ Xương bệnh nặng.

Sức khỏe của Cơ Xương, người Tây Kỳ hiểu rõ nhất.

Nhìn vị đại thần trước mặt, Đế Tân lên tiếng hỏi.

“Bẩm… bẩm, Đại… Đại vương, e là không bao lâu nữa, vị thái tử kia của Tây Kỳ, sẽ đến Triều Ca của chúng ta.” Vị đại thần kia nhìn Đế Tân đang ngồi trên cao, run rẩy nói.

Từ khi Đế Tân giết những vị đại quan trên triều đường, lúc này, các vị đại thần khi nhìn thấy hắn, đều có một cảm giác sợ hãi.

Còn về sợ hãi cái gì?

Đó tự nhiên là sợ khi nói chuyện trước mặt Đế Tân nói sai, cuối cùng bị Đế Tân giết hại.

Đế Tân trở nên thích giết chóc, khiến mọi người đều bắt đầu sợ hãi hắn.

Toàn bộ triều đường, có thể nói, không có ai đối với Đế Tân, mà

không sợ hãi.

"Sợ cái gì?

Đồ phế vật, nói cũng ấp a ấp úng, cô có đáng sợ đến vậy sao?

Nếu còn như vậy, tin không ta lập tức giết ngươi?" Nhìn vị đại thần run rẩy trước mắt, Đế Tân tức không chịu nổi.

Hôm nay khó khăn lắm mới muốn lên buổi triều sớm, kết quả vừa mới đến đại điện, đám quần thần này, sau khi gặp hắn, giống như gặp phải mãnh hổ hung thú, ngay cả một câu cũng không dám nói, thật khiến hắn cảm thấy thất vọng.

Chẳng qua hắn lại có cách nào đây?

Những vị đại thần dám nói thật lúc hắn cần, đều bị giết sạch rồi, chỉ cần có người dám chống đối, đều bị xử tử.

Bây giờ, trên triều đường còn lại những người này, không phải đều là những kẻ nhát gan sao.

Sau khi gặp hắn, sao có thể không sợ hãi?

Dù sao, trên thế gian này, ai, thật sự sẽ vì chuyện của nhà người khác, mà hy sinh tính mạng của mình?

Ngoài những trung thần đó, điểm này, căn bản không có ai có thể làm được.

Cũng chính vì vậy, những vị đại thần này, mới không dám nói thật với Đế Tân, nói thật, ngay cả khi trả lời câu hỏi của hắn, cũng run rẩy, sợ nói sai, từ đó chọc giận Đế Tân.

"Được rồi, nếu đã đến, vậy bắt đầu chuẩn bị đi, ta cũng muốn xem thử, sau khi Cơ Xương gặp con trai của mình, có còn cứng rắn như trước không." "Bãi triều!" Nhìn đám đại thần bên dưới ngay cả nhìn mình cũng sợ hãi, Đế Tân tức không chịu nổi, lúc này, cuối cùng

hắn cũng hiểu vì sao mấy ngày trước Văn Thái sư lại trực tiếp tìm đến, nói với hắn chuyện đó.

Đám đại thần này, dù thật sự xảy ra chuyện, e là lúc này cũng không dám tìm đến can gián nữa.

"Hôn quân!" Sau khi thấy Đế Tân đi, không ít người mới bắt đầu nói sau lưng.

"Đại nhân, ngài nói nhỏ thôi, nếu bị nghe thấy, e là hôm nay cũng phải đi cùng mấy vị đại nhân phía trước rồi," Thấy có người sau lưng mắng Đế Tân, một số đại thần quan hệ vốn tốt hơn bắt đầu khuyên nhủ, bảo ông ta đừng nói nữa, cẩn thận chọc giận Đế Tân.

"Hừ!

Hôn quân thật đáng chết, nếu không, văn võ đại thần của Triều Ca chúng ta, sao có thể như bây giờ?" Vị đại thần kia lên tiếng nói.

Những lời này, cũng chỉ dám nói sau lưng Đế Tân mà thôi.

Trong phủ của Văn Thái sư, lúc này, Khương Tử Nha đã ở đây ba ngày rồi, hôm nay, chính là để nghiệm chứng chuyện mà ba ngày trước ông ta đã nói là thật hay giả.

Ngay cả Văn Thái sư cũng tò mò, Khương Tử Nha có thật sự thần kỳ như vậy không.

Mặc dù, trong hai ngày này, Khương Tử Nha và ông ta thường xuyên ở cùng nhau, nhưng, ông ta vẫn mong chờ chuyện mà Khương Tử Nha đã nói ba ngày trước.

Có thể trực tiếp thông qua bói quẻ để chữa bệnh cho người, có thể kê đơn thuốc cho người, đối với chuyện này, Văn Thái sư không muốn tin.

Khi hai người từ phủ Thái sư đi ra, đi qua hai con hẻm nhỏ, liền

đến sạp hàng của Khương Tử Nha, lúc này, trước sạp hàng cũng đã sớm xếp đầy người, sau khi Khương Tử Nha giúp hai vị xếp hàng phía trước xem xong, chàng trai trẻ lúc trước cũng đã đến đây.

"Hoạt thần tiên, bệnh của cha tôi đã khỏi rồi, từ khi uống thuốc mà vị hoạt thần tiên này nói, bệnh của cha tôi ngày một tốt hơn, hôm nay đã có thể xuống giường đi lại rồi, hơn nữa, ngay cả lượng cơm ăn cũng giống như trước đây rồi." Chàng trai trẻ kia vừa mới đến, liền quỳ lạy Khương Tử Nha.

Đối với việc Khương Tử Nha có thể chữa khỏi bệnh cho cha mình, chàng trai trẻ hiển nhiên vô cùng cảm kích.

Nếu không thì cũng không đến mức như vậy.

Có thể nói, Khương Tử Nha đối với cha hắn, có ơn tái sinh.

Những người sống trong thời đại này, hiếu đạo được đặt lên hàng đầu, chàng trai trẻ đối xử với Khương Tử Nha như vậy, cũng có thể hiểu được.

"Không ngờ Khương đạo hữu thật sự có thực lực phi phàm, thế gian thật sự có hoạt thần tiên như ngài, lúc trước ta còn hoài nghi, thật là……" Văn Thái sư lắc đầu, sau đó nói.

Đối với những chuyện mình đã làm, ông ta vẫn luôn cảm thấy áy náy, đặc biệt là sau khi biết thực lực thật sự của Khương Tử Nha, đối với những nghi ngờ trước đây của mình đối với Khương Tử Nha, nút thắt trong lòng hoàn toàn được gỡ bỏ.

"Được rồi, mọi người tan đi, số lần bói quẻ hôm nay đã hết rồi, chúng ta có duyên sẽ gặp lại!" Hai ngày qua những quẻ mà Khương Tử Nha bói, đều là những quẻ đơn giản, những người này trước đó cũng đã biết, cũng đã được sắp xếp từ trước, vì vậy, những người này là nhóm người cuối cùng của Khương Tử Nha.

Lúc này Khương Tử Nha, nếu đã nhận được sự tin tưởng của Văn Thái sư, tự nhiên không thể tiếp tục ở trên đường phố bói quẻ miễn phí cho người khác.

Từ lúc bắt đầu, mục tiêu của hắn, là Văn Thái sư, lúc này vấn đề đã được giải quyết, vậy tự nhiên không cần tiếp tục làm công việc cực khổ nữa.

Những khổ cực đã chịu trong thời gian này, Khương Tử Nha cũng cảm thấy, những khổ cực này, chịu đựng cũng rất đáng.

Chương 367

Dù sao, đã nhận được sự tin tưởng của Văn Thái sư. …… "Khương đạo hữu, không biết kế hoạch lúc trước đã nói, rốt cuộc là kế hoạch như thế nào?" Lúc này, hai người lại quay về phủ Thái sư.

Nhìn Khương Tử Nha đang ngồi trước mặt, Văn Thái sư có thể nói là bội phục hắn sát đất.

Người kỳ lạ, việc kỳ lạ như vậy, chẳng phải là điều cần thiết nhất sao?

Ba ngày trước, Khương Tử Nha sợ ông ta nói lung tung, không tin lời mình, hai người mới đánh cược, hẹn gặp chàng trai trẻ hôm nay, nếu Khương Tử Nha thật sự có thể làm được chỉ bói quẻ đã có thể chữa khỏi cho lão nông kia, vậy thì, Văn Thái sư sẽ tiến cử Khương Tử Nha vào cung.

Như vậy, Văn Thái sư, cũng thật sự có người giúp đỡ rồi, muốn trừ khử ba yêu phi đó, đối với Văn Thái sư, đã có thêm một chút nắm chắc.

Dù sao bất kể thế nào, Khương Tử Nha cũng là tồn tại tinh thông bói quẻ, chỉ cần mang Khương Tử Nha theo bên mình, Văn Thái sư cảm thấy, dù có giết ba yêu phi đó ngay trước mặt Đế Tân, cũng sẽ không có chuyện gì không tốt xảy ra, càng không có kết cục không tốt.

"Thái sư, chuyện này, chúng ta cần phải bàn bạc kỹ lưỡng." "Thực ra, kế hoạch lúc trước cũng không sai, ba ái phi của Đế Tân, quả thực là do yêu vật hóa thành, nếu không, người bình thường sao có thể khiến Đế Tân thay đổi lớn như vậy?" Khương Tử Nha thấy Văn Thái sư đang nhìn mình, thế là lại nói.

Dù sao, Đế Tân là đế vương, muốn tiếp cận, sao có thể ảnh hưởng

đến tâm trí của hắn?

Vô cớ giết hại đại thần trong triều, chuyện này, trước đây cũng chưa từng xảy ra, nhưng từ khi ba yêu phi đó vào vương cung, Đế Tân không ngừng làm những chuyện như vậy.

Vì vậy, kinh Khương Tử Nha nói một câu như vậy, Văn Thái sư cũng lập tức tin rồi.

Nói đùa sao, đừng nói họ đã làm nhiều chuyện như vậy, dù chưa làm gì cả, Khương Tử Nha nói là yêu vật hóa thành, vậy thì, Thái sư cũng sẽ tin lời hắn.

"Ừm!

Khương đạo hữu nói có lý, chỉ là bàn bạc kỹ lưỡng, chúng ta nên bàn bạc thế nào, bây giờ, chẳng phải là thời cơ tốt nhất để giết ba yêu phi đó sao?" Văn Thái sư có chút không hiểu mà hỏi.

Đối với ông ta, chỉ cần có thể trừ khử ba yêu phi đó, vậy thì, thành Triều Ca nhất định sẽ trong thời gian ngắn nhất, trở nên phồn hoa như ban đầu.

Bây giờ, Đế Tân đối với họ buông lỏng quyền lực rồi, tự nhiên không nên bỏ qua cơ hội như vậy.

"Bây giờ, quả thực là cơ hội tốt nhất để giết ba yêu phi đó, nhưng, bây giờ, bọn họ sẽ không chết, bởi vì, nhân quả chưa tới." Đối với lời của Văn Thái sư, Khương Tử Nha chỉ trả lời như vậy.

Đúng vậy, nhân quả!

Không chỉ người của Phật giáo mới nói nhân quả, thứ như nhân quả, trong Đạo gia, cũng có.

Chỉ là ít người tin vào nhân quả mà thôi.

Lúc này nghe Khương Tử Nha nói như vậy, Văn Thái sư cũng

bình tĩnh lại.

“Vậy Khương đạo hữu, không biết khi nào, mới……” “Đừng vội, chuyện này mới chỉ vừa bắt đầu thôi, ngài tưởng rằng, chuyện này đơn giản vậy sao?

Thực ra, tất cả, nếu truy ngược về nguồn gốc, ha ha……” Nói đến đây, trên mặt Khương Tử Nha lộ ra một nụ cười khiến người ta không thể đoán được.

Hắn tự nhiên biết, tất cả đều là vì duyên cớ của Nữ Oa.

Còn về khi nào chuyện này mới kết thúc?

Cần phải nói sao?

Đó tự nhiên là lúc Đế Tân mệnh vong.

Chỉ là, hắn biết Văn Thái sư đối với Đế Tân quá trung thành, nếu nói như vậy trước mặt ông ta, e là, cơ hội vào cung cũng không có.

Vì vậy, Khương Tử Nha mới không ngốc đến mức đi nói rõ ràng với Văn Thái sư.

Chỉ để ông ta tự đoán mò thôi.

Con người luôn như vậy, khi đối mặt với một số chuyện, dù không biết vì sao lại như vậy, nhưng, lại luôn tò mò đi đoán, đi suy đoán, Khương Tử Nha tự nhiên lợi dụng điểm này của Văn Thái sư.

“Không biết Khương đạo hữu, tiếp theo có thể giúp ta một chuyện không?

Ta muốn giới thiệu ngài cho Đại vương, nếu có thể, ta hy vọng, ngài có thể kế nhiệm chức Quốc sư của vương triều Đại Thương chúng ta.” Quốc sư, cũng giống như Đại tế sư.

Chỉ là, trong thời đại này, cách gọi không giống nhau mà thôi.

Nhưng, truy cứu đến cùng, lại giống nhau.

“Thế tử hiện đã bị người của Đế Tân đón vào vương cung rồi, hình như là do Đế Tân phái người đi.” “Ha ha, không ngờ lại nhanh như vậy, ta vốn tưởng ít nhất ngày mai mới tới.

Không ngờ Bá Ấp Khảo quả là một người con hiếu thảo, vừa nhận được tin Cơ Xương bệnh nặng đã vội đến Triều Ca, không tệ, không tệ!” Sau khi nhận được tin Bá Ấp Khảo đã đến Triều Ca, Đế Tân vô cùng vui mừng.

Bá Ấp Khảo đã đến đây rồi, vậy thì tiếp theo, mọi chuyện đều dễ dàng cả.

Cơ Xương, lão già ngoan cố đó, trước giờ vẫn không chịu khuất phục.

Bây giờ Bá Ấp Khảo đã ở trong tay, Đế Tân không tin rằng vì con trai mình mà lão già Cơ Xương đó dám không phục tùng.

“Đại vương, Bá Ấp Khảo đã đến đây rồi, chẳng phải nên cho Cơ Xương nếm chút mùi sao?” Một vị đại thần bên cạnh lên tiếng hỏi.

Người này chính là một kẻ chuyên nịnh hót Đế Tân, một thời gian trước không ở trong vương cung vì được Đế Tân phái đi làm việc ở nơi khác.

Lần này trở về, biết được tính tình Đại vương đã thay đổi lớn, y lại càng ra sức nịnh bợ, chỉ sợ mình cũng sẽ trở thành một oan hồn dưới tay Đế Tân.

Muốn sống sót ở đây không khó, chỉ cần học theo những vị đại thần khác, vạn sự đều không cần quản, như vậy tự nhiên có thể giữ được mạng sống.

Nhưng nếu chỉ muốn sống sót thì lại khác.

Lúc này mọi người đều sợ hãi Đế Tân, y cũng biết, nếu bây giờ có thể chiếm được cảm tình của Đế Tân, vậy thì ở trong thành Triều Ca này, tự nhiên có thể hô phong hoán vũ.

Vì vậy, lúc này, y đang nắm bắt thời cơ.

Chương 368

“Tất nhiên rồi.

Đi, gọi ái phi của Cô đến đây, ái phi của Cô chắc đã chờ giây phút này lâu lắm rồi.” Đế Tân nói.

“Vâng, Đại vương!” Nghe Đế Tân muốn gọi ái phi, vị đại thần kia vội vàng đáp, sau đó liền xoay người rời đi.

Bên cạnh Đế Tân lúc này lại có một người khác.

Hai người này, chính là cặp đôi Vưu Trọng và Phí Hồn nổi tiếng thích nịnh bợ.

Nếu Vô Cực có ở đây, chắc chắn sẽ được trải nghiệm thế nào mới là cao thủ nịnh bợ thực thụ.

Những kẻ nịnh hót, Vô Cực có thể nói là đã gặp không ít, nhưng hạng người như Vưu Trọng và Phí Hồn, bất kể Đế Tân làm gì cũng có thể tâng bốc lên tận mây xanh, cả đời có thể gặp được loại người này cũng thật sự cần một chút vận khí.

Nếu phải xếp hạng cho hai người này trong lĩnh vực nịnh bợ, chắc chắn họ phải thuộc hàng đỉnh cao.

Bên vua như bên hổ, nhưng vừa có thể cáo mượn oai hùm, vừa có thể giữ được mạng, người như vậy sao có thể là người bình thường được.

“Bá Ấp Khảo đến rồi sao?” Nghe lời của Vưu Trọng, Hồ Dật Tiên từ trên ghế đứng dậy.

Lúc này, trong lòng y, không biết vì sao lại cảm thấy có chút đau buồn.

Cảm giác đau buồn này không phải của Hồ Dật Tiên, mà là của thân thể Tô Đát Kỷ.

Trong nháy mắt, Hồ Dật Tiên đã biết tại sao lại như vậy.

"Tiểu muội à tiểu muội, không ngờ Bá Ấp Khảo, người nàng yêu, đã đến rồi.

Ta thật sự không biết nên làm thế nào nữa." Cảm nhận được cảm giác khác thường truyền đến từ cơ thể, trong mắt Hồ Dật Tiên lộ ra một tia thương cảm.

Trong thời loạn thế này, có được một người chân tình thật không dễ.

Hai người yêu thương nhau, tự nhiên khiến Hồ Dật Tiên cũng cảm thấy cảm động.

Nếu không phải vì muốn lợi dụng Bá Ấp Khảo, ly gián quan hệ, để Tây Kỳ thực sự thất vọng về Đế Tân, thì y cũng không muốn làm vậy.

Y cũng không ngờ rằng, sau khi Bá Ấp Khảo đến, cơ thể mình lại có cảm giác khác thường đến thế.

"Được rồi, ta biết rồi, ngươi lui ra đi.

Báo với Đại vương, ta trang điểm một chút sẽ đến ngay." Nói xong với Vưu Trọng trước mặt, Hồ Dật Tiên liền xoay người đi về phía giường của Thạch Cơ và Cơ Nhược Lan.

"Sư tỷ, tỉnh dậy đi!" Lúc này Thạch Cơ và Cơ Nhược Lan đều đang say ngủ, lại bị Hồ Dật Tiên gọi tỉnh.

"Có chuyện gì vậy?" Thấy Hồ Dật Tiên ngồi bên cạnh mình, hai người không khỏi lên tiếng hỏi.

"Sư tỷ, Bá Ấp Khảo đã đến Triều Ca, hiện đang bị Đế Tân gọi vào

trong vương cung.” Nhìn mỹ nhân trước mắt, Hồ Dật Tiên nói.

Lúc này Thạch Cơ vừa mới tỉnh giấc, khí chất lười biếng toát ra từ trên người khiến Hồ Dật Tiên, một sư đệ, cũng có cảm giác thèm thuồng.

Dù là sư tỷ của mình, nhưng nàng cũng quá xinh đẹp rồi, Hồ Dật Tiên sao có thể không động lòng.

“Ực!” Trong khoảnh khắc, yết hầu của Hồ Dật Tiên bất giác trượt xuống.

“Ngươi đang làm gì vậy?” Thấy yết hầu của Hồ Dật Tiên chuyển động, Thạch Cơ mới để ý y đang nhìn đi đâu, đành phải chỉnh lại y phục của mình.

Cơ Nhược Lan thì không để ý đến những chuyện này, lúc này nàng vừa mới mở đôi mắt còn ngái ngủ, nhìn Hồ Dật Tiên trước mặt, dường như đang chờ y nói tiếp.

“Sư tỷ, ta có làm gì đâu.

Ta nói, Bá Ấp Khảo đã vào trong vương cung rồi.” Thấy Thạch Cơ có vẻ né tránh, Hồ Dật Tiên vội nói.

Đương nhiên, lúc này y cũng có chút lúng túng.

Ngày thường y cũng ngủ chung với hai vị sư tỷ, nhưng vì phải hoàn thành nhiệm vụ, nên đối với hai vị sư tỷ, y không có suy nghĩ gì khác.

Nhưng lúc này, không biết vì sao đột nhiên lại nảy sinh ý nghĩ nguy hiểm đó, khiến y vừa lúng túng vừa áy náy.

Đương nhiên, suy nghĩ này không để Thạch Cơ và Cơ Nhược Lan biết, nếu để họ biết, e rằng Hồ Dật Tiên chắc chắn sẽ bị đánh cho một trận.

“Đến rồi sao?

Đã đến rồi thì không phải tốt lắm sao?

Có thể tiếp tục hành động theo kế hoạch trước đó.

Đợi Bá Ấp Khảo chết đi, e rằng Cơ Xương cũng sẽ bắt đầu chuẩn bị báo thù Đế Tân.” Khóe miệng Thạch Cơ lộ ra một nụ cười, đối với kết quả như vậy, nàng rất vui được thấy.

“Nhưng sư tỷ, ta bây giờ...” Hồ Dật Tiên nghe Thạch Cơ nói xong, bất giác định nói gì đó, nhưng lời đến bên miệng lại không nói ra được.

“Bây giờ sao rồi?

Chẳng lẽ ngươi hối hận rồi?” Thạch Cơ không khỏi lên tiếng hỏi.

Bởi vì nàng không biết Hồ Dật Tiên định nói gì.

“Sư đệ, ta nói cho ngươi biết, chúng ta làm vậy là vì để có thể sớm hoàn thành nhiệm vụ mà sư tôn giao phó.

Nếu bây giờ ngươi thật sự hối hận, vậy thì tất cả những gì chúng ta đã làm trước đây đều uổng phí cả.” Cơ Nhược Lan cũng lên tiếng vào lúc này.

Đối với nàng, chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ sư tôn giao, bất kể phải làm gì, nàng đều cam lòng.

Còn những chuyện khác, cảm nhận của người khác, nàng không cần phải để tâm.

Chương 369

“Không phải, sư tỷ.

Chẳng qua là hôm nay khi nghe tin Bá Ấp Khảo đến Triều Ca, trong lòng ta không hiểu sao lại cảm thấy rất khó chịu.

Bá Ấp Khảo, chẳng phải là người Tô Đát Kỷ yêu nhất sao?” Hồ Dật Tiên nói.

Người đến Triều Ca vốn dĩ phải là Tô Đát Kỷ, nhưng y lại chiếm cứ thân thể của nàng.

Bây giờ, người Tô Đát Kỷ yêu nhất đã đến, y lại phải ra tay với người đó.

Bất kể thế nào, trong lòng y cũng có chút không nỡ.

Sở dĩ có cảm giác này, không phải là bản tính của Hồ Dật Tiên, mà là do y đang chiếm cứ thân thể của Tô Đát Kỷ, tất cả đều là phản ứng bản năng của thân thể nàng mà thôi.

Nếu không phải vì vậy, y cũng sẽ không như thế.

“Người Tô Đát Kỷ yêu nhất?

Lẽ nào Tô Đát Kỷ trước đây có tình cảm với Bá Ấp Khảo?” “Ây da sư tỷ, thả Tô Đát Kỷ ra hỏi không phải là biết sao?” Cơ Nhược Lan đang nghe hai người nói chuyện ở bên kia lập tức nói.

Đối với nàng, chỉ cần có thể hiểu rõ chân tướng sự việc là được, tại sao phải thảo luận mãi ở đây?

Tô Đát Kỷ không phải đã bị thu vào rồi sao?

“Cũng đúng, sư tỷ, hay là thả Tô Đát Kỷ ra hỏi thử đi?” Hồ Dật Tiên nhìn về phía Thạch Cơ, lên tiếng nói.

“Thôi đi, cho dù Bá Ấp Khảo là người Tô Đát Kỷ yêu nhất, nhưng bất kể thế nào, chúng ta cũng phải hoàn thành nhiệm vụ của sư tôn.” Thạch Cơ nói.

Tô Đát Kỷ ở trong hồ lô, tự nhiên nghe được cuộc nói chuyện của mấy người.

Kể từ khi thân thể bị Hồ Dật Tiên chiếm cứ, Tô Đát Kỷ đã bị nhốt vào trong ngọc hồ lô mà y mang theo bên mình.

Cũng chỉ có ở trong hồ lô, Tô Đát Kỷ mới có thể thực sự tiếp tục sống sót, nếu không, chỉ cần rời khỏi ngọc hồ lô quá lâu, nàng chắc chắn sẽ hồn bay phách tán.

Lúc này nghe mọi người nói chuyện, Tô Đát Kỷ đang ở trong hồ lô, toàn bộ thần hồn đều chấn động.

“Bá Ấp Khảo, chàng đến đây làm gì?” Tô Đát Kỷ dù chỉ còn lại thần hồn, nhưng lúc này, nước mắt vẫn tuôn rơi như mưa.

Nàng và Bá Ấp Khảo vốn là người yêu của nhau, nhưng vì một đạo thánh chỉ của Đế Tân, đã bị đưa thẳng đến thành Triều Ca.

Cuối cùng, bị người khác chiếm mất thân thể.

Mặc dù nhìn thấy Thạch Cơ và những người khác đối phó với Đế Tân, trong lòng nàng cũng có chút vui vẻ, nhưng cả ngày bị giam trong hồ lô tối tăm không thấy ánh mặt trời, nàng cũng sắp phát điên rồi.

Lúc này nghe tin Bá Ấp Khảo đã đến, làm sao có thể không kích động, làm sao có thể không lo lắng cho tình cảnh của chàng.

Theo sự dao động của Tô Đát Kỷ ngày càng lớn, ngọc hồ lô lúc này cũng chấn động càng lúc càng mạnh.

“Hửm?” Hồ Dật Tiên mang theo ngọc hồ lô cảm giác được ngọc hồ lô bên hông mình động đậy, không khỏi lấy ngọc hồ lô ra, sau đó,

ngọc hồ lô bắt đầu rung động dữ dội.

“Sư tỷ...” Nhìn ngọc hồ lô, Hồ Dật Tiên không biết nên làm gì.

“Tô Đát Kỷ, ta có thể thả ngươi ra, nhưng ngươi không thể rời khỏi ngọc hồ lô quá lâu, nếu không sẽ hồn bay phách tán.

Nếu ngươi đồng ý, ta sẽ thả ngươi ra.

Nếu không đồng ý, vậy ta đành phải...” “Ta đồng ý!

Thả ta ra ngoài, ta muốn gặp Bá Ấp Khảo, thả ta ra ngoài...” “Được!

Ta đồng ý, chẳng phải chỉ là gặp mặt một lần thôi sao?

Sư tỷ ta đây không hẹp hòi như vậy!” Thạch Cơ trực tiếp đồng ý.

“Hôm nay, ta cho ngươi thời gian, ngươi có thể trở về thân thể của mình.” Thạch Cơ lại nói.

“Trở về thân thể của mình?” Nhìn thân thể của mình, Tô Đát Kỷ nói không kích động là giả.

Rời khỏi thân thể đã lâu như vậy, cảm giác được sống dường như đã qua rất lâu rồi.

“Chỉ có điều, Hồ Dật Tiên cũng phải ở trong đó.

Không phải ta không tin ngươi, mà ta không muốn xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào.” Câu nói này, tự nhiên là nói với Tô Đát Kỷ.

“Cảm tạ sư tỷ!” Đối với cách làm của Thạch Cơ, Tô Đát Kỷ tỏ ra không có vấn đề gì.

Dù sao, có thể trở về thân thể của mình, đối với nàng đã là mãn nguyện rồi.

Còn việc ở chung với Hồ Dật Tiên trong thân thể của mình, cũng

không có gì không ổn.

Trước đây Hồ Dật Tiên từng hỏi nàng có thể làm em gái của y không, Tô Đát Kỷ cũng đã đồng ý.

Y là ca ca của nàng, đối với nàng mà nói, căn bản không có gì.

Hơn nữa, thân thể của nàng, thời gian qua đều do Hồ Dật Tiên sử dụng, nàng cũng đã quen rồi.

"Vậy quyết định như vậy đi.

Nhớ kỹ, đây là lần cuối cùng hai người gặp mặt trong đời này, hãy nắm bắt tốt cơ hội.

Thân thể của ngươi, cho đến bây giờ, vẫn là thân xử nữ." Câu nói cuối cùng là của Thạch Cơ.

Trong thời gian qua, mỗi khi Đế Tân thú tính nổi lên, nàng đều dùng huyễn thuật để giúp Đế Tân giải quyết.

Chương 370

Có thể nói, Đế Tân ngoài việc thỉnh thoảng chạm vào nàng, hoàn toàn không có cơ hội phát sinh chuyện gì.

"Cảm tạ sư tỷ!" Đối với những lời Thạch Cơ nói, Tô Đát Kỷ sao có thể không biết ý gì, liền lập tức cảm tạ. … Trong đại điện.

Vì sự xuất hiện của Hồ Dật Tiên.

Lúc này, nơi đây cũng đã tụ tập không ít đại thần.

Sau khi Vưu Trọng và Phí Hồn trở về, những đại thần khác cũng đã đến.

Vốn dĩ một mình Đế Tân đã khó đối phó, bây giờ lại thêm hai tên khốn kiếp.

Hai người này thuộc loại vô tâm vô phế, bất kể Đế Tân đưa ra quyết định gì, họ đều chỉ có hai chữ: "Đại vương anh minh".

Đối mặt với loại người này, các vị đại thần thật sự không có cách nào.

Dù ở trước mặt họ, các vị đại thần cũng như thấp hơn một bậc.

Dù là những đại thần có chức quan cao hơn hai người họ vài bậc, ở trước mặt họ cũng không dám nói nhiều.

"Bá Ấp Khảo, lần này ngươi đến đây, có chuyện gì?" Nhìn Bá Ấp Khảo ở phía dưới, Đế Tân nhàn nhạt hỏi.

Dù sao, không thể để y đến uổng công.

Dù việc này là do hắn làm, nhưng Đế Tân cũng không ngốc đến mức thừa nhận.

"Đại vương, thần nghe tin phụ thân Cơ Xương đã bệnh nguy, nên

mang theo sự lo lắng của gia nhân đến đây thăm phụ thân." "Đại vương, không biết phụ thân thần, lúc này đang ở đâu, thần…" "Bá Ấp Khảo to gan!

Vừa mới đến Triều Ca, Đại vương đã phái xe ngựa đi nghênh đón, ngươi vừa đến đây đã chỉ nghĩ đến phụ thân mình?

Lẽ nào, Đại vương trong mắt ngươi, còn không quan trọng bằng phụ thân sao?" Không đợi người khác trả lời, Vưu Trọng đã lên tiếng.

"Hừ!

Chỉ là một thế tử quèn, lại dám miệt thị uy nghiêm của Đại vương như vậy, thật là hỗn xược." Phí Hồn cũng lên tiếng vào lúc này.

Hai người một xướng một họa, trong thời gian ngắn, đã biến Bá Ấp Khảo thành một tên phản thần tặc tử không coi Đế Tân ra gì.

Cảnh tượng này trực tiếp khiến các đại thần trên đại điện nhìn đến trợn mắt há mồm.

Nghe hai người nói như vậy, Tô Đát Kỷ lập tức muốn biện giải cho Bá Ấp Khảo, may mà Hồ Dật Tiên đã trực tiếp khống chế nàng lại.

"Nếu muốn chết sớm thì cứ mở miệng vào lúc này đi." Hồ Dật Tiên lập tức nhắc nhở.

"Nhưng họ đang vu oan cho Bá Ấp Khảo, cứ thế này chẳng phải chàng sẽ gặp nguy sao?" "Ha, đàn bà đúng là đàn bà.

Mở miệng lúc này, chẳng phải càng hại chàng ta hơn sao?

Lẽ nào nàng không biết bây giờ mình đã trở thành cấm luyến của Đế Tân rồi à?" Hồ Dật Tiên lại nhắc nhở.

Nghe lời của Hồ Dật Tiên, Tô Đát Kỷ mới im lặng lại.

Đúng vậy, bây giờ nàng đã là cấm luyến của Đế Tân, nếu vì Bá Ấp

Khảo mà nói chuyện, vậy Đế Tân không biết sẽ lại nghĩ gì trong lòng.

Thế là, Tô Đát Kỷ đành phải im lặng nhìn những chuyện đang xảy ra trước mắt.

"Đại vương, thần tuyệt đối không dám như vậy, chỉ là nghe tin phụ thân bệnh nặng, thần…" "Được rồi, lòng hiếu thảo của ngươi, ta tự nhiên biết.

Yên tâm đi, lát nữa sau khi bãi triều, ta sẽ cho ngươi đi thăm phụ thân.

Yên tâm đi, phụ thân ngươi ở đây, dù có chết, ta cũng không thể để ông ấy chết, nên không cần lo lắng." Đế Tân nói một cách áp đảo.

"Đại vương, thần và Bá Ấp Khảo trước đây cũng có duyên gặp mặt một lần.

Người này cầm kỳ thư họa, món nào cũng tinh thông, không biết vì sao, lúc này thiếp đột nhiên muốn nghe chàng ấy đàn một khúc." Hồ Dật Tiên đúng lúc lên tiếng.

Nghe lời của Hồ Dật Tiên, quần thần lập tức im lặng, không ít người còn không dám thở mạnh.

Tô Đát Kỷ bị Hồ Dật Tiên nhập vào, có thể nói đã trở thành một yêu phi đúng nghĩa.

Cũng chính vì vậy, Đế Tân đều có cảm giác, cảm thấy mình có chút hổ thẹn với Tô Đát Kỷ. … Từ đại điện trở về phòng của mình, Tô Đát Kỷ bắt đầu ở đây chờ đợi sự xuất hiện của Bá Ấp Khảo.

Dù đã được Tô Đát Kỷ đồng ý, nhưng Bá Ấp Khảo muốn gặp Tô Đát Kỷ, cũng phải qua nhiều lớp lục soát.

Dù sao, Tô Đát Kỷ hiện nay là người Đế Tân yêu nhất, muốn tiếp cận Tô Đát Kỷ, thì phải để mọi người biết, y không có uy hiếp gì với

Tô Đát Kỷ mới được.

Đây cũng là một cách bảo vệ của Đế Tân đối với Tô Đát Kỷ.

Đế Tân hiện nay, có thể nói là sủng ái Tô Đát Kỷ đến mức người khác không thể tưởng tượng được.

Nếu là Đế Tân trước đây, đó là một người nắm giữ quyền lực đến chết, trong mắt hắn, ngoài quyền lực ra, không có thứ gì hắn muốn.

Nhưng kể từ khi Tô Đát Kỷ vào cung, trên người hắn cũng bắt đầu xảy ra những biến hóa kinh người.

"Nương nương, Bá Ấp Khảo đến rồi." Đang lúc Hồ Dật Tiên và Tô Đát Kỷ trò chuyện, dặn dò nàng lát nữa đừng quá kích động, càng không thể nói cho Bá Ấp Khảo biết chuyện hiện tại, thì quan viên phụ trách lục soát người Bá Ấp Khảo đã tiến vào.

"Được, vậy cho y mang theo nhạc cụ vào đi." Hồ Dật Tiên lập tức nói.

"Vâng!" Vị đại thần đó nói xong liền đi ra ngoài.

Chương 371

"Bá Ấp Khảo, ra mắt nương nương!" Bá Ấp Khảo vừa vào cửa, vị đại thần kia đã đóng cửa lại, đây cũng là do Hồ Dật Tiên dặn dò.

"Bá Ấp Khảo, đã lâu không gặp, không ngờ ngươi vẫn như xưa." Hồ Dật Tiên lên tiếng.

"Ca ca, để ta ra ngoài đi, ta muốn nói với Bá Ấp Khảo vài câu." Giọng nói vừa dứt, Tô Đát Kỷ liền bắt đầu cầu xin.

Có lẽ, đây là lần cuối cùng nàng gặp Bá Ấp Khảo.

"Được thôi!

Nhưng phải nhớ kỹ, không được nói ra những chuyện ngươi đã biết.

Chỉ cần ngươi làm được, ta sẽ thả ngươi ra." "Ca ca, ta hứa." Đối mặt với lời của Hồ Dật Tiên, Tô Đát Kỷ đã thỏa hiệp.

Không thỏa hiệp thì sao chứ?

Chuyện giữa nàng và Bá Ấp Khảo, đời này, hai người không thể đi cùng nhau được.

Hiện tại, điều nàng có thể làm, là ở đây gặp Bá Ấp Khảo lần cuối cùng.

Chuyện đã bàn bạc với Thạch Cơ trước đó, Tô Đát Kỷ cũng đã nghe toàn bộ.

Đối với cách làm của Thạch Cơ, dù Tô Đát Kỷ biết là tàn nhẫn, bất kể là đối với nàng, hay đối với Bá Ấp Khảo, đều là một chuyện vô cùng tàn nhẫn.

Nhưng, lúc này ngoài cách này ra, còn có cách nào khác sao?

Vì vậy, đối với tất cả, nàng cũng đã chấp nhận số phận.

Có thể tiếp tục ở đây gặp Bá Ấp Khảo, đối với nàng, đã là chuyện hiếm có.

Với sự thay đổi của Đế Tân hiện tại, có thể ở đây gặp Bá Ấp Khảo, tất cả, đều là nhờ kế hoạch của Hồ Dật Tiên.

Dù biết Bá Ấp Khảo sau khi đến Triều Ca, có khả năng không thể trở về, nhưng nàng cũng không hối hận.

Dù sao, nếu không phải vì Hồ Dật Tiên, e rằng không chỉ Tây Kỳ mà các chư hầu khác cũng sẽ bị quân đội của Đế Tân quét sạch.

Sự mê luyến quyền lực của Đế Tân, không ai là không rõ.

"Được, đã như vậy, vậy ra đi.

Nhưng tốt nhất hãy nhớ những lời ta đã nói.

Dù sao, chuyện này ta đã mưu hoạch lâu như vậy, không thể vì một Bá Ấp Khảo mà hủy hoại kế hoạch của ta trong thời gian qua." "Ta biết." Đối với điều này, Tô Đát Kỷ chỉ có thể nói như vậy.

Ngoài việc có thể nói như vậy, nàng cũng không biết nên nói gì nữa.

"Nương nương, không biết người muốn nghe khúc nhạc nào?" Tô Đát Kỷ vừa ra ngoài, đã nghe Bá Ấp Khảo lên tiếng hỏi.

Nhìn Bá Ấp Khảo trước mắt, lúc này, chàng gầy đi một vòng lớn, nhưng vẫn cương nghị như Hồ Dật Tiên đã nói.

Những lời này đặt trên người Bá Ấp Khảo, sao có thể không khiến nàng đau lòng?

Nhưng, vì sự thay đổi thân phận hiện tại của hai người, Bá Ấp Khảo lại không nói gì, chỉ hỏi nàng muốn nghe khúc nhạc nào.

Điều này khiến Tô Đát Kỷ trong thoáng chốc có cảm giác muốn rơi lệ.

Phụ nữ đều làm bằng nước, huống hồ, lúc này đối mặt với người đàn ông mình yêu nhất, và hai người, dù khoảng cách gần như vậy, lại giống như xa cách chân trời góc biển.

Tình huống này, Tô Đát Kỷ sao có thể không cảm thấy bi thương.

"Đừng lộ ra vẻ bi thương trước mặt chàng ta.

Nếu thật sự không muốn chàng ta trước khi chết càng thêm đau khổ, tốt nhất nên nhẫn tâm một chút." Thấy vậy, Hồ Dật Tiên lập tức nói.

Nếu lúc này Tô Đát Kỷ khóc trước mặt Bá Ấp Khảo, vậy thì Bá Ấp Khảo chắc chắn sẽ muốn đưa nàng đi.

Cuối cùng, Đế Tân sẽ làm ra chuyện gì, Hồ Dật Tiên không cần nghĩ cũng biết.

Đối mặt với chuyện nữ nhân của mình bị người khác nhúng chàm, Đế Tân tuyệt đối không thể dung thứ.

Hồ Dật Tiên không muốn bây giờ bị Đế Tân giết chết, hoặc là bị Đế Tân lạnh nhạt.

Dù sao, những chuyện sư tôn giao cho, y còn chưa làm được.

Nếu vì Tô Đát Kỷ mà xảy ra chuyện gì khác, vậy thì e rằng Thạch Cơ cũng sẽ bị Đế Tân lạnh nhạt.

Dù sao, Đế Tân hiện tại có thể biến thành như vậy, là do Hồ Dật Tiên không dễ dàng gì mới làm được.

Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, vậy thì Đế Tân chắc chắn sẽ biến thành Đế Tân của trước đây.

Đối với Hồ Dật Tiên, đó không phải là kết quả y muốn.

Nếu không phải vậy, y cũng sẽ không lo lắng như vậy.

Nhìn Bá Ấp Khảo và Tô Đát Kỷ trước mắt, Hồ Dật Tiên không khỏi có chút cảm khái.

Sống trong thời loạn thế này, dù thân ở trong gia đình vương công quý tộc, nhưng cũng không thể tự do được.

Thế giới như vậy, có lẽ, ngay cả sống sót, cũng là một điều xa xỉ.

"Hãy đàn một khúc nhạc mà chàng đã đàn khi chúng ta lần đầu gặp mặt." Tô Đát Kỷ nhàn nhạt nói.

Sau khi nghe lời của Hồ Dật Tiên, lúc này nàng cũng đang nỗ lực kiềm chế cảm xúc của mình, không để Bá Ấp Khảo biết bất cứ chuyện gì.

Chương 372

… Thất Tinh Đàn.

Khương Tử Nha bắt đầu giám sát việc xây dựng pháp đàn, đây cũng sẽ là pháp đàn dùng để Phong Thần.

Để có thể sớm hoàn thành việc xây dựng Thất Tinh Đàn, Đế Tân có thể nói là đã hao tổn rất nhiều nhân lực và vật lực.

Lúc này, Khương Tử Nha đang ở đây tiến hành giám sát.

Đương nhiên, ngoài Khương Tử Nha ra, còn có thêm vài đại thần.

Sở dĩ Khương Tử Nha ở đây, cũng không phải do các đại thần kia sợ có chỗ làm không đúng, nên mới nhờ Khương Tử Nha xem giúp.

Nhìn Thất Tinh Đàn hiện nay bắt đầu khởi công, Khương Tử Nha không khỏi vui mừng vuốt râu.

"Đợi thần đàn xây dựng xong, nhiệm vụ mà sư tôn giao cho ta cũng sắp có thể hoàn thành." Khóe miệng Khương Tử Nha lộ ra nụ cười mãn nguyện.

Dù Thất Tinh Đàn cần thời gian dài mới có thể xây xong, nhưng Khương Tử Nha đối với điều này không có gì phải lo lắng.

Dù sao, nhiều nhất cũng chỉ khoảng mười năm mà thôi.

Đương nhiên, nếu xây dựng thần đàn dưới tiền đề đảm bảo kinh tế của vương triều Đại Thương, ít nhất cũng phải cần hai mươi năm.

Nhưng, Đế Tân không thể đợi lâu như vậy, nên dưới uy nghiêm của Đế Tân, việc giám sát xây dựng thần đàn, hiện nay Đế Tân chỉ cho khoảng mười năm mà thôi. … Lúc này, Vô Cực phát hiện ra chanh.

Không biết vì sao, chanh là thứ hiếm thấy trên thế giới này, ngay cả ở Hoa Quả Sơn cũng không có.

Đương nhiên, những loại hoa quả trong Hoa Quả Sơn, ở những nơi khác tuy cũng thường thấy, nhưng lại không có sản lượng nhiều như ở Hoa Quả Sơn.

Vì vậy, so với những nơi khác, hoa quả ở Hoa Quả Sơn rất nhiều.

Kể từ khi Vô Cực và Nữ Oa đến đây, nàng đã bắt đầu con đường ăn uống của mình.

Nếu là những nữ tử khác, e rằng không dám ăn nhiều như Nữ Oa.

Dù sao vóc dáng là thứ mà phụ nữ đều rất để ý.

Cũng không phải ai cũng có thể giống như Nữ Oa, sở hữu một thân thể không sợ béo.

Mà Nữ Oa cũng không chỉ thích ăn những loại hoa quả đó, đối với những thứ khác, Nữ Oa cũng không hề ngại.

Ví dụ như món nướng mà Vô Cực thường làm cho nàng.

Dù là thánh nhân như Nữ Oa, cũng chưa từng ăn qua đồ nướng.

Là sinh linh có từ lúc thiên địa sơ khai, đối với những thứ này, họ căn bản không biết.

Ngoài việc tu luyện ra, những thứ thế tục, đều cần phải đi khai quật và phát hiện.

Lúc này, món nướng căn bản chưa thịnh hành trên thế giới này.

Dù là người phàm trần tôn quý nhất thế giới này, Đế Tân, thực phẩm của hắn cũng chỉ là một vài loại đơn giản mà thôi.

Trong thời đại này, cách chế biến thực phẩm đơn giản nhất mà con người biết, cũng chỉ là nướng chín trực tiếp, hoặc là trực tiếp

dùng nước luộc.

Ngoài hai món này ra, những món khác, ví dụ như món xào, trong thời đại này là không tồn tại.

Người dân thường, nhiều nhất cũng chỉ là ăn được một bữa no, đối với họ đã là chuyện hạnh phúc.

Còn trong mắt họ, những món ăn ngon, cũng rất ít.

Ngay cả những thứ đơn giản như màn thầu, bánh bao, cũng chưa được phát minh ra.

Vì vậy, sau khi ở cùng Vô Cực một thời gian, Nữ Oa trở thành một người ham ăn, cũng là chuyện đơn giản.

Trước đây nàng cũng có may mắn thử qua một vài món ăn của phàm gian.

Nhưng, hương vị đó hoàn toàn không liên quan gì đến từ "ngon".

Thịt nướng?

Thịt nướng mà những người thời đó làm, chỉ là tùy ý nướng chín thịt, sau đó rắc thêm một chút muối mà thôi.

Muối thời đó cũng không có khái niệm muối tinh, dù có, cũng chỉ có những gia đình quyền quý mới có thể ăn được.

Gia đình bình thường, nhiều nhất cũng chỉ có thể ăn được những loại muối biển phơi khô tùy ý.

Nhưng dù là loại muối đó, đối với họ cũng rất quý.

Nhìn những quả chanh trước mắt, Vô Cực đột nhiên có chút tò mò, chanh rốt cuộc có vị gì nhỉ?

Có chua như đời sau không?

Dưới sự tò mò, Vô Cực trong lúc hái chanh, đã bỏ một quả vào

miệng.

Xì!

Chua!

Vô cùng chua.

Nói rồi, Lão Thọ Tinh lập tức nhìn về phía Vô Cực.

Chương 373

"Đại huynh?" Lúc này Nữ Oa mới để ý, Vô Cực không biết đã đến đây từ lúc nào.

Khi nhìn về phía Vô Cực, sắc mặt vốn đang tươi cười của nàng cũng trở nên đỏ ửng.

"Thôi rồi, thôi rồi, hình tượng vừa rồi, e rằng đều bị đại huynh nhìn thấy cả rồi." Nữ Oa thầm nghĩ trong lòng.

Nàng không muốn Vô Cực có cái nhìn khác về mình.

Đương nhiên, nếu là về mặt tốt, nàng hy vọng Vô Cực sẽ như vậy.

Nhưng, vừa rồi nàng đang bắt nạt Lão Thọ Tinh mà.

Nếu lọt vào mắt đại huynh, đại huynh sẽ nghĩ gì?

Nữ Oa không biết, nhưng có chút sợ hãi.

"Được rồi, muội cứ chơi tiếp đi." Vô Cực không trả lời Lão Thọ Tinh, nhìn về phía Nữ Oa, trên mặt treo nụ cười đáp.

"Đại huynh, huynh đến đây lúc nào vậy?" Nữ Oa vẫn đang chìm đắm trong cảm xúc bắt nạt Lão Thọ Tinh, đối với việc Vô Cực đến đây, nàng hoàn toàn không hay biết.

Vì vậy mới hỏi như vậy.

"Ta à, vừa mới đến thôi." Thấy Nữ Oa như vậy, Vô Cực thật không còn gì để nói.

Xem ra, nha đầu này chơi rất vui vẻ.

Cũng đúng, ngày thường cũng chỉ có hai người họ, đều không biết chơi gì.

Lúc này Nữ Oa đã học được cờ vây, tự nhiên sẽ không còn như trước đây, đến đây chỉ biết ăn hoa quả nữa.

Cũng chính vì vậy, Lão Thọ Tinh mới nghênh đón cuộc sống ác mộng.

Nhìn Nữ Oa trước mắt, tuy trời sinh xinh đẹp, và có một khuôn mặt thanh thuần, nhưng ai có thể ngờ… lại mạnh mẽ như vậy.

Trong mắt người khác là một người yếu đuối, lại có bộ dạng của một nữ ác nhân.

Nữ Oa lúc này so với lúc mới gặp Lão Thọ Tinh, đã thay đổi rất nhiều.

Khiến Lão Thọ Tinh đối với điều này cũng có chút không biết nên làm gì.

Nghe Vô Cực nói vậy, vốn dĩ Lão Thọ Tinh định nhân cơ hội này gỡ lại một ván, nhưng nhớ đến lực đạo mà Nữ Oa mỗi lần búng y, Lão Thọ Tinh lập tức chùn bước.

"Được rồi, Vô Cực lão đệ cũng vừa mới đến, và cũng không thấy việc làm vừa rồi của ngươi." Lão Thọ Tinh không khỏi lên tiếng.

"Hửm?" Đối với lời của Lão Thọ Tinh, Nữ Oa lập tức nhíu mày, sau đó lại nhìn về phía y.

"Vừa rồi ngươi đã làm gì?" Quả nhiên, tuy Vô Cực muốn giúp Lão Thọ Tinh, nhưng không ngờ Lão Thọ Tinh này lại phá hỏng kế hoạch.

Vô Cực tự nhiên nên hỏi vậy.

"Không… không có gì, đại huynh, không phải huynh muốn làm đồ ăn ngon sao?

Hay là huynh làm ở đây đi, muội chơi với Lão Thọ Tinh thêm vài ván nữa." Nữ Oa quay đầu nhìn Vô Cực, một mặt dịu dàng nói.

Bộ dạng đó, ngoan ngoãn đến mức khiến người ta nhìn thấy không nhịn được có ý nghĩ muốn cưng chiều nàng lên tận trời.

"Được, vậy muội chơi đi." Ở cùng Nữ Oa lâu như vậy, Vô Cực sao có thể không biết Nữ Oa lúc này đang nghĩ gì?

Là đại huynh của nàng, những thay đổi của Nữ Oa trong thời gian qua, ví dụ như trở nên tinh nghịch hơn trước, Vô Cực tự nhiên đều thấy trong mắt.

Lúc này thấy Nữ Oa như vậy, Vô Cực đương nhiên hiểu rõ.

Thế là xoay người định đi.

"Đừng… đừng mà, Vô Cực đạo huynh, ta đã lâu không chơi cờ, hay là chúng ta chơi một hai ván đi." Lão Thọ Tinh nghe Vô Cực định đi, lập tức trong lòng uất ức.

Vốn tưởng Vô Cực đến đây, có thể thoát khỏi lòng bàn tay của Nữ Oa.

Nhưng ai ngờ, Nữ Oa bảo Vô Cực đi, Vô Cực cũng không có vẻ gì muốn ở lại.

Lão Thọ Tinh lập tức lo lắng.

Khó khăn lắm mới đợi được Vô Cực đến.

Lúc này, nếu Vô Cực cũng đi rồi, vậy chẳng phải y phải tiếp tục chịu sự bắt nạt của Nữ Oa sao?

Đối với điều này, Lão Thọ Tinh hiểu rõ.

Huống hồ, khi thấy Vô Cực sắp đi, nụ cười tà ác lộ ra trên khuôn mặt thuần khiết của Nữ Oa, Lão Thọ Tinh lập tức có chút hoảng sợ.

"Ngay cả ta ngươi còn chưa thắng được, lại muốn chơi với đại huynh của ta sao?" "Kỹ năng chơi cờ của ta là do đại huynh ta dạy.

Lão Thọ Tinh, từ hôm nay trở đi, nếu ngươi muốn chơi với đại huynh của ta, vậy thì phải qua ải của ta trước.” Nữ Oa lém lỉnh nói.

Khi nói câu này, trên mặt nàng nở nụ cười rạng rỡ, cả người trông có vẻ vừa hung dữ vừa có chút ngây thơ lãng mạn.

Khiến Lão Thọ Tinh càng thêm sợ hãi.

Trước đây, khi Nữ Oa chưa chơi cờ với y, không có bộ dạng này.

Bây giờ nhớ lại những chuyện đã xảy ra trước đó, Lão Thọ Tinh cũng không muốn nghe lời Nữ Oa nữa.

Đùa sao?

Chương 374

Lão Thọ Tinh lại không phải kẻ thích bị ngược đãi, sao có thể để Nữ Oa bắt nạt mãi được?

Thế là… "Vô Cực đạo huynh, cứu mạng a, huynh không thể đi được, ta…" "Chơi cờ có gì đáng sợ chứ?

Yên tâm đi, kỳ nghệ của tiểu muội còn kém lắm, ngươi chơi thêm một lát nữa, ta lát nữa sẽ quay lại." Không đợi Lão Thọ Tinh nói xong, Vô Cực đã trực tiếp biến mất.

Hừ hừ!

Tiểu muội đã lâu không được chơi vui vẻ như vậy, Vô Cực sao có thể chọn lúc này để làm phiền.

"Vô Cực… Vô Cực huynh!" … Vô Cực tìm một chỗ trên núi, cuối cùng cũng tìm được một địa điểm khá tốt.

Chỗ này, nếu thực sự muốn nướng ngoài trời, là thích hợp nhất.

Còn việc làm đồ ăn ở địa bàn của Lão Thọ Tinh?

Xin lỗi, Vô Cực đến đây là để đưa Nữ Oa đi chơi.

Nơi đó quá gần chỗ hai người chơi cờ, nếu khoảng cách gần như vậy, Vô Cực cũng biết, Nữ Oa chắc chắn sẽ không dám thả lỏng như trước.

Chỉ có đi xa một chút, Nữ Oa mới có thể chơi một cách tùy ý.

Cũng chỉ có như vậy, nàng mới càng vui vẻ, không cảm thấy nhàm chán.

Quan trọng nhất, chuyện mà Đế Tân đã làm, cũng sẽ khiến Nữ Oa từ từ quên đi, vứt ra sau đầu.

Đế Tân… trong mắt Vô Cực lộ ra một tia sát ý.

Nhưng, chuyện này đã giao cho Thạch Cơ đi làm.

Theo sự phát triển của cốt truyện ban đầu, Vô Cực biết, Đế Tân cuối cùng chắc chắn sẽ thê thảm.

Vì vậy đối với những chuyện này, cũng không cần phải suy nghĩ nhiều nữa.

Nơi mà Vô Cực tìm được, bên cạnh có một con suối nhỏ chảy qua, nơi như vậy, không nghi ngờ gì là tốt nhất.

Chủ yếu là thiên địa hiện nay, đều chưa bị người khác ô nhiễm, nước trong sông trong vắt thấy đáy, trong đó có những con cá đang vui vẻ bơi lội.

Nhìn những con cá trong đó, Vô Cực bắt đầu chuẩn bị ra tay.

“Lão Thọ Tinh, đừng ăn gian nhé!” Nhìn Lão Thọ Tinh trước mặt, nửa ngày không đi một nước cờ, Nữ Oa lập tức nói.

Ta ăn gian sao?

Không phải chỉ là đi chậm một chút thôi sao?

Lão Thọ Tinh nhìn Nữ Oa trước mặt, lập tức lên tiếng.

“Không phải chỉ là chậm một chút sao?

Nếu ngươi đi chậm đến lúc đại huynh ta làm xong đồ ăn ngon, e rằng cũng khó mà đi xong một ván cờ.” Nữ Oa nói.

“Cũng không thể trách ta được, ai bảo ngươi chơi cờ ác như vậy, từng bước ép người!” “Nếu ta thật sự không suy nghĩ thêm một chút, sao có thể thắng được ngươi, rồi lại đi tìm Vô Cực chơi cờ?” Lão Thọ Tinh trợn mắt, sau đó lên tiếng.

“Ngươi… ta mới chơi cờ có mấy ngày thôi.

Nhiều năm như vậy, ngươi một mình nghiền ngẫm, cũng đã nghiền ngẫm không ít thời gian rồi phải không?

Nếu thật sự lúc nào cũng như vậy, vậy thì…" "Vậy thì sao?" Lão Thọ Tinh có chút mặt dày hỏi.

Trong lòng lại đang nghĩ, bất kể Nữ Oa nói gì, dù sao cũng không thể dừng lại.

Dù sao, nếu thật sự như lời Nữ Oa nói, vậy thì, người thua chắc chắn sẽ thảm như vừa rồi.

Lão Thọ Tinh cũng biết, nếu thật sự như những gì y nói, chỉ có thể thắng được nàng, mới có thể tiếp tục chơi cờ với Vô Cực, vậy thì Lão Thọ Tinh trong thời gian ngắn, đều không thể thắng được Nữ Oa.

Không!

Phải là sau này cũng không thể tiếp tục chơi cờ với Vô Cực.

Dù sao thiên phú cờ vây của Nữ Oa, thật sự quá cao.

Dù Lão Thọ Tinh có thể tăng kỳ nghệ của mình lên một chút, nhưng, lẽ nào Nữ Oa không thể sao?

Huống hồ, Nữ Oa mới chơi có mấy ngày, đã có thể hành hạ y.

Vì vậy Lão Thọ Tinh tự nhiên sẽ không ngốc đi tiếp tục nghe lời Nữ Oa, mỗi lần đi cờ thời gian không thể quá ba hơi thở, thời gian đó cũng quá gấp gáp, căn bản không kịp tính toán.

Bắt đầu đi cờ, không phải đã định thua rồi sao?

"Hừ!

Nếu đã như vậy, vậy ván cờ này ngươi thua rồi.

Trước đó ta đã đặt ra quy tắc, ngươi cũng đã đồng ý." Nữ Oa lại nói.

“Ta…” Vừa nghe Nữ Oa nói vậy, Lão Thọ Tinh lập tức biết là xong rồi.

Đúng vậy, vừa rồi, Nữ Oa và y đã đặt ra quy tắc, và Nữ Oa đã ghi lại bằng văn bản, khắc lên một cái cây cách đó không xa.

Trong thoáng chốc, Lão Thọ Tinh hoàn toàn không biết nên làm gì.

Vốn biết Nữ Oa chưa chơi cờ được mấy lần, mới muốn bắt nạt nàng.

Chương 375

Nhưng ai ngờ, Nữ Oa bây giờ, lại lợi hại như vậy.

Trong thời gian ngắn, đã bắt đầu thua nhiều lần như vậy.

“Đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta, vô dụng!” Nữ Oa nhìn Lão Thọ Tinh, sau đó lên tiếng.

Muốn nhận được sự đồng tình trước mặt nàng sao?

Nếu là Nữ Oa của trước đây, có thể sẽ để ngươi như vậy.

Nhưng bây giờ, Nữ Oa sao có thể đồng ý yêu cầu của ngươi.

“Được, được rồi, đã như vậy, ván này ta thua.

Nhưng ta nói này, không phải trước đây ngươi nói, đại huynh đến đây là để tìm nguyên liệu ngon làm đồ ăn ngon sao?

Đã như vậy, vậy…” “Vậy ta đi xem Vô Cực lão đệ làm đồ ăn ngon.” “Nói thật, ta ở đây lâu như vậy, mỗi ngày ngoài tu luyện ra, đều không biết nên đi làm gì.” “Nếu ta có thể học được một chút từ Vô Cực huynh, sau khi các ngươi đi rồi, e rằng ta cũng sẽ không nhàm chán như bây giờ nữa.” Lão Thọ Tinh lập tức nói.

Đối với chuyện Nữ Oa đưa ra, y đúng là có chút lỗ mãng.

Nhưng bây giờ, đã quyết định không chơi nữa, tự nhiên sẽ trực tiếp nói rõ với Nữ Oa.

Mà bây giờ, y cũng không muốn tiếp tục bị Nữ Oa bắt nạt nữa.

“Được thôi, đã nói như vậy rồi, ta cũng không thể ép một ông lão ở không như ngươi được, búng đi!” Nói rồi, Nữ Oa trực tiếp đưa ra hai ngón tay như ngọc dương chi, đặt lên đầu Lão Thọ Tinh.

“Ai!” Thở dài một hơi, Lão Thọ Tinh đột nhiên cảm thấy, thật khó

khăn.

Nhưng, chuyện này là do y gây ra, tất nhiên không thể hối hận.

Vì vậy trực tiếp đồng ý lời của Nữ Oa, trực tiếp nhận thua.

“Ha ha, không ngờ ngươi lại đồng ý.” Nghe Lão Thọ Tinh đồng ý, trên mặt Nữ Oa lập tức lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Không lâu sau, Lão Thọ Tinh và Nữ Oa đến nơi Vô Cực đang ở, nhìn Vô Cực đang làm các loại nguyên liệu.

Khi nhìn thấy quả chanh vàng óng đó, Lão Thọ Tinh không khỏi trợn to mắt.

“Không phải là loại hoa quả rất chua đó sao?

Vô Cực đạo huynh… huynh định làm gì vậy?” Lão Thọ Tinh không khỏi lên tiếng hỏi.

Loại hoa quả này, trên núi này, đúng là có.

Khi Lão Thọ Tinh mới đến đây, đã chú ý đến chanh.

Vốn tưởng là phiên bản cô đặc của quýt, nhưng sau khi thử một quả, lưỡi và răng của Lão Thọ Tinh, đều sắp bị chua rụng.

Nhớ lại, khi ăn quả đó, vị chua tràn ra khóe miệng, nước bọt của Lão Thọ Tinh, không khỏi bắt đầu trào ra ngoài.

“Quả này sao?” “Đúng vậy, ta tìm thấy ở đây.

Sao vậy?

Chẳng lẽ ăn không được?” Vô Cực cũng có chút kinh ngạc quay đầu lại.

“Ha, nếu không phải ta ăn rồi, ta có hỏi huynh không?

Thứ này…” “Chua quá, đại huynh, thứ gì kỳ lạ vậy, chua đến mức lưỡi của muội sắp rụng ra rồi.” Nữ Oa không đợi Vô Cực mở miệng,

đã tùy ý bóc vỏ một quả chanh, sau đó đưa cả quả vào miệng.

Sau đó, bi kịch đã xảy ra.

Thánh nhân Nữ Oa ta, trực tiếp bị vị chua đó kích thích đến mức suýt nữa rời khỏi thế giới xinh đẹp này.

"Đại huynh, nước, nước, nước!" Nữ Oa trực tiếp chạy đến, kéo áo Vô Cực nói.

"Ừm!" Khi nhìn Nữ Oa, Vô Cực đã biết có chuyện sắp xảy ra.

Theo biểu hiện của tiểu muội ham ăn, Vô Cực sao có thể không biết, tiếp theo nàng sẽ làm ra chuyện khiến người ta cảm thấy khó tin.

Thế là, hắn trực tiếp bóc sẵn một múi quýt.

Khi Nữ Oa hỏi xin nước, Vô Cực trực tiếp nhét múi quýt đó vào miệng Nữ Oa.

Cùng với một tiếng rên của Nữ Oa, lập tức, một vị ngọt thơm bùng nổ trong miệng nàng.

Nữ Oa trực tiếp trợn to mắt, cảm giác này, so với thứ vừa rồi, hai thứ có thể nói là một trời một vực.

Một cái siêu ngọt, một cái siêu chua.

Hai thứ này, quả thực… nếu ăn hỗn hợp, trong nháy mắt có thể khiến người ta trải nghiệm sự khác biệt của hai thứ.

"Đại huynh, cái vừa rồi là gì vậy, sao mà chua thế?" Nữ Oa chỉ vào quả chanh bị cắn một miếng, sau đó lên tiếng hỏi.

Khi mới đến đây, nàng đã nhìn thấy sự tồn tại của chanh.

Vẻ ngoài của chanh, quả thật siêu đẹp.

So với những loại quả kỳ lạ mà Nữ Oa đã thấy trước đây, chanh về mặt ngoại hình có thể nói là hoàn toàn thắng thế.

Cũng chính vì vậy, Nữ Oa mới nảy sinh lòng tò mò lớn.

Ngay cả hỏi Vô Cực cũng không hỏi, trực tiếp nhét nó vào miệng.

Chương 376

Cuối cùng, một vị chua lan tỏa trong miệng nàng, ngay cả nước bọt trong suốt, cũng không biết đã chảy ra ngoài bao nhiêu, nàng mới phản ứng lại.

Đối với thứ này, Nữ Oa đã có một chút ám ảnh tâm lý.

Thứ này, trông đẹp như vậy, lại khó ăn đến thế.

"Đoán xem?

Có lẽ sau khi biết tên của nó, muội sẽ không khỏi kinh ngạc đâu." Vô Cực đột nhiên nhớ lại những lời Nữ Oa đã nói trước khi đến đây, và những câu hỏi nàng đã hỏi.

"A?

Vàng óng ánh, đẹp như vậy, sao lại chua thế?" Nữ Oa lại nhìn về phía quả chanh.

"Đại huynh, muội thật sự không biết thứ này là gì." Nữ Oa vốn tưởng Vô Cực hỏi vậy là vì Vô Cực đang đùa với nàng, nhưng lại không nói.

Vì vậy bất đắc dĩ, mới lại lên tiếng hỏi.

"Cái này à, không phải trước đây muội nói muốn ăn chanh sao?" Việc nịnh bợ này, khó mà thấy được ở Văn Thái Sư.

Đương nhiên, nhiều năm như vậy, Văn Thái Sư cũng chưa bao giờ làm chuyện này.

Vì vậy, lúc này nghe được những lời này từ miệng ông, Khương Tử Nha cũng có chút không biết nên làm gì cho phải.

Trước đây từng nghe Văn Thái Sư là một người chính trực, căn

bản sẽ không nói những lời a dua nịnh hót.

Bây giờ, e rằng Văn Thái Sư cũng thật lòng khâm phục mình, Khương Tử Nha chỉ có thể nghĩ như vậy.

"Ta xin kính Văn Thái Sư một ly!" Ngăn Văn Thái Sư nói tiếp, Khương Tử Nha nâng ly rượu trong tay lên.

"Quốc sư, e rằng lần này, không chỉ vì chuyện này phải không?" Văn Thái Sư là một con cáo già, sao có thể không biết Khương Tử Nha đến đây là có chuyện, liền lên tiếng hỏi.

"Đúng vậy, có một số chuyện.

Ta vừa rồi đang giám sát công trình, nhưng đột nhiên thấy thiên địa có một số biến dị, liền đành phải đến chỗ Thái sư." "Hửm?

Thiên địa có biến dị?

Lẽ nào có liên quan đến ta?" Nghe lời của Khương Tử Nha, Văn Thái Sư lập tức lên tiếng hỏi.

Bói quẻ của Khương Tử Nha rất chuẩn, đã chứng kiến quẻ của Khương Tử Nha, liên tục mấy ngày, Văn Thái Sư đối với Khương Tử Nha, tự nhiên sẽ không có chút nghi ngờ nào.

Lúc này nghe Khương Tử Nha nói vậy, Văn Thái Sư lập tức có chút lo lắng.

Quẻ tượng gì mới có thể khiến Khương Tử Nha từ nơi giám sát công trình vội vàng đến đây, phải biết rằng, Khương Tử Nha vì để có thể xây dựng Thất Tinh Đàn, có thể nói là đã hao tổn rất nhiều tâm huyết.

Mấy ngày qua, tuy mới chỉ khởi công, nhưng Khương Tử Nha vẫn luôn ở đó giám sát.

Có thể thấy rõ, Thất Tinh Đàn đối với Khương Tử Nha quan trọng

đến mức nào.

Nhưng bây giờ, Khương Tử Nha lại trực tiếp đến đây.

Trong thoáng chốc, Văn Thái Sư có chút căng thẳng.

“Quả thực có liên quan đến Thái sư, vì vậy, ta mới ngựa không dừng vó mà đến đây.” “Quốc sư, là chuyện gì vậy, có thể đoán ra hung cát không?

Nếu là hung, thì phải làm sao để hóa giải?” Văn Thái Sư lập tức hỏi.

“Thái sư không cần hoảng sợ.

Ta lúc này đã ở đây uống rượu với Thái sư, tự nhiên có cách hóa giải, nếu không, ta đâu dám như vậy.” Thấy Văn Thái Sư như vậy, Khương Tử Nha vội vàng nói.

Dù sao, Văn Thái Sư lúc này căng thẳng như vậy, tuổi tác cũng không nhỏ, Tử Nha thật sự sợ xảy ra chuyện gì, vậy thì… “Phù!” “Quốc sư xin cứ nói!” Văn Thái Sư tiếp tục nói.

Sau khi được Khương Tử Nha an ủi, lòng ông đã thả lỏng.

Vốn tưởng là chuyện lớn, nhưng bây giờ, cả người đã thoải mái hơn nhiều.

“Được, vậy ta nói thẳng.

Tuy cách hóa giải đơn giản, nhưng Thái sư càng nhanh càng tốt.

Nếu chuyện này quá năm ngày, vậy thì thật sự sẽ biến thành chuyện lớn, không còn cách nào có thể giải quyết được nữa.” Khương Tử Nha đến đây rồi lại nói: “Thái sư có còn nhớ chuyện đã nói với ta không?

Cũng là chuyện yêu mị trong cung?” Khương Tử Nha lên tiếng hỏi.

“Ừm!

Chuyện này, hiện nay Đại vương đang thúc giục ta làm cho xong.

Nhưng Quốc sư chắc cũng biết, chút đạo hạnh mèo cào của ta, thật sự…” Đến đây, Văn Thái Sư dừng lại.

Ai cũng biết, võ lực của Văn Thái Sư rất mạnh, nhưng về mặt đạo hạnh, quả thực chỉ là một kẻ yếu kém.

Vì vậy mới nói như vậy.

“Thái sư, Khương mỗ không phải đang ngồi ở đây sao?” Nghe lời của Văn Thái Sư, Khương Tử Nha lập tức nói.

Đùa sao, Khương Tử Nha là ai, đó là đệ tử dưới trướng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu chỉ đối phó với yêu mị thôi, vậy chẳng phải quá đơn giản sao?

Huống hồ, lần này không phải để đối phó yêu mị, chỉ là giúp Thạch Cơ đẩy nhanh kế hoạch đã sắp đặt mà thôi.

Bởi vì chỉ có như vậy, Khương Tử Nha mới có thể trong thời gian ngắn hơn hoàn thành nhiệm vụ mà sư tôn giao.

Chương 377

Nếu không được, với tuổi tác hiện tại của Khương Tử Nha, e rằng cũng không đợi được bao lâu, trừ phi, Nguyên Thủy Thiên Tôn vì ông mà kéo dài tuổi thọ.

"Xin Quốc sư chỉ rõ!" Văn Thái Sư lập tức nói.

"Lần trước, Thái sư không phải cũng vì chuyện này mà tìm ta sao?

Bây giờ, ta ở đây, Thái sư nếu muốn sớm hoàn thành nhiệm vụ, vậy…" "Ta hiểu rồi!" Không nói tiếp, Văn Thái Sư lại nâng ly rượu trong tay lên.

Chuyện này, đúng vậy, lúc mới bắt đầu, ông đã tìm Khương Tử Nha, muốn nhờ y giúp đỡ.

Nhưng sau khi Khương Tử Nha trở thành Quốc sư, liền trực tiếp bắt đầu xây dựng Thất Tinh Đàn, cũng chính vì vậy, thời gian qua, ông không gặp Khương Tử Nha.

Lúc này Khương Tử Nha đã ở đây, vậy thì tự nhiên phải nhanh chóng hoàn thành công việc.

Có Khương Tử Nha giúp đỡ, có thể nói, chuyện này sẽ nhanh chóng hoàn thành.

"Chỉ là Quốc sư, thời gian này, không phải ngài phải giám sát việc xây dựng Thất Tinh Đàn bên đó sao?

Sẽ không ảnh hưởng đến tiến độ của ngài chứ?" Văn Thái Sư có chút lo lắng hỏi.

"Được được được, ta đi làm cho muội." Lắc đầu, hắn quyết định đi làm.

Dù sao, hai kẻ ham ăn này đã no, nhưng hắn chưa ăn được bao nhiêu.

Ba người ăn trong miệng Nữ Oa, thực tế, Vô Cực mới ăn được bao nhiêu chứ.

Thực tế, dù họ không ăn nữa, Vô Cực cũng đều phải ăn thêm một chút.

"Đại huynh vạn vạn tuế!" Nữ Oa lập tức hô lên.

Trên mặt lộ ra nụ cười mãn nguyện.

Nghe vậy, Vô Cực đang xoay người đi suýt nữa loạng choạng.

"Vạn vạn tuế?" Mẹ nó, đây là những lời mà các hoàng đế phàm trần thích nghe người ta hô.

Thôi được, dù sao Nữ Oa cũng chỉ gọi một lần, nên Vô Cực cũng không quản nhiều nữa, thở ra một hơi, liền đi về phía khu nướng cách đó không xa.

Đặt mấy khúc gỗ xuống, những khúc gỗ này đa số đều khô.

Địa bàn của Lão Thọ Tinh, những cành cây khô sở hữu rất nhiều.

Có một số là do Lão Thọ Tinh tỉa cây ăn quả còn lại, có một số là do cây chết sau khi bị chặt xuống.

Những thân cây ăn quả này, dùng để đốt lửa là thích hợp nhất.

Vì vậy lúc này đều bị Vô Cực lấy làm củi để nướng.

Ông!

Cùng với một ngọn lửa từ đầu ngón tay Vô Cực rơi xuống những khúc củi này, những khúc củi này lập tức bùng cháy.

Khi chọn những khúc củi này, Vô Cực đều lựa chọn rất kỹ.

Những khúc củi này, đều ít khi bốc khói.

Chỉ có loại củi này nướng ra hương vị mới là thích hợp nhất.

Dù sao, củi ít khói hơn nướng ra đồ ăn, hương vị quả thực không tồi.

Khói quá lớn, đồ nướng ra, đều có một mùi khói nồng nặc, quả thực khiến người ta mất đi ham muốn ăn.

"Hửm?

Sao ít khói vậy, ta trước đây nướng, khói đều lớn như vậy." Nhìn những khúc củi mà Vô Cực dùng đang cháy, lại không có nhiều khói lửa, Lão Thọ Tinh lập tức lẩm bẩm, đối với điều này không hiểu.

"Ngươi không biết rồi, đại huynh ta nướng, không giống như người khác lung tung đâu.

Mỗi lần chọn những khúc củi này, đều lựa chọn rất kỹ.

Vì đại huynh ta nói, tuy nướng đồ ăn chỉ cần đặt trên lửa là có thể nướng chín.

Nhưng, một số loại củi căn bản không thích hợp để nướng, vì khói quá lớn sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị, cắn một miếng, toàn mùi khói.

Còn nữa, sẽ ảnh hưởng đến màu sắc của thực phẩm, nếu khói quá lớn, vậy thì những thực phẩm này, sẽ bị hun đen thui, thịt nướng như vậy có ăn được không?" Nữ Oa nói xong liền nhìn về phía Lão Thọ Tinh, ánh mắt đầy vẻ khoe khoang.

Nhiều năm như vậy, chưa từng thấy ai có tài năng nấu nướng tốt như đại huynh.

Có thể nói, từ lần đầu tiên ăn đồ ăn mà đại huynh làm, nàng cảm thấy, đồ ăn mà tất cả mọi người làm, đều không ngon.

"Còn nhiều điều cầu kỳ như vậy sao, thảo nào ta trước đây nướng

cá, con cá đó… ai, không nói nữa.” Lão Thọ Tinh vốn định nói gì đó, nhưng lời đến bên miệng, lập tức không nói ra được.

Bởi vì, khi nhắc đến chuyện này, y nhớ lại cảnh tượng nướng ngày hôm đó, y không quên được con cá bị nướng đen thui đó, cuối cùng bị y vứt bỏ như thế nào.

Nhìn Vô Cực trước mặt đang làm món nướng, Lão Thọ Tinh hai mắt chăm chú nhìn, sợ bỏ lỡ một khâu nào đó.

Ăn đồ ăn Vô Cực làm xong, tự nhiên sau này sẽ không muốn ăn những thứ rác rưởi đó nữa.

Đồ ăn mà y làm trước đây, so với của Vô Cực, rõ ràng là rác rưởi.

Đã không muốn ăn đồ ăn mình làm nữa, vậy thì, muốn ăn đồ ăn Vô Cực làm, cũng ít có cơ hội, vì vậy, nếu muốn ăn, y cảm thấy, học được tay nghề của Vô Cực, như vậy sẽ an toàn hơn.

Chỉ cần muốn ăn, vậy thì tự làm, đó là suy nghĩ của Lão Thọ Tinh.

Chương 378

"Mặt dưới chưa nướng chín, đã lật rồi sao?" Lão Thọ Tinh thấy Vô Cực vừa nướng vừa lật, không khỏi lên tiếng hỏi.

Theo cách làm của y, phải một mặt chín rồi, mới tiếp tục nướng mặt kia.

Dù sao y cảm thấy, chỉ có như vậy, đồ nướng mới nhanh hơn.

Lúc này thấy Vô Cực làm vậy, không khỏi cảm thấy, không phải nướng chậm một chút đồ ăn sẽ ngon hơn một chút sao.

"Phì phì phì, ngươi biết gì chứ?" "Nếu nướng như vậy, cuối cùng, trực tiếp cháy khét rồi, được không?

Đồ ăn cho người ăn mà?" Nghe lời của Lão Thọ Tinh, Nữ Oa lập tức nói.

Mà còn, một mặt khinh bỉ nhìn về phía Lão Thọ Tinh.

"…" Trên trán Lão Thọ Tinh, không khỏi xuất hiện thêm vài vạch đen.

"Đồ ăn phải nướng như vậy, tuy ta không học, nhưng ở bên cạnh đại huynh lâu như vậy, ta tự nhiên biết đồ ăn phải làm như thế nào.

Nếu lật quá nhanh, đúng là không tốt, vì như vậy căn bản khó nướng chín.

Nhưng, nếu lật chậm, có khả năng sẽ cháy khét, vì vậy thời gian không thể quá dài cũng không thể quá ngắn." Nữ Oa vừa nói vừa nhìn Vô Cực đang làm, cảm thấy, khi Vô Cực làm những việc này, giống như đang làm một tác phẩm nghệ thuật.

Mấy ngày nay dù có thị nữ hầu hạ, nhưng lại không thoải mái như

lúc ở chỗ Tô Đát Kỷ.

Đối với điều này, Đế Tân có thể nói là đã trút hết mọi tức giận lên người Bá Ấp Khảo.

Nếu không phải vì Bá Ấp Khảo, chuyện như vậy sao có thể xảy ra?

Với tính cách thù dai của Đế Tân, hắn tuyệt đối không thể tha thứ cho Bá Ấp Khảo, thậm chí là thả y đi.

Sở dĩ giữ y lại, cũng là muốn hỏi ái phi xem nên xử trí thế nào.

Nhưng hiện giờ, Tô Đát Kỷ ngay cả một mặt cũng không gặp.

Hắn thậm chí đã đến tẩm cung của nàng, nhưng Tô Đát Kỷ lại đóng cửa không cho vào.

Đối với điều này, Đế Tân sao có thể không tức giận.

Lúc này Vưu Trọng lại nhắc đến chuyện liên quan đến Bá Ấp Khảo, Đế Tân, dù thế nào cũng phải giết y để giải hận.

Chỉ có như vậy, có lẽ Tô Đát Kỷ mới chịu gặp hắn.

Đế Tân thầm nghĩ trong lòng như vậy.

"Đại vương, xin hãy suy nghĩ lại, chúng ta hiện không phải lúc đấu với các chư hầu vương…" "Đại vương, lúc này Thất Tinh Đàn đang được xây dựng, Đại Thương của chúng ta tất sẽ hao người tốn của, lúc này nếu thật sự chọc giận các chư hầu, hậu quả thật sự không thể lường được." "Đại vương!" Nghe Đế Tân nói muốn giết Bá Ấp Khảo, chúng đại thần đều hoảng sợ cầu xin, hy vọng Đế Tân từ bỏ quyết định này.

Đúng như họ nói, lúc này Đại Thương, là thời điểm không thích hợp nhất để gây chiến.

Việc giám sát xây dựng Thất Tinh Đàn, trong thời gian ngắn không

thấy được sự thay đổi của Đại Thương, nhưng thời gian dài, Đại Thương tất sẽ quốc khố trống rỗng.

Bởi vì, dân chúng đều tham gia vào công trình xây dựng Thất Tinh Đàn, người trồng trọt tự nhiên sẽ ít đi.

Ít người trồng trọt, vậy Đại Thương có khả năng thu nhập lương thực trong vài năm cũng không đủ tiêu hao.

Lúc này nếu các chư hầu thật sự nổi loạn, vậy đối với Đại Thương, thật sự là một kiếp nạn.

Dù sao đánh trận tiêu hao lương thảo nhất.

Một trận đánh, thắng thì cố nhiên có thể có thu hoạch, nhưng nếu thua, Đại Thương căn bản không thể thua nổi.

Lúc này, chúng đại thần rõ ràng biết Đế Tân hiện nay đã có sự thay đổi lớn, nhưng vẫn liều chết can gián.

Lúc trước, Đế Tân giết người, giết chỉ là những đại thần của Đại Thương, không có cách nào, dù sao, tất cả mọi thứ của Đại Thương đều là của Đế Tân.

Nhưng lần này khác, người Đế Tân muốn động đến, là con trai tài giỏi nhất của Tây Bá Hầu.

Nếu Bá Ấp Khảo thật sự chết, không dám bảo, Tây Kỳ sẽ không trở thành kẻ đầu tiên phản bội Đại Thương.

Khi đó, Đại Thương tất sẽ một phen hỗn loạn.

Đây không phải là điều chúng đại thần muốn thấy.

"Hừ!

Một đám chuột nhắt, chỉ là một Tây Kỳ quèn, các ngươi đã sợ hãi như vậy.

Lúc này ngay cả Tây Bá Hầu cũng đang ở Đại Thương của ta, nếu Tây Kỳ thật sự dám động thủ, vậy thì Cô sẽ giết Cơ Xương đầu tiên để tế cờ cho đại quân của ta." Đế Tân lớn tiếng nói.

Đối với những chuyện mà những người này nói, Đế Tân sao có thể không hiểu.

Chỉ là, rõ ràng biết sẽ như vậy, lại không thể không làm như vậy, dù sao, lúc này điều quan trọng nhất, là phản ứng của Tô Đát Kỷ.

Chỉ có giết Bá Ấp Khảo, Tô Đát Kỷ mới có thể nguôi giận.

Huống hồ, trong tay hắn lúc này có con bài tẩy, đó là Tây Bá Hầu Cơ Xương đang ở Triều Ca, hắn đoán chắc người Tây Kỳ dù thế nào cũng không dám động thủ.

Dù sao không ai sẽ lấy tính mạng của vua mình ra để đánh cược.

Hơn nữa, Cơ Xương không chết, những người nhà họ Cơ cũng còn hy vọng.

Hy vọng Cơ Xương có thể trở về, không hy vọng trở về là một cỗ thi thể.

"Đều đừng nói nữa, ý Cô đã quyết, ai dám bàn luận thêm về việc này, xử cùng tội!" Xử cùng tội, tức là cũng sẽ bị giết.

Chương 379

Đối mặt với lời nói như vậy của Đế Tân, chúng đại thần mới im lặng lại.

Toàn bộ triều đình, lại một lần nữa khôi phục lại sự yên tĩnh như xưa.

Lúc này không nói, dù Đại Thương thật sự sắp sụp đổ, cũng có thể sống thêm một thời gian.

Nhưng lúc này nếu thật sự chọc giận Đế Tân, vậy thì tính mạng của họ, dù thế nào cũng không giữ được.

"Còn có chuyện gì không?

Các ái khanh?" Giọng Đế Tân lạnh lùng, toàn bộ triều đình, không ai dám vào lúc này đi chọc vào tổ kiến lửa.

"Nếu không có chuyện gì, vậy thì, người đâu, đi đưa Bá Ấp Khảo ra đây." … Không lâu sau, khi thấy Bá Ấp Khảo bị Đế Tân sai người giết chết, các đại thần, không ai không lo lắng.

Nếu người Đế Tân giết là người của vương triều Đại Thương thì tốt rồi.

Nhưng, Bá Ấp Khảo là con trai của Tây Bá Hầu, nếu tin này truyền đến Tây Kỳ, chẳng lẽ Đế Tân không sợ Tây Kỳ tạo phản sao?

"Cơ Xương đúng là một bộ xương cứng, đã lâu như vậy, lại có thể nhẫn nhịn.

Ngay cả con trai mình chết rồi cũng không màng đến.

Đã như vậy, vậy thì…" Thế là, Đế Tân nói thầm vài câu với Vưu Trọng và Phí Hồn bên cạnh, bảo họ đi làm việc.

“Vâng, Đại vương!” Nhận được nhiệm vụ do Đế Tân chỉ định, hai người như đang khoe khoang.

Nhưng, trong mắt các đại thần khác, hai người lại cực kỳ ghê tởm.

Nếu không phải Vưu Trọng nhắc nhở, Bá Ấp Khảo sao có thể chết?

Nhìn xem, phải mất một thời gian dài mới chăm sóc được.

Mấy ngày nay, Lão Thọ Tinh toàn ăn đồ ngon do Vô Cực làm.

Sau khi Vô Cực đi, ông ta đã bắt đầu quen với nếp sống đó, quả thực là quá thoải mái.

Mỗi ngày đều có đủ món ngon, Vô Cực đi rồi, nhất thời không biết phải làm gì.

“Thôi kệ, làm mấy ngày, nếu không ngon, vậy ta không thể đến Hoa Quả Sơn sao?

Hơn nữa, Vô Cực coi ta là bạn, cũng sẽ không cấm ta đến địa bàn của hắn chứ?” Lão Thọ Tinh tự lẩm bẩm.

“Đại huynh, những thứ lần này chúng ta lấy từ chỗ Lão Thọ Tinh về có thể ăn được bao lâu ạ?” Hai người vừa mới rời khỏi chỗ Lão Thọ Tinh, Nữ Oa liền mở miệng hỏi.

“Không biết, dù sao cũng khá nhiều.

Tuy những loại hoa quả này không dễ bảo quản, nhưng cũng không làm khó được đại huynh ta.” Vô Cực cười nói.

Dù hai người không nói gì, nhưng Vô Cực lại rất thích khoảng thời gian như thế này, thời gian luôn trôi qua một cách chậm rãi mà không hề hay biết.

Quan trọng nhất là có thể ở cùng Nữ Oa, đối với Vô Cực, đây là chuyện hạnh phúc nhất.

Trước đây, Vô Cực chưa bao giờ nghĩ mình sẽ trở thành đại huynh của Nữ Oa.

Nhiều năm qua, Vô Cực đối xử với nàng rất tốt.

Không chỉ vì ở kiếp trước, Vô Cực đã có hảo cảm rất lớn với Nữ Oa, mà quan trọng hơn, Nữ Oa trước mắt vô cùng ngây thơ trong sáng, xinh đẹp động lòng người, lại thấu hiểu lòng người, rất thích bám người.

Tính cách này khiến Vô Cực thực sự cảm nhận được niềm vui khi làm đại huynh.

Mỗi ngày đều ở cùng muội tử, còn có cuộc sống nào tuyệt vời hơn thế này?

Hai người vừa quay về, Nữ Oa cười nói: "Đại huynh, muội muốn ăn sườn xào chua ngọt hôm qua." "Được, vậy đại huynh đi làm cho muội." Sườn xào chua ngọt, tuy trong thời đại này chưa sản xuất ra đường và giấm, nhưng Vô Cực đã làm ra được từ trước đó, dựa theo nhận thức của mình về hai thứ này mà tùy ý chế ra.

Vô Cực đã chế tác thành công những thứ đó, điều này khiến hắn rất vui.

Lúc này Nữ Oa muốn ăn sườn xào chua ngọt, Vô Cực tự nhiên cũng muốn ăn.

Đến thế giới này lâu như vậy, tuy Vô Cực bây giờ không ăn cũng không sao, nhưng hắn lại nhớ nhung hương vị năm xưa.

Vì thế, hắn trực tiếp đồng ý.

"Oa, đại huynh, huynh thật sự muốn làm cho muội sao?" Nghe Vô Cực nói, trên mặt Nữ Oa tràn đầy nụ cười mãn nguyện.

"Đương nhiên rồi, nếu không ta đồng ý làm gì?" Vô Cực cười hỏi

lại.

“Nhưng đại huynh, chúng ta mới từ chỗ Lão Thọ Tinh về, có cần nghỉ ngơi một lát không?” Nữ Oa có chút lo lắng hỏi.

“Không sao, chẳng phải chỉ đi một đoạn đường thôi sao?

Hơn nữa, đối với ta thì có là gì?” Vô Cực nói.

“Hì hì, đại huynh, huynh nói xem, mấy ngày nay, Lão Thọ Tinh chắc chắn là khó chịu nhất.” Nữ Oa hì hì cười một tiếng, sau đó đến bên cạnh Vô Cực, khoác lấy cánh tay hắn.

“Chứ còn gì nữa?

Cũng không biết trong khoảng thời gian đó ông ta học được bao nhiêu, nếu thật sự làm không ra, ta nghĩ hai ngày nữa ông ta sẽ lại đến chỗ chúng ta thôi.” Đối với Lão Thọ Tinh, Vô Cực cũng có chút hiểu biết.

Ít nhất là khi Lão Thọ Tinh luôn miệng gọi hắn, Vô Cực đã biết, Lão Thọ Tinh đối với những món ngon này rốt cuộc có dục vọng lớn đến mức nào.

Nếu không thật sự thích ăn những thứ này, e rằng Lão Thọ Tinh cũng sẽ không lúc hắn và Nữ Oa sắp về mà cứ níu kéo mãi.

Cuối cùng, ngay cả Vô Cực cũng không muốn dừng lại, đành phải nhẫn tâm thoát khỏi Lão Thọ Tinh.

Chương 380

Cho nên, theo Vô Cực thấy, Lão Thọ Tinh cũng giống Nữ Oa, đều là một kẻ ham ăn.

"Đến làm gì ạ?" Đối với lời của Vô Cực, Nữ Oa có chút không hiểu.

"Đương nhiên là đến ăn chực uống chực, chẳng lẽ muội nghĩ ông ta đến để chơi cờ với huynh sao?" Vô Cực hỏi lại.

"Chơi cờ?" Nghe Vô Cực nói, khóe miệng Nữ Oa lộ ra nụ cười nhẹ.

Trong phút chốc, nàng bất giác nhớ lại lúc chơi cờ với Lão Thọ Tinh, nhớ lại dáng vẻ lúc đó của ông ta.

Hì hì.

Nữ Oa bật cười thành tiếng.

"Đại huynh, huynh cứ cưng chiều muội như vậy, sau này muội mà không rời xa huynh được thì sao?" Nữ Oa mở miệng hỏi.

"Hửm?

Vì sao phải rời xa ta?" Nghe Nữ Oa nói, Vô Cực không trả lời trực tiếp mà hỏi ngược lại.

"Đại huynh, lần trước muội nghe Lão Thọ Tinh nói một chuyện." … Cùng lúc đó, trong triều đình Đại Thương.

"Quốc sư, việc này, thật sự có thể đưa vào kế hoạch được sao?" Đế Tân đứng ở phía dưới, cách Khương Tử Nha và Thân Công Báo chừng mười bước, lên tiếng hỏi.

"Bẩm Đại vương, Đại vương là vua của bốn bể, dù Đại vương

muốn hoàn thành trong ba năm cũng không phải là không thể, chỉ cần bắt đám dân chúng đó ngày đêm làm việc không ngừng là được.

Về phần Thất Tinh Đàn vừa mới xây dựng sẽ không được nhanh như vậy, cũng có thể để sư huynh của thần ở tại chỗ giám sát, rồi vận dụng pháp lực để thúc đẩy, nếu sư huynh có thể kiên trì trong ba năm, Thất Tinh Đàn nhất định có thể hoàn công." Nghe lời Đế Tân, Khương Tử Nha trực tiếp nói.

Đùa sao?

Năm năm?

Được, nếu ngươi đã ác như vậy, thì đừng trách ta.

Khương Tử Nha thầm nghĩ trong lòng, sau đó trực tiếp nói ra sự thật.

Vốn dĩ muốn để Đại Thương ổn định đi lên, nhưng không ngờ, Đế Tân lại muốn đốt cháy giai đoạn, nếu đã cùng Thân Công Báo nói như vậy, vậy thì thành toàn cho các ngươi vậy.

"Ngươi… Ngươi muốn ta ngày đêm không nghỉ… Sư đệ, ngươi muốn hại chết ta sao?" Sắc mặt Thân Công Báo lập tức tái mét, bảo hắn ngày đêm dùng pháp lực để gia cố những công trình vừa mới xây, chẳng phải là đang hại hắn sao?

Với pháp lực hiện tại của hắn, đừng nói là không làm được, cho dù có thể làm được, nhưng cứ kiên trì như vậy cũng sẽ chết người.

Đương nhiên, hắn không thể, cũng không có khả năng làm như vậy.

Dù sao, hắn đến đây không phải để giúp Đế Tân làm việc, mà là để trợ giúp Thạch Cơ.

Cho nên, điểm này Thân Công Báo dù thế nào cũng không thể đồng

ý.

"Quốc sư, lời này…" Nghe Khương Tử Nha nói, Đế Tân cũng hiểu ý của y.

Nhưng, nếu làm theo cách mà Khương Tử Nha nói thì không thể nào.

Dù sao, hắn cũng biết, có thể rút ngắn thời gian dài như vậy, có lẽ đã là giới hạn của Thân Công Báo rồi.

"Đại vương, nếu vị đại sư này có thể xây dựng Thất Tinh Đàn trong vòng năm năm, Đại vương sao không làm?" Vưu Hồn lúc này lại lên tiếng.

"Đúng vậy Đại vương, nếu có thể sớm ngày hoàn thành việc xây dựng, vậy cơ nghiệp Đại Thương của chúng ta tự nhiên có thể kéo dài ngàn năm, thậm chí vạn năm, trường tồn cùng thế gian cũng không phải là không thể." Phí Hồn cũng nói vào.

Trường tồn cùng thế gian?

Mỗi triều đại đều không thể làm được.

Đương nhiên, Đại Thương là triều đại đầu tiên.

Cho nên, trong mắt họ, đây cũng không phải là chuyện không thể.

Dù sao, thiên hạ hiện nay, Đại Thương đang nắm quyền.

Nếu thật sự xây dựng được Thất Tinh Đàn, lại tập trung quyền lực, để Đại Thương hoàn toàn thống trị, cũng không phải là không thể.

Bởi vì sau khi làm vậy, tất cả quyền lực đều nằm trong tay vương triều Đại Thương, thực lực của Đại Thương sẽ chỉ ngày càng mạnh.

Tất cả cũng là suy nghĩ của Đế Tân.

“Tốt!” “Tiên sinh đại tài, không biết tiên sinh danh húy là gì…” “Đại vương, thần tên là Thân Công Báo.” Thân Công Báo lập tức trả lời.

“Thân Công Báo, ta mệnh cho ngươi làm tân Quốc sư của Đại Thương ta, Thất Tinh Đàn sau này sẽ do ngươi xây dựng.

Về phần Khương Tử Nha, ta biết Quốc sư hoàn toàn vì Đại Thương, cho nên ta cũng sẽ không bạc đãi ngươi.” “Thân Công Báo là sư huynh của ngươi, nếu để ngươi làm Tả Quốc sư, phụ tá cho Thân Công Báo Quốc sư, không biết ý ngươi thế nào?” Đế Tân quay về chỗ ngồi của mình rồi mở miệng nói.

Từ lời của hắn có thể thấy, lúc này hắn không muốn bỏ qua cả Thân Công Báo và Khương Tử Nha.

Tuy đáp án họ cho Đế Tân không giống nhau, nhưng đều là vì Đại Thương.

Có thể nói, nếu không phải vì Khương Tử Nha nói về Đại Thương, có lẽ Thân Công Báo cũng sẽ không đến đây.

Có thể cùng lúc thu nhận hai vị dị nhân, Đế Tân sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy?

“Đại vương!

Vạn vạn lần không được a, Quốc sư nào có…” “Hửm?” Một vị đại thần thân với Văn Thái Sư chuẩn bị nói gì đó, nhưng sau khi nhìn thấy sắc mặt của Đế Tân, liền lập tức im lặng.

Nhìn dáng vẻ hiện tại của Đế Tân, nếu thật sự có người dám chọc vào lúc này, thật sự có thể sẽ chạm vào vảy rồng, khiến Đế Tân không vui, cho nên, mọi người cũng không dám nói thêm.

Chương 381

"Thần nguyện ý." Khương Tử Nha trực tiếp trả lời.

Lúc này Khương Tử Nha, tâm đã không còn ở đây.

Dù sao trước đó, y cũng đã định rời khỏi đây, nếu bây giờ Thân Công Báo đã đến, vậy y tự nhiên có thể đi.

Cho nên, khi nghe Đế Tân nói, Khương Tử Nha trực tiếp đồng ý.

Đối với y, cũng không có tổn thất gì.

"…" Nghe Khương Tử Nha đồng ý, các vị đại thần đều không hiểu.

Trong thời đại này, nếu có người chịu ủy khuất như Khương Tử Nha, không thể nào ở lại được.

Đương nhiên, đó cũng là chuyện trước kia, Đại Thương lúc này, hễ ai không nghe lời Đế Tân, đều bị Đế Tân giải quyết.

Chỉ là, Khương Tử Nha cũng không phải người thường, vì sao lại sợ hãi Đế Tân như vậy?

Chẳng lẽ thật sự đồng ý với những lời mà sư huynh của y đã nói sao?

Mọi người không khỏi thầm nghĩ.

Ngay cả Đế Tân cũng có chút kinh ngạc, vốn dĩ đang nghĩ xem làm thế nào mới có thể giữ Khương Tử Nha lại.

Dù sao Khương Tử Nha và Thân Công Báo là sư huynh đệ, hai người nếu hợp tác, nhất định có thể trong thời gian ngắn xây dựng hoàn mỹ Thất Tinh Đàn.

Khương Tử Nha quan tâm đến chất lượng và vấn đề của dân

chúng Đại Thương.

Thân Công Báo quan tâm đến vấn đề tốc độ.

Hai người hợp lại, Đế Tân tin rằng, nhất định sẽ thương lượng ra được một biện pháp dung hòa.

Cho nên, Đế Tân dù thế nào cũng không muốn để họ tách ra.

Khi nghe Khương Tử Nha nhanh chóng đồng ý như vậy, trên mặt Đế Tân lộ ra nụ cười hài lòng.

Lời vốn định dùng để khích tướng Khương Tử Nha, trực tiếp bị nén lại.

"Đại vương, vi thần có một kiến nghị, không biết có nên nói hay không." Khương Tử Nha mở miệng.

Trước đó đồng ý với Đế Tân, chẳng qua chỉ là kế tạm thời của Khương Tử Nha mà thôi, thật sự nghĩ rằng y sẽ ở lại đây tiếp tục bán mạng cho Đế Tân sao?

Đó là điều không thể.

Xuống trần gian, chẳng qua là để hoàn thành nhiệm vụ mà Nguyên Thủy Thiên Tôn giao cho.

Khương Tử Nha cũng chỉ muốn lợi dụng Đế Tân mà thôi.

Bây giờ, nếu Đế Tân đã giữ Thân Công Báo lại, vậy Khương Tử Nha tự nhiên không thể tiếp tục ở lại đây.

Thân Công Báo ở không xa, không ngờ Đế Tân lại thức thời như vậy, vừa mới đến đây đã để hắn thay thế vị trí của Khương Tử Nha.

Điều này khiến Thân Công Báo vô cùng vui mừng.

Hắn vốn là người thích thể hiện, yêu sĩ diện.

Lúc này nhìn thấy các quần thần nhìn về phía mình với ánh mắt

ngưỡng mộ, trong lòng hắn vui sướng biết bao.

Cảm giác này, đã lâu rồi không có.

Trước kia ở chỗ Nguyên Thủy Thiên Tôn, các sư huynh nào có coi hắn ra gì.

Bây giờ, cuối cùng cũng được người khác nhìn bằng ánh mắt này, đối với hắn, lòng hư vinh trong chốc lát đã được thỏa mãn.

"Hửm?

Ái khanh có chuyện gì cứ nói, chỉ cần ái khanh nói có lý, vậy thì, cô tự nhiên sẽ đáp ứng ái khanh." Đế Tân nhìn Khương Tử Nha trước mặt, thản nhiên nói.

Sở dĩ nói như vậy, cũng vì sợ Khương Tử Nha đưa ra yêu cầu quá lớn, không thể đáp ứng được.

Nếu là chuyện không quan trọng, hắn tất nhiên sẽ đồng ý.

Dù sao, hắn mới vừa giáng chức Khương Tử Nha.

Lúc này trong lòng Khương Tử Nha chắc chắn có chút không thoải mái.

Ngồi trên ngai vàng lâu như vậy, đối với những chuyện của thuộc hạ, Đế Tân sớm đã nhìn thấu.

Cho nên lúc này nghe Khương Tử Nha nói, liền lập tức đáp.

"Đại vương, Bá Ấp Khảo có thể giết, nhưng Cơ Xương không thể giết.

Hôm qua vi thần đã bói cho ngài một quẻ, Cơ Xương mạng không nên tuyệt, vả lại, chúng ta cũng không có lý do gì để giết Cơ Xương, làm vậy e rằng sẽ dẫn đến sự phẫn nộ của các chư hầu.

Bây giờ Đại Thương, chuyện quan trọng nhất tự nhiên là tu kiến

Thất Tinh Đàn, cho nên, thần muốn Đại vương thả ông ta.” Khương Tử Nha trực tiếp nói.

“Hửm?” Nghe Khương Tử Nha nói, các quần thần đều nhìn y như nhìn một kẻ ngốc.

Trước đó, tất cả đều can gián, hy vọng Đế Tân không đối xử với Cơ Xương như vậy.

Nhưng, Đế Tân đều không nghe theo lời khuyên của những người này.

Bây giờ Khương Tử Nha nói như vậy, chẳng lẽ Đế Tân sẽ đáp ứng yêu cầu của y sao?

Chương 382

Cho nên, mọi người khi nhìn về phía Khương Tử Nha, đều cho rằng y sẽ vì vậy mà khiến Đế Tân nổi giận.

Đương nhiên, cũng có người coi trọng Khương Tử Nha, đó là Văn Thái Sư.

Lời Khương Tử Nha nói, có lẽ người khác không muốn nghe, nhưng Đế Tân, lại chưa chắc.

Vì sao?

Bởi vì vừa rồi đã nợ Khương Tử Nha một ân tình.

Với thân phận của Khương Tử Nha, nếu đổi lại là người khác, sau khi nghe Đế Tân nói, e rằng sớm đã phất tay áo bỏ đi.

Dù sao Khương Tử Nha không phải người thường.

Đế Tân muốn tìm y gây phiền phức, đó là điều không thể.

Khương Tử Nha có thể ở lại đây, có thể nói là đã cho Đế Tân một mặt mũi rất lớn.

"Thả Cơ Xương?" Đế Tân cũng bị lời của Khương Tử Nha làm cho kinh ngạc.

Vốn nghĩ rằng Khương Tử Nha sẽ nói gì đó để tranh thủ một chút lợi ích hoặc quyền lợi.

Dù sao Khương Tử Nha hiện tại chỉ là Tả Quốc sư.

Về thân phận địa vị, đã không phải là đối thủ của Thân Công Báo.

Nhưng nếu giành được một loại quyền lợi nào đó, vậy Thân Công Báo cũng không có cách nào đối phó với y.

Đế Tân cũng đã chuẩn bị đồng ý với kiến nghị và yêu cầu của Khương Tử Nha.

Nhưng vạn lần không ngờ, Khương Tử Nha lại muốn hắn thả Cơ Xương.

"Đúng vậy, Đại vương!" Khương Tử Nha một lần nữa trả lời, đưa ra kiến nghị rõ ràng.

"Khương Quốc sư, lời này từ đâu ra vậy?" Trong mắt Đế Tân lộ ra một chút khó hiểu.

Hiện tại, Cơ Xương đang chờ ở ngoài cửa.

Khương Tử Nha nói ra câu này, tuy thật sự là đang giam lỏng Cơ Xương, nhưng lời này cũng không phải nói trước mặt Cơ Xương.

Nhưng bây giờ Khương Tử Nha lại trực tiếp nói ra, chẳng phải là muốn hắn và Cơ Xương xé rách mặt nhau sao? … Cho dù Thạch Cơ chưa từng yêu đương, nhưng với tâm trí hiện tại của nàng, tự nhiên cũng biết, đối với Vô Cực, nàng đã thật sự nảy sinh tình cảm.

Nếu không như vậy, sao có thể vào lúc này lại nghĩ đến bóng hình của Vô Cực?

"A, chuyện này, chẳng lẽ ta thật sự phải mang thai, mới có thể để Đế Tân giúp ta giải quyết sao?" Cơ Nhược Lan cũng mở miệng nói.

Suy nghĩ của nàng cũng giống như Thạch Cơ, thà giao thân mình cho sư bá, cũng không muốn để loại người như Đế Tân đụng vào.

Có thể tưởng tượng, Vô Cực khiến những người phụ nữ này mê mẩn đến mức nào.

Ngay cả đệ tử của Nữ Oa, đối với Vô Cực cũng lưu luyến không quên như vậy.

Nếu để Vô Cực biết được, không biết lại có tâm trạng thế nào.

Đương nhiên, nếu để Nữ Oa biết được, không chừng lại phải ghen.

Trong lòng Nữ Oa, tuy Vô Cực là đại huynh của nàng, nhưng tình cảm đối với Vô Cực lại không chỉ dừng lại ở tầng quan hệ đó.

Tuy miệng thường gọi Vô Cực là đại huynh, nhưng có lúc, nàng thật sự không coi Vô Cực là đại huynh.

Điểm này, Vô Cực và nàng cũng có chỗ tương đồng.

Vướng mắc bởi mối quan hệ giữa hai người, không biết phải làm sao mà thôi.

Đối với thái độ này của Nữ Oa, Vô Cực cũng biết, chỉ là, tầng quan hệ đó giữa hai người, khiến hắn cũng có chút khó đột phá.

Cũng chính vì vậy, hắn mới chấp nhận những người phụ nữ khác.

Nhưng, mỗi khi nhìn thấy dáng vẻ ghen tuông của Nữ Oa, Vô Cực cũng cảm thấy có chút khó chịu.

"Ai nói nhất định phải mang thai chứ, giả vờ mang thai, cũng không phải là không thể, đúng không?" Hồ Dật Tiên mở miệng nói.

"Giả vờ mang thai?" Nghe Hồ Dật Tiên nói, trên mặt Cơ Nhược Lan và Thạch Cơ lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó lại là nụ cười. … Nếu muốn thi triển huyễn thuật với Đế Tân, tự nhiên là có thể.

Nhưng giả vờ mang thai, nếu để Đế Tân biết được, vậy sau này phải làm sao?

Vấn đề này, lập tức xuất hiện trong đầu mọi người.

Nếu thật sự mang thai, vậy Đế Tân chẳng phải ngày nào cũng chạy đến đây sao?

Dù sao, ai mà không muốn ở bên người mình yêu, người yêu đang mang thai con của mình.

Cho nên, điểm này cũng không nên làm như vậy.

“Đương nhiên, ta cũng có thể không cần quan tâm, nhiệm vụ sư bá giao cho ta, đã hơn mười ngày rồi, nếu không hoàn thành nữa, e rằng sư bá sẽ tức giận mất.” Cơ Nhược Lan bĩu môi.

Trông nàng vô cùng thanh thuần, nhưng lúc này trong đầu lại đang hiện lên những hình ảnh không phù hợp với lứa tuổi.

Nếu như, đứa trẻ này là con của sư bá thì tốt biết bao.

Chương 383

Cơ Nhược Lan không khỏi thầm nghĩ.

Suy nghĩ này, cũng chỉ có thể tồn tại trong đầu mà thôi, chứ không hề nói ra.

Nếu thật sự nói ra, e rằng ngay cả Thạch Cơ và Hồ Dật Tiên cũng phải kinh ngạc tại chỗ.

Đương nhiên, Thạch Cơ có lẽ sẽ không, nhưng Hồ Dật Tiên thì chưa chắc.

"Nếu giả vờ mang thai, cũng không phải là không thể, chỉ là, phải giả vờ cho giống một chút, như vậy mới có thể mê hoặc được Đế Tân, ổn định hắn, sau khi hắn mất đi con ruột của mình, có thể khiến hắn ổn định, không tra xét đến ta." Không lâu sau, Thạch Cơ cảm thấy, đây quả thực là biện pháp đáng tin cậy nhất hiện nay.

Nếu giả vờ mang thai, vậy Đế Tân chắc chắn sẽ ở đây bầu bạn, như vậy, để lại một người thi triển huyễn thuật với Đế Tân, những người còn lại đi đối phó với hai đứa con của hắn, mọi chuyện cũng có thể thuận lý thành chương mà hoàn thành.

"Quyết định rồi sao?" Hồ Dật Tiên hỏi.

"Ừm.

Chỉ là ai?" "???" Nghe Thạch Cơ nói, Hồ Dật Tiên và Cơ Nhược Lan đều tỏ ra không hiểu, ý gì vậy?

"Ý ta là ai sẽ đóng vai người mang thai?" Thạch Cơ mở miệng hỏi.

"Tự nhiên là Hồ Dật Tiên rồi, Đế Tân thích ngươi nhất, nếu để Đế Tân…" "Đế Tân thích ai nhất?

Sư tỷ, không thể như vậy chứ…" Hồ Dật Tiên sắp khóc rồi.

Đế Tân nào có thích hắn?

Rõ ràng là chỉ thích dáng vẻ của Tô Đát Kỷ mà thôi.

Bây giờ hắn chỉ nhập vào thân thể của Tô Đát Kỷ.

Về phần linh hồn, vẫn thuộc về hắn.

Cho nên Đế Tân không thích Hồ Dật Tiên, chỉ thích thân thể mà Hồ Dật Tiên ký sinh mà thôi, cũng chính là thân thể của Tô Đát Kỷ.

"Đừng để ý, chẳng phải chỉ là ví dụ thôi sao?" Cơ Nhược Lan đảo mắt, thật là, sư đệ này cướp lời người khác, không phân biệt trường hợp, trực tiếp ngắt lời người khác, sư đệ như vậy, thật muốn đánh cho một trận.

"Sư tỷ, tỷ cũng biết ví dụ rồi à?" Khóe miệng Hồ Dật Tiên giật giật, sau đó nói.

Từ "ví dụ" này, cũng là học được từ chỗ Vô Cực.

Chỉ có Vô Cực, mới nói ra được mấy từ này.

"Chứ sao?" Cơ Nhược Lan ra vẻ ngạo kiều.

Dường như, có thể học được ngữ khí nói chuyện của Vô Cực, đối với nàng, là một sự thỏa mãn.

Đương nhiên, đây chẳng qua chỉ là ba người đang nói đùa mà thôi.

Đối với bọn họ, đã quen rồi.

"Cái đó, sư đệ à, thôi được rồi, chuyện này e rằng thật sự phải làm thôi, dù sao, người Đế Tân thích nhất là Tô Đát Kỷ, nếu thật sự giả vờ mang thai, vậy Đế Tân tự nhiên sẽ răm rắp nghe lời ta, đến lúc đó muốn hoàn thành nhiệm vụ sư bá giao, chẳng phải đơn giản rồi sao?" Thạch Cơ lúc này mở miệng nói.

“Sư tỷ…” Hồ Dật Tiên không biết nên nói gì.

Nhưng, sau khi im lặng một lát, cũng cảm thấy, lời của Thạch Cơ và Cơ Nhược Lan nói, quả thực không có vấn đề gì.

Bất đắc dĩ, đành phải đồng ý.

Nếu đã biết mối lo của Đế Tân, vậy thì cần cho Đế Tân một chút hy vọng, như vậy khi trừ khử hai đứa con trai của hắn và Dương Quý Phi, mới không bị Đế Tân phản đối.

Như vậy, người thân bên cạnh Đế Tân cũng bị diệt sạch.

Chỉ không biết, Đế Tân sau khi biết được sự thật, có bị tức chết hay không.

Đương nhiên, nếu có thể làm đến mức đó, tự nhiên cũng là kết quả đáng mong đợi nhất.

Dù sao, ai bảo Đế Tân dám bất kính với sư tôn.

Bất kính với sư tôn, vậy thì phải chịu trừng phạt.

Không có gì để nói, điểm này, vẫn luôn là nhiệm vụ của Hồ Dật Tiên.

Thời gian trôi qua từng chút một, mười ngày thoáng chốc đã qua.

Trong khoảng thời gian này, mấy người Thạch Cơ ngày nào cũng bám lấy Đế Tân, và cũng chính hôm nay, Hồ Dật Tiên đã bắt đầu màn biểu diễn của mình.

“Sao?

Ái phi của cô có thai?” Nghe lời của thái y, cả người Đế Tân sững sờ tại chỗ.

Sau đó là kinh ngạc, rồi kinh hỉ!

Cuối cùng, âm thanh nói ra, phải nói là cực lớn.

Tô Đát Kỷ có thai.

Chuyện này bắt đầu lan truyền khắp Triều Ca.

Đối với điều này, trong cả Triều Ca, mỗi người đều có suy nghĩ khác nhau.

Một số người nghĩ, nếu yêu phi đã mang thai, vậy trong khoảng thời gian này, chắc có thể yên tĩnh một chút rồi nhỉ?

Đương nhiên, cũng có người cho rằng, đây là một điềm báo.

Chương 384

Dù sao, Tô Đát Kỷ thật sự mang thai, nếu sinh cho Đế Tân một đứa con, vậy thân phận của Dương Quý Phi và thái tử sẽ không còn được đảm bảo.

Thế lực của Đại Thương cũng có khả năng sẽ tiến hành một cuộc thanh trừng lớn.

Dù sao khi Dương Quý Phi được sủng ái, bên cạnh nàng cũng có rất nhiều người theo.

Những người này, sau khi Dương Quý Phi thất sủng, tất sẽ bị Tô Đát Kỷ lần lượt trừ khử.

Cuối cùng, đổi thành người mà mình tin tưởng.

Chuyện này, trong hậu cung, không phải lần đầu tiên xuất hiện tình huống này.

Trong khoảng thời gian này, Khương Tử Nha cũng đã làm một số chuyện.

Ví dụ như, giúp Văn Thái Sư làm một số việc.

Đương nhiên, nói là giúp Văn Thái Sư, thực ra là đang giúp chính mình.

Dù sao, từ đầu đến cuối, đều là Khương Tử Nha đang lừa gạt Văn Thái Sư.

Khi mọi chuyện đều đã giải quyết xong, Khương Tử Nha cũng bắt đầu rời khỏi Đại Thương, tiến về Tây Kỳ. … "Đại huynh, sau này chúng ta có gì để làm không?

Không thể cứ như vậy mãi được chứ?" Tại Hoa Quả Sơn, Nữ Oa

nhìn Vô Cực trước mặt, ngây ngô hỏi.

Khoảng thời gian này, nàng luôn ở bên Vô Cực, ăn những món ngon, chơi những thứ chưa từng chơi.

Cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Nhưng, ở trong thế giới này, thật sự không biết nên làm gì.

Dù sao, trong thế giới như vậy, họ đã trở thành tồn tại gần như mạnh nhất.

Bất luận là Xiển giáo hay Tiệt giáo, đều không thể có người đối địch với họ.

Thế giới này, so với thế giới Hồng Hoang trước kia, không biết thấp hơn bao nhiêu lần.

Nếu tu luyện ở thế giới này, không biết đến khi nào mới có thể tiến thêm một bước.

Cho nên, Nữ Oa mới đưa ra câu hỏi như vậy.

"Vậy muội muốn thế nào?" Vô Cực mở miệng hỏi.

Đối với lời của Nữ Oa, Vô Cực cũng có suy nghĩ của mình.

Nhưng, trong cõi u minh, có một loại cảm giác khiến Vô Cực cũng không có cách nào rời khỏi đây.

Đó là, phải đợi Phong Thần Diễn Nghĩa kết thúc, mới có thể rời đi.

Giống như Thiên đạo đã khóa chặt hai người ở đây.

Về phần Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác ở đây, có lẽ có liên hệ với Nguyên Thủy Thiên Tôn trong thế giới Hồng Hoang thật sự.

Nhưng, Vô Cực lại biết, những người ở đây, đều chỉ là hình chiếu của thế giới Hồng Hoang mà thôi.

Dù đạo hiệu của họ tương đồng, dung mạo tương đồng.

Nhưng, cũng không thể là cùng một người.

Nếu thật sự là cùng một người, vậy chỉ có thể nói rõ.

Giống như Vô Cực và những người khác, không cẩn thận đã lạc vào thế giới này.

Khoảng thời gian này, Vô Cực vẫn luôn tìm cách rời khỏi nơi này, quay về thế giới Hồng Hoang.

Nhưng, dù dùng cách nào, con đường thông đến Hồng Hoang đó, lại vẫn chưa từng xuất hiện.

"Muội… muội cũng không biết, chỉ là ở thế giới này thời gian hơi lâu rồi, bây giờ đột nhiên có chút mờ mịt mà thôi." Nữ Oa nói. … Kiếp trước, để ăn một miếng đậu hũ thối, có lần hắn đã vượt qua ba tỉnh, mới đến được nơi đó.

Cũng chính vì khoảng cách quá xa, Vô Cực lúc rảnh rỗi mới đi học làm đậu hũ thối.

Nếu không có kinh nghiệm đó, đậu hũ thối, Vô Cực không thể nào làm ra được.

Dù đã học được cách làm đậu hũ thối.

Nhưng, trong thế giới này, những dược liệu cần thiết, có lúc căn bản không đủ.

Muốn làm đậu hũ thối, Vô Cực mỗi lần đều phải chuẩn bị rất lâu.

Đậu hũ thối chuẩn bị lần trước, bây giờ chỉ còn lại chưa đến một trăm miếng.

Nếu đổi lại là người khác, Vô Cực tự nhiên sẽ không chia sẻ cho người khác.

Về phần Nữ Oa, đó lại là chuyện khác.

Một người phụ nữ mà ngay cả mạng hắn cũng có thể hy sinh, sao có thể vì một miếng đậu hũ thối mà tính toán?

Vì Nữ Oa, dù mất đi sinh mạng, Vô Cực cũng không tiếc.

"Đại huynh, nói trước nhé, nếu không ngon, muội… muội không thèm đâu." Nữ Oa bĩu môi, sau đó nói.

Chương 385

Đậu hũ thối, nàng đã phải đưa ra quyết định lớn, hạ quyết tâm lớn, mới dám thử.

Là một kẻ ham ăn, nàng sẽ không bỏ qua nhiều món ngon như vậy.

Nếu đậu hũ thối thật sự ngon như đại huynh nói, nếu không ăn, chẳng phải là thiệt thòi sao?

Nữ Oa thầm nghĩ trong lòng.

"Ha ha, đúng rồi mà, đại huynh ta lừa muội bao giờ chưa?" Vô Cực cười nói, sau đó mới xoay người rời đi.

Nhìn Vô Cực đang chuẩn bị những nguyên liệu đó, vốn dĩ Nữ Oa muốn đến giúp, nhưng Vô Cực biết nàng không chịu được mùi này, bèn đuổi nàng đi.

Theo lời Vô Cực, nàng giống như Cửu Thiên Huyền Nữ, chịu hạ mình ăn những thứ tầm thường này, đối với Vô Cực đã là tốt lắm rồi, sao có thể để nàng giúp nữa?

Thực tế là vì đậu hũ thối quá thối.

Vô Cực không muốn bảo bối Nữ Oa muội muội của mình dính phải những thứ đó, nếu không.

Một tuyệt thế mỹ nữ xinh đẹp như vậy, trên người lại có một mùi hôi thối, tình huống này, dù là ai cũng sẽ không thoải mái.

"Ở cùng đại huynh thật tốt." Bị Vô Cực đuổi đi, Nữ Oa tìm một nơi non xanh nước biếc để ngâm chân, sau đó chỉ chờ Vô Cực chiên hoặc nướng chín đậu hũ thối.

Cảm nhận phong cảnh thiên nhiên, Nữ Oa lập tức cảm thấy, cuộc

sống như vậy cũng khiến người ta cảm thấy vui vẻ.

Nếu không có những chuyện trần tục phiền não, cùng đại huynh mãi ở một nơi như thế này, đó cũng là một chuyện cực kỳ thoải mái.

Tưởng tượng xem, hai người mỗi ngày nam cày nữ dệt, sống cuộc sống nhàn nhã thảnh thơi này, quả thực không thể tốt hơn.

Lúc này Vô Cực đang chiên đậu hũ thối.

Bởi vì Nữ Oa lần đầu ăn đậu hũ thối, Vô Cực không biết nàng thích ăn loại nào, nên đã làm cả hai loại.

Một loại dùng dầu chiên, một loại thì trực tiếp đặt trên than hồng để nướng.

Than hồng từ đâu ra?

Tự nhiên là Vô Cực đã chuẩn bị từ trước, chuyên dùng để nướng.

Dù sao, củi có thể cháy mà không bốc khói rất ít.

Dù có, vậy thì, ít nhiều cũng sẽ có một chút mùi khói.

Mùi này đối với người sống trong môi trường như vậy không có gì, thậm chí Vô Cực cũng gần như đã quen.

Nhưng, có thể dùng than hồng thì dùng than hồng, đó là suy nghĩ của Vô Cực.

Đồ nướng bằng than, hương vị tuyệt đối ngon hơn so với những thứ nướng bằng củi.

Đây cũng là suy nghĩ cá nhân của Vô Cực.

Đậu hũ thối chiên, làm món này không phiền phức, phiền phức là quá trình làm đậu hũ.

May là, lúc này Vô Cực đã làm xong từ sớm, chỉ cần chiên giòn, vớt ra, ăn kèm với một ít gia vị là ngon. … "Cũng không biết đại

huynh và tiểu muội có nghĩ đến ta không, lúc nào đó phải đi gặp họ mới được.” Trong một ngọn núi sâu, lúc này, một nam tử trông vô cùng trẻ trung, tuấn tú bước ra.

Phía sau lưng y, ẩn hiện có dấu vết của chân long.

Bước chân vừa cất lên, nam tử lại xuất hiện ở nơi cách đó mấy ngàn dặm.

Nam tử này tự nhiên là Phục Hy mà Vô Cực và Nữ Oa luôn mong nhớ.

Lúc này Phục Hy mới vừa bế quan xong, trước đó y bị một con đại yêu đánh trọng thương.

Lúc này, y mới vừa dưỡng tốt vết thương, sau khi thấy con đại yêu đó biến mất, liền bắt đầu bay về hướng Hoa Quả Sơn.

“Hừ!

Muốn chạy trốn sao?

Cũng quá coi thường Mãng Tam ta rồi đấy?” Phục Hy vừa mới rời khỏi nơi ẩn náu không bao lâu, hư không bên cạnh y đột nhiên vỡ ra, sau đó, một con cự mãng từ trong hư không chui ra, trực tiếp chặn đường đi của Phục Hy.

“Hửm?” Phát hiện có điều không ổn, Phục Hy trực tiếp triệu hồi Phục Hy Cầm, Phục Hy Cầm xuất hiện, cả thiên địa lập tức vang lên tiếng ầm ầm.

“Súc sinh khá lắm, canh giữ ở đây, thật sự nghĩ Phục Hy ta dễ bắt nạt như vậy sao?” Phục Hy cũng hét lớn một tiếng, sau đó, trực tiếp xông về phía con cự mãng đó.

Trong khoảng thời gian tu dưỡng ở đây, vì đã che giấu khí tức của mình, con cự mãng tự nhiên không biết thân thể thật của y ở đâu, cho

nên tìm lâu như vậy cũng không thấy.

Vốn tưởng rằng con cự mãng đã đi rồi, nhưng bây giờ xem ra, con súc sinh này sở hữu trí tuệ riêng.

Con cự mãng này để phục thù, đã mai phục ở đây chờ đợi, Phục Hy nào có thể dung thứ, trực tiếp thi triển một đòn mạnh nhất.

Ông!

Phục Hy Cầm chấn động, trên không trung vang vọng từng đạo thiên âm.

Lúc này, con cự mãng cũng đã phản ứng lại.

Vốn dĩ lần trước nhân lúc Phục Hy bị thương, liền ra tay với y, tưởng rằng có thể bắt được Phục Hy.

Nhưng Phục Hy lại biến mất, đành phải chờ ở đây, đợi y xuất hiện.

Khi y xuất hiện, nó tưởng rằng Phục Hy sẽ chạy trốn.

Chương 386

Nhưng không ngờ, Phục Hy lại dám tấn công nó.

Đối mặt với công kích của Phục Hy Cầm, nó mới phản ứng lại.

Hừ!

Một tiếng hừ lạnh, con cự mãng cũng rất quyết đoán, trong nháy mắt ngưng tụ một khối vảy lớn trên bề mặt cơ thể.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Những nơi cầm âm của Phục Hy Cầm đi qua, đều giống như âm thanh của tiên giới, công kích toàn bộ đánh vào khối vảy khổng lồ đó.

"Muốn dựa vào cầm âm để tấn công ta?

Phòng ngự của tộc Cự Mãng ta, sao có thể bị loại công kích không đau không ngứa này phá vỡ được?" Thấy công kích của Phục Hy không có tác dụng với mình, con cự mãng đó lớn tiếng cười nói.

"Vậy sao?" Nghe vậy, Phục Hy cũng nổi giận, vốn định nhân lúc con cự mãng chưa phản ứng kịp mà tiêu diệt nó.

Đây là y học được từ tay Vô Cực.

Nhưng không ngờ lực phòng ngự của đối phương lại mạnh mẽ như vậy, không thể không khiến y cũng có chút bội phục.

"Nếu đã vậy, vậy thì thử lại lần nữa." Không còn cách nào khác, đối diện là một con đại yêu, sở hữu thực lực đặc biệt, nếu chỉ là Thánh nhân bình thường, chưa chắc đã là đối thủ của nó.

Cho nên, đối mặt với tồn tại như vậy, Phục Hy tự nhiên sẽ không giữ lại chút sức lực nào.

Trực tiếp tung ra đại chiêu.

Ông ông ông ông!

Mỗi khi ngón tay của Phục Hy hạ xuống Phục Hy Cầm, Phục Hy Cầm đều phát ra những đòn công kích chói mắt và đáng sợ.

Cả bầu trời đều bị năng lượng của Phục Hy bao phủ.

Phương thức công kích mạnh mẽ như vậy, dù ở cách đó mấy ngàn dặm, cũng có thể bị người ta phát hiện.

Nhưng dù là công kích như vậy, cự mãng vẫn không để vào mắt.

Nó nỗ lực thúc đẩy khối vảy trên người, khối vảy này, sau khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, là một khối vảy sinh ra cùng trời đất, bị nó ngẫu nhiên có được.

Cũng chính vì khối vảy này, nó mới có thể sống đến bây giờ.

Nếu không vì vậy, e rằng sớm đã chết trong tay kẻ khác.

Khối vảy này, mỗi khi gặp nguy hiểm, đều giúp nó vượt qua khó khăn.

Cho nên, khi sử dụng khối vảy này, trong ánh mắt của nó tràn đầy sự tự tin.

Bởi vì nó tin chắc, Thánh nhân nhân tộc đối diện, dù thế nào, cũng không thể phá được phòng ngự của nó.

Những cường giả gặp trước đây, thậm chí còn mạnh hơn Phục Hy, nhưng cuối cùng, sau khi bị phòng ngự của khối vảy này kinh ngạc một phen, sau khi công thế của đối phương giảm bớt, kẻ nào mà không chết trong tay nó?

Nhìn Phục Hy ở không xa, con đại yêu đó không khỏi liếm liếm môi, chiếc lưỡi giống như lưỡi rắn.

Không!

Có thể nói thẳng là lưỡi rắn, bởi vì nó là một con cự mãng.

Lưỡi phun ra nuốt vào, khiến người ta cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Nói thật, Phục Hy cũng bị làm cho ghê tởm.

Nếu đối đầu với sinh linh khác, dù đánh sống đánh chết, Phục Hy cũng sẽ không có chút sợ hãi nào.

Nhưng, đánh nhau với loại sinh linh này, thật sự khiến người ta buồn nôn.

Dù sao, ai cũng không muốn ở cùng loại sinh linh này, quá bẩn.

Tuy Phục Hy không có bệnh sạch sẽ, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng ghê tởm như vậy, không nhịn được một trận buồn nôn.

Đặc biệt là cái lưỡi của đối phương.

"Ha ha, không ngờ sau bao năm, lại có huyết thực của Thánh nhân để ăn, thật vui quá." Con đại yêu đó cười lớn nói.

"Ăn ta?

Ta không đồng ý, đại huynh của ta cũng sẽ không đồng ý." Một tiếng hừ lạnh, cố nén sự buồn nôn trong lòng, Phục Hy trực tiếp cắn răng, cắn đầu lưỡi mình tạo ra một giọt tinh huyết, sau đó bắn về phía xa.

Con cự mãng này quá ghê tởm, Phục Hy cũng biết mình không phải là đối thủ của nó, chỉ có thể cầu cứu Vô Cực.

Giọt tinh huyết đó vừa mới rời đi, liền hóa thành một bóng người, bóng người đó và Phục Hy trông giống hệt nhau, nhanh chóng độn đi về phía xa.

"Hửm?

Muốn tìm người giúp đỡ?" Thấy vậy, cự mãng cũng phản ứng lại,

vốn định hành hạ Phục Hy, để Phục Hy trải nghiệm cảm giác tuyệt vọng đó.

Nhưng ai có thể ngờ, mới vừa bắt đầu, Phục Hy đã bắt đầu cầu cứu người khác.

Cự mãng lập tức có chút hoảng. … "Chuyện gì vậy?" Phục Hy trực tiếp bịt mũi lại.

Mùi này, thực sự quá thối, y chưa từng ngửi thấy mùi này bao giờ, thối như vậy, quả thực là thối um trời, có thể so với mùi của con cự mãng đại yêu vừa rồi.

Chương 387

Y muốn hỏi Vô Cực, rốt cuộc là chuyện gì, trong khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì, vì sao trên người Nữ Oa lại tỏa ra mùi kỳ lạ như vậy.

"Sao rồi?

Nhìn dáng vẻ bây giờ của đệ, là đang chê bai sao?" Vô Cực cười hỏi.

"Không… không có, sao có thể chê bai chứ?

Bất kể tiểu muội biến thành dáng vẻ gì, vẫn là tiểu muội của ta, ta sao có thể chê bai chứ?" Phục Hy mở miệng nói.

Đối với mùi hôi kỳ lạ tỏa ra từ người Nữ Oa, y cũng chỉ có chút tò mò mà thôi.

Về phần chê bai, là điều không thể.

Dù sao ba người là huynh muội, điểm này, dù thế nào cũng sẽ không thay đổi.

Sau khi nghe Vô Cực nói, Phục Hy vội vàng bày tỏ, nếu để Nữ Oa biết được, vậy chẳng phải sẽ đau lòng sao?

Với tình cảm giữa ba người, tự nhiên không nỡ để Nữ Oa đau lòng, cho nên mới vội vàng giải thích.

"Ha ha!" Nhìn dáng vẻ này, Vô Cực vội vàng cười lớn.

"Bây giờ đệ có chút chê bai, ghét mùi này, nhưng một lát nữa, chắc chắn sẽ thích mùi này." Vô Cực lại cười nói.

"Thích?" Khóe miệng Phục Hy hơi giật giật.

"A, chỉ cần là tiểu muội, ta dù thế nào cũng sẽ thích." Phục Hy chỉ

có thể nói như vậy.

Đó là tiểu muội của y, sao có thể không thích chứ?

Tuy nhiên, lời của y vừa dứt, Nữ Oa đột nhiên xuất hiện sau lưng y.

"Đại huynh, nhị ca, nếu đã giải quyết xong chuyện rồi, có thể ăn được chưa ạ?" Nữ Oa mở miệng hỏi, khi nói chuyện, Vô Cực có thể nhìn thấy khóe miệng nàng có mảnh vụn đậu hũ thối.

Không cần nói cũng biết, nha đầu này vừa rồi chắc chắn đã lén bỏ vào miệng mấy miếng.

"Ngô, mùi này, thật thối quá!" Lời của Nữ Oa, suýt nữa khiến y một hơi không thở nổi.

Y thề, mùi này, tính đến thời điểm hiện tại, là mùi thối nhất.

"Mùi gì vậy?" Y không khỏi mở miệng hỏi.

Sau đó, không đợi Vô Cực và Nữ Oa trả lời, ánh mắt y nhìn về phía đậu hũ thối trước mặt Nữ Oa.

Mùi này là từ đậu hũ thối.

Sau khi phát hiện ra thứ đó, Phục Hy bắt đầu cố gắng tránh xa nó.

Đây là thứ mà đại huynh nói ta sẽ thích sao?

Không!

Ta không thể nào thích thứ này được.

"Tiểu muội, thứ này thối như vậy, muội ôm làm gì, không mau vứt đi?" Phục Hy lập tức nói.

"Vứt đi?" Nữ Oa lập tức ôm chặt đậu hũ thối trong tay.

Sợ Phục Hy sẽ vứt nó đi, dáng vẻ đó, giống như một cô bé đang bảo vệ thứ mình thích nhất.

Nhìn Phục Hy ngây người.

“Thối chết đi được, trên người muội toàn mùi thối này, mau vứt đi.” Thấy Nữ Oa như vậy, Phục Hy lại nói.

“Vứt đi?

Nhị ca, huynh bị sao vậy?” Trên trán trắng nõn của Nữ Oa, lập tức xuất hiện mấy vạch đen, sau đó, trước mặt Vô Cực và Phục Hy, trực tiếp lấy ra một miếng đậu hũ thối, nhanh chóng cho vào miệng.

“Ừm!

Thật thơm!” Nữ Oa thỏa mãn nói.

“…” Thấy vậy, Phục Hy không biết nên nói gì.

Cả người đều sững sờ tại chỗ, nhìn Nữ Oa trước mặt, không biết phải làm sao.

Chuyện gì vậy?

Bình thường, Nữ Oa đều rất yêu cái đẹp, là người vô cùng chú trọng vệ sinh cá nhân, nhưng bây giờ, nàng đang làm gì vậy?

Ôm một hũ đồ thối hoắc, cứ như vậy ăn trước mặt y?

Phục Hy trong nháy mắt sững sờ tại chỗ, lâu không nói nên lời.

“Cho ta một miếng, đừng ăn một mình chứ.” Vô Cực nhìn Phục Hy đang sững sờ tại chỗ, cũng bắt đầu xin Nữ Oa một miếng đậu hũ thối.

“Đây.” Nữ Oa từ trong hũ lấy ra một miếng, đưa cho Vô Cực.

Sau đó, Vô Cực cũng trước mặt Phục Hy, cho vào miệng.

Cạch!

Vỏ ngoài giòn tan của đậu hũ thối bị Vô Cực cắn vỡ, lập tức phát ra một tiếng giòn tan.

Chương 388

“Đại… đại huynh, huynh…” Thấy Vô Cực như vậy, Phục Hy vừa mới phản ứng lại, nhưng sau đó, lại rơi vào trầm tư.

Vốn dĩ khi thấy Nữ Oa ăn thứ đó, y định bảo Vô Cực khuyên Nữ Oa, để Nữ Oa dừng lại.

Nhưng ai có thể ngờ, Vô Cực, vào lúc này cũng cho vào miệng một miếng.

Hơn nữa, khi nhìn về phía Vô Cực, trên mặt hắn lộ ra vẻ mặt vô cùng thỏa mãn.

Khiến Phục Hy kinh ngạc tại chỗ.

Giọng nói cũng có chút run rẩy, thậm chí, không biết nên nói gì.

Nhìn Phục Hy ngây như phỗng, trên khóe miệng Nữ Oa và Vô Cực đều lộ ra nụ cười nhẹ.

“Đại huynh, nếu nhị ca không ăn, vậy phần của nhị ca là của muội rồi nhé, huynh xem, nhị ca hào phóng như vậy, đại huynh không phải cũng nên…” … “Được rồi.” Nghe Vô Cực nói, Nữ Oa ngọt ngào đáp một tiếng, rồi mới đi.

Về phần Phục Hy, lúc này cũng bắt đầu đi làm việc Vô Cực giao.

Chuyện này là lần đầu tiên y làm.

Tuy không hiểu, nhưng vẫn đi làm.

Mang xác con cự mãng đến bờ sông, Phục Hy bắt đầu lột da nó.

Sau đó bắt đầu làm sạch nội tạng con rắn này, con rắn này to như vậy, dù chỉ làm sạch nội tạng, đối với y cũng là một vấn đề.

Nhìn con mãng xà khổng lồ này, Phục Hy thật sự có cảm giác

phiền phức.

"Thôi kệ, cứ làm qua loa là được rồi." Nghĩ vậy, Phục Hy trực tiếp vận dụng pháp thuật làm sạch nội tạng của nó, rồi mới bắt đầu vứt con mãng xà xuống sông. … Lúc này Vô Cực đang ngồi trên một tảng đá, nhìn Phục Hy ở đằng kia xử lý con cự mãng, không khỏi thầm lắc đầu.

Tên này, chưa bao giờ làm chuyện này, chỉ bảo hắn rửa thôi mà, trực tiếp ném hết xuống sông.

Nếu rửa theo cách này, không biết phải rửa bao lâu nữa.

Nhưng Vô Cực cũng không nói gì.

Khoảng một khắc sau, Phục Hy mới rửa sạch gần hết, lúc này Vô Cực mới bắt đầu di chuyển.

Từ trên tảng đá đứng dậy, Vô Cực đến bên giàn nướng, sau đó lấy than hồng ra, đặt lên giàn nướng.

"Đại huynh, rửa gần xong rồi chứ." Từ bờ sông quay lại, việc đầu tiên Phục Hy hỏi Vô Cực.

"Nhìn dáng vẻ của đệ cũng gần xong rồi, được rồi, trước tiên lấy tủy xương của nó ra đi." Vô Cực nhìn Phục Hy nói.

"Được." Nghe Vô Cực nói vậy, trong mắt Phục Hy lộ ra một tia vui mừng.

Tốt quá, đại huynh không bảo y mang về rửa lại, khiến y cảm thấy vui mừng.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên y làm chuyện này, vốn tưởng rằng sẽ làm không tốt, nhưng câu trả lời của Vô Cực khiến y cảm thấy vui mừng.

Bởi vì điều đó có nghĩa là lần đầu tiên y làm chuyện này đã thành

công.

“Đại huynh có cần ta làm gì không?” Phục Hy lại mở miệng hỏi.

“Đương nhiên rồi, vừa rồi tiểu muội không nói sao?

Bảo ta dạy đệ làm một số món ăn, từ bây giờ, ta sẽ không động thủ nữa, chỉ ở bên cạnh chỉ huy đệ làm là được.” Vô Cực mở miệng nói.

“Hả?” Nghe Vô Cực nói, Phục Hy lập tức sững sờ.

Ý của đại huynh là, thật sự không động thủ, mọi việc tiếp theo đều giao cho y?

“Cần ta nói lại một lần nữa không?” Nhìn Phục Hy trước mặt, đầy vẻ khó hiểu, Vô Cực lại mở miệng nói.

“Không… không cần nữa, vậy đại huynh, nếu đồ ta làm ra không ngon thì phải làm sao?” Phục Hy có chút lo lắng hỏi.

Đối với quyết định của Vô Cực, Phục Hy tự nhiên cũng đồng tình, dù sao kể từ khi ăn đồ Vô Cực làm, Phục Hy cũng có chút muốn học hỏi.

Bởi vì không thể nào mỗi bữa muốn ăn gì cũng phải để Vô Cực làm, như vậy dù là ai cũng cảm thấy không tốt.

Chỉ là, y không biết đồ mình làm ra sẽ như thế nào.

Món tủy xương mà tiểu muội thích ăn nhất, nếu thật sự làm hỏng, vậy tiểu muội chẳng phải sẽ tìm y gây phiền phức sao?

Nghĩ đến đây, Phục Hy có chút lo lắng.

“Không ngon?

Sao có thể?

Ta ở bên cạnh chỉ đạo, chẳng lẽ đệ không có chút tự tin nào sao?

Dù không có tự tin với mình, nhưng cũng nên có tự tin với ta chứ?" Nghe Phục Hy nói, Vô Cực lập tức nói.

"Cái này, đối với tay nghề của đại huynh ta tự nhiên yên tâm, nhưng ta chưa từng làm lần nào, sợ lát nữa thật sự làm không ngon, tiểu muội sẽ phàn nàn." Phục Hy lại nói.

"Có gì đâu?

Ai mà không có lần đầu làm những việc này?

Lần đầu ta làm những thứ này, chẳng phải cũng từng bước mò mẫm sao?

Chương 389

Chẳng lẽ đệ nghĩ ta lần đầu đã làm tốt rồi?" Dừng lại một chút, Vô Cực lại nói: "Hơn nữa, lúc đó ta cũng không có ai ở bên cạnh chỉ đạo, bây giờ có ta ở bên cạnh, chỉ cần làm theo các bước ta yêu cầu là được, cũng không cần đệ tự làm." "Được thôi!" Nghe Vô Cực nói, Phục Hy cũng cảm thấy mình đã quá lo lắng.

Dù sao có đại huynh ở bên cạnh, căn bản sẽ không có bất kỳ sự cố nào.

"Nếu đã vậy thì bắt đầu đi." Vô Cực gật đầu, sau đó ra hiệu cho Phục Hy bắt đầu.

"Vâng." Đến bên giàn nướng, Phục Hy chỉnh đốn trang phục, sẵn sàng.

"Trước tiên dùng cái cọ đó rửa sạch giàn nướng một lần." Thấy Phục Hy đã chuẩn bị xong, Vô Cực lập tức mở miệng nói.

Cùng lúc đó, hắn cũng bắt đầu đặt tủy xương trên tay sang một bên.

Vốn dĩ hắn định tự tay tẩm ướp chỗ tủy xương này.

Nhưng sau khi bị Phục Hy hỏi một hồi, hắn cảm thấy giao hết mọi việc cho Phục Hy làm thì tốt hơn.

Dù sao chỉ có tự mình làm, ấn tượng mới càng sâu sắc. … Nhìn vào mắt sư tỷ, Hồ Dật Tiên cũng cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Nếu không, sắc mặt sư tỷ sao có thể trở nên hồng hào như vậy?

"Thực ra sư bá cũng không nói gì, chỉ nói để ta bảo vệ tốt cho các ngươi, an toàn của các ngươi là trên hết, về phần nhiệm vụ, có thể

hoàn thành đúng hạn thì tốt, nếu không thể, thì bảo ta chú ý an toàn, nhiệm vụ hoàn thành muộn một chút cũng không sao." Cơ Nhược Lan nói.

"A?

Chỉ vậy thôi?" Lời của Cơ Nhược Lan khiến Hồ Dật Tiên cảm thấy cạn lời.

Vốn dĩ thấy sắc mặt Cơ Nhược Lan đều đỏ lên, còn tưởng sẽ có tin tức gì bùng nổ.

Nhưng sư bá chỉ nói một câu như vậy, mà sư tỷ của hắn, sắc mặt đã trở nên đỏ như vậy, khiến hắn cảm thấy cạn lời.

"Sư tỷ…" Hồ Dật Tiên không biết nên nói gì, chỉ biết rằng, lúc này Vô Cực, trong lòng hai vị sư tỷ, có lẽ đã vượt qua cả sư tôn rồi, nếu không, chỉ dựa vào một câu nói tùy ý của sư bá, sư tỷ đã biến thành dáng vẻ hiện tại.

Chẳng lẽ đây là si tình trong truyền thuyết sao?

Hồ Dật Tiên thầm nghĩ trong lòng.

Cách đây không lâu Cơ Nhược Lan mới vừa có suy nghĩ về sư bá, nhưng bây giờ, đã lún sâu vào rồi, nhanh như vậy, khiến Hồ Dật Tiên có chút không chấp nhận được.

Tốc độ này, thật khiến người ta không thể lý giải.

"Ta làm sao?" Cơ Nhược Lan hỏi, lúc này sắc mặt nàng đã khôi phục như cũ.

"Không có gì, coi như ta cũng chưa hỏi gì đi." Hồ Dật Tiên nói xong liền tăng tốc.

Lúc này Vô Cực và những người khác đang ăn lẩu, kể từ hôm qua ăn món lẩu xiên que của Vô Cực, Nữ Oa đã hoàn toàn yêu thích nó.

Vừa rồi, lại muốn ăn lẩu.

Đối với Nữ Oa như vậy, Vô Cực tự nhiên không có cách nào, mới vừa ăn, Vô Cực đã cảm thấy không còn mới mẻ.

Dù sao, món này Nữ Oa mới ăn lần đầu, nhưng Vô Cực đã ăn N lần rồi.

Cho nên, tự nhiên hình thành sự so sánh rõ rệt.

"Đại huynh, mau ăn đi, huynh xem nhị ca kìa, nếu còn chậm một chút, e rằng lát nữa ngay cả nước lẩu cũng không còn." Nữ Oa thấy Vô Cực ngồi tại chỗ chậm rãi, không chút hứng thú, không khỏi mở miệng nói.

Khi nói câu này, nàng còn nhìn về phía Phục Hy, dường như đang bảo Phục Hy ăn chậm một chút.

"…" "Tiểu muội, muội nói vậy, rốt cuộc là bảo ta ăn nhanh một chút hay bảo huynh ấy ăn nhanh một chút hả, ta mới ăn được một miếng, muội đã ăn bao nhiêu miếng rồi, là con gái, không thể giống muội được, con gái phải biết giữ ý tứ, hiểu không?" "Giống như muội vậy, một chút hình tượng thục nữ cũng không có, e rằng cũng chỉ có đại huynh mới muốn muội." Nói xong câu này Phục Hy thầm lắc đầu, tiểu muội của y cái gì cũng tốt, gần đây, không biết vì sao, lại biến thành một kẻ ham ăn như vậy, Phục Hy cũng không thể chấp nhận được câu trả lời này.

"Nhị ca, câu này của huynh muội không thích nghe đâu nhé, chỉ có đại huynh muốn muội à?

Ngay cả đại huynh còn chịu muốn muội, những người khác tự nhiên không thể không thích muội được, hơn nữa, những người đó dù có để ý đến muội, muội cũng không thèm để ý đến họ đâu, trong mắt muội, chỉ có đại huynh một người." Nữ Oa không hề vì lời của Phục

Hy mà cảm thấy gì, ngược lại sau khi nghe Phục Hy nói, bắt đầu màn biểu diễn của mình.

Đùa sao, trong khoảng thời gian Phục Hy không có ở đây, Nữ Oa đã học được từ Vô Cực cách đối đáp, cho nên, Phục Hy muốn đấu với nàng, tự nhiên là không thể.

Muốn đấu với Nữ Oa ư?

Hãy đi học thêm một thời gian nữa rồi quay lại đi.

Quả nhiên, sau khi nghe Nữ Oa nói, Phục Hy trực tiếp sững sờ, đôi đũa trong tay cũng dừng lại.

Trong lúc Phục Hy dừng lại, Nữ Oa lại gắp thêm mấy đũa.

"Được rồi, là lỗi của ta, ta không nên nói với muội những điều này." Phục Hy chỉ muốn khóc mà không có nước mắt.

Có thể nói Nữ Oa tuy là một kẻ ham ăn, nhưng trong khoảng thời gian này, vóc dáng của nàng không hề thay đổi, vẫn như cũ, chỗ cần lõm thì lõm, chỗ cần lồi thì không hề thiếu một chút thịt nào.

Có thể nói, vóc dáng của Nữ Oa, quả thực ở trạng thái hoàn hảo.

"Hai người này…" Lắc đầu, Vô Cực cười khổ.

Cả hai đều tốt, nhưng kể từ lần trước Phục Hy quay về, sau khi bị Nữ Oa chọc ghẹo mấy lần, hai người đã biến thành dáng vẻ hiện tại, thích đấu khẩu với nhau.

Nhưng, dường như mỗi lần đều là Phục Hy bị đối đáp đến không nói nên lời.

Nhưng dù vậy, Phục Hy cũng không sửa được tật xấu của mình, chỉ cần thấy Nữ Oa, sẽ đáp lại, cuối cùng, lại bị Nữ Oa đối đáp đến không biết nên nói gì cho phải.

Đối với việc hai người trở nên như vậy, Vô Cực cũng không biết

nên nói gì, là đại huynh, lại là nam nhân của Nữ Oa, Vô Cực mỗi khi gặp tình huống này, cũng chỉ có thể giữ im lặng.

Dù sao hai người đều là người thân cận nhất của hắn, cũng chỉ là đang đùa giỡn mà thôi, tình huống này, Vô Cực căn bản không thể chen vào.